

GREEN ARMY

ARMY OF THE UNITED STATES

OFFICIAL LETTER

NOV 12 1864

Digitized by the Internet Archive
in 2007 with funding from
Microsoft Corporation

GREEK GRADUS;

OR,

GREEK, LATIN, AND ENGLISH

PROSODIAL LEXICON.

Price 24s. boards.

BY THE REV. JOHN VAUGHAN, M.D.

DEAN OF LINCOLN CATHEDRAL.

LONDON:

PRINTED BY A. J. VALPY,
RED LION COURT, FLEET STREET.

GREEK GRADUS;

OR,

GREEK, LATIN, AND ENGLISH

PROSODIAL LEXICON;

CONTAINING

THE INTERPRETATION, IN LATIN AND ENGLISH, OF ALL WORDS WHICH
OCCUR IN THE GREEK POETS, FROM THE EARLIEST PERIOD
TO THE TIME OF PTOLEMY PHILADELPHUS,

AND ALSO

THE QUANTITIES OF EACH SYLLABLE;

THUS COMBINING THE ADVANTAGES OF

A LEXICON OF THE GREEK POETS

AND

A GREEK GRADUS:

FOR THE USE OF SCHOOLS AND COLLEGES.

BY THE REV. JOHN BRASSE, B.D.

LATE FELLOW OF TRIN. COL., CAMB.

SOLD BY BALDWIN AND CO., LONGMAN AND CO., WHITTAKER, C. AND
J. RIVINGTON, SIMPKIN AND MARSHALL, LONDON; PARKER,
VINCENT, OXFORD; DEIGHTON, NEWBY, CAMBRIDGE;
AND ALL OTHER BOOKSELLERS.

1828.

GREEK GRADUS;

GREEK, LATIN, AND ENGLISH

PROSODIAL LEXICON;

CONTAINING

THE INTERPRETATION IN LATIN AND ENGLISH OF ALL WORDS WHICH
OCCUR IN THE GREEK POETS, FROM THE EARLIEST PERIOD
TO THE TIME OF PROPERLY PHILIPPINES.

THE COMPOSITION OF THE GREEK POETS

AND ALSO

THE QUANTITIES OF EACH SYLLABLE.

THIS COMBINING THE ADVANTAGES OF

A MORE EXTENSIVE KNOWLEDGE OF THE GREEK LANGUAGE

A LEXICON OF THE GREEK POETS

IS WITH HIS OF ALL AND KNOWLEDGE

A GREEK GRADUS

FOR THE USE OF SCHOOLS AND COLLEGES

BY THE GREEK GRADUS

BY THE REV. JOHN BRASSE, B.D.

LATE PRINCIPAL OF THE GREEK GRADUS

THE AUTHOR

SOLD BY HARRISON AND CO. LONDON AND CO. WHITBREAD, C. AND
A. BIRNBOOM, BIRKENHEAD AND MANCHESTER, LONDON, LIVERPOOL,
GLoucester, OXFORD, DUNDEE, NEWBY, CAMBRIDGE,

AND ALL OTHER BOOKSELLERS

PA 413

B8

1828

172W

TO HIS GRACE

THE DUKE OF RUTLAND, K. G.

THIS WORK,

INTENDED TO FACILITATE

THE COMPOSITION OF GREEK VERSE

AND THE ATTAINMENT OF

A MORE INTIMATE KNOWLEDGE OF THE GREEK POETS,

IS, WITH HIS GRACE'S KIND PERMISSION,

MOST RESPECTFULLY DEDICATED

BY HIS GRACE'S OBLIGED

AND DEVOTED SERVANT,

THE AUTHOR.

Published by the same Author,

CARDS OF EUCLID;

Containing the Enunciations and Figures belonging to the Propositions in the First Six and part of the Eleventh Books of Euclid's Elements, usually read in the Universities. Prepared for Students in Geometry at the Universities and Schools. Pr. 5s. 6d. in a case. Third Ed.

This little work is published with a view of saving Tutors and Students the time and trouble generally employed in constructing the figures in Lecture-rooms and Schools, and of facilitating public examinations in Euclid. The whole has been diligently revised and corrected by the Editor. The CARDS are so numbered that they can be readily referred to by the student when required to demonstrate any given proposition.—The ENUNCIATIONS, &c. are also printed in a small volume, for the use of Tutors and of Students who may prefer the more compact form of a book to the Cards themselves. Pr. 4s. 6d.

ALSO,

EXPLANATORY NOTES

ON

SOPHOCLES AND EURIPIDES,

AND OTHER CLASSICAL ARTICLES IN VARIOUS NUMBERS OF THE
‘CLASSICAL JOURNAL.’

ADVERTISEMENT.

IN the following pages it has been the great object of the Author to present to the Student, in a cheap and comprehensive form, a Manual, containing the interpretation both in Latin and English, of such words as occur in the principal Greek poets ; — the quantity of each syllable actually or virtually marked ; — an authority quoted for the existence and quantity of each word in those writers ; — and those terms set down as synonymous which appear to bear a similitude in sense to the principal word. The works of the Greek poets have been diligently examined, and such epithets and phrases annexed to each principal word as are of legitimate usage, and seem best calculated to embellish Greek composition. In the prosecution of his task, the author has occasionally availed himself of the original edition of ‘ Morell’s Thesaurus,’ a compilation of immense labor and research, but certainly not generally useful as a *Greek Gradus* for younger students.

The reader will be pleased to bear in mind, that, throughout the present work, every syllable, which has no *temporal* mark superscribed, is to be considered as *long*.

Those words, to which an asterisk is prefixed, do not occur in 'Morell's Thesaurus.'

The references to the Greek Poets, it is presumed, are so obvious, that a catalogue of the editions employed in the execution of this work will not be deemed necessary.

Waltham Cross, Nov. 10, 1827.

A

GREEK, LATIN, AND ENGLISH PROSODIAL LEXICON.

- *A, interj. [ah,] expressive of sorrow and other feelings. 'A δειλ', οὐ μὲν σοί γε πατήρ καὶ πότνιᾶ μήτηρ. A. 452.
- *Ἀάτῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [non decipiens,] harmless. Οὗτος μὲν δὴ ἀεθλὸς ἀάτῶς ἐκτελέσεται. χ. 5.
- *Ἀάατῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. ["non decipiens, non decipiendus," Damm.] inviolable, sacred. Ἀγρει, νῦν μοι ὁμοσσοῦν ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. E. 271.
- *Ααγῆς, εὐς, ὁ et ἡ, adj. [non fractus, non fragilis,] not to be broken, strong, robust. Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον αἰὲν ααγῆς. λ. 574. 'Ααγὲς κράτῃ-ρῃσιν ἐνεσκήκει πάλᾳμησιν. Ap. 3. 1251. SYN. Ἀθραυστὸς, ἀρρήκτῶς, ἀδάμα-στὸς, ἀρράγῃς, ἀτῆραμνὸς, ἀκάμπης, βέβαιος, εὐρωστὸς, ἴσχυρὸς.
- *Ἀαπτὸς, η, ὄν, adj. [non tangendus, non vincendus,] not to be touched, invin- cible. Ἀσσοῦν ἰόνθ', ὅτ' ἐκέν τοι ἀαπτους χεῖράς ἐφείω. A. 567. SYN. Ἀδάμα-στὸς, ἀπληγτὸς, ἀθικτὸς, ἀβλάβῃς, ἀφθαρτὸς.
- *Αάσσω, ᾄατω, ᾄω et ᾄάω, v. [in errorem aut damnum induco,] to deceive, to lead into error or danger. Τῇδ' ἄτη ᾄσας. Θ. 237. ᾄσάν μ' ἐτάρου. κ. 68. SYN. Ἀδίκῶ, δηλέω, λωβᾶω, λυμαίνομαι, σίνομαι, ἰάπτω, βλάπτω, ἀτάω, ἀδίκῶ, ἐπηρέάζω.
- *Ἀάομαι, ᾄομαι, v. [idem ac præced.] to deceive, to lead into error or danger; more frequently, to go wrong, to be deceived, to be bewildered. Ἀτῖς ἐλεύσεσθαι Ἀτην, ἢ πάντας ᾄεται. T. 129. Ἀάσῃμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναῖνδομαι. I. 116. Καὶ γὰρ δὴ νῦ πότε Ζῆν' ᾄσάτο. T. 95. SYN. Βλάπτομαι. See SYN. of Ἀάσσω.
- *Ἀήσπετῶς, Ion. pro ἄσπετῶς, q. v.
- *Ἀάσχετῶς, η, ὄν, Ion. pro ἄσχετῶς, q. v.
- *Ἀάτῶς contr. ἄτῶς, η, ὄν, adj. [insatiabilis,] insatiable, greedy of. Γύγης τ' ἄατος πόλεμοιο. Hes. Theog. 714.¹ SYN. Ἀπληστὸς, ἀκόρεστῶς.
- *Αατὸς, η, ου, adj. [perniciosus,] harmful, injurious, destructive. "Ὅτ' ἄατὸς ὕβρις ἤπειη. Apoll. 1. 459. SYN. Βλάβετῶς, ἀτηρὸς, δεινὸς, ὀλέθριος, πάνωλεθρὸς.
- *Ἀβαι, ὦν, αἰ, P. N. [Abæ,] a city in Phocis famous for a temple of Apollo: sometimes used in the singular number. See Damm. P. R. Eustath. II. B. p. 278. Οἶδ' ἐς τὴν Ἀβαισί ναόν. C. R. 899. EPITH. Πόλλ' ἄχρυσοι, ἱέραϊ, σεμναί, ἱερὸν θεῶν ἐδός, Ἀπόλλωνι προσφίλεις.
- *Ἀβῦκῶ et ἀβακίζω, v. [sileo, ignoro,] to gaze at in silent thought, to gaze at in ignorance, to be ignorant. Τῷ ἱκέλος κἀτεδν Τρώων πόλιν· οἱ δ' ἀβακῆσαν. δ. 249. SYN. Ἀγνόῶ, σιγᾷ ἔστην, σιωπᾶω, ἡρέμῶ.
- *Ἀβάκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [silens, tacitus,] silent, tranquil, quiet. Ἀλλ' ἀβάκῃ τὰν φρέν' ἔχω. Fr. Sapph. SYN. Ἠσυχὸς, ἡσυχίος, πρᾶός, πρᾶεὺς, ἀπειρὸς. See Ἀφωρός.
- *Ἀβάκχευτῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) non initiatus Bacchi sacris; tristis, mæstus,] uninitiated in the rites of Bacchus; sad, mournful. Ἀρρήτ' ἀβακχεύουσιν

¹ Βαλῶσος is here scanned as an anapaest.

εἶδεναι βροτῶν. Bacch. 472. SYN. Ἀτίλεστος, κακῶ βάκχεντος, βρομίου παρὰ-
μουσῶς χορταῖς, λυπηρὸς, αἰνός.

Ἄβαντες, ὧν, P. N. [Abantes,] the inhabitants of Eubœa. Τῷ δ' ἄμ' Ἄβαντες
ἔποντο θοοί, ὅπιθεν κομῶντες. B. 542. EPIITH. Μεγάθυμοι, αἰχμηταί, μεμῶτες
ὀρεκτῆσι μέλιρσι, μὲν ἔα πνέοντες.

Ἄβαρβάρεια, ας, ἡ, P. N. [Abarbarea,] the name of a Nymph. Νῆϊς Ἄβαρ-
βάρη τέκ' ἄμύμονι Βουκόλῳ. Z. 22.

Ἄβατος, η, ὄν, adj. [inivus, accessu arduus vel difficilis,] inaccessible, not to
be trod upon, unfrequented, sacred. Σκόθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν.

P. V. 2. SYN. Δύσβατος, ἀπαρὸς, ἀστίβης, ἀστειπτός, ἐρημὸς, ἱερὸς.

Ἄβέλτερὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [insipiens,] foolish, silly. Ἄβέλτεροι δ' ὅσοι γὰρ τὴν
σωτηρίαν. Eur. Fr. Inc. 136. 1. SYN. Ἀξυνέτος, ἀνόητος, ἄφρων.

Ἄβιωτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [non vitalis,] lifeless, not worth living, intolerable.
Ἄβιωτὸν ἡμῖν εἰ δ' ἐπνεύσασθαι χρεῶν. Ion. 670. SYN. Ἀήδης, λυπηρὸς, δυσχε-
ρὴς, τάλας.

Ἀβλάβεως, adv. [innocue,] harmlessly. Ἀβλάβεως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ
πέδιλα. H. in Merc. 83. SYN. ἀμέμπτως.

Ἀβλάβης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [innocuus, illæsus,] harmless, inoffensive, unhurt,
unpunished. Κρείσσων δὲ βαῦς ὄλβος ἀβλάβης βροτοῖς. Eur. Fr. Phryx. 14.
SYN. Ἄνατος, ἀθῶς, ἀκηρὸς, ἀσκηθὴς, ἀσκεθής.

Ἀβλάβια, ας, ἡ, subst. [innocentia, incolumitas,] innocence, safety. Καὶ δεῖξαι
τὸν χώρον ἐπ' ἀβλάβιρσι νοοῖ. H. in Merc. 393. SYN. Ἀσφάλεια, ἀπημύσση.

Ἀβλῆς, ῆτος, ὁ et ἡ, adj. [non jactus,] not thrown or hurled. Ἰδὲ ὅκης
ἀβλήτῃ πόλυστόνον ἐξελεῖ. ἰόν. Δ. 117. SYN. Ἀβλητός, καινός.

Ἀβλητός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non jactus, non ictus, illæsus,] not thrown or
hurled, not struck, unhurt. Ὅστις ἐτ' ἀβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεῖ χαλκῷ. Δ.
540. SYN. Ἀβλῆς, ἀβλάβης, ἀτμητός, ἀπληκτός, ἀπῆμαντός.

Ἀβληχρός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [debilis, lenis, mitis,] weak, faint, mild, gentle.
Ἀβληχρος μάλ' αὖ τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κ' σὲ πέφνη. λ. 133. SYN. Ἀπαλός, ἄρρω-
στός, ἡσυχαιὸς, ἀγαθός.

Ἀβῶλεω, f. ἡσω, p. ηκα, v. [occurro,] to meet, to encounter. Ἡδ' ὥς κυνέας
πέτρας φύγον, ὥσ' ἀβῶλησάν. Apoll. 2. 772.

Ἀβουκόλητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [fastidiosus,] despised, rejected, of no estima-
tion. Ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι. Æsch. Suppl. 936. SYN. Ἀήδης, ἀχαρίς.

Ἀβουλία, ας, ἡ, subst. [consilii defectus aut inopia, temeritas,] want of deli-
beration, imprudence, stupidity, rashness. Ταῦτ' ἐννόητεισ' ἡσθόμην ἀβουλίαν.
Med. 877. SYN. Ἄνοια, ἀφροσύνη, ἀφράδια, θράσύτης, μωρία, ἀγνωμοσύνη.

Ἀβουλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [stolidus, temerarius,] unadvised, rash, imprudent,
foolish. Τὰς τῶνδ' ἀβούλους ξυμφόρας κατοικίσειν. Heracl. 153. SYN. Δύσ-
βουλός, ἀγνώμων, ἄνους, ἀνόημων, ἀνόητος, ἀμαθής, ἀμηχάνος, ἀξυνέτος, ἀφράδης,
ἀφράδμων, ἄφρων, τὰχὺβουλός.

Ἀβούλως, adv. [inconsiderate, inconsultò,] inconsiderately, rashly, absurdly.
Ἡμεῖς δ' ἀβούλως κάκλεως ὀλώλαμεν. Rhes. 761.

Ἀβούτης, ον, ὁ, subst. [boves non habens, pauper,] destitute of cattle, poor.
Κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτew. Hes. Op. 451.

Ἀβριθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sine pondere, levis,] devoid of weight, light. Βάρος
μὲν οὐκ ἀβριθές, ἀλγέων ὑπὲρ. Eur. Supp. 1125.

Ἀβρόβάτης, ον, ὁ et ἡ, adj. [molli incessu utens,] effeminate, delicate, fasti-
dious, proud. Γῶσθ' ἀβρόβάται. Pers. 1073. SYN. Λεσβίς, ἄβρᾶ βαίνων.

Ἀβροδίαίτης, ον, ὁ, subst. [qui delicatè vivit,] one who lives in luxury, Ἀβρο-
δίαίτων ἐπεται Λυδῶν. Pers. 41.

Ἀβροκόμης, ον, adj. [molliter comatus,] possessed of, or distinguished by, soft
and delicate hair. Φοινικά θ' ἀβροκόμαν. Iph. T. 1099. SYN. Ἀκερσεκόμης,
ἄβρᾶ χαίτη θαλλομένης.

Ἀβρομός, ον, ὁ et ἡ, adj. [tumultuosus, turbidus,] boisterous, stormy,

¹ Ἀβούτew is here scanned as a Bacchiuss.

troubled, tempestuous. *Kūmā melan kōphón tē kai ābrōmūn, alla kai ēmptēs.* Apoll. 4. 153. SYN. *Θαλῆρος, τάρ᾽αχόδης.*

**Abroōplontōs, on, o et ē, adj.* [locupletibus ornamentis decoratus] richly adorned. *Χαίτας ἄβροδπλούτοιδ.* Iph. T. 1148.

**Abros, a, on, adj.* [elegans, lautus, delicatus,] soft, graceful, elegant. *Στέγας ἄβρον βαίνοντ᾽α παλλεύκῃ πύδι.* Med. 1161. SYN. *Μαλθακός, ἀπάλος, τρυφῆρος.*

**Abroōsynē, ēs, ē, subst.* [mollities, splendor,] softness, elegance, splendour, effulgence. *Μένελαος ἀναξ, πόλυ δ' ἄβροσύνῃ.* Or. 342. SYN. *Ἀβρότης, χλιδή.*

**Abroōtázō, f. ázō, p. ἡβροτάχᾱ, v.* [noctu vagor, aberro, decipior,] to wander by night, to be mistaken. *Ἀυθι μένειν, μήπως ἄβροτάξομεν ἀλλήλοισιν.* κ. 65. SYN. *Ἀφ᾽αμαρτάνω, πλάζομαι.*

**Abroōchiton, onōs, o et ē, adj.* [delicately vestitus, molli tunicā indutus,] elegantly dressed, clothed in soft attire. *Λέκτρων τ' εὐνάς ἄβροχίτωνας.* Pers. 543. ΕΡΙΤΗ. *Εὐσχήμων.*

**Abroónō, f. ἄβρονῶ, p. ἡβρουκᾶ, v.* [delicatum reddo, orno,] to render delicate, to embellish, adorn. *Ἄβρονε, μηδὲ, βαρβάρου φωτός δίκην.* Agam. 928. SYN. *Καλλωπίζω, περικτελλω, κοσμέω, γάνω.*

**Abudōs, on, ē, P. N.* [Abydus,] a city in Asia, situated upon the Hellespont. *Καὶ Σηστόν καὶ Ἄβυδὸν ἔχον καὶ διὰν Ἀρίσβην.* B. 836. ΕΡΙΤΗ. *Ἀρχαῖα, βᾶθυ-κρητὶς, πᾶρᾰλος, ἐπάκτιος, ἀγχιᾶλος, στένη.*

**Abussōs, on, o et ē, adj.* [fundi experts,] bottomless, very deep. *Ἐλθεῖν Κιθαῖρων εἰς ἄβυσσᾶ χάσματ᾽α.* Phœn. 1599. SYN. *Πολυβένθης.*

**Agázōmai, f. ázōmai, v.* [cum stupore miror, honoro,] to admire, to behold with wonder or envy, to honour. *Πολλὰ μὲν λοιβαίσιςιν ἀγαζόμενοι πρῶταν θεῶν.* Nem. 11. 7. SYN. *Ἀγάμαι, ἀγᾶω, θαυμάζω, θαῦμα ποιοῦμαι, σεβῶμαι.*

**Agathēos, a, on, et Ion. ἡγάθεός, adj.* [præstans, egregius,] excellent, surpassing. *Καὶ νυν ἐν Πυθῶνι νῖν ἡ-γάθεα.* Pyth. 9. 126.

**Agathōs, ē, on, compar. ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείσσων, λωίων, superl. ἀριστός, βέλτιστος, κρᾶτιστος, λφστός, adj.* [bonus, fortis,] excellent, good, brave. *Εἰσορῶν ὅψιν τ' ἀγᾰθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.* Ω. 632. SYN. *Ἑσθλός, ἀμύμων, ἀνδρείος, κρᾶτερός, αἰσός.*

**Agathōn, onōs, o, P. N.* [Agatho,] a son of Priam; also a tragic Poet, the ~~enemy~~ of Euripides. *Νευκείων Ἐλένῳν τὲ Πάριν τ' Ἀγᾰθῶνᾱ τὲ διόν.* Ω. 249.

**Agaidōmai, v.* [succenseo, indignor,] to be angry, to be indignant. *Ὡς ῥᾶ τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιδόμενον κᾰκᾰ ἔργα.* υ. 16. SYN. *Ἀγᾰνακτέω, χαλέπαίνω, ἐπιμέμφομαι, δυσχεραίνω, ὀργὴν ἔχω.*

**Agaklēhs, ēs, ēds, o et ē, adj.* [clarus, inelytus,] glorious, illustrious, noble. *Πάντ᾽α κᾰτ' αἰσᾰν εἰπεῖς, ἀγακλῆες ὦ Μένελαε.* P. 716. SYN. see *Ἀγᾰκλύτος.*

**Agaklūtōs et agakleitōs, ē, on, adj.* [perillustis,] very renowned, celebrated.

**Ἄλλ' ὅτ'ε δώμαθ' ἰκοντῶ ἀγακλύτᾱ τοῖδ' ἀνακτός.*¹ γ. 388. See also Hes. Theog. 1015, and Π. 463. SYN. *Κλύτος, κλειτός, εὐκλέης, διάσημος, μεγᾰλῶνύμος, ἀρίπρεπής, γνώριμος, πρῶχων, ἐξόχος, ὑπεῖροχος, ἐνδοξός, ἐκίπυστος, ἐκίκλῆς.*

**Agaktimēnōs, ē, on, adj. vel potius particip. per sync. pro agaktizōmēnōs, [bene conditus,] well built.* *Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν.* Pyth. 5. 107. SYN. *Ἐυκτιμένος, εὐκτιτός.*

**Agállō, f. ἀγᾰλῶ, p. ἡγαλκᾶ, v.* [orno,] to decorate or adorn. *Εὐνάς ἀγᾰλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθιν.* Med. 1027. SYN. *Κοσμέω, ἐπικοσμέω, καλλύνω, καλλωπίζω, πύκάζω.*

**Agállōmai, v.* [gestio, gaudeo, honoro,] to rejoice, to exult, to honour. *Αὐτὸς ἔχων ὥμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔφημι.* Σ. 132. SYN. *Γήθω, γαυριᾰῖσθαι, εἰμί or γίγνῃσθαι γηθῶσυνος κήρ.*

**Agalma, atōs, tō, subst.* [ornamentum, statua,] an ornament, a statue, an offering or consecrated gift, an image. *Ἴππους, ἀγαλμᾰ τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.* P. V. 475. SYN. *Κόσμος, κῦδος, εἰδῶλον, ξῶανόν, ἀνᾰθημᾰ, εἰκῶν, βρέτας,*

¹ Gaisford follows Wolf in reading ἀγακλειτοῖσ' ἀνασσῶν.

- δαίδαλμα, μνημεῖον. EPITH. χρύσεον, αἶνον, μαρμαῖρον, φαεινόν, χρύσεον-
τευκτόν, ἱερὸν, αἴγλην, ἐσθλόν, εὐμεγέθες.
- * Ἀγάμαι, f. ἀσσομαι, p. ἡγασμαι, v. [admiror, magni aestimo] to admire, to
value highly. "Ως σε, γύναι, ἀγάμαι τέ, τέθηπ' αἶ τέ, δεῖδι' αἶ τέ αἰνῶς. 2. 168.
SYN. Ἀγάξομαι, θαυμάζω, περίβλεπω, θήπω, ἐπαινέω, ζηλώω.
- * Ἀγάμεμνων, ὄνός, ὁ, P. N. Agamemnon. 'Αλλ' ἐνέκ' ἀρηγ-ῆρὸς ὃν ἡτίμησ' Ἀγά-
μέμνων. A. 94. EPITH. Ἀτρείδης, Ἀτρείων, ἀνύμων, κρείων, εὐρύκρειων,
ἄφνειος, διδγενής, διός, κερδαλέοφρων, ὀλβιόδοιμων, κύδιστος. SYN. Ἄναξ ἀν-
δρῶν, ποιμὴν λαῶν, Διὶ ἱκέλος, Ἀτρεΐδης υἱὸς δαΐφρονης ἱπποδάμοιο, Τροίας πτόλι-
πορθός, Ἀργείων ἡγήτωρ, Ἀργείων σκηπτοῦχος.
- * Ἀγάμεμνονίδης, οὐ, ὁ, subst. [Agamemnone salus,] a descendant of Agamemnon.
Τόν ῥ' Ἀγάμεμνονίδης τηλέκλυτος ἔκταν' Ὀρέστης. α. 30. SYN. Ἀγάμεμνονίος.
- * Ἀγάμήδης, ἔδος, ὁ, P. N. [Agamedes,] one of the architects who built the en-
trance to the temple at Delphi. Λαῖνον οὐδὲν ἐθηκέ Τροφώνιος ἥδ' Ἀγάμήδης.
Hymn. Apoll. 296.
- * Ἀγάμος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [innuptus,] unmarried. "Ἀγόνος τ' ἐμέναι, ἀγάμος
τ' ἀπολέσθαι. Γ. 40. SYN. Ἀνύμεναιος, ἀνανδρός, ἀνύμφευτος, ἄζυξ, ἀπειρο-
λέχης, ἀπειρογάμος, ἀνυμφός, λέχους ἀπειρός, εὐνης ἄζυξ γάμῳ.
- * Ἄγαν, adv. [nimis,] too much, too great. Καὶ τὸς βάρυνθεις οἷδ', ἄγαν αἰνού-
μενός. Heracl. 205. SYN. Λίαν.¹
- * Ἀγανάκτω, f. ἡσω, p. ηκά, v. [indignor,] to be grieved, to be indignant. Καὶ
μηδὲν ἀγανάκτει γ' ἐγὼ γάρ σ', ὦ πατέρ. Vesp. 1003. SYN. Μηνίζω, μηνίω,
μηνιάω, ἀσχάλλω, ἀχθῆμαι, δυσχεραίνω, ὀργιζομαι, ἐγκοτίζω, χολοῶμαι, ὀργή
παραινθεῖν... παρὰκμάζειν.
- * Ἀγάννιφος, οὐ, ὁ et ἡ, [valde nivosus,] snow-clad, covered with snow,
abounding in snow. Εἰμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπὸν ἀγάννιφόν, αἶ κ' ἐπιθῆται. A. 420.
SYN. Νιφόεις, χιόνώδης, δυσχείμων, δυσχείμερος.
- * Ἀγάνος, ἡ, ὅν, adj. [mitis, blandus,] mild, gentle, cheerful, gay. Μήτις ἐτι
πρόφρων ἀγάνος καὶ ἡπιὸς ἔστω. ε. 8. SYN. Εὐμένης, πρᾶός, μελιχίος, φαιδρός.
- * Ἀγάνοφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [mansuetus, placidus, miti ingenio praeclivus,]
glad, joyful, mild. Κείνης ἀγάνοφρόνός εἶνέκ' αἰμῆς. Apoll. 4. 809. SYN.
Ἀγάνος, ἡσυχός.
- * Ἀγάνοφροσύνη, ἡ, subst. [comitas, jucunditas,] courtesy, mildness, plea-
santness, mirth. Σὴ τ' ἀγανοφροσύνη, καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν. Ω. 772. SYN.
Ἠσυχία, εὐμένεια, πραότης.
- * Ἀγάνως, adv. [comiter, jucunde,] courteously, pleasantly. Ἀγάνως δὲ χεροῖν
μυλάχῃ γνώμη. Iph. A. 601. SYN. See ἀγάνος and its synonymes, from
which the corresponding adverbs are easily derived.
- * Ἀγαπάω, ἀγαπάω, f. ἡσω, ηκά, v. [amo, amplector, contentus sum, osculor,]
to love, to embrace, to be content, to salute. Ἀθάνατον θεὸν ὦδε βροτοὺς ἀγα-
πάξμεν ἀντην. Ω. 464. See also Vesp. 670. SYN. φιλέω, ἐράω, ἐραμαι,
ἀσπάζομαι, στέργω, ἀρκούμαι, ἀρέσκόμαι, κρᾶδι' κέντρον ἔρωτος ἔχω, με γλυκὺς
ἱμέρος αἰρεῖ, ἱμέρου βελεῖ τεθαλμαί.
- * Ἀγαπήνωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, [(1) adj. strenuus, validus, (2) P. N. Agapēnor,]
strong, valiant. Οἱ δ' ἐς Πανθοῖδην ἀγαπήν' ὀρ' αἰνέειν Πουλυδάμαντα. N. 756. See
also B. 609. SYN. (1) Ἀγαθός, βδοῇ ἀγαθός, ἀνδρείος, κρᾶτερός. EPITH. (2)
βόην ἀγαθός, ἔυμμελής, ἐσθλός.
- * Ἀγαπήτος, ἡ, ὅν, adj. [dilectus, amabilis, carus,] beloved, amiable, dear. Μου-
νός ἐὼν ἀγαπήτος; ὁ δ' ὠλετο τηλοῦ πατρὸς. β. 365. SYN. Φίλος, ἐράσιμος,
ἱμέροεις, πόθεινός, προσφίλης, περίλημνός, ἐρήρος.
- * Ἀγάρροος, contr. ἀγόρρους, ὁ et ἡ, adj. [violenter fluens,] rapidly flowing,
furious, boisterous. Ὅσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροός ἐντός ἐέργει. B. 845.
SYN. Πολύρροός, ὠκύρροός.
- * Ἀγασθένης, ἔος, ὁ, P. N. [Agasthenes,] father of Polyxenus, and one of Helen's
suitors. Υἱὸς Ἀγασθένεος Ἀνγηϊάδα ἀνακτός. B. 624.

¹ On the quantity of ἄγαν and λίαν see Brunck. Nub. 199.

Ἀγαστὸνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum gemens, luctuosus, lugubris,] lamenting, mournful, sorrowful. Κητὸς, ἃ μύρι'α βόσκει ἀγαστὸνός Ἀμφιτρίτη. μ. 97. SYN. Πυλὺπένθης, γόερὸς, πενθηρὸς, βάρυπένθης.

Ἀγαστός, ἡ, ὄν, adj. [admirationem vel stuporem ferens,] admirable, causing admiration or astonishment. Βίος ἀγαστός ἐν φάει. Hec. 169. SYN. Θανμαστός, ἑαθέος, θεσπεσίος, θεσκέλος, ἀγανός.

Ἀγαστρώφους, ου, ὁ, P. N. [Agastrophus,] the son of Pæon. Ἦτοι Τυδεὺς υἱὸς Ἀγαστρώφον οὐτ'απ' εὐρυί. Λ. 338. EPIITH. Ἰφθίμους, δουρίκλυτος, κρατερὸς.

Ἀγαυή, ης, ἡ, P. N. [Agave,] one of the Nereids. Καὶ Ἀμφίθῃ, καὶ Ἀγαυή. Σ. 42. EPIITH. Καλλιπάρῃος, Νηρηΐς, βαθυκόλοπος.

Ἀγανός, ἡ, ὄν, adj. [nobilis, admirabilis, superbus,] noble, illustrious, proud. Ἦν'οι Πριάμους τὴ καὶ ἄλλοι Τρώες ἀγανοί. Η. 386. SYN. Ἀγάκλυτος, ἀγαστός, ἀγλάος, ἀριδείκνυτος, περίσημος, φαιδύμος, τηλεκλύτος, ἐνδοξός, κλεινός, περὶφαντός, εὐδοκίμος, λαμπρός, γενναῖος, ὑπερήφανός, ἀλάζων.

Ἀγαφθεγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde sonans,] very sonorous, high-sounding. Κρητήρ ἀγαφθέγκτων αἰοιδῶν. Olymp. 6.155. SYN. Βαρόφθογγος, βαρὺβρόμος.

Ἀγγελία, ας, ἡ, subst. [nuntius, rumor, mandatum,] news, a report, a command, a message. Ἄλλ' ἀγγέλιος βάρὸς ἀρ'αμένα. Hec. 104. SYN. Ἐντόλῃ, φάτις, ἐπιστόλῃ. EPIITH. Λύγρη, δακρυόεσσα, κλύτη, δεινὴ, γλυκεῖα, πάθεινῃ, παλίγγλωστος, χρόνῃα, κοινὴ.

Ἀγγέλος, ου, ὁ et ἡ, Ἀγγελιώτης, ου, ὁ, et fem. Ἀγγελιώτης, ἴδός, ἡ, subst. [nuntius,] a messenger, news. Χαίρετ' ἐκέρκες Διὸς ἀγγελοὶ ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν. Α. 334. See also Hom. Merc. 296. and Call. 4. 216. SYN. Πρέσβυς, διάκτωρ, μηνύτης, μηνύτωρ, κήρυξ, ἀγγέλις, πύστις, φήμη. EPIITH. Ἐπύμος, ὤκως, πτόδωκς, τὰχυρόμοτος, ὀρθός, ἀφθογγός, ἀναυδός, τηλεκόπος, πειδιόπλοκτύπος, ὀρθτύπος, σάφης, ψεύδης, ἐοίηρος, ἐσθλός, λαμπρός. PHR. Λαμπρὸς ὄμμασι, φαιδρῷ πρέπων πρὸσώπῳ, ἐσθλὸς τίμαν φέρει πράγματι, νεόχμων μόθων τάρμιας.

Ἀγγέλλω, f. ἐλῶ, ἡγγελῶ, v. [nuncio,] to announce, to bring or deliver a message. Τὶ τὸδ' ἀγγέλλεις; Hec. 188. SYN. Ἀπαγγέλλω, μηνύω, ἀναγγέλλω, ἐξαγγέλλω, σημαίνω, φράζω.

Ἀγγελμά, αῖος, τὸ, subst. [res mandata aut annunciata,] a commission, news, a message. Δανάων τὴ κοιὰ Πέλοπιδων τ' ἀγγέλματά. Troad. 705. SYN. Τὰ κρανθέκτα, τὰ δόξαντα. See SYN. in ἀγγέλις.

Ἀγγός, εὖος, τὸ, subst. [vas, urna] any vessel, an urn. Ἐν τῷ τὸδ' ἄγγος τῷδ' ἐφειδρῶον κάρα. Eur. Electr. 55. SYN. Ἀγγεῖον, σκεῦος, τεύχος, λῆβης, ἐμβάφῃ. EPIITH. Οἰνὸδύχον, χάλκεον, ἀφειδές, ὀδφρυγόν, μεγὰ.

Ἀγείρω, ἀγέρῳ, ἡγερκά, v. [congrego, mendicando corrogo,] to assemble or collect, to gather together, to collect by begging. Δύσεὺ τεύχε'α θάσσον, ἐγὼ δὲ κὲ λαὸν ἀγείρω. Π. 129. SYN. Συναίγω, ἀλίζω, ἀθροίζω, συλλέγω, συγκομίζω, συνείρω, ἐρυνίζω.

Ἀγείτων, οἶος, ὁ et ἡ, adj. [vicinum non habens,] neighbourless, solitary, lonely. Τόχοντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτωνος πάγου. P. V. 270. SYN. Κάκογείτων, μόνος, ἐρημός.

Ἀγέλαιος, α, ὄν, adj. [armentalis, e grege,] of a herd or drove, common. Οἱ δ' ἐφ'εβοντό κατὰ μεγάρων, βόες ὡς ἀγέλαιαι. χ. 299. SYN. Βουκόλικός, φαῦλος, αἰμιός, εὐτελής.

Ἀγέλαος, ου, ὁ, P. N. [Agelaus,] Τοῖς δ' Ἀγέλαος εἶπεν, ἔπος πάντεσσι πίφαύσκων. χ. 131. EPIITH. Διότρεφής, Φραδμυνίδης, Δάμαστορίδης.

Ἀγέλαστος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [risus expers,] without laughter, sorrowful. Ἀγέλαστα πρόσωπα βίαζόμενοι. Ag. 803. SYN. Σκυθρωπός, σκληρός, χάλεπος, σεμνός.

Ἀγέλη, ης, ἡ, subst. [armentum propriè boum, coetus,] a herd or drove of oxen, an assembly, a crowd. Ἐν δ' ἀγέλην ποίησεν βόων ὀρθοκραίων. Σ. 573. SYN. Ποίμνη, πῶς, ποίμνιον, βότον, πληθός, ἀγορά. EPIITH. Ἀγρόνυμος, εὐειδής, ξάνθη, κερῇ, εὐφορβός, αὐτόνυμος.

Ἀγνεύς, ου, ὁ et ἡ, adj. [imberbis,] beardless. Οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγνεύς οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ. Equit. 1373. PHR. Ἰουλὸν οὐκ ἔχων γενεῖαδός, οὐπω γένους φαῖνεν τέρειναν, ματέρ' οἰάνθας, ὀφώραν.

- Ἄγεννης, ἴδος, ὁ et ἡ, adj. [ignobilis,] ignoble, mean, low-born. Καὶ βωμὸν δὲ χεύματ' ἄγεννη. Arist. Pax 748. SYN. Ἀγέννητος, δυσγένης, ἀκλῆς, δουλοπρέπης, φαῦλος.
- Ἀγέννητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non natus, ignobilis,] not born, low-born. Φανθὲν τίς ἂν δύναται ἄγεννητον ποιεῖν; Trach. 745. SYN. Ἀγενής, ἄγονος, ἀποϊητός. See Ἀγενής.
- Ἀγέραςτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine munere, præmio carens,] unrewarded, unhonoured. Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. A. 119. SYN. Ἀδωρητὸς, ἀτιμὸς.
- Ἀγέρωχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [superbus, ferox, multum honoratus,] proud, arrogant, very much honoured. Νέστορ' αὖτε Χρῆμ' ἰόν τε Περικλυμένον τ' ἀγέρωχον. A. 285. SYN. Ὑπερήφανος, αὐθάδης, ἐντιμὸς, ἀγαθός, ἀγῆνωρ.
- Ἀγευστός, ου, ὁ et ἡ, [qui gustare nequit aut qui non gustavit,] who cannot taste or has not tasted. Ἀγευστὸς αἰών. Ant. 583.
- Ἀγη, ἡς, ἡ, subst. [admiratio cum stupore,] amazement, wonder. Λίην γὰρ μέγα εἰπᾶς ἄγη μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε. γ. 227. SYN. Θάμβος, θαῦμα, ζῆλος.
- Ἀγη, ἡς, ἡ, subst. [fractura, littus, exitium,] a breaking, a shore, destruction. Χείρων Φιλλυρίδης· πόλιν τ' ἐπὶ κύματός ἀγῃ. Ap. Rh. 1. 554. SYN. Ἀγμός, ἄκτη, ῥηγμῖν, θιν, ὀλέθρος, μῦθος.
- Ἀγηλάττω, f. ἴσω, p. ηκά, v. [abigo, ut piaculum,] to drive away as a pollution. Ἀγηλάττειν; εἰ δὲ μὴ ὀδκεῖ γέρον. C. R. 402. SYN. Ἀγός ἐλαύνω, διώκω, φυγάδεύω, ἀπωθεώ.
- Ἀγηνῶρεός, α, ὄν, adj. idem quod ἀγῆνωρ (2) q. v.
- Ἀγηνορία, ας, ἡ, subst. [audacia, fortitudo,] boldness, valour, bravery. Νῦν αὖ μιν πολλὴ μάλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνηκάς. I. 696. SYN. Ἀνδρεία, εὐψυχία, ἀλκή, ἡνῶρεη, αὐθαδία.
- Ἀγῆνωρ, ὄρος, ὁ, [(1) P. N. Agenor,] the son of Antenor; [(2) adj. fortissimus, superbus,] very bold, gallant, daring. (1) Τρεῖς τ' Ἀντηνῶριδας, Πόλυβον καὶ Ἀγῆνῶρ' αἰδόν. A. 59. EPITH. Ἀντιθέος, μέγαθυμὸς, ὑβρίστης, ὀβριμθυμὸς. SYN. Ἀντηνῶρος υἱός. (2) SYN. Κράτερθυμὸς, καρτέρθυμὸς, ἀνδρεὺς, κράτερόφρων, ἀλκίμους, ἡὺς, ἀγέρωχος, ἀρεΐφαιτος, μέγασθενής, εὐτολμὸς, ὑπερήφανος, γενναῖος, ἰσχυρὸς, ὀβριμὸς, ὑπερήνωρ.
- Ἀγήραντος, ἀγήρατος, ἀγήραος, ου, et ἀγήρων, ω, ὁ et ἡ, [senii expers, immortalis,] exempt from old age, immortal. Ὡ τὸν ἀγήραντον πόλιν αἰθερὸς, Ἥλιε, τέμνων. Eur. Epigr. 1. 1. See also B. 447. Hes. Theogn. 305. and c. 218. SYN. Ἀφθίτος, ἀθάνατος, αἰὲν ἔων.
- Ἀγησιχόρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [ductor chori, chorum ducens,] leader of a chorus. Ἀγησιχόρων ὅππταν τῶν φοιμῶν. Pyth. i. 7. SYN. Ἀγήτωρ μέλων.
- Ἀγητός, ἡ, ὄν, adj. [admirabilis,] admirable, wonderful. Οἱ καὶ θηήσαντο φύην καὶ εἶδος ἀγητὸν. X. 370. SYN. See in ἄγαστος. PHR. ἀγητὸς (μορφὴν, φύην, εἶδος, φρένας, δέμας, ἀρετήν).
- Ἀγίζω, f. ἴσω, ἱκά, v. [consecro, adoleo,] to consecrate, to dedicate, to offer incense. Βούθυτον ἑστῖαν ἀγίζων, ἱκόν. C. C. 1495. SYN. Ἀγιάζω, θυμιάω, ἀγίζω, ἀγιστεύω.
- Ἀγινέω, et Ἀγινέσκω. See Ἄγω.
- Ἀγιός, α, ὄν, adj. [sanctus, sacer,] sacred, holy. Ἀγιὸς ἐγὼ βάθρειας βάθυχαῖος. Æsch. Supp. 865. See Porson. Med. 750. SYN. Ὅσιος, ἐνάγης, καθάρους, σεπτὸς, ἄγνός.
- Ἀγιστεύω, σω, κά, v. [sanctum existimo,] to venerate. Εἰδὼς βίβταν ἀγιστεύει. Bacch. 73.
- Ἀγκάζομαι, f. σῶμαι, v. [ulnis amplector,] to take in the arms, to embrace. Οἱ δ' ἄρ' ἀπὸ νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο. P. 722. SYN. Ἀσπάζω. PHR. Ἀγκὰς ἔχειν, μετ' ἀγκάλιδεσσιν αἰερεῖν, ἀμφιβάλλειν μαστὸν ὠλέναισι ματέρους. Phœn. 314. θίγειν ὠλέναις.
- Ἀγκάθεν, et ἀγκὰς, [desuper, in ulnis,] from above, closely joined. Ἰδὼν παλαιὸν ἀγκάθεν λαβὼν βρέτας. Eumen. 80. Ἀγκάλεω. See in ἀνακάλεω.
- Ἀγκάλη, ἡς, ἡ, subst. frequentius plur. ἀγκάλαι, ὦν, item ἀγκάλις, ἴδος, ἡ, [si-

- nus, brachium,] a bosom, an arm. Τὸ σὸν, πῆραϊα δ' ἀγκᾶλη σὲ βαστάσει. P. V. 1027. See also X. 503. SYN. Ὡλένη, κόλπος, στέρνον, στηθὺς, ἀγκᾶλῖς.
- * Ἀγκᾶλς, ον, ὁ, subst. [fasciculus,] a bundle. Τῶν τῶτ' συνδήσας νῆσθ' ἡλέος ἀγκᾶλῶν ὕλης. Hom. Merc. 82.
- * Ἀγκιστρὸν, ον, τὸ, subst. [hamus,] a hook. ΕΡΙΘΗ. Δάφουον, εὐκαμπῆς, ὀλῶν.
- * Ἀγκῶς, ἑὸς, τὸ, subst. [vallis, convallis,] a valley, a dale. Κνημοὺς ἐξέρρησ' καὶ ἀγκᾶ ποιηέντᾳ. δ. 337. SYN. Αὐλῶν, φάραγξ, κλιτύς, βῆσσᾶ, νάπος, γυᾶλῶν. ΕΡΙΘΗ. Αἰπεινὸν, δενδρῆν, κοιλὸν, ποιῆν, βάθῳ, τρηχῷ.
- * Ἀγκῦλη, ης, ἡ, subst. [jaculi genus, curvatura cubiti,] a kind of javelin, the bend of the arm, curvature. Ὁ μὲν πέτρος, ὁ δ' ἀγκῦλας. Or. 1483. SYN. Αἰχμῇ, ἄκων, ἀγκῶν.
- * Ἀγκῦλῶμαι, v. [incurvo,] to bend. Χωρεῖ δὲ πᾶς τίς ὀνύχᾳς ἡγκῦλωμένους. An. 1180. SYN. Κάμπτω, κατ' ἀκάμπτω, κυρτῶ.
- * Ἀγκῦλός, η, ὢν, adj. [curvus,] crooked, bent. Ὁ Ζῷ ἐν βλαφθέντ' ἐμυρίκινῳ, ἀγκῦλῶν ἄρμα. Z. 39. SYN. Καμπῦλός, κυρτός, ἐπικυρτός, κῦφός, ἐπικάμπης, σκολιός.
- * Ἀγκῦλότης, ον, ὁ, adj. [obliqua habens consilia, callidus, vafer,] crafty, cunning, shifting. Καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνους ἀγκῦλότης. Δ. 59. SYN. Ποικιλομήτης, αἰδολότης, πολυτρόπος, δολιός, δολιόφρων.
- * Ἀγκῦλοτόξος, ον, ὁ et ἡ, adj. [curvum habens arcum, sagittarius,] using a crooked or bended bow, an archer. Αὐτὰρ Πυραίχμης ἀγὲ Παίδωνας ἀγκῦλοτόξους. B. 848.
- * Ἀγκῦλοχείλης, ον, ὁ, adj. [curvum habens rostrum,] having a crooked bill. Ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μεγὰς αἰετός ἀγκῦλοχείλης. γ. 538.
- * Ἀγκυρά, ας, ἡ, subst. [anchora, praesidium,] an anchor, a support. Ἀγκυρὰ δὴ μου τὰς τῶχας ὄχει μόνη. Hel. 276. SYN. Εὐνή. ΕΡΙΘΗ. χαλκογένης, φωλας, ὀλῶ. PHR. Ἐχένης δεσμός ἀέλλης, θῶας χάλινος νηός, νῆων πλαζόμενων παγίς, νηὸς ἰσχύς, νηὼν ἑδραῶν ἀσάθρων.
- * Ἀγκυρίζω, ἴσω, ἱκά, v. [supplanto,] to trip up the heels. Δι' ἀλᾶβων ἡγκυρίσας. Equit. 262. SYN. Ὑποσκελίζω, κατ' ἄγω.
- * Ἀγκῶν, ὦνός, ὁ, subst. [curvatura brachii, curvatura,] the elbow, bend of the arm, any thing of an angular shape. Θὲς δὴ τὸν ἀγκῶν εὐρύθμους. Cycl. 560. SYN. Καμπή, ἀγκῦλη. Epith. Γλυκὺς, κάλός, στῦφέλός.
- * Ἀγλαΐα, ας, ἡ, [P. N. (1) Aglaia,] one of the Graces; [et (2) subst. gratia, pulchritudo, splendor,] brilliancy, elegance, grace, splendor. Πήδημα κουφίζουσα σὺν ἀγλαΐᾳ. Electr. 861. 2. SYN. Αὐγή, αἰγλή, λαμπρότης, κόσμος, κάλλος, εὐπρέπεια, ἀγλαΐσμα, γάνος, ἁμάρνυμα, ἁμάρνυγή. ΕΡΙΘΗ. Ἰμερῶεσσα, νικηφόρος, τηλεφάνης, εἰαρίνη.
- * Ἀγλαΐζω, v. [illustro, decoro,] to ornament, embellish, decorate, adorn. Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτ' οἱ ἀγλαΐσε. Theoc. Ep. 1. SYN. Κοσμέω, κυδαίνω, καλλύνω, λαμπρύνω, πῦκάζω, αὐγάζω, καλλωπίζω, ἀγάλλω.
- * Ἀγλαΐζομαι, v. [illustror, gaudeo,] to be distinguished, to be delighted. Ἀλλὰ σὲ φημὶ διαμπερὲς ἀγλαΐεῖσθαι. K. 331.
- * Ἀγλαΐσμα, αἶτός, τὸ, subst. [ornamentum,] ornament, decoration. Ὁ δ' ἀγλαΐσμα δωμαίων ἐμοῦ τ' ἔφν. Hel. 289. SYN. and ΕΡΙΘΗ. See ἀγλαΐα.
- * Ἀγλαΐθειρός, ον, ὁ et ἡ, adj. [nitidam comam habens,] having fine hair. Πᾶν ἀνάκεκλόμενοι, νόμιον θεόν, ἀγλαΐθειρόν. H. in Pan. 5. SYN. Εὐκόμος, εὐπλόκαμος, ἡκόμος.
- * Ἀγλαῦγιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchra membra habens,] having beautiful limbs. Ἀγλαῦγιον Ἦραν. Nem. 75.
- * Ἀγλαῦδενδρός, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchras arbores habens,] abounding in beautiful trees. Ματέρ' ἀγλαῦδενδρόν. Ol. 9. 32.
- * Ἀγλαῦθρόνους et ἀγλαῦθωκός, ον, ὁ et ἡ, adj. [splendida sede sedens,] sitting on a splendid seat or place. Μοΐσαις γὰρ ἀγλαῦθρόνους ἐκόν. Ol. 13. 136. See also Nem. 10. 1.
- * Ἀγλαῦκαρπός, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchros fructus ferens,] bearing fine fruit. Ὅγχαι καὶ βοίαι, καὶ μῆλεα ἀγλαῦκαρποι. η. 115.

- *Αγλαῶκυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchros juvenes habens,] famed for fine youths. Πρῶθρον Πῶσειδανός, ἀγλαῶκυρον. Ol. 13. 5.
- *Αγλαῶκωμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [splendidam festivitatem faciens,] causing splendid revelry. 'Αγλαῶκωμόν' ἐπεὶ χαίταισιν μὲν. Ol. 3. 10.
- *Αγλαῶς, οὔ, ὁ et ἡ, et ἡ, ὅν, adj. [splendidus,] splendid, distinguished. Τηλεμάχος θ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαῶς υἱός. δ. 21. SYN. Λαμπρός, αἰγλήεις, φαεινός, ἀργινθεῖς, καλλιφεγγής, ἐμφάνης, τηλαυγής, ἀγανός, εὐδόκιμος, περὶφαντός.
- *Αγλαῶτρίαιτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [tridente splendido inclytus,] having a splendid trident. Τῶτ' ἀγλαοτρίαιν ἄρπασαι. Ol. 1. 64.
- *Αγλαῶψ, ὡπός, ὁ et ἡ, adj. [vultu splendidus,] having a splendid face. 'Αγλαῶπι πέγκει. CE. R. 213. SYN. Φείδρωπος, λαμπρίαν ἔχων ὄψιν.
- *Αγλιθές, ων, αἶ, subst. [alliorum capita,] heads of garlic. Μᾶ Δι', ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὶ τὸς τρεῖς ἀγλιθας μετέπεμψα. Vesp. 680. SYN. 'Ραγές.
- *Αγλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [elinguis, barbaro dicendi more utens,] speechless, uncouth in speaking, barbarous. Οὐθ' Ἑλλὰς οὐτ' ἀγλωσσός. Trach. 1062. SYN. Κἀκογλωσσός, ἀναυδός, ἀφωνός, ἀφραδής, βάρβαρος, ἀεχνός.
- *Αγναμπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inflexibilis,] inflexible. Θέμενός ἀγναμπτον νόον. P. V. 169. SYN. Ἄκαμπτός, σκληρός, ἀτεγκτός, ἀμείλιχος.
- *Αγνεῖα, et Ἀγνευιά, ἄτος, τὸ, subst. [puritas, expiatio,] chastity, purity, atonement. Ἄγνευμι ἔχων τὶ θεῖον, ἢ σ' ἀναξίων. Eur. El. 256. SYN. Αἰδώς, σωφροσύνη. EPIITH. Ἰερόν, θεῖον, εὐπρέπες, ἐμπρέπες.
- *Αγνεύω, f. σω, p. κά, v. [purus sum, purum reddo,] to be pure, to make pure. Εἰ τίς ἡ ναιῶν πύλωρος χεῖρας ἀγνεύει θεοῖς. Iph. T. 1227. SYN. Ὅσιός εἰμι, καθάρος εἰμι.
- *Αγνίζω, f. ἴσω, p. ἴκα, v. [purifico,] to purify, to expiate. Ὅτου τὸδ' ἔγχος κρατὸς ἀγνίσῃ τριχά. Alc. 76. SYN. Ἀγνεύω, καθάρω, καθάριζω.
- *Αγνόεω, et Ἀγνοῖεω, f. ἦσω, p. ἡᾶ, v. [ignoro,] to be ignorant of. Οὐ θαῦμά σ' ἡμᾶς ἀγνοεῖν. Iph. A. 823. Ἄνδρ' ἀγνοίῃσας ὕλαει, μεμνένεν τὲ μάχεσθαι. v. 15. SYN. Οὐκ οἶδᾶ, μὲ λανθάνει.
- *Αγνοῖα, as, ἡ, subst. [ignorantia,] ignorance. Ἄ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀγνοῖά μ' ἔχει. Trach. 350. SYN. Ἀπειρεῖα, ἁμαρτία.
- *Αγνόρρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [purè fluens,] flowing clearly, limpid. Παγαὶ θ' ἀγνόρρυτων ποτάμων. P. V. 433.
- *Αγνός, ἡ, ὅν, adj. [purus, sanctus, castus,] chaste, modest. Προσωθὲν αὐτὴν ἀγνός ὦν ἀσπάζομαι. Hipp. 102. SYN. Σώφρων, καθάρος, ἱερός, ἀκρατός.
- *Αγνυμῖ, f. ἄξω, v. [frango,] to break. Πολλοὺς ἀριθμοὺς ἀγνύται ναυαγίων. Helen. 410. SYN. Ῥήγνυμι, πλήσσω, ἀρήσσω, ἀράσσω.
- *Αγνωμοσύνη, et Ἀγνωσία, as, ἡ, subst. [stultitia,] stupidity, foolishness. Μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην. Trach. 1269. See also Eur. Fr. Antiop. 24. SYN. Ἄβουλία.
- *Ἀγνώμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [stolidus, mente deficiens, imprudens,] stupid, foolish, ungrateful. Θρητᾶ, κοῦκ ἀγνόμων. Trach. 474. SYN. Ἀνόητος, ἀβουλός, ἀμάθης, κἀκόθυμος, νηλεής, ἀχαριστός.
- *Αγνώς, ὡτός, ὁ et ἡ, adj. [ignotus,] ignorant, unknown, degraded. Δόκησις ἀγνὸς λόγων. CE. R. 681. SYN. Ἀγνωστός, ἀνόητος, ἀμάθης, ἀκλής, ἀδοξός.
- *Αγνωσία. See Ἀγνωμοσύνη.
- *Αγνωστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [incognitus,] unknown, obscure. Ἄλλ' ἀγέ, σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι. v. 397. SYN. Ἀγνός, ἀγνωτός, ἀκλής. See ἀγνός.
- *Ἀγόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non natus, prole carens,] not born, having no children. Αἰθ' ὀφέλες τ' ἀγόνος τ' ἔμειναι. Γ. 40. SYN. Ἀγέννητος, ἀτεκνός, ἄπαις, ἀτοκός.
- *Ἀγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indefletus,] unlamented. Κεῖνος δ' ὁ τάλας ἀγός. Sep. Th. 1063. SYN. Ἀκλαυστός, ἀδάκρυτός.

¹ On the quantity of the last syllable of Ἀγνοῖα, see Dr. Blomf. Sept. Theb. 498.

- Ἄγορά, ἄς, ἡ, et ἄγορός, ον, ὁ, subst. [forum, concio,] a market-place, an assembly. Κάπιστήσῃ μισεῖν ἄγοράν. Nub. 991. See also Iph. T. 1096. SYN. Πάνηγυρίς, ὁμιλία, ξυνόδος. EPIITH. Κοινή, βάρυδουπος, κυδιάνειρά, δεινή, τέτρηχυνά, αἰψήρη.
- Ἄγοράζω, f. ἄσω, p. κά, v. [in foro versor, emo,] to buy and sell in the market, to buy. Ἄγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογελτόνι. Lysistr. 633. SYN. Ἐν ἄγορᾳ διατρίβειν, πωλεῖν, πριάμαι.
- Ἀγοραίος, ον, ὁ et ἡ, adj. [forensis, sordidus,] belonging to the market, mean, vulgar. Μήτ' ἀγοραίους μήτε κοβάλους. Ran. 1015. SYN. Δικανικός, κοινός, πάνδημος.
- Ἀγορανόμος, ον, ὁ, subst. [qui foro præest,] a clerk of the market. Ἦν δ' ἀπολίγαίνῃ τοὺς ἀγορανόμους κάλῳ. Acharn. 968. SYN. Λογιστής, ἀγορας ἐπιστάτης.
- Ἀγοράδμαι, et ἀγορεύω, v. [concionor, loquor,] to harangue, to speak. Ὅσφιν εὐφρόνῃων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. A. 73. See also H. 347. SYN. δημηγορεῖν, ἔπω, ἐννέπω, λέγω.
- Ἀγορητής, οὐ, ὁ, subst. [concionator,] an orator, an haranguer. Ἡδὲ πῆς ἀνδρουσὲ λίγυς Πύλιν ἀγορητής. A. 248. SYN. Δημηγόρος, ῥήτωρ, κόπις. EPIITH. Ἐσθλός, ἡδύλογός, λιγύφθογγός, σώφρων, εὐβουλός, φρόνιμος, ἀγαθός.
- Ἄγορός. See Ἄγορά.
- Ἄγος, ον, ὁ et ἡ, subst. [dux,] a leader, commander. Τὸν δ' αὖ Σαρπηδῶν Λυκίων ἄγος, ἀντιὸν ἡύδα. E. 647. SYN. Ἀρχηγός, ἡγέμων, κοσμητὴρ λαῶν, ἄγωγός, στρατηγός, ἡγέτης, ἀρχηγέτης, ἡγέμονεύς, ὕφηγέτης.
- Ἄγος, εὖς, τὸ, subst. [piaculum,] atonement, crime. Φορβῆς τσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθέεις. Antig. 775. SYN. Κάθαρός, ἀποτρόπη, κάθαρμά, μοχθηρία.
- Ἀγοστός, οὐ, ὁ, subst. [pars manus interior,] the palm of the hand. Ἐσχέν Ὅ δ' ἐν κόνιῃσι πέσων ἐλε γαῖαν ἀγοστόν. N. 520. SYN. Θενάρ, ἀγκών. EPIITH. Ἀκαμάτος, χιτώνδης, παιδοκόμος.
- Ἀγρα, as, ἡ, subst. [præda, captura,] a booty, prey, capture. Ὑπνω κράτθηεῖσ' ἄγρην ὤλεσά. Eum. 148. SYN. Λεία, ληΐς, ληλιάσια, ἄγρευμά, λάφυρον, σκυλόν. EPIITH. Ἀφνειή, ἐράτεινή, νικηφόρος, εὐκέρως, δολομήχανός, κερδαλέη, δολίη, φόνια, δάφοινός, εὐστόχος, ἐλάφηβόλος, πόντιός, ἰχθυόεσσά, εὐθρός, εὐθήρητος.
- Ἀγραπτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non scriptus,] unwritten. Κηρύγμαθ' ὥστ' ἀγραπτά κάσφαλῇ θεῶν. Antig. 458.
- Ἀγραυλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [in agris versatus,] living in the fields, an epith. of Diana. Ποιμένες ἀγραυλοὶ κακ' ἐλέγχῃ γαστέρες οἶον. Hes. Theog. 26. SYN. ἀγροικός, ὑπαίθριος.
- Ἀγρεῖός, α, ὄν, adj. [rusticus, ferus,] clownish, savage. Ἀγρεῖός εἰ καὶ σκαῖός. Nub. 655. SYN. see Ἀγρίος.
- Ἀγρεσία, as, ἡ, subst. [venatio,] hunting. Ἐκ δ' αὐτ' ἀγρεσίας πολλὰκι πολλὰ κάμων. Call. fr. 22. 2. SYN. and EPIITH. see Θήρα.
- Ἀγρευμά, ἀτός, τὸ, subst. [præda venatione capta,] prey taken in hunting, booty. Ἀγρευμά θηρός, ἡ νεκροῦ ποδένδυτον. Choëph. 996. SYN. Ἀγρα, κύννηγεςία, ἐλάφηβόλια, λάφυρά, σκυλά.
- Ἀγρεὺς, εὖς, ὁ, P. N. [Agreus,] Ἀγρεῖα καὶ Νυμῖον πόλλυλῆτοἱ Αἰμυνίῃες. Apoll. 2. 506.
- Ἀγρευτήρ, ἦρός, ὁ, subst. [venator,] a hunter. Ἰχθυὺς ἀγρευτῆρες ὅμως δὲ κείντο γέροντες. Theocr. 21. 6. SYN. κύννηγέτης, κυναγός, θηρητῆρ, ἐλάφηβόλος, ἄγρώστης.
- Ἀγρεύω, σω, κα, v. [venor, venatione capio,] to hunt, to capture in hunting. Θηρίον ἀγρεύσω, τὸδὲ κεν Κύκλωπες ἐδοῖεν. Call. 3. 85. SYN. Ἐκθηρεύω, θηράω, κύννηγέτω, ληλατέω, ληστεύω.
- Ἀγρίās, ἀδός, ἡ, adj. [agrestis,] savage, wild, rural. Φηγοὶ δ' ἀγρίades κεινῆς ἐτ' σήματ' ἀμολπῆς. Apoll. 1. 28. SYN. ἄγριώτης, ἀγροτέρους.
- Ἀγρίελαῖός, ον, ἡ, subst. [oleaster,] a wild olive. Ζωστήρι πλακέρῳ Ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγρίελαίῳ. Theocr. vii. 18. SYN. Κοτῖνός, Ἀπόλλωνός ἱερὸν Pros. Lex.

ἐρνός. ΕΡΙΤΗ. χλωρή, ἴερα.

Ἀγριόδμαι, v. [exasperat,] to be exasperated, or clownish. Ἑγρίωμενος ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σέσηρῶτας. Arist. Pax. 620. SYN. Τραχύνομαι, χαλεπαίνω, ὀργίζομαι.

Ἀγρίος, et Ἀγρίκος, ἡ, ὄν, adj. [ferus, agrestis,] rude, clownish, fierce. Ἀγρίος, εἰ, πρὸς πάντᾳ πάλιγκότος, ἡδ' ὑπερόπτης. Theocr. xxii. 58. See also Mosch. 5. 13. SYN. Ἀγροικός, Ἀγροιώτης, ἀπηνής, χαλεπός, σκληρός, ὤμος. See in ἀγρίος.

Ἀγρίωπος, οὔ, ὁ et ἡ, [qui fero vultu est,] looking fiercely, stern. Ἀγρίωπὸν τέρως, οὐ φῶτᾳ βρῶτειον. Bacch. 542. SYN. Ἀγρίος, πελώριος, αὐθάδης, σκληρός.

Ἀγρίως, adv. [fere, immaniter,] cruelly, rudely. Πρὸς τὰσδ' ἀγρίως ἀπάνηνάμενας. Eum. 970. SYN. Ἀπηνῶς, ἀνημέρως, χαλεπῶς, ὤμως.

Ἀγροβότης, ου, ὁ, subst. [rusticus,] a herdsman. Ὡς ποιμὴν ἀγροβότας. Phil. 214. SYN. Ἀγροικός, ἀγροιώτης, ἀγρονόμος, ἀγρότης, m. -της, fem. ἀγρίος.

Ἀγροικός, ὁ et ἡ, Ἀγροιώτης, ου, ὁ, adj. [rusticus, agrestis,] rustic, country-fied, clownish. Λέγεις ἀγροικὸν ἄρᾳ σὺ γ' εἶναι τὸν θεόν. Plut. 705. See also Thesm. 64. SYN. Ἀγρονόμος, ἀγρίος, ἀγρότης.

Ἀγρονόμος, ὁ et ἡ, subst. [rerum rusticarum administrator,] a rustic superintendent, a rustic, a clown. Ἀγρονόμοι παιζουσι γέγηθέ δὲ τε φρενᾶ Λητώ. 2. 106.

Ἀγρός, οὔ, ὁ, subst. [rus, ager,] the country, a field, land. Ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδ' ἐκτέρχεται, οὐδὲ οἱ εὐναί. λ. 187. SYN. Ἀρουρά, χώρα, πεδῖον, γῆ. ΕΡΙΤΗ. Χλωρός, εὐανθής, κάλως, πίων, πολυδένδρεός, θαλέρως, τηλεθάων, πυρητοκός.

Ἀγρότερός, α, ὄν, adj. [furens,] wild. Ἐξ ἔντεων, ὅθεν ἡμῶν γένος ἀγρότεράων. B. 360. SYN. See in ἀγρίος.

Ἀγρότης, ου, ὁ, et Ἀγρότης, ἴδος, ἡ, subst. [rusticus,] a rustic. Ἀγρόται ἐξελοντο, πάρος πετένην γένεσθαι. π. 218. See also Apoll. 2. 508.

Ἀγρυπνέω, ἦσω, κά, v. [vigilo,] to pass the night without sleep, to watch. Οὐδάμᾳ νῦν σνέβα τοῖ ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτά. Theocr. 10. 10. SYN. Ἐγρηγορέω, διαγρυπνέω, νήφω, οὐχ ὑπνέω.

Ἀγρυπνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insomnis,] without sleep, sleepless, vigilant. Ἄλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἀγρυπνον βέλός. P. V. 358. SYN. Ἄυπνός, ἀκαμάτος, ἀκοίμητος.

Ἀγρώσσω, v. [in venatu capio,] to take in hunting, to hunt. Ἰχθὺς ἀγρώσσω, πικρὰ πτέρᾳ δεύεται ἄλμῃ. ε. 53. SYN. Ἀγρεύω, which see.

Ἀγρώτης, ου, ὁ, [venator,] a hunter. Ἦν τ' ἀγρωσταὶ ἀχαιῖν' ἐν κἀλευσὶ. Apoll. 4. 175. SYN. Κυναγός, ἀγρευτὴρ, which see.

Ἀγρωστis, ἴος, ἡ, [genus herbæ,] a species of herb. Καὶ θάλλοντᾳ σελινᾶ, καὶ εἰλιτένης ἀγρωστis. Theocr. xiii. 42. SYN. Βοράνη, πόη, χόρτος.

Ἀγυιᾶ, ἄς, ἡ, subst. [vicus,] a way, a street. Ἰλίου ἐξάπαξε πόλιν, χήρως δ' ἀγυιάς. E. 642. SYN. Ὀδός, ἀτραπός, ἀμαξίτος, στένωπος. ΕΡΙΤΗ. Κοίλη, εὐκτίμενη, εὐδητός, κοινή, εὐρυχόρος, ζᾷθα.

Ἀγυιεύς, ἴος, ὁ, adj. [Trivius,] placed in the streets; an epithet of Apollo. Καὶ σὺ Φοῖβ' ἀναξ' Ἀγυιεύ, καὶ μελαθρᾶ, χαίρετε. Phœn. 640.

Ἀγύμναστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inexercitatus,] unexercised, unpractised. Διῆξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστος μ' ἔην. Trach. 1085.

Ἀγῶρις, ἴος, ἡ, subst. [cætus, multitudo,] an assembly, a crowd. Ὡς οἷγ' ἐν νηῶν ἀγῶρει μήτηρ τέ καὶ υἱός. Ω. 141. SYN. Ὀμιλός, πληθός, ἐκκλησία, δμηγῶρις, ξινουσία, ὄχλος, ἀγῶρά, ἄθροισμα.

Ἀγυράζω, f. ἄσω, p. ἄκᾳ, v. [congrego, colligo,] to assemble, to collect. Χρηματ' ἀγυράζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι. τ. 284. SYN. Ἀγείρω, ἄθροίζω, συγκομίζω, ἐπαγείρω.

Ἀγύρτης, ου, ὁ, et Ἀγύρτης, ας, ἡ, subst. [præstigiator,] a juggler, a mountebank. Δολιθὸν ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι. C. R. 284. See also Agam. 1276. SYN. Γῶης, θανματόποιός, τέρατοποιός, μάντις. ΕΡΙΤΗ. Λωπυδύτης, φοιτῶν, μηχανορράφος.

Ἀγχάλαω. See Ἀναχάλαω.

"Αγχαυρός, ου, ό, subst. [mane gelidum vel pruinsum, crepusculum,] a cold or frosty morning, early. "Αγχαυρον κνώσσουσιν, ἀλευόμενοι φάος ἡούς. Apoll. 4. 110.

"Αγχεμάχος. See "Αγχιμάχητης.

"Αγχι, et "Αγχοῦ, adv. [prope,] near. "Ανδρομάχη δὲ οἱ ἀγχι παρίστατο δακρυχέουσα. Z. 405. See also Ω. 709. SYN. "Εγγυς, ἐγγυθί, πέλας, πλησίον, παρὰ, ἐγγυθεν, ἀγγυθί.

"Αγχιᾶλος, ου, ό et ἡ, [finitimus mari,] bordering upon the sea. Βλήμενός ἰφ κείθεν ἐπ' ἀγχιᾶλου θάνεν ἀκτής. Apoll. 2. 916. SYN. "Ἀλιγείτων, παρᾶλιός, ἐφαλίδος.

"Αγχιβάθης, ἔδος, ό et ἡ, adj. [prope mare vel littus, profundus,] near a deep sea or shore. Φωνήσας πόντον τε καὶ ἀγχιβάθες στομά λιμνης. Apoll. 4. 1572.

"Αγχιγείτων, "Αγχιτέρμων, ὄνός, et "Αγχιγυός, ου, ό, adj. [vicinus,] near, a neighbour. "Ανδρὸς ἀγχιγείτων. Pers. 888. See also Rhés. 426. et Apoll. 1. 1223.

"Αγχιθέος, ου, ό et ἡ, adj. [Deo propinquus,] resembling a God. Φαιήκων ἐς γαῖαν οἱ ἀγχιθεοὶ γέγαασιν. τ. 279. SYN. Ἰσοθέος, θεῶ ἱκέλδος.

"Αγχιθύρός, ου, ό et ἡ, adj. [foribus propinquus,] dwelling near, a neighbour. "Αγχιθύρὸς ναλοισὰ κατεύξατο καὶ λιταυνευσεν. Theocr. 2. 71. SYN. "Αγχιγείτων, ἀγχιτέρμων, ό πλησίον, ό ἐγγυς, γείτων, ἀστυγείτων, πλησιόχωρος, προσοικὸς, ἀγγιγυός.

"Αγχιμάχητης, et "Αγχεμάχος, οῦ, ό, adj. [cominus pugnans,] one who fights hand to hand. Τρωες, καὶ Ἀχαιοί, καὶ Δάρδανοὶ ἀγχιμάχηται. Θ. 173. See also Π. 248.

"Αγχιμόλος, ου, ό et ἡ, adj. [prope veniens,] approaching near. "Αγχιμόλον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. Hes. Scut. 325. SYN. "Αγχι μολών, ἀγχι παραστάς.

"Αγχινόος, ου, ό et ἡ, adj. [perspicax,] of ready wit, shrewd, clever. Οὐνέκ' ἐπητής τ' ἐσοὶ καὶ ἀγχινόος καὶ ἐχέφρων. ν. 332. SYN. "Αγχινοὺς, ἐπιδέξιός, σὺνέτος.

"Αγχιπλόος, et ἀγχιπλους, ου, ό et ἡ, adj. [prope navigans,] sailing close to the land, coasting. Οὐ γὰρ ἀγχιπλουν ῥῶον. Iph. T. 1325.

"Αγχιπόλις, ἔως, ό et ἡ, adj. [civitatis adjutrix, quia vicinus vicinum adjuvat,] near the city, a friend and supporter of the city. Πρῶτον μὲν "Ογκα Παλλὰς ἦτ' ἀγχιπόλις. Sept. Th. 507. SYN. πόλεως ἐφ'εδρός, πόλεως μεδέων.

"Αγχιρρόος, ἀγχιρρούς, ου, ό et ἡ, adj. [prope fluens,] flowing near. Λεῖπὸν ἄλυν ποταμόν, λείπον δ' ἀγχιρρόον Ἰρίν. Apoll. 2. 963.

"Αγχίσης, ου, ό, P. N. [Anchises,] the father of Æneas. Τῆς γενέης ἐκλεψέν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης. E. 168. ΕΡΙΤΗ. Δαρδανίδης, Τρώϊός, ἀμύμων, κύδιος, δαΐφρων, ἱπποδάμος, μεγάλητωρ, βουκόλεων.

"Αγχιστεῖον, ου, τό, subst. [legitimæ jus successionis,] the right of lawful succession, affinity, relationship. Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλῶτων. Ant. 174. SYN. "Αγχιστεία, as, ξυγγενεῖα, κηδός.

"Αγχιστεύω, ν. [prope adsum, propinquus sum,] to be near, to be related to. Τάν τ' ἀγχιστεύουσαν γὰν. Troad. 225. SYN. Πλησίον εἰμί, ξυγγενὴς εἰμί.

"Αγχιστήρ, ἥρὸς, ό, subst. [vicinus,] a neighbour. Ἡ μὴν τὸν ἀγχιστήρᾱ τοῦδε τοῦ παθούς. Trach. 260. SYN. Ὁ πλησίον, πλησιός, ἀγχιγείτων, ἀγχιτέρμων, ἀγγιγυός.

"Αγχιστίνος, ου, ό et ἡ, et ὅς, ἡ, ὄν, adj. [prope stans, confertus,] standing near, close. Αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησὶ κέχυνται. E. 141. SYN. Ἀδινός, πύκνός.

"Αγχιστός, ἡ, ὄν, adj. [proximus,] the nearest, next. Πρὸς σ', ὡς Ἀυκεῖ Ἀπολλῶν, ἀγχιστος γὰρ εἶ. CΕ. R. 819.

"Αγχιτέρμων, see "Αγχιγείτων.

"Αγχοῖ, præp. [prope,] near. Στήθος βεβλήκει ὑπὲρ ἀντύγος, ἀγχοῖ δειρῆς. Ξ. 412. SYN. See in "Αγχι.

"Αγχονη, ἡς, ἡ, subst. [suffocatio, laqueus,] strangulation, a halter, noose,

snare. Nūn ἀγχῶνς μοι τέρματ', ἢ φᾶος βλέπειν. Eum. 744. SYN. Ἀρτᾶνη, πλεκτᾶνη.

Ἀγχοῦ. See Ἀγχι.

Ἀγχω, f. ξω, κά, v. [suffoco,] to strangle. Ἀγχε δὲ μιν πολυκεστὸς ἱμᾶς ἀπάλην ὑπὸ δειρήν. Γ. 371. SYN. Πνίγω, ἀπὸ πνίγω, ἀπάγχω.

Ἄγω, ξω, χά, Ἄγινεω, et Ἄγινέσκω, v. [duco,] to lead. Νῦξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας. Οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ. Apoll. 3. 743. See also ξ. 105. and ρ. 294. SYN. εἰσάγω, ἐπιδέχσθαι, ληστεύω, φέρωμαι, εἰσκομίζω, ἀγείρω.

Ἄγω, [frango.] See Ἀγνυμί.

Ἄγωγῇ, ἥς, ἡ, subst. [adductio, abductio,] an accompanying, a withdrawing. Ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντίτισασθαι φόνον. Agam. 1272. SYN. ἀναστροφῇ, παιδεία, ἀσκησίς, βίωσις.

Ἄγωγος, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [dux, ductor,] a leader, guide, conductor. Δᾶκρυον ἀγωγός, ἡνίκ' ἐξώρμα χθονός. Troad. 1130. SYN. Ἠγέμων, ὑφηγητής, ἀρχηγέτης, ὁδηγός, προηγητής.

Ἄγων, ὦνος, ὁ, subst. [certamen, cætus, &c. Vid. Maltb.] a contest, trial, &c. Ὡ Φοῖβ' Ἀπολλον, πῶς ἄγων κριθήσεται; Eum. 742. SYN. ἀγώνισμά, ἀθλός, ἀμιλλά, ἀμίλλημα, παλαισμά, μάχη, πληθός. EPIITH. Καλλίνικός, ἀεθλοφόρος, ριγηλός, βάρυς, τυμβιδιεύς, ἱερός, κλυτός, ἀγακλυτός, φόνις, αἱμάτωις, θνητός, κύνιμος, κύνιστος.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, subst. [certaminis judex vel præses,] an umpire of the games. Καὶ τὰμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχει τινές. Aj. Fl. 572. SYN. βράβευσ, ἀθλων κριτής.

Ἀγωνιζέσθαι, f. ἰσθῆναι et ἰσθῆναι, v. [dimico, contendo,] to fight, contend, dispute. Ἀρ' οἷσθ' ὅσον τῶν ἄγων' ἀγωνιεῖ τάχα. Acharn. 481. SYN. Ἀμιλλᾶσθαι, μάχεσθαι, ἀθλεῖσθαι.

Ἀγώνισμα, ἀτός, τό, subst. [certamen, præmium certaminis,] a contest, the prize of victory, anxiety. Λάβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἀξίον τί τῆς ὁδοῦ. Ran. 284. SYN. &c. See in Ἄγών.

Ἀγώνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad certamen pertinens,] belonging to a contest, an epithet applied to Jupiter and Mercury. Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος κάλῳς. Trach. 26.

Ἀγωνιστής, οὔ, subst. [certator, athleta,] a wrestler. Ἡ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστειφε τοὺς ἑφύρη. Callim. Fr. 103. 5. SYN. Ἀνταγωνιστής, ἀθλήτης, ἀμύντωρ.

Ἀδαήμονια, as, ἡ, subst. [imperitia,] unskilfulness, ignorance. Ὡ γέρων, οὐκ ἀδαήμονι σ' ἐχεῖ. ω. 243. SYN. Ἀμάθια, ἀπειρία, αἰδρεία.

Ἀδαήμων, ονος, ὁ et ἡ, adj. [imperitus,] unskilful, ignorant. Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βόλῳ. ρ. 283.¹ SYN. Ἀδαῆς, ἀμαθής, αἰδρῆς, ἀπαιδέντος, ἀπειρός.

Ἀδαήτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [incognitus,] unknown. Δαιμόν', οὐκ ἀδαήτᾳ ὑφάσκεαι, ἀλλὰ καὶ αὐτοί. Hes. Theog. 654. SYN. Ἀγνωστός, ἄγνωτος, ἄγνωτος, ἀδηλός.

Ἀδαίετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [indivisus,] undivided. Ἀρνεῖον σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθέτῃσαι. Apoll. 3. 1033. SYN. Ἀδαστός.

Ἀδαιτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non epulandus,] that may not be eaten. Σπενδόμενα ὕσιαν ἐτέραν, ἀνόμενον, τίν', ἀδαιτόν. Ag. 147.

Ἀδάκρυς, ὅς, et ἀδάκρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacrymarum expers,] tearless.

Ἀδακρυν νέμονται αἰῶνά. Olymp. 2. 120. Αἰθ' ὀφέλες παρ ἀνηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων. A. 415. SYN. Ἄλυπος, ἀσκηθής, ἀσκεθής.

Ἀδάμας, ντός, ὁ, subst. [adamas,] adamant. Εὐρύβιην τ' ἀδάμαντός ἐνὶ φρεσὶ θυμόν ἐχουσᾶν. Hes. Theog. 239. EPIITH. Ἀρρήκτος, ἀδάμαστος, ὀκρῦσις, στίβαρος, σκληρὸς, μάρμαρος, στερεός.

Ἀδάμαντινός, η, ὄν, adj. [adamantinus,] adamantine. Ἀδάμαντινων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις. P. V. 6. SYN. Σκληρὸς, ἰσχυρὸς, σιδήρεός, χαλεπός.

Ἀδάμαντῶδες, η, ὄν, adj. [adamante compactus,] bound with a chain of adamant. Ταῖσδ' ἀδάμαντῶδετοισὶ λύμαις. P. V. 148.

- 'Αδάμαστος, ον, ὁ et ἡ, adj. [indomitus, non domandus,] untamed, untameable. 'Αδάμαστόν τε καὶ δυσούριστόν. *CE. R. 1315.* SYN. 'Ανίκητος, ἀαπτός, ἀγναμπτός, ἀτέραμνος, ἀτέραμων, ἀτρυτός, ἄδμης, ἄδμητος, ἀμᾶχος, ἀμήχανος, ἀμείλιχος, ἀμείλικτος, ἀτρίμων.
- 'Αδᾶπάνως, adv. ['sine sumptu, forsā impune,'] Maltb.] without expense. Πη-νοῖσι μύθοις ἀδᾶπάνως τέρψαι φρένα. *Orest. 1174.*
- 'Αδαστός, ον, ὁ et ἡ, adj. [haud divisus,] undivided, not separated. *Λελας, ἀδαστὰ βουκόλων φρουρήματᾶ. Aj. Fl. 54.* SYN. Ἀδαίετος, ἀδαϊκτός.
- 'Αδέης, ἀδείης, et ἀδδής, εὖς, ὁ et ἡ, [metu carens, audax,] devoid of fear, bold, daring. Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμνας κῦδον ἀδδῆς; *Φ. 481.* SYN. 'Αταρβής, ἀτρεστός, ἀτρώμος, ἀτάρβητος, ἀδείμαντός, ἄκνός, αὐθάδης.
- 'Αδείμαντός, ον, ὁ et ἡ, [intrepidus,] intrepid, dauntless. Ἐν ᾧ καὶ τὸν ἀδεί-μαντὸν 'Αλκμήνα τέκε παῖδᾶ. *Isthm. 1. 13.* SYN. See in 'Αδέης.
- 'Αδειμάντως, adv. [impavide,] fearlessly, intrepidly. 'Αλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλήη. *Choëph. 769.* SYN. 'Αδέως, ἀφόβως, ἀφοβίτως.
- 'Αδειπνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [incœnatus,] supperless. Λήναια χορηγῶν ἀπέλυσ' ἀδειπνόν. *Acharn. 1155.*
- 'Αδελφεός, ἀδελφείος, et ἀδελφός, οὔ, ὁ, subst. [frater, consanguineus,] a brother, a near relation. Ἡδῆ γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεόν, ὡς ἐπὶ νείετο. *B. 409.* See also *E. 21. et Agam. 1589.* SYN. Κάσις, κασίγνητος, ὁμαιμός, αὐτοκά-σίγνητος, ὁμαίμων, κοινοτόκος, σύγγονός, ὁμοπατρίος, ὁμοπάτωρ, ὁμομήτριος, αὐ-θαιμός, ὁμογνήϊός. *EPITH. 'Εσθλός, φίλος, φιλαίμων, ὁμοκληρὸς.*
- 'Αδελφή, ἥς, et 'Αδελφεά, ᾤς, ἡ, subst. [soror,] a sister. Πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶν δὲ τρεῖς κατὰ πτέροι. *P. V. 796.* See also *Eur. Electr. 134.* SYN. Κάσιγνήτη, κάσις, ξυνάδρως, ὁμαίμων, ξύγγονός, γνωτή.
- 'Αδελφιδή, ἥς, ἡ, subst. [neptis,] a niece. 'Αδελφιδὴν, ἀγροικὸς ὦν ἐξ ἄστῆος. *Nub. 47.* SYN. 'Εκγόνος, υἱωνή.
- 'Αδελφός, ὄν, adj. [consentaneus, similis,] agreeable to, corresponding with. Αὐτοῦ τ' ἀδελφὸν ἀμφίλεκτός ὦν κράτει. *Agam. 1589.* SYN. Ὁμοῖός, ἴσος.
- 'Αδερκτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [captus oculis, cæcus,] without sight, blind, dark. Τῶν σῶν ἀδερκτων ὁμμάτων τητῶμενός. *CE. C. 1200.* SYN. Τυφλός, λιπαυγής, τυφλώψ.
- 'Αδέρκτως, adv. [aversis oculis,] with averted looks. Καὶ παρ᾽ αμειβόμεσθ' ἀδέρκ-τως. *CE. C. 130.*
- 'Αδεσμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non ligatus,] unbound, not chained. Δεσμὸν δ' ἀδεσ-μον τόνδ' ἔχονσά φυλλάδος. *Eur. Supp. 32.* SYN. 'Αζωγός, ἄζυξ.
- 'Αδευκής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [amarus,] bitter, grievous, unexpected. 'Αγγέλιον ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκεῖα πότμον. *κ. 245.* SYN. 'Αηδής, πίκρος, χαλεπός, ἐχέ-πευκής, πευκεδάνος, ἀπροσδοκητός.
- Ἀδέψητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [non subactus a coriario,] untanned. 'Αλλ' ἐν ἀδε-ψήτοις κατελύσαντ' ἐ βόείαις. *Apoll. 3. 206.* SYN. 'Αζεστός, ὠμός.
- 'Αδέω, f. ἦσω, ηκά, v. [placeo,] to please, to gratify. Ὡς ὄφελεν θανάτός μοι ἀδεῖν κακός, ὅπποτ' ἐ δεῦρ. *Γ. 173.* SYN. 'Ανδᾶνω, εὐεργετέω, χαρίζομαι, ἀρέσκω.
- 'Αδέως, adv. [impavide,] fearlessly. See ἀδειμάντως.
- 'Αδηκτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non morsus,] not bitten, not gnawed. Ἡμός ἀδηκτό-τάτη πέλεται τμηθεῖσά σιδήρῳ. *Hes. Op. 418.*
- 'Αδήλητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [illæsus, integer,] unhurt, entire. Αἰὲν ἀδήλητοι, τὼς γὰρ θεμῖς οἰσθί δ' αὐτή. *Apoll. 2. 711.* SYN. 'Αβλαβής, ἀσινής. See ἀβλαβής.
- 'Αδηλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non manifestus, incertus,] not evident, uncertain, ob-secure. Ρεῖᾶ δ' ἀριζήλον μινυθεῖ, καὶ ἀδελὸν ἀέξει. *Hes. Op. 6.* SYN. Ἀσά-φής, ἀφᾶνης, ἀδοξός, ἀγνωστός, ἀμαυρός.
- 'Αδηλῶ, ὥσω, ωκά, v. [obscurum aut incertum reddo, ignoro,] to hide, to be ignorant of. Σκόπος πρόσῃκει τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι. *CE. C. 35.* SYN. Ἀμαν-ρῶω, ἀγνωῶω.
- 'Αδην, et 'Αδδην, et Att. Ἄδην, adv. [satis, vehementer,] abundantly, enough,

- eagerly. Οὐ λήξω, πρὶν Τρωῆς ἄδην ἐλᾶσαι πύλεμοι. Τ. 423. SYN. Ἀφθόνως, ἱκανῶς, ἅλῃς, ἀντάρκως, λίπαρως.
- Ἄδηνῃς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [consilii experts, ignarus,] inexperienced, ignorant of. Εὐνῆς δ' ἄδηνῃς ἐστὶν ἀφροδισίης. Simon. fr. 230. SYN. Ἀπειρὸς, ἀπρόνοητος, ἀμαθής, ἀδόλος.
- Ἄδῆριτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non contentiosus, invictus,] not contentious, invincible. Τὸ τῆς ἀνάγκης ἐστ' ἀδῆριτον σθένος. P. V. 105. SYN. Ἀμάχως, ἀδασμαστός, ἀνίκητος.
- Ἄδης, ου, ὁ, subst. [Tartarus, Pluto.] See Ἄϊδης. Ἴν' ἄδης χωρὶς ῥκισται θεῶν. Hec. 2.
- Ἄδηφαγία, ας, ἡ, subst. [voracitas,] gluttony, greediness. Πανσᾶτ' ἀδηφαγίης, ἐτὶ οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη. Call. 3. 160. SYN. Ἀπληστία. EPITH. Αἰνή, πανθοίνη, ἀζηχής.
- Ἄδηφαγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [gulosus, helluo,] gluttonous, greedy. Κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφαγον νόσον. Phil. 313. SYN. Φάγος, ὠψοφαγός, μαργός, γαστριμαργός, λίχνος, ἄσωτος, γλισχρός.
- Ἄδιαντόν, ου, τὸ, subst. [herbæ nomen,] maiden-hair. Κυάνεον τε χελιδόνιον, χλωρόν τ' ἄδιαντόν. Theocr. 13. 41.
- Ἄδιαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non marcidus,] not watered, dry, withered. Καὶ σθένος ἄδιαντόν. Nem. 7. 107. SYN. Ἀβρόχως, ἀνύγρος, ἀνάλεός, αὖτος, ξηρός.
- Ἄδιδακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indoctus, indocilis,] unlearned, ignorant. Οὐ χωρεῖ μεγάλῃν διδάχῃν ἀδιδακτός ἀκούειν. Phoc. 84. SYN. Ἀπειρὸς, ἀμαθής, ἀδάημος, ἀπαιδευτός.
- Ἄδικῶ, ἦσω, ἡκᾶ, v. [injuriā afficio,] to injure, to do wrong. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος περὶ. Phæn. 527. SYN. Αἰκίζω, ἀεικίζω, ὑβρίζω, ἐφὑβρίζω, καθὑβρίζω, ἀτάω, ἀδικᾶ ποιεῖν or δρᾶν, βλάπτω, δηλεῖσθαι, λωβᾶσθαι, σίνεσθαι.
- Ἄδικημά, ἄτος, τὸ, subst. [injusta actio,] an unjust action, an injury. Δοκεῖτε πηδᾶν τὰδίκημάτ' εἰς θεούς. Eur. Melan. fr. iii. 1.
- Ἄδικτα, ας, ἡ, subst. [injustitia,] injustice. Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικτίας μήτηρ ἐφν. Eur. fr. inc. 45. SYN. Ἀνόμια, ἀθεσμία, ὑβρις, κάκουργια, αἰσχός, τὰ παρὰ δίκην.
- Ἄδικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [injustus, iniquus,] unjust. Φῶτ' ἀδίκον καθαρεῖ. Agam. 389. SYN. Ἀνόμος, παράνομος, ὑβριστής, ἀνοσιός, ἀθεμιστός, ἀτάσθαλός, αἰσυλός, ἄσελγής.
- Ἄδικως, adj. [injuriā,] wrongfully. Ἀδικῶς ἄθροίσας Ἑλλάδ' ἦλθ' ἐς Ἰλῆν. Or. 640. SYN. Παράνομως, ἀδικᾶ, ἀθεμιστία.
- Ἄδινός, ἡ, ὅν, adj. [confertus, creber,] thick, close, frequent. Δάκρῳ ὁμορᾶμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην. Σ. 124. SYN. Συχνός, ἀθρόος, πολὺς, ἀολλής, ἰσχνός.
- Ἄδιψός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non sitiens,] not thirsty. Τέγξας ἀδιψον νηδὺν εἰς ὕπνον βάλεῖς. Cycl. 571.
- Ἄδμης, ἦτος, et ἄδμητός, ἡ, ὅν, adj. [non subactus, indomitus,] unsubdued. Ἀδμητες λευκῆσιν ἐπιχνοῦσσαι εἰέλραις. Apoll. 1. 672. See also γ. 383. SYN. Ἄνανδρός, ἀπειρολόχης, ἀδάμαστός.
- Ἄδμητός, ου, ὁ, P. N. [Admetus,] a king of Thessaly, husband of Alcestis. Ἦπον στένάζει τοῖσι δ' Ἀδμητος κακοῖς; Alc. 200.
- Ἄδῶκητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inopinatus,] unexpected, unlooked for, sudden. Τῇ τῶν ἀδῶκητων. Iph. T. 896. SYN. Ἀπροσδόκητος, ἀελπτός, ἀπροφάτος, ἄσκητος, παρὰδοξός, ἀπροσπτός.
- Ἄδῶκίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non idoneus,] disapproved, unfit. Πᾶσιν λακίσματ' ἀδῶκίμ' ὀλβίοις ἔχειν. Troad. 505. SYN. Ἄεικῃς, ἀπόβλητος.
- Ἄδῶκως, adv. [inopinanter,] unexpectedly. Συλῶμεθα σὴν ψυχὴν ἀδῶκως. Troad. 786. SYN. Ἀέλπτως.
- Ἄδῶλεσχος, et ἀδῶλεσχος, ου, ὁ, [nugator, garrulus,] a babbler, a chatterer. Τῶν ἀδῶλεσχῶν δεῦρδ', δεῦρ, ὧ Ξανθία. Nub. 1485. SYN. Λᾶλός, στωμυλός, κωτῖλός, φλύαρός, ἀκριτόμυθος, ἀθύροστόμος, σπερμυλόγος, ἀρτίεπής.
- Ἄδῶλεσχα, ας, ἡ, subst. [intempestiva loquacitas, garrulitas,] babbling, gar-

- rulity. Ἐμοῦ παρ' ἀνθρώπων ἀδόλεσχα. Nub. 1480. SYN. Ἄκαιρία, φλυαρία στῶν μὺλᾶ, λάλια, λᾶλημᾶ.
- * Ἀδόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [doli experts,] without guile, sincere. Μετ' ὧν ἀδόλος τ' ἐλθέει. Olymp. 7. 99. SYN. Ἀπλῶς, ἀληθής, ἐπίεκής, ἀκραιφνής, ἀκίβδηλος, ἀκέραιος.
- * Ἀδῶλως, adv. [sincere,] sincerely. Ἀξεν ἀδῶλως δόλιαν. Choëph. 953. SYN. Ἀληθῶς.
- * Ἀδοξῶ, f. ἦσω, ηκά. v. [inglorius sum,] to be of no renown, to be obscure. Πείσει Λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰών. Hec. 296. SYN. Ἀδοξός, ἀκλῆς εἰμὶ or γίγνομαι.
- * Ἀδοξία, as, ἡ, subst. [mala existimatio,] disrepute. Ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἡ τ' ἀδοξία. Eur. fr. Erechth. 11. 16. SYN. Ἀκλειᾶ, δύσκειᾶ, ἀτιμία, ἀφάνεια, κῶκυδοξία.
- * Ἀδός, ἔος, τὸ, subst. [satietas, lassitudo,] satiety, weariness. Τάμνων δένδρεᾶ μακρὰ, ἄδος τ' ἐμὴν ἱκετὸ θυμὸν. A. 88. SYN. Κόρος, πλήρωσις, πλησμονή, κᾶμάτος.
- * Ἀδουλός, ου, ὁ, ἡ, adj. [servorum experts,] devoid of servants. Ἀκληστ' ἀδουλὰ δώμαθ' ἐστὶας λῖπών. Androm. 594.
- * Ἀδρανία, as, ἡ, subst. [imbecillitas,] weakness, laziness, inactivity. Ἀδρανὴ γῆρα τ' ἐπὶ πῖναι τ' οἱ αὐτᾶλεος χρώς. Apoll. 2. 200. SYN. Ἀσθενεία, ὀλιγόδρανία, ραθυμία, ἀναλκία.
- * Ἀδράστειᾶ, as, ἡ, P. N. [Adrastia,] the name of the goddess Nemesis. Οἱ προσκυνούντες τὴν Ἀδράστειαν σφοδρῶς. P. V. 934.
- * Ἀδρεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non carptus,] unplucked, that ought not to be plucked. Ἡβας δ' ἀνθὺς ἀδρεπτόν. Æsch. Suppl. 671.
- * Ἀδρηστος, ου, ὁ, P. N. [Adrastus,] Ἡρῶν Ἀδρηστον τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων. Z. 63.
- * Ἀδρός, ἄ, ὄν, adj. [multus, vehemens, robustus,] great, violent, strong. Ἀδρός, ὁ πολέμους ἐρχεται. Ran. 1099. SYN. Μεγᾶς, πῶλος, ἀδινός, χαλῆπος, εὐτράφης, πᾶχὺς.
- * Ἀδρῶσυνη, ης, ἡ, subst. [copia, abundantia,] plenty, abundance. Ὡδὲ κεν ἀδρῶσυνη σταχὺς νεύοιεν ἐραζε. Hes. Op. 471. SYN. Εὐπόρεια, εὐθηνία, φθόρα, περίουσία.
- * Ἀδρυτής, ἡτός, ἡ, subst. [robur, crassities,] strength. Ὅν πότμον γόσωσά λῖπουσ' ἀδρυτῆτά καὶ ἦβην. X. 363. SYN. Πάχυτης, ἰσχύς, κρατός, μένος.
- * Ἀδύγλωστος, Dor. pro ἡδύγλωστος, q. v.
- * Ἀδυνάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui fieri nequit,] impossible, impotent, weak. Εἴση τὸ τολμᾶν τ' ἀδυνάτ' ἀνδρὸς οὐ σφοδρῶ. Hel. 817. SYN. Ἀκρατής, ἀσθενής, ἀμήχανός, ἀδρανής.
- * Ἀδύτον, ου, τὸ, subst. [sacrarium, penetrale,] the innermost recess of a temple, a shrine, a sanctuary. Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλ' ἀπὸ πτόνους ἐξ ἀδύτοιο. E. 512. SYN. Ναός, ἐδός, ἀνάκτορον. EPITH. Εὐῶδες, πτόν, ἱερὸν, θυῶδες, μέσων, ἄγρον.
- * Ἀδύτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad quem non licet ingredi,] inaccessible, not easily entered. Ἀδύτων ἐπιβάς κτεάνων, ματρὸς φόνους. Androm. 1036. SYN. Ἀβάτος.
- * Ἀδω, potius Ἄω, ἄσω, ηκά. v. [satio,] to satiate, to cloy, to fill. Ἀσασθαι φίλων ἦτορ. T. 307. SYN. Κόρεω, πληρῶω, ἐμπλήθω, χορτάζω.
- * Ἀδω, v. [placeo,] to please. Αὐτῷ δ' ὥς κεν ἄδῃ, τὼς ἐσσεταί. Apoll. 3. 350. SYN. Ἀνδάνω, εὐάρεστέω, ἄδew, χαρίζομαι.
- * Αἰδω for αἰδω, v. [cano,] to sing, to chant. Οὐκ ἔτ' ἐρημαίησιν ὑπὸ δρυσὶν ἡμῶς αἶδει. Mosch. 3. 21. SYN. See in Ἄειδω.
- * Ἀδωνία, ων, τὰ, subst. [festa Adonidis,] a festival in honour of Adonis. Μυστήρι' Ἐρμῇ, Διὶ πόλει, Ἀδωνία. Pax. 420.
- * Ἀδωνιασμός, οῦ, ὁ, subst. [celebratio sacrorum Adonidis,] the celebration of the sacred rites of Adonis, a lamentation for Adonis. Ὅτ' Ἀδωνιασμός οὗτος ὑπὲρ τῶν τέγων. Lys. 390.

Ἀδωνίς, ἰδὸς, ὁ, P. N. Adonis. Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥόδου παχὺς Ἀδωνίς. Theocr. 15. 128. EPIITH. Ὠραιὸς, ἡμερθεῖς, ἀβρὸς, ἀγαπητὸς, ἀγνὸς, ἀμβροτὸς, δύσποτμος, νύμφιὸς, ὄρειδρὸμος, τερπνὸς, τριφίλητὸς, κάλὸς, πολὺνὸνμὸς, ἀβροκόμης, πόθεινός, ἀγλαῶμορφὸς, βαθυχαίτης, πολὺήρατος, δακρυότιμος.

Ἀδωρήτῳς, ου, ὁ et ἡ, adj. [indonatus,] not recompensed, unrewarded. Καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδωρήτος φίλων. Hec. 42.

Ἀδωρὸς, ου, ὁ et ἡ, [qui munera non accipit, non accipiendus,] not to be received, not worth receiving. Ἐχθρῶν ἀδωρὰ δωρὰ κοῦκ ὀνήσιμα. Aj. 674. SYN. Ἄμισθός.

Ἀδῶτης, ου, ὁ, subst. [qui nihil dat,] one who gives nothing, a stingy man. Δῶτη μὲν τίς ἐδωκεν, ἀδῶτη δ' οὐτίς ἐδωκε. Hes. Op. 353.

Ἀεθλεύω, v. [certo, dimico,] to contest, to fight. Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμην Ἀχαιοί. Ψ. 274. SYN. Ἀθλεύω, ἀθλέω, ἀγωνίζομαι, ἀγωνιάω, ἀμιλλαῶμαι, δηριῶ, μάρνᾰμαι, μάχῃμαι, φιλονεικῶ.

Ἀεθλητῇ, ἡρὸς, et ἀεθλητῆς, οὔ, ὁ, subst. [certator, luctator,] a wrestler, one who contends. Ἰππηες, κιθάρισταί, ἀεθλητῆρες, αἰοδοί. Theocr. 22. 24. See also Isthm. 6. 106. SYN. Ἀθλητῆς, ἀγωνιστῆς, ἀθλητῇρ, πάλαιστῆς, παγκρατῆστας.

Ἀέθλιος, et Ἀεθλὸν, ου, τὸ, subst. [præmium certaminis,] the prize or reward of victory; sometimes ἀεθλὶν is used in the sense of ἀθλὸς. Καὶ τὸν Ἀχιλλεύς θῆκεν ἀέθλιον οὗ ἐταροῦ. Ψ. 748. See also Ψ. 753. SYN. Ἀθλὸν, ἐπαθλὸν, βράβεῖον, γέρας. EPIITH. Κλυτὸν, ἀγάκλυτον, ἀριδείκετον, ἀγλαῶν, Ἀρήιον, ἀθᾶνατον.

Ἀεθλονικία, as, ἡ, subst. [victoria in certamine,] the victory in a contest. Ἀεθλονικίας δέ, μάλιστα αἰοδᾶν. Pind. Nem. 3. 11.

Ἀεθλός, ου, ὁ, subst. [certamen, labor,] a contest, labour. Ἡρώες δ', ὅτε δή σφιν ἀταρβῆς ἐπλετ' ἀεθλός. Apoll. 1. 1012. SYN. Ἀγών, πόνος, κάματός, ἀμιλλά, ἀμίλλημα, πάλαισμα, κόνια. EPIITH. Κάλος, ἀγώνιος, κῶδιμος, νικηφόρος, χαλέπος, λυγρός, βάρυς, ἀταρβῆς, κλεινός, εὐδοξός.

Ἀεθλοφόρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [victor in certamine,] a conqueror, a prize-fighter. Τὸν πρότερος προσεειπὲν ἀεθλοφόρος Πόλυδενκης. Theocr. 22. 53.

Ἀεῖ, adv. [semper,] always. See Porson. Suppl. xvii. Κάγω μὲν αἰεὶ βασίλειον θυμουμένω. Med. 456. SYN. Αἰὲν, ἑσαεῖ, πάντοτε, διὰ παντός, πάντα χρόνον, διηνέκως.

Ἀειγενέτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [sempiternus, æternus,] everlasting, eternal. Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν αἰειγενετάων. B. 400. SYN. Αἰὲν ἔων, αἰώνιος, ἀθᾶνατός.

Ἀειδέλης, et Ἀιδηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inconspicuus, obscurus,] not conspicuous, obscure, uncertain. Ὅτι κέ χερσὶ λάβεσκέν, αἰδέλεᾶ πάντα τίθεσκέν. Hes. fr. 61. See also B. 455. SYN. Ἀειδής, κρυφαῖός, ἀδηλός, ἀρρατός, ἀσαφής, ἀφανής.

Ἀείδω, f. σω, et αἰεῖδῃμαι, v. [cano, carmine celebroy,] to sing, to chant. Μῆνιν αἰεῖδε, Θέα, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. A. 1. SYN. Ἀιδῶ, ὑμνῶ, μέλω, ἀνᾰμέλω, γηρῶ, μελίζω, μολπάζω, λιγαίνω, λιγυρίζω.

Ἀεικέια, as, ἡ, subst. The same as αἰκία, which see.

Ἀεικῆς, εἰός, ὁ et ἡ, adj. [indecorus, vilis,] disagreeable, unseemly, vile. Σχετλή, ἥ ῥα κακὸν καὶ ἀεικέᾶ μήσαῖ νόστον. Apoll. 4. 739. SYN. Ἀσχήμων, ἀπρεπής, ἀκοσμός, αἰσχυρός, ἀνάξιός, ἀτιμός, οὐ πρέπων.

Ἀεικίζω, f. ἴσω, ἰκά, v. [contumeliā afficio,] to insult. Ὡς ὁ μὲν Ἐκτόρα διὸν αἰεκίζεν μὲνᾰίνων. Ω. 22. SYN. Αἰκίζω, ὑβρίζω, καθὑβρίζω, ἐφὑβρίζω, καταισχύνω.

Ἀειμνηστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [semper memorandus,] ever to be remembered, memorable. Ἐνθα βροτοῖς τὸν ἀειμνηστὸν. Aj. 1166.

Ἀειρρῶτος, et Ἀειρρῶός, ὁ et ἡ, adj. [semper fluens,] ever-flowing, perpetual. Πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ ἀειρρῶτον χῶας. C. C. 469. SYN. Ἀενᾰός, ἀένναός, αἰεναός, ἀενᾰών, ἀενᾰών or αἰενᾰών.

Ἀείρω, f. ἄερῶ, p. ἡερκά, et Ἀεράζω, v. [tollo, præbeo,] to raise up, to sustain, to supply. Τοὺς μὲν οὐ γὰρ λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἄσσαν ἀείρων. Theocr. 25. 73. See also Apoll. 1. 995. SYN. Ἐπαίρω, βαστάζω, κουφίζω, αἰώρῶ, ἀνέχω, ἐξείρω.

Ἀεισμα, ἄτος, τὸ, subst. See Ἀισμα.

Ἀείφρουρος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [semper custoditus,] always watched or guarded.

Οἰκησὶς ἀείφρουρος, οἱ πόρευσμαι. Antig. 892.

Ἀεκάζομαι, v. [inivitus sum,] to be unwilling. Πολλ' ἄεκαζόμενῃ, κρατερῇ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη. Z. 458. SYN. Ἀναγκάζομαι, βιάζομαι, ἀβουλέω, εἰμὶ ἄκων, ἄκων or ἀκούσιος.

Ἀεκητῖ, adv. [invito,] unwillingly. Νῆας ἐλεῖν αἰ δεῦρὸ θεῶν ἄεκητὶ μολοῦσαι. O. 720. SYN. Ἀκουσίως, ἀβούλως, παρὰ γνώμην.

Ἀέκων, ουσία, ὄν, adj. [inivitus,] unwilling. Καὶ γὰρ ἐγὼ σοι δῶκ' ἔκων ἄεκοντὶ γέ θυμῳ. Δ. 43. SYN. Ἄκων, ἀκούσιος, ἀβουλός.

Ἀελίος, οὐ, ὁ, Dor. et poet. pro ἡλίος, ἡλῖος, q. v. [sol,] the sun. Εἰφός ἐς αὐγὰς ἀελιοῦ δεῖξαι. Or. 813.

Ἀελλᾶ, ἡς, ἡ, subst. [turbo, procella, tempestas,] a storm, a whirlwind. Λαμπρῶν ἀστρων ὑπ' ἀέλλαισιν. Helen. 1497. SYN. Θυελλᾶ, δίνη, λαίλαψ, κατάγυς, ἀημά. EPIITH. Λύγρᾶ, τραχεῖᾶ, ὀλῶ, ὠκύδρομος, φοιτᾶλεα, ἀδευκής, χειμερία, ἄχρη.

Ἀελλῆς, ἑὸς, et ἀελλᾶς, ἁδὸς, ὁ et ἡ, adj. [procellosus,] stormy, boisterous. Ὡς ἂρ' αὖ τῶν ὑπὸ ποσσὶ κόμισσάδ' ὄρνυ' ἀελλῆς. Γ. 13. See also CE. R. 467.

Ἀελλαῖος, α, ὄν, ἀελλῶς, ἀελλῶδης, οὐ, et ἀελλῶπος, πῶδός, ὁ et ἡ, [velox tanquam procella,] rapid, swift as the whirlwind. Εἴθ' ἀελλαία τὰχύρροστος πέλειαι. CE. C. 1081. See also Θ. 409. et Hom. Ven. 218. SYN. Ὤκυδρομος, ὠκυπόδης, πόδηνέμος, τᾶχὺς, ὄξυς, τᾶχύπος, θυός, ἀνέμωκης, ἀελλᾶς.

Ἀελλῶ, ὄος, contr. οὗς, ἡ, P. N. [Aello,] the name of a Harpy. Ἡὐκόμενος θ' Ἀρπυιάς, Ἀελλῶ τ', Ὤκυπέτην τέ. Hes. Th. 267.

Ἀελπίς, ἑὸς, et ἀελπτός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [insperatus,] unhoped-for, unexpected. Ὡμοὶ ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπεῖ δῶκεν ἰδέσθαι. e. 408. See also Iph. A. 1584.

SYN. ἀνέλπιστος, ἀδόκητος, ἀνελπίς.

Ἀελπτία, ας, ἡ, subst. [desperatio,] despair. Κίχάνει δ' ἐξ ἀελπίης φύβος. Archil. fr. 13. 3. SYN. ἀπῶρία, ἀμηχανία.

Ἀελπτός. See Ἀελπής.

Ἀέλπτως, adv. [insperanter,] unexpectedly. Πολλὰ δ' ἀέλπτως κراίνουσι θεοί. Med. 1413.

Ἀέλπω, vel pot. ἀελπτῶ, v. [vid. Maltb. Thes. in verbo: despero,] to despair, to be dejected. Καὶ ῥ' ἦγον παρὸς ἀσπὶ, ἀελποντες σὸν εἶναι. H. 310. SYN. Ἀνελετίζω, ἀθυμῶ, ἀνᾶπτω.

Ἀεμᾶ, τὸς, τὸ, subst. [chorda quā tenditur arcus, vestimentum,] a bow-string, a robe. Αὐτίκ' αὖ τεχνήσονται, ἔμοι δ' εὐκαμπῆς αεμᾶ. Call. in Dian. 10. SYN. Τόξον, ἐσθῆς, ἐσθημᾶ.

Ἀεναός, ἀενναός, idem quod Ἀεινᾶς, q. v.

Ἀεξιγυῖος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [membra roborans,] strengthening the limbs. Θεανδρῶ καὶ δ' ἀεξιγυῖων ἀέθλων. Pind. Nem. 4. 118.

Ἀέξω, f. ἀέξσω, p. ἡέξκᾶ, v. [augeo,] to increase, to augment. Ὡς οἱ πολλὰ κᾶμσι, Θεὸς δ' ἐπὶ ἐργῶν ἀέξει. ξ. 65. SYN. Αὐξάνω, ἐπαίρω, ἀθροίζω, κατὰσπρεύω, σπνᾶγω, νῶω, ἐπάύξω.

Ἀεργηλός, ἡ, ὄν, adj. [iners,] inactive, slothful, which has not been yoked.

Ἀρνεῖον μῆλων, ὃ δ' ἀεργηλὴν ἐπὶ πόρτιν. Apoll. 4. 1186. SYN. Ἀεργός, ῥάθυμος, ἀπάργμων, κένος, ἀεργῆς, σχολαῖος, βλακέων.

Ἀεργία, ας, ἡ, subst. [desidia,] idleness, sloth. Ἐργον δ' οὐδὲν ὀνειδός, ἀεργίῃ δὲ τ' ὀνειδός. Hes. Op. 309. SYN. Ἀεργεία, ἀργία, ῥάθυμία, ἄδρᾶν.

Ἀεργός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [deses, iners,] idle, slothful. Κάτθαν' ὁμῶς ὃ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὃ τέ πολλὰ ἐοργός. I. 320. SYN. See in Ἀεργηλός.

Ἀερέθω, v. [sublevo, sustineo,] to uphold, to suspend. Τῆς ἐκὰτὸν θυσαυοι παγχρυσέοι ἡρέθοντο. B. 448. SYN. Ἀνέχω, αἶρω, αἰώρῶ.

Ἀερίος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [aërius, caliginosus,] airy, aerial, high, dark. Εἴτ' ἀερίους, δῖερον, γαμψοὺς οἰωνοὺς, ἀερόνηχεῖς. Nub. 337. SYN. Ἀερήϊος, ἡλίβατος, ἀερόνηχης, σκότεινός, ἀερόδινος, ἀερείδης, ἀερόφοιτος.

Ἀερόβᾶτῶ, v. [per aërem incedo,] to walk through the air. Ἀερόβᾶτῶ, καὶ περὶ φρονῶ τῶν ἡλίων. Nub. 225.

'Αερὸνχῆς, ἔως, adj. [qui per aëra notat,] swimming through the air. See in 'Αερίδς.

'Αερσιῖπους, ὁδός, ὁ et ἡ, adj. [pedes erigens,] lifting up the feet, swift, active. Βάντες αερσιῖπῶν μετέκλῃθον. Σ. 532. SYN. 'Αελλᾶς, ἀελλῶπους, πῶδῶκης, ἀνέμῶκης.

'Αερτάζω, v. idem quod αείρω, q. v.

'Αεσιφρόσυνη, ἡς, ἡ, subst. [stultitia,] folly, levity, weakness. Οὐρανίδας, οὗς δῆσέ πατήρ αεσιφρόσυνησιν. Hes. Th. 502. SYN. 'Αβουλῖα, ἀφρόσυνη, φαυλότης.

'Αεσιφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [stultus, levis,] foolish, silly, rash. "Ἦεν ἦν ἄτην ὄχῶν αεσιφρόνι θυμῷ. φ. 302.

'Αζάλεῖς, ἔα, ἔων, adj. [aridus,] dry, withered. Φιτροὺς ἀζάλεῖς σπύρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης. Apoll. 1. 405. SYN. Αὐαλέος, πινώδης, αὔος, ξηρός.

'Αζη, ἡς, ἡ, subst. [situs, squalor,] filth, squalidness, rust. Τῇ δ' ἐτέρῃ σᾶκος εὐρύ, γέρον, πέπᾶλαγμένον ἀζη. χ. 184.

'Αζανῶμαι. Vid. in "Αζω [sicco].

'Αζηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non invidendus,] not to be envied or desired, unenviable. Φρουρὰν ἀζηλὸν ὀχῆσω. P. V. 143. SYN. Κάκῳδαίμων, ἀθλιός, ἀεικής.

'Αζημίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [impunitus,] unpunished, free. 'Αλλ' εὖ θ' ἱκάνεις, χῶ φράσας ἀζημίος. Soph. Electr. 1102. SYN. Ἀτιμώρητος, ἀτίτος, ἀνεκδίκητος, ἀβλαβής.

'Αζηχῆς, adv. [indefinenter,] incessantly, continually. 'Αζηχῆς φάγεμεν καὶ πιόμεν. σ. 3. SYN. Νωλεμέως, αἰεί.

'Αζηχῆς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [non intermissus,] perpetual, uninterrupted. 'Αζηχῆς ὀρῦμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχόμενοισι. P. 742. SYN. 'Αζάλεος, δεινός.

'Αζυῖ, ὅγος, ὁ et ἡ, adj. [qui non sub jugo est, innupta,] unyoked, unmarried. Καλὸν σοι δαμῆλας φίλειν, οὐκ ἀζυγὰ κώραν. Theocr. 27. 7. SYN. Ἀγᾶμος, ἀνῦμναιός, ἀνμφός.

'Αζω, v. [sicco,] et ἀζομαι, et ἀζανῶμαι, [aresco,] to dry up, and to be dry. Εἰσιν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατ' αὖ Σείριός ἀζει. Hes. Op. 585. See also Hom. Ven. 271. SYN. Ξηραίνω.

'Αζω, ἀζομαι, v. [veneror,] to venerate. Φεῦ, φεῦ, τὰς Παφίας χολὸν ἀζεῖ, καὶ σὺ γὰ κώρα. Theocr. 27. 4. SYN. Σεβῶμαι, αἰδέομαι, θεράπευω, σεβίζω, λατρεύω.

'Αζωστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [discinctus,] without a girdle, ungirt. Γεῖτονές ἀζωστοι ἐκίον, ζώσαντ' δὲ πηοί. Hes. Op. 345. SYN. 'Αζωνός, ἀζωτός.

'Αηδονίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lugubris,] mournful, like the song of the nightingale. Κελαδεῖ δ' ἐπὶ κλαυτὸν ἀηδονίον. Ran. 683.

'Αηδονίς, ἰδός, ἡ, subst. [lusciniola,] a young nightingale, a nightingale. Ζουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀναχεῦσι. Theoc. Ep. 4. 11. ΕΡΙΤΗ. Αἰδολῶφνός, λιγυῖα, λιγυφῶνός, πᾶνδουρτός, δᾶκρυδουσσᾶ, παιδολέτωρ, ὀξυφῶνός, μελιγῆρτός, εἰαρινή, ὄρθριός, λαλός, χλωρή. PHR. Συμπάντων αἰδουτάτη πετέηνων. Πανδιδόνος κάμμορός κούρη. See Aristoph. Aves. 209.

'Αηδών, ὄνός, ἡ, subst. [luscinia,] a nightingale. 'Ὡς δ' ὅτ' Πανδάρου κούρη χλωρή. Hes. Op. 518. PHR. Ἡρὸς ἀγγελός, ἱμερόφωνός, κερκηλάτος, ἡ Τηρεία οἰκτρὰ ἄλῳχός, ἀκρόρετός βδοᾶ, "Ἦν στένονσ' ἀμφιθάλῃ κακούς.

'Αηθέσσω, f. ἔσω, p. ἡκᾶ, v. [insuetus sum,] to be unaccustomed. Παπταίνων, χεῖρες γὰρ αἰθέσαν ἡρέμενσαι. Apoll. 4. 1171. SYN. Ἀθηῶ, ἀήθης εἰμῖ.

'Αήθης, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [insolitus,] unaccustomed, unusual. Πάλλοντ', ὅψιν ἀήθῃ. Æsch. Suppl. 563.

'Αηθία, et forma antiquior, ἀήθειᾶ, as, ἡ, subst. [insueta novitas,] strangeness. Πράξῃ κακῶς ὑψηλός, εἰς ἀηθίαν. Hel. 425. See also Apoll. 2. 1065.

'Αημᾶ, αὔος, τὸ, subst. [flatus,] breath, a breeze. Τόδ' γὰρ θεῶν ἀημᾶ. Anac. 53. 4. SYN. Ἀνέμος, πνευμᾶ, πνῶ, πνός, φύσημᾶ, ἀελλᾶ. ΕΡΙΤΗ. "Ἡσυχόν, ἀλίκτυπὸν, μελιχιδόν, ἀμελιχιδόν, βάρυπνεῖον, λιγυπνεῖον, κελαδοῦν, ἡερίδον, πικρὸν, ἐχθρόν, ὁδόν, δνοφῆρον, βρυτλογιγόν, χειμερίδον.

'Αημᾶ, f. ἀησω, p. ἡκᾶ, et ἀημαι, v. [flo, spiro,] to blow, to breathe. Καὶ τ' εἰ δ' αἰγὰ ἀησὶ τάνυτρίχᾶ. Hes. Op. 514. SYN. Πνέω, φυσᾶω, ἄω.

'Αἶρ, ἔρως, (1) ὁ, subst. [aër,] the air; et (2) ἡ, [caligo,] darkness. (1) Καὶ τὸτ' ἔτι δὴ ῥ' αὐτοῦ πάλιν χυτὸ θέσφατος ἀήρ. e. 143. SYN. (1) Αἰθῆρ, αἶθρη. (2) ἄχλυσ, ὄρφνη, δνσφός, ζσφός, ὕμιχλη, σκότης. EPIITH. (1) Ἀπειρεσίος, ἀνέφελος, ἀτρύγετος, ἀμετρητός, διός, κυανέος, νήδυμος, ἱέρως, πόλιος, ἡσυχός, θεσπεσίος, λεπτάλεος. (2) Βαθεῖα, θέσφατος, κυανῆ, γλαυκῆ, διὰ.

'Ἀῆσις, ἔως, ἡ, [ventus, flatus,] wind, a gale. Ψυχρὰν ἄησιν, διψιόν τε πῦρ θεοῦ. Rhes. 417.

'Ἀῆσυλος, η, ὄν, adj. [molestus, iniquus,] troublesome, unjust. Οὐλομένην, ἦτ' αἰὲν ἀῆσυλὰ ἔργα μέμηλεν. E. 876. SYN. Αἰσυλός, ἀδικός, ἀμαρτωλός, κάκος, ἀτακτός.

'Ἀῆσῦρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [levis, sublimis,] light, lofty. Τυτθὸν ἐπ' ἀκρότατοισιν ἀῆσῦρος ἀκρέμνεσσι. Apoll. 2. 1103. SYN. Κοῦφος, ἐλαφρὸς, λεπτός, κενός, ἄκοσμος.

'Ἀήτης, ου, ὁ, et ἄτη, ης, ἡ, subst. [flatus,] a gale, blast. Μείλιόν ἀπλοῖης ὅτ' οἱ κῆτεδραῖς ἄητας. Call. H. in Dian. 230. SYN. Ἀῆσις, ἄημά, q. v.

'Ἀθάνα, as, ἡ, P. N. [Minerva,] ὦ φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν. Aj. 14. SYN. et EPIITH. see Ἀθηνᾶ.

'Ἀθανάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [immortalis,] immortal; et οἱ ἀθανάτοι, the immortal gods. Πᾶρ' ἄθανάτοις καὶ παρὰ θνητοῖς. Iph. T. 1493. SYN. Ἀνώλεθρος, ἀγήρατος, αἰδιδός, ἀμβροτός, ἀγήραντος.

'Ἀθαπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insepultus,] unburied. Πόσιν δ' ἀθαπτόν ἐλπίεν. Helen. 1221.

'Ἀθάρα, et Aol. Ἀθήρα, as, ἡ, subst. [farina cocta,] a liquid food, pap. Κάγω τὸτ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἐφλων. Plut. 694.

'Ἀθεεῖ, adv. ["sine Diis,"] without the favour of the Gods. Οὐκ ἀθεεῖ γὰρ ταῦτ' ἀδιέρχεται ὑγρὰ κέλευθα. Mosch. 2. 148. SYN. Ἀθεῶς.

'Ἀθεμίς, ἰδός, et ἰτός, ὁ et ἡ, adj. [illicitus,] acting against law and justice, unlawful. Πεύθεται γὰρ νιν Πέλιαν ἀθεμῖν. Pyth. 4. 193.

'Ἀθέμιστος, et ἀθεμίσις, ου, ὁ et ἡ, adj. [fas et jus omne negligens,] contrary to law, outlawed. Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος ἀνέσις ἐστὶν ἐκεῖνος. I. 63. See σ. 140.

SYN. Ἀδικός, ἀνός, ἀσεβής, ἐνάγης.

'Ἀθεός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sine Deo est, qui Deum esse negat, impius,] without God, an atheist, impious. Ἐκτὲ μαρτυρίας ἀθεῶν βελέων. Pyth. 4. 288. SYN. Θεοβλάβης, ἀνός, ἀσεβής, ἀσεπτός, ἀτάσθαλος, δυσσεβής, ἀλιτήριος.

'Ἀθερίζω, ἴσω, ἱκά, v. [velut spicas degeneres rejicio, nihili habeo,] to disdain, reject. Ἀνδράσιν ὠμίλησά, καὶ οὐπὸτ' ἐμ' οἶγ' ἀθερίζον. A. 261. SYN. Ἀτίζω, περὶφρονέω, ἀφροντίζω, ἀθετέω, ἀποπέμπωμαι, ἀπωθεώ, ὑπερφρονέω, ἀμελέω, ἀτιμάζω, ἀκηδέω, ἐξάμελέω, ἀφροντιστέω, ὀλιγώρῳ.

'Ἀθέρμαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non calefactus,] not heated. Τῶν δ' ἀθέρμαντόν ἐστὶν δόμων. Choëph. 627.

'Ἀθέσφατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [haud dicendus, ingens, item, sed rarius, nefandus,] not to be expressed, ineffable, very great. Νῆξ δ' ἦδε μάλ' ἀμακρῆ, ἀθέσφατος οὐδ' ἐπὶ ὥρη. λ. 372. SYN. Ἀρόρητος, ἀφατός, ἀμύθητος, μέγας, ἀπλετός, ἀμαεγέθης, πελώριος.

'Ἀθέτως, adv. [inconstanter, improbe,] inconsistently, irresolutely, dishonestly. Ζεὺς ἀθέτως κρᾶτύνει. P. V. 156. SYN. Ἀνόμως, παρ' ἀνόμως.

'Ἀθεῶς, adv. [scelerate, nefarie,] impiously, wickedly. ὦ σῶμ' ἀτίμως καθέως ἐφαρμενόν. Soph. El. 1181. SYN. Ἀσεβῶς, ἀνός, δυσσεβῶς.

'Ἀθῆλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui lac non sugit,] that hath not sucked. Ἀθῆλος ἵππος πῶλος ὥς ἅμα τρέχει. Simon. fr. 146.

'Ἀθηνᾶ, ας; Ἀθήνη, ης; Ἀθηναία, as, et Ἀθηναίη, ης; P. N. Minerva, Pallas. Ἠλθε δ' Ἀθήνη. A. 194. EPIITH. Ἀρτυνώνη, Ἀργεῖη, ἀλακόμενης, αἰδοίη, ἀγέλειη, ἄγανη, ἀγῆνωρ, ἀκάματος, ἀδάμαστος, ἀγάμος, Ἀτθίς, ἀμήτωρ, ἀνύμφευτος, βάρυκτύπος, Γοργῶπις, γλαυκῆ, γλαυκῶπις, δεινῆ, δαΐφρων, Διόγενής, δολομητής, Παλλὰς, εὐπλοκάμους, ἐρυσίπτολις, ἠνυκμός, θοορίς, μέγαθυρός, μένχαρμος, καλλιδίφρος,

'Ἀθέσμως was the reading of Aldus, Robortellus, and Turnebus. Bentley restored the true reading from Hesych. in v. ἀθέτως. See Dr. Blomfield's note in P. V. 156.

ξανθῇ, ὄβριμόπατρη, ὄβριμη, ποτνιά, πολύμητις, πολίπορθος, περίφρων, πολιοῦχος, σάκεσπᾶλος, Τριτωνίς, Τριτογενεῖα, τολμήεσσα, φθισίμβροτος, μουνογενής, σεμνή, ὄγκαλη. PHR. Διὸς τέκος, θυγάτηρ, κόρη, διὰ θεάων, παῖς ἀμήτωρ, διὰ μακάρα θεά.

Ἀθηναί, ὦν, et Ἀθήνη, ἡ, P. N. [Athenæ,] Athens. Λιπαράσι τ' ἐν ὀλβίοις Ἀθάναις. Alc. 464. SYN. Ἀρχαῖαι, εὐάνθυμοι, εὐπυργοί, Ξαθεῖαι, θεόδημοι, καλλιχόροι, ἰσοτέφανοι, κάλαι, μεγάλαι, κλειναί, κρᾶναί, θεόσπεβεῖς, ἀπόρητοι. PHR. Εὐίππος χώρα, Ἑλλάδος εὐχός, Ἀθηνᾶς εὐκτῖμενον πολιεῖθρον, Κεκροπίδων ἄστυ πάλαιγενέων, γὰ Ὀθησῆς, Ἑλλαντίας φανέρωτάτος ἀστήρ [Hipp. 1122.], Κεκροπία χθών.

Ἀθηναῖοι, ὦν, οἱ, P. N. [Athenienses,] the Athenians. Κοῦροὶ Ἀθηναίων, περίτελλόμενων ἐν αὐτῶν. B. 551. SYN. Κεκροπίδαι, ἔρεχθειδαι, τάχυβουλοι, ὀλβιοί. PHR. Μνήστωρὲς αὐτῆς, Θεῶν παῖδες μακάρων, δουρίκλυτοὶ ἄνδρες.

Ἀθηρηλοιγός, ου, ὁ, subst. [ventilabrum,] a fan for winnowing corn. Φήη ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδῖμ' ὦμφ. Ψ. 275. SYN. Πτόν, λίκμος.

Ἀθικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intactus, non tangendus,] untouched, not to be touched.

Ἡ τῶν ἀθικτῶν ἔξεται ματάζων. OE. R. 891. SYN. Ἄαπτος, ἀφανστός, ἀκῆρατός, ἀκείρατος, ἱερὸς.

Ἀθλέω et ἀθλεύω, v. [certo, malis versor,] to fight, to contend. Ἦρψ Λαομέδοντι πόλισσάμην ἀθλήσαντῃ. H. 454. SYN. Ἀέθλεύω, κοπίάζω, ἀγωνιζέσθαι, ἀμιλλᾶσθαι, ἀμφισβητεῖν.

Ἀθλητήρ, ἦρὸς, et ἀθλητῆς, οὔ, ὁ, subst. [certator, athleta,] a combatant, a wrestler. Ἀνέκῆρυττεν τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας στέφανώσας. Plut. 585. SYN. Ἀέθλητῆς, ἀγωνιστῆς, ἀμιλλητήρ.

Ἀθλιός, α, ὄν, adj. [miser, ærumnosus,] wretched, miserable. Ὀρθώσατ' ἐκτείνοντες ἀθλίον νεκύν. Hipp. 786. SYN. Τάλας, δυστυχῆς, κακὸδαίμων, ἀπὸτμος, τλήμων, ἀτυχῆς, δύστηνός, δείλατός, μελέος, τάλαιπῶρός, σχετλιός, οἰζυρός, ἀνὸλβιός.

Ἀθλίως, adv. [misere,] wretchedly. Τὸδ' ἐστ' ἐκείνῳ, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον. SYN. may be easily derived from those to ἀθλιός.

Ἀθλόν, contr. ab Ἀέθλον, ου, τὸ, subst. [certaminis præmium,] the prize of victory. Μετὰ Πᾶν τὸ δευτέρῳ ἀθλὸν ἀποισῆ. Theocr. 1. 3.

Ἀθλός, ου, ὁ, subst. [certamen, labor,] a combat, a contest, labour, affliction. Οὐδ' ἐστὶν ἀθλου τέρμα σοὶ προκείμενον; P. V. 265. SYN. Ἀεθλός, ἀγών, κόπος, ἀεθλῖον.

Ἀθλόφθορός, ου, ὁ et ἡ, subst. [victor certaminis,] the victor, he who gains the prize of victory. Πηγούς, ἀθλόφθορους, οἱ ἀεθλιὰ ποσσὶν ἄροντο. I. 266. SYN. Ἀεθλόφθορός, νικηφόρος, καλλινικός.

Ἀθλόωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non turbatus,] not disturbed, clear, limpid. Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρότου ἢ τ' ἀθλόωτος. Hes. Op. 593. SYN. Διανγής.

Ἀθρόρβως, adv. [sine tumultu, tranquille,] calmly, quietly. Στεῖχ' ὡς ἀθρόρβως οὐπῶν ἡμῖν λόγος. Orest. 622. SYN. Ἠσυχως, εὐκίλως.

Ἀθραυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [infractus, illæsus,] unbroken, unhurt. Ἔσταις ἀθραυστοί, κοῦκ ἀνήρπασται πόλις. Phœn. 1095. SYN. Ἀρήρηκτός, ἀρράγχις, ἀρρώξ.

Ἀθρεῖω, f. ἴσω, p. ηκά, v. [cerno,] to see, to discern, to look. Τόνδ' ἄλλ' ἀθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ. Hec. 673. SYN. Βλέπω, ὄρω, δέρκομαι, λεύσσω, ὀπτομαι, θεᾶμαι.

Ἀθροίζω, f. σω, κά, v. [congrego,] to gather together, to assemble, to collect. Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει. Phœn. 78. SYN. Ἀγείρω, συλλέγω, συνάγω, ἐπαγείρω, ἐξᾠλίζω, συνᾠθροίζω.

Ἀθροσίς, ἔως, ἡ, subst. [conventus,] an assembly, a meeting or assembling of the people. Στρατοῦ τ' ἀθροίσις, πόλεμίων τ' ἀγωνία. Hec. 318. SYN. Ὀμάδος, συνόδος, πᾶνήγυρίς.

Ἀθρόος, α, ὄν, [confertus, densus,] crowded, thick, collected. Ἐγχεῖ ἐρειδύ-

μενοι κῖον ἀθροοὶ ἄχυντο δέ σφιν. Ε. 38. SYN. Ἀολλής, ἀδίνος, ἄμηγερής, σὺν-
ἐχής, θάμινος.

Ἀθυμέω, f. ἦσω, p. ηκά, v. [animo sum dejecto,] to be dejected, to despond, to
be dispirited. Πῆσόν ἀθυμεῖς καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις. P. V. 483. SYN. Ἀλῶω,
δυσθυμέω, βάρυθυμέω, λειποδρανέω, ἀνιάσμαι, λυπέω.

Ἀθυμία, as, ἡ, subst. [animi dejectio,] dejection, sadness, despondency. Τί
δ' ἐστίν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν. Ant. 237. SYN. ἀδημονία, ἀηδία, ἀελπία,
λύπη, ἀνία.

Ἀθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui dejecto est animo,] dejected, desponding, spirit-
less. Οὐχ ὥς ἀθυμόν, οὐδὲ λήματος κᾶκῃ. Sept. Theb. 616. SYN. Δυσθυμός,
κάτηφής, σκυθρωπός, ἀλγεινός, περὶ λυπός.

Ἀθυρμά, ἄτος, τὸ, subst. [ludus, crepundia,] a game or sport, children's play-
things. "Οστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἄθυρμάτᾳ νηπιέσῃν. O. 363. SYN. Παίγνιά,
παιγνία, ἐψία, παίγμᾳ. EPITH. Ἀπολλωνίον, ἐρατεινόν, ἀφροδισιον, κάλῳν,
τερπνόν.

Ἀθυρογλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [procacem linguam habens,] having an unruly
tongue, babbling. Ἀνὴρ τίς ἀθυρογλωσσός, ἰσχύων θράσει. Or. 893. SYN.
Ἀδόλεσχης, ἀθύροστόμος, λαλός, σπερμόλογος, στωμῆλος.

Ἀθύρω, f. ρῶ, p. κά, v. [ludo,] to play or sport, as children do out of doors.
Ἄψ αὐτὺς συνέχευε πόσιν καὶ χερσὶν ἀθύρων. O. 364. SYN. Ὀρχεῖσθαι, παίζω,
ἑμπαίζω.

Ἀθύτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sacrificii expers,] without sacrifice. Ἀνιέρους ἀθύτων
πέλᾶνων τρύχει. Hipp. 147.

Ἀθῶος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pœnæ immunis, damni expers,] free or exempt from
punishment or harm. Πῶς γὰρ τὸ μὲν σὺν σῶμᾳ χρὴ πληγῶν ἀθῶον εἶναι. Nub.
1413. SYN. Ἀζήμιος, ἀβλάβης, ἀναίτιος, αἰτίτος, νήποινος.

Ἀθώπενρος et ἀθώπενστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [blanditiis haud deliniendus vel de-
linitus,] not to be won by flattery, uncourteous. Ὡς ἀθώπεντόν γε σέ. Andr.
460. SYN. Ἀκολάκευτος, ἀθελετός, ἄμελῖχος, ἄμελικτός.

Ἄθως et ἄθως, ω, ὁ, P. N. [Athos,] a mountain in Macedonia. Ἡ Ἄθῳ, ἡ
Ῥοδόπαν ἡ Καυκάσῳ ἐσχάτῳεντᾶ. Theocr. 7. 77.

Αἶᾱ, as, ἡ, subst. poet. for γαῖᾱ [terra, regio,] the earth, a country, nation.
Τοὺς δ' ἦδη κατέχευεν φυσίζῳς αἶᾱ. Γ. 244. SYN. Γῆ, γαῖᾱ, χθών, πέδον.
EPITH. Ἀσπίτος, βαρύχθων, εὐστάχης, ἐριβῶλαξ, ἐράτῃ, ξεινῇ, πατρὶς, εὐβότος,
πολλυλίτος, πολυδίσιος, ἡέριᾱ, κελαινῇ, πείριᾱ, τρηχεῖᾱ, ποιητρός, πολυπυρός.

Αἶαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [luctus,] lamentation, sorrow, grief. Αἶλινον αἰάγμα-
σιν ἂ τοῖσδε προκλάω. Phœn. 1535. SYN. Γῶος, θρήνος, ὄδυρμος, κλαυθμός,
κωκυτός, κώκυμᾳ, οἰκτός, οἰκτιρμός, πένθος, ὀλοφύρσις, ὀλολυγμός, κλαῦμᾳ.

Αἰάζω, ξω, ἄχᾱ, v. [lamentor,] to cry alas, [αἶ αἶ,] to lament, bewail, mourn.
Ἔμοι δὲ τὸν ἐμὸν δαίμῳν αἰάζειν πᾶρᾱ. Med. 1344. SYN. Οἰμῶζω, ὀδυράμαι,
θρηνέω, κλάω, δᾶκρῶ, ἐλελίζω, ὀλοφύρομαι, κατ' ὀλοφύρομαι, ἀνάκωκῶ, κωκῶ,
ὠρόμαι.

Αἰᾱκίδαι, ων, οἱ, P. N. [Æacidæ,] the descendants of Æacus. Τοῖσι δ' ἐπ'
Αἰᾱκίδαι μετέκλειθον, οὐ μὲν ἄμ' ἄμφω. Apoll. 1. 90.

Αἰᾱκός, ου, ὁ, P. N. [Æacus,] the son of Jupiter, and first king of Ægina.
Ζεὺς δ' Αἰᾱκὸν αὐτὸς ἐτίκτεν. Apoll. 3. 364. EPITH. Αἰδολόμητις, θράσους,
φυσίζῳς, ἀπτόρητος, ἀσπρήκτος, κεδνότητος, ἐπιχθονίος, βλάστημᾶ Δῖος.

Αἰακτός, ἡ, ὄν, adj. [deflendus,] lamentable, lamented. Αἰακτὸς ἐς δόμους κτε.
Pers. 1069. SYN. Θρηνητέος, πολυκλαυστός.

Αἰᾱνής, εὖος, ὁ et ἡ, et αἰᾱνός, ἡ, ὄν, adj. [gravis, noxius,] heavy, baneful, dark.¹
Ἡμεῖς γὰρ ἐσμὲν νυκτὸς αἰᾱνῆς τέκνᾱ. Eum. 416. SYN. Αἰδιός, βλάβερᾱς,
ἀτηρός, δεινός, ὀφθαίος, δυοφέρῳς.

Αἶας, αντός, ὁ, P. N. [Ajax,] Ajax (1) the son of Oileus, (2) son of Telamon,
&c. Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένησπεν Ὀϊλῆος τᾶχῦς Αἶας. Ψ. 473. EPITH. (1)

¹ Sometimes, though rarely, the penult. is long, as Tyrtaeus, 1. 10.

² See Maltby's Thes. at the word ἄνθος, and his excellent note on it.

³ See Blamfield, Pers. 935.

᾿Οϊλιάδης, μέγαλήτωρ, δόρικλύτης, καρτέρουμυς, χάλκεος. (2) Τεῖαμωνιάδης, ἀντιθέος, ἀρήϊος, ἀμύμων, δυσώνυμος, δαΐφρων, πέλωρίς, θράσους, καρτέρουμυς, τρικέρυθος, φαίδιμος, ὑπέρβιος, δεινός, ἀτάρβητος, κλεινός, κυδαλίμως, σκεσφόρος, βόην ἀγαθός.

Αἰγαῖος, ου, ὁ, P. N. [Ægeus,] Ægean, the Ægean sea. Αἰ μέν τ' Αἰγαίου ποταμοῦ κάλειοντο θυγάτρες. Apoll. 4. 1149.

Αἰγαίων, ωνός, ὁ, P. N. [Ægeon,] one of the Titans. Ὁν Βριάρεων κάλειονσι θεοί, ἄνδρες δὲ τὲ πάντες Αἰγαίων. A. 404.

Αἰγᾶνα, as, ἡ, subst. [jaculum, tragula,] a javelin, a spear, a dart. Ὅσση δ' αἰγᾶνης ῥιπή τᾶναοῖο τέτυκται. Π. 589. SYN. Ἀγκύλη, ἄκων, ἄκόντιον, βέλους, δόρυ, αἰχμή, ξυστόν. EPITH. Δολιχόσκιος, θοᾶ, κωπήεσσα, νεόθηγής.

Ἀίγδην, adv. [impetuose, subito,] violently, suddenly. Ἀίγδην, μέσσας δὲ σὺν ὁστέῳ ἱνάς ἐκερσέν. Apoll. 2. 828.

Αἰγείος, εἴη, εἶον, et αἰγέος, εἶα, εἶον, adj. [caprinus,] belonging to a goat. Στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμένοι. Apoll. 4. 1348.

Αἰγερός, ου, ἡ, subst. [populus nigra, alnus,] a poplar, an alder. Ἦς δὲ τίς αἰγεῖρος, μέγα δένδρεον, αἰθερὶ κύρον. Call. H. Cer. 38. EPITH. Λεῖη, μακρῇ, ταναή.

Αἰγιάλεια, as, ἡ, P. N. [Ægialēa,] the wife of Diomed. Μὴ δὴν Αἰγιάλειά περὶφρων Ἀδρηστίη. E. 412.

Αἰγιάλος, οὔ, ὁ, subst. [littus, ora,] a shore, the sea-shore. Εἶδον αἰγιάλοισι. Iph. A. 210. SYN. Θῖν, ἀκτὴ, ἡλίον. EPITH. Εὐρύς, ἄτρυγέτος, δυσήνεμος, πολλυχητής, ἡμάθεῖς, ἀγχιάλος, κοίλος, εὐορμὸς, πολὺς.

Αἰγιθαλλός, ου, ὁ, subst. [parus, avis quædam,] the name of a bird, a titmouse. Καὶ αἰγιθάλλω. Av. 881.

Αἰγίλις, ἵπος, ὁ et ἡ, adj. [præaltus, præceps,] very lofty or high. Ἡ τὲ κάρ' αἰγίλιπος πέτρης δνόφερὸν χεεῖ ὕδωρ. I. 15. SYN. Αἰψηρός, ἡλίβατος, ὑψηλός, ἡνέμοις, πρόβλης, περίμηκης.

Αἰγινά, as, Ion. ης, ἡ, P. N. [Ægina,] the name of an island formerly called Ænone. Αἰγίνης ἀκτῆσιν ἐπέσχεθον. Apoll. 4. 1767. EPITH. Δίκαιοδύλις, Δωρίς, Εὐάνδρος, φίλομολπος, Αἰακίδαῖν εὐπυργὸν ἐδος.

Αἰγίον, ου, τό, P. N. [Ægium,] a town in Achaia, where Jupiter was said to have been fed by a GOAT. Πελλήνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἰγίον ἀμφένεμοντο. B. 574.

Αἰγιόχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ægida gestans,] ægis-bearing, who bears a shield covered with a goat's skin; an epithet of Jupiter. Κλυθὶ μοῖ αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη. E. 115.

Αἰγίς, ἰδος, ἡ, subst. [ægis,] an ægis, or shield covered with a goat's skin. Διὶ τὸτ' Ἀθηναίῃ φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν. χ. 297. EPITH. Ἀμφιδάσεια, ἐριτιμός, ἀγῆραός, ἀθάνατη, ἀρόρηκτος, θυσσάνεσσα, δεινὴ, σμερδνὴ, παμφανᾶωσα, δασυμαλλός, θοῦρίς, χρυσεία, ἀρίπρεπής, ἐρεμνὴ.

Αἰγισθός, ου, ὁ, P. N. [Ægisthus,] the paramour of Clytemnestra. Σὺ γὰρ τὰ τ' εἰς Αἰγισθὸν ἐξεύρες κῆκᾶ. Orest. 1156. EPITH. Θῦεστιᾶδης, δολιός, δολομηγίς, ἀναλκίς, κοινὸλέχης.

Αἰγλή, ης, ἡ, subst. [fulgor, splendor,] brightness, splendor. Λευκὴ δ' ἐπιδέδρυσεν αἰγλή. ε. 45. SYN. Αὐγὴ, ἁμάρνη, λαμπρότης, στίλβη, σέλας, EPITH. Ἀμβρόσιος, ἀνεφέλης, γαιήχος, βλοσυρὰ, Διόδοτος, φαινή, παμφαής, τηλεσκοπός, μαρμαρεᾶ, ζᾶθεα, θεόστυτος, πολυδαίδαλός, νεόφεγγής, ζείδωρος, φυσίζος, φωσφόρος, φαεσίμβροτος, λευκὴ, σελήνη, λάμπουσα.

Αἰγλήεις, ἡεσσα, ἦεν, adj. [splendidus, coruscus,] shining, bright, glittering. Οὐρανὸν αἰγλήεντᾶ λίπων ἐκ πατρὸς ἐνιπῆς. Apoll. 4. 614. SYN. Αγλαός, λαμπρός, ἀστράπτων.

Αἰγυπῖος, οὔ, ὁ, subst. [vultur,] a vulture. Μεγὰν αἰγυπῖον δ' ὑποδείσαντες. Aj. Fl. 169. SYN. See Γύψ. EPITH. Γαμφώνυξ, ἀγκυλόχειλης. See χ. 302.

Αἰγυπτιάζω, v. [Ægyptium ago, me gero ut Ægyptii,] to prate like the Egyptians; to act knavishly, like the Egyptians. Ἡ γυπτίαζέτ' ἄλλ' ὅδε μὲν δώσει δίκην. Thes. 922. SYN. Πάνουργεω.

Αἰγυπτίος, α, ὢν, adj. [Ægyptius,] Egyptian; et Αἰγυπτῖοι, ων, the inhabitants

- of Egypt. Ἀγχοῦθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖδ. Call. H. Dian. 171. ΕΡΙΤΗ. of Αἰγύπτιοι:—δεινοί, ἀριπρέπewν γένος ἀνδρῶν.
- Αἰγυπτῶς, ου, ἡ, P. N. [Ægyptus,] Egypt. Ἀλλ' οὐτις τὸσά φύει ὅσα χθᾶμᾶλα Αἰγυπτῶς. Theocr. 17. 79. ΕΡΙΤΗ. Βάρεϊά, ἡέριη, εὐσπόρος, εὐλείμων, πῶλ-
 πυρός, πυρόφόρος, σκότδεσσα, λιπαρή, μεγάλη, αἶε σταχῦεσσι βρῦνουσά, ἐπακτιᾷ
 χέρσους.
- Αἰδεῖσθαι et αἰδοῦμαι, v. [revereor,] to reverence, to respect. Αἰδεῖσθαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσίπέλους. X. 105. SYN. Ἀζω, ἀζομαι, ἀγαζομαι, γεραίρω, εὐλαβεῖσθαι, θεράπευω, πρεσβεύω, σεβίζω, σεπτῶς ἔχω, δι' αἰδοῦς, διὰ τιμῆς, ἔχω et ἄγω.
- Ἀϊδηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [obscurus, exitialis,] obscure, destructive, fatal. Ἀλλ' ἄνεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγεινᾷ παῖδ' αἰδηλόν. E. 880. SYN. Ἀδηλός, ἀφανής, ὀλέθριός, στυγνός.
- Αἰδης, ου, ὁ; Αἶς, ἰδός; Αἰδωνεύς, P. N. [Pluto,] Τλῆ δ' Αἰδης ἐν τοῖσι πελώριος ὥκυν οἰστόν. E. 395. ΕΡΙΤΗ. Ἀμείδητος, ἄκριτος, μέλαγχαιτης, πᾶ-
 λαιγενής, ἰφθιμός, κλυτόπωλός, πίκρος, πανδάματῶρ, νηλεής, νεκρόδεγμων, Ζεὺς
 καταχθονίος, ἐνέροισιν ἀνάστων, ἀναξ ἐνέρων, Ζεὺς τῶν ἐκμηκῶτων.
- Αἰδης, [See Maltby.] Αἰδης, ου, ὁ, subst. [Orcus, inferi,] the place of the dead, the shades. Λιπὼν, ἴν' Αἰδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Hes. 2. SYN. Ἐρεβός, Ζόφος, ἐλάντειχης δόμος Περσεφόνης. ΕΡΙΤΗ. Ἀχλύοις, πῶλυδᾶκρυντός, ἐννύχος, λυσιμέλλης, στῦγερός, κρύερός, δᾶκρυοῖς, πῶλυκλαυτός, λῦγρός, ἀπεύκτος, βδέλυρός, ἀποτροπαιός, μελάνοχρως.
- Ἀϊδινός, ἡ, ὅν, adj. [obscurus,] dark, gloomy. Οὐρεὺς ἐν βήσσησιν αἰδινῆς παιπᾶ-
 λόσεσσης. Hes. Theog. 860. SYN. Σκοτεινός, σκότιος, δροφῆρος, ἀφανής.
- Αἰδοῖος, α, ὅν, adj. [venerabilis,] venerable, worthy of respect. Αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθᾶναιοσι θεοῖσιν. e. 447. SYN. Ἀπόβλεπτός, εὐσεπτός, σεμνός, ἐνδοξός, θεῶσεπτός.
- Αἰδοῦφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [modestus,] modest, bashful. Ὅστις αἰδοῦφρων. Alcest. 663. SYN. Αἰδοῖος, εὐλαβής.
- Ἀἰδρεῖα, αἰδριᾶ, et [Maltby's Thes.] αἰδρία, ας, ἡ, subst. [imperitia, inscitia,] ignorance, imprudence. Ὅστις αἰδρεῖη πέλαση, καὶ φθόγγον ἀκούση. μ. 41. SYN. Ἀμάθια, ἄγνωσία, ἀπειρία.
- Ἀἰδρίς, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [imperitus,] ignorant, unskilful. Χώρου αἰδρίς ἐών; κ. 282. SYN. Ἀπειρός, ἀμάθης, ἄγνώμων, ἀδάμῳν.
- Ἀἰδρῶδίκης, ου, ὁ, et αἰδρῶδικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [justitiæ nescius, sævus,] ignorant of law and justice, cruel. Ὅσους δὲ πόντῳ θῆρας αἰδρῶδικούς. Nem. 1. 96.
- Αἰδώς, ὄος, contr. οὗς, ἡ, subst. [pudor, verecundia,] modesty, shame. Αἰδώς δ' αὖ, νέον ἀνδρᾷ γεραίτέρων ἐξέρεσθαι. γ. 24. SYN. Αἰσχύνη, ἄγνευμά, ἄγνεία. ΕΡΙΤΗ. Ἀκήρατός, γάμήλιος, παρθενική, ἔρατῇ, τίμιος, σώφρων, πέν-
 θιμός, See Apoll. 3. 648.
- Αἰέλουρος, et (quod minus Atticum) αἰλουρός, ου, ὁ, subst. [felis,] a cat. Σκαλό-
 πας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτιδᾶς. Acharn. 879.
- Αἰετὸς, Att. αἰέτος, ου, ὁ, subst. [aquila,] an eagle. Οἶμῃσεν δὲ αἰεῖς, ὥστ' αἰετὸς ὑψίπετῆις. X. 308. ΕΡΙΤΗ. Ἀλκῆις, γαμφώννξ, ἀγκυλόχειλης, ὠκυ-
 πέτης, δαφινόος, πτερόεις, εὐπτερός, ἡεροφοίτης, ἡεροδινής, Διὸς αἰεὶς ὄρνις, ὁξεία
 κέκληγώς, ἀρχὸς οἰωνῶν.
- Αἰζηός, οὔ, ὁ, adj. et subst. [juvenis,] young, youthful; a youth. Ὅν' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενός ἡβης. Ψ. 432. SYN. Νεανίσκος, ἄκρηβος, ἡιθεός, κοῦρός, νεανίας. ΕΡΙΤΗ. Θαλέρως, ἀρηιθῶς, εὐσθενής, ἀκμάζων, Διοτρέφης, ἀνθηρός, ἰσχυρός, ἀγῆνωρ.
- Αἰήτης, ου, ὁ, P. N. [Æetes,] king of Colchis, and father of Medea. Αὐτοκᾶ-
 σιγνήτη ὀλοόφρονός Αἰήταδ. κ. 137. ΕΡΙΤΗ. Ἀπηνής, μεγάλῳφρων, ὑπέρθυμος, ὀλῶς, νῖος φάεσιμβρότον ἡέλιοιδ.
- Αἰήτος, ου, ὁ et ἡ, idem quod Ἀήτος, adj. [vento obnoxius,] exposed to the wind, tempestuous like the wind. Ἡ, καὶ ἀπ' ἀκμῶθετοῖδ πέλωρ αἰήτον ἀνέστη. Σ. 410. SYN. Αἶθων, πύρῳδης.
- Αἰθάλιον, ὄνός, ὁ, et αἰθαλδεις, ἐσῶ, ἐν, adj. [ardens,] burning, scorching.

Τοι δὲ πᾶσι σκίεραῖς ὀρδαμνίσιν αἰθάλωνες. Theocr. 7. 131. See also P. V 1028. SYN. Αἰθοψ, αἰθων, ἔμπυρρος, διάπυρρος, ψόλδεις, αἰθός.

Αἰθάλης, ου, ὁ, subst. [fuligo,] soot. Κατὰ δ' αἰθάλον. Hec. 905. SYN. Αἰθάλη, λιγνύς, ψόλδος, ἱπνιά.

Αἰθάλω, ὦ, f. ὦσω, p. ὠκά, v. [fuligine inquino, uro,] to blacken, as with soot; to burn. Μή σ' αἰθάλωσῃ πόλυκάπνον στέγος πέπλους. Eur. Electr. 1140.

SYN. Ἀπαιθάλω, αἰθω, ἀναιθύσσω, φλέγω, καίω.

Αἰθερίος, ου, ὁ et ἡ, et αἰθερίος, ἰα, ἴον, adj. [aethereus,] etherial. Οὐ γὰρ οὐρανὸς φῶν ἔχεν οἰωνοῖδ'. Apoll. 2. 1258. SYN. ἀερίος.

Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [per æthera currens,] passing through the air.

Εἰδωλὰ πετεινῶν αἰθεροδρόμων. Av. 1394.

Αἰθήρ, ἔρος, ὁ et ἡ, subst. [“æther, ær purus, in quem nulla ascendunt nubes; nam ær est inferior ær, nubilus obnoxius.” Vid. Damm. in v.] ether, the sky. Φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἑπλῆτο νήνεμος αἰθήρ. O. 552. SYN. Ἄηρ, αἰθρία, Ζεύς, πῦρ. EPI TH. Ἀτρυγέτος, ἀστερωπός, ἀστρόχιτων, ἀφθιτός, ἀκάματος, ἀβάτος, αἰδός, εὐδῖος, ἡσυχός, τηλέφανης, ἡλιβάτος, ποικίλος, ταναός, ψυχρά, αἰγλήεις, νήνεμος, ἀπειρίτος, ἀσπéterος, πανδάματρω, σελασφόρος, ἀστερόφειγής, ἕγρος, ἀννεφέλος. PHR. Δῖος οἰκησις, μεγάλων ὄρος πάτηρ, σφός ἀρμόνιαν πάτηρ.

Αἰθοψ, ὄπος, ὁ, fem. Αἰθιόπις, ἰδός, ἡ, (plur. Ion. Αἰθιόπηες, ων, οἱ,) an Ethiopian. Ἄλλ' ὃ μὲν Αἰθιόπας μετέκίχθε τηλόθ' ἔοντας. a. 22. EPI TH.

Ἄρμυνές, ἐσπέριοι, πῦματοι, κνάνεοι, μελαῖοι, ἐγγεσῖμοι, κελαινοί, μελάνες. PHR. Ἐσχατοὶ ἀνδρῶν, οἱ μὲν δυσόμενου Ὑπερίωνος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Αἰθός, ἡ, ὄν, adj. [niger, in cinerem redactus,] black, reduced to ashes, burnt.

Αἰθός γεγενῆμαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν. Thesm. 246.

Αἰθός, εὖς, τὸ, subst. [æstus,] heat. Τὸν δ' ἄμφι τῇ δῆϊον αἰθός. Apoll. 3. 1304.

SYN. Πῦρ, φλόξ, καῖμα, θάλπος.

Αἰθοψ, ὄπος, ὁ et ἡ, adj. [rutilus, ardens,] burning, hot, bright, black. Οὐ γὰρ σῖτον ἐδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθόπα, οἶνον. E. 341. Μέλας, κελαινόφανης, πυρρός, θερμός, αἰθων, λαμπρός, κνάνεός, ὀρφυαίος.

Αἰθουσα, ἡ, subst. [porticus,] a portico. Ἐκ δ' ἐλάσε προθύρου καὶ αἰθούσης ἐριδούπου. O. 324. SYN. Στόα, αἱ παραστάδες.

Αἰθηρ, ἡ, P. N. [Æthra,] the attendant of Helen; also the name of a city.

Αἰθηρ Πιθῆος θυγάτηρ. Γ. 144.

Αἶθρα, ας, et Ion. αἰθηρ, ἡ, subst. [aëris serenitas, suda tempestas,] a serene air or sky, fair weather. Ποίησον δ' αἶθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. P. 646.

Αἰθηργενέτης, ου, et αἰθηργενής, εὖς, ὁ, adj. [in æthere natus, frigus vel pruina inducens,] bred in the air, causing cold and hoar frost. Καὶ Βορέης αἰθηργενέτης, μέγα κῦμα κύλινδων. e. 296. See also O. 171.

Αἰθρία, ας, ἡ, subst. [æther serenus vel placidus, sudum,] fair weather, serenity, calmness. Ἀσκολίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν. Plut. 1129. SYN. Εὐδία, νηνεμία, γάληνη. EPI TH. Κἀλή, ἀννεφέλος, νήνεμος.

Αἰθρίοκοιτεω, v. [sub dio cubo,] to sleep in the open air. Ἀδὺ δὲ τῷ θερέος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθρίοκοιτεῖν. Theocr. 8. 78.

Αἰθρίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [serenus, frigidus,] serene, calm, cold. Ἦλθ' ἄνεμος ζεφύρος, μέγας, αἰθρίος. Hom. Ap. 433. SYN. Εὐδῖος, προσηλῖος, ψυχρός.

Αἰθρός, ου, ὁ, subst. [frigus matutinum, pruina,] cold, hoar frost. Αἰθρῷ καὶ κάματι δεδμημένον. ξ. 318. SYN. Στίβη, πάγος, πάχνη, πάγετός, πηγᾶς, πηγυλῖς.

Αἰθυσία, ας, ἡ, subst. [mergus, fulica,] a coot, a sea-fowl. Αἰθυσίᾳ εἰκυῖα. e. 353.

Αἰθω, f. σω, κά, v. [cremo, splendo,] to burn, to consume, to shine. Αἰθω χ' ὥς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καπνύρισσα. Theocr. 2. 24. SYN. Καίω, φλέγω, πίμπρημι, αἰθύσσω, ἀνάκαίω, αὔω, παρᾶθάλπω, αἰθάλω, δαίω, δαῖμαι, πύρομαι, πρήθμαι.

Αἰθων, ὠνός, ὁ, adj. [ardens,] burning, shining, fiery red. Αἰθωνες, μεγάλοι, ἄμφω, κέκρηγόν τε ποίης. σ. 371. SYN. Αἰθοψ, ἔμπυρρος, περικᾶης, αἰθαλόεις, ψόλδεις.

Αἰκάλλω, f. ἄλω, p. λκά, v. [blandior, blandiendo decipio,] to fawn, to flatter.

'Αλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τῇ καρδίαν ἐμήν. Arist. Thesm. 869. SYN. Κολάκεύω, σαίνω, θωπεύω, θώπτω.

Αἰ κέ, Dor. pro εἰ κέ, adv. [siquidem,] if perchance, if. Αἰ κέ θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήρης βιότοιο. Δ. 170. SYN. Ἐάν, εἰ πέρ, ἦν, εἰ πως, ὅπως, ἄνπερ, ἑάνπερ, ἦνπερ.

Ἄικῃ, ἥς, ἡ, subst. [motus violentus quivis, impetus,] any violent motion, impetuosity. Τόξων αἰκὰς ἄμφω μὲνδρ οὐδὲ τ' ἀκόντων. O. 709. SYN. Αἰθυγμᾶ, βία, ἐπιφόρα.

Ἄικης, the same as Ἄεικης, which see. Πέπονθας αἰκὲς πῆμ'. P. V. 476.

Αἰκία, et αἰεκία, as, ἡ, subst. [verberatio, injuria,] beating, blows, injury, insult. Σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις. P. V. 600. See also v. 308. SYN.

Ἄείκειά, πληγῇ, ὕβρις. See Blomf. P. V. 93.

Αἰκίζω, f. ἴσω, p. κά, v. [contumeliā vel verberibus afficio,] to ill-treat, to beat, to treat with ignominy. Οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται. P. V. 195.

SYN. Τύπτω, παίω, μαστίζω, μαστιγῶω, θείνω, ἱμάσσω, καθύβριζω, κολάζω.

Αἰκισμᾶ, ἀτὸς, τὸ, subst. [plaga, damnum, vulnus,] a blow, a wound, scandalous treatment. Οὐκ ἔστιν αἰκισμ' οὐδὲ μηχανήμ', ὅτι. P. V. 1025. SYN.

Αἰκία, πληγῇ, κολάσις, ὕβρις.

Ἄικῶς for αἰεκῶς, adv. [misere, turpe,] wretchedly, basely, unworthily. Ἐλκή-σους' αἰκῶς, τὸν δὲ κτερίουσιν Ἄχαιοι. X. 336.

Αἰλινὸς, ον, ὁ, subst. [proprie, carmen quo deploratur Linus; carmen quodvis lugubre,] a mournful song, a dirge. Αἰλινὸν, αἰλινόν, ἀρχὰν θανάτου. Orest. 1392.

Αἰλουρὸς, ον, ὁ, subst. [felis,] a cat. See Αἰελουρὸς, the more Attic form.

Αἶμα, ἀρὸς, τὸ, subst. [sanguis,] blood. Αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖδ χιτῶνός. E. 113. SYN. Βροτὸς, ἰχώρ, λυθρόν. ΕΡΙΤΗ. Ἄγανδν, ἀσταγές, ἀγαθόν, βλοσυρόν, Διοτρεφές, ἐμφύλιον, μελάν, πορφύρεον, ἱερὸν, πᾶχυ, λευγά-λεον, νήχυτον, θερμόν, χλωρόν, κυανέον, κελαινόν, κελαινεφές, εὐγενές, εὐκλέες. PHR. Φόνια δροσός, ρασμὸς μελανυγής, κροκβάφης, σταγών.

Αἰμακουργία, ων, αἰ, subst. [parentalia, inferiæ,] funeral rites, sacrifices performed for the dead. Νῦν δ' ἐν αἰμακουργίαις. Pind. Ol. 1. 146. SYN. Κτερίσματᾶ, ἐναγίσματᾶ, τὰ νεκροῖς νένομισμένᾶ, τὰ κτερεᾶ.

Αἰμασία, ἀς, ἡ, subst. [sepes,] a hedge, properly, of thorns. Ἐφ' αἰμασίαισι φύλασσει. Theocr. 1. 47. SYN. Φραγμός, φράγμα, ἔρκος, ὀρκανή.

Αἰμάσσω, ξω, κά, v. [cruento,] to stain with blood. Βωμόν δ' αἰμάζει κερὰς τραγὸς οὗτος ὁ μαλλός. Theocr. Ep. 1. 5. SYN. Αἰμάτω.

Αἰμάτηρὸς, ἂ, ὄν, et αἰματῶεις, εσσα, ἐν, adj. [sanguineus, cruentus,] bloody, cruel. Ἐλυσάν αἰμάτηρὸν, ὥστε μηδενᾶ. Soph. Electr. 755. SYN. Αἰματῶεις, αἷμων, αἰματώδης, αἰματοσταγής, καθαιμακτὸς, μαιφόνος, αἰμοβάφης.

Αἰματόλοιχος, οῦ, ὁ et ἡ, adj. [sanguinem lambens,] licking blood. Ἐκ τοῦ γάρ ἔρως αἰματόλοιχος. Agam. 1481.

Αἰματόπότης, ον, ὁ, et αἰματορρόφος, ον, ὁ et ἡ, adj. [sanguinem bibens,] drinking blood. Γαμφηλῇσι δράκοντᾶ κόαλεμοῖ, αἰματόπότην. Eq. 198. See also Eumen. 193.

Αἰματόρροτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [sanguine fluens,] streaming with blood. Πάνισιν αἰματορρότοις. Iph. A. 1515.

Αἰματοσταγής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [sanguine stillans,] dropping with blood. Ἀχέ-ρόντιός τῷ σκόπελός αἰματοσταγής. Ran. 471.

Αἰματοσφάγης, ἔδος, ὁ et ἡ, [jugulatus,] cruelly murdered. Τόσος γὰρ ἔσται πέλανός αἰματοσφάγης. Pers. 821.

Αἰματῶω, f. ὥσω, ωκά, et αἰματόδομαι, v. [sanguine inquino,] to stain with blood. Σφάζ', αἵματος θεᾶς¹ βωμόν, ἡ μέτεισὶ σέ. Androm. 250. SYN. Καθαίμασσω, αἰμάσσω, φοινίσσω.

Αἰματώπός, ον, ὁ et ἡ, adj. [sanguineum vultum habens,] having a sanguinary or ferocious aspect. Τὰς αἰματώπους καὶ δράκοντώδεις κόρας. Orest. 250.

Αἰμόνες, ων, οἱ, P. N. [Hæmones,] a name of the Thessalians. Πηλεὺς παρ-

¹ Θεᾶς is here scanned as one long syllable.

δωκέν Αἰμόνεσσιν. Nem. 4. 91.

Αἰμόρραγης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [sanguinem stillans,] streaming with blood. Αἰμόρραγης φλέψ· ἄλλ' ἑάσωμεν, φίλοι. Philoct. 825.

Αἰμόρραντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sanguine conspersus,] sprinkled with blood. Αἰμόρραντοί θύσαι πλήρεις. Alc. 131. SYN. Αἱμαῖτες, αἱματρός, αἰμοσταγής, αἱματοσταγής, αἱμοσφορυκτός.

Αἶμος, ου, ὁ, P. N. [Hæmus,] a mountain in Thrace. Εὐτὲ χιὼν ὥς τις κατέτακτο μακρὸν ὅφ' Αἶμον. Theocr. 7. 76. EPIITH. Θρηῖξ, Θρηϊκίος, χιωνώδης, δυσχείμων, ἀνέμωδης, ὑπηνέμιος.

Αἰμυλός, ου, ὁ et ἡ, et αἰμυλός, η, ὅν, adj. [sanguinem commovens, blandus, blanditiis decipiens,] courteous, affable, crafty, deceitful. Τοῖα δὲ μειδιῶσα προσέννεν αἰμυλίοισιν. Apoll. 3. 51. See also Rhes. 705. SYN. Μελιχός, μελιχίος, ἡπίος, εὐχαρίς, θελεκτήριος, στωμυλός, καλλιῆπής.

Αἷμων, ὄνός, adj. [(1) peritus, (2) cruentus,] (1) skilful, expert, (2) bloody. (Also Αἷμων, P. N. Δ. 296.) Σκαμάνδριον, αἶμονά θίρης. E. 49. SYN. Δάημων, ἐπιστήμων, εὖ εἰδώς, αἰμυλῆος.

Αἰναρέτης, ου, ὁ, adj. [virtutem cum aliorum malo habens,] awful in virtue. Αἰναρέτη· τίς σεῦ ἄλλος ὀνήσεται ὀφειγόνός περ. Π. 31.

Αἰνείας et Αἰνέας, ου, ὁ, P. N. [Æneas,] the son of Anchises and Venus. Αἰνείας δ' ἐπὶ οὐρανὸν σὲ σὺν ἀσπίδι δουρὶ τὲ μακροῦ. E. 297. EPIITH. Ἀγχισηΐδης, ἄμυμων, δαΐφρων, μεγαθυμὸς, ἐρικυδής, ὁ τῆς θεοῦ, Τρώων βουλευθόρος, κρατερόφρων, εὖς, κρατερὸς πᾶσι Ἀγχισηΐδῃ, μήστωρ φόβου, θύος πολέμιστής, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι.

Αἰνέω, f. ἔσω, p. ἡνέκα, v. [laudo, assentior, item suadeo,] to praise, to approve, to recommend. Αἰσχιστὸν ἔργον· οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ. Orest. 492. SYN. Ἐπαινέω. See Αἰνιζομαι.

Αἰνιγμαῖ, ἄτος, τὸ, et αἰνιγμός, οὔ, ὁ, subst. [ænigma, obscurus sermo,] an enigma, a riddle. Οὐκ ἐμπλέκων αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ. P. V. 611. See also Ran. 61. PHR. Λοξὸν ἐπὸς. See EPIITH. &c. in Χρησμός.

Αἰνιζομαι, f. ἴσομαι, p. μαι, v. [laudo, admiror,] to praise, to admire. Δημόδοκ', ἐξοχὰ δὴ σὲ βροτῶν αἰνιζομ' ἀπάντων. θ. 487. SYN. Αἰνιμί, αἰνέω, ἐπαινέω, κλητίζω, εὐφημέω, ἐπευφημέω, κλέω, κλείω, παιανίζω.

Αἰνικτός, η, ὅν, adj. [ænigmaticus, obscurus,] enigmatical, obscure, perplexed. Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κασάφη λέγεις. OE. R. 439.

Αἰνισσόμεναι et αἰνίσσεται, f. ἔξομαι, p. ἡνιγμαι, v. [obscurus loquor,] to speak obscurely, to hit at. Καὶ ποικίλως πως, καὶ σόφως ἡνιγμένους. Arist. Eq. 196.

Αἰνδογᾶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelici matrimonio junctus; adulter,] unhappily married; an adulterer. Σεθεν ὡς εἰλὲ Παῖρις αἰνδογᾶμος. Hel. 1119.

Αἰνδογενεῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [terribiles malas habens,] having tremendous jaws. Θρηῖον αἰνδογενεῖον ἀπὸ Πλειστοῦ καθέρπων. Call. 4. 92.

Αἰνδοθρυπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [perdite delicatus] extremely effeminate, a decided sop. Εὐνὸς, αἰρὲ τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσσην, αἰνδοθρυπτέ. Theocr. 15. 27.

Αἰνδολαμπής, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [terribiliter lucens,] shining awfully. Αἰνδολαμπὲς σῖνός. Agam. 390.

Αἰνδολέων, οντός, ὁ, subst. [sævus leo,] a fierce lion. Θρηῖον, αἰνδολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις. Theocr. 25. 168.

Αἰνδομυρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelix,] unhappy, miserable. Eis ἑσθλὸν αἰνδομυρόν καὶ ἀμήχανον· οὐδὲ σὲ μήτηρ. H. in Merc. 257.

Αἰνδοπαῖς, ἰδός, ὁ, [infelix Paris,] wretched Paris. Ἰδαῖον τὲ βούταν Αἰνδοπαῖν. Hec. 938. SYN. Δυσπαῖς.

Αἰνδοπάτηρ, ἔρδς, ὁ, subst. [parens infelix,] unhappy father. Ὡ πατήρ, αἰνδοπάτηρ. Choëph. 314.

Αἶνος, ου, ὁ, subst. [narratio, assensio, laus,] a story, approbation, praise. Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος. Ψ. 795. SYN. Αἰνεῖσις, ἐπαινός, ἐγκώμιον, εὐφημία, λόγος. EPIITH. Ἀμύμων, ἀγακλής, αἰοδίμνος, εὐκελαδός, λιγυρός, χάρις.

Αἶνός, η, ὅν, adj. [gravis,] heavy, serious, unfortunate, terrible. Τρῶας δὲ

τρομός αἰνός ὑπήλυθε γυῖα ἑκαστόν. H. 215. SYN. Βάρως, δεινός, χάλεπος, βίαιος, σφοδρός, ἄθλιος.

Αἰνῶμαι, v. [capio,] to take, to take away. Τῷ δ' ὅγε γαστέρᾳ τὴν ψῆ μέσσην, ἐκ δ' αἰνῶτο θυμόν. Δ. 531. SYN. Αἰρέω, ἀφαίρεω, ἀπαίνῶμαι, λαμβάνω, δέχομαι.

Αἰνῶς, adv. [misere, valde, nimium,] grievously, very much. Ὡς ἐφ' ἑαυθ'. Ἡ δ' ἄλυσον' ἀπέβησάτο' τείρετό δ' αἰνῶς. E. 352. SYN. Αθλίως, χάλεπῶς, λίαν, ἄγαν, μέγαλως.

Αἰξ, αἰκός, ἡ, subst. [impetus,] force, impetuosity, violence. Αἰόλων ὥκεις ἀνέμων αἰκὰς ἐρύζειν. Apoll. 4. 820.

Αἰξ, αἰγός, ὁ or ἡ, subst. [caper, capra,] a goat. Ἐν δ' ἄρ' ἠν ὠτόν ἐθηκ' ὅϊος καὶ πτόνους αἰγός. I. 207. SYN. Τράγος, χιμαῖρος, χιμαίρᾳ, αἰγιδίον. EPIITH. Ἀγροτέρως, ἄγριος, δασυθριξ, διδυματόκος, ἰξάλος, εὐτρέφης, πίων, κερᾷ, λευκά, τανυθριξ, πολυγαλακτός.

Αἰόλια, as, ἡ, P. N. [Æolia,] Αἰόλην δ' ἐς νῆσόν ἄφικόμεθ' ἐνθα δ' ἐναίεν. κ. 1.

Αἰόλλω, f. αἰόλω, p. ἥολκά, v. [varie verso, verto, agito,] to vary, to turn, to agitate. Αἰόλλει μάλα δ' ὧκα λίλαιεταί ὀπηθήναι. v. 27. SYN. Αἰόλλω, παρὰλλάττω, δαιδάλλω, ποικίλλω.

Αἰόλοβρόντας, Dor. pro αἰόλοβρόντης, ου, ὁ, adj. [qui velocia fulmina agit,] an epithet of Jove. αἰόλο-βρόντα Δῖος αἰσα. Pind. Ol. 9. 64.

Αἰόλοθώρηξ, ηκός, ὁ et ἡ, adj. [vario thorace indutus,] armed with a beautifully variegated breast-plate. Τῆς μὲν ἱῆς στῆχος ἦρχε Μενέστιος αἰόλοθώρηξ. II. 173.

Αἰόλομήτης, ου, ὁ, et αἰόλομητής, ὁ et ἡ, adj. [astutus, callidus,] crafty, cunning. Ἡδ' Ἄθᾶμας καὶ Σίσυφος αἰόλομήτης. Hes. Fr. 28. 4. SYN. Αἰόλοβουλός, δολίος, δολιόφρων, πολυτροπός, ἀνοῦργός.

Αἰόλομίτης, ου, ὁ, adj. [variam mitram habens,] having a turban of various colours. Οἰνοπίδην θ' ἔλενον, καὶ Ὀρεσβίον αἰόλομίτην. E. 707.

Αἰόλοπῶλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene equitans,] having swift or spotted horses, riding well. Πέμψαι δ' ἄγγελον ὧκα μετὰ Φρυγᾶς αἰόλοπώλους. H. to Ven. 138.

Αἰόλος, ου, ὁ, P. N. [Æolus,] the god of the winds. Αἰόλος Ἰππυτιάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι. κ. 2. EPIITH. Ἀθελγής, δεινός, μέγαλήτωρ, φιλόξεινος. PHR. Τάμῃς or κοῖρανός ἀνέμων, ἀνέμοις αἰθρηγῆεσσιν ἄνασσω.

Αἰόλος, η, ὅν, adj. [varius, velox,] various, variegated, spotted, swift. Οἱ δ' ὥς τε σφῆκες μέσσην αἰόλοϊ. M. 167. SYN. Ἀλλός, ποικίλος, δαιδαλέος, βάλιός, παμποικίλος, παναἰόλος, στικτός, κατὰστικτός, θύος, τάχυσ.

Αἰόλοστόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vario ore loquens, ambiguus,] ambiguous, obscure. Ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰόλοστόμον. P. V. 661. SYN. Ποικίλογηρός, ποικίλομυθός, ποικίλος.

Αἰπεινός, ἡ, ὅν, adj. [excelsus,] high, lofty. Ὅς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Κάλυδῶνι. N. 217. SYN. Ὑψήλός, αἰπός, αἰπῆεις, αἰπός.

Αἰπόλεω, ὦ, f. ἥσω, p. ηκά, v. [inter capras versor,] to be a goat-herd. Αἰ δὲ τῇ λῆς με καὶ αὐτόν ἄμ' αἰπόλεοντά διδάξαι. Theocr. 8. 85. SYN. Αἰγίζω.

Αἰπόλιον, ου, τὸ, subst. [grex caprarum,] a herd of goats. Τόσσα σύων σύβουσι, τόσ' αἰπόλια πλάτ' αἰγῶν. Λ. 678. SYN. Τράγισκον ἄγελα.

Αἰπόλος, ου, ὁ, subst. [caprarius,] a goat-herd. Τὸν δ' αὖτε πρόσσειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν. p. 247. SYN. Αἰπόλος ἀνὴρ, αἰγᾶς ἄγων.

Αἰπός, ἡ, ὅν, adj. [altus, profundus,] deep, high. Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσᾱμεν αἰπῇν. γ. 130. See αἰπός.

Αἰπός, ὅς, τὸ, subst. [altitudo, summus mons,] height, the top of a mountain. Νύμφαι Καστάλιδες Παρνάσιον αἰπός ἔχουσαι. Theocr. 7. 148. SYN. Ὑψός, ἄκρα, κορυφή.

Αἰπυμότης, ου, ὁ, adj. [consilia alta capiens,] who possesses high thoughts, proud. Τῆς ὀρθοβούλου Θεμίδος αἰπυμήτᾳ παῖ. P. V. 18.

Αἰπός, εἶα, ὅ, adj. [altus, excelsus,] high, lofty, elevated. Λαοὶ μὲν φθινύθουσιν περὶ πτόλιν, αἰπὺ τέ γείχους. Z. 326. SYN. Αἰπός, ὑψηλός, ἡλίβυτος, ὑψηρέφης, ἡνέμοις.

Αἰπυτός, ου, ὁ, P. N. [Æpytus,] a king of Arcadia. Οὐδ' ἐλάθ' Αἰπυτόν ἐν παντὶ χροῶν. Pind. Ol. 6. 59.

Αἵρεσις, ἔως, ἡ, subst. [optio,] choice, election, option. Ποίειν, προδεῖξιν. αἵρεσιν τ' ἔμοι διδόν. P. V. 777. SYN. Ἐκλογή, προαἵρεσις, θέλημα, εὐχή.

Αἰρετός, ἡ, ὄν, adj. [potior,] better, eligible, desirable. Ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θανάτος αἰρετώτερος. Eq. 84. SYN. Ἐκκρίτος, ἐπεραστός, εὐκατός, εὐκτός, ἐπευκτός.

Αἰρέω, f. ἦσω, p. ἦκα, 2. a. εἶλδν, v. [capiō, convinco, occido,] to take, to seize, to convict, to vanquish, to kill. Σίτου τε γλυκέροισ' περὶ φρένας ἡμέρος αἰρεῖ. Λ. 89. SYN. Αἰνῦμαι, ἀρνῦμαι, λαμβάνω, αἰρεῖσθαι, ἐξαιρεῖσθαι, λάζδμαι, ἀλίσκω, κατὰκρίνω, κρατέω, αἶρω, κατὰβάλλω, ἀναιρέω.

Ἄϊρος, a play upon the name Irus in the Odys. Σ. 72. Ἡ τὰχ' Ἄϊρος αἶρος ἐπίσπαστον κλέος ἔξει.

Αἶρω, f. ἄρω, p. ἦκα, f. ἄρω, v. contract. ab αἶρω, [tollo, aufero,] to lift up, to extol, to carry away. Ἡδὴ πῶδ' ἔξω δωματων αἶροντί μοι. Hec. 951. SYN. Ἐπαίρω, ἀναιρώ, ἀναφέρω, αἰρέω, φέρω, κινέω.

Αἶς, ἰδός, ὁ, subst. [orcus,] hell, the place of the dead, Pluto. Εὐχός ἔμοι δόξης, ψυχῇ δ' Αἶδι κλυτὸς πῶλω. Π. 625. EPITH. See Ἀιδης.

Αἰσά, ἡς, ἡ, subst. [fatum,] fate, destiny. Οὐ γὰρ οἱ τῇδ' αἰσά φίλων ἀπὸ νόσφιν ὀλέσθαι. ε. 113. SYN. Μοῖρα, ἀνάγκη, εἰμαρμένη, μῦρος, πέπρωμένη, κῆρ, τύχη. EPITH. Κάκη, ἀργαλέα, λυγρὰ, ἀτάσθαλός, ἀναγκαῖα, ἀμελίχτος, πόλυστονός, κρατέρα, θανάτηφόρος, πόλυτροπός, ἀσχετός, ὀλὸν, στύγερή.

Αἶσαρος, ον, ὁ, P. N. [Æsarus, hodie Necete,] a river flowing through Crotona; likewise a river in Sicily Ἄλλ' ὅκα μὲν μῖν ἐπ' Αἰσάροισ' ὀνέμεω. Theocr. 4. 17.

Αἶσηπος, ον, ὁ, P. N. [Æsepus,] the name of a river in Lycia. Γρήνικός τε, καὶ Αἶσηπος, διὸς τε Σκαμανδρός. M. 21. EPITH. Βαθύρροδος.

Αἰσθάνομαι, f. αἰσθῆσθαι, p. ἦσθαι, v. [sentio,] to be sensible of, to perceive, to hear, to understand. Καὶ κάρθ' ὅταν περ τοῦν' αἰσθῆται τὸ σὺν. C. C. 301. SYN. Νόεω, γινώσκω, μανθάνω, ὑποδέχομαι, φράζομαι, αἶω.

Αἶσθημα, ἂτος, τὸ, subst. [ipse sentiendi actus,] sensation, feeling. Αἶσθημα τ'. Iph. A. 1243.

Αἶσθησις, ἔως, ἡ, subst. [sensus,] sense, feeling, sensation. Οἶμοι τὸδ' οἶον εἶπας αἶσθησις γὰρ οὖν. Eur. Electr. 292 SYN. Νῆσις, σύνεσις, ἐννοία.

Ἄισθω, v. [audio, exspiro, exhalo,] to hear, to exhale. Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰσθεῖ καὶ ἡρῶν, ὡς ὅτε ταῦρος. Υ. 403. SYN. Αἶω, ἀκούω, ἀποπνέω, ἐκπνέω, ἀποψύχω, ἐκλείπω.

Αἰσίμος, ὄν, adj. [fatalis, decens, vid. Damm.] fatal, becoming. Ῥεπεῖ δ' αἰσίμῳ ἡμῶν Ἀχαιῶν. O. 72. SYN. Μοιραῖος, μοιριδῖος, εἰμαρμένος, πέπρωμένος, ἐναῖσίμος, ἐπικεῖκός.

Αἰσίος, ον, ὁ et ἡ, adj. [faustus,] auspicious, fortunate. Αἰσίον, οἷος δὲ σὺ δέμας καὶ εἰδὸς ἀγνητός. Ω. 375. SYN. Εὖσημος, εὐτυχής, δεξιός, δίκαιος, ἀγαθός.

Αἶσσω, ἢ Ἀίξω, ἢ Ἠίχῃ, v. [ruo,] to rush, to rush out. Ἰπποδάμαντ' αὖ δ' ἐπειτὰ καθ' ἵππων αἶσσοντά. Υ. 401. SYN. Ἐπειγῶμαι, ἐπαἶσσω, ἐφορμῶ, σπεύδωμαι.

Ἄιστος, ον, ὁ et ἡ, adj. [evanidus, de medio sublatus,] whose fate is unknown, unheard of. Ὀχιτ' αἰστος, ἀπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε. α. 242. SYN. Ἀφανής, ἀγνωστός, ἀδοξός, ἀθλῖος.

Ἄιστώω, f. ὥσω, p. ὡκα, v. [evanidum reddo,] to obliterate, to suppress. Ὡς ἐμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. υ. 79. SYN. Δι᾿αἰστώω, ἀφανίζω, διαφθείρω.

Ἄιστωρ, ὁρος, ὁ et ἡ, adj. [imperitus,] unskilful, ignorant. Ὅπλων γὰρ ὄντες καὶ μάχης αἰστωρῆς. Androm. 682. SYN. Ἀδάημων, ἀμάθης, ἀγνώμων.

Αἰσότης, ον, ὁ, P. N. [Æsyetes,] the father of Alcathous. Ἐνθ' Αἰσότητος Διοτρεφῆος φίλον νῖον. Ν. 497.

Αἰσυλός, ον, ὁ et ἡ, et αἰσυλός, ἡ, ὄν, adj. [flagitiosus,] flagitious, wicked. Ἄλλ' αἰεὶ χάλεπός τ' εἶν, καὶ αἰσυλὰ ρέζοι. β. 232. SYN. Ἀδίκος, παρὰ νόμος.

¹ Αἶσσω has the first syllable long in Homer, but in the tragedians it is short. See Iph. A. 12.

- Αίσουμη**, ης et antiq. gen. ηθεν, ή, P. N. [Æsymba,] the name of a city in Thrace. Τόν ρ' ἐξ Αἰσούμηθεν ὀπυιῶμένην τέκε μήτηρ. Θ. 304.
- Αἰσυνάω**, f. ήσω, p. ηκά, v. [suum cuique tribuo, reguo,] to assign his own to every one, to command, to rule, to govern. Γήμας κρέοντος παῖδ' ὅς αἰσυννῆ χθονός. Med. 19. SYN. Ἀρχω, βασιλεύω, ἀνάσσω, κοιρανέω.
- Αἰσυννήτης**, ου, ὁ, subst. [certaminis curator, rex,] a president at the games, an umpire, a king. "Οστὶς ἐπ' ἀγρῶν τῶνδ' ἐγεραίτερὸς αἰσυννήτης. Theocr. 25. 48. SYN. Ἀγωνάρχης, βραβευτής, παρῆδρος, βασιλεὺς, ἀναξ.
- Αἰσυννός**, ου, ὁ, P. N. [Æsynnus,] the name of a Grecian leader. Αἰσυννόν τ', Ὡρόν τε καὶ Ἰππιδόνον μέν' ἐχαρμόν. Λ. 303.
- Αἰσχίνης**, ου, ὁ, P. N. [Æschines,] an Athenian orator, the rival of Demosthenes. Μετὰ τοῦτων Αἰσχίνης ὁ Σέλλον δέξεται. Arist. Vesp. 1245. EPITH. Κεκρῶπι-δης, νόημενός ἀνθεῖ Πειθοῦς.
- Αἰσχός**, ἔδος, τὸ, subst. [probrum,] shame, disgrace, turpitude. Μαργδοῦνη εἰσαῖ· τί δ' οὐκ ἐμὸν ἐσοῦνται αἰσχός. Apoll. 3. 797. SYN. Αἰσχύνη, αἰτιμία, ἀπρέπεια, ὀνειδός, ὕβρις.
- Αἰσχροκέρδεια**, as, ή, subst. [turpe lucrum,] sordid gain. Τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκέρδειαν φίλει. Antig. 1056.
- Αἰσχρομητής**, ἰδός, ὁ et ή, adj. [turpia consilia afferens,] suggesting wicked counsel. Θρασύνει γὰρ αἰσχρομητής. Agam. 215.
- Αἰσχροποιός**, οὔ, ὁ et ή, adj. [turpia perpetrans,] acting basely, base, shameful, dishonourable. Ἐρρ', αἰσχροποιέ, καὶ τέκνων μῖαί φονε. Med. 1343.
- Αἰσχρός**, ἂ, ὄν, adj. [turpis,] base, shameful, dishonourable, ill-favored. Στείχω δὲ θανάτῳ, δῶρὸν οὐκ αἰσχρὸν πῶλει. Phoen. 1027. SYN. Ἀσχήμων, δύσειδης, μῖαρος, μῦσαρος, αἰτιμός, ἀναιδής, ἀσεμνός, ἀναισχυντός.
- Αἰσχροουργία**, as, ή, subst. [improbitas,] villany. Ἰδοίμ' ἂν ὀρθῶς Μαιᾶδων αἰσχροουργίαν. Bacch. 1060. SYN. Κάκουργία, πονηρία, κακία, μοχηρία.
- Αἰσχροῦς**, adv. [turpiter,] basely, shamefully, dishonorably. Αἰσχροῦς γὰρ αὐτὰ, κοῦ δίκη λαβὼν ἔχω. Philoct. 1234.
- Αἰσχϋλός**, ου, ὁ, P. N. [Æschylus,] Ἐγὼ γὰρ Αἰσχϋλον νόμιζω πρῶτον ἐν ποιη-ταῖς. Nub. 1366. EPITH. Ἀγρίδοιός, αὐθαδόστομος, ἐρύβρεμέτης, σφός, φρε-νότεκτων, κομπδοῦκαλόρρήμων, ἀπερίτλητος. PHR. Ἐχων ἀχάλινον, ἀκράτης, ἀπύλωτον στόμα.
- Αἰσχυνητήρ**, ἥρως, ὁ, subst. [foeda perpetrans,] he who commits a foul crime, as an adulterer. Ἐχει γὰρ αἰσχυνητήρως, ὡς νόμον, δίκην. Choeph. 988.
- Αἰχύνω**, f. ὕνω, p. ηκά, v. [pudefacio, pudorem injicio,] to make ashamed, to disgrace. Σὺ δ' ἄξιαν οὐκ οὔσαν αἰσχύνεις πόλιν. Cē. C. 929. SYN. Κάται-σχύνω, καθύβριζω, λυμαίνεσθαι, αἰτιάζω.
- Αἰσχύνεσθαι**, v. [me pudet, revereor,] to be ashamed, to respect. Ἐλκεμέναι δὲ κέλονται· ἐγὼ δ' αἰσχύνεσθαι ἔμψης. σ. 12. SYN. Αἰδέεσθαι, ἐντρέπεσθαι, ἐμπαζέσθαι, ἄζεσθαι.
- Αἴσων**, ὄνός, ὁ, P. N. [Æson,] the father of Jason, Αἴσων αὖ μεγὰ δὴ τί δυσάμ-μυρός· ἦτ' οἱ ἦέν. Apoll. 1. 253.
- Αἴσωπος**, ου, ὁ, P. N. [Æsopus,] Esop. Ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξενρεθη. Pax 129.
- Αἰτέω**, f. ήσω, p. ηκά, v. [peto,] to ask, to desire, to demand. Αἰτεῖς ἂ δ' αἰτεῖς, τὰμ' ἐὰν θελῇς ἐπη. Cē. R. 216. SYN. Ἀπαιτέω, ἐπαιτέω, παρῆαιτέσθαι, δεῖσθαι, παρῆκαλέω, ἐρωτᾶω, ἀξίωω, ἐροῦμαι, λιπαρέω.
- Ἀίτης**, ου, ὁ, subst. [petitor, amasius,] a suitor, a lover. Στέργετ' δ' ὕμμες αἰται· ὁ γὰρ θεός οἷδε δικάζειν. Theocr. 23. 63.
- Αἰτία**, as, ή, subst. [causa, culpa,] a cause, a motive, a fault, an accusation, a legal contention. Τὴν δ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τίς αἰτίαν νέμει. Aj. 28. SYN. Ἀφορμή, διάβολή, ἄγων, δίκη, αἰτιάμα.
- Αἰτιάμα**, ἄτος, τὸ, subst. [criminatio,] an accusation, a charge. Ποίφ λαβὼν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι. P. V. 194. SYN. Αἰτία, λαβή, νεμέσις, ἀμάρτημα, κατη-γῶρια, ἐγκλημα.
- Αἰτιάεσθαι**, v. [incuso, culpo,] to accuse, to blame. Ὡ γέρων, ἀλλοτ' ἐμὲν σέ

καὶ αἰτῆσθαι ἄνωγᾶ. K. 120. SYN. Ἐγκάλλω, κατηγορεῶ, δῶκω, κρίνω, διαβάλλω, μέμφομαι, κακίζω, ονειδίζω, βασκαίνω.

Αἰτίζω, f. ἴσω, p. ἱκά, v. [mendico,] to beg, to ask. Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἢν γαστέρ' ἀναλγόν. p. 228. SYN. Αἰτέω, πτώσσω, πτωχεύω, ἐπαιτέω, πρῶσαιτέω.

Αἰτίος, ἰα, ἴον, adj. [auctor,] who deserves blame, the author or cause of any thing. Σοὶ δ' οὔτι μνηστήρες Ἀχαιῶν αἰτιοὶ εἰσίν. β. 87. SYN. Ἐπαιτίος, μεμπτός, ἐνῶχος, ὑπεύθυνος.

Αἶτνη, ης, ἡ, P. N. [Ætna,] a mountain in Sicily. Αἶτνα, μαῖτερ ἔμα, κήγῳ κάλδον ἄντρον ἐνοικῶ. Theocr. 9. 15. EPI TH. Σικελή, ἡνέμδεσσᾶ, πόλυνδένδρεῦς, νῖφδεσσᾶ, ἡλίβατος, πυρίστακτος, τρῖκαρηνος, πυρὶ τυφθμένη. For a description of Ætna see Call. in Del. 141. et Pind. Pyth. 1. 38.

Αἰτώλιος et Αἰτωλός, ου, ὁ, P. N. [Ætolus,] Ætolian. Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνῶμόν τε. E. 706. See also Phœn. 134.

Αἰφνίδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [repentinus,] sudden. Αἰφνίδιον θορῶν βεῦσιν ἐπιστάμεναι μελεδῶναι. Theocr. 21. 6. SYN. Ἐξαφνιδίος, ἐξαπνιναιός, ἄδοκτηός, ὄξυς.

Αἰχμάζω, f. ἄσω, p. ἁκά, [vibro,] to brandish, to dart, to throw. "Ενδὸν αἰχμάζειν, πατρῶον δ' ὀλβὸν οὐδὲν αὐξάνειν. Pers. 755. See also Δ. 324. SYN. Ἀκοντίζω, ἀγκυλίζομαι, βάλλω, κρᾶδαίνω, τινάσσω, ῥίπτω, ἀπορρίπτω, πάλλω, σείω.

Αἰχμᾶλωτικός, ἡ, ὄν, adj. [captivus,] taken captive. "Αζων· δόμοις γὰρ τοῖσδ' ἐν αἰχμᾶλωτικοῖς. Troad. 871.

Αἰχμᾶλωτις, ἰδός, ἡ, subst. [captiva,] a female captive, a prisoner. Σε τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμᾶλωτίδος λέγω. Aj. Fl. 1228.

Αἰχμᾶλωτός, ου, ὁ et ἡ, subst. [bello captus, captivus,] a prisoner of war, a captive. Ἐλένη, νόμισθεῖς αἰχμᾶλωτός ἐνδίκως. Troad. 35. SYN. Δορίληπτός, δορυᾶλωτός, δορικτητός.

Αἰχμή, ης, ἡ, subst. [cuspis,] the point of a spear or dart. Οὐδ' ἑρρήξεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή. H. 259. SYN. Ἄκωκῆ, λόγχη, ἀκή, ἄκμή. EPI TH.

"Ασχετός, δυνόφερῆ, ἀττήρη, ὀξεῖᾶ, ὄβριμός, τριγλύφος, καρχαρόδους, θανάτηφορός, ἐμπύρος, χαλκοβάρης.

Αἰχμήεις, εντός, ὁ, adj. [bellicosus,] warlike, fond of war. Τὸν αἰχμέεντᾶ θοῦρον εὐνα-τήρᾶ. Pers. 137.

Αἰχμητής, οὔ, ὁ, [bellator,] a warrior. Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνῶμόν τε. E. 706.

Αἰψά, adv. [statim, repente,] quickly, promptly.¹ Αἰψά τοῖ αἵμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ. A. 303. SYN. Αἰφνης, ἐξαφνης, ἀφως.

Αἰψήρως, α, ὄν, adj. [celer,] quick, swift, prompt. Αἰψήρως δὲ κῆρος κρῦεροῦ γόοιο. δ. 103. SYN. Δαιψήρως, τᾶχως, θόος.

Αἰψήρῳκελευθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [velociter gradiens,] proceeding rapidly. Ἀργέστην Ζεφύρον, Βῶρεν τ' αἰψήρῳκελευθόν. Hes. Theog. 379.

Ἄω, v. [audio, intelligo,] to hear, to understand. Οὐκ αἶεις, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο. K. 160. See also Œ. C. 308. SYN. Ἀκούω, κλύω.

Αἰών, ὦνος, ὁ, subst. [ævum, vita,] an age, life, the duration of man's life. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόν γε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰών. Π. 453. SYN. Βίος. EPI TH.

"Αμβρότιος, ἀτέρμων, ἄδᾶκρος, γλυκὺς, βᾶρὺς, μακρός, μόρσιμός, μῖνυνθαδίδς, λευγαλεὺς, πολυήρατος, αἰδίδς, ἱερὸς, ἀμφιλάφης.

Αἰώνιος, ου, ὁ et ἡ, et αἰώνιος, ἰα, ἴον, adj. [sempiternus,] perpetual, eternal. Δός μοι παρθενίην αἰώνιον ἄππᾶ, φθάσσειν. Call. in Dian. 6. SYN. see in EPI TH. to Αἰών.

Αἰωρῶ, f. ἡσω, p. ηκά, v. [attollo, suspendo,] to raise into the air, to suspend. Ἀκαμάτοις τείως μὲν ἐπιστάδον ἠωρεῖτω. Apoll. 4. 1687. SYN. Αἶρω, ἐξαίρω, αἰωρίζω, ἐπαίρω.

Ἀκαδημία, ἄς, ἡ, P. N. [Acadēmia,] a place in the suburbs of Athens, particularly famous for Plato's school of philosophy. Ἄλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατῶν ὑπὸ ταῖς μύρταις ἀποθρέξεις. Aristoph. Nub. 1005.

¹ This word, so common in Homer, does not occur in the dramatic writers.

- Ἄκαθαρτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impurus,] impure, unclean. Ἄκαθαρτὸν ὑμᾶς εἰκὼς ἦν οὕτως εἶν. CE. R. 256.
- Ἀκαυᾶ, et Ion. ἀκαίρη, ης, ἡ, idem quod ἀκανθα, subst. [spina, virga pastoralis,] a thorn, a goad, a whip, a measuring-rod ten feet long. Ἐργατῖνῃς ὡς τίς τῆ Πέλασγίδι νύσσειν ἀκαίρη. Apoll. 3. 1322. SYN. Κέντρον, βούπληξ, βούκεντρον, ῥάβδος.
- Ἀκαιρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inopportunos,] ill-timed, out of season. Ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἀκαιρῶ φαίνεται. P. V. 1035. SYN. Παράκαιρός, ἄωρος, ἀτῶπος.
- Ἀκάκησιός, ου, ὁ, adj. [nihil mali faciens,] an epithet of Mercury; perhaps given to him from a town in Arcadia, called Akakerion, founded by Akakos. Ὅπλᾳ μὲν Ἑρμείης Ἀκάκησιός, αὐτὰρ Ἀπόλλων. Call. in Dian. 143.
- Ἀκάκητης, ου, ὁ, et Poet. Ἀκάκητᾶ, subst. [nihil mali faciens,] a harmless person, an epithet of Mercury and Prometheus. Ἑρμείας ἀκάκητᾶ πόρεν δὲ οἱ ἀγλαῶν υἱόν. Ω. 10. SYN. Ἀκάκος, ἀναιτῖς.
- Ἀκαλαρρείτης, ου, ὁ, adj. [leniter fluens,] gently flowing. Ἐξ ἀκαλαρρείταδ βαθυρροῦ Ὠκεῖανότδ. H. 422. SYN. Ἡσυχως ῥέων.
- Ἀκάλῃφη, ης, ἡ, subst. [urtica,] a nettle, a thorn or prickle, a shell-fish. Τὴν ἀκάλῃφην ἀφελέσθαι. Vesp. 884. SYN. Κνίδη, ἀκανθα.
- Ἀκάλυπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non tectus,] not covered or concealed. Ἀκάλυπτὸν οὕτω δεικνύναι, τὸ μὴτὲ γῇ. CE. R. 1427. SYN. Δηλός.
- Ἀκάμας, αντός, ὁ, P. N. [Acamas.] Ἐνθ' Ἀκάμας Προμάχον Βοιώτιδον οὐτάσῃ δουρὶ. Ξ. 476. EPIITH. Ἀσιᾶδης, ἡϊθεὺς, ἐπιέκτελὸς ἀθανάτοισι, θοὺς ἡγητήρ Τρώων.
- Ἀκάμας, αντός, et ἀκάματός, ου, ὁ et ἡ, et ὅς, η, ὄν, adj. [indefessus,] unwearied, indefatigable. Ἀφθιτὸν ἀκάματαν τ'. Antig. 339. SYN. Ἀκμῆς, ἀκόπιαστος, ἄρτυτος, ἀμοχθὺς, ἀκόντος, ἀτειρῆς, ἰσχυρός.
- Ἀκάμαντόδετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [adamantinus,] adamantine, as hard as adamant. Πόνοισιν δα—μέντ' ἀκάμαντόδετοισι. P. V. 433.
- Ἀκάμαντόλογγης, ου, ὁ, adj. [indefessus hastâ,] unwearied in fighting with the spear, a powerful warrior. Ἡ Σπαρτῶν ἀκάμαντόλογχᾶν. Pind. Isth. 7. 13.
- Ἀκάμαντόμαχης, ου, ὁ, adj. [indefessus pugnâ,] unwearied in battle. Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκάμαντόμαχαι. Pind. Pyth. 305.
- Ἀκάμαντόπους, ὁδός, ὁ et ἡ, [pedibus indefessus,] whose feet are unwearied. Ὑμῶν ὀρθώσαις, ἀκάμαντόποδων. Pind. Olymp. 3. 5.
- Ἀκαμπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui flecti nequit,] inflexible, rigid. Ἄλλ' ἀρρήκτους ἀκαμπτοὺς ἐδύσατὸ νειοῦθι γαίης. Apoll. 1. 63. SYN. ἀτεγκτός, σκληρός, ἀτεράμων, ἀτεράμνός.
- Ἀκανθα, as, ἡ, subst. [spina, spina dorsi, difficultas,] a thorn, the back bone; trouble, difficulty, a subtle question. Νῦν ἱὰ μὲν φῶρεοιτὲ βάτοι, φῶρεοιτὲ δ' ἀκανθαι. Theocr. 1. 132. SYN. Σκῶλός, ἀκάλῃφη, ἀπόρια. EPIITH. Ατριπτός, δρᾶκοντεία, κρᾶνᾶ, ὀξεῖᾶ, πύκνῃ, στύγερῃ, ὀξύεθειρός, ὀξύτμῶς.
- Ἀκανθίος, ου, ὁ, P. N. [Acanthius,] an inhabitant of Acanthus, an Acanthian. Τῷδὲ Σάων ὁ Δίκωνος, Ἀκανθίος ἱερὸς ὕπνός. Call. Ep. 10. 1.
- Ἀκανθίς, ἰδός, ἡ, subst. [carduelis,] a linnet. Ἀειδὼν κορυδοὶ καὶ ἀκανθίδες, ἔστ' ἐνὲ τρυγῶν. Theocr. 7. 141. SYN. Ἀκάλανθις.
- Ἀκανθός, ου, ὁ, subst. [acanthus,] brank-ursine, or bear's breech, the acanthus. Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περὶ πεπταταὶ ὕγρος ἀκανθός. Theocr. 1. 55. EPIITH. μάλ' ἀκός.
- Ἀκαρῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [brevis, individuus,] short, brief, inseparable. Γυμνὸς ὄβραζ' ἐξέπεσόν ἐν ἀκαρεὶ χρόνῳ. Plut. 244. SYN. Βραχύς, ὀλιγόχρονός, μινυνθαδίδος.
- Ἀκαρπῖα, as, ἡ, subst. [sterilitas,] sterility, barrenness. Μῆτ' ἀκαρπῖαν. Eum. 804.
- Ἀκάρπιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infructuosus, sterilis,] unfruitful, sterile, barren. Ὑπὲρ ἀκαρπίστων πέδιων. Phœn. 217. SYN. Ἀγόνος, ἀφόρος, ἀτρυγέτος, στεῖρής, ἀκαρπός.

ἄκαρπως, adv. [sine fructu,] without fruit, fruitlessly. Γῆς ὧδ' ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης. *Æ. R.* 254.

ἄκαρπωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex quo nullus fructus percipitur,] from which no fruit is derived. Ἡ που τίνος νίκας ἀκαρπωτον χάριν. *Aj. Fl.* 176. *SYN.* Ἀνὴν ὅτος.

ἄκασκαῖος, α, ὄν, adj. [lenis,] soft, pleasing. Ἄκασκαῖον δ' ἀγαλμᾶ πλούτον. *Agam.* 718. See *Bl.* in the place quoted.

ἄκατὰβλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non dejiciendus,] not to be overthrown, invincible. Τὸν ἀκαταβλητον λδγόν. *Lys.* 65. *SYN.* Ἀνίκητος, ἀμᾶχος, ἀνυπέρβλητος.

ἄκαρτος, ου, ὁ et ἡ, subst. [genus navigii actuarii,] a sort of light vessel or boat. Ἄνα δὲ λαῖφος ὡς τῆς ἀκατον θυᾶς. *Orest.* 335. (*Pæon. trim.*) *ΕΡΙΤΗ.* Ἐνάλια, ποντοπόρος, *Ληθαία.*

ἄκαχέω, ἄκαχίζω, et ἄκαχω. v. [tristitiā afficio,] to grieve, to afflict. Νυμφίου, ὅσπερ θανῶν δειλοῦς ἀκαχισέ τοκήας. *Ψ.* 223. *SYN.* Ἀλγύνω, ἀνῖαω, λυπέω.

ἄκαχμένος, η, ὄν, adj. [acutus, ab inusitato ἀκάζω, acuō. *Vid. Damm. c.* 1294.,] sharp, pointed. Εἰλετ' δ' ἀλκίμῳ ἐγγχός, ἀκαχμεῖ ὄν ὀξεῖ χαλκῷ. *a.* 99. *SYN.* Θηκτός, ὀξύς, κέκροθυμένος, τέθηγμένος.

ἄκελευστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [injussus,] unbidden. Ἀχχών τε κάκελευστός ἦλθ' ἐναντίος. *Aj. Fl.* 1284. *SYN.* Αὐτοκέλευστός, ἀκλητός, οὐ κέλευσθεις.

ἄκέντητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non stimulis excitatus,] not requiring the goad. Ἄκέντητον ἐν δρόμοισι πάρεχων. *Pind. Olymp.* 1. (double dochmiac.)

ἄκεῖμαι, f. ἐσθμαι et ἡσθμαι, poet. ἀκεῖμαι, v. [sano, medicor, medeor,] to cure, to heal. Ἀλλὰ σὺ πέρ μοῖ, ἀναξ, τὸδὲ καρτέρων ἑλκὸς ἀκέσσαι. *Π.* 523. *SYN.* Ἐξάχέω, ἄλθω, ἱαδμαι, ὑγῖδω, ἱατρεύω, ὑγιάζω, θεράπεύω.

ἄκεραιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sincerus, illæsus, innocens,] unmixed, harmless, pure, innocent. Ἀκεραιός, ἀνέπιληπτον ἡσκηκὼς βίον. *Orest.* 912. *SYN.* Ἀγνός, ἀκάκός, καθάρως, ἀκήρατός, ἀπλός, ὑγής.

ἄκερδεῖα, as, ἡ, subst. [detrimentum,] loss, damage, disadvantage. Ἀφίσταμαι ἄκερδεῖα λελογχέν. *Pind. Olymp.* 1. 84.

ἄκερδής, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [non lucrosus, damnosus,] not advantageous, unprofitable, hurtful. Ἀκερδῇ χάριν μετάσχοιμί πως. *Æ. C.* 1484. (double dochm.)

ἄκερσεκόμης, ου, ὁ, adj. [intonsus,] having the hair uncut or unshorn, an epithet applied to Apollo. Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἡδ' Ἀρτέμις ἰσχεαῖρα. *Υ.* 39. *SYN.* Ἀκουρός.

Ἀκεσμά, et ἀκημά, ἀτός, τὸ, subst. [medela,] restoration to health, a cure, a remedy. Ἐδειξά κράσεις ἡπίων ἀκεσματων. *P. V.* 491. See also *O.* 394. *SYN.* Ἰασίς, ἱαμά, ἱατήριον, θεράπειά, φάρμακόν, ἀκός, ἱατρεία.

ἄκεστήρ, ἦρος, ὁ, subst. [medicus et metaph. domitor,] a physician, a tamer. Ἰπποισιν τὸν ἀκεστήρᾳ χᾶλινον. *Æ. C.* 714.

ἄκέστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [medicus,] a physician. Ὡ Φοῖβ' ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λυσίν. *Androm.* 900. See also *Æ. C.* 714.

ἄκεστός, η, ὄν, adj. [sanabilis,] curable, that may be cured. Ἀλλ' ἀκώμεθα θᾶσόν' ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. *N.* 115.

ἄκεσφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [medelam afferens,] salutary, healing. Τὸν μὲν θανάσιμον, τὸν δ' ἀκεσφόρον νόσων. *Ion.* 1024. *SYN.* πανσῖπνός, ὑγίεινός, σωτήριός.

ἄκῆω, f. ἔσω, p. κά, v. [præ stupore sileo ; v. *Maltb.*] to be silent through amazement. Κείνους κ' εἰσδρόων ἀκέοις. *Apoll.* 1. 765. *SYN.* Σιωπᾶω, ἡσυχάζω.

ἄκῶν, adv. [tacite,] silently, softly. Ἀλλ' ἀκῶν δαίνυσθε καθήμενοί ἡε θυραζε. *φ.* 89. *SYN.* Ἀκῆν, which see.

Ἀκῆ, Dor. Ἀκά, pro Ἡκά, adv. [placide,] mildly, gently. Ὡς ἀρ' εἵπεν' ἀκά δ'. *Pyth.* 4. 278. (*Dactyl. dim. hypercat.*) *SYN.* Πραῶς, ἡσυχῇ, ἡσυχῶς, ἡρέμᾳ, εὐμμένως.

Ἀκηδεῖα, ας, ἡ, subst. [incuria] carelessness, negligence. Μηδὲ μ' ἀκηδεῖσθιν ἄφορμήθητε λιπόντες. Apoll. 2. 219. SYN. Παθυμία.

Ἀκιδεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non curatus, insepultus,] neglected, unburied. Ναί μὲν ἀκιδεστον γαίῃ ἐνὶ τόνγῃ λιπόντες. Apoll. 2. 151. SYN. Ἀσπούδατος, ἀτημελητός, ἀμεληθείς, ἀθαπτός.

Ἀκιδέω, f. ἔσω et ἦσω, p. ἡκά, v. [non curo,] not to care for, to neglect. Σαντοῦ δ' ἀκίδει δυστυχούντος, ὡς ἐγώ. P. V. 517. SYN. Ἀμελέω, ὀλιγωρέω.

Ἀκηδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [nullam exhibens curam,] careless, neglectful, safe, secure. Ὡλετ' τὸν δὲ γυναικὲς ἀκηδέες οὐ κόμευσιν. p. 319. SYN. Ἀμέλης, ἀμεριμνός, ἀλυπός, ἀκίνδυνός.

Ἀκλήπτως, ου, ὁ et ἡ, adj. [non deliniendus,] which cannot be softened, implacable, untractable. Σοὶ δὲ τίς ἐν στήθεσσιν ἀκλήπτως νόσος ἐστὶ. κ. 329. SYN. Ἀπνήης, ἀμείκτως, δεινός, σκληρός, χάλεπός, ἀκλαστός.

Ἀκῆν, adv. [silenter, quiete,] silently, without speaking. Ὡς ἐφάθ' οἱ δ' ἄρ' πάντες ἀκῆν ἐγενοντο σιωπῇ. H. 92. SYN. Σιγᾷ, σιγῇ, ἡσυχως, σιωπῇ, ἡκά, ἀκῶν.

Ἀκηράτος et ἀκηραστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pius, non mixtus,] pure, unmixed, unadulterated. Ἀκηράτον τὴ μητρὸς ἀγρίας ἀπὸ. Pers. 620. SYN. Ἀκέραιος, καθαρός, ἀφθαρτός, ἀπάθης, ἀθανάτος.

Ἀκήριός, ου, ὁ et ἡ, adj. [illæsus, exanimis, leto non obnoxius,] lifeless, heartless. Οὐτὲ τί με δεὸς ἴσχει ἀκήριον, οὐτὲ τίς ὕκνος. E. 817. SYN. Ἀψυχός, ἀθυμός, ἀκέραιος, ἀβλαβής, ἀθανάτος.

Ἀκήρυκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non denunciatus, incelebris,] who is not proclaimed or announced, not distinguished. Ἰόλαδ' οὐ γὰρ σῶμ' ἀκήρυκτον τὸδε. Ion. 90. SYN. Ἀκλήξ.

Ἀκιδνός, η, ὄν, adv. [infirmus,] weak, feeble, infirm. Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδός ἀκιδνωτέρος πέλει ἀνὴρ. θ. 169. SYN. Ἀδρανής, ἀσθενής, ἀκικύς.

Ἀκικύς, ὄος, ὁ et ἡ, adj. [sine viribus,] imbecile, weak, infirm. Καίτ' ἄκικύς ἔων, εἴχ' ἄρ' κηδεμόνας. Theocr. Ep. 11. 6. SYN. Ἀβληχρός, ἀδυνάτος, ἀκιδνός, ἀσθενής.

Ἀκιδνυός, ου, ὁ et ἡ, adj. [periculi expers,] free from danger, safe, secure. Σιγῆς ἀκιδνυον γέρας. Simon. 152. SYN. Ἀσφάλης, ἀκηδής, ἀμεριμνός.

Ἀκίνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [immutus,] which cannot be moved, immovable. Πέσων ἀκείται, μὴδ' ἀκίνητον πέλει. Antig. 1027. SYN. Ἀτρεπτός, ἀτρέμης, ἀτρεστός.

Ἀκίός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vermibus non obnoxius,] not liable to be eaten by worms. Δάφνης δ' ἡ πτελέης ἀκίωτατοῖ ἰστοβόηες. Hes. Op. 433. SYN. Ἀφθαρτός.

Ἀκίρως, α, ὄν, adj. [ignavus, nihil agens,] slothful, idle. Οὐ γὰρ εἰς ἀκίρως οὐδ' ἐς ἀεργώας κεν ἐβολλόμεν. Theocr. 28. 15.

Ἀκίς, ἰδός, ἡ, subst. [cuspis,] the point of a dart or spear. Ἀκίδας δ' ἐβαπτὲ Κύπρις. Anacr. 45. 5. SYN. Αἰχμή, ἀκωκῇ, ἀκῇ, βέλός, ἄκων.

Ἀκίχρητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quem assequi vel comprehendere nequeas,] unattainable, incomprehensible, inscrutable. Ἐκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητ' ἀ διώκων. P. 75.

Ἀκλαυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indefletus,] unlamented. Μὴ μ' ἀκλαυστόν, ἀθαπτόν, ἰὼν σπιθεὶν κατὰλείπειν. λ. 72. SYN. Ἀνοίμωκτός, ἀδάκρυτός, ἀγός.

Ἀκλήξ, et ἀκλειός, ἔος, ὁ et ἡ, adv. [inglorius,] inglorious, base. Ἡμενοὶ αὐτοὶ ἕκαστοὶ ἀκήριοι, ἀκλέες αὐτως. H. 100. See also M. 318. SYN. Ἀδοξός, αἰμὸς, ἀσημὸς, ἀφαιής, νώνυμος, ἀνώνυμος, δυσγενής, δυσκλήξ, ἀκήρυκτός.

Ἀκλεῶς, et ἀκλειώς, adv. [sine gloria,] ingloriously. Νῦν δὲ μὲν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνηρείψαντο. α. 241. See also Orest. 786.

Ἀκληρός, et ἀκλήρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [exsors, pauper,] without share or lot, poor. Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίβτος πόλὺς εἴη. λ. 489. See also Olymp. 7. 108. SYN. Ἀποκληρός, ἀκλήμων, ἀνολβός, ἀπόρος, πένης, πτωχός, ἐνδεής, ἀμοιρός.

Ἀκληστός [Attic.], et ἀκλειστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non clausus,] not shut, open. Καὶ θύρας ἔχων ἀκλήστους τῷ θελοντί δημότων. Iph. A. 340.

- * *Ἀκλητός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [non vocatus,] uncalled, uninvited. *Αἴας, τῇ τήνδ' ἄκλητός οὐθ' ὅπ' ἀγγέλων.* Aj. Fl. 289.
- * *Ἀκλυστός*, ου, ὁ et ἡ, et η, ὄν, adj. [undis non agitatus,] not tossed by the waves. *Ἀὐλὶν ἀκλύσταν.* Iph. A. 121. SYN. *Γαλήνιός.*
- * *Ἀκμάζω*, f. ἄσω, p. ἀκά, v. [ætate vigeo,] to be in the vigor of age, to be time. *Ἀκμάζει βρετέων χροσθαί.* Sept. Theb. 98. SYN. *Θάλλω, ἡβᾶω, νεάζω, εὐ-θηνέω, ισχύω, κρᾶτύνεμαι.*
- * *Ἀκμαῖός*, α, ὄν, adv. [vigens, tempestivus,] who is in the prime of life, flourishing. *Ἡβης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἔξηβον χρόνον.* Sept. Theb. 11.
- * *Ἀκμή*, ἡς, ἡ, subst. ["acies. ἐν ἀκμῇ dicuntur esse omnia, cum sunt in summa vi, optima conditione. Ἀκμή etiam cum genitivo usurpatur eodem sensu atque ἔργον, καιρὸς, ἀγών." Cf. Hederic. et Maltbeium.] the edge or point of any thing, occasion, opportunity, an instant. *Δεινὰ δὲ Θησεϊδᾶν ἀκμά.* Cæ. C. 1066. SYN. *Καιρὸς, εὐκαιρία, αἰχμή.*
- * *Ἀκμηνός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde vegetus,] flourishing, in the vigor of life. *Ἀκμηνος, θάλλεθων· πᾶχετος δ' ἦν, ἡυτέ κίων.* ψ. 191. SYN. *Εὐθάλης, ἀκμάζων, γενναῖός, ὠραιός.*
- * *Ἀκμηνός*, ου, ὁ et ἡ, adj. ["est ἄγευστός καὶ νηστis, ab ἀκμή· qu. ap. Æolas ἀσιτίαν denotat. Damm. c. 1123." Cl. Maltb. jejunos, cibo aut potu egens,] fasting, hungry, thirsty. *Οἷχονται μετὰ δεῖπνον, ὃ δ' ἀκμηνος καὶ ἀπαστός.* T. 346. SYN. *Ἄσιτός, γλίσχρός, νηστis, νηστεύων.*
- * *Ἀκμής*, ἡτός, et ἀκμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indefessus,] unwearied, not tired, fresh. *Φαίης κ' ἀκμητας καὶ ἀτειρεῆς ἀλλήλοισιν.* O. 697. SYN. *Ἀκαμάτος, ἀπὸνός, ἀτειρής.*
- * *Ἀκμῶθέν*, ου, τὸ, subst. [incudis basis,] the base of an anvil. *Θῆκεν ἐν ἀκμῶ-θέσθω μέγαν ἀκμῶνᾶ γέντῳ δὲ χειρὶ.* Σ. 476.
- * *Ἀκμων*, ὄνος, ὁ, subst. [incus,] an anvil. See in *Ἀκμῶθέν.* EPITH. *Χάλκεός, βάρυγδουπός, δυσκελεύς, Λήμνιός, σφυρήλατός.*
- * *Ἀκναμπτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui resisti non potest,] which cannot be resisted or bent, inflexible. *Χείρεσθιν ἡ βουλαῖς ἀκναμπτοῖς.* Pind. Pyth. 4. 128.
- * *Ἀκνηστis*, ἴος et ἔως, ἡ, subst. ["spina dorsi in quadrupedibus." Vid. Damm.] the back-bone in quadrupeds. *Κατ' ἀκνηστιν μεσὰ νῶτα.* κ. 161. SYN. *Ῥα-χίς, κλονίς.*
- * *Ἀκοή*, ἡς, ἡ, et poet. ἀκουή, subst. [auditus, auris, fama,] the sense of hearing, hearing, fame, report. *Βάρβαρόν ὡς ἀκοῶν ἐδάην, ἐδάην ποτ' ἐν οἴκοις.* Phœn. 833. SYN. *Οὖς, φήμη, λόγος, ἀγγελία, ἀκροαμά.* EPITH. *Βαρῦπειθής, ἀσπονδός, δάημων, τερπνὴ, σφαλέρᾶ.*
- * *Ἀκοιμητός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [pervigil,] very watchful. *Νύμφαί ἀκοίμητοι δεῖναι θεαὶ ἀγροιώταις.* Theocr. 13. 44. SYN. *Ἀγρυπνός, ἀνπνός, ἀπανστός.*
- * *Ἀκοινώνητός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [non communicatus,] not communicative, unsociable. *Ἀκοινώνητόν εὐνῶν ἀνδρός.* Androm. 471. SYN. *Ἄμικτός.*
- * *Ἀκοίτης*, ου, ὁ, subst. [commune cubile habens, maritus,] a bed-fellow, a husband. *Κεῖται ἐν ἀλγεσίθυμός, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.* φ. 88. SYN. *Εὐ-νατήρ, σύζυγος, γάμετης, παράκοιτης, συνάδρος, ἀνὴρ ἀνέρος, ἀνὴρ ἀνδρός, πύσις, εὐνέτης, γαμήλιός.*
- * *Ἀκοιτis*, ἱδός, ἡ, subst. [uxor,] a wife. *Ἀνδρός ἐπειτ' ὠφελλὸν ἀμεινόνος εἶναι ἀκοιτis.* Z. 350. SYN. *Παράκοιτis, εὐνάτειρᾶ, ἀλδοχός, γυνή, γαμέτη, εὐνέτis, σύγγαμος, δάμαρ, σύλλεκτρος, σύνευνός, συνάδρος, ὁμολεκτρος γυνή.* EPITH. *Ἄμύμων, αἰδοία, θάλερᾶ, θυμήρης, φίλη, ὁμόφρων, ξένη, γενναία, σώφρων, ἀθλία, κάκη, χρηστή, ἀνδούος, ἐσθλή.*
- * *Ἀκόλασταίνω*, f. ἄνω, p. ἀγκᾶ, v. [petulanter seu licenter ago,] to behave with great petulance, to live licentiously. *Ἀκόλαστανεῖτε, κούδεπω γνώσεσθ' ὅτι.* Av. 1227. SYN. *Ἐξυβρίζω, ἀτακτέω, ἀσελγέω, ἀσελγαίνω, ἀσχημύνω.*
- * *Ἀκόλαστός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [intemperans,] intemperate, licentious, profligate. *Ἀκόλαστον ἔσχ' γλώσσᾶν, αἰσχίστην νύσσην.* Or. 10. SYN. *Ἀκρατής, λάγνός, ἀσελγής, μάχλος, μοχθηρός.*
- * *Ἀκόλος*, ου, ὁ, subst. [frustum, panis,] a piece of bread. *Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ*

- ἄοῤῃς, οὐτὲ λῆβητῆς. ρ. 222. SYN. Ἀρῶς, ἄκοσθῇ, βρῶμα, ἐδωδὴ, ἐδητῆς, ψωμὸς.
- Ἀκόλουθεω, f. ἦσω, ρ. ηκά, v. [sequor,] to follow, to accompany. Οἱ δ' ἠκολούθουν κατ' ὁπλῖν ἐστειφάνωμενοι. Plut. 757. SYN. Ἐπόμεαι, ὀπηδεῶ, διώκω, ὁμαρτέω, παρὰκόλουθεω, συνἄκόλουθεω, συνὸμαρτέω, συν (τίνος) μόλεῖν ποδῶ.
- Ἀκόλουθός, ου, ὁ et ἡ, [peditsequus,] a follower, a footman. Τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σῶζειν. Pax 730. SYN. Ὀπαδός, ἀμφιπόλος, θέρᾶπων, ὁμιλητής, διάκονός, συνόδοιπορός.
- Ἀκόλυμβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [natandi inscius,] incapable of swimming. Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκόλμβους. Batrach. 157.
- Ἀκόμιστῖα, as, ἡ, et Ionic. antiq. ἀκόμιστή, ἡς, ἡ, subst. [neglectus,] neglect, negligence. Ἡ ἤδη μοι ὄλεσεν ἄλη τ' ἀκόμιστή τέ. Φ. 284. SYN. Ἀκηδία.
- Ἀκόμπαστός, et ἀκομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [alienus a jactantiā,] not boastful, unostentatious, modest. Οὐ μὴν ἀκόμπαστος γ' ἀφίσταται πύλαις. Sept. Theb. 534. See also Sept. Theb. 550.
- Ἀκομψός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non loquax, simplex, callidi et arguti sermonis haud peritus,] no able speaker. Ἐγὼ δ' ἀκομψός εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον. Hipp. 990. SYN. Ἀπλὸς, ἀπειροκάλως, εὐήθης, εὐτέλης, ἀκομῶς, φαῦλός.
- Ἀκόνη, ης, ἡ, subst. [cos,] a whetstone. Χαλκὸδᾶμαν ἀκόναν. Pind. Isthm. 6. 106. SYN. Θηγάνη. EPITH. Λιγυρά.
- Ἀκοντίζω, f. ἴσω, ρ. ἱκά, v. [jaculor,] to throw a dart, to shoot. Ἡ τεὺν ἀκοντίσσαι, ἢ ἐσχέδον ὀρμηθῆναι. N. 559. SYN. Βάλλω, ἐξἄκοντίζω, κατἄκοντίζω, αἰχμαῶ, τοξεύω, ἐπιβάλλω.
- Ἀκόντιόν, ου, τὸ, subst. [jaculum,] a javelin, a dart. Πολλοὶ καὶ φίλεοντες ἀκόντιόν, ἢ καὶ ἐραζέ. Call. fr. 102. 1. SYN. Ἄκων, ἀκίς, βελός, παλτόν, ξυστόν.
- Ἀκοντιστήρ, ἥρως, et ἀκοντιστής, οὔ, ὁ, subst. [jaculator,] he who shoots or throws a javelin. Λόγχαῖς τ' ἀκοντιστῆρές εὐστόχῳτάτοι. Phoen. 140. See also Theocr. 17. 55.
- Ἀκοντιστὴς, ὅς, ἡ, subst. [ars jaculandi,] the art of throwing the javelin. Οὐδέ τ' ἀκοντιστὸν ἐνδύσεαι, οὐδέ ποδεσσά. Ψ. 622. SYN. Ἐκβεβόλια.
- Ἀκοντοβόλος, ου, ὁ, subst. [jaculi vibrator,] an able hurler of the javelin. Νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαλῆσαι. Ἡμαῖ δ' ἄλλω. Apoll. 2. 1002. SYN. Αἰχμητής, ἡμων, τοξότης.
- Ἀκόρεστός, ἀκόρητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insatiabilis,] insatiable. Πενθοῦσ' ὕοις ἀκορεστοῦτάτοις. Pers. 551. See also H. 117. SYN. Ἀπληστὸς, ἀπλήρωτός, ἀδιδάκτος.
- Ἄκος, ἔος, τὸ, subst. [medela, remedium,] a remedy, a cure. Ἄκος, πλέον τῷ πῆμα τῆς αἴτης τίθει. Aj. Fl. 363. SYN. Ἄκεσμα, ἀλέξημα, ἀλεξιφάρμακον, ἱασίς, θεράπεια, ἱάμα, μῆχαρ.
- Ἀκοσμία, as, ἡ, subst. [indecentia,] indecency, disorder, confusion. Τίς δέ γ' ἐν πύλαισι θορύβος καὶ λόγων ἀκοσμία. Iph. A. 317. SYN. Ἀήθεια, ἀτιμία, ἀμορφία.
- Ἀκοσμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indecorus,] indecent, unbecoming. Ὅς ῥ' ἐπεὰ φρεσὶν ἦσιν ἀκοσμὰ τέ πολλὰ τέ ἦδη. B. 213. SYN. Ἀκομψός, ἀπρεπής, ἀχαρῖς, ἀμέτρος, προπέτης, ἀεικὴς, ἀσχήμων, δυσειδής.
- Ἀκόσμως, adv. [confuse, inobedienter,] disorderly, confusedly. Οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρένι. Pers. 380. SYN. Ἀτάκτως, ἀκόλαστως, προπέτῳς, ἀσχημόνως.
- Ἀκοστῶ, f. ἦσω, ρ. ηκά, v. [hordeo pascor,] to feed on barley. Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἱππὸς ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ. Z. 506.
- Ἀκούαζω, f. σω, ρ. κά, et ἀκούαζομαι, v. [audio,] to hear. Αἰεὶ πίνετ' ἑμοῖσιν, ἀκούαζεσθὲ δ' αἰοιδῶ. ν. 9. SYN. Ἀκούω, ἐπικαλέομαι, αἶω.

¹ See an excellent dissertation by Dr. Maltby, in his Thesaurus, p. lx., on the quantity of the penult. of words ending in *ιη* and *ια*.

² See Dr. Monk's note, Hipp. 986.

ἄκουρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mascula prole carens, intonsus,] Τὸν μὲν ἀκουρὸν εἶντά βάλ' ἀργυροτόξος Ἀπόλλων. η. 64. SYN. Ἀτέκνος, ἀπαις, ἀκερσεκόμης.

Ἀκουσίως, adv. [præter voluntatem,] involuntarily, against the will. Ὡς μὲνους' ἀκουσίως. Troad. 1018. SYN. Ἀέκόντως, ἀέκοντι θυμῷ.

Ἀκουσμά, ἄτος, τὸ, subst. [fama,] rumor, fame, report. Ὅρθον ἀκουσμ' ἀκούσαι. C. C. 518.

Ἀκουστῆς, ον, verb. adj. [audiendus,] to be heard, who must be heard, listened to, or obeyed. Τί τοῦτ' ἐλεξᾷς; ὥς ἀκουστῆον γέ σου. Iph. A. 1010.

Ἀκουστός, ἡ, ον, adj. [subauditum cadens,] which can be heard. Ἔς δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον. C. R. 1312. SYN. Ἐξἄκουστός.

Ἀκούω, f. σῶμαι, p. ἡκούᾳ et ἡκουῶ, v. [audio, &c.] to hear, to hearken, to understand. Ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει. Φ. 292. SYN. Διᾱκούω, ἐπακούω, ἀκροᾶμαι, κἀτηχεῖμαι, πεύθωμαι, πυνθάνωμαι, κλῶω, κλῶμι, ἐνωρίζωμαι, πείθωμαι, ἐννῶω, κἀλέωμαι.

Ἀκρα, as, et ἀκρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [summitas, promontorium,] the summit, the highest point, a promontory. Ἡ κατὰ πετράων βάλλειν ἐρῦσαντᾶς ἐπ' ἀκρας. θ. 508. See also ι. 400. SYN. Ἀκρὸν, ἀκρώρειᾳ, ἀκρωτήριον, ἀκροπόλις, ἐρίπνη, πρὼν, πρὸνῶπτον, ρίον, κδρωνίς. EPITH. Ἀστυφέλικτος, πολυπίδαξ, ἄθραυστος, κυρτή, λασιόαυχην.

Ἀκράγης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [mutus, tacitus,] mute, dumb, silent. Ὁξύστομους γὰρ Ζηνὸς ἀκράγεῖς κύνᾶς. P. V. 828. SYN. Ἀφωνὸς, ἀφθογγὸς, κωφὸς.

Ἀκραῖς, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [pure et acriter spirans,] blowing freshly, gently, or favourably. Ἐπλεῖδμεν Βόρρη, ἀνέμῳ ἀκραεῖ καλῷ. ξ. 253.

Ἀκραῖος, α, ον, adj. [summus, qui in arce colitur,] the highest, an epithet of those deities who were worshipped on elevated places. Φέρονσ' ἐς Ἡρας τήμενὸς ἀκραίας θεοῦ. Med. 1376.

Ἀκραφνής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [purus, verus,] pure, genuine, entire. Ζώσας, ἀκραφνεῖς τῶν κἀτηπειλημένων. C. C. 1147. SYN. Ἀκέραιος, ἀμίγης, τέλειος, καθάρς.

Ἀκραντὸς, et [in Hom.] Ἀκράαντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [irritus,] fruitless, unsuccessful, of no effect, imperfect. Τοὺς δ' ἀκραντὸς ἔχει νύξ. Choëph. 59. See also β. 202. SYN. Ἀτέλης, ἀτέλεστος, ἀτέλεντήτης, ἀπρακτὸς.

Ἀκρατής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [incontinens, impotens,] incontinent, intemperate, ungovernable. Πνεύματι μάρωφ, γλώσσης ἀκράτης. P. V. 909. SYN. Ἀκυλαστός, ἄδυνάτος, ἄσθενής.

Ἀκρατίζω, ἴσω, ἰκά, v. [jento, merum bibo,] to break one's fast, to drink pure wine. Ἐπεσθ' ἀπεψωλημένοι, τράγοι δ' ἀκρατίεσθῃ. Plut. 295. SYN. Φάγω, τὸ ἀκρατὸν πίνω. Suid.

Ἀκρατὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [merus, nihil admixtum habens,] Pure, unmixed. Μᾶ Δι', ἀλλ' ἀκρατὸν οἶνον Ἀγάθου Δαίμονος. Eq. 85. SYN. Ἀκραφνής, ἀκέραιος, ἀμίγης, ἰσχυρὸς, χαλεπὸς, ἀγέρωχος.

Ἀκράχολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad iram proclivis,] irascible, passionate. Ἐρὸν ὀπαὶ δειλοῦς ἀκράχολον Ἰφικλῆᾳ. Theocr. 24. 60. SYN. Ὁξύχολος, θυμώδης, ζῆμενης, ζᾱχλός, ὀργίλος, δύσοργος, πᾱλίγκτος, θυμικός. PHR. Eis ὀργὴν πρόχειρος.

Ἀκρέμων, ὄνος, ὁ, subst. [ramus major,] a strong branch, the main branch. Ἀχεῖ ἐν ἀκρέμνεσσιν. Theocr. 16. 94. SYN. Ἐρὸς, θᾱλός, κλάδος, βλαστός. EPITH. Δροσέρως, εὐπέταλός, καλλίπτετῆλός, ἱέρως, εὐφυλλός.

Ἀκρέσπερὸν, adv. [extremo vespere,] at the close of evening. Ἀκρέσπερὸν αἰδοῖσαι. Theocr. 24. 75.

Ἀκρηβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde juvenis,] very young. Καὶ νόμφαν, ἀκρηβὸς ἔων ἐτὶ, Ναῖδᾳ γᾱμεν. Theocr. 8. 93.

Ἀκριβής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [accuratus,] accurate, correct. Οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς ἀνανδρίαν. Electr. 367. SYN. Τέλειος, ἐπιμέλης, λιπαρής, πύκμηδης, σπουδαῖος, ἀληθής.

Ἀκριβῶω, f. ὥσω, p. ωκά, v. [diligenter exploro, summa cum cura aliquid facio,]

- to know exactly or thoroughly, to examine carefully. Σοφοὶ μὲν οὖν εἰς οἱ τὰδ' ἡκριβωκότες. Hec. 1192. SYN. Ἐξετάζω, δοκιμάζω, διακριβόω.
- *Ακριβῶς, adv. [accurate, perfecte,] exactly, completely, diligently. Ἄλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσονται λίαν. Med. 532.
- *Ακριδοθήρα, as, ἡ, subst. [decipula ad capiendas locustas,] a trap to catch locusts. Αὐτὰρ δ' ἄνθ' ἔρκεσσι κάλαν πλέκει ἀκριδοθήραν. Theocr. 1. 52.
- *Ακρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [locusta, cicada,] a locust, a balm cricket. Ὡς δ' ὅθ' ὑπάλ' ῥιπῆς πύρρος ἀκρίδης ἤερ' ἐθύνται. Op. 12.
- *Ακριτόμυθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui inconsiderate loquitur,] one who speaks without consideration. Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λίγυς πέρ' ἐὼν ἀγορητής. B. 246. SYN. Πόλυλογος, ἀδόλεσχος.
- *Ακρίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [indemnatus, dubius, indiscretus, immensus,] uncon- demned, untried, doubtful, indiscriminate, immense. Φήμας ἐλέγξας ἀκρίτων ἐκβάλεῖς με γῆς. Hipp. 1059. SYN. Ἄνευ δίκης, ἀμφιβόλος, ἀμέτρος, ἀπει- ρεσίως.
- *Ακριτόφυλλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [frondosus,] abounding in leaves, luxuriant in foliage. Οἱ Μιλητῶν ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον. B. 868. SYN. Ἐρίφυλλος, εὐθαλής, εἰνδοσύφυλλος, κατέασκιδος.
- *Ακριτόφυρτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [miscellaneous,] huddled together in vast confu- sion. Πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος. Sept. Theb. 354. SYN. Ἀθρόος, συμμίγης, συμμικτός.
- *Ακροᾶσμαι, v. [ausculto,] to hear. Λεγέ' δὴ τὰχ' ἔως ἵνα μὴ κλάης ἀκροῶδ' ἡ. Lys. 533. SYN. Ἀκούω, κλύω, προσίσχωμαι, πείθωμαι, προσεσχω.
- *Ακρογῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [summo dolore affectus,] bitterly grieving. Αἱ δ' ἀκρογῶι Περσίδες, ἀνδρῶν. Pers. 547.
- *Ακροθινιάζωμαι, v. [mihi seligo quod egregium est,] I select the first fruits. Ἐγὼ δὲ νύμφην ἡκροθινίαζομένην. Herc. F. 476.
- *Ακροθινίων et ἀκροθινόν, ου, τὸ, subst. *frequentius in plurali* [primitiæ,] the first fruits, the spoils taken in war and selected as an offering to a god. Ἀκροθινία Λοξία. Phæn. 210. See also Olymp. 2. 7. SYN. Τὰ ἀκρολεία, πρωτόλειά, ἀπαργματὰ, λάφυρά, σκυλά, λεία, ἀπαρχή.
- *Ακροκελαινῖα, v. [in summa parte nigrico,] to grow black at the surface, to have a dark or gloomy look. Ἀκροκελαινῖων, ἵνα μιν παύσειε πόνοι. Φ. 250.
- *Ακροκόμης, ου, ὁ et ἡ, adj. [in vertice comatus,] crowned with hair, or foliage. Ἐλέτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις. Phæn. 1531. SYN. Ἀκρός, τὰν ὑθριξ, βάθυ- πλοκάμους.
- *Ακρόν, ου, τὸ, subst. [summitas, apex, promontorium,] a point, summit, pro- montory. Ἀκτὴ τίς ἀμφίκλυστος, Εὐβοίας ἀκρόν. Trach. 754. SYN. Ἀκρα, κόρυφή, ὄροφ, κορυφών, ἀκρωτήριον.
- *Ακρόπενθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [ægerrime dolens,] deeply distressed. Περσίδες δ' ἀκρόπενθεῖς ἐκάστα. Pers. 140.
- *Ακρόπολις, et Ionice ἀκρόπτολις, ἔως, ἡ, subst. [arx,] a citadel. Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπλιν, δόλῶν, ἡγάγε' διὸς Ὀδυσσεύς. θ. 494. See also Orest. 1090. SYN. Ἀκρα, ἑρῶμα.
- *Ακρόπολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [altissimum habens verticem,] having a lofty top. Νηεμῆης, ἔστησεν ἐπ' ἀκρόπολιν οὐρεσσίν. E. 522.
- *Ακρόπορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [summa parte acutus,] sharpened at the end. Ὡπτων δ' ἀκρόπορους ὀβελούς ἐν χερσίν ἔχοντες. γ. 463.
- *Ακρός, α, ὄν, adj. [summus,] raised to a point, sharp, extreme, farthest. Ἡρῆ δὲ κραιπνῶς προσέβησά τ' Ἰάργαρον ἀκρόν. Ξ. 292. SYN. Ἀκραῖος, ὑπερτάτος, ὑψιστός, ἀκρόπολος, ἔσχατος, τέλευταῖος, τελειός.
- *Ακροσόφης, ου, ὁ et ἡ, adj. [impense sapiens,] eminently wise. Ἀκροσόφον δὲ καὶ αἰχμητάν. Pind. Olymp. 11.
- *Ακροχάλιξ, ἱκός, ὁ et ἡ, adj. [supra modum ebrius,] very drunk. Ἀκροχάλιξ οἶνον καὶ νέκταρ, καλὰ μεμαρπώς. Apoll. 4. 433.
- *Ακρυπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non celatus,] unconcealed, undisguised, open.

- Ἀκρυπῆ δέδρακμεν πόλιν. *Androm.* 836. *SYN.* Ἀκάλυπτος, δηλὺς, προφαντὺς.
- Ἀκταίνω, v. [ad summum tollo,] to raise up. See *Ruhnken. Timæi Lex. Plat.* p. 20. *Ed.* 2. Ὡς μῆτ' ὥσκειν, μῆτ' ὡς ἀκταίνειν βᾶσιν. *Eumen.* 36.
- Ἀκταίων, ὠνὸς ἐτ' ὄντος, ὁ, P. N. [*Actæon*,] the name of a hunter torn to pieces by his own dogs. Παῖδᾶ τὸν ἀβάπαν Ἀκταίωνᾶ, τυφλὸν ἰδέσθαι. *Call.* 5. 109. *EPITH.* Θραῦς, θηρατῆς, ἐπακτήρ. *PHR.* See *Bacch.* 337.
- Ἀκτίος, ου, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [*littoralis*,] on or belonging to the shore, an epithet of *Apollo* and *Pan*. Τὸν Πᾶν τὸν ἀκτίον, οὐ τῷ γὰρ Λάκων. *Theocr.* 5. 14. *SYN.* Ἐπάκτιος, παράκτιος, παρὰλίος.
- Ἀκτενιστός, ου, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [*impexus*,] uncombed. Κόμη δι' αὖρας ἀκτενιστός, φσσεῖται. *Æ.* C. 1326.
- Ἀκτεριστός, ἐτ' ἀκτερεῖστος, ου, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [*cui justa non sunt facta*,] not receiving the rites of burial, unburied. Καὶ Καστάναιαν ἀκτεριστὸν ἐν πέτρῳ. *Lyc.* 907. *SYN.* Ἀθαπτός, ἀταφός.
- Ἀκτῆ, ἡς, ἡ, subst. [*fruges, farina*,] ground corn, meal, bread. Ἡδὲ μέλι χλωρὸν, παρ' δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτῆν. *Λ.* 630. *SYN.* Καρπός, λήϊον, ἀλευρὸν, σῖτος, ἄροτος, τροφή. *EPITH.* Μένουεικῆς, φυσιζῶς.
- Ἀκτῆ, ἡς, ἡ, subst. [*littus, ora*,] a shore, a coast. Θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς τῇσδε Θρηκίας χθονός. *Hec.* 36. *SYN.* Αἰγιάλδος, κροκάλη, ραχία, θιν, ῥηγμῖν, ἡϊών. *EPITH.* Ἐρήδουπος, ἄξεινος, ἀλιβρόθος, ἀλιβρότης, ὑπὴνέμος, ἰνέμεος, ἀπορρώξ, ἀμφίρῡτη, ἀμφύκλυστος, πρόβλης, πλάτειᾶ, στῦφελῆ, κυματόπληξ, ναυπόρος, κυμωδέγμων, ναυλόχος, λευκόκυμων, ὄφρυς αἰγιάλοιο.
- Ἀκτῆμων, ὄντος, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [*inops*,] poor. Οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο. *I.* 268. *SYN.* Ἐνδεής, αἰρὸς, πτωχός, ἀκληρός.
- Ἀκτίον ἐτ' ἀκτίς, ἱνός, ἡ, subst. [*radius solis*,] the ray of the sun. Ἀκτιῶν κύκλον θ' ἡλίον πρόσψύδαι. *Hec.* 413. *EPITH.* Ἀντίτυπος, ἀννεφέλος, λαμπρά, παμφαῆς, οὐράνια, χρυσέα, ὀλόη, δνοφέρα.
- Ἀκτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [*ductor, princeps*,] a leader, a prince. Σουσίδαις φίλος ἀκτωρ. *Pers.* 563. *SYN.* Ἡγητῆρ, ἡγήτωρ, ἡγέμων, ἀρχός, ἀγός.
- Ἀκύθος, ἐτ' ἀκῦτος, ου, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [*quæ non concipit*,] a female that does not conceive, barren. Οἷες, οὐδ' ἀκῦθοι, πᾶσαι δὲ κεν εἶεν ὑπαρνοί. *Call.* 2. 52. *SYN.* Ἀγόνος.
- Ἀκῦλος, ου, ἡ, subst. [*glans ilicis*,] the acorn of the holm oak. Πάρ ρ' ἀκῦλον βάλανόν τ' ἐβάλεν καρπὸν τῷ κρᾶνεϊς. *κ.* 242.
- Ἀκύμαντός, ἐτ' ἀκύμαστος, ἀκύματός, ἀκυμός, ου, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [*fluctibus non aspersus*,] unwhashed by the waves, smooth. Ἐπ' ἀκυμάντοισι πώλων ἐράσαι. *Hipp.* 235. *SYN.* Ἀκλυστός, ἀταράκτος, γαλήνιος, ἡσυχός.
- Ἀκύρωτός, ου, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [*non firmatus*,] not established, fixed, or ratified. Οἷσθ' ἡ σῶπη τοῦτ' ἀκύρωτον μένει. *Ion.* 800. *SYN.* Ἀδῆλος.
- Ἀκωδώνιστος, ου, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [*non exploratus*,] untried by the sound of a bell. Ὡς αἰσχροῦ ἀκωδώνιστὸν ἔαν τῷ τοῦτοῦτον πράγμα μεθέντας. *Lysistr.* 486.
- Ἀκωκῆ, ἡς, ἡ, subst. [*cuspis*,] a point. Ἀλλ' ἀγὲ δὴ, καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο. *Φ.* 60. *SYN.* Ἀκῆ, αἰχμῇ, ἀκίς, ἄκμη. *EPITH.* Ὀξεῖᾶ, στὸν ὄρεσά, κρυῖεσσά, πτεροῖεσσά, χαλκοβάρης, πάλινδίνητος, καρχαρόδους, αἰθαλόεσσα, ὄκρυεσσα, δριμεῖα.
- Ἀκων, ὄντος, ὁ, subst. [*spiculum*,] a dart, a javelin. Ἐβληγ' ἐν πρώτοις θύῃς ἀπὸ χειρὸς ἀκοντῆ. *M.* 306. *SYN.* Ἀκόντιον, βέλως, εἰςτός, ξυστόν. *EPITH.* Ὀξίς, στὸν ὄρεϊς, θύς, δεινός, τάνυγλώχιν, χαλκοπάρης, λίγυρος, χαυλιόδους.
- Ἀκων, ἀκουσά, ἄκων, pro ἄκων, adj. [*invitus*,] unwilling. Πῶς δ' ἂν γάμων ἀκουσᾶν ἀκοντός παρᾶ. *Æsch. Suppl.* 235. *SYN.* Οὐχ ἔκων.
- Ἀλάβαστρον, ου, τὸ, ἐτ' ἀλάβαστρος, ου, ὁ, subst. [*alabastrum, genus vasis unguentarii*,] a smooth white stone, excavated into a vessel for perfumes. Σῦριω δὲ μῦρω χρύσει' ἀλάβαστρον. *Theocr.* 15. 114. See also *Lysistr.* 947.
- Ἀλαδρόμος, ου, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [*per mare currens*,] wandering over the sea. Τὸν ἀλαδρόμον ἀλαμένον. *Av.* 1395. *SYN.* Ἀλιπταγκτός, ποντοπόρος.
- Ἀλαζονεία, ας, ἡ, subst. [*jactantia*,] boasting, vain glory. Περὶ ἐλῶ σ' ἀλαζονείας.

- Eq. 290. SYN. Αὔχημα, μέγαληγόρεα, γανυῖαμα, κόμπος, κόμπασμα, ὄγκος, ὑπερηφάνια, ὑπερβασία, ὕβρις.
- Ἄλαζνεύμαι, v. [me jacto, ostento,] to boast, to be ostentatious. Ἦλαζονεύθ', ἰνὰ φόβηθείην ἐγώ. Ran. 282. SYN. Μεγαλανυχέω, μεγάλυνομαι, ἐπανυχέω, ὑπερηνόρεω, σεμνύνομαι, ὑπερηφάνεω, ψεύδομαι.
- Ἄλαζων, ὄνος, ὁ εἰ ἡ, adj. [inanis jactator,] an idle boaster. Τίς ἄρ' ἔστιν; b. Ὡς ἄλαζων φαίνεται. Pax 1045. SYN. Ἀγέρωχος, μέγαληγόρος, ὑπερήφανος, ὑπερβίος, ὑπερήνωρ, ὑπερόπτης, ψεύστης.
- Ἀλαίνω, ἀλάλμαι, et ἀλάομαι, v. [erro, vagor,] to go wrong, to wander. Δουλὸς ἀλαίνων. Cycl. 79. See Ψ. 74. et Z. 201. SYN. Ἀλητεύω, πλάζομαι, πλάνυομαι, περινοστέω, ἀπορέομαι, μαίνομαι.
- Ἀλάλᾳγῇ, ἡς, ἡ, ἀλάλαγμα, ἄτος, τὸ, et ἀλάλαγμος, οὔ, ὁ, subst. [læta vociferatio,] a joyful cry or exclamation. Ἐφροσύνῃς ἀλάλᾳγαῖς. Trach. 705. See also Cycl. 65. SYN. Δουπὸς, ὀδύλῳγῇ, ὀδύλυγμος.
- Ἀλάλάζω, v. [clamorem bellicum edo,] to raise the war-cry, to shout, to lament. Χαίροντες, ἀλάλᾶζοντες· ἐρχεται δὲ σοι. Eur. Electr. 860. SYN. Βρέμω, κωδωνίζω, ἀνδύρομαι, ὀδύλῳζω.
- Ἀλάλῃ, ἡς, ἡ, et Dor. ἀλάλα, subst. [vox inarticulata ciendo Marti, a militibus ante prælium edita,] a martial shout. Σὺν ἀλάλαῖσι δ' αἰαγμάτων. Phœn. 345. EPITH. Καρτέρᾳ, ἐρίγδουπος.
- Ἀλάλητος, ου, ὁ, subst. ["clamor militum dicentium ἀλάλῃ, clamor militaris." Vid. Damm.] the war cry. Θεσπέσιον ἀλάλητῷ ὕφ' Ἐκτόρος ἀνδρόφονοιο. Σ. 149. SYN. Βόῃ, θύρῳβός.
- Ἀλαλκέω, et ἀλάλκω, v. [depello, arceo,] to drive away, to repel, to restrain. Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσῳ ἀλαλκεῖν ἄγριᾳ φῦλᾳ. T. 30. SYN. Ἀλκω, ἀπελαύνω, ἀπειργω, ἐξείργω, ἐρύκω, ἀπερύκω, ἀποπέμπωμαι, ἐξωθεῖω, διωθεῖομαι.
- Ἀλαλκόμενης, ἰδὸς, ἡ, adj. [Epith. Minervæ,] an epithet of Minerva, from Alalcomenæ, a town in Bœotia. Καὶ Ἀλαλκόμενης Ἀθήνη. Δ. 8.
- Ἀλαλύκτῃμαι, v. [erro, moleste fero, metuo,] to wander, to be offended, to be afraid. Ἐμπέδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κρᾶδι δὲ μοι ἐξω. K. 94. SYN. Θορύβεομαι, ἀπορέομαι, μαίνομαι.
- Ἀλαμπῆς, ἔδος, et ἀλάμπετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [splendoris expers,] devoid of brightness. Κάθηκ' ἀσμπύξας ἀλαμπῆς ἡλίον. Trach. 704. See also OE. C. 1661. SYN. Σκοτεινός, διόφρετος, ἀδελός.
- Ἀλάος, ου, ὁ et ἡ, and also Ἀλαός, in Hom. adj. [cæcus, improvidus,] blind, imprudent. Καὶ κ' ἀλάος τοι, ξεῖνέ, διακρίνει τὸ σῆμα. θ. 195. See also κ. 493. SYN. Ἀδέρκης, τυφλός, τυφλώψ.
- Ἀλαοσκοπία, ας, ἡ, subst. [negligens speculatio,] a blind or negligent watching. Οὐδ' ἀλαοσκοπῆν εἶχ' ἀργυροτοξὸς Ἀπόλλων. K. 515.
- Ἀλάω, v. [cæco,] to make blind, to blind. Κύνκλωπος κέχλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν. α. 69. SYN. Τυφλῶ, ἐξάλω, ἐξορμάτω.
- Ἀλαπαδνός, ἡ, ὄν, adj. [vastatu facilis, imbellis,] easily plundered, weak, cowardly. Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἦν, παῦρος δὲ οἱ εἰπέτο λαός. B. 675. SYN. Ἀπολέμω, ἀσθενής, μαλθακός, πονηρός.
- Ἀλαπάζω, f. ξω, v. [vasto, diripio,] to lay waste, to plunder. Γνώσεται δ' εἰ καὶ θεσπέσιον πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις. B. 367. SYN. Ἐξἀλαπάζω, πέρθω, πορθέω, ἐκπέρθω, δηῖω, διαρπάζω, ἐρημῶ, λεηλατέω, κερᾶίζω, ἀπολλύμι, ἀναλίσκω.
- Ἀλαστῶ, f. ἡσω, p. ηκά, v. [injuriarum haud oblitus sum, indignor,] to be resentful, to feel indignant. Καὶ ἀλαστήσας ἐπὸς ἦῤα. M. 162. SYN. Ἐπαλαστῶ, ἀλγύνομαι, δεινόπαθεω, ἀγάνακτεω, χαλεπαίνω, ἀλγέω.
- Ἀλαστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non obliviscendus, intolerabilis,] not to be forgotten, shocking, intolerable. Ἀλαστὰ ματρὶ τᾶδε. Phœn. 351. SYN. Ἀλητός, αἰνός, χαλεπός, δεινός, μῆαρος.
- Ἀλάστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [qui perpetravit non obliviscenda,] an offender never to be forgotten, a fiend, an assassin. Φαίεις ἀλάστωρ, ἡ κακὸς δαίμων πῶθεν. Pers. 360. SYN. Ἐρινός, πᾶνἀλάστωρ, δαιμόνιον, φόνεύς. EPITH. Τιμωρός.

- ἄλᾶωτις, ὄσις, ἡ, subst. [cæcitas,] blindness, dimness of sight. Ὁφθαλμοῦ εἴρηται ἄεικελὴν ἀλᾶωτιν. ι. 503. SYN. Τύφλωσις, τυφλότης.
- ἄλγεινός, ἡ, ὄν, adj. [molestus, tristis,] troublesome, annoying, distressful. (See ἄλγεινός.) Λυπρὸν διάξω βιότον ἀλγεινόν τ' ἔμοι. Med. 1033.
- ἄλγεινός, adv. [moleste,] with trouble, with annoyance, with distress. Ἄλλ' ἡδέως ἔμοι γὰρ κάλγεινός ἄμα. Antig. 436.
- ἄλγω, v. [doleo,] to feel pain, to grieve, to be sorrowful. Ἀλγεῖς τὶ δ' ἡμᾶς παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δόκει; Hec. 1238. SYN. Ἀνιάσμαι, ἄχω, ἄχθομαι, λυπεῖσμαι, δδύνᾶω, ἄθυμῶ.
- Ἀλγηδών, ὄσις, ἡ, Ἀλγημά, ἄτος, τὸ, Ἀλγησίς, ἔως, ἡ, et Ἀλγός, ἔδος, τὸ, subst. [dolor, ægritudo,] grief, pain, sorrow. Κεῖται δ' ἄπιτος, σῶμ', ὕφεις ἀλγήδονι. Med. 24. See also Eur. Fr. Melan. Thesm. 146. et Γ. 97. SYN. Ἀνία, ἄχος, ἀχθηδών, δῆν, λύπη, κηδός, δδύνη, πόνος, πένθος. EPIITH. Ἄεικελός, ἀπῆτος, ἀλαστός, ἀτλητός, ἀμείλικτός, ἀελπτός, ἄγρια αἰνή, ἀνηκεστός, λυγρὰ, λευγαῖα, δακρύνεσθαι, μινυθαῖα, λοίγιος, βαρύντονος, στύγερὰ, οἰκτρὰ, δεινὰ, πικρά.
- Ἀλγίνους, εσσαῖ, ἐν, adj. [dolorem afferens, molestus,] calamitous, troublesome. Δεύτερον αὖ Μῶμον καὶ Ὀϊζὺν ἀλγίνουσα. Hes. θ. 214. SYN. see ἄλγεινός.
- Ἀλγύνω, f. ὕνω, γκαῖ, v. [dolore afficio,] to give pain to, to distress. Χαίρων τίς αὐτῶν τοῦμῶν ἀλγυνεῖ κῆαρ. Med. 397. SYN. Ἀνιάω, βαρύνω, ἐνῶχλῶ, κῆκῶ.
- Ἀλδαίνω, ἄνω, αγκαῖ, v. [augeo,] to increase, to augment. Ἀγχι παριστάμενη μέλ' ἡλδανῆ ποιμένι λαῶν. σ. 69. SYN. Ἀλδῶ, αὔξω, ἐπαύξω, ἀτίτάλλω, δφέλλω.
- Ἀλδήσκω, v. [augeor, cresco,] to be increased, to grow. Ληϊοῦ ἀλδήσκοντός, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι. Ψ. 599. SYN. Αὔξομαι, αὔξανομαι, ἀλδαίνομαι, ἐπιδιδάμω, ἀτάλλω.
- ἄλεα, ας, ἡ, subst. [calor,] heat. Αὐτίκ', ἐπεὶ κέ πύρος θερῶ, ἄλεη τέ γένηται. ρ. 23. SYN. Αἰθός, καῦμα, θάλπος, θερός, θερμότης.
- ἄλεα, ας, ἡ, subst. [effugium,] an escape. Οὐδ' ἄλεη' ἢ γὰρ ῥα παλαι τὸ γὰρ φίλτερον ἦεν. X. 301. SYN. Ἀλυξίς, ἀποφυγή, ἐκφυγή, ἀλεωρή.
- Ἀλεαίνω, v. [caleo, calefacio,] to be warm, to warm one's self. Ἐπειθ' ἴν' ἄλεαίνομι. Eccles. 540. SYN. Θάλπομαι, θερμαίνομαι.
- ἄλγεινός, ἡ, ὄν, adj. [curæ plenus, difficilis,] anxious, painful, distressing. Γίνετ' Ἄρης ἀλγεινός διζυροῖσι βροτοῖσι. N. 569. SYN. Ἀλγεινός, ἀλγίνους, ἀλγηρὸς, ἀχθίνος, ἐπαχθής, λυπηρὸς, δδύνηρὸς, ἀνίαρὸς, ἐπιπόνος, λυγρὸς, ὀκρύνει, περὶαλγής, δακρυμὸς, θυμὸδάκης, δηξίθυμὸς, λευγαῖός, δύσφορὸς, δυσχέρης, δεινός, χαλεπός, ἀργαῖός, ἀηδής, ἀνάστος.
- Ἀλγενηρόιδης, οὐ, ὁ, P. N. [Alegēnoris filius,] the son of Alegēnor. Οὐδὲ γὰρ ἡ προμῆχοιό δαμαρ Ἀλγενηρόιδος. Ξ. 503.
- Ἀλεγίζω, et ἄλγω, v. [curo, rationem habeo alicujus rei,] to regard, to be anxious for, to care for. Ἡ' ἐπεὶ, ἡ βίη' δ' ὁ ἀφήμενός οὐκ ἄλεγίζει. O. 106. See also ε. 268. SYN. Φροντίζω, ἐπιμέλεσθαι, κηδῶμαι, περικηδῶμαι, σπουδάζω, προτιμῶ.
- Ἀλεγύνω, f. ὕνω, ρ. ὕκαῖ, v. [apparo,] to prepare. Δαίνυται, ἄς ἐπεοικὲ δίκασπῶλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν. λ. 185. SYN. Παράσκευάζω, εὐτρεπίζω, ἐξαρτῶ, συντάττω.
- Ἀλέειν, v. [effugio, declino,] to escape, to avoid. Τῷ ρ' ἄμα τ' ἀργαῖον θωὴν ἀλείνειν Ἀχαιῶν. N. 669. SYN. Ἀλεύομαι, ἐκφεύγω, ἐκκλίνω, ἀναχωρῶ, πλανᾶμαι.
- Ἀλειῶρ, ἄτος, τὸ, subst. [farina,] bread, corn. Ἀλφίτᾳ τεύχουσαι καὶ ἀλειῶτᾳ, μύελον ἀνδρῶν. v. 108. Here some read Ἀλειφᾶτᾳ. SYN. Ἀλευρῶν.
- ἄλεις, εντός, P. N. [Halis,] a river in the island of Cos. Καὶ Εὐκρίτος εἰς τὸν Ἄλεντᾳ. Theocr. 7. 1.
- ἄλειςον, οὐ, τὸ, subst. [poculum cælatum,] an embossed or carved cup or goblet. Ἄλλ' ἄγε δὴ τῷδε δέξαι ἐμεῦ παρὰ καλὸν ἀλειςον. Ω. 429. SYN. Ἐκπομᾶ,

- πότηρίδων, δέπας, κύλιξ, κύπελλον, σκυφός. **ΕΡΙΤΗ.** Ἀμφωτὸν, περικαλλές, κάλον, χρύσειον, χρύσεον, ἀμφικύπελλον.
- Ἀλείτης, ου, ὁ, subst. [peccator,] an offender. **Ζηνός τε βροντῇ· φάτῳ γὰρ ρίσασθαί ἀλείτας.** v. 121. **SYN.** Ἀλιτρός, ἀλιτήριος, ἀλοιτός, κάκος, ἀδίκος.
- Ἀλείτω, f. ἀλιτῶ, v. [pecco graviter,] to commit a heinous offence. Ἀθανάτους ἀλιτέσθαί, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. δ. 378. **SYN.** See in Ἀλιτράινω.
- Ἀλειφάρ, ἀτός, τὸ, subst. [unguentum, oleum,] ointment, oil, fat. Καλεῶ δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν, καὶ ἀλειφάτῳ πολλῷ. ω. 67. **SYN.** Ἄλοιφή, μύρον, μύρωμά, ἐλαιὸν, στέαρ. **ΕΡΙΤΗ.** Λευκόν, ὕγρον.
- Ἀλειφω, f. ψω, v. [ungo,] to anoint. Ἐχε νῦν, ἀλειψον τὸν τράχηλον τουτωῖ. **Equit.** 490. **SYN.** Χρίω, ἐμπλάττω.
- Ἄλεκτρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cœlebs,] unmarried. Ἄλεκτρον, ἀνύμεναιον ὦν ἐχρῆν τύχειν. **Antig.** 917. **SYN.** Ἀγάμος, ἀνύμφευτος, ἀζύγης, ἄζυξ, ἀπειρώγυμος.
- Ἄλεκτρον, ὄνος, ὁ et ἡ, subst. [gallus, gallina,] a cock, a hen. **St.** Πῶς δὴ; φέρε. **So.** πῶς; ἄλεκτρον κάλεκτρον. **Nub.** 664. **SYN.** et **ΕΡΙΤΗ.** see in Ἄλέκτωρ.
- Ἄλεκτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [gallus,] a cock. Κόμπασον θαρσῶν, ἄλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας. **Agam.** 1661. **SYN.** Ἄλεκτρον, ὀργαλίχος. **ΕΡΙΤΗ.** Ὀρθρίος, ἡφός, ἐνδομάχης. **PHR.** Περσικός ὄρνις, ὃξ μέλος κλάγγων ἐγερσίσσητος.
- Ἀλέξανδρος, ου, ὁ, **P. N.** [Priami filius, Paris.] See Πάρις. Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηϊφίλος Μένελαος. **T.** 136. **ΕΡΙΤΗ.** Θεοειδής, διός, Πριάμίδης, πύσις Ἑλένης.
- Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ventum aut frigus arcens,] warding off the wind or cold, warm. Ἀμφὶ δὲ χλαῖνάν ἐέσσαι' ἀλεξάνεμον, μάλ' αὖ πυκνήν. ξ. 529.
- Ἀλεξέω et ἀλέξω, f. ἴσω, p. ηκά, v. [arceo, opitulator,] to keep or ward off, to assist, to defend. Μήπδ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κάκον ἤμαρ. **Υ.** 315. See also **Γ.** 9. **SYN.** Ἀλέκω, ἀποτρέπω, ἄμυνω, ἐπιβόηθω.
- Ἀλέξημα, ἄτος, τὸ, subst. [averruncatio, remedium,] the means of repelling or averting, a remedy. Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμόν. **P. V.** 488. **SYN.** Ἀλεξητήριον, ἄκος, ἱάμα.
- Ἀλεξητήρ, ἦρος, et ἀλεξήτωρ, ὄρος, ὁ, et ἀλεξήτειρά, as, ἡ, subst. [depulsor, auxiliator,] a defender, a protector, or guardian. Ἐσθλὸν ἀλεξητήρ' αὖ μάχης, Ἀντήνροδ' υἱόν. **Υ.** 396. **SYN.** Ἀποτρόπος, ἀποτρόπαιος, ἀργών, ἀρωγός, ἐπάρωγός, ἀμύντωρ, ἐπικουρός, ἐπιτάρροβός, τιμωρός, προμάχος, ὑπερασπιστής, σπινεργός, βόηθος, βόηδρομός.
- Ἀλεξητήριος, α, ὄν, adj. [propulsatorius, averruncus,] capable of defending. Εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον. **Herc. F.** 468. See also **OE. C.** 141. **SYN.** Ἀμυντήριος, ἀλεξικάκος.
- Ἀλεξιῶρη, ης, ἡ, subst. [dirarum expultrix,] one who averts the effects of curses. Νειδὸς ἀλεξιῶρη, παίδων εὐκνηλήτειρά. **Hes. Op.** 462.
- Ἀλεξιμβρότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [homines defendens aut adjuvans,] protecting mortals, tutelary. Ἀλεξιμβρότους πεδίαδ' αὖ πομπαῖς. **Pyth.** 5. 21.
- Ἀλεξιμόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mortem arcens,] averting death, protecting. Τρισσοὶ ἀλεξιμόροι προφάνητέ μοι. **OE. R.** 163.
- Ἀλέτρεω, f. σω, p. κά, v. [molo,] to grind. Αἰ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης. **η.** 104. **SYN.** Ἄλεω, ἀλήθω, κατ'ἀλεω.
- Ἀλέτριβάνος, ου, ὁ, subst. [pistillus,] a pestle, or grinder. Εἵπερ γὰρ ἤξει τὸν ἀλέτριβάνον φέρων. **Pax** 265. **SYN.** Δοίδυξ, κόπανον.
- Ἀλέτρις, ἰδός, ἡ, subst. [molitrix,] a female who grinds. Εἴτ' ἀλετρίς ἢ δέκετις. **Lys.** 643.
- Ἀλεῖμαι (poet.) et ἀλεῖσθαι, v. [effugio,] to avoid, to shun, to escape. Ἰσταμένοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἐκ τ' ἀλεοντο. **Σ.** 586. See also ξ. 400. **SYN.** Ἐκφεύγω, διάφεύγω, ἐξίσταμαι, φυλάττομαι, ἀλύσκω, ἀλείνω.
- Ἄλευρον, ου, τὸ, subst. [farina triticea,] ground wheat, flour. Ἡρὰ τὸ μὲν καὶ

- τῆνός (ἐμὴν δόκει) ὀπτῶ ἀλεβρω. Theocr. 14. 7. SYN. "Αλφίτον, ἀλειψ.
 'Ἀλεύω, v. [averto,] to avert; to put a man on his guard. Εἰδωλὸν Ἄργου
 γηγενούς, ἀλευ', ὧ δα· φθβούμαι. P. V. 584.
 'Ἄλω, ἄλῳ, v. [congrego, colligo, cogo,] to assemble, to gather together, to
 urge. Πάντας ἐπὶ πρόμνησιν ἀλμμένας νῆας Ἄχαιων. Σ. 76. SYN. Ἀθροίζω,
 ἀλίζω, ἀλμηί, συγκελῶ, συνάγω, συνειλέω, συστρέφω, συστέλλω.
 'Ἄλω, v. [molo,] to grind. "Αἰδειν τὲ πίνον θ', ὥσπερ εἰ κάχρως γῶναϊκ' ἀλοῦσάν.
 Nub. 1358. SYN. Κατάλω, ἀλέτρεῦω.
 'Ἄλωρῃ, ἥς, ἡ, subst. [evitatio, munimentum,] avoidance, defence, support.
 Πυκνοὺς καὶ μέγαλους δῆων ἀνδρῶν ἀλέωρῃν. M. 57. SYN. Εὐλάβεια, ῥῦμᾶ,
 εἰλᾶρ, ἀποφρευεῖς, ἀποφύγη, ἀσφάλισις, ἀσφάλισμα, προβόλη, ἐρῦμᾶ.
 "Ἄλη, ἥς, ἡ, subst. [erratio, error mentis,] a wandering, a maze, confusion of
 mind. Δάμαρ νῖν ἐξεπεμψε δωμάτων ἄλη. Med. 1282. SYN. Ἀλητεία, πλάνη,
 ἀμάρτημα, ἀμπλάκτα, ἀμπλάκημα, πταισμά, σφάλμα. ΕΡΙΤΗ. Χάλεπῃ, χρόνιός,
 ἐτέρειδής.
 'Ἀλθεία, ας, ἡ, subst. [veritas,] truth. Ἄπλοὺς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἐφθ. Phœn.
 479. SYN. Τάληθες, ἀτρεκία, ἀτρεκεία, ἀψεύδειά.
 "Ἀληθές, adv. [revera, profecto, itane revera?] really, in truth; and interroga-
 tively, ha! is it so? Ἀληθές; ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι. Œ. R. 350.
 'Ἀληθεύω, v. [vera loquor,] to speak the truth. Ἄν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ. Sept.
 Theb. 558. SYN. Τάληθῃ λέγω.
 'Ἀληθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [verus, ad veritatem deditus,] true, sincere, faithful.
 Οὐ σφῶς, ἀληθής δ' εἰς φίλους ἐφυν φίλος. Orest. 418.
 'Ἀληθινός, ἡ, ὅν, adj. [verax,] having the qualities of truth, faithful, to be
 depended on. Οὗτος ἐμὸς λόγος ὕμνιν ἀληθινός. Call. Ep. 14. 5. SYN.
 Ἀκριβής, ἀτρεκής, ἀψευδής, ἀψευστός, δίκαιος, ἐτῦμός, ἐτήμυμός, νημεροτής.
 Ἀληθῶς, adv. [vere, revera,] truly, really, beyond doubt. Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ
 βίος, ἀλλὰ συμφόρα. Alcest. 818. SYN. Ὀντως.
 Ἀλήϊος, ον, ὁ et ἡ, adj. [arvis carens, sine præda,] having no corn-fields, poor.
 Οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο. I. 267. SYN. Ἀκτήμων, ἐνδέης, πτω-
 χός.
 Ἀλημᾶ, αὐτός, τὸ, subst. [vagatio, fraus, et (abstr. pro concret. posit.) homo
 fraudulentus,] a wandering, a fraud, a fraudulent man. Ἐχθρὸν ἀλημᾶ, τοὺς
 τὲ δισ-σάρχας. Aj. Fl. 389. SYN. Ἄλη, παυούργος, τρίμυᾶ, περὶτριμυᾶ, παι-
 πάλη, παιπάλημᾶ, ἐπίτριπτός.
 Ἀλήμων, ὄνος, et Ἀλήτης, ον, ὁ, subst. [erro, vagus,] a wanderer, a vagabond.
 Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμυνές ἀνδρὲς ἔασθ. τ. 74. See also σ. 18. SYN. Ἀλα-
 ζών, πλαγκτός, πλάνος, ῥεμβός. ΕΡΙΤΗ. Δύστηνός, πόλυπλαγκτός, κάκος, αἰδοῖός,
 ἐπίμαστός.
 Ἀλητεία, ας, ἡ, subst. [erratio,] a wandering. Θεοῦ δ' ἀπέδ', ἀλητείαν τὲ σήν.
 Ion. 576.
 Ἀλητεύω, v. [vagor,] to wander, to rove, to go astray. Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκόν
 ἀλητεύοντες ἀνάγκη. μ. 330. SYN. Ἀλαῶμαι, ἀλαίνω, ἀλμηί, πλάζομαι. See
 in Ἀλαίνω.
 Ἀλθω, f. ἄλσω, v. [sano,] to heal, to cure. Ἀλθεῖο χεῖρ, ὀδύναι δὲ κἀτ-
 ηπίδωντό βαρεῖται. E. 417. SYN. Ἀλθαίνω, ἀκῆσμαι, ἀλδαίνω.
 Ἀλῖᾶδαι, ὦν, οἱ, subst. [piscatores,] fishermen. Φιλόπδωνν Ἀλῖᾶδᾶν. Aj. Fl.
 880. SYN. Γριπέες. ΕΡΙΤΗ. Γέροντες, αἰτρυτός.
 Ἀλῖαῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [per mare flans,] blowing along the sea. Πνεῖοντες
 φαίνονθ' ἀλῖαῆες, οἳ ῥᾶ τὲ νηῶν. δ. 361.
 Ἀλῖαῆτος, et ἀλῖαίετος, ον, ὁ, [aquila marina,] a sea-eagle. Ἀλῖαίετους καὶ γῶ-
 πᾶς, οὐχ ὄρᾶς, ὅτι. Av. 891.
 Ἀλῖαρτός, ον, ὁ, P. N. [Haliartus,] a town in Bœotia. Οἱ τὲ κὼρώνειαν, καὶ
 ποτήνθ' Ἀλῖαρτόν. B. 797.
 Ἀλῖαστός, ον, ὁ et ἡ, adj. [vehemens, non desinens,] unceasing, vehement,
 furious. Οὐπὺτ' ἐμὰ φρήν ὧδ' ἀλῖαστός. Hec. 82. SYN. Δειός, χἀλέπός,

ισχυρός, ἀληκτός, ἀπανστός.

Ἀλιβάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a mari appropinquandus,] ascending in the sea.

Ἐξ ἀλιβάτου πέτρας. Eur. Suppl. 79. (Pæon. trim.)

Ἀλιβρόχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui mari abluitur,] washed by the sea. Λισσάδες ἐρρίζωνται ἀλιβρόχοι· ἀμφὶ δὲ τῇσι. Apoll. Rh. 2. 733.

Ἀλιγείων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [mari vicinus,] bordering upon the sea. Αἰθλίδα Σμύρνην ἀλιγεινόν· ποντοτίνακτον. Hom. 37. 6. SYN. Ἀγχιᾶλός, ἀλιτέρμων.

Ἀλιγκίος, α, ὄν, adj. [similis,] like. Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλόγκιος ἀθανάτοισιν. θ. 174. SYN. Ἐν ἀλιγκίος, ὁμοῖος, πρὸς ὁμοῖος, εἰκὼς, πρὸς εἰκὼς, εἰκέλος, ἱκέλος, ἀταλαντός, ἐμφέρης, προσφέρης, πάρεμφέρης.

Ἀλιδόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari agitatus,] tossed in the sea. Ὅτ' ὅτοτοϊ· φῖλων ἀλιδόνᾱ. Pers. 279. SYN. Ἀλίκτυπος, ἀλίπλαγκτος, ἀλίπλοος.

Ἀλιεύς, ἔως, ὁ, subst. [piscator,] a fisherman. Πέμπον ἄγειν ἀλιεῦσά, θῆς ἐπὶ νηυσὶ τίθεντες. ω. 418. SYN. Αἰγιᾶλεύς, γριπεύς, ἰχθυόβόλος, κάλαμεντής. ΕΡΙΤΗ. Ἀλιτρύτος, ἀλιτρέφης, μὀγερὸς, δεινός, τλησιπύνός, ἰχθυὺς ἄγρευτήρ. See Theocr. 1. 39.

Ἀλίζω, f. ἰσω, v. [congrego,] to assemble. Χρησμών ἄιδοὺς πάντας εἰς ἐν ἀλίσας. Heracl. 404. SYN. Συναῶω, συναίγειρω.

Ἀλίηρης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [maritimus,] marine. Ἡ νάσων, ἀλίηρει. Hec. 454.

Ἀλίκλυστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari illotus,] washed by the sea. Πρόβλημ', ἀλίκλυστον. Aj. Fl. 1219. SYN. Ἀλιβρόχος, ἀλίπλαγκτός.

Ἀλίκτυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari sonans,] sea-resounding. Οὐ πύργος, οὐχ ἀλίκτυποι. Ant. 953.

Ἀλιμένος, ου, ὁ et ἡ, adj. [portu carens, importuosus,] harborless, inhospitable. Ἀλιμένον τις ὡς ἐς ἄντλον πέσων. Hec. 1010. (Pæon. trim.) SYN. Δυστορμός, ἄνορμος.

Ἀλιμυρήεις, εσσα, ἐν, adj. ["in mare cum strepitu se effundens." Damm.] pouring impetuously into the sea. Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἀλιμυρήεντων. Φ. 190.

Ἀλιμυρής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [salsus, a mari adpersus,] overflowed by the sea. Βῶων δ' ἀλιμυρεῖς ἀκταί. Apoll. Rh. 2. 556.

Ἀλινδήθρα, ας, ἡ, subst. [volutabrum,] a winding, maze, labyrinth. Συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. Ran. 904.

Ἀλίος, α, ὄν, adj. ["infructuosus, marinus." Vid. Damm. c. 93.] fruitless, marine. Πόντου 'πὶ νῶτοισ ἀλίον ἐφθείρου πλᾶνον. Helen. 783. SYN. Ἐν ἀλίος, ἀνέμωλός, ἐφαλός, θαλάσσιος, πελαγίος, πόντιος, κένος, μάταιος, μαψιδός.

Ἀλιотρέφης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [a mari nutritus,] sea-nursed. Φωκάων ἀλιотρέφειν δολωτάτους ὁδμή. δ. 442.

Ἀλίω, v. [irritum reddo,] to render fruitless, to disappoint. Οὐτ' ἐπαρέξ ἐλθεῖν ἄλλον, θεῶν, οὐθ' ἀλιῶσαι. ε. 104.

Ἀλίπλαγκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [per mare vagans, a mari cinctus,] wandering over the sea, surrounded by the sea. Κέκλυθ', ἀλίπλαγκτοι. Apoll. 2. 11. SYN.

Ἀλίκλυστος, ἀλιτύπος.

Ἀλίπληξ, ἡγός, ὁ et ἡ, [a mari ictus,] dashed by the sea. Κεῖνῃ δ' ἡνέμοεσσα καὶ ἄσπερος, οἷα θ' ἀλιπλήξ. Call. 4. 11.

Ἀλίπλοος, contr. ἀλίπλους, ου, ὁ et ἡ, adj. [in mari natans,] floating on the sea. Συννέχες, ὅφρα καὶ θασσὸν ἀλίπλοᾶ τείχεᾶ θείη. M. 26.

Ἀλίπορφύρος, ου, ὁ et ἡ, adj. ["marinâ purpurâ tinctus." Damm. purpureus,] having the purple color of the sea. Φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλίπορφύρα, θαυμά ἰδέσθαι. ν. 108.

Ἀλίρροθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui mare obstrepit,] beaten, dashed by the sea. Ὡ πόροι ἀλίρροθοι. Aj. Fl. 412. (Pæon. dim.)

Ἀλίρρῶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [præter quod mare fluit,] washed by the sea. Δι' ἀλίρρῶτον ἄλσος. Æsch. Suppl. 875.

Ἄλῖς, adv. [abunde, satis,] abundantly, sufficiently, enough. Εἰ δ' εἰς βλάβην τίν', ἄλῖς ἐχω τοῦ δυστυχεῖν. Orest. 234. SYN. Ἄδην, ἀρκούντως, ἱκανῶς.

¹ On the quantity of this word see Dr. Maltby's note.

² See Maltby.

ἄλισκω, et ἄλω, f. ἄλωσθαι, 3 a. ἤλων et ἔαλων, ἄλῶναι, ἄλως, ἤλωκᾶ et ἔαλωκᾶ, v. [capio,] to take. Κάστ' οὐ διδάκτον, οὐδ' ἀλίσκεται τεχνῇ. Alc. 802.

SYN. Κατάλαμβάνω, αἰρέω, κατέχω, διάγινώσκω.

ἄλιτῆμαι, v. [pecco,] to neglect, err, violate, transgress. Σὺς πᾶις οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστιν. δ. 807. SYN. ἄλείτω, ἀδίκω, ἁσέβω, ἁμαρτάνω.

ἄλιτῆριδος, et ἀλιτῆρος, ὁ et ἡ, adj. [facinorosus,] wicked, villanous. Νῦν δ' ἐκ θεῶν τοῦ καλῆτιροῦθ' φρένδος. C. 37. SYN. ἄδικός, κάκός, μιᾶρός.

ἄλιτόξενος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hospitem injuria adficiens,] injuring a guest. Ἐνὶ πᾶν ἀλιτόξενον. Pind. Ol. 10. 7.

ἄλιτραίνω, v. [pecco, scelerate ago,] to offend, to be wicked. "Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλᾶ μηχανᾶται. Hes. Op. 239. SYN. ἄλιταίνω, ἀλάδμαι, ἀλιτῆμαι, ἁμαρτάνω, ἀτασθάλλω, ἀμπλάκω, παίω, πλημμελέω, βλάπτω, ἐξᾰπάτῶ.

ἄλιτῆμων, ὄνός, et ἀλιτρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [flagitiosus,] an offender, villanous, wicked. Οὐτὲ γάρ ἐστ' ἄφρων, οὐτ' ἁσκόπος, οὐτ' ἀλιτῆμων. Ω. 186. See also Ψ. 595. SYN. ἄλιτῆριδος, ἀδικός, ἀτάσθαλός, κατὰρατός, ἐξώλης, ὀλέθρος, κάκός.

ἄλιτρία, as, ἡ, subst. [scelus, flagitium,] wickedness, villany. ἄπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλὰς πλεῖον. Acharn. 907. SYN. Ἀμπλάκια, ἀμπλάκημᾶ, πλημμελεῖᾶ, παῖσμά, σφάλμα.

ἄλιτρυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari confectus,] sea-worn. Τυτθὸν δ' ὄσσον ἁπωθὲν ἀλιτρυτὸν γέροντος. Theocr. 1. 45.

ἄλιτρυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari percussus,] struck or caused by the sea. Σέβιζων ἀλιτρυτὰ γέβαρη. Pers. 939.

Ἀλκαῖός, α, ὄν, et ἀλκήεις, εσσα, ἔν, adj. [fortis, validus,] strong, powerful, brave. Δωρὸς ἀλκαίου. Hel. 1167. See also Hom. in Pall. 3. SYN. ἄγῆνωρ, κρατέρος, δυνάτος.

Ἀλκαῖος, ου, ὁ, P. N. [Alcæus,] a poet of Lesbos. Κάλκαῖος, οἵπερ ἁρμόδιον ἐχούμεν. Thesmoth. 161.

Ἀλκᾶρ, ἄρος, τὸ, subst. [robustum et promptum præsidium,] a strong bulwark, or protection. Οὐκέτι διδύγενες Πατρόκλεις, ἀλκᾶρ Ἀχαιῶν. Λ. 822. SYN. Ἀρηξίς, ἀλεξητήριον, ἀλεξημᾶ, βόηθειᾶ, ονειᾶρ, ἱαμᾶ, τιμωρία, ὠφέλειᾶ, ἀλκή, δυνάμεις, σωτηρία. EPIITH. Ἐμφύτον, ἀλεξικάκον, ἀτρεκές, πελώριον, σωτήριον, φαρμακῶν.

Ἀλκή, ἡς, et ἀλξ, κός, ἡ, subst. [robur,] strength, vigor. Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδόμεθα θουρίδος ἀλκῆς. E. 718. See also E. 299. SYN. Δυνάμεις, δυναστεία, ἀλκᾶρ, ἀγηνόρια, ἰσχύς, κρατός, ῥώμη, σθένος. EPIITH. Ἀσπῆτος, ἀπειρεσία, ἁσχετός, ἀμαιμάκετος, ἀπειραντός, σθένᾶρος, δαίφρων, θῆ, ἐρικυδής, ὀβριμός, φοβίος, ὑπέρμαχος, ἱπποδάμους, κρατέρᾶ, ἀπειρίτος.

Ἀλκήστis, ἰδός, ἡ, P. N. [Alcestis,] the daughter of Pelias and wife of Admetus. "Ἦτις ποτ' εἰ σὺ ταύτ' ἐχονσ' Ἀλκήστιδι. Alcest. 1081.

Ἀλκίμεδων, οντός, ὁ, P. N. [Alcimedon,] Πέμπτης δ' Ἀλκίμεδων Ἀαέρτερος νῖος Ἀμύμων. Π. 197.

Ἀλκίμος, ου, ὁ, P. N. [Alcimus,] Ἦρως Ἀντόμέδων γέ καὶ Ἀλκίμος ὄζος Ἀρηός. Ω. 474.

Ἀλκίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [robustus, fortis,] brave, valiant. Οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκέν, ἐν γυναιξὶ δ' ἀλκίμος. Orest. 744. SYN. Ἀλκήεις, ἀγῆνωρ, ἰσχυρός, κρατέρος. PHR. "Ἀλκῇ τ' ἠνὸρξῇ γέ κεκασμένος. γενομένος ἀλκῆς ἀπειράντου. μέγαλῃ περὶ θαρσῆς ἀλκῇ. Maltb.

Ἀλκινδός, ου, ὁ, P. N. [Alcinous,] king of the Phæaciens. Ἀλκινδός δὲ τὸν ἦρχε, θεῶν ἅπθ μῆδεᾶ εἰδώς. ε. 12. EPIITH. Δαίφρων, μέγαλῃ τωρ, θεοεικέλός, ἀμύμων, κρείων, ἦρως, θεοειδής. PHR. Δικαιοτάτος βασιλῆων, βουλὰς θεοειδής, λαῶν ἀριδείκετός.

Ἀλκίφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [magnanimus,] noble-minded, valiant-hearted. Στρατός ἀλκίφρων γέ λαός. Pers. 95. SYN. Καρτέρθυμος, ἀλκίμος, ἀγῆνωρ.

¹ This reading is suggested by Toup [Emend. in Suid. i. p. 431.] instead of the common reading, καὶ ἀλιτηροῦ. See Maltb.

- Ἀλκμήνη**, ης, ἡ, P. N. [Alomene,] the mother of Hercules. Οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ. Ξ. 323. ΕΡΙΤΗ. Ἐλικοῖ βλεφάρῳ, καλλισφύρῳ, δαΐφρων.
- Ἀλκτῆρ**, ἡρὸς, ὁ, subst. [defensor,] a defender, supporter, champion. Αἶκεν πῶς σὺν νηυσὶν ἄρεως ἀλκτῆρες ἴκονται. Σ. 213. SYN. Ἀλεξητῆρ, βόηθος, ἐπιβόηθος.¹
- Ἀλκυόνη**, ης, ἡ, P. N. [Alcyone,] called also Cleopatra, the wife of Meleager. Ἀλκυόνην κάλεσσκον ἐπώνυμον, οὐνέκ' ἄρ' αὐτῆς. I. 558.
- Ἀλκυών**, et Att. Ἀλκυών, ὄνος, ὁ, et dimin. Ἀλκυόνις, ἰδος, ἡ, subst. [halcyon,] a halcyon, a sea fowl. X' ἀλκυόνες, σπῶρεσεντι τὰ κύματ' αὐτὰν τῇ θαλάσσῃ. Theocr. 7. 57. See Apoll. Rh. 1084. PHR. Ὀρνίς, ἡ παρὰ τὰς πτερύνας— Πόντου δευράδας, ἀλκυών — Ἐλεγον οἱ τὺν αἰεῖς — Εὐξενέτον ξυνετοῖσι βόαν — Ὅτι πῶσιν κέλαδεῖς αἰεὶ μολπαῖς. Iph. T. 1096. Ἀλκυόνες, αἱ παρ' αἰνιδαῖς θαλάσσης—Κύμασ' στωμύλλετ'—Τέγγουσαι νότῃς πτερῶν—Ῥανίσ' χροῖα δροσιζόμεναι. Ran. 1309.
- Ἀλκυόνις**, ἰδος, ἡ, adj. [halcyonia, tranquilla,] halcyon, tranquil. Ἀλκυόνιδας τ' αὖ ἡγεῖτο ἡμέρας αἰεῖ. Av. 1592. SYN. Εὐδότης.
- Ἀλλὰ**, adv. [sed, at, quin, saltem,] but, nevertheless, on the contrary, however, at least. Ῥώμῃ κτάνειν νῦν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν. CE. R. 123. SYN. Ἄτῃρ, δέ, μέντοι, αὐτῇρ.
- Ἀλλᾶγῃ**, ἡς, ἡ, subst. [vicissitudo,] change. Ξυνοικὸς ἀλλᾶγα βίῃ. CE. R. 1206. SYN. Μετὰβόλη, ἀντάλλαγμα.
- Ἀλλαντόπωλῶ**, v. [farcimina vendo,] to sell sausages. Ἀλλαντόπωλήσει μόνος. Eq. 1398.
- Ἀλλαντόπῳλῆς**, ου, ὁ, subst. [qui farcimina vendit,] a sausage-seller. Ἀλλαντόπῳλῆς ὢν, ἀνὴρ γένήσῃ; Eq. 179.
- Ἀλλᾶς**, ἀντὸς, ὁ, subst. [farcimen,] a sausage. Πωλεῖν τῇ τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ κατὰ γέλας; Eq. 161.
- Ἀλλάσσω**, f. ξω, 2 a. ἡλλάσθω, v. [permutō, et in med. v. permutando accipio,] to change, barter, exchange, to receive in exchange, to purchase. Ἔσταν δὲ λαμπρῶ, χρῶμα τ' οὐκ ἡλλαζάτην. Phœn. 1261. SYN. Ἀνταλλάττω, ἀνταλλάττομαι, παραλλάττω, μεταλλάττω, ἀλλοῖω, ἀμείβω, ἀμείβομαι, διαμείβομαι, μετὰβάλλω, μετὰβάλλομαι, τρέπω, μετᾶποιῶ, ἀντᾶγοράζω.
- Ἀλληκτὸς**, poet. pro ἄλληκτος, q. v.
- Ἀλληλοφόνια**, ας, ἡ, subst. [cædes mutua,] mutual slaughter. Ἀλλαδ-φόνια γένος. Pind. Ol. 2. 74.
- Ἀλληλοφόνιοι**, ων, οἱ, adj. [ipsi utrinque interficientes,] murdering each other. Ἰπ' ἀλλαδφόνιοις. Sept. Th. 926.
- Ἀλλήλων**, οἰς, αἰς, οἰς; οὖς, ας, ᾶ; pron. [invicem, mutuo, alius alium,] one another. Ὡς δ' Εὐρὸς τῇ Νότος τ' ἐρίδαινενδὸν ἀλλήλοισιν. II. 765.
- Ἀλλόγνῳτὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [peregrinus, alienus,] known to others, a foreigner, a stranger: foreign, strange. Ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. β. 366.
- Ἀλλοδαπὸς**, ἡ, ὅν, adj. [externus,] foreign. Δῶμων ἄρχοντας ἀλλοδαπούς. Ion. 1070.
- Ἀλλοειδής**, εἰδος, ὁ et ἡ, adj. [alia forma præditus,] of a different form. Τοῦνέκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαίνεσκέτο πάντα ἀνακτῆ. ν. 194. SYN. Αἰδολός, ἀλλοῖος, ἀνθμοῖος, ἐτεροῖος.
- Ἀλλοθεν**, adv. [aliunde,] from some other quarter. Ἀλλος ἀλλοθεν πῆφραγμαῖ νοι. Orest. 1411.
- Ἀλλοθι**, adv. [alibi,] in some other place. Ἡ μ' ἐπ' ἐχ', ἡ μ' ἐθρεψέ· πατήρ δ' ἐμὸς ἀλλοθι γαίης. β. 131.
- Ἀλλοθροῦς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [peregrinam loquens linguam, peregrinus,] of another language, foreign. Ἐπ' ἀλλοθροῦς ἀνθρώπους. α. 183. SYN. Ξένος, τηλεδαπός.
- Ἀλλοῖος**, α, ὅν, adj. [diversus,] different, estranged. Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνός, φάνης. II. 181.

¹ Ἄρεως is scanned as an iambus.

² Ἀλλοειδέα is scanned as a molossus.

- Ἄλλοκότης, et ἄλλᾱκῶταις, ον, ὁ et ἡ, adj. [monstrosus,] monstrous, strange, unusual. Νόσον γὰρ ὁ πατήρ ἄλλοκότην αὐτοῦ νόσει. Vesp. 71. See also Eur. fr. Mel. 66. SYN. Ἄλγος, ἀτόπος, ἐκτόπιος, ξένος, θαυμαστός, θαυμαστός.
- Ἄλλομαι, f. ἀλούμαι, 1 a. ἡλᾶμην, v. [salio,] to leap. Εἰς ἅλα δ' ἄλτο βαθεῖαν ἅπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου. A. 532. SYN. Κάθ' ἅλλομαι, θόρω, θόρεω, πηδᾶω, ὀρχέομαι.
- Ἄλλοπρόσαλλος, ὁ, adj. ["ab alio ad alium accedens." Damm. inconstans,] an epithet of Mars. Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἄλλοπρόσαλλον. E. 831. SYN. Ἀμφίστομος, δολιόφρων, ἄλλοιός, εὐτρεπτός, εὐκνήτος.
- Ἄλλος, η, ὅν, adj. [alius,] another, other. Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν¹ τὲ κἀνθρώπων μέλει. Hipp. 103.
- Ἄλλοσε, adv. [aliorsum,] in another direction, to another place. Ἐκκλήσμεν σφᾶς, ἄλλοι ἄλλοσε σέγγης. Or. 1126.
- Ἄλλοτε, adv. [alio tempore,] at another time. Ἡσπάζετ' ἄλλοτ' ἄλλοι, ὡς θάνομεν. Alcet. 192.
- Ἄλλοτριός, α, ὅν, adj. [alienus, hostilis,] belonging to another, hostile. Ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον ἄλλοτριόν, ἐπηλύς ὢν. Ion. 609. SYN. Ἐχθρός, πύλεμιός, δυσνόος, ἄλλογνωτός.
- Ἄλλοφρονέω, v. ["in aliud cogitationem converto, alienata mente sum," Damm., alia cogito,] to think of something else; to be estranged in mind. Ἄλλ' ἤμην ἄλλοφρονέων, κακὰ δ' ὅσσετ' ὀ θυμός. κ. 374. EXP. Ἄλλο παρὰ τὰ ὄντα φρονέω. Herodot. SYN. Παράκοπω.
- Ἄλλοφυλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui alia gente est,] of a different tribe, an alien. Ὑμεῖς δ' ἐς ἄλλοφυλὸν ἐλθοῦσαι χθονά. Eum. 854. SYN. Ἀλλόγλωσσός, ἄλλοθροῦς, ἄλλοτριός, ξένος, ἄγνωτός, τηλεδᾶπος, ἐπηλύς, ἐπηλύτης.
- Ἄλλοχρῶς, contr. ἄλλοχρους, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui diversum habet colorem,] of a different color. Δεῖνός ἄλλοχρῶν βασιλείας. Hipp. 175.
- Ἄλλοχρως, ωτός, ὁ et ἡ, adj. [alia corporis specie,] having a different color or complexion. Ὡς ἄλλοχρως ὄπλοισι, μιξόβαρβάρως. Phoen. 138.
- Ἄλλυδής, adv. [alibi,] elsewhere. Ἐσχεθέτην, σάνιδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδὶς ἄλλη. M. 461.
- Ἄλλως, adv. [alio modo, alioqui,] in a different manner, otherwise, idly, in vain. Σώζειν ἔτοιμός εἰμι, κοῦκ ἄλλως λέγω. Hec. 302.
- Ἀλμᾶ, ἄτος, τό, subst. [saltus,] leaping, a leap. Ἀλμαῖ δ' Ἀμφύαλος πάντων προφέρεστέρος ἦεν. θ. 128. SYN. Πήδημα, πήδησις, σκίρτημα. EPIITH. Κοῦφον, ἀσφόν, θόν, τρώμερον, σάκεσπᾶλον.
- Ἀλμη, ης, ἡ, subst. [sal, oceanus,] salt water, the sea. Ἐπαισᾶν ἄλμην¹ ναῦς δ' ἔως μὲν ἐντός ἦν. Iph. Taur. 1402. SYN. Πλημύρις, ἅλς, θάλασσα, κύμα. EPIITH. Πικρά, ἀσπετός, ἄμαιμάκετός, γλαυκή, διψᾶς, χάρῳπῃ, χειμερίῃ, ἰοειδής, βάθειᾳ, ποντίᾳ, βρυχίῳ.
- Ἀλμήεις, εσσα, ἔν, et ἄλμυρός, α, ὅν, adj. [salsus,] salt, briny. Ἀλμήεντᾳ πτόρῳ. Æsch. Supp. 840. See also Troad. 440. SYN. Ἄλιος, ἄλκός.
- Ἄλῳω, et poet. ἀλοιᾶω, v. [molo, obturo, verbero,] to grind, to crush, to bruise. Ἄπολεῖ μ' ἄλῳων ἀνθρωπὸς ἐξ ἐωθινοῦ. Thesm. 2. See I. 564. SYN. Ἐπίτριβω, συντριβω, συνθραύω, ἀπὸ πλήσσω, κατὰ πλήσσω, δέρω, κόπτω, πατάσσω, μαστιζω.
- Ἄλῳγέω, v. [rationem non habeo, nihil curo, despicio,] not to care for, to set at naught. Εἰ δὲ οἱ οὐκ ἔπεισο¹ ἐπικείσεαι, ἀλλ' ἄλῳγήσεις. O. 178. SYN. Ὀλιγώρῳ, κατὰ φρόνέω, ἀθερίζω, ἀτιμάζω, περὶ ὀρᾶω, ὑπερὶ ὀρᾶω.
- Ἄλῳγιστός, ον, ὁ et ἡ, adj. [rationis expers, nullum habens pretium,] inconsiderate, of no value. Οὐ πλοῦτός, οὐ τυραννίς¹ ἄλῳγιστον δὲ τί. Orest. 1161.
- Ἄλῳγός, ον, ὁ et ἡ, adj. [rationis expers,] irrational, foolish. Πολλ' ἐλπιδες ψεύδουσιν καλόγοι βροτούς. Eur. fr. Protes. 6. SYN. Ἀσκεπτός, ἀσκοπός, ἀφρόντιστός, οὐτίδανός, ἀνᾶριθμός, ἀθετός, ἀτοπός, μωρός.
- Ἄλῳθεν, adv. vel potius gen. sing. antiq. ab ἁλς, ita οὐρανῷθεν, gen. ab οὐρανός, [e mari,] from the sea. Εἰσθμαῖ ἐξ ἄλῳθεν χάλεπην. Φ. 334.

¹ Ὡς is here scanned as one long syllable.

- **Ἀλοιδῶρὸς*, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui non convitiatur,] no brawler. Πᾶρεστί σιγῶσ' αἰμιὸς, ἀλοιδῶρὸς. Agam. 402.¹
- **Ἀλοιφή*, ἡς, ἡ, subst. [pinguedo, unguentum,] fat, ointment, unction. Ἀργυῖον δὸντος ὕος, θάλερῃ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή. θ. 476. SYN. Ἄλειφάρ, λίπος, πιμέλη, πῖαρ.
- **Ἀλόκιζω*, v. [sulco, aro,] to make a furrow, to furrow. Ἐγὼ δ' ἀλόκιζειν ἐδέομην τὸ χωρίον. Vesp. 846.
- **Ἀλοξ*, ὅκος, ὁ, subst. [sulcus,] a furrow. Μὴ σπεῖρε τέκνων ἀλόκᾳ δαιμόνων βίᾳ. Phœn. 18. SYN. Ἀύλαξ, τμηγὼς, ὤλεξ.
- **Ἀλόπος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [haud decorticatus,] not peeled, with the bark. Ἐπὶ τὴν ἀμοργὴν τὴν ἀλόπῃν ἐξέρχεται. Lysist. 737. SYN. Ἀξεστος.
- **Ἀλόσυδνη*, ης, ἡ, P. N. [Halosydne,] Amphitrite was so called. Ἀμφὶ δὲ μιν Φῶκαι, νέπιδες καλῆς Ἀλόσυδνης. δ. 404.
- **Ἀλουργίς*, ἰδὸς, ἡ, subst. [vestimentum purpureum,] a purple vest. Οἱ ἡμοὶ δὲ γ' αὖ λεγουσὶν, ὡς ἀλουργίδα. Eq. 967.
- **Ἀλουσία*, as, ἡ, subst. [illuvies,] want of washing, uncleanness. Ὡς ἡγρῶσαι διὰ μακρὰς ἀλουσίας. Or. 226.
- **Ἀλουτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [illotus,] unwashed, unclean. Λίμνη τίς ἔστ' ἀλουτός, οὔ. Av. 1554. SYN. Ἄνιπτός, ἀκάθαρτός.
- **Ἀλόφος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [cristam non habens,] without a crest, crestless. Τανυρείην, ἀφάλόν τε, καὶ ἀλόφον, ἥτε καταιτυξ. K. 258.
- **Ἀλόχος*, ου, ἡ, subst. [uxor,] a wife, the partner of a man's bed. Ἰφθίμη ἀλόχος Διὸς ἡμέδος ἱπποδάμοιο. E. 415. SYN. Ἄκοιτις, γυνή, νύμφη. EPIITH. Αἰδοία, ἀντιθέος, εἰδυῖα, κάλη, ἐχέφρων, ἐρατή, πύλινδρος, κουριδία, πιστή, νυμφίδια, καλλικρήδεμνός, ἡύκτομος, σεμνή, εὐειδής, κεδνή.
- **Ἀλπός*, ης, ὅν, adj. quasi θάλπνός, [calefaciens,] warming, making warm. Ἀλ- | πιστὸν εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ. Isth. 5. 16.
- **Ἀλς*, ἄλως, ὁ, subst. [sal,] salt. Οὐ σὺ γ' ἂν ἐξ οἴκου σφ' ἐπιστάτῃ οὐδ' ἀλλὰ δόιης. p. 455. SYN. Ἀλᾶς. EPIITH. Θεῖος.
- **Ἄλς*, ἄλως, ἡ, subst. [mare,] the sea. Οἶδ' ἀπὲλνυμαίνοντό, καὶ εἰς ἄλᾳ λύματ' ἐβαλλόν. A. 314. SYN. Ἄλμη, θάλασσα, πόντος, πέλαγός, ὠκεῖνος. EPIITH. Ἀτρυγέτος, ἀλμυρὰ, ἁβάτος, γλαυκὴ, βάθειᾶ, βρυχία, διὰ, δινήεσσα, δεινὴ, μαρμαῖρη, ἡνέμοεσσα, εὐπλοῦς, εὐρύπυρος, ἡχέεσσα, πόλυηχης, πορφύρεη, πορφύρεϊδης, πώλυθενθης ἐρίγδουπος, λευκὴ, οἰζυρὴ, κελαινὴ, κυανὴ, χειμερία, στύγερη, χαρσπὴ, χυτὴ, πικρὰ, κρύεσσα, κοίλη, ὕγρη, πέλαγία, ἀπειρεσίη, ἀδευκὴς, γλυκερὴ, ἀπιστός, ἀμετρητός, ἀφύλακτος, δολίχη, ἀμειμάκετος, ἀθέσφατος, ἀκαμάτος, ἀπείρων, ἀσίγητος, βάρυνδουπος, βάθυπλουτός, ἀχείμων, ἀτρεματός, ἀλεξικακός, γάληναϊη, δυσηχίς, εὐρύπυρος, εὐρεῖα, πόλια, ἰχθυόεσσα, ὀλὴ, ὀρινόμενη, πώλυφλοισβος, πέρικλυτος, τρηχεῖα, ψαμάθωδης, παμφανόσα, κικόζεινος, νηυσὶν ἐπιδρόμος. PHR. Ἄλως ὄβριμον οἶδμα, ὕγρα κέλευθα, ἰχθυόεντά, εὐρεῖα νῶτα θαλάσσης, κύμ' ἀλκίτυπον ἄλμας, πόλις ἄλως ἀσπετὸν ὕδωρ, Νηρεὺς αὐλή, πώλυρβυτος ἀλμῆις πόρος, κύματ' μακρὰ θαλάσσης, μέγα λαίμα θαλάσσης, βάθειᾶ ποντίας ἄλγη, ἄγριον οἶδμα, πόντιον ἄλως θαλάσσης, βένθεᾶ τ' ἀστήρικτὰ καὶ ὕγρα θεμεθλὰ θαλάσσης, κτύπος ἄλυστος ἐρισμάρμοιο θαλάσσης.
- **Ἀλοῖς*, ἰδὸς, ἡ, adj. [nemorensis,] belonging to a grove, dwelling in a grove, an epithet of the Nymphs. Νύμφαι ἀποφθιμένην ἀλοσιτὶδες ὠδύραντο. Apoll. 1. 1066. SYN. Ὑλώδης, ὠδονόμος.
- **Ἀλσός*, ἔος, τό, subst. [saltus, nemus,] a forest, grove. Πολυθύτον δὲ δι' ἄλσος Ἀρ-τεμίδος. Iph. A. 185. SYN. Δρυμός, τέμενος, ὕλη, βήσσα, κνημός, νάπη. EPIITH. Ἀγλαόν, ἀσπετὸν, ἀνθοφόρον, δεινὴν, εὐδεινόν, κάλιν, σκίερον, βάθυσκιν, κατάσκιν, πύκινον, δροσέρον, ὠλήν, τηλεθῶν, ἱερόν, ζαθεόν, λευρόν.
- **Ἀλτίς*, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Altis,] a grove sacred to Jupiter. Ἀλτιν μὲν ὄγ' ἐν καθάρῳ. Olymp. 10. 56.
- **Ἀλύβας*, αντός, et Ἀλύβη, ης, ἡ, P. N. [Alybas,] a town in Italy, afterwards

¹ See Dr. Blomfield's note on the reading of the passage.

² Read ἄλλοφον; see Dr. Maltby.

called Metapontum. Εἰμὶ γάρ ἐξ Ἀλυβαντός, ὅθι κλῆτὰ δώματ' αἰώω. ω. 303. See also B. 856.

Ἀλυκός, ἡ, ὄν, adj. [salsus,] salt. Νῆ τὸν Πῶσειδῶ τὸν ἄλυκὸν δίκαια γέ. Lysistr. 404. SYN. Ἀλῆος. See in ἀλμῆεις.

Ἀλυκτοπέδη, ἡ, subst. [catena a qua effugere nequeas,] a chain that cannot be escaped from. Δησέ δ' ἄλυκτοπέδεσσι¹ Πρῶμηθεῖ ποικίλοβουλόν. Hes. Theog. 521. SYN. Πέδη, γυιοπέδαι. ΕΡΙΤΗ. Στίβαρη, σίδηρεϊν, ἀλέγεινῃ, κελαινῇ, λαϊνῇ, Ἡφαιστεϊν.

Ἄλυξις, ἔως, ἡ, subst. [evitatio,] an avoiding, an escape. Οὐκ ἔστ' ἄλυξις, ὧ ξένοι, χρῶντο πλέων. Agam. 1270. SYN. Ἀποφυγή, διάφυγή, ἐκφυγή.

Ἀλυπητός, et Ἄλυπος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [tristitiæ expers,] exempt from sorrow. Τὸ λοιπὸν ἦδη ζῆν ἄλυπητῳ βίῳ. Trach. 168. See also Alcest. 490. SYN. Ἀνώδυνος, ἀνάληγτος, λύπης ἀμοιρὸς, τερπνός.

Ἄλυρος, οὐ, ὁ et ἡ, [inamœnus,] inharmonious, discordant. Ὅμαδὸν ἐκλύον ἄλυρον, ἐλέγον. Helen. 185.

Ἄλῡς, ὅς, ὁ, P. N. [Halys,] a river in Asia Minor, which springs at the foot of Mount Taurus, and running Northward empties itself into the Euxine sea.

Ἀκτὴ ἐπὶ προβλήτῃ ῥοαὶ Ἄλῡος ποταμοῖο. Apoll. 2. 366.

Ἄλυσθαινω, v. [viribus deficio,] to be weak, fainting. Εἰπέ δ' ἄλυσθαίνουσα. Call. Del. 212. SYN. Ἄλύσσω, ἀσθενέω, ἀημιόνηω, τρέμω.

Ἄλυσσις, ἔως, ἡ, subst. [catena,] a chain. Ἄλυσσιν χρυσεαῖσι φερόμεναν. Orest. 974. SYN. Δεσμός, αἶψα, ἀλυκτοπέδη, πέδον.

Ἄλυσκάω, et ἄλυσκω, v. [effugio, devito,] to avoid, escape. Αἴκε, κακὸς ὢς, νόσφιν ἄλυσκάω ποθέμοιο. Z. 443. SYN. Ἀλεύδμαι, ἐκκλίνω, ἐκφεύγω, εὐλάβεσθαι, φύλαττομαι.

Ἄλύσσω, ἢ, ἔω, v. [inquietus sum mente, insanio,] to be restless in mind, to be enraged. Οἳ κ' ἔμῳ αἰῶσι πτόντες ἄλυσσοντες περὶ θυμῳ. X. 70. SYN. Δυσφύρεω, ἀγανάκτεω, παρὰφρονέω.

Ἄλυτος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [qui solvi nequit,] indissoluble. Τάρταρον ἦκεν, δεσμοῖς ἄλυτοισ. Pr. V. 160. SYN. Δύσλυτος, ἀπὸρος, ἀμήχανος.

Ἄλῡω, ἔω, καί, v. [æstuo, insanio, animo sum turbato,] to rave, to be distressed, to be mad.² Τί χρῆμ' ἄλῡω, πνεῦμ' ἀνείς ἐκ πνευμόνων; Orest. 271. SYN. Ἄλύσσω, ἀλᾶσθαι, ἀλαινῶ, ἀδημόνέω, κατὰθυμέω, ἄθυμέω, ἐκλύσθαι, κάμνω, ἐκκάμνω, δυσφύρεω, λυπεσθαι.

Ἀλφᾶνῶ, et ἄλφω, v. [invenio, pario,] to find, to produce, receive as wages or reward. Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμένῃ. Med. 299. See also Φ. 79. SYN. Εὐρίσκω, ἀπὸλαμβάνω.

Ἀλφειὸς, et Ἀλφεῖος, οὐ, ὁ, P. N. [Alphæus,] a river of Elis, in the Peloponnese. Καὶ Θρῶν Ἀλφειοῖο πῶρον καὶ εὐκτίστον Αἰπὺν. B. 592. See also Ol. 5. 41. ΕΡΙΤΗ. Βᾶθῦδίνης, θεῖος, ὄξυς, δυσέρως, ἀλήτης, θεσπέσιος. PHR. Βᾶθὺς ῥοὸς Ἀλφειοῖο, ἐράτειοντάτος ποταμῶν, θείοιο ἔρος ῥοὸς Ἀλφειοῖο.

Ἀλφεῖσιβοῖα, ας, ἡ, adj. [dona accipiens,] receiving presents. Καὶ παρθενοὶ ἀλφεῖσιβοῖαι. Σ. 593. SYN. Ἐντιμός, εὐειδής, κάλῃ, εὐγενής, γνησία.

Ἀλφεῖσιβοῖος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. ["pinguefaciens," Maltb.] fattening or making fat. Ἀλφεῖσιβοῖον ὕδωρ. Æsch. Suppl. 862. SYN. Πόλυθρέμμων.

Ἀλφησιῆς, οὗ, ὁ, subst. [(1) inventor, vir honoratus, ingeniosus, (2) piscis quidam,] an inventor; a clever, honorable man; a chief; a kind of fish. Εἶπεν δ' ἐν Σχερίῃ ἕκας ἀνδρῶν ἀλφησιῶν. Z. 8. SYN. Εὐρέτης, εὐρήτωρ. ΕΡΙΤΗ. Τίμιος, περὶφράδης.

Ἀλφιτάμοιβος, οὗ, ὁ, subst. [qui farinam vendit,] a baker, a mealman. Ἵπ' ἀλφιτάμοιβου παρῆκοπην δέχοινικφ. Nub. 640.

Ἀλφιτῶν, οὐ, τὸ, subst. [farina hordeacea,] barley-meal. Οἷον ἐν ἀμφίφρευσσι καὶ ἀλφιτᾷ, μυελὸν ἀνδρῶν. β. 290. SYN. Ἄλευρον, ἄλφι. ΕΡΙΤΗ. Λευκόν, μύληφάτον. PHR. Μυελὸς ἀνδρῶν.

¹ Some read ἀλκτοπέδεσσι.

² The penult. of ἄλῡω is short in Homer four times, and long once. In the scenic writers it is always long. See Dr. Maltby.

Ἀλφίτῳπωλις, ἰδὸς, ἡ, subst. [quæ farinam vendit; pistrina,] a meal-woman; also, a meal-shop. Τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' εἰς τὴν στωῶν χωρεῖν τὴν ἀλφίτῳπωλιν. Eccl. 682.

Ἄλωα, ἄς, ἡ, Ionic. et poet. ἄλωη, subst. [area, vinea, hortus, &c.] (1) a threshing-floor, (2) a vineyard, garden, &c. Ἐνθα δὲ οἱ πόλνκαρπὸς ἄλωη ἐρρίζωται. p. 122. SYN. Ἄλως, ἄλων, ἐδάφος, πέδον, ἄρουρά, κῆπος, ἀμπέλων, οἰνόπεδον, οἰνόφυτον, ἀμπελίτις. ΕΡΙΤΗ. Ἰερὰ, ἐρίθηλης, κάλη, εὐκτιμένη, εὐρύπεδος, εὐσπύρος, τεθαλυῖα, θαλέρα, πάγκαρπος, δευδρόεσσα, λευκή, ἀμπέλοεσσα, γουνή. PHR. Φίλη φραγμοῖσι, ἀμπέλοφύτος γῆ, ἀμπέλεον πέδον, πυρναῖαις σάφουλαῖσι κάλον βέβριθεν ἄλωα. See II. Σ. 561, &c.

Ἄλωπέκιζω, v. [vulpem ago, vulpinor, (Varr. ap. Non. 1. 26.) to play the fox, to act knavishly. Οὐκ ἐστὶν ἄλωπέκιζειν. Vesp. 1233. SYN. Δολῶ, πᾶνουργεῶ, κολλάκεῦω.

Ἄλωπέκιον, ον, τὸ, subst. [vulpecula,] a little fox. Ἄλωπέκιοις τοὺς στρατιώτας ἤκασεν. Eq. 1076.

Ἄλώπηξ, ἐκὸς, ἡ, subst. [vulpes,] a fox. Καὶ μὲν φέρω χᾶνας, λαγῶς, ἄλώπεκας. Acharn. 878. SYN. Κερδῶ, κινᾶδός. ΕΡΙΤΗ. Αἰθων, ἀγκυλόμητις, αἰμύλη, ἀρυᾶλα, δολέρα, αἰδολόβουλος, πινυτή, κηκᾶς.

Ἄλώσιμος, ον, ὁ ἐτ ἡ, adj. [expugnabilis,] which may be taken. Ἐκτεφεύγασιν γάμοι μὲ· κεῖ μὲν ἦν ἄλωσιμος. Hel. 1621.

Ἄλωσις, ἔως, ἡ, subst. [captura,] the capture, destruction. Μὲν ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλίου. Phil. 62. SYN. Λεηλασία, ἄγρα, ὀλεθρὸς, νίκη.

Ἄλωτος, ἡ, ον, adj. [qui prehendi potest,] taken, or which may be taken, or discovered. Ἄλωτον ἐκφεύγει δὲ τὰμελούμενον. OE. R. 111. SYN. Εὐᾶλωτος, εὐχείρωτος.

Ἄμα, adv. [simul,] together. Ὡς ἄρ' ὠνήσας ἡγήσάτ'· τοὶ δ' ἅμ' ἐποντο. β. 413.

Ἀμαζόνες, ον, αἱ, P. N. [Amazones,] the Amazons. In the sing. Ἀμαζών. Ἡμᾶτι τῷ, ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντίαιναι. Γ. 189. ΕΡΙΤΗ. Ὀβριμόθυμοι, ἀνανδροί, ἄστοργοι, βάρυθυμοι, δάμνιπποι, εὐπίπποι, θουρίδες, ἀνδρόφθοι, κλυτότοξοι, εὐθώρηκες, χαλκότεροι, στυγάνορες.

Ἀμαθεῖα, as, ἡ, P. N. [Amathēa,] one of the Nereids: see Νηρηίδες. Μαῖρα, καὶ Ὀρείθυια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμαθεῖα, Σ. 48.

Ἀμάθης, ἐὸς, ὁ ἐτ ἡ, adj. [indoctus, ignarus, stolidus,] illiterate, ignorant, foolish. Θυρῶβω τέ πῖσυνος κάμαθεὶ παρρήσια. Or. 903. SYN. Ἀβουλός, ἀνοήτος, ἀπειρος, ἀπειροκάλος, ἀναισθητός, ἀπαίδευτος, ἀνέπιστῆμων, ἀδάημων, ἀσφός, ἀνόημων, ἀδιδάκτος, ἀγνώμων, δυσμάθης, μωρός, σκαῖος.

Ἀμάθια, as, ἡ, subst. [ignorantia, stoliditas,] ignorance, folly. Τιμῶν τῶν ἐσθλῶν, ἀμάθιαν ὀφλήσμεν. Hec. 327. SYN. Ἀβούλια, ἄγνοια, ἀφροσύνη, αἰδρεία, ἀνοια, ἀπειρία, ἀπειροσύνη, ἀγνωμοσύνη. PHR. Νεφέλη πρᾶπιδεσσὶ κελαινῇ.

Ἀμάθος, ον, ἡ, subst. [arena, campi pulvis,] sand, dust. Ἐς λίμεν· Ἡ δ' ἅμαθοις ἐχρίψατο ποντοπόρος νηὺς. Hom. Apoll. 439. SYN. Ἀμμος, ψάμαθος, ψάμμος.

Ἀμάθυνω, v. ["in pulverem redigo." Damm. in v.; destruo,] to reduce to dust, to destroy. Πῶλιν δὲ τὴν πῦρ ἀμάθυνει. I. 589. SYN. Ἀνᾶτρεπω, ἀναστρέφω, ἀφανίζω, αἰστώ, πέρθω, ὀλοθρεύω, ἀπόλλυμι, φθείρω, διαφθείρω, κακώποιεω.

Ἀμαιμάκετος, η, ον, adj. [valde longus et ingens, cui resisti non potest,] immense, irresistible. Κρεῖσσαν Ἀμαιμάκετον πύρος ὀρμένον ἀκτάν. OE. R. 177. SYN. Ἀνίκητος, ἀδάμαστος, ἀσπῆτος.

Ἀμαλδύνω, v. [destruo,] to destroy; also, to conceal. Τεῖχος Ἀμαλδύναι, πτόαμῶν μὲν εἰσαγαγόντες. M. 18. SYN. Ἀμαθύνω, ἐκέρθω, ἐξαίρω, καθαιρῶ, κατασκάπτω, κατὰβάλλω, στυφέλιζω.

Ἀμαλθειᾶ, as, ἡ, P. N. [Amalthea,] the celestial goat, which is said to have suckled Jove. Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκύκηριον ἐβρω. Call. 1. 49.

Ἀμαλλοδέτηρ, ἦρος, ἐτ Ἀμαλλοδέτης, ον, ὁ, subst. [manipulorum colligator,] a binder-up of faggots or sheaves. Ἀλλὰ δ' Ἀμαλλοδέτηρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δεοντοῦ. Σ. 553. See also Theocr. 10. 44. SYN. Ἀμητήρ.

- Ἀμᾶλός, ἡ, ὄν, adj. [mollis, imbecillis,] soft, weak. Ὡς δὲ κύνων ἀμᾶλῃσιν περὶ σκυλαέεσσι βεβῶσα. v. 14. SYN. Ἀβρός, ἀπᾶλός, ἀπᾶλόχρως, τέρην, ἀτᾶλόφρων.
- Ἀμαξᾶ, Ion. ἀμαξαίη, ἡς, dimin. ἀμαξίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [(1) plaustrum, (2) septemtriones,] (1) a wain, a waggon, (2) the constellation called Charles's wain. Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἀμαξαί. κ. 103. See also Nub. 878. SYN. Ἀρμᾶ, ἀπῆνη, δίφρος, ὄχος, ὄχειον, ὄχημα, ζεύγος. EPITH. Ἀχθόφωρος, εὐτρώχος, εὐτρώχᾶλός, εὐπᾶγής, κᾶλῃ, εὐποίητος, τέτρακκύλός.
- Ἀμαξήρης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [plaustralis,] fit for a waggon to pass. Πείθου, λίπουσά τόνδ' ἀμαξήρη θρόνον. Agam. 1021. SYN. Ἀμαξιαῖός, ἀμαξιπός, ἀρμᾶ-τεῖός.
- Ἀμαξίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [plostellum,] a small waggon. See the preceding word.
- Ὅτ' ἐπριᾶμην σοι Διᾶσσις ἀμαξιδᾶ. Nub. 863.
- Ἀμαξιτός, ον, ἡ, sc. ὁδός, subst. [via publica,] a carriage-road, a highway. Εἰσβάντες ἦμεν διεκρότον εἰς ἀμαξιτόν. Eur. Electr. 775. SYN. Ὀδός, ἀγνία, ἀμαξήλατος.
- Ἀμαξόπληθης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [plaustrum complens,] that which will fill a waggon, very large. Ἀμαξόπληθῇ, γείσ' ἐπάλεξον ἀπὸ. Phoen. 1175.
- Ἀμαξουργός, οὔ, ὁ, subst. [plaustrorum faber,] a cartwright. Οἱμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἀμαξουργοῦ λέγεις; Equit. 464.
- Ἀμᾶρᾶ, as, ἡ, subst. [aquæductus, fons,] a channel, a ditch, a stream. Ἡὗτ' κρηναίαι, ἀμᾶραι πλήθοντο ῥόῃσι. Apoll. 3. 1391. SYN. Ἄλοξ, ὄχετός, πόρος.
- Ἀμαρτᾶω, potius ἀμαρτᾶνω, f. ἀμαρτήσω, 2 a. ἡμαρτόν, v. [a scopo aberro, fallor, delinquo. Vid. Damm.] to miss the aim, to fail, to be deceived, to act wrong. Τεθναῖμεν, ἡ ζῶντας ἀμαρτεῖν, οὐθ' ἐνέκ' αἰεί. φ. 155. SYN. Ἄλιτῶω, ἀλαίνω, ἀλαῶμαι, ἀφᾶμαρτᾶνω, ἐξᾶμαρτᾶνω, ἀσεβῶω, παρὰνὸμῶω, πλημμελῶω, πλανᾶῶμαι, σφάλλωμαι, πλάζωμαι, πταίω, ἀποτυγχᾶνω, ἀστοχῶω, στέρωμαι, ἀδικῶω, βλάπτω.
- Ἀμάρτημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [peccatum, error,] an error, a mistake, sin, a crime. Ἀμαρτήματᾶ στερῶ. Antig. 1264. (Dochm. dim. cat.)
- Ἀμαρτία, as, ἡ, subst. [culpa, delictum,] a fault, a crime. Εἰς Φοῖβον ἀναφύρουσά τὴν ἀμαρτίαν. Orest. 76. SYN. Ἀμαρτωλή.
- Ἀμαρτίνος, ον, ὁ et ἡ, adj. [mente errans,] wrong-minded. Ἀμαρτίνον τ' ἐπιμηθέα.¹ Theog. 511.
- Ἀμαρτῶεπής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [stulte loquens,] talking foolishly. Αἰῶν ἀμαρτῶ-ἐπὲς, βονγάϊξ, ποῖον ζειπές. N. 824.
- Ἀμαρτῶρητός, ον, ὁ et ἡ, adj. [testibus carens,] unwitnessed to. Ὀὐμὸς δ' ἀμαρτῶρητός εὐκλῆς πόσις. Herc. F. 290.
- Ἀμαρτωλή, ἡς, ἡ, subst. [peccatum,] a sin. Εἴεν ἀμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἔπονται. Theog. 327. SYN. Ἄλιτημᾶ, ἀμάρτημᾶ, ἀμαρτία.
- Ἀμᾶρνηγῇ, ἡς, ἡ, et ἀμᾶρνημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [fulgor, splendor,] glare, splendor, brilliancy, brightness. Ὡς δ' ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμᾶρνηγαί. Hom. Merc. 45. See also Theocr. 23. 7. SYN. Αὐγῇ, σέλᾶς, λαμπρότης, ἀγλαῖα, καλλώπισμα, ὄψις.
- Ἀμᾶρνηκείδης, ον, ὁ, [a patronymic,] the son of Amarynceus. Ἐνθ' Ἀμᾶρνηκείδην Διῶρεᾶ μοῖρᾶ πέδησε. Δ. 517.
- Ἀμᾶρύσσω, v. [fulgeo,] to shine bright, to blaze. Θεσπέσις κέφαλῃσιν ὑπ' ὀφρῶσιν πῦρ ἀμᾶρύσσει. Theog. 827. SYN. Ἀγλαΐζωμαι, αὐγῶω, αὐγάζω, διαυγά-ζω, γᾶνω, μαρμαίρω, στίλβω, σελᾶγῶω, ἀστράπτω, σελᾶγίζω, διαπρέπω.
- Ἀματρώχῶω, v. [una curro,] to run along with. Κερδᾶλέον δὴ τοῖον, ἀματρώ-χῶων τᾶ θύραζε. o. 450.
- Ἀματρώχια, ἄς, ἡ, subst. [rotarum concursus,] the meeting of wheels. Τῇ ρ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματρώχιας ἀλκείνων. Ψ. 422.
- Ἀμαυρόβιτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [vitam in tenebris degens,] living in darkness. Ἄγε δὴ φύσιν ἀνδρῆς ἀμαυρόβιοι, φύλλον γένεᾷ πρόσμοιοι. Av. 685.
- Ἀμαυρός, ρᾶ, ρὸν, adj. [obscurus,] obscure, gloomy. Αὐτῇ τ' ἀμαυρὰ κού-τῳρανός ἦν Φρύγων. Androm. 203. SYN. Ἀλαμπής, ἀδηλός, ἄκλῆς, ἀσθενής.

¹ Ἐπιμηθέα is here scanned as an Ionic a minore.

- ἄμανρῶ, *v.* [obscurum, reddo, extinguo,] to darken, to extinguish. *Tis* ἄν, *τάλαιν'*, ἄμανροῖ *ζῶάν*; Hipp. 818. SYN. Ἄπαμανρῶ, ἀφανίζω, σκῶτιζω, ἀποκρύπτω, ἀποκάλυπτω, ἀπαλείφω, ἐπισκιάζω, ζῶφῶ, γνῶφῶ, ἀμάλδω, ἀμάλυνω, ἀμαλδύνω, ἀμέρδω, ἀποτρίβω.
- Ἄμαχητός, poet. Ἄμαχέτος, *et* Ἄμαχός, *ov, ó et ἡ*, adj. [qui non pugnat; frequentius, invictus, cui resisti non potest,] who does not fight; invincible, irresistible. Ἄμαχέτου δίκαν ὑδάτος ὀρεῖται. Sept. Th. 85. See also Rhes. 453. SYN. Ἀποδέμεός, ἀνανδρός, δυσμαχητός, ἀνάλωτός, ἀρήρηκτός, ἀδάμαστος, ἀπόρητός, δυσπόλεμος.
- Ἄμαχητι, *adv.* [absque pugna,] without fighting. Ἀρξάντων ἑτέρων τὸ μὲν αἰσχίον, αἶκ' ἄμαχητι. Φ. 437. SYN. Ἄμαχει, ἀμαχῶς, ἀκονιτῇ.
- Ἀμαῶ, *f. ἴσω, v.* [colligo, constringo, meto,] to collect, to bind together, to mow, to reap. Ἐπειρ' ἀμασθὲ τῶνδ' ἐδύστηνον θέρους. Eur. Ino fr. 4. SYN. Ἀπαμῶ, ἐξάμῶ, κατὰμῶ, συλλέγω, θερίζω, ἐκθερίζω, δρέπω, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω.
- Ἀμβαίνω, Ion. poet. pro ἀνάβαίνω, *v.* [ascendo,] to ascend. Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν. *i.* 178.
- Ἀμβάλλουμαι, pro ἀναβάλλουμαι, *v.* [remoror, differo,] to delay. Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυῶνται. B. 436.
- Ἀμβάσις, *ews, ἡ*, pro ἀναβάσις, *subst.* [ascensio,] ascent, a mounting. Ἀμβάσις, οἱ τὰν Ἰππίαν. C. C. 1070. (Choriamb. dim.)
- Ἀμβάτης, pro ἀναβάτης, *ov, ó*, *subst.* [qui ascendit,] ascending. Πτόρθου λάβεσθ' ἐ, Μαινᾶδες, τὸν ἀμβάτην. Bacch. 1105.
- Ἀμβάτος, pro ἀναβάτος, *ov, ó et ἡ*, *adj.* [qui ascendi potest, ascensu facilis,] what can be ascended, accessible. Ἀμβάτος ἐστὶ πόλις, καὶ ἐπιδρόμον ἐπλεῖθ' τεύχος. Z. 434. SYN. Ἐπιβάτος.
- Ἀμβλήδην, *per sync.* pro ἀμβολᾶδην: *imo*, ἀνάβλήδην, [crebris gemitibus, cum singultu.] Ἀμβλήδην γῶδωσά, μετὰ Τρωέσσιν' εἶπεν. X. 475.
- Ἀμβλῦς, *εῖα, ὅ*, *adj.* [obtusus, hebes,] blunted, dull. Νῦν δ' ἀμβλῦς εἰμὶ, καὶ κἀτηρτύκως κᾶκῶν. Eur. fr. inc. 167.
- Ἀμβλωψ, ὤπος, ἀμβλωπής, *ews, et* ἀμβλωπός, *ov, ó et ἡ*, *adj.* [cæcutiens,] blinding, dark. Βίδν ἀμβλωπὸν παρέχουσιν. Eumen. 953. SYN. Ἄμανρός, σκῶτεινός, ἀμυδρός, ἄβληχρός, ἀσθενής.
- Ἀμβολᾶδην, *contr. poet.* pro ἀναβόλᾶδην, *adv.* ["per intervalla, diversis vicibus." Damm. q. v.] at intervals. Ἀδεία γ' ἐ μὲν ἀμβολᾶδαν. Nem. 10. 61.
- Ἀμβόλη, pro ἀναβόλη, *q. v.* Κλάων ἄρ' ἄψει τῶνδ' οὐκ ἐς ἀμβόλᾶς. Heracl. 271.
- Ἀμβολιέργος, *ov, ó*, *Ion.* *et poet.* pro ἀναβόλ., *adj.* [dilator operis,] a man who is dilatory in his work. Αἰὲν δ' ἀμβολιέργος ἀνήρ, ἀτησὶ πάλαίει. Hes. Op. 411. SYN. Ράθυμος, ὀκνηρός, σχολαίος, μελλητής.
- Ἀμβόλη, Ion. pro ἀναβόλη, *ns, i. q.* ἀναβόλη, *ἡ*, *subst.* [dilatio,] delay. Ἀμβόλη δὴ γὰρ κεν ἀφαιρῶν. Apoll. 3. 144. SYN. Βραδύτης, τρίβη, διάτριβη, μέλλησις.
- Ἀμβροσία, *as, ἡ*, *subst.* [ambrosia,] the supposed food of the gods. Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σίμους ἀνέτειλ' νέμεσθαι. E. 777. EPITH. Ἐρατεινὴ, Διότρεφής, εὐοδμός. PHR. Θεῶν ἀλειμμά, ἀμβροσίον εἶδ' αἶρ.
- Ἀμβροσίος, *a, ὅν*, *adj.* [immortalis, dulcis,] immortal, sweet. Εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβροσίος κέχυθ' ὕπνός. B. 19. SYN. Θεῖος, ἀθανάτος, ἀφθαρτός, θαυμαστός, ἡδύς.
- Ἀμβροτέω, pro ἄβροτέω, *et* ἀμβρότω, *v.* [aberro,] to miss. Ἡμβροτῆς, οὐδ' ἐτ' ὕχες' αἰτᾶρ οὐ μὲν σφῶι γ' ὅτω. E. 287. SYN. Ἀμαρτάνω, ἀποτυγχάνω.
- Ἀμβρότης, *ov, ó et ἡ*, *adj.* [immortalis, purus,] immortal, pure. Ἀμβρότοι, οὗς Πηλὴι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα. Π. 381. SYN. See Ἀμβροσίος, ἀφθίτος, ἀκήρατος.

¹ Dr. Maltby, with his usual sagacity, has investigated the quantity of the first syllable of ἀμῶν. He says that in the active voice, and in the derivatives ἀμνητήρ, and ἀμνητος, the alpha is long in Homer and Hesiod; in the middle voice, as also in ἐπαμύησατο, καταμύησατο and διάμησης, the alpha is short; with the later writers the alpha is common.

- ἄμεγαρτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui supra invidiam est, immensus,] above envy, immense, large. Ἄλλ' ὄγῃ δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἄμεγαρτον ὕφειλλεν. B. 420. SYN. Ἀφθονός, ἀμέτρος, ἀσπετός, μέγας, πολλός, ἀνὰριθμός.
- ἄμειβμαι, v. [remuneror, alterno, respondeo,] to exchange, to alternate, to answer. Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτὰ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγᾶμέμενων. A. 172. SYN. Ἀπαμείβμαι, ἀντᾶμείβμαι, ἀντιφωνέω, ἀνταυδᾶω, ὑποκρίνομαι, ἀποκρίνομαι.
- ἄμειβω, v. [commuto,] to give in exchange. Ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεά τεύχε' ἄμειβε. Z. 235. SYN. Ἀλλάσσω, ἐξαλλάττω, ἐπαλλάττω, ἀμείβμαι, ἀνταλλάττω.
- ἄμειλικτός, et ἀμειλίχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [implacabilis,] implacable. Λισσόμενος ἐπέεστίν' ἀμειλικτον δ' ὅπ' ἀκούε. Φ. 98. See Ω. 734. SYN. Δυσμειλικτός, ἀνηλῆς, ἀνήμερος, ἀνιλέως, ἀνελήμων, ἀνέπικης, ἀηδής, ἀστρεπτός, ἀθελεκτός, ἀκήλητος, ἀπηνής, ἀπαράιτητος, δυσπαράιτητος, ἀπαρᾶμυθος, ἀγνώμων, ἀσπονδός, ἀστεργής, ἀτεράμων, ἀτεγκτός, ἀκαμπής, ἀκληρός, χάλεπός. PHR. Πέτρας ἔχων φύσιν ἥε σιδήρου. Mosch.
- ἄμεινων, ὄνός, adj. compar. of ἀγαθός, [melior, præstantior,] better, braver. Ὅ γὰρ αὐτὲ βίη οὐ παρὸς ἀμεινων. A. 404. SYN. Βελτίων, βέλτερός, κρείττων, φέρετερός, προφέρεστερός, λωιτέρος, ἀρείων, ἀρειυτέρος, λωίων.
- ἄμειρω, v. cum gen. [privo aliquem portione,] to rob any one of his share. Ἀμείρειν, γόνων, βίον πέπρωμένον. Pyth. 6. 26. SYN. Ἀμέρδω, ἀπαμείρω, ἀπαυρᾶω, ἀτέμβω, ροσφίζω, τητᾶω, στέρεω, ὀρφανίζω, ἀφαιρέω.
- ἄμέλω, v. [mulgeo,] to milk. Πλὴν δὲ, τὰς λοιπὰς διδύματόκας αἰγὰς ἀμέλω. Theocr. 5. 85.
- ἄμελῖα, as, poet. pro ἀμελειᾷ, ἡ, subst. [incuria,] carelessness, negligence. Ἄλλ' ἀμελιᾷ δὸς αὐτᾶ, καὶ φαύλως φέρε. Iph. A. 850. SYN. Ἀμελειᾷ, ἀτημελειᾷ, ἀφροντισιᾷ, κατ᾿ἀφρόνησιν, ὀλιγωρίᾳ, ῥαθυμίᾳ, ἀργίᾳ, ἀκηδία.
- ἄμελλέω, v. [non curā, negligo,] to disregard, to neglect. Ἄλλ' οὐδ' ἀχνυμένός περ, ξοῦ ἀμελλέσεν ἑταίρου. N. 419. SYN. Ἀθερίζω, ἀφροντιστέω, μυσάτιτμαι, ἀμελιᾷ δοῦναι τί.
- ἄμελητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non curandus,] not deserving of attention. Καὶ σφιν πολλ' ἀμελητὰ μέλει. Theogn. 422.
- ἄμεμπτός, ου, et ἀμεμπής, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [inculpatus, innocuus,] unblamed, innocent. Συμμαρτυρήσεις, ὡς ἀμεμπτός ἦν γυνή. Iph. A. 1158. SYN. Ἀμωμός, ἀμώμητος, ἀμύμων, ἀναίτιος, ἀβλάβης, ἀκάκος, ἀνέπιφθόνος, ἀψόγος, καθάρος.
- ἄμεμπτως, adv. [culpæ expers,] without blame or censure. Κάμ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμεμπτως. Philoct. 1465.
- ἄμεμφία, as, ἡ, subst. [reprehensionis immunitas,] exemption from reproof. Οὐκ ἀμεμφία φίλοις. Sept. Th. 903. SYN. Ἀβλάβητι.
- ἄμενηνός, ἡ, ὄν, et Ἀμενής, ἔός, adj. [sine robore et viribus, debilis,] deprived of strength, feeble, unsubstantial. Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα. κ. 521. See also Eur. Suppl. 1116. SYN. Ἀσθενής, ἀμαυρός, ἐξίτηλός, νωθρός, νωχέλης, λεπτός, ματαιός, φροῦδος.
- ἄμενηνώ, v. [imbecillum vel irritum reddo,] to render weak, or useless. Ἐγγυθεν ὀρμηθεὶς ἀμενήνωσεν δὲ οἱ αἰχμήν. N. 562. SYN. Ἀσθενῶ, ἐκλυω, γυῖω, ἐλασσῶ.
- ἄμεργω, f. ἔω, p. κά, v. [exsugo, destringo, decerpo,] to extract, to take off; to squeeze out, to pluck off. Χερὶ καρπὸν ἀμέρξων. Herc. F. 396. SYN. Ἀπάμερδω.
- ἄμεριμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [curarum expers,] devoid of care, unattended to. Κεῖμαι δ' ἀμεριμνός οὕτως. Aj. Fl. 1207. SYN. Ἀφρόντιστός.
- ἄμετρητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [immensus, immodicus,] immeasurable, immense, boundless. Ἠλθόμεν, ἀλλ' ἐτ' ὀπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται. Ψ. 249. SYN. Ἀμέτρος, ἀμεγαρτός, ἀπληστὺς, ἀπέλεθρος.
- ἄμετροῦπής, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [sine modo loquax,] incessantly babbling. Θερσίτης δ' ἐτι μουνός ἀμετροῦπής ἐκόλφα. B. 212. SYN. Ἀδολέσχης, φλύαρ's.
- ἄμεύω, v. [transeo,] to pass over, i. e. metaph. to vanquish, to surpass. Μακρὰ δὲ ρίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους. Pyth. 1. 86. SYN. see Ἀμείβω.

- 'Ἀμενοῖπῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [gressus repens,] passing into a different part; where the paths cross each other. 'Η ρ', ὦ φίλοι, κῦρ' ἄμενοῖπῶρον. Pyth. 11. 58. SYN. Διάβατος, εὐπῶρος.
- 'Ἀμῆ, ης, ἡ, subst. [falx, ligo,] a pruning-hook, a spade, a mattock. Οἱ χῆνες ὑποτύποντες ὡσπερ ταῖς ἄμαις. Av. 1145. SYN. Δίκελλᾶ, ἀρη.
- 'Ἀμηγέπη, et ἄμωσγέπως, adv. [quodammodo, quoquo modo,] some way or other, in some measure. Ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφῶρεῖν ἀμηγέπη. Acharn. 608. See also Thesm. 428. Exp. Ἐνὶ γὰρ τρόπῳ, ὅπως οὖν, ὅθεν, δή ποτε.
- 'Ἀμηνίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ira et simultate vacuus,] free from anger or quarrel. Σύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ. Æsch. Suppl. 976. SYN. Ἀχόλος, ἀκοῦτος, εὐμενής, ἡμέρος.
- 'Ἀμῖρῦτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [colo non deductus,] not spun out. Λαῖξ ἐπέβη· καὶ γῆρας ἀμῖρῦτον ἐς τέλος ἔλκω. Apoll. 2. 221. SYN. Ἀτέλεστος, ἀπεραντός, διηνέκης, ἐνδελέχης, συνεχής.
- 'Ἀμητήρ, ἦρος, ὁ, subst. [messor,] a reaper.¹ Οἱ δ', ὥστ' ἀμητήρες ἐναντιοὶ ἀλλήλοισιν. Λ. 67. SYN. Βουκαῖος, θέριστής, δρεπάνηφόρος, ἀμῆλητόμος, ἀμαλ-
λιδέτης.
- 'Ἀμητός, ου, ὁ, subst. [messis,] a harvest. Ἀμητος δ' ὀλιγιστός, ἐπὶν κλίνῃσι τάλαντά. T. 223. SYN. Θέρως, θέρισμός, κάλαμητόμια, εὐκαρπία.
- 'Ἀμήτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [cui mater est nulla, aut sæva, aut ignorata,] motherless. Φυγάδας θήσῳ μὲν· ὡς γὰρ ἀμήτωρ. Ion. 109. (Pæon. trim.) SYN. Κᾶ-
κομήτωρ.
- 'Ἀμηχᾶνῶ, f. ἡσω, p. ηκά, v. [inops consilii sum,] to be without contrivance, to be at a loss, or irresolute. Πάντῳθεν· ἀλλ' ὅκᾳ δὴ μὴν ἀμηχᾶνεοντ' ἐνόησέ. Theocr. 22. 103. SYN. Ἀπόρεω, ἁγωνίζομαι, λυπέομαι, μεριμνᾶω, ἐκκάμνω.
- 'Ἀμηχᾶνία, as, ἡ, subst. [inopia consilii,] perplexity, embarrassment. Σχέτλιᾶ ἔργ' ὀρώωντες· ἀμηχᾶνῇ δ' ἐχέ θυμόν. ι. 295. SYN. Ἀθυμία, ἀνελπιστία, ἀπόρῖα, ἀπόρημα.
- 'Ἀμήχανος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inops consilii, invictus, difficilis,] devoid of contrivance, senseless, unfounded, difficult. Νῦν δ' αὖ τοῦτῳ μ' ἀνωγᾶς ἀμήχανον ἀλλῷ τελέσσαι. Ξ. 26. SYN. Κᾰκομήχανος, ἀβουλός, ἀδυνάτος, ἀπόρος, ἀδά-
μαστος, ἀτεγκτός, ἀπλοῦς.
- 'Ἀμηχᾶνως, adv. [nullo modo,] by no means, in perplexity. Ἐπιστάμεσθᾶ, δρᾶν δ' ἀμηχᾶνως ἔχει. Eur. Fr. Œnom. 3.
- 'Ἀμῖαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [haud pollutus, purus,] undefiled, unpolluted, pure. Εἰ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κέφαλῃς ἀμῖαντον ἅπ' ἄκρης. Theog. 447. SYN. Ἀμύλυν-
τός, ἀθικτός, ἀπρότῖμαστος, ἄχραντός.
- 'Ἀμικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [commercium fugiens,] inhospitable. Ἔβασάν, ἐβασάν ἀμικτόν. Iph. T. 403. SYN. Ἀκοινώνητος, ἀπλατός.
- 'Ἀμιλλᾶ, ης, ἡ, subst. [certamen,] a contest, struggle, conflict. Αὐτοσίδαρον ἔσω πέλασσω διὰ σαρκὸς ἀμιλλαν. Hel. 355. SYN. Ἀγών, σπουδή, φίλονεικία, EPI TH. Φιλοπλουτός, ῥιμφάρμυτος, οἰνόπλανητός.
- 'Ἀμιλλᾶσθαι, v. [certo, æmulator,] to contend. Τῷ μὲν δικάῳ τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον. Hec. 271. SYN. Διάμιλλᾶσθαι, ἁγωνίζομαι, ἐπαγωνίζομαι, ἀεθλεύω, κενᾶσθαι, ἰσχυρίζομαι, διῖσχυρίζομαι, ἐριθαίνω, ἐρίζω, νεικέω.
- 'Ἀμιλλημά, ατός, τό, subst. [certatio,] a contest, a struggle. Μισαιφόνων γάμων ἀμιλλήμαθ'. Soph. El. 493. SYN. Ἀγωνισμά, ἁγών, ἀθλος.
- 'Ἀμιλλητήρ, ἦρος, ὁ, subst. [certator,] a contender, a wrestler. Τρόχους ἀμιλλητήρας Ἡλίου τέλων. Antig. 1065.
- 'Ἀμιπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [equo par celeritate,] fleet as a horse. Βορέως ἀμιπτός ὀρθόδοπος ὑπὲρ πάγου. Antig. 985. SYN. Τάχως.
- 'Ἀμῖς, ἰδός, ἡ, subst. [matula, navigium,] a chamber-pot, a skiff. Χηστρίδ', εἴτ' ἤτῃσεν ἀμίδ', ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων. Ran. 543.²
- 'Ἀμισθί, adv. [gratis,] gratuitously, with impunity. Οὐκοῦν ἀμισθί τοὺς ἱμούς στρατηλάτας. Troad. 409.
- 'Ἀμισθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mercedis expers,] unpaid, unrewarded, gratuitous.

¹ For the quantity of the first syllable, see the note on Ἀμαός.

² See Dr. Butler. Æsch. Suppl. 849.

Λύπη δ' ἄμισθος ἔστι σοι ξενέμπορος. Choëph. 721. ΣΥΝ. Ἄπομισθος, ἀδωρη-
τος, ἐκμισθος.

ἄμυρρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [sine zona,] not having a zone or girdle. Πάσας εἰνέ-
 τας, πάσας ἔτι παῖδας ἄμυρρους. Call. 3. 14. SYN. Ἄζωρος.
 ἄμυρροχίτων, ωρος, ὁ et ἡ, adj. [cui zona discincta est,] having the belt or zone
 ungirt. Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἰδ' ἄμυρροχίτωνάς ἑταίρους. Π. 419.

ἄμιχθαλοῖς, εσσα, ἐν, adj. [inaccessus, importuosus,] inaccessible, harborless. Ἐς Σάμῳ, ἐς τ' Ἴμβρον καὶ Λήμῳ ἄμιχθαλδεσσῶν. Ω. 753. Ἄμια, ἀρδς, τὸ, subst. [nexus, vinculum,] a fastening, a chain. Περὶ δὲ δεσμά καὶ πόλυβρῶχ' ἀμμάτων. Herc. F. 1029. SYN. Κάθαμια, ἀνάδεσμα, δεσμός, σύνδεσμος, πλοκή, συμπλοκή, ὄχλην, τέλαμῶν. EPIH. Ἐυστρέφες, εὐβρῶχον, στέρειν, ἀφικτόν.

**Ἀμμιγὰ*, adv. [simul, una cum,] together, along with. *Ἰχθυῆς ἀτστοντες ὑπερθ' ἄλδς ἄμμιγὰ παύροις*. Apoll. 1. 573. SYN. **Ἄμᾱ*, ὁμοῦ.

Ἀμφοῖρα, as, ἡ, subst. [infortunium,] misfortune. Μοῖραν τ' ἀμφοῖρην τε κατα-
θνητῶν ἀνθρώπων. v. 76. SYN. Συμφορὰ, αἰσχία, αἰσχμηᾶ, τάλαιπωρία.

"Αμυρὸς, et ἀμυρὸς, ov, ὁ et ἡ, adj. [calamitosus,] unfortunate. Οἷη δ' ἀμυρὸς ἐστὶ λυετρῶν Ὀκεῖανόϊδ. Σ. 489. See ἄμοιρος.

Ἀμμωνιάς, ἰάδδς, et Ἀμμωνίς, ἰδδς, ἡ, adj. [ad Ammonem pertinens,] belonging to Ammon. Ἀμμωνιάδης ἔδρας. Alcest. 113. See also Eur. Electr. 734.

Ἀμνείδος, α, ον, adj. [agninus,] belonging to a lamb, woollen. Ἀμψιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θεῶν χλαῖναν. Theocr. 24. 61. SYN. Ἀμνείδος.

Ἀμνή, ἥs, et ἀμνίς, ἰδός, ἡ, [agna,] a she-lamb. Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα καὶ τὸ δε θύσας. Theocr. 5. 139. SYN. Ἀμνάs, ἄρῆν. ΕΡΙΤΗ. Ἀπάλλη, ἄμᾶλλη, βληχᾶs, μᾶλᾶκῆ.

Ἀμνημόνευτος, *ov*, *ὁ* et *ἡ*, *adj.* [*immemoratus*,] *unmentioned*, *not remembered*, *forgotten*. *Ἀμνημόνευτον θεῶν* *πρόδουσα* *ἄλίσκεται*. *Iph. T.* 1420.

² Ἀμνημόνεω, f. ἤσω, p. κά, v. [immemor sum,] to forget. Ἀμνημόνεω γὰρ τῶν πρὶν, ἄπολειφθεὶς φρένων. Orest. 210.

1100. **SYN.** Ἀσμηδοσύνη, λήθη, ληθοσύνη, λησσις. **Παιδων ἀμνημοσύναν.** Ion.

² Ἀμνήμων, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [immemor,] unmindful. Ἀτθίδος οὐ βόρεην ἀμνή-
μονά καλλιπὲ νύμφης. Mus. 322. SYN. Ἀγνώμων, λήσμων, λαθίφρων.

Ἀμνηστῆν, f. ἦσω, p. ἡκᾶ, v. [obliviscor, immemor sum,] to forget, to be un-
mindful of. Οὐ γάρ ποτ' ἀμναστῆι γ' ὁ φύσας. Soph. El. 484. SYN. Ἐκλαν-
θάνειν, ἀμνημονεῖν.

"*Ἀμνηστός, ον, ὁ* et ἡ. adj. [oblivione deletus,] forgotten, erased from the memory. "*Ἀμναστοὶ δέ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῇν᾽ ἀλίποντες.* Theocr. 16. 42.

**Ἀρνίον*, *ov*, τὸ, subst. [vas ad excipiendum sanguinem in sacrificiis perspersum,] a vessel for receiving the blood shed in sacrifice. *Περσεὺς δ' ἄρνιον εἶχε γέρον δ' ἱππηλάτῃ Νέστωρ.* γ. 444. *SYN.* Σφάγιον, σφάγειον.

"Ἀμνισὺς, et Ἀμνισσοῦς, οὗ, ἡ, P. N. [Amnisus,] a port of Gnosso in Crete. Στῆσέ δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τὲ σπέος Εἰλειθυίης. τ. 188.

Ἀμυρόκων, οὐντός, ὁ, adj. [agninam mentem habens, fatuus,] stupid. Καὶ σκόπεῖς γέ, τῶν πόλιτων ὅστις ἐστὶν ἀμυρόκων. Eq. 264. SYN. Εὐήθης, μῶρος, ἀμήχανος, ἡλιθίος.

Ἀρνός, οὐ, ὁ, subst. [agnus,] a lamb.² Ὁρίφους· ἀλλ' ἄγε, καὶ τῶν τῶν εὐβότων
ἀρνὸν ἔριδε. Theocr. 5. 24. SYN. Ἄρην, gen. ἀρνός, πρῶβατιον. ΕΡΙΤΗ.
Ἄπαλος, νεοθηλὴς, σηκίτης, ὑπομάξις, κέραστος, ἰσομήτωρ.

Ἀμὀγητι, adv. [sine labore,] without labor, without difficulty. Πλεῖον ἔον.
 Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἁμὀγητι ἄειρεν. Λ. 636. SYN. Ἄμοχθι, ἀτάλαιπώρως.

Ἄμωγητός, ον, ὁ et ἡ, adj. [indefessus,] unwearied. Καρτερόχειρ, ἀμωγητῆ, δύν-
σθηνῆς, ἕρκος Ὀλύμπου. Hymn. Mart. 3. SYN. Ἀκμῆς, ἀκάματος.

² Ἀμῶθεν, adv. [aliqua ex parte,] in some degree. Τῶν ἀμῶθεν γέ θεά. a. 10.

Ἀπολλοῖς, *ov*, ὁ et ἡ, adj. [alternus, mutuus,] alternate. Ἀπολλοῖν χάρις ἔστω.
Apoll. 3. 83.

¹ *Θεῶ* is here scanned as one long syllable.

² 'Αμύδς is a term not found in the Tragedians, Homer, or Hesiod.

Ἄμοιβῇ, ἥς, ἡ, subst. [permutatio, vicissitudo, compensatio,] change, exchange. Οἷας ἄμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κῦρεϊ. Med. 23. SYN. Ἄμειψις, ἀντᾶμειψις, ἀντάλλαγμα, ἐπαλλάγη, ἐπάλλαξις, κοινωνία, παῖατροπή, μετᾶβδλη, ἀντιδδσις, ἀντιδωρεᾶ, ἀντενεργετημᾶ.

Ἄμοιβηδεις, adv. [vicissim, alternatim,] by turns, alternately. Τοῖσιν ἐπειρᾶ ἥσασιν ἄμοιβηδεις δ' ἐδῖκαζον. Σ. 506. SYN. Ἐναλλάξ, ἐπαλλάγως.

Ἄμοιβος, ἡ, ὅν, adj. [mutuus,] succedaneous. Οἱ ρ' ἐξ Ἀσκάνης ἐριβώλακος ἦλθον ἄμοιβοι. N. 793. SYN. Ἄμοιβαῖος.

Ἄμοιρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [expers, non particeps,] deprived, bereft, having no share. Οὐ σὲ θέλω τῷμῳ φαντάσματδς ἦμιν ἄμοιρον. Theocr. 21. 30.

Ἄμολγαῖος, α, ὅν, adj. [lacteus, qui mulgetur,] milky, which is milked. Μᾶζα τ' ἄμολγαίη, γᾶλᾶ τ' αἰγῶν σβεννῦμένων. Hes. Op. 588. SYN. Γλαγέρδς, γλαγδοεις.

Ἄμολγεὺς, ἔως, ὁ, subst. [mulctra,] a milk-pail. Ἀτῖς ὑπὲρ κῆφᾶλᾶς αἰεὶ τὸν ἄμολγᾶ πληροῖ. Theocr. 8. 87. SYN. Γαυλδς, πέλλα.

Ἄμολγδς, ον, ὁ, subst. [tempus quo mulgetur, vespera, nox extrema,] milking-time, the evening. Ἐν νυκτδς ἄμολγῳ. A. 173. SYN. Ἐσπέρα.

Ἄμομφδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [inculpatus,] unblamed, blameless. Ὅμως δ' ἄμομφδν ὄντᾶ σ' αἰροῦμαι πόλει. Eum. 478. SYN. Ἄμεμπτδς, ἄμεμφῆς.

Ἄμοπάων, ὄνδς, ὁ, P. N. [Amopāon,] Καὶ Πδλναιμδνῖδην Ἄμοπάωνᾶ καὶ Μῆλᾶν-ιππδν. Θ. 276.

Ἄμορβᾶς, ἄδδς, ἡ, subst. [pedissequa,] a female attendant. Τῇδ' ἁμᾶ νύμφαι ἐπονται ἄμορβᾶδες αἱ μὲν ἐπ' αὐτῆς. Apoll. 3. 880.

Ἄμορβδς, οὔ, ὁ, subst. [comes, assecla, bubulcus,] an attendant, a herdsman. Οὐνὲκᾶ θυγαῖτερας Λητωῖδῖ πέμπεν ἄμορβδς. Call. 3. 45. SYN. Ἀκδλουθδς, ἁμφῖπδλδς, βουκδλδς, ποιμήν.

Ἄμοργῖς, ἰδδς, ἡ, subst. [vestimentum purpurei coloris,] a purple robe. Τᾶλαιν' ἐγῷ, τᾶλαινᾶ τῆς ἄμοργῖδδς. Lysist. 736. SYN. Ὑφασμᾶ, χῖτων, ἐσθῆς, φᾶρδς.

Ἄμδρδς, et ἄμδρδς, ον, ὁ et ἡ, adj. idem quod Ἄμοιρδς, [expers, non particeps, calamitosus,] having no share, bereft, unfortunate. Στεῖχω, δισσῶν γ' ἄμδρδς τέκνων. Med. 1392. SYN. Ἐστῆρήμηνδς, τητῳμηνδς, ἀθλιδς, δυσδαίμων, δῦσμδρδς, κᾶκδμοιρδς, κᾶκδμδρδς.

Ἄμορφῖα, ας, ἡ, subst. [deformitas,] deformity, ugliness, haggardness. Ὡ παρᾶλδγδν μοι σῆ φᾶνεῖσ' ἄμορφῖα. Orest. 385. SYN. Δυσμορφῖα, δῦσειδῖα, ἁωρῖα. ΕΡΙΤΗ. Αἰσχυρᾶ, ἀσχήμων.

Ἄμορφδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [deformis,] deformed, disfigured. Δυσχλαινῖαις ἄμορφδς, ὀμᾶτων δ' ἁπδ. Hec. 240. SYN. Δῦσειδῆς, δῦσμορφδς, ἀσχήμων, αἰσχυρδς, ἁειδῆς, ἁκοσμδς, αὐχμηρδς.

Ἄμδς, Dor. et ἁμδς, Ἄol. et Att. pro ἡμῆτερδς, α, ὅν, pron. [noster, meus,] our, my. Καὶ δεχδμαι χερῖ δῳμᾶσι τ' ἁμοῖς. Androm. 1177.

Ἄμδς, Dor. pro ἦμος, vel ut mavult doctiss. Gaisford. Ἄμδς, adv. [postquam,] when. Ἄμος δὲ στρεφεται μῆσδνκτῖδν ἐς δῦσιν ἄρκτδς. Theocr. 22. 11.

Ἄμδτδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [inexplebilis,] insatiable. Θῆρ ἁμδτος μακρὴν δὲ παρ' ἰγνῆσιν ἔλιξεν. Theocr. 25. 242. SYN. Ἀκδρεστδς, ἀπληστδς.

Ἄμουσῖα, ας, ἡ, subst. [illiterata barbaries,] want of refinement, rusticity. Ἄμουσῖα τοι μῆδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δᾶκρυ. Eur. fr. Antiop. 40. 89.

Ἄμουσδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [musis non initiatus, indoctus, tristis,] illiterate, mournful. Ἄμουσδτᾶταισδ σὺν ὤδαῖς. Phcen. 820. SYN. Ἀπδμουσδς, ἁμᾶθῆς, ἁπαίδευτδς, ἁκομφδς, ἁδῆς.

Ἄμοχθῖ, et ἁμοχθεῖ, adv. [sine labore, facile,] without exertion, easily. Ὅ θεδς ἁμοχθεῖ κῆισὲ νῶν ἡγήσεται. Bacch. 194.

Ἄμοχθδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [labore carens, iners,] devoid of, or free from, labor; inactive, idle. Ἄλλ' ἡδδνᾶῖς ἁμοχθδν ἐξαίρει βῖδν. Trach. 147. SYN. Ἀτᾶ-λαῖπωρδς, ἀργδς, ὅκνηρδς.

Ἀμπεδῆρης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [campestris,] meadowy. Θρήκης ἀμπεδῆρης. Pers. 572. See Dr. Blomfield's excellent note on this passage.

Ἀμπελᾶγδς, pro ἁνᾶ πελᾶγδς, [per mare,] along the sea. Ὡς φῆρετ' ἀμπελᾶγδς.

ποῦλον χρόνον. Hes. Theog. 190.

***Ἀμπελών**, ὦνος, ὁ, poet. pro ἀμπέλων, subst. [vinetum, vinea,] a vineyard, a graperie. "Ἡ ῥά δι' ἀμπελῶνός ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο. Theocr. 25. 155. SYN. Ἄλωα, οἰνόπεδον. EPITH. Πολύβοτρυς, σύκκιος, κατάσκιος. PHR. Γῆ οἰνοφύτος, ἀμπελόφυτος, πέδον ἀμπελῶεν.

***Ἀμπελῖον**, ου, τὸ, subst. [viticula, vinea,] a little vine. Κάμοι γὰρ ἐστὶν ἀμπελῖα κέκομμένα. Acharn. 511.

***Ἀμπέλιν**, ἰδὸς, ἡ, subst. [vitis,] a vine. Πρωτὰ μὲν ἄν, ἀμπελιδὸς ὄρχον ἐλαῖσαι μακρὸν. Acharn. 1014.

***Ἀμπέλδεις**, εσσα, ἔν, adj. [vitifer,] fertile in vines. "Ἢδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπέλδεσσαν. Γ. 184.

***Ἀμπέλδεργος**, et contract. ἀμπέλουργος, ου, subst. [vinitor,] a vine-dresser. Τρύγαίς Ἀθμῶνεὺς, ἀμπέλουργὸς δεξιὸς. Pax 189.

***Ἀμπέλως**, ου, ἡ, subst. [vitis,] a vine. Οὐ φύτον, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπέλως, οὐ μὲν ἐλαίῃ. ω. 245. SYN. Οἶνη, ἀμπελῶν. EPITH. Ἀγρίας, ἀνάλῃ, ἄβροκῆμης, ἀνθέρμοεσσα, Βακχείῃ, βοτρυόπαις, γλυκύκαρπυς, δάσεια, εὐπετάλως, ἐπήρατος, ἐφίμερος, ἡδεῖα, ἡδύποτος, ἰμερῶεσσα, οἰνόδοτειρά, φιλορρώξ. PHR. Ἄκεσφόρος λύπης, ἡμερὶς πανθέλκτειρά, μεθυτρόφῃ, μητέρ ὀπώρης, οἰνοτόκοι ἐέροιαι, εὐσταφύλοιὸ θεήλιατος οἰνάδος ὄρηξ, ἔρνος ἐρώτων, φύτον ἀγλαῶδωρον, σφόν ξολόν, φίλευϊον ἄνθος, κήρυξ εὐφροσύνης.

***Ἀμπέτραις**, pro ἀνὰ πέτραις. Æsch. Suppl. 355.

***Ἀμπέχονη**, ης, ἡ, et ἀμπέχονον, ου, τὸ, subst. [indumentum exterius,] an outer garment. Ἄλλην ἀμπέχονην τῆς σῆς τοι μείζονά δωσῶ. Theocr. 27. 59. See also Theocr. 15. 21. SYN. Ἀμφίεσμα, εἶνός, εἶμα, ἔσθημα, ἔσθησις, ἔσθης, ἔνδυμα, περίβλημα, θοιμάτιον, περιβύλη, ἱμάτιον, στολή, στολμός, στολισμὰ, στολισμός, πέπλον, ἔφαμα, ἐλῦμα, ἐλῦμος, σκέπασμα, χλαῖνις.

***Ἀμπέχω**, f. ἀμφέξω, v. [circumdo, induo,] to throw round, to clothe, to put on. Λάβουσα πέπλους ποικίλους ἡμπέσχετο. Med. 1156. SYN. Ἐνδύω, περίδύω, ἀμφιεννυῖ, περιβάλλω, περιστέλλω, περιτίθημι, περιζώννυμι.

***Ἀμπνέω**, et ἀμπνείω, ἀμπνύω, ἀμπνυμί, pro Ἀνάπνέω, etc. v. [respiro,] to respire, to breathe. Ἀμπνεῦσαι πάντα δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. π. 111. See also Apoll. 3. 331. X. 223. et 475.

***Ἀμπνευμὰ**, pro ἀνὰ πνευμὰ, αἶτος, τὸ, et ἀμπνῶα, αῖς, pro ἀνὰ πνῶῃ, ἧς ἡ, subst. [respiratio,] respiration, breathing. Ἀμπνευμὰ σεμνὸν Ἀλφεοῦ. Nem. 1. 1. See also Olymp. 8. 9.

***Ἀμπνόνω**, pro ἀνὰ πόνον, [inter certamen,] through the contest. Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν. Π. 726.

***Ἀμπρῆπης**, pro ἀνὰ πρῆπης, εἶος, ὁ et ἡ, adj. [consentaneus,] suitable, adapted to. Ἰηλεῖμοισιν ἀμπρῆπῃ. Suppl. 120. SYN. Εὐπρῆπης, αἰσῖμος, διαπρῆπης.

***Ἀμπτόλιθρον**, pro ἀνὰ πτόλιθρον. Vid. Πτόλιθρον.

***Ἀμπτύχη**, pro ἀναπτύχη, ἧς, ἡ, q. v.

***Ἀμπυκτήριά**- φάλαρά, pro ἀμπυκτῆρις, [funiculi aurati quibus comæ in equorum frontibus religantur, Hederic.] a bandage for a horse's mane. Πᾶσα δ' ὀρμάται κατ' ἀμ- | πυκτήριά φάλαρά πώλων. Œ. C. 1068.

***Ἀμπυξ**, ὑκὸς, et ἀμπυκτῆρ, ἦρος, idem quod ἀμπυκτῆρις, ὁ, subst. [reticulum muliebrie, rota,] net-work. Ἀμπυκά, κεκρυφάλων τ', ἡδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμεν. X. 469. SYN. Κρήδεμνον, κεκρυφάλος, ταινία, τρόχος. PHR. Ἀνδρῆμα μίτρας.

***Ἀμπωτὶς**, εἰς et ἰδὸς, ἡ, subst. [reciprocatio æstus marini,] the ebb and flow of the tide. Διψάλην ἀμπωτῶν ἔχων, αἰώνιον ἑρρεῖν. Call. 4. 130. SYN. πλήμυρα, βρασμός, ῥάλη, σάλος, βύθος.

***Ἀμυγμὰ**, αἶτος, τὸ, subst. [laceratio,] a rending, a tearing. Δοῦποι, καὶ πόλις ἀμύγματ' αἶτας. Aj. 640. SYN. Ἐλκηθμός, σπαραγμὰ.

***Ἀμυδὶς**, adv. [simul,] together. Εἶδεν, ἀλλ' ἀμυδὶς κυκλήσκειτο πάντας ἀρίστους. K. 300. SYN. Ὅμοῦ, ἅμα, ὁμοῦθεν.

***Ἀμυδών**, ὦνος, ὁ, P. N. [Amydon,] a city of Pæonia in Macedonia, afterwards called Abydon. Ἠγάγεν ἐξ Ἀμυδωνὸς ἀπ' Ἀξίου εὐρύ ρεόντος. Π. 288.

***Ἀμυθάων**, αἰδὸς, ὁ, P. N. [Amythaon,] the son of Cretheus and Tyro. Αἰσδνὰ τ', ἡδὲ Φέρητ', Ἀμυθάωνά θ' ἱππιοχάρμην. λ. 258.

Ἄμυκος, ου, ὁ, P. N. [Amycus,] Βάλλετο δ' ἀκτίνοισιν ἅπαν Ἄμυκοῦ πρόσωπον. Theocr. 22. 86.

Ἄμυλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sub mola laud missus,] unground corn or bread. Ἐπει' ἐπέσφερε τὰς ἄμυλους. Pax 1195.

Ἀμυμώμη, ης, ἡ, P. N. [Amymome,] the daughter of Danaus and Europa. Ἡ ἔς Ἀμυμώμην οἷσέ τε τὰν Δανάω. Call. 5. 48. EPIITH. Δάραις, ῥόδῳ δάκτυλος.

Ἀμόμων, ὄνος, ὁ, adj. [inculpatus, egregius,] blameless, illustrious. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονα Αἰθιοπῆας. A. 423. SYN. Ἄμεμπτος, αἰνέτος, εὐκλείης, ἀνδρείος, ἄμωμος.

Ἀμυμώνιος, α, ὄν, adj. [Amymonius,] belonging to Amymone. Ἀμυμωνίοις. Phoen. 195. (Dochm. dim.)

Ἀμύνα, Dor. pro ἄμύνη, ης, ἡ, subst. [injuriae propulsatio, ops, auxilium,] a repelling of injuries, self-defence. Τὸ ξίφος ἀμφιβάλου μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἔς ἄμύναν. Phoc. 29. SYN. Τιμωρία, ἀρκέσις, ἐπιστροφή.

Ἀμυνίας, ου, ὁ, adj. [vindictae appetens,] vindictive, revengeful. Εὐθὺς ἦν ἄμυνίας. Equit. 569.

Ἀμυντέος, α, ὄν, adj. [repellendus,] must be repelled or resisted. Ἄλλ' ἄμυντέον τὸ πρᾶγμ', ὅστις γ' ἐνορχὸς ἔστ' ἀνὴρ. Lysistr. 661.

Ἀμυντορίδαι, ὡν, οἱ, P. N. [Amyntoridae,] Τὸ δ' Ἀμυντορίδαι Ματροῦθεν. Olymp. 7. 42.

Ἀμύντωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Amyntor,] a king of Argos and father of Phoenix. Φεύγειν νεικέα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο. I. 448.

Ἀμύντωρ, ὄρος, et ἄμυντήρ, ἥρος, ὁ, subst. [auxiliator, ultor,] a defender, an avenger. Ἀρκέσει, ἢ εἰν' ἄλλον ἄμυντόρα μερμηρίζω. π. 261. SYN. Ἀλεξητήρ, τιμωρός.

Ἀμύνω, f. ὤνῳ, et ἄμυνᾶθω, v. [arceo, auxilior, ulciscor,] to repel, to assist, to avenge. Πρόσω πᾶς πέτεται, καὶ ἄμυνει οἷσι τέκεσσι. Π. 265. SYN. Ἐπαμύνω, προσᾰμύνω, βόηθew, χραισμεῶ, ὀφέλλω, ὠφέλw, ἐπικουρῶ, ἀρήγω, ὑπερσπίζw, πρὸιστᾰμαι, ὑπερίστᾰμαι, ῥύθμαι, σὺνενργάζwμαι, συγκρατῶ, ἀπειργw, ἀρκέw, ἀλεξέw, ἀνάκωλύw, ἐκδίκew, τίw, τιμωρῶ, μετέρχomai.

Ἀμύσσω, f. ξw, v. [scalpo,] to scratch. Ἀμφ' αὐτῷ χύμενη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε. T. 284. SYN. Διαμύσσω, ξαίνw, διαξαίνw, σπαράττω, κνίζw, κῆταξew, ἀποδρύντω, λαφύσσω.

Ἀμυστί, adv. [integra amysti, patulo ore,] with open mouth, without closing the lips; i. e. at one draught. Βρόμιον πτεῖν ἄμυστι. Anac. 21.

Ἀμυστίζw, f. ἴσω, v. [hiante ore, large et avide bibo,] to drink a copious draught, to carouse. Κυ' Ἀ, εἰ, τί δράσεις; Σιλ. Ἡδῶς ἡμύστισα. Cycl. 562. SYN. Οἰνῶπτεw, χαλδὸν πίνw.

Ἀμυστις, ἰδὸς vel ἰός, ἡ, subst. [(1) largus haustus; (2) poculi genus,] (1) a large draught, (2) a species of cup. Πύκνην ἄμυστιν, ὡς σὺ, δεξιούμενοι. Rhes. 421.

Ἀμφάγαπάζw, f. ἄσω, et ἀμφάγαπάw, v. [amore, caritate amplector,] to embrace affectionately. Ἥλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν ἐγὼ δὲ μὴν ἀμφάγαπαζw. ξ. 381. SYN. Ἀγαπάw, φιλοφρονέw.

Ἀμφαγείρωμαι, v. [circa aliquem congregor,] to assemble round. Κόκυσεν τ' ἄρ' ἐπειτὰ θεαὶ δὲ μὴν ἀμφαγέροντο. Σ. 37. SYN. Ἀθροίζwμαι, ἀγειρίζwμαι.

Ἀμφάδιην, et ἀμφάδw, adv. [palam,] openly. Τῷ ῥά καὶ ἀμφάδιην μὲν ἄλεξεμῖναι ἄλξειν. N. 356. SYN. Ἀμφάδιᾶ, ἀνάφανδᾶ, προφανῶς, φάνερως, δηλως.

Ἀμφάδιος, α, ὄν, et ἀμφάδws, η, ὄν, adj. [manifestus,] plain, clear, open. Ἀνδράσι μίσγηται, πρὶν γ' ἀμφάδιον γᾰμὸν ἐλθεῖν. Ζ. 288. SYN. Δηλός, φάνερws, ἀριδηλός, ἐκδηλός, ἐμφάνής.

Ἀμφαίνw, see Ἀνάφαίνw.

Ἀμφαναῖα, as, ἡ, adj. sc. χώρα. The country of Amphane, a Doric city. Τόξοις ὤλεσεν, Ἀμφαναίας. Herc. F. 390.

Ἀμφᾰράβew, f. ἡw, v. [circumstrepo,] to ring around. Τεύχεᾶ δ' ἀμφᾰράβησε γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη. Φ. 408. SYN. Ἀράβew, ἀμφιάχω, περὶηχew, περικτύπew, περὶφωνew, περὶσφῶew, ἀμφᾰὔτew.

- Ἀμφασία, ας, ἡ, poet. pro ἁψασία, subst. [loquendi impotentia,] inability to speak. Δὴν δὲ μὴν ἀμφάσῃ ἐπέων λάβε τῷ δὲ οἱ ὅσσε. P. 695. SYN. Ἐκπληξίς.
- Ἀμφαῦτεω, idem quod Ἀμφαράβεω, q. v. Ἡδὲ καὶ ἐκ Τρώων Κῶρυθες δ' ἀμφ' αὖθον αὖτευν. M. 160.
- Ἀμφαῖω, v. [tracto, contrecto,] to touch, to handle. Χεῖρῶσιν ἀμφαῖδωντῷ, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὄρωντῷ. o. 461. SYN. Ψηλάφω, ἐπιψηλάφω, ἄπτύμαι, ἐφάπτύμαι, ψαύω.
- Ἀμφελικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [circumdatus,] surrounded, bound round. Ἀπлатὸν ἀμφελικτὸς ἔλικ' ἐφρούρει. Herc. F. 399.
- Ἀμφέπω, et ἀμφίεπω, v. [circa aliquid versor, tracto, curo,] to be employed or engaged about. Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἀμφέπον' αἱ δὲ γυναικῆς. Σ. 559. See also Ω. 804. SYN. Περῖεπω, θεράπεύω, μετ'ἀχειρίζομαι, ἐγχειρίζομαι, ἐνεργέω, διακονέω, κατευθύνω, ὑπηρετέω.
- Ἀμφεύγω, pro ἀναφεύγω, v. [vito,] to escape. Πάρῳ δ' ὀλίγον ἀμπέφυγες. Iph. T. 871. SYN. Ἀποφεύγω, ἐκκλίνω, ὑποστέλλω, ἀποδιδράσκω.
- Ἀμφήκης, ἔος, adj. [utrimque acutus,] two-edged. Δὺ ξιφὸς ἀμφηκες' ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ. Φ. 118. SYN. Ἀμφίστομος, ἀμφίγυος, ἀμφιδάης, ἀμφιθηκτός, δίστομος.
- Ἀμφηρέφης, ἔος, adj. [undique tectus,] covered on all sides. Τόξ' ὁμοῖσιν ἔχων, ἀμφηρέφεα τὲ φάρετρήν. A. 45.
- Ἀμφήρης, ἔος, adj. [utrimque remis appulsus,] rowed on both sides. Αὐτὸς λαβὼν εὐθυνὸν ἀμφήρες δόρυ. Cycl. 15.
- Ἀμφήριστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [controversus, dubius,] disputed, contended for. Καὶ νῦ κεν ἡ πᾶρελασ', ἡ ἀμφήριστὸν ἔθηκε. Ψ. 382. SYN. Ἀμφιδήριτος, ἀμφιλόγος, ἀμφιδόλος, ἀμφιδόξος.
- Ἀμφί, prep. [circum, propter,] around, about, concerning. Γυναῖκος, ἀμφὶ βωμὸν ἀγνισθεὶς φόνω. Iph. T. 711. SYN. Περὶ, πρὸς, κατὰ.
- Ἀμφιάλῃς, ου, ὁ, P. N. [Amphialus,] the son of Polyneüs. Ἀλμαῖτ' δ' Ἀμφιάλος πάντων πρῶφερέστατος ἦεν. Θ. 128.
- Ἀμφιάλῃς, ου, ὁ et ἡ, adj. [a mari undique cinctus,] sea-girt. Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν. α. 401. SYN. Ἀμφίρρύτος.
- Ἀμφιᾶραῖς, ου, Ἀμφιᾶρεως, et Ἀμφιᾶρεως, ἔως et ἡς, ὁ, P. N. [Amphiaras.] Αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσῶν Ἀμφιᾶρῶν. o. 244. EPIΘH. Λαοσσῶς, θράσυμῆδης. PHR. Μέγας πρῶφῆτης, μάντις Ὀϊκλείδης σφῶς, πόλεμοιὺ νέφους.
- Ἀμφιάχω, v. [circumsono,] to cry or shriek loud. Τῇν δ' ἐλελιζάμενος πτερύγος λαβὼν ἀμφιάχυν. B. 316. SYN. Ἀμφαράβεω, ἀμφιβόω.
- Ἀμφίβαινω, v. [sto super, circumeo, tueor,] to walk about, to protect. Ὅς Χρύσην ἀμφίβεβηκας. A. 37. SYN. Περὶβαίνω, περὶπύλω, φράσσω, ῥύομαι.
- Ἀμφιβάλλω, f. βάλλω, p. βέβληκα, v. [(1) circumjicio, (2) med. induo,] (1) to throw round, (2) to put on. Πρόσειδον' ἀμφιβάλλε μα-στόν. Phœn. 314. SYN. Ἀμπέχω, περὶτίθημι, ἀσπάζομαι, ἀντέχωμαι, ἀμφιέννυμαι.
- Ἀμφιβασίς, ἔως, ἡ, subst. [(1) circumventio, (2) defensio, (3) lis. Vid. Damm.] (1) the being surrounded, (2) protection, (3) quarrel. Δεῖς δ' ὅγ' ἀμφιβάσιν κρατερὴν Τρώων ἀγέρωχων. E. 623. SYN. Ἀρωγὴ, ἀμφισβήτησις, ἐρίς.
- Ἀμφιβίους, ου, ὁ et ἡ, adj. [in terra et in aqua vivens,] amphibious. Ἀμφιβίον γὰρ ἔδωκε νόμῳ βατράχοισι Κρονίων. Batrom. 59.
- Ἀμφίβλημα, ἄτος, et ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, subst. [indumentum, munimentum,] anything thrown round, a protection, a defence. Πέπλους δὲ τοὺς πρὶν λαμπρὰ τ' ἀμφίβλημάτα. Hel. 422. SYN. Ἀμπέχονη, ἐρύμα.
- Ἀμφιβύητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde celebr,] very famous, celebrated. Ἐσπερὸς ἀλλ' αἰεὶ σὲ καταβλέπει ἀμφιβύητον. Call. 4. 303. SYN. Εὐκλῆς, πύλυφάτος, περὶβύητος, ἀγακλύτος, ἐπικλύτος, ἀγαστός.
- Ἀμφιβόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [circumjectus,] thrown round, encompassing. Κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλους λῖνοισι. Troad. 540.
- Ἀμφιβουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [consilii incertus,] uncertain in counsel, wavering. Ὡς ἀμφιβουλὸς οὐσα θυμοῦσθαι πόλει. Eum. 736.

- ¹ Ἀμφίβροτος, η, ὄν, adj. [hominem undique cingens,] covering a man on every side. Ἀσπίδος ἀμφίβροτης. B. 389.
- ² Ἀμφίγνηω, v. [valde lætor,] to be exceedingly rejoiced. Σὺ δὲ φρένας ἀμφίγνηθῶς. Hom. Ap. 273.
- ³ Ἀμφίγυῖς, εντός, ὁ et ἡ, adj. [utroque pede captus,] lame of both feet, an epithet of Vulcan. Καλή, τὴν ὤπνιέ περικλυτός Ἀμφίγυῖς. Σ. 383. SYN. Χωλός.
- ⁴ Ἀμφίγυος, ου, ὁ et ἡ, adj. [superne et inferne ferrum habens, robustus,] having iron at both ends; strong, robust. Ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινές. Trach. 504. EXP. Ἀντίπαλος, πάντῃ ισχυρός, ἢ μάχεσθήμενοι χερσὶ καὶ ποσίν.
- ⁵ Ἀμφίδαίω, v. [circum accendo,] to kindle around, to blaze about. Ἀστυ τὸδ' ἀμφιδέδρῃ· σὺ δ' ἂν μάχεσθαι καὶ ἄλλῳ. Z. 329.
- ⁶ Ἀμφιδάκρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde luctuosus,] very mournful, much wept for. Πόθον ἀμφιδάκρυτον αἶε κατέχων. Phœn. 340. SYN. Πολυδάκρυτος, θρηνώδης.
- ⁷ Ἀμφιδάμας, αντός, ὁ, P. N. [Amphidamas.] Σκάνδειαν δ' ἄρ' ἄρ' ὥκ' Κῦθηρῳ Ἀμφιδάμαντι. K. 268. EPIITH. Δαΐφρων, ἀγήνωρ, ἀμύμων.
- ⁸ Ἀμφιδάσους, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [valde hirsutus,] very shaggy, impenetrable, an epithet of the Ægis. Δεινὴν ἀμφιδάσειαν. O. 309. SYN. Ἀμφίμαλλος, δάσους.
- ⁹ Ἀμφιδέξις, ου, ὁ et ἡ, adj. [ambidexter, geminus,] equally expert in the use of both hands, two. Λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδέξιοις ἄκμαϊς. Œ. R. 1260.
- ¹⁰ Ἀμφιδέω, v. [circumligo,] to bind round. Ἀμφέδεον, μᾶλ' ἀλλὰ πολλὰ παρηγορεοντές ἐς ἀλκήν. Apoll. 2. 63. SYN. Περιδέω, περιζώννυμι, ἀνάδεω.
- ¹¹ Ἀμφιδινέω, v. [circumvolvo,] to roll or whirl round. Ἀμφιδέδινηται πόλεος δὲ οἱ ἀΐξος ἔσται. Ψ. 562. SYN. Ἀμφιέλισσω, περιείλω, ἀμφικύλιω, περιχέομαι.
- ¹² Ἀμφιδόκευ, v. [speculor, insidior,] to watch, to lie in wait. Τὰ καὶ τὰ τὸν ἔρωτ' ἀμείβεσθαι ἀμφιδόκευ. Bion. 2. 6. SYN. Κατασκοπέω.
- ¹³ Ἀμφιδόξος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dubius animi,] doubtful, wavering. Τοῖσδε δώμασι κοῖραν ἀμφιδόξος πελάζω. Dan. 52.
- ¹⁴ Ἀμφιδρομία, ων, τὰ, subst. ["dies quintus a natis infantibus, quo obstetrices eos circa focum ferebant currentes." Malib.] a festival upon the fifth day after the birth of a child, on which the parents named him. Οὗτ' ἀμφιδρομία τῆς κύνῃς αὐτοῦ μένει; Lysistr. 758.
- ¹⁵ Ἀμφιδρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [circum currens,] running round. Ἀμφιδρόμον κύκλειται. Aj. Fl. 351. SYN. Ἐλικδεΐδης.
- ¹⁶ Ἀμφιδρύφης, εὖς, et ἀμφιδρύφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [undique laceratus,] tearing both cheeks for sorrow. Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρύφης ἀλόχος Φυλάκη ἐλελείπτω. B. 700. SYN. Ἐσπαραγμένος.
- ¹⁷ Ἀμφιδύμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui undique accedi potest,] having an entrance on both sides. Ἀμφιδύμοι κείνται δ' ὑπὲρ ὕδατος Αἰσίοιο. Apoll. 1. 940.
- ¹⁸ Ἀμφιδύομαι, f. m. ὑσῶμαι, v. [induo,] to put on, to clothe. Κείνον παροίθην ἀμφιδύσεται χρῶϊ. Trach. 604.
- ¹⁹ Ἀμφιέλιστος, η, ὄν, adj. [qui utrimque remis impellitur,] rowed on both sides. Μηδὲ ἕα νῆας ἀλλ' ἐλκόμεν ἀμφιέλισσας. B. 165. SYN. Ἀμφήρης.
- ²⁰ Ἀμφιέλισσω, vel ἀμφέλισσω, v. [circumplico,] to fold round. Λάβεσθ' μοι τῆσδ' ἀμφιέλιξαντες χεῖρας. Androm. 426. SYN. Περιπλέκω, ἀμφιδινέω, ἀμφικύλιω, ἐγκυκλέω.
- ²¹ Ἀμφιέννυμι (vel ἀμφιέννω), f. ἀμφέσω, v. [induo,] to put round, to put on, to clothe. Πρῶτ' ἂν μὲν οὖν λούσαντ' καὶ ἀμφέσαντ' χιτῶνας. Ψ. 142. SYN. Ἀμπέχω, περιδύνω, περιβάλλω, περιστέλλω.
- ²² Ἀμφίεπω, idem quod ἀμφέπω, q. v. Ὡς οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἐκτόρος ἱπποδάμοιο. Ω. 804.
- ²³ Ἀμφιζάνω, v. [adhæreo,] to cling to. Νεκτᾶέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφιζάνε τέφρῃ. Σ. 25. SYN. Περικαθμαι, προσάγχω, συνάπτωμαι.

- 'Αμφιζευκτός, ¹ ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque colligatus,] joined to both sides. Τὸν ἀμφιζευκτὸν ἐξᾶμείψας. Pers. 135.
- 'Αμφιθάλασσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bimaris,] having a sea on each side, surrounded by the sea. Στέλλεν ἐς ἀμφιθάλασσόν. Olymp. 7. 59. SYN. 'Αμφιᾶλός.
- 'Αμφιθάλλης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [undique florens,] flourishing on every side, successful, happy. 'Ἴτῦν, 'Ἴγυν, στένουσ' ἀμφιθάλλης κἀκοῖς. Agam. 1113. SYN. Εὐδαίμων, ἀτάλαμπωρὸς.
- 'Αμφιθέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. ["epith. phialæ, incertæ significationis." Vide Damm. c. 1042.] "capable of being laid on either end, said of a cup or goblet which has a double bottom." Jones. Πέμπτω δ' ἀμφιθέτον φιάλην ἁπῶρων ἐθηκέ. Ψ. 270. SYN. 'Αμφικύπελλος.
- 'Αμφιθεῶ, f. θεῖσθαι, v. [circumcurro,] to run about. "Ἰσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναί ἀμφιθεοῦσι. κ. 413. SYN. Περύτρεχω, θυάζω.
- 'Αμφιθηκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque acutus,] two-edged. "Ἐπαισέ τις ἀμφιθήκτω ξίφει. Antig. 1308.
- 'Αμφιθῶρεω, v. [undique assulto,] to jump about, to spring on. Αἰήτην οἱ δ' ὦστέ θοοὶ κύνες, ἀμφιθῶρόντες. Apoll. 3. 1372.
- 'Αμφιθρεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [undique concretus,] coagulated. Ἐάν γάρ ἀμφιθρεπτόν αἷμα τῶν ἔμων. Trach. 572. SYN. Πέπηγώς.
- 'Αμφιθύρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [binas fores habens,] having two gates. Οἶκον μὲν ὄρας τόνδ' ἀμφιθύρῳ. Philoct. 159.
- 'Αμφικάλυπτω, v. [circumtego,] to envelope, to surround. Πυρσοῦ δ' ἀμφεκάλυφθῃ. Herc. F. 360. SYN. Περιστελλῶ, καλύπτω, στεγάζω, καταστεγάζω.
- 'Αμφικεάζω, v. [circumscindo, excortico,] to cleave into two parts. Πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας. ξ. 12. SYN. Περισχίζω, διαίρω, κατασχιζώ.
- 'Αμφικείμει, v. [jaceo,] to lie about, to border on. Τοῖαυτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι. Cē. C. 1620.
- 'Αμφικίων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [undique columnis ornatus,] decorated around by columns. Ἐκρυπτὸν αὐτόν, ὅστις ἀμφικίωνας. Antig. 285.
- 'Αμφικλυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui undique alluitur,] washed, sea-beaten on all sides. Ἀκτὴ τις ἀμφικλυστός Εὐβοίας ἄκρον. Trach. 754.
- 'Αμφικόμοσ, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene frondosus,] densely covered with hair, leafy. Θάμνῳ ἐπ' ἀμφικόμῳ κατᾰκέειμένως. P. 677. SYN. Εὐκόμοσ, χαιτήεις.
- 'Αμφικράνως, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque habens capita,] double-headed. Τήν τ' ἀμφικρανὸν καὶ πάλυμβλαστὴ κνύα. Herc. F. 1274.
- 'Αμφικρέμαω, ἀμφικρέμημι, ἀμφικρέμαι, f. ἄσω, v. [circumpendeo,] to hang or hover about, to suspend, to beset. Θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανταί ἐλπιδές. Isth. 2. 64.
- 'Αμφικρημνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque præcipitium habens,] having a precipice on each side. Ἦν δ' ἄγκος ἀμφικρημνὸν ὑδάσι διαβροχόν. Bacch. 1049.
- 'Αμφικυλίω, v. [circumvolvo,] to roll about, to tumble over. Δάψεν υἱὸν φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις. Nem. 8. 40.
- 'Αμφικύπελλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque poculum habens,] double-cupped.² Χρύσειον δὲ πᾶς ἀμφικύπελλον. Z. 220.³
- 'Αμφιᾶλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [loquax,] talking with both lips, chattering, babbling. Δὴ χεῖλεσιν ἀμφιᾶλοῖς. Ran. 679.
- 'Αμφιᾶφής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [utramque manum complens,] that which can be held only in both hands, large, capacious. Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιᾶφής δυνάμεις. Ol. 9. 122.
- 'Αμφιᾶχαινω, v. [circumfodio,] to dig around. "Ἡτοῖ ὁ μὲν κατ' ἔχων κέφαλήν, φῦτόν ἀμφεᾶχαινε. ω. 241. SYN. Περισκάπτω, περιῶρύττω, περιᾶφρεύω.
- 'Αμφιλεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dubius,] controverted, doubtful. Ἀμφιλεκτός

¹ For the meaning of this word see an excellent note in the Glossary of Blomfield's Pers. 135.

² See Clarke's note, II. A. 584.

³ Χρύσειον is here scanned as a spondee.

- ἀνθρώποις ἔρις. Phœn. 509. SYN. Ἀμφιβόλος, ἀμφιλόγος, ἀμφήριστος, ἐνδοιαστος, ἀκρίτος, ἀδελός, φίλνευκος.
- Ἀμφιλόγῃα, ας, ἡ, subst. [disceptatio,] doubt, dispute. Νεῖκεᾷ τε ψευδεᾶς¹ τὲ λόγους ἀμφιλόγῃας τῷ. Hes. Theog. 229. SYN. Ἀμφιβόλιᾶ, ἀμφιβᾶσις, ἔρις, στασις.
- Ἀμφιλόγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dubius, ambiguus,] equivocal, controverted, doubtful. Μηδὲ ποτ' ἀμφιλόγους ὀργάς. Med. 637.
- Ἀμφιλόγως, adv. [dubie, ambigue,] doubtfully, equivocally. Pers. 902. See Bl.
- Ἀμφιλόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque cristatus,] having two plumes or crests. Ἀμφιλόφον ζυγόν. Antig. 351.
- Ἀμφιλόκος, η, ὄν, adj. [sublustris, antelucanus,] dusky or grey, as applied to the night or morning. Ἦμος δ' οὐτ' ἄρ' αὖ πω ἡώς, ἐπὶ δ' ἀμφιλόκη νύξ. H. 433. SYN. Λυκόφως, περίορθρον. PHR. Νυκτὸς ὅταν τρίτατον λαχὸς ἴσῃται, ἐγγυθὶ δ' ἡώς.
- Ἀμφιμάσσω, vel potius ἀμφιμάσμαι,² v. [abstergeo,] to wipe, to clean. Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατ' δὲ κρητῆρας. v. 152. SYN. Μάσσω, ἀπομάσσω, ἀποσμάω.
- Ἀμφιμασχᾶλος, ου, ὁ, sc. χίτων, subst. [vestis humeralis,] a coat with sleeves reaching to the arm-pit, worn by freemen only. See Hesych. Οὐ πῶποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν δῆμῶν ἡζήσωσας. Equit. 882.
- Ἀμφιμάχῃμαι, v. [pro aliquo vel circa aliquid pugno. Damm.] to fight for, or about, anything. Ἡπῖα εἰδυῖη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται. Π. 73.
- Ἀμφιμέδων, οντός, ὁ, P. N. [Amphimedon,] Παῖδᾶ Μελανθῆος, τὸν ἀγακλύτῶν Ἀμφιμέδοντά. ω. 103.
- Ἀμφιμέλας, αινᾶ, ἄν, adj. [omnino niger,] black all round, very black.³ Ἀλκῆς καὶ σθενέος πλητο φρένας ἀμφιμέλαινας. P. 499.
- Ἀμφιμήτωρ, et Dor. ἀμφιμάτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [frater ex diversa matre,] spoken of those who have different mothers, but the same father; a half-brother. Οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους. Androm. 466. SYN. Ἐτερόμήτωρ, ἀμφιγόνος.
- Ἀμφιμυκάω, v. [circummugio,] to bellow round about, to re-echo loudly. Καλὸν αὐιδιάει, δαπέδον δ' ἅπαν ἀμφιμυκέν. κ. 227. SYN. Ἀμφιᾶχω.
- Ἀμφινεικῆς, ἔος, et ἀμφινεικητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [de quo lis est,] struggled or contended for. Τὰν ἀμφινεικῇ Δηϊάνειράν ἄελ. Trach. 105. See also Trach. 527.
- Ἀμφινέμῃμαι, v. [circum habito,] to dwell around. Οἱ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδέλῃ-λὸν ἀμφινέμονται. τ. 133. SYN. Πέρι οικῶ, κατοικῶ.
- Ἀμφινέω, v. [ambigo, cum dubitatione animadverto,] to be in doubt. Ἐς δαιμονίων τεράς ἀμφινέω. Antig. 382. SYN. Ἀπόρεω, ἀμφισβητέω, ἀμφιβάλλω, διατάζω, δοιάζομαι.
- Ἀμφινόμη, ης, ἡ, P. N. [Amphinome,] Δεξιμένην τῇ, καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιᾶν-νείρῃ. Σ. 44.
- Ἀμφινόμος, ου, ὁ, P. N. [Amphinomus,] Οὐπω πᾶν εἶρηθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφινόμος ἰδὲ νῆᾶ. π. 351.
- Ἀμφιξέω, v. [circum rado,] to cut round. Κορμὸν δ' ἐκ ρίζης προτάμων ἀμφέξεσά χαλκῷ. ψ. 196. SYN. Περιξύνω.
- Ἀμφιόνιος, α, ὄν, adj. [Amphionius,] belonging to Amphion. Τὰς Ἀμφιόνιᾶς τῇ λῦρας ὑπὸ πύργος ἀνέστα. Phœn. 838.
- Ἀμφίος, ου, ὁ, P. N. [Amphios,] Τῶν ἡρχ' Ἀδρηστικός τῇ καὶ Ἀμφίος λινυθώρηξ. B. 830.
- Ἀμφιπάλυνω, v. [undique conspergo,] to sprinkle on all sides. Φάρμακᾶ μνδή-νας, ἡμὲν σᾶκος ἀμφεπάλυνεν. Apoll. 3. 1246.
- Ἀμφιπέδδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [campis cinctus,] having a plain on both sides. encompassed by plains. Νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμ-φιπέδδον. Pyth. 9. 94.
- Ἀμφιπέλωμαι, v. [existo,] to exist, to be. Ἡρὶς ἀκούοντεςσὶ νέωτάτῃ ἀμφιπέ-ληται. α. 352. SYN. Εἰμί, ὑπάρχω, πάρεμι.

¹ Ψευδεᾶς is here scanned as a spondee. ² Vid. Damm. c. 1460. ³ Vid. Damm. c. 1364.

- Ἀμφίπενῶμαι, et ἀμφίπυνῶμαι, v. [in aliqua re elaboro,] to be employed or engaged in. Τοὺς μὲν τ' ἡγεροὶ πολὺφάρμακοὶ ἀμφίπενονται. Π. 28.
- Ἀμφίπερικτιόνες, ων, οἱ, subst. [circum habitantes,] neighbors. Οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφίπερικτιόνας. Tyrt.
- Ἀμφίπεριστείνῶμαι, v. [undique premor, gemo,] to be cramped on all sides, or to groan around. Ἀμφίπεριστείνωνται· ἰδωσὶ δὲ πίνονα καρπὸν. Call. Del. 179.
- Ἀμφίπεριστροφᾶω, v. [circumverto, to turn or twist about. Ἐκτωρ δ' ἀμφίπεριστροφήα καλλιτρίχᾶς ἵππους. Θ. 348. SYN. Περίελαύνω.
- Ἀμφίπεριφθινύθω, v. [circumcirca pereō,] to perish or decay all round. Φλοιὸς δ' ἀμφίπεριφθινύθει, πίπτονσ' δ' ἅπ' ὅζοι. Hom. Ven. 272.
- Ἀμφίπιάζω, Dor. pro ἀμφίπιέζω, v. [corripio,] to seize. Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφίπιαξέ λυκός. Theocr. Ep. 6.
- Ἀμφίπίπτω, v. [amplector,] to embrace. Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσ' φίλον πόσιν ἀμφίπτεσούσα. Θ. 523.
- Ἀμφίπινῶ, v. [ad genua provolvor,] to fall down before, to kneel. Ἀντόμαϊ ἀμφίπίνουσά τῷ σὸν γόνυ καὶ χερᾶ, δειλαῖαν. Eur. Suppl. 289.
- Ἀμφίπλεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [implicitus,] entangled, entwined. Ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες. Trach. 520. SYN. Ἐμπεπλεγμένος, ἐνδεθελς.
- Ἀμφίπλεκω, v. [circumnecto, amplector,] to weave round, to embrace. Κεῖσθω δὲ μοι μῖτον ἀμφίπλεkein. Eur. fr. Erechth. 6. 1. (Anapæst. dim.) SYN. Περιπλέκω, περιπτύσσω, ἀμφίβάλλω, προσπερίβάλλω.
- Ἀμφίπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [undique percussus; item, undique feriens,] beating, and (passively) beaten on all sides. Πῶς ποτὲ πῶς ποτ' ἀμφίπληκτοι. Philoct. 688.
- Ἀμφίπληξ, ἡγός, ὁ et ἡ, adj. [utrimque feriens,] striking on both sides. Καὶ σ' ἀμφίπληξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρός. Œ. R. 417.
- Ἀμφίπῶλεω, et ἀμφίπῶλέω, v. [versor circa,] to be engaged about, to wait on, to serve. Τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφίπῶλεuεις; ω. 256. SYN. Ἀμφίπενῶμαι, ἀκλουθεῶ, διακονεῶ, περίπῶλεω, θέρᾶπέω, λατρεύω, ὑπηρετέω, ὑπουργεῶ.
- Ἀμφίπῶλός, ου, ἡ, subst. [famula,] a female attendant. Ἀμφίπῶλοι μὲν ἐπειτὰ θῶος ἐπὶ ἔργα τράποντο. Γ. 422. SYN. Δμῶς, θέρᾶπαινᾶ, οἰκέτις, προπῶλός, λατρίς, παιδίσκη, ὑπηρετίς, δούλη, ὑπουργός. ΕΡΙΤΗ. Εὐπτελός, εὐπλοκάμους, κεδνὴ, πύλαωρός, λευκῶλένης, χουσειή, τᾶμνη, γραῦς.
- Ἀμφίπῶλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [toto circuitu pervius,] turning on every side, circular. Τάφον ἀμφίπῶλόν. Ω. 1. 149.
- Ἀμφίπῶτᾶμαι, v. [circumvolito,] to flit about. Μήτηρ δ' ἀμφεπῶτᾶτο ὀδονομένη φίλα τέκνα. Β. 314.
- Ἀμφίπῶλῖς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [urbi circumdata,] surrounding a city. Ἔμοι δ' ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπῶλῖν. Choëph. 68. SYN. Ἀμφίτειχής.
- Ἀμφίπῶχῃ, ἡς, ἡ, subst. [complexus,] an embrace. Δός χερὸς φίλημά μοι σῆς σώματός τ' ἀμφίπῶχάς. Ion. 521. See Valck. Phœn. 1665.
- Ἀμφίπῶλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bifores portas habens,] having a gate on both sides. Λέξον· ἐπ' ἀμφίπῶλου γὰρ ἔσω. Med. 134.
- Ἀμφίπῶρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [circum ardens,] blazing around. Τί γὰρ κέρανῶν ἀμφίπῶρον. Ion. 210.
- Ἀμφίρῶτός, et ἀμφίρῶτός, η, ὄν, adj. [circumfluens,] surrounded by a stream, sea-girt. Νήσῳ ἐν ἀμφίρῳτῃ, ὅθι τ' ὀμφᾶλός ἐστὶ θάλασσης. α. 50. SYN. Ἀμφιᾶλός, περίρῶτός, περίρῶός.
- Ἀμφίρῶξ, ὡγός, ὁ et ἡ, adj. [undiquaque abruptus,] torn away on all sides, applied as an epithet to rocks in Apoll. 1. 995. Πέτρας ἀμφίρῶγας ἀερίζοντες ἐβαλλόν.
- Ἀμφίς, adv. [utrimque, circa, in medio, seorsum, extra,] on both sides, about, apart, without. Τρώων, οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφίς Ὀλύμπιᾳ δώματ' ἔχοντες. Β. 13.
- Ἀμφίσβαινᾶ, ἀς, ἡ, subst. [serpentinus genus,] a species of serpent. Τύχοιμ' ἄν;

¹ Eustath. II. Γ. p. 394, 31—299. remarks that προπῶλός is used to denote both a male and a female attendant, ἀμφίπῶλός, only a female. See Monk. Hipp. 200.

- ἀμφίσβαιναι ἢ Σκύλλαν τινά. Agam. 1204.
- Ἀμφιστάμαι, v. [undique circumsto,] to stand round. Ἀμφίσταντο δὴ, ἄστυ διαπράττειν μεμῶτες. Λ. 732. SYN. Περίστάμαι.
- Ἀμφιστέλλομαι, et -ω, v. [amicio, induo,] to clothe, to put on. Ἀμφιστελλόμενα τὰν ζυστιδᾷ τὰν Κλεᾶριστας. Theocr. 2. 74. SYN. Ἀμπέχω, περιστέλλω.
- Ἀμφιστόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [anceps, duplex,] having two edges, double. Ἦν κρᾶτ' ἐρεψον καὶ λάβυσ ἀμφιστόμους. OE. C. 473.
- Ἀμφιστρατάομαι, v. [circumsideo hostiliter, obsideo,] to beleague. Τὴν ἀμφεστράτωντο διαρράϊσαι μεμῶτες. Λ. 712. SYN. Διάμαχῶμαι, ἀμφίμαχῶμαι, ἀγωνίζομαι, περιμαχῶμαι.
- Ἀμφιστρέφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [in diversa versus,] twisted about. Τρεῖς ἀμφιστρέφεις, ἐνὺς αὐχένος ἐκπέφυται. Λ. 40.
- Ἀμφίταρβης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [undique terrens,] very alarming. Ἡ δ' ἀμφίταρβει τῷδ' ἐπώμωξεν πάθει. Choëph. 540.
- Ἀμφίτειχης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [moenia circumdans,] investing the walls of a city. Τὸν ἀμφίτειχῇ λέων. Sept. Theb. 277. SYN. Ἀμφίπολις.
- Ἀμφίτιμι, v. [circumpono, et in med. circum me pono,] to place round; in the middle voice, to put on. Κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφίθεις κἀρὰ πέπλοις. Hee. 432. SYN. Ἀμφίβάλλω, περὶτίθημι, προσπερὶβάλλω.
- Ἀμφίτιτυβίζω, v. [cacabo,] to call like a partridge, or like birds in general. Ἀμφίτιτυβίζεθ' ὦδε. Av. 235.
- Ἀμφίτομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque secans,] cutting on both sides, two-edged. Τὸν δυσδαίμον' ἀμφίτομον. Hipp. 1372. SYN. Ἀμφήκης, ἀμφιστόμος, ἀμφίθηκτος, δίπαλτος.
- Ἀμφίτορνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [undique tornatus,] wrought around with a turner's wheel, well polished. Θέσθ' ἀμφίτορνὸν ἀσπίδ' Ἐκτόρος πέδω. Troad. 1156.
- Ἀμφίτρεμος, et ἀμφίτρεμω, v. [ab omni parte tremo,] to tremble all over. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβροσίους ἑάνους τρέμε' τὴν δὲ πρότι οἶ. Φ. 507. See δ. 820.
- Ἀμφίτρέχω, f. θρέξω, v. [circumcurro,] to run round. Σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμε. Pyth. 3. 70. SYN. Περιτρέχω, περιέρχῶμαι.
- Ἀμφίτηρς, ἦτος, ὁ et ἡ, adj. [ab utraque parte perforatus,] bored through. Δι' ἀμφίτηρτος αὐλοῦ πέμπει πνοή. Phil. 19.
- Ἀμφίτριτη, ης, ἡ, P. N. [Amphitrite,] (1) the daughter of Oceanus; (2) the sea. Ἐπ' Ἀμφίτριτας ῥόθιω. Iph. T. 427. SYN. (2) Θάλασσα. EPIITH. (1) Κυᾶνωπίς, ἔυσφύρος, κυᾶναυγής, χρυσῆ, χρυσηλακᾶτος: (2) ἀγάστωνός, πολὺβρομός, πολύστονός, βάρυβρομός, ἐρίδονπός, γλαυκή, ἰχθυόεσσα, αἰτρυγέτος, πόλις, πολὺφλοισβός, ἀπερίττος.
- Ἀμφίτρυων, ωνός, ὁ, P. N. [Amphitryon,] the husband of Alcmena. Τὴν δὲ μετ' Ἀλκμήνην ἰδὼν Ἀμφίτρυωνός ἀκοιτῖν. Λ. 265. EPIITH. Ἀρήϊός, Ἀργεῖός, λαοσσός, δόρυσσός, δίφρηλάτης, μὲνέχαρμης.
- Ἀμφίφαείνω, v. [circumcirca luceo,] to shine all round. Καλὰ καὶ ὑψὶ βίβας αἴγλη δὲ μὴν ἀμφίφαίνει. H. Apoll. 202.
- Ἀμφίφαλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [undique cristatus,] having a crest, adorned on all sides with studs; flowing all round. Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κύνειν θετὸ τετραφάληρον. E. 743.
- Ἀμφίφανής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [omnibus notus,] very clear. Δηλὰ καὶ ἀμφίφανῇ, καί. Androm. 834.
- Ἀμφίφορεὺς, et ἀμφορεὺς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [amphora, vas utrimque auriculas habens,] a large cask or vessel having two handles. Χρύσεον ἀμφίφορηᾶ. Διωνυσιοῦ δὲ δῶρον. ω. 74. SYN. Κεράμιον, σῆρος. EPIITH. Θυώδης, ἐγκύμων, εὐδομός.
- Ἀμφιχαίνω, f. ἄνω, v. [inhio, absorbeo, devoro,] to gape widely, to devour. See Dr. Bl. Choëph. 538. Ἀμφέχανε στῦγερῇ, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ. Ψ. 79. SYN. Ἐγχαίνω, ἐπιχαίνω, κατὰπίνω.
- Ἀμφίχέω, f. χεύσω, v. [circumfundo,] to pour around, to spread over. Ἐγρετὸ δ' ἐξ ὕπνου θείη δὲ μὴν ἀμφέχουτ' ὀμφή. B. 41. SYN. Περιχέω.
- Ἀμφίχορεύω, v. [circum choreas ago,] to dance round. Ὀχλὸς ἐνδελέχως ἀμφίχορεύει. Eur. fr. Pirith. 1. 6.

**Ἀμφίχρυσος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [inauratus,] gilded all around. *Εἰτ' ἀμφίχρυσον φάσγιον κώπης λαβών*. Hec. 547.

**Ἀμφίχυτος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [aggere circumfusus,] spread, heaped around. *Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο*. Υ. 145.

**Ἀμφίων*, ὄνυς, ὁ, P. N. [Amphion,] the son of Jupiter and Antiope, the founder of Thebes, (2) a general of the Epeans, (3) Nestor's maternal grandfather. *Καὶ ῥ' ἔτεκεν δῶδ' παῖδ', Ἀμφιδῶν τε Ζηθόν τε*. Λ. 261. SYN. *Διογενῆς*, *λυροκτύπος*, *λίθον ἄπνδον εἰς δρομὸν ἔλκων*.

**Ἀμφῶν*, pro *ἀνὰ φῶν*. Vid. κ. 298, et *Φῶνός*.

**Ἀμφόρεαφόρεω*, v. [amphoram gesto,] to carry a cask. *Κάπειτ' ἄ μισθοῦ σαντὸν ἀμφόρεαφόρεῖν*. Arist. fr. Hero, 2.

**Ἀμφορίδιον*, ου, τὸ, dim. of *ἀμφορεύς*, subst. [vasculum, testaceum, vinarium,] a little wine-vessel, a small cask. *Τούτων ἁπάντων τὰ Θᾶσ' ἀμφορίδιᾶ*. Eccles. 110.

**Ἀμφορεύς*, ἔως, ὁ. Cycl. 327. Vid. in **Ἀμφιφύρευς*.

**Ἀμφοτέρως*, α, ὃν, adj. [uterque,] both. *Ἀμφοτέρας δ' ὄφρως συνέλεον λίθος, οὐδὲ οἱ ἔσχεν*. Π. 740.

**Ἀμφρυσός*, ου, ὁ, P. N. [Amphrysus,] a river in Thessaly. *Αἰθαλίδης· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρυσοῖο ῥῶσιν*. Apoll. 1. 54.

**Ἀμφω*, οἶν, [ambo,] both. *Ἀμφῶ ὅμως θυμῷ φίλῃονσά τε κηδόμενη τε*. Α. 196.

**Ἀμφώβολός*, ου, ὁ, subst. [missile,] a weapon hurled by both hands. *Οἱστοί, μεσάγκυλ', ἐκλυτοί τ' ἀμφώβολοι*. Andr. 1133. SYN. *Ἄκων*, *ἄκόντιον*, *βέλδς*.

**Ἀμφωτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrimque auritus, sive ansatus,] two-eared. *Χρυσέων, ἀμφωτόν· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα*. X. 10.

**Ἀμώμητος*, et *ἄμωμός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [inculpatus, irreprehensibilis,] blameless, excellent. *Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο*. M. 109. See also Theocr. 18. 25. SYN. *Ἄμεμπτος*, *ἄμεμψής*, *ἄμύμων*, *εὐκλής*, *ἀνδρείδς*.

**Ἀνά*, (1) prep. [per, cum,] up, along, through, by, by means of, with : (2) [o rex,] O king, the vocative of *ἄναξ* : (3) [surge,] for *ἀνάσθηθι*, up, rise up, arise. (1) *Νοῦσ' ἄν' ἀνὰ στρατὸν ὦρσ' ἐκ κήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί*. Α. 10. See (2) ρ. 352. (3) Σ. 178.

**Ἀνάβαίνω*, f. *βήσμαι*, p. *βέβηκα*, v. [ascendo, conscendo,] to go up, to ascend, to mount, to embark. *Αὐτὴ πρὸς ἰσθὸν ναὸς ἀμβήσει [for ἀνάβησει] ποδῇ*. Hec. 1245. SYN. *Ἐμβαίνω*, *ἐπιβαίνω*, *ἀνέρχεται*, *ἀνέχω*.

**Ἀνάβακχεύω*, v. [valde bacchor,] to revel like a bacchanalian, to be driven by the furies. *Ὅδ' ἀνάβακχεύσει Καδμείων πόλιν*. Herc. F. 1076.

†*Ἀνάβακχιῶ*, v. [excito,] to drive to frenzy or madness. *Ματρὸς αἰμᾶ σᾶς, ὃ σ' ἀνάβακχιῷ*. Orest. 332. SYN. *Διῶκω*, *οἰστηλάττω*, *βακχεύεται* et -ω, *ἐκβακχεύω*.

**Ἀνάβάλλω*, et *ἀνάβάλλομαι*, v. [(1) rejicio, remoror, (2) praeludo,] (1) to delay, to put off ; (2) to prelude, to prepare to sing. *Ἄ, μὴ προέκλα' ἀκοιτῖν' ἐς τὸδ' ἀνάβαλ' οὔ*. Alcest. 542. SYN. (1) *Πρόβάλλω*, *ἀπορρίπτω*, *κατέχω*, *κατέρυκω*, *διάμελλω*, *ἐπέχω*, *διάλειπω*, *παράτεινω*, *ὑπερβάλλομαι*, (2) *ἀνᾶκροῦμαι*, *προοιμιάζομαι*.

**Ἀνάβιθω*, v. [revivisco,] to revive. *Ἀνάβιθ' ἦν νῦν πάλιν*. Ran. 177. SYN. *Ἀνάβιθ' οἶμαι*, *ἀνᾶπνέω*.

**Ἀνάβλεπω*, v. [(1) oculos attollo, suspicio, (2) visum recipio, (3) intueor, conspicio,] (1) to look up, (2) to recover the eye-sight. *Δράκοντ' ἀναβλέποντ' ἄ φονίαν φλόγα*. Ion. 1262. SYN. *Ἀνᾶδέρκομαι*, *καθόραω*.

**Ἀνάβλησις*, ἔως, ἡ, subst. [dilatio,] a putting off, a delay. *Τρῶσιν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεταῖ, οὐδ' ἡβαιὸν*. B. 380. SYN. *Ἀνάβωλη*, *ἀνέσις*.

**Ἀνάβλύζω*, et *ἀμβλύζω*, v. [ebullio, exundo,] to bubble up, to boil up, to overflow. *Νεῖδς ἀναβλύζων διέρ' ὅτε βώλακά θρύπτει*. Theocr. 17. 80. SYN. *Βλύζω*, *ἀναζεῶμαι*, *ἀνᾶβρύχω*.

**Ἀνάβόᾳ*, f. *ἄσω*, v. [exclamo,] to cry aloud, to shout. *Δεινὸν γὰρ Ἀργεῖ τ' ἀνάβ' ὧ δὴ σ' οἶμα*. Orest. 103. SYN. *Βῶω*, *κράζω*, *ἀνᾶχω*, *ἀνᾶκλάζω*, *ἀνυμνέω*.

**Ἀνάβημά*, ἄτος, τὸ, subst. [exclamatio, a cry, a shout. *Πνέων, ἁρῶνυκτὸν ἀμβομα*. Choëph. 31. SYN. *Ἀνάβησις*, *κλάδς*.

**Ἀνάβωλη*, ἡς, ἡ, subst. [(1) dilatio, cunctatio, (2) amictus, (3) praeludium cantus,]

a putting off, a delay, (2) clothing, (3) the prelude to a song. Ἐν ταῖς ἀναβόλαις. Herc. F. 93. SYN. Ἀνάβλησις, μέλλησις, ἀνοχή, ὄκνος, (2) ἀνάκρουσις, προοίμιον.

Ἀνάβορβορῶ, f. ξω, v. [exclamo,] to cry out, to bawl. Ἀνέβορβορῶν. B. Νοῦν γὰρ εἶχον νῆ Διᾶ. Eccles. 433. SYN. See Ἀναβόω.

Ἀνάβράζω, ἀναβράσσω, et ἀναβράττω, v. [fervefacio, bullire facio, bullio,] to boil up, to throw up by heat. Ἀνέβραττεν ὀρνιθεῖα. Ran. 510. SYN. Ζευνῶ, ζέννυμι, ζέω, ἀναζέω, κάχλάζω.

Ἀνάβραχω, f. ξω, v. [graviter resono,] to make a noise like water rushing in a torrent, to roar. Ἀντὰ τίτυσκομένη τᾶ δ' ἀνέβραχεν, ἥντ' ἔ ταυρὸς. φ. 48. SYN. Δουπέω, ἀράβζω.

Ἀνάβροχω, f. ξω, v. [resorbeo, reglutio,] to re-absorb, to swallow up. Τοσσαῦ' ὕδωρ ἀπολέσκει' ἀναβρόχεν' ἀμφὶ δὲ ποσσί. λ. 585. SYN. Ἀναρρόφζω, ἀναρρόβιδω, κατὰπίνω.

Ἀνάβρῶζω, f. ξω, v. [vocifero,] to vociferate, to shout. Ἐμβᾶλόντες ἀνέβροῦξαν. Ἰππᾶται, τίς ἐμβᾶλει; Equit. 602.

Ἀνάβρύχω, v. [scaturio, subsilio,] to gush out with noise, to spring forth. Χώρῳ ἐν οἰσπόλῳ, θ' αἰς ἀναβέβρῳχεν ὕδωρ. P. 54. SYN. Ἀνάβλύζω, ἀναπηδῶ, ἀναφλύζω, βρῶω.

Ἀνάβωλακτα, as, ἡ, subst. [glebarum eversio per arationem,] the action of turning up the soil, ploughing. Ἀναβωλακτίας δ' ὀργυῖαν. Pyth. 4. 406.

Ἀναγγέλλω, f. ἐλῶ, v. [renuncio, nuntio,] to bring back a message or information. Λογφ φράσω σοι πάντ', ἀναγγεῖλαι φίλοις. Iph. T. 762. SYN. Δηλῶω, ἀναγῶρεω, ἀπαγγέλλω, ἀποσημαίνω.

Ἀναγεύω, v. [gustandum præbeo,] to give a taste. Πρώτους ἤξιωσ' ἀναγεῦσ' ὕμας, ἢ πᾶρέσχε μοι. Nub. 523. SYN. Γεύω.

Ἀναγινώσκω, or Ἀναγινώσκω, f. γινώσκω, v. [agnosco, recognosco,] to know, know again. Εἰ μὲν γὰρ ἐζη πῶσις, ἀνεγνώσθημ' ἄν. Helen. 289. SYN.

Ἀναγνωρίζω, ἐπλγινώσκω, ἐννῶω, διεξέρχομαι. PHR. Δρέπειν ἀνθεῖ Μουσῶν. Ζᾷθεων ἀρρήτων ἀμελγόμενος γὰρ βίβλων.

Ἀναγκάζω, f. σω, v. [eogo, compello,] to compel. Τρισσαί μ' ἀναγκάζουσ' ἀνυμφοῦρας ὁδοί. Heracl. 237. SYN. Ἀγγαρεύω, βιάζομαι, βιάομαι, ἐνάγω, παρὰβιάζομαι, προᾶγω εἰς ἀνάγκην, καθίστημι εἰς ἀνάγκην, ἐπείγω, κατέπείγω, κατείρω.

Ἀναγκαίη, ἀνάγκη, ἡ, et τὸ ἀναγκαῖον, subst. [necessitas,] necessity. Προθεῖς ἀνάγκην σιτοποῖον ἐν δόμοις. Hec. 362. SYN. Βία, δύναμις, κράτος, πέπρωμένη, χρεῖα. EPI TH. Ἀλέγειν, ἀνῆρα, ἀμέγαροτος, ἀδιδακτός, ἀτινακτός, ἀτλητός, ἀχθόφορος, ἀχάλινωτος, ἀειδίνωτος, αὐτοῦλελκτός, ἀγρυνπνός, ἀτερπής, δαιμόνια, δόρυκτητός, δούλειος, δασπλής, δόλοποιός, διψάλεα, θυελλήεσσα, ἐχθρά, κᾶκη, κράτερὰ, μοιριδίη, ὀλοή, πίκρα, πάντολμος, πολυπνός, πυρίθαλπης, σκληρὰ, τετράζυγος, φλόγερὰ, γλυκερὰ, πανδᾶματωρ, ἀδάμαστος, ἐμπέδομητις.

Ἀναγκαῖος, α, ὄν, adj. [necessarius,] necessary, inevitable, critical, imperative.

Ἡμᾶρ ἀναγκαῖον' σὲ δὲ τ' ἐνθαδὲ γυῖες ἔδονται. Π. 836.

Ἀναγνάπτω, f. ψω, v. [flecto, reflecto, curvo, dissolveo,] to bend back, to untie, to separate. Οὐδ' ἔρρηξεν χαλχόν, ἀνεγνάμθη δὲ οἱ αἰχμή. Γ. 348. SYN. Ἀνάλῳω, ἀναζεύγνυμι, ἀνάκάπτω, κυρτῶω.

Ἀναγνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impurus, scelestus,] impure, wicked. Ἡ τὴν ἐμὴν ἀναγνὸν ἐκλιπὼν φρενᾶ; Hipp. 1446. SYN. Ἀκάθαρτος, ἐνάγης, ἀνδσίος, ἀνιέρως, μιάρως, μοχθηρός, ῥυπαρός.

Ἀναγρύζω, v. [grunio, hisco, mutio,] to grunt, to grumble, to gape. Τὸ τελευταῖον δ' ἦν ἀναγρύζη. Nub. 942. SYN. See in Γρύζω.

Ἀνάγω, f. ξω, v. [tollo, eveho, educo, refero,] to lead, to bring up, to raise up, &c. Ἀνάγετ', ἀνάγετ' κωκυτόν. Phœn. 1369. SYN. Ἐπανάγω, ἐπάγω, ἐξάγω, ὑπεξάγω, προσάγω, αἶρω, ὑφαίρω, ὑπεξαιρέωμαι, ἀνᾶπέμω, παιδεύω, ἐκτρέφω, ὑποστρέφω.

Ἀνάδαίω, v. [divido, incendo,] to divide, to set on fire, to kindle. Πέμπουσ' δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει. Agam. 296. SYN. Ἀνακαίω.

¹ Dr. Maltby considers ἀναβωλακτίας as an adjective. See his Thes.

- Ἀναδελκνυμί, f. ξω, v. [demonstro, ostendo, edo,] to exhibit, to display. Σιγᾶν ἄνωγᾶ, κἀναδελκνύειν πύλας. Soph. Electr. 1473. SYN. Ἀνοίγω, ἐπιδείκνυμι, ἀναφαίνω, ἀποδελκνυμί, ἀναγῶρευν, ἀντίθημι, ἐπιβάλλομαι.
- Ἀναδελφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fratre carens,] deprived of or without a brother. Ἀναδελφός ἐσται; τὰς τυχὰς τίς οἶδ' ὅτω. Iph. T. 476.
- Ἀναδέρκω, a. 2. ἐδράκων, v. [suspicio, adspicio,] to look up, to see again, to see distinctly. Καὶ ἀνεδράκεν ὀφθαλμοῖσιν. E. 436. SYN. Ἀναβλέπω, ἀποβλέπω, ἀνακύπτω.
- Ἀναδέσμη, ης, ἡ, et ἀναδεσμός, ου, ὁ, subst. [ornamentum capitis, redimiculum,] a head-ornament, a fillet, a ribbon. Ἀμπύκᾳ, κεκρυφάλον τ', ἥδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. X. 469. See also Med. 974. SYN. see in Ἀνάδημα.
- Ἀναδέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [religatus, revinctus,] bound up, tied back. Ἐγὼ δὲ πλοκάμῳ ἀναδέτοισι. Hec. 917.
- Ἀναδέχομαι, f. ξομαι, v. [suscipio, recipio, excipio,] to take back, to engage as bail, to maintain. Καὶ λοῦρ' ἐς Αὔλιν μηρὸς ἀνεδέξω παρὰ. Iph. T. 819. SYN. Δεχόμεναι, ἐκδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑπισχνέομαι, ἐγγυᾶω, ὁμολογέω, ὑπομένω.
- Ἀναδέω, v. [religo, vincio, redimio,] to bind, to tie up, to crown. Νῆ τὴν ἑκάτην, κάγωγ' ἀνάδησαι βούλωμαι. Plut. 764. SYN. Ἀναδεσμεύω, ἐξαρτάω, ἐκδέω, διαδέω, κατὰδέω, ἐπιστέφω, ἀναστέφω, στεφάνωω, ταινίω.
- Ἀνάδημα, ἀτός, τὸ, subst. [diadema, fascia,] a bandage for the head, a crown or garland tied round the head of a conqueror in the public games, a fillet. Ἀνάδημα δέξαι, χειρὸς εὐσεβοῦς ἀπὸ. Hipp. 83. SYN. Ταῖνια, μίτρα, ἀνάδεσμός, ἀναδέσμη.
- Ἀναδιδάσκω, f. ξω, v. [meliora edoceo, dedoceo,] to teach thoroughly, or again. Τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξόν αὐτὸν, ὥς ἔχει. Equit. 153. SYN. Ἐκδιδάσκω, ἐκταίδεύω.
- Ἀναδίδωμι, f. δώσω, v. [reddo, emitto, produco,] to give up, to yield, to produce. Τίκτουσι πάντα κἀνέδωκάν εἰς φᾶός. Eur. fr. Melau. 22. SYN. Ἐκδίδωμι, ἀποδίδωμι, ἀνταποδίδωμι, ἀμείβωμαι, προφέρω.
- Ἀναδόχη, ης, ἡ, subst. [(1) receptio, cessatio, relaxatio, (2) sponsio,] reception, cessation, bail. Δωδεκάτης ἄρτος, ἀναδόχῃαν τέλειν πόνων. Trach. 838. SYN. (1) Ἀναπαύλα, μέλλησις, ἀνακωχή, (2) ἐγγυήσις.
- Ἀναδύνω, ἀναδύω, et ἀναδύνμι, v. [emergeo, prodeco, retrocedo,] to spring up, to emerge, to retire, &c. Θάρσυνον, μὴ τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδδύη. ι. 377. See also Batrom. 89. and A. 359. SYN. Ἀνάγω, ἀναβαίνω, ἀναφαίνω, ἐπάνημι, ἀνίσχω, ἀναφέρωμαι, ἀνέρχομαι, ἀναχάζω, ἀναχωρέω, ἀνὰτρέχω, ὑποστρέφω.
- Ἀναεδνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dote carens,] dowerless, portionless. Τάων, ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀναεδνὸν ἀγέσθω. I. 146. SYN. Ἀδώρητος.
- Ἀναείρω, v. [tollo, elevo,] to raise up, to carry away, to carry off. Ἡ μ' ἀναείρ', ἡ ἐγὼ σέ· τᾷ δ' αὖ Διὶ πάντα μέλῃσει. Ψ. 724. SYN. Ἀείρω, αἶρω, ἐξάνιστάμαι, ὑπάνιστάμαι, ἀνάγω.
- Ἀναελπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insperatus,] unhopd-for. Ἠλυθᾶμεν, Κρόνου νῆε ἀναξ, ἀναελπτὰ παθόντες. Hes. Theog. 660. SYN. Ἀελπτός, ἀνελπιστός, αελπητής, ἀνελπίς.
- Ἀναεῖω, v. [efferveo, ebullio,] to boil up, to bubble up. Ἀναεῖονσι θρομβώδεις ἄστροι. Trach. 704. SYN. Ἀναβράττω, ἐκζεῖω.
- Ἀναθάλλω, v. idem quod Ἀνάθηλω, q. v. [repullulo, regermino,] to flourish again, to grow green.
- Ἀναθάλλω, v. [refoveo,] to warm again, to cherish up. Ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτας. Anacr. 3. 25. SYN. Θάλλω, ἀναψύχω, ἀναθερμαίνω.
- Ἀνάθηλω, v. See Ἀναθάλλω. Οὐδ' ἀνάθηλῇσει· περὶ γάρ ῥα ἔ χαλκὸς ἐλειψέ. A. 236. SYN. Ἀναβλαστάνω.
- Ἀνάθημα, ἀτός, τὸ, subst. [(1) donarium Deo in templo suspensum, (2) ornamentum quodlibet,] (1) an offering in the temple of some God, (2) an ornament. Ἀνάθημα δέον παιδός, οὐδ' Ἡρακλῆς. Ion. 1144. SYN. Προστρόπη, ἀγαλμᾶ, κόσμος, κόσμησις.
- Ἀνάθηρῶ, et ἀνάθωρω, v. [exsilio, subsilio,] to spring up, to rebound. Ἀνά δὲ δρομάδες ἐθῶρον ἐθῶρον. Orest. 1415. See also N. 140. SYN. Ἀναθρώσκω.

- Ἀναθρέω, v. [perspicio, attente considero,] to examine narrowly, to look through. Ἰδοῦ με κάναθρησόν οἱ' ἐγὼ κῆκᾶ. Hec. 807. SYN. Ἀναβλέπω, ἀναθέρω, ἀνασκοπέω.
- Ἀναθρώσκω, v. See Ἀναθῶρεω. Ὑψί τ' ἀναθρώσκων πέτεται. N. 143. SYN. Ἀναπηδαῖ, ἀποπηδαῖ, ἐκπηδαῖ, ἀποθρώσκω, ἐκθῶρεω, ἀνάλλομαι, ἐξάλλομαι, ἀναφέρωμαι, ἀνάκηκίω, ἀνασκιρτάω, αἰσσω.
- Ἀναθύω, v. [rursus impetum capio,] to burst forth, to gush up. Ἐξ ἁμᾶραν ἀνέθυε· θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χόρῳ. Call. in Cer. 30. SYN. Ἀναδύομαι.
- Ἀναιδεῖα, as, ἡ, subst. [impudentia,] impudence, effrontery. Ὡ μοῖ, ἀναιδεῖην ἐπείμηνε, κερδᾶλέοφρον. A. 149. SYN. Ἀναισχυντία, ἀφράδια, προπέτελα. EPITH. Ἀχάλινος, λαβρός, θρασεῖα, ἀκολαστός, ἀκράτης. PHR. Νύσων πασῶν μέγιστη, τὸ γῆρας ὡς ἀναιδεῖας πλεόν.
- Ἀναιδεύομαι, v. [impudentia utor,] to be impudent, to behave impudently. Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται. Equit. 396. SYN. Αὐθαδεῶ, αὐθαδιζομαι, ἀναισχυντέω.
- Ἀναιδής, εὖς, et ἀναιδης, ον, ὁ et ἡ, adj. [impudens, inverecundus,] impudent, shameless. Ἥδ' οὐκ ἀναιδής· τήνδ' ἐφευρὲς ἄφρονᾶ. Alcest. 744. See also Apoll. 3. 92. SYN. Ἀναισχυντός, ἀσελγής, βίαιος, κύνωπης, πύνηρος, αὐθάδης.
- Ἀναιδῶς, adv. [impudenter,] impudently. Σὺ δ' οὖν ἀναιδῶς διέμαχον τὸ μὴ θανεῖν. Alcest. 710.
- Ἀναιθύσσω, v. [quatiendo vel movendo excito flammam,] to kindle a fire by motion. Τήνδ' ἀναιθύσσεις φλογᾶ. Troad. 343. SYN. Αἰθύσσω, ἀναιθω, κινέω, ἐκλάμπω, ἀποστίλβω, ἀγλαΐζομαι.
- Ἀναιθω, v. [uro, accendo,] to kindle, to light up. Καὶ πῦρ ἀναιθων, χιὼνός οὐδὲν μοι μέλει. Cycl. 330.
- Ἀναιμάκτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [haud sanguine tinctus, incruentus,] unstained with blood. Λαβόντες, οὐ μέθωσ' ἀναιμάκτον χροᾶ. Phœn. 273. SYN. Ἀναιμών, ἀτρωτός.
- Ἀναιμών, ονός, ὁ et ἡ, adj. [exsanguis,] bloodless. Τοῦνεκ' ἀναιμόνες εἰσὶ καὶ ἀθᾶνᾶτοι κάλονται. E. 342.
- Ἀναιμόσαρκος, ον, ὁ et ἡ, adj. [cujus caro sanguinis est expers,] having flesh devoid of blood, bloodless. Ἀπάθης, ἀναιμόσαρκε. Anacr. 43.
- Ἀναιμωτὶ, adv. [sine sanguine,] without blood. Ὑσμίνην, καὶ δ' οὐ κεν ἀναιμωτὶ γ' ἐρίδην. Apoll. 2. 988.
- Ἀναίνομαι, v. [abnuo, renuo, detrecto, (2) inficio,] to refuse, to disown, to deny. Ἰδοῦ τὸ δούλενμ' ἡδὺ, κοῦκ ἀναίνομαι. Orest. 215. SYN. Ἀπείπω, παραιτέομαι, ἀθερίζω, ἀθετέω, ἀποπέμπομαι, ἀπωθεῶ, ἀρνέομαι, ἀναρνέομαι.
- Ἀναίρεσις, εὖς, ἡ, subst. [(1) ablatio, (2) eversio, (3) abrogatio, (4) interfectio, cædes,] a taking away, a destroying, murder. Νυκτὸς φῦλάσων ὁστέων ἀναιρέσιν. Orest. 398. SYN. (1) Ἀφαίρεσις, (2) αἵρεσις, ἀνὰτροπή, (3) διᾶλύσις, (4) καθαιρέσις, φόνος.
- Ἀναιρέω, f. ἦσω, v. [aufero, tollo; everto, interficio,] to take up, to overturn, to kill. Σὲ μὲν ἡμέτερα ψῆφος ἀναιρεῖ. Androm. 519. SYN. Αἱρέω, ἐπαίρω, ἀφαιροῦμαι, καθαιρέω, λύω, κατᾶλύω, αἰστώ, ἀποκτείνω, ἀφάνίζω, κατακρίνω.
- Ἀναίσσω, et Att. ἀναίσσω, (3 syll.) f. ξω, v. [sursum ruo,] to start up, to excite. Ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων. Phœn. 1474. SYN. Ἐγειρόμαι, ἐξάνιστάμαι, ἀνίστάμαι, ἀναθῶρεω, ἀνορμᾶω.
- Ἀναισχυντέω, v. [impudenter ago,] to be impudent. Τοιαῦτᾶ ποίων τὰδ' ἀναισχυντεῖ. Thesm. 707. SYN. Ἀναιδεύομαι, αὐθαδιζομαι, ἀπερρυθιάω, ἀναισχυντᾶ ποιώ.
- Ἀναισχυντία, as, ἡ, subst. [impudentia,] impudence. Ὡς ἅπαν γὰρ ἐστὶ τολμῆς ἔργα κάναισχυντίας. Thesm. 702. SYN. Ἀναιδεῖα, ἀναιδεῖη.
- Ἀναισχυντός, ον, ὁ et ἡ, adj. [impudens, inverecundus,] impudent, indecent. Τὶ δὲ σὲ τὰμᾶ δεῖ φῦλάσσειν; οὐκ ἀναισχύντον τὸδε; Iph. A. 329. SYN. Ἀναιδής, παρᾶτολμος.
- Ἀναιτίος, ον, ὁ et ἡ, adj. [insons, causam non habens, cujus causa nulla est,] blameless, exempt from fault. Οὐδὲν κῆκῳσαι τοὺς ἀναιτίους θελω. Herc. F. 1153. SYN. Ἀνυπαίτιος, ἀνεύθυνος, ἀνυπεύθυνος, ἄθῳς, ἄμεμφος.
- Ἀνακαίω, f. καύσω, 1 aor. ἔκαυσᾶ et ἔκηα, v. [accendo, incendo,] to rekindle,

- to light up. Ἀνέκασε μὲν πῦρ πρῶτον, ὑψηλῆς ὁρῶς. Cycl. 382. SYN. Ἀνάπτω, ἐφάπτω, δαίω, καίω, ἐκκαίω, διὰπύρῳ, πρήθω, ἐμπρήθω, φλέγω, ἐκφλέγω, ἀναφλέγω.
- Ἀνάκἀλῶ, v. [inclamo, alta voce appello,] to call aloud on, to invoke. Π. Ἀδίκτα γ', ὦ θεοί.¹ E. Μυκήναις, μὴ ἴθ' ἀνὰ κἀλεῖ θεούς. Phœn. 617. SYN. Κἀλῶ, ἐπιμαρτύρομαι, ἐκἀλῶ, παράκἀλῶ.
- Ἀνάκἀλύπτω, v. [revelo, retego,] to unveil, uncover, reveal. It is sometimes used in the active voice with a medial signification. Orest. 288. Μῶν τρῆσας οὐκ ἀνὰ καλύψω βλεφαρόν, Ἀτρεὺς γέγως; Iph. A. 321. SYN. Φαίρω, ἀναφαίρω, ἀποκἀλύπτω, διαφωτίζω.
- Ἀνάκάπτω, v. [deglutio, absorbeo, devoro,] to swallow up, to devour. Τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνὰ κάψαι. Av. 579.
- Ἀνάκειμαι, f. κελσῶμαι, v. [accumbo, recumbo, consecratus vel dicatus sum,] to recline, to be imputed. Ἴδου, σὺ κόσμει, σοὶ γὰρ ἀνὰ κείμεσθαι δῆ. Bacch. 934. SYN. Κατάκειμαι, ἐπικείμαι, ἀνὰ κἀθίζομαι, ἐπικλίνομαι, ἀνὰ κλίνομαι, καθιζορῶμαι.
- Ἀνάκἐλᾶδός, ου, ὁ, subst. [susurrus, strepitus,] an echo, a noise. Ἀνάκἐλᾶδὸν ἀπὸ λέχεός ἢ-συχόν. Orest. 182.
- Ἀνάκἐράννυμι, ἀνὰ κἐραννῶ, et ἀνὰ κἐρῶ, v. [commisceo,] to mix, to blend with, to replenish. Ἀνὰ δὲ Βακχεΐαν σύντνον — κἐρᾶσαν. Bacch. 126. SYN. Συγκἐράννυμι, συμμίγνυμι, συμφύρω, συγκυκᾶω, ἀνὰ κίρνημι, συγκίρνημι.
- Ἀνάκῆκίω, v. [sursum fero, erumpo, prosilio,] to burst, to gush forth. Στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πόλιν δ' ἀνὰ κῆκίεν ἰδρώς. Ψ. 507. SYN. Ἀναφἐρῶμαι, ἀναιροῦμαι, ἀνὰ βλύζω, ἀνὰ βρῶ, ἀνὰ θῶρεω, ἀνὰ πηδαῶ.
- Ἀνάκῆρῡττω, v. [voce præconis renuntio,] to proclaim aloud. Ἀνὰ κῆρῡττεν τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας στεφάνώσας. Plut. 585. SYN. Ἀναγγέλλω, ἐπαγγέλλομαι, ἀναβῶ.
- Ἀνάκινεῶ, v. [moveo, impello, suscito,] to stir up again, to agitate anew. Ἀγέ νυν, πρὶν τήνδ' ἀνὰ κινῆσαι. Trach. 1261. SYN. Ἀναγείρω, ἀνασείω, ἐξορᾶω, τάρασσω, ἀνατάρασσω.
- Ἀνάκίνησις, ἔως, ἡ, subst. [commotio, suscitatio,] agitation. Ψυχῆς πλάνημᾶ κἀνὰ κίνησις φρενῶν. Cē. R. 727. SYN. Κίνησις, ἀγερσις.
- Ἀνάκίρναμαι, v. [permisceo,] to mix up, to blend with, to temper. Φίλιας θνητοὺς ἀνὰ κίρνασθαι. Hipp. 254. SYN. Ἀναμίγνυμι, διαμίγνυμι, κατὰμίγνυμι.
- Ἀνάκλάζω, v. [clango, clamo,] to exclaim, to shout. Μέγα δ' ἀνὰ κλάγον, ὦ Νηρηΐ κόρα. Iph. A. 1062. SYN. Κλάζω, κλάγγω, ἀνὰ χῶ, ἀνὰ κράζω, γέγωνεῶ, κἐλᾶδῶ, κραυγάζω.
- Ἀνάκλαίω, v. [deflebo, vehementer fleo,] to lament aloud. Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνιν. Bion. 1. 94. SYN. Ἀνάκωκῶ, ἀποιμῶζω, μετὰ κλαίω, ἐπὶ κλαίω.
- Ἀνάκλᾶω, f. ἄσω, v. [refringo, reflecto,] to force back, to bend or incline. Ὀμοῖς ἀριστέροισιν ἀνὰ κλᾶσας δερην. Orest. 1476.
- Ἀνάκλίνω, f. ἴνω, v. [repono, reclino, aperio,] to bend back, to open, to disclose. Ἐνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἅλᾳ πηδῶ. v. 78. SYN. Κατάκλίνω, ἀναπίπτω, ἀνοίγω, ἀναπῆτάννυμι, ἀναπτύσσω.
- Ἀνάκοινῶ, v. [communio aliquid cum aliquo,] to commune with another, to consult. Βουλόμενος ἀνὰ κοινουθῆαι τέ. Nub. 470. SYN. Κοινῶ, κοινωνεῶ, μετὰ δίδωμι, μετέχω, νέμωμαι.
- Ἀνάκοιρᾶνῶ, v. [dominor, rego, obeo,] to marshal, to command. Γινώσκω, γὰρ Ἀρῆᾶ μάχην ἀνὰ κοιρᾶνέοντά.² E. 824. SYN. Κοιρᾶνῶ, κατευθύνω, ἀρχω, διατάσσω.
- Ἀνάκολπιζῶ, v. [succingo,] to fold to the bosom. Διελθῆ, κἀνὰ κόλπισον. Thesm. 1174.
- Ἀνάκῶμιζω, v. [(1)refero, eveho, (2)redeo,] (1) to bear up, to recover, (2) to return. Πρόσθεθεν πόθεν ἀνὰ κῶμιζομαι. Hipp. 831. SYN. (1) Ἀνάκῶμιζω, ἀναφέρω, ἀποφέρω, (2) ἀνειμί, ἐπᾶνειμί.

¹ Θεοί is here scanned as one long syllable.

² Ἀνὰ κοιρᾶνέοντά, in the later editions, is read ἀνα κοιρᾶνέοντά.

- Ἀνακοντίζω, v. [ejaculor, erumpo,] to dart, to spout up. Αἰμά δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῦ χιτῶνος. E. 113. SYN. Ἀκοντίζω, ἀναφέρωμαι.
- Ἀνάκωπτω, v. [(1) retundo, (2) inhihero, (3) propulso,] (1) to beat back, (2) to retard or hinder, (3) to dash out. Ἐν δὲ κληῖδ' ἡκέ, θύρων¹ ἀνεκοπτεν ὄχῃας. φ. 47. SYN. (1) Ἀνακρούω, ἀπωθεώ, (2) ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, ἀμβλύνω, (3) ἐκθλίβω.
- Ἀνακούφίζω, v. [sublevo,] to lift up, to lighten, to relieve. Ὡν ἡσθόμην σου, κἀνεκούφισθην δέμας. Hipp. 1390. SYN. Ἐπικουφίζω, ἐλαφρύνω, ὑπαίρω, ἀνίστημι, ὑπανίστημι, ἀνίσχω, ἀνυψώ.
- Ἀνακούφισις, εἶδος, ἡ, subst. [sublevatio, allevatio,] alleviation, relief. Ἀλκὴν λαβοῖς ἄν, κἀνακούφισιν κἀκῶν. C. T. 218. SYN. Κούφισμα, κούφισις, ἀναπανμᾶ.
- Ἀνακούω, f. κούσθαι, v. [ausculto rursus,] to listen to once more. Μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γῶν. Electr. 81. SYN. Ἀκροῶμαι, ὑπακούω.
- Ἀνακράζω, f. ζω, v. [exclamo,] to cry out, to bawl, to exclaim. Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω. ξ. 467. SYN. Ἀνακλάζω, ἀναβόῳ, ἐκβόῳ, ἀναφωνέω, ἐπιφώνω, ἐγκράζω, ἀνακᾶλω, ἐπικᾶλω, ἐπιφθεγγόμαι.
- Ἀνακρεμάννυμι, v. [suspendo in altum,] to hang up, to keep in suspense. Τόξον ἀνέκρεμασεν πρὸς κλῦνᾶ πατρὸς εὐτοῦ. Hom. Apoll. 8. SYN. Κρεμάννυμι, ἀπαρτάω, ἐπαρτάω, ἀναρτάωμαι, αἰωρῶ.
- Ἀνακρέων, οὐτός, ὁ, P. N. [Anacreon,] a celebrated lyric poet of Teos. Ἀνακρέων μ' ἐπεμψέ. Anac. EPI TH. Ἀφθιτός, μάλακός, οἰνόποτης, οἰνόβαρής, φίλδκωμος, Τήϊός, εὐχὸς Ἰώνων. PHR. Ἀοιδίμους μελιστῆς, ἀκρεστὸς ἐρώτων, Διδύσου μεμνημένος οὐασὶ κῶμος.
- Ἀνακρίνω, f. ἰνῶ, v. [scrutor, inquiero, dijudico,] to examine, to search out, to decide. Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον. Pyth. 4. 112.
- Ἀνακρότεω, v. [edo plausum,] to clap the hands, to applaud. Ἐγὼ δὲ τῷ χεῖρ' ἀνέκροτησ' ὑφ' ἡδονῆς. Plut. 739. SYN. Ἐπικρότεω, ἐπιδρόθεω, ἐπίσημαῖνῶμαι, ἐπαινέω, ὑμνέω.
- Ἀνακρούω, v. [navem coërceo vel retrorsum ago,] to cause a ship to move backward, to row astern. Ἦν πως πρύναν ἀνακρούσεται, πληγείς ταῖς εἰρεσίωναῖς. Vesp. 399.
- Ἀνακταῶμαι, f. κτήσθαι, v. [(1) recupero, (2) refocillo, (3) mihi amicum facio,] to recover, to repossess, to attach, to conciliate. Ἀλκῇ πέποιθὼς δῶμ' ἀνακτῇσει πατρὸς. Choëph. 231. SYN. (1) Ἀνακτομίζομαι, ἀναλαμβάνω, ἀναπράττω, ἀνορθῶ, ἀνασώζω, ἀπαρτίζω, κατὰρτίζω, (2) ἀναζωπύρῶ, ἀναψύχω, (3) θέραιπύω.
- Ἀνακτορία, ας, ἡ, subst. [imperium, regnum,] command, sovereignty. Κεῖν' ὄχρα κροῦτεουσιν, ἀνακτορίην ἀφίεντες. Hom. Apoll. 234. SYN. Ἀρχή, βασιλεία, κοῖρανῃ. EPI TH. Γεράρα.
- Ἀνακτόρον, ον, τό, subst. [regium palatium, (2) templum,] a palace, a temple. Ἀνακτόρον θύηπόλῳ. Troad. 331. SYN. Βασιλειῶν, (2) ναὸς, ἱερὸν, τέμενος, ἄλσος. EPI TH. Καλὸν, ὀλβιόδαῖμον.
- Ἀνάκτωρ, ὁρὸς, ὁ, subst. [herus, rex,] a king, a prince, a ruler. Πόντου δ' ἀνάκτωρ Ἰλῖον τ' ἐπισκοπεῖ. Iph. T. 1415. SYN. Ἀναξ, κύριος, δεσπότης, ἄρχων, ἐπιστάτης.
- Ἀνακτικῶ, v. [permisceo, commisceo,] to mix up. Ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γέ, τὴν τᾶ φάρμακ' ἀνακτικῶσαν. Plut. 302.
- Ἀνακύνκλω, v. [evolvo, explico,] to roll back, to bend forward. Αἰθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύνκει δέμας. Orest. 225. SYN. Κύνκλω, ἀνακύνλιω, ἀνακύνλινδew, ἀποκύνλινδew, δινέω, ἀναστρέφω.
- Ἀνακνυβάλλίζω, v. [cum sonitu evertō,] to overturn with a great noise, to tumble. Δίφροι δ' ἀνεκνυβάλλιαζον. Π. 379. SYN. Ἀνακρότεω, ἀποτρεπῶμαι.
- Ἀνακύπτω, v. [existo, emergo,] to rise up, to emerge. Τὸν Δι', ἀνακύψαμεν. Cycl. 212. SYN. Ἀναβλέπω, ἀναβαίνω, ἀναδύομαι.
- Ἀνακωδωνίζω, v. [tintinnabulum pulso,] to shake about, to try by the sound. Τὸν ῥόμβον, ἀνακωδωνίσον. Aristoph. fr. Hero.
- Ἀνακωκῶ, v. [deploro, defleo,] to bewail aloud. Ῥήξας δὲ πέπλους, κἀνακωκύσας λιγυ. Pers. 468. SYN. Κωκῶ, θρηνέω, γόῳ, ἀνακλαίω, δακρυρρόω, ἀποθρηνέω, ἐπιδύρομαι, ἐπὸ λούφύρομαι, κατ' ὑλοφύρομαι.

¹ Θύρων is here scanned as an iambus.

Ἀνάκωχενω, v. [(1) *navem in anchoris retineo, inhibeo*; (2) *recedo*,] to stop the motion of a ship; to restrain, to check. Κἀνάκωχεύει πάρεϊς. Electr. 732.

SYN. Κἀτέχω.

Ἀνᾶλαλάζω, v. [ululo, exclamo, tripudio,] to raise a shout. Ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα, κἀνώρχησαμην. Eur. Suppl. 729. SYN. Ἀνάκράζω, παϊνίζω.

Ἀνᾶλαμβάνω, f. λήψομαι, v. [recipio, recupero, repeto,] to take up, to recover, to refresh. Νῦν ἅλλὰ τὰς πρὶν ἀνᾶλᾶβεῖν ἁμαρτίας. Ion. 429. SYN. Πᾶράλαμβάνω, ἀνδέχομαι, ὑποδέχομαι, ἐπ'ανορθῶ, ἀνακτᾶμαι, ἀναιρέδομαι, ἀνέχω, ἀνάκᾶλω, αἰσθάνομαι, ἐνθυμέομαι.

Ἀνᾶλαμπω, v. [resplendo,] to shine forth, to blaze out. Πῦρ ἄμδοτον δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ κἀπέτοιο βᾶθειης. Mosch. 4. 103. SYN. Ἐκλάμπω, ἀποστίλβω, ἐκφαίρομαι, ἀνᾶτέλλω, ἀνᾶκύπτω.

Ἀνάληγτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [sine dolore, crudelis, qui nullo dolore aut misericordia tangitur,] unattacked by pain or sorrow, unfeeling. Τοῦ δ' ἀναλήγτου πάθους; Hipp. 1383. SYN. Ἄλυπτος, ἄλύπητος, ἀναλήγης, ἀνώδυνος, ἀπόνος, ἀναισθητός, ἀνηλῆς, ἀπηνής, σκληρὸς.

Ἀναλήγτως, adv. [inhumaniter,] unfeelingly. Ὡδ' ἀναλήγτως βάλεῖν. Aj. Fl. 1333.

Ἀναλδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [incrementum non capiens,] incapable of growing. Ὡς ὑπὸ τοῦ μὴ γινῶναι καθάρως ἡμεῖς ἐποίησάτ' ἀναλδεῖς. Vesp. 1040. SYN.

Ἀσθενής, τᾶπεινός.

Ἀναλδήσκω, v. [succresco,] to grow up, to rise into sight as a star. Λάμπδν ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός, αὐτὰρ ἴησων. Apoll. 3. 1362. SYN. Ἀναδίδωμι, αὐξάνομαι.

Ἀνάλεγω, f. ξω, v. [colligo,] to collect, to gather, to read, &c. Κτείνοντες τ' αὐτοὺς, ἀνὰ τ' ἐντέᾳ καλὰ λεγόντες. A. 754. SYN. Συλλέγω, συνάγω.

Ἀναλθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [insanabilis, incurabilis,] incurable, not having the power of healing. Μοίραισι δ' ἀναλθεῖ φάρμακ' πάντα. Bion. 7. SYN. Δύσαλθής, ἀνῆκεστός.

Ἀναλίσκω, et ἀναλῶ, f. ὦσω, v. [absumo, insumo, perdo,] to consume, to expend, to waste, to destroy. Σφάγια πάρεῖναι κᾶν ἀναλίσκης ξένους. Iph. T. 338. See also Med. 326. SYN. Ἐπ'ἀναλίσκω, ἐξ'ἀναλίσκω, δαπάνῶ, ἀποτρύνω, καθαιρέω, κατὰτρίβω, πορθέω.

Ἀνάλκειᾶ, et ἀναλκῖα, as, ἡ, (Ion. ἀναλκίη,) subst. [(1) *impotentia, ignavia*, (2) *timiditas*,] feebleness, cowardice. Ἰλῖδον εἰσ'ἀνὰβῆναῖ ἀναλκείῃσι δαμέντες. P. 337. SYN. Ἀδράνεῖα, ἀσθeneῖα, ἄμηχαν'ια, ἀκράτειᾶ, ἀνανδρία.

Ἀναλκίς, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [impotens,] weak, powerless. Ἡ οὐχ' αἰλῖς, ὅττι γυναικᾶς ἀνάλκιδας ἠπέροπεύεις; E. 349. SYN. Ἀσθενής, ἀδυνάτος.

Ἀνάλλομαι, v. [assilio, insilio,] to spring up, to leap. Καὶ ἀνάλατ'ο καὶ πλατᾶ-γησέν. Theocr. 8. 88.

Ἀναλῶ, see Ἀναλίσκω.

Ἀναλτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [inexplebilis, insatiabilis,] unseasoned with salt, (properly) insatiable. Ὡς τοῦτον τὸν ἀναλτὸν ἀλητεύειν ἀπέπαυσας. σ. 113. SYN. Ἀκῶρεστός, ἀκῶρητός, ἀπλήρωτός, ἀχρεῖός, ἀηδής.

Ἀνάλυσις, ἔως, ἡ, subst. [resolutio, abrogatio,] dissolution, deliverance. Ἐν οἷς ἀνάλυσις, ἐστὶν οὐ-δέμια. Soph. Electr. 142. SYN. Λύσις, διαλύσις, ἐκλύσις, ἐκτίσις, ἀναπτύχῃ.

Ἀνάλυτήρ, ἦρὸς, ὁ, subst. [liberator,] a deliverer. Ἀνάλυτήρ τις δῶμων. Choëph. 153. SYN. Σωτήρ, ἐλευθέρωτής.

Ἀνάλύω, ὦσω, v. [resolvo, dissolvo; in med. voc. redimo,] to loosen, to untie, to set aside, to ransom, to redeem. Ἀνὰ μοι τεκνᾶ λύσαι. Suppl. 45. SYN. Ἐπ'ἀνάλύω, κατ'ἀλύω, ἀναίρω, ἀποδίδωμι, ἀνάγω, ἐκτίω.

Ἀνάλωμα, ἄτος, τὸ, subst. [sumptus, impensa,] expense, expenditure. Οὐκ ἔστι τᾶνάλωμ' ἀναλωθὲν λάβεῖν. Suppl. 786. SYN. Ἀνάλωσις, δάπανη, βλάβῃ, ζημία.

Ἀνάλωσις, ἔως, ἡ, subst. [consumptio,] consumption, waste, expense. Ὡς τῖς ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματ'α θηρῶν. Theogn. 899. SYN. Ἐξ'ἀνάλωσις, κατανά-

¹ Here and in many other instances the two words ἡ οὐχ only form one syllable in scanning. The same remark will apply to μὴ οὐ. See Clarke's note at Il. E. 349.

λωσίς, φθίσις, ἀνάλωμα.

Ἀνάμαιαω, v. [furibundo impetu sursum deorsum feror,] to desire eagerly, to spread furiously. Ὡς δ' ἀνάμαιαίε βαθεῖ ἀγκυά θεσπίδαες πῦρ. Υ. 490. SYN. Μαιαω, μαινόμεαι, ἀναφέρομαι.

Ἀνάμασάομαι, v. [iterum mando, rumino,] to ruminate, to consider again and again. Ἐγνωσάν ἀνάμασώμενοι. Vesp. 783.

Ἀνάμάσσω, v. [(1) pinso, (2) abstergo, luo,] to bake; to wipe off, to expiate. Ἐρδουσα μεγά ἔργον ὃ σὴ κεφάλῃ ἀνάμαίσεις. τ. 92. SYN. Μάσσω, ἀπομάσσω, ἀποτρίβωμαι, ἀναφυάω, ἀναμάλαιττομαι, ἀποκάθαιρω.

Ἀνάμέλω, v. [cano, celebros cantu, modulator,] to sing, to celebrate in song. Ἰκεῖ' ἐπιστάμενος λίγυρὰν ἀνάμελψαί αἰοιδάν. Theocr. 17. 113. SYN. Ἀνμινέω, ἀναγινέω, κηρύσσω, κατάρδω, περὶάδω.

Ἀνάμενω, et poet. ἀναμένω, v. [expecto, permaneo,] to await, to look for, to expect. Χειρὸς θύραιας ἀνάμενειν κουφίσματᾶ. Phoen. 862. See also Λ. 171. SYN. Κατάμενω, ἐπιμένω, ὑπομένω, ἐπέχω, ἐκδέχομαι, προσδέχομαι, κἀραδόκω, κατὰδόκω, προσδόκω.

Ἀνάμεστόω, v. [repleo,] to fill. Ὑπὸ γραμματέων ἀνέμεστώθη. Ran. 1083. SYN. Μεστόω, πληρῶω, ἀναπληρῶω, ἀναπλήθω, ἀναπλήρημι.

Ἀνάμετρέω, et ἀνάμετρομαι, v. [denuo metior, remetior,] to measure over again, to experience, to estimate, to repeat. Eis τοῦμοφυλὸν ἀνάμετρομένη δακρυ. Iph. T. 347. SYN. (1) Μέτρέω, κατὰμέτρέω, διάμέτρέω, ἀντιμέτρέω, διατάττω, (2) διηγέομαι, διέρχομαι.

Ἀνάμιννυμι, m. et pass. ἀναμίννυμαι, v. [immisceo,] to mix with, to blend. Ὅμοι δὲ Κάδμον παισὶν ἀνάμεμιγμέναι. Bacch. 37. SYN. Ἀνάμιννω, ἀνακἐράννυμι, ἐμμίγνυμι, κατὰμίγνυμι, ἐμπλέκω.

Ἀνάμνησκω, f. μνήσω, v. [in mentem revoco,] (1) to remind, to admonish, to call to mind, (2) to remember. Μὼν τὰμὰ διὰ χρόνον σ' ἀνέμνησαν κακὰ. Electr. 504. SYN. (1) Ὑπομνήσκω, μνημόνευω, διαμνημόνευω, ὑπόμνημι, ὑποβάλλω, νοουτέτω, πάραγγέλλω. (2) μνάομαι, παρὰμνήμαι, ἐμμανθᾶν, ἐξάπιστάμαι.

Ἀνάμισγω, a word of rare occurrence in the best poets, see Ἀνάμιννυμι. Ὑδωρ δ' ἀνάμισγεται ὕδει. Theog. 953.

Ἀνάμορμύρω, v. [cum murmure ebullio, murmuro,] to roar, to murmur, to bel- low. Φῦσαι χαλκῶν ὅτε μὲν τ' ἀνάμορμύρουσι. Apoll. 3. 1299. SYN. Μορ- μύρω, μορμυρίζω, ὑποψιθιρίζω, ἀναζέω.

Ἀνάμοχλεύω, v. [vectibus submoveo,] to unbar, to remove. Τὶ τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας. Med. 1314.¹ SYN. Ἀνάκινέω, ἀπωθεω, ὑπεβαίρω.

Ἀνάμπνξ, ἕκός, ὁ et ἡ, adj. [non habens vittam,] having no fillet. Ὡς δ' ἀπέδι- λωτοι καὶ ἀνάμπνξες ἄστῃ πάτευνες. Call. 6. 125.

Ἀνάμυχιζέομαι, v. [ingemisco,] to groan, to murmur deeply. Σὺ δ' αὖ κέκρα- γας κἀνάμυχιζεῖ. P. V. 768.² SYN. Μυχιζέω, ἀχθεύω, ἀναστένω.

Ἀνανδρία, as, ἡ, subst. [ignavia,] unmanliness, cowardice, timidity. Μὴ πρὸς θεῶν μοι περὶβάλλης ἀνανδρίαν. Orest. 1030. SYN. Ἀδρανία, κακία, κακή, ἀβροτής, δέος.

Ἀνανδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) parum virilis, ignavus, mollis; (2) sine conjuge,] (1) unmanly, cowardly, (2) f. unmarried, husbandless. Οὐχ ᾧδ' ἀνανδρὸν αὐτὸν ἢ Τροία καλεῖ. Androm. 342. SYN. (1) Δειλός, κακός, θηλύνους, (2) ἀγά- μος, ἀνυμναῖος.

Ἀνανεάζω, et ἀνανεοῦμαι, v. [renovo,] to renew, to renovate. Νῦν ἀνανεοῦμαι τὸν σὺν ὑμέσιν παλιν. Hel. 728. See also Ran. 602. SYN. Νέω, ἀνανεῶ, καινίζω, ἀποκαθίστημι, ἀνέγειρω.

Ἀνανεύω, v. [renuo, abnuo,] to refuse. Ὡς ἐφ'αὖτ' εὐχόμενη, ἀνενεὲ δὲ Παλλὰς Ἀθήνη. Z. 311. SYN. Ἀναίνωμαι, ἀπογινώσκω, ἀπείπω, ἀποψημι, ἀπονεύω.

Ἀνανόμη, ἡς, ἡ, subst. [distributio,] a division. Ἀνανόμην. Eur. fr. Temen. 21.

Ἀναντής, et ἀναντός, ου, pl. ἀναντᾶ, adj. [acclivis arduus,] steep, difficult. Πολλὰ δ' ἀναντᾶ, καταντᾶ, παρὰντᾶ τέ, δόχημ' αὖτ' ἦλθον. Ψ. 116. SYN. Πρὸσαντής, λισσός, περικλίνης, δυσχερής.

Ἀναξ, ακτός, ὁ, subst. [rex, herus, dominus,] prince, lord, king. Τὶ γὰρ μὲ δεῖ

¹ See Porson's note.

² See Blomf. Gloss.

- ζῆν, ἢ πᾶν ἢ μὲν ἦν ἀναξ. Hec. 349. SYN. Βᾶσιλεὺς, κοίρανός, ἀνάκτωρ, ἀρχός, μέδων, δεσπότης, τύραννος, αἰσυνμήτης, κράντωρ. ΕΡΙΤΗ. Ἀντιθέος, διός, κεδνός, εὐρύψ, ἀμελίχρος, μέγαθυμος, μέγακλῆς, μενέχαρμος, πίκρος, πολυκτεᾶνος, σκηπτουχός, σκηπτρόφορος.
- Ἀναξηραίνω, v. [sicco,] to dry up, to exhaust. Ἄλλ' ὁκᾷ τὸν βᾶθ' οἰκὸν ἀνεξηραίναν δδόντες. Call. 6. 113. SYN. Ξηραίνω, αὖω, αἰαίνω, ἐρημῶ.
- Ἀνάξιός, α, ὄν, adj. [(1) indignus, (2) inhonoratus, qui nullo habetur loco,] (1) unworthy, undeserving. (2) dishonored. Ἀναξίαν' ἄλλη δὲ καὶ πρέπει τινί. Heracl. 527. SYN. Ἀπάξιός, ἀδοξός.
- Ἀναξιῶ, v. [dedignor, recuso ut indignum,] to judge unworthy, to disparage, to treat insolently. Ἀγνευμ' ἔχων τί θεῖον, ἢ σ' ἀναξιῶν; Electr. 256. SYN. Ἀπαξιῶ.
- Ἀναξιφόρμιγξ, ιγγός, ὁ et ἡ, adj. [in cithara regnans,] presiding over the lyre.
- Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. Olymp. 2. 1.
- Ἀναξίως, adv. [immerito,] unworthily, undeservedly. Ἐσθλοῦ γέγωντες, δυστυχούς, ἀναξίως. Heracl. 236.
- Ἀναπαιδεύω, v. [rursus instituo,] to instruct again or anew. Γερωντάγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν. Equit. 1096. SYN. Παιδεύω, ἐκδιδάσκω, συνέτιζω.
- Ἀναπαιστός, ον, ὁ, subst. [anapæstus,] an anapæst, a metrical foot of three syllables having the two first short and the last long. Αὐτὸν ἐπίνει πρὸς τὸ θέατρον πᾶράβας ἐν τοῖς ἀναπαιστοῖς. Pax 735.
- Ἀναπάλλομαι, v. [exsilio,] to spring or leap up. Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς. Ψ. 692. SYN. Ἀναθόρεω, ἀνάκηκω, ἀναπηδάω.
- Ἀναπάλλω. v. [vibro, percutio,] to shake up and down, to strike. Σόφος, σόφως ἀνέπηλεν. Bacch. 1179. SYN. Πάλλω, ἀνασείω, ἀνατρίνασσω, ἀνατείνω, ἀνεγείρω.
- Ἀναπᾶλδός, ον, ὁ, subst. [resortitio,] a change of lot. Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἀμπᾶλδον. Olymp. 7. 110. SYN. Ἀναδασμός, κλήρωσις.
- Ἀναπάσσω, v. [adspergo,] to sprinkle over. Γλυκὺς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει. Olymp. 10. 113.
- Ἀναπαυᾶ, ης, ἡ, subst. [quies, (2) locus quietis,] rest, a resting-place. Ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀναπαυλᾶι. Hipp. 1133.
- Ἀναπαυμά, ἄτος, τὸ, et ἀναπανσίς, eos, ἡ, subst. [requies, intermissio a labore,] repose, a cessation from labor. Λησμοδύνην τὴν κακῶν ἀμπαυμὰ τὴν μερμηρῶν. Hes. Theog. 55. See also Hipp. 189. SYN. Παυᾶ, παυσίς, πανσωλή, κατᾶπανσίς, κατᾶπαυμὰ, ἐνδόσις, ἀνέσις, ἀφῆσις, ἀναψύχῃ, ἡσυχία, εἰρήνη.
- Ἀναπαύω, v. [sedo, do requiem,] to allay, to cause to stop, to stop. Ἀναπαυέβδην, ὡς ἐπιχαρτόν. Trach. 1264. SYN. Κατᾶπαύω, λήγω, ἐλινύω, ἡρέμω, κοπιάζω. PHR. Ἄγειν σχολήν, ἀναπαύσαι μὲν γέροντα μαλᾶκὰ γυνὰ μῦθον, νῶτα δύσσηλέγων ἀναπαύσαι φαίδιμα μόχθων.
- Ἀναπείθω, v. [persuadeo,] to persuade, to influence, to induce. Εἴ πως ἀνἀπείσαιμὲν ἱκετεύοντε νῖν. Hel. 834. SYN. Πείθω, ἐκπείθω, ἐπικείθω, ἀναγῶ, εἰσάγω, ἐπάγω, παροξύνω, παρορμαῶ, παρότρυνω, παρᾶκινεῶ.
- Ἀναπείρω, f. ἐρῶ, v. [transadigo,] to pierce through. Φερε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω, τὰς κίχλας. Acharn. 1006.
- Ἀναπειστήριος, α, ὄν, adj. [persuasorius,] persuasive, wheedling. Ἡ κλήσιν ἡ χαίνωσιν ἀναπειστηρίαν. Nub. 873. SYN. Πειστήριος.
- Ἀναπέμπω, v. [remitto, emitto,] to send back, to send away, to dispatch. Ζεῦ, Ζεῦ κατωθεν ἀμπέμπων. Choëph. 376. SYN. Ἀνιήμι, ἀφίημι, ἀναστέλλω, ἀνᾶδιδωμι.
- Ἀναπέτάζω, et ἀναπέταννυμι, f. ἄσω, v. [expando, aperio,] to stretch out, to throw open, to spread out. Βόστρυχόν ἀμπετάσας λωτοῦ κατὰ πνεύματᾶ μέλει. Phœn. 799. SYN. Ἀναπτύσσω, ἐξάπλωω, ἀνοίγω.
- Ἀναπέτομαι, f. ἀνιπτήσομαι, v. [in altum evolo,] to fly upward or aloft, to escape. Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπόν. Av. 1372.
- Ἀναπηγνυμι, f. πήξω, v. [suffigo,] to fix up, to impale, to suspend. Λαγῶ ἀναπηγνύσσι, πῶπανᾶ πέττεται. Eccles. 838. SYN. Κατᾶπήγνυμι, προσηλῶ, ἐφηλῶ, προδσείδω, ἀνᾶκρέμάννυμι.

- Ἀνάπηδᾶω, fut. ἦσω, v. [subsilio, exsilio,] to spring up, to leap upon. Ἀνάπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κέραμῆς, σκυλόδεσσαι. Av. 490. SYN. Ἀνάθρεω, ἀναχόμενός, ἀνασκιρτάω, ἀποθρόσκω, ἀναθρόσκω.
- Ἀνάπιπτο, fut. πέσομαι, 2 aor. ἐπέσθην, v. [recumbo, accumbo ad mensam,] to fall back, to recline at table. Ἀνέπεσέ, φάρυγος, αἰθέρ' ἐξείεις βάρυν. Cycl. 410. SYN. Ἀναπτῶ.
- Ἀναπτίννμι, v. [expando, explico,] to stretch or spread out. Ὑμνων ἀναπτίννμην αὐταῖς. Olymp. 6. 45. See Ἀναπέταννμι.
- Ἀνάπλάκητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non aberrans, inevitabilis,] unerring, inevitable. Κῆρες ἀνάπλάκητοι. Cæ. R. 480. SYN. Ἀφευκτός, ἀπροσπέλαστος, ἀναπόδραστος.
- Ἀνάπλεκω, v. [inneeto, implico, redimio,] to put a wreath upon, to entwine. Ὅρμοισι τῶν χερᾶς ἀνά-πλέκοντι. Olymp. 2. 135.
- Ἀνάπλεω, f. πλεύσω, [provehor in altum, navigo,] to sail out to sea, to sail. Ἡμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλεόμεν γόδωντες. μ. 234. SYN. Ἀνάπλώ (Ion.) ἀπόπλεω, ναυστόλεω.
- Ἀνάπλήθω, f. σω, et ἀνάπληρῶ, v. [impleo, expleo,] to fill again, to fill up. Κῆδ' ἀναπλήσαι, πρὶν πατρίδ' ἀγαθὰν ἔκεσθαι. ε. 207. See also Helen. 906. SYN. Ἐμπλήθω, ἀναπίμπλημι, κατὰπλήθω κατὰπίμπλημι, ἀποπίμπλημι, ἐμπίμπλημι, ἐκπληρῶ, συμπληρῶ.
- Ἀνάπνευσίς, ἔως, et ἀνάπνοη, ἥς, ἡ, subst. [respiratio, relaxatio,] respiration, respire, rest. Ὀλίγη δὲ τ' ἀνάπνευσις πολεμοῦ. Α. 800. See also Nub. 627. SYN. Ἀνέσις, ἀνάληψις. See ἄμπνευμι.
- Ἀνάπνευστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui respirare non potest,] unable to breathe, breathless. Βρώσιος, ἀλλὰ τὲ κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀναυδός. Hes. Theog. 797. SYN. Ἄπνευστος, ἀπνῶς, ἀψυχός, ἐκψυχός, ἐκπληκτός.
- Ἀνάπνέω, f. εὔσω, v. [respiro, recreor, relaxor animo,] to respire, to be refreshed, to recover. Τρῶες, ἀναπνεύσωσ' δ' ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν. Α. 799. SYN. Ἀναψύχω, ἀναπαύομαι, ἀναπνύμι.
- Ἀνάποιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non redemptus, sine pretio,] unransomed. Ἀπρίστην, ἀναποιόν, ἀγειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην. Α. 99.
- Ἀναπόλλεω, v. [revoco in animum, instauro rem abolitam memoria, revolve,] to renew, to turn over in the mind. Κοῦκ ἀναπόλειςθαι τρέχοντος· τὰς δ' Ἀμαζόνας σκοπεῖ. Lysistr. 678. SYN. Ἀναπεμπάζω.
- Ἀναπόλλιζω, v. [terram verto, iterum aro,] to turn over, as soil. Ἄρουρ' ἢ χάριτων ἀναπόλλιζόμεν. Pyth. 6. 2. SYN. Ἀναπόλλω.
- Ἀναπομπός, ου, ὁ, adj. [qui mittit ad superos,] sending back, conducting, sc. the dead. Ἀδωνεύς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης. Pers. 655.
- Ἀναπוניπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [illotus,] unwashed, uncleaned. Κατὰβροχθίσας κατ' ἐκτίων τὸν ὤμῳ ἀναπוניπτός. Eq. 356. SYN. Ἀνιπτός, ἀλουτός, ἀκαθάρτος.
- Ἀναπρήθω, f. σω, v. [incendo, cum gemitu effundo, protrudo,] to inflame, to excite, to fill up, to cause to flow, to shed tears. Δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἀπαντὰ. β. 81. SYN. Πρήθω, ἀνακαίω, ἀπολείβω, κατὰχέω.
- Ἀναπατῶμαι, v. [sursum volo,] to fly up or away. Ἦν δὲ διαστῶσιν καὶ ἀναπτόνται πτερύγεσσιν. Lysistr. 774. SYN. Ἀναπτόσθαι, ἀναπετόσθαι, ἀφίπταμαι, ἀνίπταμαι.
- Ἀναπτέρω, v. [(1) pennis seu alis instruo, (2) excito, instigo,] to soar on wings, to buoy up with hope; to alarm, to agitate. Ἠχὺς ἰούσης; ὡς φόβος μ' ἀναπτέροισι. Suppl. 90. SYN. Πτέρω, ἀναπέθω, ἐλαφύνω.
- Ἀναπτύσσω, f. ξω, v. [expando, explico, evolvo,] to unfold, to expand, to explain, to open, to expose. Καὶ πρῶτ' αὖ μὲν θεοῖς εἶπ', ἀναπτύξας χερᾶς. Hipp. 1185.
- Ἀναπτύχη, ἥς, ἡ, subst. [explanatio, expositio,] an unfolding, expansion. Ὡ γὰρ μῆτερ, ἡλίον τ' ἀναπτύχαι. Hipp. 597.

¹ Here in scanning θεοῖς is to be reckoned only as one syllable; and this remark will apply to every case of θεός and θεά.

**Ἀναπτύω*, v. [exspuo,] to spit or spirt out. *Κάτωφ' ἐκάνεπτε' καὶ μετάρσιοι*. Antig. 1009.

**Ἀνάπτω*, v. [accendo, incendo, stimulo,] to blow up into a flame, to kindle, to inflame, to excite. *Μάλλον μ' ἀνάψεις ἐπὶ σὺν ἐξελθεῖν φόνον*. Orest. 602.

SYN. **Ἀνάκαιω*, ἐκκαίω, ἐκπύρῳ, ἐμπύμπρημι, πύροξύνω, πάρορμαῶ, ἀνεγείρω.

**Ἀνάπτω*, v. [religo, adnecto,] to fasten, to bind, to connect, to tie. **Ἀνήπτομέν πρὸς κίδν'*, ὡς λήξας ὕπνου. Herc. F. 1013. SYN. **Ἐμπλέκω*, σὺνείρω, συμπλέκω, σὺναρμόττω, ἐξάπτω, δέω.

**Ἀνάπυστος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [pervulgatus, passim auditus,] heard, published, notorious. *Γῆμεν, ἄφαρ δ' ἀνάπυστ' ἄθεοι θέσαν ἀνθρώποισι*. λ. 273.

SYN. **Ἐκπυστός*, διὰπυστός, πύλυφημὸς, ἀνήκοός, δηλός.

**Ἀνάπωσις*, ἔως, ἡ, subst. [discessus et reciprocatio maris,] the ebb of the tide.

Τέχνας ἀνάπωσιν ἐξάφνας. Olymp. 9. 78.

**Ἀνάρβυλος*, ου, ὁ, adj. [discalceatus,] without sandals, unshod. *Παῖδες τὸ λαὶόν ἔχυν ἁνάρβυλοι πῶδος*. Eur. fr. Meleag. 6. 7.

**Ἀναρβός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [inarticulatus, membris captus,] disabled in the limbs. *Μάνις, ἀναρβός εἰμι, κάσθενῶ μέλη*. Orest. 228. SYN. **Ἀναλκίς*, ἄρρωστος, ἀσθενής, βληχρός.

**Ἀναρίθμητος*, et ἀναρίθμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [innumera bilis, imperitus numerorum,] **Ἀμήτορ*, ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τίνος. Ion. 836. See also Bacch. 1333. SYN. **Ἀνήριθμός*, ἀμεγαρτός, ἀφθόνος, ἀπειρός, ἀπλῆτος, ἀτιμός, οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῳ, οὐτίδανός, φαῦλος, φλαῦρός.

**Ἀνάριστος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [impransus, non pransus,] without a meal or dinner. **Ὡρ' ὅμως κῆς οἶκον' ἀνάριστος Διόκλειδας*. Theocr. 15. 147. SYN. **Ἀνᾶκραιστος*, ἀγενστός.

**Ἀναρκτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [nullius imperio subjectus,] unsubdued, independent. *Μῆγ' ἀναρκτὸν σὺν βίῳ*. Eumen. 520. Schn.

**Ἀνάρμοστος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [haud congruens, inconueniens, ineptus,] unfitting, incongruous, discordant. *Τυφῶγ' ἐρων εἴ, κἀνάρμοστος*. Nub. 908. SYN.

**Ἄμουσος*, ἄκοσμος, ἀεικής.

**Ἀναρπάγη*, ἡς, ἡ, subst. [subreptio,] a carrying away, plunder. *Στράτευμ' ἄθροίσας, τὰς ἑμὰς ἀναρπάγας*. Helen. 50.

**Ἀναρπάζω*, f. σω et ξω, v. [sursum rapio, abripio, diripio, vi opprimo,] to snatch up, to tear up, to carry away, to plunder. **Ἰζεσθαι, τὸτ' ἐ δὴ μὲν ἀναρπάξουσ' ὅτελλ' αἶ*. δ. 515. SYN. **Ἀφαρπάζω*, ἀναίρω, φέρω, ἄγω, ἔλκω, κατὰλητίζομαι, ἐκπέρθω.

**Ἀναρπάξανδρος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [homines devorans vel eripiens,] carrying off men. **Ἀναρπάξανδρον* — *Κῆρ' ἀφέλοντ' ἡ χώρας*. Sept. Theb. 775.

**Ἀναρπαστός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [abreptus,] carried off, snatched away. *Εἰσόψει χεὶρὸς ἀναρπαστάν*. Hec. 205. SYN. **Ἀναρπασθεὶς*, ἀφαιρούμενός.

**Ἀναρρήγνυμι*, f. ῥήξω, v. [diffindo, dirumpo, abrumbo,] to break through, to burst forth, to cause to burst forth. *Μὴ κ' τῆς σίωπῆς τῇσδ' ἀναρρήξει κακὰ*. OE. R. 1075. SYN. *Διαρρήγνυμι*, παρὰρρήγνυμι, ἀνασχίζω, διασχίζω, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω, ἀποσπάω.

**Ἀναρρίπτω*, et ἀναρρίπτειν, v. [sursum vel in altum jacio, in aleam do, suscipio,] to throw up, to throw at a venture (κίνδυνόν being understood), to hazard, to run the risk, to encounter danger.² *Οἱ δ' ἅμ' πάντες ἀνερρύψαν, δέισαντες ὕλεθρον*. κ. 130. SYN. **Ἀναρρίπτειν*, διὰσελεῖν, μετὰρτίθημι.

**Ἀναρρήχασμαι*, v. [manibus et pedibus in altum enitor,] to climb up, as a spider when weaving. *Πρὸς ταῦτ' ἀνερρήχ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν*. Pax 70.

**Ἀναρροιβδέω*, v. [resorbeo, cum magno stridore absorbeo,] to swallow up with a great noise, to ingulf. *Τῷ δ' ὑπὸ διὰ Χάρυβδ' ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ*. μ. 104. SYN. **Ροιβδέω*, ῥόφω, ἀναρρόφω, ἀναπίνω.

**Ἀνάρρῳσις*, ἔως, ἡ, subst. [redemptio, "dies Apaturiorum—secundus sic vocabatur," vid. Maltb. et Brunck.] the second day of the **Ἀπατούρι' α*, because on

¹ The more common form is *ἄμπωσις*, which see.

² The latter meanings are more frequently met with in the prose writers.

ἄνρασός, *a, ὄν, adj.* [implacabilis, improbus, iniquus, insensus,] unfit, unreconciling, unrelenting. Οἱ τοι δυσμῆνες καὶ ἄνρασοὶ ἐγγὺς ἔασθ. Ω. 365.

Ἀναρᾶω, f. ἦσω, v. [suspendō,] to suspend from, to hang upon. Ἄλλ' εἰς θεοὺς χρῆ ταῦτ' ἀναρῆσαντ' ἔχειν. Phœn. 717. SYN. Ἀρᾶω, αἰωρῶ, ἀναρτίζω, ἔπαυμαι, ἀναπήγνυμι, ἀνακαίνιζω.

Ἄναρχία, as, ἡ, subst. [soluta licentia, anarchia,] want of government, insubordination, anarchy. Ἄκτολαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία. Hec. 605. SYN. Ταραξίς, συντάραξις. See Antig. 672.

ἄναρχος, ου, ὁ, adj. [principio carens, seditiosus,] without a leader, subordinate, unprincipled; without a beginning. Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πρῶτον γὰρ μὲν ἀρχὴν. B. 726.

Ἀνάσειράζω, v. [retraho catena,] to draw back with a chain, to curb. Ὅστις σε θύων ἀνάσειράζει. Hipp. 237. SYN. Ἀνάχαλινῶ, ἀνερῶ, ἀνέλω, ἀνὰ-κόπτω.

Ἀνάσειω, v. [concutio,] to stir up, to shake. Παύσω κτύποιντᾱ θύρῳν, ἀνάσει-
οντᾱ τέ. Bacch. 236. SYN. Σείω, ἐκτρίνασσω, ἀνᾱκινέω, ἀνᾱπάλλω, ἁπειλέω.

Ἀνάσελγαίνω, v. [petulanter injuria afficio,] to treat petulantly. Οὐδ' αὐθις ἀνάσελγαίνῃμι ἔς Εὐριπίδης. Vesp. 61. SYN. Ὑβρίζω, ἐξυβρίζω, κατὰκωμῶ-δεῶ.

ῥ' Ἀνάσιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [resimus, repandus, deformis,] crooked. ῥ' Ἀνάσιμος, ἡ πρεσβυτέρων· οὐ γὰρ ἀνάσχειτον. Eccles. 935. SYN. ῥ' Ἀνάκυστος, ἀμορφός.

Ἀρσκενάζω, v. [(1) labefacto, aufero, destruo, (2) instauro, reparo, &c.] to collect, to move, to transfer, to destroy. Ἡ πάντ' ἀνεσκενάσμεθ', ὥσπερ αἱ τύχαι; Eur. El. 602. SYN. Ἀνατρέπω, πᾶρανίξω, ἀποσκενάζω, ἀσθενῶ, ἐπισκενάζω, ἀναρράπτω, ἀκέσμαι.

ἄνασκόπῃω, v. [considero, meditor,] to consider thoroughly, to see through, to reflect on, to recollect, to review. Καὶ τὰ τῇδ᾽ καὶ τὰ δευρὸ πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. Thesm. 673. SYN. Σκόπῃω, διασκόπῃω, λυτάνῃω, διασκέπτῃμαι, ἐπισκέπτῃμαι, ἀποθῃρωῃω, ἀναλῃγιζῃμαι, ἐνθῃμῃμαι, φράζῃμαι.

Ἀνασπάρσσω, f. ξω, v. [dilacero,] to tear up. Πίλας ἀνεσπάρσας ἄσιδήροις
 μυχλοῖς. Bacch. 1102. SYN. Ἐξερῶ, ἐξαιρῶ.

Ἀνάσπαστος, ον, ὁ et ἡ, adj. [extractus alicunde,] drawn back, snatched, torn away. Κἀνάσπαστον ποιεῖν εἴσω, τί ποιήσῃτε; φράζετε νυνί. Vesp. 381. SYN. Ἐπίσπαστος, ἐξελῆθεις.

ἄρασπᾶω, v. [haurio, revello,] to tear up. Τύμβους ἀρασπῶν· γῇ δὲ τῇδὲ Σισυφον. Med. 1378. SYN. Κατάσπᾶω, ὑποσπᾶω, ἀράσύρω, ἀνέρω, ἐκκόπτω, κατὰλῶ, ἀναιρέω.

Ἄνασσά, ἡς, ἡ, subst. [regina,] a queen, a princess. Τῷ ἄδῃ ἐν τῇ πόλει.
 ὁ ἄνασσας. Ηec. 61. SYN. Βασίλισ, βασίλισσα, βασίλεια, δέσποινα, δεσποῖς,
 τυραννός. EPIITH. Πονηρά, καλλιπλοκάμους.

Ἄνασσω, v. [regno, impero,] to rule, to govern, to be king. Κίλλαν τε ἔαθ' ἔην,
Τινέδοι δ' ἔ' ἰφ' ἰ ἀνάσσεις. A. 38. SYN. Ἀρχω, ἀρχέω, ἀρχηγέτω, κοιρᾶνέω,
μῆδεω, μῆδω, ἡγεῖμαι, τυραννέω, τυραννέω, κρατέω, κρατύνω. PHR. Σκῆπτρων
κρατέω, λαὸν εὐθύνω δοῦρ', δόμους τυραννικούς ἔχω.

Ἀνάστασις, ἔως, ἡ, subst. [(1) resurrectio a sedili vel cubili, vel e somno, (2) eversio,] (1) a rising up from a seat, bed, or from sleep, (2) devastation, destruction. Θήσουσιν, οἰκων τ' Ἀτρεῶς ἀνάστασιν. Troad. 366. SYN. Ἐγερσις, ἀνέγερσις, (2) ἀνὰτροπή, δῆλωσις, καθαίρεσις, κατασκάφη, πόρθησις.

⁹ Ἀναστῆρ, ἥρως, et ἀναστῆρης, οὐ, ὁ, subst. [eversor, vastator,] a destroyer. Ὡς ὄντ' ἀναστῆρᾰ Καδμείας χθονός. Sept. Theb. 1017. See also Agamem. 1198.

SYN. Ἀνατροπὴς, καθαιρέτης.

'Ἀραστᾶχϋω, et Ion. ἄραστᾶχϋέσσω, v. [spicas emitto; surgo, germino (de segete),]

to shoot out, to spring up. *Ομβρός· ἅλις πρῶχθῆσιν ἀνασπάχουσιν ἄρουραι. Apoll. 4. 271. See also Apoll. 3. 1354.

*Ἀναστέλλω, f. στέλλω, v. [inhibeo, reprimo, coërceo,] to keep off, to contract. *Ὅστ' ἀναστείλαι πρὸσω. Iph. T. 1377. SYN. Ἐπάναστέλλω, περιστέλλω, συστέλλω, ἀνέχω, ἐπέχω, ἀνάκρουω, ἀνάκωχεύω.

*Ἀναστένάζω, ἀναστένάχω, et ἀναστένω, v. [alte ingemisco, graviter suspiro,] to groan aloud, to lament. Ἀναστέναζε· κάμπᾱλιν στρέψας κᾶρα. Iph. A. 1548. See also Ψ. 211. et Helen. 1527. SYN. Στένω, στένάζω, στόναχίζω, ἀναστονάχίζω, γόᾱω, ἀνάκωκῶ, ἀνάκλαιω, ἀνοιμῶζω, ἐπιστένω, βᾶρῦ στόναχίζω.

*Ἀναστέφω, f. ψω, v. [corono, redimio, cingo,] to crown, to braid, to entwine. Ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κράτ' ἀναστέφαι θέλω. Eur. fr. Archel. 3. SYN. Ἀνάδεω, στέφω, περιστέφω, πῆρικοσμέω, στέφανῶ.

*Ἀναστοῦω, v. [os aperio,] to open the mouth. Ἀναστοῦμον τὸ χεῖλός, ὡς ἐτοιμᾷ σοι. Cycl. 356. SYN. Ἀνοίγω, ἀναπέταννυμι, ἀναχαίνω.

*Ἀναστονάχίζω, v. [alte ingemisco,] to groan aloud, to lament. *Ὡς πύκιν' ἐν στήθεσσιν ἀναστονάχισ' Ἀγαμέμνων. κ. 9. SYN. See Ἀναστένάζω.

*Ἀναστρέφω, f. ψω, v. [inverto, convertro,] to upset, to change, to reverse, to overturn. Πέποιθ'· ὁ γὰρ θεὸς· πάντ' ἀναστρέφει πάλιν. Eur. Suppl. 341. SYN. Κάταστρέφω, ἀντιστρέφω, μέταστρέφω, πᾶραστρέφω, πᾶρακινῶ, ἀνακόμίζομαι, ἀναστρωφᾶω.

*Ἀναστρέφῃ, ἥς, ἡ, subst. [reversio,] a turning back, return, a reverse, an overthrow. Ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστρέφῃν. Androm. 999. SYN. Ἀντιστρέφῃ, διαστρέφῃ, κάταστρέφῃ, ἐπάναστρέφῃ, ἀναχώρησις, διάτρίβῃ, ὑπὸ-τροπή.

*Ἀναστρωφᾶω, v. poet. pro ἀναστρέφω, [verto, convertro, subverto,] to turn, to alter. Πάντῃ ἀναστρωφᾶν καὶ ἄρηγέμεν ὥς κὲ δύνηαι. Hes. Clyp. 121. SYN. Στρωφᾶω, ἐπιδιδνῶ, ἀναστρέφω, περιστρέφω.

*Ἀνασχέθω, et ἀνασχέω, poet. pro Ἀνέχω, (q. v.) v. [attollo, erigo,] to raise up. Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνάσχεθαι. Med. 1026. See also Iph. A. 732.

*Ἀνάσχετός, η, ὄν, poet. Ἀνσχετός, adj. [tolerabilis,] to be endured, tolerable. Δρόμους παλαίστρας τ' οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοί. Androm. 597. SYN. Ἀνεκτός, τλητός, ὑποιστός, φέρητός, εὐφώρητός.

*Ἀνασχίζω, v. [scindo, discindo, seco, dissecō,] to split up, to rend. Αὐτοῖς δέρμα λεοντός ἀνασχίζειν δυνῆχασί. Theocr. 25. 277. SYN. Διάσχίζω, ἀνατέμνω, διάτέμνω, διάπριω, ἀνᾶπριω, διχοτόμω.

*Ἀνασώζω, v. [servo, salvum præsto,] to bring back in safety, to restore an exile, to preserve, to recover. Ἐρρύτδ κανέσωσεν. Cæ. R. 1352. SYN. Σώζω, διασώζω, σᾶώζω, διασώζω, ἐκσώζω, ἐρύω, τηρῶ, φύλαττω, ἐκφύλαττω, ἀνακτάομαι.

*Ἀνατάνω, poet. Ἀντάνω, (q. v.)

*Ἀνατάρασσω, f. ξω, v. [conturbo, perturbo, permisceo,] to disturb, to confound, to alarm. Ἰδού μ' ἀνατάρασσει. Trach. 222. SYN. Διᾶτάράττω, ἐκτάράττω, ἐπιτάράττω, συντάράττω, ποιῶ, συγχέω, ἀναθῶλω.

*Ἀνατεῖ, adv. [impune, sine injuria,] without injury or loss, with impunity. Κρῶν, μ' ἀνατεῖ τῆσδε μ' ἐκβάλειν χθονός. Med. 1357. SYN. Ἀτιμωρητί, ἀζημίως, νήπουᾶ.

*Ἀνατέλλω, v. [produco, orior,] to raise up, to produce, to rise. Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σίμυεις ἀντετελεῖ νέμεσθαι. E. 777. SYN. Ἀνέχω, ἀναδίδωμι, ἐξανάτέλλω, ἀναφύω, ἐκφύω, ἀναφαίνω, ἀνθῶ.

*Ἀνατίθημι, f. θήσω, v. [sursum pono, tollo, impono, consecro,] to put up or upon, to suspend, to ascribe, to refer, to attribute. Καὶ σοί· Φοίβῳ τήνδ' ἀναθήσω. Electr. 1294. SYN. Ἐπιβάλλω, ἐπᾶνατίθημι, ἐπύτρπω, προστίθημι, ἐπαίρω, ἐξηγεῖμαι, περὶτίθημι, μετᾶτίθημι.

*Ἀνατινάσσω, f. ξω, v. [concutio, vehementer quatio,] to shake up and down, to

¹ Θεός is here a monosyllable; see the remark at the word ἀναπτύσσω.

- agilate. Ἀντίναξ ἑλθὼν ὁ Βάκχος δῶμα, καὶ μητρός ταφῇ. Bacch. 613. SYN. Τινάσσω, ἀνᾶσειω, διᾶτᾶράσσω.
- Ἀνᾶτλημί, f. τλησῶμαι, v. [perfero, tolero,] to bear up under, to endure throughout. Δήμηϊ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοῖ νῆες Ἀχαιῶν. γ. 104. SYN. Ἀνᾶτλᾶω, τλημί, διᾶτλημί, φέρω, ἀναφέρω, ἐκφέρω, ὑποφέρω, ἀνέχομαι, ἀνᾶμενω, ὑπομένω, καρτέρω, διακαρτέρω.
- Ἀνᾶτῶλη, see Ἀντῶλη.
- Ἀνατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [innoxius, illæsus,] innoxious, harmless. Εἴη δ' ἀνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀποξένων. Æsch. Suppl. 360. SYN. Ἀάατος, ἀβλαβής, ἀζημῖος, ἄθῳος, ἀδήλητος.
- Ἀνατρέπω, v. [subverto, everto,] to turn back, to overturn, to upset, to undermine, to overwhelm. Ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέφαντας πόλιν. Phæn. 902. SYN. Ἀναστρέφω, ὑποστρέφω, καθαιρέω, καταστρώννυμι, προσουδίζω, σφάλλω, κατασφάλλω.
- Ἀνατρέφω, f. θρέψω, v. [nutrio, alo, educo,] to bring up, to educate. Καρδίαν ἀνατρέφων. Eumen. (Ed. Schütz) 517. SYN. Διᾶτρέφω, ἐκτρέφω, τίθηνω, τροφένω.
- Ἀνατρέχω, f. θρέζομαι, et ἀναδράμομαι, 2. a. ἑδράμῳ, v. [recurro, redeo currens,] to run up, to ascend quickly, to return. Ἀφρῇ μορμύροντᾶ ἰδὼν, ἀνὰ τ' ἑδράμῳ ὀπίσσω. E. 599. SYN. Ἐπᾶνατρέχω, ἐπᾶναστρέφω, ἀναθῆω, πάλινδρομέω.
- Ἀνατροπή, ἡς, ἡ, subst. [eversio, subversio,] overthrow, subversion, overturning. Ἀνατροπᾶς, δᾶν Ἄρης. Eum. (Ed. Schütz) 349. SYN. Ἀποτροπή, ἀνάστᾶσις, καθαιρέσις, ἀναστροφή.
- Ἀνατυρβάζω, v. [conturbo,] to throw again into confusion, to disturb. Ἡμῶν ἀναῖτυρβάκως. Equit. 310. SYN. Τυρβάζω.
- Ἀναύγητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non splendens, obscurus, ater,] unilluminated, gloomy, black. Εἰς ἀναύγητον μόλειν. P. V. 1064. SYN. Σκοτεινός, ζῶφερὸς, ζῶφειδής.
- Ἀναύδητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inenarrabilis,] unutterable, strange. Ἀφατόν, ἀφατόν, ἀναύδητόν. Ion. 783.
- Ἀνανδός, ου, et ἀνανδής, ἑὸς, ὁ et ἡ, adj. [ineffabilis, infandus, mutus,] speechless, indescribable, mute, unheard, not to be spoken. Ὁ δ' εἶρπ' ἀνανδος, μέγα φρονῶν πῶλοι δέ νιν. Phæn. 41. SYN. Ἀρόρητος, ἀφατός, ἀφωνός, ἀφθογγός, ἀναύδητος, κωφός.
- Ἀναυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tibiarum expers, tristis,] unaccompanied by the flute or pipe, mournful. Αἰματὶ Θήβας, κῶμον ἀναυλοῦτον προχόρευε. Phæn. 802. SYN. Ἄμουσος, ἐκμελής, γυέρους, θρηνώδης.
- Ἀναυρός, ου, ὁ, P. N. [Anaurus,] a river in Thessaly, also a torrent. Ἀναύρον πᾶρᾶ πηγᾶς. Herc. F. 390. SYN. Χειμαρρῶς, χαρᾶδρα, ποτᾶμός. EPITH. Χειμερῖος, πλήθων, μέλαμψήφης, (gen. ἰδός).
- Ἄναυς, αὖς, ἡ, adj. [quæ non amplius navis est,] which is a ship no more. Nᾶες ἄνᾶες. Pers. 686.
- Ἀναφαίνω, f. ἄνω, v. [ostento,] to display, to exhibit, to reveal. Μαντείας βροτοῖς ἀναφαίνων. Iph. T. 1256. SYN. Φαίνω, ἐκφαίνω, φανέρω, ἀποφαίνω, διαφαίνω, δεικνύμι, ἀναδείκνυμι, δηλῶ, προσημαίνω, ἀποκαλύπτω, διαγνωρίζω.
- Ἀναφανδόν, et ἀναφανδᾶ, adv. [aperte, palam,] openly, publicly. Ὅς ῥ' ἀναφανδόν ὅπνιε, πόρων ἀπείρεσιᾶ ἔδνα. Π. 178. See also γ. 222. SYN. Φανέρως, ἐμφᾶνως, κατᾶφανως, ἐπιδήλως, σαφῶς, ἐνώπιον.
- Ἀναφέρω, ἀνοίσω, ἦνεγκά, v. [sursum fero, subveho, suffero, transfero,] to carry, bring or lead up, to endure, to sustain, to impute to. Εἰς φοῖβόν ἀναφέρουσά τὴν ἁμαρτίαν. Orest. 76. SYN. Ἀνατίθημι, ἀνᾶτεινω, ἀναφαίνομαι, ἀνάγω, ἀνακρίμιζω, ἀναβιβάζω, προφέρω, ἀνᾶμυνήσκω, ἀνακάλω, ἀνασφάλλω.
- Ἀναφεύγω, see Ἀμφεύγω.
- Ἀναφή, ἡς, ἡ, P. N. [Anaphe,] one of the Sporades. Φοῖβον κεκλωμένοι Ἀνάφην δέ τῃ λισσαῖᾶ νήσῳ. Apoll. 4. 1717.
- Ἀναφλέγω, v. [sursum incendo, inflammo, excito,] to rekindle, to blow up.

- Ἀναφλέγω πῦρὸς φῶς. Troad. 320. (Doctum: monom. hypercat.) SYN. Διάφλεγω, ἐπιφλέγω, ἀνακαίω, ἀναρρίπτω.
- Ἀναφλύω, et ἀναφλύζω, v. [ebullio, rursum ferveo,] to bubble up, to gush out, Φη πῦρὶ καὶόμενος· ἀνὰ δ' ἐφλύε καλὰ ῥέεθρᾶ. Φ. 361. SYN. Ἀναζέω.
- Ἀναφύβω, v. [terreo, minor,] to frighten, to alarm. Ἄπθ τῶν πύλων· ἐπαπειλῶντες τοιαντὶ, κἀναφύβουντες. Vesp. 668. SYN. Φόβω, ἐκφύβω.
- Ἀναφύρα, ᾤς, ἡ, subst. [elatio sursum versus, criminis relatio in alterum,] the transferring of a charge from one to another, authority, a narrative, appeal. Ἄλλ' ἐστὶν ἡμῖν ἀναφύρα τῆς ξυμφυρίας. Orest. 408. SYN. Μεταθέσις, ἀναφύγη, κατὰφύγη, ἀνάγωγῃ, ἀνακρίδις, φύρα, προσφύρα, ἐπ' ἀνδρῶς.
- Ἀναφύρον, ον, τὸ, subst. [fulcimentum oneris,] a wooden bar or lever. Μεταβαλλόμενος τὰναφύρον ὅτι χεζητῆς. Ran. 8.
- Ἀναφροντίζω, v. [animo volvo, excogito,] to reconsider, to think. Ἐτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον. Olymp. 1. 111.
- Ἀναφύγη, ἥς, ἡ, subst. [effugium, perfugium,] escape. Ἀναφύγας κἀκῶν καὶ κτεάνων τριβάς. Choëph. 930. SYN. Ἐκφύγη, διάφύγη, ἀλυξίς.
- Ἀναφύρω, v. [commisceo, fædo,] to mix together, to defile. Ἔσταζ' ὑπ' ἐλάταις ἀναφενυμέν' αἶματι. Bacch. 731. SYN. Ἀναμίγνυω, ἀναφυράω, ἀναφύρουσσω, ἀναμίγνυμι, μίαινω, ἐγχραίνω.
- Ἀναφυσίω, v. [anhelo,] to pant, to gasp for breath. Ἀσθμ' ἀναφυσίω, μετέφωκ' ἐν, ὅσον ἀπώθειν. Apoll. 2. 433. SYN. Ἀσπνέω, ἀσθμαίνω.
- Ἀναφύω, v. [renasci facio, produco,] to shoot up, to send forth, to cause to grow up. Ἀθανάτος καὶ ἄνθρωπος, ὃν αὐτὴ Γαί' ἀνέφυσεν. Apoll. 2. 1213. SYN. Ἀνατέλλω, ἀναφύρω.
- Ἀναχάζομαι, v. [retrocedo, gressum inhibeo,] to retire, to retreat. Ἀψ ἀναχάζομενον, βεβλημένον ὀξεῖ χαλκῷ. Π. 819. SYN. Ἀναχάζω, ἀναχωρεῶ, ἀναστρέφω, ἀνάγω.
- Ἀναχαίνω, 2. a. ἐχάνδον, et ἀναχάσκω, v. [hisco, dehisco,] to gape, to yawn. Τὴν κιγκλιδ' ἐξήραξά, κἀναχάνων μεγὰ. Equit. 641. See also Av. 502. SYN. Χαίνω, χάσκω, διαχάσκω, διαχαίνω.
- Ἀναχαιτίζω, v. [(1) ferocio, de equis, (2) excutio, proprie de equo qui sessorem excutit,] (1) to raise the mane, to plunge like a restive horse, (2) to throw off. Ἄτρεμά φύλασσω, μὴ ῥαχαιτίσειε νῖν. Bacch. 1072. SYN. Ἀναρρίπτω, ἐκτραχηλίζω.
- Ἀναχέω, f. εύσω, et poet. ἀναχέω, v. [infundo,] to pour on, to infuse. Ἐν δ' ἐπ' αὖς ἐμπλήσας ὑδατος ἀνὰ εἰκόσι μέτρα Χεῦ. ι. 209. SYN. Ἐγχέω, ἐπιχέω, εἰσχέω, ἐπιβάλλω.
- Ἀναχνυαίνωμαι, v. [lanugine obsitus sum,] to be covered with down. Αἰ δ' ἂν πᾶχνυθῇ κατὰχνυαίνθῃ τῇ τρίχϊ. Acharn. 791. SYN. Δαύνωμαι.
- Ἀναχόρευω, v. [(1) tripudio, salto, choreas ago, (2) celebro choreis,] (1) to lead the dance, to celebrate the orgies of Bacchus, to agitate with madness. Ἰερὸν ὄρεσιν ἀνέχουρευσά. Phœn. 1770. SYN. Χόρευω, ὀρχέομαι, ἀνυμνέω.
- Ἀναχωρεῶ, v. [retrocedo, redeo, revertor,] to retreat, to withdraw, to retire. Βάθυσ γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος. Phœn. 742. SYN. Ἀναχάζομαι, ἀποχωρεῶ, ὑπόχωρεῶ, ἀπέρχομαι, ἐπαναστρέφω, ὑπάγω, ὑπὸνοστῶ, μεθίσταμαι, ἀφίσταμαι.
- Ἀναψυκτήρ, ἥρως, ὁ, subst. [recreator,] the cherisher, that which refreshes. Πόνων ἀναψυκτήρ, ὃ δ' ἀμπέλων γάνος. Eur. fr. Androm. 27.
- Ἀναψύχη, ἥς, ἡ, subst. [refrigeratio, recreatio,] the recovering of the breath, deliverance, release. Καὶ χαίρει· ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων. Ion. 1626.
- Ἀναψύχω, v. [refrigero, focillo,] to recover the breath, to re-animate, to refresh, to console. Κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν. Iph. A. 421. SYN. Ψύχω, διαψύχω, ἀναθάλλω, ἀπαπαύω.
- Ἀνδάνω, fut. ἀδήσω, v. [placeo,] to please, to gratify. Νίκα νῦν· οὐ μὴν ἀνδανότα μοι ποιεῖς. Alcest. 1127. SYN. Ἄδω, ἀρέσκω, εὐάρεστῶ.
- Ἀνδημά, poet. pro ἀνδημά, ἄτος, τὸ, subst. [vitta,] a bandage, a crown, a garland, a chaplet. Ποικίλον ἀνδημά. Pind. fr. 9.

- Ἄνδρᾱ, *ων, τὰ*, subst. [areolæ in horto,] beds or plots of flowers. Πρὸς ῥῶδᾱ, τῶν ἄνδρᾱ πᾶρ¹ αἰμάσαισι πέφυκε. Theocr. 5. 93. SYN. Ἄλδκες, ἀκρα, τᾶφροι, πρᾶσιαι.
- Ἄνδίκτης, *ου, ὁ*, subst. [laqueus,] a kind of trap. Εἰπόν τ' ἀνδίκτην τὲ μᾶλ' εἶδῶτᾰ μακρὸν ἄλεσθαι. Call. fr. 233. SYN. Ῥόπτρον, ὕσπληγξ.
- Ἄνδιχᾶ, *adv.* [divisim, in duas partes,] apart, separately, in two ways. Ἡὲ διαπραθεῖν¹ ἢ ἀνδιχᾶ πάντα δάσασθαι. Σ. 511. SYN. Ἀμφίς, διχᾶ, διασταδόν.
- Ἀνδράγαθια, *as, ἡ*, subst. [strenuitas,] manly excellence, courage, a. Τιμῆς. b. πλάκουντων. a. ἀνδράγαθίας. b. ισχάδων. Plut. 191. SYN. Ἀνδρεία, ἀγηνῶρια, ἀλκή.
- Ἀνδράγριᾱ, *ων, τὰ*, subst. [spolia homini detracta exuviae,] spoils taken from an enemy. Ὅστις δὲ πρῶτος, βρῶθεντ' ἀνδράγρι, Ἀχαιῶν. Ξ. 509. SYN. Σκῦλᾱ, σκυλεύματᾱ, ἐνᾶρᾱ, ἄγρευματᾱ, λάφυρᾱ.
- Ἀνδράκας, *adv.* [viritim,] man by man. Ἀνδράκας¹ ἡμεῖς δ' αὐτὲ ἀγειροῦμενοι κατὰ δῆμον. ν. 14. SYN. Κατ' ἀνδρά.
- Ἀνδράποδον, *ου, τὸ*, subst. [mancipium,] a slave, a servant, a footman. Μηδ' ἀνδράποδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς. Eccles. 589. SYN. Δουλὸς, αἰχμαλωτὸς. EPI TH. Ἀργῦρονητόν, δόρυᾶλωτόν, ὑποχείριτόν.
- Ἀνδράποδιστής, *ου, ὁ*, subst. [plagiarius,] a man-stealer, a slave-dealer, a plagiarist. Ἐμπρὸς ἦκων ἐκ Θεσσαλίας, πᾶρᾱ πλείστον ἀνδράποδιστῶν. Plut. 521.
- Ἀνδράριον, *et ἀνδρίον, ου, τὸ*, dim. of ἀνὴρ, subst. [homuncio,] a puny man, a paltry fellow. Ἄλλ' ἀνδράριᾱ μοχθηρᾱ, παρᾱέκομμενᾱ. Acharn. 516. See also Theocr. 5. 40. SYN. Ἀνθρωπάριον, ἀνθρώπιον, ἀνθρωπίσκος.
- Ἀνδραχθής, *ἔδς, ὁ et ἡ, adj.* [virum gravans seu onerans,] loading or oppressing a man. Οἱ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθεσὶ χερμαδίοισι. κ. 127. SYN. Βάρυς, ὑπερβᾶρις, ὑπερβριθής.
- Ἀνδρεία, *or ἀνδρία, as, ἡ, et ἀνδρεῖον, ου, τὸ*, subst. [virilis ætas, vigor,] manliness, fortitude, courage. Ἄλλ' ἰθὶ χαίρων, τῆς ἀνδρείας. Nub. 510. See also Herc. F. 475. Eur. Suppl. 510. SYN. Ἀνδράγαθια, ἡνὸρεᾱ, ἀγηνῶρια, κράτος, μένος, ἀλκή, εὐσθενείᾱ, εὐψυχία, δυνάμεις, ισχύς. EPI TH. Ἀτρυμὸς, ἀσβεστός, ἄδαμαστός, πύλῃταρσῆς, κράτερά, σίδηρόφρων.
- Ἀνδρεῖος, *α, ὁν, et (Ion.) ἀνδρήϊος, adj.* [virilis, fortis, strenuus,] manly, brave. Μὴ παρθένωπὸς, ἀλλὰ τάνδρείου τρόπον. Eur. Electr. 949. SYN. Ἀγῆνωρ, βόην ἀγαθὸς, εὐψυχὸς, μεγᾱλόψυχος, μεγᾱλόφρων, μεγᾱλήτωρ, ὄβριμόθυμος, μεγᾱλόθυμος, ὑπέρθυμος, θρασύκάρδιος, μεγᾱθυμὸς.
- Ἀνδρειφόντης, *ου, ὁ*, subst. [homicida,] a man-slayer, a homicide. Μηριώνης ἀτάλαντος ἔνναλιφ¹ ἀνδρειφόντη. H. 166.
- Ἀνδρείως, *et ἀνδρίκως, adv.* [viriliter, strenue,] in a manly manner, vigorously. Χώρει δὲ νῦν πᾶς ἀνδρείως. Ran. 372. See also Pax 477.
- Ἀνδρεράστριᾱ, *as, ἡ*, subst. [virorum amatrix,] a woman who loves men's company. Τὰς ἀνδρεράστριας κἄλῶν. Thesm. 392.
- Ἀνδρῆλάτew, *ν.* [in exilium pello,] to expel, to banish. Ἀνδρῆλατοῦντας, ἡ φόνῳ φόνον πάλιν. CE. R. 100. PHR. Φύγαδᾱ ἀπὸλιν ποιεῖν.
- Ἀνδρῆλάτης, *ου, ὁ*, subst. [qui homines in exilium abigit,] a banisher of men. Ἡ ἔωντ' ἀτιμαστῆρᾱ τὼς σ' ἀνδρῆλάτην. Sept. Theb. 634.
- Ἀνδρίαντῆποιος, *ου, ὁ*, subst. [statuarius,] a statuarius. Οὐκ ἀνδρίαντῆποιὸς εἰμ'. Nem. 5. 1. SYN. Ἀγαλματῆποιος. PHR. Ἀγαλμάτων τέκτων.
- Ἀνδρίās, *άντς, ὁ*, subst. [statua,] the representation of a man, a statue. Εἰτᾱ προστὰς πρὸς τὸν ἀνδρίαντᾱ τὸν Πανδίδιον. Pax 1188. SYN. Εἰκὼν.
- Ἀνδρίκως, *adv.* Vid. Ἀνδρείως.
- Ἀνδριστί, *adv.* [viriliter,] after the manner of men. Χρισᾱμένας ἀνδριστὶ πᾶρ¹ Εὐρώταθ' ἰστροῖς. Theocr. 18. 23.
- Ἀνδρόβουλος, *ου, ἡ, adj.* [virilis consilii, fortis,] plotting against her husband, insidious, capable of manly deeds. Γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κἄρ. Agam. 10.

¹ Here *va* form only one syllable. See Clarke, Il. B. 651.

- Ἀνδρόβρως, ὥτος, ὁ et ἡ, adj. [viro devorans,] eating men, a cannibal. Μό-
ναϊσιν ἀνδρόβρωσὶ δυστράπεζοι. Herc. F. 381.
- Ἀνδρόγigas, ἀντὸς, ὁ, subst. [gigas,] a giant. Πάντας δ' ἀνδρόγιγαντας, ὅλαν
πῶλιν ἄρκιός ἄραι. Call. Cer. 35.
- Ἀνδρόγονος, ου, ὁ et ἡ, adj. [androgynus, viros ferens,] male-bearing. Ἀνδρό-
γονος τ' ἀγάθῃ, κόρη δ' οὐ σύμφορος ἐστίν. Hes. Op. 781.
- Ἀνδρόδαϊκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [viro seu homines perimens,] man-killing. Ὡ
Φθιώτ' Ἀχιλεῦ, τί πύτ' ἀνδρόδαϊκτὸν ἀκούων. Ran. 1264.
- Ἀνδρόδάμας, ἀντὸς, ὁ, adj. [virum domans,] subduing a man. Πότε φύβος
ἀνδρόδάμας. Nem. 3. 66.
- Ἀνδροκμής, ἦτος, ὁ et ἡ, adj. [viro fatigans aut interficiens,] fatiguing, wearing
out, killing men. Μηδὲ τίς ἀνδροκμής λαιγὸς ἐπελθῆτω. Æsch. Suppl. 686.
- Ἀνδροκμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ab homine laboratus,] formed in consequence of
the loss of men. Στήλην κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ. Λ. 371.
- Ἀνδροκτασία, ας, ἡ, subst. [cædes virorum,] a slaughter of men, a slaughter, a
carnage. Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδ' ἀμύχας τ', ἀνδροκτασίας τε. H. 237. SYN. Μῖαι-
φῶνια, φῶνος. EPITH. Λυγρά, ἀλεγεινή.
- Ἀνδροκτόνῳ, v. [viro interficio,] to slay a man, to kill a husband. Ἀνδρο-
κτόνουσά πατέρ' ἐμὸν κἀτέκταν. Eumen. 599.
- Ἀνδροκτόνός, ου, ὁ, subst. [homicida,] a homicide. Κύκλωπες οἰκοῦσ' ἀντρί-
φερμ' ἀνδροκτόνον. Cycl. 22.
- Ἀνδρόλετρεψ, ας, ἡ, adj. [viro perdens,] destructive to men. Πύργων ἀνδρό-
λετρεψ. Sept. Theb. 302.
- Ἀνδρόμαχη, ης, ἡ, P. N. [Andromache,] the wife of Hector. Ἀνδρόμαχη δὲ
οἱ ἀγχι παρίστατ' ἀκροχέουσα. Z. 405. SYN. Ἡετίωνη. EPITH. Ἐυσφύρος,
βυδόσφύρος, λευκώλενος. PHR. Ἐύζωνος παρὰκοιτὶς Ἑκτόρος, θυγάτηρ μεγάλῃ-
τορος Ἡετίωνος.
- Ἀνδρόμεός, α, ὁ, adj. [(1) virilis, (2) humanus,] manlike, crowded with men,
human. Ἡετὲ καὶ εἰργόμενῃ μάλα περ χροὸς ἀνδρόμεοιο. P. 571. SYN. Ἀν-
θρώπειος, ἀνθροπίνος, ἀνδρείος, βροτέος, θνητός.
- Ἀνδρόρθαι, v. [ad ætatem virilem pervenio, vir fio,] to arrive at man's estate.
Γέροντ' ἀχρεῖον' μή πύθ' οἶδ' ἡνδρωμένοι. Herc. F. 42.
- Ἀνδρόρπαις, αἰδός, ὁ, [puer virili animo,] a manly youth, a stripling, a boy just
arrived at manhood. Βλάστημά καλλιπρωρὸν, ἀνδρόρπαις ἀνὴρ. Sept. Theb.
529.
- Ἀνδρόπλήθειά, ας, ἡ, subst. [hominum multitudo seu conventus,] a host of
men, an armed host. Ὡδε τις παρῆσιν αὐτοῖς ἀνδρόπλήθεια στράτοιο. Pers.
240.
- Ἀνδρότυχής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [maritum nactus,] obtaining a husband, wedded,
conjugal. Ἀνδρότυχῆς βίβρους. Eumen. 962. SYN. Γαμήλιος, γαμικός.
- Ἀνδροφθόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [homines perdens,] men-destroying, deadly, de-
structive. Ἀνδροφθόρον βεβρωτὲς αἵματος λίπος. Antig. 1035. SYN. Ἀν-
δρόφθονος, ἀνδρόφόντης, ἀνδρείοφόντης, ἀνθρωποκτόνος, φόνεὺς, φόνευτής, βροττο-
λαιγός, μῖαιφθόνος, φθισίμβροτος.
- Ἀνδρῶν, ὦνος, ὁ, subst. [pars domus, qua viri agunt,] a part of a house occu-
pied by men. Ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξενους δόμων. Choëph. 700. EPITH.
Εὐτράπεζος.
- Ἀνδύσμαι, poet. pro ἀναδύσμαι, v. [detrecto,] to avoid, to shrink from. Εἴκων,
ἀνδύεται πύλεμον κἀκόν· ἀλλὰ ποῦ οὕτως. N. 225.
- Ἀνέγγυος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine sponsione actus,] devoid of bail, not having
credit, not to be depended on. Ὡρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν
σῆν. Anacr. Ep. 82. SYN. Ἀπιστός, ἐκνῆμος, ἀμνήστευτος.
- Ἀνεγείρω, f. ἐρῶ, v. [expergefacio, excito,] to raise up, to awaken from sleep,
to cheer. Ἀνεγείροντα φράσαι. Olymp. 8. 98. SYN. Ἐγείρω, ἐξεγείρω, ἀνί-
στημι, ἐξάνιστημι, ἀναζωπύρεω.

¹ This is the reading most ingeniously suggested by the learned Dr. Maltby. See the Thes.

- Ἄνεδην, adv. [effuse, aperte,] loosely, freely, profusely. Φεύγειν ἀνέδην διὰ κῆρ' ἀλιτόν. Æsch. Suppl. 15. SYN. Ἀρόδην, πάμπαν, διάμπερες, σύμμιγα.
- Ἄνειμένους, η, ον, adj. ["remissus, 2. ap. Sophocl. denotat incustoditus, extra παρθενῶνας evagans." Maltb.] remiss, given up, devoted, unguarded. Τάσδε, μηδ' ἀνειμένας. Antig. 578. SYN. Ἄνετός, ἐκμελής.
- Ἄνειμι, v. [orior, ascendo, redeo,] to go up, to rise (of the sun), to ascend, to return. Δακρύοις δὲ τ' ἀνεισὶ πάσις ἐς μητέρα χήρην. X. 499. SYN. Ἐπανειμί, ἀνὰ κρόμίζοναι, ἀνάλω.
- Ἄνειμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [non vestitus, nudus, male vestitus,] unclothed, meanly clad. "Ὅστ' ἐτεῦ ἡ παρὰ πάμπαν ἀνείμονός ἦε πένιχρός. γ. 348. SYN. Ἄπεπλος, ἀνένδυτός, γυμνός, δυσείμων, δυσείματός.
- Ἄνειργω, f. ξω, v. [arceo, cohibeo, inhihero,] to force back, to keep off, to restrain. Καὶ ῥ' ἐς μέσσην ἰών, Τρώων ἄνεργε φάλαγγας. Γ. 77. SYN. Ἐπέχω, συνέχω, συνίσχω, συνείργω, κωλύω, ἀναστρέφω.
- Ἄνεκάθεν, adv. [(1) desuper, e loco alto, (2) ab origine generis,] from above, originally. Ἄνωθεν ἀνεκάθεν κτύπῳ. Choëph. 421.
- Ἄνεκτός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [tolerabilis, commodus,] supportable. See Ἄνάσχετός.
- Ἄλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κᾶκόν, ὅπποτ' ἐκέν τις. v. 83.
- Ἄνεκτῶς, adv. [tolerabiliter,] tolerably. Ἄνδρὸς ἐνὸς ῥίπτῃς, ὃ δὲ μαίνεται οὐκ ἐτ' ἀνεκτῶς. Θ. 535.
- Ἄνελέγω, f. ξω, v. [arguo, convinco,] to discover, to detect. Ὡ τέκνον, τί φῃς; οἷόν οἶδ' ἀνελέγχῃμαι. Ion. 1472. SYN. Βᾶσανίζω, διελέγχω, κατὰ γινώσκω.
- Ἄνελεύθερός, α, ον, et ου, ὁ et ἡ, adj. [illiberalis, sordidus, avarus,] illiberal, degraded. Εἰ, πλούσιός ὢν, ἀνελεύθερός ἐσθ'. Plut. 591. SYN. Δουλόπρεπής, μικρόλογος, αἰσχροῦς, αἰκίης, ἄκοσμος, πίνᾶρος, φίλοκερδής.
- Ἄνελίσσω, v. [volvo, evolvo, voluto,] to throw out, to utter. Γλῶσσο' ἀνελισσόμενην φθονέρους. Ran. 826. SYN. Ἐλίσσω, ὀλισθαίνω, δινέω, κύλινδεω.
- Ἀνέλκω, f. ξω, v. [sursum traho,] to draw up, to draw back. "Ἦδη δ' ἀνέλκων κωλόν, ἐκπλήθρου δρόμον. Med. 1178. SYN. Ἐλκω, ἐξέλκω, ἐξεκλῶ, ἀνασπᾶω, ἐξαίρω, ἀνάγω, ὑπεξάγω, ἀνερῶω.
- Ἀνέλλην, ηνός, ὁ et ἡ, adj. [alienus a moribus Græcorum, barbarus,] not Grecian, barbarian, foreign. Πῶδ' ἄπὸν ὄμιλον τόνδ' ἀνέλληνα στρατόν. Æsch. Suppl. 233.
- Ἄνελπίς, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [qui est sine spe,] hopeless. Σωτηρίας ἀνελπίς ὥς δὴ ἐξ ἐνός. Iph. T. 487.
- Ἀνέλπιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) insperatus, (2) non sperans,] unhoped for, destitute of hope, hopeless. Τί δὴ τὰ φάσμα τῶν ἀνελπίστων ὄρω; Ion 1394.
- Ἄνεμους, εντός, ὁ et ἡ, adj. [ventosus, vento plenus,] windy, exposed to the wind, lofty, violent.¹ Ἄνεμθεντὶ δὲ γ' ἐπ' ὄχθῳ. Heracl. 784.²
- Ἄνεμος, ου, ὁ, subst. [ventus,] the wind. Μेत्रίας ἀνέμων. Med. 834. SYN. Ἄητης, πνεῦμά. EPI TH. Ἀργαλέος, ἄκραῃς, ἀρπαξ, ἀντίπορος, αἰθρῖός, δῦσαῃς, δεινός, δῦσηχῃς, ἐπειγόμενος, ἁχαρηῃς, ζᾶθεός, ζᾶμένῃς, ὀμβροφῶρος, Δίπτερης, ὑψίπτερης, ξηρός, λίγυς, κλονέων, ὀλῶς, λευγαλέος, θῶς, λίγυρός, μέγας, παντοῖος, πόλυηχῃς, χαλέπῳς, χειμερῖος, φοιταλέος, βάρυδουπῶς.
- Ἄνεμοσκέπης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [a vento tegens,] sheltering from the wind, warm. Χλαινάων τ' ἀνέμοσκέπεων, οὐλῶν τε τᾶπήτων. Π. 224. SYN. Ἄλεξανέμος.
- Ἄνεμοσφάραγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vento perstrepsis,] roaring with wind, bellying. Ἄνεμοσφάραγων ἐκ Παλῖον κόλπων. Pyth. 9. 6.
- Ἄνεμοσρέφῃς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [a vento nutritus s. auctus,] nursed by or in the wind, stormy, tempestuous, hardy. Λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοσρέφῃς, ἡ δὲ τὲ πᾶσα. O. 625.
- Ἄνεμώκης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [venti celeritatem habens,] swift as the wind, fleet.

¹ From the derivation of ἀνεμοίς, its first syllable ought to be short: but poet. it is also long; whence Ion. ἡνέμοις et Dor. ἀνέμοις: or it may be long, as the first syllable of ἀθανάτος is long, poetica necessitate.

² The first syllable of Ἄνεμθεντὶ is here long. See the strophe, Heracl. 774.

- Ἄνεμώκεός εἶθε δρομὸν νέφελας. Phoen. 165. SYN. Ὠκὺς, ὑπόπτερός, βάλις, τᾶχὺς, αἰδολός.
- Ἄνεμώλιος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [futilis, ventosus, vanus,] hollow as the wind, vain, idle. Ἀθανάτων οἱ δ' αὐτ' ἀνεμώλιοι, οἱ τὸ πᾶρος περ. Υ. 123. SYN. Μετᾶμώλιος, μετᾶμώνιος, μάταιος, φλύαρος, ἀποφώλιος.
- Ἄνεμώνη, ης, ἡ, subst. [anemone,] the flower anemone. Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐντὶ κύνοςβάτος, οὐδ' ἀνεμόνα. Theocr. 5. 92. EPIITH. Εἰᾶρινή, μῖνυνθαδῖος.
- Ἄνεμώρειᾶ, ας, ἡ, P. N. [Anemoria,] a city of Phocis. Οἱ τ' Ἄνεμώρειαν καὶ Ἰάμπολιν ἀμφένεμοντο. B. 521.
- Ἀνέξοδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [unde exiri non potest, impervius,] having no egress, irremovable. Ἀγγεῖλειεν ἐμοὶ τίς ἀνέξοδόν εἰς Ἀχέροντά. Theocr. 12. 19.
- Ἄνεορτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [incultus, non feriatu,] unfeasted, ungratified with a festival. Ἄνεορτός ἱερῶν καὶ χερῶν τητῶμενός. Eur. Electr. 310. SYN. Ἄτελεστός, ἀπρεπής, μεθεορτός.
- Ἀνεπίληπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [irreprehensibilis,] blameless. Ἀκέραιος, ἀνεπίληπτὸν ἡσκηκὼς βίον. Orest. 920. SYN. Ἀνᾶμάρτητος, ἀβλαβής, ἀμεμφής, ἀμεμπτός.
- Ἀνεπίξεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impolitus, imperfectus,] unpolished, imperfect. Μηδὲ δῶμον ποιῶν ἀνεπίξεστον κάταλείπειν. Hes. Op. 746. SYN. Ἀξεστός, ἄζοος, ἀσκεπαρτός, ἀκομψός, ἀκοσμός, ἀτέλής.
- Ἀνεπὶρρέκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nondum confectus,] not completed, unfinished. Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρρέκτων ἀνελόντά. Hes. Op. 748.
- Ἀνεπίφθονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non invidendus, non reprehensus,] not enviable, not exposing or exposed to envy. Ἀνεπίφθονὸν εἶρυσσεν ἔγχος. Trach. 1051. SYN. Ἀνέμεστος, ἀνέραστός.
- Ἀνεργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inefficax, injustus,] undone, contrary to what ought to be done, unjust. Δε' ἐργ' ἀνεργὰ γ' ὀλλύσαι, μελέα τ' ἔτλας. Helen. 366. SYN. Ἀπρακτός.
- Ἀνερειπόμεαι, f. ψόμεαι, v. [sursum tollo, abripio,] to snatch up, to convey away. Νῦν δὲ μὲν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνηρεΐσαντο. a. 241. SYN. Ἀναρπάζω, σὺναρπάζω, αἰρέω, ἀποφέρω.
- Ἀνερέυγω, v. [eructo, emitto,] to belch or vomit forth. Ὅσπερ δι' ἐξ ἀκρης ἀνερέυγεταὶ εἰς ἅλα βάλλων. Apoll. 2. 745. SYN. Ἐρέυγω, ἀπἑρέυγω, καταρρέω.
- Ἀνερέυνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non perscrutandus,] not to be scrutinized. Τὶ χοῖμα γ' ἀνερέυνητὰ δυσθυμεῖ, γῦναι; Ion. 255.
- Ἀνέρομαι, et poet. ἀνείρομαι, v. [interrogo, rogito, percontor,] to ask again, to interrogate. Κάλλιον εἰπᾶς, ἡ σ' ἀνείρομην ἐγώ. Helen. 771. SYN. Ἀνἑρωτάω, ἑρωτάω, ἐξἑρέω.
- Ἀνερπύζω, v. [(1) sursum serpo, (2) adrepo,] to creep up or back. Εἰς ἀγρόν ἀνερπύσαι. Pax 586. SYN. Ἀνέρπω.
- Ἀνερῶω, et poet. ἀνείρῶω, f. ὕσω, v. [sursum traho, retraho,] to draw up or back. Ἰστοὺς σησάμενοι, ἀνὰ θ' ἰστιά λεύκ' ἐρῶσαντες. ι. 77. See also Theocr. 14. 35. SYN. Ἀνείρω, ἀνέλκω, ἀνάγω, ἀναίρω, ἀναστέλλω.
- Ἀνέρχομαι, f. ἀνέλευσόμεαι, v. [(1) adscendo, (2) redeo,] to go up or again, to return. Ἀφ' οἱ ἀνερχόμενῳ πύκινον λόχον εἰσὼν ἄγοντες. Δ. 392. SYN. (1) Ἀν-ειμί, ἐπᾶν-ειμί, ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω, (2) ἐπανέρχομαι, ἀνήκω, ἐπανάκω, ἀναχωρεῶ, ἀναστρέφω, ἐπᾶναστρέφω, ἀποῦεῖμαι, νοστῶ.
- Ἀνἑρωτάω, f. ἡσω, v. [interrogo, sæpe rogo,] to ask, to interrogate. Ἀγαμέμνον' ὥς ᾠκτεῖ· ἀνἑρωτά τ' ἐμέ. Iph. T. 665. SYN. See Ἀνἑρόμαι.
- Ἀνέστιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [domo et sede propria carens,] homeless, a wanderer. Ἀφρήτωρ, ἀθῆμιστός, ἀνέστιός. I. 63. SYN. Ἀνοικός, φύγας.
- Ἄνευ, Bæot. Ἄνις, præp. [sine, absque, seorsum ab,] without, far or removed from. Οὐ μὲν γὰρ ποτ' ἄνευ δηίων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς. N. 556. SYN. Δίχᾰ, χωρίς, ἀτέρ, ἔξω, ἐκτός.
- Ἀνευρίσκω, fut. ρήσω, v. [reperio, invenio,] to seek out, to find out. Στυγγὸν τῶν ὕν ἀνευρίων. Theocr. 30. 9. SYN. Ἐφευρίσκω, ἐξευρίσκω.

¹ Here δηίων in scanning is considered as a dissyllable.

- ¹Ἀνεύρεσις, εἰς, ἡ, subst. [inventio,] the finding out, a discovery. Ὡ τέκνον, εἰς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν θεός. Ion 569. SYN. Εὐρέσις, εὐρέμα, εἴρημα, ἐξεύρεσις, ἀνάλυσις.
- ²Ἀνευφημέω, v. [(1) celebros, faustis omnibus prosequens, (2) edo lamenta,] to bewail in a becoming manner. Ἄσπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λέως. Trach. 796. SYN. Κατευφημέω, ἀνᾶθρηνέω, ἀνηχέω.
- ³Ἀνεφέλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non nubilus; serenus,] unclouded, not gloomy. Πέπταται ἀνεφέλος, ¹λευκή δ' ἐπιδέδρυσεν αἶγλη. 2. 45. SYN. Εὐδιδός, διάδηλος.
- ⁴Ἀνέχω, et ἀνέχημι, v. [sursum tollo, sustineo, laudibus tollo,] to hold up, to support, to restrain, to celebrate, to honor. Πήματός ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις; Hipp. 1288. SYN. Ἐπέχω, ἐπίσχω, ἀντέχω, σὺνέχω, κατέχω, ἀνείργω, καταστέλλω, ἀνᾶτείνω, τιμᾶω.
- ⁵Ἀνέψιός, ²ου, ὁ, subst. [consobrinus, sobrinus,] a cousin. Ἀνεψίός γε, μόνος ἐμοὶ σάφης φίλος. Iph. T. 920. SYN. Ἐθρ, κηδεστῆς, συγγενῆς, ἐξάδελφος, ἀγχιστεὺς, ἐπιγόνος.
- ⁶Ἄνεως, ω, ὁ, adj. [silens, mutus, tranquillus,] dumb, silent. Τίπτ' ἀνέω ἐγνεσθῆ, κάρηκόμωοντες Ἀχαιοί; B. 323. SYN. Ἀκήν, ἄφωνος, ἀλάδς, ἡσυχός, ἔμπληκτός.
- ⁷Ἄνηβάω, v. [repubesco,] to grow up to manhood, to renew one's youth. Τῶν αὐτοῦ κτεᾶνων εἷ πασχέμεν' οὐ γὰρ ἀνηβᾶν. Theog. 1003.
- ⁸Ἄνηβητήριός, α, ὄν, adj. [repubescens, revirescens,] youthful, blooming. Ἄλλ' ἀνηβητηρίαν. Androm. 553. SYN. Νέος, νέωτέρος, ἀναζέων.
- ⁹Ἄνηβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impubes,] beardless, not grown to maturity. Παῖς μὲν ἀνηβός ἔων ἐτὶ νηπίος, ἐρκός ὀδόντων. Solon.
- ¹⁰Ἀνήθινός, η, ὄν, adj. [ex anetho confectus, anethinus,] composed of anise. Κηγῶν, τῆνδ' κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον, ἡ ῥόδοντα. Theocr. 7. 53.
- ¹¹Ἀνηθόν, ου, τὸ, subst. [anethum,] anise, dill. Χλωραὶ δὲ σκιᾶδες, μᾶλακῶ βριθουσαὶ ἀνήθω. Theocr. 15. 119. SYN. Ἀνησόν, ἀνητόν. EPITH. Εὐθάλης, οὐλόν.
- ¹²Ἀνήκεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insanabilis,] incurable, irreparable, inconsolable. Ἐν τῇδ' ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν. C. R. 98. SYN. Ἀναλθῆς, νήκεστός, ἀφόρητός, ἀπηνής.
- ¹³Ἀνήκοός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui non audit, expers auditus,] not listening, inattentive. Ὅπποτ' ἐπρωτὰ θάνωμεις, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλα. Mosch. 3. 110. SYN. Ἀπήκοός, ἀπειθῆς, ἀμάθης.
- ¹⁴Ἀνηκουστέω, v. [non audio, non sum dicto obtemperans,] to refuse to comply with, to disobey. Ὡς ἐφατ', οὐδ' ἄρ' ἀπατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. O. 236. SYN. Ἀπειθέω, παρᾰκούω.
- ¹⁵Ἀνήκουστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non auscultandus,] not to be listened to, strange, stubborn, obstinate. Ἀνήκουστὰ τὰς τυράννου. Hipp. 362. SYN. Ἀνηκοός, ἀρόρητός, ἀπυστός.
- ¹⁶Ἀνήκω, f. ξω, v. [convenio, pervenio,] to advance, to proceed, to improve. Τοῦργον τὸδὲ μεῖζον ἀνήκει. Trach. 1035.
- ¹⁷Ἀνηλέης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [immisericors, crudelis,] merciless, cruel. Ἡρῃ, σοὶ δ' ἐτὶ τῇμὸς ἀνηλέες ἦτορ ἐκειτό. Call. 4. 106. SYN. Ἀμείλιχος, ἀνοικτός, ἀπηνῆς, σίδηρόφρων, ὤμους.
- ¹⁸Ἀνήλιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [expers solis, opacus,] not exposed to the sun, dark, opaque. Λιβᾶς ἀνήλιός, ἀ τάλαινα. Androm. 535. SYN. Σύνηρέφης.
- ¹⁹Ἀνήλιπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [excalceatus,] without shoes or sandals. Μὴ ἀνάλιπὸς ἔρχεο, Βάττε. Theocr. 4. 56. SYN. Νήλιπός, ἀνὺπόδητός, ἀπέδιλός.
- ²⁰Ἀνήμελκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non mulctus,] unmilked. Θήλειαι δ' ἐμμεμκὼν ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς. ι. 439.
- ²¹Ἀνήμερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [immitis,] wild, fierce, inhuman. Δαίτ' ἀνήμερόν, ὄρειαν τ' ἐκβόλάν. Hec. 1081. SYN. Ἀπηνῆς, ἀπάνθρωπός, ἀμειλικτός, ἀμείλιχος.
- ²²Ἀνήμεμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine ventis, tranquillus,] without wind, sheltered

¹ For the quantity of the first syllable see Ἀνέμοις.

² On the quantity of the penult. of Ἀνέψιός, see Heyne, O. 554.

- from the wind. Ἀνήμερόν τε πάντων. *Æ. C. 670.*
 Ἀνήνυστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui perfici nequit,] impracticable, ineffectual.
 Ἀνηνύστω ἐπὶ ἔργῳ. π. 111. SYN. Ἀτέλεστος, ἀπρακτός, ἀχρηστός.
 Ἀνήνωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [non virilis, ignavus,] unmanly. Μὴ σ' ἀπογυνω-
 θέντᾳ κᾶκόν καὶ ἀνὴρ ὀρέῃ. κ. 301. SYN. Ἀνανδρός, θηλυφρων, ἀμᾶχός.
 δειλός.
 Ἀνηπύω, v. [resono, cano,] to resound, to sing. Ἰμερόενθ' ὑμῖναιὼν αἰήπυον.
 Apoll. 4. 1197.
 Ἄνῆρ, ἄνερ, et ἄνῆρ, ἀνδρός, ὁ, v. [vir, homo, maritus, &c.] a man, a hero, a
 husband, a mortal. Ἄνῆρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Tyrt.
 See also Hec. 310. SYN. Βρότος, φῶς, ἀνθρωπός, θνητός, ἀκοίτης, παρὰκοίτης.
 ΕΡΙΤΗ. Ἀθλόφθρος, αἰδοῖς, ἀλκίμυς, Ἀρήϊός, ἀλφειστής, βουληφθρός, δεινός,
 δίκαιος, ἔκπαγλος, ἐρικυδής, εὐσέβης, ἐλᾶφρος, εὐορκός, ἐσθλός, ἐχέφρων, θαρσαλέος,
 κρατῆρος, κυδάλιμος, καρτερόθυμος, μὲνέχαρμος, πολυπόνος, πολυϊδρὺς, πολυτλητός,
 σφόδρος, τάλᾶκαρδός, φίλόξενος, φράδμων, ἀγρίος, αἰδρὺς, ἀπαλαμνός, ἀπιστός,
 ἀεργός, ἀθεμίστιος, ἀκηλητός, ἀνέσπιός, δειλός, δυσμενής, μαργός, σιδηρόχαρμος,
 ὑπερόπλος, οἰζυρὸς, βροτήσιος, ναυσίφθρητος, σάκεσπᾶλος, σιδηρόφθρος, ὠκυμυρός.
 Ἀνηρέφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [altus, tecto carens, alte tectus,] unroofed or high-
 roofed. Ἐσσύμενος, ἦτ' ἐκτός ἀνηρέφους πέλε νηοῦ. Apoll. 2. 1175. SYN.
 Ἀστῆγης, ἐπηρέφης.
 Ἀνήριθμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [innumerus,] innumerable, without number. Ἀνή-
 ριθμον γέλασμα. P. V. 89. SYN. Ἀνᾶριθμός.
 Ἀνήρωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inaratus,] unploughed, uncultivated. Ἄλλᾳ τᾷγ'
 ἄσπαρτα καὶ ἀνήρωτᾶ πάντᾳ φύονται. ι. 109. SYN. Ἀσπαρτός.
 Ἀνήσσητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [invictus, insuperabilis,] unconquered, invincible.
 Νίκη μὲν οὐδ' ἄλλος, ἀνάστατοι δὲ γέγοντο. Theocr. 6. 46. SYN. Ἀήττητος,
 ἀχειρωτός, ἀνίκητος.
 Ἀνηφαίσιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [Vulcani expers,] not belonging to Vulcan, unna-
 tural. Ἔως ὑφ' ἧς δῶμ' ἀνηφαίστω πύρι. Orest. 620.
 Ἀνθαιρέμαι, v. [in locum alterius eligo, præfero,] to prefer, to obtain instead
 of. Οὐδεὶς στεφάνῳ ἀνθαιρήσεται. Hec. 66. SYN. Ἀποφῆρω, προκρίνω, προ-
 τιμῶ.
 Ἀνθάμιλλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [æmulus,] rivalling. Τοῖς ἀνθᾶμίλλοις εἰσὶ πολέ-
 μιώτατοι. Ion 606. SYN. Φίλονεικός.
 Ἀνθάπτωμαι, v. [(1) e contrario vel vicissim attingo, (2) attingo,] to cling to, to
 supplicate in turn. Ἀνθάπτωμαι σου τῶνδ' ἐτῶν αὐτῶν ἐγώ. Hec. 274. SYN.
 Κάθᾳπτωμαι, διᾶπράττω.
 Ἀνθειᾶ, as, ἡ, P. N. [Anthea,] a city of Messenia. Φηράς τε Ζᾶθεας ἡδ' Ἀν-
 θειαν βῆθ' ὑλειμῶν. I. 151. SYN. Ποιήεσσα.
 Ἀνθῆμιν, ου, τὸ, subst. [flos,] anything flowery, a flower: (there is also ἀνθεμᾶ,
 ἄτος, τὸ, for ἀνᾶθεμᾶ, which see). Ἀνθεμᾶ δὲ χρυσοῦ φλέγει. Olymp. 2. 130.
 Ἀνθεμίζωμαι, v. [carpo, lego, defloro,] to cull, to gather, to crop. Γῶενᾶ δ'
 ἀνθεμίζωμαι. Æsch. Suppl. 73. SYN. Ἀπανθίζω. EXP. Τὸ ἀνθος ἀποδρεπόμαι.
 Ἀνθεμοῖς, εσσα, ἐν, adj. [floridus,] flowery. Οἱ δ' εἶχον Φύλακην, καὶ Πύρρᾶσιν
 ἀνθεμόεντᾳ. B. 695. SYN. Ἀνθεμώδης, ἀνθεινός, ἀνθινός, λειριόεις.
 Ἀνθεμόρρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a flore fluens,] dropping from flowers. Ξουθῆς
 μελίσσης ἀνθεμόρρυτον γάνυς. Iph. T. 633.
 Ἀνθεμουργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [opus suum ex floribus faciens,] flower-working,
 working among flowers. Τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμᾳ, παμφᾶες μελί. Pers. 618.
 Ἀνθεμώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [floridus, florens, vernans,] flower-like, flowery.
 Τὸν ἀνθεμώδη τρωλὼν οἶσθᾳ που κλῶν; Bacch. 454.
 Ἀνθερέων, ὠνός, ὁ, subst. [mentum,] the chin. Λαιμὸν ὑπ' ἀνθερέωνᾳ, διὰ πρὸ
 δὲ χαλκῶν ἔλασεν. N. 388. SYN. Γένειον, στόμα, λάρυγξ. ΕΡΙΤΗ. Λᾶ-
 χνηίς, δισυθριξ, λαϊός, νελατός.
 Ἀνθερίξ, ἰκός, et ἀνθερίκος, ου, ὁ, subst. [arista,] an ear of corn. Ἀκρὸν ἐπ'
 ἀνθερίκων καρπὸν θεῶν, οὐδὲ κατέκλων. Υ. 227. SYN. Στάχυς.

¹ On the quantity of the penult. of Ἄνῆρ, see R. P. Phœn. 1670.

- Ἀνθεσφόρος**, *ον, ὁ* et *ἡ*, adj. [floreā sēta gerens,] flower-bearing. Στέφανους, δρῶς τε, σμίλακος τ' ἀνθεσφόρου. Bacch. 692.
- Ἀνθῆω**, *v.* [floreō, scateo,] to produce flowers, to flourish, to bloom. ἘΞῆ τε Πριάμους, Ἐκτόρος τ' ἡνθει δόρυ. Hec. 1192. SYN. Ἀκμάζω, βρύάζω, διανθῆω, θάλλω, ἱαίνω, εὐτύχῃω.
- Ἀνθῆλιος**, *ον, ὁ* et *ἡ*, adj. [soli obversus vel oppositus,] turned or opposite to the sun. Ἀνθῆλιον πρῶσωπὸν ἐκφαίνει θεῶν; Ion 1550. SYN. Προσήλιος.
- Ἀνθηρὸς**, *α, ὄν*, adj. [floridus,] flowery, florid, blooming. Καὶ μὴν λάχυνῳδες γ' οὐδὰς ἀνθηρὰς χλῆς. Cycl. 538.
- Ἀνθηφόρος** et **ἀνθοφόρος**, *ον, ὁ* et *ἡ*, anj. [florifer,] flower-bearing. Ἀρτεμίδος ἄλσος, λειμᾶκας τ' ἀνθηφόρους. Iph. A. 1543. See also Ran. 440.
- Ἀνθίζω**, *v.* [floribus orno, varie orno,] to cause to bloom, to embellish. Ἀνθίζει χρυσανταυγῇ. Ion 889. SYN. Διανθίζω.
- Ἀνθινὸς**, *ἡ, ὄν*, adj. [(1) floridus, e floribus factus, (2) variis coloribus pictus,] flowery, embroidered with flowers. Γαίης Ἀνωττόφαγον, οἱ τ' ἀνθινὸν εἰδᾶρ ἔχουσιν. *ι.* 84. SYN. Ἀνθίμους, ἀνθεινός, εὐάνθεμους, εὐανθῆς, ἀνθήμων, ἀνθώδης, εὐθάλης, τηλέθων, ποικίλως, λαμπρὸς.
- Ἀνθοκρόκος**, *ον, ὁ* et *ἡ*, adj. [subtemen habens, quod flores varii coloris exprimit,] yellow-flowered, saffron-colored. Ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις. Hec. 468.
- Ἀνθονόμει**, *v.* [flores depascor,] to feed on flowers or grass. Ἀνθονόμουςας¹ πρῶγονου. Æsch. Suppl. 44.
- Ἀνθοπλίζω**, *v.* [contra armo,] to arm against. Ἴππεῦσιν θ' ἵππεῖς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι. Eur. Suppl. 676.
- Ἄνθος**, *ἔος, τὸ*, subst. [flos,] a flower, bloom, or bud. Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνον πῦρὸς ἀέλαις. P. V. 7. SYN. Ἀνθεμόν, ἰανθόν, ἰόν, ἄνθη, ἄωτος, καλλώπισμα, ἀνθοσύνη. ΕΡΙΤΗ. Ἀγλαῶν, ἀγλαῶμορφόν, εὐῳδες, εἰαρινόν, μάλᾶκον, κάλῳν, δρῶσερόν, λεπτόν, λευκόν, λειμώνιον, ἄλχνηέν, τερπνόν, εὐτερπές, πορφύρεον, ποιῆέν, ῥόδον, ὑάκινθινόν, χλοερόν, ὑλαῖον. ΠΗΡ. Παμφόρου γαίης τέκνον, λειμώνων ἑαρότρυφῶν πέτηλόν, γῆς βόστρυχός.
- Ἀνθοσμίας**, *ον, ὁ*, adj. [habens odorem suavem,] sweet-smelling, spiced, rich. Οἱ δ' ἀμφοῖν οἶνου μελάνος ἀνθοσμίου. Plut. 807. SYN. Εὐνοσμός, περίνοσμός, ἡδύς, ἀνθηρὸς.
- Ἀνθράκω**, *ἀνθράκιζω*, et *ἀνθράκω*, *v.* [in carbonēs redigo,] to reduce to ashes. Ὡς πῦρὶ χρὴ τὰς μυστράς γυναικᾶς ἀνθράκωειν. Lysistr. 340. See also Pax 1136. and P. V. 380. SYN. Ἐμπύρεω, φρύγω.
- Ἀνθράκιᾱ**, *ās, ἡ*, subst. [carbonum congeries,] a heap of live coals, cinders. Ἀνθράκιῃν στορέσας, ὀβελούς ἐφ' ὑπερθε τάνυσσε. I. 213.
- Ἀνθραξ**, *ἄκος, ὁ*, subst. [carbo,] a live coal, a carbuncle, rubbish. Πλήσουσι γῆδὺν τὴν ἐμὴν ἀπ' ἀνθράκος. Cycl. 244. SYN. Θυμαλψ. ΕΡΙΤΗ. Αἰθόμενος, φλόγεις, ζῶων.
- Ἀνθρήνη**, *ης, ἡ*, subst. [crabro,] a hornet. Κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηῶν. Nub. 944. SYN. Σφήξ, μέλισσα.
- Ἀνθρήνιον**, *ον, τὸ*, subst. [crabronis alvear,] a hornet's nest. Ἐξέλειν ἡμῶν μένοινων πρὸς βίαν ἀνθρήνια. Vesp. 1075. SYN. Κηρίον, μελίδειον, μελίκρησι, σμήνιος.
- Ἀνθρωπαρίον**, *ον, τὸ*, subst. [homulus, homuncio,] a pitiful fellow. Τολμῶν τε δρᾶν ἀνθρωπαρίῳ κάκοδαίμων. Plut. 416. SYN. See Ἀνδραρίον.
- Ἀνθρώπειος**, *α, ὄν*, et *ἀνθρώπινος, η, ὄν*, adj. [humanus, ad humanum genus pertinens,] belonging to man, human. Γίγνωσκέ τἀνθρώπειά· μηδ' ὑπερμέτρως. Eur. fr. Inus 21. See also Vesp. 1174. SYN. Ἀνδρόμεός, φίλᾶνθρωπος, ἐπίεικός, χρηστός.
- Ἀνθρώπιον**, *ον, τὸ*, et *ἀνθρωπίσκος, ον, ὁ*, subst. [homuncio,] a little man, a manikin. Μενέλεων ἀνθρώπιον. Cycl. 184. See also Cycl. 315. SYN. See Ἀνδραρίον.

¹ This is Porson's reading for ἀνθονόμου τῆς.

- ¹ Ἀνθρωποδαίμων, ὄντος, ὁ, subst. [deus ex homine factus,] a man-god; i. e. one from being a man become a god. Ἀνθρωποδαίμων κείσεται βλέπων φᾶος. Rhes. 971. SYN. Θεάνδρος, δαίμων.
- ² Ἀνθρωποκτόνους, ου, ὁ et ἡ, adj. [homicida,] a man-slayer, a homicide. Τοὺς δ' ἐνθάδ', αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους. Iph. T. 390. SYN. Ἀνδροφόνους, ἀνδροκτόνους, ἀνδροφθόρους, ἀνδροφόντης.
- ³ Ἀνθρωπος, ου, ὁ et ἡ, subst. [homo,] man, mankind, husband, master. Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμῶντάτᾳ. Phœn. 449. SYN. Μερὺς, θνητός, βρώτης, ἀνὴρ. EPIITH. Ἐπιχθονίους, ἐφήμερος, ἐφημερίους, ἀμᾶθης, ἀφραδής, ἀργαλέος, ἀλήμων, αἰνῶμος, ἀπειρεσίους, αἰδολόβουλός, ἀλφειστής, ἀμανρόβιτος, Διοτρεφής, δυστλήμων, δειλός, ἀνδρείος, δίκαιος, ἀδικός, θυμόβροτος, θεογλωσσός, θεοστυγής, ἐλεεινός, εἰκελῶνερτός, ἐρίθυμος, κηρίτρεφής, μὲγερός, κἀκοτεχνός, κἀκοθυμός, κἀκοδαίμων, κἀτάθνητος, ὀψιγόνος, οἰζυρός, ὀλιγοσθενής, ὀλιγοδράνης, πολυκλήρος, πολυπλαγκτός, πολυκμητός, πολυτλητός, πολυμοχθός, τἀλαεργός, ὠκυμῶρος, μινυνθαδίος, νήπιος, ὀδίτης, ἀλλοθρόος, παλαιότερος, περικτίων, ἄβιος, γλακτοφάγος, ὀψιγόνος, πολυσπέρης, ἐπιπῶνος, λεξικογράφος. PHR. Φύλλων γένεα προσσομοίους, πλάσματᾳ πηλοῦ, σκίθειδεᾶ φύλα ἀμειννά, δύσμορᾳ φύλ' ἀνθρώπων, ἡμερίους γέννα.
- ⁴ Ἀνθρωποσφάγω, v. [hominem, ut victimam, mactō,] to sacrifice a human victim. Πότερᾳ τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφάγειν; Hec. 259.
- ⁵ Ἀνθυβρίζομαι, v. [vicissim contumelia afficio,] to be injuriously treated in return. a. Ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. b. καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι. Phœn. 629.
- ⁶ Ἀνθυποργέω, v. [penso beneficium,] to assist, to co-operate. Μήτ' ἀνθυποργεῖν αἰσχροῖ τοῖσι χρωμένοις. Hipp. 1003. SYN. Ἀνθυπηρεῖω.
- ⁷ Ἀνία, as, ἡ, subst. [mœror, molestia,] grief, sorrow, annoyance, vexation.¹ Ταῖς αἰς ἀνίαις χρῆσθαι σφίσμασιν. Iph. T. 1032. SYN. Ἀχθηδών, ἀχθος, λύπη, ἀπορία, ἄλγος, ἀλγηδών, πένθος, ἀδημονία, δυσχείρεια, δυσθυμία. EPIITH. Ἀργάλεα, ἀπειρος, ἀτλητός, ἀγρῦνός, ἀκρεστός, ἀλίστος, ἀκήρατος, βᾶρεϊα, πικρὰ, λυγρὰ, μέλαινα, γοῦρα, ὀλῶ, στῦγερὰ, κράτερὰ, θυμόβροτος, βᾶρῦμηνις, ὀξεῖα, κἀκοπότης, πολυδάκρυς, πολυδάκρυτός, πολυῶδυνός, πολυπλαγκτός, πολυκλαυστός, κοινή, ξυνή, λευγαῖα, ἀφραστός.
- ⁸ Ἀνιάζω, v. [(1) tristitiam adfero, (2) molestiam sentio,] to give trouble, to annoy; but more generally, to be grieved, annoyed, or afflicted.² Τρώων δ' ὅς κτεᾶτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει. Σ. 300. See also δ. 598. SYN. Ἀνιάω, ἀνιάομαι, λυπεῖσθαι.
- ⁹ Ἀνιάρος, ἁ, ὄν, adj. [molestus, mœrorem adferens,] troublesome, causing trouble.³ Ἀνιάρων ὄν τὸ κτῆμ, ἀναγκαῖον δ' ὅμως. Orest. 224. Ἀνιηρὸν δὲ μὲν ἄντην. Apoll. 3. 1066. SYN. Στυγερός, ἀχθεινός, λυπηρὸς, ἀχαρίς, γοῦρος, ἀλέγεινός, βᾶρῦθυμός, ἀθυμός.
- ¹⁰ Ἀνιαρῶς, adv. [molestē, acerbe,] grievously, vexatiously. Οὐκ οἶσθᾳ καὶ νῦν, ὥς ἀνιαρῶς λέγεις; Antig. 316. SYN. Λυπηρῶς, βᾶρεως, δυσφῶρως, δυσχερῶς, χαλεπῶς.
- ¹¹ Ἀνιάω, v. [resono, clamo,] to cry aloud. Ἀ δ' ἀνιάχεν, ἄχεν.⁴ Orest. 1470. SYN. Ἀνάβῳ, ἀνακράζω, ἀντιφθέγγομαι, ἀντηχέω, κελᾶδew, ἀμείβομαι.
- ¹² Ἀνιάω,⁵ v. [molestia afficio,] to annoy, to trouble, to distress, to grieve. Ἥ μὴν καὶ πῶνός ἐστιν ἀνιηθέντᾳ νέεσθαι. B. 291. SYN. Ἀνιάζω, ὀχλῶ, κἀκῶ, λυπέω, θλίβω, πῖέζω, κἀπαπνέω.
- ¹³ Ἀνιδρῦτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non fixus, instabilis, irrequietus,] unfixed, unset-

¹ The penult. of ἀνία is generally long, but sometimes short.

² The noun ἀνία or ἀνίη generally has its penult. long, but sometimes short, as in four instances adduced by Ruhnken. Epist. Crit. ii. p. 276. The verb ἀνιάω, or ἀνιάζω, in the Epic poets, generally produces the penult. Aristophanes has the penult. of ἀνιῶ thrice short, and once long. The second syllable of ἀνιάρος is always short in Euripides and Aristophanes, and long in Sophocles, Antig. 316. But the third syllable is always long. R. P. Phœn. 1334. See Porson's Canons collected in Classical Journal No. 61.

³ See the note on Ἀνιάζω.

⁴ The antepenult. of ἀνιάχεν and of ἄχεν is here long, on account of the augment.

⁵ See the note on Ἀνιάζω.

- bled, unsteady. Δρῶμοις ἀνιδρύτοιςιν ἡλάστρων μ' αἰί. Iph. T. 971. SYN. Ἀσάθης, ἀβέβαιος, ἀνένδωτος, ἀστήρικτος.
- Ἀνιδρωγί, adv. [sine sudore vel labore,] without sweat, without trouble or labor. Οὐ γάρ ἀνιδρωγί γέ μετ' ἀνδράσι κῦδος ἀέξει. Call. 1. 1. SYN. Ἀμοχθί, ἀπὸ-νῆτι.
- Ἀνίερὸς, α, ὄν, adj. [profanus, pollutus,] unholy, profane. Ἀνίερὸς ἀθῶτων πελᾶνων τρύχει. Hipp. 146. (Double dochm.) SYN. Ἀνῶσις, ἀκάθαρτος, βέ-βηλος, ἀπὸβώμιος, ἀθῶτος, κακός.
- Ἀνίημι, f. ἦσω et ἔσω, 1. aor. ἦκᾶ, v. [“emitto, remitto, impello.” Vid. Damm.] to send up, to put forth, to excite, to expose. Ἀλλ' ἀνίεις, ἐπεὶ αὐτός. E. 880. See also O. 24. SYN. Ἀφίημι, καθίημι, ἀνᾰπέμπω, ἀνᾰ-πείθω, παρορμαῶ.
- Ἀνίκετευτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) cui supplicatum non est; (2) non supplex,] not a suppliant. Εἴτ' ἀνίκετευτός ἦς· ἐμοὶ γάρ ἐστ' ἄγων. Iph. A. 1003.
- Ἀνίκητός, et Dor. ἀνικάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [invictus, insuperabilis,] invincible, unconquered. Τόν γ' ἀνικάτον κρατήσων, ὡς βίᾳ. Bacch. 989. SYN. Ἀπὸλέ-μητος, ἄδμης, ἀδάμαστος.
- Ἀνιπτεύω, v. [equito, equos ago,] to mount or ride a horse. Κῦρεϊ δ' ἀνιπτεύ-οντος ἡλίου κύκλω. Ion 41.
- Ἀνιπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est sine equo,] without a horse, a foot-soldier. Ἀνιπτὸν ἱππότην τῷ θυμᾶτων ἀπὸ. C. C. 899. SYN. Πεζίτης.
- Ἀνίπτειμι, et ἀνίπταμαι, v. [sursum volo,] to fly aloft, to mount. Καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο. Herc. F. 69.
- Ἀνιπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [illotus,] unwashed. Χερσὶ δ' ἀνίπτουσι Διὶ λείβειν αἰθὺπᾶ οἶνον. Z. 266. SYN. Ἄλουτος, ἀκάθαρτος.
- Ἀνίστημι, f. στήσω, v. [surgere facio, erigo, excito, everto, subverto,] to raise up, to wake, to overthrow. Καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶς ἀνέστηκεν δόρι. Hec. 492. SYN. Ἀνέγειρω, ἀνορθῶ, ἀνᾰκουφίζω, ἀπαρτίζω, παρορμαῶ, καθαιρέω.
- Ἀνιστῶρεω, v. [interrogo, sciscitor,] to ask again, to investigate thoroughly. Ὡς πάνθ' ἀπαξ μὲ συλλαβοῦσ' ἀνιστῶρεῖς. Iph. T. 529. SYN. Ἀνερῶμαι, ἀνέ-ρωτᾶω, ἀνᾰκρίνω.
- Ἀνίσχω, v. [attollo, orior, sustineo,] to raise up, to rise. Ἥλιος ἀνίσχων χρυσεὰ βάλλει φλόγι. Phaët. fr. 1. 3. SYN. Ἀνέχω, ἀνᾰτείνω, ἀνίημι, ἀνᾰ-τέλλω.
- Ἀνίχνευω, v. [pervestigo, indago, persequor,] to trace out, to follow, to pursue. Ἀλλὰ τ' ἀνίχνεῶν θεεὶ ἐμπέδον, ὄφρα κεν εὕρῃ. X. 192. Ἰχνεῶ, ἐξίχνεῶ, διώκω, κατὰδιώκω, ἀναζητέω, κύνηγετέω, ἵχνη μετροῦμαι.
- Ἀνιῶ, see Ἀνιάζω.
- Ἀννέφελος, poet. pro Ἀνέφελος, q. v.
- Ἀνὸδος, ου, ἡ, subst. [adscensus,] an expedition into a higher country, an ascent. α. ἦ Χάρῖδα, τὶ τὰ νέρθε; b. πολὺν σκοτός. α αὶ δ' ἀνὸδοι τῇ; Call. Ep. 18. SYN. Ἀνὰβασίς, ἐπιβάσις.
- Ἀνὸδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inivius,] pathless, inaccessible. Καὶ δι' ὁδοὺς ἀνὸδους στείχων. Iph. T. 888. SYN. Ἀβάτος, ἀστειπτός, ἀνάντης.
- Ἀνὸήμων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [non compos mentis, insipiens,] unwise, foolish. ῥεῖ ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἀλλὰ περ ἔσσι' ἀνὸήμων. ρ. 273.
- Ἀνὸητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) demens, insipiens, (2) qui intelligi nequit,] (1) unwise, imprudent, (2) unintelligible, irrational. Ἀφραστ' ἡδ' ἀνὸητὰ διέπλεκε θαύματᾶ ἔργα. H. in Merc. 80. SYN. Ἀσύνετος, ἄφρων, παρᾰφρων, παρᾰφρόνιμος, ἔκφρων, ἀναίσθητος, εὐθηής, ἡλίθιος, μωρός, ἀβέλτερος.
- Ἀνοῖα, as, ἡ, subst. [amentia, stultitia,] madness, foolishness. Τὸ δευτέρον δὲ τὴν ἀνοῖαν εὖ φέρειν. Hipp. 400. SYN. Παρᾰνοῖα, παρᾰφρόσῳνη, εὐθεία, ἀτασθαλία, μωρία, ἀβουλία.
- Ἀνοίγνυμι, ἀνοίγνῶ, et ἀνοίγω, f. οίξω, v. [aperio, resero, pando,] to open, to throw open, to unbar, to disclose, to unfold. Οἱμοι, μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοί-γνῃται. Ion 923. See also Phœn. 1084. SYN. Ἀνᾰπτετάζω, ἀνᾰμῶχλεύω, ἀναπτύσσω, δίοίγω, διᾰνοίγω.

- ἄνοιδew, et poet. Ion. ἀνοιδείω, v. [intumeo, turgeo,] to swell up, to swell. Κάπειτ' ἀνοιδῆσάν τε. Hipp. 1210.
- ἄνοικίzw, v. [(1) instauro, reedifico, (2) habitationem transfero,] (1) to rebuild, (2) to remove one's habitation. Δῖα ταῦτ' μὲν τοι δεῦρ' ἀνοικισθεὶς ἐγώ. Av. 1351. SYN. (1) Ἀποκαθίστημι, ἀνακαινίζω, ἀνορθώω, ἐπισκευάζω, (2) ἀπέρχομαι, μεθίσταμαι, ἀποικέω, μετοικέω.
- ἄνοικδδῶμew, v. [instauro ædificium,] to rebuild, to repair. Καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικδδῶμεν. Pax 90. SYN. Ἀναδῶμew, see Syn. to Ἀνοικίzw (2).
- ἄνοικτῶς, α, ὄν, verb. adj. [aperiendus,] necessary to be opened. Ἄνοικτεον τὰδ' ἐστὶ καὶ τολμητέον. Ion 1387.
- ἄνοικτῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [immisericors,] unpitying, merciless. Κηρυκέειν, ὅστις ἀνοικτῶς. Troad. 789. SYN. Ἀνηλέης, ἀνήμερος, σκληρὸς, ἀνελήμων, ὠμὸς, ὠμόθυμος, ἀπηνής, χαλῆπός.
- ἄνοικτρῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [non miserandus, immiserabilis,] not to be pitied. Οὐδ' ἀνοικτρὸν τ' ἐκβαλλόντων δακρῶν. Iph. T. 227.
- ἄνοίκτως, adv. [sine misericordia,] without pity. Πέσων ἀνοίκτως, πνεῦμ' ἀπορρήξας σέθεν. Troad. 758. SYN. Ἀνηλέως, νηλειῶς.
- ἄνοίμωκτῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [indefletus,] unlamented. Ἔτλης ἀνοίμωκτὸν ἀνδρὰ θάψαι. Choëph. 427. SYN. Ἀκλανστῶς, ἀδάκρυτῶς, ἀγῶος.
- ἄνοιστῆς, α, ὄν, verb. adj. [referendus,] to be related, must recur, must delay. Καὶ γὰρ ποτ' ἐντῷχῃς* ἐκεῖσ' ἀνοιστῆν. Herc. F. 1212.
- ἄνοιστρέω, v. [incito, stimulo,] to goad on, to drive to madness. Ἄνοιστρήσατέ νῦν. Bacch. 977. SYN. Οἰστρέω, παροξύνω.
- ἄνολβία, ας, ἡ, subst. [miseria,] misfortune, wretchedness, poverty. Αἰδῶς τοι πρὸς ἀνολβίῃ θάρσος δὲ πρὸς ὀλβῳ. Hes. Op. 319. SYN. Δυστῶχία, ἀθλιότης, ἀεθλοσύνη.
- ἄνολβῶς, et ἀνολβίως, ον, ὁ et ἡ, adj. [infelix, tristis, miser,] unhappy, wretched. Τάνδε γαῖαν εἰς ἀνολβῶν. Hel. 247. See also Eur. Antig. 15. SYN. Ἀθλιὸς, ἀνωφελήτης, δειλαῖος, ἀτῆχης, κἀκῶδαίμων.
- ἄνολέθρως, ον, ὁ et ἡ, adj. [ab exilio et damno immunis, inextinctus,] undestroyed, saved from ruin. Τοὺς δ' εὖρ' οὐκ ἐγὶ πάμπαν ἀπὴμόνας, οὐδ' ἀνολέθρους. N. 761. SYN. Ἀβλητῶς, σῶος.
- ἄνολδλύzw, f. ξω, v. [cum clamore ploro, ejulo, exclamo,] to cry out from fear or joy. Ἀνωλδλυξέ, πρὶν γ' ὄρᾳ διὰ στόμα. Med. 1170. SYN. Ὀλδλύzw, ἐξολδλύzw, αἰάζω, ἀλᾶλᾶzw, ὀλδφύρῳμαι, ὀδύρῳμαι, ἀνὀδύρῳμαι, οἰμῶzw.
- ἄνῳμαι, v. [perficior,] to be completed. See Ἄνω. Ἀλλ' ἵμεν* μάλᾳ γὰρ νῦν ἀνεταὶ ἐγγυθὶ δ' ἥως. K. 251. See Σ. 473. SYN. Τελεῶμαι, τελεῖσθαι.
- ἄνομβρῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [imbribus carens,] without storms or rain, calm. Καρπίζουσιν ἀνομβροί. Bacch. 407.
- ἄνόμια, ας, ἡ, subst. [legum contemptus, iniquitas,] illegality, injustice, impiety, sin. Ἄνόμια δὲ νόμων κρατεῖ. Iph. A. 1095. SYN. Ἀδίκη, ἀγνωμοσύνη, κάκουργια, ἀθεσμοσύνη.
- ἄνόμιατῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [oculorum expers, cæcus,] eyeless, blind. Ἄνηρ ὁδ' ἀνόμιατῶς. Philoct. 856. SYN. Ἀλάος, τυφλὸς, λιπανγής.
- ἄνόμῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [exlex, iniquus,] lawless, wicked. Φονίων παθέων, ἀνόμων τὲ κᾶκῶν. Orest. 1457. SYN. Ἀδίκως, ἐκνομῶς, παρᾶνόμῶς, ἀγνώμων, ἄκοσμος.
- ἄνόμως, adv. [inique, improbe,] illegally, unjustly. Λέχων, ἂ σοι προλιπὼν ἀνόμως. Med. 996.
- ἄνῳγητῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) inutilis, inutilis, (2) injucundus,] (1) useless, to no purpose or advantage, (2) calamitous. Ἄνῳγητᾷ γ' ὥς εἰκεῖ, τόνδ' ὃν εἰσορᾷς. Hec. 754. SYN. Ἀνωφελής, ματαιὸς, ἐτωσίως, ἀχρηστός.
- ἄνῶς, et contr. ἄνους, ον, ὁ et ἡ, adj. [insipiens, vecors,] foolish, silly. Νη-πύτῳ, ὥς ἄνῳον κραδίην ἔχῃς* οὐδὲ νῦ τῶν πέρ. Φ. 441.

* For the quantity of the first syll. of ἄνῳμαι, see Heyn, Obss, at the lines quoted.

- Ἄνοπαῖα,¹ as, ἡ, subst. [anopæa, avis ex aquilarum genere,] a bird of the eagle species. Ὀρνις δ' ὡς ἀνοπαῖα διέπτ' αὐτῷ τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ. a. 320.
- Ἄνοργιαστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [sacris non initiatus,] not celebrated, not initiated, - Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱερ' ἀνοργιαστᾷ σοι. Lysistr. 894.
- Ἄνορθω, v. [surriigo, rursum erigo, emendo,] to raise up, to set upright, to direct. Ἄλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν. Cē. R. 51. SYN. Ἐπαίρω, ἀνασχέθω, ἀνακονφίζω, ἀνίστημι, ἀπενθύνω, ὀρθῶ, ἀνέχω.
- Ἄνορμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [stationem navium non habens,] harborless. Ἄνορμον εἰσπλευσᾷς, εὐπλοίας τυχών; Cē. R. 422. SYN. Δυσορμός, ἀλιμένος.
- Ἀνδρούω, v. [exsurgo, prosilio,] to spring up, to leap forward. Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνου δὲ μᾶλα κραιπνῶς ἀνδρουσέ. K. 162. SYN. Ἀνίστημι, ἐξεγείρεσθαι, ἐκθόρεω, ἀναθόρεω, πηδᾶω, ἐκπηδᾶω, ἀνορμᾶω.
- Ἀνδρόφους, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) tecto carens, non tectus, (2) altus,] having no roof; lofty. Χλωραῖς ὑπ' ἐλαταῖς ἀνδρόφοις εἵνται πέτρας. Bacch. 38. SYN. Αἰπὺς, αἰπεινός.
- Ἀνορτάλιζω, v. [incipio in altum ferri,] to begin to soar on high. a. Ἀνορτάλιζεις κἀχερουτίζας. b. ἐγώ; Equit. 1344. SYN. Μετέωρίζομαι, ἐπαίρομαι.
- Ἀνδρύσσω, et ἀνδρύττω, v. [(1) effodio, eruo, (2) extirpo,] to dig out or up, to overthrow; to extirpate. Πωλῶ γαυλὸν, κτῶμαι σμῖνθην, καὶ τὰς ὕδρας ἀνδρύττω. Av. 603. SYN. Ἐξδρύττω, ἀνασκάπτω, ἀναστρέφω.
- Ἀνορχεῖσθαι, v. [exulto, exsilio,] to leap up. Ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξά κἀνωρχησάμην. Eur. Suppl. 719. SYN. Ἀνάλλομαι, ἀναπηδᾶω.
- Ἀνόσιος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [non sanctus, impius, sceleratus,] unholy, wicked, impious, horrid. Αἰ αἰ, τέκνον, σὼν ἀνόσιων προσφαγμάτων. Troad. 630. SYN. Ἐνάγης, ἐπάρατος, κατάρατος, μῖαρος, ἀνιέρως, ἀναγνός, ἀθεός, ἀθεμίτος, ἀθεμιστός, ἀθεμιστίος, ἀνόμος, βεβηλός.
- Ἀνόσιως, adv. [impie, scelerate,] unhallowedly, impiously, wickedly. Ἄλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνόσιως ἐμὲ. Philoct. 257. SYN. Ἀσεβῶς, μῖαρως.
- Ἀνόσος, poet. ἀνουσός, ὁ et ἡ, adj. [immunis a morbis,] free from disease, unaffected by disease. Ἰδὲ γὰρ νόσοῦσά· σὺ δ' ἀνόσος κἀκῶν ἐμῶν. Iph. A. 982. SYN. Ἀβλαβής.
- Ἀνόστιμος, et ἀνοστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [reditus expers,] unable to return, not returned. Τάνδ' ἀνόστιμον τέκνων. Herc. F. 430. See also Iph. T. 752. SYN. Ἀνυπόστρεπτός, ἀνέξοδος.
- Ἀνότηνυζω, v. [lamentor,] to cry ὀτοτοῖ, to lament, to bewail. Κελεύσῃ κἀνώ- τότηνυξεν. Hel. 370.
- Ἀνούατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [auribus carens,] without ears. Τρισκέλες, αὐτόφλοιδν, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι. Theocr. Ep. 4.
- Ἀνούατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non vulneratus,] unwounded. Ὅστις ἐτ' ἀβλητος καὶ ἀνούατος ὀξέϊ χαλκῷ. Δ. 540. SYN. Ἀτρωτός, ἀβλητός, ἀθραυστός, ἀσκήθης.
- Ἀνοχλίζω, v. [recte submoveo, revello,] to remove by a wedge or bar, to force open. Δὴ τὸτ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἰδμάτων ὀλοούς. Apoll. 1. 1167. SYN. Ἀνάκινεω, ἀνακόπτω.
- Ἀντάγωνρεύω, v. [adversarium me gero, obloquor,] to contend or argue against. Ἀντάγωνρεύειν τοῖς ἀρχουσιν, καίτοι τὸτ' γ' ἦν κ' ἐγὼ ἔζων. Ran. 1072. SYN. Ἀντίπαλῶ, προσπαλῶ.
- Ἀντάγωνιστής, οὔ, ὁ, subst. [adversarius, æmulus,] an opponent, an adversary, a rival. Ἐχων ἔρωτος ἀντάγωνιστὴν μέγαν. Troad. 1006. SYN. Ἀντῆραστής, ἀνταῖος.
- Ἀνταῖος, α, ὄν, adj. [adversus, infensus, exorabilis,] opposing, dangerous, direct. Μήτ' ἀνταῖαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπάν. Iph. A. 1324. SYN. Διανταῖος, ἐναντίος, ὑπεναντίος, ἀντιβίος, ἀντιπαλός, ἀντάγωνιστής.
- Ἀντάκουω, f. σῶμαι, et ἀντακροῶμαι, v. [vicissim audio,] to hear in turn, to hear in reply. Εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῆς, τὰδ' ἀντάκουε μου. Hec. 320. See also Lysistr. 527.

¹ Damm and others take ἀνοπαῖα to be an adjective, here used adverbially, from ἀνοπαῖος, invisible, out of sight.

- Ἀντάλαάω, et ἀντάω, v. [reclamo vicissim,] to shout in return, to re-echo. Ἀντηλάαξ νηϊώτιδος πέτρας. Pers. 396. See also Pyth. 4. 350. SYN. Ἀντιβᾶω, ἀντιάχω, ἀνταυᾶω.
- Ἀντάλλαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [commutatio, pretium redemptionis,] an equivalent, a ransom. Τὸ πλῆθος, ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου. Orest. 1162. SYN. Ἀλλάγη, ἐναλλάγη, ἀμοιβή, ἀλλοίωσις, λυτήριον, ἀποινὸν.
- Ἀνταλλάσσω, v. [muto, permuto,] to give in exchange. Πέπλων τὲ λευκῶν μελάνυς ἀνταλλάξομαι. Helen. 1087.
- Ἀντᾶμειβόμεναι, v. [gratiam rependo, compenso, remunero,] to repay a kindness, to answer. Ὑμᾶς μὲν οὖν τοῖσδ' ἀντᾶμειβόμεναι λόγοις. Androm. 154. SYN. Ἀμειβόμεναι, ἀνταλλάσσομαι, ἀνταπῶδιδωμι, ἀντιδέχομαι.
- Ἀντᾶμοιβός, et Ion. ἀντημοιβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [remuneratorius,] one who gives in return, or recompense. Τοῦτ' οὖν τοῖ ἀντημοιβὸν ἀλίπλοοι οὐκ ἔθεντο. Call. 4. 52.
- Ἀντᾶμύνομαι, f. ὑνοῦμαι, v. [(1) vicissim auxilior, (2) me ulciscor,] (1) to defend oneself in return, (2) to revenge. Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀντᾶμύνονται κακοῖς. Antig. 654.
- Ἀντᾶνᾶδιδωμι, v. [remitto, ut in reciprocatione serræ,] to give up in turn, to raise up, as a sawyer. Ὁ μὲν ἔλκει, ὁ δ' ἀντᾶνᾶδωκε. Vesp. 692.
- Ἀντᾶναλίσκω, v. [vicissim consumo vel perdo,] to spend in return, to destroy in return. Ἴν' ἀντᾶναλώσωμεν, οἳ μὲ προὔδδσαν. Orest. 1163. SYN. Ἀντᾶναιρεῖομαι.
- Ἀντᾶνίσταμαι, v. [contra insurgo,] to oppose, to resist. Ἐρωτὶ μὲν νῦν ὅστις ἀντᾶνίσταται. Trach. 448. SYN. Ἀνθίσταμαι, ἀντιστᾶτω, ἀνταίρῶμαι, ἀντέχω, ἀντίβαίνω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιτάσσομαι.
- Ἀντάξιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [existimatione par æqualis pretii,] equivalent. Ἀρσάντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιόν ἔσται. A. 136. SYN. Ἀξίος, ἰσότηριός.
- Ἀντᾶπῶδιδωμι, v. [vicissim reddo, rependo,] to give back in return, to recompense, to repay. Χρησάμενη γὰρ ὑφηνᾶ, καὶ οὐκ ἐχὼ ἀντᾶπῶδουνα. Batr. 185. SYN. Ἀντιδίδωμι, ἀνᾶδιδωμι, ἀντιμέτρῶ, ἀντιστάθμῶ, ἀντᾶμειβόμεναι, παρᾶμειβόμεναι, ἀντίσηκῶ.
- Ἀντᾶποκτείνω, f. ἐνώ, v. [vicissim occido,] to slay in return. Ἀντᾶποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλάτους. Acharn. 327. SYN. Ἀντιφονεύω, ἀντᾶπόλ-λυμι.
- Ἀντᾶπόλλωμι, v. [vicissim perdo,] to destroy in return. Καὶ σὺν γὰρ πέρας αὐτὸς ἀντᾶπωλδην. Helen. 106.
- Ἀνταρκῶ, v. [par sum ad resistendum,] to be able to resist or counteract. Χ' οὗτος μὲν τοι μὲνός ἀντήρκει, τότε μὲν πίπτω, τότε δ' οὐχί. Equit. 540. SYN. Ἀντιπᾶράταττομαι, ἀντᾶμύνομαι.
- Ἀνταυγέω, v. [lucem seu splendorem remitto,] to reflect the light of the sun. Ἀπ᾽ ἐχέ φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φῶν. Orest. 1533. SYN. Ἀντιλάμπω, ἐπιδείκνυμαι, προφαίνω.
- Ἀνταυγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [lucem vel splendorem remittens,] reflecting the rays of the sun, refulgent. Γῆναι, τὶ εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κύρας. Thesm. 902.
- Ἀνταυδᾶω, v. [vicissim loquor, respondeo,] to speak in return, to reply. Ζῶντας θάνουσιν οὐν ἐκ' ἀνταυδᾶς ἰσά; Electr. 1478. SYN. Ἀμειβόμεναι, ἀντᾶμειβόμεναι, ὑποκρίνομαι.
- Ἀντᾶφίημι, f. ἦσω, v. [vicissim dimitto vel emitto,] to dismiss in return. Ὀκτεῖρα, καθὺς ἀντᾶφῆκά σοι πάλιν. Iph. A. 478.
- Ἀνταχέω, Dor. pro Ἀντηχέω, q. v.
- Ἀντάω, et Ion. ἀντέω, f. ἦσω, v. [occurro,] (1) to meet with, to encounter; (2) to reach, to obtain. Θεοῖς ἀρῶμαι μὴ πῶτ' ἀντῆσαι κακόν. Œ. C. 1445. SYN. (1) Ἀντῶμαι, συνάντομαι, ἀπαντᾶω, συναντᾶω, ὑπαντᾶω, ἀντιάω, ὑπαντιάω, (2) ἐπιτυγχάνω, προστυγχάνω.
- Ἀντειᾶ, as, ἡ, P. N. [Antæa,] called by others Sthenobæa. Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπέμηνάτο, δι' Ἀντειᾶ. Z. 160.

¹ This is the excellent emendation, due to Tyrwhitt, of a passage before unintelligible.

- ***Ἀντεικάζω**, v. [vicissim adsimilo,] to liken in return. Ὁ δ' ἀνακράγων, ἀντή-
κας αὐτὸν πάρνυπῃ. Vesp. 1311. SYN. Πάρεικάζω, ἀντίσθω, ἀντιπαραβάλλω,
ἀντιπαράτεινω, ἀντεικάζω, ἀνασκώπτω.
- ***Ἀντείπειν**, v. [contradicere,] to speak in reply, to refuse to acquiesce in. Ψυ-
χὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντείπειν ἔμοι. Œ. C. 998. SYN. Ἀντέρειν, κατείπειν.
See Ἀντιλέγω.
- ***Ἀντεισφέρω**, v. [contra infero,] to introduce in turn. Οὐκ ἀντεισφερέτε τὰς
εἰσφύρας. Lysit. 653.
- ***Ἀντεκκλέπτω**, v. [vicissim furor,] to steal in turn. Ἀντεξεκλεψάν Ἀσπασίας
πόρνα δύο. Acharn. 526.
- ***Ἀντέραστης**, οὐ, ὁ, subst. [æmulus alicujus in amore,] Ἀντέραστης τουτουῖ.
Equit. 732.
- ***Ἀντέρᾳω**, v. [redamo, vicissim amo,] to love in return, to rival in love. Καί
μὴν ἔρωντ' ἄντ' ἄντ' ἔρωτ' ἔμωι. Rhes. 184.
- ***Ἀντέρειδω**, v. [renitor, innitor,] to press against, to press in return, to resist.
Θεῖν, ἀντέρειδε τοῖς Ἑρεχθελδαῖς δόρυ. Eur. Suppl. 712. SYN. Ἀντέχω, ἐπέχω,
ἐναπείρειδω, ἀνθίσταμαι.
- ***Ἀντέρω**, v. [contradico,] to contradict, to gainsay. Κάκως πέπρακται παντάχῃ
τίς ἀντέρει; Med. 365. SYN. Ἀντιλέγω, q. v.
- ***Ἀντέρῃμαι**, v. [pro re aliqua redimo,] to procure for money. Πιστὸς ἀνὴρ χου-
σοῦ τέ καὶ ἀργύρου ἀντέρῃσασθαι. Theogn. 77. SYN. Ἀντιπρόδιδωμι.
- ***Ἀντέχω**, f. ἀνθέξω, v. [detineo, retineo, duro,] to hold against, to hold out
against, to sustain, to resist. Ἀντεῖχεν ὡς δὲ πλεῖθος ἐν στένῳ νέων. Pers.
419. SYN. Διᾶμνω, διαρκέω, διαχρονίζω, διαμαχόμεναι, ἀνέχω.
- ***Ἀντήλιος**, frequentius et Attice ἀνθ' ἡλίου, [orientalis,] facing the sun, east-
ward. Οἱ δ' ἐσπεῖρους ἀγκωνᾶς, οἱ δ' ἀντηλίους. Aj. Fl. 805.
- ***Ἀντην**, adv. et præp. [coram, ex adverso, contra, palam,] before, to the face,
openly. Ἴσδ' ἔμοι φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναί ἄντην. A. 187.
- ***Ἀντήνωρ**, ὄρος, ὁ, P. N. [Antenor,] a Trojan related to Priam. Οὐκ οἶος ἅμα
τῷ γὰρ δύο Ἀντήνωρος υἱεῖ. B. 822. EPIITH. Ἀγανός, ἱπποδάμους, ἀντιθέδος, φιλό-
ξευός, ἰσοθέυός.
- ***Ἀντηνὸριδης**, ον, patronym. [filius Agenoris,] the son of Agenor. Ἰφιδάμας,
Ἀντηνὸριδης, ἧς τέ μέγας τέ. A. 221.
- ***Ἀντηρέτης**, ον, ὁ, subst. [qui contra remigat, adversarius,] an opponent in
rowing, an adversary. Ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τροπὸν. Sept. Theb. 269.
SYN. Ἀντιπάλος, ἀντιμάχος, ἀντιστάτης.
- ***Ἀντήρης**, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [oppositus,] opposed to. Φοινίκας ἀντήρη χώραν.
Troad. 223. See Sept. Theb. 514. SYN. Ἀνταῖος.
- ***Ἀντήχῳ**, v. [resono, vicissim cano, sono,] to sound in return, to resound. Παρ-
εστὲ, καὶ μένοντες, ἀντηχῶσά τε. Alcest. 435. SYN. Ἀντιᾶχω.
- ***Ἀντι**, præp. genitiv. postulans, [pro, loco, vice, contra,] instead of, for, op-
posed to, against. Ἥδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παράψυχή. Hec. 280.
- ***Ἀντιᾶω**, v. [(1) cum gen., participio, fruor, (2) cum dat., occurro, oppono,
(3) cum accus., approximo, procuro." Maltb.] (1) to share in, to enjoy; (2) to
meet with, to oppose; (3) to approach, to take care of. Ἐμὲ μὲν ἐν ἀντιᾶω-
σιν. Z. 127. SYN. Συναντᾶω, ἀπαντᾶω, μετ' ἀλαμβάνω, ἐπιτυγχάνω, ἐφάπτομαι.
- ***Ἀντιᾶνείρα**, ας, ἡ, adj. [virago, viris æquiparanda,] a female strong enough to
oppose a man, furious. Εἰ μὴ σταῖς ἀντιᾶνείρα. Olymp. 12. 23. SYN.
SYN. Ἰσανδρός. EXP. Ἀρρένωπος γυνή.
- ***Ἀντιᾶχῳ**, et ἀντιᾶχω, v. [reclamo, contradico,] to sound or shout in an opposite
direction, to contradict. Ἀθροῖ ἀντιᾶχῶσαν, ὁρέξάτο δ' αἰψ' ὀλοοῖ. Apoll. 2.
830. SYN. Ἀντιβᾶω, ἀντιλέγω, ἀντιγέγωνεω.
- ***Ἀντιβαίνω**, v. [refragor, contra eo, obsto, obnitor,] to go against, to resist.
Πλευραῖσιν ἀντιβαῖα τοῦ δυσδαίμονος. Bacch. 1115.
- ***Ἀντιβίος**,¹ α, ὄν, et ον, ὁ et ἡ, adj. [contrarius, adversus,] exerting force against
force, violent, forcible. Ἀντιβίοις ἐπέεσσ' ἐγὼ δ' ἦρχον χάλεπαίνων. B. 378.

¹ Ἀντιβίον and ἀντιβίην are used adverbially.

- SYN. 'Αντίος, ἀνταῖος, ἀντιῆδος, ἐναντιβίος, προσάντης, ἀντιμάχος, ἀντιστάτης.
 'Αντίβδᾶω, ἄσω, Ion. ἦσω, [contra clamo,] to shout in return, to re-echo the cry of another. 'Αχὼ δ' ἀντίβδασεν, ἄπώλετ' ὁ καλὸς Ἄδωνις. Bion. 1. 38. SYN.
 'Αντᾶδω, ἀνᾶβδᾶω, ἀντίκλάζω.
 'Αντίβόλῃω, v. [(1) obvenio, occurro, (2) supplico, oro,] (1) to come against, to meet, to overtake, (2) to supplicate. Νῦν δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντίβόλῃσει. σ. 271. SYN. 'Αντίᾶω, συντυγχᾶνω, ἐπιτυγχᾶνω.
 'Αντίγραφή, ἥς, ἡ, subst. [accusatio ejus, a quo ante reus factus sis,] a defendant's plea, a rescript, an answer. Πράγματ' αὐτῆς, ἀντίγραφάς. Nub. 472.
 'Αντιδέρκομαι, v. [contra intueor,] to look in the face. 'Αλλ' ὅς μιν βλέπει τὴν ἀντιδέρκεται. Herc. F. 163.
 'Αντιδέχομαι, v. [vicissim accipio,] to receive in return. Ποῦ δὴθ' ὁ τῖμος, ὄντιν' ἀντεδεξάμην. Choëph. 903. SYN. 'Αντίλαμβάνω.
 'Αντιδιδάσκω, f. ξω, v. [alia, vel contraria doceo,] to teach in opposition, to teach the contrary. Λᾶσος πῶρ' ἀντεδιδασκεῖ, καὶ Σίμωνίδης. Vesp. 1410.
 'Αντιδίδωμι, f. δώσω, v. [do vicissim, rependo,] to give in return, to repay. 'Α δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ. Hec. 271. SYN. 'Αντιδίδωμι, ἀντιδρᾶω, ἀμείβωμαι.
 'Αντιδίκος, ου, ὁ, subst. [adversarius in lite,] an opponent in a law-suit, an adversary. Ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντίδικον δίκην. Nub. 774. SYN. 'Αντίβίος, ἀντιπᾶλος, ἐχθρὸς.
 'Αντιδουλεύω, v. [vicissim servio,] to serve in turn, to repay parental kindness. Ὅστις μὴ ντίδουλεύει. Eur. Suppl. 361.
 'Αντιδουλός, ου, ὁ, subst. [qui loco servi est,] a substitute for a slave, a slave instead. Κἀγὼ μὲν ἀντιδουλός· ἐκ δὲ χρημάτων. Choëph. 129. SYN. Ἰσθδουλός.
 'Αντιδουπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contra sonans,] sounding in return, equally affected. 'Αντιδουπὸν ᾄσεται. Pers. 126.
 'Αντιδρᾶω, v. [vicissim facio,] to act in return, to repay. Πᾶθόντες, ὑμᾶς ἀντιδρᾶν ὀφείλομεν. Eur. Suppl. 1189.
 'Αντιδωροῦμαι, v. [remunero,] to give in return, to remunerate. Ἐσθλὼν ἀμοιβὰς ἀντιδωροσαῖατό. Helen. 158. SYN. 'Ανταποδίδωμι.
 'Αντιθεός, ου, ὁ et ἡ, adj. [æquiparandus Deo,] equal to a god, godlike, noble. 'Αντιθεὸν Πόλυφμηδον, οὐν κρᾶτος ἐστὶ μέγιστον. α. 70. SYN. Ἰσθθεός, θεοεικέλος, θεοειδής, θεῖος, δαιμονίος, ἐνθεός, ζᾷθεός, ἡγάθεός.
 'Αντιθύρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [januæ oppositus vel obversus,] that which is placed opposite to the door, in front of the door. Στῇ δὲ κᾶρ' ἀντιθύρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα. π. 159.
 'Αντικαθάνησκω, v. [invicem morior,] to die in turn. Καὶ τοὺς κτάνοντάς ἀντικαθάνειν δίκη. Choëph. 138.
 'Αντικειντρός, ου, τὸ, adj. [stimuli vim habens, incitamentum,] that which acts as an incentive, a stimulus. Τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντικειντρά γίνεται. Eumen. 130.
 'Αντικηδεύω, v. [colo in modum alterius,] to be attentive to on account or after the manner of another. Δέσποιν' ὅμως οὖσ', ἀντικηδεύω πατρός. Ion 733. SYN. 'Αντιτιμῶω.
 'Αντικηρύσσω, f. ξω, v. [contra prædico,] to proclaim in return. Κοῦδέν Κρῶων τοῖσδ' ἀντέκηρυξεν λόγους. Eur. Suppl. 683. SYN. 'Ανταμείβωμαι, ἀντειπεῖν.
 'Αντίκλάζω, f. ἀγξω, v. [reboo, clangorem vicissim edo,] to shout in return, to chant alternately. Βακχεῖδον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος. Bacch. 1046. SYN. 'Αντίβδᾶω, ἀνᾶκλάζω.
 'Αντίκλειᾶ, as, ἡ, P. N. [Anticlea,] the mother of Ulysses. Αὐτοῦλκον θυγάτηρ μέγαλ' ἡγήτορος Ἀντίκλειᾶ. λ. 85.
 'Αντίκλινω, v. [ex adverso adnuo,] to bow to in return. Καὶ πᾶλιν ἀντέκλινεν· ὁ δ' ἐνδοθὶ θυμὸν ἴανθη. Musæ. 107.
 'Αντικνήμιον, ου, τὸ, subst. [crus, quia suræ opposita est,] the fore part of the leg, the shank or shin-bone. Νῦν δ' ἐπειδὴ στερεῶν ἤδη τοῦμιν ἀντικνήμιον. Acharn. 219.

- Ἀντίκρῶ, et rarissime ἀντίκρως, adv. [(1) e regione, manifeste, palam. Vid. Damm. c. 118.] directly opposite, in front, throughout, openly. Ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἀντίκρως τὰδ' αἰνέσω. Choëph. 186. See also E. 189.
- Ἀντίκτονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vicissim interficiens,] avenging murder. Ἀντικτόνοισι ποιναῖσιν φιλῶτον πατρός. Eum. 467.
- Ἀντίκρῶς, f. ὕρσω, v. [occurro,] to fall against, to encounter. Ἀντίκρυσαντες ἕλαιοι. Olymp. 12. 16. SYN. Ἐπιτυγχάνω, ἐπέρχομαι.
- Ἀντιλάζομαι, et ἀντιλάζομαι, v. [prehendo, capesso,] to bear a part or share. Ἄλλ' ἀντιλάζον καὶ πόνων. Orest. 451. SYN. Ἀπτόμαι, ἀμφάφω, ἀντίλαμβάνομαι, ἐπιχειρῶ.
- Ἀντιλακτίζω, v. [recalcitro,] to kick against. Καὶ πῖθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πῖθω. Pax 612. SYN. Ἀνασφάδάζω.
- Ἀντίλαμβάνω, v. [recipio vicissim; in med. voc. percipio, vindico mihi; reprehendo,] to receive in turn; to exchange; to perceive; to claim. Ἐργοῖσι δ' ἔργα διὰδῶχ' ἀντιλήψεται. Andron. 741. SYN. Ἀντιλάζομαι, ἀνάλαμβάνω, ἐπὶ λαμβάνομαι, διὰδέχομαι, προσποιέομαι, κτᾶμαι.
- Ἀντίλαμπω, v. [e contrario splendo vel refulgeo,] to shine opposite to. Οἱ δ' ἀντίλαμπαν καὶ πᾶρῃγγειλαν πρὸσω. Agam. 285. SYN. Ἀνάλαμπω, ἐκλάμπω.
- Ἀντιλέγω, v. [contradico, nego,] to speak against, to reply to. Ἴσ' ἀντιλέξει τοῦδε γὰρ καὶ τὸς κρατῶ. Cē. R. 408.
- Ἀντίλεκτός, adj. verb. [contradicendus,] to be gainsayed, or denied. Οὐδὲν ἀντίλεκτόν. Heracl. 975.
- Ἀντιλόγω, v. [contradico,] to contradict, to deny. Τόδε πῶς εἰδὼς ἀντιλόγησω. Antig. 378. SYN. Ἀντιλέγω, ἀντέρω, ἀντεῖπεῖν, ἀντιφάσκω, ἀποφάσκω, οὐ φημί, ἔξαρνός εἰμι, ἀρνέομαι, ἐξαρνέομαι, ἀποφημί, ἀντίφημι, ἀντίφωνέω, ἀντιγέγωνέω.
- Ἀντιλόγικός, ἡ, ὄν, adj. [disputandi et refutandi peritus,] capable of contradicting, qualified to dispute. Κἀντιλόγικός, καὶ τοῦτο τοῦ πειχέριον. Nub. 1175. SYN. Λόγικός, ἀγχινύδω, κομψός, λεπτολόγος.
- Ἀντιλόγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [contradicens, contrarius,] contradictory, opposing, contrary. Καὶ πάλιν ἀντιλόγοις. Hel. 1141. SYN. Ἀντιθέτος, ἀντιβίος.
- Ἀντιλόχος, ου, ὁ, P. N. [Antilochus.] Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἡμῖσιν κεῖτ' ἐπὶ γαίης. N. 565. EPITH. Ἀμύμων, μὲνέχαρμης, κρατερὸς, Διοτρεφῆς, θεοειδής, Νεστορίδης, πέπνυμένος, μέγαθυμς.
- Ἀντιλύρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lyræ respondens,] responsive to the lyre. Ἀλλὰ θείας ἀντιλύρον Μούσας. Trach. 653. SYN. Ἀντῶδός, ἰσδύρος, ἀντίμυδος.
- Ἀντιμανθάνω, v. [contra disco,] to learn one thing instead of another, to be better taught. Ἐτέρᾳ δὲ νῦν ἀντιμάθων. Vesp. 1453.
- Ἀντιμάχος, ου, ὁ, P. N. [Antimachus,] the name of a man in the Trojan senate, who was bribed by Paris, and prevented Helen from being delivered up to Menelaus. Υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λέοντεος, ὁζός Ἄρηος. M. 188.
- Ἀντιμεθίστημι, v. [contrariam partem transfero, vicissim muto,] to change, to substitute. Ζητοῦσ' ἀντιμεθίσταται. Thesm. 362. SYN. Ἀντιμετάβάλλομαι, μετὰτίθημι, μετᾶκινέω.
- Ἀντιμηχανᾶσθαι, v. [machinis machinas oppono,] to plot against. Ζεὺς δ' ἀντιμηχανήσασθ', οἷά δὲ θεός. Bacch. 291.
- Ἀντίμυδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [æmulus, similis,] rivalling, like. Ὀφθαλμὸν ἀντίμυδον ἡλίου προχῶ. Thesm. 17. SYN. Ὀμοῖός, παρὰπλήσιός.
- Ἀντίμυσέω, x. [odi vicissim,] to hate in return. Κεῖνός ὑμῶν ἀντιμίσει. Lysistr. 818.
- Ἀντίμισθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [remuneratorius,] retributive, repaying. Μνήμην πῶτ' ἀντίμισθον εὐρέτ' ἐν λίταις. Æsch. Suppl. 270.
- Ἀντίμολπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contrarius in cantu,] opposed in song, responsive, sad, woful. Εἰρ' ἀντιμολπόν ἤκεν ὀδολυγῆς μέγαν. Med. 1173. SYN. Ἀντιφογγός.

- Ἀντίνικτω**, *v.* [vicissim vinco victorem,] to conquer after a defeat. *Εἴπερ κρᾶ-
τηθεὶς γ' ἀντίνικῃσαι θέλεις.* Choëph. 492.
- Ἀντίνος**, *ου, ὁ*, *P. N.* [Antinous,] one of the suitors of Penelope. *Τὸν δ' αὖ
Ἀντίνος πρόσεφθ, Εὐπελθεὺς νῖος.* *a.* 383. *EPITH.* *Κακὸμῆχανός, μάργος.*
- Ἀντιζέω**, *v.* [contrarius sum,] to be cross-grained, to differ, to be contrary to.
Φάνεντά· Νέμεα τ' οὐκ ἀντιζέει. *Ol.* 13. 47.
- Ἀντιζός**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [adversus, resistens, contrarius,] cross-grained, ad-
verse, hostile, resisting. *Ὡς δ' ὅτε νῆϊά δούρᾳ θοοῖς ἀντιζῶ γόμοις.* *Apoll.*
2. 79. *SYN.* Ἐναντιός, πῶλεμιός.
- Ἀντιόπη**, *ης, ἡ, P. N.* [Antiope,] the mother of Amphion and Zethus. *Τὴν δὲ
μετ' Ἀντιόπην ἰδὼν, Ἀσωποῖδ' οὐγατρά.* *λ.* 259.
- Ἀντίος**, *α, ὄν, adj.* [adversus ex adverso stans,] adverse, opposite. *Εὐρητρεμους
ναὺς ἀντίας Ἑλληνισίν.* *Ion* 1160. *SYN.* Ἀνταῖος, ἀντιβῖος, ἀντιπᾶλος.
- Ἀντιοσταῖω**, *poet. pro ἀνθίσταμαι, v.* [contrarius sum,] to stand or continue
opposite. *Τότ' ἐστέλοῦμεν· νῦν γάρ ἀντιοσταίει.* *Philoct.* 649. *EXP.* Ἐναν-
τίον πνέω.
- Ἀντιῶ** *et ἀντιῶμαι*, *Ion. pro ἀντιάω, v.* [adversor, repugno,] to go against,
to oppose, to resist. *Τίς ἂν τοῖσδ' ἀντιῶθῃναι θέλοι;* *Æsch. Suppl.* 385.
- Ἀντίπαις**, *παιδός, ὁ, adj.* [puero similis, adolescens,] resembling a child.
Δείσασά γὰρ γραῦς, οὐδέν, ἀντίπαις μὲν οὖν. *Eumen.* 38.
- Ἀντιπᾶλος**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [adversarius in lucta; æquas vires habens, viribus
par,] adverse, opposed to, an antagonist, reciprocal, equivalent. *Ἀντιπᾶλον
κατὰ λαίᾳ τείχεα.* *Phæn.* 810. *SYN.* Ἀνταῖος, ἐναντιός, ἰσοπᾶλος.
- Ἀντιπάσχω**, *f. πελοῦμαι, v.* [vicissim beneficio adficior, vel maleficio,] *Δρῶν
ἀντιπάσχω χρηστὰ γ', οἷ' ἀνὴρ πένης.* *Philoct.* 590.
- Ἀντιπέμω**, *v.* [remitta,] to send in return. *Πέμψασίν ἡμῖν ἀντιπέμψεν, ἐκλύ-
σιν.* *Æ.* *R.* 314.
- Ἀντιπέραῖος**, *ᾱ, ὄν, adj.* [ex adverso situs,] situated opposite to. *Οἳ τ' Ἡπειρὸν
ἔχον, ἡδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο.* *B.* 635.
- Ἀντιπέραν**, *Ion. ἀντιπέρην, et poet. ἀντιπέρᾱ, etiam ἀντιπέρηθεν, adv.* [ex ad-
verso, trans,] directly opposite, over against. *Ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πέισ-
ματ' ἀνῆψαν.* *Apoll.* 1. 177. See also *Apoll.* 1. 613.
- Ἀντιπέτρως**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [valde durus, ut saxum,] hard, as a rock. *Λύτου·
μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου.* *Æ.* *C.* 192. *SYN.* Ἰσοπέτρως.
- Ἀντίπηξ**, *ηγός, ἡ, subst.* [arca lignea, cista,] a large wicker basket. *Εἰλικτὸν
ἀντίπηγός, ὡς ὄρθ' ὁ παῖς.* *Ion.* 40. *SYN.* Κίστη, κίβωτος.
- Ἀντίπληξ**, *ηγός, ὁ et ἡ, adj.* [ictibus crebris percussus,] dashed against. *Στοίφ
βρέμους δ' ἀντίπληγές ἀκταί.* *Antig.* 592.
- Ἀντιπνός**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [spirans adversus, reflans,] blowing against, adverse.
Μὴ τινὰς ἀντιπνούς Δανάοις χρόντας ἐχένηδās. *Agam.* 145.
- Ἀντιποινών**, *ου, τὸ, subst.* [pœna pro delicto,] a punishment for a crime. *Λύ-
μας ἀντίποιν' ἐμās; ἰὼ τᾶλας.* *Hec.* 1065.
- Ἀντιποινός**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [pœnas rependens vel exigens,] suffering or de-
manding punishment for. *Ἀντιποίνους τίνης μητρὸφόνους δῶας.* *Eumen.* 268.
- Ἀντιπορθέω**, *v.* [vasto vicissim,] to lay waste in return, to render desolate.
Κτενῶ γὰρ αὐτὸν κἀντιπορθήσω δόμους. *Troad.* 359.
- Ἀντιπορθμός**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [oppositus, ultra mare,] situated beyond a strait
or passage, opposite. *Διδωσὶν· ἀντιπορθμᾶ δ' ἡπείροιον δυοῖν.* *Ion* 1585.
- Ἀντιπόρος**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [e regione situs,] opposite, over against. *Χαλκιδὸς
ἀντιπόρον.* *Iph. A.* 1492.
- Ἀντιπρωρός**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [qui proram habet in aliquem conversam, conspi-
cuius, qui est ante oculos,] having the prow turned towards, before the face.
Τῦναι, κατ' ἀντιπρωρᾶ δῆτ' αἰοῖ βλέπειν. *Trach.* 227. *SYN.* Ἐναντιός.
- Ἀντιπυργός**, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [qui turri opponi et comparari potest,] like a tower.
Ἐρρίπτων, ἀντιπυργὸν ἐπιβᾶσαι πέτραν. *Bacch.* 1095.

¹ Ἀνταῖον also occurs, *Herc. F.* 751. in the same sense.

- 'Αντίπυργω, v. [contra munio, turrea aedifico,] to fortify against, to strengthen with towers. Τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν ποῖτε. Eumen. 691.
- 'Αντίρρῆπω, v. [in contrariam partem vergo,] to weigh against, to equal in weight. Νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντίρρῆπει. Agam. 557.
- 'Αντίρρόπῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [in contrariam partem vergens, æqui pollens,] equal in weight, equivalent. Λύπης ἀντίρρόπῶν ἄχθος. Electr. 119. SYN. Ἰσόρρόπῶς, ἀντίσταθμῶς.
- 'Αντίσηκῶ, v. [quasi ad æquilibrium rependo,] to place in the opposite scale, to counterbalance. Ὅσον πῆρ εὖ ποτ' ἀντίσηκώσας δέ σε. Hec. 57. SYN. Ἀνᾶσηκῶ, ἀντισταθμῶ, ἀντᾰποδίδωμι, ἀντίμετρῶ.
- 'Αντισπασμός, οὔ, ὁ, subst. [convulsio,] a spasm. Ὡ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν. Lysistr. 966.
- 'Αντίσπαστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in contrarium abstrahens,] tearing asunder, distracting, convulsive. Ἄδαγμός ἀντίσπαστός· εἰτὰ φοινῖος. Trach. 772. EXP. Ἴσος σπασμῷ, ἡ μετὰ σπασμοῦ.
- 'Αντισπᾶω, v. [in contrariam partem traho,] to tear against, to tear away, to divert. Ὀρῳμένον δὲ μηδᾰμῶς μ' ἀντισπᾶσης. P. V. 345. SYN. Ἀντίλαμβανῶμαι, ἀνᾰλαμβάνω, κἀτέχω, κωλύω.
- 'Αντίσταθμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [æquale pondus habens,] of equal weight. Κατ'εἶχ' Ἄχαιοις, ὡς πᾰτῆρ ἀντίσταθμόν. Soph. Electr. 57. SYN. See Ἀντίρρόπῶς.
- 'Αντίστοιχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [e regione oppositus, æqualis,] corresponding in motion, parallel. Σκίᾰ γάρ ἀντίστοιχός ὡς, φωνὴν ἔχεις. Androm. 746. SYN. Ὅμοιός, ἴσος, ἀντίος.
- 'Αντίσχω, poet. pro ἀντέχω, v. [teneo ante, oppono, obtendo,] to hold out against, to oppose. Φάσγανᾰ τε σπάσσασθῆ, καὶ ἀντίσχεσθῆ τράπέζας. χ. 74. SYN. Ἀντίστημι, πᾰρᾰτίθημι, προτείνω.
- 'Αντίτάσσω, v. [ex adverso instruo ad prælium,] to draw up against, to oppose. Κατὰ στῆμ' ἐκτείνοντες ἀντετάξᾰμεν. Heracl. 801. SYN. Ἐναντιῶμαι, ἀντίκειμαι, πᾰρᾰτάσσῶμαι, ἀνθίστημι, ἀντίτεινω, ἀντίδιδωμι.
- 'Αντίτεινω, v. [in contrariam partem tendo,] to stretch in return, to repay. Οὐδ' ἀντίτεινεν νῆπι' ἀντὶ νηπίων. Med. 891. SYN. Ἀντίβαίνω, ἀντιβιάζομαι, ἀντιψηφίζω, ἀντισπεύδω.
- 'Αντίτέμνω, v. [remedium præbeo: Vid. Jacobs. Animadv. in Eurip. p. 36.] to cut against, to apply a remedy to a disease. Ἀντίτεμῶν βροτοῖσι. Alcest. 993.
- 'Αντίτεύχομαι, et ἀντίτυγχάνω, v. [similis sum,] to be like. Νῦν δὲ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντετένξῃ. Θ. 163.
- 'Αντίτεχνός, ου, ὁ, subst. [adversarius alicui in arte quapiam,] a rival in any art. Ἀντίτεχνου, τῷτῃ δὴ μάνιᾰς ὑπὸ δεινῆς. Ran. 816. SYN. Ἀντίμιμῶς, ἀνθᾰμιλλός, ἀντίζηλός.
- 'Αντίτιμωρῶ, v. [vicissim ulciscor,] to punish in return, to avenge. Μένελέων θ', ἐν' αὐτοὺς ἀντίτιμωρησάμην. Iphi. T. 354.
- 'Αντίτινω,² et ἀντίτιω,² f. ἴσω, v. [vicissim luo,] to suffer or pay for. Πῶσιν εἰκη τῶνδ' ἀντίτίσασθαι κᾰκῶν. Med. 261. SYN. Ἀνᾰποδίδωμι, ἀποτίω, τίνω.
- 'Αντίτολμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [adversarius,] opposing, attacking. Τὸν ἀντίτολμον φαρὶ παραιβάταν. Eumen. 556.
- 'Αντίτομόν, ου, τὸ, subst. [remedium,] a remedy. Ἀντίτομα στερῆᾰν ὀδυνᾰν. Pyth. 4. 393.
- 'Αντίτορῶ, v. [transfodio, perfodio,] to stab or pierce through. Ἀβληχρήν· εἴθαρ δὲ δόρυ χρὸς ἀντετόρησε. E. 337. SYN. Διᾰτόρῶ, διέρχομαι, διόρύσσω, ἀνᾰπείρω.
- 'Αντίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vicissim punitus,] retributive, revenged. Πέζειν, αἰκᾰ πόθι Ζεὺς ἀντίτᾰ ἔργᾰ τέλεσση. P. 51.
- 'Αντίτυπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) ictum repellens, (2) repersus, (3) adversarius,] (1) a striking against, (2) struck back, re-echoed, (3) hostile. Πᾰρ' ᾠ σὺ δὲν ἀντίτυπόν. Philoct. 693. SYN. Ἀντίπαλός, ἀντίμιμῶς, σκληρός.

¹ Μένελέων here forms an anapaest. ² The penult. is short in Attic, long in epic verse.

- 'Αντιτύπτω, v. [repercutio,] to beat in return. Θείναι νόμον τοῖς νίεσιν τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν. Nub. 1426. SYN. 'Αντᾶνᾱκλᾶω, ἀντίκόπτω, ἀντίπληττω.
- 'Αντίφερνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dotis loco datus,] given in return for the dowry. Ἄγουσά τ' ἀντιφερνὸν Ἰλίου φθόραν. Agam. 396.
- 'Αντιφέριζω, v. [me æquiparo, oppono,] to oppose, to match, to compare one's self to. "Ηφαιστ', οὐτὶς σοὶ γέ θεῶν δύναιτ' ἀντιφέριζεῖν. Φ. 357. SYN. 'Αντιφέρω, ἀντιφερόμαι, ἰσθφερίζω, ἀντιβαίνω, ἐξισθδύμαι.
- 'Αντιφέρω, v. [regero, resisto,] to meet, to oppose, to resist. Χραιομεῖν ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. A. 589. SYN. 'Ανθίσταμαι, ἐναντιόδομαι.
- 'Αντιφεύγω, v. [alterius loco fugio,] to be banished for another. Κοῦτ' ἀντιφεύγειν, παιδὸς ἀντί σου, πόσις. Eur. Electr. 1091. SYN. Μετοικέω.
- 'Αντιφθέγγομαι, v. [vicissim sonum edo, resono,] to utter a sound in return, to answer, to re-echo. Φρικῶδες ἀντεφθέγγετ' εἰσδρῶσι δέ. Hipp. 1211. SYN. Ἀμείβομαι, ἀντηχέω, ἀντᾶμείβομαι.
- 'Αντιφίλῶ, v. [vicissim amo, redamo,] to love in return. Χρύσειοι παλαῖ ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φίληθεῖς. Theocr. 12. 16. SYN. 'Αντέρᾶω, ἀντᾶγάπαω.
- 'Αντιφλέγω, v. [vicissim illustro vel uro,] to illumine in turn. Ἐσπεράς ὀφθαλμοὺν ἀντέφλεξε μήνα. Olymp. 3. 35.
- 'Αντιφθόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cædem compensans,] shedding blood for blood. Αἷ, αἷ δ' ἀντιφθόνων θανάτων ἀραί. Sept. Theb. 889.
- 'Αντιφύτεύω, v. [vicissim gigno,] to produce in return. Πειθῶ μὲν γὰρ ὀνειᾶρ ἔρις δ' ἔριν ἀντιφύτεύει. Phocyl. 74.
- 'Αντιφωνέω, v. [contra clamo vel sono,] to sound in return. Ἐρωτᾶς ἀντεφώνει. Anacr. 1. 10. SYN. 'Αντάδω, διαφωνέω, ἀντιψάλλω, ἀμείβομαι.
- 'Αντιφωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contra sonans, respondens,] corresponding to, in unison with. Ἄδσᾶτ' ἀπύσᾶτ' ἀντίφων' ἔμῳν. Eur. Suppl. 810. SYN. 'Αντφδός, ἀπφδός, διαφωνός.
- 'Αντιχᾶρεῖς, εἰσά, ἐν, part. 2. a. pass. ab ἀντιχαῖρῶμαι, vel, ut τῷ Jones videtur, part. præs. ab ἀντιχαῖρημι, [invicem gratificans vel gratulans,] gratifying or congratulating in return. Τᾷ πόλθαρματῷ ἀντιχᾶρεῖσά Θήβη. Antig. 149.
- 'Αντιχειρότηνέω, v. [refragor,] to stretch out the hand against, to vote against. Προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειρότηνησέν ἄν. Eccl. 423. SYN. 'Ανθίστημι, ἀντιψηφίζω, ἀντιβαίνω.
- 'Αντιψάλλω, f. λῶ, v. [psallo vicissim,] to play alternately. 'Αντιψάλλων ἐλέφαντόδετον. Av. 218. SYN. 'Αντίφωνέω, ἀντίκρούω.
- 'Αντιψάλμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui vicissim canitur,] alternately sung. 'Αντιψάλμιος φῶδας. Iph. T. 178. SYN. 'Αντίφωνός, q. v.
- 'Αντλέω, f. ἦσω, v. [(1) haurio, (2) exantlo,] to draw water out by a pump, to exhaust, to draw out to the dregs. Ἐξην ἐπ' αἶαν, λυπρὸν ἀντλήσει βῖδον. Hipp. 902. SYN. Ἀπαντλέω, διαντλέω, ἐξαντλέω, ἄρῶ, ἄρῶμαι, ἀφύσσω, ἀπόβρεχω.
- 'Αντλία, as, ἡ, subst. [(1) sentina, (2) ministerium et pœna hauriendi sentinam,] a sink, the hold of a ship where the bilge-water is, the action of pumping. Ἐς ἀντλίαν, ἐς πρῶραν, ἐς πρύμναν, ὅποι. Philoct. 488.
- 'Αντλός, ου, ὁ, subst. [(1) sentina, (2) mare,] the foul water in the hold of a ship, a sink, a large collection of water, the sea. Ἄλμῆνον τίς ὡς ἐς ἀντλον πέσων. Hec. 1010. (double dochm.)
- 'Αντοικτεῖρω, v. [vicissim misereor,] to pity in return. Ἡμεῖς σ' ἄρ' αἰθῆς, ὧ ξέν' ἀντοικτεῖρόμεν. Ion 315.
- 'Αντὸλῃ, contr. pro ἀνατὸλῃ, ἥς, ἡ, [oriens, ortus,] the rising of the sun or other heavenly body, the East. Ἀστρων ἄν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντὸλᾶς. Phœn. 514. SYN. Ἀνατὸλῃ, ἐπιτὸλῃ,¹ ἔφα. ΕΡΙΤΗ. Ἡλιοστίβης, ἐρικυδῆς, φλόγῳψ.
- 'Αντῶμαι, v. [occurro, obvius fio,] to meet. Ἀντῶμενη κᾶτέρνε· Διὸς δὲ σφ' ἐννέπε μῦθον. Θ. 412. SYN. Ἀπαντιάζω, ἐπιτυγχάνω.

¹ Ἐπιτὸλῃ is more properly applied to the stars. See Valckenaer. Phœn. 514.

Ἀντρέπω, contr. pro Ἀνᾶτρέπω, q. v.

Ἀντρον, ου, τὸ, subst. [antrum, spelunca,] a cave, a cavern. Καίτοι φύγοιμ' ἄν, κᾶκ' βέβηκε' ἄντρον μύχων. Cycl. 478. SYN. Κοίλωμα, κοιλᾶς, βύθμος, γυᾶλον, σπέος, σπεῖος, σπήλυνγξ, σπηλαιον, κευθμών, μύχος, φωλεά. EPIITH. Ἡερῶιδες, ὕφρηρες, στένον, δίστομον, πόλ' χανδές, κοῖλον, ἡχῆεν, πόλ' βενθές, πέτρηρες, λαῖνόν, τηλέπορον, σεμνόν, εὐρύ, εὐσκῖόν, πέρικαλλές, δύσβατον, ἀήλιόν, ἀπειρεσίον.

Ἀντυξ, ὅγος, ἡ, subst. [ambitus multarum rerum, ora exterior,] the border of anything round, the exterior rim of a shield, the seat of a chariot, a chariot.

Ἐφασκε, δίφρου τ' εἰσεβαίνειν ἄντυγᾶ. Herc. F. 943. SYN. Περὶφέρειᾶ, ἄμαξᾶ, ἄψις ὀχήματός. EPIITH. Μαρμαῖρεᾶ, περὶδρόμος, πωλική, φαεινή.

Ἀντῶδος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [qui cantu mutuo respondet,] singing alternately. Ἦχῶ, λῶγων ἀντῶδος ἐπικοκκυστρία. Thesm. 1060. SYN. Ἀντίφωνος, ἀντίψαλμος, κατάλληλος.

Ἀντωμοσία, as, ἡ, subst. [jusjurandum de calumnia a parte rei,] a defendant's oath. Θαλλοφόροι κἀλοίμεθ' ἄντωμοσίῳν κελύφῃ. Vesp. 542. SYN. Δίκη.

Ἀντωπίος, ἀντωπός, et ἀντωπῆς, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [ex adverso intuens,] direct in the face, facing. Ἀντωπίον ἱεῶν αἰγλην. Apoll. 4. 727. See also Iph. A. 584. SYN. Ἀνταυγής.

Ἀνυδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aridus, siccus,] having no water, dry. Εἰρ' ἐπὶ τὰς ἄνυδρους. Alcest. 115. SYN. Ἀβροχός, δυσᾶλός, ἀνιπτός, ἄκλυστος.

Ἀνυμέναιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [carens honoribus nuptialibus,] not having solemnized the rites of Hymen, unmarried. Νυκτὸς κελαινῆς ἀνυμέναιε παρθενέ. Herc. F. 830.

Ἀνύμφευτος, et ἀνυμφός, ου, ὁ et ἡ, adj. ["qui sponsam vel quæ sponsum non habet,"] unespoused, unmarried, unsanctioned by marriage, illegitimate. Νύμφην ἀνυμφον παρθενὸν τ' ἀπάρθενον. Hec. 610. See also Soph. Electr. 187. SYN. Ἀγάμος, κἀκογάμος, κἀκδνυμφός, κἀκδνύμφευτος.

Ἀνυμεῶ, v. [celebro, decanto,] to celebrate, to proclaim by an oracle. SYN. Ὑμεῶ, ἀνᾶμέλω, ἀνᾶχρεῶ.

Ἀνυπόδητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non calceatus,] barefooted. Κἀνυπόδητος κἀκὰ πόλλ' ἀνέχει, κἀφ' ἡμῖν σεμνὸς πρῶσωπεῖς. Nub. 363. SYN. Γυμνοπους, ἀνήλιπός, νηλίπους.

Ἀνύσις, ἔως, ἡ, subst. [perfectio, finis,] bringing to an end, end, consummation. Κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἀνύσιν τινᾶ δῆδμέν' ἀλλὰ τάχιστα. δ. 544. SYN. Πλήρωσις, τελείωσις.

Ἀνῶτω, ἀνῶ, et poet. ἀνω, Att. Ἀνῶτω, ἀνῶ, v. [perficio, efficio,] to bring to an end, to dispatch, to exhaust. Ἄλλ' οὐδὲν ἦν ῥτ' ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη. Androm. 1135. See also Hec. 924. et K. 291. SYN. Ἐξᾶνῶ, ἀπαρτίζω, κἀπαρτίζω, διατέλλω, ἀποτέλλω, ἐπικραίνω, διαπράττω, τελεσφόρῶ, περαίνω, ἀποπληρῶ, τὸλυπέω, ἀπεργάζομαι.

Ἀνω, adv. [sursum, supra, in loco vel ad locum,] above, upwards. Τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω. Eur. Suppl. 664.

Ἀνωγή, ἡς, ἡ, subst. [jussum,] a command or order. Αἰθόμενοι· ἄμυδ' δεῖ νεοὶ Ὀρφέος ἀνωγῇ. Apoll. 1. 1134.

Ἀνώγω, v. [jubeo, hortor,] to command, to prompt. Τέμνειν ἀνωχθ' ἐλθόντας ὑλοργούς ὀρούς. Herc. F. 241. SYN. Κελεύω, παραινέω, επισκήπτω, ἐπιτέλλω, ἐπιτάσσω, κέλωμαι, παρᾶκελεύομαι.

Ἀνωδύνια, as, ἡ, subst. [absentia doloris,] freedom from pain. Τέκτον' ἀνωδύνιας. Pyth. 3. 11.

Ἀνώδυνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [doloris expers,] free from pain. Ἀνωδύνον βλέποντᾶ κάμπνεοντ' ἐτῷ. Philoct. 883. SYN. Ἄλυπος, ἀνάληγτος, ἀπῶνος.

Ἀνωθεν, adv. [desuper, superne, coelitus,] from above, from heaven. Ἔστρεψ' ἀνωθεν περὶβάλων κᾶτω χθονός. Troad. 1232.

Ἀνωθεῶ, f. ωθήσω et ὥσω, v. [sursum impello,] to force up, to push backwards. Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλεόν ἐς πόλιν, ὥς ἐκελευσέ. ο. 552. SYN. Ἀπωθεῶ, δίωθεῶ, ἀποσειώ.

- **Ἀνωϊστὶ*, adv. [clam, inopinato, insperato, ex improviso,] inadvertently, without suspicion. *Λάθρη, ανωϊστὶ, δολῶ οὐλομένης ἀλδοχοῖδ.* δ. 92.
- **Ἀνωϊστός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [inopinatus, improvisus,] unthought of, unexpected, sudden. *Τῷ δ' ἄρ' ανωϊστον κῆκον ἡλυθὲ διὸς Ἀχιλλεύς.* Φ. 39. *Ἀπροσδόκητος, ἀδδοκητός.*
- **Ἀνωϊστός*, adv. [inopinato,] unexpectedly. *Ὡς οἱ μὲν πῦκτι οἷσιν ανωϊστός δυνάκεσσι.* Apoll. 3. 7.
- **Ἀνωμᾶλός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [non planus, inæqualis, inconstans,] unequal, uneven, variable. *Φεῦ τῶν βροτείων ὡς ανώμαλοι τῶχαι.* Eur. fr. Scyr. SYN. *Ἀνίσος.*
- **Ἀνωμότης*, ου, ὁ et ἡ, adj. [injuratus,] unsworn, not sanctioned by an oath. *Λογοῖς δὲ συμβας, καὶ θεῶν ανώμότης.* Med. 735.
- **Ἀνωνύμαστός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine nomine, nefandus,] nameless, horrible. *Ἀρόρη', ανωνύμαστᾶ, θανμάτων πέρα.* Hec. 713.
- **Ἀνωνύμος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [expers nominis, ignobilis,] anonymous, obscure, unknown to fame. *Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦκ ανώνυμος.* Hipp. 1.
- **Ἀνωφελής*, ἐός, et *ανωφελήτης*, ου, ὁ et ἡ, adj. [inutilis, damnosus,] useless, hurtful, pernicious. a. *Πέπονθα δεινᾶ.* b. *τότ' ἄρ' ἥσθ' ανωφελής.* Orest. 1533. See also Soph. Electr. 1144. SYN. *Ἀνήνυτός, ἄχρηστος, ἀσύμφερός, ἀδοκίμος, μάταιος.*
- **Ἀξείος*, Ion. *ἄζεινός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [inhospitalis,] inhospitable, inhuman, boisterous. *Αἶ, αἶ· νῦν δ' ἄζεινον πόντου ξείνα.* Iph. T. 218. SYN. *Ἀποξένος, μισόξενός, κῆκόξενός, δυσχείμερός, ἀκοινώνητός.*
- **Ἀξεστός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [radendo non politus,] not polished, rough. *Οὐ κῶλᾶ κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἄξέστου πέτρου.* C. C. 19. SYN. *Ἀσκέπαρνός.*
- **Ἀξία*, as, ἡ, subst. [dignitas, meritum, æstimatio,] worth, price, merit, value. *Θάναϊν πρίν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἄξια τῶχεϊν.* Hec. 374. SYN. *Ἀξιοτής, ἀξιώσις, ἀξίωμα.*
- **Ἀξίνη*, ης, ἡ, subst. [securis,] an axe. *Ὁξέσθ' δὴ πέλεκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο.* O. 711. SYN. *Πελέκῆς, σκέπαρνον, κόπις, γένης.*
- **Ἀξιοθρήνός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [lamentatione dignus,] deserving of lamentation, pitiable. *ῶ κόρος ἀξιοθρήνός.* Alcest. 914.
- **Ἀξιομισός*, ου, ὁ et ἡ, et *ἀξιομισής*, ἐός, adj. [odio dignus,] deserving to be hated, hateful. *Ἀξιομισὸν ἔθνος τόδε λέσχας.* Eumen. 367.
- **Ἀξιοπενθής*, ἐός, adj. [dignus luctu,] worthy to be lamented. *Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς.* Hipp. 1463.
- **Ἀξίος*, α, ὁ, adj. [dignus,] worthy, deserving. *Ἡμῖν δ' Ἀχιλλεύς ἀξίος τιμῆς, γῆναι.* Hec. 309. SYN. *Τιμητός, δίκαιός.*
- **Ἀξίος*, οὔ, ὁ, N. P. [Axius,] a river in Macedonia. *Ἀξιοῦ, οὔ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴῃ.* B. 850. EPIITH. *Εὐρύρεθρός, εὐρύ βέων.*
- **Ἀξιοχρεὺς*, ὁ, adj. [(1) qui est solvendo, (2) idoneus,] worthy of credit, faithful, competent. *Ἡ οὐκ ἀξιοχρεὺς ὁ θεὸς ἀναφέρειν μοι.* Orest. 596. SYN. *Ἐντιμός, ἀξίος, ὑπεύθυνός, ἀξιοπιστός, ἐχέγγυός.*
- **Ἀξίω*, v. [dignum censeo, dignor,] to judge or consider worthy. *Λέχους σφέ γ' ἡξιώσας οὐνέκα κτᾶναι; Med. 1364. SYN. Καταξίω, τιμᾶμαι, κρίνω, ἀποφαίνομαι, ὑπολαμβάνω, λιπαρέω, παρᾶκᾶλῶ.*
- **Ἀξίωμα*, ἀτός, τὸ, subst. [dignitas, honos, meritum,] worth, value, dignity, claim, request. *Ὅταν πόνηρός ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχη.* Eur. Suppl. 434. SYN. *Ἀξία, κύρος, τιμή, ἀξιώσις.*
- **Ἀξίως*, adv. [merito, digne,] in a manner worthy of, worthily. *Ὡς φίλταθ', ὡς εὖ κᾶξίως σέθεν λέγεις.* Hec. 976.
- **Ἀξιώσις*, ἔως, ἡ, subst. [postulatio,] claim. *Τὴν ἀξίωσιν τῶν κᾶλῶν τῷ σῶμ' ἔχει.* Eur. fr. Æol. 24. 4.
- **Ἀξονήλατός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [axe agitatus,] driven by the axle, rapid. *Σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι.* Æsch. Suppl. 189.
- **Ἀξύλός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [lignis carens, incæduus, non lignosus,] devoid of

! *H οὐκ form one syllable, as also the third and fourth syllables of ἀξιοχρεὺς, in scanning.

- wood; not lopped, uncut, and consequently thickly wooded. Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλὸν ἐν ἀξύλῳ ἔμπεσε ὕλη. Λ. 155. SYN. Πόλυξύλος.
- Ἀξύλος, ου, ὁ, P. N. [Axylus,] Ἀξύλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βόην ἀγάθος Διὸς μήδεα. Z. 12.
- Ἀξυνέτος, idem quod Ἀσυνέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [stolidus, imbecillis,] unwise, foolish. Ἀξυνέτον αἰάζουσ' ἐθάμβησεν δὲ πᾶς. Ion 1205.
- Ἄξων, ὄνος, ὁ, subst. [axis,] the axle of a wheel, a wheel. Ἐμμέμναια θεῶν μέγα δ' ἐβράχε φήγιος ἄξων. E. 838. EPIITH. Χαλκῆος, μεσσοπάγης, ὄρθιός.
- Ἄοζος, ου, ὁ, subst. [popa,] an attendant at the altar, the minister at the sacrifice who struck the victim. Φράσεν δ' ἄοζοις πᾶτηρ μετ' εὐχάν. Agam. 223. (See Blomf.) SYN. Θεράπων, ὑπηρετής, μάγειρός.
- Ἄοιδῆ, ἡς, ἡ, subst. [cantus,] song, tune, elegy. Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονάς, ἧσιν αἰοιδῆ. Hes. Theog. 60. SYN. Ἰσμαῖ, μέλος, μολεῖ, μουσαῖ, ῥοδῆ, ψαλμός, ἔπος. EPIITH. Ἀρπυγῆς, ἄγρυνος, ἀγάθειος, βουκόλικῆ, αὐτοδίδακτος, μελίθογγος, μελίγρυνος, μελίφρων, θέσις, θεσπέσια, λυγρὰ, μαλθακῆ, ἰμερτή, ἰμερτοσσαῖ, ἡδεῖα, ἡδυφώνος, ἡδυθρόος, ἐριτιμός, εὐκελεύς, ἐπινίκιος, εὐθήμων, ἔρωτικῆ, γλυκερὰ, κάλη, τερπνὴ, κλεινὴ, ποικιλοτραυλὴ, ποικιλόφορμιγξ, φίλοπαίγμων, φίλομολεῖ, θεῦμος, λυγφώνος, λυγφθογγός. PHR. Στεφάνων ἀρετᾶν τῇ δεξιῶτι παῖδος, εὐτερπῆς κόσμος αἰοιδῆς, μελίφρονος ἀνθός αἰοιδῆς, Πιερίκις ῥαθάμυγξ μελίσσης. See Aesch. Suppl. 688. Isth. 8. 124.
- Ἀοιδῶν, poet. pro αἰείδω, v. [cano,] to sing. Δαιόμενων ἡ δ' ἐνδὸν αἰοιδῶν ὅπ'ι καλῇ. e. 61. SYN. See Ἀιδω.
- Ἀοιδίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [decantatus, celebris,] celebrated, notorious. Σφίγγες, ὄνουξιν αἰοιδίμον ἄγρυν. Eur. Electr. 471. SYN. Ἀγαστός, αἰμνηστός, περὶ βόητος, ἰμνητός, πολυῖμος, πολυώνυμος, κλυτός, εὐκλής, ἐπίδοξος, ἐνδοξός, κλεινός, πολυκλίσιτος, εὐδοκίμος, διάσημος, περὶ πυστός. PHR. See Ol. 6. Nem. 7. Isth. 1. 90.
- Ἀοιδός, ου, ὁ et ἡ, subst. [cantor, poëta,] a singer, a minstrel. Δακρύσσα δ' ἔπειτ' ἀπὸ σῆμα θεῶν αἰοιδόν. α. 336. SYN. Αὐλοῦδος, μελοῦδος, Μουσὸπλοῦδος, ἰμνὸπλοῦδος, ἰμνὸθετής, ῥοδοποιός. EPIITH. Ἐρτηρός, θέσις, ἡδυπῆς, περὶ κλυτός, πολυφῆμος, διός, σμερδαλέος, σφός, λυγφώνος, λυγφθογγός, χαρῖεις, θεῦμος. PHR. Μουσῶν θεράπων, ἱερεὺς, ὄρνις, πρὸπλοῦδος, θρήνων ἐξαρχός, μελίγρυνος τέκτων κώμων. See Isth. 2. 1.
- Ἄοικος, ου, ὁ et ἡ, adj. [domo carens, extorris, pauper,] without a home, needy. Θῆτ' ἄοικον ποιέσθαι. Hes. Op. 600. SYN. Ἀνέστιος, ἀστεγός, ἀκτεῖνός.
- Ἄοινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vino carens, abstemius,] not using wine, without wine, abstemious. Χόας τ' αἰίνους, νηφάλια μελίγμᾶτα. Eumen. 108.
- Ἀοῖός, Dor. pro ἡοῖός, vel ἡφός, α, ὄν, adj. [matutinus,] belonging to the morning. Ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλου ἀστερά. Pax 837. SYN. Ἐφός, ἐωθινός, ὄρθριός, ὑπνοῖός.
- Ἄοκνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impiger, intrepidus,] not sluggish, active, prompt. Ἐνθα κ' ἄοκνός ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλου. Hes. Op. 495. SYN. Ὀτρηρός, σπουδαῖός, ἀκαμάτος.
- Ἀολλῆς, ἔως, adj. [confertus, congregatus,] collected, close, crowded. Σκηπτρὸν ἔχων περὶ δ' ὕψος ἀολλεῖς ἡγέρεθοντο. γ. 412. SYN. Ἀθρόος, ἀδινός, πυκνός.
- Ἀολλίζω, v. [congrego, confertos reddo,] to collect together thickly, to heap together, to assemble. Ἐρχεῖ σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασθ γέραιας. Z. 270. SYN. Ἀγείρω, συνάγειρω, ἀθροίζω, συνάγω.
- Ἄορ, ὄρος, τό, subst. [spatha, ensis,] a sword. Δεινὸν ἄορ τᾶν ὕψους ἔχων ἐν χειρὶ Πάχειρ. Ξ. 385. SYN. Εἰφός, ἔγχος, μάχαιρα, φάσγανον, χαλκός. EPIITH. Ἀδάμᾶντινόν, δεινόν, χάλκειον, ὄξυ, παγχάλκειον, τᾶν ὕψους, μέγα, ἀμφη-

1 The quantity of the first syllable of ἄορ is in Homer always short in the nom. and acc. cases; in the other cases there are nine instances where it is long in the arsis, and two where it is short in the thesis. It is long in the nom. Hes. Scut. 221.

κῆς, ἀγρόϊον, ἀλεγεινόν, λευγάλεον, λαιμητόμουν, ὀλδόν, μίαιφονόν, εὐθηκτόν, φάει-
νόν, ἀργυρόηλόν, ὀβριμόν, ἀσχετόν.

Ἄορτήρ, ἥρδς, ὁ, subst. [lorum seu funis, quo ensis vel clypeus vel pera appen-
ditur,] a belt, a thong. Πυκνά ῥωγάλην' ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἄορτήρ. ν. 438.

SYN. Ζωστήρ, ἱμάς. EPIITH. Χρύσεός, σμερδαλέός.

Ἄοσσῶ, f. ἡσω, v. [auxilior,] to assist, to support. Τῷ μὲν ἄοσσῆσαι λελήμενός,
ὥς μοι εἶκτο. Mosc. 4. 110. SYN. Ἄλέξω, ἀμύνω, ἀρήγω.

Ἄοσσητήρ, ἥρδς, ὁ, subst. [auxiliator, adjutor,] a faithful assistant, an attend-
ant. Ἐε τίνας φάμεν εἶναι ἄοσσητήρας ὀπίσσω. O. 735. SYN. Βοήθς, ἀλε-
ξητήρ.

Ἄουτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) carens auribus, (2) illæsus,] (1) without ears, (2) not
wounded. Ἄλλων ζῶν ἐχουσά νεούτατον, ἄλλων ἄουτον. Σ. 536. SYN. Ἄ-
τρωτός, ἄβλητός.

Ἄπαγγέλω, v. [annuncio, refero,] to bring back tidings, to make known, to
proclaim, to celebrate. Κλῶ δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι. Med. 289.
SYN. Ἀγγέλλω, παραγγέλλω, ἀναγγέλλω, ἐπαγγέλλω, ἀποφαίνομαι, ἀναγῶρεύω,
δι' ἀγῶρεύω, προῖρῶ.

Ἄπαγῶρεύω, v. [abdico, interdico,] to prohibit, to forbid. Ἄλλ' ἀπαγῶρεύν μὴ
ποιεῖν ἐκκλησίαν. Acharn. 168. SYN. Ἀποκηνύσσω, ἀπανδᾶω, ἀποσημαίνω,
ἀπαγγέλλω, ἀποτρέπομαι, ἀρνέομαι.

Ἀπάγρῶω, v. [effero, exaspero,] to render fierce, to exasperate. Δείσαντές
ἐκπαλῆτ' ἀπηγρίωμένον. Philoct. 229.

Ἀπάγχω et -ῶμαι, v. [(1) strangulo, (2) med. suspendo me,] (1) to strangle, (2)
med. to hang oneself. Ἐκ τῶνδ' ὅπως τάχιστ' ἀπάγασθαι θέων. Æsch. Suppl.
476. SYN. Ἀγχω, ἀγχονᾶω, ἀποπνίγω, ἀποτράχηλίζω.

Ἀπάγω, v. [(1) abduco, avoco, (2) reduco,] to lead away, to lead to. Πώλους
ἀπάξω κοιράνφ, Τίρυνθίφ. Alcest. 507. SYN. Ἀνάγω, ἀφίστημι, ἀπωθεώ, ἀπέ-
λαίνω, κατὰκδίμιζω.

Ἀπαῖδς, ἴδς, ἡ, subst. [vis mentis, providentia,] the mind, foresight. Αἰανὴς
τάχειας ἀπαῖδς. Pyth. 1. 160. The better reading is ἐλπίδας. See Heyne in l. c.

Ἀπαίρω, pro ἀπαίρω, v. [(1) tollo ab, attollo, (2) med. abeo, discedo,] (1) to re-
move from, (2) to depart. Μὴ μ' ἀπαίρῳμενον πόλεως πῆδῖον δὲ νόση. Φ. 563.
SYN. Ἀπαίρω, ἀπέρχομαι.

Ἀπαῖθς, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [(1) non obnoxius adfectibus, (2) nullis malis ob-
noxius,] insensible of, inexperienced in; unhurt. Νόστοι δ' ἐκ πόλεμων ἀπο-
νοὺς ἀπαθεῖς. Pers. 868. SYN. Ἄλνποδς, ἀβλαβής.

Ἀπαί, præp. poet. pro ἀπό. Ἰφ' ἀπαί νευρῆς βεβλημένον' αὐτᾶρ Ἄχιλλεύς.
A. 663.

Ἀπαίδεντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ineruditus, imperitus,] uninstructed, ignorant. Τῶν
ἀπαίδεντόν. Cycl. 490.

Ἀπαιδεύτως, adv. [imperite, indocte,] in a rude or ignorant manner. Ὡ ξενέ,
τὸ μὲν σὺν, οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει. Ion 247.

Ἀπαιδιά, as, ἡ, subst. [orbitas liberorum,] a childless state, a want of children.
Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδιά. Cæ. T. 1043. SYN. Ἀτέκνῃα.

Ἀπαιθριάζω, v. [(1) sub dio ago, (2) serenum reddo,] (1) to act under the open
air, (2) to render clear and serene. Ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἡ ξυννεφεῖ. Aves
1502. SYN. Αἰθριάζω, γάληνῶω, εὐδῖαν ἄγω.

Ἀπαινῶμαι, v. [aufero,] to take away, to receive from. Τεύχε' ἀπαινῶμενον
Ἀἰτιάδονός, αὐτῖκά τόξον. A. 581. SYN. Ἀποαίνῶμαι, αἶρω, ἀναιρέω, παραι-
ρέομαι, ἀποσκευάζω.

Ἀπαιδᾶω, et ἀπαιδῶω, v. [fraudo, decipio,] to perplex, to deceive. a. Τοῦτο
κάμ' ἀπαιδᾶ. Ion 548. SYN. Ἀπαῖαω, ἀδηλῶω, ποιεῖν ἀδηλόν, ἀπῶρῶν, ἀμήχα-
νόν, πόνηρόν.

Ἀπαιδῆ, ἡς, ἡ, et ἀπαιδῆμα, ἀτὸς, τὸ, subst. [fraus, impostura,] shifting, a
fraud. Ἐένων ἀπαιδῆμα, κάργυροστέρῃ. Choëph. 989. See also Nub. 1149.
SYN. Ἀδικία, ἀπάτη, ἀπατήμα, ἀλημά.

Ἀπαίρω, v. [tollo, aufero, discedo,] to take away from, to weigh anchor, to

- depart. Ἐὰν δ' ἀπαίρωσ' ἐς φύγην ὀρμώμενοι. Rhcs. 143. SYN. Ἀπῶχωρῶ, ἀπαίρω.
- * Ἀπαις, αἰδὼς, ὁ et ἡ, adj. [liberis carens,] childless, deprived of children. Εὐπαις μὲν οὐσά, νῦν δὲ γραῦς, ἀπαις θ' ἄμᾶ. Hec. 809. SYN. Ἀτεκνὸς, ἀτεκνωθεῖς.
- * Ἀπαῖτσω, et ἀπάσσω, v. [prosilio cum impetu, ruo, aberro,] to rush from, to hasten away, to spring off. Κρημνοῦ ἀπαίξας· ὃ δ' ἐπέεσσ' οὐδ' οἰδματὰ θύων. Φ. 234. SYN. Αἶσσω, ἀνδροῦω.
- * Ἀπαιτέω, et ἀπαιτέω, v. [repeto, postulo, exigo,] to demand back, to require, to exert. Θησεύς σ' ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νέκρους. Eur. Suppl. 395. See also β. 78. SYN. Αἰτέω, ἐξαιτέω, ἀντεπαιτέω, ἀναζητέω, ἐπιζητέω.
- * Ἀπαίων, ωνός, ὁ et ἡ, adj. [sempiternus,] exempt from age, everlasting. Ὡ τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μέλαμβάθεῖς. Soph. Polyx. fr.
- * Ἀπαιωρῶ, v. [dependeo,] to hang from. Δοιῶ ἀπαιωρεῦντ', ἐπικυρτώντ' ἐκ κρηνῶ. Hes. scut. 234. SYN. Ἐπαιωρῶ, ἐπαρτάσμαι, ἐπικρέμαμαι, ἐπαίρῃμαι.
- * Ἀπάλαιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lucta vel calliditate invictus,] not overcome in wrestling, unthrown. Ἀπάλαι-στος ἐν λόγῳ ἔλκει. Nem. 4. 153.
- * Ἀπάλάκω, v. [arceo, avertō, depello,] to keep off, to protect against. Μνηστῆρας δ' ἀπάλακ' ἐκ κῶς ὑπερηνόρεοντάς. δ. 766. SYN. Ἀλάκω, ἀπελάυνω, ἀπὸδίκω, ἀλέξω, ἀπείργω, ἐξείργω.
- * Ἀπάλαμνός, et ἀπάλαμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [industria carens, consilii inops,] unhandy, helpless, unskilful, wretched. Ἐν-θαδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες. Olymp. 2. 105. See also Hes. Op. 20. SYN. Ἀπειρός, ἄβουλος, ἄμαθης, ἀπὸρός, ἀσθενής, δειλός.
- * Ἀπάλαῶμαι, v. [aberro, vagor,] to wander out of the way. Ἴψ' ἀπαὶ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεταί ἄλλη. Hes. Scut. 409. SYN. Ἀλάῶμαι, ἀπὸπλανᾶσθαι, ἄμαρτάνω, ἄφ' ἄμαρτάνω.
- * Ἀπάλειφω, v. [deleo, deungo,] to wipe away, to expunge. Μὴ μιμοῦ κῆκ' ὀνητῶ, δίκη δ' ἀπάλειψ' ἄμυναν. Phocyl. 73. SYN. Ἐξάλειφω, ἀφάνιζω, ἄμυνῶ.
- * Ἀπάλεξέω et ἀπάλέξω, f. ἴσω, v. [propulso, repello, auxiliō,] to ward off, to avert, to defend. Σεῦ ἀπάλεξήσαιμ', φίλῳ δὲ σὲ πατρὶ εἴσκω. Ω. 371. SYN. Ἀπάλεγω, ἀλέξω, ἀπαμύνω, ἀντιτάσσομαι.
- * Ἀπαλθεῖμαι, v. [curo,] to attend to a wound, to heal. Ἐλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπτῃσι κεραινός. Θ. 405. SYN. Ἀλθω, θεράπεύω, ἰᾶσθαι.
- * Ἀπαλλάγη, ῆς, ἡ, subst. [discessus, effugium,] departure, release from, issue, end. Οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεῶν τ' ἀπαλλάγῃ. Hipp. 1251. SYN. Ἀπολείψις, ἀποτροπή, ἀπολύσις, ἀπόστασις.
- * Ἀπαλλάσσω, f. ξω, v. [dimitto, libero, amoveo,] to redeem from, to put off, to detach from, to remove. Κῆκ' ὦν ἀπαλλάξασθ' ὧν βροτῆσι. Audrom. 1244. SYN. Ἀλλάσσω, ἐξαλλάσσω, ἀφίημι, ἀπολύω, κατὰβάλλω, ἀφάνιζω.
- * Ἀπαλοῖαω, fut. ἴσω, v. [perfringo pulsu, vid. Damm.] to bruise, to break to pieces. Ἀχρεῖς ἀπηλοῖησεν, ὃ δ' ὑπτιὸς ἐν κοῦρησι. Δ. 522. SYN. Ἀλοῖαω, διακόπτω, ἀποθραύω, συντρίβω.
- * Ἀπαλόθριξ, τρήξος, ὁ et ἡ, adj. [mollem comam habens,] having soft hair. Ἵπὸ κῶρυθ' ἀπαλόθριχά. Bacch. 1175.
- * Ἀπαλός, ἡ, ὅν, adj. [tener, mollis,] tender, delicate, pliant. Στείχω, βλεφάρων τέγγουσ' ἀπαλόν. Eur. Electr. 1346. SYN. Ἀβρός, μαλάκος, νέος, τρυφερὸς.
- * Ἀπαλότρεφής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [delicate nutritus, saginatus,] delicately nourished, well fed, fat. Κνίσση μελδόμενος ἀπαλότρεφὸς σῖλοιό. Φ. 363. SYN. Ζάτρεφής, εὐτρεφής, σιτευτός.
- * Ἀπαλόχρως, ἀπαλόχρως, et ἀπαλόχρους, adj. [cute molli præditus,] having a soft skin, delicate. Ἡ δὲ γὰρ παρθενικὰς ἀπαλόχρως ἐν μεγάροισιν. Hom. Ven. 14.
- * Ἀπαλύνω, f. ὑνῶ, v. [emollio,] to soften, to render delicate. Ἀπαλύνεται γάλην. Anacr. 37. 4. SYN. Ορύπτω, χαλᾶω, μαλάσσω.
- * Ἀπάμᾶω, v. [meto, abscindo,] to cut off.¹ — ἀπ' οὐατὰ νηλεῖ χαλκῷ Πινὰς τ'

¹ See the note at Ἀμάω.

- ἀμῆσαντες. φ. 300. SYN. Ἀνάκειρω, ἀνάκωπτω, ἀποτμήγω, περισχίζω, ἀπύρασσω, θερίζω, δρύπτω, ἀποτέμνω.
- Ἀπαμβλύνω, f. ὑνῶ, v. [hebeto, obtundo,] to take off the edge, to blunt, to avert. Τέθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. Sept. Theb. 712. SYN. Ἀμβλύνω, ἄλῳ.
- Ἀπαμειβόμεναι, v. [respondeo,] to answer. Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὥκως Ἀχιλλεύς. A. 84. SYN. See Ἀμειβόμεναι.
- Ἀμπιμέλω, v. [prorsus negligo,] to neglect entirely, to throw away carelessly. Εἴ μοι τί τόξων τῶνδ' ἀπημέλημενόν. Philoct. 652. SYN. See Ἀμελέω.
- Ἀπαμπλάκω, v. [aberro,] to wander from, to err. Ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἐνδον γάμους. Trach. 1141. SYN. Ἀμπλάκω, ἁμαρτάνω, ἀφἁμαρτάνω, ἐξἁμαρτάνω.
- Ἀπαμύνω, et ἀπαμύνομαι, v. [propello, arceo,] to ward off, to avert. Δέρτρυν ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν. λ. 578. SYN. Ἀμύνω, ἀπείργω, ἀποστρέφω.
- Ἀπαμφιέννυμι, f. ἴεσω, v. [vestimenta detraho, nudo, retego,] to disrobe, to strip, to disclose. Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατὰπλαστὸν τοῦτο μου. Menander. SYN. Ἐκδύω, ἀποκαλύπτω.
- Ἀπαῖναισθαι, v. [respuo, recuso,] to reject, to refuse. Ἐνθα σὺ μηκέτ' ἐπειτ' ἀπαῖναισθαι θεοῦ ἐννήν. κ. 297. SYN. Ἀναισθαι, ἀρνεῖσθαι.
- Ἀπανδρῶ, v. [virilem reddo,] to render manly. Ὡς δ' ἀπιδρῶθη δέμας. Ion 53.
- Ἀπάνευθε, et ἀπάνευθεν, adv. vel prap. [procul, seorsim,] apart from, asunder. Ἐξέρ' ἐπειτ' ἀπάνευθε νέων, μετὰ δ' ἰδὼν ἐγκέ. A. 48. SYN. Ἀπωθεν, χωρὶς, νόσφί.
- Ἀπανθεῶ, v. [defloreo, emarcesco,] to drop flowers, to wither. Τα δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτωτο. Eccles. 1121. SYN. Ἐξανθεῶ, παρρανθεῶ, παράκμάζω, ἐκτρίβομαι, ἐχραιόμεναι.
- Ἀπανθίζω, v. [defloro, decerpo,] to crop a flower, to strike off. Ἀλλὰ τοῦσδ' ἔμοι μάταιαν γλῶσσαν ὦδ' ἀπανθίσαι. Agam. 1651. SYN. Ἐπανθίζω, ἀνᾶλλω, διαβάλλω.
- Ἀπανθρακίζω, v. [torreo, asso,] to roast, to bake, to broil. Βοῦν ἀπηνθρακίζ' ὀλόν. Ran. 505. SYN. Ἀνθρακίζω, ὀπτᾶω, σπῶδιζω, φρύγω.
- Ἀπάνθρωπος, ον, ὁ et ἡ, adj. [hominum frequentia carens, solitarius,] far from the haunts of men, solitary. Προσπασσάλευτὸς τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ. P. V. 20. SYN. Ἐρημὸς, μὲνός.
- Ἀπανοίγω, v. [aperio,] to open. Βῆ ρ' ἵμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέφξῃ. Π. 221. SYN. Ἀνοίγω, q. v.
- Ἀπαντάχῃ, frequentius ἀπαντάχοι, adv. [ubique, passim,] every where, in in every place, in every respect, ever. Τὸ δοῦλον ὡς ἀπαντάχῃ γένος. Eur. fr. Antiop. 16. SYN. Πάντῃ, παντάχῃ.
- Ἀπαντᾶω, v. [obviam procedo,] to meet, to encounter. Τίθησιν· Πόλυνείκης δ' ἀπήντησεν δόρπ. Phoen. 1407. SYN. Ἀντᾶω, ἀντᾶω, παρᾶγίγνομαι.
- Ἀπάντημα, ἄτος, τὸ, subst. [occursus,] a meeting with, a rencounter. Οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἰμ' ἔχων κύρεϊ. Orest. 507.
- Ἀπαντλέω, v. [exhaurio, minuo,] to exhaust, to exonerate, to extricate. Οἱοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων. P. V. 84. SYN. Ἀντλέω, καταντλέω, ἀπαρῶμαι, διάφύσσω, ἐκκενῶ, ἐξαναλίσκω, τρύχω.
- Ἀπαξ, adv. [semel, omnino, prorsus,] once, at once, once for all, altogether. Καὶ κερδάνεις ἀπαντᾶ' χρῆν γὰρ οὐχ ἀπαξ. Heracl. 959. SYN. Εἰσάπαξ, ἐφάπαξ, καθάπαξ.
- Ἀπαξάπας, ασα, ἄν, adj. [simul omnis,] all together. Τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδραν δ' ἀπαξάπασας. Thesm. 550.
- Ἀπαξιδῶ, v. [recuso, ut indignum,] to deem unworthy, to reject, to scorn. Ἀς ἀπηξιδῶσά το. Eumen. 368.
- Ἀπαππός, ον, ὁ et ἡ, adj. [sine avo, alienus, non cognatus,] without an ancestor or forefather, not related to. Φᾶος τὸδ', οὐκ ἀπαππὸν Ἰδαίου πύρρος. Agam. 302. (See Bl. Gloss.)

- Ἀπαρῖμυθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui flecti vel exorari nequit,] inexorable. Φεβρόν γάρ ἀπαρῖμυθον ἑμμά πωλίκων. Iph. A. 620. SYN. Ἀμείλιχος, μάλῆρες, σκληρὸς.
- Ἀπαράσσω, v. [abscindo, amputo,] to wrench asunder, to cut, to beat off. Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξέ· τὸ μὲν Τελαμώνιός Αἴας. II. 116. SYN. Ἀράσσω, ἀπᾶμᾶ, ἀποκόπτω, περικύπτω, ἀποσπᾶω, ἀφαιρέομαι, ἀποβάλλω.
- Ἀπαράτελτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui vultus non est; hirsutus,] unpicked, hairy. Πίνων, ῥύπων, ἀπαράτελτος. Lysistr. 279. SYN. Λᾶσις, δασύθριξ, τραχὺς.
- Ἀπάργματᾶ, ων, τὰ, subst. [primitiæ,] the first fruits. Ἄγε νῦν ἀπάρχον, κατὰ δὸς τὰπάργματᾶ. Pax 1056. SYN. Ἀπαρχαί, ἀκροθινιά, ἐναγίσματᾶ.
- Ἀπαρθενεὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [non decens virginem,] unbecoming a virgin. Ἀπαρθενεὺτᾶ μὲν τὰδ'. Iph. A. 993. EXP. Παρθενον ἀνάξιος.
- Ἀπάρθενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non amplius virgo,] no longer a virgin. Ἀντί γυναικὸς ἐθηκὲ κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἡμὲν. Theocr. 2. 41. SYN. Κακοπάρθεος.
- Ἀπαρκέω, v. [sufficio, satis sum,] to be sufficient. Ὡν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή. τρυφή γέ τοι. Eur. fr. inc. 14. SYN. see Ἀρκέω.
- Ἀπαρεῖμαι, v. [abnego, denego,] to deny, to renounce. Τὸν τὰμ' ἀπαρνηθέντᾶ μὴ χρᾶναι λέχη. Hipp. 1261. SYN. Ἀπρεῖμαι, ἀποδημι, ἐκνεύω.
- Ἀπαρνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui pernegat,] one who denies. Πράξεις· ἀπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο. Antig. 435.
- Ἀπαρτᾶω, v. [suspendo,] to hang. Σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δερην. Androm. 412. SYN. Ἀρτᾶω, ἀναρτᾶω, ἐξαρτᾶω, ἀνακρεμάννυμι, ἀπαιωρεῶ.
- Ἀπαρτί, adv. [plane, omnino, ab hoc tempore,] altogether, from this time. Ἀπαρτί πλουτῆσαι ποιήσω. 6. τί σὺ λέγεις; Plut. 388. PEN. Ἀπὸ τοῦ νῦν.
- Ἀπαρτίζω, v. [perfectum reddo, æquiparo, compono,] to settle, to set at rest. Σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐ κατάρτιζει πῶδα. Sept. Theb. 370. SYN. Διᾶττελέω, ἀπενθύνω, ἐφαρμόζω.
- Ἀπαρυστέος, verb. adj. [auferendus,] must be taken from, must be diminished. Τῶν δαδίων, ἀπαρυστέον. Equit. 920. SYN. Ἀφαιρετέος.
- Ἀπαρχή, ἡς, ἡ, subst. [primitiæ,] the first fruits offered to the gods. Λείας ἀπαρχήν, βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ. Trach. 763. SYN. Ἀπάργματᾶ, πρωτολεία, -ων, προθυμᾶ, λοιβή.
- Ἀπάρχομαι, v. [(1) primitias solvo, (2) libamenta facio,] to offer the first fruits, to begin with an offering to the gods. Δακρυᾶ γ' ἔδωκα, καὶ κόμης ἀπηρξάμην. Eur. Electr. 91. SYN. Κατάρχομαι, ἀποσπένδω, λείβω.
- Ἄπας, ἀπᾶσα, ἅπαν, adj. [omnis, universus,] all, all together, the whole, every. Κατάχαλκον ἅπαν πῆδιόν ἀστράπτει. Phœn. 108. SYN. Πᾶς, σύμπας, ὅλος, ὅλοκληρὸς.
- Ἀπασπαίρω, v. [palpito, singultio,] to palpitate, to quiver, to sob. Θνήσκει δ', ἀπασπαίρουσᾶ. Ion 1207. SYN. Σπαίρω, ἀσπαίρω, σπαρίζω.
- Ἀπαστία, as, ἡ, subst. [jejunium,] fasting, hunger. Πολλὰς δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν. Nub. 621. SYN. Ἀγευστία, ἀσιτία, νηστεία.
- Ἀπαστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui non gustavit, jejunos,] not having tasted, hungry. Ἀρτᾶλεως· δηρὸν γάρ ἐδητύος ἦεν ἀπαστός. 2. 250. SYN. Ἀγευστός, πεινᾶλέος.
- Ἀπαστράπτω, v. [fulguro, corusco,] to lighten, to flash, to blaze. Μαρμαρυγὴν χαρίεντός ἀπαστράπτουσᾶ πρὸσώπου. Mus. 56. SYN. Ἀστράπτω, ἀπανυάζω, ἀποστίλβω, ἀπολάμπω.
- Ἀπάτᾶω, f. ἦσω, ἀπάφω, et ἀπάφισκω, v. [fallo, decipio,] to deceive. Ἄλλᾶ πᾶρὲς εἰπομὶ πάρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω. 8. 348. See also ψ. 216. et λ. 216. SYN. Διᾶπάτᾶω, ἐξάπάτᾶω, αἰκάλλω, ἐξυπάφισκω, ἀποσφάλλω, διασφάλλω, φενᾶκίζω, ἡπέρῶπέω, ἀποπλανᾶω, ὑποκλέπτω, κατὰσφίζω, λοβαλεῦω, παρᾶκροῦμαι, παρᾶλδογίζομαι, παρᾶγω, ψεύδω, δόλοισ πιδᾶω.
- Ἀπάτερθε, et ante vocalem Ἀπάτερθεν, adv. [procul, seorsum,] apart, asunder, aloof. Ἐνθα στὰς ἡὕς· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη. Σ. 217. SYN. Ἀπᾶνευθε, ἀμφίς, ἀπὸγόνσφι, χωρίς.

- Ἀπάτη, ης, ἡ, subst. [fraus,] fraud, deceit, deception. Τῆσδ' ἀπάτης κότεων τὰ μὲν ἐσσεταί οὐκ ἀτέλεστιά. Δ. 168. SYN. Ἐξάπατη, δόλος, ἀλημά, πλάνη, πᾶνουργία, πᾶνούρημα, φενᾶκισμός, φήλωμα, φήλωσις, γοητεία, ἡπερῶπενσις. ΕΡΙΤΗ. Δολοφρων, δολομητής, κενή, σκόλια, δολοεσσα, πύκινή.
- Ἀπατήλιος, et ἀπατηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fallax, dolosus,] deceitful, cunning. Γίνεταί, ὅς πενήν εἰκων ἀπατήλιᾷ βάζει. ξ. 157. SYN. Αἰδολός, δόλερος, δολιός, δυσπᾶλμος, ἡπερῶπενσις, σφαλέρως, κάκουργός, κέρδιστος, κερδαλεόφρων, ὑπουλός, πᾶνουργός, ψευδής, πῶλυμητής.
- Ἀπατίμῳ, v. [dedecore adificio,] to dishonor, to disgrace. Οὐνέκ' ἀπητίμησέ πῶδῳκῆ Πηλείω. Ν. 113. SYN. Ἀτιμῶ, αἰκίζω, ἀτιμάζω.
- Ἀπατωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [patre carens,] fatherless, born of an obscure father. Ἀπατῶρ, ἀπατῶρα. Iph. T. 864.
- Ἀπανυάζω, v. [lucem edo,] to emit beams from the eyes, to behold with bright eyes. Δασπλὴς ἡπέιλησεν, ἀπανυάσαι οἷος ἐφεδρός. Call. 4. 125. SYN. Θεάδμαι, ἀνυάζω.
- Ἀπανυάω, v. [renuncio, veto, interdico,] to forbid, to relinquish. Τροίας ἀπηνύδων ἄστν μὴ κέλσαι πῶτῃ. Rhcs. 931. SYN. Ἀπαγῶρεύω, ἀπολέγῶμαι, ἀπῶφνμ.
- Ἀπαυῶ, v. [aufero, eripio, fruor,] to take away, to reap the fruit. Πρὸς τέκνων ἀπηνύρα. Androm. 1028. SYN. Ἀναιρῶ, ἀφαιρῶμαι, στέρῶ.
- Ἀπανυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indesinens,] unceasing, incessant. Τὰν ἀπανυστὸν αἰὲν ἐμοί. Aj. Fl. 1187. SYN. Ἀκᾶματός, ἀπειρεσίος, ἀβέβαιος.
- Ἀπάφω, et ἀπάφισκω, v. Vid. Ἀπατάω.
- Ἀπῆδιός, et ἀπῆδιλωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [calceis carens,] unshod, without sandals. Σῶ-θην δ' ἀπῆδιλὸς ὄχῳ πῆρωτῳ. P. V. 138. See also Call. 6. 123.
- Ἀπέδῶμαι, v. [abedo,] to eat away, to devour. Βρύκουσ' ἀπέδεσθαι φησὶ μου τοὺς δακτύλους. Aves 26. SYN. Ἐδῶ, κάρεσθω.
- Ἀπειθεῶ, et ποῖτ. ἀπιθεῶ, v. [non pareo,] to disobey, to rebel. Οὐκ ἀπειθήσας θεῷ. Orest. 31. See also B. 166. SYN. Ἀπιστέω, ἀντιστάτῶ.
- Ἀπεικάζω, v. [adsimulo, comparo,] to liken, to imagine, to conjecture, to parallel. Μάχην γὰρ δισσοῖν κνωδάλωιν ἀπεικάσας. Eur. Suppl. 157. SYN. (1) Ἀφρομῶ, εἰσκω, εἰκάζω, ἐξεικάζω, (2) τεκμαίρεται, νομίζω, συμβάλλω.
- Ἀπειλέω, f. ἦσω, v. [(1) minor, minitor, (2) glorior,] (1) to menace, to threaten, (2) to boast. Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον ἀπειλήσαν γὰρ οἱ ἄλλοι. B. 665. See also θ. 383. SYN. Ἐπαπειλέω, προσανάτεινῶμαι, ὁμολέω, καυχᾶμαι.
- Ἀπειλή, ης, ἡ, et ἀπειλήμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) comminatio, minæ, (2) gloriatio,] (1) a threat, a menace, (2) a boast. Δέκεῖς ἀπειλὸν σῶν μέλειν τί δαίμῳσιν; Herc. F. 1233. See also C. 658. SYN. (1) Ἀρεῖα, ὁμολή, ὀργή, (2) καύχημα, καύχησις. ΕΡΙΤΗ. Ἀσπονδός, βάρμηνις, δεινὴ, θήλειᾷ, μανῶδης, ἐτέρωφρων, στυγνὴ, πλήξιππος, στέρῃ, στῶνδεσσα, ὑπερῶπλος.
- Ἀπειλητῆρ, ἦρος, ὁ, subst. [qui minatur, minax, jactator,] a threatener, a chider, a boaster. Ὡ μοί, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. H. 96. SYN. Ὁμολητῆρ.
- Ἀπειμῖ, f. ἐσῶμαι, v. [absum,] to be away from, to be absent, to be from. Οὕτω δ' ἀπόντες ἐσπᾶνιζόμεν φίλων; Herc. F. 557.
- Ἀπειμῖ, v. [abeo vel abibo,] to be about to depart or go away. Ἀστεργῆς οὐδέν' γῆς δ' ἀπεισὶν ἀβλαβής. C. R. 229. SYN. Ἀπέρχῶμαι, ὑπάπειμῖ, ἀπαλάττωμαι.
- Ἀπειπω, et ποῖτ. ἀπῶπειω, v. [(1) abnuo, interdico; (2) deficio, despero; (3) edico,] (1) to deprecate, to renounce, (2) to be despondent, to be weary; to faint. Ἀλλ' οὐδ' ἀπειπεῖν τοὺς πόνους οἷόν τῃ μοι. Alcest. 503. SYN. Ἀναίνῶμαι, ἀνάνεύω, ἀποφνμῖ, ἀπαγῶρεύω, ἀποκνήσσω, ἀπανυάω, ἀπεννέπω.
- Ἀπειραιτός, α, ὄν, adj. [natus in terra continenti,] belonging to the continent. (See Damm.) Γρῆς Ἀπειραιτὴ θάλαμηπλὸς Εὐρύμεδουσα. η. 8.
- Ἀπείργω, et ἀπειργάθω, v. [excludo, prohibeo,] to keep off, to prohibit, to exclude, to separate, to force away. Τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὦν ἐθηκέν ἡ

- πολῖς. Vesp. 465. SYN. Εἶργω, ἔεργω, ἀνείργω, ἐξείργω, ἀλέξω, ἀπωθεῶ, ἐρύκω, ἐρυκάνω, ἀπερύκω, ἐπέχω, κωλύω, ἀποκωλύω, διακωλύω, ἀπελαύνω, ἐξελαύνω, ἀποτρέπω, ἐκβάλλω, ἀποδιώκω.
- Ἀπειραντός, et ἀπεραντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [infinitus,] boundless. Γεύεται δ' ἄλκας ἀπειράντου Ὅσια. Pyth. 9. 61. See also Nem. 8. 64.
- Ἀπειράτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [immensus,] immense. Ἀπειράτω, ἰὼν ξανθαῖσι καὶ παμποφύροις. Olymp. 6. 91.
- Ἀπειρεσίος, et ἀπερείσιος, α, ὄν, adj. [infinitus, immensus,] unbounded, boundless, immense, great. Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὄρων τ' αἰπεινὰ κάρηνά. Υ. 58. See also A. 13.
- Ἀπειρία, ας, et ἀπειροσύνη, ης, ἡ, subst. [imperitia,] inexperience, ignorance, folly. Τῆς ἀπειρίας κρατεῖ. Eur. Pelei. fr. 5. SYN. Ἀμαθία, ἀδάημονία, ἀπειροσύνη.
- Ἀπειρίτις, ου, ὁ et ἡ, adj. [infinitus,] boundless, infinite, vast, immense. Πόντος ἀπειρίτις ἐστὲ φάνωται. κ. 195.
- Ἀπειροδάκρυς, ὅς, adj. [sine fine et modo plorans,] immoderately weeping.
- Ἀπειροδάκρυν τέ καρδίαν. Æsch. Suppl. 75.
- Ἀπειροκάκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [maiorum inexpertus,] untried in misfortune.
- Ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τὸ δ' ἄλγος. Alcest. 937.
- Ἀπειρολέχης, ἔος, adj. [expers tori, coelebs,] unacquainted with the marriage-bed, a bachelor. Ἀρτέμιν ἀπειρολέχῃ. Thesm. 119. SYN. Ἀπειρογάμος, ἀδμῆς ἀδμητός, ἀνανδρός.
- Ἀπειρός, ου, et ἀπείρων, ὄνός, ὁ et ἡ, [interminatus,] boundless. Ἡ πόσιν ἀπείρῳ περὶ βάλου' ὑφάσματι. Orest. 25. See also Ω. 776.
- Ἀπειρός, et ἀπείρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inexpertus,] one who has made no trial, inexperienced in, unacquainted with. Πῶς οὖν δυνήσῃ; μὴν ἀπειρός εἰ ξένον; Alcest. 500. See also Nem. 1. 31. SYN. Ἀδάημων, αἰδρίς.
- Ἀπειροσύνη, ης, ἡ, vid. Ἀπειρία.
- Ἀπέκγονός, ου, ὁ et ἡ, subst. [abnepos,] a great grandson or granddaughter.
- Περίανδρου ἀπέκγονόν ὅς ποθ' ὑψιπύργους. Simon 91.
- Ἀπεκλανθάνω, v. [obliviscor,] to forget entirely. Ὡ γερὸν, ἴδ' ἐπὶ δεῖπνόν' ἀπεκλεῖσθεσθὲ δὲ θάμβους. ω. 393. SYN. Ἀμνηστῶ, ἀμνημόνῳ, ἐκλανθάνομαι.
- Ἀπεκρῶφω, v. [exhaurio, exsorbeo,] to swallow up. Κάπεκρῶφῃσας αὐτὸς ἐπὶ διάρρῳ. Equit. 700.
- Ἀπελαύνω, et ἀπέλω, v. [expello, abigo,] to drive away. Δούλη, πῶλῳς ἀπελαυνόμενα. Hec. 103. See also Lysistr. 1001. SYN. Ἐλαύνω, περῖελαύνω, ἀπείργω, ἐξωθεῶ, ἀλέξω, ἐκδιώκω, ἐκρούω.
- Ἀπᾶλεθρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus longitudo ultra centum pedes porrigitur; magnus, immensus. Vid. Damm. in v.] exceeding 100 feet in length; great, immense. Ἐκτωρ δ' ὦκ' ἀπᾶλεθρον ἀνέδραμῆ, μίκτό δ' ὀμίλῳ. Λ. 354. SYN. Ἀπλῆτός, ἀσπῆτός, ἀθέσφατός, ἀπειρός, ῥᾶπληθής.
- Ἀπᾶμῶ, f. ἔσω, v. [evomo, revomo,] to vomit forth. Ἐξῶμένος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινέφες αἶμα' ἀπᾶμεσσέν. Ξ. 437. SYN. Ἐξᾶμῶ.
- Ἀπεμπολάω, f. ἥσω, v. [(1) vendo, (2) ut emtum abduco,] (1) to sell off, (2) to carry off a purchase. Ψυχὰς ἀπεμπολάτῃ, μήθ' ἡμῶν ὑπέρ. Phœn. 1243. SYN. Ἐξεμπολάω, πωλέω, πῖπράσκω, καταλλάττομαι.
- Ἀπᾶρίζω, f. ἱζω, v. [spolio, aufero,] to strip the armour of a slaughtered foe, to spoil. Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνᾶριζόν ἀπ' ἐντῆα μαρμαίροντά. M. 195. SYN. Ἐνᾶρίζω, ἐναίρω, ἀποσυνάω.
- Ἀπᾶνῶ, vel potius ἀπεννῶ, v. [interdico, veto,] to forbid. Ἄλλ' αὐτόβουλος ἴσθ', ἀπεννῶ δ' ἐγώ. Sept. Theb. 1055. SYN. Ἀπαγόρευω, ἀπείπω, ἀπείργω.
- Ἀπενθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [luctu carens,] free from mourning or lamentation. Ναλεῖν ἀπενθῇ πέργαμ' οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγώ. P. V. 992. SYN. Ἄλυπος.
- Ἀπένθητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) quem luctu nemo prosequitur; (2) luctu non prosequens,] (1) unlamented, (2) unlamenting. Τὸ τῶν δίκαιων τῶνδ' ἀπένθητον γένος. Eumen. 900. (Schütz.) SYN. (1) Ἀδάκρυτός, (2) ἀπενθής.

* Ἀπῆπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [peplo carens,] unrobed, unclad. Ἀπῆπλος φάρων λευκῶν τέκνον. Placen. 334. SYN. Ἀνείμων, γυμνήτης, γυμνός.

* Ἀπῆραντος, vid. Ἀπείραντος.

* Ἀπῆρατός, vid. Ἀπείρατός.

* Ἀπεργάζομαι, v. [efficio, conficio, elaboro,] to work off, to effect, to accomplish, to execute. Τὰ τοι μέγιστα πάντα ἀπεργασταὶ βροτοῖς. Eur. Ixion, fr. 3. SYN. Διεργάζομαι, ἐξεργάζομαι, τέλλω, ἀποτέλλω, ἐπιτέλλω, περαίνω, συντέλλω, κατασκευάζομαι, ἐξάκριβω, κατὰπράττω.

* Ἀπερείσιος, vid. Ἀπειρεσίος.

* Ἀπῆρῶ, inusitat., f. ἀπῆρῶ, et med. ἀπῆρουμαι, [negabo, renuam,] I will deny, or refuse; perf. act. ἀπείρηκα, [defessus sum, animo concido,] to be worn out, to be weary, to faint; et p. pass. ἀπείρηται, [interdictum est,] it is forbidden. Ὡτως ἔχει τὰδ', ὥστ' ἀπείρηκεν κακοῖς. Orest. 91.

* Ἀπῆρητῶ, v. [prohibeo,] to hinder, to prevent. Τὴν ὁδὸν ἄλλὰ γὰρ αὐτὸς ἐκὼν ἀπῆρήτῃ κούρη. Apoll. 1. 772. SYN. Ἐρητῶ, ἀνείργω, ἀναστέλλω, ἴσχω, ἴσχανω, ἐφίστημι.

* Ἀπῆρῖλλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) loquacitate non superandus,] not to be out-talked, ever-chattering. Ἀπῆρῖλλητον. Ran. 839. SYN. Πόλυμνος, ἀδόλεσχος.

* Ἀπῆρῖμέριμνος, adv. [inconsulto,] without care, unconcernedly. Ἀπῆρῖμέριμνος τὴν θύραν. Nub. 136. SYN. Ἀφράστως, ἀφράδῃως, ἀφραδμῶνως.

* Ἀπῆρῖτροπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non revertens, non curans,] not able to return, not caring for. Παις Ἀγάμεμνόνδῃς ἀπῆρῖτροπός. Soph. Electr. 182. SYN. Ἀνῆπικέλευστος.

* Ἀπῆρῶ, v. [(1) abeo, (2) facesso in malam rem,] to go away, to begone; and imperat. go and be hanged. Ἀπῆρῶ καὶ σὺ, καὶ καθῆσ' ἐντευθένι. Eccles. 169.

* Ἀπῆρῦθρία, v. [pudorem depono, impudenter ago,] to leave off blushing, to be shameless. Ἀπῆρῦθρίασαι, μᾶλλον ἢ σchein πράγματ' αἰ. Nub. 1218. SYN. Ἀναισχυντέω, ἀπᾶναισχυντέω, αἰθαδιζομαι.

* Ἀπῆρύκω, f. ἔω, v. [arceo,] to withhold, to hinder, to avert. Χεῖρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βέλλων ἀπῆρύκοι ἔρωήν. Δ. 542. SYN. Ἀπείργω, ἀπῆρητῶ, ἀποκωλύω.

* Ἀπῆρῶ, v. [abstraho,] to take off, to draw away. Ρινὸν ἀπ' ὁστέδῳ ἐρῦσαι ψυχὴ δὲ λελοιπέν. ξ. 134. SYN. Ἐξῆρῶ, ἀφέλκω, ἀφελκῶ, ἀποσύρω, κατὰσύρω, ἀφαιρῶ, ἐξαιρῶ, περῖαιρῶ, ἀποσπᾶω, κατασπᾶω.

* Ἀπῆρχομαι, f. ἐλεύσομαι, v. [(1) abeo, discedo, (2) morior,] (1) to depart, to go away, (2) to die. Πλεῖν ἢ νῆαντ' ἢ πρὸς βυτῆρος ἀπῆρχομαι. Ran. 18. SYN. Ἐξῆρχομαι, ἀπειμῖ, ἀποχωρῶ, ἀποίχομαι, ἀποῦνέομαι, ἀποῦρεύομαι, ἀποστελῶ, ἀπαλλάττομαι, ἀπῆρῶ, ἀφίσταμαι.

* Ἀπῆρως, ἔως, ὁ, subst. [qui impetum alicujus impedit seu inhibet,] one who causes another to recede, a hinderer. Σχέτλιος αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μὲνων ἀπῆρως. Θ. 361.

* Ἀπῆρῶ, f. ἦσω, v. [discedo, cohibeo,] to glide away, to skulk from. Τῷ κε τὰχα στυγερῶς πόλεμον ἀπῆρῶσειας. Π. 723. SYN. see Ἀπῆρχομαι.

* Ἀπῆρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inamabilis,] unamiable, loveless. Θηλυκράτης ἀπῆρωτός ἔρως. Choëph. 591. SYN. Στυγνός, ὑπῆρήφανός.

* Ἀπευθής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [(1) ignotus, de quo nihil auditum est, (2) inscius, ignarus. Vid. Damm. in v.] (1) unheard of, (2) not having heard of, ignorant. Ὡς ἦλθον, φίλῃ τέκνον, ἀπευθής οὐδὲ τί οἶδα. γ. 184. SYN. Ἀπειρός, ἀπαίδευτος, ἀγνός.

* Ἀπευθύνω, f. ἔνω, v. [(1) adæquo, (2) dispono, dirigo, (3) corrigo, punio,] (1) to make straight, (2) to direct, to govern, (3) to rectify. Γῆς τῇσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν. Cæ. R. 104. SYN. Ὁρθῶ, εὐθύνω, ἀπαρτίζω, διῆπω, διορθῶ, κύβερνᾶω, κολάζω.

* Ἀπευκτός, et ἀπῆυχτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [abominandus, vitandus,] to be execrated, abominable. Σαργάναι, πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτόν. Æsch. Suppl. 786. See also Choëph. 615. SYN. Ἀποτρόπαιος, ἐπᾶρατός, κατᾶρατός, ἐνάγῃς, βδέλυρός, μισητός, δυσώνυμος, ἀπεχθής, μῦσᾶρος, παλαμναῖος.

- Ἄπεννάζω, v. [sopio,] to lull to sleep. Σὺ γὰρ μ' ἄπεννασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ. Trach. 1258. SYN. Εὐνάζω, κατ᾿ακοιμᾶω, κατ᾿ακοιμίζω, κατ᾿πραύνω.
- Ἄπεύχομαι, f. ξῶμαι, v. [(1) deprecor, (2) execror, abominor,] (1) to deprecate, (2) to abhor, to detest. Ἄναξ, ἀπέυχου ταυτᾶ, πρὸς θεῶν, πάλιν. Hipp. 895. SYN. Κατεύχομαι, παραιτέομαι, ἐξαιτέομαι, βδελύσσομαι, ἀποστρέφομαι, ἀφυσίδομαι, καταράδομαι.
- Ἄπεφθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [excoctus,] purified, refined. Χρυσὸς ἀπεφθός ἔων καλὸς ἀπασὶν ἔσθ. Theogn. 1102.
- Ἄπεχθαίρω, v. [(1) odio prosequor, (2) invisum reddo,] (1) to hate, to detest, (2) to render odious. Ὡς ἐνός, ὅσπερ μοι ὑπὸν ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν. δ. 105. SYN. Ἐχθαίρω, ἐχθραίνω, στῦγέω, ἀποστῦγέω, μισέω.
- Ἄπεχθάνομαι, f. θήσεται, et ἀπέχθῃμαι, v. [(1) invisus sum, (2) odi,] (1) to be hated, (2) to hate. Μυθεῖται ἀράαντον, ἀπεχθάνεται δ' ἐπὶ μάλλον. β. 202. See also κ. 74. SYN. Ἐχθαίρομαι, ἐχθόμαι, στῦγέομαι, μισέομαι, ἐχθόδοπέω, δυσμενείω, λυπέομαι.
- Ἄπέχθειᾶ, as, ἡ, subst. [inimicitia,] animosity. Δὶ ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὅπως. P. V. 121. SYN. Ἐχθός, ἐχθρα, δυσμενεία, δύσνοιᾶ, ἀκύνοιᾶ, στῦγος.
- Ἄπέχθημά, αὐτός, τὸ, subst. [res odiosa et invisa,] an object of hatred. Ἀπέχθημά πάγκοινον βροτοῖς. Troad. 425. SYN. Ἐχθημά, μίσσημά, στῦγηνά, ἐχθός.
- Ἄπεχθής, ἔος, adj. [invisus, infensus,] hateful, hostile, malicious. Ὡς ῥῶν ἀπεχθής δυσκλῆς τ' ἀπώλετῶ. Antig. 50. SYN. Ἐπαχθής, ἐχθρός, ἐχθόδοπος, δυσμένης, δύσφύρος, κατάπτυστος, ἀπόπτυστος, ἀνευκτός, μισητός, στυγιός, ὀχληρός, στῦγερός.
- Ἀπέχω, f. ἀφέξω, v. [abstineo, propulso, differo,] to keep off from, to withhold, to restrain. Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται. Med. 1093. SYN. Ἐπίσχω, ἀπέχω, ἀπαλλάσσομαι, ἀφιστάμαι, ἀφροστήκω, ἐξιστάμαι, ἀπολαμβάνω.
- Ἀπηθῶ, v. [percolo, deliquo,] to strain, to purify. Ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν. Ran. 943. SYN. Διήθω, διυλίζω, διαβιβάζω.
- Ἀπηλέγεω, v. [non curo, contemno,] not to care, to be unconcerned. Εἰ δ' ἂν ἀπηλέγοντες ἑμὰς πᾶτεοιτέ θεμιστᾶς. Apoll. 2. 17.
- Ἀπηλέγεως, adv. [aperte, precise, abscise,] unequivocally, peremptorily. Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλέγεως ἀποειπεῖν. I. 309. SYN. Ἀληθῶς, ἀπλῶς, σαφῶς, διαρρήδην, ἀναφανδόν.
- Ἀπηλίσσας, ου, adj. [alienus a judiciis et litibus,] free from law-suits. a. Ἀπηλίσσας. b. Σπεῖρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ. Aves 110.
- Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, adj. [subsolanus,] what proceeds from the sun, eastern. Ἀπηλιώτης ἀνέμους ἐμπνεύσας δόρι. Cycl. 19.
- Ἀπημαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [illæsus, incolumis,] unhurt, uninjured. Οἶκαδ' ἀπῆμαντον καὶ κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. τ. 281.
- Ἀπημονία, et ἀπημόσση, ης, ἡ, subst. [integritas, securitas,] a freedom from harm, safety, innocence. Αἰεὶ δεξιτέρην χεῖρ' ἐπ' ἀπημόσσην. Theog. 756. See also Call. Jov. 93. SYN. Ἀβλάβειᾶ, ὑγιείᾶ.
- Ἀπήμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [(1) illæsus, (2) non nocens,] (1) uninjured, unhurt, (2) harmless, un hurtful. Τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους. N. 761. SYN. Ἀβλάβης, ἄτρωτος, σᾶς, ὑγίης, ἀδήλητος.
- Ἀπήνειᾶ, as, ἡ, subst. [sævitia, crudelitas,] savageness, cruelty. Ἄλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀπηνείησιν ἄρηρην. Apoll. 2. 1202. SYN. Ἀγριότης, ὠμότης.
- Ἀπήνη, ης, ἡ, subst. [rheda, præsertim muliebre vehiculum,] a vehicle directed by reins; chiefly, a carriage for females and old men. Ὡς πᾶς ἀπήνη, ποὺς τὲ πρᾶβυτον φιλεῖ. Phœn. 861. SYN. Ἄμαξά, ἄρμα. ΕΡΙΤΗ. Ἀργυροκύκλος, ἀκῆμαντόπους, ἀελλήεσσα, ἀδιαντός, θοῦ, εὐξυστός, εὐτρώχᾶλος, τρώχῆλάτος, τέτρακύκλος, τέθριππος, πολική.
- Ἀπηνής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [crudelis, immitis,] refractory, obdurate, cruel, savage. Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος· εἵποτ' δ' αὐτῇ. A. 340. SYN. Ἀνηλεής, ἀνήμερος, ἀθελγής, ἀπάνθρωπος, σκληρὸς, χαλεπός, ἀγριόθυμος, σιδηρόφρων.
- Ἀπήρως, et ἀπήωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [desuper impendens,] overhanging. Ἐχθρῶν

ἄπρης, εἶς, ὁ et ἡ, adj. [nullo membro captus, salvus,] unmutilated, sound in limb. Νίσσεῶ, καὶ σὲ θεοὶ σὺν ἀπρησὶν αὐτῆς ἑταίροις. Apoll. 1. 888. SYN.

Ἀβλάβης, ὕγις, ἀνδρός.

Ἀπιδᾶνος, οὗ, ὁ, P. N. [Apidanus,] a river in Thessaly. Φασὶν Ἀπιδᾶνὸν πεδιᾶ λίπαίνειν. Hec. 453.

Ἀπιθεῶ, idem quod Ἀπειθεῶ, q. v.

Ἀπινύσσω, v. [desipio,] to be unwise, to be stupid. Ἀλλ᾽ μᾶλ' ὧδ' ἔρξαι, (δόκεῖς δὲ μοὶ οὐκ ἀπινύσσειν.) ε. 342. SYN. Ἀλόγῳ, πᾶράφρυνῳ, πᾶρᾶνδῳ, μωραίνῳ.

Ἀπίος, et (2) Ἀπίος, α, ὁν, adj. [(1) longinquus, (2) Apius,] (1) remote, distant; (2) belonging to the Peloponnesus, where probably the first Grecian colony was settled. Τηλοῦθ' ἐξ ἀπίης¹ γαίης· κἀλέσαντο γὰρ αὐτοί. A. 270. SYN.

Ἀλλοδαπός.

Ἀπίος, ου, ἡ, subst. [pirus arbor,] a pear-tree. Ἀπίος, ἡ, et ἀπίον, τὸ, [fructus ejus, pirum,] a pear. Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πέπαίτερὸς· αἱ δὲ γυναικες. Theocr. 7. 120.

Ἀπίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Peloponnesus,] Οὐ μὲν γάρ κε τὸσόνδε κατ' Ἀπίᾳ κνώδαλ' ὤντο. Theocr. 25. 183.

Ἀπίς, ἰδός, ὁ, P. N. [Apis,] supposed to have given the name of Ἀπίς or Ἀπία to the Peloponnesus. Πράξας ἀμέμπτως Ἀπίς Ἀργεῖα χθονί. Æsch. Suppl. 272.

Ἀπίσᾶων, ὄνός, ὁ, P. N. [Apisaon,] a Trojan of rank. Τεύχε' ἀπαινόμενον Ἀπίσᾶόνος, ἀντίκ' ἰδόν. Λ. 581.

Ἀπιστεῶ, v. [(1) diffido, (2) non parco,] (1) to disbelieve, to distrust, (2) to disobey. Σάφ' ἴσθ'· ἀπιστεῖν οὐ σὲ θαυμάζω τῷχρ. Alcest. 1149. SYN. Ἀπίστω, εἶχω.

Ἀπιστία, ας, ἡ, subst. [(1) incredulitas, (2) perfidia,] (1) mistrust, disbelief, (2) perfidy. Ω Διὸς Παλλὰς μέγιστον θυγάτηρ, οὐκ ἀπιστία. Ion 1606.

Ἀπιστοσύνη, ης, ἡ, subst. [faithlessness, infidelity. Τὰν ἑμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύνην. Med. 423. SYN. Ἀπειθειᾶ, ἀγνωμοσύνη.

Ἀπιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui non credit, (2) infidus, (3) inobediens, diffidens,] (1) disbelieving, incredulous, (2) not to be trusted or believed, faithless, treacherous, (3) disobedient. Ἀπιστὸν εἶπας μῦθον, ὃν δ' ἰδεῖν θέλεις. Iph. T. 1294. SYN. (1) Πᾶρᾶλόγος, (2) ἄσπονδος, ὑπερφύλας, (3) ἀπειθής.

Ἀπίσχω, idem quod Ἀπέχω, q. v.

Ἀπλάκῳ, (non ἀμπλάκῳ, vid. 'Monthly Review,' Feb. 1796. p. 132. et Bl. Agam. 336.) v. [(1) aberro, unde priver, (2) pecco,] (1) to deviate from, to miss, to fail in, (2) to do wrong. Γνώσει γὰρ αὐθις ἀπλάκων· ἔμοι πίθοι. Hipp. 896. SYN. (1) Ἀμβροτέω, ἀποτρυγᾶνῳ, ἀμαρτᾶνῳ, ἀποστρέδῳ, (2) ἀλιταίνῳ.

Ἀπλάκτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [aberrans,] missing. Αἰὲν ἀπλάκτην Ἀἰδᾶ. Trach. 120.

Ἀπλάκία, ας, ἡ, ἀπλάκιον, ου, et ἀπλάκημα, ἄτος, τὸ, subst. [error, peccatum,] an error, a fault, an offence. Πρὸς αὐτοφώρων ἀπλάκημάτων διπλᾶς. Antig. 51. See also Pyth. 11. 41. et Call. 4. 214. SYN. Ἀμαρτία, ἀμάρτημα. EPITH. Δεινόν, στυγερὸν, βάρυπημον.

Ἀπλαστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inaccessus, ferox,] not to be approached, cruel, (for ἀπελαστός.) Ἀπλαστοὶ μέγλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄπιοι. Hes. Op. 147.

Ἀπλατός, Ion. ἀπλητος, et ἀπλῆτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) inaccessus, (2) immensus,] inaccessible, immense. Ἀπλατὸν ἀμφελικτὸν ἐλίκ' ἐφρούρει.² Her. F. 399. SYN. (1) Ἀβύτος, ἀπροσπελαστός, ἀκίχητος, (2) ἀπληστός, πελώριος, ἀσπῆτος, ἀπειρός, παμμεγέθης, εὐμεγέθης, πᾶν.

Ἀπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non percussus,] not struck. Φροῦδοι δ' ἀπληκτοὶ, τῇ Φρύγῳ κἀκανδρίῳ. Rhcs. 814.

Ἀπληστία, ας, ἡ, subst. [insatiabilitas, avaritia,] an impossibility of being

¹ The first syllable of Ἀπίος is short in Homer, but long in OE. C. 1303 and 1685. and Æsch. Suppl. 268.

² This passage seems to be corrupt both in meaning and metre. The corresponding line in the strophe shows that there should be a trochee instead of the Pyrrhic ἐλίκ', and Reiske thinks that the sense requires δένδρον or στέλεχος. See also Hes. Theog. 153. and Apoll. 1. 574.

- satisfied, insatiability. "Εκτεινᾶς ἂν τᾶσδ' ; εἴτ' ἀπληστῖαν λῆχους. *Androm.* 217.
- Ἀπληστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [inexplebilis, insatiabilis,] insatiable, never satisfied. Τί σοι πότε τᾶς ἀπλήστου. *Med.* 151. SYN. Ἀκόρεστος, ἀπλήρωτος, αἶτος, κῆ-
-τᾱκόρυς.
- Ἀπλοῖα, ας, ἡ, subst. [impossibilitas navigandi,] impossibility to sail. Δεινῆς
τ' ἀπλοίας, πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων. *Iph. T.* 15.
- Ἀπλοῖς, ἰδὸς, ἡ, adj. [simplex,] plain or single. Δώδεκά δ' ἀπλοῖδας χλαίνας,
τόσσους δὲ τᾱπηγᾶς. *ω.* 275. SYN. Ἀπλῶ.
- Ἀπλὸς, η, ὄν, contr. ἀπλοῦς, ἡ, οὖν, adj. [(1) simplex, ingenuus, (2) stultus,]
simple, plain, candid, (2) foolish. Ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἐφν. *Phœn.*
479. SYN. Ἀπακὸς, ἀκέραιος, εὐήθης, ἀπεριττός, ἀφελής, (2) μῶδός, κοῦφός.
- Ἀπλὸς, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [navigatione carens,] unable to sail, detained by want
of or by contrary winds, not navigable. Εἰ πῦρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἀπλὸν
ἔσσεταί ὕδωρ. *Musæ.* 204.
- Ἀπλῶ, v. [explico, extendo,] to spread out, to unfold, to expand. Τὸν ἐμὸν
νόον ἀπλώσας. *Anacr.* 39. 22. SYN. Ἀναπτύσσω, ἐξᾱπλῶ, ἀναπέτάζω,
ἐκτείνω.
- Ἀπλῦτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [illotus,] unwashed. Φώκης δ' ὀσμὴν, Λαμίας ὄρχεις
ἀπλῦτους. *Pax* 758. SYN. Ἄλουτος, ἀνιπτός, ῥυπᾶρος.
- Ἀπνευστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui respirare non potest,] breathless. Ἀπνευστον
ψυχὴν δὲ πέλωρίδν ἑλλάχεν ᾗδης. *Theocr.* 25. 271.
- Ἀπνὸς, ὄν, contr. ους, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) flatu seu respiratione carens ; (2)
inodorus,] (1) breathless, (2) fetid. Μηδ' ἐμοὶ ἐν θαλάμῃσιν, ἐθ' ὥς παρὸς,
εἰμὶ γὰρ ἄπνους. *Call. Ep.* 31. SYN. Ἀπνευστός, ἀψυχός.
- Ἄπθ, præp. [a, ab, abs,] from, (governing a genitive case only.) Ἐτέρ' ἀφ' ἐτέ-
ρων κῶκᾱ κῶκων κῦρεϊ. *Hec.* 684.
- Ἀποαῖνῦμαι, poet. pro ἀπαῖνῦμαι, v. [aufero, adimo,] to take away, to deprive
of. Τρώϊᾱ, τὰ καμένων ἀποαῖνῦμαί· οὐ γὰρ ὅτω. *N.* 262.
- Ἀποαιρῶ, et ἀποαιρεῖμαι, antiquitus et poet. pro ἀφαιρῶ et ἀφαιρεῖμαι, q. v.
- Ἀποβαίνω, f. βήσῃμαι, v. [(1) descendo, discedo, abeo, (2) evenio,] to go from,
to depart, to descend, to dismount ; to turn out. Δέξαί, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβή-
-σῃμαί, ὄφρα μάχωμαι. *E.* 227. SYN. Ἐκβαίνω, κατᾱβαίνω, κατειμί, κατέρχῃ-
-μαι, συμβαίνω.
- Ἀποβάλλω, f. ἁλῶ, v. [abjicio, rejicio, repudio,] to cast away, to reject, to re-
fuse. Τὰ θριᾶ τοῦ τριβωνὸς ἀποβέβληκῷ. *Vesp.* 1312. SYN. Ἐκβάλλω, κατᾱ-
βάλλω, ἀποπέμπω, ἀποστέλλω, ἀποτρέπωμαι, ἀποτιθέμαι, ἀθερίζω, ἀπολῶ,
ἀπογινώσκω, πάρωθῶ, ἀπορρίπτω.
- Ἀποβιβάζω, v. [descendere in terram facio,] to cause to descend ; to set down
on the ground. Ἀποβιβάζων τὸν ποδᾶ. *Vesp.* 1164.
- Ἀποβλάπτω, v. [(1) lædo, (2) privo,] to hurt, to injure ; to deprive of. Τοιοῦδ'
ἀποβλαφθεῖσάν ἀρτίως φίλου. *Δj. Fl.* 954. SYN. Βλάπτω, δηλεῖμαι, λωβά-
-μαι, ἀφαιρῶ, ἀποστέρῶ, ἀμείρω.
- Ἀποβλαστᾶν, f. σήσω, v. [germino,] to spring from. See Βλαστᾶν. Ἀπέ-
βλαστὸν ὠδίνος. *Æ. C.* 533. (*Dochm. dim. cat.*)
- Ἀποβλεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspicuus,] looked up to, distinguished, con-
spicuous. Γυναῖξ, παρθένους τ' ἀπόβλεπτος μετᾶ. *Hec.* 354. SYN. Περὶβλε-
-πτός, ἀρίζηλος, ἐνδοξός, περὶβόητος, περὶφάνης, κατᾱφάνης, κλεινός.
- Ἀποβλέπω, f. ψω, v. [respicio ; rationem habeo,] to regard, to respect, to
value. Ἴν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγῳσί μοι τᾱδί. *Eccles.* 726. SYN. Ἐπὶβλέπω,
ἐμβλέπω, ἀναβλέπω, προσλεύσσω, θεᾶμαι, ἐπιθεώρῶ, θανμάζω, παπταίνω.
- Ἀποβλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [abjiciendus, abjectus,] must be thrown away, or re-
jected. Οὔτοί ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέᾱ δῶρᾱ. *Γ.* 65. SYN. Ἀδόκιμος,
αἰμιός, αἰμαστός, ἀποπεμπτός, ἀναρίθμος, πρόβλητος, ἐκβολίμος, ἐκβολίμαίος,
κατᾱπυστός, φαῦλός.
- Ἀποβλίσσω, f. ἴσω, v. [aufero, detero,] to take away by squeezing, (properly
said of those who obtain honey or milk by pressing the honeycomb, or teats.)
Ὅ δ' ἀπέβλισε θοιματίον μου. *Av.* 498. SYN. Βλίσσω, ἐκπιέζω, ἀποπιέζω,

ἀποθλίβω, ἀφαιρέομαι.

Ἀποβλύζω, f. σω, v. [vomo, ex ore ejicio,] to stream or gush out, to pour forth.

Ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἀλέγεινῃ. I. 487. SYN. Ἀιᾶβλύζω, ἀπέμew, ἐκβάλλω.

Ἀποβλώσκω, v. [discedo, digredior,] to depart, to retire. Ὡρῇ ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φᾶös ἡέλιου. Apoll. 3. 1143. SYN. Ἀποχωρέω, ἀπᾰλλάσσομαι, ἀφίσταμαι, ἀπέρχομαι.

Ἀποβόλιμαῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [libenter rejiciens,] apt to throw away. Ἀποβόλιμαῖος τῶν ὄπλων ἐγίνετο. Pax 677. SYN. See Ἀποβλητός.

Ἀποβόσκειν, v. [depaseo,] to feed off, or eat down. Δένδρεσὶ τ' ἐφεζόμενα, καρπὸν ἀποβόσκειται. Av. 1066. SYN. Κατὰβόσκειν, κατὰβρώσκω, νεμῶμαι, ἐκκαρπύζομαι, καρπύομαι, ἐκκαρπύομαι.

Ἀποβρίζω, v. [crapulam edormio : dormio,] to sleep off any excess in eating or drinking; to sleep. Ἐνθά δ' ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν ἡῶ διάν. μ. 7. SYN. Βρίζω, ἀφύπνῶ, καθύδω.

Ἀποβώμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ab aris amovendus, impius,] to be excluded from approaching the altar, impious. Ἀποβώμιος ἂν ἔχει θύσαν. Cycl. 365. SYN. Ἀνόσιος, ἄθεός.

Ἀπογόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [nepos, et qui longius distat,] a grandson, a descendant. Λαῖον ἴστε τὴν ἀπογόνον; C. C. 220. SYN. Ἐπίγονος, ἀπέγγονος.

Ἀπογυνύω, v. [membra debilito, enervo,] to destroy the strength, to weaken. Μὴ μ' ἀπογυνώσῃς, μενέος τ' ἀλκῆς τὲ λάθωμαι. Z. 265. SYN. Κατὰγυνύω, ἐξασθενίζω, ἐκνευρίζω, ἀπὸνευρῶ, ἐκλῶ, ἐκθλίνω.

Ἀπογυμνάζω, v. [exerceo,] to exercise, to practise. Θεοὺς ἀτίζων, ἀπογυμνάζων στόμα. Sept. Theb. 437. SYN. Γυμνάζω, ἀθλεύω.

Ἀπογυμνῶ, v. [nudo, denudo,] to strip off, to strip naked. Μὴ σ' ἀπογυμνωθέντ' ἀκὸν καὶ ἀνήνῳρα θείῃ. κ. 301. SYN. Γυμνῶ, παρὰγυμνῶ, ἀποψιλῶ, ἀποδύω.

Ἀποδαίρω, f. δάσσω, et δάσσωμαι, v. [divido, distribuo,] to portion out, to bestow, to allot. Ἡμῖν τῶν ἐνῶρων ἀποδάσσωμαί, ἡμῖν δ' αὐτός. P. 231. SYN. Δαίω, διαίρω, ἀπομερίζω, ἀναδίδωμι.

Ἀποδεδιδόσσω, v. [deterreo, absterreo,] to terrify, to frighten from. Χεῖλεῖ ἐφεστᾶτες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος. M. 52. SYN. Ἀπείρω, ἀνείρω, ἀποτρέπω, κατὰπλήττω.

Ἀποδείκνυμι, f. δείξω, v. [ostendo,] to show, to prove. Οὓς ἀποδείξω λέκτρων πρόδοτας. Ion 878. SYN. Ἀναδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι, δηλῶ, ἐκδηλῶ, διᾰσάφω, μηνῶ, διᾰσάφηνίζω, σάφηνίζω, ἀναφαίνω, ὑπόφαίνω, ἐμφαίνω, τρανῶ, διᾰσημαίνω, ἐπισημαίνω, ἐπίμαρτύρομαι.

Ἀποδείξις, εὖς, ἡ, subst. [demonstratio, specimen,] demonstration, proof. Κούκ ἀποδείξειν τῶν ὑπὸ γαίης. Hipp. 196. SYN. Ἐνδείξις, δῆλωσις, ἐπιδειγμά, σημείον, βάσανός, πίστις.

Ἀποδειροτόμew, v. [cervicem abscindo, obtrunco,] to cut off (from) the neck, to behead. Δωδέκ' δὲ προπαροιθε πύρης ἀποδειροτόμησιν. Ψ. 22. SYN. Δειροτόμew, τραχηλίζω, ἀποκεφάλίζω, κατατόμew, αὐχενίζω.

Ἀποδέρω, f. ἔρω, v. [excorio,] to strip off the skin, to flay. Τοῖσι θύῃς ἀπεδειρά, καὶ ἀμφεθέμην μέλεσσι. Theocr. 25. 278. SYN. Δέρω, ἐκδέρω, ἐκδερμάτιζω, ἀπολέπω, ἐκλεπίζω.

Ἀποδέχομαι, f. ξῶμαι, v. [recipio, excipio, probō,] to receive, to accept, to approve. Ἴν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντ' ἀχοήματα. Eccl. 707. SYN. Δέχομαι, προσδέχομαι, παρὰδέχομαι, ὑποδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ἀπολαμβάνω, ἀπέχω, ξπαινῶ, δοκίμάζω, επαγγέλλω, ὁμολόγῶ.

Ἀποδημέω, v. [absūm domo vel patria, peregre proficiscor,] to be absent from one's own country, to go abroad. Καίτοι χρόν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν. Nub. 370. SYN. Ἐκδημέω, ἀποξενόομαι, ἐπιξενόομαι.

Ἀποδημός, ου, ὁ et ἡ, adj. [peregre agens,] being abroad. Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνός. Pyth. 4. 8. SYN. Ἐκδημός, ξένος, ἀποικός, ἀφροσύς, θύραῖος.

Ἀποδίδωμι, f. δώσω, v. [reddo, attribuo, explico,] to give back, to repay, to return. Τοῖς σοῖς φίλοις γράμματ' ἀποδώσω τὰδε. Iph. T. 476. SYN. Ἀνα-

- δίδωμι, ἐκδίδωμι, προστίθημι, ἀποκαθίστημι, ἀπεμπόλω.
- Ἀποδίδω, v. [rejicio,] to throw aside. Πέπλυν ἀποδίδκε ῥέθους ἀέλιω δείξον. Herc. F. 1204. SYN. Δίδω, βάλλω, ἀποβάλλω.
- Ἀποδιώκω, f. ῥω, v. [abigo,] to chase away, to drive from. Οὐκ ἀποδιώξεις σάντον ἐκ τῆς οἰκίας; Nub. 1299. SYN. Διώκω, ἀπελαύνω, ἀλέξω.
- Ἀποδόχμω, v. [obliquo, incurvo,] to bend, or incline obliquely. Κεῖτ' ἀποδοχμῶσαι πᾶχυν αὐχενᾶ· καδδὲ μὲν ὑπὸς. ι. 372. SYN. Δόχμω, λοξεύω, λοξῶ, στρέβλω, ἐπικάμπω, κατὰκάμπω.
- Ἀποδρέπω, f. ψω, v. [decerpo,] to pluck off, to gather. Ὡ Πέρση, τὸτ' ἐ πάντας ἀποδρέπε οἰκάδ' ἐ βότρυν. Hes. Op. 609. SYN. Δρέπω, ἀπολέγω, ἀνάλεγομαι, ἐκλέγομαι, ἀποτρύγαι.
- Ἀποδρύπτω, f. ψω, v. [dilacero, discerpo,] to tear, to rend. Ἡ πόδος, ἡ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα. ρ. 480. SYN. Δρύπτω, ἀποσύρω, ἀποδέρω, διασπᾶω.
- Ἀποδρύφω, [dilacero discerpo,] to tear, to rend. Ἀμβρόσιον, ἵνα μὴ μὲν ἀποδρύφοι ἔλκυστάζων. Ψ. 187.
- Ἀποδύρῃμαι, v. [lamentor, deploro,] to bewail, to lament over. Ἐν τῇδ' ἐ κλαύσω, καποδύρῃμαι σπύδῳ. Soph. Electr. 1128. SYN. Ὀδύρῃμαι, ἀποιμῶζω, ἀποικτιζομαι.
- Ἀποδύω, ὥσω, v. [exuo,] to divest, to strip, to deprive of. Τεῦκρος δ' ὠμήθη, μεμῶως ἀπὸ τεύχεᾶ δύσαι. N. 182. SYN. Ἐκδύμαι, ἀποσυλάω, ἀπογυμνῶ, ἀποστέρω, ἀφαιρῶ.
- Ἀποδείπω, v. Vid. ἀπείπω. Μῆνιν ἀποιεῖπ' Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν. T. 35. SYN. Ἀπείπω, ἀνανεύω, ἀπαγυρεύω, ἀπαρνεομαι.
- Ἀποδεργᾶθω, et ἀποδέρω, poet. pro ἀπείργω vel ἀτέρω, v. [averto, prohibeo, separo,] to keep off, to prevent, to separate. Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀπὸ δεργᾶθ' ἐ λαοῦ. Φ. 599. SYN. Ἀποδρίζω, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, διαίρω, διακρίνω, διίστημι, νοσφίζω, ἀποζεύννμι.
- Ἀποδέρρω, f. έρω, v. [perdo, abripio, corrumpto abreptum,] to carry off. Μὴ μὲν ἀποδέρσειε μέγας πτόμας βαθυδίνης. Φ. 329. SYN. Ἀναρπάζω, διαφθείρω, ἀφαιρῶ.
- Ἀποζεύννμι, v. [disjuncto, separo,] to separate, to disunite. Μητρὸς στέρηθεις, ὀρφανὸς τ' ἀποζεύνεις. Phœn. 1005. SYN. Διαζεύννμι, ἀναζεύννμι, ἀπὸέρω, ἀποδύω, ἀποτάσσω, ἀποχωρίζω, ἀφίστημι, νοσφίζω, διίστημι.
- Ἀποθαυμάζω, v. [demiror,] to admire. Ναυσικάαν εὐπεπλὺν· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον. Ξ. 49. SYN. Θαυμάζω, ὑπεράγαμαι, ἀποβλέπω.
- Ἀποθερίζω, a. ι. ἀπέθερισα, per sync. ἀπέθρισα, v. [demeto,] to mow off, to cut off. Ἴδετ' γὰρ ἄκρας ὥς ἀπέθρισεν τριχῆς. Orest. 128. SYN. Ἀποκόπτω, ἀποκείρω.
- Ἀποθεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contemptus, detestatus,] despised, rejected. Δι' τὸτ' ἐκεῖτ' ἀποθεστός, ἀποχόμενοι δ' ἀνακτός. ρ. 296. SYN. Ἀποβλητός, q. v.
- Ἀποθλίβω, f. ψω, v. [exprimo,] to press or squeeze out. Ἀπεθλίβον ὑγρὸν ὕδωρ. Anacr. SYN. Ἐκθλίβω, ἀποθλάω, ἀποκναίω, ἀποπλήττω, ἀπορρήγνμι, ἀποτινάσσω.
- Ἀποθνήσκω, f. θανοῦμαι, v. [morio,] to die. Οὐ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθάνει. Pax 188. SYN. Θνήσκω, ἀποίχθωμαι, κατόίχθωμαι, ἀπέρχθωμαι, ἀπαλλάσσωμαι, ἀπογίνωμαι, τέλευτᾶω.
- Ἀποθραύω, v. [confringo, perfringo,] to break off. Ναῦς, καποθραύει πάντα Φοινίσσης νέως. Pers. 416. SYN. Διᾶθραύω, συνθραύω, κατᾶγνμι, κατᾶθλάω, σὺνᾶράσσω, συγκρούω, συγκλᾶω, συντρίβω, διαρρήγνμι.
- Ἀποθρίζω, vid. Ἀποθερίζω.
- Ἀποθρώσκω, f. θροῦμαι, v. [desilio, exsilio,] to leap out, to spring or rise from. Ἰεμένος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντ' ἄνηται. α. 58. SYN. Ἀποπηδάω, κατὰπηδάω, ἀνάλλομαι, ἀφάλλομαι, καθάλλομαι, ἐκθρέω.
- Ἀποθύμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ingratus animo, invitus,] disagreeable to the feelings, unpleasant, ungrateful. Ἀζετ' γὰρ μὴ Νυκτὶ θῆθ' ἀποθύμια ἔρδοι. Ξ. 261. SYN. Ἀηδής, ἀτερπής, ἀχαρίστος, δυσᾶρεστος, ἐχθρὸς, δυσχερής, λυπηρὸς.

¹ See Clarke's note on the quantity of the second syllable in ἀποιεῖπ'.

- Ἄποιητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine arte factus,] not done skilfully, clumsy. Ἄποιη-
τον. Olymp. 2. 31. SYN. Ἀπρακτός, ἀτέλεστος, ἀγενής.
- Ἄποικέω, v. [(1) aliunde habitatum venio, (2) procul habito,] to dwell at a
distance from. Ἀ δ' ὁδὸς ἀγρυπτος τῷ δ' ἑκαστῷ τέρω ἐμ' ἀποικεῖς. Theocr. 15.
7. SYN. Ἀποναίω, μεθίσταμαι.
- Ἀποικία, ας, ἡ, subst. [colonia,] a colony. See Ἀποκτίσις. Ἡ Δωρίδ' ἀποικίαν
ἀνίκ' οἶκε. Islh. 7. 18. SYN. Κάτοικια, μετοίκησις, μετάστασις.
- Ἀποικίζω, v. [amando, in coloniam deduco,] to send away from one's native
country as a colonist. Θρινάκην ἐς νῆσόν ἀφ' ἧς τὴν τηλοθὶ ναίειν. μ. 135.
SYN. Ἀποξενόω, ἀποπέμπω, ἐξορίζω, φύγαδεύω, ἀποκηρύσσω.
- Ἀποικὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [proprie, domo absens, aut domo emissus; colonus,
&c.] an absentee, a colonist, an inhabitant. Χάλυβος Σκυθῶν ἀποικὸς. Sept.
Theb. 725. SYN. Ξένος, ἀποδημὸς, ἐποικὸς, οἰκίτωρ.
- Ἀποιμῶζω, f. ζω, [lamentor, ejulo,] to bewail. Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποι-
μῶζη φίλον. Med. 31. SYN. Οἰμῶζω, ἀνδύρομαι, ἀνάκλαιω, ἀνάκκω, ἀ-
ιάζω, γοῶ, ἀποκτιζομαι.
- Ἀποινᾶμαι, v. [præmium reporto,] to obtain a recompense or reward. Τιν'
οὖν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποινᾶσθαι θέλεις; Rhes. 177.
- Ἀποίνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [impunitus,] unpunished. Δαρὸν οὐκ ἀποίνητοι. Soph.
Electr. 1065. SYN. Ἀθῶς, χαίρων.
- Ἀποινδίκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ultor, ultrix,] an avenger, avenging. Ἀποινδίκοι
δίκαι κάκοισιν ἐκπᾶτάσουσιν. Herc. F. 884. SYN. Ἐκδικὸς, ἀμύντωρ, ἀμυντή-
ριος, τιμωρὸς, τιμῆρός.
- Ἀποινῶν, ου, τὸ, et ἀποινᾶ, ων, τὰ, subst. [pretium quod loco pænæ debitæ
offertur,] a ransom. Ὑβρεὺς ἀποινᾶ, κάθεζον φρόνημάτων. Pers. 813. SYN.
Λύτρον, ποινὴ, δῶρον. EPIITH. Ἀγλαῶν, ἀπειρεσίον, ἄξιον, αἰκῆς.
- Ἀποινῶ, v. [præmio condigno adificio, hinc ulciscor. Vid. Damm.] to repay
adequately, to revenge, to punish. Δαίμων ἀποινώπαις ἐλάσεν. Στάσμαι.
Nem. 5. 29. SYN. Ἀντιδικέω, ἀντιμύνωμαι, τιμωρῶ, ἀμύνω.
- Ἀποίχῃμαι, f. χήσῃμαι, v. [abeo, discedo,] to go away, to depart, to die. Ὑἄλος
μὲν οὖν ἀπώχετ' εἰς τάξιν πάλιν. Heracl. 818. SYN. Ἀπέρχῃμαι, ἀπειμῖ, ἀπὸ-
λείπω, ἀπαλλάσσωμαι, ἀποθνήσκω.
- Ἀποκάθαιρω, v. [abstergo, expurgo,] to wipe off, to rub, to cleanse. Ἐχ', ἀπὸ-
κάθαιρῃ τὰς τράπεζας ταυτηῖ. Pax 1193. SYN. Κάθαιρω, ἐκκάθαιρω, ἀπὸ-
μάσσω.
- Ἀποκαίνυμαι, v. [supero, vinco,] to surpass, to be superior to. Τῇ δ' αὖτ' Εὐ-
ρύαλος ἀπέκαίνυτο πάντας ἄριστους. θ. 127. SYN. Καίνυμαι, ἐπικράτῃω, περὶ-
εμῖ, νικάω, υπερβάλλομαι, υπερβαίνω, ὑπερέχω, προέχω, περίγινδομαι.
- Ἀποκαίριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [intempestivus,] unseasonable. Μᾶθεῖν οὐκ ἀποκαί-
ριον. Philoct. 155. SYN. Ἀκαιρὸς, ὑτόπῶς.
- Ἀποκαίω, f. καύσω, v. [aduro, exuro,] to burn up. Ἡ κεν ἀπὸ Τρώων κέφαλās
καὶ τεύχεά κῃαι. Φ. 336. SYN. Καίω, κατὰκαίω, αἰθᾶλω, ἀνάφλεγω.
- Ἀποκάλῃω, v. [(1) per opprobrium et invidiam appello, (2) sevoco, (3) veto,]
(1) to call insultingly, (2) to call aside, to call, (3) to forbid, to interdict.
a. Οἱ μὲ τῶν γάμων ἀπέκαλλον ἡσσόν'. b. Ἀπέκρινω δὲ τῷ; Iph. A. 1354.
SYN. Ἀνάκλῃω, ἐπικάλῃω, ἐκκάλῃω, ἀποκλήσκω, ἀποσπεύδω, ἀπαγόρεύω, μετὰ-
πέμπωμαι, ἀπαῶ, ἀποτρεπω, ἀφίστημι.
- Ἀποκάμνω, f. κάμνωμαι, v. [fatisco, defatigor,] to be weary. Οὐκ ἀποκάμνω.
Ion 134. SYN. Κάμνω, ἐκκάμνω, τάλαιπωρεῖμαι, ἀπαγόρεύω, ἀποτρεύμαι,
κατὰπὸνέομαι, ἐκλύομαι.
- Ἀποκάπνυω, v. [efflo, exspiro,] to breathe out. Ἡρὶπὲ δ' ἐξέπῃσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν
ἐκάπυσσε. X. 467. SYN. Ἀποπνέω, ἀνᾶπνέω, ἀποψύχω.
- Ἀποκατάτιθημι, f. θήσω, v. [depono,] to lay aside, to lay down; to leave as a
deposit. Ὅρθον ἐπ' οὐρίᾳχω, κύνειν δ' ἀποκάτθετ' ἐρείσας. Apoll. 3. 1287.
- Ἀποκαυλίζω, v. [decutio, decurto,] to lop off, to strike off. Κάποκαυλίζων
ξύλω. Eur. Suppl. 716.¹
- Ἀποκέιρω, f. ἐρῶ et ἐρσω, v. [tondeo, detondeo, abscindo,] to shear, to clip, to

¹ See Dr. Maltby's note on this word.

- cut off, to cut asunder. Ἀπὸ δὲ στεφάνου κέκαρται. Hec. 898. SYN. Ἀποκορσῶ, ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, ἀποκόμω, ἀποστερέω.
- Ἀποκερδαίνω, v. [lucrificio,] to derive gain from, to gain. Ἀλλ', ἀσθενὴς γάρ, κἀποκερδαίνων πύτου. Cycl. 431.
- Ἀποκηδέω, f. ἦσω, v. [negligo, non curo,] to neglect. Αἱ κ' ἀποκηδήσαντ' ἐφ' ὧ μέθ' αὖ χειρὶν ἀεθλόν. Ψ. 413. SYN. Ἀμελέω, ἀφροντίζω, ἀποφροντίζω, ἀκηδέω.
- Ἀποκιδνημί, v. [dissipo, diverto,] to scatter, to disperse. Ὅς τ' ἀποκιδναμένος πύτμου κελᾶδοντὸς Ἀράξω. Apoll. 4. 133. SYN. Κατασκέδαννμι, διασκορπίζω, διάσκεδάννμι, ἐκτρέπωμαι.
- Ἀποκινδυνεύω, v. [periculum facio, periclitor,] to make a trial, to endeavour. Καποκινδυνεύετον λεπτὸν τί καὶ σφόν λεγειν. Ran. 1108. SYN. Ἀποτολμαῶ, πείραν λαμβάνω, ποιῶμαι.
- Ἀποκινῶ, f. ἦσω, v. [amoveo,] to remove from, to remove. Μή μ' ἀποκινήσωσι θύραν μουνὸν ἐόντ' α. χ. 107. SYN. Ἐκκινῶ, μετὰκινῶ, ἀπωθῶ, πᾶρωθῶ, ἐκτρέπω, διακρούω, ἀποσειώ, ἀπ'ελαίνω, ἀφίστημι, ἀπαλλύσω.
- Ἀποκινός, ου, ὁ, subst. [recessus, discessus, fuga,] a retreat, a flight, (a species of dance. Suidas.) Ἀλλ' εὖρε τιν' ἀποκινὸν ἀπὸ τοῦ δεσπύτου. Equit. 20. SYN. Φύγη, ἀποχώρησις, ἀναχώρησις, ἀποδραῖσις.
- Ἀποκίω, v. [abscedo,] to depart. Λήθεν ἀπὸ σταθμοῦ κίων Εὐμαιὸς ὑφορβός. π. 156.
- Ἀποκλάζω, f. ἀγξω, v. [vociferor,] to cry aloud. Μεγᾶλοις ἀγαθοῖς ἀπεκλαγξεν. Agam. 151.
- Ἀποκλαίω, Att. αῶ, f. κλαύσω, v. [deploro,] to lament, to mourn for, to bewail. Ψαῦσαι μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακᾶ. OE. R. 1467. SYN. Κατάκλαίω, ἀνακλαίω, ἀποδάκρνω, ἀποδύρῃμαι, ὀλοφύρῃμαι κατόδύρῃμαι, ἐπίθρηνῶ.
- Ἀποκλάω, f. ἄσω, v. [defringo,] to break off. Ἦδη νῆα μελαιναὺν ἀπέκλασέ διχθαδί χέρσφ. Musæ. 298. SYN. Κλάω, ἀπορρήγγνμι, ἀποσπᾶω, κατὰκόπτω, κατὰτένω.
- Ἀποκλείω, f. εἰσω, v. [excludo, includo,] to shut from, to exclude, to shut in. Ἐξήλασέν με κἀπέκλεισε δωματων. P. V. 691. SYN. Κλείω, ἐγκλείω, ἐναποκλείω, συγκλείω, κατὰκλείω, πακτῶ, ἀπείργω, καθείργω.
- Ἀποκλέπτω, v. [surripio, furto aufero,] to steal from. Μή πῶτ' ἀποκλέψειν, ὅς Ἐκηβύλῳς ἐκτέατισται. H. in Mer. 522.
- Ἀποκληρὸς, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [exsors,] having no share in, free from. Πόνων δ' οὐτὶς ἀπόκληρὸς ἐστίν. Pyth. 5. 71. SYN. Ἀκληρὸς, ἀμοιρὸς.
- Ἀποκλίνω, f. ἴνω, v. [declino, inclino,] to decline, to fall away. Καὶ δόξαν' ἀποκλίνειν. OE. R. 1192. SYN. Ἐκκλίνω, ἐγκλίνω, ἐντρέπω, ἀποτρέπω, ἐκτρέπωμαι, μετὰβαίλω, κατὰκάμπτω.
- Ἀποκλύζω, v. [eluo, abluo,] to wash out, off, or away. Κύμασ' χεიმῆριν δὲ πάλαι ἀπέκλύσεν ἄλμη. Apoll. 1. 366. SYN. Ἐκκλύζω, ἐκνίπτω, ἐκλούω, ἀπολούω.
- Ἀποκναίω, v. [adfligo, obtundo,] to afflict, to distress, to vex. Ἀλλ' αὐτὴν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαινων ἀποκναίεις. Vesp. 681. SYN. Λυπέω, ὀδύνῶ, ἀποθλίβω, ἐνὸχλέω, ἀπόλλνμι, πᾶρεκτείνω.
- Ἀποκνισμᾶ, αἶος, τὸ, subst. [frustum alicujus rei, proprie, ungue abscissum,] a paring, a scrap. Ναννοφύεις, σφύραδων ἀποκνισμᾶτ' α. Pax 790.
- Ἀποκοιμάμαι, v. [seorsum dormio,] to sleep apart, to sleep from home. Τί οὐκ ἀποκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλν; Vesp. 213. SYN. Ἀποκοιτέω, ἀποκαθεύδω, ἀπδνυστάζω.
- Ἀποκορμᾶ, αἶος, τὸ, subst. [frustum, fragmentum,] a fragment. Μίλων ὄψαμάτ' α πέτρας ἀποκορμῇ ἀτεράμνω. Theocr. 10. 7. SYN. Κόρμᾶ, ἄγμᾶ, θραῦσμᾶ, κλάσμᾶ, τέμαχος.
- Ἀποκομπάζω, v. [insolentius ago vel loquor,] to speak boastingly. Ὅ δ' ἡλάλαξε, κἀπέκομπᾶσεν ταῦδε. Herc. F. 981.
- Ἀποκόπη, ἥς, ἡ, subst. [abscissio,] a cutting off. Ἀποκόπη κρατὸς. Æsch. Suppl. 843. SYN. Ἀποτόμη.

¹ The last two syllables of Ἀράξω form only one in scanning.

- Ἀποκόπτω, f. ψω, v. [abscindo,] to cut off. Τοῦδ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψέ παράστας. Λ. 261. SYN. Ἐκόπτω, ἐκτέμνω, ἀποτέμνω, ἀπαράσσω, διαίρω, ἀποσχίζω, ἀπαμάω, ἀποτμήγω.
- Ἀποκοσμέω, v. [ordine collocata aufero,] to remove in a regular order. Ἦσθην ἀμφιπόλοι δ' ἀπέκοσμέον ἐντῆ᾽ δαιτὸς. η. 232.
- Ἀποκουφίζω, v. [levo, sublevo,] to alleviate, to lighten. Οὐδὲν πάθειν ἀποκουφίζουσ'. Hec. 105. SYN. Κουφίζω, ἀνακουφίζω, ἐπικουφίζω, εἰπαίρω, ἐλάφρυνω.
- Ἀποκρεμάννυμι, v. [suspendo,] to hang up. Αὐχέν' ἀπεκρεμάσεν· σὺν δὲ πτέρᾳ πυκνὰ λιασθέν. Ψ. 879. SYN. Κρεμάννυμι, ἀνακρεμάννυμι.
- Ἀποκρίνω, v. [secerno, semoveo, separo, eximo,] ἀποκρίνομαι, (2) *med.* [respondeo,] (3) *pass.* [secernor,] (1) to separate, to distinguish, (2) to answer, (3) to be separated. Τῷ οἱ, ἀποκρινθέντῃ, ἐναντιῷ ὀρηθήτην. Ε. 12. SYN. Ἐκρίνω, διάκρινω, ἀποβάλλω, ἀφύριζω, ἀποχωρίζω, ἐκλέγω, διάτάσσω, ἀπωθεώ, (2) ἀπαμείβομαι, ἐπιλέγωμαι.
- Ἀποκρίσις, ἔως, ἡ, subst. [(1) actio excernendi, (2) responsio,] the act of selecting or distinguishing, an answer. Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀποκρίσις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα. Theogn. 1169.
- Ἀποκρούω, v. [repello, depello, propulso,] to repel, to drive off, to bruise. Κούλλισκίον, τὸ χειλὶς ἀποκέκρουσμένον. Ach. 459. SYN. Ἐκκρούω, ἀνακρούω, ἐκβάλλω, ἀποσεύω, ἀπωθεώ.
- Ἀποκρύπτω, v. [abscondo, occulto,] to hide, to conceal. Εἷα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυπεν δὲ μοι ἵππους. Λ. 717. SYN. Κρύπτω, ἐπικρύπτω, κάλυπτω, κεύθω, λανθάνω, κατὰδύνω.
- Ἀποκρύφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [occultus,] concealed, secret. Φέρ', ἀποκρύφον δέμας. Herc. F. 1069. SYN. Κρυφύς, λαθρύς.
- Ἀποκτείνω, f. ἐνώ, v. [occido,] to kill. Ὡ φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κύνωπιδες. Orest. 254. SYN. Κτείνω, κατακτείνω, ἀποκτείννυμι, καίνω, ἀφάνίζω, πέφνω, κατὰπέφνω, θανάτω, ἀποσφάττω, ἀποσφάζω, διαχειρίζομαι, διεργάζομαι, κατεργάζομαι, ἐναίρω, ἐναρίζω, ἀνθρωποκτονέω, διαφθείρω, φθνεύω, ἄλλνυμι.
- Ἀποκτίσις, ἔως, ἡ, subst. [colonia,] a colony. Ἠγάγε' Θηραῖν ἐς ἀποκτίσιν· ἐκ δὲ σὲ Θήρης. Call. 2. 75. SYN. Κτίσις, κτίσμα, ἀποικία.
- Ἀποκκῶω, v. [lugeo,] to lament, to mourn. Ἀποκκῶσαι ψυχὴν, ἀχάριν. Agam. 1522. SYN. Ἀποδύρομαι, ἀποιμώζω.
- Ἀποκωλύω, v. [prohibeo,] to prevent, to hinder. Τεκν' ἀποκτείνας', ἀποκωλύεις. Med. 1408. SYN. Ἀπδείρω, εἶργω, κωλύω, q. v.
- Ἀπολαγχάνω, v. [obtineo, spe excido,] to obtain, to be disappointed. Γ' ἀπολάχωσ' οἶκον πατρός. Herc. F. 331. SYN. Ἀποτνυγᾶνω.
- Ἀπολάζομαι, v. [recipio,] to receive. Τῷδ' ὅς παρῆστι, ἀπολάζυσθαι θέλει. Helen. 917. Ἀπολάμβανω, ἀποδέχομαι, ἀναδέχομαι.
- Ἀπολακτίζω, v. [calce ferio, sperno,] to kick, to spurn, to despise. Θέλει· σὺ δ', ὦ παῖ, μὴ ᾽πολακτίσης λέχθς. P. V. 652.
- Ἀπολακτισμός, ου, ὁ, subst. [calcitratio, jactura,] a kicking against, rejection. Πέσῃματ' ἀνδρῶν, ἀπολακτισμοὶ βίου. Aesch. Suppl. 949. SYN. Βλάβη, ἐκβόλη.
- Ἀπολαμβάνω, f. λήψομαι, v. [recipio,] to take back, to receive, to recover. Πῶς οὖν θάνων ἂν ἀπολάβοι; κείνος δὲ πῶς. Helen. 911.
- Ἀπολάμπω, v. [effulgeo,] to shine, to blaze forth. Κρατὶ θέτο βριάρῃν· ἡ δ', ἀστὴρ ὥς, ἀπ'ελαμπέν. T. 381.
- Ἀπολάπτω, v. [lambendo absorbeo,] to lick up. Γινὺς ἀπολάψει, ὅτι πλεῖστον δύνῃσαι. Nub. 809. SYN. Κατὰπίνω, ἐκπίνω.
- Ἀπολαυσις, ἔως, ἡ, subst. [fructus, quem ex aliqua re percipimus,] gain, enjoyment. Εὐκλείαν ὑμῖν πατρός, ἀπολαυσιν κλήν. Herc. F. 1370. SYN. Καρπός, τέρψις, ἐπιτῦχια, τύχη.
- Ἀπολαύω, v. [fruor,] to reap the fruits of, to enjoy, to suffer the effects of. Τερπνῶν ὕμνων ἀπολαύειν. Iph. T. 455. SYN. Ὀινᾶμαι, ἐπαυρέω, ἐπαυρίσκωμαι, ἐπιτνυγᾶνω, καρπίζομαι, καρπίζω, καρπῶμαι, κτᾶμαι, ὠφέλομαι.

- ἄπολειβω, f. ψω, v. [distillo,] to drop from. Καίρῳσεν δ' ὀθύνων, ἄπολειβεται ὑγρὸν ἔλαιον. η. 107. SYN. Λείβω, κατὰλείβωμαι, ἀποχέω, ἀποστᾶζω, κατὰσταζω.
- ἄπολέω, v. [relinquo,] to leave, to quit. Οἷον πατρῴας μὴ ἄπολείπεσθαι χθονὸς. Med. 35. SYN. Ἐλλείπω, κατὰλείπω, ἐγκατὰλείπω, παρὰλείπω, ὑπόλείπω, ἀφίημι, πρόδιδωμι.
- ἄπολέμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [imbellis,] unwarlike, cowardly. Ἄπολέμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις. Herc. F. 1124. SYN. Ἄμαχος, ἀσθένης, ἀτάραχος.
- ἄπολέπω, et ἀπολέπτω, v. [decortico,] to strip off the bark. Γρὺς ἀπολέψεις, ὅτι πλεῖστον δυνάσαι. Nub. 809. See also Cycl. 237. SYN. Λέπω, περὶλέπω, ἀποδέρω, περὶφλοῖζω.
- ἄπολήγω, f. ξω, v. [desino,] to cease, to fail, to decay. Ὡς ἀνδρῶν γένεῃ, ἡ μὲν φνεί, ἡ δ' ἀπολήγει. Z. 149. SYN. Λήγω, κατὰλήγω, ἀφίσταμαι, παύομαι, ἀποπαύομαι, διᾶλείπω, ἐπὶλείπω.
- ἄπολιβάζω, f. ξω, v. [recedo, aufugio,] to retire, to run away. Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενός; Aves 1467. SYN. Ἀναχωρέω, ἀπολιταργίζω, ἀπέρρω.
- ἄπολιγαίνω, v. [strepitum facio, turbas excito,] to make a noise. Ἦν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγῶρανθους κάλῳ. Acharn. 967. SYN. Ἀποθροῦβέω, θορῶβέω.
- ἄπολις, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [extorris, patria pulsus,] city-less, banished, exiled. Γραῦς, ἀπολις, ἀτέκνος, ἀθλιον θάπτω νεκρὸν. Troad. 1176. SYN. Ἀποπτόλις, λιποπάτρις, ἀνοικὸς, ἐκδημὸς, τηλωπὸς, φύγας. PHR. Στέρεσθαι πατρίδος, μεγιστον κάκον.
- ἄπολιταργίζω, v. [celeriter aufugio, me abripio,] to run away hastily. Οὐκὼν ἀνύσας τὶ θάπτων ἀπολιταργίεις. Nub. 1255. SYN. Ἀποτρέχω, ἀποσκιρτᾶω.
- ἄπολιχμαῖναι, v. [delambo,] to lick off. Αἶμ' ἀπολιχμήσονται, ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ. Φ. 123. SYN. Ἀπολείχω, ἐκλείχω, κατὰλείχω, λῆχμαῶ, λῆχμαῶ.
- ἄπολλυμι, et (2) med. v. ἀπόλλυμαι, v. [(1) perdo, (2) intereo,] (1) to ruin, to undo, to destroy; (2) to be ruined, to be undone, to perish. Τίς δδ' αἰτίμως δαιμόνων σ' ἀπόλεσεν. Med. 1205. SYN. Ὀλλυμι, ὀλέκω, φθείρω, ἀνὰτρέπω, ἀποβάλλω, ἀποκτείνω, καταφθίνω, φθίνω, φθίνῃθω, ἀποθνήσκω, ἐρρώ, οἰχόμεαι, συντήκόμεαι.
- Ἀπόλλων, ωνός, ὁ, P. N. [Apollo,] the son of Jupiter and Latona. Στέμματα ἔχων ἐν χερσὶν ἐκρηβόλου Ἀπόλλωνός. A. 14. SYN. Φοῖβος, Ἄγνιεύς, Ἐκάτος, Λοξίας, Παιών, Βοηδρομιῖος, Σμινθεύς, Ὑπέρων, Παιάν. EPIΓH. Ἀγνιᾶτις, ἀργυροτόξος, κλυτοτόξος, χρυσετοτόξος, χρυσότοξος, τοξοφόρος, ἀγνῶμαντις, ἀκείσιμβροτός, ἀληθής, ἀγανός, ἀγρευτής, ἀθάνατος, Ἀκτῖος, ἀποτροπαιός, βοηδρομιῖος, δεινός, δᾶφνηφόρος, ἐκάτηβελέτης, ἐκάτηβυλός, χρυσάδρος, ἀναξ, ἐκάεργος, λαοσσός, Λητοῖδης, ἀτάσθαλός, χρυσάωρ, Λυκηγενής, εὐορκός, εὐσκόπος, εὐχαίτης, εὐλύρης, εὐφόρμιγξ, ἑφώς, Ἐλικώνιος, ἦϊος, ἦϋς, Ουμβραῖος, ἰμερόφωνος, Κύνθιος, κέρασφόρος, κορυότροφος, Λυκῖος, λυκοκτόνος, λιγύφανός, μαντιπόλος, μαντήϊός, οἰδοδός, Πατάρης, νόμιος, πόλισσοῦχος, λυκεῖος, Παίμων, προστάτηριος, Πάγασαῖος, σεμνός, πολὺχρυσός. PHR. Θέων χοροποιὸς ἀναξ, ἡ ἀγήτωρ μέλεων, ὃς Χρῦσην ἀμφιβέβηκε, Δήλον θεοδμήτας σκόπός, ὃν ἠὲκὸμος τέκε Λητώ. See Pyth. 5. 86. et Hom. H. Apoll.
- Ἀπολλώνιος, α, ὢν, adj. [Apollineus,] belonging to Apollo. Περιγᾶμων Ἀπολλωνίων. Orest. 1386. (Vid. Schol. in l.)
- Ἀπολόγεσθαι, v. [defendo me sermone,] to speak in one's own defence, to plead one's own cause. Σέμελῃς τέ μητρὸς ἀπολόγησασθαι μ' ὑπέρ. Bacch. 41. SYN. Ἀντιλόγεσθαι, παραιτέσθαι, ἐπαμύνω, προφάσιζέσθαι, σὺννηγρέω.
- Ἀπολούω, f. σω, v. [abluo,] to wash off, to cleanse. Πηλείδην, λούσασθαι ἀπὸ βροτῶν αἱματόεντα. Ψ. 41. SYN. Ἀπονίπτω, πλύνω, ἐκπλύνω, ἀποπλύνω, κλύω, ἐκκλύω, ἀποκλύω, ἀποκθαίρω.
- Ἀπολυμαίνω, v. [(1) purgor, lustror, (2) corrumpo,] (1) to be cleansed, to be purified, (2) to spoil. Λαοὺς Ἀρτείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἀνωγέιν. A. 313.

- SYN.** (1) Ἀγνίζω, καθαγνίζω, καθαίρω, ἀγνεύω, (2) λυμάνομαι.
 Ἀπολυμαντήρ, ἥρως, ὁ, subst. [corruptor, turbator, contaminator, perniciem adferens, pernicies,] a spoiler, ruin, destruction. Πτωχὸν ἀνιηρόν, δαιτῶν ἀπολυμαντήρ. ρ. 220. **SYN.** Λυμῶν, ἀπέρωεϋς, λωβητήρ, λωβήτωρ, φθόρος, ἄλεθρος.
- Ἀπολύω, f. ὕω, v. [solvo, exsolvo, dimittor,] to loose, to release, to let go, to dismiss. Οὐδ' ἀπέλυσε θυγατρά. A. 95. **SYN.** Ἐκλύω, πῦράλυω, κατᾶλύω, ἀπολύτρωω, ἀνίημι, ἐλευθερώω, ἀπαλλάσσω, περὶσώζω, ἀπογινώσκω, ἀποψηφίζομαι.
- Ἀπολωβάω, f. ἥσω, v. [contumelia lacezzo,] to goad on by insults, to commit acts of violence. Νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη. Aj. F. 217. (Vid. Schol. in l.)
- Ἀπολωτίζω, f. ἰώ, v. [detraho, evello, more eorum qui lotum carpuunt,] to pluck or tear off. Πατριδὸς οὐλομένης ἀπολωτίζει. Iph. A. 793. **SYN.** Ἀπανθίζω.
- Ἀπομαγδάλια, as, ἡ, subst. [frustum panis,] soft bread on which the Athenians used to wipe their hands at meals, and which then was thrown to the dogs. Ἀπομαγδάλιας σιτούμενος τῶσοῦτός ἐκτραφέλην. Equit. 414.
- Ἀπομάττομαι, v. [(1) veneficiis devotum libero, (2) imitor, exprimo, (3) vescor,] (1) to deliver from sorcery, (2) to imitate, (3) to eat. Ἀπομαξαμένη πολλὰς ἄρετὰς ἐποίησέ. Ran. 1040.
- Ἀπομείρομαι, v. [distribuo, sortior,] to distribute, to portion out, to allot. Ὡς γάρ τ' ἔργοιό τρίτην ἀπομείρεται αἰσάν. Hes. Op. 578. **SYN.** Λαγχᾶνω, ἀπολαγχᾶνω, νέμω, διᾶνέμω, διᾶμερίζω, διᾶμοιρᾶμαι, δαιρέω, κληρώω, ἀποκληρώω, ἀνᾶδιδωμι.
- Ἀπομέμφομαι, v. [reprehendo,] to find fault, to reprove, to blame. Ἀπομεμψάμενας ἔμοῦ, πορευθείς. Rhes. 900. **SYN.** Μέμφομαι, κατᾰμέμφομαι, αἰτῖᾶμαι, μωαῶμαι, ἐπισκῆπτομαι, ψέγω.
- Ἀπομερμηρίζω, f. σω et ξω, v. [depositis curis dormio,] to forget anxiety by sleep. Οἶδ' ἄλλ' ἐπίθυμῳ συγκρὸν ἀπομερμηρίσαι. Vesp. 5. **SYN.** Εὐδω, ὑπνώσσω, ὑπνώω.
- Ἀπομηνίω, v. [irascor, iram foveo,] to be angry, to feel a lasting resentment against. Ἦν νῦν ἐφράσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος. I. 426. **SYN.** Μηνιάω, μηνίω, ὀργίζομαι, ἀποργίζομαι, ἀσχάλλω, ἀσχάλλω, θυμαίνω, θυμέομαι, κοτέω, ἐγκοτέω, χαλέπαίνω, χολᾶω, χολδῶμαι, eis ὀργὴν πίπτω, λῆμ' ἔχω τεθηγμένον.
- Ἀπομινᾶμαι, v. [recordor,] to recollect, to remember. Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο πέρα αἴσῃ. Ω. 428. **SYN.** Ἀπομινῆσκῶμαι, μνημόνεύω, ἀναμνήσκω, διαμνημόνεύω, ἐπιμνᾶμαι.
- Ἀπομνυμι, f. ὁμοῦμαι, aor. ὤμοσα, v. [jurejurando nego, abjuro,] to confirm or deny by an oath. Καὶ ταῦτ' ἐθέλῃσεις ἀπομῶσαι μοι τοὺς θεοὺς. Nub. 1232. **SYN.** Διόμνυμι, ἐξόμνυμι.
- Ἀπομόργνυμι, f. μόρξω, v. [abstergo, exprimo,] to wipe off or away, to press or squeeze out. Θερμὸν ἀπομορξάμενον. Acharn. 695. **SYN.** Ἀπομάσσω, ἀπὸνίπτω, ἐπισμήχω, ἀποψᾶω.
- Ἀπομούσος, ον, ὁ et ἡ, adj. [musis alienus, indoctus,] illiterate. Κοῦκ ἀπομούσον τὸ γυναικῶν. Med. 1089. **SYN.** Ἄמושος, ἀμάθης.
- Ἀπομούσως, adv. [indocte,] illiterately, roughly. Κάτ' ἀπομούσως ἡσθα γέγραμμένους. Agam. 774.
- Ἀπομυθεῖναι, v. [dissuadeo, prohibeo,] to dissuade, to prevent. Πόλλ' ἀπέμυθεῖμεν, σὺ δὲ σὺ μὲγαλῆτόρι θυμῷ. I. 109. **SYN.** Ἀπαγόρεω, ἀποκαλέω, ἀποσπεύδω, ἀποτρέπω, παρᾰπείθω, κωλύω, ἀποδύγιζομαι.
- Ἀπομυκτέος, adj. verb. [emungendus,] to be wiped off. Ἀπομυκτέον δέ σοι γ', ὅπως λήψῃ πτεῖν. Cycl. 558.
- Ἀπομύσσω, f. ξω, v. [(1) emungo, (2) decipio,] (1) to wipe off, (2) to deceive. Ἀπομυξαμένους, ὦ Δῆμ', ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ. Equit. 910. **SYN.** (2) Ἀπάτῶ, ἐξαπάτῶ.
- Ἀπονινημί, f. ἀπὸνήσω, v. [utilitatem ex aliqua re capio, fruor,] to receive benefit from. Πολλὰ, τὰ τοι φέρμεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπὸναῖο, καὶ ἔλθοις. Ω. 556.

SYN. Ἀπολαύω, κατάρτρω.

Ἀπὸναμαι, v. [*med. voc. migro, in act. migrare facio. Vid. Maltb.*] to migrate, to remove from, to depart. Ὡ πατέρ, ὦ πόλις, ὦν ἀπενάσθην. Med. 167.

SYN. Ἀποικέω, ἀποικίζω, μετοικέω, ἀποκαθίσταμαι.

Ἀπὸνέμω, f. νέμω et νέμω, v. [tribuo, assigno,] to bestow, to allot. Εἰτ' ἀπὸνεμοντ' ἐνταυθα τὰ ψηφίσματᾶ. Av. 1289. SYN. Διάνεμω, ἀποδίδωμι, ἀν-γινώσκω.

Ἀπὸνέμαι, v. [abeo, revertor,] to depart, to return. Τὼ μὲν ἄρ' ἀφορροὶ προῖτι Ἰλίων ἀπὸνέοντο. Γ. 313. SYN. Ἀνάχωρεω, ὑπώχωρεω, ἀνέρχομαι, ἀπαλλάσσομαι, ἀπελαύνω.

Ἀπὸνίω, et ἀπὸνίπτω, v. [abstergo, abluo,] to wipe away, to wash off. Ἀλλ' ὑδάτι νίζοντες ἀπὸ βροτῶν αἱματῶντα. H. 425. See also σ. 171. SYN. Ἀπύμασσω, ἀπύλουω, ἀπὸπλύνω.

Ἀπὸνιπτρὺν, ου, τὸ, subst. [aqua ad lavandum,] water for washing hands or feet. Ὡσπερ ἀπὸνιπτρὺν ἐκχέοντες ἐσπερας. Acharn. 616. SYN. Χέρνιψ.

Ἀπὸνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [labore carens, non dolens,] free from labor, exertion, or trouble. Νόσται δ' ἐκ πολέμων ἀπὸνους, ἀπάθει. Pers. 868. SYN. Ἀμοχθός, ῥάδιος, ἀταλαίπωρος.

Ἀπὸνοστῶ, v. [redeo, revertor,] to return. Ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ ὀνοστήσας χθονός. Iph. T. 732. SYN. Ἀπὸνέμαι, ἐπ'ἀνέρχομαι, ἐπ'ἀνείμι.

Ἀπὸνόσφι, adv. [procul, seorsum,] far from, apart. Ἀθανάτων ἀπὸνόσφι θεῶν, θάλαμόνδ' ἐκίονσαι. Apoll. 3. 9.

Ἀπὸνύχιζω, v. [ungues reseco,] to pare the nails, to snatch away with the claws. Ἀπὸνύχιῳ σου τὰν Προῦτανέω σιγῶ. Equit. 706. SYN. Ὀνύχιζω, ἐξαιρέω, διασπαράσσω.

Ἀπὸνωγίζω, v. [in fugam verto vel conjicio,] to put to flight. Ἐτραυματίζον, καπένωγίζον φύγῃ. Bacch. 752.

Ἀποξενόομαι, v. [extra patriam dego,] to be estranged from. Πόλυν πατρίδας γῆς ἀπεξένωμένοι. Hec. 1203. SYN. Ἀποδημέω, ἀποικίζω.

Ἀποξένος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inhospitalis,] inhospitable. Εἰτ' ἐς τὸν ἀποξένον ὄρμω. C. R. 196. SYN. Ἀξένος, δυσχείμερος.

Ἀποξέω, f. ἔσω, et ἀποξύνω, v. [abrado, abscindo,] to scrape off, to cut off. Φαργῶν ἀξας, ἀπὸ δ' ἐξέσε χεῖρᾶ βάρεϊαν. E. 81. SYN. Ἀποκόπτω, καταξέω, ἀποξύνω.

Ἀποξύνω, v. [exacuo,] to sharpen. Καὶ παρῆθηχ' ἐτάρουσιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσά; i. 326. SYN. Παροξύνω, παρᾶθῃγω, παρᾶκονᾶω, ἀναστῶμω.

Ἀποξυράω, Ion. ἀποξυρέω, v. [nova cula rado,] to shave with a razor. Ὡς ἐμ' ἀπεξυρησέ πρῶτον. Thesm. 1052. SYN. Ξυράω, ἀποτίλλω, ἀποκείρω.

Ἀποπάτῶ, v. [a via recedo; ventrem exonero,] to walk aside. Πλὴν ἀπὸ πατῆσομένοιο γέ πλεῖν ἡ μυροί. Plut. 1185. SYN. Ἀφάδεύω, ἀποσκευάζομαι.

Ἀποπάτος, ου, ὁ, subst. [secessus, ventri levando necessarius,] a convenience, a necessary, a water-closet. Ἀλλ' εἰς ἀποπάτον ὄχρετο, στράτιαν λαβών. Acharn. 81. SYN. Ἀφῶδος, κόπρων.

Ἀποπαύω, v. [(1) sisto, cohibeo, et (2) *med. v.* ἀποπαύομαι, desino, desisto,] (1) to stop or interrupt; (2) to cease from, to desist. Μηδὲ πρὶν ἀποπανέ τειν μένος, ἀλλ' ὅπταν δή. Φ. 340. SYN. Ἐπέχω, κατέχω, ἀνείρω, καταστέλλω.

Ἀποπειράω, et ἀποπειράομαι, v. [experior, periculum facio,] to make trial of. Οὐκ οἶδ'α' τονδι δ' αὐθις ἀποπειράσομαι. Ran. 648. SYN. Διάπειράω, διάπειράζω, ἐκπειράζω, δοκιμάζω, κινδυνεύω.

Ἀποπέλεκᾶω, v. [securi dolo et complano,] to render level or smooth by means of an axe. Ἀπέπελεκῆσαν τὰς πύλας ἦν δ' ὁ κτύπος. Av. 1156.

Ἀποπέμπω, v. [dimitto,] to send away, to dismiss. Λαομέδων ἐκαγλὸς ἀπειλῆσας ἀπέπεμπε. Φ. 452. SYN. Ἐκπέμπω, παρᾶπέμπω, ἀπὸβάλλω, ἀπολύω, ἀφίημι, ἐξάνημι, ἐξελάνω, ῥίπτω.

The first syllable of this word is long in the eighteen instances which occur in Homer. See Dr. Maltby's remarks on ἀπὸνέμαι.

Ἀποπτεύομαι, v. [avolo,] to fly away. Ὡ κἀνθάρ, οἰκάδ, οἰκάδ, ἀποπτεύομεθα. Pax 719. SYN. Ἀναπτεύομαι, ἀρίπταμαι.

Ἀποπήγνυμι, f. πῆζω, v. [concreescere facio,] to stiffen. Εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσί τάντικνήμιᾶ. Ran. 126. SYN. Πήγνυμι, κατὰπήγνυμι, καταψύχω.

Ἀποπίπτω, f. πέσσομαι, v. [decido,] to fall from, to fall down. Στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἑρσαι. E. 350. SYN. Ἀναπίπτω, ἐκπίπτω, κατὰπίπτω, κατὰφερῶμαι.

Ἀποπλάζω, f. πλάζω, v. [(1) aberrare facio, (2) med. v. aberro,] (1) to lead astray, (2) to go wrong, to wander from the right path. Νήσοῦ ἀποπλαγχθέντας ἐν ἡρώιδει πόντῳ. μ. 285. SYN. Πάρεκβαίνω, ἀποκρούομαι.

Ἀποπλέω, f. πλεύσομαι, v. [navi discedo, solvo, enavigo,] to sail from, to sail away. Βάντες ἀπέπλειον πῦρ ἐν κλισίῃσὶ βάλλοντες. θ. 501. SYN. Ἐκπλέω, διαπλέω, ἀφορμέω, ναυτίλλομαι.

Ἀποπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [attonitus, amens,] astonished, thunder-struck, mad. Ἀποπληκτὸς ἐξαίφνης, ἐγένετο τὰς γνάθους. Vesp. 948. SYN. Πάρ᾽πληξ, πάραπληκτός, παρὰφρων, ἄφρων, φρενὸβλάβης, ἐμβρόντητος, τάφων, ἀναίσθητος.

Ἀποπλήσσω, f. ξω, v. [percütio, terrefacio,] to strike, to terrify, to dismay. Καποπλήσσομαι. Antig. 1188. SYN. Ἐκπλήσσω, κατὰπλήσσω.

Ἀποπλίσσομαι, f. ξομαι, v. [saltu me proripio,] to leap away from. Οὐδ' ἂν ἐλάφρως ἂν ἀπέπλιζατο. Acharn. 217. SYN. Ἀποπηδάσκει, ἀποφεύγω.

Ἀποπνέω, Ion. είω, f. εύσω. v. [(1) exhalo, spiro, (2) expiro,] (1) to breathe out, to exhale, (2) to expire, to die. Πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἄλὸς πολὺβενθεὸς ὁδμήν. δ. 406. SYN. Ἐκπνέω, ἀποθυμιῶ, ἀποθνήσκω.

Ἀποπνίγω, f. πνιζοῦμαι, v. [(1) suffoco, (2) vexo,] (1) to choke, (2) to trouble. Ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε, κρήσας χειρὶ τένοντα. Batrom. 230. SYN. Πνίγω, κατὰπνίγω, ἀγχυνῶ, ἀποκτείνω, ἐπισφάττω, ἀνιάζω.

Ἀποπνέω, v. [laborem perduco ad finem,] to finish labor. a. Ἀποτέπννηκας. b. φεῦ, ἰοῦ τῆς ἀσβύλου. Thesm. 245. SYN. Ἐκπνέω, κατείργασμαι.

Ἀποπροβάλλω, v. [procul abjicio,] to throw far from. Εὐρὺ δ' ἀποπροβάλλων χαμάδις σάκος ἐνθα καὶ ἐνθα. Apoll. 3. 1310. SYN. Ἀπὸβάλλω.

Ἀποπρίμαι, v. [emo,] to buy. Ὡ δαιμόνι' ἀνδρῶν ἀποπρίω τὴν λήκυθον. Ran. 1227.

Ἀποπρῶθεν, et ἀποπρῶθι, adv. [procul, e longinquo,] far off, afar, at a distance. Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀποπρῶθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν. P. 66. SYN. Πόρρωθεν, ἀποσταδόν, ἑκάς.

Ἀποπρῶθιμι, v. [emitto,] to send forward from. Ἴδὼν ἀποπρῶτεῖς βάλλε στῆθος παρὰ μαζόν. χ. 82. SYN. Ἀποστέλλω, ἀφίμι, ἀποπέμπω.

Ἀποπτήσσω, v. [metu percellor,] to be struck with alarm or fear. a. Ἀλλ' ἀποπτήσας σὺνπῃ καθᾶνω; b. Δειλὸν τὸδε. Orest. 768.

Ἀπόπτολις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [extorris, peregre profectus,] far from one's city. Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις; C. R. 1000. SYN. Ἀπὸλις, φύγας, ἔρημος.

Ἀποπτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) quod conspicitur eminus, (2) quod non conspicitur,] (1) visible at a distance, (2) out of sight. Ὡς πλείστον εἶη τοῦδ' ἀποπτὸς ἀστέρως. C. R. 762.

Ἀποπτυστός, adj. verb. [aspernandus, aversandus,] detestable. Οἷας ἑορτῆς ἔστ', ἀποπτυστοὶ θεοῖς. Eumen. 186. (Sch.) SYN. Ἐκπτυστός, ἀευκτός.

Ἀποπτύω, f. ύσω, v. [(1) expuo, (2) aversor,] to spit out, to turn from with disgust. Ὅνθων ἀποπτύνω, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν. Ψ. 781. SYN. Ἐκπτύω, κατὰπτύω, διαπτύω, ἀπορίπτω, ἀποστρέφωμαι, ἀπὸβάλλω, μισέω.

Ἀποπνυδᾶρίζω, v. [salto, nates calce feriendo,] to dance in a ridiculous manner. Ἀπέπνυδᾶρίσῃ μῦθωνά, περὶἐκόκκυσα. Equit. 694. SYN. Πνυδᾶρίζω, λακτίζω.

Ἀποπνυτίζω, v. [respuo, spuendo ejicio vel eructo,] to spit or vomit out. Εὐχρῶν γέ θαίμᾳ καποπνυτίζει καλῶς. Lysistr. 205. SYN. Ἀποπτύνω, ἀνέρευνῶμαι.

Ἀπορῶ, v. [dubito, aestuo, destitutus sum,] to be at a loss, to be in difficulties. Ὡς ἡπόρῃμαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τὰδε. Iph. A. 537. SYN. Διὰπορῶ, ἀμφισβητέω, ἀμφίγυνεῶ, ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω, δίζημι, διστάζω, ἐνδέομαι, σπᾶνίζω.

Ἀπόρητος, ον, ὁ et ἡ, et η, ον, adj. [inexpugnabilis,] unsacked, impregnable. Ἐτ' ἄρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρητος πόλις; Pers. 354. SYN. Ἀνάλωτος, ἀήτητος, ἀδύωτος, ἀθραυστός.

Ἀπόρῖα, as, ἡ, subst. [consilii inopia,] difficulty in judging, difficulty. Κάματος βροτοῖσιν, ἀπορῖα τὲ γίγνεται. Orest. 309. SYN. Ἐνδεῖα, πτωχεῖα, σπάνις, πένις, ἀβουλία, ἀμηχανία, θλίψις, χρεῖα, διάπορσις.

Ἀπόρνημι, f. ὀρω, v. [(1) excito, concito, (2) moveo (me), proficiscor,] (1) to urge on, (2) to move from, to set out. Ὡρσεν ἀναξ, Διὸς υἱὸς, ἀπορνήμενον Λυκίῃθεν. E. 105. SYN. Ἀπέρχμαι, ἀφορμαῖ.

Ἀπόρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) invius, non pervius, (2) difficultatibus impeditus,] impassable, difficult. Ἀπολέμεός δδὲ γ' ὁ πολέμεός, ἀπορῶ. P. V. 939. SYN. Ἀβάτος, δυσπόρευτος, ἐνδεής, ὑποδής, ἀμηχανός, ἀμφιβόλος, ἀμφιδήριος, πάλιν-τροπός.

Ἀπόρουσι, v. [desilio, prosilio, erumpo,] to leap or spring forward. Ἰδαίος δ' ἀπορούσῃ, λίπων περικαλλεῖ διφρῶν. E. 20. SYN. Ἀνδρούς, ἐκηρῶ, ἀπορνή-μαι.

Ἀπορραῖω, v. [destruo, perdo, privo,] to destroy, to deprive of. Τόν ρ' ἐθέλον φθίσει καὶ ἀπορραῖσαι φίλον ἦτορ. π. 428. SYN. Ραίω, ἀποσυλαῶ.

Ἀπορραντήριον, ον, τὸ, subst. [lavacrum, lustratio,] the bason in the temple in which lustral water was kept. Προχουσὶν ἐλθὼν, εἰς ἀπορραντήρια. Ion 434.

Ἀπορρέω, f. ρεύσθαι, v. [effluo, defluo,] to flow or drop off from. Γναῖμοις ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρυν. Med. 1198. SYN. Ἐκρέω, κατάρρυν, κατὰκροννίζω, ἀποπίπτω, κατὰπίπτω, κατεῖβμαι, ἀπορρύν.

Ἀπορρήγνυμι, et ἀπορρήσω, v. [abrumpo,] to break off. Ἡκεῖ δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοι. ι. 481. SYN. Διάρρήγνυμι, ἀναρρήγνυμι, ἀποκόπτω, διάλυν.

Ἀπορρήτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ineffabilis, arcanus, nefandus,] not to be told, secret, sacred. Ἀγάμέμνονος παῖς ὡς ἀπόρητον φλογά. Iph. T. 1331. SYN. Ἀρρητος, ἀποκρυφός, κρυφαῖος.

Ἀπορρίγγω, v. [exhorreo, extimesco,] to shudder, to be terrified. Οἱ πατὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασί νέεσθαι. β. 52. SYN. Ἐκθβεῖμαι, αποπλήσσεμαι, ἐκπῆσω.

Ἀπορρίπτω, v. [abjicio, rejicio,] to throw or cast away. Οὔτοι σ' ἀπερρίψ' εἰς δόμους δδρυξένους. Choëph. 901. SYN. Ρίπτω, ἀποβάλλω, προβάλλω, ἐκβάλλω, ἀποκρούω, ἀπωθέω.

Ἀπορροιβδέω, v. [cum sonitu eructo, sonitum reddo seu emitto,] to make a buzzing noise. Οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βόας. Antig. 1021. SYN. Ἀπη-χέω, ἀφῆμι φωνήν.

Ἀπορρόη, ἡς, ἡ, subst. [profluvium, effluxus,] a stream, a flowing from. Αἰμά-τος δ' ἀπορροαί. Helen. 1603. SYN. Ἐπιρρόη, ρεῦμα, ἀπορρῶ, ἀπόσταγμα.

Ἀπορρύττω, ον, ὁ et ἡ, adj. [effluens, defluens,] flowing out or from. Κρήνης τ' ἀέναν καὶ ἀπορρύτου, ἡ τ' ἀθύλωτος. Hes. Op. 595.

Ἀπορρώξ, ὡγός, ὁ et ἡ, adj. [abruptus, præruptus,] precipitous, craggy, steep: subst. [eruptio, latex,] eruption, a spring. Ἀλλὰ τὸδ' ἀμβροσῆς καὶ νέκταρὸς ἔστιν ἀπορρώξ. ι. 359. SYN. (1) Κατάρρώξ, διερρώγως, (2) ἄγμος, ἀπορρόη, νῆμα.

Ἀπορφάνιζω, v. [orbo,] to bereave, to deprive of a near relation. Δεινῆς ἐχιδνης, τοὺς δ' ἀπορφάνισμένους. Choëph. 243. SYN. Ὀρφάνιζω, ἀφαιρέω, ἀποστέρω.

Ἀπορως, adv. [difficulter,] with difficulty. Τὸ πρῶμα δ' ἀπορως εἶχε Τυνδαρέη πατρί. Iph. A. 55.

Ἀπός, ἔος, τὸ, subst. [labor, lassitudo,] labor, fatigue from travelling. Ἀπὸς ἐβαλὼν ὁδοῦ. Phœn. 865. SYN. Πόνος.

Ἀποσβέννυμι, f. σβέσω, v. [extinguo,] to extinguish. Ἀποσβέσαντες τοὺς λυχνους ἀπὸ μὲν οἰκάδ' αὐτοί. Vesp. 255. SYN. Σβέννυμι, ἐξάλειψ.

Ἀποσειώ, v. [executio,] to shake off. Ἀλλ' ἀποσεισᾶμεναι νέφος ὕμβριδν. Nub. 287. SYN. Κατᾶσειω, ἐκβάλλω, ἀποβάλλω, ἐκδύνω, ἐκκρούω, ἐκτίνασσω, ἀπο-σπᾶω, ἀγαιρέω.

ἄποσεμνύνομαι, v. [jacto me, arrogans sum,] to give oneself airs, to be haughty. ἄποσεμνύνεται, πρῶτον, ἅπτερ ἐκαστοῦτε. Ran. 833. SYN. Ἄλαζο-
νεύομαι, μέγαλανχεύομαι, ὑπερφρονέω.

ἄποσκεδάννυμι, f. σκεδάσω, et ἀποσκίδνυμι, v. [dissipo, dispergo,] to disperse, to scatter. Ἀντάρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκεδάσ' ἀλλυδὶς ἄλλη. λ. 384. See also Ψ. 4. SYN. Σκεδάννυμι, σκεδάζω, κατασκεδάννυμι, διὰδιδωμι, διασκίδνυμι, κατὰμερίζω.

ἄποσκιπτω, v. [infigo ad firmandum id, a quo pendeo. Damm.] to fasten, to make fast. ἄπε-σκιμφομαι, δὴ ἄγκυραι. Olymp. 6. 170. SYN. Ἐπερείδομαι.

ἄποσκλημι, v. [(1) exaresco, (2) morior,] to wither, to waste away; to die. Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκληναι τότε. Vesp. 160. SYN. ἄποξηραίνομαι, οἰχῶμαι, θνήσκω.

ἄποσκοπέω, v. [ex alto despicio, observo,] to look down upon, to regard, to pay attention to. Πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ' ἐπεὶ. Hec. 927. SYN. ἄποθεαύομαι, διασκέπτομαι, καθοράω, ἐπισκέπτομαι.

ἄποσκυδμαίνω, v. [irascor, succenseo,] to be enraged at or with. Ἡρῃ, μὴ δὴ πᾶμπάν ἀποσκύδμαινέ θεοῖσιν. Ω. 65. SYN. ἄποργίζομαι, νεμέσῶ, ἀγανακτέω, μνηῖω, ἀπομνηῖω. PHR. Δι' ὀργῆς ἔχω, δυσχεραίνω ἐπὶ τίνος, κατὰ τίνος.

ἄποσκυθίζομαι, v. [Scythico more tondeor,] to be shorn in the Scythian fashion. Φρίκη τρέμουσαν, κράτ' ἀπεσκυθισμένην. Troad. 1026.

ἄποσκυλεύω, et ἀποσκυλάω, v. [spolio,] to plunder, to strip off. Ἀμφιτρύων κἄλῶν ὅπλῶν ἀπεσκύλευσε πῆσόντος. Theocr. 24. 5. SYN. Σκυλάω, ἀποσυλάω, ἐξενάριζω.

ἄποσσύβω, v. [abigo, expello,] to drive away; *intrans.* to get off, to be gone. Οὐκ ἀποσύβῃσεις, οὐκ ἀποίσεις τῷ κᾶδῳ; Av. 1033. SYN. ἄπελαύνω, ἀποσείω, ἀναστέλλω, ἀποδίδωκω, ἐξορμάω.

ἄποσπαράσσω, v. [lacerando avello,] to tear off. ἄπεσπάραξεν ὦμον οὐχ ὑπὸ σθένους. Bacch. 1125. SYN. Σπαράσσω, διασπαράσσω, ἀποσπάω.

ἄποσπάω, f. ἄσω, [abstraho, avello,] to tear from. Μαστῶν βίαις τῶν ἐμῶν ἀποσπάσας. Iph. A. 1152. SYN. ἄνασπάω, ἐκσπάω, ἐξορμάω, καθέλκω, ἀφαιρῶ, ἐκτίλλω, ἀποχωρίζω, ἀπερῶ.

ἄποσπένδω, f. σπείσω, v. [libo,] to pour out a libation. Εὐχέτ' ἀποσπένδων, κόρυρ Διὸς Αἰγυῖοιο. γ. 394. SYN. Σπένδω, κατασπένδω, λείβω, ἀπάρχομαι.

ἄποσποδέω, v. [*proprie*, cinerem detergo; *decutio*,] to sweep or brush away the ashes; to pare, to rub off. ἄποσποδῆσαι τοὺς ὀνυχὰς τῶν δακτύλων. Aves 8. SYN. Προστρίβω, ἀποκρούω, ἀναίρω, ἀφάνιζω.

ἄπόσπῶρος, ov, ὁ et ἡ, adj. [satus ab aliquo,] sprung from, offspring of. Ἄγνώσσεις, ὅτι Κύπρις ἀπόσπῶρος ἐστὶ θαλάσσης; Musæ. 249. SYN. Ἀπογόνος, ἐκγόνος, ἐκγενέτης.

ἄποσταδᾶ, et ἀποσταδόν, adv. [eminus,] at a distance. Ἡ αὐτῶς ἐπέεσσιν ἀποσταδᾶ μελίσχοισι. ε. 143. SYN. Ἐκᾶς, ἀποπρόθι, διασταδόν, πρόρρωθεν.

ἄποστάζω, f. ξω, v. [destillo,] to drop or trickle down. Κοίλης μὲν ὕστis φλεβὸς ἀπέσταζεν φόνου. Ion 1011. SYN. Ἐκστάζω, ὑπολείβομαι, ἀποσταλάζω, λείβω.

ἄπόστασις, εἰς, ἡ, subst. [abscessio,] a departure from. Θάνειν ἄσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου. Hipp. 277. SYN. Ἀποστασία, ἐπανάστασις, ἀπολείψις, ἐκλείψις, ἀποχώρησις, ἀναχώρησις, ἀπάλλαξις, διάλυσις, ἐλάττωμα.

ἄποστατέω, v. [deficio, desero,] to stand aloof from, to desert. Ἐκᾶς ἀποστατεῖ. Agam. 1073. SYN. Ἀπολείπω, διᾶλείπω, ἀποχωρῶ, ἀφίσταμαι, προδίδωμι, μεθίημι.

ἄποστείχω, et ἀποστίχω, v. [abeo, discedo,] to go from, to go away, Οἱ αὖδ' ἀποστείχειν, ἔρδειν θ' ἱέρās ἐκἀτόμβας. ψ. 279. See also A. 522. SYN. Ἀπερχομαι, ἀποβαίνω, ἀποχωρῶ, ἀναχωρῶ.

ἄποστέλλω, f. ἔλω, v. [amando, ablego,] to send from. Ἐκ τῶνδ' ἀτίμως δωμάτων ἀποστάλῃ. Androm. 801. SYN. Ἀποπέμπω, ἐκπέμπω, μεθίστημι.

ἄποστέργω, v. [ejicio amorem ex animo,] to banish love from the heart. Κεῖ

- μὲν ἄποστέρησαι, τὰ πάντα μὲν ἐς δεῦν ἔρποι. Theocr. 14. 50. SYN. Ἄποστῦ-
γῶ, κατὰφρὼνῶ, ἀπεχθαίρω.
- Ἄποστῆρῶ, et ἀποστῆρίσκω, v. [privo,] to deprive. Ὡ δαῖμον, οἷας συνζυγον μ
ἀποστῆρεῖς. Alcest. 394. See also Œ. C. 389. SYN. Στῆρῶ, ἀπόννοσφιζῶ,
ἐξαπατῶ, ἀφαιρῶ, παρὰκόπτω, παρὰκρούω, συλῶ, σκυλεύω.
- Ἄποστῆρητῖς, ἴδος, ἡ, adj. et subst. [fraudatrix,] fraudulent, deceptive, a de-
ceiver. Ἐξάρνακίδων γνῶμην ἀποστῆρητρίδᾶ. Nub. 728.
- Ἄποστίλβω, v. [splendeo, renideo,] to shine. Ὅστιφύεις, πλατύνωτοί, ἀποστίλ-
βοντες ἐν ὤμοις. Batrom. 287. SYN. Στίλβω, ἀποστίλβύομαι, ἀπολάμπω, λαμ-
πρύνομαι, καλλύνομαι, καλλωπίζομαι, ἁμάρυνσω, λάμπω.
- Ἄποστλεγγιζῶ, v. [strigili detergeo, destringo,] to scrape off with a strigil, (an
instrument used for scraping the body in bathing.) Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κῶμῳσί,
μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις. Equit. 580. SYN. Ἄποσμάω, ἀποσμήχω, ἀποξύνω.
- Ἄποστῶλῃ, ἡς, ἡ, subst. [missio, dimissio,] a sending away, a mission. Χρὼν
δ' ἔβα Πυθίαις, ἀποστῶλαισιν. Phoen. 1058. SYN. Ἀποπομπή, ἀποπεμφίς,
ἀπολυσίς, ἀφέσις, ἀνέσις.
- Ἄποστρέφω, f. ψω, v. [averto,] to turn back or away, et ἀποστρέφομαι, [aversor,]
to dislike, to hate. Βρέτας τὸ τοῦ θεοῦ πάλιν ἔδρας ἀπεστράφη. Iph. T. 1166.
SYN. (1) Ἀποτρεπω, ἀποχωρῶ, ἀφίσταμαι, ἀπέρχομαι, (2) ἀποτέμπομαι, ἀπο-
στύγω, μισῶ, δυσχεραίνομαι, ἀποτρεπῶμαι.
- Ἄποστρέφῃ, ἡς, ἡ, subst. [aversio, perfugium,] a turning away from, an averting,
an escape. Ἀρκοῦσάν εἶπας αἰτίας ἀποστρέφῃν. Hipp. 1039. SYN. Ἀποτρεπή,
ἀποφυγή, ἀλυξίς, ἀναχώρησις, παραιτήσις.
- Ἀποστρέφους, ου, ὁ et ἡ, adj. [aversus, abhorrens,] turned away from, distorted,
detesting. Τὸν ἀνδρ' ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρέφους. Aj. F. 69. SYN. Διά-
στρέφους, ἀποτρεπός.
- Ἄποστῦγῶ, v. [abhorreo, aversor,] to hate, to detest. Δὴ γὰρ κουριδίᾳς μὲν
ἀπέστῦγον, ἐκ δὲ μελάθρων. Apoll. 1. 804. SYN. Ἀποστέργω, ἀποστρέφομαι,
q. v. μυσάττομαι.
- Ἀποστῦφέλιζῶ, f. ξω, v. [depello,] to drive from. Πάτροκλος, τρις δ' αὐτὸν
ἀπεστῦφελιξεν Ἀπόλλων. II. 703. SYN. Ἀπελαύνω, ἀποσεῖω, ἀποκινῶ, ἀπείργω,
ἀποκρούομαι, κατὰβάλλω, ἐκβάλλω.
- Ἀποσυνκάζω, v. [exploro, more eorum qui ficos carpunt,] to examine, to search
out. Καποσυνκάζεις πίεζων τοὺς ὑπενύχους, σκόπων. Equit. 259. SYN. Ἀπο-
θλίβω.
- Ἀποσυλῶ, v. [spolio,] to take away by plundering, to deprive of. Ὅς μ'
ἐξεῶσέ καπέσῦλῃσεν πατρας. Œ. C. 1330. SYN. Συλῶ, ἀφαρπάζω, ἀναρπάζω,
ἐξαιρῶμαι, ἀποστῆρῶ, ἀπύδῶ, ἀποκλέπτω.
- Ἀποσσύμαι, v. [exsilio, diffugio,] to hurry from, to rush. Ἡμεῖς δὲ δέισαντες
ἀπεσσύμεθ' ἐς μύχον ἀντροῦ. ι. 236. SYN. Ἀποσεύομαι, ἀνδρούω, ἀναπηδῶ,
ἀπαλλάσσομαι, ἀπέρχομαι.
- Ἀποσυρίζω, f. ξω, v. [sibilo, esibilo,] to hiss. Μάκρ' ἀποσυρίζων, ἄλλον τὸν
μῦθον ἀκούων. H. in Merc. 280. SYN. Συρίζω, συρίττω, κατὰσυρίττω, ἐπίσυ-
ρίττω.
- Ἀποσύρω, v. [detraho, avello,] to tear away. Πᾶν δ' ἀπέσυρῃ μετωπὺν ἐς ὅστέον
αὐτὰρ ὁ πλαγεῖς. Theocr. 22. 105. SYN. Ἀνάσύρω, διασύρω, ἀπέρω, ἀπο-
τίλλω, ἀφαιρῶ, ψιλῶ.
- Ἀποσφάζω, et ἀποσφάττω, f. ξω, v. [macto, jugulo, interficio,] to sacrifice, to
slay, to murder. Ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὀμήρους, οὓς ἀποσφάζω λαβών. Acharn. 326.
SYN. Σφάττω, ἀναιρῶ, τράχηλίζω, ἀποκτείνω.
- Ἀποσφάλλω, v. [subverto, a recta via abduco, fallo,] to lead astray, to disap-
point. Οἷμοι μάτην ἦξ', ἐλπιδος δ' ἀπεσφάλλην. Iph. A. 742. SYN. Σφάλλω,
παράτρεπω, πλανῶ, ἐξαπατῶ.
- Ἀποσφραγίζω, v. [obsigno,] to seal up. Μάλιστα, καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται.

¹ Θεοῦ is here scanned as one long syllable.

- Orest. 1106. SYN. Σφραγίζω, κῆτασφραγίζω, ἐπισφραγίζομαι, ἐπίσημαινόμεναι.
- Ἀποσχέω, idem quod Ἀπέχω, q. v.
- Ἀποσχίζω, v. [abscindo, reseco,] to cut off, to sever, to separate. Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσίνης φύβην. Alcest. 173. SYN. Κῆτασχίζω, ἀποκόπτω, ἀπυτέμνω, δρύπτω, διάτμήγω, ἀποθῆρίζω.
- Ἀποσώζω, f. σώσω, v. [servo, sanitati restituo,] to save, to restore to health, to cure. Παύσοντας ἄλγους, κἀποσώσαντας νόσον. Philoct. 1379. SYN. Διάσώζω, ἀκέδμαι, ιᾶμαι, ἐξᾶκέδμαι.
- Ἀποταυροῶμαι, v. [taurinas iras concipio,] to be furious as a bull. Ἀποταυροῦται δμῶσιν. Med. 190. SYN. Ταυροῶμαι.
- Ἀποτειχίζω, v. [muro arceo,] to wall out. "Οστις πῶτ' ἔσθ' ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίσας. Av. 1575. SYN. Ἀπείργω, ἐπὶ κλείω.
- Ἀποτεκμαίρομαι, v. [judico, argumentando colligo,] to form a conjecture from, to infer, to guess. Ἀμπελάγος νῦτιοῦ, πόρον τ' ἀπετεκμαίροντο. Apoll. 4. 1538.
- Ἀποτέμνω, v. [abscindo,] to cut off. "Οφρ' ὁ γέρων ἱπποῦ παρρηροῖας ἀπέτεμνε.¹ O. 87. SYN. See in Ἀποσχίζω.
- Ἀποτηλοῦ, et ἀποτηλοῦθι, adv. [procul, longe,] at a distance, far from. Πατρός ἀτασθαλίῃσι. Νέον γέ μιν οὐδ' ἀποτηλοῦ. Apoll. 4. 1092. SYN. Ἀποτῆλῃ, τηλοῦ.
- Ἀποτίβᾶτος, Dor. pro Ἀπρόσβᾶτος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [qui adiri nequit,] inaccessible. Ἀποτίβᾶτος ἄγρια. Trach. 1031. SYN. Ἀβᾶτος, ἀπροσπέλαστος.
- Ἀποτίθημι, f. θήσω, v. [depono, repono,] to lay down, to set aside. Μελαθρὰ πολλὰ δ' ἀπέθεμιν ἀσπᾶσματά. Iph. T. 377. SYN. Κατάτιθημι, καθίζω, τᾶμνέω.
- Ἀποτίλλω, f. ἱλῶ, 1. aor. ἱλᾶ, v. [revello,] to pull or pluck from, to tear off the hair. Σὺ δὲ κόψιχ' γε σκάφιδ' ἀποτέτιλμεν. Av. 806. SYN. Κατάτίλλω, περὶτίλλω, ἀποκόπτω, ἀποκνίζω.
- Ἀποτιλᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [id quod avulsum est,] a stripping, a rending or tearing off. Ἐπαδράχμωσ κῆναδας, γραιᾶν ἀποτίλματά πηρᾶν. Theocr. 15. 19. SYN. Ἀπόσπασμα, ἀποκομμα, ἄγμα.
- Ἀποτιμάω, v. [ignominia adficio, non honoro,] not to honor. Οὐδ' ἀποτιμήσω σὺ δὲ με πρῶτιστον ὀνήσεις. H. in Merc. 35. SYN. Ἀτιμάω, ἀτίζω, ἀτιμάζω.
- Ἀποτιμῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [inhonoratus, honore carens,] unhonored. Ἐπὶ τῶν ἀποτιμῶν ἐν θεοῖς θεόν. C. R. 215. SYN. Ἀτιμῶς.
- Ἀποτινάσσω, f. ξω, v. [excutio, decutio,] to shake off, to cast away. Οὐκ ἀποτινάξεις κισσόν; Bacch. 253. SYN. Ἀποσειώ, ἀποβάλλω, ἐκτινάσσω, ἀναρρίπτω.
- Ἀποτίνυμι,² ἀποτίνω, et ἀποτίω, v. [solvo seu reddo debitum,] to repay. Ζώει ὄγ' ἡ τεθνηκεῖ κᾶκόν δὲ μὲ, πόλλ' ἀποτίνειν. β. 132. See also 1352. SYN. Ἐκτίννυμι, ἐκτίνω, ἀποδίδωμι, ἀνταποδίδωμι, ἀνταμείβομαι, ἀνταλλάσσομαι, ἀποδύω, ἐκλύω.
- Ἀποτινύμαι, v. [solvi mihi debitum curo,] to exact from, to demand one's due. Πόλεων δ' ἀπετινύτο ποινήν. Π. 398. SYN. Ἀποτινύμαι, τιμωρέομαι, ποιᾶω, κολάζω, μετέρχομαι.
- Ἀποτμήγω, f. ξω, poet. pro ἀποτέμνω, v. [abscindo,] to cut off, to sever. Δείδει γάρ, μὴ λαιμὸν ἀποτμήξει σιδήρῳ. Σ. 34. SYN. Ἀποκόπτω, ἀποσχίζω, q. v. ἀπάμᾶω, χωρίζω.
- Ἀποτμήξ, ἥγος, ὁ et ἡ, adj. [abruptus, abscissus, præceps,] rugged, craggy, steep. Κυρτὸν ἀποτμήγι σκόπιῃ ἴσον· οἱ δ' εἰσδόντες. Apoll. 2. 583. SYN. Ἀποτόμος, ἀπορρώξ, κᾶταρρώξ.

¹ Eustath. ad Il. B. 87. says that in the Iliad τᾶμνειν and not τέμνειν is the proper reading.

² N. B. Τίνω, φθάνω, and φθίνω, with their compounds, have the penult. long in Ionic, and short in Attic Greek.—Dr. Maltby.

- **Ἀπότης*, ου, ὁ et ἡ, adj. [miser, infelix,] unhappy, wretched. "Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότημον παιδὸς ἐνισπές; Ω. 388. SYN. *Κακόπότης*, ἀθλὺς, δυσδαίμων, κακὸντῆχης, δέλαιος, ἀτῆχης, δυστῆχης, δύσπότης.
- **Ἀπότημος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [abscissus, præruptus, asper,] broken off, rough, harsh, and ἡ, subst. [fastigium abruptum,] a crag, a precipice. Οὐδὲ τις ἀπότημον. Alcest. 1003. See also OE. R. 876.
- **Ἀπότης*, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sine potu vivit,] without drinking. "Ἀπότης ἐν μέσοις βότοις. Aj. Fl. 324.
- **Ἀπότηρεω*, v. [averto,] to turn away. Εἰ δὲ τὸ μὲν μακάρων τις ἀπότηρεῖ, ἀλλὰ δ' ὀπίσω. Apoll. 1. 681. SYN. Ἀποστρέφω, ἀπότηρωπάω, ἐκκλίνω, ἀποκλίνω, ἀπαγόμεαι.
- **Ἀπότηρεω*, f. δρᾶμῶμαι, v. [currendo abeo,] to run away. Δεβᾶλε μ' ὦ γραυς ἀπότηρεχ' ὡς τᾶχιστα σὺ. Thesm. 1214. SYN. Ἀνατρεχω, ἀναχωρεω.
- **Ἀπότηριβω*, f. ψω, v. [detero, altero,] to wear away, to wear out. Πλευραὶ ἀποτρίψουσιν, δέμον κατὰ βαλλόμενοι. ρ. 232. SYN. Κατὰτρίβω, παρατρίβω, ἀπότηρῶ, ἀποξύνω.
- **Ἀπότηρῶπαις*, ου, ὁ et ἡ, adj. [depulsor malorum; averruncus,] an averter of evils; a protector, a defender. "Ἀπολλὼν ἀπότηρῶπαις, καὶ θεοὶ φίλοι. Plut. 854.
- **Ἀπότηρωπάω*, poet. Ion. pro ἀπότηρεω, v. [averto,] to turn away. Δηρὸν ἀποτρωπάσθῃ τάνυστῶς, ὅφρα ἰδωμέν. φ. 112. SYN. Ἀπότηρεω, q. v.
- **Ἀπότηρῶπῃ*, et ἀπότηρῶπια, as, poet. ἡς, ἡ, subst. [depulsio,] a driving away, an escape from. "Ἀλλ' οὐδ' ἀπότηρῶπᾳ κακῶν γένοιτο· τὸ δὲ σὺν εὐτυχῇ. Helen. 359. See also Apoll. 4. 1504. SYN. Ἐκτῶπῃ, ἀποστρίψῃ, ἀπολείψῃ.
- **Ἀπότηρῶπος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) aversandus, semotus; (2) averruncus,] (1) turned from, removed; (2) averting. Βωμῷ παρέστην, ἀπότηρῶποις δαίμοσι. Pers. 208. SYN. (1) Ἀποφῶρος, πᾶράτρωπος, ἀπενκτός, φευκτός, (2) ἀπότηρῶπαις, ἀλεξικάκος, ἀλεξιμόρος, ἀλεξητήρ, ἀπομπομπαιός.
- **Ἀποτρώω*, f. ἴσω, v. [(1) altero, detero, (2) defatigo, abjicio,] (1) to wear away, (2) to wear out or fatigue, to cast away. Φαμί γὰρ οὐκ ἀποτρώειν. Trach. 126. SYN. (1) Τρώω, κατὰτρώω, διατρίβω, ἀποκάμνω, κόπιᾶω, κατὰπῶνῶ, κατὰδᾶπᾶνῶ, (2) ἀποβάλλω, ἀποδοκιμαζω.
- **Ἀποτρώγω*, f. τρώξομαι, v. [comedo, avello morsu,] to tear off with the teeth, to devour. "Ἡ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὦν, εἴτ' ἀποτρώγει. Ran. 365. SYN. Τρώω, κατὰτρώω, κατεσθίω, ἀποφάγω, κατὰφάγω, κατὰβρώσκω, ἀποβρώσκω, ἀποκναίω, ἀποκείρω.
- **Ἀποτρυγᾶν*, f. τευξόμεαι, v. [aberro, ex voto non succedo,] to miss, to be disappointed. Ἀποτρυγᾶν ἐρῶντᾳ. Anacr. SYN. Ἐξᾶμαρτᾶν, ἀφᾶμαρτᾶν, διαψεύδῶμαι, σφάλλῶμαι, ἀποσφάλλῶμαι, παρέκτρεπόμεαι, ἀποβάλλω.
- **Ἀπουρίζω*, pro ἀφῶρίζω, q. v. (Damm. c. 1770.) "Ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίζουσιν ἀρούρας. X. 489.
- **Ἀπουρός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [longe a terminis,] far removed from the frontiers. Πάτρας ἀπουρὸν, εἴτ' ἐς μέγαν. OE. R. 194.
- **Ἀπόος*, ὁδός, ὁ et ἡ, adj. [pedibus carens,] not having a leg or legs, having lost the use of legs, lame. "Ἡ μ' ἐθηκέν ὦδ' ἀποῶν. Philoct. 632. SYN. Χῶλός.
- **Ἀπουσία*, as, ἡ, subst. [(1) absentia, (2) detrimentum,] absence; want, damage. Ἀπουσία μὲν εἰπᾶς εἰκότως ἐμῇ. Agam. 924. SYN. Ζημία, βλάβη.
- **Ἀποφάγω*, v. [comedo,] to devour. Χῶπως τὰ κάλλαι ἀποφάγων ἦξεις πάλιν. Equit. 497. SYN. See Ἀποτρώω.
- **Ἀποφαίνω*, v. [ostendo, exhibeo, probo,] to show, to exhibit, to prove. Στρατιᾶς ἀπέφαινον μεθ', ἦδε νόμισμάτᾳ. Pers. 865. SYN. Ἀναφαίνω, ἐκφαίνω, ἐκφάνιζω, ἀπαγγέλλω, ἀποσημαίνω, δείκνυμι, ἐξελέγχω, κατὰμηνῶ.
- **Ἀποφέρω*, f. οἴσω, v. [aufero, abduco, tollo, refero,] to carry off, to take away, to bring, to deliver. Ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἀψ' Ἐκτόρι μῦθον ἀποίσειν. K. 337. SYN. Ἀφαιρέω, ἀπάγω, ἀποκῶμιζόμεαι, ἐκφέρω, κατὰφέρω.

- Ἀποφεύγω, f. ξῶμαι, v. [effugio,] to escape. *Kān oĩagros eisēlθh φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν.* Vesp. 579. SYN. Ἐκφεύγω, διάφεύγω, διεκφεύγω, ἀναχάζομαι, ἐξάλυσσω, ἐκδιδράσκω, ἐξέρχομαι, ἀπολύομαι.
- Ἀποφευγῖς, ἔως, ἡ, et ἀποφυγῖς, ἔως, subst. [effugium; solutio, liberatio,] escape, acquittal. Ἄλλ' ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἰέντων εἰς ἀποφευγῖν. Vesp. 562. SYN. Ἀποφύγη, ἀλυγῖς.
- Ἀποφθμῖ, f. φήσω, v. [(1) profiteor, (2) nego, contra dico,] (1) to declare, (2) to deny, to disavow, to contradict. Ἀντικρὺ δ' ἀποφθμῖ, γυναῖκά μὲν οὐκ ἀποδώσω. H. 362. SYN. (1) Ἀπολέγω, ἀποστοματίζω, ἀποφάσκω, (2) ἀπέλω, ἀντιλέγω, ἀποφθέγγομαι.
- Ἀποφθεγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indignus quem alloquamur,] who ought not to be spoken to. Σιγῇ δ' ἑτεκτῆναντ' ἀποφθεγκτόν μ'. Iph. T. 951. SYN. Ἀπρόσφθεγκτός, ἀνάξιός, ἀποτρόπος.
- Ἀποφθείρω, f. ἔρω, ἀποφθίνω, et ἀποφθίω, v. [perdo,] to destroy, to ruin. Οὐτ' ἀέτοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας, πάλιν. Choēph. 252. See also π. 539. SYN. Διαφθείρω, ἀπόλλυμι, κατακτείνω.
- Ἀποφθνήσκω, ἴσω, v. [intereo,] to perish. Κάποφθίνει τὰ χρηστὰ, χῶ δειλὸς κράτει. Philoct. 457. SYN. Φθίνω, διαφθεῖρόμαι, ἀπόλλυμαι, ἀποφθεῖρόμαι, ἀποθνήσκω.
- Ἀποφθόρα, as, ἡ, subst. [exitium,] destruction. Δίκαι, σφαγαὶ τε σπέρματός τ' ἀποφθόραι. Eumen. 187. SYN. Φθόρα.
- Ἀποφλαυρίζω, v. [flocci facio,] to disparage. Ἀποφλαυρίζαισά μιν. Pyth. 3. 23. SYN. Φλαυρίζω, φανλίζω, ἀποφανλίζω, ἐκφανλίζω, εὐτελίζω, ἐξευτελίζω.
- Ἀποφλύζω, v. [efflo, ebullo,] to shoot or burst forth. Ὑβρὶν ἀποφλύξουσιν ὑπέρβια μηχανῶντες. Apoll. 3. 584.
- Ἀποφθόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [horribilis,] unnatural, horrible. Μελέων ἀποφθόνον αἰμὰ δούς. Orest. 189.
- Ἀποφράγνυμι, v. [obstruo, communio velut septo,] to hedge round, to fence about. Εὖ γε σιτῇ χάζει κάποφράγνυσαι κύκλῳ. Antig. 247. SYN. Ἀποφρασσω.
- Ἀποφυσᾶω, f. ἦσω, v. [efflo,] to blow out, to breathe out. Κάπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας. Vesp. 330. SYN. Ἐκφυσᾶω, ἐκπνέω, ἀναπνέω.
- Ἀποφώλιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) vanus, inanis, irritus, (2) monstrosus, (3) indoctus,] (1) trifling, vain, (2) strange, wonderful, (3) ignorant. Τέξεις ἀγλαὰ τέκν'. ἔπει οὐκ ἀποφώλιοι εἶναι. λ. 248. SYN. (1) Μᾶταιός, ἀνέμωλιός, (2) ξένος, τεράστιός, (3) ἀπειρός, ἀπαιδενός.
- Ἀποχάζομαι, v. [secedo, recedo,] to retire, to depart from. Ἄλλ' ἀποχάζεθ' ὀρθροῦ, ἀπισχέ δὲ φάσγανον ὄξυ. λ. 94. SYN. Ἀναχωρέω, ἀνέρχομαι, ἀπέρχομαι.
- Ἀποχάλαω, f. ἄσω, v. [relaxo, resolvo,] to let loose. Ἄλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀερά. Nub. 762. SYN. Ἀντῆμι, ἀναπέμπω, ἀνάλω.
- Ἀποχειροῶμαι, v. [destituor,] to be deserted by. Ὀδωμαν, ὀλωμαν, ἀποχειρωθείς. Pax 1013. SYN. Χειροῶμαι, ἀποτρυγᾶν, ἀποστερεῶμαι.
- Ἀποχειροῦτόνέω, v. [suffragio meo improbo,] to vote against. Ἀποχειροῦτόνηται τρεῖς ἐν τῇ κκλησίᾳ. Pax 666. SYN. Ἀποψηφίζομαι, διαλύω.
- Ἀποχέω, et poēt. Ἀποχέω, f. εὐσω, v. [effundo,] to pour out, to cast away. Ὡς ποδὶ πλήξας, ἀπὸδ' εἰδῶτα χεῖν ἐραζε. χ. 20. See Ion 146. SYN. Ἐκχέω, ἀποχέω, ἐκβλύζω.
- Ἀποχρᾶω, v. [sufficio,] to supply, to be sufficient. Ἔμοι μὲν ἀποχρη ταυτὰ καὶ ψηφίζομαι. Aves 1602. SYN. Ἐχαρκέω, ἐπαρκέω.
- Ἀποχωρέω, v. [abscedo, discedo,] to go from, to depart, to retire. Δεῦρ' ὥς ἐμ' ἀποχώρησόν, ἵνα τί σοι φράσω. Aves 1646. SYN. Ἀπέρχομαι, ἀπειμι, ἀνέρχομαι, ἐξέρχομαι, ἀπαλλάσσομαι.
- Ἀποψάω, f. ἦσω, v. [abstergo,] to wipe off, to wipe, to rub. Ἀφρόν τ' ἀπέψα,

- σώματος τ' ἐτημέλει. Iph. T. 312. SYN. Ἀπομάσσω, κατὰμάσσω, ἀπὸνίπτω, ἀπομόργνυμι.
- Ἀποψιλῶ, v. [denudo,] to strip bare. Ταύτης ἀποψιλώσωμεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῇ. Thesm. 538. SYN. Ἀποτίλλω, ἀποθέρϊζω, ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ.
- Ἀποψύχω, f. ξω, v. [(1) expiro, frigefacio, refrigero, (2) exsicco,] [(1) to breathe out, to expire, to cool, (2) to drain out, to dry. Ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς, πῶτι Ἰλίδν ἀπὸνεοίμην. Φ. 561. SYN. Ἀποθνήσκω, ψύχω, ἀποξηραίνω, αὐαίνῳμαι.
- Ἀποψωλέω, v. [præputium detraho, apellam facio,] to circumcise. Ἔπεσθ', ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε. Plut. 295.
- Ἀπραγμοσύνη, ης, ἡ, subst. [(1) vacatio a negotio, (2) negligentia,] freedom from business, negligence. Καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ λεύκης φυλλοβόλουσης. Nub. 1005. SYN. Ἀπραξία, σχολή, ἀνέσις, ἀμελεία, κατὰφρόνησις.
- Ἀπράγμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [(1) negotiis vacuus, quietus, (2) incuriosus,] (1) not meddling, taking no trouble, quiet, (2) careless. Πλᾶνώμεθα, ζητοῦντες τὸ πᾶν ἀπράγμονά. Aves. 44. SYN. (1) Ἀπὸνός, ἀργός, ἡσυχός, (2) ἀμέλης, ἀφρόντιστος.
- Ἀπρακτός, et Ion. Απρηκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) infectus, irritus, (2) intentatus,] (1) not done, ineffectual, unsuccessful, (2) unattempted. Ἀπρηκτόν γε νῆεσθαί, ὅ, τι φρέσσι σῇσι μένοινάς. Ξ. 221. SYN. Ἀνήνυτός, ἀδυνάτος, ἀτέλεστος, μάταιος.
- Ἀπραξία, as, ἡ, subst. [cessatio a rebus agendis,] a cessation from business. Ἴσὺν ἀπραξία λέγω. Orest. 420. SYN. See Ἀπραγμοσύνη.
- Ἀπρέπης, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [indecorus, indecens, turpis,] unbecoming, improper, indecent. Μέμναμ', ὧ φθονῆρόν τῷ καὶ ἀπρέπες ἀνδρῶν αὐτως; Theocr. 5. 40. SYN. Ἀποικῶς, ἀπείκῶς, ἀεικέλιός, αἰσχρος.
- Ἀπριάτος, η, ὄν, adj. [inemtus,] unpurchased.² Ἀπριάτην, ἀναποιόν, ἀγειν θ' ἱερὴν ἐκἀτόμβην. A. 99.² SYN. Ἄμισθος, ἀπομισθος, ἐκμισθος.
- Ἀπριγδόπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [indesineper percussus, vel percutiens,] incessantly struck, or striking. Ἀπριγδόπληκτᾶ, πόλῳ πλᾶνητᾶ δ' ἦν ἰδεῖν. Choëph. 419.
- Ἀπριγδός, η, ὄν, adj. [tenax,] clinging to, tenacious, tight. Ἀπριγδ' ἀπριγδᾶ, μάλα γόεδνά. Pers. 1064.
- Ἀπρόβούλως, adv. [improvide, incaute, imprudenter,] inconsiderately, imprudently. Νοσφίσας ἀπρόβούλως. Choëph. 610.
- Ἀπρόξενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non habens πρόξενόν. Vid. Eruditiss. Butler. Suppl. 247.] not received or entertained.³ Ἀπρόξενοί τε, νόσφιν ἡγητῶν, μύλειν. Æsch. Suppl. 247. SYN. Ἀλλοδαπός.
- Ἀπρόοπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [improvisus,] unlooked-for, unexpected. Ὡς Ζεὺς ἡμᾶς εἰς ἀπρόοπτόν. P. V. 1111. SYN. Ἀσκόπος.
- Ἀπρόσδεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ignotus,] undescribed. Ἡ λισσᾶς αἰγίλιψ ἀπρόσδεκτός. Æsch. Suppl. 797. SYN. Ἀδελός.
- Ἀπροσδόκητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inexpectatus,] unexpected, sudden. Τοντὶ τὸ πρᾶγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητόν ἤκει. Lysistr. 352. SYN. Ἐξάπιναιός, ἀδόκητός, ἀπρόοπτός, ἀδευκής.
- Ἀπρόσγυρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non affabilis,] difficult to be spoken with, morose. Λέοντ' ἀπλάτον θρέμμᾳ κάπρὸσγυρόν. Trach. 1095. SYN. Ἀπρόσοιστός, ἀπρόσομιλός.
- Ἀπρόσικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inaccessus, non adsequendus,] not to be approached, unattainable. Ἀπρόσικτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μάντιαι. Nem. 11. 63. SYN. Ἀπροσπέλαστος, δυσπρόσδός, ἀβάτος, ἀμήχανός.
- Ἀπρόσμάχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [invictus,] unconquerable, invincible. Ἀπρόσμάχον τέρας. Trach. 1100. SYN. Ἀμάχος, ἀήττητός, ἀνίκητός.
- Ἀπρόσοιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad quem ægre accedi potest, qui sustineri haud

¹ See Dr. Bl. Choëph. 683.

² Ἀπριάτην is also used adverbially, ξ. 316.

³ Πρόξενός denotes a person who is entitled to be hospitably entertained by a foreign State.

potest,] inaccessible, repulsive, intolerable, troublesome. Ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσῶν. Pers. 94. SYN. Ἀνοιστός, δύσφορός.

Ἀπρόσμιλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [abhorrens a familiaritate consuetudinis.] difficult of access. See Ἀπρόσηγρός. Ἀκραῖτες, ἀπρόσμιλον. C. C. 1236.

Ἀπρόσφορός, ου, ὁ et ἡ, adj. [incommodus,] inconvenient, not suiting. Νήσους, ναυβάταις ἀπροσφόρους. Iph. A. 287. SYN. Ἀνἐπιτήδειος, ἀπρόσικτος, βλάβερός.

Ἀπρότιμαστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intactus, incontaminatus,] untouched, unpolluted, undefiled. Ἀλλ' ἐμὲν ἀπρότιμαστός ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν. T. 263. SYN. Ἀνῦβριστός, ἀλώβητος, ἀμίαντός.

Ἀπρόφασιστός, et ἀπρόφάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex improvise accidens,] unexpected, unlooked-for. Γνώμαν σφόδρῶν θανάτος ἀπρόφασιστός. Bacch. 1000. See Apoll. 2. 269. SYN. Ἀπροσδοκῆτος, ἀδοκῆτος, ἀπαραιτήτος.

Ἀπρόφάτως, adv. [ex improvise,] suddenly, unexpectedly. Καὶ σφίσις ἀπρόφάτως ἀνένδον μέγα κύμα πάροιθε. Apoll. 2. 580. SYN. Αἰφνιδίως, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης, ἀπρόδράτως, ἀπρόόπτως.

Ἀπτέρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non alatus,] not having wings, not adapted to flying. Οὐρήνους, ἀπτέρους ὄρνις. Iph. T. 1096.

Ἀπτην, ἡνός, ὁ et ἡ, adj. [implumis,] unfledged. Ὡς δ' ὄρνις ἀπτησί νεοσσοῖσι προφέρῃσι. I. 323.

Ἀπτόεπής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [in dicendo intrepidus, audax,] bold in speaking, audacious. Ἥρη ἀπτόεπες, ποῖον τὸν μῦθον εἵπες; Θ. 209. SYN. Θράσους, ὑβριστός, λοιδορός, δύσφημος, θράσουλός, κἀκόλογός.

Ἀπτόλεμος, ου, ὁ et ἡ, poet. pro ἀπολέμος, adj. [imbellis,] unwarlike, cowardly. Φας ἐμὲν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάκτιδ' ταῦτά δὲ πάντα. I. 35. SYN. Ἀπολέμος, ἀνακτὶς, δειλός, θηλύφρων.

Ἀπτω, v. [(1) necto, (2) accendo, (3) med. voc. ἀπτῶμαι, tango, hæreo,] (1) to fasten, (2) to kindle, to set on fire, (3) to touch. Ὀμνυμί, τῶν σῶν μήποθ' ἄψασθαι γάμων. Hipp. 1030. SYN. (1) Πλέκω, περὶάπτω, (2) ἀνᾶκαίω, (3) ἐφάπτῶμαι, συνάπτῶμαι, ἐχῶμαι, ἐφάπτῶμαι, ἐπιλαμβάνω, θίγω, θιγγάνω, ψάύω, ἔψαυώ, προσψάύω.

Ἀπτώς, ὥτος, ὁ et ἡ, adj. [qui non cadit, stabilis,] not liable to fall, steady. Ἀπτῶτι δαμάσσαις. Olymp. 9. 138. SYN. Βεβαίως.

Ἀπῦλωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) quod obstrui nequit, patens, (2) effrenus,] (1) which cannot be stopped, open, (2) unrestrained. Ἐχοντ' ἀχάλινον, ἀκραῖτες ἀπῦλωτον στόμα. Ran. 839. SYN. (2) Ἀδόλεσχός, ἀθύροστόμος, ἀθύρόγλωττός.

Ἀπύργωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [turrets non habens,] undefended by towers. Πύργωσάν τ' ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο. λ. 263. SYN. Ἀφρούρητός.

Ἀπῦρός, et ἀπῦρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ignis expers, ignem non expertus,] exempt from fire, never having been exposed to fire. Ἀντὰρ τῷ τρίτῳ ἀπῦρον κατέθηκε λιβητά. Ψ. 267. See also Ψ. 270.

Ἀπυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) fando inauditus, (2) inscius, ignarus,] (1) unheard-of, (2) ignorant, unacquainted with. Οὐδ' ἄρ' Πηνελόπει' ἄπολὸν χρόνον ἦεν ἀπυστός. SYN. Ἀνήκουστός, ἀνήκοός, ἀπενθής, ἀδοξός.

Ἀπῶω, f. ὦσω, Dor. pro ἡπῶω, v. [sono, clamo, dico,] to utter, to cry aloud, to speak. Τί μοι τοῦδε χρεὼς ἀπῶεις; Orest. 1251. SYN. Ἠχέω, προσκαλέω, κραυγάζω, λέγω, φάσκω, κηρύσσω, ἐπικηρύσσω.

Ἀπφῶς, ὤς, ὁ, Dor. pro πᾶτηρ, subst. [pater,] a father. Θάρσει, Ζωπύριων, γλυκέρων τέκος· οὐ λέγω ἀπφῶν. Theocr. 15. 13. SYN. Πᾶτηρ, γονεύς.

Ἀπφῶδός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [absonus, dissonus,] out of tune, dissonant, inharmonious. Ἀπφῶδός καὶ κλαυσόμενός. Cycl. 487.

Ἀπωθεν, adv. i. q. ἀπῶθεν, [procul, eminus,] far from, at a distance. Ἀλλ' οὐν ἔχει τὶ σχῆμα, κἂν ἀπωθεν ᾦ. Iph. A. 983. SYN. Ἀπῶπρῶθι.

Ἀπωθῶω, f. ὦσω et ωθήσω, v. [detrudo, repello,] to drive back, to reject, to repel. Ἦν τῇσδ' ἀπωθώμεσθ' ἀπὸς βίαν χθονός. Heracl. 47. SYN. Ἐξωθῶω,

- ἐκβάλλω, ἀποβάλλω, ἀπελαύνω, ἀπορρίπτω, ἀποκρούω, ἀποσῶβέω.
 Ἀπώμοτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) abjurandus, lege interdictus, (2) abjurans,] (1) to be abjured, to be sworn against, to be declined under the sanction of an oath, (2) abjuring, forswearing. Ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδὲν ἐστ' ἀπώμοτον. Antig. 388. See also Antig. 394. SYN. Ἄπενκτός.
 Ἀπωστέος, adj. verb. [repellendus, rejiciendus,] must be rejected or refused. Ἀνδρὸς οὐκ ἀπωστέον. Herc. F. 294.
 Ἀπωστός, ἡ, ὄν, adj. [expulsus,] driven from, expelled. Τέλος δ' ἀπωστός γῆς ἀπορρίφθῃσθαι. Aj. Fl. 1019. SYN. Ἀποτρώπος.
 Ἀπωτέρω, adv. [remotius,] at a greater distance, further off. Ἀπωτέρα στας ὦδε πρὸς τὸν ἡλιόν. Nub. 771.
 Ἄρ, poet. pro ἄρᾱ, adv. [utique, tandem, igitur,] in fact, then, therefore, also : et ἄρᾱ, interrog. [igiturne ? utrum ? num ? an ?] Μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' ἄλε-
 ξάνδροι δέχέσθω. H. 400. Ὡ φίλτατ', ἄρᾱ κάμ' ἐπισφάζαι τάφω. Hec. 509. SYN. (1) Ἀρὰ γέ, δη, γοῦν, δητᾶ.
 Ἀρά, ἄς, ἡ, subst. [(1) preces, preces supplices, (2) diræ, imprecatio, (3) infor-
 fortunium, noxa,] (1) a prayer good or bad, (2) a curse, (3) a dreadful mis-
 fortune. Ἀράς ἄραται παισὶν ἀνδραγαθήας. Phœn. 65.¹ SYN. (1) Εὐχῇ, (2) κατ'ἄρα, ἐπ'ἄρα, κατευγμᾶ, ἀνὰ θεμᾶ, βδελυγμᾶ, (3) ἄτη, βλάβη, λοιγός.
 EPITH. (2) Δύσφημος, κρυερὰ, δεινὴ, τάλαινα, δύστηνος, σάφης, πᾶτρῶς, πολύ-
 στῆνος, πικρόγλωσσος.
 Ἀράβειω, v. [fragorem vel sonitum edo,] to rattle, to clash. Δούπησεν δὲ πᾶσῶν
 ἀράβησέ δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Δ. 504. SYN. Ἠχέω, κρότέω, ψόφέω.
 Ἀράβια, ας, ἡ, P. N. [Arabia,] Ἀράβιας τ' ἀρείων ἀνθός. P. V. 428.
 Ἀράβος, ου, ὁ, subst. [strepitus, stridor dentium,] a crash, a gnashing of the
 teeth. Βαμβαίνων, ἀράβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων. κ. 375.² SYN.
 Βρυγμός, ροιζός, ροιζδός, ἦχος.
 Ἀραγμός, ὄν, ὁ, et ἀραγμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [pulsatio, collisio, strepitus,] a knock-
 ing, collision, blow, pelting, crash. Στέρνων ἀραγμούς, οὐδὲ παμμήκεις γούους.
 C. C. 1609. See Cycl. 204. SYN. Ἀράβος, κῆν' ἀχῇ, κτύπος, θόρυβος, κῆν' ἄ-
 βος, κῆν' ἀθισμᾶ, πᾶτ' ἀγμᾶ, πᾶτ' ἀγός, ψόφος, πληγῇ.
 Ἀραῖος, α, ὄν, adj. [imprecationibus et diris devotus,] accursed. Εἴθ' ἦν ἀραῖον
 δαίμοσιν βροτῶν γένος. Hipp. 1413. SYN. Ἄπενκτός, ὑποκείμενός ἀρᾶ.
 Ἀραιός, ἂ, ὄν, adj. [(1) tenuis, rarus, (2) imbecillis, debilis,] (1) slight, un-
 frequent, (2) feeble, weak. Λάφοντες γλώσσησιν ἀραιῶσιν μέλαν ὕδωρ. Π. 161.
 SYN. (1) Σπᾶνῖος, κατ'ἀδείης, λεπτός, ἀμυδρός, ἰσχνός, ἀφέλης, ψιλός, λεπτάλειος, (3)
 ἄσθενής, ἄβληχός, ἄδρανής.
 Ἀράξης, ου, et Æol. ἔω, ὁ, P. N. [Araxes,] the name of several rivers. Ὅς τ'
 ἀποκιδναμένους ποταμοὺς κελᾶδοντός Ἀράξεω. Apoll. 4. 133.³ EPITH. Κελαδων,
 Ἀρμένιος, Σκυθικός.
 Ἀράσμαι, v. [(1) precor, (2) imprecor, maledico,] (1) to pray, (2) to impre-
 cate.⁴ Δώσε' ἐπεὶ μήτηρ στῆγ' ἐρὰς ἀρήσεται Ἑρινός. β. 135. SYN. (1) Εὐχῶ-
 μαι, δεῶμαι, κατ'ἀδεῶμαι, ἀντιβόλεω, ἱκετεύω, (2) κατ'ἀράσμαι, ἐπ'ἀράσμαι, κατ-
 εὐχῶμαι.
 Ἀράρισκω, i. q. ἄρω, v. [apto,] to fit to or on, to adapt. Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πύδεσ-
 σιν ἐοῖς ἀράρισκ' ἐδιδά. ξ. 23. SYN. See Ἄρω.
 Ἀράσσω, f. ξω, v. [pulso,] to strike against, to be at. Οὐτὶς τὸ νῦν ὑπεῖκόν
 ἤρασσον πέτροις. Iph. T. 328. SYN. Κρούω, προσκρούω, παίω, πᾶτάσσω,
 κόπτω, τύπτω, θείνω, βάλλω, πλήσσω, κλάπτω.
 Αρατός, ἡ, ὄν, adj. [execrandus,] accursed. Εἶδεν ἀρατὸν ἑλκός. Antig. 973.
 SYN. Κατ'αρατός, ἀπενκτός, ἀραῖος.

¹ The first syllable of ἀρά seems to be always long in Homer in the arsis ; in the thesis it is frequently short.

² Ἀράβος, a P. N. occurs. Pers. 323.

³ The Araxes here mentioned is said by the Schol. to be in Scythia ; probably the Volga.

⁴ See note on Ἄρα.

- Ἄρατος, ου, ὁ, P. N. [Aratus,] a Greek poet of Cilicia, about 270 years B. C.; the author of the *Φαινόμενα* and *Διοσημεΐα*, and friend of Theocritus. Ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατῃ. Theocr. 7. 122.
- Ἄραχνης, ἀράχνης, ου, ὁ, et (2) ἀράχνη, ης, ἡ, subst. [(1) araneus, aranea, (2) araneæ tela vel textum,] a spider; a spider's web, a cobweb. Μ' ἀλλὰ δ' ἄγει, ἀράχνης ὤς. Æsch. Suppl. 888. See also Agam. 1494. ΕΡΙΤΗ. Σοφός, δόλιος, Βαβυλώνιος.
- Ἄραχναῖος, α, ὄν, adj. [Arachnæus,] Arachnæan, or of Ἄραχνη, a promontory in Argolis. Ἄραχναῖόν αἶψος, ἀστῆγειτόνας σκοπᾶς. Agam. 300.
- Ἄραχνιδόν, ου, τὸ, subst. [araneæ tela,] a spider's web, a cobweb. Ἡὺρ' ἀράχνιδά λεπτὰ, τὰ κ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο. Θ. 280.
- Ἀρβύλη, ης, et ἀρβύλις, ἰδός, ἡ, subst. [genus calceamenti cavi et profundi,] a kind of boot. Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἀρμύσας ποδᾶ. Hipp. 1184. See also Theocr. 7. 26. SYN. Κρητὶς, ἐμβᾶς, ὑπόδημα, ἀρπὶς.
- Ἀργαλέος, α, ὄν, adj. [molestus, difficilis, gravis,] troublesome, difficult. Χραιομεῖν' ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεισθαι. A. 589. SYN. Χάλεπος, δεινός, σκληρὸς, δύσκολος, δύσᾱρεστος, δυσχερὴς, πικρὸς, λυγρὸς, λευγαλέος, λυπηρὸς, ἀμειλίχος, στῦφέλιος.
- Ἀργεᾶδης, ου, ὁ, patronym. [filius Argea,] the son of Argeas. Ἰφῆα τ', Εὐῖππὸν τῷ, καὶ Ἀργεᾶδην Πόλυμηλὸν. Π. 417.
- Ἀργεῖος, εἰα, εἶδον, adj. [Argivus,] Argive, (2) Grecian. Ἀργεῖον ὄχλον' Εὐμῆνῃ δ' ἄνωγε μῖν. Orest. 119. In plur. Ἀργεῖοι. ΕΡΙΤΗ. Ἀρηῖθοι, ἐρίθυμοι, ἰδυμωοί, κρατερὸφρονες, μένεχάρμαι, μένεπτολέμοι, εὐκάρδιοι.
- Ἀργειφόντης, ου, ὁ, [occisor Argus, epith. Mercurii,¹] a name of Mercury. Ὡς ἀρὰ φωνήσας, πῶρῃ φάρμακὸν Ἀργειφόντης. κ. 302.
- Ἀργεῶδες, ων, οἱ, subst. [extremæ et inutilis rei partes,] the refuse. Σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς, τοὺς ἀργεῶδεις περὶ τρώγων. Vesp. 670. See Schol.
- Ἀργεννός, ἡ, ὄν, et ἀργῆς, ἦτος et ἑτός, adj. [albus,] white. Βουκόλος ἀργενναῖς ἐτράφης. Iph. A. 574. See also Θ. 133. et Φ. 127. SYN. Ἀργῖνοις, ἀργυφός, ἀργυφῆς, ἀργέστης, λευκός, λαμπρὸς, νίφθεις.
- Ἀργέστης, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) albus, (2) celer, velox,] white, fair; rapid. Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροισι καὶ ἀργέστοισι Νότοισι. Φ. 334. SYN. (1) Ἀργεννός, ἀργηστής, (2) θύος, ταχύς, ὥκυσ.
- Ἀργῆς, ου, ὁ, P. N. [Arges,] one of the Cyclops. Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἀργὴν ὀβριμώθυμον. Theog. 140.
- Ἀργηστής, ου, ὁ et ἡ, adj. [albus,] white. Μὴ καὶ λάβοῦσά πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν. Eumen. 181.
- Ἀργία, ας, ἡ, subst. [otium, desidia,] freedom from work, indolence, idleness. See Ἀεργία. Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἥς ἐχουσὶν ἀργίᾶς. Med. 298. SYN. Ῥαθυμία, ἀπραγμοσύνη, ἀδρανεία, ὄκνος, ὀκηρία.
- Ἀργίκεραυνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [albicans seu velox fulmen mittens,] hurling a white or rapid thunderbolt. Ζεῦ πάτερ, ἀργίκεραυνέ, ἔπος τί τοῖ ἐν φρεσὶ θήσω. T. 121.
- Ἀργῖνός, εσσα, ἐν, adj. [albus, splendidus,] bright, splendid. Λύκτον, Μιλητόν τῷ, καὶ ἀργῖνόν τῃ Λυκάστον. B. 647.
- Ἀργῖδους, ὀδοντός, ὁ et ἡ, adj. [albos dentes habens,] having white teeth. Δὴν ἐχόμεν, πάσχοντες ὧν ἐνέκ' ἀργῖδόντων. ξ. 416.
- Ἀργίπους, ὀδός, ὁ et ἡ, adj. [(1) celer, velox, (2) albis pedibus,] fleet-footed, having white feet. Ἀργίποδας κύνᾶς ἄσαι, ἔων ἀπάνευθε τῶκων. Ω. 211. SYN. Ἀργός, ἀργέστης, ταχύπους, ἀελλόπους, ἀερίπους, ὥκypous, ταχύδρομος.
- Ἀργμά, ἄρος, τὸ, subst. [primitiæ,] the first fruits offered to the gods. Ῥᾶ, καὶ ἀργμαῖά θύσῃ θεοῖς αἰετιγενέτησί. ξ. 446. SYN. Ἀκροθίνια, ἀπαρχή, ἀπαργμά.
- Ἀργός, ἑός, τὸ, et genit. antiq. Ἀργόθεν, P. N. [Argos,] the principal city in

¹ Vide Maltbeii notam de Etymologia in loco, haud minus lepidam quam veram.

- Argolis.** Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν. B. 559. **ΕΡΙΤΗ.** Ἀχαιῶν, ἱπποβοτόν, κλυτόν, Πέλασγικόν, πολυδίψιδόν, δίψιδόν, ἱερὸν, ἱππιδόν, κοῖλόν, παλαιόν, πολυπυρόν.
- Ἀργός, ου, ό, [Argus,] the name of a hound, belonging to Ulysses. Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλαρος θανάτοιο. ρ. 326.**
- Ἀργός, ή, όν, et ου, ό et ή, adj. [(1) velox, (2) albus, (3) iners, piger,] (1) active, vigorous, swift, (2) white, (3) inactive, idle, sluggish. Γλῶσσαν μὲν ἄργον, χεῖρά δ' εἶχον ἐργαῖν. Philoct. 98. SYN. (1) Ἀργίπους, τὰχὺς, (2) ἄργενός, ἀργέστης, (3) ἄεργός, ῥάθυμος, ἀπράγμων, ἄκνηρὸς, ἄδρανής.**
- Ἀργυράμοιβός, ου, ό, subst. [argentearius, nummularius,] a money-changer. Πεύθονται μὴ φαῦλόν, ἐτήτυμόν, ἀργυράμοιβοί. Theocr. 12. 37. SYN. Κολυβιστής, τραπεζίτης, χρυσάμοιβός.**
- Ἀργυρεός, εα, εόν, et contr. ους, α, ουν, adj. [argenteus,] made of silver, silvery. Ἀργυρεὸν ποίησάν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Hes. Op. 127.**
- Ἀργυρήλατός, ου, ό et ή, adj. [ex argento factus,] made of silver. Ἦν δὲ φέροντων μόχθος ἀργυρήλατους. Ion 1181.**
- Ἀργυρίδιόν, ου, τό, subst. [pecuniola,] a paltry sum of money. Ἐγωγε τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιόν. Plut. 147.**
- Ἀργυρίς, ίδος, ή, subst. [argentea phiala,] a silver cup. Ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν. Olymp. 9. 136.**
- Ἀργυρόδίνης, ου, ό et ή, adj. [argenteos seu limpidos habens vortices,] flowing like silver, silvery, clear. Οὐδ' ὄγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυρόδινη. B. 753. SYN. Λαμπρός.**
- Ἀργυροειδής, εὖς, ό et ή, adj. [argenti speciem habens, argenteus,] like silver, silvery. Δίνας ἀργυροειδεῖς. Iph. A. 752.**
- Ἀργυρόηλός, ου, ό et ή, adj. [argenteis clavis distinctus,] studded with silver. Ἡ τοῖ ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυρόηλον. Ξ. 405.**
- Ἀργυρόλογός, ου, ό et ή, adj. [qui pecuniam colligit,] raising or collecting money. Αἰτεῖ τὰχελας ἀργυρόλογους οὐτόσι. Equit. 1068.**
- Ἀργυρόπεζα, ης, ή, adj. [argenteis pedibus praeditus vel decorus,] silver-footed. Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσέ, καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν. Π. 574.**
- Ἀργυρόρροής, ου, ό et ή, adj. [argentifluus,] silver-flowing. Πέραν δ' ἀργυρόρροϊταν. Herc. F. 386. SYN. Ἀργυρόδίνης, λαμπρός.**
- Ἀργυρός, ου, ό, subst. [(1) argentum, (2) pecunia,] (1) silver, (2) money. Πλημναι δ' ἀργυροῦ εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφότερωθεν. E. 726. SYN. Ἀργυρίδον. **ΕΡΙΤΗ.** Αἰγλήεις, ἡερόεις, κλυτός.**
- Ἀργυροστερής, εὖς, ό et ή, adj. [furax,] depriving of money, robbing, also (2) deprived of money. Ξένων ἀπαιόλημ' ἀργυροστερῇ. Choëph. 989. SYN. (2) Ἀκτεάνος, ἀνολβός, αἰρός.**
- Ἀργυρότοιχός, ου, ό et ή, adj. [parietes argenti ornatos habens,] having walls decorated with silver. Ἀργυρότοιχον. Agam. 1546.**
- Ἀργυρότοξός, ου, ό et ή, adj. [argenteum acum gerens,] having a silver bow. Κλυθί μευ, Ἀργυρότοξ', ός Χρύσην ἀμφίβιβηκας. A. 37.**
- Ἀργυρώνητός, ου, ό et ή, adj. [argento emtus, v. gr. servus,] purchased with money, a slave. Φθείροντ' αἱ πλοῦτ' ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς. Agam. 922.**
- Ἀργυφεός, α, όν, et ἀργυφός, ου, ό et ή, adj. [albus propter texturam,] silver, white, brilliant. Αὐτὴ δ' ἀργυφεόν φάρος μέγα ἐννύτῳ νύμφη. ε. 230. See also κ. 85. SYN. Ἀργεννός, λευκός, λαμπρός.**
- Ἀργώ, ός, contr. ους, ή, subst. [Argo,] the name of the ship in which Jason sailed in quest of the golden fleece. Χρύσειον μετὰ κῶας εὐξυγὸν ἡλᾶσαν Ἀργώ. Apoll. 1. 4. **ΕΡΙΤΗ.** Ἰησόνις, Πηλιάς, εὐλάλος, εὐπλόδος, ποντοπόρος, γλαφύρα, κοίλη, καλλιπρωρός, θοά. **PHR.** Πασῶν προφέρεσταιρ' νηῶν.**
- Ἀργῶς, η, όν, adj. [Argous,] belonging to the ship Argo, of Argo. Ταυτὸν ἐννεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος. Med. 477.**
- Ἀρδεύω, et ἄρδω, f. ἄρσω, v. [irrigo, ad aquo,] to water, to moisten, to make wet. Ὅσην πλατύρρους Νεῖλός ἀρδεύει χθονά. P. V. 877. See also**

Theocr. 15. 30. et Pers. 806. SYN. Ἐπαρδεύω, διαίνω, βρέχω, ὑπόβρεχω, κατὰβρέχω, ὀχετήγῃω, ὀχετεύω, ῥαίνω, πῶτίζω.

* Ἀρδην, adv. contr. ἀέρδην, [alte, funditus, omnino,] entirely. Καὶ Ἀἴμονδ' ἀρδην ἀρσένων ἐξέκτισαν. Hec. 875.

* Ἀρδμός, οὐ, ὁ, subst. [irrigatio, aquatio,] irrigation, watering, a watering-place. Παντοίη, ἐν δ' ἀρδμοῖ ἐπηέτανοι παῖεσσι. v. 247. SYN. Διαβροχή, πότισμός.

* Ἀρεθουσα, ἡς, ἡ, P. N. [Arethusa,] the name of a fountain in Ithaca, (v. 408.) in Smyrna, and at Syracuse; the last is the most celebrated. Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα χαῖρ', Ἀρεθοισα. Theocr. 1. 117. EPIITH. Εὐειδής, κἀλή, εὐρρύθους, Συρακοσίη.

* Ἀρειά, ἡς, ἡ, subst. [minæ,] a threat. Πολλὰ δὲ μειλιχιοῖσι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ. P. 431. SYN. et EPIITH. See Ἀπειλή.

* Ἀρειός, et Ἀρηϊός, α, ὄν, adj. [Martius, Mavortius, martialis, bellicosus,] of or belonging to Mars, martial, warlike. Πάγοισιν ἐν Ἀρειοῖσιν εὐσεβεσάτην. Orest. 1667.

* Ἀρεῖφάτος, et Ion. ἀρηῖφάτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [in bello interfectus, bellicus,] slain in war, belonging to war. Εὐδαιν ἔωμην ἐκ κύπων ἀρεῖφάτων. Rhes. 124. See also T. 31.

* Ἀρείων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [potior, melior, præstantior,] better, braver. Ἀτρείδην, ἥ ἤρ τι τὸδ' ἀμφοτέροισιν ἀρεῖον. T. 56.

* Ἀρείων, ὄνός, vel potius Ἀρίων, ὁ, P. N. [Arion.] Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα διὸν ἐλαύνοι. Ψ. 346.

* Ἀρεκτός, ον, ὁ et ἡ, poet. pro ἄρρεκτός, adj. [infectus,] not performed. Οὐδὲ διατρίβειν' ἐτὶ γὰρ μετὰ ἔργον ἀρεκτόν. T. 150. SYN. Ἀπρακτός, ἀποιήτος.

* Ἀρέσκω, f. ἀρέσω, et (2) ἀρέω, v. [(1) placo, concilio mihi, (2) placeo,] (1) to appease, to win over, (2) to please. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τέθηγμένον. Aj. Fl. 584. SYN. (1) Ἰλάσκω, εὐμένιζω, πρᾶυνω, (2) ἀρέσκωμαι, ἀπαρέσκωμαι, ἱλάσσωμαι, ἱλάσκωμαι, ἀνδάνω.

* Ἀρεστός, ἡ, ὄν, adj. [gratus,] agreeable, satisfactory. Σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἶη. C. R. 1097. SYN. Εὐἄρεστός, ἀσμένος, ἡδύς, ἐπαινετός.

* Ἀρετάω, v. [virtutis felicitatem adsequor,] to receive the happy effects of virtue. Ἐξ εὐηγέσης ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. τ. 114.¹ SYN. Εὐτυχέω.

* Ἀρετάων, ὄνός, ὁ, P. N. [Aretaon.] Ἐγχεῖ χαλκεῖψ' Τεύκρος δ' Ἀρετάονα διὸν. Z. 31.

* Ἀρετή, ἡς, ἡ, subst. [vis, virtus; virtus bellica,] superiority, excellence, virtue; valor. Εὐψυχίαν τὴν κἀρετὴν τῆς παρθένου. Iph. A. 1561. SYN. Ἀνδρεία, εὐδοξία, σπουδή, τὸ καλόν. EPIITH. Θεία, Ζῆθεα, εὐστεφάνος, δαιμόνια, διδασκλή, πολέμοχθος, γνησία, φίλοφρων, ἀκίνδυνος, καθάρᾳ, φᾶεννῇ, ὑψηλῇ, σάφῃ, ἐξυχοῦς, κλεινῇ, ξυνή. PHR. See Nem. 8. 59.

* Ἀρήγω, f. ἔω, v. [opitulator, opem fero, proprie in bello,] to aid, to assist or defend (in battle). Ἡ μὲν μοι πρόφρων ἐπέσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. A. 77. SYN. Ἀλέξω, ἐπαρήγω, βόηθew, ἀμύνω, παρίσταμαι, συλλαμβάνω, συμπράσσω, συμμαχῶμαι, συμπολέμιζω, ἐπικούρω.

* Ἀρηγιών, ὄνός, ὁ et ἡ, subst. [auxiliator, adjutor,] a defender, a supporter. Ἀγοιὰ μὲν Μενελάω ἀρηγιόνες εἰσὶ θεῶν. Δ. 7. SYN. Ἀλεξητήρ, σύμμαχος, βόηθος, παραστάτης, παρασπιστής.

* Ἀρηιθόος, ον, ὁ et ἡ, adj. [agilis in prælio, bellicosus,] active in battle, like Mars, warlike. Ἐρχεταί, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηιθῶν αἰζηῶν. Υ. 167.

* Ἀρηιλύκος, ον, ὁ, P. N. [Areilycus.] Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηιλύκου βᾶλε μῆρον. Π. 308. EPIITH. Ἀρειμᾶνης, ἀνδρεῖός, ἀπιστής, ἐγχεσίμωρος, δήϊός, δαΐφρων, πολέμιστής, μένεπτολέμος, μάχιμός, φίλοπτολέμος, σᾶκἐσπᾶλός, πλήξιππος.

* Ἀρηξίς, ἔως, ἡ, subst. [auxilium,] assistance, support. Ἀρηξίς; οὐδ' ἐδέρχθης.

¹ See Schol. at θ. 329.

P. V. 549. SYN. Ἀλέξεισι, βόθθειᾶ, ἄρωγῇ, ἀλκᾶρ, ἀνᾶπαυλᾶ.

Ἀρηρότως, adv. [(1) apte, (2) firmiter,] (1) fitly, (2) tightly. Ῥίψαι θελονσα στέ-
φαιον· ἀλλ' ἀρηρότως. Med. 1189. SYN. Στερέως, βεβαίως.

Ἄρης, ἔος, ὁ, P. N. [Mars, Gradivus,] Mars, the god of war. Ῥᾶρες, Ῥᾶρες,
βροτόλοιγῃ, μίαιφονῇ, τειχεσὶπλητᾶ. E. 31. SYN. Ἐνυαλῖος. EPIΘH. ἀνδρῶ-
φόνος, ἀνδρεφόντης, ἀργαλέος, ἀνίκητος, ἀλλοπρῶσαλλος, ἀλεγεινός, ἀτερπής,
αἰδηλος, ἀμαιμάκετος, ἀπειρής, ἀκαμάτος, ἀτάρβητος, ἀμείλιχος, ἄγριος, ἄχαι-
κος, αἰνῶμάνης, ἀλκίτυπος, βάρβαρος, βᾶρς, βᾶρμηνις, δεινός, δῖος, δῆϊος,
δριμύς, δάφεινός, δόρυσσος, δόλοεις, ἐγγεσπάλος, εὐθώρηξ, ξάμενις, θοῦρος,
θρᾶσος, Θρηκίος, θερμός, θῶς, ἱππῖος, κόρυθαῖος, καρχαρόδων, κρατερὸς, λαοσ-
σός, λοίγιος, λυγρός, λαοδάμας, μῖάστωρ, μένεχαρμος, ὄξυς, οὐλός, ὄβριμος,
πῶλυδάκρυς, πῶλυμοχθός, πίκρος, στῦγερὸς, σιδήρεος, σχετλίος, τᾶμείσιχρος, τοξό-
δαμνος, ὑπέρβιος, χάλκεος, χρυσήνιος, φοινῖος, φίλαιμάτος, φησίμβροτος, παγκρά-
της, χάλκασπις, ὠκός, ὠμόφρων, ἄτος πόλεμοιο, ἀκόρητος αὐτῆς, χρυσὸπλήξ.
See Hyman. of Hom.

Ἀρήτη, ἡς, ἡ, P. N. [Arete,] the wife of Alcinoüs. Ἀρήτη, θυγάτηρ Ῥήξινδρος
ἀντιθέοιο. η. 146. EPIΘH. Λευκώλενος, ῥόδοπηχὺς, ἀγάκλειτῇ, βασίλειᾶ.

Ἀρητήρ, ἡρὸς, ὁ, et ἀρητείρᾶ, as, ἡ, subst. [sacerdos,] a priest or priestess.
Οὐνέκᾳ τὸν Χρῶσιν ἡτίμησ' ἀρητήρᾳ. A. 11. SYN. Ἴερεὺς, θεόπρωτος, θυτήρ,
θυηπῶλος, θύοσκόος.

Ἀρητός, ου, ὁ, P. N. [Aratus,] Τοῖσι δ' ἅμᾳ Χρῶμιος τῇ καὶ Ἀρητος θεοειδής.
P. 494.

Ἀρητός, ἡ, ὅν, Ion. pro ἄρατος, adj. [(1) precibus expetitus, (2) detestabilis,]
(1) prayed for, (2) to be deprecated. Ἀρητὸν δὲ τόκευσι γόν, καὶ πένθος
ἐθηκᾶς. P. 37. SYN. (1) Εὐκτός, εὐκταῖος, (2) ἀπενκτός, βλαβερὸς, ἐπᾶρατος.

Ἀρθμῶ, v. [concilior, amicitiae vinculo jungor cum aliquo,] to be joined in
friendship. Ἡδ' αὖτ' ἐν φίλότητι διέτμαγῃ ἀρθμήσαντῃ. H. 302. SYN. Φί-
λῶμαι, ὁμόνῶ, ὁμόγνῶ, ὁμόφρονῶ, συμφωνῶ.

Ἀρθμῖος, ου, ὁ, adj. [amicus,] friendly. Ἡκᾶχέ Θεοσπρωτός· οἱ δ' ἡμῖν ἄρ-
μῖοι ἦσαν. π. 427.

Ἀρθμός, ου, ὁ, subst. [amicitia,] friendship. Λητοῖδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ
φίλότητι. Hom. Merc. 521. SYN. Φιλία, φίλότης, ὁμόνοια, ὁμόφροσυνή, σύμ-
βασίς, συνθήκη.

Ἀρθρὸν, ου, τὸ, subst. [artus,] a joint, a limb. Μάρψας πῶδος νῖν, ἀρθρὸν ἢ
λυγίζετᾳ. Trach. 792. SYN. Μῆλος, δεσμός τῶν νεύρων, ἄρμος.

Ἀριάδνη, ἡς, ἡ, P. N. [Ariadne,] the daughter of Minos. Δαῖδάλος ἡσκησεν
καλλιπλὸκᾶμῳ Ἀριάδνῃ. λ. 320. EPIΘH. Δυσέρως, εὐπλοκάμους, καλλιπλοκάμους.
Ξανθή, Μινωῖς, τηλεκλειδῖς.

Ἀρίγνως, et ἀρίγνωτος, ἡ, ὅν, adj. [valde notus, clarissimus,] well known. Ῥεῖᾶ
δ' ἀρίγνωτῃ πέλεται, καλαὶ δὲ τῇ πᾶσαι. 2. 108. See also Nem. 5. 21. SYN.
Ἀμφιβόητος, περίβοητος, ἐκδηλός, αἰμυνηστος, φανερὸς.

Ἀρίγνωτος, ου, ὁ, P. N. [Arignotus,] Νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπί-
σται. Equit. 1278.

Ἀρίδακρὺς, ὅς, ὁ et ἡ, adj. [propensus ad lacrymandum, multum lacrymans,]
inclined to shed tears, weeping, lamenting. Κλάζω δ' αὖ γόν ἀρίδακρυν.
Pers. 941. SYN. Πόλυστονός, γοῦρος.

Ἀριδείκετος, et ἀριδηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde inclytus, præclarus,] very distin-
guished. Ἡ τεκὲ Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν. 2. 320. See also Apoll.
3. 615.

Ἀρίζηλος, ἡ, ὅν, et ἀριζήλωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum æmulandus, conspicuus,]
very enviable, highly distinguished, remarkable. Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτῃ
τ' ἰαχὲ σάλπιγξ. Σ. 219. See also Equit. 1329.

Ἀρήκῳς, ου, ὁ et ἡ, adj. [obediens, exaudiens, dicto audiens,] listening to,
propitious. Ῥίμφᾳ Μελαντίους ἀρήκῳς, αἶτ' ἐνὶ πόντῳ. Apoll. 4. 1707. SYN.

¹ Dr. Maltby rightly supposes that the penult. of the first Ῥapes is long by the influence of the
metrical ictus. See his note on the word.

- Peloponnesus amongst themselves. Ἄριστόμαχον γένος Ἡρακλέος¹ βασιλεύει. Pyth. 10. 4.
- Ἄριστον, *ον*, τὸ, subst. [prandium,] dinner. Ἐσθμῆνως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντ' ἄριστον.² Ω. 124.
- Ἄριστύνους, *ον*, ὁ *et* ἡ, adj. [benevolus,] excellently intentioned, well meaning, kind-hearted. Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἄριστύνου Κυθήρειος. Mus. 273. SYN. Εὐνός, εὐμένης, προφρων.
- Ἄριστόπωνος, *ον*, ὁ *et* ἡ, adj. [optime laborans,] successfully working. Ἄριστόπνοις χερσὶ κράτειν. Olymp. 7. 94. SYN. Πόλυπώνος, φίλδοπώνος.
- Ἄριστος, *η*, *ον*, adj. superl. of ἀγαθός, [optimus, præstantissimus, proprie Marte sive armis,] the best, the most brave, the most excellent. Ἄριστος, ἴλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων. H. 221. SYN. Ἀμύμων. See Ἀγαθός.
- Ἄριστοχειρ, *ειρὸς*, ὁ *et* ἡ, adj. [manu strenuus,] valiant. Πημάτων ἡμὺς ἀριστεχειρ. Aj. Fl. 935.
- Ἀρισφάλης, *εὖς*, adj. [valde lubricus,] very slippery. Σκηρίπτεσθ', ἐπεὶ ἡ φᾶτ' ἀρισφάλε' ἔμμεναὶ οὐδὲν. ρ. 196. SYN. Σφάλερός, γλίσχρος.
- Ἀρίφραδῆως, *adv*. [valde perspicue,] very expressly, very clearly. Νῦν δ', ἐπεὶ ἡδὴ σήματ' ἀριφραδῆως κατέλεξās. ψ. 225.
- Ἀρίφραδης, *εὖς*, ὁ *et* ἡ, adj. [valde manifestus,] very clear or manifest. Σῆμα δὲ τοι ἔρῳ μάλ' ἀριφραδῆς, οὐδὲ σὲ λήσει. Ψ. 326.
- Ἀρκάδες, *ων*, *οἱ*, P. N. [Arcades,] the occupiers of one district of the Peloponnesus. Πευθόμενοι³ οἳ δ' ἔσαν Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες. Apoll. 4. 263. SYN. Ἀπιδανῆες. EPITH. Ἐγχεσίμωροι.
- Ἀρκάδια, *as*, ἡ, P. N. [Arcadia.] Οἳ δ' ἔχον Ἀρκάδιην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰτῶ. B. 603.
- Ἀρκεσίλαος, *ον*, ὁ, P. N. [Arcesilaüs.] Ἀρκεσίλαός τε πρόθυγος τε Κλονίος τέ. B. 495.
- Ἀρκῆσις, *εἰως*, ἡ, subst. [auxilium, utilitas,] assistance, defence, support. Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλεποντός ἀρκῆσις; Œ. C. 74. SYN. Ἀλεξητήριον, βοήθειά, ὄνησις, ὠφέλειά, ὠφέλημα.
- Ἀρκευθός, *ον*, ἡ, subst. [juniperus,] the juniper. Ἀ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κόμασαι. Theocr. 1. 133.
- Ἀρκῶ, *f*. ἔσω, *v*. [(1) arceo, propulso, (2) opitulator, (3) sufficio,] (1) to repel, (2) to assist, (3) to be sufficient. Οὐκ ἤρκεσέ σοι μὲρον Ἀδμήτου. Alcest. 32. SYN. (1) Ἀμύνω, (2) βόηθῶ, (3) ἐπαρκῶ.
- Ἀρκίος, *ον*, ὁ *et* ἡ, adj. [sufficiens,] sufficient, adequate. Τῶν νῦν ἦντιν' ἐγὼ τίσαι χάριν ἀρκίος εἰμὶ. Apoll. 2. 801. SYN. Ἐπαρκής, ἐξαρκής, αὐτάρκης, ἄξιός, δυνάτος, ὠφέλιμος.
- Ἀρκτός, *ον*, ὁ *et* ἡ, subst. [ursus et ursa,] (1) a bear, (2) the Bear, one of the constellations. Στρέφεται ὅτ' Ἀρκτός ἡδη. Anacr. EPITH. (1) Ἀλέγεινός, ἀναιδής, ἀγρίος, ἀμυμακέτος, ἀταρβής, θαρσάλεός, κρυερός, λυσσᾶς, λάσιόυχην, ὄρεστιᾶς, στυγερός, ὠμβρόρος, χαιτήεις, (2) Ἀρκᾶς, βόρειος, ξηρά. SYN. (2) ἄμαξᾶ, κύνδοσυρις, ἑλίκη.
- Ἀρκῦς, *υῖος*, ἡ, subst. [rete, cassis,] a net. Πλεξάμενός ἀρκῦς. Lysistr. 791. SYN. Ἀμφίβληστρον, ἀμφίβδλη, δίκτυον.
- Ἀρκυστάτος, *η*, *ον*, adj. [inextricabilis,] inextricable. Πέπτωχ' ὁ τλήμων ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις. Soph. Electr. 1504.
- Ἀρμά, *αῖτος*, τὸ, subst. [currus, item P. N. (vid. B. 499.)] a car, a chariot. Γένουθ' ὑφ' ἁρμάτων ἡγάγον φίληνίους. P. V. 465. SYN. Ἀμαξᾶ, ὄχος, ὄχημα, δίφρος. EPITH. Ἀγκυλόν, αἰψήρον, δαιδᾶλεον, εὐζυγόν, εὐξόον, εὐτροχόν, εὐπέπυκασμενον, καλλιζυγές, χρυσεῶτευκτόν, καμπύλον, κολλητόν, τετραόρον, τέ-

¹ Ἡρακλέος is here a molossus. See Antistr.

² Others read ἐντύνοντο ἄριστον, and prefix the digamma to ἄριστον. The antepenultima of ἄριστον is always long in writers subsequent to Homer; and the two passages in which ἄριστον occurs in Homer may not interfere with the usual metre by reading ἐντύνοντ'. See however Heyne's note at Ω. 124. and Clarke.

- θριππὸν, σέλασφόρον, ποικίλον. PHR. Ἀρμάτων ὄχος.
 Ἀρμάλια, ας, ἡ, subst. [demensum, alimentum, cibus,] a portion or allowance of food. Ἀρμάλιαν ἔμμηνον ἔμετρήσαντο πένεσται. Theocr. 16. 35. SYN. Τροφή, ἐδωδή, σιτίον, σίτος.
 Ἀρμάμαξά, ης, ἡ, subst. [carruca, rheda,] a litter, a palanquin. Ἐφ' ἀρμάμαξων μαλθάκως κατὰκείμενοι. Acharn. 70.
 Ἀρμάτειος,¹ α, ὄν, adj. [ad currum pertinens,] belonging to a chariot. Ἀρμάτειον, ἀρμάτειον μέλος. Orest. 1380. SYN. Λεπτός, ὀξύφωνός.
 Ἀρμάτεύω, v. [aurigo,] to drive a chariot. Ἡῶσιν ἀρμάτεύσας. Orest. 989. SYN. Ἠνίοχέω, ἡνίοχέω, δίφρηλάτew, ἰθύνω. PHR. Πτανὸν δίωγμα πῶλον τεθριππὸβάμυν, στύλw δίφρυνειν.
 Ἀρμάτηλάτης, ου, ὁ, subst. [auriga,] the driver of a chariot, a charioteer. Εἰσηλθε πολλῶν ἀρμάτηλάτων μετὰ. Soph. Electr. 700. SYN. Δίφρηλάτης, ἡνίοχος, ἡνίοχεύς, ὑφηνίοχος, τροχληάτης.
 Ἀρματόκτυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [edens strepitum e motu curruum,] sounding from the motion of carriages. Τὸν ἀρματόκτυπον ὁτόβον. Sept. Theb. 188.
 Ἀρματόπηγος, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [curruum fabricator,] a carriage-maker. Τὴν μὲν θ' ἀρματόπηγος ἀνὴρ αἰθωνί σιδήρω. Δ. 485. SYN. Τέκτων.
 Ἀρματροχία, ας, ἡ, et poet. ἀρματροχίη, ης, subst. [orbita,] the track of a carriage. Γίνετ' ἐπισσώτρων ἀρματροχίη κατόπισθεν. Ψ. 505.
 Ἀρμένος, η, ὄν, item ἀρόμενος, adj. [adaptatus, habilis,] fitted, suitable. Δῶκε μὲν οἱ πελέκυν μέγαν, ἀρμένον ἐν πάλᾳμυσσι. ε. 234. SYN. Ἡρμοσμένος, ἀρμυδός, προσηκων ἐπιτήδειος, ἐρίηρος, ἱκανός, σύμφηρος, οἰκεῖος, σὺνφῶδος.
 Ἀρμόζω, f. σω, v. [(1) adapto, (2) convenio,] to adapt, to suit, to fit. Ἐλίσσ' ἐμοῖς νότοις, καὶ στήμ' ἀρμόσων. Med. 76. Συναρμόττω, προσηκω, συγγίνομαι, ἄπτω, συνάπτω, ἀρτίζω, ἀρτώνω, συντίθημι, συνάγω, πρῶσάπτω.
 Ἀρμοῖ, et ἀρμοῖ, adv. [modo, vixdum, nuper,] lately, just now. Ἀρμοῖ πέπανμαι τοὺς ἐμούς θρηνῶν πόνους. P. V. 636. SYN. Ἀρτί, ἀρτίως, νέωστί, ἐξαίφνης.
 Ἀρμόνια, ας, ἡ, P. N. [Harmonia,] the mother of the nine Muses. Ξανθὰν Ἀρμόνιαν φύτευσαι. Med. 830. EPITH. Ἄπυνός, ἀφυστός, βδωπῖς, λιποπάτρῖς, παμμήτωρ, ξανθή.
 Ἀρμόνια, ας, ἡ, subst. [compages, concentus,] arrangement, harmony. Ἀρμόνῃα κακὰ δύσ-τανός. Hipp. 161. SYN. Σύστασις, σὺνφῶδια, ἀρμός. EPITH. Ἐνθεός, διὰ, ἐράτῃ, σφῆ, ὁμῶφυνός.
 Ἀρμός, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [compages, aptus ordo,] a fastening, a joining, harmonious order. Ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὡς ἰδὼ διπλοῦν κακόν. Med. 1312. See also Helen. 410.
 Ἀρμόστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [gubernator,] the director, the commander. Ἄγαμέμνων, ἀνδρῶν ναυβᾶτων ἀρμόστωρ. Eumen. 450. (Sch.) SYN. Διάκτωρ, ἀρχός, ἀρχων, βασιλεύς.
 Ἀρναῖς, ἰδός, ἡ, subst. [pellis agnina,] a lamb's skin. Ἡ μὲν ἀρνακίδας τὲ καὶ εἰρίᾳ τῇδε πάτησεῖ. Theocr. 5. 50.
 Ἀρνεῖος, οὔ, ὁ, subst. [agnus adultus,] a full-grown lamb. Ἀρνεῖον δ' ἐμοῖ οἶφ' εὐκνήμιδες ἐταῖροι. ι. 550. EPITH. Δασύμαλλός, πηγεσίμαλλός, μελαινόχρῶς. SYN. Κρίος, κτῖλος, ἄμνος. PHR. Μήλων ὅχ' ἀριστὸς ἀπάντων.
 Ἀρνεῖμαι, v. [nego, recuso,] to deny, to refuse. Ἄ δ' εἶπὼν εἰς ἀπαντὰς, οὐκ ἀρνήσομαι. Hec. 303. SYN. Ἀπαρνεῖμαι, ἐξαρνεῖμαι, ἀποφάσκω, ἔξαρνος εἰμι.
 Ἀρνευτήρ, ἦρος, ὁ, subst. [urinator,] a diver. Πάντ' ἀμύδῃς κεφαλῆς· ὁ δ' ἀρ' ἀρνευτήρῃ εὐκίως. M. 385. SYN. Κυβιστητήρ, κύλυμβητήρ.
 Ἀρνη, ης, ἡ, P. N. [Arne,] a town in Boeotia. Οἱ τὲ πολυσταφύλον Ἀρνην ἔχον, οἱ τὲ Μιδεῖαν. B. 507. EPITH. Βοτρυόεσσα, πολυσταφύλός.
 Ἀρνησίμος, η, ὄν, adj. [inficiandus,] which must be denied. Ἐμοῖ δὲ τούτων

¹ The dirge which the Trojans uttered when they saw the body of Hector dragged round the walls behind the chariot of Achilles. Plutarch Op. Mor. p. 596 & p. 2077. calls a certain kind of harmony ἀρμάτειος νόμος. See Steph. Th. tom. 1. c. 585. H.

- οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον. Philoct. 74.
- * Ἀρνησίς, ἔως, ἡ, subst. [negatio,] denial. * Ἀρνησίς οὐκ ἐνεστίν ὧν ἀνιστορεῖς. CE. R. 578.
- * Ἀρνυμαί, v. [in me suscipio, conor vindicare vel adipisci,] to take upon oneself, to claim. * Ἀρνύμενος πατρός τ' ἔμεγα κλέος, ἡδ' ἔμὸν αὐτοῦ. Z. 446. SYN. * Ἀπαιτῶ, λαμβάνω, ἀπολαύομαι, ἐπιτυγχάνω.
- * Ἀρῶσις, ἔως, ἡ, subst. [(1) aratio, (2) arum,] (1) a ploughing, (2) a ploughed field. * Ἐν δ' ἀρῶσις λείη· μάλ' αὖ κεν βάθ' ὑ λήϊον αἰέν. ι. 134. SYN. * Ἀρῶσις, ἄγρος. EPIITH. Πόλλυλῆϊός, λίπαρά.
- * Ἀρῶτηρ, ἥρως, et ἀρῶτης, ου, ὁ, subst. [arator, agricola,] a ploughman. Ποιμῆν, οὐδ' ἀρῶτηρ, εἶς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ πάρεξει. Ψ. 836. EPIITH. * Ἀκάματός, τὰλαεργός, κρατέρως, διζυρούς.
- * Ἀρῶτός, ου, ὁ, subst. [(1) aratio, (2) tempus arandi, (3) seges,] ploughing, the time of ploughing; the result of ploughing, a crop; a year. Μῆτ' ἀρῶτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινά. CE. R. 278. SYN. * Ἀρῶσις, ἐνίαντός.
- * Ἀρῶτρίω, et ἀρῶν, v. [aro,] to plough. Τῇ πρὸ' ἀροτρίῳ τῷ σὺν ἡντῆτο. Call. 3. 161. See also ι. 108. SYN. * Ἀλόκιζω, πόλλω. PHR. Χθονὰ τὰράσσω.
- * Ἀροτρὸν, ου, τὸ, subst. [aratrum,] a plough. Νεῖον ἀνέλεγκτον βόε οἶν' ὀπ' ἐ πηκτὸν, ἀροτρὸν. ν. 32. EPIITH. * Ἀδάμαντινὸν, μὲγερὸν, εὐκαμπές, ἰμέρῳ, πηκτὸν.
- * Ἀρουρά, as, ἡ, subst. [(1) arum, (2) terra,] (1) ploughed land, (2) land, earth. Πλησὺν ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἀρουρά. Γ. 115. SYN. (1) Λήϊον, ἄγρος, (2) γαῖα, γῆ, αἶα, χθών, πέδον. EPIITH. * Ἀνθόφωρος, ἄφνειος, βάθυλῆϊός, βάθειά, διψάς, ἐρίβωλός, ζειδωρός, καρποφῶρός, θάλεθονσά, μάλ' ἀκῆ, οἰκεία, πυρὸφωρός, πείρ' αὖ, πόλυκτεᾶνός, ὕγρα, φέρεσιβίος, χιόνώδης, ψαμάθωδης.
- * Ἀρουραῖος, et Dor. * Ἀρωραῖος, α, ὄν, adj. [ruralis,] rural. * Ἄλθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ; Ran. 840. See also Acharn. 762. SYN. * Ἀγροικός.
- * Ἀρπάγδην, adv. [raptim,] rapidly. * Ἀντ' αἶ ἀρπάγδην ὀπίσω φέρῃν, ὄφρ' ἐπέλασσάν. Apoll. 1. 1017.
- * Ἀρπάγῃ, ἡς, ἡ, subst. [raptus, rapina,] a rape, a carrying off. * Ὄν, εἰτέ χρή- ζεις, θηροῖν ἀρπάγῃν πρόθεσ. Eur. Electr. 896.
- * Ἀρπάγιμος, η, ὄν, adj. [rapto quæsitus,] obtained by violence. * Ἀρπάγιμας ὅκ' ἀνυστὰ μετέστίχεν ἱχνυῖά κώρας. Call. 6. 9.
- * Ἀρπάζω, f. ξω et σω, v. [rapio, abripio, prædor,] to carry off, to plunder. Κῦμα μὲγ' ἀρπάξαν, μέλεθ δὲ μοῖ ἐσσεταῖ ὀρμή. ε. 416. SYN. * Ἀπαιρῶ, ἄγρεύω, ληίζω, κλέπτω.
- * Ἀρπακτήρ, ἥρως, et ἀρπαξ, ἄγρος, ὁ, subst. [raptor,] a plunderer. * Ἀρπῶν ἡδ' ἐρί- φων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες. Ω. 262. See also Hes. Op. 354.
- * Ἀρπᾶλῶς, adv. [avide, rapaciter,] rapaciously. * Ἀρπᾶλῶς, ἄκων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν. ξ. 110. SYN. * Ἀρπάγδην, τὰχῶς.
- * Ἀρπᾶλίζω, v. [avide excipio,] to receive greedily. Πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἀρπᾶ- λίζετέ. Sept. Th. 229. SYN. * Ἀφαιρῶ, ἐπιδιώκω, ἀσμένως δέχομαι.
- * Ἀρπη, ἡς, ἡ, subst. [falx,] a pruning-hook, a sickle, a scythe. Σκαιῇ, δεξιτέρῃ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἀρπην. Hes. Theog. 178. SYN. Δρεπᾶνόν, δρεπᾶνη, ζάγ- κλον. EPIITH. * Ἀγκυλόδους, γαμφώνυξ, καρχάρδους, μακρά, ὀξύτομος, χαλκή- λατός.
- * Ἀρπη, ἡς, ἡ, subst. [avis quædam rapax,] a kind of kite. * Ἡ δ', ἀρπη εἰκνυῖα τάνυπτερόν γι' λιγυφώνω. T. 350.
- * Ἀρπυῖα, as, ἡ, subst. [Harpyia,] a Harpy. Νῦν δὲ μὴν ἀκλειῶς Ἀρπυῖαι ἀνη- ρεῖσαντο. ξ. 371. SYN. Τάχεϊά, θῶν, ὠκύπετης, ποδάργη, ἡκυκῶμος.
- * Ἀρρήκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non fractus, insolubilis,] unbroken, not to be broken, strong. * Ἀδάμαντινων δεσμων ἐν ἀρρήκτοις πέδαις. P. V. 6. SYN. * Ἀρρώξ, στέρεος, βεβαιοῦς, ισχυρός, ἀλύτος, δύσλυτος.
- * Ἀρρῆν, et Att. * Ἀρσην, ἐνός, ὁ et ἡ, adj. [mas, virilis,] male, masculine. Καὶ Λημνὸν ἀρδην ἀρσένων ἐξόκισαν. Hec. 875. SYN. * Ἀρρένογενής, μέγας, κρα- τέρως.
- * Ἀρρήνης, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [ferus, sævus,] savage, fierce. Νῦν δὲ λίην ζακτόν

¹ See Trach. 69, where ἀρῶσις is used for ἐνίαντός.

- τι καὶ ἀρρήνους γένει' αὐτως. Theocr. 25. 89. SYN. Χάλεπτος, ἀγρίος, δυσχερής.
- * Ἀρρήτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [non dictus, nefandus,] not spoken, not to be spoken, shocking. Ἀρρήτ', ἀνωμόμαστᾶ, θαναμάτων πέρα. Hec. 705. SYN. Ἀφᾶτος, ἀφραστὺς, ἀθεμιτὺς, ἀνόςιος, ἀφθεγκτὺς, ἀφθογγὺς.
- * Ἀρρίχος, ου, ὁ et ἡ, subst. [cophinus,] a basket. Ἄλλ' ὡς τᾶχιςτᾶ σὺ μὲν ἴδων τὰς ἀρρίχους. Av. 1309. SYN. Σπύρις, κόφινος.
- * Ἀρρύθμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [immoderatus,] immoderate, disorderly. Μηδ' ἀρρύθμος ἔλθοις. Hipp. 531. SYN. Ἀμέτρητος, ἀτακτὸς, ἀμουνός, πᾶράπληξ.
- * Ἀρρύσαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui pignoris loco captus non est,] not taken as a pledge. Καρρύσιάστους, ζύν τ' ἀσυλία βροτῶν. Æsch. Supp. 613.
- * Ἀρρώξ, ωγός, ὁ et ἡ, adj. [non fractus,] unbroken. Καὶ χέρας ἀρρώξ, οὐδ' ἐπημαξενμένη. Antig. 251. SYN. See Ἀρρήκτος.
- * Ἀρς, ἀρνός, ὁ et ἡ, subst. [agnus,] a lamb. Ὅποτε χρυσείας ἐρὶς ἀρνός. Orest. 803. SYN. Ἀρνεῖος, ἄρνός. EPI TH. Ἀπαλόχρως, μηκᾶς, νεόγνός, λευκός.
- * Ἀρσενόγενής, ἔος, adj. [masculus,] male, manly. Δυσφόρον ἀρσενόγενές. Æsch. Supp. 820. SYN. See Ἀρρήν.
- * Ἀρσενόπληθής, ἔος, adj. [maribus confertus,] crowded with males. Πνεύματι χώρας ἀρσενόπληθῆ. Æsch. Supp. 30.
- * Ἀρσινόη, ης, ἡ, P. N. [Arsinoë,] the name of two wives of Ptolemy Philadelphus, one of them the daughter of Berenice. Ἀρσινόα πάντεσσι κάλοις ἀτίταλλει Ἄδωνιν. Theocr. 15. 111. Ἀρτάκια, as, ἡ, P. N. [Artacia,] a fountain in the country of the Læstrygonians. Ἀρτάκην, ἐνθεν γὰρ ὕδωρ πρὸτ' ἄστυ φέρεσκόν. κ. 108.
- * Ἀρτάμειω, v. [trucido,] to butcher, to cut in pieces. Ἄλλ' ἀνδρᾶς ἀρτάμοῦσι λαίψηραις γνάθος. Alcest. 510. SYN. Κατασχίζω, κατᾰκόπτω, ἀποσφάττω.
- * Ἀρτάμιτιον, Dor. pro Ἀρτεμισίον, ου, τὸ, P. N. [Artemisium,] a promontory of Eubœa where Xerxes engaged with, and was defeated by, the Grecian ships. Ὅκατοι μὲν ἐπ' Ἀρταμίτιω. Lysistr. 1251.
- * Ἀρτάνη, ης, ἡ, subst. [laqueus, suspendium,] a halter, suspension. Πολλὰς ἄνωθεν ἀρτᾶνας ἐμῆς δερῆς. Agam. 848. SYN. Ἀγχώνη, ἑώρα, πλεκτάνη, ἱμάς, βρόχος.
- * Ἀρτᾶω, v. [suspendo,] to hang, or suspend. Ἰμαῖσιν εἰς τοῦπισθεν ἀρτήσας δέμας. Hipp. 1217. SYN. Ἀπαρτᾶω, ἀναρτᾶω, ἐπὶκρέμαμαι.
- * Ἀρτέμης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [integer, sanus,] unhurt, entire, sound. Νοστήσας εὐροίμ' σὺν ἀρτέμееσσι φίλοισιν. N. 43. SYN. Ἀβλάβης, ἀτρωτός, ἀρτίος, σόος, ὑγιής.
- * Ἀρτέμις, ἰδός, acc. ἰδᾶ et ἴν, ἡ, P. N. [Diana,] Ἀρτεμίδι σὲ ἐγωγέ, Διὸς κόρη μεγαλοῖ. Ἐ. 151. EPI TH. Πόντιᾶ, πόντιᾶ, κελᾰδεινῇ, χρυσηλακάτος, ἐλαφηβόλος, ἰσχεαῖρᾶ, αἰδοῖα, ἀγνή, ἀγρότερα, εὐπλοκάμους, χρυσήνιός, χρυσόθρονός, ἀπειρῆς, ἀδμητός, ἀγκυλοτοξός, γαιήσχος, εὐσιφᾶνός, ξανθῇ, ὀρειβάτης, χρυσέόβουσιρυχός, λῶχεῖα. See Hymn to Diana.
- * Ἀρτηρία, as, ἡ, subst. [ocis iter; vena vitalis,] the windpipe, an artery. Βέβρωκε σάρκας, πλεύμῶνός τ' ἀρτηρίας. Trach. 1056. SYN. Φλέψ, πνεύματός et αἷματος διαρρύη.
- * Ἀρτί, adv. [recenter, jam, olim, nunc,] recently, just now, lately, now. Ἐεῖν, ἡ ἀρτί σὲ μάλλον Ἄχαιοι εἰσδρῶσιν. v. 166.
- * Ἀρτιάζω, v. [ludo par impar, computo,] to play at odd and even, to calculate. Στατήρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν. Plut. 817. SYN. Παίζω.
- * Ἀρτίβρεφής, ἔος, adj. [ab infante editus,] uttered by a newly-born child. Ἀρτίβρεφέις βρέμονται. Sept. Theb. 342.²
- * Ἀρτιδάκρυς, ὅς, ὁ et ἡ, adj. [recens lacrymans,] recently weeping. Ὡς ἀρτιδάκρυς εἰμὶ καὶ φόβον πλέα. Med. 899.
- * Ἀρτιέπης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. ["ap. Hom. in sensu minus hono, apta ad fraudem loquens; (2) ap. Hes. et Pind. veridicus, (3) garrulus,] speaking with an in-

¹ See Damm. c. 2164.² See Dr. Blomfield's note on the passage.

- ention to impose, (2) speaking truly, (3) ready in speech, talkative. Πολλὰ μὲν ἀρτίεπής. *Isth.* 5. 58. *SYN.* Λέγειν δεινός or ἱκανός, ἀδόλεσχός.
- Ἀρτιζῦγία, *as, ἡ*, subst. [recens conjunctio,] a recent union. Πόθεν οὐσαῖ ἰδεῖν ἀρτιζῦγιαν. *Pers.* 548.
- Ἀρτίζω, et ἀρτίζομαι, *v.* [compono, paro,] to arrange, to prepare. Ὑδατὶ δ' ἐν μέσσω νύμφαι χόρον ἀρτίζοντο. *Theocr.* 13. 43. *SYN.* Ἀπαρτίζω, κάταρτίζω, ἀρτύω, ἐξαρτύω, ἀρμόζω, συναρμόζω, διακοσμέω, ἐτοιμάζω, εὐτρέπιζω, συντάσσω.
- Ἀρτίθανής, *εὖος, ὁ et ἡ*, adj. [recens mortuus,] recently dead. Δωμάσιν ἀρτί-
θάνῃ τοῦ γὰρ. *Alc.* 616.
- Ἀρτίκολλός, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [recens, i. e. accurate glutinatus,] recently or closely glued or attached, clinging closely. Πλευραῖσιν ἀρτίκολλός, ὥστε τέκτονός. *Trach.* 770.
- Ἀρτίμαθής, *εὖος, ὁ et ἡ*, adj. [recens doctus,] but recently become acquainted with. Ἀρτίμαθής κάκων. *Hec.* 685. *SYN.* Ἀρτίδῆς.
- Ἀρτίος, *α, ὁν*, adj. [par, integer, &c.] even, suitable to, entire. Τίεν δηλ-
κίης, ὅτι οἱ φρέσιν ἀρτιά ἤδη. *E.* 326. *SYN.* Ἀρτέμης, ἴσος, σύμφωνός, ἀρμό-
δός, ἀτάλαντός, ἀκέραιός, ὑγίης, τέλειός.
- Ἀρτίπλουτός, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [recens ditatus,] recently acquired. Λαβὼν, πέ-
νης ὥς, ἀρτίπλουτὰ χρήματᾶ. *Æsch. Suppl.* 742.
- Ἀρτίπους, et ποῖτ. ἀρτίπος, *πόδός, ὁ et ἡ*, adj. [pedibus integer et valens,] active in the feet, nimble. Ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτός ἀρτίπους θρώσκει δόμους. *Trach.* 58. See also *I.* 501.
- Ἀρτίτομός, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [modo amputatus,] lately cut. Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βῆσιλῃ κομίζων. *Apoll.* 4. 1515.
- Ἀρτίτροπος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [puerilem ætatem vix egressus,] Κλαυτὸν δ' ἀρτίτρο-
ποις. *Sept. Theb.* 323.
- Ἀρτίφρων, *ὄνος*, adj. [integra mente præditus,] sensible, prudent. Οὐτὶ μάλ' ἀρτίφρων· ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἐκαστᾶ. *ω.* 260. *SYN.* Σόφός, εἰδήμων, ἀσκηθής, εὐκάρδιός.
- Ἀρτίχριστός, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [recens unctus,] recently anointed, or spread. Ἔως ἂν ἀρτίχριστὸν ἀρμόσαιμι πον. *Trach.* 700.
- Ἀρτίως, *adv.* [(1) integre, perfecte, (2) modo, nuper, tandem,] entirely, com-
pletely, justly; now, lately, at length. Τὴν τ' ἀρτίως θάνοῦσάν ἐκγόρον σέθεν.
Hec. 941. *SYN.* Τέλειως, ὑγίως, ἀρτί, νέωσι, πάλιν, αὐτίκα, νῦν.
- Ἀρτίπῶλῖς, *ἰδός, ἡ*, subst. [quæ panem vendit,] a female vender of bread.
Ἀνδρας ποιήτας, ὥσπερ ἀρτίπῶλιδᾶς. *Ran.* 857.
- Ἀρτός, *ον, ὁ*, subst. [(1) panis, (2) cibus quivis,] a loaf, bread; any food. Ἀρ-
τους ἐκ κύνεοιό δῶν παρέθηκεν Ἀείρας. *σ.* 119. *EPITH.* Ἀγελαῖός, γλυκὺς, θεσπέ-
σιός, μὲνδεϊκής.
- Ἀρτυμά, *ατός, τό*, subst. [condimentum,] seasoning. Κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύ-
μασι παντόδαποῖσιν. *Batrom.* 41. *SYN.* Ἄρωμα, ὀψών.
- Ἀρτύνω, et ἀρτύω, *v.* [apto, apparo, instruo,] to arrange, to adapt, to prepare. Οἱ δὲ τὴν πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. *Μ.* 43. *SYN.* Ἐξαρτύω, ἀρτίζω, ἐντύω, ἐντόνω, πορσύνω, παρὰσκενάζω.
- Ἀρτύβαλλός, *ον, ὁ*, subst. [marsupium, crumena; balneorum instrumentum,] a srip, a purse; a bottle or vessel used in the baths. Εἰτὰ κάτασπένδειν
κάτ᾽ τῆς κεφαλῆς ἀρτύβαλλω. *Eq.* 1094. (See Brunck in *l. c.*)
- Ἀρτύω, or ἀρτύω, *v.* [haurio, e profundo traho,] to draw water, to exhaust. Κά-
θαρῶν ὑδάτων πῶμ' ἀρῦσαιμαν; *Hipp.* 209. *SYN.* Ἀντλέω, ἀπαντλέω, ἐκφέρω,
ἐκκένῶ.
- Ἀρχαγός, *Dor. pro Ἀρχηγός, q. v.*
- Ἀρχαῖᾶ, *ων, τὰ*, subst. [res pristinae vel antiquæ,] things antiquated or obsolete,
the principal. Καὶ ἀρχαῖᾶ καὶ τόκοι τόκων. *Nub.* 1156.
- Ἀρχαῖκός, *ἡ, ὄν*, adj. [(1) antiquari rusticitatem præ se ferens, (2) stultus, sim-
plex,] old-fashioned, clownish, simple. Ὅτι παιδαριὸν εἶ, καὶ φρονεῖς τάρ-
χαῖκά. *Nub.* 821.

- Ἀρχαιῶγονος, ου, ὁ et ἡ, adj. [primogenitus, priscus,] first-born, of ancient descent. Σπέρμα μὲν ἀρχαιῶγονων. Antig. 981. SYN. Πάλαιγενής, παλαιῶνος, πρῶγονος, παλαιοῦς.
- Ἀρχαιόπλουτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a majoribus dives,] receiving wealth from ancestors. Ἀρχαιόπλουτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις. Agam. 1010. SYN. Ἀρχεπλουτός.
- Ἀρχαιοπρεπής, εὖς, adj. [antiquitatem referens,] to be revered for its antiquity, venerable. Μεγάλο-σχῆμόν τ' ἀρχαιοπρεπῇ. P. V. 416.
- Ἀρχαῖος, α, ὄν, adj. [(1) priscus, (2) ineptus, delirus,] ancient, former; old-fashioned, foolish. Φοίβου προφήτις, τρίποδος ἀρχαῖον νόμον. Ion. 1321. SYN. (1) Πάλαιος, χρονίος, γηραιός, Ὠγυγίος, παλαιγενής, ἀρχαιοπρεπής, (2) εὐ-ήθης, ἄπλοῦς, μῶρος, ληρὸς, ἀπράγμων.
- Ἀρχεδίκης, ου, ὁ, subst. [justus et legitimus princeps,] a legal and just governor. Ἀπὸ-συλᾶσαι βιταίως ἀρχεδίκῃν τόκεων. Pyth. 4. 196.
- Ἀρχεῖος, α, ὄν, adj. [quod ad imperium spectat,] imperial, lordly. Ζηνὸς ἀρχεῖαι δέχονται. Olymp. 132.
- Ἀρχεκάκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [auctor malorum,] causing evils. Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο. E. 63.
- Ἀρχέλαος, οὔ, et ἀρχέλας, ὁ, subst. [populi rector,] a ruler of the people.
- Ἀρχέλας, ἔσει. Equit. 164. See also Pers. 302. SYN. Ἀρχελέως, ἀρχεπῶλις, ἀρχων, ἀρχηγός, βασιλεύς.
- Ἀρχεπλουτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [avitas opes possidens,] possessing hereditary property. Ἄλλ' ἀρχεπλουτον καὶ καταστᾶτην δόμων. Soph. El. 71.
- Ἀρχεπῶλις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [civitati imperans,] Ἐνθα ἵν' ἀρχεπῶλιν. Pyth. 9. 92. SYN. See in Ἀρχέλας.
- Ἀρχεπτολέμους, ου, ὁ, P. N. [Archeptolemus,] the charioteer of Hector. Ἰφίτιδην Ἀρχεπτολέμον θρασύν, ὃν ῥά τ' ὀθ' ἵππων. Θ. 128. SYN. Ἐκτόρος ἡνίοχους.
- Ἀρχετης, ου, ὁ, subst. [princeps, dux,] a prince, a leader. Ἐπ' ἑσὲν ἔμους, ἔμους ἀρχετας. Eur. Electr. 1149. SYN. See in Ἀρχηγός.
- Ἀρχεῦω, v. [impero,] to command. See Ἀρχω. Ἀρχεῦειν Τρώεσσι κατὰ κράτερās ὑσμίνας. E. 200.
- Ἀρχεχόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui chorum ducit,] leading the dance. Ποδὸς ἀρχεχόρου πληγαῖς Φρυγίαις. Troad. 151.
- Ἀρχή, ἡς, ἡ, subst. [(1) initium, (2) imperium,] (1) a beginning, (2) government, dominion, power. Καθέζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίσταται θρόνων. Phoen. 73. SYN. (1) Προίμιον, φροίμιον, εἰσοδός, (2) διναστεία, ἰσχύς, δυνάμεις, ἐξουσία, κύρος, κράτος, τυραννίς. EPIITH. Αἰώνιός, δυσάλωτός, Ὠγυγίος, βασιλῆης.
- Ἀρχηγενής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [auctor,] the cause, the promoter. Καὶ ταῦτ' ἀπὸ κλαυμᾶτων ἀρχηγενῇ. Agam. 1618.
- Ἀρχηγεῖω, v. [auspico, incipio,] to begin, to take the lead. Πειρώμεθ' ἔρδειν, καπὸ τῶνδ' ἀρχηγεῖν. Soph. Electr. 84.
- Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, fem. ἀρχηγέτις, ἰδὸς, ἡ, et ἀρχηγός, οὔ, ὁ, subst. [princeps, dux, auctor,] a chief, a leader, an author or proposer. Ἐλόγισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγέτη. Orest. 548. See also Lysistr. 645. and Hipp. 885. SYN. Ἀρχός, ἀρχων, ἀριστεὺς, δυνάστης, προστάτης, ἐπιστάτης, ἡγίτωρ, ἄγωγός, ἡγέμων, ἑταρχός.
- Ἀρχῆθεν, adv. [ab initio, primitus,] from the beginning, at first, originally. Τιμάνετ' ἀρχᾷθεν λέγονται. Isth. 4. 11. SYN. Πάλαι, ἀνωθεν.
- Ἀρχικός, ἡ, ὄν, adj. [gubernandi capax, imperans,] competent to govern, magisterial. Τί δ' ἡτὰ θώκοις ἀρχικοῖς ἐνημῆνοι. Eur. fr. Phil. 6. 1. SYN. See Ἀρχηγέτης.
- Ἀρχιλόχος, ου, ὁ, P. N. [Archilochus,] a poet of Paros, who first invented Iambic verses. Ὑδρόν Ἀρχιλόχον βαρὺλδ-γοῖς. Pyth. 2. 98.
- Ἀρχιτεκτόνῳ, v. [fabrico, struo,] to act as a master builder, to plan. Πρὸς παδ' ἡμῖν, εἰ τί χρὴ δρᾶν, φράζε, κἀρχιτεκτόνει. Pax 305.
- Ἀρχιτέκτων, ὄνός, ὁ, subst. [architectus, fabricator,] an architect, a builder. Χῶταν κέλευω, τοῖσιν ἀρχιτέκτοσι. Cycl. 477.

- Ἀρχός, ου, ὁ**, subst. [princeps, dux,] a captain, a leader. Ἀρχὸν ἑόντᾱ, κᾰκῶν ἐπιβασκῆμεν υἱᾱς Ἀχαιῶν; B. 234. SYN. See Ἀρχηγέτης. EPIITH. Ἀρηιφίλος, πόλλῃλῃδς, κρᾱτέρδς, θρᾱσῦς.
- Ἀρχω, f. ξω, et med. ἀρχῶμαι, v.** [(1) incipio, (2) principatum obtineo,] (1) to begin, to take the lead, (2) to rule, to govern. Ἀρχων ἀνὴρ πᾱς, ξῦνεσιν ἦν ἔχων τύχη. Iph. A. 375. SYN. Ἀρχεύω, βασιλεύω, ἡγέσθαι, αἰσυνᾶω, ἀνάσσω, δεσπόζω, κρᾱτέω, προστᾱτέω, κυριεύω.
- Ἄρω, f. ἄρσω, v.** [apto, adapto, alligo,] to fix, to fasten. Ἄραρῆν ἥδ᾽ γ' ὠλέην, δύσεκλῆτωσ. P. V. 60. SYN. Ἀράρίσκω, ἀρτύνω, ἀρμόζω, στέλλω, λαμβάνω, κομίζω.
- Ἄρωγῃ, ἥς, ἡ**, subst. [auxilium,] assistance, support. Ἡθροιστ', ἄρωγῇ δ' οὔτις ἀλλήλοισ παρῆν. Pers. 420. SYN. Ἄλεξητήριον, ἀμύνᾱ, μύνη, ἀρηξίς, βδῆθειᾱ. EPIITH. Ἄλεξικᾰκῶς, δόλοεσσᾱ, ὑψάνυχην, θεσπέσιδς, φᾰεσίμβροτδς.
- Ἀρωγός, ου, ὁ**, subst. [auxiliator,] an assistant, a supporter. Οὔδεῖς ἄρωγδς ἐν κᾰκοῖς ἐγγίγνῃτῃ. CE. R. 127. SYN. Ἄλεξητήρ, ἐπαμύντωρ, ἐπιτᾱρρόθδς, τιμωρδς, ὠφελίμδς.
- Ἄρωραῖδς, Dor. pro Ἄρουραῖδς, q. v.**
- Ἄρωμᾱ, ἄτωδς, τὸ**, subst. [arvum,] ploughed land. Τοῦ θεοῦ τάρωμᾱτᾱ. Pax 1158.¹
- Ἀρώσιμδς, ου, ὁ et ἡ**, adj. [arabilis,] arable, fit for ploughing. Ἀρώσιμοι γὰρ χᾱτέρων εἰσιν γῦναι. Antig. 575.
- Ἀσᾱλάμινιδς, ου, ὁ et ἡ**, adj. [rei nauticæ imperitus,] not having fought at Salamis, not a good sailor. Ἄπειρδς, ἀθᾱλάττωτδς, ἄσᾱλάμινιδς. Ran. 206.
- Ἀσᾱλευτδς, ου, ὁ et ἡ**, adj. [inconcussus,] unshaken, steady, firm. Ἄσᾱ-λευτὸν τε μένει. Bacch. 390. SYN. Ἀστυφέλικτδς, βεβαιοδς.
- Ἀσᾱμινθδς, ου, ἡ**, subst. [labrum, in quo veteres se lavabant,] a warm bath.² Ἐξ ἄσᾱμινθου βῆ, δῆμαδς ἀθᾱνᾱτοισιν ὁμοῖδς. γ. 468. SYN. Λουτήρδν, λοῦτερδν, βᾱλᾱνεῖδν.
- Ἄσαντδς, ου, ὁ et ἡ**, adj. [non mulcendus,] not to be flattered, implacable. Ἄσαντδς ἐκ ματρδς ἐστὶ θυμδς. Choëph. 416. SYN. Ἄμειλχδς.
- Ἀσᾱῶμαι, v.** [(1) nauseo, (2) irascor,] (1) to be affected with nausea, to be sick; to be angry. Ἄλλ' ὅπῃταν πίνωσιν' ὅταν τοι θυμδν ἀσθηῆς. Theogn. 983. SYN. Ἄηδεῶμαι, λυεῶμαι.
- Ἀσᾱφῆς, ἔδς, ὁ et ἡ**, adj. [incertus, obscurus,] uncertain, dark, mysterious. Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτᾱ κάσᾱφῇ λέγεις; CE. R. 447. SYN. Ἄδηλδς, ἄμηνυδς.
- Ἀσβεστδς, η, ὅν, et ου, ὁ et ἡ**, adj. [quod extingui nequit,] that cannot be extinguished, unquenchable, immense. Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνῳρτῃ γέλωδς μακᾱρεσσί θεοῖσιν. A. 599. SYN. Ἄπανστδς, μέγᾱς.
- Ἀσβόλυδς, ου, ἡ**, subst. [fuligo, favilla,] soot, ashes. α. Ἀπῃπέπῳνηκᾱς, β. φεῦ. τοῦ τῆς ἀσβόλου. Thesm. 245. SYN. Αἰθᾱλή, αἰθᾱλδς, λιγνῦδς, ψόλυδς, σπῃδδς.
- Ἀσῆβειᾱ, ας, ἡ**, subst. [impietas,] impiety. Τῃ δ' αὔ κᾰκουργεῖν, ἄσῆβειᾱ μέγᾱλη. Orest. 814. SYN. Δυσσεῖβειᾱ, ἀδικίᾱ.
- Ἀσῆβῆς, ἔδς, ὁ et ἡ**, adj. [impious,] impious. Ὡθεῖν ἄπαντα, τὸν ἄσῆβῆ, τὸν ἐκ θεῶν. CE. R. 1395. SYN. Ἀθεῖδς, ἀδικδς, ἀσεπτδς.
- Ἀσείρωτδς, ου, ὁ et ἡ**, adj. [habena carens, intractabilis,] unharnessed, ungovernable. Μελάμπελος δ᾽ ἐ Νύξ ἄσείρωτον ζῷοῖς. Ion 1150.
- Ἀσελγῶς, adv.** [(1) proterve, (2) libidinose,] (1) wantonly, (2) lustfully. Καὶ πῖονῆς εἰσιν ἄσελγῶς. Plut. 560. SYN. Ἀκῃλάστωδς, προπέτῳδς, ἀναιδῶδς, μέγᾱλῳδς.
- Ἀσεληνδς, ου, ὁ et ἡ**, adj. [illunis,] moonless. Βρέχῳμαι δ᾽ ἐ κᾰσεληνῶν. Anacr. B. 12. SYN. Σκῃτεινδς.
- Ἀσεπτῳ, v.** [impious sum,] to be impious, to be guilty of impiety. Χρῆ δ᾽ ἐ τᾱγ' εἰς θεοῦδς³ μηδ᾽ ἐν ἄσεπτῳ. Antig. 1350. SYN. Ἀσεῖβῳ, δυσσεῖβῳ.
- Ἀσεπτδς, ου, ὁ et ἡ**, adj. [impious,] unholy, impious. Θηρῳσιν τὸν ἄσεπτδν. Bacch. 886. SYN. Ἀσεῖβῆς, ἀδικδς.

¹ See Brunck.

² See Damm. c. 926.

³ Θεοῦδς is here monosyllabic.

- Ἀσκαρδάμκτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non nictans,] not winking. Βλέψων eis μ' ἀσκαρδάμκτος. Equit. 292. SYN. Ἀτένης.
- Ἀσκήθης**, et ἀσκηθής, ἔος, adj. [incolumis, sospes,] safe, unhurt. Νηὼν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκήθεες καὶ ἀνουςοι. Ξ. 255. See e. 144. SYN. Ἀβλαβής, ὑγίης, ἀλώβητος, σῶς, ἀρτίος.
- Ἀσκέλης**, ἔος, adj. [imbecillis, item, prædurus,] having no limbs, weak; also, hard, uninterrupted, incessant. Τρηχέλης Ἰθάκης· γυν' δ' ἀσκέλεες καὶ ἄθυμοι. κ. 463. SYN. Ἀτέραμνός, σκληρός, σπουδαῖος, ξυνέχης.
- Ἀσκέπαρνος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non exasciatus,] untouched by the axe. Βάθρον τὸδ' ἀσκέπαρνον· ἀλλ' ἐμοί, θεοί. C. C. 101. SYN. Ἀξεστός.
- Ἀσκεπτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non circumspēctus,] unexplored, unconsidered, inconsiderate, rash. Ἐκεῖν' ἄλλ' ἀσκεπτόν, ἦν σὲ τοξόται. Eccles. 258. SYN.
- Ἀσκόπτος**, ἄφρων, ἄβουλος, ἀνόητος, προπέτης.
- Ἀσκευός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non instructus,] unfurnished. Οὐ ψιλόν, οὐδ' ἀσκευόν eis τὴσὶν δ' ὑβρίν. C. C. 1029. SYN. Ἀτευχής.
- Ἀσκέω**, v. [exerceo,] to practise, to labor, to train, &c. Πολλῷ γὰρ μάλλον σαντῶν ἡσκησας σέβειν. Hipp. 1083. SYN. Ἐργάζομαι, μελετᾶω, ἐπιτηδεύω, θερᾶπύω.
- Ἀσκηθής**, see Ἀσκήθης.
- Ἀσκητικός**, ἡ, ὅν, adj. [ad exercitationem comparatus,] fitted for exercise. Ἀσκητικὸν τὸ χρῆμά τοῦ νόσῳ μᾶτος. Lysistr. 1087.
- Ἀσκητός**, ἡ, ὅν, adj. [arte elaboratus,] curiously wrought, adorned. Ἐν λέχει ἀσκητῷ· τὸ δ' ἐγὼ κάμῳ, οὐδὲ τίς ἄλλος. ψ. 189. SYN. Τυκτός, εὐτυκτός, πόλυκμητος, ἐξησκημένος, ἐντρίβης.
- Ἀσκιδίον**, ου, τὸ, subst. dimin. ab ἀσκός, [parvus uter,] a small leathern bottle. Ἄλλ' ἦκ' ἐκαστὸς ἐν ἀσκιδίῳ φέρων. Eccles. 306.
- Ἀσκίος**, α, ὅν, adj. [(1) umbrosus, (2) umbra carens,] (1) having much shade, shady, (2) having no shade. Ἀσκίος Φλοῦντος ὑπ' Ὀ-υγίοις. Nem. 6. 73. SYN. Κατάσκιος, βάθυσκίος, σκιερὸς.
- Ἀσκληπίους**, οὔ, ὁ, P. N. [Æsculapius,] a famous physician and disciple of Chiron. Ἐγὼ κατὰ κλίνειν αὐτὸν eis Ἀσκληπιοῦ. Plut. 411. EPIITH. Ἡπίδωρος, ἡπίος, εὐπαις. PHR. Τέκτων ἀνωδυνίας ἀμείρος γυιαρκέος, ἥρος, παντὸς ἀπῶν ἀλκτὴρ νόσων, παῖς ὁ Φοῖβου, βασιλεὺς μέγας.
- Ἀσκόπτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) inconsideratus, (2) ignotus, (3) improvisus,] inconsiderate, unknown, unexpected. Ἀσκόποι θεοί· κελαιναί. Agam. 447. SYN. Ἀσκεπτός, ἀπροσδοκῆτος, παρὰδοξός.
- Ἀσκός**, οὔ, ὁ, subst. [uter,] a leathern bag, a skin for wine. Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μελᾶνος οἶνοιο. ε. 265. SYN. Δέρμα, δερὸς, δόρυς. EPIITH. Εὐώδης.
- Ἀσκολιάζω**,¹ v. [super utrem salio,] to leap on the leathern bag. Ἀσκολιάζ' ἐνταυθὰ πρὸς τὴν αἰθρίαν. Plut. 1130. SYN. Ἀλλομαι.
- Ἀσχωμά**, ἄτος, τὸ, subst. [pellis muniens remos, qua parte scalmo incumbunt,] the leathern lining of the holes, through which the oars are put. Ἀσχωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμόν κατω. Ach. 97.
- Ἀσμιᾶ**, ἄτος, τὸ, subst. [cantilena,] a song, a ballad. Ἔστιν ἀκόλαστ' ἄσμιτᾶ. Lysistr. 398. SYN. Ἀοιδή. EPIITH. Ἀμβροτὸν, ἡδύθροδον, θεῖον, μελιχρόν, μελιηδές.
- Ἀσμιᾶτοκάμπτης**, ου, adj. [cantuum tortor,] a distorter of songs. Κυκλίων τε χόρων ἀσμιᾶτοκάμπτας. Nub. 333.
- Ἀσμένος**, η, ὅν, adj. [gaudens, libens,] glad, willing. Ὡς ἂν σχολὴν λύσωμέν ἄσμενοι πόνων. Herc. F. 725. SYN. Ἐκὼν, ἐθέλων, πρόθυμος, ἡδὺς.
- Ἀσσοφός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [insipiens,] foolish. Φοῖβον δ' ἀσσοφοὶ γλώσσης ἐνόπαί. Eur. Electr. 1300. SYN. Ἀφρων, ἀδᾶς, ἀδάμω, ἀμάθης.

¹ See Heyne's note B. 751.

² Ἀσκολιά was the name of a festival at Athens in honor of Bacchus, where it was customary to leap on swelled leathern bags. See Schol. on the pass. here quoted.

- Ἀσπάζομαι**, v. [amplector,] to embrace, to salute. Ὡς ἀσπᾶσμαι τὴν τάλαι-
πυρον πόλιν. Troad. 1267. SYN. Ἀγάμαι, ἀγαπᾶω, ἀμφιβάλλω, προσπιύσσομαι,
δεξιᾶμαι.
- Ἀσπαίρω**, v. [palpito,] to breathe hard, to pant. Ἐλάφος γὰρ ἀσπαίρουσ' ἔκειτ'
ἐπὶ χθονί. Iph. A. 1586. SYN. Ἀσπασπαίρω, κινέω, ψυχρὸν γέω.
- Ἀσπᾶλθός**, ου, ὁ et ἡ, subst. [frutex spinosus, aspalathus,] the white thorn,
or thorn of Jerusalem. Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τέ καὶ ἀσπᾶλθοι κομῶντι. Theocr.
4. 57.
- Ἀσπαρτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non seminatus,] not sown. Ἄλλ' ἢ γ' ἀσπαρτος καὶ
ἀνιρότης ἡμᾶς πάντα. ι. 123.
- Ἀσπᾶσιός**, et ἀσπαστός, ἡ, ου, et ου, ὁ et ἡ, adj. [desideratus,] desirable, wel-
come. Νῆϊ πᾶρα πρύμνῃ τῷ δ' ἀσπᾶσιός γενετ' ἐλθών. K. 35. See Rhcs.
344. SYN. Αἰρετός, ἡδύς, εὐκτατός, χαρίεις, ἀσμένυς, θεοειδής.
- Ἀσπασμός**, ἄτος, τὸ, subst. [amplexus,] an embrace. Ἐλεν φίλας μὲν ἡδύνας
ἀσπασμάτων. Eur. Electr. 596. SYN. Ἀσπασμός, περὶ βύλη.
- Ἀσπερμός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [sine semine et prole,] without offspring. Ὅφρα
μὴ ἀσπερμος γενεῇ καὶ ἀφαντός ὀληται. Υ. 303. SYN. Ἀτεκνός, ἀγόνος,
ἄταις.
- Ἀσπερχές**, adv. [indesinenter,] incessantly. Τόσσα κακὰ βέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχές
μηνεῖαινε. Δ. 32. SYN. Ἀζηχές, σὺν ἐχῶς, ισχυρῶς.
- Ἀσπετός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) ineffabilis, (2) immensus,] (1) beyond description,
(2) vast, widely extended. Ἡ δ' ὥς οὖν νεκύας τέ καὶ ἀσπετόν εἰσίδεν αἰμᾶ-
χ. 407. SYN. Ἀμεγαρός, ἀθέσφατος, ἀπειρεσίος, ἀφθόνος, ἀπλετός.
- Ἀσπιδᾶποβλής**, ἦτος, ὁ et ἡ, adj. [qui scutum in fuga abjicit,] one who throws
away his shield, a deserter. Χῶ μέγας οὗτος κολάκων ἄποβλής. Vesp. 590.
- Ἀσπιδηστρόφος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [clypeum rotans,] turning the shield round,
armed with a shield. Ἴππον νεοσσός ἀσπιδηστρόφος λέως. Agam. 798.
- Ἀσπιδηφόρος**, ἀσπιδούχος, et ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, adj. [clypeo armatus,] armed
with a shield, shield-bearing. Πύλας κέλευε πάντας ἀσπιδηφόρους. Bacch.
770. See also Eur. Suppl. 1154. et B. 554.
- Ἀσπιδόφερμων**, ὄνος, adj. [qui bello se alit; bellicosus,] maintained by the
shield; warlike. Ἀσπιδόφερμον ἠθᾶσιν εὐόπλον. Phœn. 809.
- Ἀσπίς**, ἰδός, ἡ, subst. [clypeus,] a shield. Ἐκεῖσε κακέῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερσὶ.
Androm. 1120. SYN. Θυρέος, σάκος, ἱτέα. EPI TH. Ἀμφίβροτος, ἀκάματος,
δορίπῶνος, εὐκύκλος, εὐτυκτός, κράτερὰ, πολυδαίδαλος, πᾶναιδός, ὀμφάλοισσά,
ταυρεία, φάεινῃ, χρυσεία.
- Ἀσπιστής**, ἦρος, ἀσπιστής, ου, et ἀσπίστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [clypeatus miles,]
a shield-bearer. Αἰπυοῦσά δ' ἀστυῖσιν ἀσπίστωρᾶς. Heracl. 278. See also Ion
196. and Agam. 394. SYN. Ἀσπιδηφόρος, ἀσπιδιώτης, σάκεσφόρος, σάκεσπᾶλος.
EPI TH. Λογλήρης, ἀρήϊος.
- Ἀσπλαγχνός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non habens cor; timidus,] having no heart;
cowardly. Μὴ τοι φῶσιν γ' ἀσπλαγχνός ἐκ κείνου γέγως. Aj. 472. SYN. Ἀ-
σθενής, ἀτολμός, δειλός.
- Ἀσπονδός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [libamenti vel induciarum expers; implacabilis,]
one with whom no treaty can be made; implacable. Παιᾶν τῷ κατῶθεν
ἀσπόνδῳ θεῷ. Alcest. 429. SYN. Ἀμελίχτος, ἀπαράτητος, ὑπερφιάλος.
- Ἀσπουδάστος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [neglectus, indignus,] not desirable, unworthy,
forbidden. Σπείδοντά δ' ἀσπουδάστα, Πενθεῖα λέγω. Bacch. 901. SYN. Ἀν-
ἄξιός, ἀμελής.
- Ἀσπουδεῖ**, seu ἀσπουδί, seu ἀσπουδῇ, adv. [sine strenuo labore; ignave,] without
exertion, indolently. Μὴ μὲν ἀσπουδεῖ γε, δαμασσομένοι πέρ, ἐλοιέν. O. 476.
See also X. 304. SYN. Ἀμύγητῖ, ἡσυχῇ, ἄτερ σπουδῆς.
- Ἀσσοῦν**, comp. ἀσσοτέρω, superl. ἀσσοτάτω, adv. [prope,] near. Καὶ τὴν
εἰπεῖν, ἢ τίς ἀνδρῶν ἄσσοῦν οὐκ ἐληλύθει. Equit. 1306. See also τ. 506. SYN.
Ἐγγύς, ἐγγυθῆν, ἐγγυθί, πλησίον, ἀγχι, πέλας, ἀγχοῦθι. Compar. ἐγγυτέρω,
Superl. ἐγγυτάτω.

- Ἀσσυρίος**, α, ὄν, adj. [Assyrius,] Assyrian. Ἡδὲ καὶ Ἀσσυρίης προχῦσιν χθονὺς· ἡμαῖ δ' αὐτῶ. Apoll. 2. 966.
- Ἀστακτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non destillans,] not dropping, not flowing. Ἀστακτῶν μάτηρ ὑδάτων. Iph. T. 1252.
- Ἀστακτῖ**, et ἀστακτεῖ, adv. [non stillatim, copiose,] not drop by drop, copiously. Ἀστακτῖ λείβων δακρυῶν ὧδ' ὁδοιπορεῖ. OE. C. 1251. See also OE. C. 1646. for an instance of ἀστακτῖ with the last syllable long. SYN. Πόλυδακρυτως.
- Ἀσταθμητός**, et ἀσταθτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [instabilis,] unstable, fluctuating, uncertain. Βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀσταθμητός αἰὼν. Orest. 971. See also Phoc. 25. SYN. Σφάλερός, οὐκ ἐμπέδός.
- Ἀσταχὺς**, ὄς, ὁ, subst. [spica, arista,] an ear of corn. Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῶι ἀσταχῦεσσιν. B. 148.
- Ἀστεῖός**, α, ὄν, et ὁ et ἡ, adj. [urbanus,] belonging to a city, polite, witty, facetious. Τί δέ; ταυτομόλειν ἀστεῖον εἶναι σοι δοκεῖ; Plut. 1150. SYN. Εὐτράπελός, κάλός, φρονῖμός, χάριεις, ἐπικεικός, δεξιός, κομψός.
- Ἀστεῖπτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non calcatus vel tritus,] untrod. Λήμνον, βροτοῖς ἀστεῖπτός, οὐδ' οἰκουμένη. Philoct. 2. SYN. Ἀστίβης.
- Ἀστεμφής**, ἔος, adj. [immutus, firmus,] unmoved, firm. Ἄλλ' ἀστεμφές ἔχεσκέν αἰδρεῖ φωτὶ ἐκωκός. Γ. 219. SYN. Ἀσφάλης, βεβαίος, ἀδέλης.
- Ἀστεμφεύς**, adv. [immote, firme,] immoveably, firmly. Ὑμεῖς δ' ἀστεμφεῶς ἔχμεν, μᾶλλον τὲ πῖεζεν. δ. 419. SYN. Βεβαίον, ἀσφάλως.
- Ἀστενακτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [suspriorum expers,] not sighed for, without groans, without groaning (taken actively). Ἄλλ' ἀστενακτός αἰὲν ἐσπῶμην κάκοις. Trach. 1076.
- Ἀστεπτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [non cinctus coronis,] unadorned with crowns or chaplets. Ποῖ τρεψόμεσθᾱ; τίς γὰρ ἀστεπτός θεῶν; Heracl. 441. SYN. Ἀστέφανός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non cinctus coronis,] unadorned with crowns or chaplets.
- Ἀστεργάνωρ**, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [viros non amans,] disdaining a man for a husband. Οὐράνω· ταρβῶ γὰρ ἀστερ-γάνωρᾱ. P. V. 930. SYN. Στυγάνωρ.
- Ἀστεργής**, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [inamabilis,] unamiable, harsh, cruel. Ἀστεργές, οὐδέν· γῆς δ' ἀπεισιν ἀβλαβής. OE. R. 229. SYN. Ἀστοργός, ἀνέραστος, ἀφίλος, ἀμειλίχος, δύστηρπός, δυστράπελός.
- Ἀστερίη**, ἡς, ἡ, P. N. [Asteria,] the ancient name of the island of Delos. Τόφρᾱ δ' ἐτ' Ἀστερίη σὺ, καὶ οὐδέπω ἐπλεῶ Δῆλος. Call. 4. 40.
- Ἀστερίς**, ἰδός, ἡ, P. N. [Asteris,] the name of an island. Ἀστερίς οὐ μεγάλη· λίμνες δ' ἐνὶ ναυλόχοι αὐτῇ. δ. 845. SYN. Πέτρηεσσά.
- Ἀστερόεις**, εσσαῖ, ἐν, adj. [stellatus,] starry, studded with stars. Εὐχέτω, χεῖρ' ὄρεγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντᾱ. O. 371. SYN. Ἀστερωπός.
- Ἀστερόπαῖος**, ου, ὁ, P. N. [Asteropæus,] Ἀστερόπαῖόν τε Δεισὶνύρᾱ θ', Ἰππύ-θόον τῆ. P. 217.
- Ἀστερόπη**, ἡς, ἡ, subst. [fulgur,] a flash of lightning. Εἰκέλδον ἀστερόπῃ· τῷ δ' οὐ θέμεις ἐστὶ μίγῃναι. Ξ. 386. EPI TH. Λαμπρὰ, σμερδάλῃα.
- Ἀστερόπητης**, οὔ, ὁ, subst. [fulgurator,] he who causes the lightning to fly, thunderer. Οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστερόπητης. Phil. 1198.
- Ἀστερωπός**, ου, ὁ et ἡ, et ἀστερόειδής, ἔος, adj. [stellarum faciem habens,] having the face or form of a star, star-like, bright. Ἀστερωπός ἐν γραφαῖσιν· Phœn. 129. See also Thesm. 1076. SYN. Ἀστερόεις, ἀστροφάης, λαμπρός.
- Ἀστέφανός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [corona non redimitus,] uncrowned. Ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι. Hipp. 1137. SYN. Ἀστεπτός.
- Ἀστίη**, ἡς, ἡ, subst. [civis,] a female citizen. Ὅσαι πάρεσμέν ἀσταί. Thesm. 541.
- Ἀστήρ**, ἑρός, ὁ, subst. [stella,] a star. Τίς ποτ' ἄρ' ἀστήρ οὐδὲ πορθμεύει; Iph. A. 6. EPI TH. Ἄγανός, ἐφός, λαμπρός, ὀπωρινός, Ὀλύμπιος, παμφαίνων, περικαλλής, νυκτός, ὀπαδός, οὐρανίος, ἀντανγής, ἀειρήνης.
- Ἀστίβης**, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [non calcatus,] not trodden, impervious to. Τὸν ἀστίβῃ πόλλωνι, τὰν ἀνάλιν. Sept. Theb. 857. SYN. Ἀβάτος, ἀστεῖπτός, ἀσφάλης.

¹ Ἀστεμφέως is here scanned as a molossus.

- **Ἀσπόμενος*, *ον*, ὁ *et* *ἡ*, adj. [*durioris oris*,] hard-mouthed. *Ἐπειτὰ δ' Αἰνιῶνός ἀνδρὸς ἀσπόμενοι. Soph. Electr. 726.
- **Ἀσποργός*, *ον*, ὁ *et* *ἡ*, adj. [*naturalis amoris-expers*,] devoid of natural affection. *Ἀσποργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν. Theocr. 17. 43. SYN. *Ἀστεργής, ἀφίλος, ἀπηνής.
- **Ἀσπός*, *ου*, ὁ, *et* *ἀσπῆ*, *ἡς*, *ἡ*, subst. [*civis*,] a citizen. Οὐδ' ἀσπὸν ᾔνεσ', ὅστις αὐθάδης γέγως. Med. 225. SYN. Πόλιτης, ἐνδημὸς, ἐγγενής.
- **Ἀσπράβης*, *ἔδος*, ὁ *et* *ἡ*, adj. [*qui non convertitur, firmus*,] unshaken, firm. *Ἀμᾶχον ἀσπράβῃ κίβ-να. Olymp. 2. 146. SYN. *Ἀσπρεπτός.
- **Ἀσπράβιζω*, *ν*, [*jumento sarcinis onusto vehor*,] to ride on a beast of burden, laden with packages. Κάμηλοις ἀσπράβιζούσας χθονά. Æsch. Suppl. 293.
- **Ἀσπράγᾶλος*, *ον*, ὁ, subst. [(1) *vertebra, spondylus*, (2) *talus lusorius*,] (1) an ankle, knuckle, (2) a die to play with. Νήπιός, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀσπράγᾶλοις ὀχλῶθεῖς. Ψ. 88. SYN. (1) Σφόνδυλος, στρόφευς, στρόφιγξ, (2) κύβος, πεσσοῦς.
- **Ἀσπράπη*, *ἡς*, *ἡ*, subst. [*fulgur*,] a flash, lightning. Βροντῇ δ' ἐρράγῃ δι' ἀσπράπης. Nub. 583. SYN. *Ἀστέρωπη, στέρωπη, σέλας.
- **Ἀσπράπηφόρεω*, *ν*, [*fulgura fero*,] to bear lightning. Ὑψ' ἀρμῶν ἐλθὼν Ζηνὸς ἀσπράπηφόρεϊ. Pax 721.
- **Ἀσπράπηφόρος*, *ου*, ὁ *et* *ἡ*, adj. [*fulgura ferens*,] bearing a flash, sulphureous. Σέμελν, λόχευθεῖς ἀσπράπηφόρῳ πυρὶ. Bacch. 3.
- **Ἀσπράπτω*, *ν*, [(1) *fulguro*, (2) *fulgeo*,] (1) to lighten, (2) to shine. Πεδῶν ἀσπράπτει. Phœn. 111. SYN. Στίλβω, λάμπω. PHR. *Ἀστέρωπὴν ἐλέλιζω.
- **Ἀσπράτεια*, *ας*, *ἡ*, subst. [*desertio militiæ*,] the refusing to serve in war, desertion. Σὺ δ' ἀσπράτειας γ' εἰκῶσιν. Equit. 443.
- **Ἀσπράτευκός*, *ον*, ὁ *et* *ἡ*, adj. [*immunis a militia*,] uninured to military service. Τοῦτο δ' ἐστ' ἀλγιστὸν, ὅμων ἦν τῖς ἀσπράτευτός ὢν. Vesp. 1122.
- **Ἀσπρεπτός*, *ον*, ὁ *et* *ἡ*, adj. [*qui seu quod non flectitur, aut vertitur*,] not bending or turning. *Ἀσπρεπτος καθάρῳ δὲ πυρώσατ' ἐδῶμα θέειψ. Theocr. 24. 94. SYN. *Ἀσπράβης, ἀπρεπτός, ἀμείλιχος, ἀσπρόφος, ἀπρότροπος.
- **Ἀσπρυγίτων*, *ον*, ὁ *et* *ἡ*, adj. [*astris vicinus*,] near to the stars, towering. Κρυάφων ἀπ' αὐτῶν ἀσπρυγίτωνας δὲ χροί. P. V. 746. SYN. Αἰπεινός, αἰπύς.
- **Ἀσπρὸν*, *ον*, τὸ, subst. [(1) *sidus*, (2) *stella*,] (1) a constellation, (2) a star. Ὡ τὴν ἐν ἀστροῖς οὐράνου τέμνων ὁδόν. Phœn. 1. EPIITH. Ἀρίπρεπες, ἀγλαῶν, λαμπρὸν, τηλεφάνες, φλογερὸν, φαεινὸν, ἀγνόν.
- **Ἀσπρὸνόμεω*, *ν*, [*astronomiam tracto*,] to study astronomy. Αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἀσπρὸνόμεῖν διδάσκεται. Nub. 194.
- **Ἀσπρὸνῶμια*, *ας*, *ἡ*, subst. [*astrorum scientia*,] astronomy. a. *Ἀσπρὸνῶμια μὲν αὐτῇ. b. τοῦτ' ἐστ' αὖ; Nub. 201.
- **Ἀσπρόφος*, *ον*, ὁ *et* *ἡ*, adj. [*irretortus*,] not turning. *Ἐπειτ' ἀφέρπειν ἀσπρόφος καὶ ταῦτ' αὖ. OE. C. 490. SYN. See *Ἀσπρεπτός.
- **Ἀστυ*, *ἔδος*, τὸ, subst. [*urbs*,] a city. Στυγῶν μὲν ἀστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον πύθων. Acharn. 38. SYN. Πόλις, πόλις, πόλιεθρον. EPIITH. Ἀγλαῶν, αἰπεινὸν, εὐρύχωρον, θεῖον, ἐπὶράτον, εὐδμητόν, ἱερὸν, ἱπποτρόφον, κύδιμον, ὀλβίον, περίκλυτον.
- **Ἀστυάναξ*, *ακτός*, ὁ, subst. [*urbis præses*,] a prefect or king of a city. Ἴτε μὲν ἀστυάνακτας. Æsch. Suppl. 1025. SYN. Ἀρχεπόλις, ἀρχέλας, ἀρχελαός, ἀρχός, ἀρχων, βασιλεὺς, ἀρχηγέτης, ἀρχηγός.
- **Ἀστυάναξ*, *ακτός*, ὁ, P. N. [*Astyanax*,] the son of Hector and Andromache. *Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησιν κάλεουσιν. X. 506.
- **Ἀστυβώτης*, *ον*, ὁ, adj. [*per urbem clamitans*,] crying through the city. *Ἐσάδ' ἐν δίφρῳ, κήρυκ' ἑὲ ἀστυβώτην. Ω. 701.
- **Ἀστυγειτόνεω*, *ν*, [*conterminus sum*,] to border near, to border upon. Πᾶρ' Αἰθιοπὶν ἀστυγειτόνουμένας. Æsch. Suppl. 294.

! See Dr. Butler's note on this passage.

- Ἀστὺδρόμω, v. [urbem oppugno,] to overrun. Ἀστὺδρόμουμένην πόλιν, καὶ στρατεῦμ'. Sept. Theb. 208.
- Ἀστῦκός, ἡ, ὄν, adj. [oppidanus,] belonging to the city. Χαίρετ' ἀστῦκός λέως. Eumen. 1000. SYN. Ἀστειός, ἀστικός, εὐφύης, κομψός.
- Ἀστύνικος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [victor, et f. victrix, Epith. urbis,] Τήνδ' ἀστύνικόν ἐν βρῶτοῖς τιμᾶν πόλιν. Eumen. 918.
- Ἀστύνωμος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [urbem administrans,] regulating a city. Φρόνημά καὶ ἀστύνωμους. Antig. 355. SYN. Ἀστειός, ἀστῦκός.
- Ἀστυπάλειά et αιᾶ, as, ἡ, P. N. [Astypalæa,] Θάρσος, ὃν Ἰμβραῖοις παρ' ὑδαῖν Ἀστυπάλειᾶ. Apoll. 2. 868.
- Ἀσύλητος, ἀσύλωτος, et ἀσυλός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [(1) non spoliatus, (2) non violandus,] not plundered, inviolable. Ναυαγὸς ἦκω, ξένος, ἀσύλητον γένος. Helen. 456. See also Med. 762. SYN. Ἀλώβητος, ἀβλάβης, βεβαιός, ἕρως.
- Ἀσυλία, as, ἡ, subst. [sanctitas loci,] inviolability, sanctity. Κάρρυσιάστους, ξύν τ' ἀσυλίᾳ βρῶτων. Æsch. Suppl. 618.
- Ἀσύμβλητος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [non comparandus; non adsequendus,] not to be compared, not to be comprehended. Ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μάθειν. Trach. 717.
- Ἀσύμφωτος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [inutilis, damnosus,] inexpedient, inconvenient, hurtful. Ἐκτῇ δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφωτος ἐστὶ φύτοισιν. Hes. Op. 780. SYN. Ἄκαυτος, ἀχρηστός, βλάβερός, ἀπρέπης, ἀτυπός.
- Ἀσύνετος, οὐ, et ἀσύνημων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [insipiens,] unwise, imprudent. Οὐ γὰρ τῶσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγώ. Phœn. 1640. SYN. Ἀφρων, ἀνῆτος, ἀβουλός.
- Ἀσυνεσία, as, ἡ, subst. [inscitia,] ignorance, folly. Οὐδ' ἀμειβεται βρῶτων ἀσυνεσίας. Phœn. 1756. SYN. Ἀνοιᾶ, ἀμάθια, ἀβουλία.
- Ἀσύστατος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [quod consistere nequit; incompositus,] inconsistent, unexampled. Ἀξύστατον ἄλγος ἐπραξεν. Agam. 1443.
- Ἀσυφήλος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [vilis, abjectus,] mean, contemptible. Ἀλλ' οὐπω σεῦ ἀκουσά κἀκὸν ἐπος, οὐδ' ἀσυφήλον. Ω. 767. SYN. Ἀτιμός, ἀναριθμός, ἀπὸ-βλητός, ἀνῆτος, ἀδοκίμος.
- Ἀσφάδαστος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [propr. qui non jactat pedes sine lucta,] inconvulsive, quiet. Ἐν ἀσφάδαστῳ καὶ τᾷχει πηδήματι. Aj. Fl. 844.
- Ἀσφακτός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [non mactatus,] not sacrificed. Πάριτ' eis θυμέλας, ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις. Ion 229. SYN. Ἄθυτος.
- Ἀσφάλεια, as, ἡ, subst. [securitas,] security, safety. Εὐρωμέν, ἀσφάλεια δ' ἡ, δι' ἀστεός. Æsch. Suppl. 498. SYN. Ἀβλάβια, ἀδειᾶ, εὐλάβεια.
- Ἀσφάλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [stabilis, tutus,] not liable to fall, firm, safe. Οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφάλεστερους. Hipp. 972. SYN. Ἀκίνδυνος, ἐχῦρος, ἐρμυός, εὐλάβης, βεβαιός.
- Ἀσφάλιων, ὄντος, ὁ, P. N. [Asphalion,] the attendant of Menelaus. Ὡς ἐφατ'. Ἀσφάλιων δ' ἀρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν. δ. 216. PHR. Ὅτρηρος θεράπων Με-νέλαου κυδάλιμοι.
- Ἀσφαλτός, οὐ, ἡ, subst. [bitumen,] a kind of pitch. Ἀσφάλτῳ δήσασα Σείριᾶ-μις ἐμπᾶσιλευεν. Theocr. 16. 101.
- Ἀσφάλῃως, et contract. ἀσφάλως, adv. [tuto,] in safety. Ὑλῃ· ὁ δ' ἀσφάλῃως θεεῖ ἐμπέδον, ὅφρ' ἂν ἵκηται. N. 141. See also Hec. 877.
- Ἀσφᾶργεω, v. [strepo,] to make a rattling noise in the throat, to rattle. Χαλκῷ μαρμαίροντι σῆσαγμένοι ἀσφᾶργεῦντι.¹ Theocr. 17. 94.
- Ἀσφᾶργός, οὐ, ὁ, subst. [guttur,] the throat. Οὐδ' ἀρ' ἀπ' ἀσφᾶργον² μέλιη τὰμὲ χαλκὸβᾶρειᾶ. X. 328. SYN. Σφᾶργός, βρόχος, βρόγχος, λαιμός, τράχη-λός, λάρυγξ, φάρυγξ.
- Ἀσφodelός, οὐ, ὁ, subst. et adj. [(1) asphodelus, species plantæ, (2) ferens

¹ For ἀσφαργεῦντι, a word not found elsewhere, Brunck on Ms. authority reads ἀμφάγρον-ται, a reading approved of by Harles and Kiessler.

² Others read ἀπὸ σφᾶργον.

- asphodelum,] (1) asphodel, (2) producing asphodel. Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφodelὸν λειμώνᾳ. λ. 538. SYN. Ἀνθερίκος. EPITH. Διανθής.
- Ἀσχαλάω, et ἀσχαλλω, v. [tristor, indignor,] to be sorry, to be indignant. Κτήσιος ἀσχαλῶν, τὴν οἱ κατέδουσιν Ἄχαιοί. τ. 534. SYN. Δυσφῶρῶ, ἀημῶνῶ, λυπέομαι, ὀδύρομαι, χαλεπαίνω.
- Ἀσχετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intolerabilis,] intolerable, not to be endured, irresistible. Τηλέμαχ', ὑψάγορη, μένος ἀσχετέ, ποῖον εἵπες; β. 85. SYN. Ἀτλητός, ἀδαστός, δύσφῶρος, ἐπαχθής, οὐ τλητός, οὐ φερτός.
- Ἀσχημῶνῶ, v. [indecore ago, vel tractor,] to act or be treated ignominiously. Ἀσχημῶνσαι τ' ἐκ νέου βράχιδός. Hec. 406.
- Ἀσχήμων, ὄνος, adj. [inhonestus,] unseemly, indecent, improper. Ἀσχήμονες γὰρ ἀγχοῦναι μετάρσαι. Helen. 298. SYN. Ἄεικέλιος, ἀέκηλιος, αἰσχυρός, ἀκοσμός, ἀμορφός.
- Ἀσχολία, as, ἡ, subst. [occupatio, molestia,] occupation, business, trouble. Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπερτέρων. Isth. 1. 2. SYN. Ἐργόν, σπουδή, πρᾶγος.
- Ἀσχολός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui otium non est,] having no leisure, occupied. Ὡς ἀσχολός γέ συγγόνου πρόσεδρα. Orest. 93. SYN. Πόλυπράγμων.
- Ἀσώδης, ἔδος, adj. [palustris,] marshy, muddy. Πρὶν ποδὰ χέρσῳ τῇδ' ἀσώδει. Æsch. Suppl. 32. EXP. Πηλώδης, ἀμώδης.
- Ἀσωπός, οὔ, ὁ, P. N. [Asopus,] (1) a son of Neptune who gave his name to a river in Boeotia, (2) a name of several rivers. Αἰγινὰ θυγάτηρ ἐγένετ' Ἀσωποῦ πατρός. Iph. A. 697. See also λ. 259. SYN. (2) Βάθύσχοινός, λήχεποιός, βάρυδονπός.
- Ἀσωπῆς, (vel ut alii malunt) ἀσωπῆας, ἡ, patronym. ab Ἀσωπός. Σύν τ' Ἀσωπῆδες γέ κόραι. Herc. F. 787.
- Ἄσωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) perditus, (2) perniciosus,] (1) abandoned, (2) pernicious. Ἔσθαι βόρᾶν ἄσωτόν, ὡς ὄρας, γένει. Agam. 1587. SYN. (1) Ἀκόλαστός, ἀσυφής, ἐπιτριπτός, κάκοῦργός, μῖσρός, γαστριμαργός, (2) ἐξώλης, πάνωλης, ἀχρεῖς, νούσερός.
- Ἄτακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inordinatus,] irregular. Ἦν χρῶνός, ὅτ' ἦν ἀτακτός ἀνθρώπων βίος. Eur. fr. Sisyph. 1. 1. SYN. Ἄνομός, ἀκόσμητός, ἀθεμίτός.
- Ἀτάλαντη, ης, ἡ, P. N. [Arcadica virgo, et venatrix,] a famous Arcadian huntress. Ὅδ' ἐστὶ Παρθενόπαῖος, Ἀτάλαντης γόνος. Phæn. 150. See Pyth. 9. 33.
- Ἀτάλαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [paris ponderis; æqualis,] equal in weight; equal. Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντός Ἀρηί. B. 627. SYN. Ἀλίγκιός, ἐνάλγκιός, ἴσος, ἰσούροπός, παρᾶπλήσιός, πᾶσιν ὁμοῖος, ἀντίροπός.
- Ἀτάλλω, v. [prægaudio exulto; delicate nutrio,] to sport, to frisk with joy, to cherish. Ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδ' χαρμύνῃ. Aj. Fl. 560. SYN. Ἀγάλλομαι, χαίρω, τρέφω, αὐξάνομαι.
- Ἀτάλαφρών, ὄνος, adj. [tenello animo præditus,] of infantine or tender understanding. Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχονσ' ἀτάλαφρόνᾳ, νήπιόν αὐτός. Z. 400.
- Ἀτάλός, ἡ, ὄν, adj. [tener,] delicate, tender; youthful. Παρθενίκαί δέ καὶ ἡθεοί, ἀτάλα φρόνουντες. Σ. 567. SYN. Ἀπάλός, ἄβρός, ἰήπιός.
- Ἀτάρ, conj. [sed, verum,] but. Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βάσιλευσιν. B. 214. SYN. Ἀλλὰ, αὐτάρ, δέ, μέντοι.
- Ἀταρβής, ἔδος, et ἀτάρβητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intrepidus,] undismayed, intrepid. Τῷ δὲ Φόβος, φίλος νῖός, ἅμα κρατέρος καὶ ἀταρβής. N. 299. See also Γ. 63. SYN. Ἀδέης, ἀφός, ἀφόβητός, ἀφόβόσπλαγχνός.
- Ἀταρπιτός, et ἀταρπός, οὔ, ἡ, Ion. pro ἀτραπίτός et ἀτραπός, subst. [via trita, semita,] a straight path, or path without a turning; a road, a way. Ἰσχύϊ οὐδὲ μιν ἐκτός ἀταρπιτοῦ ἐστυφελίξεν. ρ. 234. See X. 331. SYN. et EPITH. see Ἀτραπός.
- Ἀταρτηρός, ἁ, ὄν, et οὔ, ὁ et ἡ, adj. [noxius,] harmful, pernicious, mischievous. Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἡλέε, ποῖον εἵπες. β. 243. SYN. Ἀτηρός, ἀτήριός, βλάβερός, χαλεπός.
- Ἀτασθάλια, as, ἡ, subst. [improbitas, vesania,] infatuation, rashness, injustice, rapine, madness. Ἀντῶν γὰρ σφέτερῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὕλοντο. α. 7. SYN.

- ἄνοιά, ἀφρόσυνη, φανδότης, ἀδικία, ἁμαρτία, μοχθηρία. ΕΡΙΤΗ. Ἄλγεινή, δεινή, ἰλύεσσα, λυγρὰ, κάκομήχανος, οὐλομένη, πτόλιπορθος, στύγερá.
- Ἀτασθάλλω, v. [proterve me gero,] to act wantonly, contrary to justice and honor. Λήθει ἄτασθάλλουσ' ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἐστίν. τ. 88. SYN. Πάρ᾽αβαίνω.
- Ἀτάσθαλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [injuriosus, nefarius,] insolent, unjust, profligate. Λίσσῃμαί ἀνερῶ τοῦτον ἀτάσθαλόν, ὀβριμδεργόν. X. 418. SYN. Ἀδικός, ἀταρτηρός, αἰσυλός, μοχθηρός, πόνηρός, φαυλός.
- Ἀταύρωτός, η, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [expers conjugii, castus,] unmarried, chaste, ἔμελψεν, ἀγνὰ δ' ἀταύρωτός αὐδᾷ πατρός. Agam. 236. SYN. Ἀδμής, ἀδμητός, ἄζυνξ, ἀξυγός, ἀγνός, παρθενός, ἀνυμέναϊός, ἀγαμός, ἀγευστος γάμων.
- Ἀτάφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [insepultus,] unburied. Μηδ' ἀτάφους, τέκνον, ἐν χθονὶ Κάδμου, χάρματ'α θηρῶν. Eur. Suppl. 292. SYN. Ἀθαπτός. PHR. Ἄμοιρός, ἀκτερίστός, ἀνδσίος, νέκυσ.
- Ἀτᾶω, v. [damnum infero,] to injure. See Ἀάσκω. Οἰκῶθέν γ' ἀτῶμένους. Eur. Suppl. 182.
- Ἀτεγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui tingi nequit; non emolliendus,] unmelted by tears, unrelenting. Ἄλλ', εἰ, ἀτεγκτον ξυλλαβοῦσά καρδίαν. Herc. F. 829. SYN. Σκληρός, ἀμείλιχός, ἀέραμνός, ἀδάμαστός, ἀδιαντός, ἀζάλεός.
- Ἀτειρής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [indomitus,] not worn out, unwearied, invincible. Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλώσσαν πυρρινὴν τᾶμ' χαλκός ἀτειρής. E. 292. SYN. Ἀτρυτός, ἀνίκητός, ἀδάμαστός, σκληρός, ἀτεγκτός.
- Ἀτέκμαρτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [de quo nulla conjectura fieri potest,] not affording just grounds for conjecture, uncertain. Τῆσδε κῆρήσας ἀτέκμαρτότατης. Pers. 907. SYN. Ἀδηλός, ἄσημυός.
- Ἀτέκνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [prole carens,] childless. Ἐπιδ', ἀτέκνός ἀτὲ βιότον ἄ. Orest. 200. SYN. Ἀπαις, ἀγονός.
- Ἀτέλειᾶ, as, ἡ, subst. [immunitas,] exemption from tribute, freedom. Θεῶν δ' ἀτέλειαν ἑμαῖσι λίταις ἐπικραίνειν. Eumen. 364.
- Ἀτέλεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) infectus, (2) non initiatus,] (1) incomplete, (2) uninitiated. Ἀτέλεστόν οὔσαν. Bacch. 40. SYN. Απλήρωτός, ἀλῖος, βέβηλός.
- Ἀτέλευτός, et ἀτέλευτήτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad finem non perductus,] not finished. Μοῖρ' ἀτέλευτόν ὑπνον δαμέντός. Agam. 1426. See also Δ. 175. SYN. Ἀτέρμων, αἰδιός, αἰώνιός.
- Ἀτέλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [imperfectus,] incomplete. Εἰ δ' ἀτέλης θανάτος, σπουδαί τ'ε δεσποίν-ας. Ion. 1080. SYN. Ἀτέλεστός.
- Ἀτέμβω, v. [(1) privo, (2) contristo, (3) queror,] (1) to deprive, (2) to distress, (3) to complain. Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμόν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. β. 90. SYN. Ἀνῖᾶω, λυπέω, ἐνόχλῶ, ἀποστέρῶ, στέριζω, δυσχεραίνω.
- Ἀτενής, ἔος, adj. [intentus,] intent, earnest, inflexible, wide-spreading. Ταν, κισσός ὡς ἀτενής. Antig. 837.
- Ἀτέρ, prep. [sine, absque, extra,] without, asunder, apart from. Οὐκ ἂν δύναμιν τοῦδε τιμωρεῖν ἀτέρ. Hec. 737. SYN. Ἄνευ, ἐκτός, χωρῖς.
- Ἀτέραμνός, ου, et ἀτερᾶμων, ὄνός, adj. [præfractus, pervicax,] stubborn, implacable, harsh, grating. Κῆρ ἀτέραμνον ἐθηκᾶν Ὀλύμπιᾳ δώματ' ἐχοντές. ψ. 167. See Acharn. 180. SYN. Ἀτενής, ἀτειρής, αὐθάδης, ἀτεγκτός, σκληρός, στερόρός, χυλῆπός.
- Ἀτέρμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [interminatus, rotundus,] boundless, round. Λεύσσουσ' ἀτέρμυνάς εἰς αὐγὰς. Hec. 925.
- Ἀτερπής, ἔος, et ἀτερπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insuavis, acerbus,] joyless, sullen, bitter, disagreeable. Στάξ, ἵνα μή μιν λιμός ἀτερπῆς γούναθ' ἱκται. T. 354. See Z. 285. SYN. Ἀηδής, ἀδευκής, ἀχᾶρῖς.
- Ἀτευχής, ἔος, adj. [armis destitutus,] unarmed. Κεντοῦσ' ἀτευχῇ παῖδ' Ἀχιλλέως λᾶθρα. Androm. 1118. SYN. Ἀσκευός, ἀνοπλός.
- Ἀτέχνως, adv. [sine arte, certe, prorsus, omnino,] without art, certainly, plainly, by all means. Νῆ Δι', ἐγὼ γ' οὖν ἀτέχνως. Nub. 408.
- Ἀτη, ης, ἡ, subst. [(1) Ate dea, (2) damnum, noxa, &c.] (1) the goddess Ate, (2) a curse; guilt, sin, crime. Πρέσβ'α Δῖος θυγάτηρ Ἀτη, ἡ πάντας ἁᾶται. T. 91. See Θ. 237. ΕΡΙΤΗ. (1) Ἀορίστους ἀνδροῦλιτειρά, δούριμαργός, σθενᾶρά, λυγρὰ,

- θανᾶτηφόρος, χαλέπη, (2) ἀνίηρος (see Ἄνιάρως), ἀγρίος, ἀδευκής, ἀχόρευτος, ἀμήχανος, βάρεια, δάκεθυμος, διαλγής, γοῖρά, δυσφόρμιγξ, λευγάλεα, πολυπήμεων, στύγερά, κρυῖέρα, θυμοφθόρος, φθισήνωρ, χαλέπη, βίψοπλος. SYN. (2) Βλάβη, ζημία, αἰκία, λώβη, πῆμα, πημύνη, πταίσμα, οὐζῶς.
- Ἄτημελής, ἔος, adj. [(1) negligens, (2) neglectus,] (1) negligent, (2) neglected. Μη-τέρēs ἀμπτόλιεθρὸν ἄτημελέες ἀάληντο. Apoll. 1. 811.
- Ἄτημελητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) neglectus, (2) frustratus,] (1) neglected, (2) disappointed. Ἄτημελήτους αἰέν' ἐν δ' ὀνειράσι. Agam. 864. SYN. Ἄτημελής, ἀμελής, ἀκηδεστος.
- Ἄτημελία, as, ἡ, subst. [negligentia,] negligence. Αἱ οἱ ἄτημελίη κατὰειμέναί ἡρέθηοντο. Apoll. 3. 829. SYN. Ἀμελειᾶ, ἀμελία.
- Ἀτηρίος, ου, ὁ et ἡ, et ἀτηρός, ἄ, ὄν, adj. [damnosus, noxius,] guilty, destructive, grievous. Κατὰ γῆς σῦμεναι, τὸ μὲν ἀτηρίον. Eumen. 1010. See also Androm. 353. SYN. Ἀταρτηρός, βλάβερὸς, πολυπῶνος, σκληρός.
- Ἀτρίς, ἰδος, ἡ, adj. [Attica,] with γῆ understood, denotes the country called Attica. Σθενῆλος Ἀτρίδος δ' ἄγων. Iph. A. 247.
- Ἀτίετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inhonoratus, inultus,] unhonored, unrevenged. Ἀτίετος φίλων. Ion. 702. SYN. Ἀτίτος, ἀτίμητος.
- Ἀτίζω, ἀτιμάζω, ἀτιμᾶω, et ἀτιμῶω, v. [contumelia adificio,] to insult, to treat with contempt. Οὔτοι σ' ἀτίζων, οὐδ' ἐν ἐχθροῖσιν τίθεις. Alcest. 1056. See also Heracl. 228. et π. 307. et Helen. 454. SYN. Ἀθερίζω, ἀπαζίζω, καταφρόνέω, ὑβρίζω, ψέγω, κερτῶμέω, ὀνειδίζω, ἐπὶὀνειδίζω, κηλιδῶω.
- Ἀτιμᾶγέλεω, v. [(1) gregem, sperno, (2) seorsim pascor a grege, (3) separor a grege,] (1) to despise the flock, (2) to feed apart from the flock, (3) to quit the flock. Μηδὲν ἀτιμᾶγέλευντες ἔμιν δὲ τῷ βωκοῦλιάσδεν. Theocr. 9. 5.
- Ἄτμαστήρ, ἦρος, ὁ, subst. [contemptor,] one who dishonors another. Ἡ ζῶντ' ἀτμαστήρᾳ θ' ὥς σ' ἀνδρηλάτην. Sept. Theb. 634.
- Ἄτιμητός, et ἀτιμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [inhonoratus,] unhonored, dishonored. Ἀτρείδης, ὡσεὶ τὴν ἀτίμητον μετὰνάστην. Π. 59. See also Phœn. 637. SYN. Ἀποτιμὸς, ἔκτιμὸς, ἀτημελήτος, ἀτίτος, ἀγέραστος, οὐτίδανος, ἀποβλητός.
- Ἀτιμία, Ion. ἀτιμῖα, et ἀτίμως, ἡ, subst. [ignominia,] disgrace, degradation, infamy. Πόλει τ' ὀνειδος, καὶ θεῶν ἀτιμία. Heracl. 72. See also v. 142. and Choëph. 429. SYN. Ἀδοξία, αἰσχύνη, ὀνειδος, αἰκία, ὑβρίς, αἰσχὺς.
- Ἄτιμῶπενθής, ἔος, adj. [contumeliā lugens,] mourning for dishonor. Νυκτὸς ἀτιμῶπενθεῖς. Eumen. 813.
- Ἀτίμως, adv. [ignominiose,] ignominiously. Τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσέ; Med. 1205.
- Ἀτιτάλλω, f. λῶ, v. [delicate nutrio,] to bring up with care and tenderness. Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἐτρέφεν, ἡδ' ἀτίταλλεν. Π. 191. SYN. Ἀτάλλω, λιπαίνω, παιδοτρύφω, τρέφω, ἐκτρέφω.
- Ἀτίτος, et ἀτίτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [inhonoratus, inultus,] unhonored, unrevenged. Ἡμεῖς δ' ἀτίτα σαρκεὶ πάλαια. Agam. 71. See also Eumen. 257. SYN. Ἀτίετος, ἀτιμὸς, ἀζήμιος.
- Ἀτλάντειος, α, ὄν, adj. [Atlanti incumbens,] resting on Atlas. Τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσι πῶλδον. Eur. Pirith. fr. 3.
- Ἀτλαντικός, ἡ, ὄν, adj. [Atlanticus,] of or belonging to Atlas, Atlantic. Ὅσοι τὲ πόντου θερμῶν τ' Ἀτλαντικῶν. Hipp. 3.
- Ἀτλας, αντός, ὁ, P. N. [Atlas,] one of the Titans; the name of a very high mountain in Africa. Ἄτλας, ὃ νῶτοις χαλκεοῖσιν οὐρανόν. Ion 1. EPITH. Ὀλοδοφρων, ἀθλιὺς, κρατέροφρων, Τιτάνιός, Ἰαπέτιονίδης.
- Ἀτλητέω, v. [tolerare non possum,] not to endure, not to brook, (sc. an insult). Πάρεμ' ἀτλητέων εἰ γάρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς. Cæ. R. 515. SYN. Χαλεπαίνω.
- Ἀτλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intolerabilis,] unsufferable. Ἄτλατ' ἀτλάσᾳ πολλά δ' ἔστανεν. Agam. 398.
- Ἀτμή, ἡς, ἡ, et ἄτμος, οὔ, ὁ, subst. [vapor,] vapor, exhalation, steam, smoke.²

¹ On the quantity of the penult. of ἄτιμος see Dr. Clarke's note at N. 414.

² Ἀτμός is properly the steam arising from boiling water. See Dr. Blomfield's Glossary. Agam. 1282.

- Ἄτμον ἄτισχναίνουσα νηδύς πύρι. Eumen. 133. SYN. Κάπνυς, λιγνύς, αἰθαλή. EPI TH. Αἰθαλδεις, βάρυς, θερμὸς, σέλασφορὸς, φλόγεός.
- Ἀτμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non sectus, intonsus,] uncut, unclipped. Ἰλήκοις αἰεὶ τοῖ, ἀναξ, ἄτμητοὶ ἐθειραι. Apoll. 2. 710. SYN. Ἄκερσεκόμης, ἀδόμος.
- Ἄτοιχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [parietem non habens,] unwalled. Σεμνῶς ἀτοίχους περὶ βόλας σκηνωμάτων. Ion 1133. Eur. Elect. 1127.
- Ἄτοκος, ἡ, adj. [quæ nunquam peperit,] who never bore a child. Τρίβων γὰρ οὐκ εἰμ', ἀτόκος οὖσ' ἐν τῷ παρόσ.
- Ἀτολμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non audendus,] not to be dared, that ought not to be attempted. Ἀτολμήτων Ἄρη. Agam. 366.
- Ἀτολμός, ου, ὁ et ἡ, [non audens,] not daring, not bold enough, cowardly. Ἐγὼ δ' ἀτολμός, εἰμὶ συγγενῇ θέσθ. P. V. 14. SYN. Ἄνανδρός, ἄψυχός, δειλός, κῆκός, ὄκνηρός, ταρβᾶλέος, φάβερός, ἄσπλαγχνός, δεידήμων, δειλαῖός, δειλάκρος, δειλάκρων.
- Ἀτόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sectus non est,] uncut, unpolluted. Ὡ Ζεῦ, τὸν Οἰτης ἀτόμον δὲ λειμών' ἔχεις. Trach. 203. SYN. Ἀτμητός, ἀπόρθητός.
- Ἀτόπια, as, ἡ, subst. [insolita novitas; insolentia,] strangeness, absurdity, inconvenience; perverseness, insolence. Καὶ ταῦτ' ἀτὸ τὴν ἀτόπιαν τῶν δημότων. Acharn. 349. SYN. Ἀθήεια, ἄκοσμία, ἀκαιρία, ἀμορφία.
- Ἀτόπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) insolens, novus, (2) importunus, (3) absurdus,] unusual, strange, troublesome, absurd. Ἀτόπος ἀτὸ πᾶ γὰρ παρὰ δίδωσσί μοι. Ion 691. SYN. Ἀμάθης, ἀλόγιστός, ἀήθης, ἀσύμφωτός, ἀκαιρός, ἀνόητός, ἀλλοκότης, ἀπειροκάλης, ἀτάσθαλός, κένος, κῆκός, ἀφωδός, μοχθηρός.
- Ἄτος, see Ἄατος.
- Ἀτρακτός, ου, ὁ et ἡ, subst. [(1) fusus, (2) sagitta,] (1) a spindle, a distaff, (2) a reed, an arrow. Πολλοὶ τ' ἀτράκτων τοξοῦται, πολλὸν δ' ὄχλος. Rhes. 308. SYN. (1) Ἡλάκτης κλωστήρ, (2) βέλός, ἄκων, ἀκόντιον, ἰός, ὄιστός, βελεμνόν.
- Ἀτρακυλλίς, ἰδός, ἡ, subst. [spinæ genus,] a species of thorn, a briar. Ταὶ ἄτρακυλλίδες ἐντὶ, κῆκός ἀ πόρτις ὄλοιτο. Theocr. 4. 52.
- Ἀτραπός, et ἀτραπιτός, ου, ἡ, subst. [via trita, semita,] a straight road, a beaten path. Μῖαν εὐρὴν ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφύα. Nub. 76. See also ν. 195. SYN. Ἄταρπός, ἀταρπιτός, ὁδός, οἶμός, οἶμη, κέλευθος. EPI TH. Εὐρύχορος, τηλεπόρος, τραχειά, σκολία.
- Ἀτρείδης, ου, et Ἀτρείων,ωνός, ὁ, patronym. [Atrides, filius Atrei,] the son of Atreus. Ἀτρείδα δὲ μάλιστα, δὴ κοσμήτορες λαῶν. A. 16.
- Ἀτρέκως, adv. [vere,] truly. Πάντ' ἀτρέκως ἀγορεύμεν, ὡς ἐπιτέλλω. B. 10.
- Ἀτρέκης, ἔός, adj. [verus, certus,] true, certain, sincere, accurate. Βιότου δ' ἀτρέκεις ἐπιτηδεύσεις. Hipp. 261. SYN. Ἀληθής, ἀκριβής, βεβαιός, δηλός, ἀψευδής.
- Ἀτρέματός, α, ὄν, adj. [quietus,] without trembling, quiet, gentle. Οὐκ ἀτρέματ' ὀρνέων αἰάξ' ὦ γέροντες. Herc. F. 1047. SYN. Λεπτός, ἡσυχός, ἐκλήδς, ἐπιεικής, μετρίος.
- Ἀτρέμας, et ἀτρέμα, adv. [sine aliquo motu et tremore,] without moving or trembling, steadily. Ἀτρέμας, ὅφρ' εὐδῇσι μένος Βορέας, καὶ ἄλλων. E. 524. See also Hipp. 1355. SYN. Ἐκλήδ, ἡρέμα, ἡσυχά, ἡσυχως, ἡσυχῇ, ἀκην, ἀτρέσως.
- Ἀτρέμεω, et ἀτρόμεω, v. [non tremo, immotus sum,] not to tremble, to be unmoved. Τὴν περιέσσεσθαι, ἵνα τοι τρήξῃς ἀτρέμεωσι. Hes. Op. 537. See also Theog. 972. SYN. Ἡσυχάζω.
- Ἀτρέμια, as, ἡ, subst. [quies animi a timore, audacia,] intrepidity, boldness. Καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρέμειαν τε ξύγγονον. Nem. 11. 15. SYN. Εὐτολμία, ἡσυχία.
- Ἀτρεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [immutus,] unmoved, unalterable. Πρωτὰ μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἦν φόνιο. Apoll. 4. 704. SYN. Ἀρρόπος, ἀκίνητός, ἀστεμφής, ὀρθός.

¹ The first syllable is always long in Homer, and Ἀτρείδης forms a quadrisyllable. See Dawes. Misc. Crit. p. 172.

- * *Ἀτρεστός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [intrepidus,] intrepid. Ἐγὼ δ' ἀτρεστώ καρδίᾳ πρὸς εἰδοτάς. Agam. 1373. SYN. Ἀτρώδης, ἀδελμαντός.
- * *Ἀτρεστώ*, adv. [intrepide,] intrepidly. Ἐλῆγ' ἀτρεστώ, τοῦτ' ὀφθαλμοσπύλον πέλει. Æsch. Suppl. 243. SYN. Ἀφύβως, ἀδέως, ἀτρώως, εὐθαρσώς.
- * *Ἀτρεὺς*, ἔος, ὁ, P. N. [Atreus,] the son of Pelops and Hippodamia, king of Mycenæ. Δείσας Ἀτρεὺς υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής. Γ. 37. ΕΡΙΤΗ. Δαΐφρων, ἱπποδάμους.
- * *Ἀτριάκτος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [non vincendus,] invincible. Οὐκ ἀτριάκτος ἄτα; Choëph. 337. SYN. Ἀνίκητος, ἀδάμαστος.
- * *Ἀτριπτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [non tritus, aut exercitatus; invius; indomitus,] untrodden; impervious, unpractised; unsubdued. Ἡράκλεις τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοις ἀκάνθαις. Theocr. 13. 64. SYN. Ἀπειρός, ἄχρηστος, ἀήθης, ἀδάμαστος.
- * *Ἀτρίχος*, ου, ὁ et ἡ, poet. pro ἄτριξ, adj. [capillis carens,] devoid of hair, bald, bare. Ὡλοφας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἀτρίχον εἰσεῖτι καὶ νῦν. Call. Dian. 77.
- * *Ἀτρώδης*, ου, ὁ et ἡ, adj. [intrepidus,] intrepid. Ἀτρώδην, οἷον ἔχεσπ' ὀσέσπα· λὸς ἱπποτά Τυδεύς. E. 126. SYN. Ἀτρεπτός, ἀδέης, ἀφύβος, ἀδελμαντός.
- * *Ἀτρώπος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [immutabilis, durus, gravis,] unalterable, perverse. Ζαλωτὸς μὲν ἔμιν ὁ τὸν ἀτρώπον ὑπὸν ἰάνων. Theocr. 3. 49. SYN. Αἰώνιος, ἀτρεπτός, κακός.
- * *Ἀτρώφος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) impastus, (2) non alens,] unfed, lean; not nutritious. Καὶ ἀτρώφος, οἷα θ' ἀλιπλήξ. Call. Del. 11.
- * *Ἀτρώγετος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [infructuosus,] fruitless, barren. Πέμψας ἐπ' ἀτρώγετον πόντον κακὰ μητιόωσα. O. 27. SYN. Ἀκαρπός, στεῖρος.
- * *Ἀτρώμων*, ὄνος, et ἄτρωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non labore terendus, indomitus, non cessans,] not to be worn down by exertion, indefatigable, incessant. Φίλων ἀπιστοι καὶ κακῶν ἀτρώμωνες. Sept. Theb. 874. See also Aj. Fl. 788. SYN. Ἀκαμάτος, ἀδάμαστος.
- * *Ἀτρωτώνη*, ης, ἡ, adj. [indomita,] invincible, an epithet of Minerva. Ὡ πόποι, Λιγύοχοι Δῖος τέκος, Ἀτρωτώνη. Φ. 420.
- * *Ἀτρωτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [invulneratus, indomitus,] unwounded, invulnerable. Καὶ πῶς ἀτρωτὸν οὐθάρ ἦν ὑπὸ στύγος. Choëph. 525. SYN. Ἀβλής, ἀβλητός, ἀπάθης, ἀδάμαστος.
- * *Ἀττᾶ*, ["Idem fere notans quod πάππας, sic tamen ut et frater junior sic blande appellet fratrem majorem natu; imo et in genere junioris ad seniore est προσφώνησις τιμητική." Damm. c. 1853.] father, sir, a term of respect addressed to elders (used in Homer). Φοῖνιξ, ἄττᾶ, γέραιε, Διδορέφες, οὐτὶ μὲ ταύτης. I. 603.
- * *Ἀττᾶ* et ἄσσᾶ pro Ἀτίνᾶ, et ἄττᾶ, ἄσσᾶ, pro τίνᾶ. Vid. Damm. c. 2423. Ἀττ' ἐστὶν ὀρθῶς; b. Νῆ Δι', εἴπερ ἐστὶ γέ. Nub. 251. See also A. 554. Nub. 630. et K. 208.
- * *Ἀττᾶγᾶς*, ὁ, subst. [avis picto dorso, attagen, (Hor. Epod. 2, 53.)] a species of bird, either a hazel hen or a quail. Νάσσας κολοῖως, ἀττᾶγᾶς, φάλαργιδας. Acharn. 875.
- * *Ἀττᾶράγος*, et ἀττᾶράχος, ου, ὁ, subst. [minutum fragmentum pani cocto derasum, mica,] a very small scrap or fragment. Οὐδ' ὅσον ἀττᾶράγον τῷ δεδοϊκόμῃς. Call. Ep. 48.
- * *Ἀττᾶραι*, interjec. [heu, eheu,] alas! a. Ἦν μὴ σίωπᾶς. b. ἀττᾶραι, ἀταττᾶραι. Thesm. 223.
- * *Ἀττικὸς*, ἡ, ὄν, adj. [Atticus,] Athenian. Ἀλλ', ὦ μέλ', ὅψει τοι σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικὰς. Lysistr. 56.
- * *Ἀτυζήλος*, ἡ, ὄν, adj. [terrens, terrificus,] alarming, terrific. Τηλοῦ, ἀτυζήλῳ ὑπὸ δειμᾶτι κεκληγυῖαι. Apoll. 2. 1059. SYN. Βλοσυρός, δειμᾶλῆς, δεινός, στύγερὸς, σμερδαλέος, σμερδνός, φόβερὸς, φοικώδης.
- * *Ἀτυζώ*, v. [metu percello,] to terrify. Πρὸς πύλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι

φῶβέοντο. Z. 41. SYN. Δειδίσσῃμαι, ἐκπλήσσω, τᾶράσσω, ἐκταράσσω, ἐκφῶβέω, κᾶταπτῆσσω, μορμολύττω.

Ἄτυμνιάδης, ου, ὁ, patronym. [Atymnio satus,] the son of Atymnius, Mydon. Ἐσθλόν' Ἄτυμνιάδην, ὃδ' ὑπέστρεψε μώνυχᾶς ἵππους. E. 581.

Ἄτυχέω, f. ἦσω, v. [miser sum, frustror,] to be disappointed, to be unfortunate, wretched. Ὡς οὐκ ἀτυχήσεις. Nub. 427. SYN. Δυστυχέω, δυσπραγέω, τάλαιπαρῶ, δυστυχῶς ἔχω.

Ἄτω, f. ἄσω, v. [lædo,] to injure, to hurt. Ἀσέ με δαίμονος αἰσᾶ κακῇ, καὶ ἀθέσφατος οἶνός. λ. 61. SYN. Ἀτῶ, βλάπτω, σίνδμαι, ἀδίκέω, ἁάσκω, ἁάτω.

Ἀτ, αὐτῇ, αὐθις, αὐτῇ, adv. [rursum, retro, contra,] again, also, on the other hand, in turn. Αὐθις αὖ πάλιν. Philoct. 948. See Aves 896. et A. 206.

Ἀναίνω, f. ἀνῶ, v. [exsicco,] to wither, to fade, to dry up. Πᾶρεῖς ἔμαντην, ἀφίλος ἀνάνῳ βιδόν. Soph. Electr. 821. SYN. Ἀῶ, ξηραίνω, διαφθείρω.

Ἀνᾶλέος, α, ὄν, adj. [aridus,] dry, parched, squalid. Ἀνᾶλέος δὲ τῇ χρῶς ὑπὸ καύματός· ἄλλᾳ τὸτ' ἦδη. Hes. Op. 586. SYN. Αὔος, ἀζάλεος.

Ἀνγάζω, v. [(1) illustro, (2) fulgeo, (3) video,] to shine, to beam on, to see clearly. Οἷος ἔγων ἵππους ἀνγάζομαι, ἥε καὶ ὑμεῖς; Ψ. 458. SYN. (3) Ἄπανγάζομαι, βλέπω, θέωρῶ.

Ἀνγείας, ου, ὁ, P. N. [Augēas,] a prince of the Eleans whose stables were cleansed by Hercules. Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρός δ' ἦν Ἀνγείας. A. 738. EPI TH. Ἄναξ ἀνδρῶν, ἀρχὸς ἔπειων.

Ἀνγή, ἥς, ἡ, subst. [splendor,] light, blaze, poet. the eye. Ἐκάθεν δὲ τῇ φαίνεταί ἀνγή. B. 455. SYN. Ἀγγλη, φῶς, φέγγος, ὀφθαλμός. EPI TH. Ἀρίζηλος, λευκή, πυρφόρος, φᾶεσίμβροτος, ὄξειᾶ, τηλέσκοπος, μαρμαίρουσα, ἡλεκτρῶ-φᾶῖς.

Ἀνῶω, v. [loquor, alloquor,] to speak, to talk, to address. Αὐδᾶ, ὅ, τι φρῆνεῖς· τελέσαι δὲ με θυμὸς ἀνωγέ. E. 195. SYN. Πρῶστυδῶω, ἀγορεύω, πρῶσ-ἀγορεύω, φωνέω, προσφωνέω, γηγῶω, φράζω, βῶω.

Ἀνδῆ, ἥς, ἡ, subst. [vox, nuntius,] a voice, a word, news. Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρῆσιν, ἐν δὲ καὶ ἀνδῆ. Σ. 419. SYN. Ἀντῆ, βδῆ, βάζεις, γῆρὺς, θροῶς, φθέγμα, φθόγγος, φωνή. EPI TH. Ἀκάματος, ἀπειρίτος, ἀμβροτός, βᾶρυνχης, γλυκέρᾶ, γῶερά, θεία, θέσκελὸς, λιγυρά, λαοσσῶς, ὁμόθροος, πόλυστονός, σωτήριος, γλυκίων μελίτος.

Ἀνδής, εσσα, ἐν, adj. [voce præditus, vocalis,] vocal, civilised, eloquent. Ἀνδηντὰ δ' ἐθικὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη. T. 407. SYN. Φωνής, εὔφωνος, ἡδύφωνος, εὐήχης.

Ἀνθάδης, ἔος, et ἀνθαδίκος, ἡ, ὄν, adj. [sibi placens, arrogans, pervers,] self-willed, obstinate, stubborn, unruly, cruel. Στὺγῆράν τῇ φύσιν, φρῆνὸς ἀνθάδους. Med. 104. See Lysistr. 1118. SYN. Ἀλάζων, ἀναιδής, ἀήθης, ἀσελγής, ἀτῆ-ραμνός, θράσους.

Ἀνθαδία, ας, ἡ, et ἀνθάδισμα, ἄτος, τὸ, subst. [arrogantia, superbia,] self-sufficiency, arrogance, perverseness. Ἀνθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει. Antig. 1040. See also P. V. 963. SYN. Ἀλαζονεία, ἀβουλία.

Ἀνθαδόστομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [contumaci ore,] foul-mouthed. Ἀνθρωπὸν ἀγρίοποιόν, ἀνθαδόστομόν. Ran. 861. SYN. Ἀθυρόστομος, ἀθυρόγλωσσος.

Ἀνθαδῶς, adv. [contumaciter,] insolently, haughtily. Αἰσχὺλῇ, λέξον, μηδ' ἀνθαδῶς σεμνυνόμενός χάλειπαι. Ran. 1020.

Ἀνθαίμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [qui ejusdem est sanguinis; frater,] one of the same blood; a brother. Ὡ Διὸς ἀνθαίμων. Trach. 1041. SYN. Ὀμαιμός, ἀδελφός.

Ἀνθέντης, idem quod Ἀνδέντης, ου, ὁ, [qui perimit sua manu,] one who is armed against himself, a self-murderer, one who murders a near relation; also pass. self-inflicted. Εἰ τοῖσιν ἀνθένταισιν εὖ φρονήσῃμεν; Iph. A. 1200. SYN. Ἀντοφόντης, αὐτοσφάγης, αὐτοκτόνος, αὐτοδαίκτης, αὐτόχειρ, φόνεὺς, φόνεος.

Ἀνθήμερον, et ἀντῆμαρ, adv. [eo vel hoc ipso die,] on this or that very day. Ταῦτ' ἦν Μεγάρικᾶ, κῆπέπρατ' ἀνθήμερον. Acharn. 522. See also Σ. 454.

Αὐθι, adv. ["fere semper pro αὐτῷ, hic, ibi, illic. Frequentatur ab Homero, sed ne semel quidem reperi in Poëtis Dramaticis." Maltb.] here, there. **Αὐθι μένων**, πῶθέεσκε δ' αὐτὴν τῷ πτόλῳ τῷ. A. 492. **SYN.** Κατανῶθι, αὐτῷ, αὐτοῦ, ἐκεῖ.

Αὐθιγενής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [indigena, nativus,] born in the same place, native, genuine. **Οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσά δόκους.** Eur. fr. Cret. 2. 6. **SYN.** Ἐγγενής, ἰθαγενής, ἐγχωρίος.

Αὐλαξ, ἄκος, ἡ, subst. [sulcus,] a furrow. Ἄλμῳ αἰθερὸς αὐλάκῃ τέμνων. Aves 1400. **SYN.** Ἄλοξ, ὤλξ. **EPITH.** Ὀρθή, βαθεῖα, εὐκαρπὸς, λευρὸς, πυρρόφωρος, σπᾶχῃ φῶρος, φέρει βίος.

Αὐλεῖος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [ad aulam pertinens,] of a hall or court. Καὶ μὴ πρὸς αὐλείοισιν ἐστῆκώς πύλαις. Helen. 437. See **Αὐλή**.

Αὐλείτης, ου, ὁ, subst. [villicus,] a bailiff, a steward. **Αὐλείτης**, ὅς ἐων μίλων περὶ, τόφρ' ἐταροισί. Apoll. 4. 1487. **SYN.** Ἀγροικός.

Αὐλεῶ, ν. [tibia cano,] to play on a pipe or flute; to pipe. **Αὐλεῖ** σὺ θάπτων' ἐπὶ δέδοικας τὸν Σκύθην. Thesm. 1186. **SYN.** Καταυλεῶ.

Αὐλή, ἡς, ἡ, subst. [(1) area subdialis ad domum; (2) septum, intra quod pernoctant pecudes; (3) vestibulum,] a court-yard, a sheepfold, a hall. **Πρὸς τάνδ' αὐλάν' ὧ τέκνον, ὧ παῖ.** Hec. 169. **SYN.** (2) Στάθμος, σηκός, ἐπαυλῖς, ἐπαυλίον, (3) βασιλειόν, μελαθρόν, ἀνάκτορόν. **EPITH.** Βασιλῆϊος, περικαλλής, ὀλβία, θυώδης, βαθεῖα, λαμπρά, κάλλη, ὑψηλή, χαλκοδέτης, ἡρώδειος, εὐκίων, εὐερκής. **PHR.** Τυραννον δῶμα, τυραννικοὶ δόμοι.

Αὐλημά, ἄτος, τὸ, subst. [cantus tibiaram,] piping, music produced by a wind-instrument. **Σκόλιων Μελήτου καρίκων αὐλημάτων.** Ran. 1302.

Αὐλητήρ, ἥρως, αὐλητής, οὔ, ὁ, et αὐλητρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [tibicen, f. tibicina,] a flute-player, a piper, a minstrel. **Τοί γε μὲν αὖ γέλωσσαντες ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἑκαστός.** Hes. Cyp. 283. See also **Vesp.** 579 et **Acharn.** 550. **SYN.** Συρικτής.

Αὐλιζομαι, ν. [stabulor; pernocto,] to be folded, to abide for the night. **Κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὄρω σὺν αὐλιζομένῳ.** ξ. 412. **SYN.** Ἐναυλιζομαι.

Αὐλῖον, ου, τὸ, subst. [stabulum,] a stall, a fold. **Καὶ τὰς μὲν συνέλασσαν ἐς αὐλῖον ἀθρό' ἰούσας.** H. Merc. 106.

Αὐλῖς, ἰδὸς, et Ion. ἰδὸς, ἡ, subst. [aula, cubile,] a place of abode for the night, a tent, a fold. **Χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δ' ἐμὶν αὐλῖες ἦδη.** Call. 6. 106. **SYN.** Αὐλή, ἔναυλός.

Αὐλῖς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Aulis,] a town and port in Bœotia, situated on the Euripus. **Οἳ θ' ἵρῃην ἐνεμοντό, καὶ Αὐλιδᾷ πετρήσεσσαν.** B. 496. **EPITH.** Ἐναλία.

Αὐλῖον, οὔ, ὁ, subst. [(1) tibia, (2) foramen,] a pipe, a socket. **Ἐγκέφαλός δέ, παρ' αὐλόν, ἀνέδραμνεν ἐξ ὠτειλῆς.** P. 297. **SYN.** Σύριγξ, δοναξ. **EPITH.** Λιβύς, Μυγδονύς, γλυκὺς, ἡδύμελλης, ἐνκελεύς, νήδυμος, λιγυρὸς, ἰμερδύς.

Αὐλὼν, ὠνός, ὁ, subst. [vallis,] a narrow passage, a valley. **Πολλὰ δ' ὄρη σκιδεντὰ καὶ αὐλῶνας κελάδινους.** H. Merc. 95. **SYN.** Ἀγκός, φάραγξ. **EPITH.** Τηλεφάνης.

Αὐλώπις, ἰδὸς, ἡ, adj. [procera, oblonga. Vid. Damn.] high-coned, oblong, conical. **Ἀσπίδι γυνώσκων, αὐλώπιδι τε τρυφάλει.** E. 182.

Αὐξάνομαι, et αὐξομαι, ν. [cresco,] to increase, to grow. **Ἐκ κάλυκός αὐξάνομένα γένυσσι πόλυφάγοις.** Aves 1065. See also **Acharn.** 226. **SYN.** Ἀδρύνομαι, ἀλαδίνω, ἀναλδήσκω.

Αὐδὴ, ἡς, ἡ, subst. [(1) ariditas; (2) clamor,] (1) drought, (2) clamor. **Ἄλλ' ἐμπέδως ἀπρηκτὸν αὐδὴν ἔχει.** Simon. 20. **SYN.** (1) Ἀνχμός, (2) βόη, αὐγὴ, κραυγή.

Αὐδός, α, ὄν, adj. [siccus, aridus,] dry, withered, parched. **Ἐστῆκε ξυλὸν αὐδόν, ὅσον τ' ὄργυι, ὑπὲρ αἴης.** Ψ. 327. **SYN.** Ἀζαλέος, ξηρός, αὐσταλέος.

Ἄϋπνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insomnis,] sleepless. **Πῶς Φινεΐδας αὔπνους.** Iph. T. 424. **SYN.** Ἀργυπνός, παννύχιος.

¹ Αὐλεῖα in the fem., θύρα being understood, signifies a porch or hall-door.

Αὔρα, ας, ἡ, subst. [ventus lenior, aura,] a gentle breeze, air, breath, blast. Αὔρα, ποντιᾶς αὔρα. Hec. 444. SYN. Πινόη, ἐφύρος. EPIITH. "Ασπᾶτος, ἀθλωτός, ἀκύμαντος, δυσώδης, εὐώδης, εὐκηλός, ἐπικυρτός, ζᾶχροης, ἡδεῖα, ἡδύπνοος, Θρηῖσά, κρατινός, λεπτή, λευγάλη, λαίλαψ, λιᾶρά, μέσημβριῖας, νήδυμος, ὀρειδρῶς, φοιβᾶς, φύσιζῶος.

Αὐστᾶλῆος, α, ὄν, adj. [(1) siccus, aridus, (2) squalidus,] dried, squalid. Εἰ κενᾶυστᾶλῆος, κακά εἰμένος, ἐν μέγαροισιν. τ. 327. SYN. Αὔος, αὐχμώδης, πίνωδης.

Αὐτᾶδελφός, οὔ, et αὐτοκάσιγνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [frater germanus,] born of the same mother. Ὡ κοινὸν αὐτᾶδελφὸν Ἰσμήνης κάρα. Antig. 1. See also B. 706. SYN. Κάσιγνητός, ὁμαιμὸς, ὁμοπάτριός.

Αὐτανδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cum ipsis hominibus,] with the men themselves. Αὐτανδρον φλέξειν δόρυ νήϊον. Apoll. 3. 582.

Αὐτάρκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sufficiens; contentus; satis virium habens,] self-sufficient, complete, content, adequate. "Ἐχει" νῆα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων. Choëph. 745.

Ἄντῶ, f. ἦσω, et αὔω, f. αὔσω, v. [clamo, inclamo,] to cry out, to shout. "Ἐλκὲ πόδος μεμᾶως, καὶ αὔτει πάντας ἄριστους. Λ. 258. SYN. Αὔω, ἐπικᾶλῶ, κηρύσσω.

Ἄντη, ἦς, ἡ, subst. [clamor,] clamor, a shout, a shout in battle. Τὶ χρῆμ' αὐτῆς πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στεγὸς; Heracl. 646. SYN. Βόῃ, ἐνὸπῃ, ἰαχῇ, ἰωῇ, κελᾶδός. EPIITH. Ἀναιδὴς, ἀστυφελικτός, δεινὴ, θερμὴ, ὀξεία, σμερδᾶλεα, στὸνδεσσα, στὴ-γερὰ.

Αὐτῆμαρ, adv., vid. Αὐθήμερόν.

Αὐτίκᾶ, adv. [imox, statim; exempli gratia,] immediately, instantly; for example. "Οψεῖ νῦν αὐτίκ' ὄντα δωμαίων παρὸς. Hec. 1032. SYN. Αἰψᾶ, ἄφαρ, παραντίκᾶ, εἰσαὔθις, εὐθὺς, παρᾶχρημᾶ.

Ἄντη, ἦς, ἡ, et αὐτμήν, ἐνός, ὁ, subst. [spiritus, vapor; halitus,] breath, odor, exhalation. "Ορσας ἀργᾶλεων ἀνέμων ἀμεγάρτων αὐτμήν; λ. 399. See Ψ. 765. SYN. Ἀτμός, ἄτμή, ἀνᾶπνὴ, πνεῦμᾶ, κάπνός. EPIITH. Ἐχέπευκης, λιγεία, λευγάλεα, μάλᾶκη, ὀλῶ, πύρδεσσα, σμερδᾶλεα, στὸνδεσσα.

Αὐτόβουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contumax, perversus,] self-willed, obstinate. Ἄλλ' αὐτόβουλός ἴσθ', ἀπεννέπω δ' ἐγώ. Sept. Theb. 1055. SYN. Αὐθάδης, αὐτόγνωτός, ἀτέραμνός, αὐθαίρετός.

Αὐτογέννητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [incestus,] incestuous. Ἄγαι, κοιμήματ' αὐτογέννητ'. Antig. 864.

Αὐτογνωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [perversus,] obstinate. Σε δ' αὐτογνωτός ὦλεσ' ὀργά. Antig. 887. SYN. See Αὐτόβουλός.

Αὐτοδαῖς, ἔος, et αὐτοδιδάκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a seipso doctus,] self-taught. Νύσιᾶ κνώσ' ὀρχήματ' αὐτοδαῖ. Aj. Fl. 699. See also χ. 347.

Αὐτοδαίκτης, ου, ὁ et ἡ, adj. Αὐτοδαίκτηι θᾶνωσῖ. Sept. Th. 732. SYN. See Αὐθέντης.

Αὐτοδαξ, adv. [mordicus,] with the very teeth, biting, fiercely. Ὡς ἂν ὀζωμεν γυναικῶν αὐτοδαξ ὠργισμένων. Lysistr. 687.

Αὐτοδιδόν, adv. [statim, e vestigio,] immediately. See Αὐτίκᾶ. Αὐτοδιδόν δ' ἄρα μιν τᾶμῃ λούσασθαι ἄνωγεν. θ. 449.

Αὐτοῦτες, adv. [intra annum,] withing the space of a year. Αὐτοῦτες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινόν τε, γ. 322.

Αὐτοέντης, ου, ὁ, subst. i. q. Αὐθέντης, q. v. Τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πάτρως. Soph. Electr. 272.

Αὐτοθεν, adv. [inde, illine, ex isto loco,] from thence, from that place. Αὐτοθεν ἢ τίς ἐπειτὰ καὶ ἡμεῖων Ἀχιλλῆι. Υ. 120. SYN. Ἐκεῖθεν, ἐνθεν, ἐντεῦθεν.

Αὐτοθι, adv. poet. pro αὐτοῦ, [hic, ibi, in eo loco,] here, there, in this or that place. Ἄνυσας τί. φέρ', ἰδὼ τί ἄρ' ἐνεστὶν αὐτοθι. Equit. 119. SYN. Ἐκεῖ, ἐνταυθοῖ, τῇδε, τῇδ' αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ.

Αὐτοκάνη, ἦς, ἡ, P. N. [Autocane,] a mountain in Æolia. Καὶ Αὐτοκάνης ὄρος αἰπύ. Hom. Apoll. 35.

Αὐτοκάσιγνητος, ου, ὁ, et (2) αὐτοκάσινγήτη, ης, ἡ, subst. [(1) frater germanus, (2) soror germana,] (1) an own brother, (2) an own sister. Αὐτοκάσιγνητον εὐ-
 ηγένης Σώκοιϛ. Λ. 427. See also κ. 137. SYN. Ἄδελφος, ὁμαιμὸς.

Αὐτοκλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a seipso vocatus, i. e. ultro,] one who invites
 himself; of his own accord. Ἄλλ' αὐτοκλητὸς ἐκ δόμων πορεύεται. Trach.
 396. SYN. Αὐτόσσυτός.

Αὐτοκῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sua sponte comatus,] wearing his own hair, hairy.
 Φρίξας δ' αὐτοκῶμον λυφίᾱς λᾱσιαύχενᾱ χαίταν. Ran. 822.

Αὐτοκράτωρ, ὄρος, et αὐτοκράτης, ου, ὁ, adj. [qui plenam auctoritatem habet,]
 vested with full powers, independent. Αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐν-
 θᾷδι. Lysistr. 1010. See also Andr. 482.

Αὐτόκτις, ου, ὁ et ἡ, adj. [non manu factus, sed sponte natus, natus,] self-
 formed, natural. Αὐτόκτις ἄντρα, τὴν σίδηρομήτορα. P. V. 309.

Αὐτοκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. see Αὐθέντης. Ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θανάτος ἰδ' αὐτο-
 κτόνος. Sept. Theb. 678.

Αὐτοκτόνων, οὐντος, ὁ, particip. adj. [se invicem interficiens,] killing one
 another. Αὐτοκτόνοντες, τὼ τάλαιπῶρω. Antig. 56.

Αὐτοκτόνως, adv. [sua, vel mutua cæde,] with mutual slaughter. Δράσαι τὸδ'
 ἔργον οὐκ ἐτλης αὐτοκτόνως; Agam. 1625.

Αὐτοκωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cum ipso manubrio,] with the very hilt, up to the
 hilt. Σχεδὶα τ' αὐτοκωπᾶ νωμῶν βέλη; Choëph. 157.

Αὐτολύκος, ου, ὁ, P. N. [Autolycus,] the grandfather of Ulysses, whose character
 for ingenious roguery was so great, that clever robbers were called by his
 name. See Hygin. fab. 200. Ἐξέλēt' Αὐτολύκος, πύκινον δόμον ἀντίτορῆσας.
 K. 267.

Αὐτομαρτὺς, ὅς, ὁ et ἡ, adj. [qui ipse sibi testis,] one who bears witness for
 himself. Νόστον, αὐτομαρτὺς ὦν. Agam. 961.

Αὐτομάτος, η, ὄν, adj. [a se ipse aliquid faciens,] self-moved, spontaneous,
 voluntary. Ἐλθοῦσά, φησὶν, αὐτομάτη μετὰ τὰν Πύλφ. Pax 665. SYN. Αὐ-
 θαιρέτος, αὐτοκλητός, αὐτόσσυτός.

Αὐτομέδων, οντός, ὁ, P. N. [Automedon,] the charioteer of Achilles. Ἴππους δ'
 Αὐτομέδοντά θόῳς Ξευνγνύμην ἄνωγε. Π. 145. PHR. Ἄρῃ ἀτάλαντος, ἥρως,
 Διῶρεὺς νῆος, Διῶρεὺς ἄλκιμος νῆος.

Αὐτομόλῳ, v. [meo solum jussu abeo, ad hostes deficio,] to desert to the
 enemy. a. Μόλωμεν, αὐτὸ μόλωμεν, αὐτομόλωμεν. b. ἦν. Equit. 26.

Αὐτόνομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui suis legibus vivit; liber,] independent. Ἄλλ'
 αὐτόνομος, ῥωσά, μὲν δὴ. Antig. 821.

Αὐτόνυχει, adv. [ea ipsa nocte,] on that very night. Αὐτόνυχει νηῶν ἐπιβήσο-
 μεν ὠκείων. Θ. 197.

Αὐτόξύλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex ligno rudi confectus,] made of mere wood. Αὐ-
 τόξύλον γ' ἐκπωμᾶ, φλαυρούργον τῖνός. Philoct. 35.

Αὐτόπαις, αἰδός, ὁ, subst. [filius genuinus,] the real son. Τῷ Δῖος αὐτοπαίδι,
 καὶ τᾷδ' ὀρθῶς. Trach. 839.

Αὐτοποιός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [sponte enatus,] self-made. Φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐ-
 τοποιόν. C. C. 698.

Αὐτοπρεμνός et αὐτόρριζός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quæ cum radicibus ipsis evelli-
 tur,] from the very roots, root and branch. Ἐνεῖμᾱν αὐτοπρεμνὸν εἰς τὸ πᾶν
 ἔμοι. Eumen. 395. See also Rhés. 284. SYN. Πρόρριζός.

Αὐτόρρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponte fluens,] spontaneously flowing. Χρυσοῦ
 φάμεν αὐτόρρυτον. Pyth. 12. 29.

Αὐτός, αὐτή, αὐτό, et superl. Αὐτότατός, η, ὄν, pron. [ipse, sup. ipsissimus,]
 himself, and superl. his very self. a. Ἐκείνός αὐτός; b. αὐτότατος. a. πῶθεν οὖν
 φράσῃν. Plut. 83.

Αὐτόσε, adv. [illuc, huc,] to the same place, hither, thither. a. Κατάβηθι
 δεῦρῳ. b. Μὰ Δῖ, ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὐκ. Lysistr. 873. SYN. Ἐκεῖ, ἐκεῖσε, κεῖσε,
 ἐνθα.

- Αὐτοσίδηρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ferreus,] the very iron. Αὐτοσίδαρον ἔσω πῆλᾶσω διᾶσαρκος ἄμιλλαν. Helen. 360.
- Αὐτόσπυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponte excitus,] self-moved, not urged by another. Αὐ-τόσπυτος, αὐτοκλητός. Eumen. 169. SYN. Αὐτόματός.
- Αὐτοσπᾶδια, as, Ion. η, ης, ἡ, subst. [pugna stataria,] a standing fight. "Εν γ' αὐτοσπᾶδιῃ" πῶσι δ' οὐπως ἔστιν ἐρίζειν. N. 325. PHR. Σταδὴν ὑσμίνη.
- Αὐτόστολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ipse navi advectus,] having sailed here himself, in his own ship. Αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκώσαι δόμοις. Phil. 503.
- Αὐτόστονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [proprio dolore gemens,] groaning on his own account. Αὐ-τόστονός, αὐτοπήμων. Sept. Theb. 911.
- Αὐτοσφάγης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [a se ipse jugulatus,] self-slaughtered. See Αὐ-θέτης. Αὐτοσφάγῃ πίπτοντά. Aj. Fl. 840.
- Αὐτοσχεδᾶ, αὐτοσχεδόν, adv. [cominus, proxime,] at hand, closely. "Ηρίπε δὲ πρὸπαροιθεῖ Μᾶρις δ' αὐτοσχεδᾶ δουρί. Π. 319. See N. 496. SYN. Ἐγγυς, σύνεγγυς, ἐγγυθεν.
- Αὐτοσχεδῖος, ἄ, ὅν, adj. [promptus, spontaneus,] made on the spur of the occasion, spontaneous. Ἐξ αὐτοσχεδῖος πειρώμενός, ἥντε κοῦροι. Hymn. Merc. 55.
- Αὐτότοκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cum ipso partu,] together with its offspring. Αὐ-τότοκον πρὸ λῶχον μὀγερᾶν πᾶκά θυομένοισι. Agam. 134.
- Αὐτουργιά, as, ἡ, subst. [quicquid sua quis manu facit,] a man's own labor. Θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι. Eum. 332. EPITH. Μᾶταιός.
- Αὐτουργός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [qui per se facit et operatur,] one who works with his own hand. Αὐτουργός, οἷπερ καὶ μὀνοι σώζονσι γῆν. Orest. 918. SYN. Αὐτόχειρ, δημιουργός.
- Αὐτόφλοιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ipsum corticem adhuc habens,] together with its bark. Εὐπᾶγες, αὐτόφλοιόν, ἐπηρέφους κῆτινοῖο. Theocr. 25. 208.
- Αὐτόφοντης, ου, et αὐτόφονός ὁ et ἡ, (see Αὐθέντης,) [qui seipsum, vel alium occidit,] murdering or killing oneself, a suicide. Τὸν αὐτόφοντην ἡμῖν ἐν κότῃ πᾶρρος. Soph. Electr. 274. See Δ. 395.
- Αὐτόφονως, adv. [propria sua manu cæsus,] by self-murder. Ὡς αὐτόφονως. Æsch. Suppl. 65.
- Αὐτόφορτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cum ipso onere et mercibus,] with its freight. Στεί-χοντά δ' αὐτόφορτόν οικεία σάγῃ. Choëph. 663.
- Αὐτόφῳς, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [sponte natus, natus,] sprung up of itself, native. Αὐτόφῳ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων. Theocr. 9. 24.
- Αὐτόφῳτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponte natus,] springing up of itself, self-grown. Τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μὀλόν, αὐτόφῳτων. Pyth. 3. 83.
- Αὐτόφωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in ipso facto deprehensus, manifestarius,] caught in the very act of stealing. Ἐπ' αὐτόφωρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ' ἔλοι. Ion. 1213.
- Αὐτόχειρ, εἰρός, ὁ et ἡ, adj. [qui sua manu aliquid facit,] using his own hand, an assassin: et αὐτόχειρ, adv. Orest. 1039. Ἄλλ' αὐτόχειρες, ὥστὲ θαυμά-ζειν ἔμε. Aves 1135. SYN. Αὐτουργός.
- Αὐτόχθων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. et subst. [indigena,] a native, indigenous. Ὡ ζῦγ-γόν, ἔλθων λαόν εἰς αὐτόχθονά. Ion. 29. SYN. See in Αὐθιγενής.
- Αὐτόχθωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [per se et sponte sua fusus,] self-fused. Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σῶλόν αὐτόχθωνόν. Ψ. 826.
- Αὐτόχρημά, adv. [(1) re ipsa, plane, omnino, (2) confestim,] in reality, im-mediately. Ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαοσίν. Equit. 78. SYN. Ἀληθώς, ἀψευδώς, παντέλως.
- Αὐχένιζω, v. [cervicem incido,] to cut the throat, to strangle. Καὶ τοὺς μὲν ἡυχένιζε· τοὺς δ' ἄνω τρέπων. Aj. Fl. 298. SYN. Λαιμότῳμῳ, δειροτόμῳ.
- Αὐχένιός, α, ὄν, adj. [ad cervicem pertinens,] belonging to the neck. Αὐχέ-νιός· λῦσεν δὲ βόδός μένος· αἰδ' ὀδλυζᾶν. γ. 450.
- Αὐχέω, v. [glorior,] to lift up the neck, to glory, to be proud. Μὴ τᾷ κράτος αὐχεὶ δυνάμιν ἀνθρώποις ἔχειν. Bacch. 306. SYN. Μεγαλαυχέω, ἐπανχέω, ἄβρύνῳμαι, ἀγάλλῳμαι, ἀλαζδνεύῳμαι, γανυρίῳμαι, ἀποσεμνύνῳμαι, καν-

χαῶμαι, ἐκλαμπρύνομαι, εὐχόμαι, κομπάζω, μεγαλύνομαι, μεγά-φρονέω, θαρρέω, ὀγκόομαι, ἐπαίρομαι.

Αὐχὴ, ἥς, ἡ, et αὐχμηᾶ, ἁτὸς, τὸ, subst. [gloriatio,] glorying, boasting. Τὸν μὲν κενέοφρονες αὐχαί. Nem. 11. 38. See Phœn. 1153. SYN. Καύχη, καύχημα, ἀλαζονεία.

Αὐχὴν, ἐνὸς, ὁ, subst. [cervix,] the neck. Πληξ' ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμῳ ἐέργα-θεν, ἡδ' ἀπὸ νότου. E. 147. SYN. Τραχὺλὸς, δέρη, δειρή. EPITH. Ἀπαλὸς, μαλακὸς, πᾶχὺς, στιβάρὸς, μέσος, ἀγέρωχος, θρασύς, θεσπεσίος, λοξὸς, λευκὸς, ῥαδδοχρόος.

Αὐχμεῶ, v. [(1) areo præ æstu; (2) squaléo,] (1) to be dried up through heat; (2) to be squalid. a. Αὐχμεῖς αἰσχροῦς. b. σὺ δὲ γ' εὖ πρᾶσσεις. Nub. 920. SYN. Ξηραίνομαι, σκέλλομαι.

Αὐχμηρὸς, ἂ, ὅν, αὐχμήεις, εσσᾶ, ἐν, et αὐχμώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [squalidus,] squalid. Αὐχμηρὸν οὐδας, τέκνῃ δ' ἀμφὶ γούνασι. Alcest. 968. See Hom. in Pan. 6. et Orest. 217. SYN. Λασιὺς, δάσὺς, ῥυπαρὸς, πιναρὸς, αἶος, ἀυαῖος, ξηρὸς, στυγνὸς.

Αὐχμὸς, οὗ, ὁ, subst. [siccitās, squalor,] drought, squalidness: "Ὅστ' ἐμήτ' αὐχμὸν πῖέζειν μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. Nub. 1120. SYN. Αὐδὴν.

Αὐω, et Att. αὐω, v. [(1) sicco; (2) accendo,] to dry, to parch with heat; to kindle. Σπέρμα πῦρὸς σῶζων, ἱᾶ μὴ πῦθ' ἐν ἁλλοθεν αὐοί. e. 490.

Ἀφᾶγιστεύω et ἀφᾶγνίζω, v. [(1) expio; (2) consecro,] to perform holy rites for the dead, to purify, to consecrate. Κύνιν πάλυνας, κάφᾶγιστεύσας ἅ χροῖ. Antig. 253. See Alcest. 1165. SYN. Ἀγιστεύω, ἄγνεύω, ἄγνίζω, ἄγνιζω, σὺλαω.

Ἀφαιρῶ, v. [aufero,] to take away. "Ὅς ἐμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδ' αὖ Φοῖβος Ἀπόλ-λων. A. 182. SYN. Αἰρῶ, ἀναιρῶ, ἀπαίνωμαι, ἀφέλω.

Ἀφάλλομαι, v. [desilio,] to spring from or down. Ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκρά-τους ἀφῆλ' αὐτὸ. Nub. 147. SYN. Ἐνάλλομαι, ἀποθρόσκω, ἀνάλλομαι.

Ἀφᾶλὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [sine cono aut crista,] without cone or crest. Ταυρεῖν αἰφᾶλόν τε καὶ ἄλ' ὄφιν' ἥτ' ἀταῖν' ε. K. 258.

Ἀφᾶμαρτᾶν, f. τήσσαι, v. [(1) aberro; (2) privor,] to miss, to be disappointed, to be deprived of. Καὶ βάλ' ἐν, οὐδ' ἀφᾶμαρτὲ τίτυσκόμενος κεφαλῇφ' αὐτοῦ. Λ. 350. SYN. (1) Ἀμαρτᾶνω, ἀποτυγχᾶνω, (2) στέρεομαι, κατᾶλείπομαι.

Ἀφᾶμαρτῶεπ' ἡς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [verbis errans, stulte loquens,] inappropriate in speech, tedious, trifling. Οὐδ' ἀφᾶμαρτῶεπ' ἡς, εἰ καὶ γένος ὑστέρων ἦεν. Γ. 215.

Ἀφανδᾶν, f. ἀφᾶδήσω, v. [displiceo,] to displease, to offend. Οὕτω δὲ καὶ σοι τᾶμ' ἀφανδᾶνοντ' ἔφν. Antig. 501. SYN. Ἀπαρέσκω, δυσᾶρέσκω.

Ἀφάνειᾶ, as, ἡ, subst. [obscuritas,] obscurity, indistinctness, uncertainty. Βωμόν, εἰς ἀφάνειαν. Agam. 375.

Ἀφάνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [occultus, obscurus,] invisible, vanished, obscure, uncertain. Σὺν ἀφάνει λόγῳ αἶμιον βᾶλειν. Cæ. R. 657. SYN. Ἀφαντὸς, ἀδηλὸς, κρυφαῖος, σκῶτεινός, ἀκλεῖς, ἐξήτηλός.

Ἀφανίζω, f. ἴσω, v. [e conspectu aufero,] to convey out of sight, to cause to disappear, to steal, to bury. Τοῦτ' ἡφᾶνισται, διαβύρον πρὸς οὐδένος. Trach. 678. SYN. Ἀφαιρῶ, ἀκυρῶ, ἀπόλλυμι, ἀπαλλάσσω, διαφθείρω, λῶω, κατᾶλῶω, ἐξαλείφω, ἐξελαύνω, ἐκμαραίνω.

Ἀφαντὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [a conspectu remotus,] vanished, extinct. Ἀφαντὸς ἔρρει θανάσιμω χειρώματι; Cæ. R. 560. SYN. Ἀφάνης, ἀνώνυμος, ἀπροσδοκῆτος.

Ἀφᾶρ, adv. [statim,] immediately, swiftly. From this adv. is derived the compar. Ἀφάρτερος, more swift. Δακρύσας, ἑτάρων ἀφᾶρ ἐξέτερό νόσφι λῆσθεις. A. 349. See Ψ. 311. SYN. Εὐθέως, ταχέως.

Ἀφαρπάζω, f. ξω et σω, v. [abripio,] to snatch from, to seize greedily. Τὴν δὲ φθίνουσαν ὦν ἀφαρπάζειν φιλεῖ. Trach. 548. SYN. Ἀναρπάζω, ἀποσπᾶω.

Ἀφᾶσιᾶ, as, ἡ, subst. [stupor, præ quo loqui non possumus,] inability to speak, through sudden alarm. Τοῦτ' τί ἐστίν; ἀφᾶσιᾶ τίς τοι μ' ἔχει; Thesm. 911. SYN. Σιγή.

- ἄφασσω, et ἄφᾶω, v. [contracto, adrecto,] to touch, to feel, to handle. *Λητὼ Κοιῶγενεῖα φίλαις ἐνὶ χερσὶν ἄφάσσει.* Apoll. 2. 710. See Z. 322. SYN. Ψηλάφᾶω, ἄπτῶμαι, ἐγχειρίζομαι.
- ἄφᾶτὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [non dicendus, ineffabilis,] not to be spoken, unutterable. ἄφᾶτὸν, ἀφᾶτὸν, ἀναύητον λόγον ἔμοι θρῆεις. Ion 783. SYN. ἄφαντὸς, ἀδοξὸς, ἀδηλὸς, ἄρρητὸς, μέγας.
- ἄφαναίνω, et ἀφαίνω, v. [arefacio, uro,] to dry up, to exhaust. Δίψει γάρ, ὥς εἰκὲν, ἀφαναίνθησθαι. Eccles. 146. See also Eccl. 13. SYN. Αθαίνω, αἴω, ξηραίνω, καίω.
- ἄφauρὸς, ἃ, ὄν, adj. [imbecillis, debilis,] weak, infirm. Ἡ δὲ μὴ οὐπω παύετ', ἀφauρὸτάτη δ' ἐτέτυκτο. v. 110. SYN. Ἀσθενής, ἄβληχρὸς, ἄmaυρὸς, ἄδρανής, κοῦφός.
- ἄφᾶω, see ἄφασσω.
- ἄφεγγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [lumine carens, invisibilis,] obscure, dark, invisible. Τίς ἄχῳ, τίς ὁδῷ πρόσεπτα μ' ἀφεγγής. P. V. 115. (Bacchicus tetrameter.) SYN. Σκότεινός, ἀδηλός, τυφλός, ἀθεώρητός.
- ἄφειδείως, adv. [sine parsimonia, large,] unsparingly, abundantly. Εἰ δ' ἄγε, μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κῦρῶσωμεν. Apoll. 3. 897.
- ἄφειδέω, v. [non parco; contemno,] not to spare, to lavish, to expose to danger, to despise, to decline, to shrink from. Κάκοισιν, εἰ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου. Antiq. 414. SYN. Ἀθερίζω, ἄμελέω.
- ἄφειδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [profusus, largus,] unsparing, profuse, lavish. Ὡς ἄμμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέῃ πασαίμεσθᾶ. Call. Cer. Calath. 126. SYN. Δάπανηρὸς, πῦλῳδωρὸς.
- ἄφέλω, v. [detraho,] to drag away from. Πῶλὸν ἀφέλων, σῶν ἀπὸ μαζῶν. Hec. 141. SYN. Ἀπερῶω, ἀφαιρῶ.
- ἄφένος, ον, ὁ et ἔος, τὸς, subst. [divitiæ, opes,] abundance, wealth, riches. Ἐνθάδ' ἀτιμὸς ἔων, ἀφένος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. A. 171. SYN. Πλοῦτός, κέρδους, χρήματά, ὄλβος, κτήματά, κτεῖνόν.
- ἄφερκτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [exclusus,] shut out from. Μύχου δ' ἀφερκτος, πῦλῳσινους κύνος δίκαν. Choëph. 440.
- ἄφέρω, v. [abeo,] to creep back, to go away from, to depart. Παρθένος ἐνθά βέβηκᾶ, γυνὴ δ' eis οἶκόν ἀφερψῶ. Theocr. 27. 64. SYN. Ἀπέρχομαι, ἀπειμῶ, ἀνέρχομαι.
- ἄφερτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non ferendus,] not to be borne, intolerable. Ἄφερτὸν αἰῶνι σφ. Choëph. 436. SYN. Οὐ φερτός, οὐ τλατός, ἀτλητός, ἀνοιστός.
- ἄφεσις, ἔως, ἡ, subst. [dimissio equorum a carcere; carcer,] a sending off from; a starting-place. Ἰώσας τῇ φέσει τὰ τέρματά. Soph. Electr. 686.
- ἄφετός, ον, ὁ et ἡ, adj. [dimissus, liber,] dismissed, free, unprotected. Ἄφετὸν ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις. P. V. 687. SYN. Ἀφειμένος, ἀνειμένος, παρειαμένος, ἀπολίτὸς, ἐλευθέρους, μόνος.
- ἄφένω, v. [accendo,] to burn off, to singe. Τὰ κάτω δ' ἀφένειν. Thesm. 215. SYN. Ἀπῶω, αἴω, καίω, φλογίζω.
- ἄφέψω, fut. ἀφεψήσω, v. [decoquo,] to boil away, to evaporate by boiling. Τὸν Δῆμόν ἀφεψήσας ὑμῖν, κἄλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποιηκᾶς. Equit. 1321. SYN. Κατὰπέπτω, πέπτω.
- ἄφήτωρ, ὄρος, ὁ, subj. [(1) jaculator, Epith. Apollinis; (2) vaticinator,] (1) a shooter. Οὐδ' ὅσα λαῖνός οὐδὸς ἀφήτόρος ἐντός ἔργει. I. 404. SYN. Ἀκοντιστής, ἀκοντιστήρ.
- Ἀφθεγκτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non vocalis, mutus,] unutterable, mute, silent. Ἐπὺν δε μηνυτήρὸς ἀφθέγκτον φράδαῖς. Eumen. 240. SYN. See Ἀρρητός.
- Ἀφθίτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod non corrumpitur vel mutatur,] not subject to decay, imperishable. Ἀθιναίων, ἀφθίτον τέ ποιήσω θεόν. Androm. 1245. SYN. Ἀγήρατός, ἀγήραός, ἀκήρατός.
- Ἀφθογγός, ον, ὁ et ἡ, adj. [mutus,] silent, dumb. Φοίβον· φῶβῳ δ' ἀφθογγός ἐστάθην, φίλοι. Pers. 211. SYN. Ἀναυδός, ἀφωνός, ἄκων, σιγηλός.
- Ἀφθονητός, ον, ὁ et ἡ, adj. [invidiæ non obnoxius,] not liable to be envied. Ὁ

- δ' ἀφθονητός γ' οὐκ ἐπιζήλος πέλει. Agam. 912.
- *Αφθονία, as, ἡ, subst. [abundantia,] abundance, plenty. Τὰς ἀφθονίαν ὑπαζέ. Nem. 3. 14. SYN. Εὐπύρια, εὐθηνία, περῖουσία, πληθὺς.
- *Αφθονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nulli invidens, copiosus,] unenviuous, plentiful. Λέγ', ὡς ἐτοιμὸς ἀφθονῶ δοῦναι χερί. Med. 612. SYN. Ἀν' ἐπιφθονός, ἀμεγαρτός, ἀναρῖθρός.
- *Ἀφιδρύνμαι, v. [colloco procul a,] to place far from. "Ἐπειτὰ πατρὶδος θεοί μ' ἀφιδρύνσαντ' ὄψης. Helen. 280.¹ SYN. Ἀποικίζω.
- *Ἀφιερῶ, v. [consecro,] to consecrate, to hallow. Πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερῶμέθα. Eumen. 445. SYN. Ἀῤῥαγιστεύω, ἀῤῥαγίζω, θύω.
- *Ἀφίημι, antiquitus ἀφίω or ἀφίω, 1. aor. ἀφῆκα, and in Hom. ἀφεῆκα, [dimitto, emitto,] to send away, to dismiss. Ἀφίημι ὀμμάτων ἐλεύθερον. Hec. 368. SYN. Ἀποπέμπω, ἐκβάλλω, ἀπαλλάσσω, μεθίημι, ἔω.²
- *Ἀφικάνω, et ἀφικνεῖμαι, f. ἀφίζομαι, v. [advenio,] to come from, to arrive at, to arrive. Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειρομένη ἀφικάνει. Z. 388. See also Cē. R. 265. SYN. Ἐπέρχομαι, πρὸςέρχομαι, ἀνῆκω, πρὸσῆκω, πρὸσελαύνω, προσπῶρεύομαι, προσβαίνω, παρείμι, ἱκάνω, ποτίνισσάμαι, ἐπιβαίνω, κίω, κίχᾶνω, μόλω, ἐπίτρυγχαίνω.
- *Ἀφικτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [(1) supplicum patronus, (2) supplex,] (1) defender of the suppliant, (2) a suppliant. Κλάδοι γὰρ μὲν δὴ, κατὰ νόμους ἀφικτῶρων. Æsch. Suppl. 244. SYN. (1) Ἰκέσις, (2) ἰκέτης.
- *Ἀφίλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inamatus,] unbeloved. Οὐδὲ γέρων ἀφίλητός ἐμοί ποτὲ. Cē. C. 1702. SYN. Ἀνέραστός.
- *Ἀφίλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [amicis carens,] friendless, unbefriended. Ἀφίλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δεμαίς. Sept. Theb. 518.
- *Ἀφίλως, adv. [parum amice,] unkindly. Νῦν δ', οὐκ ἂν ἄκρας φρένός, οὐδ' ἀφίλως. Agam. 778.
- *Ἀφίξις, ἔως, ἡ, subst. [adventus,] arrival. Θες, ὡς ἰδῶσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ. Æsch. Suppl. 486. SYN. Ἠλύσις, εἰσοδός.
- *Ἀφίπταμαι, v. [avolo,] to fly away from. Ἡ παῖς σάφως σοι πρὸς θεοὺς ἀφίπτατό. Iph. A. 1607. SYN. Ἀποπέττομαι, ἐξίπταμαι.
- *Ἀφίστημι, ἀποστήσω, v. [sejungo, segrego,] to separate, to detach, to withdraw, to cause to revolt. Ἀποσταθῶμεν πράγματος τέλουμένον; Choëph. 859.
- *Αφλαστόν, ου, τὸ, subst. [aplustre,] the extremity of the stern. Ἀφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δ' ἐκέλευεν. O. 717. SYN. Πρυμνήσιον.
- Αφλεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non ustus,] not burnt. Βωμοῖς τ' ἀφλεκτοὶ πέλανοι. Helen. 1354.
- *Αφλοισμός, οὔ, ὁ, pro ἄφροισμός, subst. [spuma,] foam. Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στῆμα γίγνεται. O. 607. SYN. Ἀφρός, ἀχνη.
- *Αφνέος, α, ὄν, et ἄφνειός, ου, ὁ et ἡ, adj. [opulentus,] rich, wealthy, munificent. Καὶ τῶν ἀφνέων καὶ πολυχρύσων. Pers. 3. See also Υ. 220. SYN. Εὐκλήμων, πλούσιος, πόλυλῆϊός, πόλυμυλός.
- *Αφνω, et ἄφνω, adv. [subito,] suddenly. Ἀφνω πρὸσελθὼν δωμά, προσπίτνει νέκρω. Med. 1202. SYN. Ἐξαίφνης, αἰφνός, αἰφνιδίον, αἰφνιδίως, ἐξαπίνης, ἐξαπναιώς, ἀδόκητος.
- *Ἀφῶβητός, ἀφῶβός, et ἀφῶβόσπλαγχνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [timore carens,] fearless. Δίκας ἀφῶβητός οὐδέ. Cē. R. 885. See Aj. Fl. 336. and Ran. 495. SYN. Ἀδής, ἄτρώδης, τολμηρός.
- *Ἀφῶδός, ου, ἡ, subst. [secessio ad exonerandam alvum,] a house of office. Ἰθὶ νῦν ἔασόν εἰς ἀφῶδόν. Eccles. 1059. SYN. Ἀσθπατός.
- *Ἀφοίβαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [immundus, impurus,] not hallowed by Phœbus, impure, unclean. Οὐ προστρῶπαιόν, οὐδ' ἀφοίβαντον χερᾶ. Eumen. 237. SYN. Ἀκάθαρτός, ἀναγνός.
- *Ἀφοπλίζομαι, v. [arma exuo,] to strip off the armor of a defeated foe. Ἐν

¹ Here θεοί must be scanned as a monosyllable.

² The antepenult. of Ἀφίημι is common in Homer, and long in the Attic poets.

- κύνῃς· οἱ δ' ἐντὲ ἄφοπλίζοντο ἑκαστὸς. Ψ. 26. SYN. 'Εξοπλίζω, ἐναρίζω, ἐξἐναρίζω, ἀποδύω.
- Ἀφορίζω, et ἀφορίζομαι, v. [(1) separo, (2) aufero,] (1) to separate, (2) to take away. Τιμὰς ἐνέρων ἀφορίζομενός. Alcest. 31. SYN. Ὀρίζω, καθορίζω, ἀποκρίνω, ἀπυνέμω, διαίρειω, διαστέλλω, χωρίζω.
- Ἀφορμαῶ, v. [proficiscor,] to hasten away, to march off. Φυγῇ πρὸς οἴκους τῆσδ' ἀφορμήσειν χθόνος. Rhcs. 98. SYN. Ἀποχωρεῶ, ἀναλῶ.
- Ἀφορμίζω, v. [e portu deduco,] to steer out or from. Ἀγάμεμνόν, οὐ μὴ ναῦς ἀφορμῆσθαι χθόνος. Iph. T. 18. SYN. Ἐκπλῆω.
- Ἀφορμή, ἡς, ἡ, subst. [impetus, materia, occasio,] occasion, opportunity, pretext, motive, cause. Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἦν λάβωσι τῶν λόγων. Phœn. 209. SYN. Προῤῥαίς, λαβή, καιρὸς, εὐκαιρία, ἀλεωρή, ἐλεγχὸς, τέκμηριον, αἰτία, πρᾶγμα.
- Ἀφορμικτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [cithara carens,] sung without a lyre, harsh, grating. Ἀφόρ-μικτὸς αὐδὴνὰ βροτοῖς. Eumen. 333.
- Ἀφορμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [profugus,] one who sails away, a fugitive. Αὐτὸς ἀφορμὸς ἐμὰς. Cæ. C. 238.
- Ἀφραδέω, ἀφραίνω, et ἀφρὸνέω, v. [inconsulte ago; desipio,] to be inconsiderate, foolish, indecorous. Ἀφρείδῃ, σοὶ πρῶτὰ μάχηςδ' ἀφραδέοντι. I. 32. See also v. 360, et O. 104. SYN. Ἀλλοφρὸνέω, παρὰφρὸνέω, ἀλόγῳ, παρὰ-νέω, μωραίνω, μᾶτάζω, ληρέω.
- Ἀφραδέως, adv. [inconsiderate, temere,] unwisely, inconsiderately, rashly. Ἀφραδέως διὰ τὰφρὸν ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους. M. 62. SYN. Ἀβούλως, ἀπεί-ρως.
- Ἀφράδης, ἔως, et ἀφράδμων, s. ἀφράσμων, ὄνδς, ὁ et ἡ, adj. [inconsultus, temerarius,] ill-advised, rash, giddy. Ἀφράδες ναίουσι, βροτῶν εἰδωλὰ καμόντων. λ. 475. See also Agam. 1410. SYN. Ἀβουλός, ἀγλωσσός.
- Ἀφραδμῶνως, et ἀφρασμῶνως, adv. [inconsiderate,] ill-advisedly, thoughtlessly. Ἑλληνικάι τε νῆες οὐκ ἀφραδμῶνως. Pers. 423.
- Ἀφρακτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [non septus, non munitus,] unfenced, unprotected, unawares. Εἰ μὴ γὰρ ὄρκοις θεῶν, ἀφρακτὸς εὐρέθην. Hipp. 653. SYN. Ἀφύ-λακτὸς, ἀτείχιστὸς.
- Ἀφραστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ineffabilis, non perceptus,] indescribable, imperceptible, unperceived. Ταῦτά μοι μέριμν' ἀφραστὸς ἐστὶν ἐν φρεσὶν διπλῇ. Pers. 170. SYN. Ἀρόρητος, ἀδηλός, ἀδύκητος.
- Ἀφράστως, adv. [ex improviso,] unexpectedly. Ἐπεὶ σὲ νῦν ἀφράστως. Soph. Electr. 1262.
- Ἀφρέω, et ἀφρίζω, v. [spumo,] to foam. Ἀφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κύνη. Λ. 282. See also Soph. Electr. 719. SYN. Ἰδρῶ.
- Ἀφρήτωρ, ὄρδς, ὁ et ἡ, adj. [qui est extra tribum,] not belonging to a tribe, having no connexion with human society, unsocial. Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστίς. I. 63. SYN. Ἀπὸλῖς, ἀπόπτολῖς, ἀφίλδς.
- Ἀφρικτὶ, adv. [sine horrore,] without horror, without shuddering. Οὐδέπτορ' ἀφρικτὶ μᾶκρων ὄρωσι θυγατρῆς. Call. 3. 65.
- Ἀφροδίτη, ἡς, ἡ, P. V. [Venus,] the goddess of beauty, (so called, because she was supposed to have sprung from the foam of the sea): hence *metaphor.* grace, charm, elegance, violent passion. Οἰνωπὸς, ὅσσοις χαρίτας Ἀφροδίτης ἔχων. Bacch. 232. SYN. Κύπρις, Κυθέρεια, Πάφια. EPITH. Αἰδοία, διὰ, θυγάτηρ Διὸς, φιλομμειδὴς, καλή, χρυσεῖη, χρυσοστεφάνος, εὐστεφάνος, πολὺχρυσός, ἀριστὺς, ἀπᾶλή, ἀναγκαία, ἀδάκρυτος, ἀργυροπεζᾶ, ἀμαχός, ἀνίκητος, βαρεῖα, γέλαουσα, γλυκεῖα, γλαυκῶπις, δολίς, ἐλικῶπις, εἰνᾶλια, εὐλεκτρὸς, λευκή, μᾶλακή, ὀλοή, πολλή, πόντια, ποικιλόθρονος, χαλῆπι, χρυσήνις. PHR. Ἀπόσπερος θαλάσσης, Χαρίτων βασιλεῖα, Λυκίων βασιλῆς, ὑμεναίοις κροτοῦσα. See Hom. Hymn. 2.
- Ἀφροκῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [spumantes capillos habens,] having dripping locks. Ἀφροκῶμος ῥαθυμεγγὰς ἐτι στάζοντα θαλάσσης. Mus. 262.

¹ Θεῶν is here scanned, as often, as one syllable.

² Ἀφρεον and στήθεα must be scanned as dissyllables.

Ἀφρῶνῃω, vid. Ἀφρῶιδῃω. O. 104.

Ἀφρόντιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [incogitatus,] unthought-of, without premeditation. ἔμοι δ' ἄγων ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλλαι. Agam. 1347.

Ἀφροντίστως, adv. [sine cura, negligenter,] carelessly, negligently. Ὑμῶν δέ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πάτηρ. Med. 910. SYN. Ἀμελῶς, ἀκηδέστως.

Ἀφρόνως, adv. [insipienter,] senselessly, foolishly. Ὅ δ' ὑψικόμπως κάφρῶνως ἡμεῖς αἶθε. Aj. Fl. 773. SYN. Ἀβούλως, ἀνόητως, ἀσύνετως.

Ἀφρός, ου, ὁ, subst. [spuma,] foam, froth. Ἀφρόν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειᾶδος. Herc. F. 929. SYN. Ἀφλοισμός, ἄχνη. EPITH. Ορομβώδης, αἱματώεις, θερμός, λευκός, πολλὸς, χλωρός, πόντιος.

Ἀφρῶσση, ης, ἡ, subst. [insipientia, amentia,] folly, madness. Ὀδίνων τῇ καὶ ἀφρῶσση. Bacch. 382. SYN. Ἄνοια, ἀβουλία, ἀμάθεια. EPITH. Ἀχάλινος, ἀνῶμος.

Ἀφρώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [spumosus,] foamy, covered with foam. Στόματός ἀφρώδῃ πέλανθον. Orest. 220.

Ἀφρων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [insipiens, stultus, amens,] silly, foolish, mad. Κῆδος τὸδ' ἡμῖν προσλάβών· ἐγὼ δ' ἀφρων. Med. 881. SYN. Ἀβουλός, ἀφράδης, ἀφράσμων, παῖσφρων, ἄνους, αργοῖκος, αὐθάδης, λάλος, φρενὸβλάβης, φρενώλης.

Ἀφύδραίνω, ν. [abluo,] to wash out, to wash clean, to wash. Ἀφύδρανᾶμενοι, στείχετῃ ναούς. Ion 97. SYN. Ὑδραίνω, ἀπονίπτω, λούω.

Ἀφῦη, ης, ἡ, subst. [species quædam piscium,] anchovy. Ἴνα τὰς ἀφῦας ὠνοιντο πολλὰς τ' ὠβόλου. Equit. 649.

Ἀφῦης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [natura inhabilis,] not adapted by nature. Ἀφῦη τ' ὄντα, κοῦ θέλονθ'. Philoct. 1014. SYN. Ἀμάθης, ἀπειρός, σκαιός.

Ἀφυκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non evitandus,] inevitable, unerring. Ἀφυκτὸν ὄμμα προσδράκοι μὲ. P. V. 938. SYN. Ἀνίκητος, ἀναγκαῖος.

Ἀφύλακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [incustoditus,] unguarded, unprotected. Ἀφύλακτός, ἡ τήρησις· ἂν γὰρ φαῦλός ἦ. Eur. fr. Antig. 6. 2.

Ἀφυλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [foliis carens,] devoid of leaves. Ἰκέτης, ἀφύλλου στόματός ἐξάπτων λιτάς. Orest. 377. SYN. Ξηρός, ἀκαρπός.

Ἀφύπνιζω, ν. [e somno excito,] to waken from sleep. Ὅτρυν' ἐγχοῦς ἀείρειν· ἀφύπνισσον. Rhes. 25. SYN. Ἐξυπνίζω, ἀνεγείρω, ἀνίστημι.

Ἀφύσσω, f. ἕζω, ν. [haurio, hauriendo promo,] to draw out, to drain, to quaff. Ἐνθαδ' αἰμός ἐὼν, ἀφένος καὶ πλοῦτον ἀφύζειν. A. 171. See II. 230. SYN. Ἀπαντλέω, ἄρω, ἄρῶμαι.

Ἀφώνητος, et ἀφωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [voce destitutus,] having no voice, silent, mute, dumb. Πᾶρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοισι τινά. Cē. C. 1283. See Cē. C. 865. SYN. Ἀγλωσσός, ἀναυδός, ἀφθογγός, κωφός, ἄκων.

Ἀφώνως, adv. [mute, tacite,] dumbly, mutely, silently. Ἀφώνως ἀλόγως τὸ τὰς. Cē. C. 131.

Ἀχαιαί, Ἀχαιίδες, et Ἀχαιῆδες, ων, αἱ, P. V. [Achivæ,] Achaian or Grecian women. Ὡ πεπνῶνες, κᾶκ' ἐλέγχῃ, Ἀχαιίδες, οὐκέρ' Ἀχαιοί. B. 235. See τ. 542. and Apoll. 1. 284. SYN. Ἐυπλόκαμίδες, εὐπέπλοι.

Ἀχαιῖς, ἰδός, (sc. γαῖα,) ἡ, P. N. [Achaia,] (1) Achaia, or (2) adj. belonging to Greece. Ἀχαιῖδος θρανῶσαντῃς ἤκετε σκάφος. Helen. 1543. EPITH. Ἡγάθεα, πολυβύτειρα, καλλιγύναιξ. SYN. Ἀχαιῖς, Ἀχαική.

Ἀχαιοί, ὦν, οἱ, P. N. ["est quidem generale nomen omnium Græcorum; sapius tamen in specie nobiles et principes Græcorum sic vocantur." Damm. c. 1945.] Οἱ πείθονται Ἀχαιοί. A. 79. EPITH. Ἀκρόρητοι μάχης, ἀνάλκιδες, διοί, εὐκνήμιδες, ἐλίκωπες, ἥρωες, κάρηκόμοωντῃς, μεγάρθυμοι, χαλκοκνήμιδες, μένεα πνειόντες, Ἀρηίφιλοι, ἀγχέμαχοι, ἀκμητῃς, δικασπύλοι, θῆοι, πάλυπνοι, ἱπποδάμοι, κλυτοπόλοι.

Ἀχαιῖς, et Ἀχαικός, ἡ, ὡν, adj. [Achivus, Achaicus,] Achæan, Grecian. Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιᾶν ῥαδίως, ἠνέσχετο. Acharn. 709.

¹ It still remains a disputed point among the learned, what nation was designated by the term Ἀχαιῖς, in Homer, and its inhabitants Ἀχαιοί. Heyne has a learned note on this subject at B. 681. which though not fully conclusive, contains much useful matter for future examination.

Ἄχαιλινος, ον, ὁ et ἡ, adj. [effrænatus,] unbridled. Ἀχαιλίνων στῆματων. Bacch. 381.

Ἀχάλκευτος, et ἀχαλκός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non ære fabricatus, non aheneus,] not formed of brass, not brazen. Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἐζευκται πόδας. Eur. fr. Pirith. 4. See also Cæ. T. 200. where ἀχαλκός ἀσπίδων denotes 'unarmed with shields of brass.'

Ἀχᾶνη, ἡς, ἡ, subst. [mensura Persica frumentaria,] a Persian corn-measure. Οὐκ, ἀλλ' ἀχᾶνας ὀδί γε χρυσίον λέγει. Acharn. 108.

Ἀχᾶρις, ἴτος, acc. ἴν, et ἀχᾶριστός, ον, ὁ et ἡ, adj. [ingratus,] ungrateful, ungracious, disagreeable. Ἀχᾶριν κελᾶδον μουσιζόμενος. Cycl. 486. See Hec. 137. SYN. Ἀποθύμιος, ἀηδής, οὐκ ἀστεῖος, κᾶκος, λυπηρὸς, χάλεπος.

Ἀχαρνεύς, ἔως, ὁ, subst. et adj. [Acharnensis,] Acharnian, an inhabitant of Acharnæ, one of the δῆμοι of Attica. Δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφύγειν Ἀχαρνέας. Acharn. 177. SYN. Ἀχαρνικός, (Acharn. 666.) Ἀχαρνιῶδης. (Acharn. 322.)

Ἀχειματός, ον, ὁ et ἡ, adj. [nullis tempestatibus agitatus,] untossed by storms. Ἀχειμάτων μ' ἐπεμψέ σὺν πνῶαῖς. Æsch. Suppl. 142. SYN. Ἀκύμαντος.

Ἀχειρής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [manibus carens,] devoid of hands. Ὀκταπόδες, δὲ-κάρηνοὶ ἀχειρῆες, οἱ δὲ κἀλευνται. Batr. 289.

Ἀχειρωτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [manu non factus, insuperabilis,] not made by the hand, invincible, not to be extirpated. Φύτενμ' ἀχειρωτόν, αὐτόποιόν. Cæ. C. 698.

Ἀχελώϊος, et Ἀχελῷος, ον, ὁ, P. N. [Achelous,] a river which separates Acarnania from Ætolia. Τῷ, οὐτὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσθμῶριζει. Φ. 194. See also Androm. 167. EPITH. Ἀργυροδίνης, κἀλῶδώνιος. PHR. See Trach. 9.

Ἀχερδός, ον, ἡ, subst. [prunus sylvestris,] a species of thorn, the sloe-tree. Κόλλης τ' ἀχερδου κἀπὸ λαῖνου τάφου. Cæ. C. 1596. SYN. Αχρᾶς.

Ἀχερόντιος, et Ἀχερούσιος, 2^a, ὄν, adj. [Acheronticus, vel Acherusius,] belonging to Acheron. Κράτει λίμενᾶ λίπῶν γε τὸν Ἀχερόντιον. Herc. F. 766. See also Herc. F. 834.

Ἀχερῶϊς, ἰδός, ἡ, subst. [populus alba,] the white poplar. Ἡρίπε δ' ὡς ὅτ' εἰς δρῦς ἡρίπεν ἡ ἀχερῶϊς. N. 389.

Ἀχερων, οντός, ὁ, P. N. [Acheron,] (1) a river of Thesprotia in Epirus, (2) fabulously applied to a river in Orcus or Hell. Εὐειδὴς Ἀχερόντᾳ πᾶλυστόνδον οὐκ ἐπῆρασέν. Theocr. 17. 47. EPITH. Ἀενᾶος, βᾶθος, δινῆεις κυᾶνῆος, στυγνός, στυγερὸς, ψυχρός, ὀξύπληξ.

Ἀχεύω, et ἄχew, v. [doleo, mæreo,] to grieve, to groan, to be indignant. Πὰρ δὲ Διὶ Κρόνιωνι κἀθέζετο, θυμὸν ἄχεύν. E. 869. See o. 360. SYN. Λυπεῖμαι, ἀλγέω, ἄχνημαι, ἀγανακτέω.

Ἀχὴν, ἐνός, ὁ et ἡ, adj. [pauper,] poor, a beggar. Ἀχὴν, ἐκ πατέρων πένιαν. Theocr. 16. 33.

Ἀχηνία, as, ἡ, subst. [egestas, vacuitas,] "gaping for a thing," want. Καὶ προσπίττει χρημάτων ἀχηνία. Choëph. 295. SYN. Ἀπῶρια, ἐνδειᾶ, σπᾶνις.

Ἀχθεινός, ἡ, ὄν, adj. [molestus,] grievous, odious. Ἀχθεινὰ μοι τἀλλότριά κρίνειν κᾶκᾰ. Hec. 1222. SYN. Βᾶρὺς, μοχθηρὸς, τἀλαίπωρὸς, ἀλεγεινός, λυπηρὸς, ὀλέθριος.

Ἀχθηδών, ὄνός, ἡ, subst. [tristitia, ægritudo,] sorrow, distress. Ἄελ δὲ τοῦ πάροντός ἀχθηδὼν κᾶκοῦ. P. V. 26. SYN. Ἀχθος, ἀλγός, ἀλγηδών.

Ἀχθόμαι, f. ἀχθεῖσθαι et ἀχθήσθαι, v. [gravor, moleste fero,] to be laden with sorrow, to be grieved, to be indignant. Οὐ γάρ σε κωμάζοντ' ἂν ἡχθόμην ὄρων. Alcest. 831. SYN. Δυσφορέω, ἄχεῖω, ἀγανακτέω, ἀδημόνέω, ἀνῖω, λυπεῖμαι.

Ἀχθος, ἔδος, τὸ, subst. [(1) onus, (2) molestia,] (1) a load, a load of evil, (2) distress, trouble, sorrow. Πολλὰ μάλ' οὐδ' ἂν νηὺς ἐκᾶτόνζεγυὸς ἀχθος ἀροίτο. Υ. 247. SYN. (1) Βᾶρὺς, μόχθος, (2) λύπη, ἀνῖα, στυγνότης, κατήφειᾶ. EPITH. Ἀτλητόν, ἄλιστατόν, ὀβριμόν, ἐτώσιον, στυγερὸν.

¹ See Brunck's note on this passage, and Suidas, v. Ἀχερδος.

² Ἀχ'ρουσιᾶς, ἰδός, is used in Apoll. 2. 354.

* Ἀχιλεὺς, et Ἀχιλλεύς, εἰς et ἦς, ὁ, P. N. [Achilles,] the son of Peleus. Σφάγεις Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μίαιφθονου. Hec. 24. SYN. Αἰᾶκιδης, Πηλείων, Πηλείδης. EPIITH. Ἀνύμων, θεοῖς ἐπιείκελός, μεγὰ φέρτατος Ἀχαιῶν, ὄβριμός, ὀλβίος, υἱὸς Πηλεΐδ, δαΐφρων, δουρὶ κλυτὸς, κλυτὸς, παῖς Θετίδος, πῶδας ὤκεις, ὀρχαμὸς ἀνδρῶν, πέλωρίος, πῶδας τὰ χυς, πτολίπορθος, τὰ χυς, ἀναξ, ὀλῶς, ποιμὴν λαῶν, ἄγανος, κράτερὸς, κудάλιμος, θεοείκελός, φαίδιμος, φίλος Διὶ, Ἀρήϊός, Διογένης, ἐσθλός, μεγάρθυμος, πῶδάρκης, πῶδώκης, διός, θυμὸς ἔλεων, ῥηξήνωρ.

* Ἀχλαινία, as, ἡ, subst. [defectus vestium,] tattered clothes, rags. Ἐσθλὰς ἐνεγκῶν γ', ἀντὶ τῆς ἀχλαινίας. Helen. 128. SYN. Δυσχλαινία.

* Ἀχλὺς, ου, et contr. ἄχλους, ὁ et ἡ, adj. [ubertate destitutus,] destitute of verdure, barren. Βροτοῖσι δ' ἄχλυσ πᾶσι γὰς. Helen. 1343.

Ἀχλὺς, ὅς, ἡ, subst. [caligo,] mist, fog, darkness. Τοῖσι δ' ἄπ' ὀφθαλμῶν νεφὺς ἀχλὺς ὥσιν Ἀθήνη. O. 668. SYN. Ζοφός, σκοτός, δνός, ὁμίχλη. EPIITH. Αἰνὴ, δνός, ἐρεμνὴ, θανάτφορος, θεσπέσια, κελαινὴ, κᾶκη.

* Ἀχλὺς, f. ὕσω, v. [obscuror,] to grow dark. Ἦχλυσέ δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς. μ. 405. SYN. Σκοτοῦμαι.

* Ἀχνη, ἡς, ἡ, subst. ["est in genere, res non cohærens, sed minutatim sparsa;"] Damm. c. 2737.] chaff, foam. Πολλὸν δὲ τροφὶ κῦμα κλινδέται, ὑψόσῃ δ' ἄχνη. A. 307. SYN. Ἀφρός, ἄχλυσ, κᾶπνος, ἄχρὸς.

Ἀχνοῦμαι, et ἄχθμαι, v. [doleo,] to grieve, to mourn. Ἀχνοῦμαι, ὁπποῦτε τις μνήσῃ κεδνοῖτο ἀνακτός. ξ. 170.

* Ἀχλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [felle carens,] devoid of gall. Νηπενθές τ' ἄχλόν τῃ, κᾶκων ἐπιληθὼν ἀπάντων. δ. 221.

* Ἀχρευνός, et ἄχρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [chorearum expers, illætabilis,] joyless.

* Ἀτας κελᾶδεῖν ἄχρεῦτος. Troad. 121. See also Cæ. C. 1223. SYN. Πᾶρα-μουσός, ἀναυλός.

* Ἀχός, ἑός, τὸ, subst. [mæror,] mourning, sorrow. Ὡς πατρὶ Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δὲ οἱ ἦτορ. A. 188. SYN. Ἀνία, ἄλγος, ἄχθος, λύπη. EPIITH. Αἰνὸν, ἄλαστον, ἄτλητόν, ὄξυ, πῦκινόν, ἀλεγεινόν, ἀμέγαρόν, ἐλεεινόν, στυγερόν.

* Ἀχραντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impollutus, castus,] unpolluted, pure, chaste.

* Ἀχραντὸν αἰμὰ καλλίπαρθένου δερῆς. Iph. A. 1573. SYN. Ἀκραφνής, ἀψαυστός, ἀθικτός, ἀκήρατός, ἄγνός.

* Ἀχρῶς, ἄδός, ἡ, subst. [prunus sylvestris,] the sloe-tree. See Ἀχερδύς. Ἀχρῶς τις ἐγκλείσας ἔχει τὰ σιτῶ. Eccles. 352.

* Ἀχρεῖός, α, ὄν, et ὁ et ἡ, adj. [inutilis, ineptus,] useless, sluggish, foolish. Οὐδ' ὡς ἄχρεῖον τὸς γυναικᾶς εὖ λέγειν. Eur. Suppl. 299. SYN. Ἀχρηστός, ἀπειοικώς, ἀπρέπης, κοῦφός, φαῦλός.

* Ἀχρημάτος, ου, et ἄχρημων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [carens pecunia,] poor, without money. Ἀχρημάτοις ζημίαις ταυρούμενον. Choëph. 269. See Solon. SYN.

Ἀνάργυρος, ἄβιός, ἀπόρος, αἰρός, ἀκληρός.

* Ἀχρηστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inutilis, incommodus,] useless, hurtful, ineffectual, disadvantageous. Κούδεν γ' ἄχρηστόν, οὐδὲ χρῆσιμον παρὸν. Iph. A. 521. SYN. Ἀχρεῖός, ἀνωφελής, βλάβερός, κᾶκός, πῶνηρός, ἀσύμφορός, ἀνὸ-νητός.

* Ἀχροί, et ἄχροις, adv. [usque ad,] as far as, until. Δρὺν' ἀπὸ μύνων ἀπὸ δ' ὅστέον ἄχροις ἀραξέ. Π. 324. SYN. Ἔως, μέχρι, καθόλου.

* Ἀχρωστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [coloris expers,] uncolored, colorless. Ὡς οὐκ ἄχρω-στά γυνᾶν ἔμων ἔξει χερῶν. Helen. 838.

* Ἀχρυσία, ἄς, ἡ, et ἄχρῶν, ὄνός, ὁ, subst. [acervus pælearum,] a heap of chaff. Αἰ δ' ἀπὸ λευκαίνονται ἄχρυσιαί, ὡς τὸν Ἀχαιοί. E. 502. See also Vesp. 1310.

* Ἀχῦρόν, ου, τὸ, subst. [palea, stramen,] chaff, straw. Ἐκ καλᾶμας ἄχῦρόν τῃ-λῆθι τῆμοσδὲ μάλιστα. Theocr. 10. 49. SYN. Ἀθήρ, κάρφη, ἄχνη.

* Ἀψάλακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui tactus non est,] untouched, unpunished. Ἀπῆλθεν ἀψάλακτός. Lysistr. 275.

* Ἀψαυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui non est factus; qui non tetigit,] untouched;

- not having touched. "Αψανστὸς ἔγχους, εἰ τὶ μὴ τῷ 'μῷ πῶθρ. CE. R. 969. SYN. Ἀπαθής, ἀθικτός, ἀκίνητος, ἀψαλακτός.
- Ἀψέγῃως, adv. [sine reprehensione,] without censure or reproof. Ἀψέγῃως μέσσησιν ἐνὶ ῥέζουσιν ἀγυαῖς. Apoll. 2. 1019.
- Ἀψεγής, ἔος, et ἀπεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [irreprehensus,] irreproachable, blameless, harmless. Ἀψεγὲς πέλῃν τέρās. Soph. Electr. 497. See Theog. 797. SYN. Ἄμωμὸς, ἀμεμπτός, ἀμόμων.
- Ἀψευδέω, v. [non mentior,] not to lie, to tell the truth, to be sincere. Πρὸς δ' ἐμ' ἀψευδεῖν ἀελ. Trach. 475.
- Ἀψευδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [mentiri nescius,] free from lying, true, infallible. Νηρέως¹ προφῆτης Γλαυκός, ἀψευδής θεός. Orest. 358. SYN. Ἀληθινός, ἀληθής.
- Ἀψηκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non rarus, durus,] unshaved, rough, hard. Τῷ δέ γ' ἀψηκτῷ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γναθὴν. Lysistr. 658. SYN. Ἀκάματός, σκληρός, ἀκτενιστός.
- Ἀψήφιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui non suffragia tulit,] one who has not given his vote, unvoted. Τὶς ἀψήφιστος; ἀνιστάσθω. Vesp. 750.
- Ἀψις, ἰδός, et Ion. ἀψις, ἡ, subst. [(1) vinculum, (2) arcus, testudo, (3) rotæ circulus,] a fastening, a bow, a shell, the felly of a wheel, a wheel. Ἀψιδά πέτρῳ προσβάλων ὀχήματός. Hipp. 1228. SYN. Δεσμός, χέλυς, χέ- λωγ.
- Ἀψόρροδός, et ἀψόρρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [refluus, retrogradus,] flowing back, ebbing, retrograde, back. Ἐν προχόῃς δέ βάλοι ἀψόρροδον Ὀκεῖαν. v. 65. See also P. V. 1020. SYN. Παλίσροδός.
- Ἀψός, ἔος, τὸ, subst. [compages membrorum; artus,] a joint. Εἰδὲ δ' ἀνακλινθεῖσά· λυθεν δέ οἱ ἀψεῖά πάντα. δ. 794. SYN. Ἀψις, ζεύγμα, μέλος, γυῖον, κῶλον.
- Ἀψόφητος, et ἀψόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nullum edens sonum,] noiseless. Ἄλλ' ἀψόφητος ὄξεων κωκυμάτων. Aj. Fl. 321. See also Call. 2. 12.
- Ἀψυχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vitæ expers; timidus,] lifeless; cowardly. Οἶον δ' ἀψύχοισιν εἰκοδῆς εἰδώλοισιν. Apoll. 4. 1280. SYN. Ἄθυμος, ἀτολμός, δειλός.
- Ἄω, see Ἀάσκω, or Ἄημι.
- Ἄωρι, adv. [intempestive,] unseasonably. Πολλὰκί νυκτὸς ἄωρί· τρέφω δέ τοι ἐνδὲκά νεβρώς. Theocr. 11. 40. SYN. Ἀκαιρός, παρὰ καιρὸν.
- Ἄωρις, as, ἡ, subst. [intempestivitas,] an unseasonable time. Ἄλλ' ἄωριαν ἦκοντες. Acharn. 23. SYN. Ἀκαιρία.
- Ἄωρος, et ἄωριός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intempestivus, indecorus, negligens,] unseasonable, untimely, improper, negligent. Ὡ τῆς ἄωρον θυγατὲρ ἀθλία τῆς. Hec. 423. See also Arat. Phæn. 1076. SYN. Ἀκαιρός, ἀεικής, ἀπρέπης, ἀχαρίς.
- Ἄωρονυκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intempesta nocte veniens, &c.] coming at an unseasonable part of the night. Πνέων, ἄωρονυκτὸν ἀμβάμα. Choëph. 31. SYN. Μεσόνυκτιός.
- Ἄωτῶ, v. [(1) flores decerpo, (2) carpo, ut somnum,] (1) to pluck or gather flowers, (2) to enjoy, as sleep. Ἐργεῖ, Τυδεὸς υἱέ, τί πάννυχον ὕπνον ἄωτῆς; K. 159. SYN. (1) Ἀπανθίζω, ἀπολαύω, (2) καθεύδω.
- Ἄωτον, τὸ, et ἄωτός, ὁ, gen. ου, subst. [flos; præstantissimum cujusque rei,] a flower; the most excellent of its kind. Δι-κας ἄωτός, ἐσλὸς αἰνεῖν. Nem. 3. 50. SYN. Ἀνθός; ἐρίδον, στεφάνος, ἀγαλμά.

B.

Bābai, Bābailāē, [interjectio admirantis, papæ!] bravo! Τοῖς χοιρίδιοισιν, ἀρὰ τρώεσθαι; βάβαί. Acharn. 806. See Ran. 63.

¹ Νηρέως is here scanned as a spondee.

Βαβυλὼν, ὠνός, ἡ, P. N. [Babylon,] the capital of Assyria. Καὶ ἀκοντισταὶ Μυσοὶ Βαβυλὼν δ'. Pers. 52. ΕΡΙΤΗ. Πόλυχρονος, κρᾶνᾶ, ὑπερφιάλως. PHR. "Ἦν ἀσφάλῳ ἐδησέ Σέμιράμις. Theocr. 17. 94.

Βάγμα, ἄτος, τὸ, subst. [sermo, rumor,] talk, rumor. Αἰ-ανῆ δύσθροᾶ βάγματᾶ; Pers. 642. SYN. Αὐδῆ, θρόος, φήμη.

Βάδην, adv. [pedetentim,] step by step, slowly. Τοῦ δὲ βάδην ἀπ'ιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαίνειν. N. 516. SYN. Ἐμβάδον, ἡρέμᾶ.

Βάδιζω, f. βάδιῶμαι, v. [gradior,] to walk, to proceed along. Ἴσον βάδιζειν τὸν ἐνίαύσιον κύκλον. Phœn. 554. SYN. Βαίνω, βάσσω, κίω, πορεύομαι, περὶ-πάττω, ὁδεύω, στείβω. PHR. Διώκω πομπίμους χυδὸς πόδων.

Βαδίσις, ἔως, ἡ, subst. [ingressus,] walk, gait. Ἀκῆδέν τι, τῇ βάδισει καὶ τῷ τάχει. Plut. 334. SYN. Πάρδοδος, ἡλυσις, πόρελα, βάδως.

Βαδιστέος, gerund. adj. [gradiendus,] must go. Βαδιστέον γ' ἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν. Ran. 656.

Βαδιστής, οὔ, ὁ, subst. [tolutarius, cursor,] a walker, a runner. Τάχως βαδιστῆς τερμῶνων ἂν ἤπτειτο. Med. 1179.

Βαδιστικός, ἡ, ὄν, adj. [qui veloces habet pedes,] nimble, swift-footed. Νῆ τὸν Δι' ὡς ὄντος γὰρ μὴ βάδιστικού. Ran. 128. SYN. Τάχypous, πόδαρκης, πόδας ὥκως.

Βάδως, ου, ὁ, subst. [gressus, iter,] a walk. Διὰ ταῦτᾶ τόνδε τὸν βάδον βάδιζόμεν. Av. 42. SYN. Βαδίσις.

Βάζω, f. σω et ζω, v. [dico, loquor,] to speak. Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνέμωλιτᾶ βάσεις. Δ. 355. SYN. See Αἰδᾶω.

Βάθμις, ἰδός et ἰδός, ἡ, et βάθμος, οὔ, ὁ, subst. [gradus, limen, basis,] a step, entrance, threshold, the base of a statue. Αἰῶνός ἀκρᾶν βάθμιδων. Pyth. 5. 8. See also Apoll. 3. 1334. SYN. Βάσις, βῆμα, βάθρον, κλίμαξ.

Βάθος, ἔδος, τὸ, subst. [profunditas,] depth, breadth. "Αἰδην, κνέφαίτ᾿ ἄμφι Ταρτάρου βάθη. P. 1065. SYN. Βένθος, βύθος, βυσσός.

Βάθρελα, as, ἡ, subst. [sedes, asylum,] a seat, a place of refuge. Βάθρείας, βάθρείας, γέρων. Æsch. Suppl. 861. SYN. Βάθρον.

Βάθρον, ου, τὸ, subst. [gradus, fundamentum, basis,] a step, the base of a statue, foundation, seat. Ὡ πατρῶν ἐστὶς βάθρον. Aj. F. 860. SYN. Βάθμις, θέμελιδον, ἀγαλμᾶ.

Βάθυβουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [profundi consilii,] deeply wise. Φροντιδᾶ κεδνὴν καὶ βάθυβουλον. Pers. 147. SYN. Βάθυμῆτης, βάθυφρων, βάθυνοος.

Βάθυγειός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pinguis (de terris),] having a deep soil, fertile. Φοῖβος καὶ βάθυγειὸν ἔμην πόλιν ἐφράσε Βάττω. Call. 2. 65. SYN. Βάθυλήϊός, εὐγειός.

Βάθυδίνης, ου, et βάθυδινήεις, εντός, adj. [profundus vortices habens,] abounding with deep eddies, deeply flowing. "Αντᾶ δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας πῶτάμος βάθυδίνης. Υ. 73. See also Φ. 15.

Βάθυδοξός, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeberrimus,] very glorious. Βάθυδο-ξοὶ γειτόνες, ὦν κλέος ἀν-θήσεν. Pyth. 1. 128.

Βάθυζωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [profundum, i. e. demissum sinum habens,] deep-girdled, long-waisted. Ὡ βάθυζώνων ἀνασσα Περγίδων ὑπερτάτη. Pers. 155. SYN. Βάθυστερνός, βάθυκολπός.

Βάθυθριξ, τρίχός, ὁ et ἡ, adj. [bene lanatus, villosus,] thick-haired, shaggy. Μηλὰ βάθυτρίχᾶ βόσκειται αἰέλ. Hom. Apoll. 412.

Βάθυκλης, ἦδος, ὁ, P. N. [Bathycles,] Ἐτραπέτ', ἔκτεινεν δὲ Βάθυκλην μέγαθυμον. II. 594.

Βάθυκόλπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [demissum sinum habens,] deep-bosomed, long-waisted. Οἰμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βάθυκόλων. Sept. Theb. 862. SYN. See Βάθυζωνός.

Βάθυκρημνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [altas et profundas ripas habens,] having banks steep and rugged. Βάθυκρήμνοισι δ' ἄμφ'. Nem. 9. 95.

Βάθυκρήπις, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [alta fundamenta habens,] having a deep founda-

- tion, strongly built. Πλωε βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρεῖα δῆμον Ἀβύδου. Musæ. 229. Βαθύλειμος, ου, et βαθυλείμων, ωνός, ό et ή, adj. [ampla pascua habens,] having fertile or extensive meads. Φηράς τῆ Ζῆθειας, ήδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον. I. 293. See also Pyth. 10. 23.
- Βαθύλήϊος, ου, ό et ή, adj. [ferax,] having deep corn, fruitful. Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθύλήϊον· ἐνθα δ' ἐ' εἰριθοι. Σ. 550. SYN. Βαθυγείος, εὐγείος, εὐκαρπός, ἔγκαρπός.
- Βαθύμαλλός, ου, ό et ή, adj. [villosus,] thick-wooled, fine-fleeced. Δέρμα δὲ κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν. Pyth. 4. 286. SYN. Βαθυθριξ, πολυθριξ, λαχνήεις, δασύμαλλός.
- Βαθύμητης, Æol. βαθύμητᾶ, ου, ό et ή, adj. [profundi ingenii,] possessing great talent. Ἐπὸς ἔχω· Βαθύμητᾶ Χείρων. Nem. 3. 92. SYN. Βαθύβουλός.
- Βαθύνω, v. [excavo,] to hollow, to deepen, to dig deep. Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βαθυνὲ δὲ χῶρον ἅπαντᾶ. Ψ. 421.
- Βαθύξυλός, ου, ό et ή, adj. [densus arboribus,] thickly wooded. Πέτρας, τὸ δ' ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φύβη. Bacch. 1136. SYN. Βαθύσκιός, ἀνήλϊός.
- Βαθύπέδιός, ου, ό et ή, adj. [latam planitiem habens,] having a wide and level plain. Βαθύπέδιῳ Νέμεα. Nem. 3. 31.
- Βαθύπλοκάμῳ, ου, ό et ή, adj. [comam densis cincinnis nexam habens,] deep-curbed. Ἐξείης δ' ἡσκητὸ βαθυπλοκάμῳς Κῦθραιᾶ. Apoll. 1. 742.
- Βαθύπλουτος, ου, ό et ή, adj. [prædives,] having great wealth, rich. Καὶ βαθυπλουτον χθονᾶ, καί. Æsch. Suppl. 557.
- Βαθυρρείτης, ου, βαθυρρείων, ονός, et βαθυρρόος, ου, ό et ή, adj. [profunde fluens,] deeply flowing, very deep. Οὐδὲ βαθυρρείταο μέγα σθενὸς Ὠκεᾶνοῖο. Φ. 195. See also Apoll. 2. 797. and H. 422.
- Βαθυρρίζος, ου, ό et ή, adj. [altas habens radices,] deeply rooted. Εὖ διαβάς· πέδῳθεν δὲ, βαθυρρίζον περ εὐῶσαν. Apoll. 1. 1199.
- Βαθύς, εἶᾶ, ὅ, adj. [profundus, &c.] deep, full, large. Βαθύς γὰρ τοι Διρκαῖός ἀναχωρεῖν πόρος. Phœn. 742. SYN. Πόλυβενθής, ἄβυσσός, τᾶνᾶός, ὑπερμέγεθης.
- Βαθυσκάφης, ἔος, ό et ή, adj. [alte effossus,] deeply dug. Ἄλλ' ἢ πνυαῖσιν, ἢ βαθυσκάφει κόνει. Soph. Electr. 435.
- Βαθύσκιός, ου, ό et ή, adj. [altam umbram edens,] shady. Πέτρης εἰς κευθμῶνᾶ βαθύσκιόν, ἐνθα τῆ Νύμφη. H. in Merc. 229.
- Βαθύσπορός, ου, ό et ή, adj. [quod alte seritur,] deeply sown, deeply furrowed. Καὶ βαθυσπόρους. Phœn. 657.
- Βαθύσχοινός, ου, ό et ή, adj. [juncis obsitus, juncosus,] thickly set with rushes. Ἀσωπὸν δ' ἱκοντὸ βαθύσχοινον, λεχέποιον. Δ. 383.
- Βαθύφρων, ὄνός, ό et ή, adj. [callidus, prudens,] deep-minded, inscrutable. Ἐλείθυῖα, παρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνων. Nem. 7. 1. SYN. Βαθύβουλός, βαθύμητης, βαθύνους.
- Βαθύφυλλός, ου, ό et ή, adj. [frondosus,] broad-leaved. Αὐτὰρ ἔμοι γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατᾶνφ βαθύφύλλῳ. Mosch. Id. 5. SYN. Ἐρίφυλλός, εἰνὸςφυλλός, κόμητης, εὐθαλής.
- Βαθύχαιτης, ου, ό et ή, adj. [qui densam habet cæsariem,] having thick or long hair. Αὐτόνηνθ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθύχαιτης. Hes. Theog. 977. SYN. Βαθύπλοκάμῳς.
- Βαθύχθων, ὄνός, ό et ή, adj. [altam habens tellurem, fertilis,] deep-soiled, fertile. Τὰν βαθύχθον' αἰᾶν. Sept. Theb. 294. SYN. See Βαθύλήϊος.
- Βαίνω, f. βήσσειν, v. [ire facio, gradior,] to cause to go, to lead, to move, to go.¹ Εἰς ἄκρα βῆναι κλιμακῶν ἐνγλάτᾶ. Eur. Suppl. 739. SYN. Ἐμβαίνειν, ἐπιβαίνω, βάδιζω, περὶπατέω, πορεύω, στείχω, ἀμιλλαῖναι ποδῖ.
- Βαῖος, ἂ, ὄν, adj. [parvus, modicus,] slight, moderate, slightly attended. Πότῃρον ἐχώρει Βαῖός. Œ. R. 750. SYN. Μῖκρός, σμικρὸς, τυτθός, βράχης, ἡβαῖός.

¹ In the 2d aor. the intransitive meaning of "to go" is always used.

Baita, as, Dor. et βαίτη, ης, Ion. ή, subst. [laena consuta ex corio seu pellibus,] a coarse covering, cloak. Τὰν βαίταν ἀπόδὸς ἐς κύματ' αὐτῇ αἰεῦμαι. Theocr. 3. 25. SYN. Διφθέρα.

Βακτηρία, as, ή, βακτηρίῳν, ου, βάκτρευμᾶ, αὐτός, τὸ, et βάκτρων, ου, τὸ, [baculus, scipio,] a stick, a staff, a support. Οἷς Πόσειδων Ἀσφαλείδης ἐστὶν ή βακτηρία. Acharn. 682. See also Acharn. 447. Phoen. 1555. Troad. 278. SYN. Σκίμπων, σκίπων, σκίπων, ῥάβδος, ῥοπαλός. EPITH. Ἀμπέλοεις, αὐτόφλοιός, κίσσινός, ήδεῖα.

***Βακῶω**, v. [bacchor,] to be inspired by Bacchus, to revel, to rage. Βακῶ πρὸς ἀλκήν, Θυῖας ὡς, φόβον βλεῖπων. Sept. Theb. 494.

Βακχεία, as, ή, subst. [bacchatio,] a festival of Bacchus, a revel. Νῦν δ', ήπερ ἐν δόμοισι βακχείας κἀλῆς. Choëph. 686.

Βακχέβακχος, ου, ό, subst. [acclamatio, in sacrificiis, quæ fiebat in honorem Dionysi,] a sacrificial shout in honor of Bacchus. Ἵσθέν' ἡπαιωνίσαι, καὶ Βακχέβακχόν ᾄσαι. Equit. 407.

Βάκχειός, α, όν, et βακχειώτης, ου, ό, adj. [Baccheus,] Bacchean, belonging to Bacchus. Βάκχειον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος. Bacch. 608. See C. C. 678. SYN. Βάκχιός, Βακχίϊός.

Βάκχη, ης, et Βακχίς, ἰδός, ή, subst. [(1) Bacchi sacerdos, (2) quovis furore bacchanali percita,] a priestess of Bacchus; a devotee to Bacchus, a frantic woman. Αἰδῶμενα, φερόμαι Βάκχα νέκυν. Phoen. 1503. See also Antig. 1129. SYN. Μαινᾶς. See Theocr. 26. EPITH. Ἀσιᾶς, Καδμεία, θυροσφόρος, ἔκφρων, παρὰπλήξ, νυκτεπὸλός, χάρσπη, λυσσᾶς, ὄρεσσιβᾶτος, θεόσσυτός, μαινᾶς, μαινῶδης, λαφυστία, κέρασφόρος.

Βάκχενμᾶ, αὐτός, τὸ, subst. [(1) furor Bacchicus, (2) plur. Bacchanalia,] (1) Bacchanalian fury, (2) the orgies of Bacchus. Τὸσόνδε γ' ἔξω στήσδμαι βακχενμᾶτων. Troad. 569.

Βακχέυσιμὸν, ου, τὸ, et Βάκχευσις, ἔως, ή, subst. [bacchatio,] bacchanalian frenzy, revelling. Μάντις δ' ὁ δαίμων ὁδὲ τὸ γὰρ βακχέυσιμὸν. Bacch. 294. See also Bacch. 353. SYN. Βακχεία.

Βακχέω, et Βακχιάζω, v. [bacchor,] to be inspired by Bacchus, to revel, to rage. Αὐταὶ σὲ βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ; Orest. 405. See Cycl. 204. SYN. Βακῶω, ἀνὰβακχέω, μαινόμεναι.

Βακχιάδαι, ων, οἱ, P. N. [Corinthii,] the Corinthians, so called from Bacchia the daughter of Bacchus. Εἰσὶτὲ Βακχιάδαι, γένε' ἑφύρθηεν ἑόντες. Apoll. 4. 1212.

Βάκχιός, et βάκχειός, α, όν, adj. [Bacchicus,] of or belonging to Bacchus. Περὶ σᾶ Βάκχι' ὄργιᾶ, ματρός τ' ἑ σᾶς. Bacch. 995. See Βάκχος.

Βάκχος, et Βάκχιός, ου, ό, P. N. [Bacchus,] the son of Jupiter and Semele, and the God of wine. Κρατῆρ' αὖτ' ἑ Βάκχου. Iph. A. 1061. See also Bacch. 191. SYN. Διώνυσος, Διώνυσος, Ζᾶγρεὺς, Ἰακχός, Σάβάζιός, Λαῦτός, Μηθυμναῖός.

EPITH. Οἰσῶς, ἀρίπρεπής, ἀληθής, ἀπήμων, ἀτάρβητος, ἀπάλός, ἀγλαδωρός, ἀλεξητήρ, ἀδάκρυτός, ἀκόρητός, ἀκρεστός, ἀσιδήρος, ἀνακτὶς, ἀνοῦτάτος, ἀδήριτός, ἀμήτωρ, ἀμαιμακτός, βότρυς, γαληναῖός, δόρυσσός, δόρυκτητός, δόλεις, δούσεως, ἐρίβρεμής, εὐώδης, εὐνός, Ζέων, Ζᾶθεός, ήδός, ής, θυροσμᾶνης, θηλυμᾶνης, θηλυφρων, Θηβαιγενής, Ἰκάριός, κᾶλός, ἱμερόεις, κισσοστέφης, καλλινοκός, λυσίπνός, Λυδῖός, Μυγδονῖός, μαινόμενός, μένεπτόλεμος, μελιχίός, νηπεινός, νυκτεπὸλός, νυκτοφᾶς, οἰνοβάρης, οἰσθήεις, ὄρεμᾶνης, πύριπνείων, πῶλυστάφυλός, πῶθεινός, φίλοπαίμων, χρυσόκομης, χαλκοχίτων, χόρευτής, Διδυγόνός, χρυσεόμυθρος, κισσοκόμης, ἐρίβρομος, Μαινᾶδων, ὁμόστολός.

Βάλανεῖον, ου, τὸ, subst. [balneum,] a bath. Τὰς πύλους φησὶν κατ'ἀλήψεσθ' ἐν βάλανεῖ. Equit. 1060. SYN. Λουτρόν, λῳέτρόν, πλυνός. EPITH. Γλυκέρων, καθάρων, λυσίπνόν.

Βάλανεὺς, ἔως, ό, subst. [balneator,] the keeper of a bath or bagnio. Ἄλλ' ὁ βάλανεὺς ἔλξει θυραζ' αὐτόν, λαβών. Plut. 955.

† The word Βάκχος does not occur in Homer.

Βάλλανέω, v. [ministro, *proprie*, aquam in balneo,] to supply with water in the bath, to serve. Φέροντās ὡςπερ βάλλανέουσιντās. Lysistr. 337.

Bălānōs, ου, ἡ, subst. [(1) glans, fructus quercus, (2) extremi penis carnosa substantia,] an acorn, date, bar, bolt, gland. Ἐλθὼν ἐκείνη τὴν βάλανον ἐνάρμυσον. Lysistr. 413. EPI TH. Μένδεικῆς.

Bālānōw, v. [objice immisso obsero,] to bolt, to bar, to stop up. Nūn mēn γάρ οὗτος βεβάλανκῃ τὴν θύραν. Eccles. 361. SYN. Ἐπικλείω, κατέχω, πακτῶ.

Βάλαντιητόμος, ον, ὁ, subst. [sector crumenarum,] a cutpurse, a pickpocket.
Τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βάλαντιητόμοις. Ran. 772.

Βάλλάντιον, ον, τὸ, subst. [crumena,] a purse, a money-bag. Πρέσβεις, ἔχοντες ἀργυρίου βάλλάντια. Equit. 1197.

Bάλην, ὁ, subst. [rex,] a king. Βάλην, ἀρχαῖος βάλην, ἰθι, ἱκον. Pers. 663.¹
 SYN. See βασιλεύς.

Baλis, ἰδός, ἡ, subst. [(1) locus, unde ii, qui cursu certant, emittuntur, carceres, (2) meta,] the starting-place in a race, the goal. Ἦν ἰδοῦ, καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτᾶ βαλίδων ἅπῃ. Herc. F. 863. SYN. Ἄφεσις, κρηπίς, τέρμα, τέρμων.

Βᾶλῶς, ἂ, ὄν, adj. [(1) maculosus, seu (2) velox. Vide doctiss. Monk. ad Hipp. 218.] Μελέων, βάλια τῆ λύγκης. Alcest. 595. SYN. (1) Κατάστικτός. αἰδῶς, (2) τᾶχὺς.

βάλλω, f. ἄλῳ, v. [jacio, &c.] to cast, to strike, to throw, to drive out. Πρὶν ἂν σὲ γαίης τερμῶνων ἔξω βάλῃ. Med. 278. SYN. ῥίπτω, ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, δίκω, ἀκοντίζω, παίω.

βαυβαίρω, v. [tremo (labiis),] to falter, to stammer. βαυβαίρων, ἀραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων. K. 375.

Βάμμα, ἄτος, τό, subst. [tinctura,] an immersion, a dye. Ἦν ἐκεῖνός φησὶν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν. Pax 1174. SYN. Ἄλοιφή.

Bāvauśós, ov, ó et ἡ, adj. [mechanicus; illiberalis,] a mechanic, a laborer; mean, degrading. Οὐ γὰρ βāvauσov τὴν τέχνην ἐκτησαίμην. Aj. F. 1141.

Βάσις, ἔως, ἡ, subst. [fama, oraculum,] fame, report, oracle. Κἔνην ἀκούσας, βάξιν, ἣν φῶβω σφαλῆις. Orest. 1575. SYN. Φῆμη, ἀκὴ, θροῶς, λόγος, πίστις, φῶις, μαντεῖον.

βαπτός, ἡ, ὄν, adj. [tinctus, immersus,] dyed, dipped, colored. Ὡ Πόσειδόν, ὡς ἑτέρους αὖ βαπτός ὄρνις οὐτόσι. Aves 287.

Βάπτω, v. [(1) mergo, (2) tingo, (3) haurio,] to dip, to dye, to stain, to draw.
 Βάψας ἔνεγκε δευρὸ ποντίας ἁλὸς. Hec. 608. SYN. (1) Πλύνω, (2) φαρμάσσω,
 (3) ἄρῶ.

Βάρυθρον, *ov, τὸ*, subst. [hiatus profundior,] a deep pit into which criminals were thrown at Athens. See **Βέρυθρον**. Ἐγὼ δὲ γ' ἐς τὸ βάρυθρον ἐμβάλομαι σέ. *Ran.* 574.

Βαρβάρικος, ἡ, ὄν, adj. [mores barbarorum referens, barbarus,] belonging to foreigners, barbaric. Βαρβάρικη καὶ Κελτόν. Call. 4. 175.

Βάρβαρος, ον, ὁ ἐτ ἡ, adj. [(1) barbarus, homo non recte et sonore loquens, (Vid. Damm. c. 2507.) (2) non Græcus, (3) agrestis,] barbarous, not a Greek; uneducated, uncivilised, savage, unintelligible. Τῆς Ἑλλᾶς ἢ τῆς βαρβάρου. Phœn. 1524. SYN. Βαρβαρικός, πᾶσι γλωσσῶσι.

Βαρβάρωφρωνός, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [barbaro ore loquens,] speaking a barbarous language. Νάσσης αἶ Καρῶν ἡγήσασθ' βαρβάρωφρωνων. B. 867.

Barßäpöw, v. [barbarum reddo,] to render barbarous. Βεβαρβᾶρσαι χρόνους
ὥν ἐν βαρβάρους. Orest. 479.

Βάρβιτον, ου, τὸ, et βάρβιτος, ου, ἡ, subst. [instrumentum musicum, multis chordis intentum,] a harp, lute, lyre. Ἄ βάρβιτος δὲ χορδαῖς. ANACR. 1. 3. SYN. Λύρα, κithāra. EPITH. Μελίφων.

Βάρδιστος, poet. pro Βράδιστος, superl. à Βράδης, q. v.

¹ See Dr. Blomfield's very learned note on this passage in his Glossary.

Bärēw, v. [gravor,] to be loaded, to be oppressed. Φῆ δὲ δᾶκρυνπλῶειν βεβάρησθ' αὐτὸν μὲ φρενᾶς οἶνον. τ. 122. SYN. Βάρυνδμαι, ἐπιβρίθω, πίεζομαι ἀχθεῖω.

Bāris, ἰδός, ἡ, subst. [navigium, ratis,] a boat or barge used on the Nile. Σοῦσθ'ε, σοῦσθ' ἐπὶ βάρειν ὅπως πῶδων. Æsch. Suppl. 833. SYN. Σχεδία, ναῦς.

Barcaïds, ου, ὁ et ἡ, adj. [Barcæus,] belonging to Barce, a country in Africa, Barcæan. Μῆτωπᾶ συμπαίονσι Βαρκαίοις ὄχοις. Soph. Electr. 729. SYN. Λιβυκός.

Bārōs, ἔδς, τὸ, subst. [pondus, gravitas,] a weight, burthen, load; importance.

Ἄλλ' ἀγγέλι'ας βārōs ἀράμενα. Hec. 104. SYN. Βρίθος, βρίθδσυνη, ἀνία, ἀχθός, ἰσχός.

Bārūáληγῆς, ου, ὁ et ἡ, adj. [graviter dolens, seu gravem dolorem inferens,] very grievous, distressing. Βārūáληγῆ· ἔμοι δ' ἀχθός ἔστακε. Aj. Fl. 200. SYN.

Βārōs, ἀλγεινός, χαλεπός.

Bārūαχῆς, Dor. pro βārūηχῆς, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [graviter sonans,] deeply sounding or groaning, distressing. Ὡ χθόνιαι βārūαχῆες ὀμβροφῶροι θ' ἄμα. Av. 1750.

Bārūβρεμέτης, ου, ὁ, et βārūβρομός, ου, ὁ et ἡ, adj. [deeply and loudly roaring, awfully sounding. Bārūβρεμέτᾱ γένος. Antig. 1117. See also Nub. 312.

SYN. Βārúκτυπός, βārūηχῆς, βārúγδουπός, ἐρίγδουπός.

Bārūβρῶς, ὠτός, ὁ et ἡ, adj. [graviter mordens,] eating deeply. Βārūβρῶτ' ἀπὸ κλαύσειεν. Philoct. 694.

Bārúγδονπός, et βārúδονπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [graviter sonans,] loudly roaring. Ὅδμή τ' ἰχθυόεσσά βārυγδούποιδ θάλάσσης. Mus. 270. See also Mosch. 2.

116.

Bārúγούνᾱτός, et βārúγουνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [genua oppressus, tardus,] tired, slow. Ἡ ρᾶ τίς ἐσσί λίαν βārúγούνᾱτός; ἢ ρᾶ φίλυνός; Theocr. 18. 10. See also Call. 4. 78.

Bārūδαίμων, ὄνός, et βārūδαιμῶν, ἔοντός, ὁ et ἡ, adj. [infelix,] oppressed by an evil genius, ill-fated, unhappy. Δύστηνός ἐγὼ τῆς βārūδαίμῶνός. Troad. 112. See also Equit. 555. SYN. Βārūπότμος, ἀτύχῆς, δυστύχῆς, κακῶδαίμων, ἄθλιός.

Bārūδίκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [graviter puniens,] severely punishing. Βārūδίκος ποινά. Choëph. 923.

Bārūδδτεира, as, ἡ, adj. [gravia dans mala,] dispensing affliction, afflictive. Βārūδδτεира, μῶγερά. Sept. Theb. 973.

Bārúγδουπός, see Βārúγδονπός.

Bārūθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [graviter animo adfectus,] deeply affected in mind; fierce. Εἴ πως βārūθυμὸν ὀργάν. Med. 177. SYN. Ἀμείλιχός, δύσθυμός, βārūφρων.

Bārūthw, v. [gravor,] to be oppressed. Τερσῆναι δυνάται βārūθει δὲ μοι ὦμός ὑπ' αὐτοῦ. Il. 519. SYN. Βάρυνδμαι, βρίθδμαι.

Bārūκομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [gravem strepitum edens,] loudly roaring. Ἐξανοισ'· Κεῖνόν γε καὶ βārūκομποι. Pyth. 5. 76.

Bārūκῶτός, et βārūμήνιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [gravem iram gerens,] very indignant. Ἐγὼ δ' αἰτιμός, ἡ τάλαινᾶ βārūκῶτός. Eumen. 783. See Theocr. 15. 138.

Bārúκτυπός, see Βārūβρομός. Hes. Op. 77.

Bārūλόγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [maledicus,] uttering bitter things, reproachful. Βārūλόγοις ἔχθῆσιν πῖαινόμενόν. Pyth. 2. 100.

Bārūνω, f. ὤνω, v. [(1) gravo, premo; (2) molestia afficio,] to make heavy, to load; to annoy, to exasperate. Καὶ μὴν σκότεινόν ὄμμα μόν βārúνεται. Alcest. 395. SYN. Βārēw, φορτίζω, ἀχθεῖω, πίεζω, λυπέω.

Bārūδπης, ου, ὁ et ἡ, adj. [gravisonus,] deep-toned, deep-sounding. Βārūδπαν στερόπαν κέρανων τὲ πρυτάνιν. Pyth. 6. 23. SYN. Βārúκτυπός, βārūβρομός, βārūβρεμέτης, ἐρίγδουπός, βārúγδουπός, βārūκομπός.

Bārūπαλάμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [graves et fortes habens manus,] heavy-handed. Βārūπαλάμῶν ὄρσαι χολόν. Pyth. 11. 37.

Bäpüñēs, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [graviter cadens,] falling heavily. Ἀγκάθεν βάpü-
πείσῃ. Eumen. 375.

Bäpüñeíw, v. [graviter flo,] to blow violently. Ἀλλὰ, φίλῃ, πέφύλαξδ βάpü-
πνειόντās αἴτας. Musæ. 216.

Bäpüñōtμōs, ον, ὁ et ἡ, adj. [infelix,] ill-fated, unhappy. Οἱμοι ξυμφόpās βάpü-
πōtμωtίτας. Phœn. 1364. SYN. See Bäpüδαίμων.

Bäpūs, εἶᾱ, ὅ, adj. [gravis, molestus,] heavy, strong, robust; infirm, trouble-
some, dangerous. Ὡς μοι βάρεῖᾱ καὶ δόμοις ἐπεσtάθης. Hipp. 821. SYN.
Αἰνός, ἀλγεινός, βλῆχρός, ἐπάχθης, χᾱλέπός.

Bäpüstāthmōs, ον, ὁ et ἡ, adj. [ponderosus,] heavy, massive. Ἀλλ' ἐτέρων αὖ
ζήτει τῇ τῶν βάpυσtάθμων. Ran. 1397.

Bäpυσtēñāxw, v. [graviter gemo, s. suspiro,] to groan deeply. Τὴν δὲ βάpü-
stēñāxων πρόσεφῃ πόδās ὡκός Ἀχιλλεύς. A. 364.

Bäpüstōñōs, ον, ὁ et ἡ, adj. [graviter suspirans,] deeply groaning, lamentable.
Bäpüstōñ' εἶναι πρὸς δ' ἐκείνοισιν τῇ φῆς. CE. R. 1233.

Bäpυσtōñōs, adv. [gravi luctu,] with deep sorrow or groaning. Ἔμοι πίθεσθῆ
μὴ βάpυσtōñōs φέρειν. Eumen. 797.

BäpυσφᾱΊγōs, ον, ὁ et ἡ, adj. [quod gravem edit strepitum,] deep clashing,
loudly thundering. Αἰᾱκὸν βάpυσφᾱΊγῷ πᾶ-τρῖ. Isth. 8. 47. SYN. Bäpυσμᾱ-
pᾱγōs.

Bäpütīmōs, ον, ὁ et ἡ, adj. [pretiosus,] very costly; severe in punishment.
Ἵπᾱοὶ τῇ θεοῖ, καὶ βάpүтιμοι. Æsch. Suppl. 25.

Bäpүфpων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [æger animo, gravia meditans,] heavy minded,
meditating destructive things. Κολχιδᾶ γῆρην ἰεῖσᾱ βάpүфpōñōs Αἰήταδ. Apoll.
4. 731. SYN. Bäpүθymōs.

Bäpүψυχōs, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui abjecto vel graviter sauciato est animo,] heavy
minded, cowardly. Πρὸς γὰρ κᾱκοῦ τῇ καὶ βάpүψύχων γόους. Aj. Fl. 319.
SYN. Δειλός, Bäpүθymōs.

Bäsāñízw, v. [(1) exploro, (2) torqueo ad eruendam veritatem,] to assay, to try,
to explore, to torment. a. Πῶς οὖν bäsāñíēis τῷ δῖκαίως; b. Πᾱδίως. Ran.
642. SYN. Ἐξετάζω, δοκῖμάζω, ἐλέγχω, στρέβλλω, ἀνῖτω.

BäsāñístΊíᾱ, ᾱs, ἡ, subst. [exploratrix, tortrix,] a female examiner or tormen-
tor. Ἐνθεν δὴ στῳμάτορυγός ἐπὼν bäsāñístΊíᾱ λίσπη. Ran. 826.

Bäsāñístēōs, α, ὄν, verb. adj. [explorandus,] to be tried, or examined. Οὐ γὰρ
έστ' ἀνεκτᾱ τᾱδ', ἀλλᾱ bäsāñístēōν. Lysistr. 479.

Bäsāñōs, ον, ἡ, subst. [(1) lapis Lydius, quo aurum probatur, coticula, (2) tor-
mentum,] the Lydian stone used in trying gold; a touch-stone, a trial, proof
or evidence. Χρησάμενος δὴ bäsāñw. CE. R. 492. SYN. (2) Κρίσις, τι-
μωρία.

Bäsīlēiᾱ, as, bäsīlīs, ἰδός, et bäsīlissᾱ, ἡs, ἡ, subst. [regina,] a queen, a prin-
cess. Bäsīlēiᾱ γυναιχόñōs Ἀργείας. Eur. Electr. 988. See Hipp. 267. et
Theocr. 15. 24. SYN. Ἄνασσᾱ. EPITH. Αἰδοία, ἰφθίμη, περίφρων, πόλυμνή-
στη, ἀπόβλεπτός, ἀθανάτη, ἀγάκλειτῇ, αἰνίδιμος, ἀμαιμάκῃτη.

Bäsīlēiōs,¹ bäsīlīhōs, et bäsīlīkōs, ἡ, ὄν, adj. [regius,] belonging to a king,
regal, royal. Δοκεῖς spāñízein δῶμᾱ bäsīlēion πέπλων. Med. 956. See also
π. 401. et Phœn. 1346.

Bäsīlēus, εως, ὁ, subst. [rex, dominus,] a king, ruler, governor, commander.
Πῶσᾱ νιν λέξειν bäsīlēusī δοκεῖς; Heracl. 295. SYN. Ἄναξ, ἄγός, κοίρᾱνός,
κοσμήτωρ. EPITH. Ἀγάθος, ἄγαυός, αἰδοῖός, ἄμυμων, ἀμαιμάκῃτός, ἀρίπρεπής,
ἀρίζηλός, ἀγάκλειτός, ἀντιθέός, ἀγῆνων, ἀγέρωχός, ἀγᾱνός, δημόβόρῃός, ἡπίός,
κρείσσων, περίφρων, πρόσφρων, σκηπτοῦχός, σκηπτρῶν ἔχων, φρεσῖν αἰσίμᾱ εἰδῶs,
χᾱλέπός, Διοτρεφής, κλειτός, γεᾱρῃός, bäsüπλουτός, ἰφθίμός, κεδνός, ὑπέρθυμός,
βουληφόρῃός, ποικιλόμῃτης, εὐθυμός, κύνιστός, κρᾱτερός, θεῖός, μεγᾱθυμός, κυδαλί-
μός, λαοσσῳός, λαμπρός, μένεπτόλῃμός, μεγᾱκλῃής, ὑπερφῖᾱλός, ἀπηνής, κᾱλός,
ἄλκίμός, μάχητης, παντᾱσεμνός.

¹ The fem. form Bäsīlῃs, ἰδός, ἡ, occurs in Hom. Z. 193. and Hipp. 1276.

Βασίλειν *ἐρὸς*, et *βασίλειν* *αἰτῶς*, *η*, *δν*, adj. compar. et superl. formed from the subst. *Βασίλειος*, in the same manner as *καλλίων*, *αἰσχίων*, *κυδίων*, and several others are derived from the subst. *κάλλος*, *αἴσχος*, *κῦδος*, [augustior, augustissimus,] more and most kingly, or like a king. "*Όσσον βασιλεύειν* *εἰμι*. I. 160. See I. 169.

Βασίλειω, *v*. [rex sum, regno,] to be a king, to exercise kingly power. "*Ἴν' ἐλπίζει βασιλεύσειν*. Ion 1087. SYN. *Ἀνάσσω*, *αἰσυνᾶω*, *ἄρχω*, *ἐμβάσιλειω*, *ἀρχὸς εἰμι*, *κράτῶ*, *οἰδνῶ* *ἐγκάθιζω*, *εὐθύνω* *λαοὺς δίκας*.

Βασίς, *ἔως*, *ἡ*, subst. [(1) gressus, (2) pes, (3) fundamentum,] a going, a pace, a step; the spoke or summit of a wheel; a foundation. "*Ἐλκω πόδός βασίν*. Phœn. 311. SYN. (1) *Βαδίσς*, (2) *ποὺς*, (3) *βάθμους*, *ἔδρα*, *πύθμην*.

Βασκαίνω, *f. ἄνω*, *v*. [(1) fascino, (2) invideo, (3) accuso,] to fascinate, to envy, to accuse. "*Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρίς εἰς ἑμὸν ἔπτυσά κόλπῳ*. Theocr. 5. 13. SYN. *Φαρμάκεω*, *φθύνῶ*, *λυπέῶμαι*, *μέμφομαι*.

Βασκάνια, *as*, *ἡ*, subst. [(1) fascinatio, (2) invidia, (3) obtrectatio,] fascination, envy, calumny, detraction. "*Ἡρξεν, ὃ δ' ἤειπεν κρείσσειν βαस्कάνιης*. Call. Ep. 22. SYN. *Φθόνος*.

Βάσκανος, *ov*, *ὁ*, subst. [fascinator, &c.] an enchanter, a deceitful, malignant or envious person. "*Ἐπίπασσά λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος*. Equit. 103. SYN. *Φθονέρως*, *ὑβριστής*, *βλάβερως*.

Βάσκω, *Ion. pro Baw s. Bῆμι*, *v*. [eo,] to go. *Βάσκ' ἰθί, οὐλὲ ὄνειρε, θόας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν*.

Βάσταγμα, *αἶος*, *τὸ*, subst. [gestamen, onus,] a thing carried, a load, a burthen. *Δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα, καισχύνῃν ἔχον*. Eur. Suppl. 777. SYN. *Βάρος*.

Βαστάζω, *f. ἄσω*, *v*. [porto,] to bear, to carry. *Ἐννηθὲς αἰεὶ ταυτὰ βαστάζειν ἔμοι*. Alcest. 40. SYN. *Φέρω*, *φῶρῶ*, *ἀνᾶκουφίζω*, *αἶρω*, *κῶμίζω*, *ἐκκῶμίζω*.

Βάρεα, *s. Βαῖτεια*, *as*, *ἡ*, subst. [tumulus Myrinnæ, cujusdam Amazonis, ita dictus,] a rising ground said to be the tomb of a certain Amazon called Myrinnæ. "*Ἄνδρες Βαῖτειαν κικλήσκουσιν*. B. 813.

Βατέω, et *βατέω*, *v*. [coëo,] to mount. "*Ἠπόλλος, ὅκκ' ἐσθρῇ τὰς μακάδας οἷα βάτευνται*. Theocr. 1. 87. See Eur. Suppl. 1013. SYN. *Βινέω*, *μίσγῶμαι*.

Βάτεια, *as*, *ἡ*, subst. [rubetum,] a bramble, a thicket. *Κέκρυπτό γὰρ σχοίνῳ βάτεια τ' ἐν ἄπειρ-άτῳ*. Olymp. 6. 90.

Βατίδοσκοπός, *ov*, *ὁ*, subst. [helluo,] fond of thornback, a glutton. *Βατίδοσκοποι, ἄρπυιαι*. Pax 811.

Βάτις, *ἰδός*, *ἡ*, subst. [(1) herbæ nomen, (2) piscis quidam, (3) avis quædam,] (2) a thornback. *Οὐδὲ χαίρω βάτισιν*. Vesp. 510.

Βάτος, *ov*, *ἡ*, subst. [rubus, sentis,] a thorn-bush, a bramble. *Νῦν ἴα μὲν φῶρεοιτὲ, βάτοι, φῶρεοιτὲ δ' ἄκανθαι*. Theocr. 1. 132.

Βατόδροπός, *ov*, *ὁ* et *ἡ*, adj. [rubos decerpens,] cropping the shrubs. "*Ὡ γέρων, Ὅγκηστοῖδ' βατόδροπὴ ποιήεντός*. Hom. in Merc. 190.

Βατράχειον, *ov*, *τὸ*, subst. [ranunculus, genus herbæ, cujus succo inficiebant faciem ante inventas personas. Vid. Suid. in v.] a ranunculus, (2) a dye, the juice of a flower with which the actors besmeared their faces before the invention of masks. *Καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτύμενος βατράχειοις*. Eq. 520.

Βατράχίς, *ἰδός*, *ἡ*, subst. [vestis, a ranunculi colore dicta,] a frog-colored garment. "*Ἔπον δὲ ταυτηνὴν λαβὼν τὴν βατράχιδά*. Eq. 1406.

Βατράχος, *ov*, *ὁ*, subst. [rana,] a frog. *Κάκ τῶν σιδίων βατράχους ἐπολεῖ, πῶς δόκει*; Nub. 881. See Ran. 240. and the following verses.

Βαττίδαί, *ων*, *οἱ*, patronym. [Battiades,] descendants of Battus. *Φασὶν Βαττίδαν*. Pyth. 5. 37.

Βάττος, *ov*, *ὁ*, P. N. [Battus,] the founder of Cyrene in Africa. *Τὸ Βάττον σιλήφιδον*. Plut. 925.

Βαύζω, *f. βαύζω*, *v*. [latro,] to bark, to howl over, to lament. "*Ὡχωκὲ νέον δ' ἀνδρᾶ βαύζει*. Pers. 13. SYN. *Ἰλακτέω*, *ὠρύομαι*.

Βάφη, *ης*, *ἡ*, subst. [(1) immersio, (2) tinctura, (3) color,] immersion, dye, color.

- Βᾶφῃ σιδηρός ὡς, ἐθελύνθην σιδμα. Aj. Fl. 660. SYN. (2) Βάμμα, (3) χρωμα.
- Βδέλλα, as, ἡ, subst. [hirudo,] a leech. Ἐμφὺς, ὡς λιμναῖτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; Theocr. 2. 56.
- Βδελύκτροπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [abominandus,] abominable, odious. Αὐταὶ μέλαι-
ναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. Eumen. 52.
- Βδελύρος, α, ὄν, adj. [flagitiosus, impurus,] abominable, impure, impudent.
Ἄλλ' οὐχὶ νυνὶ γ' ὁ βδελύρος τὸν νοῦν ἔχει. Plut. 993. SYN. Ἄνυστος, ἀσεπ-
τός, ἀπενυκτός, ἀποτροπός, ἀσελγής, ἀκόλαστος, μῖαρος, μοχθηρός.
- Βδελύττομαι, v. [detestor, proprie ob foetorem,] to abhor, to nauseate. Ἦπου
σέ διὰ τοῦτ' εὐθύς ἐβδελύττετό. Plut. 700. SYN. Ἀπένχμαι, μισέω, μυσάττω-
μαι, προβάλλω, ἀποστρέφωμαι.
- Βδέω, v. [pedo, faeteo,] to break wind, to stink. Τὴν ριν' ἐπιλάβοῦσ' οὐ λίβα-
νωτὸν γὰρ βδέω. Plut. 703.
- Βδύλλω, v. [(1) i. q. Βδέω, (2) tremo, timeo,] (2) to tremble at, to fear, to be
disgusted with. Ὁ τὲ πένης βδύλλει λέως. Equit. 224.
- Βεβαίος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [firmus, stabilis, constans,] firm, steady,
fixed, immovable, constant. Βεβαίον οὐδὲν τῆς αἰετῆς ἔχων. Helen. 714.
SYN. Ἀρρήκτος, ἀσφάλης, ἑδραῖος, ἐμπέδος, κύριος, μόνιμος, στέρεος, πιστός.
- Βεβαίως, adv. [certo,] certainly, decidedly. Καὶ σ', εἰ βεβαίως εὐ φρονεῖς,
ἤδη σκόπω. Herc. F. 1112.
- Βεβηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [profanus, non initiatus,] profane, not initiated. Καὶ
πῶς βεβηλὸν ἄλσος ἂν ῥόιοιτό με. Æsch. Suppl. 512. SYN. Ἀκάθαρτος, μῖαρος,
ἄνυστος.
- Βεβρυκία, as, ἡ, P. N. [Bebrycia,] an ancient name of Bithynia. Εἶσω Βεβρυ-
κίης, Ἄμυκον μῶρον ἀγγέλλοντες. Apoll. 2. 136.
- Βεβρώθω, v. [comedo, voro,] to eat, to devour. Ὡμὸν βεβρώθοις Πριάμον,
Πριάμοιο τὲ παῖδάς. Δ. 35. See Βιβρώσκω.
- Βεκεῖσέληνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lunaticus,] one who receives bread from the
moon, an old dotard. Καὶ Κρόνιον ὄζων, καὶ βεκεῖσέληνέ. Nub. 398. SYN.
Ἀρχαῖος, κρονικός, κρονίος.
- Βελεμνόν, ου, τὸ, subst. [telum, sagitta,] a dart, a shaft. Βελεμνὰ παιδὸς ὡς δὲ
μιν περιστάδων. Androm. 1125.
- Βελλερρόφοντης, ου, ὁ, P. N. [Bellerophon,] at first called Hipponoüs, the son of
Glaucus king of Ephyra. Πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἄμυμων Βελλερρόφοντης.
Z. 190. EPI TH. Δαΐφρων, ἐσθλός, κραταῖος. PHR. Αἰδολίδας βασιλεὺς.
- Βελδὴν, ης, ἡ, subst. [(1) acus, (2) piscis quidam,] a needle, a bodkin; a kind of
fish. Εὐμήκης βελδὴν, παγχάλκεον ἔργον Ἄρηος. Batrach. 129. SYN. Ῥάφίς,
πέρδων.
- Βελός, εὖς, τὸ, subst. [telum, jaculum,] an arrow, a shaft, a javelin. Ἀργεῖα
καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη. Phœn. 896. SYN. Ἄκων, ἀκόντιον, ἀτρακτός, ἰός,
οἰστός, βελδὴν. EPI TH. Ἄλιον, ἀφαιρὸν, ἐχέπευκός, θόδον, κάκον, κατ'ακαίριον,
κρατέρον, κωφόν, ὀξύ, περίπενυκός, ὠκύ, ἐπιλογχόν, κίσσινον, λογχωτὸν, ὀξύθηκτον,
σιδηρεόν, πτηνόν, ἀντίπρωρον, ἀλγεινόν, ἀργαλέον, αἰνόν, ἀγρίον, βριθὺ, ἐκβδ-
λὸν, ἡνέμοεν, θερμὸν, μίαιφονόν, λαιψηρόν, διζυρόν, ὀκρυδέν, ὀλδόν, πτερύον,
πικρόν, φύβερρον, χάλεπον. PHR. Πτανὸν ὄπλον, πτηνὸς ὄφίς.
- Βεμβικίζω, et βεμβικιάω, v. [in gyrum ago, velut turbinem,] to whirl round
like a top. Ἴν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζουσιν αὐτούς. Vesp. 1517.
See Aves 1465.
- Βέμβιξ, ἡ, subst. [turbo,] a whipping-top. Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θόας
βέμβικας ἔχοντες. Call. Ep. 1. 9.
- Βένθος, εὖς, τὸ, poet. pro βάθος, subst. [profunditas,] depth, profundity. Πάσης
βένθεα οἶδεν, ἔχει δὲ τὲ κῖονας αὐτός. a. 53. EPI TH. Ἀλμυρόν, ἀλῖμυρες,
εὐρύ.
- Βερέθρον, ου, τὸ, subst. Ion. i. q. Βαράθρον. Τῇλε μάλ', ἥχ' βαθιστὸν ὑπὸ χθόνος

ἐστὶ βέρεθρον. Q. 14. SYN. Βάθος, σκοτός, ὀλεθρός. EPITH. Δεινόν, αἰνόν, ἄφεγγές, κοῖλον, γλαφύρον, δεινόν, ἡρόεν, σκοτῖον, στῦγρον, χθονίον. PHR. Βένθος αἴης, νεκρῶν κευθμῶν, σκοτον πύλαι.

Βερένικη, seu Βερόνικη, ης, ἡ, P. N. [Berenice,] the name of several women, particularly of the wife of Ptolemy Lagus, and mother of Ptolemy Philadelphus. Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερένικαν. Theocr. 15. 107. EPITH. Περικλειτή, ἀρίζηλος, εὐειδής.

Βηλός, ου, ὁ, P. N. [Belus,] (1) a king of Assyria, father of Ninus, (2) the father of Egyptus and Danaüs. Βῆλον διπαιδᾶ. Æsch. Suppl. 314.

Βηλός, ου, ὁ, subst. [limen domus vel templi,] an entrance to a house or temple. Βηλῷ ἐπὶ λίθῳ τοῖ δ' ὡς ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι. Ψ. 202. SYN. Βάθμος, οὐδός. EPITH. Λιθῆος, θεσπέσιος.

Βῆμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) gressus, vestigium, (2) suggestus,] a step, a pace; a throne, a tribunal. Μὴ κοῦφον αἶρη βῆμ' ἐς Ἀργείων στρατῶν; Troad. 344. SYN. Βάδιμα, βάσις. EPITH. Κοῦφον, κλωπικόν.

Βήσσα, ης, ἡ, subst. [saltus, convallis,] a thicket, copse, or woodlands. Χλωραὶς ὑπὸ βήσσαις. C. C. 673. SYN. Ἄλος, ἀγκός. EPITH. Εὐάνεμος, εὐβαλὺς, ἱέρα, κἄλη, παιπαλῶσσα, σκῆρα, χλοῆρα, ἄργεννη, κόλλη, τρηχεῖα.

Βησθείς, ἥσσα, ἔν, adj. [saltuosus,] abounding with thickets, woody. Ἐγγυθὶ ναιετάωσ', οἱ τ' ἀγκᾶ βησσηντά. Hes. Op. 390.

Βῆτά, indecl. the name of the second letter in the alphabet. Καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ Βῆτ' ἐπὶ τὴν σωὴν ἀκολουθεῖν. Eccles. 684.

Βηταρμός, ου, ὁ, subst. [saltatio pyrrhica, saltatio apta et concinna,] the pyrrhic dance. Σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον εἰλίσσοντο. Apoll. 1. 1136.

Βήττω, f. ζω, v. [tussio,] to cough. Ἐβηττε τρίχιδων ἐσπερας ἐμπλήμενός. Eccles. 56.

Βία, as, ἡ, subst. [vis, robur,] strength, force, violence, opposition to. Βία γυναικὰ τήνδε σ' ἐξαίρησεται. Alcest. 69. SYN. Ἴς, ισχύς, δυνάμεις, ἀλκή. EPITH. Ἀσχετός, ἄτρεστος, ἀστεμφής, ἄρρηκτός, μέγαλόφρων, μεγάλη, θεσπέσιος, ἀφθίτος, λευγάλεα, νικηφόρος, ἐμπέδος, νηπία, ὑπέρουμος, ἔτεοκληίη, Ἡράκληίη, Ἰφίκληίη.

Βιάζομαι, v. [vim adfero, &c.] to force, to use violence, to overwhelm, to attack. Ἄναξ, βιάζει μ' οὐ θέλοντά δρᾶν τὰδε. Alcest. 1135. SYN. Βιάω, βιάομαι, ἐπειγώ, κατὰβάλλω, παρὰνῶμέω, ὑβρίζω, λωβάομαι, διαφθείρω.

Βιαίος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [violentus,] violent, outrageous. Δίκας βιαιῶν δώσεται ἀνθρώποις γάμων. Ion 448. SYN. Ἰτάμος, ὀβριμός, δεινός, θοῦρος, ισχυρός, λῆβρός.

Βιαίως, adv. [violenter,] violently, by main force. Ἐλκεῖ βιαιῶς Ζηνὸς ἐκ πρόβωμων. Heracl. 80. SYN. Βίᾳ, ὑπερβίως, δεινῶς, ἰταμῶς, σφοδρᾶ.

Βιάομαι, i. q. Βιάζομαι, q. v. Νηυσὶ πέλει, ὅτε τὸν γὰρ βίφατό κόλπῳ ἱκέσθαι. Apoll. 4. 1235.

Βίαις, αντός, ὁ, P. N. [Bias,] the son of Amythaon. Αἰμῶνά τε κρείοντά, Βιαντά τε, ποιμένᾳ λαῶν. Δ. 296.

Βιάστεός, α, ὄν, adj. verb. à βιάζομαι, [cui resisti debet,] must struggle against. Ἥμιν δ' οὐ τῆχην βιαστῆον. Rhes. 583.

Βίαιης, poet. pro βιαστής, ου, ὁ, adj. et subst. [fortis, strenuus,] brave, vigorous, violent. Ῥίπαισι κάτασχόμενος καὶ γὰρ βία-τάς. Pyth. 1. 18.

Βιβάσθω, βιβάω, et βιβίμῃ, v. [eo, vado,] to go. Αἶας δὲ πρῶτος προκάλεσάτο, μακρὰ βιβάσθων. N. 809. See λ. 538. et H. 213. SYN. See Βαίνω.

Βιβλίον, ου, τὸ, subst. [libellus, scheda,] a book, a parchment, a letter. α. Ἐπεμψέ δὲ τίς σὲ δεῦρο; β. Φαῦλον βιβλίον. Av. 1024. SYN. Δέλτος, λογός, τευχός, σύγγραμμά.

Βιβλός, ου, ἡ, subst. [(1) liber arboris, (2) liber,] the bark of a tree, a parchment, a book. Οὐδ' ἐν πύχαῖς βιβλῶν κἄτεσφράγισμένᾳ. Æsch. Suppl. 943. SYN. Φλοιός, λῆπις. EPITH. Ζαθέος, θεία, θέσπις, ἐμφρων, σφῆ.

Βίηνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Bianor,] a Trojan warrior. Πρωτὸς ὄρουσ' ἐλὲ δ' ἀνδρᾶ Βίηνόρᾳ ποιμένᾳ λαῶν. A. 92.

Βινέω, et βινέσκω, v. [coëo,] to commit fornication. "Ὁς τις γὰρ πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον. Ran. 752. SYN. Βάττω, γάμω.

Βινητῖάω, v. [coire cupio,] to desire concubinage. Βινητῖάωμεν, ἥ βραχιστον τοῦ λόγου. Lysistr. 717.

Βιόδωρος, ου, et βιोधρέμων, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [victum largiens, vitam alens,] food-yielding, life-supporting. "Ὅσα πέμπει γὰ βιόδωρος. Philoct. 1162. See Nub. 570.

Βιός, ου, ὁ, subst. [(1) ὀξύτωνος, nervus, arcus, (2) παροξύτωνος, vita, victus,] (1) a bow-string, a bow, (2) life, the means of living. (1) Μηριόνης δ' Ὀδυσσῆϊ δίδου βιόν, ἡδὲ φάρετρήν. K. 260. (2) See Hec. 166. SYN. (1) Νεῦρόν, τόξον, (2) βιότη, βιότης, ζωή, ψυχή, τροφή. EPIITH. (1) Γναμπῶς, κρατῆρος, (2) ἀσίνης, ἄμεμπτος, ἀβλαβής, ἀπῶις, ἀλυπός, αὐτάρκης, ἀγλήρως, ἀφθιτός, γλυκὺς, γλυκῆρος, ἡδὺς, εὐπρέπης, εὐπῶρος, ἡσυχός, ἰμερῶεις, κλεινός, μελιφῶρον, νηπενθής, νήποινος, τερπνός, χρυσῆς, ἀβιός, ἀβιωτός, ἀθλιός, ἀργαλέος, ἀλγύνους, ἀπαίδευτος, ἀπιστός, ἀσχυρός, βάρυς, δυσδαίμων, δύστηνός, ἐμπέδως, ἐφημερῶς, ἐφήμερός, κρυῆρος, λυπρός, λυπηρός, λευγάλεος, λυγρός, λοιπός, μύγερως, οἰζύρος, πῶλυτλητός, πικρός, πτερῶεις, στύγερως, σκύβεις, στύνους, σκληρός, τάλαιπῶρος, τυφλός.

Βίοστερης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [cui victus non suppetit,] deprived of food, destitute, poor. Βίοστερῇ χωροῦντᾶ, τὴν ἐγὼ τάλας. C. C. 747. SYN. Ἐνδέης, πένης, πτωχός.

Βιότεύω, βιόω, βιώμι, v. [vivo,] to live, to flourish. Τὸν ἐπειτὰ χρόνον βιότεύσει. Alcest. 249. See also Alcest. 800. and K. 174. SYN. Ζάω, βλέπω.

Βιότη, ἡς, βιότης, ηὗς, et βιότης. Vid. Βιός. Βιότᾶν στυγερὰν προλιπούσᾶ. Med. 147. See Hom. Mart. 10. and Orest. 197. SYN. See Βιός.

Βιότησίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad vitam sustentandam pertinens,] fit for supporting life. "Ὡν ἀμείβονται βιότησίον· οὐδὲ πότε σφίν. Apoll. 2. 1007.

Βιότηϊον, ου, τὸ, subst. [parvus victus,] a slender subsistence. Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκέν αὐτῷ βιότηϊον. Plut. 1165.

Βίων, ωνός, ὁ, P. N. [Bion,] Καὶ ποτᾶμοι κλαίουτ' ἐν ἰμερῶντᾶ Βίωνᾶ. Mosch. 3. 2. PHR. Δωρίως Ὀρφεὺς, ἀγγέλοις ἐράσμιος.

Βιώσιμος, ου, ὁ et ἡ, et βιωτός, ἡ, ὄν, adj. [vitalis,] worth living for. Τί γὰρ μὴ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμῶν; Antig. 572. See Plut. 197.

Βλάβερως, ἂ, ὄν, adj. [noxius,] hurtful, injurious. Οἴκοι βέλτερόν εἶναί, ἐπεὶ βλάβερὸν τὸ θυρηφῖν. H. in Merc. 36. SYN. Πόλυπῆμων, ἐπικίνδυνος, ἐπιζημιός, δηλήμων.

Βλάβη, ης, ἡ, et βλάβος, ἔος, τὸ, subst. [noxa, injuria,] hurt, detriment, injury. "Ἄ σ' οὐτ' ἐπ' αἰσχροῖς, οὐτ' ἐπὶ βλάβῃ φρένων. Hipp. 513. See Ion 998. SYN. Ἄτη, ζημία, ζημιώμα, συμφορά, ἐπῆρειᾶ, ποινή, λύπη. EPIITH. Στυγνή.

Βλάβω, et Attic. βλάπτω, v. [proprie, pedes capto, et impedio currentem, hinc, lædo,] to impede, to supplant, to injure. Δόρπῶν ἐποίχεσθαι, βλάβεται δὲ τὲ γούνατ' ἰόντι. v. 34.

Βλαισός, ἡ, ὄν, adj. [distorta habens crura,] having crooked legs. Βλαισοί, χειρότεροντες, ἀπὸ στέρνων ἐσθρωντές. Batrach. 288.

Βλακίκως, adv. [socorditer,] lazily. "Ὡς βλακίκως διακονεῖς. Av. 1323.

Βλάπτω, Ion. βλάβω, q. v. Βλάπτεισθ', ἐμοῦ γὰρ μὴ μαιίνοντος θεός; Heracl. 265. SYN. Ἀνῖάω, κάκω, λυμαίνεσθαι, ζημιώω.

Βλαστᾶν, f. στήσω, v. [germino,] to shoot, to bud, to spring from. Θνήσκει δὲ πίστις, βλαστᾶναι δ' ἀπιστία. C. C. 638. See also Choëph. 287. SYN. Ἀπὸβλαστᾶν, ἐκβλαστᾶν, ἀλδαινῶμαι, ἐκφῶ, θάλλω, ἀνθάλλω, θάλλω, θηλέω, βρῶω, ἀντέλλω, φύλλοις θάλλω.

Βλάστη, ης, ἡ, βλάστημά, ἄος, τὸ, βλάστημός, et βλαστός, οὔ, ὁ, subst. [germen,] a shoot, a twig, a scion, an offspring. Παιδὸς δὲ βλάστας, οὐ διέσχον ἡμέραι. C. R. 717. See also Sept. Th. Æsch. Suppl. 322. and C. C. 697. SYN. Γέννημά, θιάς, ἔρνος, φέτμα, φῦτον, αὔξαις. EPIITH. Γενναῖός, πέτραία, πολλή, Διππότης.

Βλασφημία, ας, ἡ, subst. [maledicentia,] slander, obloquy, reproach. Βλασφημίαν τις οἰκέτων ἐφθέγγατο. Ion 1208. SYN. Δυσφημία.

Βλαντίον, ου, τὸ, subst. [genus calceamenti, quo fere utebantur domi; solea,] a kind of slipper or shoe used in the house. Τοῖσιν τρύποις τοῖς σοῖσιν, ὥσπερ βλαντίοισι, χρώμαι. Equit. 885. SYN. Ὑπόδημα, ἀρβύλη.

Βλαψίφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [cui mens est læsa,] hurt in mind, infatuated, wretched. Κάταρας βλαψίφρόνός Οἰδίποδά. Sept. Th. 722. SYN. Φρενῶμάνης, φρενῶπληγής, φρενῶπληκτός, φρενῶλης.

Βλέμεαινω, v. [trucibus oculis circumspicio,] to look furiously. Κάπριός, ἥε λῶον στρέφεται, σθένει βλέμεαίνων. M. 42.

Βλέμμα, ἄτος, et βλέπός, ἔός, τὸ, subst. [adspectus,] a sight, a look. Τὸ βλέμμα δ' ὡς ἔχομαι μάλακόν καὶ κἀλόν. Plut. 1022. See Nub. 1178. SYN. Ἀποβλεψίς, δέργμα, ὄψις, ὄψ, πρόσωπών.

Βλεπτός, ἡ, ὄν, adj. [videndus, inspicendus,] to be seen, to be looked upon. Τί δὴ πὺρ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἡ. C. R. 1337. SYN. Ὅρατός.

Βλέπω, f. ψω, v. [video,] to see. Φίλους κἀκῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν. Med. 470. SYN. Ἀποβλέπω, δέρκω, δέρεσθαι, ὄρῶ, εἶδω, θεᾶσθαι, λεύσσω, ὀπτεύω.

Βλέφαρίς, ἰδός, ἡ, subst. [cilium, pili palpebrarum,] the hair of the eye-lids. Ὅς αὐτός αὐτῷ βλέφαρ' οὐκ ἐσώσατο. Eccles. 402.

Βλέφαρόν, ου, τὸ, subst. [palpebra,] an eye-lid. Ὑπνός ἐπὶ βλέφαροῖσιν ἐφίξανέ, μή τί πάθοιεν. K. 26. EPI TH. Φιλόν, ἀκοίμητόν, εὐκύκλόν, κῶνέον, ὑπερφιάλόν. Βλήσμαι, v.: i. q. βάλλομαι. See in Βάλλω. Βλήγεται, ἡ περὶ βουσίν ἡ ἀργεννῆς οἰεσσίν. p. 472.

Βλήμα, ἄτος, τὸ, subst. [jactus, vulnus,] a shot, a wound, a throw at dice. Ἀλλὰ βλήματ' ἐν κύβοις βάλεῖν. Eur. Suppl. 330. SYN. Βόλη, πληγή, τραῦμα.

Βλητός, ἡ, ὄν, adj. [ictus, attonitus,] struck, wounded, astonished. Ἡ βληταὶ θνήσκουσι λῆχιδές, ἥε φηγοῦσαι. Call. 3. 127. SYN. Βέβλημένος.

Βλητρόν, ου, τὸ, subst. [clavus ferreus,] an iron clasp or hoop. Κολητόν βλητροῖσι, δῶκαιεὐδοσίπηχῦ. O. 678. SYN. Γόμφος, βάλανός, μοχλός.

Βληχᾶμαι, et βλήχμαι, v. [halo ut ovis, (2) vagio ut infans,] to bleat, to cry as an infant. Τὰ δὲ συγκύπτον θ' ἅμα βληχάται κἀπειθ' ὁ πατήρ ὑπὲρ αὐτῶν. Vesp. 570. See also Theocr. 16. 92. SYN. Μηκάω.

Βληχή, ἡς, ἡ, subst. [balatus,] the bleating of lambs or sheep. Βλαχαὶ (Dor. for βληχαὶ) δ' αἰμάρδεσσαι. Sept. Theb. 340.

Βληχρός, ἁ, ὄν, adj. [imbecillus, lenis,] feeble, weak, gentle. Οἶδον ὅρε βληχροῖσι κύλινδόμενον πέλαγεσσι. Apoll. 4. 152. SYN. Ἀβληχρός, ἀσθενής.

Βληχώ, ὄός, ἡ, contr. οὐς, subst. [pulegium,] penny-royal.¹ Κομψοτάτη τὴν βληχώ γέ παρὰ τετιμμένη. Lysistr. 89.

Βληχωνίας, ου, ὁ, subst. [cui pulegium admistum est,] a compound of penny-royal. Οὐκ, εἰ γέ κύκεων' ἐπιπίους βληχωνίαν. Pax 711.

Βλιμάζω, v. [contracto,] to handle, to feel the breast of a bird. Οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες. Aves 530. SYN. Ψηλάφω, ἐπιθυμέω, διάθλιβω, κἀκῶ, ἀπτόμαι, ἐπάπτομαι.

Βλιτόμαμας, ου, ὁ, subst. [vapidus, stupidus,] an insipid, stupid person. Τοῖς Ἰπποκράτους νῖεσιν εἴξεις, καὶ σὲ καλοῦσιν βλιτόμαμαν. Nub. 1001.

Βλίττω, v. [exprimendo aufero,] to squeeze honey out of the comb. Ἦν μή τις ὥσπερ σφηκίαν βλίττη μὲ κἀρεθίζῃ. Lysistr. 476. SYN. Ἐκπίεζω, κινέω, ἐρεθίζω.

Βλοσθρός, ἁ, ὄν, adj. [truculentus,] stern, dreadful. Βλοσθρόν ἀρᾶμένον ἄγος ἔχειν. Eumen. 163. SYN. Φόβερός, σεμνός, δεινός.

Βλοσθρόφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [sæva mente insignis,] fierce-minded. Βλοσθρόφρωνος χλιδᾶς. Æsch. Suppl. 835. SYN. Ἀγριόθυμός, ἄπηνής.

Βλοσθρῶπις, ἰδός, ἡ, adj. [habens truculentos oculos,] fierce-eyed. Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλοσθρῶπις¹ ἐστὲ φᾶνωτό. Λ. 36.

¹ By a poetic license Homer here makes the ι in βλοσθρῶπις long.

- Βλωθρός**, ὁ, ὄν, adj. [(1) *procerus, excelsus*, (2) *viridis*.] (1) tall, (2) verdant. Στὰς δ' ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχην κατὰ δάκρυον εἶβεν. ω. 233. SYN. Εὐμήκης, εὐμῆγος, μάκρος, αἰπεινός, ἄβρος, θάλερος.
- Βυάγριον**, ον, τὸ, subst. [scutum, taurino corio indutum,] a shield, a buckler covered with a bull's hide. Καὶ δοῖα βυάγρια χερσὶν ἐλέσθαι. π. 296. SYN. See **Βοεία**.
- Βοαυῖα**, ἄτος, τὸ, subst. [sonus, clamor,] a shout, clamor; Dor. for **Βῆμα**, q. v. Nub. 967.
- Βοαυλόν**, ον, τὸ, subst. [bouv stabulum, bubile,] a cowhouse. Ἴνα τε σφίσιν ἔσκει βόαυλᾷ. Apoll. 3. 1290. SYN. Βουστάθμος, βούσταθμον, αὐλῖον, βδοσάσις.
- Βῶω**, f. ἦσω, v. [vociferor, inclamo, boo ap. Plaut. et Ovid.] to roar like an ox, to shout, to call to. Εἰς δ' ἔσθρονσέ βόάσας. Olymp. 8. 52. SYN. Ἄναβῶω, ἰάχω, αὐτῶ, ἀννυνέω.
- Βοεία**, ας, ἡ, subst. [(1) *corium bubulum*, (2) *scutum*,] (1) an ox's hide, (2) a shield. Ἐς κλίσιν θερᾶπων δὲ ἰδὼν ὑπέχενε βοείας. Λ. 842. SYN. Βύρσα, δέρμα βόος, ἄσπις, βυάγριον. EPIITH. Αὔα, στέρεα, θάμεια, ἄκαμάτος, ἀράγης, ἐρίγδουπος, εὐτυκτός, ἀδέψητος, μεθύουσά ἄλοιφῃ.
- Βοεῖος**, et **βοῒος**, α, ὄν, adj. [bubulus,] of or belonging to an ox, large, noisy. Ἐλκεῖ δ' ὅμῳ γλυφίδας τὲ λαβὼν καὶ νεῦρά βοεῖα. Δ. 122. See also P. 492.
- Βοεὺς**, ἔως, ὁ, subst. [lorum e corio bubulo,] a leathern thong, a strap. Ἐλκον δ' ἰστιά λευκά ἐυστρέπτοις βόευσιν. β. 426. SYN. Δεσμός, ἱμάς.
- Βόη**, ἡς, ἡ, subst. [(1) *clamor*, (2) *pugna*,] a cry, a shout, a shout in battle; battle. Ἐκάλεσ' ἐκάλεσά βαρβάρῳ βῶ. Phoen. 690. SYN. Ἥχος, ἐνόπη, βόημα, βόητης, ἀλαλήγη, ἀλλήτης, μάχη, ἀλκή, ἀλλή, βόηθεια. EPIITH. Ἀσβεστός, ἄσπετος, θεσπέσια, κάκογλωσσός, ἀτρεμαία, ὑπόρδος, ἐξυνέτος, εὐφρων, χάρᾳ ξυνανλός, δυσβάνκτος, ἀχόρος, δορίκτυπος, ὑπερμήκης.
- (1) **Βόηδρῶμῶ**, et **βόηθεω**, v. [(1) *currens vociferor*, (2) *auxilior*,] (1) to run with a shout, (2) to assist. Βόηδρῶμῃσι πρὸς δόμους τυραννικούς. Orest. 1351. See also Iph. A. 79.
- Βόηδρῶμος**, (2) **βόηδρῶμος**, **βόηθός**, et **βόηθος**, ον, ὁ et ἡ, adj. [auxiliaris,] running with shouts, an auxiliary, (1) an epithet of Apollo. Ὡ πολλόν, πολλοί σε βόηδρῶμιον κάλεινοσι. Call. 2. 69. See also Orest. 1283. Nem. 7. 48. and Call. 3. 153. SYN. Ἄρωγός, ἐπάρωγός, ἀλεξητήρ, προστάτης.
- Βόηλασία**, ας, ἡ, subst. [(1) *bouv abactio*, (2) *præda*,] (1) the driving away of cattle, (2) plunder. Ἀμφὶ βόηλασίη, ὅτ' ἐγὼ κτάνων Ἰγυμόνηα. Λ. 671. SYN. Ἀγρευμῖα, ἄγρα.
- Βόηλάτης**, ον, et **βόηνῶμος**, ὁ, subst. [bouv abactor, bubulcus,] a driver-away of cattle, a herdsman. Σὺν βόηλάτῃ Χαρίτες. Olymp. 13. 35. See also Theocr. 20. 41. SYN. Βόητῃρ, νόμενος, βουκόλος.
- Βόημα**, ἄτος, τὸ, et **βόητης**, ὄς, ὁ, subst. [clamor,] a shout. See **Βόη**. Χάμαιπετες βόαυά προσχάνης ἐμοί. Agam. 893. See also a. 369.
- Βόθρος**, ον, ὁ, subst. [fovea, scrobs,] a pit, a ditch, a well. Βόθρον τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξέτυνυσσ' ἐπὶ γαίῃ. P. 58. SYN. Κάπητος, τάφρος. EPIITH. Γλάφυρος, εὐρύς, πήχυος, φσισηγός.
- Βοῦδαρίον**, et **βοῦδῖον**, ον, τὸ, subst. [bucula,] a young heifer. Μη, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τῷ βοῦδαρίῳ τῷ μὲν πρώτιστ' ἀποδῶμαι. Aves 586. See also Acharn. 1035.
- Βοιωτία**, ας, ἡ, P. N. [Bœotia,] a district of Greece. Πρέσβειρά τοι, ναὶ τῷ σῶν, Βοιωτία. Lysistr. 85.
- Βοιωτῖδον**, ον, τὸ, subst. [Bœotulus,] a little Bœotian. Ὡ χαῖρ' κολλικύφαγε Βοιωτῖδῖον. Acharn. 872.
- Βοιώτιος**, α, ὄν, adj. [Bœotus,] a Bœotian. Πρῶτος Πηνελῆως Βοιώτιος ἦρξε φέβοι. P. 596.
- Βοιωτοί**, ὦν, οἱ, P. N. [Bœoti,] the Bœotians. Βοιωτῶν μὲν Πηνελῆως καὶ Λήϊτος ἦρχον. B. 494. EPIITH. Χαλκοχίτωνες, πλήζικποι, ὑπὲρ σάκων πνειοντες.
- Βόλβη**, ἡς, ἡ, P. N. [Bolbe,] a marsh near Mygdonia. Βόλβης θ' ἐλειὸν δονάκᾳ, Παγγαῖον τ' ὄρος. Pers. 500.

Βολβός, εὖ, ὁ, subst. [bulbus,] a bulb, an onion, a leek. *Ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆν· βολβούς ἄρα.* Nub. 188.

Βολή, ἥ, ἡ, et **βόλος**, οὐ, ὁ, subst. [jactus,] a cast, a throw, a shot, a draught. *Οἱ δ', ὥστε θύοντες ἢ τιν' ἰχθύων βόλον.* Pers. 430. See also ρ. 283. **ΣΥΝ.** *Ἐκβόλη, βλημᾶ, ἄφεσις.* **ΕΡΙΤΗ.** *Κράτερᾶ, δροσέρᾶ, ἑδοσυχές, μαντιπέδους, κέρανίδος, οὐρανίδος.*

Βολίτις, οὐ, ὁ, **ΑΠ.** pro **βόλβιτις**, subst. [stercus,] dung. *Ἐν πᾶσι βόλιτις, εἰτὰ νυνὶ τοῦ δέει.* Acharn. 1025. **ΣΥΝ.** *Σπείλιθις, κοπρός, νηδὺς χειλώματᾶ.*

Βολίτινος, ἡ, ὅν, adj. [stercoreus,] of dung. *Νῆ τὸν Πόσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτιρον.* Ran. 297.

Βομβᾶλδβομβᾶξ, et **βομβᾶξ**, [adverbium irrisionis,] hurly-burly. *Μὴ λυέσθων βομβᾶλδβομβᾶξ.* Thesm. 48. See also Thesm. 45.

Βομβαύλις, οὐ, ὁ, subst. [tibicen,] a piper, a buzzing musician. *Ἐπὶ τὴν θύραν μοι χαυριδεῖς βομβαύλιοι.* Acharn. 866.

Βομβυλίς, οὐ, ὁ, subst. [genus apis strepitantis,] a kind of noisy bee, a gnat. *Ἦσπερ μέλιτ' ἢ βομβυλίδος εἰσέρχεται.* Vesp. 107.

Βομβυλῆ, v. [bombum edo, susurro,] to buzz, to whizz, to ring, to resound. *Ἵπὸ τοῦ πλήθους, αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κέφαλὴν ἀνίσουσιν.* Plut. 538. **ΣΥΝ.** *Ἦχῶ, ἄραβῶ.*

Βομβηδόν, adv. [edendo bombum, susurrando,] with a hum or buzz. *Βομβηδὸν κλυέονται.* Apoll. 2. 134.

Βόμβος, οὐ, ὁ, et (2) Dor. **βόμβος**, τὸ, subst. [sonus, quem edunt apes, bombus,] a buzz or hum of bees. *Μαινόμενων ῥέθων πόλῳρηχᾶ βόμβον ἀκούων.* Musc. 242. See also (2) Thesm. 1176. **ΣΥΝ.** *Ἦχός, ψόφος, δοῦπός.*

Βόοκτάσια, αἱ, ἡ, subst. [bom occisio,] the killing of oxen. *Αἶν' ἐν Ἀλκίνοισι βόοκτάσις ὄρωσαι.* Apoll. 4. 1724.

Βόοστασις, ἥ, ἡ, subst. [bom stabulum,] a cow-yard. *Βοῦρᾶ τῇ Δεξιμένειδ βόοστασις Οἰκιδάδ.* Cull. 4. 102. See *Βόανδον*.

Βόρᾶ, ἄς, ἡ, subst. [esca, cibus,] food, fodder, flesh. *Μαστὸν παθοῦντᾶ, θηροῖν, ἀθλιὸν, βόρᾶν.* Phæn. 1619. **ΣΥΝ.** *Εἰδᾶρ, βρωμᾶ, διελᾶρ, σῖτός, νόμη, φορβή, δνειᾶρ, βόσκη.*

Βορβόρθυμος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [stercus olens,] muddy-minded, stinking, filthy. *Διᾶβας βυρσῶν ὀσμάς δεινᾶς, κάπειλᾶς βορβόρθυμον.* Pax 752.

Βόρβόρος, οὐ, ὁ, subst. [caenum, lutum,] mud. See ἄσις. *α. Οὐ γάρ μ' ἀποτρέφεις. β. Εἰτὰ βόρβόρον πᾶχυν.* Ran. 145.

Βορβόρᾶταξις, ἥ, ὁ, subst. [homo turbulentus,] a stirrer of mud, a troublesome fellow. *Βορβόρᾶταξι, καί.* Equit. 309.

Βόρρεας, οὐ, Dor. **βόρρεα**, Ion. **βόρρεης**, ὁ, subst. [(1) Boreas, aquilo, (2) rex ventorum, vid. Pindar. Pyth. 323.] (1) the north wind, Boreas, (2) the king of the winds. *Βόρρεης καὶ Ζεφύρος.* I. 5. **ΕΡΙΤΗ.** *Αἰθρηγένης, ἀλγεινός, κραιπνός, κρατερός, κρατερός, κελᾶδων, δύσαῖς, Θρηκίδος, Θρηξ, ἡχέαις, ψυχρός, βασιλεὺς ἀνέμων, ἀνέμους ἀκραῖς, νέφεᾶ κλονέων, κρυσταλλοεικτὸν φύσημᾶ, ζάμενης.*

Βόρρεας, ἀδός, ἡ, adj. [septentrionalis,] belonging to the north, northern. *Βόρρεας, ἀμυπηὸς ὀρθοπέδους ὑπὲρ πάγου.* Antig. 985.

Βόρειος, **βορραῖος**, et **βορήϊος**, α, ὅν, adj. [Borealis,] northern. *Πάντῳθιν βορείως ὥς τις ἀκτά.* OE. C. 1240. See also Sept. Theb. 533. and Apoll. 1. 211. **ΣΥΝ.** Ἀρετῶδς.

Βόρος, ἄ, ὅν, adj. [vorax,] ravenous, voracious. *Μῆδρὸν τὸ χρῆμᾶ, καὶ κάκοσμον καὶ βόρυν.* Pax 38. **ΣΥΝ.** Ἀδηφάγος.

Βοσκή, ἥ, ἡ, subst. [cibus,] food, nutriment. *Βοσκὺς ἐφύλλων ἑλίκων.* Helen. 1330. **ΣΥΝ.** Τρόφή, σίτος, σιγῶν.

Βόσκημᾶ, ἄδος, τὸ, subst. [(1) eibus, (2) pecus,] food, a flock. *Πάντων Κουλώπων ἀντιδούς βοσκήματᾶ.* Cycl. 165. **ΣΥΝ.** Βοσκή, βόρᾶ, βόταν, ποιμνίδον.

Βόσκω, f. ἴσω, et Hom. **βοσκέσκω**, v. [pascō,] to feed or attend on cattle, to maintain, to glut. *Βούλεται αἰετίζων βόσκειν ἢν γαστρί' ἀναλτῶν.* ρ. 228. See μ. 355. **ΣΥΝ.** Τρέφω, νόμεύω, σιτῶ, βουκόλιω, ποιμαίνω, χορτάζω, νίμω.

- Βόσπορος**, ου, ὁ, P. N. [Bosporus,] a part of the Ægean sea near Constantinople. Φαίνετο δ' ἡρῶεν στρόμα Βοσπόρου, ἡδὲ κελύωναι. Apoll. 1. 1114. See also Prom. V. 739. **ΕΡΙΤΗ**. Διήεις, ἰχθύοις, Θρηϊκίς, Κιμμερίδς.
- Βοσπορίδς**, α, ὄν, adj. [Bosporius,] of or belonging to the Bosphorus. Ἀκταὶ Βοσπορίαι. Antig. 968.
- Βοστρῦχος**, ου, ὁ, subst. [cincinnus,] a cluster of hair, a lock, a ringlet. Ὁ βοστρῦχων πίνωδες ἄλιδν κάρᾳ. Orest. 219. **ΣΥΝ**. Κόμη, χείτη, πλοκάμδς, ἰθειρά.
- Βοστρῦχῶδς**, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [cincinnis ornatus,] shaded with curls. Οὐ πρό-καλυπτόμενα βοστρῦχῶδῆς. Phœn. 1507.
- Βότανη**, ης, ἡ, subst. [herba, gramen,] a herb, herbage, grass. Ἐλθούσας ἐς κόπρην, ὅταν βότανης κορίσωνται. κ. 411. **ΣΥΝ**. Ποιά, χλόη, χόρτος, νόμη. **ΕΡΙΤΗ**. Εἰαρίνη, Ζειδωρῆς, χλόερά.
- Βότηρ**, ἡρός, ὁ, subst. [pastor,] a shepherd, a feeder or observer of birds, an augur. Νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν βότηρ. Sept. Theb. 24. **ΣΥΝ**. Βο-βότης, ποιμήν, βουκαῖδς, βουκόλδς, βουφορβῶς, βουπελάτης, βόηλάτης, βούτης, βώτης, βώτωρ, νόμευς. **ΕΡΙΤΗ**. Ἀγρόνομδς, ὀρεσίτροφδς.
- Βότρυς**, οὔ, τὸ, subst. [pecus,] an animal fed, cattle. Ἐνθ' οὔτ' ἐ ποιμήν ἀξιοὶ φέρβειν βότᾳ. Hipp. 74. **ΣΥΝ**. Θρέμμα, μῆλον, βόσκημα.
- Βότρυδόν**, adv. [more unæ; dense,] in clusters. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται, ἐπ' ἀν-θῆσιν εἰαρίκοισιν. B. 89. **ΣΥΝ**. Ἀθρῶς.
- Βότρυς**, ὅς, ὁ, subst. [(1) uva, (2) racemus,] (1) a grape, (2) a bunch of grapes. Ὅτι βότρυς τρώγων ἐν τοῖς χωρίοις. Equit. 1077. **ΣΥΝ**. Σταφύλη, ὄπωρα. **ΕΡΙΤΗ**. Ἀγλαῖς, ἀγλαῦκαρπῶς, ἀμπέλδεις, ἡμέρῶς, οἰνωπῶς, Βακχίᾳς, πορφυρεῖᾳ, πδλῦκαρπδς.
- Βοτρυόδωρδς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [racemos largiens,] giving or producing clusters of grapes. Ὁ πόντιᾳ βότρυόδωρῃ, τὶ πρόσκειπ' ο' ἐπὶ οὐ; Pax 519.
- Βοτρυόδεις**, εντόν, et βότρυόδης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [racemi instar contortus,] abounding with grapes, in clusters. Βοτρυόδεντῆς ἐπερρώοντ' ἐκόντι. Apoll. 2. 677. See also Bacch. 526.
- Βουβόσιον**, ου, τὸ, subst. [locus, ubi pascuntur boves,] pasture-ground. Πεῖᾳ κ' ἐ βουβόσιον τελεθεὶ πλεόν. Call. 2. 50. **ΣΥΝ**. Βοσκή.
- Βουβότης**, ου, ὁ, [bubulcus,] a herdsman. Βουβόται τῶθι πρῶνῆς ἔξ-όχοι. Nem. 4. 84.
- Βούβωτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [pascendis bobus commodus, latus,] fit for feeding oxen, grassy. Αἰγίβωτος δ' ἀγᾶθῃ, καὶ βούβωτος. Ἐστὶ μὲν ὅλη. ν. 246.
- Βούβρωστις**, ἔως, ἡ, subst. [(1) magna fames, (2) acerbus dolor,] a dreadful famine, bitter pain. Καὶ ἔ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθονᾷ διᾶν ἐλαύνει. Ω. 532. **ΣΥΝ**. Βούπεινᾶ, λιμός, ἀνῆα, λύπη.
- Βουβῶν**, ὠνδς, ὁ, subst. [inguen,] the groin. Βεβλήκει βουβῶνᾳ, ἰκεν ἰτέρωδ' ἔρποντᾳ. Δ. 492. **ΣΥΝ**. Μηρός, ἦβη.
- Βουβωνίῳ**, ν. [tumore circa inguen laboro,] to have a swelling in the groin. Ἐπὶ τῶν κόπων γὰρ τῷ νεφρῷ βουβωνίῳ. Ran. 1280.
- Βουγάις**, ὁ et ἡ, adj. [gloriosus, jactator. Vid. Damm.] vain-glorious, insolent. Ἀλλὰν ἀμαρτὸς ἐπὶ, βουγάι, ποῖον λειπῆς; N. 824.
- Βουδόρδς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [boves excorians,] skinning the carcasses of oxen. Μῆνᾳ δὲ Ἀθηναίωνᾳ, κακ' ἡμᾶτᾳ, βουδόρᾳ πάντα. Hes. Op. 504.
- Βουθήρης**, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [quod a bobus depascitur,] grassy. Ἐν βουθήρει λει-μῶνι πρόσπεδος θροεῖ. Trach. 191.
- Βουθόρδς**, ου, ὁ, adj. [insiliens vaccis,] bulling a cow. Φασὶν πρέποντᾳ βουθόρῳ ταύρῳ δέμας. Æsch. Suppl. 306.
- Βουθύσια**, ας, ἡ, subst. [immolatio boum,] the slaughtering of an ox, a solemn sacrifice. Ἐπὶ βουθύσιαις, ἀέθλων τὲ πεμπταμέροις. Olym. 5. 11.
- Βουθυεῖω**, ν. [boves macto,] to sacrifice oxen. Πρὸς τύμβόν, ἐνθά βουθυεῖν μάλλον πρέπει. Hec. 260. **ΣΥΝ**. Βουθόνεω.
- Βούθυτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad boum mactationem referens,] relating to the sacrific- ing of oxen, solemn. Βωρσιν ἀρῆζει, βουθυτοῖς ἐν ἡμέσῃ. Choeph. 255.

Βουκαῖος, ου, ὁ, subst. [bubulcus,] a herdsman. See Βοτήρ. Ἐργαῖνα βουκαῖε, τί νῦν, ὃ ἔξυρε, πέπόνθησ; Theocr. 10. 1.

Βούκερως, ω et ωτος, ὁ et ἡ, adj. [bovis cornua gerens,] horned. Κλυεῖς πρόσφθεγμα τὰς βούκερω παρθένου; P. V. 608.

Βουκόλεω, v. [(1) boves pascō, (2) delenio, lacto,] to feed or attend on cattle; to decoy. Τὸν μὲν, βουκόλεω, τὸν δ', ἀργυφά μῆλ' αὖ μένων. k. 85.

Βουκόλια, ας, ἡ, subst. [armentum,] a herd. Βουκόλιας τ' ἐπετελλέν' ἔδεκτο δὲ Μαιαδὸς υἱός. Hom. in Merc. 498. SYN. Ἄγελ' αὖ, ἀγέλαϊον.

Βουκολιάζω, ἄσω, Dor. ἄζω, v. [pastoritium carmen cano,] to sing a pastoral song, to play on the rustic pipe. Αὐτοῦθ' μοι ποτ' ἔρισε, καὶ αὐτοῦθ' βουκολιάσεν. Theocr. 5. 60.

Βουκολιαστής, οὔ, ὁ, subst. [pastoritii carminis modulator,] a pastoral poet. Βουκολιαστής ἐντ' τῷ δ', ὃ γὰρ θε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων. Theocr. 5. 67.

Βουκολιδής, ου, ὁ, P. N. [Sphehus, Atheniensis, pater Iasi.] Υἱὸς δὲ Σφήλοιθ' κἀλέσκειτο Βουκολίδαυ. O. 338.

Βουκολικός, ἡ, ον, adj. [bucolicus, pastoritius,] bucolic, rural. Ἀρχέτ' βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἀρχέτ' αἰοιδᾶς. Theoc. 1. 70.

Βουκόλος, ου, ὁ, subst. [armentarius,] a herdsman. Φαύλους μάχεσθαι βουκόλους ἡγούμεθα. Iph. T. 306. SYN. See Βοτήρ.

Βούλαρχός, ου, ὁ, subst. [auctor consilii,] a first mover. Δανῆος δὲ πατήρ καὶ βούλαρχός. Æsch. Suppl. 12.

Βουλεία, ας, ἡ, subst. [munus senatorium,] the office of senator. Παράδους ἔτερ' αὖ τὴν βουλείαν· οὐδ' αὐτὸς τοῦτο γὰρ φήσεις. Thesm. 808.

Βούλευμα, ἄτος, τό, subst. [consilium,] counsel, a measure, a decree. Οὐκ οὖν κἀκύνει τοῖσδε τοῖς βουλευμασίν; Hec. 251.

Βουλευμᾶτιόν, ου, τό, subst. [dimin. à præced.] a little counsel or advice. Βουλευμᾶτιον καὶ γνωμίδιον καὶ νομίδιον. Equit. 100.

Βουλευτήριόν, ου, τό, subst. [(1) curia, (2) pro βουλευτής, ut παίδευμα pro παιδευτής (Hipp. 11.) aliaque multa ejusdem generis apud Tragicos,] (1) a senate-house, (2) a senator. (2) Δόλιθ' βουλευτήριον. Androm. 446. SYN. Βουλευτῶν, δικάστηριόν, πρῶτανεῖον, ὁμήγυρίς, ἀγῶρα, σὺνδῶδος, ἐρμᾶ χώρας, πύλῳς σωτήριον.

Βουλευτής, οὔ, ὁ, subst. [consiliarius,] a senator. Περὺσιν τις βουλευτής ἐστὶν ἀμείνων. Thesm. 808. SYN. Βουληφόρος.

Βουλευτός, ἡ, ον, adj. [decretus,] decreed. Ὅς ποτὲ βουλευτὸν γνοὺς ἐπὶ οἱ θανάτων. Call. 5. 38.

Βουλευώ, v. [(1) senator sum; delibero; (2) molior,] (1) to act as a senator, to deliberate, to advise, (2) to contrive. Δεδοικᾶ δ' αὐτὴν, μή τί βουλευσῇ κακόν. Med. 37. SYN. (1) Πρῶτανεύω, συμβουλευώ, (2) ἐπιβουλευώ, μητιᾶμαι.

Βουλή, ἡς, ἡ, subst. [voluntas, consilium,] will, counsel, advice, deliberation; a senate, a council. Τὴν δημοκρατίαν, οὐτὲ τὴν βουλὴν πῖθῶν. Plat. 949. SYN. Συμβουλή, γνώμη, μῆδ' αὖ, μῆτις, ἀγῶρα, σὺνδῶδος. ΕΡΙΤΗ. Ἀρίστη, κακὴ, ἐπιφρων, ἀστεμφής, ἐσθλή, νηκερδής, νημερτής, πύκνῃ, πύκνῳφρων, ἡ νικῶσα, καίρια, πικρά, δόλια, ἀδικός, ἀλεξικακός, εὐφρων, κρυπτάδια, πύλῳτροπος, ὁδὸς, στύγερα, σώφρων, τρηχεῖα.

Βούλησις, ἔως, ἡ, subst. [voluntas,] will, wish, inclination, design. Ἐπραξέ γὰρ βούλησιν, ἣν ἐβούλετο. Herc. F. 1296. SYN. Γνώμη, ἐέλδωρ, θέλημα, θέλησις, λῆμα, σκόπος.

Βουληφόρος, ου, ὁ, subst. [consiliarius,] a counsellor. Αἰνεῖται, Τρώων βουληφόρ' χαλκοχρῆτων. E. 180. SYN. Βουλευτής. ΕΡΙΤΗ. Ἐσθλός. PHR. Οὐ χρὴ παννύχιον εὖδειν βουληφόρον ἀνδρᾶ.

Βουλιμᾶω, v. [fame ingenti premor,] to be excessively hungry. Ὅ σκυδῶντης δὴλ' ὅτι βουλιμᾶ. Plut. 874. SYN. Λιμώττω, πεινάω.

Βουλῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad consilium pertinens,] deliberating.

Βούλωμαι, f. βουλήσῃμαι, v. [volo, cupio,] to will, to wish, to desire, to prefer.

¹ See Dr. Blomfield's note on the metre and reading of this line.

- Βούλει σὺ μέντοι, κοῦχί βουλήσει τὰχᾶ. Phœn. 913. SYN. Βόλδομαι, (Hom.) θέλω, ἔθελω, λαῶ, προθυμεῖσθαι, μένεαίνω, χορῶ.
 Βουλδομάχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pugnandi avidus,] wishing to fight. Ἀνδρὸς βουλδομάχου καὶ κλαυσίμαχου τίνος υἱός. Pax 1291.
 Βουλυτός, οὔ, ὁ, subst. [vespera, tempus quo boves solvuntur,] the time for unyoking oxen, the evening, the setting sun. Ἦμος δ' ἡέλιος μετένισσέτῳ βουλυτόνδε. ι. 58.
 Βοῦνις, et βουνίτις, ἰδός, ἡ, subst. [terra collibus frequens,] hilly land. Ἰλεῶμαι μὲν Ἀπῖαν βοῦνιν. Æsch. Suppl. 116.
 Βουνόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bobus depascendis aptus,] grazing herds. Φθίνουσα δ' ἄγελαις βουνόμοις, τῶκοις τέ. Cæ. R. 26.
 Βούπαις, αἰδός, ὁ et ἡ, adj. [(1) "qui jam grandi est pueritia, (2) Epith. apicularum, qui e bobus nasci putabantur, sicut vespæ ex equis." Vid. Virg. Georg. lib. 4. sub finem,] a great boy, a lubber. Ὡν βούβαις ἐτί. Vesp. 1206. SYN. Νέος, ἡλιξ.
 Βούπαλος, ου, ὁ, P. N. a man whom Hipponax has abused in his poems. [vid. Horat. Epod. 6. 14.] Ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἃν οὐκ ἂν εἶχον. Lysistr. 360.
 Βουπέλατης, ου, ὁ, subst. [bubulcus,] a herdsman. See Βουκόλος. Βουπέλαται τὲ βόων' τοῖς δ' οὐ νῦ τί γῆρὺς ἐτύχθη. Apoll. 4. 1342.
 Βουπλήξ, ἡγός, ἡ, subst. [bovis stimulus,] an ox-goad. Θεινόμεναι βουπλήγι· Δίωκυστος δὲ φῶβηθεῖς. Z. 135. SYN. Μάστιξ, κέντρον.
 Βουπόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [boves trajiciens,] ox-piercing. Σφαγεῖς τ' ἐχώρου βουπόροι πύδων πάρος. Androm. 1135.
 Βουπρασίον, ου, τὸ, P. N. [Buprasium,] a city in Elis. "Οφρ' ἐπὶ Βουπρασίον πόλῳπύρου βήσάμεν ἵππους. Λ. 755. EPIITH. Πόλῳβοτρον.
 Βούπρωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod bovem vel caput bovinum in prora habet,] having the front of an ox, horned. Βούπρωρος· ἐκ δὲ δασκίου γένειάδδς. Trach. 13.
 Βοῦς, βός, ὁ et ἡ, subst. [(1) taurus, et vacca, bos, (2) bovina pellis, (3) flagellum e corio bubulo, item scutum, (4) piscis quidam, (5) numisma Atticum, bovis imagine signatum,] an ox, a bull, or cow; a bullock's skin; a scourge of neat's leather; a shield, a buckler; an Attic coin, with the impress of an ox; a bribe. (5) Βοῦς ἐπὶ γλώσση μέγας. Agam. 36. EPIITH. Ἀγέλαϊδς, ἄδμητος, εὐρύμετωπος, ἦνις, μέγας, πεντάετηρος, πίων, πίων δημῷ, στεῖρα, εἰλίπους, ἐλιξ, ἔριμυκός, ἡκεστός, ὑπόβρυχιός, ἄγρυνλός, εὐκραίρος, ὀρθόκραίρος, εὐποίητος, εὐθλός, ἄγνός, κερσφόρος, ἀργός, κερᾶός, γῆς ἐργάτης, ἀροτήρ.
 Βούσταθμόν, ου, τὸ, et βούσταθμός, ου, ὁ, subst. [bubile,] a station for oxen, stable, cow-house. Ἐλένην πρὸς Ἰδης βούσταθμόν, ἐκδημον λάβων. Iph. T. 76. See also Hel. 359.
 Βουσφάγω, v. [boves macto,] to sacrifice oxen. Οὐκ οἶδᾶ, πλὴν ἐν, βουσφαγεῖν ὥπλιζετό. Eur. Electr. 627.
 Βούτης, ου, et as, α, Dor. ὁ, subst. [bubulcus,] a herdsman, cowherd. Βούτης is also used adjectively. Φεβοῦμαι τὸν μυρίωπὸν εἰσὶρῶσά βούταν. P. V. 569.
 Βούτομον, ου, τὸ, subst. [genus plantæ palustris,] a bur-reed. Ἐνθεν βούτομον ὄζυ, βᾶθύν τ' ἐτάμοντό κύπειρόν. Theocr. 13. 35.
 Βουτύπος, ου, ὁ, subst. [qui boves mactat,] a slayer of oxen. Τὸν δ', ὄγε βουτύπος ὥστε μέγαν περὶαλκεῖ ταῦρον. Apoll. 4. 468.
 Βουφόνεω, v. [boves macto,] to slay or sacrifice oxen. Βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἐλοντό. H. 466. SYN. Βουσφάγω, βουθυτέω.
 Βουφόνος, ου, ὁ, subst. [qui boves mactat,] a slayer of oxen. Βουφόνε, μιχαίνωτά. H. in Merc. 436. SYN. Βουτύπος.
 Βουφονῖα, ων, τὰ, subst. [festus dies apud Athenienses,] a festival at Athens, where an ox was sacrificed. a. Καὶ κηκείδου, καὶ Βουφονίων. b. Ἄλλ' οὐγ ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνά. Nub. 985.

¹ Schütz reads βουνίς for βουνίτις. Æsch. Suppl. 779.; and adds: "Vulgo Ἰᾶ γὰ βουνίτι, invito metro. Βουνίς Pauwius commendavit probante Heathio."

Βουφορβέω, v. [boves pasco,] to feed or tend oxen. Ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ', ἐβουφόρβουν ξένω. Alcest. 8.

Βουφόρβιᾶ, ων, τὰ, subst. [armenta,] herds, flocks. Κὰν τῷδὲ πᾶς τίς, ὡς ὕρῃ βουφόρβιᾶ. Iph. T. 302.

Βουφορβὺς, οὔ, ὁ, subst. [bubulcus,] a herdsman. Βουφορβὺς ἡμῶν. Iph. T. 264.

Βῶωπις, ἰδὺς, ἡ, adj. [magnos vel pulchros oculos habens,] full-eyed, fine-eyed. Τὸν δ' ἡμεῖβέρ' ἐπειτὰ βῶωπις πότνιᾶ Ἥρη. A. 551.

Βῶωτέω, v. [boves ago, aro,] to drive oxen, to plough. Ναίουσιν' γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βῶωτεῖν. Hes. Op. 389.

Βῶωτης, ου, ὁ, subst. [bubulcus; nomen sideris,] a herdsman; the name of a constellation. Κἀτὰ χειρᾶ τὴν Βῶωτον. Anacr. 3. 3. SYN. Ἀρκτοφύλαξ.

Βράβειά, as, ἡ, subst. [disceptatio et dijudicatio,] decision, terms of reconciliation. Κοινὰς βράβειας, αἷς ὑπόσπονδον μῦλεῖν. Phœn. 460.

Βράβεὺς, ἔως, ὁ, subst. [judex certaminis; arbiter,] an umpire, a judge. Καὶ μὴ τί μέλλειν, ὡς ἐγὼ βράβεὺς λῶγον. Med. 276. SYN. Ἐπιστάτης, ἀγων-άρχη, ῥαβδοῦχος.

Βράβευω, v. [(1) præmium do certaminis; (2) certaminis sum arbiter; (3) modo, gubernare, (4) tribuo,] (2) to be an umpire, (3) to preside, to direct, to decide, (4) to dispense. Ἐν σοὶ βράβευειν. Helen. 1002. SYN. Ἀγωνοθέτῳ, διᾶνέμω, ἰθύνω.

Βράβυλλον, ου, τὸ, subst. [prunum Damascenum,] a damson. Ὅρπακες βράβυλοισὶ κατὰβρίθοντες ἔρασδε. Theocr. 7. 146.

Βράγχιᾶ, ων, τὰ, subst. [branchiæ, quibus pisces spirant,] the gills of a fish. ὦ μοί, ὅτ' οὐκ ἐτέκεν μ' ἄ μάτηρ βράγχι ἔχοντά. Theocr. 11. 54.

Βράδύνω, v. [(1) cunctor, (2) moror,] to retard, to delay, to be slow or tardy. Σὺ τοι βράδύνεις, κοῦκ ἐγὼ, δόκων τί δρᾶν. Heracl. 733. SYN. Δηθύνω, μέλλω, διατρίβω, ὀκνέω.

Βράδῦπος, ὀδὺς, ὁ et ἡ, adj. [tardigradus, lentus,] slow-footed. Δίεπειδομένα, σπένσω βράδῦπον. Hec. 62.

Βράδῦς, εἴᾶ, ὅ, adj. [tardus, segnis,] slow, tardy, sluggish. Θνητῶν ἐχουσί, κὰν βράδῦς τίς ἢ λέγειν. Herc. F. 237. SYN. Μελλητῆς, νωχελῆς, σχυλαῖος, χροῖνις.

Βράδῦτης, ἡτὺς, ἡ, subst. [tarditas,] slowness, delay. Βράδῦτητὺς ὑπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει. Antig. 932. SYN. Ἀργία, νωχελία.

Βράκῆᾶ, ων, τὰ, subst. [genus tenuis vestitus muliebris,] a thin female dress. Πολλὰ δ' οἷᾶ γυναικες φῶρεοισ' ὑδάτινᾶ βράκη. Theocr. 28. 11.

Βράσσων, comp. for βράδιων or βράδῦτερος, [segnior, tardior,] slower. So μᾶσσων for μεῖζων. Βράσσων τῷ νῦος λεπτή δὲ τῷ μῆτις. K. 226.

Βράσσω, v. [ferveo, æstuo, bullio,] to boil, to bubble violently. Βρασσόμενον' στρηνὲς δὲ περὶ στύφελῃ βρέμει ἄκτῃ. Apoll. 2. 323.

Βραυρῶν, ὠνὺς, ἡ, P. N. [Brauron,] a town in Attica, famous for a temple of Diana, whence the goddess is called Βραυρωνία. Iph. T. 1464. Ἐπαιῶμεν Βραυρωνιάδ' ὑπὸ πῆκω κότῃς. Pax 874.

Βράχιων, ὄνυς, ὁ, subst. [brachium, lacertus,] the arm from the shoulder to the elbow, strength, might. Νεάνταν θώρακᾶ καὶ βράχιόνᾶ. Herc. F. 1086. SYN. Ὀλῆνη. EPITH. Ἀταρτηρὺς, ἀνίκητος, ἀτειρὺς, κρατέρους, σθενάρους.

Βράχῦς, εἴᾶ, ὅ, adj. [brevis,] short, brief, few. Οὐκ' ἀλλὰ βράχῆᾶ σου πῦθέσθαι βούλομαι. Nub. 482. SYN. Βαῖς, ὀλίγος, τυτθὺς, σύντομος.

Βράχῦσιδερὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [brevis ferro armatus,] having a short iron weapon, lightly armed. Βράχῦσιδάρων ἄκοντᾶ πάλλων. Nem. 3. 79.

Βράχῦσυλλάβια, as, ἡ, subst. [brevitas orationis,] conciseness of speech. Τὸν πόλ' ἐμοὶ δ' ὦναξ, ἡ βράχῦσυλλάβη. Call. Ep. 13.

Βράχῡ, v. [gravem sonitum edo, gemo,] to roar, to rattle, to ring, to groan. Ἐμμεμῶνιᾶ θεᾶ' μεγὰ δ' ἐβράχῃ φηγίνους ἄξων. E. 838. SYN. Δονπέω, ἀράβῃω, βρέμω, ἡπῶω.

Βρέγμα, ἄτῡς, τὸ, βρέχμους, ου, ὁ, subst. [sinciput,] the fore part of the head.

Χερραδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματός· ἐγκέφαλος δὲ. Batra. 225. See also E. 586.

Βρέμω, v. [fremo, murmuro,] to roar, to resound, to rage. Πολλοῖς μὲν ἱπποῖς, μῦριοις δ' ὄπλοις βρέμων. Phœn. 111. SYN. Βρῶμέω, ἤχέω, κτύπέω, βράχω, βριμάδμαι, βρύχω.

Βρενθύδμαι, v. [superbio,] to be proud, overbearing, consequential. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τῷ φθαλμῷ παρὰβάλλει. Nub. 362. SYN. Κανχᾶδμαι, ἐπαίρδμαι.

Βρετᾶς, ἔος, τὸ, subst. [statua,] the image of a man, a statue. See Ἀγαλμά. Σὺ μὲν γὰρ ἡῦχεῖς, θεᾶς¹ βρετᾶς σῶσαι τὸδ᾽. Androm. 311. EPITH. Σεμνὸν, ἄνδρον, εὐτυκτὸν, εὐποίητον.

Βρέφος, ἔος, τὸ, subst. [infans, puer,] an infant, a babe, a boy. Βρέφος τὸσόνδ' ἐδεῖσάτ'; οὐκ αἰνῶ φύβον. Troad. 1155. SYN. Παις, παιδίον, νηπίος, νηπιᾶχος. EPITH. Ἀπάλυν, φίλιον, νέον, νεογνόν, νεογόνον, νηπιόν, ἐπιμαστιδίον, οβριμόπατρον.

Βρέχω, f. ξω, v. [madefacio, pluo,] to wet, to moisten, to cause to rain, to pour rain. Βρέχῃμαι δὲ κάσσηλόν. Anacr. 3. 12. SYN. Ἀρδω, νυτίζω, διαίνω, διατέγγω, ὕω, ὀμβρέω.

Βριᾶρεως, ω, ὁ, P. N. [Briareus,] See Αἰγαιών. Ὀν Βριᾶρων² κἀλεουσὶ θεοί, ἄνδρες δὲ τὲ πάντες. A. 403. EPITH. Ἐκατόγχειρος, ἥς, ἄατος πόλεμοιο, εὐπᾶλᾶμος, μεγαθυμὸς.

Βριᾶρὸς, ἂ, ὄν, adj. [validus, gravis,] strong, heavy. Καὶ κῶρυθα βριᾶρῆν· ὃ δὲ τόξον πῆχυν ἄνεϊλκε. A. 375. SYN. Στίβάρὸς, ισχυρὸς, κρατέρὸς, σθενᾶρὸς, βάρυς, στέρεος, βριθὺς.

Βριᾶω, v. [robustum reddo, extollo,] to render strong, to raise up. Ῥέα³ μὲν γὰρ βριᾶει, ῥέα δὲ βριᾶοντᾶ χαλέπτει. Hes. Op. 5. Ἀναίρω, αὐξάνω.

Βρίζω, f. ξω, v. [post cibum dormio, dormito,] to sleep after eating, to dream, to be inactive, or indolent. Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντᾶ ἰδοῖς Ἀγαμέμνονᾶ διόν. Δ. 223. SYN. Ἠρεμέω, εὐθηνέω, ὑπνώσσω, κοιμάδμαι.

Βρίηπυός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vehementer clamans,] loudly shouting. Οὐδ' ἄρα πω τί πέπυστ᾽ ἐβρίηπυός ὀβριμὸς Ἀρης. N. 521. SYN. Κελαδεῖνός.

Βριθὺς, ἔος, τὸ, et βριθύσση, ης, ἡ, subst. [pondus, gravitas,] weight, heaviness. Τί δ' ἐστὶ; μεῖζον βριθὺς ἢ πάρος γ' ἔχει; Troad. 1050. See also E. 839. SYN. Ἀχθὸς, βάρυς, δεινότης, ὄγκος.

Βριθὺς, εἶ᾽, ὅ, adj. [gravis,] heavy, ponderous. Βριθὺ, μέγα, στίβάρον, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν. E. 746. SYN. Βάρυς, δεινός, στέρυς.

Βρίθω, aor. ἐβρισά, v. [gravis sum, praevaléo,] to be heavy, to be laden, to prevail, to excel. Ὀλβῳ δὲ βρίθειν εὐθάλει τ' εὐκαρπία. Troad. 218. SYN. Βάρυνω, δυσχεραίνω, χαλέπαίνω.

Βριμάδμαι, v. [fremo, irascor,] to gnash the teeth with rage, to be enraged. Ὅστ' εἰ σὺ βριμήσαιῃ, καὶ βλέψειᾱς ὀστράκινδᾶ. Equit. 851. SYN. Βρέμω, ἀπειλεῖν, ὀργίζδμαι, βρενθύδμαι, θυμέδμαι.

Βρίμη, ης, ἡ, subst. [robur, potentia,] terrific power, such as is exhibited by magic. Μηδείης βρίμη πόλῳ φαρμάκου· ἂν δὲ βᾶρείας. Apoll. 4. 1677. SYN. Ἀλκή, ἰσχύς.

Βριμῶ, ὅς, ἡ, P. N. [Hecate,] see Περσεφόνη. Βριμῶ νυκτίπυλον, χθονίην. Apoll. 3. 862.

Βρισάρματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [currum onerans,] loading a carriage, epith. of Mars. Ἀρὲς ὑπερ-μενέτα, βρισάρματῆ, χρυσεῦσ' ἠήληξ. Hom. 7. 1.

Βρισηῖς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Briseis,] the daughter of Briseus. Πέμψω· ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηῖδᾶ καλλιπάρῃον. A. 184. EPITH. Ἠὺκμόος, εὐπλοκάμυς, κούρη, ἱκέλη Ἀφροδίτῃ, καλλιπαρρὸς, εἰκνυῖα θεῇσιν.

Βριτόμαρτις, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Britomartis,] the name of a nymph. Ἑλλ᾽ ὀφθονὸν Βριτόμαρτιν εὐσκόπον, ἥς πῶτ᾽ Μίνως. Call. 3. 190.

¹ Here θεᾶς is a monosyllable.

² Βριᾶρων in scanning is an anapaest, and was probably pronounced Βριᾶρων.

³ Ῥέα is a monosyllable.

Βρομέω, v. [fremo, murmuro,] to roar, to hum, to buzz. Σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσιν περιγλαῦγας κατὰ πέλλας. Π. 642. SYN. Βρέω, βριμάσμαι, ἤχew.

Βρομῖος, ου, ὁ, P. N. [cognomen Bacchi,] a name of Bacchus. See Βάκχος. Καὶ θανάτῳ κατέχει, Βρομῖον παράμουνσος ἑορταῖς. Phœn. 797.

Βρόμος, ου, ὁ, subst. [frenitus, fragor,] a roar, a crash, a bellowing. Βρόνον βρόμον μεθήκε, φρικώδη κλυεῖν. Hipp. 1197. SYN. Βρυχή, βρύχημα, ἤχος, ὄρυμαγδος.

Βρονταῶ, v. [tono,] to thunder. "Ηστραπτέν, ἐβρόντα, ξυνέκυκα τὴν Ἑλλάδα. Acharn. 531.

Βροντή, ἥς, ἡ, et βρόντημά, ἀτός, τὸ, subst. [tonitru,] thunder. Βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντά καρτέρον κτύπον. P. V. 959. See also P. V. 1027. ΕΡΙΤΗ. Ἀμφιπύρος, βάρυνδουπος, στρόνδεσσα, δεινὴ, θεία, πτέρωτος. PHR. Βάρυνδουπος ἡχώ, διαπρυσὸς οὐβός, βρύχια δ' ἡχώ παράμυκται βροντῆς. (See P. V. 1118.)

Βροντησῖκέραννος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tonans et fulminans,] shooting forth thunder and lightning. Λαμπρός τ' Αἰθέρ, σεμναὶ τὲ θεαὶ Νέφελαι βροντησῖκέρανοι. Nub. 264.

Βρότειος, βροτέος, et βροτήσιος, α, ὁν, adj. [mortalis,] mortal. Κάκων ἀπαλλάξασά τῶν βροτήσιων. Androm. 1244. See also I. 545. and Iph. A. 1084.

Βρότεις, εσσα, ἐν, adj. [cruore respersus, cruentus,] blood-stained. "Οστις δὲ πρῶτος βρότουντ' ἀνδράγρ' Ἀχαιῶν. Ξ. 509. SYN. Αἰμβάφης, ἡμαγμένος, αἱματός, αἰμόρραντος.

Βρότος [βρότος], ου, ὁ, subst. [cruor, sanies,] blood, gore. Ἄλλ' ὑδάτι νίζοντες ἀπὸ βρότων αἱματόεντα. H. 425. SYN. Αἷμα, λυθρόν, ἰχώρ. ΕΡΙΤΗ. Μελᾶς.

Βρότος, οὔ, ὁ, adj. et subst. [mortalis,] mortal, a mortal. Βρότοις ἀπασὶ καθάνεῖν οφείλεται. Alcest. 798. SYN. Θνητός, ἀνὴρ, ἀνθρωπός. ΕΡΙΤΗ. Ἀνήμερος, ἀσθενής, ἀδράνης, ἀλαός, δόλοφρων, διερός, δειλός, δυσμένης, κάκουργος, δυστυχής, σκαῖος, ἀθλιός, πύλυνος, τάλαίπυρος, φιλόζωος, δύστηνος, πύνηρος, τάλας, ἐπιχθονίος, ποικιλόμητις. See Ἀνθρωπός.

Βρότοκτόνει, v. [hominem interficio,] to slay a mortal, to murder. Βρότοκτόνοντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν. Eumen. 424.

Βρότολοιγός, οὔ, ὁ, adj. et subst. [homicida,] man-destroying, a homicide. Ἄρες, Ἄρες, βρότολοιγέ, μίαιφονέ, τειχεσίπλητά. E. 31.

Βρότοσκοπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [homines observans,] men-observing, vigilant. Οὐτὲ γὰρ βρότοσκοπων. Eumen. 503.

Βρότοστυγής, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [invisus hominibus,] men-hating, hostile to men. Δράκοντομαλλοὶ Γοργῶνες βρότοστυγεῖς. P. V. 824.

Βρότοφθόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [homines perdens,] man-destroying. Βρότοφθόρους κηλιδᾶς ἐν χώρᾳ βάλοι. Eumen. 808.

Βρότω, v. [cruento,] to stain with blood. Ἄνδρες Ἀρηϊφάτοι, βέβρωτωμένᾳ τεύχε' ἔχοντες. λ. 41. SYN. Αἱμάσσω.

Βρόχθος, ου, ὁ, subst. [(1) guttur, (2) lagena,] a throat, or gullet; a flagon. Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτό κατὰ βρόχθοιό γένοιτο. Theocr. 3. 54. SYN. Βρόγχος.

Βρόχος, ου, ὁ, subst. [laqueus,] a cord, noose, rope, snare. Βοῦν ἢ λέοντ' ἡλυτίζεις ἐντείνειν βρόχους. Androm. 718. SYN. Ἀγχόνη, σχοῖνος, ἀρτάνη. ΕΡΙΤΗ. Κρέμαστος, οὐρανίος, ἀγχονεὺς, σειραῖος, ἀκίνητος, ξιφφόρος, κρύφιος, δύσλυτος.

Βρύάζω, v. [exsulto, floreo,] to spout or burst forth from the ground, to spring up, to flourish. Περὶ χριμπτὰ βρύάζει. Æsch. Suppl. 880. SYN. Βλαστάνω, ἀνθεῶ, θάλλω, ἀγάλλομαι.

Βρύκω, f. ξω, v. [mordeo,] to bite, to tear with the teeth, to devour greedily. Βρύκειν, κρέωκπεῖν μέλη ξένων. Cycl. 359. SYN. Δάκνω, ἐσθίω, ἀποτρώγω.

Βρύλλω, v. [sorbillo, potio,] to tipple, to sip. Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν. Equit. 1123. SYN. Ὑπόπινω, μεθύω, φιλόποτέω.

Βρύον, ου, τὸ, subst. [(1) muscus, (2) alga,] moss, sea-weed. Στρωσάμενοι βρύον αὐτὸν ὑπὸ πλεκταῖς κἀλύβαισι. Theocr. 21. 7. ΕΡΙΤΗ. Ἐλάφρον, λευκόν, θάλασσιν.

Βρυχᾶμαι, v. [rugio, ejulo,] to roar, to growl, to groan deeply. Ὅπως ὄρα νιν, δεινὰ βρυχθεῖς τάλας. Cæ. R. 1265. SYN. Ἀλάλᾶω, μυκάμαι, ὠρύμαι.

- Βρυχή**, ἡς, ἡ, subst. [rugitus, gemitus, stridor,] a roar, a growl, a deep groan, a gnashing of the teeth. Καὶ γένυες κτύπεον· βρυχή δ' ὑπέτέλλετ' ὀδόντων. Apoll. 2, 83. SYN. Μυκηθμοῦς, βρύχημά, βρόμοῦς.
- Βρύχιος**, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [fremens,] roaring. Βρύχια δ' ἡχώ παρὰμυκάται. P. V. 1118. SYN. Βρύχων.
- Βρύω**, v. [scateo, pullulo,] to spring up, to gush forth, to blossom. Παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἀνθεῖ λευκῷ. P. 56. SYN. Βρύάζω, ἀποβρύω, ἀνάβλυζω, γέμω, ἀνθεῖ, ἀντήμι.
- Βρωμᾶμαι**, v. [rudo, rugio,] to bray like an ass, to roar. Βρωμῶμενος τοῦ σου δίνον μεῖα καὶ στραῖον κἀπαρδέν. Vesp. 616. SYN. Ὀγκᾶμαι.
- Βρώμη**, ης, βρώσις, ἔως, et βρωτός, ὅς, ἡ, subst. [cibus,] food, meat. Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ θύῃ βρώσις τὲ πῶσις τὲ. κ. 176. See also κ. 177. and σ. 406. SYN. Σίτος. ΕΡΙΤΗ. Ἀνθεμῶσεσά, εὐδροῶσος.
- Βρώμι** et βρωσκω, v. [comedo,] to eat. Ὅς ῥά τὲ βεβρωκὼς βόος ἐρχεται ἀγραυλοῖδ. χ. 403. SYN. Βέβρωθω, ἐσθίω, δαίνυμαι, ἔδω, τρώγω, φάγω.
- Βρώσιμος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [esculentus,] fit for eating, eatable. Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον. P. V. 488.¹ SYN. Ἐδώδιμος, τρώξιμος.
- Βρώσις**, et βρωτός; see Βρώμη.
- Βρωτήρ**, ἡρὸς, ὁ, subst. [qui comedit,] an eater, a devourer. Βρωτήρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους. Eumen. 806.
- Βρωτός**, ἡ, ὄν, adj. [cibo idoneus, edulis,] fit for eating, (and in the neut. pl. τὰ βρωτά,) food. Γεῖν' αὐτὸ δ' ἐν κἀλύβῃ μὲ, καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς. Batrach. 30.
- Βύβλινος**, η, ὄν, adj. [(1) Byblinus, (2) e cortice papyri factus,] (1) of Byblus, a city of Egypt, (2) made from the bark of the papyrus. Κἀταβυσμόν, ἐνθα Βυβλίνων ὄρων ἀπὸ. P. V. 836.² (2) See φ. 391.
- Βυβλὸς**, ου, ἡ, subst. [papyrus Ægyptia, &c.] an Egyptian plant whose bark was wrought into a kind of paper, and the stalk and root of which served as food for the poor. Εἶναι βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κραιτεῖ σταχύν. Æsch. Suppl. 764.
- Βύζηρες**, ων οἱ, P. N. [Byzeres,] a nation of Pontus between the Cappadocians and Colchians. Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν· ἐπιπρὸ γὰρ αἰὲν ἔτεμνον. Apoll. 2. 1248.
- Βύζω**, v. [refercio,] to fill, to cram, to stop up close. Νήματός ἀσκητοῦ βέβυσμένον αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ. δ. 134. SYN. Ἀνάπληθω.
- Βύθος**, οὔ, ὁ, subst. [gurgis, profunditas,] deep sea, depth. Βύθων ἔτ' οὐχ οἷα τὲ φοινῖον σάλου. Œ. R. 24. SYN. Βάθος, δίνη. ΕΡΙΤΗ. Μῆαιφύον, ἄκάματόν, ἄγνον, ἀργαλέον.
- Βύκτης**, ου, ὁ et ἡ, adj. [sonans,] swelling, sounding. Ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησέ κέλευθα. κ. 20. SYN. Ἀελλῆς, ἡχῆεις, βαρύβρεμέτης.
- Βύνω**, v. idem fere quod Βύζω, [refercio,] to fill. Ποιούντων ἐβύνουν τὸ στήμα. Pax 645. SYN. Vid. Βύζω.
- Βύρσα**, ης, ἡ, subst. [corium,] a hide. Ἡ βύρσα σου θρανεύσεται. Equit. 369. SYN. Σκῦτος, δέρμα, δερᾶς, κώδιον. ΕΡΙΤΗ. Λᾶσιαίχην.
- Βυρσαίετος**, ου, ὁ, subst. [ab Aristophane dicitur Cleon,] the tanner eagle, a ravenous eagle: Cleon was so called, because he was a tanner. Ἄλλ' ὅπῃταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης. Equit. 197.
- Βύρσινος**, η, ὄν, adj. [coriaceus,] made of a hide or leather. Τῶν βυρσίνης, τῆς Ἰππίνου. Equit. 449.
- Βυρσοδέψω**, v. [corium subigo,] to dress leather, to be a tanner. Ὅδε βυρσοδέψει γ', ὃ δὲ πωλεῖ κρόμμυά. Plut. 167.
- Βυρσοδέψης**, et βυρσοπώλης, ου, ὁ, subst. [coriarius,] a currier, a leather-seller. Εἰτὰ τὸν θεοῖσιν ἐχθρόν, βυρσοδέψην Πᾶφλαγόν. Nub. 581. See also Pax 269. SYN. Σκυτεὺς, σκυτοτόμος.
- Βυρσοπάφλαγών**, ὄντος, ὁ, subst. [coriarius Paphlagon,] a Paphlagonian tanner. Ὅδε βυρσοπάφλαγών ὑποπέσων τὸν δεσπότην. Equit. 47.

¹ See Dr. Blomfield's Glossary and very learned illustration of this word.

² See Dr. Blomfield's note on this passage, who contends that Βυβλίνου is the proper reading. Ion. 1195. Dr. Maltby defends the common reading. See Thes. Βίβλιος.

Βυρσοῦτενης, ἔδος, et βυρσοῦτενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [corio obductus,] made of stretched or tightened skins. Τύμπανά τε λάβετέ βυρσοῦτενη. Helen. 1363. See also Bacch. 123.

Βύσσινος, η, ὄν, adj. [byssinus,] of fine linen. Στεῖλαι νῦν ἀμφὶ χρωτὶ βυσσίνους πέπλους. Bacch. 819.

Βυσοῦδόμεω, v. [animo volvo,] to form deep designs, to meditate secretly. Ἄλλ' ἄκων κίνησέ κἄρη, κακὰ βυσοῦδόμευν. v. 184. SYN. Μηχανᾶσθαι, ἐπιβουλεύω, καλχαίνω.

Βυσοῦθεν, adv. [ex imo,] from the deep. Κυλινδει βυσοῦθεν κελαινάν. Antig. 597. SYN. Ἀρδην, κατὰκρας, πρέμνῳθεν.

Βυσσός, ὄν, ὁ, subst. [profunditas,] a bottom, the deep. See Βᾶθος. Ἡ δὲ μύλυβδαινή ἱκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσέν. Ω. 80.

Βύσσος, ου, ἡ, subst. [byssus, pretiosissimi lini genus,] flax of the finest sort raised in Egypt, cotton. Ὡμάρτευν, βύσσοιό καλὸν σύροισά χιτῶνά. Theocr. 2. 73.

Βυσοῦφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [alta mente consilia agitans,] deeply planning. Χρῶν κλυτὴ βυσοῦφρων Ἑρινύς. Choëph. 640.

Βῶκος, Dor. pro βοῦκος, ἰ. q. βούτης. See Βότηρ. Ἡ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλέληθη βῶκος αἰοιδάς. Theocr. 10. 38. SYN. Βουκαῖος, βουκοῦλος.

Βῶλαξ, ἄκος, et βῶλος, ου, ἡ, subst. [gleba,] glebe, a sod. Δέξατο βῶλακά δαιμόνην. Pyth. 4. 66. See also Aj. Fl. 1286. SYN. Ἄρουρά, ἄγρος, ὄγκος. EPI TH. Βᾶθειᾶ, δνοφέρα, θεία, διψάς, ἐλᾶφρά.

Βώμιος, ου, ὁ et ἡ, et ἄ, ὄν, adj. [ad aram pertinens,] of or belonging to the altar, at the altar. Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἡδὲ βωμία πέριξ. Antig. 1301.

Βωμῶλδευμα, ἄτος, τὸ, subst. [scurtile factum vel dictum,] buffoonery, scurrility. Τοιαῦτ' ἀφ' ἐλὼν κακὰ καὶ φόρτον καὶ βωμῶλδευμάτ' ἄγεννη. Pax 747.

Βωμῶλδεύω, v. [scurram ago,] to act the buffoon, to be scurrilous. Εἰ δὲ τίς αὐτῶν βωμῶλδεύσεται, ἡ κάμψειεν τινὰ καμπήν. Nub. 966.

Βωμός, οὔ, ὁ, subst. [altare, ara, basis,] an altar, the base of a statue. Τὴν μὲν ἐπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πόλῳμητις Ὀδυσσεύς. A. 440. SYN. Θυμέλη. EPI TH. Ἰερός, εὐδμητός, περὶκαλλής, Δέλφειος, θυΐεις, θυώδης, θεοδμητός, ἄγνος, θυΐεις, μηλδοῦτης, ἀκῖρᾶτός, ἀγάκλεις, ἀνδροφόνος, ἐπάκτιος, Ἐρκεῖος, ἐμπύρος, μαυτεῖος, φλόγερös. PHR. Νεόκτιστον λίθων βωμοῖδ' θένᾱρ, δεξιπύροι θεῶν θυμέλαι.

Βωστρέω, v. [clamo, voco,] to call to, to bawl. Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κράταιν. μ. 124. SYN. Ἐπικάλέω, βοᾶω.

Βώτης, ου, et βώτωρ, ὄρος, ὁ, subst. See Βότηρ. Ἦνθον τοι βῶται, τοι ποιμνένες, ὦπλοιο ἦνθον. Theocr. 1. 80. See also ξ. 102.

Βωτῖᾶνειρά, ἡ, adj. [alens et educans homines,] men-feeding, populous. Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβῶλακί βωτῖᾶνειρή. A. 155.

Γ

Γάγγαμν, ου, τὸ, subst. [rete piscatorium,] a fisherman's net, a net. Γάγγαμν, ἄτης πᾶνᾶλῳτου. Agam. 352. SYN. Σάγηνη, ἀμφίβληστρον, δίκτυον.

Γᾶδειρά, ων, τᾶ, P. N. [Gades,] the straits of Gibraltar. Γᾶδείρων τὸ πρὸς Ζεφῶν οὐ πέ-ρατον. Pind. Nem. 4. 112.

Γαῖᾶ, as, ἡ, subst. [(1) terra, (2) regio, (3) patria,] (1) the earth, (2) a tract of land, (3) country. Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων. Hipp. 689. SYN. Γέα, γῆ, αἶᾶ, παῖρις, χθών, πέδον. EPI TH. Ἀπειρών, ἀπειρεσία, ἀπειρίτος, ἀνθοῦσά, ἀνθεμόεσσά, ἀμπέλδεσσά, αἰπεινή, ἀπηνής, ἀλίπλαγκτός, βᾶθυ-κολπός, βωτῖᾶνειρά, δνοφέρα, διψάς, ἐριβωλός, ἐριβῶλαξ, ἐρατεινή, ἐπήρατος, εὐρύχωρος, εὐκαρπός, θαλέρᾶ, κλεινή, κυνέα, ζᾶθεᾶ, μέλαμφυλλός, μεσόμφαλός,

¹ Βῶλος is also used for a solid mass, as the sun. Orest. 975. See R. P. and below at the word Νῦθρος.

ξηρά, ξείνη, πῶλυμοχθός, πῶλυθρέμων, πῶλυκαρπός, παμμήτειρά, πίων, πυρρόφροσ, στύφελή, φυσιζῶς, χλοηφόρος, ψάμβώδης, συγγείτων, σεμνή, ἀνολβός, πάτρωα, ἀγχιτέρμων, ἐλευθέρα, κραταίλειος.

Γαίης, α, ὄν, adj. [terrenus,] of the earth, earthy. Ἦγον ἐποψόμενον Τίτυον, γαίῃδον υἷον. η. 324. SYN. Ἐπιχθονῖος, χθονοσιβής, ἔγγειος.

Γαίῃχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [terram cingens et continens,] holding, surrounding or protecting the earth. Γαίῃχον τ' ἀδελφεάν. Cē. R. 160.¹

Γαίω, v. [glorior,] to boast, to exult. "Ὅς ῥά παρὰ Κρόνῳ κἄθεξέτο, κύνει γαίων. A. 405. SYN. Αἰχέω, γήθω, γαυρίω, ἀγάζομαι, ἄβρύνομαι, χαίρω.

Γάλα, ακτός, τὸ, subst. [lac,] milk. Ἐπεκπίων γαλακτός ἀμφόρεα, ἐπὶ πλόν. Cycl. 327. SYN. Γάλαγος. EPIITH. Ἀμβρόσιον, ἀμελγόμενον, γλυκέρων, λευκόν, θεασείον, κάλδον, νεκτάρειον, πῖδον.

Γάλαθηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacteus, tener,] suckling, young, tender. Νεβρονὲς κοιμήσασα νηγένης γάλαθηνούς. ρ. 127.

Γαλακτοπότης, ου, ὁ, subst. et adj. [qui lac bibit,] a person who drinks or is fed on milk, a countryman. Ἐμὸλῃ τίς, ἐμὸλῃ γαλακτοπότας ἀνὴρ. Eur. Electr. 169.

Γάλατεια, ας, ἡ, P. N. [Galatea,] one of the sea-nymphs. Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ Ἀγκλειτὴ Γάλατεια. Σ. 45. EPIITH. Εἰνάλια, εὐειδής, κάλλη, λευκή.

Γάλη, contr. γάλῃ, ἡς, ἡ, subst. [mustela,] a weasel, a cat. Μὴς ποτὲ διψάλλεος γάλης κίνδυνον ἀλύξας. Batrach. 9. See also Vesp. 1177. SYN. Ἴκτις, αἰλουρός. EPIITH. Παμφάγος.

Γάλέωτης, ου, ὁ, subst. [stellio,] a lizard, an evet, a newt. "Ἡσθην γάλέωτη κατὰ χέσαντι Σωκράτους. Nub. 174. SYN. Ἀσκάλαβώτης.

Γάληνη, et poet. γάληναις, ἡς, et γάληνεια, ας, ἡ, subst. [tranquillitas maris, serenitas,] a calm, tranquillity, serenity. Κρείσσω γάληνης ναυτίλοισιν εἰσορᾶν. Orest. 719. See also Apoll. 1. 1154. and Iph. A. 546. EPIITH. Λαμπρά, ἀκύμαντος, ἀνήμες, γέλωσά, λευκή, νηῆμα, ἐχένης, μελιχία, εὐδῖος.

Γάληνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tranquillus,] calm, tranquil, quiet. Ἐκ κυμάτων γὰρ αἰθῆς αὖ γάλην' ὕρω. Orest. 273. SYN. Εὐδῖος, αἰθῖρος.

Γάλως, ω, Alt. γάλως, ω, ἡ, subst. [(1) soror mariti, glos, (2) uxor fratris,] (1) a husband's sister, (2) a brother's wife. Ἦε πῇ ἐς γάλων, ἢ εἰνᾶτερων ἔυπέλων. Z. 378.

Γαμβρός, ου, ὁ, subst. [(1) gener, (2) socer, (3) frater uxoris, (4) sponsus,] a son-in-law, a father-in-law, a wife's brother, a husband. Ἐν σοῖσι γαμβροῖς, οἷσιν οὐκ ἐλάσσονα. Androm. 360. SYN. Κηδεστής, ἐκτός, πενθερός. EPIITH. Ἀριστοπῶνός, ἀνύμων, κάλδός.

Γάμετή, ἡς, ἡ, subst. [uxor,] a wife. Γάμετὰς οὐρανόνικον. Æsch. Suppl. 176. SYN. Ἀκοίτις, παράκοιτις, δαμαρ, σύνενος, σιζύγος, γυνή.

Γάμετης, ου, ὁ, subst. [maritus,] a husband. Ἴδον, ἴδον, μακάρες, ὃ γάμετας. Troad. 311.

Γάμew, f. ἔσω et w, 1 aor. ἐγημα, v.² [uxorem duco,] to marry. Ἐλένης γάμει με δυστυχέστερον γάμον. Troad. 359. SYN. Νυμφεύμαι. PHR. Λέκτροι θεσμὸν ἵκνέσθαι, πράσσω ἀκοιτῖν.

Γάμηλευμα, ἀτός, τὸ, subst. [nuptiarum contractio,] marriage. Γάμη-λενμ', ἀπένυχτον δόμοις. Choëph. 614.

Γάμηλῖος, γάμῖος, et γάμικός, ἡ, ὄν, adj. [nuptialis,] belonging to marriage, nuptial. Θυῇ, πρὸ παίδων καὶ γάμηλιον τέλους. Eumen. 825. See also Mosch. 2. 120. and Aves 1692. SYN. Ἐπιθαλάμῖος.

Γαμόρος, Dor. pro γημόρος, ου, ὁ, subst. [agricola,] a land-holder, a native citizen. Τὸν μὴ βόηθησαντὰ τῶνδ' ἐγαμόρων. Æsch. Suppl. 616.

Γάμος,³ ου, ὁ, subst. [nuptiæ,] marriage, a marriage-feast. Οὐ μεμπτός ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τὸδ' ἡμέρας. Phœn. 436. SYN. Νυμφεῖα, νυμφήα, γάμηλευμα. EPIITH. Νεός, ψευδής, ἀκτικός, αἰματηρός, δυστυχής, δύστηνός, ἀγάμος, θαλάσσιμος, ἀνδ-

¹ This is an epithet applied both to Diana and Neptune, but more frequently to the latter.

² Γάμew is generally said of a man, and γάμewθαι of a woman. See R. P. Med. 264.

³ Γάμος is very frequently used in the plural to denote marriage.

σίος, πλούσιος, ἀμορφός, γυναικεῖος, θεογόνος, δόλιος, δυσγάμος, βασιλικός, πικρός, λυγρός, ἀλλοῖος, νεώδμης, εὐναῖος, βάρβαρος, ἐξαίρετος, ἐσθλός, ὑβρισθεὶς, εὐδοκίμος, ἀδίκος, αἰσχροῦς, ἀσθητός, βίαιος, ἀθεμίτος, κρυπτός, γλυκερός, θαλέρος, ἱμερόεις, ἱερὸς, ὀλῶς, τιμῆεις, ὠραῖος, κένδος, ἀχρευντός, ὀλβίος. N.B. The above epithets, except the last ten, are all used by Euripides, and many of them will justify his right to the appellation of *μυθόγυνος*.

Γάμοσθλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nuptias parans,] marriage-preparing. Ἦρως νυκτιγάμοιο, γάμοσθλὸν ἀγγελλώτην. Mus. 7.

Γαμφήλι, ἡς, ἡ, subst. [maxilla,] the jaw, mouth, cheek. Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι σπρίζων φόνον. P. V. 363. SYN. Γνάθος, στάγων, πᾶρειά, κόβρη.

Γαμφώνυξ, ὅς, ὁ et ἡ, adj. [aduncos habens ungues,] having crooked talons. a. Τοῖς δὲ γαμφώνυξι τοῖσδε; b. Τὸν ὀβελίσκον ἀρπάσας. Av. 359.

Γάνος, ἔος, τὸ, subst. [(1) splendor, (2) lætitia; item, quod est in quaque re venustum,] joy, gladness, delight. Καὶ τῆς ὀρείας ἀνθεμόρρυτον γάνος. Iph. T. 634. SYN. Γηθυσυνή, εὐφροσύνη, ἡδονή, τέρψις, χάρις, ἀγλαΐα.

Γάνω, Γάνω, Γάνυμι, v. [lætitia adificio,] to render joyful, to gladden, to exhilarate. Μάκκας θεοὺς γάνωντες. Æsch. Suppl. 1020. See also T. 359. Iph. T. 1240. et Cycl. 501. SYN. Λαμπρύνω, στίλβω, ἀγλαΐζω, ἀβρυνόμαι (in med. voc.), χαίρω, γηθew, ἡδόμεαι, εὐφραίνόμεαι.

Γάνυμίδης, ἔος, ὁ, P.N. [Ganymedes,] the son of Tros, said to have been taken up into heaven to supply Hebe's place as Jupiter's cup-bearer. Δῶχ' νῖος ποιήν Γάνυμίδεός· οὐνεκ' ἀρίστοι. E. 266. EPIITH. Φρυγίος, Δαρδανίδης, ἀγάκλυτος, ἱμερόεις, οἰνόχυος, ξανθός. PHR. Δίος εὐνέτης, οἰνόχυος παῖς, κάλλιπτος θνητῶν ἀνθρώπων, ἐφέστιος ἀθανάτοισι.

Γάπτος, ου, ὁ et ἡ, Dor. pro γήπτος, adj. [a terra absorptus,] drunk up by the earth. Δαρεῖον ἀνάκαλεισθῆ, γαπτοὺς δ' ἐγώ. Pers. 627.¹

Γάρ, adv. [nam, enim,] for, because, wherefore. Οὐκ ἂν δύναίμην· ὥς δ' ἐχῶ, τί γάρ πάθω; Hec. 612.

Γάργᾶλος, ου, ὁ, subst. [titillatio,] a tickling, a titillation. Ὑπὸ τὴν ἐδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργᾶλος. Thesm. 140.

“Γαργητῶθεν, adv. [a Gargetto, pago Attico, unde et Epicurus Gargettius appellatur,] from or of Gargettus. Εἰμι² [ἐγώ;] Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργητῶθεν. Thesm. 898.” Maltb.

Γαστήρ, τέρως et τρὸς, ἡ, subst. [venter,] the belly, appetite. Τάρκοντ' αἰτίζων· οὐ γάρ ἐν γαστρὸς βόρᾳ. Eur. Suppl. 875. SYN. Κενέων, κοιλία, λάπαρα, νηδὺς, νεύρα. EPIITH. Μεση, ὑπτία, μεγίστη, ἄκρα, λάσια, ἀναλτός, κάκωργος, λυγρὰ, σπυγερὰ, μάργη, ἀπειρὴς, ἀργή, οὐλομένη, μογερὰ, πολυία.

Γάστρη, ἡς, ἡ, subst. [cavitas vasis aut navis,] the belly of a vessel. Γάστρην μὲν τρίπυδος πῦρ ἄμφεπῆ, θερμετὸ δ' ὕδωρ. θ. 437. SYN. Κυτός.

Γαστριδίον, ου, τὸ, subst. [dimin. à præced.] Σκέψαι τοῖνυν γ' ἀπὸ γαστριδίου τυγνοντοῦ οἷά πεπορδās. Nub. 391.

Γαστρίζω, v. [ventrem ferio vel expleo,] to strike or beat on the belly, to fill the belly. Ὡ πόλις καὶ δῆμ', ὅς οἶων θηρίων γαστρίζομαι. Equit. 273. SYN. Κατάκοπτω, εὐχέω.

Γαστρίμαργος, ου, ὁ et ἡ, adj. [gulosus, cibi avidus,] eager for the belly, gluttonous. Ἔμοι δ' ἀπορὰ γαστρίμαργον. Olymp. 1. 82.

Γάστρις, ἴος et ἰδός, et γάστρων, ὠνός, ὁ, subst. et adj., et γαστράδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [gulosus,] a big-bellied man, a glutton. Καὶ πρὸς τούτους γαστρίδας ἡμῶν. Thesm. 816. See also Ran. 201. and Plut. 560.

Γαυλός, οὔ, ὁ, subst. [muletra,] a milk-pail. Γαυλοὶ τῆ, σκάφιδες τῆ, τέτυγμένα, τοῖς ἐνάμελγιν. ι. 223.

Γαῦλος, ου, ὁ, subst. [navicula,] a small Phœnician vessel. Γαῦλον κτῶμαι, καὶ ναυκληρῶ. Av. 599.

¹ “Hajusmodi composita a γῇ Dorice efferantur.” Vid. doctiss. Blömf. in loco.

² See Brunck's note on this line. The reading εἰμι militates against Dawes's canon; though that may not be a sufficient reason for rejecting it, since Porson, Tate, Kidd, and many other distinguished scholars have convicted Dawes of considerable temerity and hastiness in his canons. Ἐγώ seems to be required by the context, and by the restrictive particle, ἀπορῶ, which is used.

Γαῦρος, οὐ, ὁ ἐτ ἡ, adj. [superbus, ferox,] proud, insolent, petulant. Ζητεῖ τὸ γαῦρον δ' ἐν φρεσὶν κεκτημένοι. Eur. Suppl. 228. SYN. Αὐθάδης, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος, στερόδος, μέγας.

Γαυρόω, v. [superbum reddo,] to render proud. Ἡ τοῦνός μ', ᾧ σὺ καθάναί γανρουμένη. Hipp. 504. SYN. Ἀγάλλομαι, ἀλαζδονεύομαι, θράσύνομαι.

Γαύρωμα, ἄρος, τὸ, subst. [arrogans gloriatio,] pride, exultation. Κένον δὲ γαύρωμ' ἐστὶ τῶν ζώντων τὸδε. Troad. 1239.

Γέγωνεω, γέγωνάω, γέγωνω, et γέγωνίσκω, v. [vociferor,] to speak, to cry out, to exclaim, to invoke. Ὁ χρὴ γέγωνεῖν σ' εὐτύχουντ' αἱ ποιμνίων. Rhes. 266. See also E. 469, and Dr. Clarke's note; and Eur. Electr. 809. SYN. Βόω, αὐδάω.

Γείνομαι, v. [nascor, item active, pario, procreo,] to be born; also, to bear, to bring forth. See Damni. c. 319. Πείθει δ' Ὀρέστην μητὲρ, ἥ σφ' ἐγείνατο. Orest. 29. SYN. Γεννάω, λῶχεύω, φιλῶ, φύτεύω, τίκτω, γίγνομαι.

Γειῶμόςρος, οὐ, ὁ, subst. [agricola; et in plur. qui agrum inter se divisum colunt,] a countryman, one who has a portion of the land. Γειῶμοι μύρμηκες ὁμιλᾶδον. Apoll. 4. 1453.

Γεῖσον, οὐ, τὸ, subst. [suggrunda,] the eaves of a roof, cope-stone, battlement. Ἦδη δ' υπερβαίνοντ' αἱ γείσ' αἱ τειχεῶν. Phoen. 1196.

Γειτνιάω, et γειτνῶνω, v. [vicinus sum,] to be near, to be a neighbor. Τίς ἐστίν; οὐ δῆπου Βλεπύροδ' ὁ γειτνῶν. Eccles. 327. See also Pers. 316. SYN. Ἀστυγειτονέω.

Γείτων, ὄνός, ὁ, subst. [vicinus, adfinis,] a neighbor; also adjectively, neighboring, near to. Τέταρτος ἄλλος γείτονας πύλας ἔχων. Sept. Theb. 482. SYN. Ἀστυγείτων, ὁμόςρος, περικτιών, πρόσκοιός, συνοικός, ὁ ἐγγύς, ὁ πλησίον.

Γέλανης, ἔος, ὁ ἐτ ἡ, Dor. pro γελήνης, adj. [serenus, tranquillus,] cheerful, gladsome. Οὐμῷ γέλανει θάσσοδ' ἐν-τυνέν. Pyth. 4. 322.

Γέλασμα, ἄτος, τὸ, γέλαστὺς, ὅς, et γέλως, ὠτός, ὁ, subst. [risus, cachinnus,] a laugh, a smile, laughter. Ἀνῆρίθμον γέλασμα. P. V. 90. See also v. 8. σ. 99. et Call. 4. 324. EPITH. Ἀσβεστόν, πόλυν, ἀκαιρόν, ἀφροδίσιον, γλυκὺ.

Γέλαστής, οὐ, ὁ, subst. [irrisor,] a derider, a mocker, an insulter. Οὐχ ὡς γέλαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα. Cē. R. 1422.

Γέλαστός, ἡ, ὄν, adj. [risu dignus,] to be laughed at, laughable. Δεῦθ', ἰνὰ ἔργα γέλαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἰδῇσθῃ. θ. 307.

Γέλαστὺς, vid. Γέλασμα.

Γέλαω, f. ἄσω et ἄσσομαι et Dor. ἄξω, et γέλοιαω, v. [rideo,] to laugh, to smile. Δακρυῶδεν γέλασασά· πόσις δ' ἐλέησέ νόησας. Z. 484. See Hom. Ven. 49.

SYN. Μειδιάω, παίρω, ἀνᾶγέλαω. PHR. Γέλωτ' ἄγω, πέμπω.

Γέλοιός, et γέλοϊός, α, οὐ, adj. [ridiculus,] ridiculous, laughable, humorous, contemptible. Οὐ γὰρ ἂν γελιοῖον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δούλὸς ὦν. Ran. 541. SYN. Γέλαστός, ἀστεῖός.

Γέλως, vid. Γέλασμα.

Γεμίζω, v. [impleo, onero,] to fill, to load. Γεμίζοντος λιβητῆς εὐθέτους. Agam. 452.

Γέμος, ἔος, τὸ, subst. [impletio, ferculum,] a mess, a dish, a feast. Ἐὐν ἐντρεποῖς τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος. Agam. 1192. SYN. Ἐδεσμα.

Γέμω, v. [onustus sum,] to be laden, to be full. Πᾶσις δ' ὁμοῦ μὲν θυμῖαμάτων γέμει. Cē. R. 4. SYN. Γεμίζω, πλήθω, ἐμπλήθω.

Γένεα, Ion. γένεῃ, ἡς, ἡ, subst. [(1) natales; (2) generatio, stirps, &c.] birth, origin, generation, age. Οἷη περ φύλλων γένεῃ, τοίηδ' καὶ ἀνδρῶν. Z. 146. SYN. Προγόνοι, ἐκγόνοι, φυλὴ, εὐγένεια. EPITH. Θυλέρᾳ, παλαιφάτος, κοινὴ, νώνυμος.

Γενέθλη, ἡς, ἡ, subst. [progenies, origo,] birth, origin, breed. Τῶν οἱ ἐξ ἐγγονοτὸ ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης. E. 270. SYN. Γένος, γένεσις, γένετι, γέννημα, γόνος, τέκος. EPITH. Ἀγλαόπαις, ἐρικυδής, ἐμπέδος, εὐπαις, κεδνὴ, κλειτὴ, ὀψιγόνος, πολυτέκνος, δρύποτμος, τελεσεγγόνος, σκόττα.

Γενέθλιος, α, ὄν, et ον, ὁ et ἡ, adj. [natalis,] belonging to birth, kindred. Ἐξ οὐπὲρ αἰμά γενέθλιον κατήνυσεν. Orest. 89. SYN. Μητρῷος, πατρῷος.

Γενέθλον, ου, τὸ, subst. [filius vel filia,] a child, offspring. Ἐγὼ μὲν, ὦ γενέθλον Οἰταίου πατρός. Philoct. 453. SYN. Γένος, γένεα, τέκνον, τέκος, παῖς.

Γενειάζω, et γενεαῖω, v. [pubesco,] to begin to have a beard, to grow to manhood. Ἀπ' ἧ γενειάσδων περὶ τὸ στομά τῷς κροτάφωσ τε. Theocr. 11. 9. SYN. Ἡβᾶω, ἡβάσκω.

Γενειᾶς, ἄδος, ἡ, subst. [lanugo, barba,] a beard. Ἄλλ' ἀντῶμαί σέ τῇσδε πρὸς γενειᾶδος. Med. 707. SYN. Γένυς, ἀνθερέων, πώγων, λουλός.

Γενειήτης, ου, ὁ, adj. [barbatus,] bearded. Τιν' δ' ὁ γενειήτης δῦο μὲν κύναις, ἡμίῳ πηγούς. Call. 3. 90.

Γενειὸν, ου, τὸ, subst. [mentum, barba,] beard, chin. Ὅσας γενειὸν χειρᾶς ἐξηκόντισα. Iph. T. 363. EPIITH. Ἀπάλων, ἄγλαδν, δροσέρων, εὐρύ, λάχνηεν, λάσιον, σεμνόν, ἱκείσιον, πόλλιν, τρυφῆρον, μάλακον.

Γενέσις, ἔως, ἡ, subst. [ortus, origo,] production, origin, generation. Ὡκεῖανόν τε θεῶν γενέσιν, καὶ μητρεῖα Τηθύν. Ξ. 201. SYN. Γενετή, γένεα.

Γενετή, ἡς, ἡ, subst. [nativitas,] birth. Ἐκ γενετῆς Ἴρον δὲ νέοι κίκλησκον ἀπαντῆς. σ. 6.

Γενετής, ου; γεννητής, οὔ; γενετωρ et γεννήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [genitor, pater, filius,] a father, parent, a son. Πῦρ καὶ στέρωπαῖς ὁ Διὸς γενέτας. Œ. R. 470. See also Œ. R. 1034. Ion 135. and Hipp. 681. EPIITH. Ἀρχεγόνος, ἀμύμων, πολυκτεάνος, φίλοτέκνος.

Γενετυλλίς, ἰδός, ἡ, P. N. [generationis antistes Dea,] the goddess of birth. Δάπανης, λάφυγμου, Κωλιᾶδος, Γενετυλλιδός. Nub. 52.

Γενῆς, ἠδός, et contr. ἦδός, et γένυς, ὅς, ἡ, subst. [securis,] a pick-axe. Οὐκ οἶδ' ἐκεῖ γὰρ οὐτὲ τοῦ γενῆδός ἦν. Antig. 255. EPIITH. Χαλκοπληκτός, ἀμφήκης, φόνια.

Γέννα, as, ἡ, poet. pro γένος, subst. [generatio, progenies,] a race, a progeny, offspring. Γένναν οὐδὲ λήξει. P. V. 171.

Γεννάδας, ου, ὁ, adj. [(1) generosus, (2) ingenuus,] generous, brave. a. Ἐγὼ βαδισοῦμαι. b. Χρηστὸς εἰ καὶ γεννάδας. Ran. 179.

Γενναϊοπρεπῶς, adv. [generose,] generously, magnificently. Γενναϊοπρεπῶς τοῖσιν ἔρασταῖς. Pax 988.

Γενναῖος, α, ὄν, et ον, ὁ et ἡ, adj. [ingenuus, generosus,] generous, noble, brave. Ἡ φάσγανον θήγουσ'; ἃ γενναία γυνή. Troad. 1006. SYN. Εὐγένης, Διογένης, γνήσιος, ἐλευθερίος, ἐπικεικός, ἀνδρείος, βαθυχαῖος.

Γενναϊότης, ητός, ἡ, subst. [generositas,] noblemindedness. Γενναϊότητ' αὖ τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν. Hipp. 1296. SYN. Εὐγενεῖα, τὸ εὐγένες, τὸ γενναῖον.

Γενναῖος, adv. [generose,] generously, nobly, manfully. Τὸ μὲν σὸν, ὦ νεᾶνι, γενναίως ἔχει. Iph. A. 1402.

Γεννάω, v. [gigno, pario,] to produce, to beget. Ἐσφαζόν' ἱερεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ. Iph. T. 361.

Γέννημα, ἄτος, τὸ, subst. [quod natum seu procreatum,] a thing produced, offspring, race. Τῶν Λαίου τοίνυν τίς ἦν γεννημάτων. Œ. R. 1167.

Γεννητής, οὔ, et γεννήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [parens, proavus,] a parent, an ancestor. Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδ' ἐγεννητῶν ἔφω. Œ. R. 1015. See also Ion 735.

Γένος, ἔος, τὸ, subst. [genus,] offspring, race, a kind, a nation, sex. Ἐλδογισμῶν οὖν, τῷ γένους ἀρχηγέτη. Orest. 548. SYN. Γένεα, γένεθλον, ἔθνος, φύλον. EPIITH. Θῆλν, ἄρσεν, λογχόφρον, Ἀρεῖ κατόχον, βάρβαρον, ἐπίσημόν, δοῦλον, παῦρον, φίλιν, βροτεῖον, δυσώνυμόν, ἰσοθέον, Κενταύρειον, πόλυμοχθόν, χθυῖον, Τυρρήνικόν, δριμύ, ἀσύλητον, Τανταλεῖον, φίλοτέκνον, ἀμφήριστον, αὐτοπρεμνόν, θεῖον, λαμπρόν, ζῆθεον, μῖαιφόνον, ὄβριμῶθυμόν, παλαίφατόν, δειλόν, ἀνέμωλιν, μογερῶν.

Γένυς, ὅς, ἡ, subst. [(1) gena, barba, (2) securis,] a cheek, a jaw, a hatchet. Φόνου στάλαγμολὴν κἀρέσταζον γένυν. Hec. 241. SYN. (1) Γενεῖον, γαμφηλαί, παρήϊς. EPIITH. Οἰνωπός, ἄγρια, λίχμῶσα, ἀπαλάχρως, πυρρά, πόλις, ξουθή, δαυλὸς, λῃβός.

- Γεραιός, ἄ, ὄν, adj. [(1) senilis, (2) senex,] (1) old: also subst. (2) m. an old man, (3) f. and old woman. "Ὅρε γέ νῦν, ὄρε γέ γεραίαν. Phæn. 101. SYN. (1) Γεῤῥός, (2) γέρων, πρέσβυς, πρεσβύτης, (3) γραῖα, γραῖς, γραῖς, πρεσβυτῖς.
- Γεραίρω, v. [muneror honoris causa,] to bestow upon, to honor. "Ὅς εὐτὸ χήσει, τίμιος γεραίρεται. Eur. Suppl. 563. SYN. Κοσμεῶ, τιμᾶω, δοξάζω, ἀγλαΐζω, τῶω.
- Γεράνδρυν, ον, τὸ, subst. [stipes vetustus,] an aged stock of a tree. Πρόχνη γεράνδρυνον τὸ μὲν ἐκτᾶμὸν ὄφρα πέλοιτο. Apoll. 1. 1118.
- Γεράνως, ον, ἡ, subst. [grus,] a crane. Χηνῶν ἡ γεράνων. B. 460. EPIITH. Ἡερόφωνος, ἡερόφοιτος, κραιπνή, πῦτανος, δολιχαύχην, σύννομος νεφέων, δρόμου.
- Γεῤῥός, ἄ, ὄν, et γεράσμιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [augustus, venerabilis, honorificus, honorandus,] venerable, majestic, august, honorable. "Αμφω δ' ἐξομένω, γεράρῳ τέρως ἦεν' Ὀδυσσεύς. Γ. 211. See Eur. Suppl. 106. SYN. Γεραιός, ἐντιμύς, σέβασμιός, ἄξιος τιμῆς.
- Γεῤῥας, ἄτος, τὸ, subst. [præmium, honor,] a reward, an honor. Λεῦσσετ' ἄρ τὸ γέ πάντες, ὃ μοι γεῤῥας ἔρχεταί ἄλλῃ. A. 120. SYN. Ἄθλόν, δῶρον, τιμὴ, τίμιον. EPIITH. Καλόν, σμικρόν, ἀγακλειτόν, ἐσθλόν, ἴσον, ὀλίγον, τέλειον, φίλον, ἀφθιτόν, ἀγλαόν, ἐπὶ ῥον, λαμπρόν, τιμῆν, ἀρισθάρματόν.
- Γεράσμιος, see Γεῤῥός.
- Γερασφόρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [præmium ferens,] winning the prize of honor. "Ἐν ἄν- δράσι γερασφόρον. Pyth. 2. 80.
- Γεῤῥήνιος, ον, ὁ, adj. [Epith. Nestoris,] "Nestor was so called because, when Hercules took Pylos, he was concealed and brought up at Gerenia, a city in Messenia." See Damm. P. N. Τοῖσι δὲ καὶ μετέπειτ' Γεῤῥήνιος ἱππῶτα Νέστωρ. B. 336.
- Γεροντάγωγεω, v. [senem circumduco,] to lead an old man about, to instruct anew. Γεροντάγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν. Equit. 1099.
- Γεροντικός, ἡ, ὄν, adj. [senilis,] belonging or adapted to an old man. Εἰπὲν ὃ δὲ σκίπωνά, γεροντικὸν ὄπλον, αἰέρας. Call. Ep. 1. 7.
- Γερόντιον, ον, τὸ, subst. [vetulus,] a little old fellow. Ἐπίλησμοῦ τῶτον, καὶ σκαυτῶτον γερόντιον. Nub. 790.
- Γερονσία, as, ἡ, subst. [senatus,] a senate. Πᾶ τῶν Ἀσανῶν ἐστὶν ἡ γέρωσια; Lysistr. 979. SYN. Βουλὴ, ἀγορὰ, ἐκκλησία, λέσχη, ξυνόδοις.
- Γέρων, ονός, ὁ, subst. [senex,] an old man; also adj. aged. Γέρων γεροντὰ παιδάγωγῆσω σ' ἐγώ. Bacch. 189. SYN. Πρέσβυς, γεῤῥός, γεραιός, γηραιός, γηράλεός. EPIITH. Ἀμνηνός, πολυπενθής, ἀλῖος, ἀσχάλων, κἀκοῦ κἐκἀκώμενός, ἀριστεύς, πολλοκροτᾶφός, πολυτλητός, ονειροπόλος, πάλαιος, μεγαθυμύς, βουληφόρος, πολλός, ἐντιμός. PHR. Χνδάζων ἀρτί λευκανθές κᾶρα, κᾶκῳ ἐπὶ γήρῳ οὐδῳ, πολλῶν ἔτων κληροῦχος, τυμβυγέρον, πόλεμων εὔ εἰδώς, ὀλοφῶν εἰδώς.
- Γεῦμα, ἄτος, τὸ, subst. [gustatio, cibus,] a taste, food. "Ἐγωγε, φημί, τριῖα γέ ταυτί γεύματα. Acharn. 186.
- Γεύω, v. [gustare vel experiri facio,] to give a taste, to make to experience. Βούλει σὲ γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ. Cycl. 149. SYN. Ἀπογεύω.
- Γεφυρά, as, ἡ, subst. [(1) pons, (2) interstitium inter ordines pugnantium, (3) campus in quo concurratur,] (1) a bridge, (2) the space between two contending armies, (3) a field of battle. Γηθήσει, προφάνεισά ἂνὰ πτόλεμοιό γεφύρας. Θ. 378.
- Γεφυρώω, v. [ponte jungo,] to throw a bridge over. "Ες μέσσον κἀτέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον. O. 357.
- Γεώλοφον, ον, τὸ, subst. [tumulus, collis,] a hill. "Ως τὸ κἀταντες τοῦτ' οὐ γέωλοφον, ᾧ τὲ μῦρῖκαι. Theocr. 5. 101. SYN. Λόφος, κῶλῶνη, βουνός, πῶν, ὄρος.
- Γεωμέτρειω, v. [(1) terram metior; (2) geometriam disco,] to measure land, to learn the science of geometry. Γεωμετῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα. Av. 996.
- Γεωμετρία, as, ἡ, subst. [geometria,] geometry. a. Γεωμετρία. b. Τοῦτ' οὖν τί ἐστὶ χρήσιμον; Nub. 202.
- Γεωμόρος, γεωργικός, γεωργός, οὔ, ὁ, [agricola, rusticus,] a countryman, agri-

1 The penult. of γεωμός as in the instance quoted above is short, as also that of δειλαίος, and

cultural. Πᾶσιν, ὅποσοι γεωργί-κον. Pax 589. See also Apoll. 1. 1214. and Pax 1549. SYN. Ἀγρόνυμος, ἄγροϊκός, ἄγρυνός.

Γεωργεῖω, v. [terram colo,] to cultivate the ground. Μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλήν, τῷδ' εἶναι μηδὲ ταῖσ' ἡναι. Eccl. 588. SYN. Γηπῶνέω, γητῶμέω.

Γεωργικός, vid. Γεωμῶρος.

Γῆ, ἡς, ἡ, subst. vid. Γαῖα.

Γηγενής, ου, et γηγενής, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [terra genitus,] earth-born. Ὁ τῆ γηγενέτας δόμος οὐκέτι. Ion 1467. See also Herc. F. 4.

Γῆθεν, adv. [e terra, funditus,] from the ground, from the foundation, utterly. Ἡ καὶ σφ' Ἀθάνᾳ γῆθεν ἐξάνειλετο; Ion 272.

Γηθεῖω, v. [gaudeo,] to rejoice, to exult. Ἡ κεν γηθῆσαι Πριάμος, Πριάμοιο τῆ παιδὲς. A. 255. SYN. Γανῶμαι, χαίρω, ἡδύμαι.

Γηθῶσση, ης, ἡ, [gaudium,] joy. Γηθῶσση, ὅ οἱ νῖον ἔφην ἀριδείκετον εἶναι. λ. 539. SYN. Χάρα, γανός, χάρμα, χάρμη.

Γηθῶσνος, η, ὄν, adj. [lætus, lætabundus,] rejoicing, joyful. Γηθῶσνος δ' οὐρῳ πέτασ' ἰστιά διὸς ὀδυσεύς. ε. 269. SYN. Ἀβρός, εὐφρων, ἰλαρός, εὐθυμός, λαμπρός ὄμμασι, φαιδρός, περὶ χαρής, χαίρων.

Γηλέχης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [humī cubans,] lying on the ground. Γηλέχες θεράποντες ἀσιγήτοις λέβητος. Call. 4. 286. SYN. Χάμαιεύνης.

Γηπέτης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [in terram delapsus,] dropped on the ground. Γαπέτεις δίκων ὀδόντας. Phœn. 682.

Γηπῶνέω, v. [terram colo,] to cultivate the ground. Φρύγων ἀρούρας ἐκμάθωσ' ἡπῶν. Rhœs. 75. SYN. See Γεωργεῖω.

Γηπῶνος, ου, adj. [agricola,] one who cultivates the ground, laborious. Κρείσσω δίδωσι γηπῶνος δ' ἀνὴρ, πένης. Eur. Suppl. 430.

Γηραιός, et γηραλῆς, α, ὄν, adj. [grandævus,] aged. Καὶ μὴν ἥρῳ τὸν πατέρα γηραιῷ¹ πόδι. Alcest. 627. See also Pers. 176.

Γῆρας, ἁτός, Ion. ἁός, ως, τὸ, subst. [senectus,] old age. Ἐρεῖ τις, ὡς τὸ γῆρας οὐκ αἰσχύνεται. Bacch. 200. EPIITH. Δεῖλαιον, οὐ σόφον, πένητιον, βάρυν, ἀναιδείας πλέων, πόλιον, δυσπάλαιστον, αἰπνόν, δύσκολον, βαρύτερον Αἴτνας σκόπελιν, λυγρόν, φονῖον, πικρόν, δυσώνυμον, λιπαρόν, στύγερόν, ὁμοῖον, ὁλοῖον, χαλεπόν, ὦμον. PHR. Λευκαρθὲς κάρα, Γῆρας ἀφίλον, ἵνα πάντα κάκα κάκων κῦρεϊ.

Γηράσκω, et γηράω; vid. Γηραίω.

Γηρῶσκέω, et γηρῶκέω, v. [in senectute alo,] to maintain when old. Οἱ γηρῶσκήσουσι, καὶ θανάοντ' αὖ. Alcest. 679. See also Call. Ep. 43.

Γηρῶσκος, γηρῶκος, et γηρῶτρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui aliquem in senectute alit,] one who supports another in old age. Ἐγὼ δὲ γηρῶσκόην οὐκ ἔχω. Eur. Suppl. 933. See also Hes. Theog. 606. et Alcest. 684.

Γήρυμα, ἁτός, τὸ, subst. [sonus,] a sound. Ὑπέρτονον γήρυμα φαίνεται στυγρόν. Eumen. 566.

Γηρῶνεὺς, ἑως, γηρῶνης, ου, et γηρῶν, ὄντος, ὁ, P. N. [Geryon.] Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρῶνην. Hes. Theog. 287. See also Acharn. 1081. et Agam. 843. EPIITH. Ἀκάματος, ἀγῆνωρ, τρισώματος.

Γῆρς, ὅς, ἡ, subst. [vox,] a voice, a sound, speech. Κρεόν, τί σιγᾶς, γῆρς ἀφθογγον σχάσας; Phœn. 974. SYN. Αὐδή, φωνή, γήρυμα, φθόγγος. EPIITH. Ὀρφεῖα, πολυχόρδος, πικρά, σόφῃ, δακρυόεσσα, κραυγῇ, ἀλγινόεσσα.

Γῆρῳ, v. [sono, loquor,] to speak loud, to speak. Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τὰδ' ἡγούσει. Hipp. 213. SYN. Αὐδαῖω, ἡχέω, αἰδέω.

Γήτειον,² ου, τὸ, subst. [genus capre,] a kind of leek. Ἄπαντ' αὖ, τὰ τῆ γήτει, ὅς ἦν ἐν τὰ γόρ' α. Equit. 674. SYN. Κρόμμον.

Γήτης, ου, contr. πρό γῆτης, ὁ, subst. [rusticus,] a rustic, a countryman. See Γεωμῶρος. Γήτης ὅπως, ἀρουρᾶν ἐκτόπον λαβών. Trach. 32.

Γίγαρτον, ου, τὸ, subst. [granum acini; item (pars pro toto) uva;] the stone or refuse of the grape. Ἄλλ', αὖ ὦν ἀνὲν γιγάρτων, καὶ φίλων τὰς ἰσχυὰς. Pax 633. SYN. Στάφυλη.

Γίγας, ἀντός, ὁ, subst. [gigas,] earth-born, a giant. Εἰσίδειν, γίγαντι. Phœn.

127. ΕΡΙΤΗ. Γηγένης, γηγένετης, φώνις, ὑπέρθυμος, ἀνάσθαλος, ἀτειρης, ἀδικός, ἀπελθερός, κρατέρος, ἡλίβατος, ὑψαύχην, ὕβριστης, ἄγριος. See Apoll. 1. 942. Theocr. 22. 44. Hes. Theog. 185.

Γίγαντεςφόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui gigantes interficit,] giant-killing. Δορυ γιγαντοφόνον. Herc. F. 1185.

Γίγνομαι, et γίνομαι, v. [gignor, nascor, fio, sum,] to be produced, to be born, to become, to be. Πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος. Androm. 682. See also κ. 375. SYN. Γεῖνομαι, γεννάομαι, φῶω, εἰμι, τίκτομαι, τηλέθω, τελέθομαι, καθίσταμαι, πέλλομαι, ὑπάρχω.

Γινώσκω, et γίνωσκω, f. γινώσθαι, p. ἔγνωκα, v. [nosco,] to know, to perceive, to learn, to decree. Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθαι, καὶ γινώσκειν. Hipp. 382. SYN. Διὰγινώσκω, ἐπιγινώσκω, κρίνω, αἰσθάνομαι, συνίημι.

Γάγος, ἔος, τὸ, poet. pro γάλα, q. v. subst. [lac,] milk. Ὡρῇ ἐν εἰρήνῃ, ὅτε τε γάγος ἄγγεά δέυει. Π. 643.

Γάμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [lippus,] blear-eyed. Κάκιστ' ἀποδοίμην, κάρχεδνμος ὁ γάμων. Ran. 586.

Γλαύκη, ης, ἡ, P. N. [Glaucē,] a sea-nymph. Ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τέ, Θάλειά τε Κυροδόκη τέ. Σ. 39.

Γλαυκίᾳ, v. [glaucis oculis terribiliter intueor,] to look fiercely. Γλαυκιδῶν δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦντιν' ἀπέφην. Υ. 172.

Γλαῦκος, ου, ὁ, P. N. [Glaucus,] (1) a sea-god, (2) also a leader of the Lycians. Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθαι μάλιστα. M. 310. See Orest. 364. ΕΡΙΤΗ. (2) Ἀντιθέος, εὐμμελῆς, κρατέρος, μεγάλῃτωρ. PHR. Ἰππολδοχοῖο φαίδιμος υἱός.

Γλαυκῶψ, ὦπος, ὁ, et γλαυκῶπις, ἰδός, ἡ, adj. [glaucos oculos habens,] having cerulean, bright piercing eyes. Λεῖπ' ἡμαί· δὺδ δὲ γλαυκῶπες αὐτόν. Olymp. 6. 76. See B. 166.

Γλαῦξ, ανκός, ἡ, subst. [ulula, noctua,] an owl. Γλαῦκες ὑμᾶς οὐπὸτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωταί. Av. 1106. ΕΡΙΤΗ. Νυκτερία.

Γλάφυ, ἔος, τὸ, subst. [antrum,] a den, a cave. Καὶ γλάφυ πέτρῃεν· τότε δὴ τριπλὴ βροτῶ ἴσοι. Hes. Op. 531. SYN. Ἄντρον, σπέος, σπειός.

Γλάφυρος, ἄ, ὄν, adj. [(1) cavus; (2) scitus, elegans,] hollow, spacious, smooth, elegant, clever. Πέτρης ἐκ γλάφυρης αἰεὶ νεῦν ἐρχομένων. B. 88. SYN. Κοῖλος, βάθος, ἡδύς, σφός, ἀκριβής, ἐκπρέπης, ἐπιδέξιός.

Γλάφω, f. ψω, v. [(1) cavo, (2) sculpo,] (1) to hollow out, (2) to engrave. Οὐρῇ μαστίζων, ποσσὶ γλάφει· οὐδὲ τίς αὐτόν. Hes. Scut. 431. SYN. Γλύφω, βάθύνω, ὀρύσσω, σκάπτω.

Γλήνη, ης, ἡ, subst. [pupilla oculi,] the pupil of the eye. Γλήνης καιδμένης σφάραγευντο δὲ οἱ πύρι ῥίζαι. ι. 390. SYN. Κόρη, ὀφθαλμός, θεαμά, βλέμμα.

Γλήνός, ἔος, τὸ, subst. [deliciæ,] any thing charming or delightful. Κέδρινόν, ὑψορόφον, ὃς γλήνεά πολλὰ κέχάνδει. Ω. 192.

Γλήχων, ωνός, ἡ, subst. [pulegium,] penny-royal. Καὶ γλάχων' ἀνθεύσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χίμαιραν. Theocr. 5. 56.

Γλισχραντῖλογεῖπτρίπτος, ου, ὁ, adj. ab Aristoph. confectum. [qui odiosus est, quod ob res nauci pertinaciter obloquitur,] hateful for maintaining paltry disputes, litigious. Οὐδ' ἐλκόμενος περὶ πραγμάτων γλισχραντῖλογεῖπτρίπτος. Nub. 1004.

Γλίσχρος, α, ὄν, adj. [viscosus, lubricus, jejunus, sordidus,] viscous, hungry, mean, sordid. Γλίσχρος, πρῶσαιών, λιπάρων τ'. Εὐριπίδης. Ach. 452.

Γλίσχρων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [qui aliquid discupit, infelix,] a wretched beggar. α. Ὡ δειλακρίων, πῶς ἦλθες; β. Ὡ Γλίσχρων, ὄρες. Pax 192.

Γλοιός, ἄ, ὄν, adj. [lubricus, sordidus, malignus,] smooth, sordid, malicious. Μάσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλάζων. Nub. 448.

Γλουτός, οὔ, ὁ, subst. [nates, clunes,] a buttock. Ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλισσομένων τὲ δόκευι. Θ. 340.

Γλυκερός, ἄ, ὄν, et γλυκός, εἶα, ὅ, adj. [dulcis,] sweet, balmy, refreshing. Γλυκερόν βλάστημ', ἐσθρῶ μελετή. Med. 1095. See also Cycl. 556. SYN. Ἰδύς, μελιτηδής, ἡδύμος.

Γλυκὺθυμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [placidi ac mitis animi,] sweet-minded, gentle, placid. Γλυκὺθυμὸς ὁμματων. Nub. 706.

Γλυκύκαρπὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [dulces fructus ferens,] bearing sweet fruit. Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπέλῳς ἂ γλυκύκαρπὸς. Theocr. 11. 46.

Γλυκύμειλῖχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dulciter mitis,] sweetly soothing. Χαῖρ' ἐλικοβλέφαρε, γλυκύμειλῖχέ· δὸς δ' ἐν ἁγῶνι. Hom. V. 19.

Γλυκύμηλον, ου, τὸ, subst. [malum prædulce,] a sweet apple. Ἐν δὲ καλὰ, γλυκύμαλ'· τὸ δ' ὥστ' ἀλεκτρίνον, ὕδωρ. Call. Cer. 19.

Γλυφᾶν, ου, τὸ, subst. [scalprum, cælum,] a graver. Ἀμφῶες, νεῶτευχες, ἐτὶ γλυφάνοις πτόσοδιν. Theocr. 1. 28.

Γλυφίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [(1) crena, et per synecdoch. (2) sagitta,] (1) the notch in an arrow, by which it is fitted to the bow-string, (2) an arrow. Τόξων πτέρωτας γλυφίδας ἐξορμωμένας; Orest. 268.

Γλύφω, f. ψω, v. [scalpo, sculpo,] to scratch, to engrave. Καὶ τὸδ' ἄπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου. Theocr. Ep. 7. SYN. Ξέω, ξύω, γλάφω, χαράσσω, ἐγκόπτω.

Γλωσσά, Attice γλωττᾶ, ης, ἡ, subst. [lingua,] a tongue, language. Ἀκόλαστον ἔσχε γλωσσάν, αἰσχίστην νῶσιν. Orest. 10. EPITH. Ἀθώπεντος, ἀγγέλος λύγων, σφῆ, δίπτυχός, εὐτρόχος, ἰδία, κάκη, μέση, πρυμνή, ἀχάλινός, εὐφημός, ἐνκελάδος, ἐλευθέρωστόμος, ἡδύλγος, θῆ, λαλός, λιγεῖα, μαψίδιός, μάργη, μῖαρά, μῆταια, μέγαλαυχῆς, οὐλόμενη, πῶλυδαῖδάλος, νεκρὸμῖος.

Γλωσσαλία, ας, ἡ, subst. [linguæ prurigo,] vexatiousness of tongue. Τὴν σὴν στήμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλίαν. Med. 525.

Γλωττοποιέω, v. [verba nova et inusitata profero,] to utter strange words: or, according to Dr. Jones, after Sanxay, to make the tongues of musical instruments. Γλωττοποιεῖν εἰς τὰ πορνεῖ· εἰσιόνθ' ἐκάστοτέ. Vesp. 1283.

Γλωττοστρόφεω, v. [versute et callide dicere,] to speak craftily or evasively. Ἄπο γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μᾶθων γλωττοστρόφειν. Nub. 790. SYN. Λάβροστέμει, στωμύλλω, φλύαρέω, ληρέω.

Γλωχίν, ἱνός, ἡ, subst. [cuspidis teli,] the tongue or point of any instrument. spear. Ἐξείης κατέδησάν, ὑπὸ γλωχινᾷ δ' ἐκαμψάν. Ω. 274. SYN. Ἀκωκή. EPITH. Ἀρράγης, μαρμαῖρα.

Γναθμός, οὔ, ὁ, et γνάθος, ου, ἡ, subst. [mala, maxilla,] a jaw, a jaw-bone, a cheek. Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῦ καὶ οὐάτος· ὤκα δὲ θυμός. N. 671. See also Nub. 1107. SYN. Γένος, σιᾶγων, γαμφηλαί, παρειά. EPITH. Ἀργυῖδους, δεξιτέρως, λαίψηρά, ἀνδροβρώς.

Γναμπτός, ἡ, ὄν, adj. [incurvus, tortilis,] bent, crooked, curved. Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἐλίκας, κάλυκάς τε καὶ ὄρμους. Σ. 401. SYN. Ἀγκυλός, στρεπτός, ἐύστρεπτός, εὐκαμψής.

Γνάμπω, v. [flecto,] to bend. Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάμπῃσιν ἄμφω. Ψ. 731. SYN. Κάμπω, ἐπικάμπω, κυρτώ, ἀναστρέφω.

Γνάφευς, εὖς, ὁ, subst. [fullo,] a fuller. Ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γνάφεϊ τριῷβδόν. Vesp. 1123. SYN. Κνάφευς, πλυνεύς.

Γνήσιος, α, ὄν, adj. [(1) legitime genitus, legitimus, (2) genuinus,] (1) lawfully born, legitimate, (2) genuine. Ὅτε δύο Πριάμοιο νῶθον καὶ γνήσιον, ἄμφω. Λ. 102. SYN. Νόμιμος, ὁμοπατρίδος, ὁμογενής.

Γνώμᾶ, αῖος, τὸ, et γνώμη, ης, ἡ, subst. [consilium, ratio, sententia, mens,] counsel, reason, sentiment, judgment, opinion. Ἔχειν, ἔχους ἂν γνώμᾶ. Trach. 593. See also Hec. 124. SYN. Βουλή, διανοιά, νοῦς, νόημα, ἰοήσις, θελημα, φρόνημα. EPITH. Ἀτάρβητον, εὐσεβές, ἐμπέδον, ἰθὺ, δύσφρον. PHR. Γνώμης ὁδός, φροντίδος πλάναι.

Γνωμίδιον, ου, τὸ, subst. [sententiola,] a little sentiment or conceit. Καὶ γνωμίδιον γνώμην νύξας· ἐτέρω λόγῳ ἀντιλογησαι. Nub. 320.

Γνωμῶντιπῶ, v. [sententias acutas effingo s. cudo,] to frame or coin maxims. Καὶ γνωμῶντιπῇ, κἀντὸν ὀμάζει. Thesm. 60.

Γνωμότηπικός, ἡ, ὄν, adj. [acutas sententias effingens,] a framer or coiner of maxims. Καὶ γνωμότηπικός, καὶ σάφης, καὶ κρουστικός. Equit. 1376.

Γνωμότηπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sententias procudit,] hammering out fine sentences. Γνωμότηποις μερίμναις. Nub. 950.

Γνωρίζω, v. [noscito,] to know, to ascertain. Ἡ τοῦργὼν ὡς οὐ γνωρίζοιμι. σου τοῦδε. C. R. 538. SYN. Γιγνώσκω, δοκίμαζω, ἀνᾱκρίνω, μνᾱδμαι, ιστοῦρῶ.

Γνώριμος, (2) γνωστός, et (3) γνωτός, ἡ, ὄν, adj. [notus, (3) consanguineus, frater,] known, acquainted, allied to, a brother. Ἡ καὶ γνώριμος ἄλλος. π. 8. See also C. R. 391. et C. R. 396. SYN. Οἰκεῖος, ἐνδοξός, φίλος, φᾱνέρως, συγγενής, ὁμαιμός, ἀδελφός.

Γνωσίμαχέω, v. [fluctuo animo,] to be doubtful in mind. Χρὴ γνωσίμαχεῖν σὴν ἡλικίαν. Heracl. 706.

Γόᾱω, f. γόῃσω, aor. 1. ἐγόῃᾱ, inf. ποῖτ. γόῃμέναι, aor. 2. ἐγῶν, v. [lugeo,] to express wo, to lament, to bewail. Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ γόῃμέναῖ ἐν μεγᾱροσίν. E. 502. See C. R. 1249. and Z. 500. SYN. Θρηνηῶ, ὀδύρομαι, πενθεῶ, ἀνᾱκκῶ, κλαίω, θρῶῶ, κῖνυρομαι, μύρομαι, αἰάζω, οἰμῶζω, ὀτῶζω, ἄχεύω, ἐλελίζω, τήκομαι γοῖσι, ἄχεω, κωκυτοῖς ἐπανθίζω.

Γογγύλη, ης, ἡ, subst. [(1) rapum rotundum, (2) maza rotunda,] a turnip, a round cake. Ὡσπερ γυναικὶ, γογγύλην μεμαγμένην. Pax 28.

Γοῆδνός, ἡ, ὄν, et γοῆρός, ἁ, ὄν, adj. [lugubris, lugens,] woful, mournful. Ἡξεῖ τὶ μέλος γοῆρόν γοῆραῖς. Hec. 84. SYN. Δύστηνος, πῶλυδάκρυσ, λυπηρός, περὶ-λυπός, ἀλεγεινός, θρηνώδης, ἀξιοθρηνός, πένθιμος, πενθήρης, βᾱρῦπενθής, πῶλυσι-νός, ἀνῑαρός, οἰκτρός.

Γῶης, ητός, ὁ, subst. [præstigiator,] an enchanter, a deceiver. Ἄρ' οὐκ ἐφῶδός καὶ γῶης πέφυχ' ὁδῆ; Hipp. 1038. SYN. Ἀγύρτης, κόλαξ, πᾱνός.

Γόμς, ου, ὁ, subst. [(1) onus navis, (2) merces,] freight of a ship. Μεγ' ἐμπλήσας γόμῳ. Æsch. Suppl. 439.

Γόμφιός, ου, ὁ, subst. [dens molaris,] a jaw-tooth, a grinder. Ἀπῶτισόν' ἐνᾱ γὰρ γόμφιον μόνον φῶρεῖ. Plut. 1060.

Γομφόδετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [clavis firmatus,] firmly bound, wedged. Γομφόδετῳ τῷ δούρῳ. Æsch. Suppl. 853.

Γομφόπᾱγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [clavis firmatus; accuratus, exquisitus,] coupled with nails, firmly wedged. Ῥήματᾱ γομφόπᾱγῇ. Ran. 823. SYN. Πηκτός, εὐπηκτός.

Γόμφος, ου, ὁ, subst. [(1) clavus, (2) cuneus,] (1) a nail, (2) a wedge. Γόμφοισιν δ' ᾱρᾱ τὴν γῆ καὶ ἁρμόνῃσιν ἄρηρῆν. e. 248. SYN. Σφῆν, ἡλός, δεσμός, ἄρθρον. EPIITH. Κράτερός, θύός.

Γομφῶ, v. [clavis compingo,] to fasten with nails. Γομφούμενᾱ γῆ τᾱ πάντᾱ καὶ κολλῶμενᾱ. Equit. 463. SYN. Σφηνῶ, πῆγνυμι, συμπῆγνυμι, σὐνάπτω, σὐναρμόζω, προσαρμόττω, κατᾱρτίζω.

Γονεύς, ἑως, ὁ, subst. [parens,] a parent. Γονεῖας ὑβρίζειν τοὺς ἐμούς οὐκ ἤξιον. Eur. Elect. 257. SYN. Γεννήτωρ, γένετης, τῶκεὺς, πᾱτήρ, φῑτός.

Γονῆ, ης, ἡ, et γονός, ου, ὁ, subst. [partus, genitura, soboles,] parturition, birth, offspring. Ῥηίδιοι δὲ γοναί, τέκνᾱ δ' οὐπῶρ' εοικῶτᾱ πατρὶ. Theocr. 17. 44. See also N. 449. SYN. Γενεσις, σπόρος, βλάστημα. EPIITH. Θαλῆρα, ἡύς, ἰμερῶεσσᾱ, γλυκῆρᾱ, τηλυγέτη, διπτύχος, αἰθερίος, χρυσῆα, πικρά.

Γόνος, ου, ὁ, subst.; see Γονῆ.

Γόνυ, ᾱτός, et γουνός, τὸ, plur. γοῦνᾱ, γοῦνᾱτᾱ, et γονᾱᾱ, subst. [genu,] a knee. Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτᾱ θέων ἐν γοῦνᾱσί κείται. a. 267. EPIITH. Ἀκαμπῆς, ἀγκυλόν, -δοῦλόν, θῶν, ἐλᾱφρόν, ἱκετήσιόν, λαιψηρόν, σφᾱλῆρόν, χλωρόν, ψυχρόν.

Γόνυπέτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [ad genua cadens,] knee-bending, kneeling. Γόνυπέτεις ἔδρας προσπίτνᾱ σῆ. Phœn. 302.

Γόος, ου, ὁ, subst. [lamentatio, luctus,] lamentation, wo, grief, sorrow. Οὐπῳ γὰρ ἡ τᾱλαινᾱ παύεται γῶν; Med. 58. SYN. Θρηνός, κωκυτός, πένθος, ὀδυρός, ὀδδλυγμός, ὀδδλυγή, ὀδδφυροῖς. EPIITH. Ἀτλητός, ἀδίνος, ἀλῑαστός, ἀσχετός, ἀλῑκτός, ἀπειρίτος, ἄρῃτός, δᾱκρῶδεις, θαλῆρος, ἰμερῶεις, κρῦῆρος, οἰζῦρός.

ὄξυτονός, ὄξυς, πύλινδ' ἀκρύτος, λευγάλεός, χαλῆπος. PHR. Γῶν πικρὸν νέφος, ὄξυτονων φῶδων θρήνοι, χειρὶ πλῆκτοι δοῦποι, ἀμύγματ' αἰχίης.

Γόργειος, α, ὄν, adj. [Gorgoneus,] of or belonging to the Gorgon. Ἐν δὲ τῇ Γοργείῳ κέφαλῃ, δεινοῖο πέλωρον. E. 741.

Γοργύλοφα, ης, ἡ, adj. [caput Gorgonis in cono galeæ gestans, epith. Minervæ,] Gorgon-crested. Ἡ Γοργύλοφα σ' ἐκέλευε τουτοῦ φαγεῖν. Equit. 1181.

Γοργύνωτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [caput Gorgonis in tergore pictum habens,] having a Gorgon's head on the back. Φερε δεῦρ' οὗ Γοργύνωτον ἀσπίδος κύκλον. Acharn. 1124.

Γοργυφῶνη, ης, ἡ, subst. [Gorgonis interfectrix,] the murderess of the Gorgon. Ἴστω Γοργυφῶνα. Ion. 1478.

Γοργυθίων, ωνός, ὁ, P. N. [Gorgythion,] one of the sons of Priam. Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφ' αὐμοῦ ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίων. Θ. 302.

Γοργῶ, ὄος, οὗς, et Γοργῶν, ὄνος, ἡ, P. N. [una filiarum Phorci et Cetus; Medusa scilicet, vel Steno, vel Euryale,] a Gorgon. Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλῶ-σῶρως¹ ἐστειφάνωτο. A. 36. EPITH. Ἀναιδὴς, ἀνδρὸς φόνος, κάρατόμος, θρᾶσειᾶ, Περσηῖς, δράκοντόμαλλος, βροτοστύγης, κατάπτερὸς, λυγρὰ πάθος.

Γοργῶπις, ἰδός, ἡ, γοργῶψ, ὠπός, et γοργωπός, οῦ, ὁ et ἡ, adj. [adspectu horrenda,] Gorgon-eyed, terrible-looking. Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστὸς θεά. Aj. Fl. 450. See also P. V. 356. and Orest. 255.

Γόρτυν, υνός, ἡ, P. N. [urbs clarissima Cretæ,] a famous city in Crete. Οὗ Κνωσσόντ' εἶχον, Γόρτυν τῇ τειχιόεσσάν. B. 646.

Γοννάζεσθαι, et γονυῶσθαι, v. [genua amplectens oro,] to embrace the knees, to supplicate. Καὶ μιν γονυῶσθαι, καὶ μιν πείθεσθαι οἶω. A. 427. See also A. 29. SYN. Προσπίπτω, προσπῖνέω, ἱκέτευω, παρὰ κἀλῶ, γονυῶν ἀπτόμαι, γονυῶ λαβεῖν.

Γουνός, οὔ, ὁ, subst. [solum fertile,] a fertile spot, a rich soil. Πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἄλωις οἰνὸς πέδοι. λ. 192. SYN. Γαῖα, πέδον. EPITH. Εὐκαρπὺς.

Γῶν, vid. Γῶν.

Γραῖα, ας; γραῖδιν, ον; γραῖς, γρηῖς, γραῦς, γρηῦς, subst. [anus, vetula,] an old woman, a hag. Πούς, ἄγῃσαι τῇ γραίᾳ. Hec. 168. See also Plut. 688. ψ. 33. Alcest. 56. and τ. 353. SYN. Γεραῖα, πρεσβυτὶς νεκροῦ μορφῇ, νέκυν ἀμνηνὸν ἀγαλμᾶ.

Γράμμα, ἄτος, τὸ, subst. [littera scripta,] a letter. Τὰ γράμματ' ἐκτῆζαί μὲ τῆς ἐμῆς δίκης; Nub. 772. SYN. Σύγγραμμα, γράφῃ, βιβλός, (pl.) λόγοι. PHR. Τὰ τῆς γῆς λήθης φάρμακ' ἀφῶν καὶ φωνούντ' αἰ. See Eur. fr. Palamed.

Γραμματεῖον, ον, τὸ, subst. [tabellæ, libellus,] a register, a book of accounts, a record. Κάκφερ' ἐτὶ τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀνὰ γνῶ λαβῶν. Nub. 19. SYN. Βιβλός, πινάκις.

Γραμματεὺς, ἔως, ὁ, subst. [(1) scriba, (2) nomen magistratus,] (1) a writer, a clerk, a secretary, (2) the name of an officer. Ὅπως γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς. Nub. 768.

Γραμματεύω, v. [scriba sum,] to be or officiate as a scribe. Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· εἶπε Σωστράτη. Thesm. 374.

Γραμμή, ἡς, ἡ, subst. [(1) linea, (2) carceres,] (1) a line or mark, (2) the lists, the goal. Γραμμῆς ἵκηται, καὶ τέλος κάμψῃ βίου. Eur. Electr. 956. SYN. Βαλβίς, πέρᾶς.

Γραῦσθης, ον, ὁ, adj. [qui vetulas abigit,] one who drives away old women. Γραῦσθαι, μῦθοι. Pax 812.

Γραπτός, ἡ, ὄν, adj. [scriptus, pictus,] written, painted. Καὶ τὸ ἴον μελᾶν ἐντὶ, καὶ ἅ γραπτὰ ὑάκινθος. Theocr. 10. 28. SYN. Ἐγγραπτός, ἔγγραφός.

Γραπτὺς, ὄος, ἡ, subst. [laniatio cutis genarum,] a scratch, tearing of the cheek. Κνημίδας ραπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλείων. ω. 228. SYN. Ἀμυγμα.

Γραῦς, αὖς, ἡ, vid. Γραῖα.

Γράφειν, ἔως, ὁ, subst. [scriptor, pictor,] a writer, a painter. Οἴκτειρον ἡμᾶς

¹ It is remarkable that ἱ is long here in the thesis, which is rare in Hom. Vid. Herm. Elem. Doct. Metr. p. 41.

- ὡς γραφεύς τ' ἀποσταθεῖς. Hes. 806. SYN. Γραμματεὺς, ζωγράφος.
 Γράφη, ἡς, ἡ, subst. [scriptura, pictura,] a picture, painting; a writing. Ἀστέ-
 ρωπος ἐν γραφαῖσιν. Phœn. 129. EPI TH. Ἀεὶ μνηστὸς, θεῶν πνευστός, ψευδής.
 Γράφω, v. [scribo, insculpo, pingo,] to write, to engrave, to paint. See Damm.
 c. 2101. and Wolf's Proleg. to Homer. Κεῖς σκυλὰ γράφει πῶς ἐπ' Ἰναχού
 ῥόδαις. Phœn. 583. SYN. Ἐπιγράφω, ζωγράφω, ἐγχάρασσω, ἐγγράφω.
 Γρηγορέω, v. [vigilo,] to keep awake, to watch, to be vigilant. Τουτὶ τὸ πῦρ
 ἐγρήγυρεν θεῶν ἕκατ' καὶ ἑπτά. Lysistr. 306.
 Γρήνικος, ου, ὁ, P. N. [Granicus,] the name of a river in Asia Minor. Γρήνικος
 τὲ καὶ Αἰσηπος, διὸς τὲ Σκάμανδρος. M. 21.
 Γριπεύς, ἔως, ὁ, subst. [piscator,] a fisherman. See Ἀλιεύς. Τοῖς δὲ μετὰ γρι-
 πεύς τὲ γέρον, πέτρα τὲ τέτυκται. Theocr. 1. 39.
 Γρίφος, ου, ὁ, subst. [rete,] a net. Οὐδὲν ἄρ' αὖ γρίφου διὰφέρει Κλέων ὕμνος. Vesp.
 20. SYN. Ἀρκὺς, γαγγάμη, δικτυόν.
 Γρύ, s. γρὺν, subst. indecl. [(1) minimum, (2) vox porci,] (1) a small chip,
 (2) a grunt, a syllable. Τὸ πᾶράπαν οὐδὲ γρὺ. Plut. 17.
 Γρύζω, f. ξω, et γρυλλίζω, v. [grunio, musso,] to grunt, to mutter. Ἀλλὰ
 φθείρου, καὶ μὴ γρυζῆς. Plut. 598. See also Plut. 307. SYN. Ἀναγρύζω,
 μύζω, φωνέω, φθεγγόμαι.
 Γρυκτός, ἡ, ὄν, adj. verb. à præced. [mutiendus,] must mutter. Ἀρὰ γρυκτὸν
 ἐστὶν ἡμῖν; εἰ δὲ λυπήσεις τί με. Lys. 657.
 Γρυπαιέτος, ου, ὁ, subst. [avis fabulosa, mixta ex aquilarum et gryphorum
 genere,] a griffin, eagle. Γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱπποκρημνά.
 Ran. 928.
 Γρύψ, ὕψος, ὁ, subst. [gryps s. gryphus,] a griffin. Γρύπας φύλαξαι, τὸν τὲ μου-
 νωπα στρατὸν. P. V. 829. EPI TH. Τέτρασκελῆς.
 Γῦα, et poet. γυία, as, ἡ, subst. [arvum,] land, a field, region. Νότις ἐπέρ-
 χεται γῦας. Phœn. 655. See also P. V. 714. SYN. Ἄρουρ, πλεθρὸν, πέλε-
 θρον. EPI TH. Βάθυσπύρος, εὐκαρπὸς, πολύχρους, πίων, ἀνήρθος.
 Γυῖλον, ου, τὸ, subst. [(1) cavitas; (2) vola, vallis,] a cavity, a recess, the
 hollow of the hand, a cave, a valley, a capacious goblet. Πᾶρ' αὖ μεσόμφαλᾷ
 γυῖα Φοίβου. Phœn. 244. SYN. Κόιλωμα, ἄγκος, πτύχη, πτύξ.
 Γυγαίη, sc. λίμνη, P. N. [Gygæa,] a lake of Mæonia, in Asia Minor. Υἱὲ
 Πύλαιμενῆος, τῷ Γυγαίῃ τέκε λίμνη. B. 865.
 Γῦς, ου, ὁ, subst. [bura, pars aratri,] the culter of a plough. Πολλ' ἐπὶ
 καμπυλᾷ κἀλᾷ φέρειν δὲ γῦν, ὅτ' ἂν εὐρῆς. Hes. Op. 425.
 Γυιαρκῆς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [membris valens,] able-bodied. Ἀμείρον γυιαρκῆς
 Ἀσκαπίδων. Pyth. 3. 12. SYN. Ἀκμάζων, ισχύων.
 Γυιόβαρῆς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [membra gravans,] crushing the limbs. Πολλὰ πα-
 λαίσματα καὶ γυιόβαρῆ. Agam. 63.
 Γυιόδαμας, ου, ὁ, subst. [qui membra domat,] a limb-subduer, a victorious
 pugilist. Αἰνέω καὶ Πύθεαν ἐν γυιόδαμας. Isth. 5. 75.
 Γυιόκορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [membra satians, i. e. fatigans,] wearing out the
 limbs. Καὶ πύθον ἀργαλέον, καὶ γυιόκορος μελεδωνᾶς. Hes. Op. 66.
 Γυῖον, ου, τὸ, subst. [membrum, artus,] a member, a limb. Οὐρεὺς ἐν βήσσει,
 ὅπ' οὐ τε τρῶμος ἔλλαβε γυῖα. Γ. 34. SYN. Μέλος, γόνυ. EPI TH. Ἄμαιμάκετον,
 ἄθαλπε, ἐλάφρον, ἐμπέδον, θύον, ὄβριμον, παναἰδλόν, τέλεσφόρον, φαίδιμον, ὠκῦ.
 Γυιόπεδη, ἡς, ἡ, subst. [pedica,] fetters. Ἀφύκ-τοισὶ γυιόπεδαίς πέσων. Pyth.
 2. 75.
 Γυῖω, v. [membra frango,] to lame. Γυῖω μὲν σφῶϊν ὕψ' ἀρμασὶν ὠκέας ἱπ-
 πους. O. 402. SYN. Χωλῶ, βλάπτω.
 Γυλιός, ου, ὁ, subst. [vasculum militare, in quo cibis adversatur,] a wicker
 vessel used by soldiers, to carry their provisions. Παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρ' οὐδὲ τὸν
 γυλιὸν ἔμοι. Ach. 1096.
 Γυλιάυχη, ἐνός, adj. [cervicem prælongam et gracilem habens,] taper-necked.
 Γυλιάυχενᾶς ὀρχηστᾶς. Pax 789.

Γυμνάζω, v. [in palæstra exerceo, exerceo,] to practise, to discipline, to harass. Γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω. P. V. 606. SYN. Ἀπογυμνάζω, ἀσκέω.

Γυμνᾶς, ἄδδς, ὁ et ἡ, adj. [exercitatus,] inured, trained. Κᾰτᾰρχων ποδὶ γυμνᾰ-δᾰς ἵππους. Hipp. 1134.

Γυμνής, ἡτὸς, et γυμνήτης, ον, ὁ, subst. [miles levis armaturæ, veles,] a light-armed soldier. Γυμνήτῆς, ἱππεῖς, ἀρμάτων τ' ἐπιστάται; Phœn. 1163. See also Rhes. 31. SYN. Σφειδονήτης, τοξότης.

Γυμνικός, ἡ, ὄν, adj. [ad exercitationem pertinens, gymnicus,] of or belonging to exercise or activity. Ποιεῖν ἀγῶνας μουσικούς καὶ γυμνικούς. Plut. 1164.

Γυμνός, ἡ, ὄν, adj. [nudus,] naked, destitute. Γυμνὸν μ' ἔθηκᾰν διπτύχον στᾰ-λίσματὸς. Hec. 1138. SYN. Ἀχίτων, ἀπᾰπλὸς, ἀνείμων.

Γυμνῶ, v. [nudo,] to render naked or bare, to strip. Λευκὰς ἐγύμνου σάρκᾰς, ἐκτείνων χερᾰ. Eur. Electr. 823. SYN. Ἀπογυμνῶ, ἐκδῶ, ἀνᾰδέρω, ψιλῶ.

Γυναικέϊς, α, ὄν, adj. [muliebris,] of or belonging to woman. Ἐκπάγλως ἡχθῆρᾰ γυναικείας διᾰ βουλᾰς. λ. 436.

Γυναικίζω, v. [fœminam ago s. imitor,] to act the woman. Γυναικίῃς εὔ, καὶ πῖθᾰνῶς. b. Πειράσῶμαι. Thesm. 268.

Γυναικίσις, ἔως, ἡ, subst. [imitatio muliebris,] a representation of a woman. Πρὶν τῆς ἐτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην. Thesm. 863.

Γυναικῶβουλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [a muliere excogitatus,] contrived by woman.

Γυναικῶβούλους τᾰ μητίδς φρένων. Choëph. 624.

Γυναικῶκήρυκτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [a mulieribus decantatus,] proclaimed by women, originating in a woman's praise. Γυναικῶκήρυκτὸν ὀλλῶται κλέος. Agam. 486.

Γυναικῶμᾰνῶ, v. [amore mulierum insanio,] to be woman-mad. Γυναικῶμᾰνῶ γάρ, προξένῶ θ' ὕμῶν ᾰμᾰ. Thesm. 583.

Γυναικῶμιός, ον, ὁ et ἡ, adj. [mulieres imitans,] imitating a woman, timid. Γυναικῶμοῖς ὑπτίᾰσμάσιν χερῶν. P. V. 1013.

Γυναικῶμορφός, ον, ὁ et ἡ, adj. [formam vel habitum mulieris induens,] woman-like, in the form of a woman. Γυναικῶμορφὸν ἀγῶμενον δὲ ᾰστεῦς. Bacch. 853.

Γυναικῶπληθής, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [muliebribus plenus,] full of women. Ἐύλλογοι γυναικῶπληθεῖς. Alc. 955.

Γυναικῶποινός, ον, ὁ et ἡ, adj. [mulierem ulciscens,] undertaking to avenge a woman. Γυναικῶποίνων ᾰρωγᾰν πόλεμων. Agam. 234.

Γυναικῶφίλης, ον, ὁ, subst. [mulierum amans,] a lover of women. Καὶ τῷ γυναικῶ-φίλᾰς. Theocr. 8. 60. SYN. Γυναιμᾰνης.

Γυναικῶφωνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [muliebri voce præditus,] having a woman's voice. Γυναικῶφωνός, ᾰπᾰλός, εὔπρεπῆς ἰδεῖν. Thesm. 199.

Γυναικῶνίτις, ἰδός, ἡ, subst. [mulierum cónclave, gynæceum,] the women's apartment. Εἰτᾰ διᾰ τοῦτον ταῖς γυναικῶνίτισιν. Thesm. 420. SYN. Παρθᾰ-νών.

Γυναιμᾰνης, ἔδς, adj. [mulierosus,] woman-mad. Δύσπαρῶ, εἰδὸς ᾰριστᾰ, γυναι-μᾰνᾰς, ἡπᾰρᾰπενυᾰ. Γ. 39.

Γυνῆ, αἰκός, ἡ, subst. [(1) mulier, (2) uxor,] (1) a woman, (2) a wife. Ἡ δ' ᾰέκουσ' ᾰμᾰ τοῖσι γυνῆ κῆεν ᾰντᾰρ Ἀχιλλεύς. A. 348. SYN. (1) Θῆλῦς, θῆλειᾰ, (2)

ᾰκοιτίς, πᾰράκοιτίς. EPITH. Ἀναλκίς, ᾰμύμων, ᾰκδης, ᾰστοργῦς, κᾰκή, φίλᾰ-στοργῦς, φίλᾰψυχός, δυστύχης, ᾰθλία, ὄμᾰλεκτρός, σώφρων, ὀξύθυμός, βασιλῆς, ἔσθλη, ᾰμῆχᾰνός, κᾰδνή, ᾰρίστη, θυραῖός, δούλη, δορικτητός, αἰχμᾰλῶτις, χρηστή, ᾰγᾰθή, βαρβᾰρός, ᾰτέκνός, οἰκᾰτίς, ᾰνᾰσίος, νεᾰ, δυσμᾰχώτᾰτός, γραῖᾰ, ᾰμνήστευ-τός, ᾰνδρᾰκτὸνός, κᾰκᾰτῦχης, δύστηνός, γᾰραιᾰ, τᾰλαινᾰ, βασιλειᾰ, εὔτεκνωτᾰτη, Εὔτις, δεινῆ, τιμῶτᾰτη, θράσύστᾰμός, φιλᾰτᾰτη, τλήμων, πρόσπᾰλός, κλεινῆ, ᾰκρί-τομυθός, διᾰ, δᾰλᾰεσσαᾰ, δᾰλᾰφρονᾰουσαᾰ, βαρῦθυμός, εὔζωνός, εὔειδῆς, ἡῦκᾰμός, ὄλᾰ, ὄμᾰλεκτρός, πᾰρᾰκαλλῆς, πᾰλύστᾰνός.

Γυνᾰρῖον, ον, τὸ, subst. [nidus vulturis vel ejusvis avis,] a hole in a rock

where vultures or other birds nestle, a nest. Καὶ γυπαῖοις, καὶ πυργιδίοις
 ἔτος ὁγδόον, οὐκ ἐλεαίρεις; Equit. 790. SYN. Φωλῆος, κάλῃα.
 Γυρὸς, ᾧ, ὄν, adj. [orbiculatus, curvus,] circular, round, curved. Γυρὸς ἐν
 ὤμοισιν, μελλάνοχροὺς, οὐλοκάρηνος. τ. 246.
 Γυρτῶν, ὠνός, et Γυρτῶνῃ, ης, ἡ, P. N. [Gyrtone,] a city in Thessaly. "Ηλυθε
 δ' ἀφνειὴν πρὸ λιπῶν Γυρτῶνᾶ Κῶρωνος. Apoll. 1. 57. See also B. 737.
 Γύψ, υἱός, ὁ, subst. [vultur,] a vulture. Γυψὶ φέρειν τέταται, ἔσθ' ἂν δ' ἡνύσῃ
 δούλιᾶ Τροία. Troad. 595.
 Γωνία, ας, ἡ, subst. [angulus,] a nook or corner. Ἀπὸ δρᾶς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν.
 Vesp. 905.
 Γωνίασμός, οὔ, ὁ, subst. [exornatio s. flexus verborum,] the rounding of words.
 Λεπτῶν τῶ κανόνων ἐσβολὰς, ἐπὼν τῶ γωνίασμούς. Ran. 956.
 Γωρυτός, οὔ, ὁ, subst. [thecæ arcus,] a case for a bow. Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ
 περικεῖτο φαεινός. Φ. 54. SYN. Ἰδδὸκη, φᾶρετρα, τοξοθήκη.

Δ.

Δαγὺς, υἱός, ἡ, subst. [pupa cerea s. gypsea,] a wax doll. See Ruhnk. Timæ.
 p. 165. Ἄλλ' ἐπάγην δαγυδί, κάλὸν χρῶᾶ πάντῳθεν ἱσά. Theocr. 2. 110.
 Εἴρη. Στεφάνος περὶ σφίγγων τὴν κεφαλὴν. PHR. Κόσμος ἐγκάρδιος γυναικῶν.
 Δαδίον, ου, τὸ, (dimin. from Δαῖς or δᾶς,) a little torch. Φερε δὴ, τὸ δαδίον τὸδ'
 ἐμβάψω λαβῶν. Pax 959. SYN. Λαμπάδιον.
 Δαδουχέω, v. [facem præfero,] to bear the torch. "Ηφαιστῆ, δαδουχεῖς μὲν
 ἐν γάμοις βροτῶν. Troad. 343. SYN. Λαμπάδη φέρω, πυρσεύω, φωτίζω,
 λάμπω.
 Δαείω, et δάω, v. [disco,] to learn. Εὔδους, ἡ ἀπάνευθε; δειπέ μοι, ὄφρα,
 δαείω. K. 425. See also Z. 150. SYN. Διδάσκωμαι, μαθάνω.
 Δάζωμαι, v. [divido,] to divide. Κτήματ' ἀ γὰρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκτὰ δ'
 αὐτῆ. β. 335.
 Δάημων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [peritus, doctus,] skilful, learned. Πρωθῆβαι ἴσταντο,
 δαήμονες ὀρχηθμοῖο. θ. 263. SYN. Ἐμπεῖρος, ἴδμων, εἰδώς, εὖ εἰδώς, σὺν ἑτὸς,
 εὐσύνῃτος, ἴστωρ, φραδμων.
 Δαήρ, ἔρος, ὁ, subst. [mariti frater, levir,] a husband's brother. Δαῖρ ἐμεῖο,
 κύνος κἀκὸν χᾶνδον, ὀκρὺ ἑσσης. Z. 344.¹
 Δαιδάλεος, δαῖδᾶλος, et δαιδάλειος, α, ὄν, adj. [(1) affabre factus; (2) varius,]
 curiously wrought, variegated, polished. Καλῇ, δαιδάλεῃ, ἐπὶ δ' ἀργυρέος
 ἔσθ' ἂν ἦεν. I. 187. See also E. 179. et Eur. fr. Eurysth. 9. SYN. Πῶλυ δαι-
 δᾶλος, αἰδᾶλος, ποικίλος.
 Δαιδάλλω, et δαιδάλω, v. [(1) artificiose facio s. exorno; (2) variego,] to work
 with art, to carve, to polish, to adorn. Πάντ' ὅσ' ἐ δαιδάλλων, περὶ δ' ἀντὶ γὰ
 βάλλῃ φαεινὴν. Σ. 479. See also Olymp. 1. 169. SYN. Ποικίλλω, κοσμεῶ,
 αἰδᾶλλω.
 Δαιδᾶλος, ου, ὁ, P. N. [Dædalus,] an Athenian distinguished for his talents as
 an architect and statuary. Ἡ Δαιδᾶλον τεχναισίν, ἡ θεῶν τίνος. Hee. 826.
 Δαῖζω,² f. ξω, v. [divido, disseo, discerpo,] to divide, to rend, to mangle, to
 tear. Εξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαῖζων χαλκὸς ἀτειρής. H. 247. SYN. Δαίω,
 δάζωμαι, διατμήσω, διαίρω, δατέωμαι, ἀναρπάζω, διασπᾶω, σχίζω, πορθέω.
 Δαῖκτηρ, ἦρος, δαῖκτωρ, ὄρος, et δαῖκτός, ἡ, ὄν, ὁ, adj. [vi cogens; infestus,]
 tearing, piercing, heart-rending. Δαῖκτηρ γῶς, ἀν-τόστ' ὄνός. Sept. Theb. 910.
 See also Æsch. Suppl. 795. et Anacr. 42. 10. SYN. Δήϊος.
 Δαιμονᾶω, v. [malo numine teneor; furore corripior,] to be influenced by a
 dæmon; to be mad. Ἰὼ, ἰὼ, δαιμονῶντες ἄγα. Sept. Theb. 1003. Κἀκὸ δαι-
 μῶνῳ.

¹ Δαέρων, at Ω. 762. and 769. is only a dissyllable.

² The first syllable of this word is long, Λ. 497.

Δαιμόνιον, ου, τὸ, subst. [numen,] a deity, dæmon, genius. Τὸ δαιμόνιον κατ' ἐκώμασεν. Phœn. 363.

Δαιμόνιος, α, ὄν, adj. [divinus, admiratione dignus, &c.] (1) divine, happy, noble, (2) wretched, infatuated. Δαιμόνι', οὐ σέ ἔοικε, κἀκὸν ὧς, δεδίδασσέσθαι. B. 190. SYN. Θεῖος, γενναῖος, μῦκαριος, ἀντιθέος, θαυμαστός, ἀγαστός, εὐδαίμων, κακὸς δαίμων, δυσδαίμων, ἄθλιος, μόρσιμος.

Δαιμόνιος, adv. [(1) divinitus, (2) mire,] in a providential or wonderful manner, wonderfully. Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμόνιος φίλος ἦς. Theocr. Ep. 12. 4. SYN. Θαυμάσιος, θαυμαστός.

Δαίμων, ὄνος, ὁ et ἡ, subst. [(1) Deus, dea, (2) heros, (3) genius, (4) sors, fatum, (5) animus humanus,] a god, a goddess, a divinity, a deified hero, a dæmon, lot, fate, life. Οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα; Phœn. 1667. SYN. Θεός, ἀλάστωρ, τὸ δαιμόνιον, μοῖρα, μόρος, τύχη. EPIITH. Ἀγαυός, κακὸς στυγερὸς, χάλεπός, πόμπιμος, σεμνός, εὐτυχής, μακάρ, στερρός, ἐνάλιος, πόντιος, μέγας, ἐμφάνης, πῶλύστονός, ἐσθλός, ἀφθιτός, δίκαιος, ἀφθύνος, δεξιός, ἐπὶ ῥόθους, σκληρός, ἐπιχθύνος, ἡγάθεός, πλουτοδότης, πόλισσούχος.

Δαίνυμι, fut. δαίσω, et Δαινῶ, (2) in med. v. Δαίνῃμαι, v. [(1) epulas do; (2) epulor;] (1) to give a feast; (2) to feast. Ἦτοῖ ὁ τὸν κτείνας δαίνναι παῖδ' Ἀργείοισιν. γ. 309. See also Ψ. 29. et Troad. 777. SYN. (1) Ἐστῆαι, εὐωχεῖω, δαίω, (2) θοινᾶω, ἐσθίω, εἰλαπνᾶζω, τρέφῃμαι.

Δαῖς, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, (apud Tragicos,) adj. [(1) miser, (2) hostilis,] wretched, hostile. Ὡ δαῖα Τεκμησά, δύσμορον γένος. Aj. Fl. 784. SYN. Δήϊος, δαῖμων, δυσμένης, σεμνός, φθιβρός.

Δαῖρα, contr. à Δαείρα, as, ἡ, P. N. [Daira,] a name of Proserpine. Δαῖραν μουνόγενεῖαν, ἐὼν δέμας ἱκαίνοντο. Apoll. Rh. 3. 846.

Δαῖς, αὐτός; δαίτη, ης; et δαιτὺς, ὅς, ἡ, subst. [epulae,] a feast, a banquet. Κοινῇ ξυνάψων δαῖτ' αὖ παῖδι τῷ νέῳ. Ion. 806. See also K. 217, and X. 496. SYN. Εὐωχία, εἰλαπνίνη, δειπνὸν, ἔρανός, θοίνη. EPIITH. Φόβια, ἀνήμερός (Hec.) πικρά, ὀρεσκός, ἀνός, κοινή, εὐδειπνός, ὠμόφραγός, (Eur.) ἀγᾶθῃ, ἔρατεινῇ, ἀτερπῇ, ἐρικυδῇ, θάλειᾳ, μενδεϊκῇ, εἴση, πείρα, ἐπήρατος, ἐσθλή, στυγερὰ, (Hom.) ἀμβροτός, ἐτοίμη, πᾶχειᾳ. PHR. See Pyth. 4. 226.

Δαῖς, ἰδός, ἡ, subst. [(1) fax, (2) praelium,] (1) a torch, (2) battle. Νύκτας δ' ἄλλυσκεν, ἐπὴν δαῖδας παρὰθεῖτο. β. 105. SYN. (1) Δᾶς, (2) μάχη.

Δαιτᾶλεὺς, ἔως, ὁ, subst. [hospes,] a feaster, a guest. Ἀκλετὸς ἔρπων δαιτᾶλεὺς πᾶνήμερός. P. V. 1060. SYN. See Δαιτῶν.

Δαίτη, ης, ἡ; see Δαῖς.

Δαιτρεύω, v. [(1) divido cultro; (2) coquum ago,] to carve, to cook, to prepare a feast. Δαιτρεύσαι τέ, καὶ ὀπιῆσαι, καὶ οἰνόχῃσαι. ο. 322. SYN. Δαΐζω.

Δαιτρός, οὗ, ὁ, subst. [qui carnes dividit,] a carver. Κείμενον, ἐνθάδε δαιτρός ἐφίζεσκεν, κρεῖα πολλὰ. ρ. 331. SYN. Ἀρτᾶμος, μάγειρός.

Δαιτροσύνη, ης, ἡ, subst. [scientia carum dividendi,] the art of the carver at table. Καὶ δοῖω θεράποντες δαῖμονες δαιτροσύνων. π. 253.

Δαιτῶν, ὄνος, ὁ, subst. [(1) conviva, (2) coquus,] a guest, a cook, a carver. Μέσσω δαιτῶνων, πρὸς κιδνὰ μακρὴν ἐρείσας. θ. 66. SYN. Δαιτᾶλεὺς, μάγειρός.

Δαιτὺς, ὅς, ἡ, Vid. Δαῖς. ["Δαιτὺς semel in Homero legitur." X. 496. Maliby.]

Δαῖφρων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [(1) bellicosus; (2) prudens,] warlike, prudent. Εἴδεis, Ἀτρεὺς νιέ, δαῖφρονός, ἱπποδάμοιο; B. 23. SYN. (1) Αἰθων, δαῖος, (2) ἐμφρων, ἐχέφρων, ἐχέθυμος, σνέτος.

Δαῖω, v. [(1) distribuo, (2) epulum præbeo, (3) i. q. καίω, uro,] to divide, to distribute, to give a feast, to burn. Παιδὸς δαίωσεν ὑμεναίους. Iph. A. 123. SYN. (1) Διᾶκόπτω, (2) δαίννμι, (3) ἀνᾶκαίω, ἀνάπτω.

Δακθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [animum mordens,] heart-rending. Παῖδων, ἀνὴρ ἐξάνη δακθυμός ἄτα. Philoct. 715. SYN. Ἀνιάρος, (see Ἀνιάρος,) αἰνός, δηξίθυμος.

Δακνάω, poet. et δάκνω, v. [mordeo,] to bite, to sting, to annoy. Ἐρράτα:

στῆνέ καὶ δάκνά-ζου. Pers. 577. See also Iph. A. 689. SYN. Κεντέω, ἐσῶχλῶ, καθάπτομαι.

Δᾶκος, ἔος, τὸ, subst. [fera,] a creature that bites, a ravenous animal. Πόλεμῳ, δίκας παρὰνδρῳ δάκει. Troad. 284. (a double dochmiac.) SYN. Δᾶκετον, ἐχιδνᾶ, θηρίον. EPI TH. Θήρειον, δύστοκον, ἀφθογγόν, βλάβερν, βλδσῶρν, φοίνιον, δλδον.

Δᾶκρῦ, ὕδς, poet. δᾶκρυᾶ, ἄδς, et δᾶκρῦδον, ου, τὸ, subst. [lacryma,] a tear. Κλῡουσα θρήνου, οὐκ ἂν ἐκβάλῃ δᾶκρῦ; Hec. 298. See also Androm. 92. et Herc. F. 1201. SYN. Λιβός, ἱκμάς. EPI TH. Χλωρόν, πεύκινον, οἰκτρὸν, θᾶ-λερόν, ἄθροδον, ἀνοικτρὸν, πόλιν, πένθιμον, πῶθεινον, ἔλγεινον, τέρεν, θερμόν, πίκρον, αἰνόν, ἄλεγεινόν, αὐαλέον, γλυκῦ, πόλυστόνον, κρῦερν. PHR. Ὁφθαλμοτέκτος πλημμῦρις.

Δᾶκρῦγγονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacrymas ciens,] tear-producing. Δακρῦγγόνον Ἄρη. Aesch. Suppl. 685.

Δᾶκρῦδεις, εσσα, ἐν, adj. [lacrymabundus,] shedding tears, weeping. Δακρῦδεν γέλασασα, πῶσις δ' ἐλέησέ νοήσας. Z. 484. SYN. Ἀριδάκρς, πόλυστόνός. PHR. Δάκρυσί μυδάλεός, ὅμᾶ δακρῦοις πεφυρμένός.

Δᾶκρῦδπέτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [ad lacrymas proclivis,] inclined to weeping, lamentable. Λιγᾶ βάρεᾶ δακρῦδπέτῃ. Aesch. Suppl. 112.

Δᾶκρῦπλώ, (alii Δάκρυ πλώ,) v. [lacrymis exundo,] to swim in tears. Φῆ δὲ δακρυπλῶιν βεβαρητᾶ με φρένας οἶνω. τ. 122.

Δᾶκρῦρῶεω, v. [lacrymis fluo,] to shed tears. Ἐπαίρε λευκὸν κρατᾶ, μὴ δακρυρῶει. Eur. Suppl. 299. SYN. Δᾶκρῦπλώ, δάκρῶ, θρηνέω, κλαίω, ὀδύρμαι. PHR. Νᾶμ' ἐκχέω δακρυρῶον, δι' ὅσων νᾶμ' ἐχω δακρυρῶον, ὀφθαλμοτέκτω δεύομαι πλημμυρίδι.

Δᾶκρῦρῶός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacrymas fundens,] shedding tears, weeping, mournful. Ἄλλ' ἡσῶχαζε, καὶ δακρυρῶός τεκνων. Herc. F. 98.

Δᾶκρῦσίστακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacrymis stillans,] shedding tears. Τῦχα, Πρόμηθεῦ· δακρῦσί-στακτόν. P. V. 406.

Δᾶκρυτός, ἡ, ὄν, adj. verb. [deflendus,] wept over, cherished with tears, deplorable. Δάκρυτ' ἄγαν, ὦ ξύγγυν' αἰτία δ' ἐγώ. Eur. Electr. 1181. SYN. Αἰξιοθρηνός, δυσδάκρυτός, αἰακτός.

Δᾶκρῦχέω, v. [lacrymas fundo,] to shed tears. Ὡς φᾶτ' δακρῦχέων· τοῦ δ' ἐκλύε πότινᾶ μήτηρ. A. 357.

Δᾶκρῦ, v. [lacrymor,] to weep. See κατείβωμαι. Τοιαῦτᾶ χαίρειν καὶ δάκρυσθαι παρᾶ. Sept. Theb. 720. SYN. Δακρυρῶεω, θρηνέω, κλαίω, ὀδύρμαι, ὀλολύζω. PHR. Δακρῦων ῥῆξι θερμᾶ νάματᾶ, θερμᾶ τέγγειν δακρῦᾶ στυνᾶ-χαῖς.

Δακτύλιδον, ου, τὸ, subst. dimin. a δάκτυλός, [(pedis) digitulus,] a little toe. Τὸ δακτύλιδον πῖέζει τὸ ζῶγον. Lysistr. 418.

Δακτύλιός, ου, ὁ, subst. [annulus,] a ring. Καὶ νῦν ἀπῶδος τὸν δακτύλιον, ὥς οὐκ ἐτί. Equit. 947. SYN. Σφραγῖς, σημειδόν.

Δακτύλῳδεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui digito monstratur,] pointed at, conspicuous. Πᾶσι βροτοῖσιν· δακτύλῳδεκτόν δ'. Agam. 1303.

Δάκτυλός, ου, ὁ, et in plur. δάκτυλοι, οἱ, et δάκτυλά, τὰ, subst. [digitus,] a finger, or toe. Ἄκροισι δακτύλοισι πορθμῆν ἔχονός. Iph. T. 267. (On tiptoe.) EPI TH. Ἀπᾶλός, ἀπᾶλοχρόος, ἐκηβόλός, εὐτροχός, θῶός. PHR. Χερῶν ἄκροι κτένῃς.

Δάλιός, et δᾶλός, Dor. pro Δήλιός et Δήλός, q. v.

Δαλός, οὔ, ὁ, subst. [titio, torris,] a torch, a firebrand. Δούπησεν δὲ πῆσων, δαλός δὲ οἱ ἐκπέσῃ χειρός. O. 421. SYN. Δᾶς, λαμπᾶς. EPI TH. Αἰθόμενός, αἶθοψ, εὐφεγγής, φέρουγής, τηλαυγής, σῆλασφῶρός.

Δᾶμάζω, δαμᾶλίζω, δᾶμᾶω, δαμνᾶω, δάμνημῖ, v. [domo, subigo,] to subdue, to reduce, to overpower. Ἡ ἥδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitᾶδαο δᾶμάσσω. Π. 438.

¹ The young scholar will do well to recollect that the penult. of the verb δακρύω is long, and of the substantive δάκρυον is short. Thus δᾶκρῦδον is a tear, δᾶκρῦδον, the neuter participle from δακρύω.

See also Pyth. 11. 38. X. 271. λ. 220. et E. 746. SYN. Ἀτυζω, βιάζω, κατὰ τρώχῳ, τῖθασσένω, ὑποτάσσω, ἀναιρῶ, ἀποκτείνω.

Δᾶμᾱλῖς, ἔως et ἰός, et δᾶμᾱλη, ης, ἡ, subst. [juvenca, vitula,] a heifer, a calf. Πολλαὶ δ' αὖ δᾶμᾱλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. Theocr. 1. 75. See also Æsch. Suppl. 355. EPI TH. Λευκὴ, μυκωμένη.

Δᾶμᾱρ, αρτός, ἡ, subst. [uxor,] a wife. Πρῶγονοις δᾶμαρτες δυσμῆνεῖς αἰεὶ πότῃ. Ion 1328. SYN. Ἄκοιτις, παρᾰλεκτρός, κοινῶλεκτρός.

Δᾶμᾱσίμβροτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hominis domans,] man-subduing. Δᾶμᾱσιμβρότου αἰχμᾱς. Olymp. 9. 115.

Δαμάτηρ, Dor. pro Δημήτηρ, q. v.

Δᾶνᾱη, ης, ἡ, P. N. [Danaë,] the daughter of Acrisius, and mother of Perseus. Οἷᾱ δὲ καὶ Δᾶνᾱη πόντῳ ἐνὶ πῆματ' ἀνέτλη. Apoll. 4. 1091. EPI TH. Καλλισφύρος, Ἀκρίσιῶνη, ἡκκῆμῶς.

Δᾶνᾱοί, et Δᾶνᾱῖδαι, ὦν, οἱ, P. N. [Danai,] the Greeks. Τρῶας δ' ἐκλιναν Δᾶνᾱοί· ἐλεῖ δ' ἀνδρᾶ ἕκαστος. E. 37. See also Iph. A. 337. SYN. see Ἀχαιοί. EPI TH. Αἰχμηταί, ἥρωες, θεράποντες Ἄρηος, τᾶχῦπῳλοι, φίλοπτόλεμοι, ἀσπισταί, ἰφθίμοι, ὀλλυμένοι, ἄκροι, χαλκεῶπλοι, καρτέρουθμοι.

Δᾶνᾱός, ου, ὁ, P. N. [Danaus,] the son of Belus, king of Lydia, and brother of Ægyptus. Fabulous history relates that he had fifty daughters, and his brother fifty sons. Δᾶνᾱός, ἀδελφός δ' ἐστὶ πεντηκοστῶπαις. Æsch. Suppl. 325. EPI TH. Ἀρχεκάκος, λιποπάτρις. See Eur. fr. Arch. 2.

Δᾶνειζω, f. σω, v. [mutuum do; et in med. voc. mutuum peto aut accipio,] to lend money at interest; m. v. to borrow at interest. Ἐς χοιριδίον μοι νῦν δᾶναισον τρεῖς δραχμᾱς. Pax 374. SYN. Ὀβόλοστατέω, μετὰδίδωμι.

Δᾶναισμῶς, ου, ὁ, subst. [fœneratio,] the lending out of money upon interest, usury. Πικρὸς δᾶναισμῶς ἦλθε τῷ θανάτῳ νῦν. Eur. El. 858. SYN. Τόκος.

Δανός, ἡ, ὅν, adj. [aridus,] parched, dry. Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διὰ τε ξυλᾶ δανᾶ κέᾶσαι. o. 321.

Δανός, ἔδς, τὸ, subst. [(1) donum, (2) mutuum fœnus,] a present, a debt. Μεγᾱλους ἐξέφῳγεν δανέων. Call. Ep. 50.

Δᾱός, ἔδς, τὸ, subst. [lumen, fax, lampas,] a light, a torch, a lamp. Αἱ δ' ἰσᾱν ἐκ μεγάρου, δᾱος μετὰ χερσίν ἔχουσai. δ. 300. SYN. Δᾱς, φᾱός, φλόξ, φέγγος, αὐγὴ, λαμπᾱς, δαλός, φανός, πῦρ.

Δᾱπάνᾱω, v. [impendo, erogo, sumptus facio,] to spend, to waste, to defray the expense. Βουλῶμένος τούτου μηδὲν δᾱπάνᾱσθαι. Plut. 588. SYN. Ἀναλίσκω, κατὰφθείρω.

Δᾱπάνη, ης, ἡ, subst. [impendium, sumptus,] expense, cost, wastefulness. Δᾱπάναισὶ φροῦδᾱ, διὰφύγινθ' ὅπ' ἀργίας. Herc. F. 591. SYN. Ἀνάλωμᾱ.

Δᾱπέδον, ου, τὸ, subst. [(1) pavementum, (2) solum,] pavement, ground. Εἴθε γένοιμαν ἐν σοῖς δᾱπέδοις. Hipp. 230. SYN. Οὐδᾱς, ἐδάφος, πέδιλόν, γῆ.

Δᾱπίς, ἰδὸς, ἡ, pro τᾱπίς, subst. [tapes,] a carpet. Οὐτ' ἐν δᾱπίσιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθέλῃσει, χρυσίου ὀντός; Plut. 528.

Δᾱπτω, et δαρδάπτω, v. [dilanio, devoro,] to tear with the teeth, to devour, to consume. Λευκὴν ἐδαπτον σάρκᾱ τῆς δυσδαίμωνος. Med. 1186. See also π. 315. SYN. Βῖβρώσκω, ἐσθίω, κατεσθίω, διασπαράσσω.

Δαρδᾱνίδης, ου, (Æol. αῖ), ὁ, et Δαρδᾱνῖς, ἰδὸς, ἡ, patronym. [Dardani satus,] a descendant of Dardanus. Τοῖσι δὲ Δαρδᾱνίδης, Πρᾱμος κατὰ μῦθον εἵπε. Γ. 303. See also Σ. 339.

Δάρδανός, Δαρδανῖός, ου, et Δαρδανῶν, ὧνός, ὁ, [nomen gentile,] Dardanian or Trojan. Κέκλυτέ μεν, Τρῶες, καὶ Δάρδανοί, ἡδ' ἐπικούροι. Γ. 456. See also B. 819. and Θ. 154. SYN. Ἀγχιμάχοι, μένεπτόλεμοι.

Δαρεικός, ου, ὁ, subst. [nummus Persicus aureus,] a darique, a coin so called from Dareios, worth 20 Attic drachms, or about 12s. 6d. of our money. Καὶ Δαρεικοὺς, ἀφᾱνὴ πλοῦτον. Eccles. 602.

Δαρειογένης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [Dario satus,] sprung from Darius. Δαρειογένης. Pers. 6.

¹ Some read πολλᾶ for δανᾶ: δανοτά is used, Pax 1134.

- Δαρεῖος, ου, ὁ, P. N. [Darius,] the name of two kings among the Persians. Ἦρχε δὲ Περσῶν, πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγάβαζου. Aves 484.
- Δάρης, ητος, ὁ, P. N. [Dares,] a Phrygian who was said to have written the history of the Trojan war. Τρῶες δὲ μεγάρθυμοι, ἐπεὶ ἰδὼν νῆε Δάρητος. E. 27.
- EPITH. Ἀμύνων, ἀφνειός, ἱερεὺς Ἡφαίστιοι.
- Δαρθάνω, f. δαρθησάμαι, 2. a. ἐδαρθόν, per metath. poet. ἐδράθον, v. [dormio,] to sleep, to repose. Ἔδραθεν ἐν πρυδόμεν¹ χλαῖναν δ' ἐπίεσάμεν ἡμεῖς. v. 143.
- SYN. Εὐδω, κάθεινδω, ὑπνῶω, βρίζω.
- Δαρῶβιός, ου, ὁ et ἡ, adj., Dor. pro δαρῶβιός, [diuturnus,] long-lived. Δαρῶβι-οισὶ θεοῖσιν. Sept. Theb. 520.
- Δαρὸς, Dor. pro Δηρὸς, q. v.
- Δάς, δαδός, ἡ, subst. [fax, tæda,] a torch. Στεφάνον γὰρ τοι καὶ δᾶδ' ἔχων πῦρεν-εται. Plut. 1042. SYN. see Δαλός. EPITH. Αἰθαλδεσσά, φλογερά.
- Δάσκιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [umbrosus,] thickly shaded. Εἰ δὲ κεν ἐς κλιτὸν ἀνα-βάς καὶ δάσκιον ἔλῃ. e. 470.
- Δασμός, οὔ, ὁ, subst. [(1) divisio, (2) tributum,] division, distribution, tribute. Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτὲ δασμός ἱκηται. A. 166. SYN. Τέμενος, τέλος, φόρος.
- Δασμοφόρεω, v. [tributum solvo,] to pay tribute. Οὐδ' ἐτὶ δασμοφόρουσιν. Pers. 592.
- Δασπλητῆς, ἰδός, ἡ, adj. [ferox, terrorem incutiens, dira,] furious, terrible, dreadful.¹ Χαῖρ', Ἐκάτα δασπλητῆ, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὁπάδει. Theocr. 2. 14.
- SYN. Αἰνή, χαλεπή.
- Δασυθριξ, τρήχός, ὁ et ἡ, adj. [hirsutos capillos habens, villosus,] having thick hair, very shaggy. Ἐκ μὲν γὰρ λαστοῖοι δασυτρήχος εἶχε τραγοῖ. Theocr. 7. 15.
- Δασυκερκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [villosam caudam habens,] having a bushy tail. Μισέω τὰς δασυκερκὸς ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μικῶνός. Theocr. 5. 112.
- Δασύμαλλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lanosus,] having thick wool. Ἀρσένες οἷτες ἦσαν εὐτρεφέες δασύμαλλοι. ι. 425.
- Δάσυνω, v. [denso; pilosum reddo,] to thicken; to render hairy. Ἐρρίψα πρώτον, ἵνα δάσυνθειν ὄλῃ. Eccles. 66.
- Δασυπώγων, ωνός, ὁ et ἡ, adj. [densam barbam habens,] thick-bearded. a. Μῶν ὁ δασυπώγων; b. οὐχ ἑώρας πώποτῃ; Thesm. 33.
- Δάσυνς, εἰά, ὅ, adj. [(1) densus, (2) hirsutus,] thick, hairy, thickly set. Εἴσεν δ' εἰσαγάγων, ῥώπας δ' ὑπέχευε δάσειας. ξ. 49. SYN. Πυκνός, λαστός, τραχύς.
- Δάσυστερνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hirsutum pectus habens,] having a hairy chest. Ψυχρὸς ἔων διᾶησι, δάσυστέρνων πῆρ ἔοντων. Hes. Op. 512.
- Δαῖεσθαι, v. [(1) divido, lacero, (2) absumo,] to divide, to tear, to mangle, to decide. Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισώτροις δαῖεοντο. Υ. 394. SYN. Ἐνδα-τεῖσθαι, δαῖεω, δάδεσθαι, μερίεω.
- Δατήριός, α, ὅν, adj. [dividens,] dividing. Ὅψεις, πατρώων χρημάτων δατήριοι. Sept. Theb. 708. See also 942.
- Δατητής, οὔ, ὁ, subst. [divisor, distributor,] a divider, distributor. Δατητὰς Ἄρης. Sept. Theb. 942.
- Δαυλός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [expon. Hesych. δασύς, densus, obscurus,] thick, obscure. Δαυλοὶ γὰρ πρᾶπιδων δά-σκιόι τέ. Æsch. Suppl. 92. SYN. Κάτηρεψής.
- Δάφνη, ης, ἡ, subst. [laurus,] the laurel, or bay-tree.² Καλλίστας προδουλευμὰ δάφνας. Ion 113. EPITH. Εὐερνής, θεσπέσιός, ἱερά, Δελφίς, Πύθικη, εὐθαλής.
- Δάφνηφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [laurum gerens, lauro redimitus,] bearing laurel, crowned with laurel. Δάφνηφόροις βουθυτοῖσι τιμαῖς. Æsch. Suppl. 709.
- Δάφνινός, η, ὅν, et δάφνώδης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [laureus, laurinus,] made of laurel. Οἶδν ὁ τῷ πόλλωνός ἐσεισάτω δάφνινός ὕρπηξ. Call. 2. 1. See also Ion 76.
- Δάφνις, ἰδός, ὁ, P. N. [Daphnis,] a name frequently occurring in bucolic

¹ For an excellent illustration of the meaning of this word, see Ruhnke. Epist. Crit. p. 242.

² See Martyn's Virg. The fabulous story of Apollo and Daphne does not appear to be alluded to by any Greek Poet anterior to the time of Ptolemy Philadelphus.

poetry. Δάφνιδι τῷ χάριεντι σὺνήντετὸ βουκόλεον τῷ. Theocr. 8. 1. ΕΡΙΤΗ. Τάλας, δῦσεως, λευκόχρους.

Δάφουινός, et δάφουινός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [valde cruentus, cædis avidus,] stained with blood, bloody, greedy of slaughter. Εἰμὰ δ' ἐχ' ἄμφ' ὤμοισι δάφουινέον αἵματι φωτῶν. Σ. 538. See also Alcest. 598.

Δε, conj. [et, sed,] and, moreover, also, but. ΣΥΝ. Ἀτὰρ, ἐπειτὰ, τὲ, καί.

Δεδίσκῃμαι, et δειδίσκῃμαι, v. [dextra manu data excipio aliquem,] to shake hands with and welcome. Στῇ δ' ἵππων προὔπαροιθεῖ· δεδισκόμενος δὲ προσηύδα. ο. 150. See also γ. 41.

Δεῖλός, pro Δηλός, [manifestus,] K. 466.

*Δεῖ, f. δέήσει, v. [oportet,] it behoves, it ought. Οὐ ποικίλων δεῖ τάνδιχ' ἐρμηνευμάτων. Phœn. 480. ΣΥΝ. Χρὴ, προσήκει, πρέπει.

Δειδίσσω, f. ξω, v. [terreo; in med. v. metuo,] to terrify; in the mid. v. to fear.

Δαιμονίε, σχεδὸν ἐλθεῖ τῇ δειδίσσεαί οὕτως. Ν. 810. ΣΥΝ. Ἀποτρέπω, φύβω.

Δημᾶ, αἶτος, τὸ, subst. [precatio, petitio,] a want, a request. Τὸ δημᾶ τῆς νύμφης, ὃ δεῖται μου σφοδρά. Aves 1058. ΣΥΝ. Εὐχὴ, προσευχὴ, εὐχολή, ἀρά.

Δεῖγμα, αἶτος, τό, subst. [documentum, specimen,] an exhibition, a specimen, proof, pledge. Τροπαῖα δειγμάτων ἀθλίων προσθεγμάτων. Eur. El. 1174.

Δειδήμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [meticulosus, timidus,] timid, cowardly. Ἀλλὰ μᾶλα Τρῶες δειδήμονες· ἡ τὲ κεν ἦδη. Γ. 56.

Δεῖδω, v. [timeo, vereor,] to fear. Δεῖδω, μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενῶμαι. ε. 473. See also δ. 825. ΣΥΝ. Δειμαίνω, φύβεσθαι, δειλιάω, ὀκνέω, ὀρρώδew, ταρβέω, τρέμω. See Τάρασσμαι.

Δειλιάω, v. [moror usque ad vespem,] to tarry until evening, to stay to supper. Ἔσσεταί οὕτως, ἅπτα· σὺ δ' ἐρχεῖς δεελίηςας. ρ. 599. ΣΥΝ. Εὐδιάω.

Δειλινός, ἡ, ὄν, et δεῖλός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [vespertinus,] setting in the evening, evening; late. Δειλινόν, κλίνοντος ὑπὸ ζῦφον ἡέλιου. Apoll. 1. 452. See also Φ. 232.

Δεικᾶνᾶμαι, et Ion. δεικᾶνᾶσκω, v. [comiter et benigne excipio, Hom.; porrigo, Theocr.] to receive, to entertain. Ἡδὺ γέλωντες, καὶ ἐ δεικᾶνῶντ' ἐπέεσσιν. σ. 110. See also Theocr. 24. 56. ΣΥΝ. Δεξιᾶμαι, γεραίρω, προσανᾶω.

Δεικνῶ, et δεικνυμί, f. ξω, v. [ostendo, indico,] to show, to discover, to prove.

Δεικνυῖ δὲ δρώεσσι, θέρους ἐπὶ μέσσοις ἐόντος. Hes. Op. 500. See also Ion 1340. ΣΥΝ. Ἀναφαίνω, φανερῶ, σημαίνω.

Δεῖλαιός, δειλακρός, α, ὄν, et δειλακρίων, ὄνος, ὁ, adj. [timidus, miser,] timid, cowardly, wretched. Οἶμοι κάκῳδαίμων, ὡς ἀπολωλὰ δειλαιός. Plut. 850. See also Plut. 974. et Pax 192. ΣΥΝ. Δειδήμων, δειλός, ἐλεεινός, ἄθλιός, τάλαιπῶρος, μάταιος.

Δεῖλη, ης, ἡ, subst. [tempus pomeridianum vel ante meridianum,] evening, twilight in the morning or evening. Ἡ ἡὸς, ἡ δεῖλη, ἡ μέσση ἡμᾶρ. Φ. 112. ΣΥΝ. Δεῖλόν, βούλυτός, ἐσπέρα, κνέφας.

Δειλία, as, ἡ, subst. [timiditas,] timidity, cowardice. Τὸν δειλία προδόντα καὶ κάκανδρία. Aj. 1033. ΣΥΝ. Ἀτολμία, φύβος.

Δειλός, ἡ, ὄν, adj. [timidus, miser,] cowardly, wretched, miserable. Ἡ γὰρ κεν δειλός τὲ καὶ οὐτιδανός κάλεοίμην. A. 293. ΣΥΝ. Δειλαιός, εὐλάβης, ἀσθενής, κάκος, τάλας, πύνηρος.

Δεῖμα, αἶτος, τὸ, subst. [metus,] fear, consternation. Εὐμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δειμάτων. Med. 286. ΣΥΝ. Φόβος, δέος, δειλία. ΕΡΙΤΗ. Χλοερῶν, ἀλεγεινόν, ἀμειλιχόν, ἀργαλέον, ἀναιδές, λευγαλέον, δαιμονιον, δεινόν, νυκτίπλαγκτόν, πέλωρον, ριγηλόν, στυγερόν, τρομερόν, χλωρόν.

Δειμαίνω, f. ανῶ, v. [timeo,] to fear. Ἀλλ' ἐμὲ τ' αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειμαίνουσα. Apoll. 4. 796. ΣΥΝ. Δεῖδω, φύβεσθαι, ἐκφοβεσθαι.

Δειμᾶλός, α, ὄν, adj. [terribilis,] terrible. Αὐτὰρ ἐπειτὰ κεραινον, δειμᾶλεον Δῖος ὄπλόν. Batrach. 278. ΣΥΝ. Ἄτυχλος.

Δειμάτω, v. [perterrefacio,] to terrify, to alarm. Ἐπ' αὐτὸ τοῦτ' δειμάτωνμένη δ' ἐγώ. Androm. 42.

Δειμὸς, οὐ, ὁ, subst. [terror,] terror. 'Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δειμόν τε Φόβον τε. O. 119.¹

Δεινῶθεις, ου, ὁ et ἡ, adj. [maleficus,] mischievous. Κῶρος δεινῶθεις, κακὸ-μάχανος αἰνὰ διδάσκων. Mosch. Ep. 8.

Δεινόπους, πύδος, ὁ et ἡ, adj. [cujus adventus gravis est,] dreadful-footed, moving with terrible steps. Ἐλὰ πῶτ' ἐκ γῆς τῇσδε δεινόπους ἄρά. Cē. R. 417.

Δεινός, ἡ, ὅν, adj. [(1) universe, qui est in aliquo genere multus, vehemens, excellens,] unde *speciatim*, (2) dirus, horribilis, (3) solers, (4) validus, (5) improbus,] fearful, formidable, commanding, terrible, clever, strong, cruel. Δεινήν, ἡν περὶ μὲν πάντη Φόβος ἐστεφάνωτο. E. 739. SYN. (2) Φόβερὸς, χαλῆπὸς, πάλαμνυός, βίαιός, αἰνός, (3) δάημων, σφός, ἔμπειρός, ἐπιτήδειος, ἱκανός, (4) ἰσχυρός, μέγας, (5) ἀκλήητος, ἀτάσθαλός, ἀλαστός, δυσχερής, πανούργος.

Δεινωπός, οὐ, ὁ et ἡ, et δεινώψ, ὠπός, adj. [adspectu terribilis,] fierce-looking. Δεινωποί, βλοσυροὶ τε δάφουνοι τ' ἀπλητοὶ τε. Hesc. Scut. 250. See also Cē. C. 85. SYN. Γοργωπός, γοργώψ, δειματώδης, φόβερὸς.

Δεινῶς, adv. [terribili modo, sollerter,] terribly, cleverly. Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μεираκιδόν ὃ Διτρεφής. Av. 1442.

Δειπνέω, v. [cæno,] to sup, to feast, to eat. 'Ἄλλ' οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον. Eccles. 988. SYN. Βιβρώσκω, ἐσθίω, δορπέω, δαίνυμαι, δεῖπνον αἶρέω.

Δειπνητός, οὐ, ὁ, subst. [tempus cœnandi,] supper-time. 'Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνησ-τός ἦν, καὶ ἐπλήθυε μῆλα. ρ. 170.

Δειπνητικῶς, adv. [laute, opipare,] elegantly, sumptuously. Κομφῶς τε καὶ δειπνητικῶς. Acharn. 1015.

Δειπνίζω, v. [cœnam præbeo,] to prepare a supper, to entertain. Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ. λ. 410. SYN. See Δαίνυμι.

Δεῖπνον, ου, τὸ, subst. [(1) cœna, (2) cibus, (3) convivium,] (1) supper, (2) food, (3) a repast. 'Ἄλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὐσὶ προσβάλλω δόρν; Phœn. 740. SYN. Δόρπον, δόρπός, βρωσίς, γάμος. EPITH. Ἀβρόν, ἀμβρόσιον, γαμήλιον, εὐτρεπές, λαμπρόν, λιπαρόν.

Δειπνολόχη, ης, ἡ, adj. [quæ convivis insidiatur,] a woman who plots against her guests. Δειπνολόχης· ἡ τ' ἀνδρά καὶ ἱφθιμόν περ ἐόντᾶ. Hes. Op. 702.

Δειρᾶς, ἀδός, ἡ, subst. [jugum montis,] a cliff, the ridge of a mountain. Ὅροις, γείτων δειράδος Κάρυστίας. Iph. T. 1452. See also Philoct. 491. SYN. Κυλώνη, κρυφή, λοφός.

Δειρή, et δερή, ης, ἡ, subst. [collum,] the neck. Δειρῆς νασμῶ μελάνανγεῖ. Hec. 151. See also Mosch. 2. 94. SYN. Αὐχὴν, τράχηλος. EPITH. Ἀπᾶλη, περὶκαλλής, ἱέρα, χρυσόφρὸς, λευκή.

Δειροτόμω, v. [jugulo,] to cut the throat, to murder. Αἰρήσει μὲ καὶ ὥς, καὶ ἀνάγκιδᾶ δειροτόμήσει. Φ. 555. SYN. Καρατόμω, ἐκτραχηλίζω.

Δεισήνωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [virum metuens,] man-fearing. Νεικέων² τέκτονᾶ σύμφυτον, οὐ δεισήνωρᾶ μίμνει. Agam. 148.

Δεκά, adj. indecl. [decem,] ten. Πολλὰς σιλήνας, δεκά διελθούσας ἐτη. Helen. 114.

Δεκάδωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [decem palmos habens,] ten palms long. Τρισπιθά-μον δ' ἀψιν τάμνειν δεκάδωρῶ ἁμάξη. Hes. Op. 424.

Δεκάκις, adv. [decies,] ten times. Οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τῶσα δοίη. I. 378.

Δεκάμηνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [decem menses natus,] ten months old. 'Ηρακλέα³ δεκάμηνον ἐόντᾶ πῶχ' ἅ Μιδεᾶρις. Theocr. 24. 1.

Δεκάμινος, ου, ὁ, adj. [qui s. quod decem minarum est,] worth ten minæ. Τὶ δαὶ δεκάμινω τῷδε θωράκος κῦτει. Pax 1224.

Δεκάμφωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [decem amphoras capiens,] containing ten barrels. Κρατήρᾶ δ' ἐξέπλησεν ὥς δεκάμφωρον. Cycl. 387.

¹ Δεῖμος et Φόβος are by some said to be the sons, by others the horses, of Mars.

² Νεικέων is here a dissyllable, and scanned as if it were Νεικῶν.

³ 'Ηρακλέα must be scanned as if it were 'Ηρακλῆ.

Δεκάπους, πῶδος, adj. [qui s. quod decem pedum est,] having ten feet. Ὅταν ᾗ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπάρων χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνόν. Eccles. 648.

Δεκάς, ἄδός, ἡ, subst. [numerus denarius, decuria,] the number ten, ten. Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεθ' Ἀχαιοί. B. 126.

Δεκάσπῶρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [in quo decem sementes factæ sunt,] in which there have been ten sowings. Πρύμνηθεν οὖρον, ὡς δεκασπῶρῳ χρῶν. Troad. 20.

Δεκάτεμα, ἄτος, τὸ subst. [decima (pars),] the tithe or tenth part. Εἰσάτῳ, τῶν κερδῶν δεκάτεύματ'· καὶ γὰρ εὐξάθ' οὕτως. Call. Ep. 40.

Δεκάτος, η, ὄν, adj. [decimus,] the tenth. Δεκάτῳ δὲ σήμενος ἐν κύκλῳ. Ion 1487.

Δεκάχιλοι, pro δεκάκιςχιλιοι, adj. [decies mille,] ten thousand. Ὅσσον τ' ἐν-νεᾷχιλοι ἐπιάχῳ, ἢ δεκάχιλοι. E. 148.

Δεκέτης, ἔος, ὁ et ἡ, et δεκέτης, ἰδός, ἡ, adj. [decennalis,] ten years old, ten years long. Δεκέteis ἀλλήληντὸ νεοὶ λόγχαῖς. Androm. 306. See also Lysistr. 643.

Δέκτης, ον, et δέκτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [susceptor,] one who receives, a beggar. Δεκτῇ, ὅς οὐδεν τοιοῦς ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. δ. 248. See also Eumen. 204.

Δελεῖρ, ἄτος, τὸ, subst. [esca; illecebræ,] a bait, a decoy, an allurement. Φύλον διδουσα δελεῖρ ἀνδρὶ σῶν τρώων. Troad. 702. SYN. Θέληγτρῶν, θέλκτρῶν, θελκτῆριόν, ἀπάτη, δόλος, ὑγξ. EPIITH. Ἡδύ.

Δελτογράφος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui aliquid in pugillares refert,] recording. Δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί. Eumen. 275.

Δελτοῦμαι, v. [in memoria quasi in tabula inscribo,] to write a thing on the memory as on a tablet, to remember distinctly. Αἰνῶ, φυλάξαι τὰμ' ἐπη δελτουμένας. Æsch. Suppl. 177.

Δέλτος, ον, ἡ, subst. [tabulæ, pugillares,] a tablet, a record. Τῷ δὲ πῶθ' ἦδε δέλτος ἐκ φίλης χερσός. Hipp. 859.

Δελφάκτιον, ον, τὸ, subst. [porcellus lactens,] a sucking pig. Οἱμοὶ κακῶδαίμων, δελφάκτιον γενήσθαι. Thesm. 244. SYN. Χοιριδίον.

Δελφάκτομαι, v. [succresco in porcā,] to grow up into a sow. Νέα γὰρ ἐστίν, ἀλλὰ δελφάκουμένα. Acharn. 786.

Δελφικός, ἡ, ὄν, et Δελφίς, ἰδός, ἡ, adj. [Delphicus,] belonging to Delphi, Delphian. Θάνεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρ' ἀδελφικῷ ξίφει. Orest. 1672. See also Orest. 1096.

Δελφινίος, ον, ὁ, subst. [(1) cognomen Apollinis; vel (2) Δελφινίον, ον, τὸ, templum ejusdem Dei,] (1) a surname of Apollo, or (2) a temple of Apollo. Ὡς ἐμοὶ εὐχεσθαι Δελφινίῳ. H. Apoll. 495.

Δελφιν, et δελφίς, ἴος, ὁ, subst. [delphin, piscis,] a dolphin, a sea-fish resembling a pig. Δελφινάς τε κύνας τε καὶ εἰπῶθι μεῖζον ἐλῆσι. μ.96. EPIITH. Μεγακήτης, φίλανδρος, ἀλτρεφής, ἀλῖος, θάλασσιος, ποντοπῶρος, θαλασσοπλαγκτός.

Δελφοί, ὦν, οἱ, subst. [Delphi,] Delphi, a city in Phocis. Κοῦδ' εἰς Δελφούς, οὐδ' εἰς Ἀμῶν. Av. 618.

Δεμάς, τὸ, subst. [corpus,] a body, structure, form. Τοῦνέκ' ἦν πῶδ' ἀσιφλός· ἀτὰρ δεμάς οὐχ ἔτις ἔτλη. Apoll. 1. 204. SYN. Σῶμα, χρώς, μορφή. EPIITH. Γεραίον, ἀγνόν, ἀλλόχροον, αἰκελίον, κάλλιστον, κεραύνιον, ὑπόπτερον, ἀπόκρυφον, ἐρῶν, (Eur.) ἀπάλον, αἰδῶν, ἀμβροτόν, ἄβρον, ἀλλόπρῶσαλλον, λυγρόν, καρτέρων, πόλιον, τέρων, ταλαίπωρον, περικαλλές.

Δέμνιον, ον, τὸ, subst. [stratum, lectus,] a bedstead, a bed, a couch. Ἀλλὰ καὶ ὡς θαλάμον τ' ἐλπίων καὶ δέμνι' ἀνύμφης. Apoll. 1. 978. SYN. Κοίτη, στρωμνὴ, στρωμᾶ, λέκτρον, λῆχος.

Δεμνιότηης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [custos lecti,] confined to the bed. Δεμνιότηρη. Agam. 52.

Δέμω, v. [ædifico,] to build, to raise, to construct. Καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμ'· καὶ ἡλᾶσ' ἀφρόν ἐπ' αὐτῷ. I. 349. SYN. Δομαῶ, οἰκοδομέω, κτίζω.

Δενδύλλω, v. [(1) oculos huc illuc verto; (2) oculis nuo,] (1) to roll or turn the

eyes upon, (2) to reckon. Δεδίλλων ἐς ἑκάστων, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα. I. 180. Δένδρεον, δένδρον, ον, et δένδρως, ἔως, τὸ, Ion., subst. [arbor, stips,] a tree. Ἄλλ', ὥστε στήλην, ἣ δένδρεον ὑψιπέτηλον. N. 437. See also Aves I. et 1066. SYN. Δρῦς, φυτόν, θάμνος. ΕΡΙΤΗ. Ἄγλαον, ἄγλαοκαρπὸν, ἀνθεμόεν, αὐτό-πρεμον, εὐκαρπὸν, εὐθάλες, μακρὸν, ἡυκμόν, σκίερόν, στίβάρων, τανύφυλλον, τηλεθάον, ὑψιτένες, ὑψικάρηνον.

Δενδρῆεις, εσσα, ἔν, et δενδρόκομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nemorosus,] woody. Ἀζόμενοι ὄκει γάρ ἐν ἄλσει δενδρῆειντι. ι. 200. See Hel. 1113.

Δενδροπήμων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [arboribus nocens,] hurtful to trees. Δενδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβα. Eumen. 926.

Δένδρως, ἔως, τὸ, subst. see Δένδρεῶν.

Δενδροτόμω, v. [*arbores excindo*,] to fell wood, to mow, to shear. *Κἀδενδροτόμησέ τᾶ νῶτᾶ*. Pax 746.

Δενδρῶτις, ἰδὸς, ἡ, adj. [*nemorosa*,] woody. Πυθίου δενδρῶτι πέτρα. Herc. F. 790.

Δεννάζω, v. [probris incesso,] to utter reproaches. Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννά-
σεις ἔμῃ. Antig. 759. SYN. Ὀνειδίζω, λυπέω, ὑβρίζω, λοιδορέω.

Δεξιᾶδης, ου, ὁ, P. N. [Dexiades,] Δεξιᾶδην ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειῶν. H. 15.

Δεξιᾶμαι, Ion. -ῶμαι, v. [(1) dextra prehendo, (2) humaniter excipio,] to receive with the right hand, to salute courteously. Χερσὶ τ' ἐδεξιῶντο· καὶ ἡρήσαντο ἕκαστος. H. Ven. 16. SYN. Ἀσπάζομαι, φιλοφρονέω, ἐνδεξιῶμαι. PHR. Χερσὶ οἱ χεῖρ' ἀντὶρείσεις, ἐν τ' ἄρ' οἱ φῶ χειρὶ.

Δεξιός, et δεξιτέρος, ἄ, ὄν, adj. [dexter, faustus,] right, clever, auspicious. Ὁς ἀρὰ οἱ εἰπόντι ἐπέπτατό δεξιός ὄρνις. N. 821. See also Ω. 284. SYN. Ἐπιδέξιός, αἰσιός, ἀγαθός, ἐπιτήδειός.

δέξις, ἔως, ἡ; subst. [modus alicujus excipiendi,] reception. Δεξιόμεθα δέξιν, ἡν
 σὲ δέξασθαι χρῶν. Iph. A. 1182.

Δεξιμηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [oves excipiens,] receiving sheep for victims, opulent by means of victims, Βωμοῦ κενώσας δεξιμηλὸν ἐσχῆραν. Androm.
1127.

Δεξιόγυιός, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui agilia membra habet,] alert in limb, nimble.
Εὐχειρά, δεξιόγυιον, ὄρωντ'. Olymp. 9. 164.

Δεξιόσσευός, ov, ó et ἦ, adj. [jugali equo ad dexterum latus alligatus,] the shaft-horse on the right side. *Méγās ἄρης δεξιόσσευός.* Antig. 144.

Δεξιότης, ηὸς, ἡ, subst. [dexteritas,] dexterity. Δεξιότητος καὶ νοουθεσίας, ὅτι βελτίους τὲ ποιοῦμεν. Ran. 1009.

Δεξιπύρρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ignem suscipiens,] receiving fire. Ἐμῶλον δεξιπύρρους
θεῶν. Eur. Suppl. 63.

Δεξιωμαῖ, ἄνθρωπε, τοῦ, subst. [quod comiter accipimus et dextra prehendimus,] an-
object of salutation and welcome. Ὡς χρυσῆ, δεξιωμαῖ κάλλιστον βροτοῖς. Eur.
fr. Bell. 15.

Δεξιῶν ῥῆμος, *ου, ὁ* et *ἡ*, *adj.* [(1) **faustus**, **auspiciatus**, (2) **dexter**,] (1) **auspicious**, (2) **right**. Πανδημῖα γὰρ χερσὶ δεξιῶν ῥήμοις. *Æsch. Suppl.* 615.

Δεῶμαι, f. δέησμαι, v. [(1) mihi opus est, indigeo, (2) precor,] to want, to stand in need of, to beseech. Μάντευμα κρυπτόν δεδομένη Φοίβου τυχεῖν. Ion 337. SYN. (1) Ἄπρωεω, ἐνδεῶμαι, ἐνδεω, χρεῖαν ἔχω, (2) ἀντιβόλεω, προσδέομαι, αἰτέω, γονάξομαι, λίσσομαι.

Δεῖος, et poet. δειδώς, ους, τὸ, subst. [metus,] fear. Ἀφθογγοι, τοῖον σφὶν ἐπὶ
 δεῖος ἠωρεῖτο. Apoll. 1. 639. SYN. Δειλία, φόβος, δεῖμα, ὀρρώδια. ΕΡΙΤΗ

Ἄνιάρων, ἄντητων, αἰνόν, ἀργαλέων, κράτερων, στυγέρων, ὀλέων, ὀκνηρῶν, χλωρῶν.
 Δεῦπας, ἄος, τὸ, subst. [poculum,] a cup. Ὡς εἰπὼν, ἐν χειρὶ ἵθι δειπᾶς ἡδέως

οἶνον. γ. 51. SYN. Ποτήριον, ἐκπωμά. ΕΡΙΤΗ. Ἀμφίκυπελλον, ἄβρυν, περικαλλές, χρυσεόν, ἡμεροῦεν, Κνώσσιον, χρυσοκόλλητον, ἔμπλεον οἶνον.

Δέραιον, ον, τὸ, subst. [torques, collare,] a necklace, a collar. Δέραια παίδι γῶγῶν φέρειν, τέκνῶν. Ion 1431.

Δέραις, et δέρμα, ἄρος, et δερὸς, ἔος, τὸ, subst. [corium, pellis,] a hide, a skin. Δρακοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπει δέραις. Med. 480. See also δ. 440. and

νεόδαρτον, πόδηνέκες, λαχνηέν, πυκίνον, ὤμον, βαθύμαλλον, λάσιον.

Δέργμα, ἄτος, τὸ, subst. [adspetus,] a look, aspect, gaze. Καίτοι τῷ καὶ δὲ δέργμα λευίνης. Med. 190. SYN. Βλέμμα, ὄψις, ὀφθαλμός.

Δέρη, vid. Δεῖρη.

Δερκέσμαι, et δέρκεμαι, δέρκω, et Ion. δερκέσκειν, v. [video, adspicio,] to see, to behold, to look. Λυσίμελῆς· καλὸν δὲ ὅπ' ὀφρῶσι δερκέωνται. Hes. Theog.

911. See also 910. Od. ε. 158. and Apoll. 2. 911. SYN. ὄρω, βλέπω, ὀπτόμαι, ὁσσομαι, εἶδω, λεύσσω, προσλεύσσω, προσβλέπω, ἐπιβλέπω, κατόπτομαι.

Δέρμα, ἄτος, τὸ, vid. Δεῖρας.

Δερμάτινος, η, ὄν, adj. [coriaceus,] made of skin, leathern. Ἡρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερμάτινοισιν. θ. 53.

Δέρρος, Ion. ut vult Etym. pro Δεῖρας, q. v.

Δέρτρον, ον, τὸ, subst. [omentum,] the coat of fat investing the bowels, the caul. Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὅ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν. λ. 578. SYN.

Λάπαρα, διφθέρα.

Δέρω, f. δερῶ, [pellem detraho,] to take off the skin, to flay. Αὐτὸν ἐρύσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἐδειράν. Α. 459. SYN. Ἀποδέρω, ἐκδέρω, δέφω, τύπτω.

Δέσμα, et δέσμων, ἄτος, τὸ, et δεσμός, οὔ, ὁ, in plur. δεσμοὶ et δεσμά, subst. [vinculum,] a fastening, impediment, chain, &c. Ἀμφὶδ' ἅρ' ἐρμίσιν χεῖρ' δέσ-

μάτ' ἀκύνει ἀπάντη. θ. 278. See also Pers. 751. and Iph. T. 457. SYN.

Σύνδεσμος, ἄμμα, ἄλυσις, πέδη, ἡλός, σείρα. EPIITH. Ἀμήχανον, καρτερόν, σιδήρεον, σιγαλόεν, ἀπειρόν, ἀργαλόεν, ἀρρηκτόν, χρύσεον, χαλκόν, ἀλυστόν, θυμαλγές, νηλεές, ὀλοόν, δυσέξηυστον, ἀδεσμον, ἀφυκτόν, διδυμόν, ἱππικόν, πικρόν, ἀναγκαῖον, ἀτειρές, ἀπηνές, ἀνχενίον, αἰμόβαφές, γλυκὺ, βάρυ, λυγρόν, μάλακόν, φίλιν, ἀεικέλιον.

Δεσμέω, v. [ligo, vincio,] to bind, to chain, to imprison. Δαιμόνιοι, τὴν τόνδε θεὸν δεσμεύει· ἐλόντες. Hom. H. 6. 17. SYN. Δέω. PHR. Δεσμοῖς κρατέροισι πιέζειν.

Δεσμίος, ον, ὁ et ἡ, adj. δεσμώτης, ον, ὁ, et δεσμώτης, ἴδός, ἡ, subst. [vinctus, captivus,] bound, chained, imprisoned. Ὡς ὄντες ἔροισι, μηκέτ' ὥς δέσμοιοι. Iph.

T. 470. See also Aj. 105. and 234. SYN. Δέθεις, πέπεδημένος, ἰλλόμενος.

Δεσπόζω, et δεσποτέω, v. [dominor,] to rule, to domineer, to sway. Τὸν Εὐρύτονον τόνδ' εἰπέ δεσπόζειν θρόνων. Trach. 367. See also Heracl. 884. SYN.

Κοιρανέω, τυραννέω, ἰθύνω, κρατέω, ἀρχω, αἰσυννάω, κυριεύω, βασιλεύω, ἀνάσσω, προστάττω.

Δέσποινα, ης, et δεσποτῆς, ἴδός, ἡ, subst. [hera, domina,] a mistress, queen, lady.

Δέσποιναν εἰς τέκν' εὐτυχεῖν ἐβουλόμην. Ion 569. See also Alcest. 969. SYN.

Ἄνασσα, κυρία.

Δεσποῦός, et δεσποῦσός, ον, ὁ et ἡ, et δεσποτικός, ἡ, ὄν, adj. [herilis,] of or belonging to a master. Δεσποῖω ξὺν ὕβρει. Æsch. Suppl. 852. See also

Iph. T. 440. et Call. 6. 62.

Δεσποτής, ον, ὁ, subst. [(1) herus, dominus, (2) rex,] a master, a lord, a king.

Ἐχουσα νότοις δεσποτῆν ἐφήμενον. Bacch. 1063. SYN. Κύριος, κοίρανός, βασιλεὺς, ἀναξ, δεσποτοῦ δέμας.

Δεσποτικός, ον, ὁ, dimin. à præced. Vid. ad v. ἐξοδάω.

Δέτη, ης, ἡ, subst. [fasciculus,] a bundle, a faggot. Καίμεναι τὲ δέται, τὰς τε τρεῖς, ἐσόμενός περ. Α. 553. SYN. Λαμπάς, δός.

Δευκάλιων, ὄν, P. N. [Deucalion,] the son of Minos. Πατὴρ ἐμοῦ πατήρ, μεγαθύμου Δευκάλιωτος. τ. 180. EPIITH. Μεγαθύμος.

Δεῦρ, adv. [huc,] hither, here, to this time. Ἔως ἂν ἵππους δεῦρ Ὀρηκίους ἄγων. Alcest. 1040.

Δεῦτε, v. [huc festinate,] come, hasten. Ὡς τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας. Med. 890.

Δεύτερος, α, ὄν, et (2) δευῖος, η, ὄν, adj. [(1) secundus, (2) ultimus,] (1) second, inferior, (2) the last, the lowest. Αἱ δευτέραι γὰρ φροντίδες σφώτεραι. Hipp. 438. See also ψ. 342. (1) Ὀπίσῃος, ἄλλος, (2) νεῦτος, νεῖος, ἐσχά-

τος, πρῶτος, τελευταῖος, ὑστάτος, πάνυστατος.

- Δευτερίῳ, v. [secundas partes ago,] to act the second part, to be second. Ὅταν ἦδ᾽ ἡ γὰρ διαπραξαμένους παρὰδῶ σοι δευτερίῳ. Eccles. 630.
- Δεύω, Ion. δυνέσκω, v. [madefacio, rigo,] to moisten, to water, to bathe. Ὁφθαλμοτέγκτω δέυετο πλημμυρίδι. Alcest. 185. SYN. Βρέχω, φυρῶ, μάλασσω.
- Δεύω, f. δυνήσω, et Δῶ, f. δέησω, v. [opus habeo, egeo, indigeo,] to want, to need. Βωμὸς ἐδυνήσθαι δαιτὸς εἴτης. Δ. 48. See also N. 786. and Phoen. 482. SYN. Ἐνδεύμαι, χρήζω, χρεῖα ἐστὶ, ἔργον ἐστὶ.
- Δέφω, v. [cutem abstraho,] see Δέρω.
- Δέχομαι, v. [accipio,] to take, to receive. Ὡς πνεῦμα καθάρων οὐρανοῦ δεξώμεθα. Helen. 866. SYN. Ἀποδέχομαι, λαμβάνω, αἰρῶ.
- Δεψέω, v. [mollio coriariorum more, depso,] properly, to steep hides, to soften or render pliant by handling or rubbing. Κηρὸν δεψήσας μελίηδεᾶ, μήτις ἀκούση. μ. 48. SYN. Ἐψέω, μάλάσσω, ἀπάλυνω.
- Δέω, f. δήσω, v. [ligo,] to tie, bind, confine. Δυσέξηνυστον ἔλκεται δεθείς. Hipp. 1232. SYN. Δεσμεύω, συνάπτω, ἀνάδεω.
- Δή, ¹ adv. [sane, profecto,] indeed, assuredly. Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα. A. 6.
- Δήγμα, ἄτος, τὸ, subst. [morsus,] a bite. Ἄλλ' οὖν ἂν ἐστὶ συγκύφαντον δήγμα. Plut. 885.
- Δηθᾶ, δην, δήρην, et Dor. δαρῶν, adv. [diu,] long, long ago. Ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἅπῃ πημάτ᾽ ἀσώχω. η. 152.
- Δῆθεν, ² adv. [scilicet, videlicet,] therefore, then, namely. Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τὰ χειργασμένα. Orest. 1314.
- Δηθύνω, v. [tardo, moror,] to delay, to tarry. Δηθύνειν· ὃ δ' ἄρ' αἰὲν ἀνούτατος ἦν διὰ μῆτιν. Apoll. 2. 75. SYN. Βραδύνω, διαμέλλω, χρονίζω, περὶ μιν.
- Δηῖαλωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bello captus,] taken by an enemy; plundered. Ὡς Τροία, δούρι καὶ πύρι δηῖαλωτῶν. Androm. 105. SYN. See Αἰχμαλωτός.
- Δηῖανειρά, as, ἡ, P. N. [Dejanira,] the wife of Hercules. Τὰν ἀμφίνεικῃ Δηῖανειραν αἰεί. Trach. 105. PHER. Ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη.
- Δηϊόπιτης, ου, ὁ, P. N. [Deiopites,] Τρῶες, ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊόπτην. Λ. 420.
- Δῆϊός, α, ὢν, adj. [hostilis, infectus,] hostile, raging, furious. Αἰθαλῶεν, πῆσαι δὲ πυρὸς δηϊοῦ ³ θυρετρά. B. 415. SYN. Ἐχθροδότης, ἐχθρός, πόλεμιός, δυσμενής.
- Δηϊότης, ἡ, subst. [pugna, bellum,] a fight, war. Ἀντίβιον μάχεσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι. Γ. 20. SYN. Μάχη, βόη, ὕσμινη, φύλοπις, χάρις, Ἄρης, αὐτή, κλῆρος. EPIITH. Λευγάλεα, κελᾶδεινῇ, ὀλοή.
- Δηῖώ, v. [igne et ferro vasto, caedo, caedem facio s. edo,] to ravage with hostile fire, to desolate, to rout, to slay. Χαλκῷ δηῖων· τῷ γὰρ Ζεὺς κύδος ὑπάζει. P. 566. SYN. Δηῶ, δῖώκω, φονεύω, ἐκπέρθω.
- Δηϊφύβος, ου, ὁ, P. N. [Deiphobus,] one of the sons of Priam. Δηϊφύβω εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρεῖα φωνήν. X. 227. EPIITH. Ὑπερηνόρεων, ἥρως, λευκασπίς, θεοειδής, θεοεικέλος, μετὰ φρονέων, Πριάμειδος.
- Δηκτήριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mordax,] keen, reproachful, annoying. Μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτῆριᾶ. Hec. 234.
- Δηλέομαι, v. [laedo, noceo, deleo,] to injure, to wound, to destroy. Ἐνθα κὲ σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμὲ λαῶν. E. 102. SYN. Βλάπτω, φθείρω.
- Δήλημα, ἄτος, τὸ, subst. [exitium, perniciēs,] injury, hurt, destruction. Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνέμοι χαλεποὶ, δηλήματ' ἀνην. μ. 286. SYN. Βλάβη, λύπη, ὀλέθρος, ἐξώλεια, ὀργή, λώβησις, φθορά.
- Δηλῆμων, ὄνος, adj. et subst. [(1) nocivus, (2) perniciēs,] (1) injurious to, (2) a destroyer. Εἰς Ἐχτρὸν βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων. σ. 84. SYN. Βλάβερὸς, ἀλτήρως, ὀλεθριὸς, λυμένων.
- Δηλιάς, ἄδος, ἡ, gentil. fem., belonging to Delos. Αἴμνας ἐπίβα τὰς Δηλιάδους. Ion 165.
- Δηλός, η, ὢν, adj. [manifestus, clarus,] manifest, clear, distinct. Πόλυ δ' ἄβρο-

¹ For the meaning of this participle, see Hoogeveen and Viger.

² Bis in Eurip. δῆθε. Electr. 268. 274.

³ η in δηῖος is scanned as one long syllable.

σὺν ἡ δῆλος ὄρασθαι. Orest. 344. SYN. Ἀριδὴλος, ἐμφάνης, ἐκδὴλος, ἐνδὴλος, φάνερὸς, ἐναργής, γνωστὸς, σαφής, ὁρατός.

Δῆλος, ου, ἡ, P. N. [Delus,] an island in the Ægean sea, anciently called Astertia, the centre of the Cyclades, and famed as the birth-place of Apollo and Diana. Δῆλος δὲ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ. 2. 162. EPIITH. Ἀμφιρὺτος, ἡνέμοεσσα, ἡγάθη, θυέεσσα, ἱερὰ, κράνη, ἀλπίλαγκτος, πλαγκτή.

Δηλῶν, v. [indico, manifestum reddo,] to make manifest, to show, to declare, to explain. Ἀλλ' ἐν βράχει σοι τὰμὰ δηλώσω κακά. Orest. 725. SYN. Ἀποδείκνυμι, ἐμφαίνω, φάνερῶ.

Δημᾶγωγέω, v. [populi gratiam capto, &c.] to lead, to flatter, to cajole the people. Νυνὶ δὲ δημᾶγωγεῖ. Ran. 422.

Δημᾶγωγία, as, ἡ, subst. [populi regimen,] government by the people. Ἡ δημᾶγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικῷ. Equit. 191.

Δημᾶγωγικός, ἡ, ὄν, adj. [popularis,] popular. Τὰ δ' ἄλλα σοι προῖσεστί δημᾶγωγικά. Equit. 217.

Δημακίδιον, ου, τὸ, subst. dimin. à δῆμος, [carus popellus,] dear little people. Ὡς δημακίδιον, καὶ πλεῖστα πάνουργα δέδρακώς. Equit. 823.

Δήμαρχος, ου, ὁ, subst. [magistratus plebis,] a tribune of the people. Δάκνει μὲ δήμαρχος τῖς ἐκ τῶν στρωμάτων. Nub. 37.

Δημεύω, v. [publico,] to confiscate, to vest in the people. Τίνος κλύοντες; ἡ δέδημευται κράτος; Cycl. 119.

Δημηγόρεω, v. [concior,] to harangue, to address the people. Δημηγόρήσει; b. Πᾶς μὲν οὖν ἀρισταῖ πον. Eccles. 111.

Δημηγόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [popularis,] popular. Ἀχάριστον ἡμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους. Hec. 254. SYN. Ἀγορητής, δημοχάριστης, κόπης, ἡδύλογος, ῥήτωρ.

Δημηλαΐστος, α, ὄν, et δημῆλατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [plebiscito in exilium actus,] exiled by the people. Οὐτὶν' ἐφ' αἵματι δημηλαΐτα. Æsch. Suppl. 7. See also 609. SYN. Δημόσιος, δήμιος.

Δημήτηρ, τέρως s. τρὸς, ἡ, P. N. [Ceres,] the fabled goddess of corn, and mother of Proserpine. Δημήτηρ ἐστίουχ' Ἐλευσίνος χθονός. Eur. Suppl. 1. SYN. Δηώ. EPIITH. Ἐὐπλοκάμος, ἡκυρόμος, ξανθή, σεμνή θεός, πυρόφθορος, καρπόποιος, ἀγλαόπαις, ἀγλαόκαρπος, πολὺκαρπος, πότνιᾶ, παμμήτωρ, πυρόφθορος, καλλιπλοκάμος, εὐστειφάνος, παμμήτειρα, εὐεάνος, διὰ θεάων.

Δημιδίων, ου, τὸ, dimin. à δῆμος, subst. [popellus, plebecula,] dear little people. Ἐξελθε δῆτά, Δημιδίων ὧ φίλτατον. Equit. 726.

Δημιζω, v. [populo sum addictus,] to court, or be devoted to, the people. Ἵπὸ τῶν αἰεὶ δημιζόντων, οὐκ οἶδ' ὅποι' ἐγὲν ἐκκλησῆσαι. Vesp. 697. EXP. Τῶν τὸν δῆμον ἀπατῶντων. SYN. Δημᾶγωγέω.

Δημιουργός, et δημιουργός, ου, ὁ, subst. [opifex, artifex,] a mechanic, an artisan, a magistrate. Οὐτὲ τί κηρύκων, οἱ δημιουργοὶ εἰσὶν. τ. 135. See also Pax 286. SYN. Ἐργάτης.

Δημιόπληθης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [opibus publicis abundans,] supplying public wealth. Κτήνη πρόσθε τὰ δημιόπληθῃ. Agam. 127.¹

Δημιόπρατος, η, ὄν, adj. [quod publicatur,] confiscated. Προὔτανεῖα, μετελλ', ἀγοράς, λίμενας, μισθοὺς καὶ δημιόπρατᾶ. Vesp. 657.

Δήμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. et (2) δήμιος, ου, ὁ, subst. [(1) publicus, (2) carnifex,] (1) of the people, public, common, (2) an executioner. Δήμιοι, οἱ κατ' ἀγωνίας εὐπρήσσεσκόν ἐκαστᾶ. θ. 259. SYN. (1) Δημόσιος, ἐνδημος, κοινός, (2) δημόκοινός, ῥαβδοῦχος, ὑπηρέτης.

Δημιουργικῶς, adv. [affabre,] in a workmanlike manner, cleverly. Ἀττά χρη ποιεῖν, ἐφεσπὺς φράζεῖ δημιουργικῶς. Pax 429.

Δημιβόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui bona populi devorat,] people-devouring. Δημιβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσεις. A. 231. SYN. Δημόφαγος.

Δημόγερον, οντός, ὁ, subst. [populi senior,] a senator. Εἰάτω δημόγεροντες ἐπὶ Σκαίῃσι πύλῃσιν. Γ. 149. SYN. Βουλευτής, γέρον, βουλευφόρος.

Δημόδοκος, ου, ὁ, P. N. [Demodocus.] Δημόδοκον' τῷ γάρ ῥα θεὸς περὶ δῶκεν αἰοδὴν. θ. 43. EPIITH. Θεῖος, αἰοδός.

¹ See Dr. Blomfield's Gloss.

- Δημόθροος, et contr. -ους, ου, ὁ et ἡ, adj. [vulgatus, popularis,] common, popular, notorious. Φήμη γὰρ μέντοι δημόθρους μέγα σθένει. Agam. 911.
- Δημόκων, ωντός, ὁ, P. N. [Democoon.] 'Ἄλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημόκωντά. Δ. 499.
- Δημόκρατέδμαι, v. [populi imperio servio,] to live under a popular government. Καὶ τοὺς δῆμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημοκράτουνται. Acharn. 640. PHR. Λέως κραίνει ἀνευ κλητῆρος.
- Δημόκρατία, as, ἡ, subst. [imperium popolare,] a constitution in which the government of the state is vested in the people, a republic, a democracy. Ὡς δημοκρατία, ταῦτά δ' ἄν' ἀνάσχετ' ἄ; Acharn. 618. SYN. Τὰ δημοσιᾶ, τὰ κοινὰ, δῆμος.
- Δημοκρατικός, ἡ, ὅν, adj. [ad democratiam pertinens,] democratical, like a friend to the people. α. Δημοκρατικὸν γὰρ αὐτ' ἔδρων. β. Τοῦτο μὲν εἰσὸν, ὃ τάν. Ran. 952.
- Δημοκραντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a populo ratus,] executed or ratified by the people. Δημοκράντου δ' ἄρας τῖνει χρῆς. Agam. 444.
- Δημόλευστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a populo lapidatus,] stoned by the people, effected by being publicly stoned. Φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει. Antig. 36. SYN. Δημορρύφης.
- Δημόλεων, ωντός, ὁ, P. N. [Demoleon,] the son of Antenor. Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ ὃ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημόλεοντά. Υ. 395.
- Δημοπίθηκος, ου, ὁ, subst. [qui simiam se exhibet erga populum vel fraudulentia vel adulatione,] ape of the people. Καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων. Ran. 1085.
- Δημοπρακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a populo factus vel decretus,] made or decreed by the people. Τοιάδε δημοπρακτός ἐκ πόλεως¹ μῖα. Æsch. Suppl. 939.
- Δημορρύφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [a populo jactatus,] scattered by the people. Δημορρύφεις, σάφ' ἴσθι, λευσίμους ἄρας. Agam. 1606.
- Δῆμος, ου, ὁ, subst. [populus, plebs,] the people, community, the common people. "Ὁν δ' αὖ δῆμον τ' ἀνδρά ἴδοι, βδδωντὰ τ' ἐφεύροι. B. 198. SYN. Λαός, λέως, ὄχλος, πλῆθος, οἱ πολλοί. EPITH. Ἐτεράλκης, κενεόφρων, εὐρύς, εὐμένης, εὐθυντὴς χθονός, προστάτης τοῦ βίου.
- Δημός, ου, ὁ, subst. [pinguedo, adeps,] fat. Δημόν ἐρεπτόμενοι ἐπὶ νεφρίδιον κείροντες. Φ. 204. SYN. Ἄλοιφή, πιμέλη, λίπος, στέαρ. EPITH. Ἀργής, πίων, δίπλαξ.
- Δημοσιεύω, v. [publico; rem publicam tracto,] to confiscate, to meddle with public affairs. 'Ἄλλ' ὃ πόνηρ, οὐ δημοσιεύων τυγχάνω. Acharn. 1029. SYN. Δημεύω.
- Δημοσιός, α, ὅν, adj. [publicus,] belonging to the people, public. Ἄκραν πρόσσισει δημοσιός ὦν, κλαυσέται. Lysistr. 436. et Apoll. 1. 783. SYN. Δημιός.
- Δημότης, ου, ὁ, et δημότις, ἰδός, ἡ, subst. [unus de populo, plebeius,] one of the people, a plebeian. Ἔχων ἀκλείστους τῷ θελοντὶ δημότῳ. Iph. A. 340. See also Theocr. 28. 22.
- Δημοτικός, ἡ, ὅν, et δημότερος, ἄ, ὅν, adj. [plebeius, popularis, popularis status amans,] plebeian, patriotic, republican. Δυσ μυριάδες τῶν δημότικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγώοις. Vesp. 709.
- Δημοῦχος, ου, ὁ, P. N. et (2) subst. [princeps, (3) adj. populo præsiciens,] (2) a president or guardian of the people, (3) ruling or protecting the people. Ἐν ταῖσδε ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς. Œ. C. 458.
- Δημόφάγος, ου, ὁ, adj. [qui populum devorat,] devouring the people. Δημόφάγον δὲ τυράνδον, ὅπως ἐθέλεις, κατὰ κλίνει. Theog. 1183. SYN. Δημόβροδος.
- Δημόχαριστής, οῦ, ὁ, adj. et subst. [qui populo gratificatur,] a flattering, artful demagogue. Κόπις, ἡδύλογος, δημόχαριστής. Hec. 132.
- Δημώματά, ων, τὰ, Dor. δαμώματά, subst. [carmina quæ publice cantantur,] patriotic songs, ballads. Χάρτων δαμώματ' ἀκαλλικόμων. Pax 798.

¹ Πόλεως is dissyll.

Δήν, adv. [diu,] long, long-lived. Δήν ἦν, ὅς ῥά θεοῖσιν ἐπουράνιοισιν ἐριζέειν. Z. 131. SYN. Δηρόν.

Δηναῖος, ἄ, ὄν, adj. [longævus, diuturnus,] long-lived, permanent, lasting. "Οὔτι μάλ' οὐ δηναῖος, ὅς ἀθανάτοισι μάχοιτο. E. 407. SYN. Δηρὸς, δῆνηκῆς, ἀθανάτος.

Δήνως, ἔος, τὸ, subst. [consilium, ars,] design, art, device. Πάντ' αὖ τοι ἐρέω δαδφύϊα δήνεα Κίρκης. κ. 289. SYN. Βουλῇ, βούλευμά. EPIITH. "Ηπίδν, δαδφύϊον, πᾶναϊδόν, πῶλνμῆχάνδν, πῶλντρῶπδν, σχῆτλῖδν.

Δηξίθυμὸς, ον, ὅ et ἡ, adj. [animum mordens,] heart-piercing. Δηξίθυμόν ἐρωτὸς ἀνθός. Agam. 720. SYN. Δακῆθυμὸς, ἀνίαρὸς, αἰνός.

Δήῳ, contr. a δηῶω, v. [hostiliter popular, vasto,] to ravage with hostile fire, to lay waste, to ravage. "Ὅπως δηῶσας καὶ κατακτείνας ἔμοδος. Heracl. 995. SYN. Ἀναίρεω, δαίω, κᾶκῶω, τέμνω.

Δηριᾶσθαι, f. ἀσθῆναι, et δηριῶμαι, f. ἰσθῆναι, v. [contendo, pugno,] to contend, to combat, to fight. Πανσώμεσθ' αἰσθῆναι μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ δηριᾶσθων. Φ. 467. See also Π. 756. P. 734. and Olymp. 13. 63. SYN. Μαχῶμαι, φιλονεικεῶ, ἐρίζω, ἀμιλλᾶσθαι, ἀγωνίζομαι.

Δῆρις, ἔως, et Ion. ῥός, ἡ, subst. [pugna, contentio,] contention, conflict. Υἱός θ' υἱόνος τ' ἀρετῆς περὶ δῆριν ἔχουσιν. ω. 514. SYN. Δᾶις, μάχη, ἀγων, ἐρις, νεῖκος. EPIITH. Ἀπειρεσία, ἀσχετός, αἰματώσεσά, ἀναιδής, ἀμείλιχος, ἀνὴνυτός, ἀπεχθής, ἐχθρὰ, κρᾶτερὰ οἰζῶν, οὐλομένη, σθένάρ' α.

Δηρὸς, ἄ, ὄν, et Dor. δαρὸς, adj. [diuturnus,] long, lasting. Et δηρόν et Dor. δαρὸν adv. [diu,] a long time. Αἰσχρόν τοι δηρόν τ' ἐμνεῖν, κενέον τ' ἐνεσθαι. B. 298.

Δηροβίος, longævus. Vid. Δαρὸβίος.

Δῆτ' α, adv. [quidem, tandem,] indeed, I pray. Ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δέλεις, ἀναξ; Hec. 816.

Δίω, fut. a δάω, v. [inveniam,] to be about to find out. Οἰκᾶδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ. I. 418.

Δηῶ, οὖς, ἡ. Vid. Δημήτηρ. Δηοὶ θυμωσάμενα. Helen. 1342.

Δία, ας, ἡ, P. N. [Dia,] the ancient name of Naxos. Διῇ ἐν ἀμφίρῳτῃ, Διδόνου μαρτυρήσιν. λ. 324.

Διᾶ, præp. cum gen. et acc. [per, propter,] though, by means of, on account of. Ἐλένην ἰδοιμ' διὰ κᾶλῶν γὰρ ὁμμάτων. Hec. 442.

Διάβαινω, f. βήσομαι, 2 a. ἐβην, et διάβάσκω, v. [trajicio, incedo,] to go through, to go across, to pass over, to stalk along. Χθόνιαν λίμνην διάβάντ' α. Alcest. 927. See also Aves 487. SYN. Διάπερᾶω, ὑπερβαίνω, μετὰχωρεῶ, διεμῖ, διέκειμῖ.

Διάβάλλω, et διάβάλλομαι, v. [(1) trajicio, (2) calumniator,] to pierce through, to calumniate. Κάγω πόλῖταις μὴ διαβληθῆσθαι. Heracl. 423. SYN. Διάβαινω, διάσῶω, αἰτῶμαι, λοιδορεῶ, ὑβρίζω, συκοφαντεῶ.

Διάβάσκω; vid. Διάβαινω.

Διάβήτης, ον, ὅ, subst. [circinus,] a pair of compasses. α. Ἐνθεὶς διάβήτην, μανθάνεις; β. Οὐ μανθάνω. Aves 1003.

Διάβιάζομαι, v. [per vim compello,] to force, to urge strenuously. Καὶ πρὸς σ' ἐπεσθαι διεβιάζομεσθ' α νῖν. Iph. Taur. 1365. SYN. Βιάζεσθαι, ἐξαναγκάζομαι.

Διάβδᾶω, f. ἦσω, v. [divulgo,] to proclaim. Διάβδᾶσω. Pers. 644. SYN. Περὶβδᾶω, κηρύσσω, κλητῶω.

Διάβδλη, ἡς, et διάβδλῖα, ας, ἡ, subst. [criminatio, obrectatio,] accusation, calumny, reproach. Εἰσαυτῆς ἐβλαψ', εἰτὰ διάβδλῖαις νεαῖς. Eur. Suppl. 417. See also Pyth. 2. 140. SYN. Λοιδόρια, αἰτῖαμα.

Διάβδρὸς, ον, ὅ et ἡ, adj. [(1) absumtus; (2) act. peredens,] (1) consumed; (2) devouring. Νύσφ καταστάζοντ' α διάβδρῳ πῶδ' α. Phil. 7.

Διάβδρῶχος, ον, ὅ et ἡ, adj. [madidus, uvidus,] drenched, bathed. Ἐνῆψαν, ἀφρῶ διάβδρῶχοι γένειάδ' α. Phoen. 1396. SYN. Ὑγρὸς, νύτρῶς.

Διάγᾶλνίζω, v. [sereno,] to make serene. Τῶν δ' εὐθὺς τὰ πρῶσωπ' α διέγᾶλνισεν. Equit. 643. SYN. See Γάλνῖα.

Διαγγέλλω, f. ἔλω, v. [annuncio,] to proclaim, to pronounce. "Ὅστις διαγ-

γείλειε τὰμ' εἶσω κᾶκᾶ. Helen. 435. SYN. Ἐξαγγέλλω, ἀπαγγέλλω, διαβῶω.

Διᾱγέλλω, ᾱσω, v. [derideo,] to deride, to mock. Οὗτος δ' ὁ δαίμων ὃ νῆδε, ὃν σὺ διᾱγέλλᾳς. Bacch. 272. SYN. Κατᾱγέλλω, χλευάζω, γεφυρίζω.

Διᾱγινώσκω, et διαγινῶμι, v. [pernosco, dignosco,] to know thoroughly, to discern, to determine, to decide. Καὶ ψῆφόν αἶρειν, καὶ διαγινῶναι δίκην. Eumen. 699. SYN. Γινώσκω, διακρίνω.

Διᾱγλαύσσω, [mico, renideo,] to shine. Ἐκ πῆρᾱτης ἀνίϋουσᾶ, διαγλαύσσουσὶ δ' ἄταρποι. Apoll. 1. 1280. SYN. Διαλάμπω, φωτίζω.

Διᾱγκωμί, v. Διαγινώσκω.

Διᾱγνωσις, ἔως, ἡ, subst. [dijudicatio; cognitio causæ,] decision, discernment. Τὸ γὰρ δᾱκνον σου τὴν διᾱγνωσὶν κρᾱτεῖ. Hipp. 693.

Διᾱγράφω, v. [describo, &c.] to describe, delineate, set down. Ὅτι περὶ τῆς ἄλαντος διᾱγέγραπται μοι δίκη. Nub. 774.

Διᾱγρῦνῶ, v. [insomnem noctem transigo,] to pass a sleepless night. Ἦδη πῶτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρῦνῆσα. Ran. 931. SYN. Ἀγρῦνῶ, διαγρηγῶρῶ.

Διᾱγω, f. ἔω, v. [(1) trajicio; (2) vitam dego,] to lead through, to conduct; to live. Οὐδεὶς ἄλϋπος τὸν βίον διηγᾶγεν. Eur. fr. Antiop. 39. 4. SYN.

Διαβαίνω, διατρίβω, διαβιῶω.

Διᾱγωνίζομαι, v. [certo ad extremam dimicationem, decerto,] to contend to the end, to combat, to dispute. Διᾱγωνίεσθ' ἐφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. Ran. 794. SYN. Ἀγωνίζομαι, ἀμιλλᾶμαι.

Διᾱδάζομαι, v. [distribuo, divido,] to distribute, to divide. Ἀθᾱνᾱτοῖς δ' δὲ τοῖσιν ἐν διεδάσσᾱτ' τιμάς. Hes. Theog. 881. SYN. see Δάζομαι.

Διᾱδάπτω, v. [dilacero,] to pierce through, to tear. Ἴθὺς ἐμεῦ ᾤσας, διὰ δὲ χρῶᾶ καλὸν ἐδαψᾶς. Φ. 398. SYN. Δάπτω, διέρχομαι, διακόπτω, τέμνω.

Διᾱδατέομαι, v. [dispertior,] to divide for oneself, to appropriate. Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντῶ. E. 158.

Διᾱδέκτωρ, ὄρος, ὁ, adj. [hæreditate acceptus,] hereditary. Διαδέκτωρᾶ πλοῦτῶν. Ion 481. SYN. Πάτρῶς, ἔγκληρῶς.

Διᾱδέρκω, et διαδέρκομαι, aor. διεδράκων, v. [perspicio,] to see through, to discern. Χρῦσῶν οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἡελίος περ. E. 344. SYN. See Θεᾱομαι, et Δέρκομαι.

Διᾱδέτῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [vinctus,] bound. Διαδέτοι δὲ γένῳν. Sept. Theb. 115. SYN. Δέτῶς, δέσμιῶς.

Διᾱδέχομαι, v. [excipio, succedo,] to succeed to another. Καὶ νῦν ἄπωθει διᾱδέδεγμένῃ πόνον. Trach. 30. SYN. Ἐκδέχομαι, παρᾱδέχομαι.

Διᾱδηλέομαι, v. [valde lædo,] to injure greatly, to tear asunder. Κνώδᾱλᾶ φωλεόντᾶ βρέφος διᾱδηλήσασθαι. Theocr. 24. 83. SYN. See Δηλέομαι, λυμαίνομαι, σίνῶμαι, βλάπτω.

Διᾱδιδράσκω, f. διᾱδιδράσσωμαι, v. [aufugio,] to escape. Νῆανίᾱς δ' οἴους σὺ, διᾱδεδρακῶτᾱς. Acharn. 601. SYN. Ἐκφεύγω, ἀπῶφεύγω, διᾱδύνω.

Διᾱδιδωμί, f. διᾱδώσω, v. [trado per manus, (hinc) doceo, &c.] to disseminate, to distribute, to teach. Καὶ διᾱδοῦναι νῶτῶν ἄκανθαν γ'. Troad. 117. SYN. Ἀνᾱδιδωμί, διασπείρω.

Διᾱδόχῃ, ἡς, ἡ, subst. [successio, quicquid fit per vices,] succession. Γένοιτ' ὃ, διᾱδοχαῖς ἀμείβονσαι χερσίν. Hec. 1141.

Διᾱδόχῶς, ου, ὁ et ἡ, subst. et adj. [successor, vicarius; auxiliars,] successor, substitute; alleviating. Θνητοῖς μεγίστων διᾱδόχοι μοχθημάτων. P. V. 473. SYN. Διαδεχᾱμένῶς.

Διᾱδρασιπύλλεται, ων, οἱ, subst. [qui reipublicæ munia subterfugiant,] those who decline to perform the offices of the staté. Εἰ γενναίους, καὶ τῆτρᾱπήχεις, καὶ μὴ διᾱδρασιπύλλετας. Ran. 1014.

Διᾱδρῶμῃ, ἡς, ἡ, subst. [discursus,] a running about, consternation, alarm. Διᾱδρῶμᾱν ὁμαίμῶνῆς. Sept. Theb. 344.

Διᾱδῶω, et διᾱδύνω, v. [subeo per medium, effugio,] to enter, to pass through,

- to escape. Πάντ' ἀπεφρακται, κούκ ἔστιν ὑπὸς οὐδ' εἰ σέρφω διὰδύναι. Vesp. 352. SYN. Δι᾿αφένγω, διὰβαίνω, ἀποσφένγω.
- Δι᾿αειδόμεναι, f. εἰσόμεναι, v. [(1) perspicior, exhibeo, (2) cognosco,] (1) to show oneself distinctly, (2) to put to trial, to ascertain. Ἀνδρῶν ἦν ἀρετὴν διὰεἰσεταῖ, αἱ κ' ἔμυν ἐνχοῖς. Θ. 535.
- Δι᾿αείδω, f. εἰσώ et εἰσόμεναι, v. [cantando decerto,] to contend with in singing. Ἰερὸν, ἀλλὰ γὰρ τοι δι᾿αείσομαι, ἔστ' κ' ἀπείρης. Theocr. 5. 22.
- Δι᾿αζάω, διαζώω, et Ion. διαζωέσκω, v. [omnem vitam transigo,] to live by means of, to maintain, to continue to the end of life. Ὁρθῶς διαζῆν τὸν βίον γνώμης μετὰ. Iph. A. 924. See Apoll. 1. 1074. SYN. Ζάω, βιόω, διαγω.
- Δι᾿αζεύγνυμι, f. ζεύξω, v. [disjungo,] to separate. Ἄλλ' οὐτὲ πῶλός, ἤτις ἂν διαζυγῇ.
- Δι᾿αζητέω, v. [excogito,] to examine thoroughly. Ποικίλους λόγους ἀνεῦρ' ἐν διεζητημένοις. Thesm. 438. SYN. Ἄναζητέω, ἀνακρίνω, ἐξετάζω.
- Δι᾿αῖμι, v. [perflo,] to blow through. Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπ'ἀλόχρ' οὐ δι᾿αῖσιν. Hes. Op. 517. SYN. Διέρχομαι, διαῖω.
- Δι᾿αθαίρω, v. [sulphure perfumo,] to purify or to fumigate with sulphur. Εἴ διεθέοισεν μετὰρ' ὀν, καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. χ. 494. SYN. Θυμιάω, ἐπιθυμιάω, καθάγίζω.
- Δι᾿αθήκη, ης, ἡ, subst. [foedus, pactum,] an agreement, a covenant, a will. Κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ δι᾿αθήκῃ. Vesp. 582. SYN. Σπονδὴ, συνθήκη.
- Δι᾿αθλίβω, v. [premo,] to oppress, to afflict. Κουφότερος τὸτ' ἦν πῶτ' ἀθλίβουσιν ἄνθρωποι. Call. Ep. 10. SYN. Ἐπιθλίβω, πνέζω.
- Δι᾿αθρέω, v. [perspicio, investigo,] to see through, to investigate, to observe. Κάτ' ἐντεῦθεν πρῶρατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους δι᾿αθρῆσαι. Equit. 543. SYN. Δι᾿αείδωμαι, αἰθρέω.
- Δι᾿αθρόπτω, v. [(1) diffingo, (2) deliciis frango,] (1) to break to pieces, to bruise; (2) to corrupt or render effeminate. Τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρύφεν ἔκπεσ' χειρὸς. Γ. 363. SYN. Διαρρήγνυμι, καταρρήγνυμι, διατρίβω, ἀλοῖω, συγκόπτω.
- Δι᾿αιθύσσω, v. [irruo,] to rush, to drive (as a gale.) Ἄλλ' ὅτ' ἄλλοιαι δι᾿αιθύσσουσιν αἶραι. Olymp. 7. ult. SYN. Αἰθύσσω, ἐπισκίπτω.
- Δι᾿αιμὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [sanguinolentus,] soaked in blood, bloody. Δι᾿αιμὸν δ' ὄνχ' αἰτῆμένα σπαραγμοῖς. Hec. 654. SYN. Δάφονος.
- Δι᾿αίνω, f. ἄνω, v. [humecto,] to moisten, to sprinkle, to bathe. Δι᾿αίνεσθ' ἐξ, Πέρ-σαι. Pers. 263. SYN. Βρέχω, ὑγραίνω, πλύνω.
- Δι᾿αἰρέσθαι, εως, ἡ, subst. [divisio,] division, distinguishing, reckoning. Τῷ μὴ δίκειν σέβοντες ἐν διαίρεσει. Eumen. 752. SYN. Νόμη, μέρισμός, δασμός.
- Δι᾿αίρετος, η, ὄν, adj. [quod dividi potest, divisus,] divisible, divided, distinct. Μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι. Trach. 166.
- Δι᾿αίρεω, v. [divido, distingo,] to separate, to divide, to distinguish. Ἦθρει διαίρων' τοῦ δὲ νεύοντος κάτω. Eur. Electr. 839. SYN. Διακόπτω, διαρρήγνυμι, διαμερίζω.
- Δι᾿άσσω, v. [cum impetu transeo,] to hasten across, to traverse. Δι᾿άσσει τὸν χρυσόμυτ'ραν. Œ. C. 209. SYN. Διατρέχω, δίηκω.
- Δι᾿αἰστῶ, v. [memoriam alicujus aboleo,] to erase, to obliterate, to destroy. Αὐτὴν δι᾿αἰστοῦσε. Trach. 883. SYN. Ἀἰστώ, ἀφανίζω.
- Δι᾿αἰτῶ, ης, ἡ, subst. [(1) vitæ ratio; (2) victus,] mode of living, living, livelihood. Ἀνδρῶν δι᾿αἰταν μανεί. Pyth. 1. 182. SYN. Βίος, βιότος, βιοτή.
- Δι᾿αἰτῶ, v. [(1) arbiter sum, adjudico; (2) in med. voc. vitam dego,] (1) to adjudge, to award, (2) to live, to spend one's life. Ὀλβίος, ὅστις παισὶ φίλημάτ'α κεινὰ δι᾿αἰτῶ. Theocr. 12. 34. SYN. (1) Βράβεύω, κρίνω, (2) διαζάω, διαγω, διατρίβω.
- Δι᾿ακάνάζω, f. ξω, v. [cum murmure infundo,] to pour in with a noise. Μῶν τὸν λαρυγγὰ δι᾿ακάναξ' σοι κἄλως; Cycl. 157.

Διάκωνιάζω, v. [sortior,] to allot, to appoint, to draw lots. Ἡ διάκωνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μείζω. Pax 1081.

Διάκῆάζω, f. ἄσω, v. [diffindo,] to cleave asunder. Πῦρ τ' εὖ ἰηῆσαι, διὰ τε ξυλὰ δανὰ κῆάσαι. o. 321. SYN. Διασχίζω, κῆάζω, διατέμνω.

Διάκειμαι, f. κείσθαι, v. [dispositus sum,] to be disposed, to behave, to be situated. Ἀρθρων κλίσθως, ὡς διακεῖμαι. Troad. 113. SYN. Πάσχω, ἔχω.

Διάκείρω, f. κερῶ et κέρσω, v. [detondeo, rescindo,] to shear, to crop off, to frustrate. Πειράτω διακέρσαι ἔμὸν ἔπος. O. 8. SYN. Ἀποκείρω, κείρω, ἀναιρῶ, ἀντρέπω.

Διάκένῃς, adv. [frustra,] in vain, to no purpose. Πνεῦμά διακένῃς ἀρά. Troad. 753. SYN. Ἀῤῥως, ἄλλως, μάτην.

Διάκερματίζω, v. [in minutas partes seco, moneta permuto,] to cut into small pieces, to mince, to get change for. Ἐλθὼν διεκερματίξεν ἐν τοῖς ἰχθύσι. Vesp. 789. SYN. Κερματίζω, διαθρύπτω.

Διάκινῶ, v. [permovéo, invito,] to actuate, to stir up, to excite, to sift. Καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀπὸπειρῶ. Nub. 477. SYN. Κινῶ, ἔξορμῶ.

Διάκλαῶ, f. ἄσω, [frango, confringo,] to break to pieces, to cut through, to snap asunder. Διακλάσας· ἀνέμωλιά γάρ μοι ὄπηδεῖ. E. 214. SYN. Θραύω, ἀποθραύω, διαθρύπτω.

Διάκληρῶ, v. [sorte distribuo,] to distribute or appoint by lot. Ὡς ἐφ' ἐκάστη διέκληρῶσεν. Æsch. Suppl. 975. SYN. Ἀποκληρῶ, διάκωνιάζω, λαγχάνω.

Διάκλύζω, v. [alluo,] to wash. Κάτ' ἄντρ', ἃ πόντος νοτίδι διακλύζει μέλας. Iph. T. 107.

Διάκναίω, v. [contero, perdo, corrumpto,] to gnaw through, to goad, to annoy, to irritate, to corrupt. Ψυχὴν ἤλθεν διακναῖσαι. Heracl. 297. SYN. Διαφθείρω, κᾰκύνω, λωβᾶσθαι, μαιίνω, τήκω, ἁμαρτῶ.

Διάκοιράνῶ, v. [regis more oheo,] to give orders, to marshal. Γυνὴ λάβη κᾰμάτος πόλεως διακοιράνεοντά. Δ. 230. SYN. Κοιράνῶ, διατάσσω, διέπω, διέρχομαι, δῖκοσμέω.

Διακονῶ, v. [famulor, ministrum ago,] to minister, to wait upon. Διακονεῖσθαι· γαστρὶ μὲν τὰ σύμφυρά. Phil. 287. SYN. Ἀμφιπόλεῦν, δουλεύω, θεράπευω, ὑπουργέω, ὑπηρετέω.

Διακονικός, ἢ, ὄν, adj. [promptus ad exsequendum ministerium,] prompt to supply, serviceable. Ἴν' εὐθὺς διακονικός εἶναι δοκῇς. Plut. 1171.

Διάκονός, ον, ὁ, subst. [famulus; inprimis, qui cibos ministrat,] an attendant, a minister. Ὅρνιν, ἵν' ἀκολουθοῦν διάκονόν τ' ἔχοι. Av. 73. SYN. Ἀμφιπόλος, διάκτωρ, παῖς, ὑπηρετής.

Διακόπτω, v. [discindo,] to cut asunder, to separate. Διακοπτῆ, μήτῃ μίσγε. Anacr. 28. 15. SYN. Κόπτω, ἀνασχίζω, διαρρήγνυμι.

Διακόρεῦν, v. [stupro,] to deflower, to violate. Ὅσπερ μὲ διεκόρευσεν οὐσᾶν ἐπτεῖν. Thesm. 487. SYN. Διαφθείρω, καταισχύνω.

Διακορκόρῳγῶ, v. [strepitum edere cogo,] to cause to rumble, to shake with a rumbling noise. Τὴν γαστέρά, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκόρῳγησέ. Nub. 386. SYN. Κορκόρῳγῶ, ἡχῶ.

Διακοσμέω, v. [divido, dispono, ordino, rego,] to divide, to arrange, to marshal. Ἡμεῖς δ' ἐς δέκαδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί. B. 126.

Διακράζω, v. [clamo,] to cry out. Πόρνοισι καὶ βάλανέυσι διαλέκρᾰγεναι. Equit. 1403. SYN. Κράζω, διάβῶω, ἀνέκλάζω.

Διακρηνῶ, v. [e fonte refundo,] to pour forth from a pipe, to pour fresh. Οἷον δὴ τὸκᾰ πῶμά διεκρηνώσᾰτῃ, Νύμφαι. Theocr. 7. 154.

Διακρίδδον, adv. [(1) præcipue, eximie, (2) discrete, distincte,] chiefly, preferably, decidedly. Κάρτεῖ τε σθένεῖ τῇ διακρίδδον εἶναι ἀριστός. O. 108.

Διακρίνω, v. [secerno, discerno, &c.] to separate, to distinguish, to discern. Καὶ κ' ἀλᾰός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα. O. 195. SYN. Διόριζω, διαίρῶ, ἀφορίζω, ἀνακρίνω.

- Διάκρισις, ἔως, ἡ, subst. [discretio, dijudicatio,] decision, determination. Δείρ' ἔχεν, ἣ τέλειτοῦ διάκρισις Ἀλκίνοιο. Apoll. 4. 1169. SYN. Γνώμη, ψήφος.
- Διάκροτέω, v. [subagito,] "Ἀπαντῆς αὐτὴν διέκροτήσῃ" ἐν μέρει. Cycl. 179.
- Διακτορία, as, ἡ, subst. [ministerium,] the office of a herald, ministry. Λύχνον ἀπαγγέλλοντᾶ διακτορίην Ἀφροδίτης. Musæ. 6. SYN. Ἀγγελία, δούλευμᾶ.
- Διάκτορος, ου, ὁ, subst. [(1) minister, (2) nuncius, epith. Mercurii,] a servant, a messenger, an interpreter. Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτορῷ Ἀργειφόντη. B. 103. SYN. Διάκονος, ἀγγέλός.
- Διακωλύω, v. [impedio, prohibeo,] to hinder, to prevent. Μορὸν Ἀδμήτου διακωλύσαι. Alcest. 33. SYN. Κωλύω, ἐπέχω.
- Διάλαγχάνω, 2. a. ἐλάχον, v. [sortito divido,] to decide by lot. Θεκῶ σιδήρῳ δῶμά διαλάχῃν τὸδε. Phœn. 66. SYN. Διακληρῶ, διαμέριζομαι.
- Διάλακew, v. [cum sonitu dissilio,] to burst asunder with a noise, to explode. Εἴτ' ἐξαίφνης διάλακήσασα πρὸς αὐτῷ. Nub. 409. SYN. Διαρρήγνυμι.
- Διάλαλέω, v. [colloquor,] to converse with. "Ἄκου, Ὀδυσσεῦ, διαλάλησόμεν τί σοι. Cycl. 174.
- Διάλαμβάνω, f. λήψομαι, v. [divido, distribuo, distinguo,] to separate, to divide, to distinguish. Πῶς οὖν τις αὐτὰ διαλάβων ὀρθῶς κρίνει; Eur. Electr. 373.
- Διάλάμπω, v. [illucesco,] to shine through or abroad. Ἐγρηγορεῖσάν, ἔως διέλαμψεν ἡμέρα. Plut. 744. SYN. Ἐκλάμπω, ἐπιδάμπω, διαφαίνομαι.
- Διαλγής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [qui perdolet, luctificus,] grievous, sorrowful. Διαλγῆς ἅτα διάφerei τὸν αἰ-τιόν. Choeph. 62. SYN. Γοερὸς, βαρῦπενθής, βαρῦαλγής.
- Διάλέγω, v. [deligo,] to choose, to distinguish, to ascertain. Τὴν μὲν γὰρ πρώτην, διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν. Lysistr. 720. SYN. Διακρίνω, διδρίζω.
- Διάλεγμαι, v. [loquor, dissero,] to speak, to converse with, to reason. Ἄλλᾳ τῇ μοι ταῦτᾶ φίλος διέλέξατο θυμός; A. 407. SYN. Ἀγορεύω, ἀκριβυλόγέομαι.
- Διάλείχω, v. [lingo,] to lick clean. Ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας. Vesp. 899.
- Διάλεξις, ἔως, ἡ, subst. [sermocinatio,] elocution, converse. Αἵπερ γνώμην, καὶ διαλέξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσιν. Nub. 316. SYN. Διατρίβη, ὁμίλια, ῥήσις, λέσχη, ὁρισμός.
- Διάλεπτολόγεσθαι, v. [argute dissero,] to argue with subtlety. Διαλεπτολόγουμαι ταῖς δόκοις τῆς οἰκίας. Nub. 1498. SYN. Διαλέγομαι.
- Διάλεπτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pertenuis,] very slender. Διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνύην. Nub. 16. SYN. Λεπτός.
- Διάλλαγή, ἡς, ἡ, et διάλλαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [reconciliatio,] reconciliation, interposition, mediation. Καὶ δυσλῆτους ἔχουσᾶ τὰς διαλλάγας. Phœn. 386. See also Helen. 585. SYN. Εἰρήνη, συναλλάγή, φίλια, μετᾶβολή.
- Διαλλακτής, οὔ, et διαλλακτήρ, ἡρὸς, ὁ, subst. [reconciliator,] a reconciler. Θεῶν γένοιτο, καὶ διαλλακτῆς κᾶκων. Phœn. 478. See Sept. Theb. 909.
- Διαλλάσσω, f. ξω, v. [(1) muto, (2) reconcilio,] to exchange, to reconcile. Ἄλλον διαλλάξαντᾶ τοῖς κάτω νεκρόν. Alcest. 14. SYN. Ἀλλάσσω, συναλλάσσω, μεταλλάσσω.
- Διάλυμαίνομαι, v. [(1) noceo, (2) dilanio,] to injure, to dishonor, to mangle. Χρησμοῖς ἀδίκους διέλυνμάνθη. Hipp. 1346. SYN. Βλάπτω, δάπτω.
- Διάλυσις, ἔως, ἡ, subst. [dissolutio,] dissolution, the putting an end to, the termination. Ἄλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδ' ἐξ ἀλύσις κᾶκων. Phœn. 448. SYN. Διαλάγη, ἐκλύσις.
- Διέλυνω, f. ὕσω, v. [dissolvo,] to dissolve, to unfasten, to dismiss. Νείκους τὲ διαλύεσθῃ. b. Πείθεσθαι χρῆών. Orest. 1696. SYN. Λύω, ἐκλύω, κατὰλύω, διαλλάσσω.
- Διαλφίτω, v. [farina oppleo,] to fill entirely with meal. Διαλφίτῳ σου κύκλῳ τὴν κάρδυπον. Nub. 669.
- Διαμάθινω, v. [in cinerem redigo,] to reduce to ashes. Πόλιν διημαθύνεν Ἀργεῖον δακός. Agam. 797. SYN. Ἀμαθύνω, q. v.

- Διᾶμάττω, f. ξω, v. [subigo, pinso,] to knead, to bake. "Ον διᾶμάττειν οὐ κωλύει. Av. 463. SYN. Ἀνᾶμάττω, διᾶπλάττω.
- Διᾶμάχῃμαι, f. μάχεσθαι vel μάχοῦμαι, v. [depugno,] to fight against, to combat with. Τηνδὶ δεδιότῃ, μὴ δὲ διᾶμάχοῦμεθᾶ. Plut. 448. SYN. Μάχῃμαι, ἀνθίσταμαι, ἀντιφέρῃμαι, ἀντίμαχῃμαι, ἀντέχω, διαγωνίζῃμαι, ἀνταγωνίζῃμαι, ἐναντιόῃμαι, ἰσχυρίζῃμαι.
- Διᾶμᾶω, v. [demeto, discindo,] to cut asunder with a sickle, to tear off or asunder. Ἀντικρὺν δὲ παρὰ λαπαρὴν διᾶμῃσε χιτῶνά. Γ. 359. SYN. Ἀμᾶω,¹ ἀποτέμνω, διασχίζω, ἀποθέρπζω.
- Διᾶμῃθῆμι, v. [dimitto e manibus,] to dismiss, to leave to, to throw aside, to neglect. Τῷ δαὶ πατρῷαν διᾶμῃθῃς τιμωρίαν; Eur. Electr. 978. See Ἀφῃμι.
- Διᾶμείβω, f. ψω, v. [commuto,] to change one place for another, to pass through. Εὐρώπας διᾶμείψας. Iph. T. 400. SYN. Μετάβάλλω, ἐπαναλλάττω.
- Διᾶμελεῖσσι, adv. [membratim,] limb by limb, in pieces. Τοὺς δὲ διαμελεῖσσι τᾶμων ὠπλίσσᾳτο δόρπον. ι. 291.
- Διᾶμέτρῃω, v. [dimetior,] to measure out. Χῶρον μὲν πρῶτον διᾶμέτρῃον, αὐτὰρ ἐπειτᾶ. Γ. 315. SYN. Ἀνᾶμέτρῃω, διαίρῃω, διατάττω.
- Διᾶμέτρητός, ἡ, ὄν, adj. [dimensus,] measured. Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διᾶμέτρητῷ ἐνὶ χώρῳ. Γ. 344.
- Διᾶμέτρος, ον, ἡ, (sc. γραμμή.) subst. [diametrus,] a measure across, a diameter. Καὶ διᾶμέτρον, καὶ σφῆνᾶς. Ran. 799.
- Διᾶμυρίζω, v. [femora diduco s. divarico,] to divide or part the thighs. Ἐγὼ διᾶμυρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως. Aves 669.
- Διᾶμυχαῖνᾶμαι, v.¹ [fabricor, machinor,] to contrive, to discover. Διᾶμυχαῖνᾶσθαι θ', ὅπως. Equit. 917.
- Διᾶμύνῃμαι, v. [exili s. flebili voce cantillo,] to sing with a lamentable or whining voice. Μύρμηκός ἀτράπους, ἢ τὶ διᾶμύνῃται; Thesm. 100. SYN. Μινύρίζω, θρηνῃω.
- Διᾶμοιράω, v. [divido, dispartior,] to tear to pieces, to mangle, to deal out. Λόγχας ἐράμαι διᾶμοιράσαι. Hipp. 1373. SYN. Διᾶδάτῃμαι, διαίρῃω, μερίζω.
- Διαμπαῖ, adv. [(1) penitus, (2) semper, (3) utrinque,] right through, entirely, always, on both sides. Φοινεύουσα δαίμων διαμπαῖ. Bacch. 982. SYN. Διᾶπαντός, πάντως, διηλεκῶς.
- Διαμπερές, adv. [penitus, perpetuo,] quite through, entirely, ever. Ὡς ἐνὲ Κεφαλλῇ, εἴθε σου διαμπερές. Philoct. 791. SYN. Πάντη, παντέλως, τέλεως.
- Διαμυθολόγῃω, v. [enarro, eloquor,] to relate, to tell, to record. Γλώσσᾳ διᾶμυθολόγησε. P. V. 915. SYN. Διᾶλέγῃμαι, διέξειμι.
- Διαμυλλαίνω, v. [labra distorqueo,] to turn the mouth awry, to distort. Οὗτος δὲ διᾶμυλλαινῇ, ὡς δὴ δεξιός. Vesp. 1315.
- Διαμυφιδίος, ον, ὁ et ἡ, adj. [seorsum positus, diversus, discrepans,] very different. Τὸ διαμυφιδίον. P. V. 570.
- Διάνδιχα, adv. [bifariam, ex duobus alter,] in two ways, one of two things only. Στήθεσιν λαοίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. A. 189.
- Διᾶνέμω, v. [divido, distribuo,] to divide, to distribute. Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλάβειε πάλιν, διᾶνείμειν τ' ἴσον αὐτόν. Plut. 510. SYN. Ἀπομείρῃμαι, διᾶδιδῃμι.
- Διᾶνευμά, ἄτος, τὸ, subst. [nutatio,] a beckoning. Διᾶνεύματᾶ Χάρτων. Thesm. 122.
- Διᾶνίσσῃμαι, v. [transeo,] to pass through. Λεπτοῦ διᾶνίσσῃμενόν. Pyth. 12. 44.
- Διᾶνῃσθῃμαι, v. [mente agito, paro,] to turn over in the mind, to think, to design, to intend. α. Σὺ δ' οὐ κατὰθεῖναι διᾶνῃσθαι; β. Φυλάξῃμαι. Eccles. 769. SYN. Αἰσθᾶνῃμαί, διαγινώσκω.
- Διᾶνοιᾶ, as, ἡ, subst. [mens,] mind, thought, sense. Ἀγαθὴ διᾶνοιᾶ πόλιταις. Eumen. 1011. SYN. Νόημα, ἐπινόια, γνώμη, λόγισμός, αἴσθησις, θυμός, φρήν, νόος, πρᾶνιδῃς.
- Διᾶναιτός, α, ὄν, adj. [ex adverso penetrans,] penetrating through, fatal.

¹ See the note at Ἀμᾶω.

Διανταῖος ἐτύπεν ὄδυνα μέ. Ion 766.

Διαντλέω, v. [exhaurio, velut sentinam exantlo, perfero,] to endure, to sustain. Μάκρας διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας. Herc. F. 1365. SYN. Ἄπαντλέω, ἀν-ἄτλημι, ἀνᾶμένω.

Διᾶνῶω et διᾶνῶτω, v. [perficio,] to finish, to bring to an end. Διᾶύλους ἱππίους διήνυσε. Eur. Electr. 825. SYN. Ἄνῶω, ἀπεργάζομαι, τελειῶω, κατεργάζομαι.

Διαξαίνω, v. [carmino, distraho,] to card, to tear asunder, to distract. Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτίλαι. Lysistr. 578. SYN. Διαλύω, ξαίνω, θλίβω, ἀναιρέω, διακόπτω.

Διαξιφίζομαι, v. [digladior,] to attack with the sword. Σε γάρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαρᾶθωνι. Equit. 781. SYN. Πόλεμῶω, διαμάχομαι.

Διαπᾶλαιώ, v. [collector,] to contend, to struggle. Ἀλλὰ διεπᾶλαιὸν αὐθις. Equit. 572.

Διᾶπάλλω, v. [sortior,] to fix by lot, to allot. Χθονᾶ ναίειν διᾶπῆλας. Sept. Theb. 738. SYN. Πάλλω, διακληρῶω.

Διαπᾶλύνω, v. [in partes minutas disseco,] to dash to pieces. Ξανθὸν δὲ κρατὶ διεπᾶλυνε, καὶ ῥαφάς. Phœn. 1176.

Διάπαττάλευω, v. [distendo clavis seu paxillis affixum,] to stretch on stakes fixed in the ground, to peg down. Διάπαττάλευθήσει χαμαί. Equit. 371. SYN. Ἐκτείνω.

Διάπεινάω, v. [valde esurio,] to be very hungry, to starve. Πῶς ἐχέτε; διαπεινᾶμες αἰεὶ ποττὸ πῦρ. Acharn. 751.

Διάπειρά, as, ἡ, subst. [experientia,] a trial, experience. Λόγον διᾶπειρά τοι. Olymp. 4. 29. SYN. Ἐμπειρία, πεῖρα, βᾶσανός, κίνδυνός.

Διάπειρω, v. [transadigo,] to pierce through. Σφύρων σίδηρᾶ κέντρα διᾶπείρας μέσων. Phœn. 26. SYN. Πείρω, ἀναπείρω, ἐμπέρονᾶω.

Διαπέραίνω, v. [ad finem perduco,] to bring to an end, to finish. Μενελαέ, φέρε δὴ, διαπέρανωμεν λόγους. Androm. 333. SYN. Τελειῶω, ἀπεργάζομαι.

Διαπείραιω, et διαπέρᾶω, f. ἄσω, v. [(1) trajicio, (2) e vagina stringo,] (1) to convey across, to pass over, (2) to unsheath. Κόλῳ ἐρυστὰ διεπείραιώθη ξίφη. Aj. Fl. 730. See also Andr. 1248. SYN. Διαβαίνω, διάγω, διέρχομαι, ἐκπέρᾶω.

Διαπέρθω et διαπορθέω, v. [devasto, everto,] to plunder, to waste, to demolish. Ὑμῖν ἀθανάτησιν, διαπραθῆειν τὸδὲ ἄστυ. H. 32. See also Helen. 111. SYN. Ἀνατρέπειω, αἰστώω, δηῶω.

Διαπέραζω, et διαπτεράννυμι, f. ἄσω, v. [pando, aperio,] to expand, to open. Ὅσον διαπτεράσας ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον. Lysistr. 732.

Διαπείθωμαι, poet. pro διαπυνθάνωμαι, v. [perscrutor, exquiro,] to ask or inquire thoroughly. Γνώσει δὲ χρόνῳ διαπυνθόμενός. Agam. 808. SYN. Ἀναζητέω, ἀνακρίνω, διαπυνθάνωμαι.

Διαπιαίνω, v. [pinguefacio, sagino,] to fatten thoroughly. Μήλων χιλιάδες, βότῳ διᾶπιανθεῖσαι. Theocr. 16. 91. SYN. Πιαίνω, λιπαίνω.

Διαπίπτω, v. [elabor, quasi e manibus,] to fall asunder, to fall away, to escape. Διαπείσοιμι παντᾶχῃ. Equit. 692. SYN. Διόλισθαίνω, ὑπεκφεύγω, ἀποτρυχᾶνω.

Διαπλέκω, f. ξω, v. [intertexto, contexo,] to entwine, to interweave, to spend. Διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸλοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω. Aves 755. SYN. Ἐμπλέκω, συμπλέκω.

Διαπλήσσω, f. ξω, v. [ictu perfringo, diffindo,] to dash to pieces. Πίπτον τὰς μὲν ἔπειτᾶ διαπλήσσουντες Ἄχαιοί. Ψ. 120.

Διαπλόος, ου, ὁ, adj. et subst. [(1) huc et illic delatus, (2) trajectory, transmissio,] (1) sailing about, (2) sailing across, passage. Καὶ πάννυχοὶ δὴ διαπλόον καθίστασθαι. Pers. 382.

Διαπλώω, v. [navigationem conficio, navigo,] to sail across, to navigate. Κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων. Call. 4. 288. SYN. Διαπλέω, διαβαίνω, διέρχομαι.

Διαπόντιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui per mare fertur, transmarinus,] across the sea. Πλησοῦμαι κήγων διαπόντιος, οὐτὲ κακιστός. Theocr. 14. 55.

Διαπορθέω; vid. Διαπέρθω.

Διαπράττω, v. [(1) perficio, conficio; (2) transigo cum aliquo,] to finish, to

execute, to kill, to treat with. Πλουτοῦσῃ, διαπράττουσῃ, νικῶσιν δίκας. Equit.

93. SYN. Ἀπεργάζομαι, κάτεργάζομαι.

Διάπρεπής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [eximius,] distinguished, conspicuous. Ἴδεῖν μέγιστη, διάπρεπής τε τὴν θεάν. Iph. A. 1487. SYN. Ἐξοχος, ὑπερόχος, ἐξαίρετος, ἑκκρίτος, ἐκδηλός, ἐπισημὸς.

Διάπρεπω, v. [conspicuus sum, excello,] to be distinguished, to excel, to surpass. Ἦρ' ἄρ' ἀνὰ πάντων διάπρεπεις ἀψυχῆ. Alcest. 658. SYN. Μετ' ἀπρεπω, διάφερω, προέχω, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερνηδρέω.

Διάπριω, v. [serra disseco,] to saw asunder. Πόσον δίδως διήρ'; b. ei διάπρισθεῖεν διχᾶ. Pax 1262. SYN. Ἐμπρίω, διατέμνω.

Διάπρυστος, α, ὄν, adj. [(1) late porrectus; (2) clarus, late sonans,] clear, loud, wide-spreading, far extended. Κροτάλᾳ δὲ Βρομίᾳ διάπρυστον. Helen. 1307. SYN. Αὐδήεις, διατῶρος.

Διαπτόω, et poet. διαπτοίω, v. [perterrefacio,] to alarm, to terrify. Ὡς εἰπὼν, ἐπέεσσι διεπτοίησεν γυναικᾶς. σ. 339. SYN. Προέω, ἐκδειματῶ, ἐκπλήττω, κατὰπλήττω.

Διαπτύσσω, ξω, v. [evolvere, explico,] to unfold, to spread out, to explain. Οὔτοι διαπτυχθέντες, ὥφθησαν κακοί. Antig. 709. SYN. Ἀναπτύσσω, διοίγω, διασάφω, φανερῶ, ἐξάπλω.

Διαπτύχη, ἡς, ἡ, subst. [volumen,] a fold. Δεχόμεναι πᾶρεις δὲ γραμμάτων διαπτύχας. Iph. T. 794.

Διάπυρρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [igne excandefactus,] ignited, fiery. Διάπυρρος δ' ἐστὶν κἄλως. Cycl. 626. SYN. Ἐμπύρρος, θερμός.

Διάπυρρῶ, v. [accendo, comburo,] to kindle, to set on fire, or reduce to ashes. Κακῶς γὰρ ἂν Τροίαν γέ διεπύρρωσάμην. Cycl. 690. SYN. Διᾶκαίω, κατὰίθω.

Διάραινω, et διαρραίνω, v. [respergo,] to shed, to sprinkle all over. Κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου πύου. Trach. 14.

Διᾶριθμέω, v. [dinumero,] to enumerate. Ψήφους διᾶριθμησέ Παλλὰς ὦλεν. Iph. T. 967. SYN. Κατὰριθμέω, κατὰλέγω, διαλογίζομαι.

Διαρκέω, f. ἔσω, v. [sufficientes vires habeo, sufficio, sustineo,] to be sufficient or equal to, to resist, to hold out, to prevail. Βουλαὶ δ' ἅπιοι Λαίου διήρκεσαν. Sept. Theb. 842. SYN. Ἀρκέω, ἐξαρκέω, ἐπαρκέω, βόηθω.

Διαρμόζω, v. [disjūngo,] to tear asunder, to rend. Διαρμόσας ἀποπρὸ δεσποίνης. Orest. 1452. SYN. Ἀποξεύγνυμι, ἀποσπᾶω, χωρίζω.

Διαρπάζω, f. ἄσω et ἄζω, v. [diripio, discerpo,] to snatch away by force, to plunder, to tear. Αἰψὰ διαρπάζουσιν ἀνάλκιδά θυμὸν ἐχούσας. Π. 355. SYN. Συναρπάζω, διασπᾶω, διασπαράσσω, ἀναρπάζω.

Διάρραίω, v. [vasto, destruo,] to break to pieces, to shatter, to destroy utterly. Νῆα διαρραίουσι, θεῶν ἀεκητὶ ἀνάκτων; μ. 290. SYN. Διᾶπέρθω, διᾶισσῶ, διαφθείρω.

Διάρρῶ, f. ῥεύσθαι, v. [perfluo,] to flow through, to vanish. Χάρις διαρρῆι, καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται. Aj. Fl. 1266. SYN. Κατάρρῶ, διᾶλῶμαι, διαφθείρῶμαι, ἔρρω.

Διάρρηγνυμι, v. [diffingo,] to tear asunder, to rend, to burst. Πλευρὰν διαρρήξαντ' ἄνδρες φασγάνῳ. Aj. Fl. 834. SYN. Ἀναρρήγνυμι, συντρίβω, σχίζω.

Διάρρίπτω, διαρρίπτῶ, et διαρρίπτάσκω, v. [disjicio, trajicio,] to toss about, to scatter, to hurl. Γράφων διαρρίπτοιμι; βέλτιον πᾶσι. Thesm. 773. See also Vesp. 59. et I. 575. SYN. Διασκεδάννυμι, ἀπορρίπτω, κατὰβάλλω, ἐκτίνασσω.

Διάρροῖ, ἡς, ἡ, subst. [meatus, canalis animæ,] a passage through, a channel, the windpipe. Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρρόας. Hec. 565.

Διάρρόθῶ, v. [cum strepitu excito,] to cause to spread like the noise of a torrent. Θεῖσαι, διέρρόθῃσ' ἀψυχὸν κἄκην. Sept. Theb. 176.

Διάρροίεω, v. [cum stridore ruo s. transfigo,] to rush or pierce with a whizzing noise, to penetrate. Στέρνων διέρροίεσεν ἐκνήσκων δ' ὁ θῆρ. Trach. 568. SYN. Διᾶπέρω.

Διαρρύδην, adv. [ita ut diffluat seu diluatur. Vid. Doctiss. Blomf. in l. c.] in streams. Τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρύδαν. Choeph. 61.

- Διαρρέω, vel potius Διαρρέω, (q. v.) v. [diffuso,] to flow away, to waste away, to decay. Ἴν' ἐξέλῃς με, πρὶν διερρέωκεναι. Vesp. 1156.
- Διαρρώξ, ὠγός, ὁ et ἡ, adj. [disruptus,] broken asunder, rifled. Ἦν τις διαρρώξ κυμάτων πολλῷ σάλῳ. Iph. T. 262. SYN. Ἀπορρώξ.
- Διαρτᾶμew, v. [in frusta concido,] to cut into small pieces, to tear asunder, to devour. Διαρτᾶμήσει σώματός μεγα ῥᾶκος. P. V. 1059.
- Διασάλακωνίζω, v. [lascivum ago,] to play the wanton, to move lasciviously. Ὡδὶ πρόβας, τρυφῆρόν τι διασάλακωνίσον. Vesp. 1169. SYN. Ἀβρύνομαι, διαθρύπτομαι.
- Διασάφew, v. [manifesto, clare explico,] to explain distinctly, to prove. Οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' οὐσας κενάς; Phæn. 409. SYN. Φᾶνερῶ, δηλῶ.
- Διασημός, ου, ὁ et ἡ, adj. [illustris, eximius,] very plain, distinguished, illustrious. Διασημὰ γὰρ θροεῖ. Philoct. 212. SYN. Ἐπίσημός, λαμπρός, φᾶνερός.
- Διασιᾶ, ων, τὰ, subst. [festum in honorem Jovis Milichii Athenis,] a festival in honor of Ζεὺς Μελίχιος. "Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξιδᾶ. Nub. 864.
- Διασιγάομαι, f. σιγήσμαι, v. [reticeo,] to pass over in silence. Διασιγάσμαι αὐτοῦ μῦθον. Olymp. 13. 130.
- Διασίωπαω, v. [conticesco,] to keep silent or secret. Ἐμελλε δ' αὐτὰ, διασίωπήσας ἀναξ. Ion 1566.
- Διασκαίρω, v. [persulto,] to bound along. Ἀπλέτοῖ, ὕγρα κέλευθα διασκαίροντες ἐποντο. Apoll. 1. 574.
- Διασκανδικίζω, v. [olitores imitor; deinde Euripidem, σκανδικοπῶλιδος filium: vox Aristoph.] to imitate Euripides, whose mother sold herbs called σκάνδικες. Μὴ μοί γέ, μὴ μοι, μὴ διασκάνδικισης. Equit. 19.
- Διασκεδάννυμι, f. σκεδάσω, et poët. διασκίδνημι, v. [dissipo,] to scatter, to disperse, to efface. Καρφαλῶν, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκεδᾷσ' ἀλλυδὺς ἄλλη. ε. 369. See also OE. C. 1340. and E. 529. SYN. Ἀποσκεδάννυμι, διασπείρω, ἀπορίπτω.
- Διασκοπτῶμαι, διασκοπέω, et διασκοπιᾶμαι, v. [perspicio, dispicio, speculor,] to consider thoroughly, to deliberate, to espy. Πῶς οὖν κέκραται, φέρε διασκοπεύμεθα. Cycl. 559. See also Vesp. 246. et K. 388. SYN. Σκέπτομαι, θεωρῶ, φροντίζω.
- Διασμήχω, v. [extergendo perpurgo,] to rub, to cleanse by rubbing. Ἀχὼν διασμηχεῖς ὄναι' ἂν οὐτοσί. Nub. 1237. SYN. Σμήχω.
- Διασφίζομαι, v. [sophistice ago,] to act the sophist, to deceive by cunning language. Εὐξάμενός, εἰτὰ διασφίζηται λέγων. Aves 1619.
- Διασπᾶράσσω, et διασπάω, f. ἄσω, v. [distraho, discerpo,] to tear asunder. Διασπάρᾳττει, καὶ ξυναρπάζει βίᾳ. Pers. 195. See also Eur. Suppl. 840. SYN. Ἀποσπάω, δάπτω, συντρίβω, διαρῶ.
- Διασπᾶρακτός, ἡ, ὄν, adj. [dilaniatus,] torn to pieces. Διασπᾶρακτὸν, κούδεν ἐν παντὶ πέδῳ. Bacch. 1218.
- Διασπείρω, v. [dissipo,] to scatter asunder, to disperse. Τὰ δὲ διασπείρει μάτην. Soph. Electr. 1292. SYN. Διασκεδάννυμι, διαφύρω.
- Διασταθμάομαι, v. [libro, metior, dispono,] to weigh, to measure, to adjust. Καὶ θηριῶδους θεῶν¹ διεσταθμήσατό. Eur. Suppl. 213. SYN. Διατάττω, διαμέτρῶ.
- Διαστείχω, v. [pervado, abeo,] to go through or away. Χὰ μὲν ἀνεγρόμενα γέ διεστίχε μᾶλὰ νόμειν. Theocr. 27. 68. SYN. Βαδίζω, διαβαίνω, διερχομαι, δῆκω.
- Διαστίλβω, v. [mico, refulgeo,] to glitter, to reflect lustre. Αἱ τὲ θρινᾶκες διαστίλβουσὶ πρὸς τὸν ἥλιον. Pax 566. SYN. Διαφαίνομαι, διαλάμπω, διαυγάζω.
- Διαστοιχίζομαι, v. [ordine colloco, stabilio,] to arrange, to settle, to establish. Ἄλλοισιν ἄλλὰ καὶ διεστοιχίζετο. P. V. 238. SYN. Διατάσσω.
- Διαστρέφω, v. [distorqueo,] to bend aside, to distort, to pervert. Εὐδαιμύ-

¹ Θεῶν is here a monosyllable.

- νήσω γ', εἰ διαστράψῃσθαι; Equit. 175. SYN. Πάρᾱγω, πᾱράσῳρω, διάφθειρω, λωβᾱῶμαι.
- Διάστρῳφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [distortus,] distorted. Ἡ δ' ἀφρὸν ἐξεῖσᾱ, καὶ διαστρῳφους. Bacch. 1121.
- Διασφαιρίζω, v. [in pilæ morem disjicio,] to scatter like balls. Χείρας, διεσφαίριζε σάρκας Πενθῆως. Bacch. 1125.
- Διασφηγῶ, v. [in vespam convertio,] to form like a wasp. Εἰτᾱ θανμάζει μ' ὄρων μέσον διεσφηκωμένον. Vesp. 1072.
- Διασχίζω, v. [discindo,] to split, to cleave asunder. Νεῦρᾱ διεσχίσθη τὸν δὲ σκῶτῶς ὅσῳ ἐκάλυψε. Π. 316. SYN. Διαρρήγνυμι, ἀποσχίζω, διατέμνω.
- Διάσωζω, v. [servo, conservo,] to render safe, to rescue, to deliver. Ἰκέτης, ἴν' ἀνδρὶ τᾱμᾱ διάσωσω λέχη. Helen. 65. SYN. Ἀνάσωζω, διατήρῳ, διαφύλάττω.
- Διάτάττω, f. ξω, v. [dispono,] to arrange, to station. Ἀνδρες ὑπλῖται διάταξᾱμενοι. Vesp. 360. SYN. Διατίθημι, κᾱταρῳω, διῆπω, διασταθμαῶμαι, τάσσω.
- Διᾱτέγγω, v. [humecto,] to moisten, to soak. Διᾱτέγγει βωμούς. Iph. T. 405. SYN. Τέγγω, βρέχω.
- Διᾱτερίζω, v. [muro interjecto distermينو,] to separate, to fortify by a wall. Διᾱτερίζων, καὶ χρησμοδῶν, ὁ Θέμιστοκλεὶ ἀντίφερίζων. Equit. 815. EXP. Συντέλλων τὰ τείχη.
- Διᾱτεκμαίρομαι, v. [(1) certis notis ostendo; (2) conjicio,] to prove by clear signs, to conjecture. Ἴστρον μιν κᾱλλέοντες ἐκᾱς διᾱτεκμήραντο. Apoll. 4. 284. SYN. Τεκμαίρομαι, ἀναδείκνυμι, δηλῶ.
- Διᾱτέλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [perpetuus,] continual, effectual. Βρονταὶ διᾱτέλεις, τᾱ πολλᾱ τέ. OE. C. 1514. SYN. Ἀσκέλης, σὺνέχης.
- Διᾱτελευτᾱω, et διᾱτέλεω, v. [ad finem perduco, perficio,] to bring to an end, to finish. Ἀλλᾱ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διᾱ πάντα τελευτᾱ. T. 90. See also Heracl. 435. SYN. Ἀνῳ, ἀπεργάζομαι, διαῶ, διαίμνω.
- Διᾱτέμνω, f. τέμω, v. [disseco,] to cut through or asunder. Θάλασσοδπλαγκτόν γ', ὧδε διᾱτέμων χροᾱ. Hec. 770. SYN. Συντέμνω, διασχίζω, διατμήγω, διακόπτω.
- Διᾱτῆραινω, vel διᾱτῆτραίνω, v. [perforo, perterebro,] to bore through, to penetrate. Ἀκόην δὲ χῳᾱνης ὦτᾱ διᾱτῆρήνατο. Thesm. 18. SYN. Διᾱπείρω, διακόπτω, διαρρήγνυμι.
- Διᾱτήκω, v. [liquo, liquefacio mollio,] to melt thoroughly, to soften. Κηρὸν διᾱτήξας, εἰτᾱ τὴν ψύλλαν λαβῶν. Nub. 149. SYN. Ἐκτήκω, συντήκω, μᾱλάττω, μαράινω.
- Διᾱτίθημι, f. διᾱθήσω, v. [compono, dispono, &c.] to settle, to compose, to arrange. Ὡς εἰπὼν, διᾱθηκὲ θεμείλιᾱ Φοῖβός Ἀπόλλων. H. Apoll. 254. SYN. Διᾱτάττω, συντάττω, ἀποδίδωμι, κᾱθίστημι.
- Διᾱτῖνάσσω, f. ξω, v. [quassatione labefacto,] to shake to pieces. Τᾱ Πενθῆως μελαθρᾱ διᾱτῖνάξεται. Bacch. 578. SYN. Διαλῶ.
- Διᾱτινθᾱλέω, α, ὄν, adj. [ignitus, candens,] red hot. Κέρανῳ διᾱτινθᾱλέφ. Vesp. 328. SYN. Διαπύρρος, θερμός.
- Διᾱτμήγω, et διᾱτμήσσω, v. [discindo,] to cut asunder, to cut into parts, to separate. Τῳ γ' ὡς βουλευσάντε διᾱτμάγῃν ἡ μὲν ἐπειτᾱ. A. 531. SYN. Διατέμνω, διασχίζω, ἀφανίζω.
- Διᾱτόμη, ἡς, ἡ, subst. [incisio, compositio,] a cutting, a decision. Διᾱτόμαῖς οὐ φίλαις, ἐριδί. Sept. Theb. 931.
- Διᾱτόρῳς, ου, ὁ et ἡ, adj. [penetrans, perforatus, percussus,] penetrating, loud, acute, perforated. Λύω σ' ἔχοντᾱ διᾱτόρους πῶδοῖν ἄκμας. OE. R. 1034.
- Διᾱτρέχω, f. θρέζομαι, v. [percurro,] to run through. Ἰχθυῶντᾱ κέλευθᾱ διᾱτρέμῳν, ἐς δὲ Γῆραισῶν. γ. 177.
- Διᾱτρέω, f. ἔσω, v. [perterrefactus diffugio,] to run away in alarm. Ἀψ' τ' ἀνέχωρησαν, διᾱ τ' ἐτρέσᾱν ἄλλυδις ἄλλῳς. P. 729. SYN. Τρέω, ἐλελίζομαι, ἀποδιδράσκω.

Διάτριβή, ἥς, ἡ, subst. [mora,] delay. "Ὀνόμα δ' ἐκάστον διάτριβὴ πολλὴ λέγειν. Phœn. 768.

Διάτριβω, v. [attero, contero; remoror,] to wear out; to retard, to delay. Μητὶ διατρίβειν τὸν ἕμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' εἶσαι. Δ. 42. SYN. Δηθύνω, βράδυνω, ἀναλίσκω, ἀναβάλλομαι, δῖαγω.

Διάτριπτικός, ἡ, ὄν, adj. [atterendi vim habens,] wearing away. Εἰ μὴ διάτριπτικόν γε, κοῦκ ὄζον γάμων. Lysist. 943:

Διάτρυθος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [perversus, diversus,] altered, different. Διάτρυθοι δὲ τρύποις· ὁ δ' ὀρθός. Iph. A. 559. SYN. Διάτρυθος, διάστρυθος, ἀλλόπρυσ-αλλός.

Διάτρυγίος, οὐ, ὁ, adj. [frumento consitus inter vitium ordines,] having corn planted between the vine rows. Δώσειν πεντήκοντά, διατρυγίος δὲ ἐκαστὸς. ω. 341. SYN. Καρπύθυρος, πυρύθυρος.

Διάτρώγω, f. τρώξομαι, v. [perrodo, corrodo,] to eat through, to gnaw, to corrode. Διάτρώξομαι τοῖνον ὁδὰς τὸ δίκτυόν. Vesp. 164. SYN. Κάτεσθω.

Διαυλοδρόμης, οὐ, ὁ, et διαυλοδρόμος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [qui dialulum currit,] one who runs the double course. Διαυλοδρόμῃν ὑπᾶτον παίδων ἀνείπειν. Pyth. 10. 14.

Διαυλός, οὐ, ὁ, subst. [dialulus: cursus duplex; mensura duorum stadiorum; reciprocatio, cursus reciprocus,] a double course, the reciprocation. Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φερούμενός. Hec. 29.

Διάφαινομαι, v. [conspicuius sum, adpareo,] to be distinctly seen, to appear clearly. Ἐν καθάρῳ· ὅθι δὴ νεκρῶν διεφαίνετο χώρος. Θ. 491. SYN. Φαίνομαι, ἐμφαίνομαι, παρίσταμαι.

Διάφανής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pellucidus, clarus,] quite clear. Αἶ, αἶ· τὰδ' ἦδη διάφανῃ. Cæ. R. 754. SYN. Ἐκδηλός, δηλός, ἐμφάνης, λαμπρὸς, ἐπίσημός.

Διάφέρω, f. δίοισω, a. 1. ἡνεγκά, v. [in diversas partes fero, &c.] to carry different ways, to distract, to differ, to cause the difference, to excel. Ἄρ' οἱ τέκοντες διάφερουσιν, ἡ τρύφαι; Hec. 597. SYN. Δίιστημι, διαλλάσσω, διάφερω, πρόχω, ὑπέρχω, ὑπερβάλλομαι, ὑπερβαίνω, ἀριστεύω.

Διάφεύγω, f. εὐξομαι, v. [effugio,] to escape from. Φεύγουσιν, ὥστε διάφυγεῖν τοῦμὸν δόρυ. Iph. T. 1327. SYN. Ἀποφεύγω, ἐκφεύγω.

Διαφθείρω, f. ἐρῶ et ἐρσω, v. [corrumpto, perdo,] to corrupt thoroughly, to destroy, to spoil. Νόμος παλαιὸς δαιμόνων διεφθάρη. Eur. Suppl. 573. SYN. Διάπορθέω, ἀπόλλυμι, διακναίω, ἀναιρῶ, φθείρω, λυμαίνομαι.

Διαφθόρα, αἷς, ἡ, subst. [corruptela, perniciēs,] corruption, destruction. Αἶ θ' αἰμάτων τοι δεργμάτων διαφθοραί. Phœn. 884. SYN. Φθόρα, ἐξώλειά, δήλημά, λύμη, ἔχθρα.

Διαφθοιβάζομαι, v. [furore corripior,] to be seized with frenzy. Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπθοιβάζομαι κακοῖς. Aj. Fl. 332. SYN. Ἐκμαίνομαι.

Διάφωρά, αἷς, ἡ, subst. [differentia, dissensio,] difference, dissension, quarrel. Πάσχοντάς, εἰ καὶ μητρὶ διάφωράν ἔχει. Med. 75.

Διάφωρέω, v. [différo, distraho,] to scatter, to dissipate, to spread extensively. Τοὺς δὲ πτέρωτοῖς διάφωρῶν τοξεύμασσι. Herc. F. 570. SYN. Ἀναφέρω, ἀναβάλλομαι, διασπάρασσω.

Διάφωρός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [(1) diversus, (2) præstans,] different, discordant, excellent. Διάφωρά πολλὰ θεῶν¹ βροτοῖσιν εἰσδρῶ. Eur. Suppl. 622. SYN. Ἀλλοῖος, ἀμφίλεκτος.

Διάφραζω, v. [indico et narro clare,] to show plainly, to explain. Ὡς ποτὲ μοι μήτηρ διέπφραδε, καὶ μοι εἰπέν. Σ. 9. SYN. Φράζω.

Διάφρεω, φρήσθαι, pro Διάφέρω, v. [transmitto,] to convey. Τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διάφρῃστέ. Aves 193.

Διάφυλάσσω, v. [custodio,] to guard thoroughly, to secure, to defend. Οἶ τ' αἶ τὸ Κάδμου διέφυλασσὸν ἱππικόν. Eur. Suppl. 682. SYN. Διασώζω, ἀμύνω, διατηρῶ.

¹ Θεῶν is here a monosyllable.

- Διάφύσσω, f. ξω, v. [prorsus ex aliquo in aliud transfundo,] to pour through. Οὐ τὰ κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἐντέρα χαλκὸς ἀφυσσεῖ. E. 317. SYN. Διακόπτω, ἀπαντλέω, χωρίζω.
- Διᾶχάλω, f. ἄσω, v. [laxo, dissolvo,] to loosen, to relax, to open. Διᾶχάλατ' ἐμοὶ μέλαθρά, δμῶες, ὡς κρήνῃ δέμας. Iph. A. 1340. SYN. Ἀνάμωχλεύω, διοίγω, διᾶλῶ, διασκεδάννυμι.
- Διᾶχάσκω, v. [hisco, fatisco,] to gape. Τῶν θ' ἀρμονίων διαχασκουσῶν. Equit. 530. SYN. Χάσκω, ἀναχαίνω.
- Διᾶχέω, f. εὖσω, v. [(1) diffundo, (2) disseco,] to pour, to spread, to dissipate, to dissect. Τὸν δερὸν, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευναν ἀπαντὰ. H. 316. SYN. Διασκεδάννυμι, δαίω.
- Διᾶχραῖμαι, v. [(1) utor, (2) interficio, (3) mutuo sumo,] to use, to despatch, to borrow. Εὐνῶ, οὐ φευξῇ; διᾶχρησέται τὸν ἄγοντᾶ. Theocr. 15. 54. SYN. Χραῖμαι, ἀναίρω, διαφθείρω.
- Διᾶχωρίζω, v. [secerno,] to separate. Αἰθὴρ γάρ, ὅτε τὰ πρῶτᾶ διέχωρίζετο. Thesm. 14.
- Διαψαίρω, v. [perpurgo, perflo,] to sweep, to waft through. Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην κάπνου. Aves 1714. SYN. Καθαίρω, διαημί.
- Δῖω, v. vide Διᾶημι.
- Διβαρὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [bipes,] two-footed. Διβαρὸς εἰμὶ· τῇδε σύγκειται ὁδὸς. Rhes. 215. SYN. Δίπους.
- Διβυλὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [utrimque cuspidatus, anceps,] having two edges or points. Διβυλὸν τ' ἄκοντᾶ πάλλων. Rhes. 374. SYN. Διστόμος, ἀμφιβυλός.
- Διγόνος, ον, ὁ et ἡ, adj. [geminus,] twin, two kindred. Διγόνᾶ σώματ' ἐν χθονὶ κείμενᾶ πλαγᾶ. Eur. Electr. 1179. SYN. Διδύμος, δοῖος, δισσοῖς.
- Διδαγμᾶ, ἄος, τὸ, subst. [doctrina, institutio,] instruction, warning. "Ὅστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματός μόνου. Nub. 668. SYN. Δεῖξις, πείρα, ἐπίδειγμά, διδάχῃ, μάθημά.
- Διδάκτος, η, ὄν, adj. [qui docere vel doceri potest,] capable of teaching or being taught, communicable. Ποῖον; διδάξον, μῆτερ, εἰ διδάκτᾶ μοι. Trach. 64.
- Διδαξίς, εὖς, διδασκαλία, as, et διδάχῃ, ἡς, ἡ, subst. [doctrina, docendi actus,] instruction, discipline, doctrine. Διδαξίν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ' ἦν τις εὖ μάθη. Hec. 599. See Phoc. 84. SYN. Μάθησις, παιδεία, παραινέσις, διδαγμᾶ, νοθετήμα.
- Διδάσκαλος, ον, ὁ et ἡ, subst. [magister literarum et morum,] a teacher, a master. Οὐκ εἰσέρουμην· τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλῶν. Troad. 654. SYN. Ἐπιστάτης, προστάτης.
- Διδάσκω, f. διδάξω et ποῖω, v. [doceo,] to teach, to instruct, to inform. Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βιότος. Hipp. 252. SYN. Παιδεύω, φρενῶ.
- Διδημί, f. διδήσω, v. ["verbum vetus ap. Hom. a δέω, ligo." Morell.] to bind. "Ιδης ἐν κνημοῖσι διδη μόσχοισι λυγοῖσιν. A. 105.
- Διδυμῶν, ὄνός, ὁ et ἡ, et διδυμός, η, ὄν, adj. [geminus,] twin, twofold. Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμῶν ἐπαῖδε γενέσθην. E. 548. See also Herc. F. 657. SYN. Διγόνος, ὁμοπαῖς, δοῖος, διδυμογένης.
- Διδυματῆκος, ον, ἡ, Dor. pro διδυμητῆκος, adj. [gemellipara,] bringing forth two at a time. Αἰγὰ τέ τοι δωσῶ διδυματῆκόν ἐς τρεῖς ἀμέλγαι. Theocr. 1. 25.
- Διδυμογένης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [eodem partu editus,] twin-born, twin. Διδυμογένει ἀγαλμᾶ πατρὶδος. Hel. 207.
- Διδωμί, f. δώσω, v. [do, dono,] to give. Κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν. Hipp. 1024. See also T. 270. Hom. Cer. 327. I. 136. et Hec. 577. SYN. Δωρεῖσθαι, χάριζεσθαι, ἐπιτρέπω, ὁπάζω, προσφέρω.
- Διείδημι, et διείδω, v. [perspicue cognosco, perspicio,] to see through or clearly, to distinguish, to recognise. Ἀνδρῶν δ' ὅσῃ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι. Med. 518. See also Apoll. 1. 546. SYN. Διαδέρκεσθαι.
- Διελύω, v. [clam evolvo; pass. elabor,] to evolve, to unroll; pass. to slip through. Οἷη δ' ἀφνειοῦ διελυσθεῖσά δόμοιο. Apoll. 4. 35. SYN. Ἀποδέδρασκω, ἀφέρπω, φεύγω.

Διείμι, Ep. fut. διέλσθαι, v. [permeo,] to go through, to penetrate, to continue, to persevere. Ἄπαντ' ἄρ' διείμι σοι τὸν ἄερά. Aves 1392. SYN. Διέπω, διέξειμι, διέρχθαι, διώκω.

Διείπω, v. Vid. Διέπω ab ἔπω.

Διείργω, f. ἔω, et διέργω, v. [distineo,] to separate by an enclosure, to intersect, to keep off, to distinguish. Ὡς ἄρ' τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτῶν. M. 424. SYN. Ἀπώεργω, ἐξείργω, διαχωρίζω, διίστημι.

Διείρῳμαι, poet. pro διέρῳμαι, v. [inquiero, perrogo,] to inquire diligently, to ask minutely. Μήτις σὺ ταῦτ' ἕκαστ' διείρῃς, μηδὲ μετ' ἄλλᾳ. A. 550. SYN. Ἀνέρωτ' αὐτῶν, διέρευνᾶω, ἐξέρευνᾶω.

Δειρωνόξενος, ου, ὅ ἐστι, adj. [simulato hospitio fallens,] fraudulent to strangers or guests. Οἱ δ', ἄτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ δειρωνόξενοι. Pax 623.

Διεκπέρῳ, f. ἄσω, v. [e loco aliquo per alium transeo,] to pass through, to endure. Δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες. Plut. 283.

Διelaύνω, f. διelaῶσω, v. [peragro, perequito, trajicio,] to drive, to ride, or force through. Πέραν δὲ διelaῶσαντες ἀλλήλων ὄχους. Eur. Suppl. 686. SYN. Διαβαίνω, ἀναπείρω.

Διελκῶ, et διέλω, v. [traho per,] to draw through, to drag out. Δια δακτύλου μὲν οὖν ἔμει γ' ἂν διελκῶσαις. Plut. 1036. See also φ. 299. SYN. Διαῶω, ἐφέλω.

Διευπύλλω, v. [divendo,] to sell, to betray. Διευπύλλῃ λογοισὶ πρὸς σ' ὁ ναυβάτης; Philoct. 579. SYN. Διαπράττω.

Διεντρευνᾶ, αῖος, τὸ, subst. [investigatio de intestinorum natura,] an investigation or explanation of the intestines. Ὡς τρισμακάριος τοῦ διεντρευμάτος. Nub. 166.

Διέξειμι, et διέξερχθαι, f. ελεύσθαι, v. [(1) egredior, (2) mente persequor,] to go out through, to pass, to detail. Σκαιὰς, τῇ γὰρ ἐμελλέ διέξειναι πέδιονδε. Z. 393. See also Phœn. 1030. SYN. Διαβαίνω, διαπέρῳ, διείμι, ἀναπτύσσω.

Διέξίργω, v. [prohibeo,] to prevent, to hinder, to exclude. Ὅσπερ διεκ Πελόπωννησον πείραν ἔεργει. Hom. Apoll. 432. SYN. Διείργω, κωλύω.

Διέξερῳμαι, v. [percontor,] to ask, to seek earnestly. Ἀλλὰ τῇ ἐμὲ ταῦτ' διέξερῃς ἕκαστ' ἄ; K. 432. SYN. Διείρῳμαι, ἀνέρῳμαι, ἀνακρίνω.

Διέπω, ab ἔπω, v. [distincte loquor; colloquor,] to speak distinctly, to converse. Ἡ ἀπανευθὲ; διειπέ μοι, ὄφρ' ἂν δαίω. K. 424.

Διέπω, ab ἔπω, v. [exsequor studiose, abigo, administro, dirigo,] to follow through, to follow up, to drive away, to manage. Ὡς ὅγε κοιρανέων διέπε στράτον· οἱ δ' ἀγῶρήνδε. B. 207. SYN. Διατάσσω, ἀπειθύνω, ἀμφέπω, διατίθημι, διοικῶ, καθίσταμαι, διώκω, κυβερνᾶω.

Διεργάδῳμαι, v. [conficio,] to work through, to dispatch. Ἄγ' οὖν, Ὀδυσσεῦ, καὶ διεργάσαι μ' ἄγων. Hec. 373. SYN. Κατεργάζῳμαι, διαχράῳμαι, ἀναιρῶ, διαφθείρω.

Διερειδῳμαι, v. [innitor,] to kneel or rest upon, to be propped or supported. Σκήπτρῳ Πριάμου διερειδόμενα. Troad. 151. SYN. Ἐρειδῳμαι, στηρίζῳμαι.

Διέρεσσω, f. διέρῃσω, v. [remigo per,] to row, to wave. Δαλοῖσι χεῖρας διέρεσσοντας. Troad. 1249.

Διέρως, ἂ, ὄν, adj. [humidus, liquidus,] humid, wet, pliant, quick. Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διέρως βρῦτος, οὐδὲ γένηται. Z. 201. SYN. Μυδάλεος, ρυτίος, νεόχμος, χλωρός.

Διέρπω, v. [penetro reptando,] to creep, to pass through. Καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὀρκωμῶτεϊν. Antig. 265.

Διέρχθαι, f. διelaύσθαι, v. [transeo,] to go through, to reach, to survey. Ὅσ' ὄϊων μετὰ πῶν διέρχεται ἀργεννῶν. Γ. 198. SYN. Διέξερχθαι, διέξειμι, διαβαίνω, παρέρχῳμαι.

Διεννάδῳ, v. [consorpio,] to lull to sleep. Δια τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βιότον. Hipp. 1377. SYN. Εὐνάδῳ.

Διέχω, v. διέξω, v. [(1) distraho, (2) intervenio,] to divide, to give way,

- to be distant, to intervene. Ἀντίκρυν δὲ διέσχῃ παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή. Υ. 416. SYN. Διέρχῃμαι, διαρρήγνυμι, καταρρήγνυμι, δίστημι.
- Δίζημαι, δίζω, et διζόμαι, v. [quaero, dubito,] to seek, to look for, to doubt. Πάνδῳρον ἀντίθεον διζήμενος, εἰ ποῦ ἐφεύροι. E. 168. SYN. Ζητέω, ἀνέρευνῶ, ἀμφιβέλλω, δισάζω, ἀμφιῖσθω.
- Δίζυξ, ὄγος, ὁ et ἡ, adj. [bijugis, duplex,] a couple; double. Τριστοιχεί' παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω διζυγὲς ἵπποι. K. 473. SYN. Δίπτυχος, διπλῶς.
- Διηγέομαι, v. [narro, edissero,] to relate, to declare. Τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγῇσται; b. σϋ. Aves 198. SYN. Ἐξηγέομαι, ἐξιστῶρεω, διαμνημονεύω, ἀπαγγέλλω, μηνύω, διέξειμι, φράζω.
- Διηέριος, α, ὄν, adj. [per aërem,] through the air. Ὡδ' αἰψὰ διηέριαι πότεονται. Apoll. 2. 225.
- Δίηκω, v. [pervenio, pervado,] to go, to stretch through, to penetrate through. Διῆξεν φήμη παῖδᾶ σὴν ἀφιγμένην. Iph. A. 426. SYN. Διέμι, διαστείχω.
- Διήλυσις, ἔως, ἡ, subst. [transitus,] a passage across, a ferry. Κεῖνη μὲν πόντοις διήλυσις, ἐνθα μάλιστα. Apoll. 4. 1573.
- Διηνέκεις, et διηνέκες, adv. [jugi et continuo tenore,] continuously, in a continued series. Οὐ μὲν τοι κεῖνόν γε διηνέκεις ἀγορεύσω. δ. 836. See also Hom. Ap. 255. SYN. Συνέχως, αἰεί.
- Διηνέκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [continuus, perpetuus,] continued, uninterrupted, unbroken. Ἀτραπίτοι τὲ διηνέκες, λιμέρες τὲ πανορμοί. v. 195. SYN. Μακρὸς, συνέχής.
- Διήνεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vento expositus,] exposed to the wind. Διήνεμον λελοιπέν. Trach. 326. SYN. Ὑψηλὸς, ἐρημὸς.
- Διῆρες, ἔος, τὸ, subst. [summa pars aedificii,] an elevated part, the top of the house. Μεθῆκε, μελᾶθρων ἐς διῆρες ἐσχάτων. Phoen. 88.
- Διθηκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [utrinque acutus, anceps,] double-edged. Διθηκτὸν ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξιφὸς. P. V. 888. SYN. Διβόλὸς, ἀμφιβόλὸς.
- Διθρόνους, et δισκηπτρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) duas sedes et (2) duo sceptras habens,] (1) having two thrones, (2) two sceptres. Διθρόνου Διῶθεν καὶ δισκήπτρου. Agam. 42.
- Διθύραμβοδιδασκάλος, ου, ὁ, subst. [dithyrambicus poëta,] a dithyrambic poet. Ψυχὰς δὲ ἢ τρεῖς διθύραμβοδιδασκάλων. Pax 827.
- Διθύραμβος, ου, ὁ, subst. [(1) nomen Bacchi. Vid. Βάκχος; (2) dithyrambus, carmen Baccho sacrum,] (1) a name of Bacchus; (2) a dithyramb, or song dedicated to Bacchus. Τῶν διθύραμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται. Aves 1388.
- Διῦάω, v. [dormio,] to sleep, to repose. Τὸν εὖ διῦάοντᾶ. Herc. F. 1048. SYN. Ἰάω, καθεύδω.
- Διῦμι, v. [transmitto,] to send or drive through. Λαιμῶν διῦκε, τῇδε γῇ σωτήριον. Phoen. 1108.
- Διῦκνέομαι, f. διῦξμαι, v. [pervenio, oratione percurro,] to go through, to penetrate, to explain, to relate. Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα, διῦκε καὶ κατέλεξας. T. 186. SYN. Διέξειμι, διέρχῃμαι, καθίκνέομαι, καθίηκω, διηγέομαι.
- Διῦπερης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [a Jove delapsus,] fallen from Jupiter, flooded, pure, liquid, bright. Υἱὸς Σπερχειοῦ, Διῦπερος πῶταμοῖο. Π. 174. SYN. Πρανῆς, διαφανής, διανγής.
- Διῦπῶλιά, et Διῦπῶλειᾶ, ων, τὰ, subst. [dies festi Athenis in honorem Jovis,] a festival at Athens in honor of Jupiter Πῶλειος, as protector of the city. Μυστήρ' Ἑρμῇ, Διῦπῶλει', Ἄδωνιᾶ. Pax 419.
- Διῦπῶλιώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [priscus, obsoletus,] coeval with the festival Διῦπῶλιά, antiquated, obsolete, fabulous. Ἀρχαῖᾶ γέ καὶ Διῦπῶλιώδης, καὶ τετ-

¹ Here read, on account of the metre, Διπῶλιώδης, and in the preceding word Διπῶλιά, though not for the same reason. Brunck remarks at Nub. 984. "Διπολιώδης. Sic A. B. Vulgo Διπολιώδης, ut sit proceleusmaticus pro dactylo. Placet forma contracta, Διπόλια, διθύραμβος, διάσια, quorum prima itidem producitur." "Sic etiam dixere Attici Δίφιλος, non Διφιλος." R. P. Suppl. liv. Porson denies that the proceleusmatic is admissible in Aristophanic anapestic tetrameter.

- τίγων ἀνάμεσά. Nub. 984.
- Δίτσημι, v. [seorsim statuo, dissidium facio, disjungo,] to set apart, to set at variance, to divide. Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτὰ διαστήτην ἐρίσαντ. A. 6. SYN. Δίτσημι, δίχαστᾶν, διαχωρίζω.
- Διτρεφής, ἔος, ὁ, P. N. [Diitrephes.] Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μειράκιον ὁ Διτρεφής. Aves 1442.
- Δικάζω, f. ἄσω, v. [judico,] to judge, to decide, to determine. Τρωσὶ τέ καὶ Ἀνᾶοισι δικάζετῶ, ὡς ἐπιεικὲς. Θ. 431. SYN. Κρίνω, διαγιγνώσκω, θεμιστεύω, ἀμφισβητέω, ἐγκάλεω.
- Δικαιῶδης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [justitiam in urbibus colens,] observing justice in the cities. Ἄδικαιῶδης. Pyth. 8. 31.
- Δίκαιος, α, ὄν, adj. [justus, æquus,] just, equitable, good, right, righteous. Χαίρει δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῃ ἄνδρ' ἀδικαίῳ. γ. 52. SYN. Ἐνδίκος, ἐπιεικής, χρηστός, ἀγαθός, ἴσος.
- Δικαίω, v. [justum et æquum censeo, &c.] to think a person or thing just or right, to do justice to, to defend, to claim as a right. Φεύγειν δίκαιον τ' ὅστις ἂν τ' Ἄργος φύγοι; Heracl. 191.
- Δικαίως, adv. [juste, jure,] justly, rightly. Πῶς ἂν δικάως ὡς Μυκηναίους ἄγοι. Heracl. 188.
- Δικᾶρηνος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [biceps,] two-headed. Ὀκταπόδες, δικᾶρηνοὶ ἄχειρες· οἱ δὲ κάλευνται. Batrach. 289. SYN. Ἀμφικάρης, ἀμφικᾶρηνός.
- Δικασπῶλος, et δίκαστης, ὄν, ὁ, subst. [judex,] a minister of justice, a magistrate. Δαίνυνται, ἄς ἐπέοικε δίκασπῶλον ἄνδρ' ἀλέγυνειν. λ. 185. SYN. Κρίτης, δίκης βράβεύς.
- Δικαστήριον, et (2) dimin. δικάστηριδιον, ὄν, τὸ, subst. [forum judiciale,] (1) a court of justice, a tribunal, (2) a petty tribunal. Καὶ δικάστηρι, δ. Equit. 307. See also Vesp. 803. SYN. Βῆμα, δίκη.
- Δικελλᾶ, ἡ, subst. [ligo, bidens,] a spade, a mattock, a pitchfork. Πῦρ καὶ δίκελλας, ὡς κάτασκάψων πόλιν. Phœn. 1171. SYN. Ἄμη, μάκκη, μάκελλᾶ, σκάπην.
- Δίκη,¹ ἡ, subst. [jus, fas, lis,] justice, equity, right, a cause, law-suit, trial. Τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσώμενον. Ion 1117. SYN. Κρίσις, ποινὴ, τιμωρία, ἔγκλημα, θέμις. EPITH. Ἰθείᾶ, σκόλιᾶ, ὅστια, λεύσιμος, ξίφηφόρος, νικηφόρος, τιμωρός, χρόνιος.
- Δίκηλον, ὄν, τὸ, subst. [propr. effigies Jovis, deinde effigies quælibet,] properly an image or representation of Jove; any resemblance or picture. Χαλκείη δίκηλον ἐν ἄσπεδι φαίνετ' ἰδέσθαι. Apoll. 1. 746. EXPL. See Schol. on this passage.
- Δίκην, adv. [more,] like to. Κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ, πόλεμίων δίκην. Hec. 1144.
- Δίκηφόρος, ὄν, ὁ, subst. [juris defensor; vindex,] a supporter of justice; an avenger. Πότερᾶ δίκαστήν, ἢ δίκηφόρον λέγεις; Choëph. 114. SYN. Τιμωρός.
- Δικίδιον, ὄν, τὸ, subst. dimin. a δίκη, [lis parvula,] a petty suit. Οἷαν δικίδιον. Nub. 1108.
- Δικλῆς, ἰδός, ἡ, adj. [gemina, quæ duplici clave obseratur,] doubly barred, folding. Δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ τᾶμιτ' ὕκτας τέ καὶ ἡμάρ. β. 345.
- Δικορράφω, v. [causas s. lites consuo,] to patch up law-suits, to be litigious. Ὀρθῶς παραινείς, οὐκ ἔων δικορράφειν. Nub. 1485. SYN. Ἀμφισβητέω, φιλό-νικέω.
- Δικῶρυφος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod duplicem verticem habet,] having two tops. Δικῶρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων. Phœn. 234. SYN. Διλόφος, δικᾶρηνός.
- Δικράτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [divisum habens imperium,] possessing a twofold authority. Δικράτεϊς Ἀτρεΐδαι. Aj. Fl. 251.
- Δικρούς, δίκρους, adj. [biceps, bifidus,] having two prongs, forked. Τῇνδ' ἐμὲν

¹ Δίκη is frequently personified by the Greek poets.

- δίκροϊς ἐώθουν την θεὸν κέκράγμασι. Pax 636. SYN. Δικάρηνος.
- Δίκροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) utrimque pulsans, (2) duabus orbitis sectus; tritus,] impelling on both sides, marked by two wheels, rutted. Εἰσβάντες ἡμῖν δίκροτον εἰς ἀμαξιδόν. Eur. Electr. 775.
- Δίκτυννα, ης, ἡ, P. N. [nomen nymphæ, item Dianæ.] See Ἀρτεμῖς. Δίκτυνν' οὐρεία. Iph. T. 127.
- Δίκτυον, ου, τὸ, subst. [rete, cassis,] a net. Στείχει γὰρ εἰσπέσουσά δικτύων βρόχους. Orest. 1308. SYN. Ἀρκὺς, γάγγαμῶν.
- Δίκτυοκλωστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in retia plexus,] woven like a net, net-like. Σπείραισι δικτύοκλώστοις. Antig. 353.
- Δίκω, v. [jacio,] to throw, to fling. Γαπέτεῖς δίκων ὀδόντας. Phœn. 678. SYN. Βάλλω, ῥίπτω, κατὰβάλλω.
- Δίκωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duos remos habens,] two-oared. Ὅρω δίκωπον, ὕρω σκάφος. Alcest. 253.
- Δίλοχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duas gestans lanceas, duplex,] doubly armed, two-fold. Δίλοχόν ἄτην, φοινῖαν ξυνωρίδα. Agam. 626.
- Δίλοφος, ου, ὁ et ἡ, [duas cristas, seu duplicem verticem habens,] having two crest or cliffs. Σε δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας. Antig. 1139. SYN. Δικάρηνος.
- Δίμοιρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duas habens partes,] having a distinct or a double portion. Καὶ τὸ δίμορον αἰνῶ. Æsch. Suppl. 1078.
- Δινδυμία, ης, ἡ, P. N. [Dindymia,] a name of Cybele. Μητέρα Δινδυμῖην πολλοπόντιαν ἐγκάλεοντες. Apoll. 1: 1125.
- Δινεύω, δινέω, et Ion. δινενέσκω, v. [gyro verso, circumago,] to move, turn, whirl, or roll round. Δινέον' ὥς δ' ὅτε τις τρυπῶ δὲρὺ νήϊον ἀνὴρ. ι. 384. See also Σ. 543. and Ω. 12. SYN. Ἀνακύκλω, εἰλέω, κύλινδεω, στρέφω.
- Δίνη, ης, ἡ, et δινός, ου, ὁ, subst. [vortex, turbo,] a whirlpool, a vortex, a whirlwind. Ζωοὺς δ' ἐν δίνησι καθιέτε μώνυχας ἵππους. Φ. 132. See also Vesp. 616. SYN. Ἄελλᾶ. ΕΠΙΘ. Ἀργῦρεα, ἀργῦρσειδης, ἀκήλητος, ἀνέμω-κης, θοή, λευκή.
- Δινήεις, εσσα, ἐν, adj. [vorticosus,] whirling round, full of whirlpools, eddying. Τηλοῦθ' ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἀπὸ δινήεντος. B. 877.
- Δινωτός, ἡ, ὄν, adj. [tornatus,] rounded, inlaid all round. Ἦστο δὲ μὲν δινωτὸν ἀνὰ θρόνον, ἀντὶ θύραν. Apoll. 3. 44.
- Διόβολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a Jove missus,] hurled by Jupiter. Πρὶν αὐτὸν εἰλεῖ διόβολον. Alcest. 129. SYN. Διόκτυπος.
- Διόγενετωρ, ὁρος, ὁ, subst. [Jovis genitor,] father of Jove. Διόγενετῶρος ἐν αὐλᾷ. Bacch. 122.
- Διόγενής, εὖος, Διόγνητος, et Διόγονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [e Jove natus,] Jove-sprung, noble. Ω Παλλᾶς, ὃ δέσποινα Διόγενὲς θεά. Cycl. 350. See also Hes. Scut. 340. and Hipp. 560. SYN. Διός, εὐγενής, γενναῖος.
- Διόδος, ου, ἡ, subst. [transitus, compitum,] a way through, a passage, a passport. Ἀστρον διόδους εἰς τὴν κελαινὸν. P. V. 1086. SYN. Ὀδός, πᾶροδός, πορθμεῖον.
- Διόθεν, adv. [a Jove, divinitus,] from Jove. Τοιαῦτ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν. P. V. 1090.
- Διοίγνυμι, et διοίγω, f. ξω, v. [aperio, pando,] to open widely, to gape, to expand. Ἔστηκ' ἄλλᾳ τὰς γνάθους διοίγνυτε. Eccles. 852. SYN. Ἀνοίγω, ἀναπέταζω, διαπύσω.
- Διόιστενύω, v. [sagitta trajicio,] to shoot through. Νευρὴν τ' ἐντάνυσαι, διόιστενύσαι τὴν σιδήρου. τ. 587. SYN. Ἀκοντίζω, κατὰβάλλω.
- Διοίχνω, v. [permeo,] to pass through. Ἀσίνης δ' αἰῶνᾳ διοίχνει. Eumen. 316. SYN. Διαβαίνο, διαμένω.
- Διοίχθαι, v. [perii,] to be undone, to be departed or gone from. Αἰσχροὺς ἐκείνοις ἡ δίκη διοίχεται. Eur. Suppl. 540. SYN. Οἰχθῆναι, ὀλωλᾶ, ἀπὸλωλᾶ, ἔρρω, διόλῳμαι.
- Διοκλῆς, ἡός, ὁ, P. N. [Diocles,] Ὅροσιλῶχος δ' ἄρ' ἐτικτε Διοκλῆᾳ μεγάθυμόν. E. 547.

Διόκτυπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [Jovis fulmine ictus,] struck with lightning. Ἡ Διόκτυπὸν γενός. Æsch. Suppl. 161. SYN. Διόβόλός.

Διόλισθαίνω, f. ἴσω, et διόλισθῆω, v. [elabor e manibus,] to slip through, to escape. Διόλισθανεῖν μὲν ἅλλοις. Anacr. 44. 9. See Nub. 434. SYN. Ὀλισθαίνω, ἐκφεύγω.

Διόλῶ, inus. pro quo usurp. διόλλυμι, v. [disperdo, obliviscor,] to destroy entirely, to ruin, to lose, to forget. Τὸδ' εὐγένες σὲ τῶν φρένων διώλῃσεν. Hipp. 1388. SYN. Φθείρω, διαφθείρω, ἀπόλλυμι, με λαμβάνει.

Διόμῆδης, εὖς, ὁ, P. N. [Diomedes,] Diomed, the son of Tydeus. Συμπάντων δ' ἡγεῖτό βόῃν ἀγᾶθος Διόμῆδης. B. 567. EPI TH. Τυδείδης, διός, ὑπέρθυμός, ἱπποδάμους, ἀγᾶθος, δουρικλῆτος, κράτερös, ἐγχέσπαλός, μένεπτολέμος, ἐρίκυδης, σθένάρös, ἴφθυμός.

Διόνυσια, ων, τὰ, subst. [Dionysia,] festivals in honor of Bacchus.¹ Ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διόνυσια. Acharn. 202.

Διόνυσιας, ἄδος, ἡ, adj. [Bacchica,] of Bacchus. Πρὸς αἵματ', οὐχὶ τὰς Διόνυσιαδος. Herc. F. 891.

Διόνυσος, ου, ὁ. Vid. Βάκχος. Διόνυσον οὐκ ἐφασκὼν ἐκφῦναι Διός. Bacch. 27.

Διόπτῆς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [de cælo delapsus,] fallen from heaven. Φοῖβος μ' ἐπεμψε δευρὸ Διόπτῆς λαβεῖν. Iph. T. 977. SYN. Διπτετής.

Διόπτος, ου, διοπτήρ, ἥρος, et διόπτης, ου, ὁ, subst. [inspector, administrator,] a commander, an inspector. Τινὲς σημήνω διόπων στρατῆας; Rhes. 738. See also K. 562. and Rhes. 234. SYN. Κατόπτης, ἐποπτήρ, ἐπόπτης, ἐπίσκοπός, κατὰσκοπός, θεωρός, ἐφόρος, κηδεμών, ἡγεμών, βασιλεύς.

Διοπτεύω, v. [(1) inspicio, (2) speculor,] to look through, to survey. Ἡ δὲ διοπτέυσων, ἡ ἐναντιβίον πόλεμιζων. K. 451. SYN. Εἰσοράω, ἐποπτεύω, ἐφώραω.

Διορθεύω, et διορθῶ, v. [recte quidquam facio,] to correct, to adjust, to state rightly. Ἄλλως τῆ, πῶς ἂν μὴ διορθέων λόγους; Eur. Suppl. 427. See also Helen. 1158. SYN. Ἀνορθῶ, διευθύνω, διατάττω, ἀνατίθημι.

Διόρίζω, v. [(1) distermio, (2) definio, (3) distinguo, (4) statuo,] to fix limits; to define or mark out; to distinguish; to settle. Τοιαῦτὰ φῆμαι μαντικά διώρισα. OE. R. 723. SYN. Ἀφρίζω, διαστέλλω, διατάσσω, διαχωρίζω.

Διόρνυμαι, v. [propero per,] to hasten through, to pass over. Παμφύλων τῆ διόρνυμένα. Æsch. Suppl. 561.

Διόρνυτω, f. ξω, v. [perfodio,] to dig through, to break open, to scrutinise. Ἔστιν ὅπῃ δὴθ', ἦτιν' ἂν ἐνδοθεν οἷός τ' εἴης διόρύξαι. Vesp. 350. SYN. Διαρρήγνυμι, διαπείρω.

Διορχέωμαι, v. [(1) persulto, (2) decerto saltando,] to continue to dance, to contend in dancing. Ἔμοι διορχησόμενος, ἐνθάδ' εἰσιτω. Vesp. 1499. SYN. Ὀρχέωμαι, διάλλομαι.

Διός, ἄ, ὄν, adj. [(1) a Jove genitus, (2) divinus, (3) inclytus,] sprung from Jove; divine; incorruptible, pure, serene, mighty, noble, excellent. Ὡδινός ἀγαλμᾶ διός. Hec. 460. SYN. Ἀντιθέος, ἰσόθεός, ἐνδοξός, θαυμαστός.

Διόσδοτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a Jove donatus,] Jove-given. Διόσδοτος ἔλθῃ. Pyth. 8. 37.

Διόσημία, as, ἡ, subst. [signum a Jove missum, ostentum,] a sign from Jove, a portentous storm. Διόσημία στί, καὶ ῥάνις βέβληκε μέ. Acharn. 171. SYN. Τέρπας, τὸ ἐναίσιμόν.

Διόσκοροι, Διόσκουροι, οἱ, et Διοσκόρω, τῶ, P. N. [Jovis filii gemini, Castor et Pollux.] Τιμῶν τῆ μ' οὐδὲν ἢ Διοσκόρω. Orest. 459. See also Eur. Electr. 1237. and Iph. A. 769. SYN. see Κάστωρ, and Πόλυδεύκης.

Διότρεφής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [Jovis alumnus,] divinely born and educated, Jove-

¹ See Potter's Antiquities.

² Fény is here omitted after Παμφύλων on account of the metre and syntax. It is retained by Dr. Butler, though he very properly remarks: "Hanc vocem rejiciendo et metro et syntaxi optime consuluit Heath. Uncinulis eam incluserunt Schütz. 1. Pors. Rejecit Schütz. 2."

nourished, noble, renowned. Πεφράδμεν, δέεις δὲ Διοτρεφέας βασιλῆας. η. 49.

Δίπαις, αἰδός, ὁ et ἡ, adj. [duorum liberorum parens, bis puer,] a parent of two children, twice a child. Δίπαις τοί σ' ἐπιτυμβιδίως. Choëph. 332.

Δίπαλτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui utrimque vibrari potest, (2) act. bina tela tenens,] hurled with two hands, holding two weapons. Ὡς δ' εἶδόμεν διπαλτὰ πόλεμίων ξίφη. Iph. T. 324. SYN. Ἀμφιδέξις, ἀμφιβῶλος.

Δίπλάζω, v. [(1) geminus sum, (2) gemino,] to be doubled, to be augmented doubly, to double. Δίπλάζεται τιμή. Eur. Suppl. 791. SYN. Ἀναδίπλάζω, διπλῶ, ἀναδίπλω, διπλῶς εἰμι.

Δίπλαξ, ἀκός, ἡ, subst. [duplex læna,] a double cloak, a doublet. Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακᾶ δῶκα. τ. 241. See Ψ. 253.

Δίπλασις, α, ὄν, et διπλῶς, ἡ, ὄν, contr. διπλοῦς, ἡ, ὄν, adj. [duplex,] double, twofold. Σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἢ τῇ διπλασίως ὁ ψόφος. Aves 55. See also Iph. T. 689. SYN. Δίπλαξ, δίπτυξ, δίπτυχος, διστόλος, διχθαδῖος, δισσοῦς, διδυμῶς.

Δίπλασιως, adv. [dupliciter,] doubly, in a twofold proportion. Πρέσβεις. b. Δίπλασιως μάλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ. Aves 1577.

Δίπλοιζω, v. [duplico,] to double, to render double. Ἀχθος διπλοῖζει τῷ πεπαμένῳ νόσῳ. Agam. 808. SYN. Δίπλάζω.

Δίπλῶς, vid. Δίπλασις.

Δίπῳδιάζω, v. [salto κατὰ διποδίαν, (more Laconum,)] to dance with both feet. Ἴν' ἐγὼ διπῳδιάζω γέ, κείσω κάλῳ. Lysistr. 1243. EXP. Τοῖς δύο πόσιν χορεύω.

Δίπῳρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [duos meatus habens, bimar,] between two seas. Ἡ διπῳρον κύρῳφάν. Troad. 1087.

Δίπῳτᾶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui a duobus fluviis alluitur,] between two rivers. Δίπῳτᾶμον ἵνα πῳλιν μῳλω; Eur. Suppl. 621.

Δίπῳς, πῳδός, ὁ et ἡ, adj. [duos pedes habens,] two-footed. Μαιμᾶ πῳλᾶς δίπῳς ὄφτις. Æsch. Suppl. 896.

Δίπῳχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duplex, geminus,] double, twin. Δίπῳχα ποιήσαντες ἐπ' αὐτῳν δ' ὠμῳθησαν. γ. 458. SYN. see Δίπλασις.

Δίπῳλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [duas portas habens,] having two gates or doors. Ὡς σῳημᾶ πέτρας διπῳλόν, αὐθῳς αὐ πῳλῳν. Philoct. 975.

Δίπῳρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) duplici flamma splendidus, (2) bis coctus,] having double lights, twice baked. Σὺ δ', ὦ Δῳδός, διπῳρους ἀνέχουσα λαμπᾶδας. Ran. 1361.

Δῳρκα, Dor. pro Δῳρκη, ἡς, ἡ, P. N. [Dirce,] a nymph; hence the name of a fountain and river near Thebes. Δῳρκης τῇ πῳγαῖς, οὐ δ' ἀπ' Ἰσῳηνοῦ λέγω. Sept. Theb. 259. SYN. Εὐπάρθενός, μάκαιρᾶ, καλλιῳρεθρός, καλλιῳρός. PHR. Δῳρκας ἄγῳν ὕδῳρ, ρεύματᾶ σεμνᾶ Δῳρκας.

Δῳρκαῖός, α, ὄν, adj. [Dircaeus,] of Dirce. Βᾶθῳς γέ τοι Δῳρκαῖός ἀνῳχωρεῖν πῳρός. Phœn. 742.

Δῳρκη. Vid. Δῳρκα.

Δῳρῳμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [duos temones habens,] having two shafts. Δῳρῳμᾶ τῇ καὶ τῳρῳμᾶ τέλῳ. Pers. 47. (Anap. dim.)

Δῳρῳός, ὅς, ἡ, subst. [Dirphys,] a mountain in Bœotia. Δῳρῳν δ' ἐρωτῳν, ἡ σ' ἐθρεψ' Ἀβαντιδᾶ. Herc. F. 183.

Δῳς, adv. [bis,] twice. Ἀλλ' ὅτῇ δῳς τόσσῳν ἅλα πῳήσουντες ἀπῳμῳν. ι. 491.

Δῳσῳάνῳς, ἔδός, ὁ et ἡ, adj. [bis mortuus,] twice dead. Δῳσῳᾶνῳες, ὅτῇ τ' ἄλλοι ἀπῳξ θῳησῳουσ' ἀνθῳρωποι. μ. 22.

Δῳσκεῳώ, et δῳσκῳώ, v. [discum projicio,] to throw the quoit, to hurl. Ὅθεν πέτῳραιῳν ἄλλᾶ δῳσκευθῳΰεται. Ion 1267. See also Isthm. 2. 51. SYN. Ρῳπτάζῳ, πῳβῳαλλῳ, πῳριδινῳώ, ἰᾶπτῳ.

Δῳσῳημᾶ, ἄτῳς, τῳ, subst. [quod projecimus, (ut discum,)] the throwing of a quoit, a hurling. Νέκῳρῳν, ὃν πῳργῳν δῳσῳημᾶ πῳκῳρῳν. Troad. 1111. (Anapæst. dimet.)

Δῳσκός, ου, ὁ, subst. [discus,] a quoit, Δῳσῳοῖσῳν τέῳποντῳ, καὶ αῳγᾶνῳΰν ἰένῳτες.

δ. 626. ΕΡΙΘΗ. Διθίνος, κατωμάδιος.

Δισσαρχαι, ὦν, οἱ, adj. [duo regnantes vel regii,] two royal. Δισ-σάρχας ὀλέσ-σας βασιλῆς. Aj. Fl. 390.

Δισσός, et διττός, ἡ, ὄν, adj. [geminus, duplex,] twin, double. See Δίπλάσιος.

Δισσὰς φύλάξεις' ἦν μὲν ὁμόφρων τις ἡ. Helen. 505.

Δισσῶς, adv. [dupliciter, iterum,] doubly, again. Ὡς τὰς, δισσῶς αὐτῷ· μεγὰλῃ γὰρ φέρω κῆκᾶ. Phœn. 1347. SYN. Δίπλάσιως, αὐθίς.

Διστόλδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [geminus,] twin. Θησέα' καὶ τὰς διστόλους. Cæ. C. 1055.

SYN. see Δίπλάσιος.

Διστόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [geminum os habens, anceps,] having two mouths, two-edged, two-angled, where the roads intersect each other. Σπεύδειν ἀπὸ δυτῆρος, ἐνθα διστόμοι. Cæ. C. 900. SYN. Ἀμφιστόμος.

Διῦγρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [humidus, lacrymis madens,] twice-watered, moistened with tears, bitterly lamented. Διῦγρὰ τρίπαλτων πημάτων. Sept. Theb. 993.

SYN. Διῆρος, αἱματοστέγης.

Διψᾶω, v. [quæro,] to seek by feeling, to catch. Πολλοὺς ἂν κῶρεσιεν ἄνθρωπος, τήθεᾶ διψῶν. Π. 747. SYN. Ζητέω, ἐρευνᾶω, ἐξετάζω, μαστεύω, μάτεῦω.

Διφθέρα, as, ἡ, subst. [(1) pellis, exuvium, (2) quicquid e pellibus fit, ut vestis coriacea,] a goat-skin, a hide, a shepherd's cloak. Διφθερῶν κάξωμίδων, ἅς οὗτος αὐτοῖς ἤμπόλα. Vesp. 444. SYN. Δέρμα, βαιίτη.

Διφῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bifer,] producing or bearing two or twice a year. Διφῶρου συκῆς. Eccles. 707.

Δίφρεντης, et δίφρηλάτης, ου, ὁ, subst. [auriga,] a charioteer. Καὶ τὸν δίφρεντην Ἥλιον πρὸσενέπω. Aj. Fl. 868. See also Iph. A. 216. SYN. Ἀρματηλάτης, ἡνιόχος, ὑφηνιόχος, τρῶχηλάτης, ἐλάτηρ.

Δίφρεῦω, et δίφρηλάτῃω, v. [aurigo,] to drive a chariot, to glide over in a chariot. Εἰλκυσέ διφρέων παῖς ἁλίας Θειτίδος. Androm. 108. See also Rhés. 777. SYN. see Ἀρμάτειος.

Δίφρηλάστια, as, ἡ, subst. [aurigatio,] driving, skill in driving the chariot. Διφρηλάστιας· ἐμὲ δ' ὦν πα. Olymp. 3. 66.

Δίφρικκος, ου, ὁ, subst. [curriculum,] a coach-box. Τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ προχοῖν Ἀμυνία. Nub. 31.

Δίφροντις, ἴδος, ὁ et ἡ, adj. [animi dubius,] divided in mind, irresolute. Ὅπως διφροντίς οὐδὰ μὴ κινυσσόμεν. Choëph. 194.

Δίφρος, ου, ὁ, et in plur. δίφροι et δίφρα, subst. [(1) locus in curru, in quo parabates et auriga sedebant; (2) currus,] (1) a coach-seat, or chariot-box, (2) a carriage which bears two persons, a chariot. Καὶ χρυσόκολλητοισὶν ἐμβεβώς δίφροις. Phœn. 2. SYN. Ἀρμά, Ζευγός, ἅμαξ, ὄχος, ὄχημα, ἄντυξ. ΕΡΙΘΗ. Κάλος, νέοτευχής, πρωτόπαγής, παμφάνων, ποικίλος, αἰκελίος, εὐξεστός, εὐξόος, περὶκαλλής, κολλήτος, εὐεργής, ξεστός, εὐπλεκτός, εὐπλέκης, (Hom.) ἵππειος, ἁρμάτειος, ἐλεφάντινος, καμπύλος, πάλυδαῖδαλος, πεισίχαιλος.

Δίφροφῶρεω, v. [sellam porto,] to carry a litter or chair. Καὶ τὸν δίφρον γὰρ διφροφῶρει τονδὶ λαβών. Aves 1552.

Δίφροφῶρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui vel quæ aliquem sella portat,] a chairman. Ποῦ 'σθ' ἡ διφροφῶρος; ἡ χύτρα, δεῦρ' ἐξίθι. Eccl. 734.

Δίχᾶ, adv. [bifariam,] in two ways; præp. [sine,] apart from, without. Δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἂν Ἑλλάνων. Hec. 116. SYN. Διπτῶς, διπτῶχᾶ, χωρίς, ἀνευ.

Δίχηλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ungulam habens bisulcam,] cloven-footed. Εἶδες δ' ἂν ἡ πλεῦρ, ἡ δίχηλὸν ἐμβασῖν. Bacch. 729.

Δίχρηης, ἔος, ὁ et ἡ, subst. [divisor, sector,] a bisector, a divider. Μηνὸς διχρήρης, Ὑᾶδες τὴ ναυτίλοις. Ion 1156.

Διχθαδῖος, α, ὄν, adj. [duplex,] double. Διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε. I. 411. SYN. Δοῖος, δίπλοος, δίπλάσιος.

Διχόβουλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [discors,] quarrelling with. Μοίρα Νεμέσιν διχόβουλον μὴ θεμεν. Olymp. 8. 114. SYN. Διχόφρων.

Διχῶθεν, adv. [a duabus partibus,] from two sides. Καὶ ταῦτ' ἀδιχῶθεν μισθό-
φθοῦντες ἄλφειά. Pax 477.

Διχῶμηνις, ἰδὸς, ἡ, adj. [ad lunam plenam pertinens,] of the full moon. Πρὸς
γὰρ οἱ διχῶμηνις ἀπ' αἰθερὸς ἀνγάζουσά. Apoll. 1. 1231. SYN. Πανσέληνος.

Διχῶμυθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ambiguus,] ambiguous, prevaricating. Διχῶμυθῶ,
πατέρ' αὖ μὲν σὸν ἐκτάγλ' οὐκ ἐμὲνός. Orest. 888.

Διχορρόαγης, ἑὸς, ὁ et ἡ, adj. [dupliciter ruptus,] split in two, shattered. Δι-
χορρόαγης ἐκεῖτ' κρηπιδῶν ἐπ'. Herc. F. 1008.

Διχορρόπως, adv. [cum inclinatione in duas partes, ambigue,] with divided
impulse, partially, ambiguously. Τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχορρόπως ἰδεῖν. Agam.
367.

Διχοστασία, as, ἡ, subst. [dissensio, dissidium, seditio,] schism, discord. Εὐ-
νίδες, ἀργαλέησι διχοστασίῃς κεδῶνται. Apoll. 4. 501. SYN. Διῆφάρα.

Διχοσταῖω, v. [dissideo,] to disagree, to separate from. Ὅταν γυνὴ πρὸς ἀνδρά
μὴ διχοσταῖῃ. Med. 15.

Διχόφρων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [discors,] divided in mind, discordant. Ἀραίφ τ'
ἐκ πατρός διχόφρονι θυμῷ. Sept. Theb. 902. SYN. Διχόβουλος.

Δίψα, ης, ἡ, et δίψος, ἑὸς, τὸ, subst. [(1) sitis; (2) cupido,] thirst, drought; de-
sire. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφανανθήσεται. Eccl. 146. See also Cycl. 97.
SYN. (2) Ἐλδωρ, ἐπιθυμία. EPIITH. Ἀργᾶλεα, ἀνᾶλεα, ξηρὰ, θυμοφθόρος,
κέλαινη, λυσιμέλης, μάλερά. PHR. Διψᾶλεα ἀνάγκη.

Διψᾶλέος, διψῖος, α, ὁ, et διψᾶς, ἄδρος, ἡ, adj. [siticulosus, bibulus, aridus,]
thirsty, dry, parched, scanty. Μὴς ποτὲ διψᾶλέος, γάλεος κίνδυνον ἀλύξας.
Batrach. 9. See also Alcest. 576. et Apoll. 1. 1146. SYN. Ξηρὸς, ἀζᾶλέος,
πολύδιψος.

Διψᾶω, inf. διψῆν, v. [(1) sitio; (2) cupio,] to thirst; to long for. Παρέχω
τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Nub. 441. SYN. (2) Ἰμείρω, ἐπιθυμῶ.

Διψᾶός, vid. Διψᾶλέος.

Δίω, v. [(1) persequor fugientem; (2) timeo, fugio,] (1) to pursue, (2) to fear,
to run, to flee. Δάκρυ ἀναπρήσας, περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν. I. 433. See
Διῶμαι. SYN. (1) Ἐκφῶβέω, ἀπελαύνω, διώκω, (2) φεύγω, διδράσκω, ἐκφεύγω.

Διωγμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [id quod persequitur; in l. c. inest sensus τοῦ ἄρμα,]
a pursuit, speed. Πῶτ' ἀνὸν μὲν διωγμᾶ πῶλων. Orest. 990.

Διωγμός, οὔ, ὁ, et διωκτὺς, ὅς, ἡ, subst. [persecutio,] pursuit, rout, chase.
Οἱμοὶ διωγμῶν, οἷς ἐλαύνονται τὰλας. Orest. 412. See also Call. 3. 194. SYN.
Ἰωχμός, κάκωσις.

Διώδυνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [gravem dolorem adferens,] agonizing. Κάκεινός, ὡς
ἦκουσέ, καὶ διώδυνός. Trach. 779.

Διώκω, f. ἔω, et Attice διωκάθω, v. [persequor,] to go swiftly through, to pur-
sue, to hasten. Ἰφ' ἡδὲν σοι, φιλάτῃ, διώκῃμαι. Soph. Electr. 871.
SYN. Ἐπιδιώκω, κατὰδιώκω, μετὰδιώκω.

Διώθεμαι, f. ὠσθαι, v. [transjicio, detrudo, dispello,] to push or pierce
through, to reject, to force asunder. Οὐχ ὧδε κῆδος σὸν διώσεται ποσσὶς.
Androm. 861.

Διωλῆγίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) late patens, magnus, (2) tenebricosus,] vast, ex-
tensive, gloomy. Πέζα διωλῆγίῃς ἀνὰ πέπταται ἡπειροῦ. Apoll. 4. 1258.
EXP. Σκοτεινὴ, ἡ ἐπιπύλινος δῆκουσά. Schol. SYN. Μεγᾶς, μακρὸς, σκοτεινός.

Διώμωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) juratus, (2) perjurus,] (1) bound by an oath,
(2) perjured. Διώμωτοι πλεουσιν, ἢ μὴν ἢ λῶγφ. Philoct. 593. SYN. Ἐνώ-
μωτος, ὀρκίος, ἐνδοχός.

Διώνη, ης, ἡ, P. N. [Dione,] the mother of Venus. Κούρη Διώνης, Κύπρι, μή μ'
ἐξεργάσῃ. Helen. 1097. EPIITH. Ἐράτῃ, εὐπλοκάμω, καλῇ, ξανθῇ, σεμνῇ.

Διώνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) binominis, (2) late longeque celebris s. inclytus,]
having two names, honorable. Αἱ διώνυμοι θεαί. Phœn. 694. SYN. Οὐκ
ἀνώνυμος.

Διώνυσος poet. propter metrum pro Διόνυσος, q. v. Ἡ δὲ Διώνυσον Σέμελη τέκε,
χάρμ' αὖ βροτοῖσιν. E. 325.

Διώρης, ἔος, ὁ, P. N. [Diores,] Τῶν δ' Ἀμάρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης. B. 622.

Δμησίς, ἔως, ἡ, subst. [domatio,] a subduing, a taming. Ἰππων ἀθάντων ἐχέμεν δμησίην τε μένος τε. P. 476.

Δμητήρ, ἦρος, ὁ, et δμητρεῖα, as, ἡ, subst. [domitor, domitrix,] a subduer, a tamer. Ἰππων τε δμητῆρ ἔμεναι σωτήρ τε νηῶν. Hom. H. Nept. 5. See also E. 259. SYN. Ἰπποδάμους, ἀρχων.

Δμωή, ἦς, et δμωίς, ἰδος, ἡ, subst. [ancilla, famula, serva,] a female enslaved by conquest, a female slave, a handmaid. Ὡ δμωαί, δυσθρηνήτοις. Iph. T. 143. See also Bacch. 506. SYN. Δούλη, θεράπαινά, παιδίσκη, ἀμφιπῶλος.¹ EPIITH. Λευκώλενος, ἔνπλοκάμους, μωγέρα.

Δμῶς, ὡς, ὁ, subst. [servus,] a slave, a man-servant. Δμῶες μὲν εἰσὶν, οἳ σὲ γ' οὐκ εἶδον ποτ' ἔ. Eur. Electr. 631. SYN. Δουλὸς, θής, θεράπων, παῖς, ὀπηδός, προπῶλος. EPIITH. Πάλαιος, τάλασσῖφρων, πιστός, κεδνός, ὀτρηρός. PHR. Πάλαιον οἶκον κτημᾶ.

Δνῶπάλιζω, v. [movendo jacio, motu vehementi dejicio, circumjicio,] to shake and strike, to blend, to throw round. See Damm. Νῦν· ἄτῶρ ἡῶθέν γε τὰ σα ῥᾶκεα δνῶπάλιξεις. ξ. 512. SYN. Ἀποπλήττω, ἀναιρῶ, φθνεύω, ἀμπεχω.

Δνῶφερὸς, ἅ, ὄν, adj. [tenebrosus,] dark, gloomy. Νύκτᾳ διὰ δνῶφερὴν ἐλάαν· τὰχ' ἂν δ' ἔσσεταῖ ἡώς. ο. 50. SYN. Μέλας, μελάγχρως, κελαινός, ζῶφους, ὀρφναῖος, σκότεινός, ἄσσηνός.

Δνῶφός, ου, ὁ, subst. [tenebrae,] darkness, gloom, sorrow. Δνῶφοι κάλυπτον σιν δῆμους. Choëph. 47. SYN. Ἀχλὺς, σκότος.

Δῶθιην, ἦνός, ὁ, subst. [furunculus,] a felon. Ὅτ'· δῶθιηνὶ σκόροδδον ἡμφίεσμεν. Vesp. 1172.

Δοιή, ἦς, ἡ, subst. [dubitatio,] doubt, hesitation. Ἐν δοιῇ δὲ σῶσέμεν, ἡ ἀπολέσθαι. I. 230.

Δοίδυξ, υκός, ὁ, subst. [pistillum,] a pestle. Πᾶρεθηκὲ καὶ δοίδυκᾶ, καὶ κιβώτιον. Plut. 711.

Δοῖος, ἅ, ὄν, adj. [duplex,] twofold; et pl. δοιοί, αἱ, ἅ, [duo,] two. Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἰαντας δοίους ἴσαντο φάλαγγες. N. 126. SYN. See Δίπλοισός.

Δοκάζω, f. med. δοκάσμαι et δῶσμαι, Ion. Δοταζέσκω, v. [videor mihi, puto, arbitror. Vid. Damm. in v.] it seems, to think, to conjecture. Ὡς ἂν τοι πλήμνη γὰρ δῶσσεταῖ ἄκρον ἰκέσθαι. Ψ. 339. See also Apoll. 3. 818. SYN. See Δόκω. PHR. Δίπλοῃς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς.

Δοκέω, v. [(1) observo, (2) insidior,] to observe, to watch, to lie in wait for. Ἰσχυῖα τε γλονοῦς τε, ἐλίσσόμενόν τε δοκέει. Θ. 340. SYN. Ἐπιτηρῶ, παρᾶ-τηρῶ, ἐφῶρῶ.

Δόκω, f. ξω, et ἦσω, v. [(1) videor; (2) censeo, arbitror,] (1) to seem, to appear, (2) to think, to determine, to decree. Δοκοῦμεν εἶναι δαιμόνων σοφώτεροι. Eur. Suppl. 229. SYN. Δοξάζω, εἶδομαι, εοικᾶ, δοκίμάζω, κρίνω, οἶμαι, ἐλπῶμαι, νομίζω.

Δόκημα, ἄτος, τό, et δόκησις, ἔως, ἡ, subst. [opinio,] opinion, surmise. Ἄτὰρ τὰ σεμνὰ, καὶ δόκημασιν σφᾶ. Troad. 411. See also Herc. F. 288. SYN. Προσδοκία, ὑποψία, ὑπόνοια, γνώμη, δόξα, δόκω.

Δόκησις, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [qui sibi videtur sapiens esse,] who thinks himself clever, conceited. Νεανίας δόκησις, τοδὲ πράγμα τι; Pax 44.

Δοκίμαζω, ἄσω, v. [exploro,] to examine, to ascertain, to try. Δοκίμαζόμενων αἰδοῖα πάρεσσι θεῶσθαι. Vesp. 578.

Δοκίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [probus, probatus,] approved, tried, respected, estimable. Ὡ φίλος, ὃ δοκίμωτάτος Ἑλλάδι. Eur. Suppl. 288. SYN. Εὐδοκίμος, δίκαιος, χρηστός, ἀγαθός, χρήσιμος, τελειός.

Δοκίμως, adv. [plane, vere,] faithfully. Αἶρω δοκίμως πᾶλυπενθῇ. Pers. 553.

Δόκος, οὔ, ἡ, subst. [trabs, tignum,] a beam or rafter. Οἷς αὐθιγένης τμηθεῖσα δόκος. Eur. fr. Cretens. 2. 6.

¹ See note at the word ἀμφιπῶλος.

- Δῶκῶ, ὄψ, ἡ, subst. [opinio, suspicio,] opinion, suspicion, thought, notion. Φίλοι, βούης ἡκούσῶν; ἡ δῶκῶ κενή, Eur. Electr. 747. SYN. See Δόκημα.
- Δῶλερῶς, et δῶλιός, α, ὄν, et δῶλεις, εσσα, ἔν, adj. [dolosus, vaser,] crafty, subtle, deceitful, treacherous. Τοῦτ' εἰς γυναικας δῶλιον ἐστὶ καὶ σάθρον. Bacch. 479. See also Aves 451. et Iph. A. 1526.
- Δῶλιόνες, ὡν, οἱ, P. N. [gens Propontidis,] a nation near the Propontis. Ἰσθμόν δ' ἀμπέδιον τὲ Δῶλιόνες ἀμφενέμοντο. Apoll. 1. 947. EPITH. Εὐξεινοί.
- Δῶλιόφρων, δῶλοφρων, ὄνός, et δῶλομῆτις, ἰδός, ὅ et ἡ, adj. [fraudulentus, astutus,] cunning-minded, crafty, treacherous. Δῶλιόφρων Κῦπρις. Iph. A. 1305. See also Æsch. Suppl. 746. and Od. γ. 250.
- Δῶλιχαυλός, ου, ὅ et ἡ, adj. [longas tibia habens,] fixed in long sockets, long. Αὐτῆκᾶ καμπύλᾳ τόξῳ, καὶ αἰγανέας δῶλιχαύλους. ι. 156.
- Δῶλιχαύχην, ἔνός, ὅ et ἡ, adj. [longam cervicem habens,] long-necked. Δῖα σε, τὰν κύκνου δῶλιχαύχενος γόνον. Iph. A. 794.
- Δῶλιχεγγῆς, ἔός, ὅ et ἡ, adj. [longa hasta armatus,] armed with a long spear. Παῖδνας ἀνδράς ἄγων δῶλιχεγγῆας· ἥδὲ δέ μοι νῦν. Φ. 155.
- Δῶλιχῆρετμος, ου, ὅ et ἡ, adj. [longis remis utens,] having long oars, skilful in rowing. Φαίηκες δῶλιχῆρεται, ναυσίκλητοὶ ἀνδρες. θ. 191.
- Δῶλιχός, ἡ, ὄν, adj. [longus, diuturnus,] long, of long duration, inveterate, tedious. Ἡ δῶλιχὴ νοῦσος; λ. 170. SYN. Διηνέκης, μακρός, εὐμήκης, ταννάος.
- Δῶλιχόσκιός, ου, ὅ et ἡ, adj. [longam projiciens umbram, longus,] projecting a long shade, long. Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δῶλιχόσκιον ἔγχος. Γ. 346.
- Δῶλεις, vid. Δῶλερῶς.
- Δῶλοκτᾶσια, ας, ἡ, subst. [caedes dolosa sc. insidiosa,] murder insidiously perpetrated. Ἡθεῖς αὐθέντησι δῶλοκτασίας ἱλάεσθαι. Apoll. 4, 480.
- Δῶλομυθός, ου, ὅ et ἡ, adj. [dolose loquens,] treacherously speaking. Νέσσου φῶνιᾶ δῶλομυθὰ κέντρο. Trach. 841.
- Δῶλοπήϊός, ου, ὅ et ἡ, adj. [Dolopeius,] of the hero Dolops. Ἀκτῇ, καὶ τύμβος Δῶλοπήϊός· ἔνθ' ἀρὰ τοίγῃ. Apoll. 1. 585.
- Δῶλοπλῳκία, ας, et δῶλοφροσύνη, ης, ἡ, subst. [doli meditatio,] plotting of wiles, craft, cunning. Τῷ δὲ δῶλοπλῳκίᾳ μάλλον ἄπιστοὶ ἄδον. Theog. 226. See also Trach. 834. SYN. Δῶλός.
- Δῶλοποιός, ου, ὅ et ἡ, adj. [dolos nectens,] guile-making, treacherous. Χρίει δῶλοποιός ἀνάγκα. Trach. 834. SYN. See Δῶλερῶς.
- Δῶλός, ου, ὅ, subst. [dolus, fraus,] deceit, guile, fraud, stratagem. Εἰς αἰμάτηρον γάμον ἐπὶ ὀρθμενσας δῶλω. Iph. T. 372. SYN. Ἀπάτη, δόλωμα. EPITH. Ἀμήχανός, κρύφαϊός, θύραϊός, αἰνός, αἰπός, ἀτλητός, κρύφιος, κάκος, κρυπταδιδός, θανάτηφόρος, πύκινός, συγερός. PHR. Ποικίλᾳ βουλευμάτῃ.
- Δῶλοφόνος, ου, ὅ et ἡ, adj. [sicarius,] treacherously murdering. Ἐνύδρω τέυχει δῶλοφόνου λεβη-τός. Agam. 1128.
- Δῶλοφρόνῃω, ν. [dolos animo agito,] to plan artfully, to plot, to dissemble. Τοῖς δὲ δῶλοφρόνῃων μετέφη πόλυμητις Ὀδυσσεύς. σ. 51.
- Δῶλοφρων, vid. Δῶλιόφρων.
- Δῶλῶ, ν. [dolose ago, decipio,] to decoy, to deceive, to cheat. Μοίρας δῶλῶσας· ἦν᾽ εσαν δέ μοι θεαί. Alcest. 12. SYN. Ἀπάτω.
- Δῶλωμα, ἄτός, τό, subst. [fraus,] deceit, guile. Βίον νόμιζων· τῷδὲ τ' ἂν δῶλωματι. Choëph. 990. SYN. et EPITH. see Δῶλός.
- Δῶλων, ὡνός, ὅ, P. N. [Dolon,] the name of a Trojan spy. Ἦν δὲ τις ἐν Τρώεσσιν Δῶλων, Εὐμήδεος νιός. K. 314. EPITH. Πόλυχαλκός, πόλυχρυσός, λαιψηρός.
- Δῶλωπις, ἰδός, ἡ, adj. [callida,] treacherous. Οἶον τὸδ' ἡ δῶλωπις Οἰνέως κόρη. Trach. 1067. SYN. Ἀπατηλός, πανούργος.
- Δῶμή, ης, ἡ, subst. [structura,] structure. Καὶ πλευροῖς κήτεσσι δῶμην ἀτάλαντοῖ ἰδέσθαι. Apoll. 3. 1394.
- Δῶμός, ου, ὅ, subst. [domus,] an edifice, a house. Μεθ' ἧχ', ἔν' αὐτὸς χρόσῃ ἐν δόμοις ἔχη. Hec. 27. SYN. Δῶ, δῶμα, δῶμη, οἶκος, ἐστία, στεγός, ὀροφή.

ΕΡΙΤΗ. Ἀθανᾶτος, ἱερὸς, μέγας, πικᾶ ποιητὸς, ποιητὸς, ὑψηλὸς, ἀσπερῶεις, ἀφθι-
τὸς, θεῖος, κοῖλος, μετὰπρὲπής, περικαλλής, χάλκεος, χαλκήϊος, ἡμιτέλης, εὐναιε-
τῶν, (Hom.) αἰπὺς, ἀφνειὸς, εὐδμητὸς, εὐδαίμων, βασιλήϊος, γλυκερὸς, κήώεις,
πίων, πολύζεινός, σεμνός, θηητὸς, χρύσεός, οὐρανὸμήκης, σκίτεις.

Δομοσφάλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [domum labefactans,] ruinous to a house or family.

Δέδοικᾶ δ' ὄμβρου κτύπον δδομοσφάλῃ. Agam. 1511.

Δονᾶκεὺς, ἔως, et Ion. ἦός, ὁ, poet. pro δονᾶκειν, subst. [arundinetum,] a reed-
plot. Πὰρ ποτᾶμόν κελᾶδοντᾶ, παρὰ ῥόδᾶνόν δονᾶκῆᾶ. Σ. 576.

Δονᾶκοίς, εντός, δονᾶκοτρυφός et δονᾶκοχλῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [arundinosus,]
abounding with reeds, reedy, rushy. Γυμνασίᾳ τῷ δονᾶκοεντός. Helen. 209.
See also Theog. 783. and Iph. T. 400.

Δοναζ, ἄκος, ὁ, subst. [arundo,] a reed, a pipe, the bridge of a lyre. Ἐνέκᾶ
δονᾶκος, ὃν ὑποδύριον. Ran. 233. SYN. Καλᾶμος, κλαδός, αὐλός. ΕΡΙΤΗ.

Δολιχός, λεπτός, λιγυρός, σκιῆρος, ἔλειος.

Δονέω, v. [agito,] to whirl about, to shake, to agitate. Ἄγῳ-νος βάλεῖν ἔξω
πάλαμπα δονέων. Pyth. 1. 85. SYN. Κινέω, διᾶσειώ, πάλλω, στρέβλω, σείω,
σάλεύω, τάρασσω.

Δόξα, ης, ἡ, subst. [(1) opinio, (2) fama, (3) existimatio, gloria, (4) expectatio,]
opinion, report, esteem, glory, expectation. Χώρας ἀνακτες, δόξᾳ μοι παρρεσᾶθη.
Cē. R. 911. SYN. Δοκῆσις, φήμη, τιμή, κλέος, ἐπαινός, πανδοξία, ὑπονοία.
ΕΡΙΤΗ. Ἀθανᾶτος, ἐρικυδής, πῦθεινῇ.

Δοξάζω, f. ἄσω, v. [arbitror; exspecto; laudo,] to think; to expect; to praise.
Γάμους γάμεισθαι τούσδ' ἐδόξαζον ποτῇ. Troad. 349. SYN. Οἶμαι, δόκew,
ὑπὸνδew, κυδαίνω.

Δόξασμα, ἄος, τὸ, subst. [opinio, gloria, ostentatio,] opinion, glory, ostentation.
Οὐ μὴ φρονήσῃθ', οἱ κενῶν δοξασμάτων. Eur. Electr. 383.

Δόρα, ἄς, ἡ, subst. [pellis detracta,] a skin. Εὐνδεσμ' ἐλελύτῳ, καὶ καταστίκτους
δόρας. Bacch. 686. SYN. Διφθέρα, δέρμα, χρώς. ΕΡΙΤΗ. Λυκείος.

Δόρατιόν, ου, τὸ, subst. [hastile,] a little shaft or javelin. Ὡς τᾶχιστ' ἀνεν δόρα-
τίου, καὶ ξίφους, κάκοντίου. Pax 552.

Δοριᾶλωτός, et Ion. δουριᾶλωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bello captus,] captured in
war. Λέγ', ἐπεὶ σῆ, λῆχος δουριᾶλωτόν. Aj. Fl. 211. SYN. Δοριθήρατός, δo-
ριληπτός, δορίκτητός, αἰχμαλωτός, ἀνδράπῳδόν.

Δοριγαμβρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quam sponsi armis petunt,] sought in marriage by
the spear. Τὰν δοριγαμβρόν ἀμφίνεικῇ θ'. Agam. 669.

Δοριθήρατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta i. e. bello captus,] hunted with the spear,
captured in war. Δοριθήρατοῖς. Troad. 576.

Δορικμής, ἦτός, ὁ et ἡ, adj. [hasta cæsus,] slain by the spear, or in war. Δo-
ρικμητὶ λαφ. Choeph. 359. SYN. Δοριμητός, σιδηρόκμής.

Δορικτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta sonans,] sounding with the spear. Δορί-
κτύπον ἀλλήλῳ Λυκίων. Nem. 3. 104.

Δορίκτητός, et Ion. δουρίκτητός, η, ὃν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta quæsitus,] ob-
tained by the spear. Σὺ δ' οὐσα δούλη, καὶ δορίκτητος γυνή. Androm. 155.
See I. 343.

Δοριληπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta captus,] captured in war. Ἦπερ δοριληπτός
ἐτ' ἦν λουπῇ. Aj. Fl. 146.

Δοριμᾶνης, ἔος, δοριμαργός, ου, ὁ et ἡ, et δοριμήστωρ, ὄρος, ὁ, adj. [bellandi cupi-
dissimus,] spear-mad, courting war. Οὐκ ἂν ποτ' Ἑλλὰς δοριμᾶνης ἀπώλετο.
Eur. Suppl. 485. See also Sept. Theb. 684. and Androm. 1007. SYN.

Ἰδρὶς αἰχμῆς, μεμᾶως μάχεσθαι.

Δοριπαλτός, vid. δoρυπαλτός.

Δοριπέτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bellicosus,] warlike. Κατ' ἰχνός, ἦνδῃ δοριπέτης
ἄγωνία. Troad. 1003.

¹ "Hujusmodi adjectiva, quæ ex dativo δορὶ vel δουρὶ composita esse videantur, retinebant, ut opinor, iota in compositione, ut δορίκτητος, δουριᾶλωτος, δοριληπτος, δουριπετής, δοριμᾶνης, δοριθή-
ρατος, δοριμαργος. Ea vero quæ ex quarto casu conflata sunt, retinent v, ut δουροφόρος, δoρυσσός,
δορίκρανος." Dr. Blomf. Agam. 115.

Δορίπῶνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sub hasta laborans,] pressed by the spear. Δορίπῶνον μὴ προδῶθ'. Sept. Theb. 155.

Δορίτμητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta transfixus,] pierced by a spear. Δορίτμητος' κῆτην ἄρισθης. Agam. 341.

Δορκᾶς, ἄδως, δόρκη, ης, δόρξ, ορκὺς, et δορκᾶλῖς, ἰδὼς, ἡ, subst. [caprea, dama,] a wild goat. Αἱ δ' ἀγκᾶλαισι δορκᾶδ', ἡ σκύμνους λῶκων. Bacch. 698. See also Herc. F. 377. Call. 3. 97. and Call. Ep. 11. SYN. Αἰξ, χίμαιρά. See Αἰξ.

Δορός, οὔ, ὁ, subst. [uter,] a skin, a leathern bag. See Ἀσκός. Ἐν δὲ μοῖ ἄλφῖτᾶ χεῦσῶν εὐρῶάφεεσσι δόροισιν. β. 354.

Δορπεῶν, v. [cæno,] to take a meal, to sup. Ἐξ οὗ δορπεῦμέν τε, καὶ ὥρορε διδὸς αἰοιδὸς. θ. 539. SYN. Δειπνεῶν.

Δορπιστός, οὔ, ὁ, subst. [tempus cœnandi,] supper hour. Εὐθὺς δ' ἅπῃ δορπιστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας. Vesp. 103.

Δόρπος, ου, ὁ, et δόρπον, ου, τὸ, subst. [cæna,] a meal, supper. Δόρπον δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἔφ' ὕδωρ. δ. 213. SYN. Δεῖπνον, βόρα, σῖτος, ὄνειαρ, τροφή, ἀριστόν.

Δορυῖ, gen. δούριτος, Ion. δούριτός, contr. δουρός, dat. δουρί et δούρι, τὸ, subst. [(1) hasta, (2) trabs, navis,] (1) a spear, dart, javelin, (2) a bark, a vessel. Εἰ μὲν τις δορυῖ θηξάσθω. B. 382. SYN. Λόγχη, ἄκων, ἀκόντιον, ἐγχὼς, αἰχμή, βέλός. EPITH. Δολιχόν, ἄλκιμον, ἄρρηκτόν, ἀπειρές, ἀμείλιχόν, ἀμαιμάκετόν, αἱματόεν, εὐξύον, χαλκῷβάρές, στίβάρον, χάλκεόν, πρυμνόν, ὀξύ, μελινόν, νήϊον, μέγα, χαλκῷ κέκρυθμένον, φάεινον, στόνον, ὀβριμόν, λευγάλεον, λοιγίον, κέλευρον, κοῦφον, κοῖλον, θόον.

Δορυκράνως, ου, ὁ et ἡ, adj. [cuspidē præfixus, cuspidatus,] pointed. Ἡ δορυκράνου. Pers. 153.

Δορύξενος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex hoste factus hospes,] one who is received as a friend after having been an enemy, a foreign friend. Ὁ μνητροφόντης δ', ἦν δορυξένων ἐμῶν. Androm. 991. SYN. Ξένος.

Δορυξῶς, ου, ὁ, subst. [hastarum politor vel faber,] a polisher or maker of spears. Κεῖ τις δορυξῶς, ἡ κάπηλὸς ἀσπίδων. Pax 446.

Δορυπάλως, ου, ὁ et ἡ, adj. [hastam quatens,] shaking a javelin. Ἴ-κταρ μέλαθρων, χερὺς ἐκ δορυπάλτου. Agam. 115.

Δορυπάγης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [e ligno constructus,] wooden, made of wood. Δορυπάγεις δ' ἔχοντες κυνῶπιδᾶς. Æsch. Suppl. 751.

Δορυπέτης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [hasta interfector,] slain by the spear. Πολλῶν νεκρῶν ποιοῦσά δορυπέτῃ φθόν. Cycl. 304.

Δορυσθενής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [hasta valens,] powerful in war. Δορυσθενὴς ἀνήρ Σκύθης. Choëph. 154.

Δορυσσός, contr. ους, σου, ὁ, adj. [hastam quatens, acer bello,] brandishing the spear, brave in war. Κόλχων, οἳ καὶ Ἀρηὶ δορυσσόοι εἰσὶν ἀπειρεῖς. Orph. 822.

Δορύσσω, f. ξω, v. [hasta pugno,] to fight with the spear, to arm. Τᾷδ' ἐπάγοντᾶ δορύσσοντᾶ. Heracl. 774.

Δορυτίνακτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hastis concussus,] agitated by spears. Δορυτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται. Sept. Theb. 143.

Δορυφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hastatus, satelles,] spear-bearing, attendant. Φρουραίς κέκασται, δεξιαῖς τε δορυφόρων; Eur. Electr. 616. SYN. Δορυσθενής, ἐσμήμησηρ, δορίπῶνος, αἰχμητής, φύλαξ, ἐγχέσιμωρος.

Δοσις, ἔως, ἡ, subst. [donatio,] a giving, a gift. Σοὶ χρὴ μέλεσθαι τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυν. Phœn. 771. SYN. Δωρόν.

Δότηρ, ἦρος, ὁ, et δότεira, as, ἡ, subst. [dator, dispensator,] a giver, a bestower. Καὶ τᾶμῃ παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοι δότῃρες. T. 44.

Δουλαρίον, ου, τὸ, subst. [servulus,] a little slave. Αὐταὶ γὰρ καὶ τὰ δουλαρίᾶ, τέφραν πόθεν λαβούσαι. Thesm. 537. SYN. Παιδαρίον.

Δουλεία, et δουλία, as, ἡ, δούλευμα, ἄτος, τὸ, δουλοσύνη, ης, ἡ, subst. [servitus,]

¹ Here Dr. Blomf. would read δορίμητος.

servitude, slavery. Δουλείας τὰς οὐ τλητὰς. Hec. 155. See also Pyth. 1. 147. Orest. 215. and Phœn. 199. SYN. Θερᾶπελα, λατρελα. EPIITH. Δελαία, οὐ φερτῇ, οὐ τλητῇ, βᾶρεῖα, ἐμπέδως.

Δούλειος, δούλιος, α, ὄν, et δουλικός, ἡ, ὄν, adj. [servilis,] of slavery, servile, slavish, mean. Δούλειον ἡμᾶρ εἶδες, ὡς πράσσεις κᾶκως. Hec. 56. See also Z. 463. and Ran. 743.

Δουλεύω, v. [servio,] to be a slave, to serve. Ὡ θυγάτερ, ἡμεῖς δ' ἐν φᾶει δουλεύομεν; Hec. 415. SYN. Θερᾶπέω, ὑπηρετέω, διακύνω.

Δούλη, ἡς, ἡ, subst. [ancilla, serva,] a female slave, a handmaid. Δούλη κέκλησθαι, βασιλῆις οὐδ', αἰσχύνομαι. Hec. 559. SYN. Δμωῇ, οἰκέτις, θεράπνη, θήσῃ, ἀμφιπόλος. PHR. See Hec. 359. and 444. Troad. 489. &c.

Δουλῖα, ας, ἡ, see Δουλεία.

Δούλος, ου, ὁ, subst. [servus,] a slave, a servant. Ἡ χρημάτων γὰρ δούλος ἐστίν, ἡ τύχης. Hec. 864. SYN. Δμῶς, θεραψ, θεράπων, οἰκέτης, λατρεὺς, ἀμφιπόλος, πρόσπολος.

Δούλος, η, ὄν, adj. [servilis,] servile, of a slave. See Δούλειος.

Δουλοσύνη, vid. Δουλεία.

Δουλοῦνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [servilis,] servile, of a slave, a slave. Τῷ δουλοῦνός πρὸς οἶκόν. Hec. 446. SYN. See Δούλειος.

Δουλόω, v. [in servitutem redigo,] to reduce to slavery, to enslave. Δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρά, καὶ πόλις πόλιν. Eur. Suppl. 503.

Δουπέω, v. [(1) sonitum edo, (2) cado sub armis sonitum edens,] to sound; to fall in battle with a crashing sound. Δούπησεν δὲ πέσων, ἄρᾶβησέ δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. A. 504. SYN. Ἀπῶ, κτύπεω, κνᾶβέω, πλατᾶγέω, ὀττύβέω, ψόφέω.

Δούπης, ου, ὁ, subst. [sonitus,] a sound, a noise, a clash. Δούπῳν αὖ κλύω τινά. Aj. Fl. 871. SYN. Βρῦμός, ἡχή, κτύπος, ὁμαδός, πατάγος, κνᾶβός, φθόγγος.

Δουράτεός, δουρίος, et δούρειος, α, ὄν, adj. [ligneus,] wooden. Δουράτεον, τὸν ἔπειδος ἐποίησεν σὶν Ἀθήνη. θ. 493. See Aves 1128. and Troad. 14. SYN. Εὐλινός, δούρπαγός.

Δουρηνέκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [quod intra hastæ ictum est,] within a spear's throw. Ἀλλ' ὅτ' ἐδὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηνέκες, ἡ καὶ ἐλασσόν. K. 357. PHR. Ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἔρωι γίγνεται. O. 358.

Δουριᾶλωτός, v. Δούριᾶλωτός.

Δουρικλειτός, et δουρικλύτος, οὗ, ὁ et ἡ, adj. [hasta inclutus; clarus bellator,] famed for the spear, renowned in arms. Ἡρώς Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μένελαός. o. 52. See also K. 230.

Δουρίκτητός, vid. Δούρικτητός.

Δουρίληπτός, vid. Δούριληπτός.

Δούριος, vid. Δουράτεός.

Δουρῶδδκη, ἡς, ἡ, subst. [hastarum receptaculum. Vid. Damm. c. 423.] a cavity in a pillar to receive javelins. Δουρῶδδκης ἔντροσθεν εὐξοῦ. α. 128.

Δόχη, ἡς, ἡ, subst. [(1) receptaculum, (2) convivium,] a receptacle, an entertainment, a feast. Σπλάγχχοις· πύλαι δὲ καὶ δόχαι χολῆς πέλας. Eur. Electr. 828.

Δόχη, ἡς, ἡ, subst. [palmus,] a measure equal to the palm or breadth of four fingers. Καὶ πρὶν ἡμέραν φῶρῃσαι, μεῖζόν ἢν δύοῖν δόχμαῖν. Equit. 318.

Δόχητός, et δόχος, ἡ, ὄν, adj. [obliquus, transversus,] oblique, across, transverse. Καὶ τις δοχμαῖαν κέλευθον. Alcest. 1019. See also M. 148. SYN.

Λαξός, λᾶχρός, σκόλιός.

Δόχμολός, ου, ὁ et ἡ, adj. [obliquam habens cristam,] cross-crested. Δόχμολόφων ἄνδρων. Sept. Theb. 109.

Δόχμω, v. [curvo, inflecto,] to bend, to render crooked. Δόχμωθεις μεγάροιο διὰ κλήϊθρον ἐδυνεν. Hom. in Merc. 146.

Δράγμα, ἄτος, τὸ, subst. [manipulus,] a handful. Πυρῶν καὶ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματ' ἀταρφέα πίπτει. A. 69. SYN. Σωρός, ἀπαρχή. EPIITH. Ἐπητρίμων.

Δραγμαῖω, v. [manipulos colligo,] to gather corn in handfuls, to bind in sheaves. Παῖδες δραγμαῖοντες, ἐν ἀγκάλιδεσσι φέροντες. Σ. 555.

Δραγμός, οὗ, ὁ, subst. [prehensio,] a grasping. Μαστοῦ τὲ δραγμός, καὶ παρσκευασμένον. Cycl. 169.

Δραίνω, v. [facturio,] to project. Ἄλλ' εἰ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σὲ γ' ὑπνός ἱκάνει. K. 96. SYN. Δρασεῖω, ἐπινόεω, ἄνω, ἰσχύω.

Δράκαινα, vid. Δράκων.

Δράκοντις, ου, et δράκοντώδης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [anguinus,] of or like a serpent or dragon. Ὅν ἄρτι κρημνῶν ἐκ δράκοντεινῶν ἐλόν. Phoen. 1337. See also Orest. 250.

Δράκοντομαλλός, οὗ, ὁ et ἡ, adj. [anguicomus, anguibus comatus,] having dragon's fleece or hair, having snakes entwined in the hair. Δράκοντομαλλοὶ Γοργόνες βρότοστυγεῖς. P. V. 824.

Δράκων, οντός, ὁ, et δράκαινα, ης, ἡ, subst. [draco, dracæna,] a dragon. Πρόσθε λέων, ὅπθιν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Z. 181. See also Iph. T. 287. SYN. Ὀφίς. ΕΡΙΤΗ. Πελωρὸς, φοινίηεις, κυάνεος, ἐπὶ νῶτᾷ δαφοινὸς, ὀρέστερος, σμερδαλέος, (Hom.) φωνίος, θηροτρόφος, φοινικυλόφος, γηγενής, χρυσέος, ποκίλωτος, οἰνωπός, πάλυκρανός, πυρσύνωτος, πύριγενής, δεινός, (Eur.) ἀδευκής, ἀμαιομακῆτος, ἀγρίος, βρότολοιγός, δηλήμων, κρυῖρος.

Δράμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [actus, rei representatio, fabula,] an action, a theatrical representation, a drama, a play. Ἄπολεῖς μ', ἰδού σοι φροῦδᾶ μοι τὰ δράματᾶ. Acharn. 470. SYN. Πράγμα.

Δράμημα, ἄτος, τὸ, subst. [cursus, festinatio,] running, haste, speed. Πάλισστον δράμημᾶ νωτῖσαι. Cæ. R. 193. SYN. Δρόμος, δρόμημα, φύγη.

Δράξ, ἄκος, ὁ, subst. [pugillus, manipulus,] a grasp, a handful. Πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν, πηλοῦ δράκᾶ ρίψεν ἐπ' αὐτόν. Batrach. 234. SYN. Δράγμα.

Δραπέτης, et δραπετίδης, ου, ὁ, subst. [fugitivus,] a fugitive, runaway. Κτάνοιεν αὐτήν, δραπέται δ' οἰχοῦντο. Iph. T. 1342. See also Mosch. 1. 3. SYN. Φύγας.

Δρασεῖω, v. [facturio,] to intend to do. Τοῖσδ' ὥς τι δρασεῖουσᾶν οὐδὲ πανέται. Med. 92.

Δράσιμος, ου, ὁ et ἡ, et δραστήριος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [efficax,] active, efficacious. Ἄνὴρ ἀκομπός, χεῖρ δ' ὄρεᾷ τὸ δράσιμον. Sept. Theb. 550. See also Helen. 991. SYN. Δεξιός, δεινός, ἀγώνωρ, σπούδαῖος, ἀγχίνους, πρόθυμος.

Δρασμός, οὗ, ὁ, subst. [fuga,] flight. Ἡμεῖς δ' ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πύδα. Herc. F. 1004. SYN. See Φύγη.

Δράσσομαι, f. ἔδμαι, v. [prehendo,] to catch with the hand, to grasp. Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἐρχομαι δεδραγμένος. Antig. 235. SYN. Αἰρέω, ἀντιλαμβάνομαι.

Δραστεῖος, ἄ, ὄν, adj. verb. ἃ δρᾶω, [faciendus, agendus,] to be done. Φεῦ. Γενναῖον ἀνδρ' ἐλεξάς, εἷ τὲ δραστεῖον. Eur. Electr. 262.

Δραστήρ, ἥρος, ὁ, et δράστειρά, ας, ἡ, Ion. et Hom. δραστήρ, et δρήστειρά, subst. [(1) famulus, minister, (2) famula, adjuvatrix,] a servant, an assistant. Σχήσειν ἐνθυμῷ, σὺν τε δρήστειρᾷ πέλεσθαι. Apoll. 3. 700. See also π. 248. SYN. See Δρῶς.

Δραστήριος, vid. Δράσιμος.

Δραστῶσινη, ης, ἡ, Ion. δραστῶσινη, subst. [strenuitas in agendo,] activity or vigor in acting. Δραστῶσινη οὐκ ἂν μοῖ ἐρίσσειεν βρότος ἄλλος. o. 320.

Δρατὸς, ἡ, ὄν, adj. [excoriatus,] skinned, flayed. (per metath. pro δαρτός α δέρω.) Ἐς πύδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατᾶ σώματᾶ νῆει. Ψ. 169.

Δράχμη, ης, ἡ, subst. [drachma (moneta, Romanum denarium æquans,)] a drachma, (six Attic oboli, about 7½d. of our money.) Πρῶτᾶ μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾶδ' οὐκ ἐλαττόν, ἡ δράχμην. Nub. 612.

Δρᾶω, f. ἄσω, v. [facio, ministro, fugio,] to act, to do, to perform, to run away. Μητρός τι χωρὶς δράσθ' ἃ μὲ δρᾶν χρεῶν; Iph. A. 728. SYN. Ἄνω, ὑπηρετῶ, ποῖεω, ῥέζω, τεύχω, πράττω, δραίνω.

Δρέπανη, ης, ἡ, et δρέπανον, ου, τὸ, subst. [falx,] a sickle, scythe, falchion.

"Ημῶν, ὀφέλας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Σ. 551. See also Ran. 583. SYN. See Ἀρπη.

Δρεπανουργός, οὗ, ὁ, subst. [falcarius,] a scythe or sickle maker. Ὁ δὲ δρεπανουργός, οὐχ ὄρεῖς; ὡς ἡδέεται. Pax 547.

Δρέπω, et δρέπσμαι, v. [carpo, decerpo,] to pluck, to reap, to crop, to cull, to mow. Δρέπων τέρεινης μυρσίνης κἄρα πλόκους. Eur. Electr. 778. SYN. Ἀπὸ δρέπω, θερίζω, ἀπανθίζω, ἀποτέμνω.

Δρηστὴς, ἰδὸς, ἡ, Ion. pro δραπέτης, subst. [fugitiva,] a runaway. Τὴν δρηστὴν μὴ ὑπόδεχθε, νεοί. Callim. Ep. 43.

Δριμύς, εἶᾱ, ὅ, et δριμύλος, ἡ, ὄν, adj. [acer, acerbus, asper,] sharp, acid, bitter, sour. Οἷδ' ἀνδρὰ κρυτάλον, δριμύ Σισυφόν γενός. Cycl. 104. See also Mosch. 1. 9. SYN. Ὀξύς, δεινός, χάλεπός, βλοσυρός, ὠμός.

Δριὺν, ου, τὸ, et δριός, ου, ὁ, subst.; pl. heterog. τὰ δριᾶ, [locus arboribus consitus,] a shrubbery, a plantation. Περὶνᾶ κατὰ δριᾶ πόλυν ἰφέᾱ. Helen. 1325. SYN. Ἀλός, δρυμός, ὕλη. EPITH. Ἐρσηῆν.

Δροίτη, ἡ, subst. [vas balnearium,] a bathing-vessel. Δροίτης κατὰ σκηνωμά· δίκτυον μὲν ὄν. Choëph. 986.

Δρομαῖος, α, ὄν, et δρομαῖς, ἄδός, ὁ et ἡ, adj. [cursu valens, velox,] running, rapid, fleet. Οὐχ ὡς δρομαῖα πῶλός, ἡ Βάκχη θεοῦ. Helen. 542. See also Hipp. 550. SYN. Ἀελλόπους, τάχυσ, θόος, ὠκυδρομός.

Δρομεύς, ἔως, ὁ, subst. [cursor,] a runner. Θᾶσσαν δὲ βύρσαν ἐξεδειρεῖν, ἡ δρομεύς. Eur. Electr. 824. SYN. Βᾶδιστής.

Δρομημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [cursus, curriculum, festinatio,] running, speed, rapid course, confusion or tumult, incursion. Πᾶρεῖσάν αὐτοὺς κυμάτων δρομήμασιν. Troad. 695.

Δρόμος, ου, ὁ, subst. [cursus,] speed, a course, a race-course. Δρόμους δὲ πολλοὺς ἐξέπλησά καμπίμους. Iph. T. 81. SYN. Δρασμός, φύγῃ. EPITH. Εὐρύς, πῦματός, παντοῦς, δεινός, ἐκπᾶσθρός, σύννομός, οὐρίος, καλλιστάδιος, ἀνιδρυτός, λαμπαδοῦχος, πῶλυπλαγκτός, ὠκός, δολίχος.

Δρόσπερος, α, ὄν, δρόσπεῖς, εντός, et poët. δρόσώδης, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [roscidus,] dewy, cool, limpid. Πᾶρᾳ γὰρ δρόσπερὰ πύργους συνέχης. Hipp. 226. See also Troad. 830. and Bacch. 704. SYN. Ἐρσηεῖς, ὕδρηλος.

Δροσιζόμεναι, v. [rore humecto, irroro,] to sprinkle with dew. Ῥᾶνισαί χρῶᾱ δροσιζόμεναι. Ran. 1311.

Δρόσος, ου, ἡ, subst. [ros,] dew, dew-drop, juice. Καχλάζει-σαν δρόσῳ, δωρήσεται. Olymp. 7. 4. SYN. Ἐρση, ἔερση, ψέκας. EPITH. Πῶταμία, ὑπαιθρία, ἐνάλια, αἰματήρα, θαλασσία, κρηναία, καθῆρα, μαλθακή, χλοερά.

Δρύας, αντός, ὁ, P. N. [Dryas.] Οἶον Πειριθόον τέ, Δρύαντά τέ ποιμένα λιῶν. A. 263.

Δρύϊνός, ἡ, ὄν, adj. [quernus,] oaken, of oak. Τέλος δὲ, δρύϊνους συγκέραννοῦσαι κλάδους. Bacch. 1092.

Δρυκόλαπτης, ου, ὁ, subst. [picus arborarius,] a woodpecker. Οὐκ ἐσεῖ οὐ τρυγῶν, οὐδ' αἰετός, οὐ δρυκόλαπτης. Aves 979.

Δρύος, ου, ἡ, et δρυμός, οὔ, pl. heterog. τὰ δρυμᾶ, subst. [(1) quercetum; (2) quodlibet nemus,] an oak grove, a grove. Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρυμᾶ πυκνὰ καὶ ὕλην. κ. 150. See also Hes. Op. 531. and Hipp. 1125. SYN. Ἀλός, ὕλη. EPITH. Ὅρειον, ἐθηρὸν, λασίον, οἰδπόλον.

Δρυόγυνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quercum generans; nemorosus,] oak-bearing. Δρυόγυνοι-σὶ κόραν. Thesm. 114.

Δρυπέτης, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [qui ex arbore cadit, maturus, sole coctus,] ripened on the tree by the heat of the sun. Καὶ τὰς δρυπέτεις κατέπινε. Lysistr. 561.

Δρύπτω, v. [lacro,] to rend, to tear. Χερᾶ δρύπτεται τέ πᾶρειάν. Hec. 650. SYN. Σπάρασσω, ἄμύσσω, ἀποξέω.

Δρύς, ὅς, ἡ, subst. [quercus,] an oak. Ὅποῖᾱ κισσὸς δρύος, ὅπως τῇσδ' ἐξό-

¹ For the meaning of this word see Dr. Blomf. Gloss. Agam. 1518.

- μαι. Hec. 398. ΕΡΙΤΗ. Ὑψηλή, ἀζάλεα, βαθύρριζος, ἱερὰ, τηλεθωσά, ὑψικάρηνος.
- Δρυτῶμος, ου, ὁ, subst. [qui quercus vel arbores cædit,] a wood-cutter. Μήτι¹ τοι δρυτῶμος μέγ' ἄμεινων, ἥε βίηφιν. Ψ. 315. SYN. Ὑλοτῶμος.
- Δρυφάκτος, ου, ὁ, subst. [janua fori judicialis; in plur. cancelli,] the door of a court of justice, the rails which encompassed the court. Εἴθ' ὑπερέπηδων τοῦ δρυφάκτους παντάχου. Equit. 672.
- Δύαω, v. [in calamitates conjicio,] to involve in calamity. Ἀλλὰ θεοὶ δύωσσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους. v. 195. SYN. Ἀνιάω, πῖέζω.
- Δῆ, ης, ἡ, subst. [calamitas ærumna, miseria,] distress of mind, calamity. Δεσμούςναι ἀεκεῖς, καὶ δύας ἐκφυγάων. P. V. 534. SYN. Ἀτύχημα, λύμη, ἀνία, δυσπραξία, ἄλγος, πόνος, δῆπαθια, ΕΡΙΤΗ. Αἰνὴ, λῦγρὰ, θυμῶδός, βάρειά, πικρά, δηξιθυμός.
- Δῆπαθια, as, ἡ, subst. [ærumnarum perpessio,] the enduring of affliction, affliction. Δίψα δῆπαθια τὲ καὶ ἄλγεσιν οὐδ' ἐμάτησάν. Apoll. 4. 1395. SYN. Δῆ, παθημα, παθός.
- Δῆπαθης, ἐός, et δῆπαθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ærumnarum patiens, ærumnosus, miser,] suffering calamities, miserable, distressing. Ἀλλὰ γὰρ οὐπὸτ' ἐφύλα δῆπαθῶν ἀνθρώπων. Apoll. 4. 1165. See also H. in Merc. 486. SYN. Δείλατος, ἀθλιός, βαρὺτότμος.
- Δῦμι, δύω, et δύμαι, v. [subeo,] to sink, to go under, to enter. Καρτίστην δὲ τὴν γέ μάχην φάτο δύμεναὶ ἀνδρῶν. Z. 185. SYN. Ὑπόδύω, εἰσδύω, κατὰδύνω, ὑπόδύνω, ὑπόδύμαι.
- Δυνάμαι, f. ῥήσμαι, imperf. ἐδύνᾳμην, et Att. ἡδύνᾳμην, v. [possum, valeo,] to be able, to have the power, to prevail. Οὐκ ἂν δύναίμην ἐξαλείψασθαι φρένας. Hec. 588. SYN. Ἰσχύω, σθένω, ἔχω.
- Δυνάμις, et poet. δυνάσις, ἐως, ἡ, subst. [vis, facultas,] power, ability, capacity. Ὅ δ' ὥς ὑβρίζῃ, δυνάμιν εἰς χεῖρας λαβών. Eur. Suppl. 246. See also Androm. 483. SYN. Ἀλκή, βία, ἰς, ἰσχύς, ἐξουσία. ΕΡΙΤΗ. Ἀμφιλάφης, ἀσπετός, ἄχρεια, Διόσδοτος, ἀδάμαστος.
- Δυναστεία, as, ἡ, subst. [potentia,] supreme power, sovereignty. Ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφν. Œ. R. 600. SYN. Ἀρχῇ, ἰσχύς, τυραννίς.
- Δυνάστης, et δυνάτης, ου, et δυνάτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [dominus,] a sovereign, a lord, a potentate. Λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθερί. Agam. 6. See also Pers. 682. (where some read δυνάστα for δυνάτᾳ,) and Iph. A. 280. SYN. Ἀρχός, ἀρχηγός, ἡγέμων, βασιλεὺς.
- Δυνάτος, ἡ, ὅν, adj. [potens,] able, powerful, adequate, mighty. Οὐκ οὐν ἀπανδρῶν δυνάτων ἐστὶ μοι πόνοις. Eur. Suppl. 352. SYN. Ἰκάνος, ὁ κράτων.
- Δύνω, vid. Δῦμι.
- Δύω, δύω (poët.), gen. δύοιν et δυεῖν, adj. [duo,] two. Δυοῖν δὲ παίδων δύο νέκρω κατόψεται. Hec. 45.
- Δυοκαίδεκά, adj. indecl. [duodecim,] twelve. Καὶ οἱ ὑποσχεσθαι δυοκαίδεκά βοῦς ἐνὶ νηφ. Z. 274.
- Δυοκαίδεκάμηνος, ου, ὁ, adj. [qui duodecim mensium est,] of twelve months. Πάντᾳ δυοκαίδεκάμηνον ἀρμενονο. Trach. 659.
- Δύπτω, v. [aquas subeo, mergo,] to dip. Δύπτοντες κεφαλὰς καὶ στήθεᾱ γυνῆ δ' ὑπερθε. Apoll. 1. 1008. SYN. Βυθίζω, κατὰποντιζω.
- Δύρῶμαι, poet. pro ὀδύρῶμαι, v. Pors. ad Hec. 728. [lamentor,] to lament, to deplore. Καὶ μοι τὰ μὲν παρόντᾳ μὴ δύρεσθ' ἄχῃ. P. V. 271. SYN. Αἰάζω, ὀδοτύζω, μύρῶμαι, γάω.
- Δυσαγκῶμιστος, poet. pro δυσανᾶγκῶμιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non recuperandus,] irrecoverable. Δυσαγκῶμιστον, πάπαϊ. Eumen. 262.
- Δυσάγκριτος, poet. pro δυσανᾶγκριτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [judicatu difficilis,] difficult to be decided. Ἰὼ, δυσάγκριτοι πόνοι. Æsch. Suppl. 132.

¹ Μήτι, the last syllable being long, is the dat. from μήτις, μήτις, μήτι, μήτι.

Δυσᾶννος, ου, ὁ et ἡ, adj. [impurus,] impure, unholy. Δυσάγνοις φρεσίν, κῶρακῃς ὥστ᾽, βω-μῶν. Æsch. Suppl. 759.

Δυσᾶδελφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelix in fratribus,] unfortunate in a brother or sister, unfortunate brother or sister. Δυσᾶδελφῶτάται πασῶν, ὅπως. Sept. Theb. 868.

Δυσᾶης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [graviter spirans,] hard-blowing. Καύματός ἐξ ἀνέμοιο δῦσαεὸς ὀρνύμενοιο. E. 865. SYN. Δύσπνός.

Δυσᾶιανῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [lugubris,] mournful, lamenting. Βῶαν δυσᾶιανῆ, Πέρσαις. Pers. 286.

Δυσᾶιθριός, ου, ὁ et ἡ, adj. [caliginosus,] darksome. "Ηβην θ' ὃ δ' ὄρφνης ἐκ δῦσαιθρίον, νέων. Heracl. 857.

Δυσᾶίων, ωνός, ὁ et ἡ, et δυσᾶθλῖός, α, ὄν, adj. [miser, infelix,] wretched. Δυσᾶίων δ' ὃ βίός. Eur. Suppl. 970. See also C. C. 328.

Δυσᾶλγῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [gravem adferens s. perpetuens dolorem,] very painful, hard to be endured. Δυσᾶλγεῖ τῷχα μὲν ῥᾶ θρέδμενας. Agam. 1135.

Δυσᾶλγητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui dolore alterius vix adfcitur,] unfeeling, hard-hearted. Ἐμοῦ πρὸς αὐτὸν πᾶν δῦσᾶλγητος γὰρ ἄν. C. R. 12. SYN. Σκληρός, ἀνελῆς, ἀνάλγητός.

Δυσᾶλωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis captu s. occupatu,] difficult to be captured or held. Τὰν δῦσᾶλωτὸν ἐλθ τῆς ἀρχάν. P. V. 173.

Δυσᾶμυρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [miserrimus,] dreadfully miserable. Ἡ ῥᾶ νῦ μοι πῶτ᾽ καὶ σὺ, δῦσᾶμυρὲ, φίλταθ' ἑταίρνω. T. 315. SYN. Ἄμυρός, δῦσμυρός, δυστῦχῆς, ἀτυχῆς.

Δυσᾶνωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [infelicitèr maritatus,] ill contracted. Γάμον δῦσᾶνῶρᾶ. Æsch. Suppl. 1071.

Δυσᾶπάλλακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod difficulter abjici potest,] difficult to be shaken off. Ἐπεὶ ἐν δῦσᾶπαλλάκτοις ὁδύνας. Trach. 976.

Δυσᾶρεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis, morosus,] difficult to be pleased, morose, surly, fastidious. Χάλεπόν μὲν ὄν ἄνδρας δῦσᾶρέστους νουθετεῖν. Eccles. 180. SYN. Δύστροπός, δυσχερῆς, χάλεπός.

Δυσᾶριστότῳκειᾶ, ας, ἡ, adj. [quæ optimum filium, sed malo fato, peperit,] unhappy in giving birth to the noblest of sons. Ὡ μοὶ ἐγὼ δειλῇ, ὦ μοι δῦσᾶριστότῳκειᾶ. Σ. 54.

Δυσᾶρκτηός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contumax,] ill regulated, contumacious. Φῆνες δῦσαρκτοὶ πρὸς δὲ καρδίᾳ φῶβός. Choëph. 1011. SYN. Δυσπειθῆς, ἀνῆκδός.

Δυσᾶσχετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intolerabilis,] intolerable. Τῇλ᾽ ἐπ᾽ ἄρ᾽ ὁδμῇ δὲ δῦσᾶσχετός αὐθὶ λείπειτο. Apoll. 2. 272. SYN. Δυσφῶρητός, δῦσαχθῆς.

Δυσᾶνλία, ας, ἡ, subst. [graves excubiæ,] an inconvenient abode. Μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμὶ καὶ δῦσανλῖας. Agam. 558.

Δυσᾶνλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad deversandum parum commodus,] hard to lodge in, incommodious. Δυσᾶνλὼν πᾶγων αἰθρία. Antig. 363.

Δύσανυχῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [odiose jactans s. glorians,] vainly boasting. Οὐ τὶ ἐγὼν, οἷοί τ᾽ ἐδύσανυχῆς ἄλλοι ἔασιν. Apoll. 3. 976.

Δύσαχθῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [onerous, non tolerandus,] burdensome, difficult to be borne, intolerable. Ἐπ᾽ ἀθῶμεν πᾶθος δῦσαχθῆς, ὦ πόποι. Eumen. 145. SYN. Δυσᾶσχετός, δῦσφῶρός, δυσφῶρητός.

Δυσᾶνκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lacrymabilis,] ill-boding, mournful. Τεῖν᾽ δὲ δυσᾶνκτον βῶαν, τάν. Pers. 580.

Δυσᾶβουλία, ας, ἡ, subst. [stultitia consilii, malum consilium,] absurd design. Ἄλλ' ἑὰ' μὲ, καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσᾶβουλίαν. Antig. 95. SYN. Ἄβουλία, ἀνοιά.

Δύσβωλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [parum fertilis,] barren. Τοῖσι δὲ δύσβωλος καὶ τρηχεῖ, οἷς ἐχλώθη. Hom. Epigr. 8. 3. SYN. Ἄκαρπός.

Δύσγαμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [improbi s. infelicitis matrimonii,] of a bad or unhappy marriage, horrid. Δύσγαμὸν αἰσχρὸς ἐλοῦσ'. Troad. 1114.

- Δυσγένειᾶ, *as, ἡ*, subst. [generis obscuritas,] low birth. Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται. *OE. R.* 1098.
- Δυσγενής, *ἔος, ὁ et ἡ*, adj. [ignobilis,] low-born, ignoble. Διδούς γέ μὲν δὴ, δυσγενὲς μὴδὲν δίδου. *Helen.* 1275.
- Δύσγνοιᾶ, et δυσγινωσία, *as, ἡ*, subst. [ignorantia,] ignorance. Δύσγνοιᾶν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται. *Herc. F.* 1107. See also *Eur. Electr.* 767. *SYN.* Ἄβουλιᾶ, δυσβουλιᾶ, ἄνοιᾶ, ἄγνωσίᾳ.
- Δυσδαιμονία, *as, ἡ*, subst. [infelicitas,] misfortune. Μετ᾽ἀβάλλει δυσδαιμονία. *Iph. T.* 1120. *SYN.* Δυστυχία, δυσπραξία.
- Δυσδαίμων, *ὄνος, ὁ et ἡ*, adj. [infelix,] unfortunate. Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ. *OE. R.* 1312. *SYN.* Δυσπότμους, ἄθλιος.
- Δυσδάκρυτος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [lacrymabilis,] sadly to be wept over or lamented. Πέμπ-ει βράχυν ψηγεῖα δυσδάκρυτον, Ἄν-τήνυρος. *Agam.* 428. *SYN.* Ἀξιόθρη- νος, δάκρυοις πῶθεινός.
- Δυσδάμᾱρ, *αρτός, vel δυσδάμαρτός, ον, ὁ*, adj. [in conjugio infelix,] unhappy in marriage. Ἄνῆρ τέ δυσδάμαρτός ἀντ' ἀνδρός πέση. *Agam.* 1290. *SYN.* Δύσ- γάμος, δύσνυμφος.
- Δύσεδρός, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [malam sedem habens,] ill seated, a bad neighbor. Δύσεδρος καὶ δύσῶμιλος. *Agam.* 723. *SYN.* Κάκῳ γείτων.
- Δύσειμάτος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [male vestitus,] meanly dressed. Σὺ δ' ὦδ' ἄλουτος καὶ δύσειμάτος χροῶ. *Eur. Electr.* 1107.
- Δύσεκλῦτως, *adv.* [inextricabiliter, ita ut solvi non possit,] inextricably. Ἄραρεν ἥδ' ἔ γ' ὠλένη δύσεκλῦτως. *P. V.* 60.
- Δύσεκπέρατος, et δύσεξήνυστος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [vix explicabilis, difficilis ad transeundum,] unutterable, inextricable, difficult to pass through. Καθέξω δύ- σεκπέρατον, ὁλόον. *Hipp.* 887. See also *Hipp.* 1232.
- Δύσελῆνη, *ης, ἡ*, subst. [infelix Helena,] unhappy or infamous Helen. Πίκραν ἰδοῦσά Δύσελῆναν. *Iph. A.* 1316. *ΕΡΙΤΗ.* Ἑλένας, see *Agam.* 699.
- Δύσελπίς, *ιδός, ὁ et ἡ*, adj. [spe orbatus, desperans,] hopeless, desperate. Καὶ τὸτέ μὲν δύσελπίς. *Choeph.* 406. *SYN.* Ἀνέλπιστος.
- Δύσεξήνυστος, *v.* Δύσεκπέρατος.
- Δύσεργός, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [piger ad opus faciendum,] inconvenient for working. Ἡ καὶ χεῖμᾶ δύσεργόν; ἐπεὶ καὶ χεῖμαί τ' πολλοί. *Bion* 6. 5.
- Δύσερῖς, *ιδός, ὁ et ἡ*, adj. [acerbus et pertinax in certando, nimis rixosus,] bitter in contention, too quarrelsome, morose. Οὐτ' ὦν δύσερῖς τίς ἄγαν. *Olymp.* 6. 33. *SYN.* Φιλόνεικος.
- Δύσεριστός, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [admodum certaminis avidus, vaide litigiosus,] difficult or dangerous to contend about. Τὸ δύσεριστόν αἰμᾶ φνυσῶν Ἄρης. *Soph. Electr.* 1385.
- Δύσερως, *ωτός, ὁ et ἡ*, adj. [perdite amans,] unfortunately or desperately loving. Δύσερως δὴ φαίνεμθ' ὄντες. *Hipp.* 193.
- Δύσεννήτωρ, *ὄρος, ὁ*, subst. [infaustus tori socius,] a dreadful bedfellow. Λέ- χων δύσεν-νάτῳ. *Sept. Theb.* 280.
- Δύσευρέτος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [inventu difficilis,] difficult to be found or explored. Λάβων ἐν ὕλῃ κείμενον δύσευρέτῳ. *Bacch.* 1210.
- Δύσζηλος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [in malam partem æmulator, suspicax, iracundus, acerbus,] prone to suspicion, very envious or jealous. Λίην γὰρ δύσζηλοῖ ἐαῖς ἐπὶ παισὶ τὸ κῆς. *Apoll.* 4. 1089. *SYN.* Φθόνερός, φιλόνεικος.
- Δύσσηλγής, *eos, ἡ*, adj. [propr. molestam párans dormitionem, gravis,] harassing, painful. Τῷ οὐκ ἂν θανάτόν γε δύσσηλγέα πρόφθοισθᾶ. *χ.* 325.
- Δύσῆλιος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [ad quem sol ægre pervenit, sole carens,] scarcely illuminated by the sun, cold, dreary. Τάξιν ἐχουσα καὶ δύσάλιον κνέφας. *Eumen.* 399. *SYN.* Ἀνήλιος.
- Δύσημερίς, *v.* Δύσαμερίς.
- Δύσηνέμος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [ventis vexatus,] harassed by the wind. Οἷνᾶ καὶ δύσάνεμόν. *Antig.* 591.
- Δύσηρότος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [aratu difficilis,] difficult to be ploughed. Αὐτῇ ἐγὼ

τοληδὲ δὴσῆρῶτῶς. Call. 4. 268.

Δύσχης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [horrisonus,] ill or harsh sounding, hoarse. Πάυσασθαι πῶλεμοιοῖ δύσηχῆος, εἰσοῦκε νεκρούς. H. 376. SYN. Δυσκῆλᾶδός, βᾶρυνχῆς, βᾶρῦβρῶμός.

Δυσθαλῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [calefactu difficilis, frigidus,] hardly warm, cold, frigid. *H καὶ χειμῶνος δυσθαλπεῖς ὅς ῥά τε ἔργων. P. 549. SYN. Ψυχρός, ῥιγηλός.

Δυσθᾶνᾶτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [difficilem mortem inferens,] causing a painful death. Δυσθᾶνᾶτων κρατήρων πλη-ρώματά. Ion 1056. SYN. Θᾶνᾶτηφῶρός.

Δυσθεατός, ον, ὁ et ἡ, adj. [infelix adspectu, invisus, dirus,] difficult or painful to look at, shocking. Ὅρᾱς θεαμὰ δυσθεατὸν ὁμμάσιν. P. V. 69. SYN. Δυσπρόσοπτός, δεινός, φῶβερὸς.

Δύσθεός, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) Diis odiosus, (2) impius,] (1) hated by the gods, (2) impious, wicked. Αὐτός· ξενιὰ δὲ τοῦδε δύσθεος πατήρ. Agam. 1580. SYN. Ἀποτιμὸς ἐν θεοῖς, ἀσεβής.

Δυσθεράπεντός, ον, ὁ et ἡ, adj. [ægre sanabilis,] difficult to be cured, past remedy. Καί μοι δυσθεράπεντός Αἴας. Aj. Fl. 614. SYN. Ἄνηκεστός, δύσκηλός, δύσιατός.

Δυσθνήσκω, v. [difficulter vel male morior,] to die hard. Βάλλει μὲ δυσθνήσκοντος αἵματος νέον. Rhes. 791.

Δυσθρήνητός, ον, ὁ et ἡ, adj. [lamentabilis,] very mournful, doleful. Ἰησὶ δυσθρήνητόν· ὦ τάλας ἐγώ. Antig. 1211. SYN. Δυσαιανής, πῶλυδάκρῦτός, δυσβαῦκτός, γῶερὸς, γῶεδνός.

Δύσθρόός, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) asperum reddens sonitum, (2) flebilis,] harshly sounding, mournful. Δυσθρόου φωνᾶς ἀνᾶκρινῶμενόν. Pyth. 4. 111.

Δυσθυμέω, et δυσθυμαίνω, v. [animum despondeo, mæreo,] to be depressed in mind, to grieve, to despond. Τί χρημὰ δ' ἀνιρεύνητᾶ δυσθυμεῖ, γύναι; Ion 258. See also H. Hom. Cer. 363. SYN. Δυπεῖμαι, δυσκόλαινω, ἀθυμέω, δυσφρονέω.

Δυσθυμία, as, ἡ, subst. [animi mœror,] depression of mind, sadness. Τί φῆς· σῶφῶς μοι sas φράσον δυσθυμίας. Med. 689. SYN. Ἄθυμία, λύπη.

Δύσθυμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [gravier animo adfectus, mœstus, tristis,] heavy in mind, sad, dejected. Δύσθυμός· εἰ δὲ σοι δόκῳ φρονεῖν κᾶκός. Soph. Electr. 550. SYN. Ἄθυμός, βᾶρῦθυμός, ἄρῶστος, σκληρός, δύσφρων, κᾶκόβουλός.

Δύσιατός, ον, ὁ et ἡ, adj. [sanatu difficilis, insanabilis,] difficult to be cured, incurable. Δεινὴ τίς ὀργὴ καὶ δύσιατος πέλει. Med. 520. SYN. Δυσθεράπεντός, ἀνήκεστός.

Δύσιμέρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ingratus,] disagreeable, unpleasing. Ἡὲ μὲν ἄτης πῆμᾶ δύσιμέρον, ἡ τὸγ' ἐνίσπω. Apoll. 4. 4. SYN. Δυσέρως.

Δύσις, ἔως, ἡ, subst. [occasus,] the setting of the sun, the west. Ἀστρον ἐδειξά, τάς τὲ δυσκρίτους δύσεις. P. V. 467. SYN. Δυσμή.

Δυσκάθαρός, ον, ὁ et ἡ, adj. [purgatu difficilis, inexplacabilis, implacatus,] difficult to be purified or expiated, implacable. ὦ δυσκάθαρτὲ δαῖμόν, ὥς μ' ἀπώλεσας. Pax 1250. SYN. Ἀκάθαρός.

Δύσκάπνός, ον, adj. [male fumosus,] infested with smoke. Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις. Agam. 747.

Δυσκάτᾱπαστός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non sedandus,] difficult to be stopped, implacable, restless, incessant. Ἰὼ δυσκάτᾱπαστόν ἄλγος. Choëph. 463. SYN. Ἄπαστός.

Δυσκῆλᾶδός, vid. Δύσχης. Ὅρᾱσθ', ὅσοι δυσκῆλᾶδοισι. Ion 1098.

Δύσκηλός, vid. Δυσθεράπεντός. Θεαὶ βροτῶν στήσητὲ δύσκηλον χθονά. Eumen. 828.

Δυσκηδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [plenus laborum et curarum,] laborious, anxious, distressing. Εἰ μὲν κ' ἐν πῶτᾱμῶ δυσκηδεῖ νύκτᾱ φύλάξω. ε. 466.

Δυσκλῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [inglorius, indignus,] infamous, inglorious, disgraceful. Ὡς νῶν ἀπεχθής δυσκλῆς τ' ἀπώλετό. Antig. 50. SYN. Ἀκλῆς, ἀτιμός, ἀδοξός, ἀπρέπης.

- Δύσκεια, *as, ἡ*, subst. [ignominia,] disgrace, ignominy, infamy. Δύσκειαν ἐκτίσαντο καὶ ῥαθυμίαν. Med. 220. SYN. See Ἄδοξια.
- Δυσκλῆως, *adv.* [turpiter, inglorie,] infamously, ignominiously, ingloriously. Κτεῖν', εἰ δόκεῖ σοι' δυσκλῆως γὰρ οὐ κτενεῖς. Helen. 992.
- Δυσκόλαινω, *v.* [indigne fero, morosus s. difficilis sum,] to be indignant, to be peevish. Χ' ἂ δυσκόλαινει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθυέται. Lysistr. 887. SYN. Δυσχεραίνω, δυσφῶρῶ.
- Δυσκόλεια, *as, ἡ*, subst. [acerbitas, severitas, difficultas,] harshness, strictness, moroseness. Ὑπὸ δυσκόλιας δ' ἀπασὶ τιμῶν τὴν μακράν. Vesp. 106.
- Δυσκόλοκαμπτός, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [difficilis flexu,] difficult to be modulated. Οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκόλοκάμπτους. Nub. 971.
- Δυσκόλοκοιτός, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [difficilem somnum efficiens,] rendering sleep difficult, wakeful. Ἄλλ' ἐνέκέν γε ψυχῆς στερέρᾳς, δυσκόλοκοῖτου τὲ μέριμνης. Nub. 419.
- Δυσκόλος, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [difficilis, morosus,] nice in feeding, hard to please, morose, peevish. Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἔφν. Bacch. 1240. SYN. Ἄργαλέος, δύσφρὸς, δῶσηλέγης, ἀγρίος, δῶαρεστός, ἀηδής, δυσχέρης.
- Δυσκόμιστός, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [intolerabilis,] hard to be borne or endured. Πότμος δυσκόμιστός εἰσήλατό. Antig. 1347. See Δύσφρὸς.
- Δύσκριτός, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [judicatu difficilis,] hard to be distinguished or interpreted. See in Δυσίς.
- Δυσκρίτως, *adv.* [indistincte,] indistinctly. Χρησμούς, ἄσήμους, δυσκρίτως τ' εἰρημένους. P. V. 683.
- Δυσκύμαντός, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [procellosus,] stormy. Ἐν νυκτὶ δυσκύμαντὰ δ' ὠρώρει κάκᾳ. Agam. 636.
- Δύσλεκτός, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [infandus,] difficult to be related. Λέξας δύσλεκτὰ φίλοισιν. Pers. 704. SYN. Ἀόρητος, δύσφατός.
- Δυσλόγιστός, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [ratiocinatu s. judicatu difficilis,] difficult to be computed or apprehended. Καὶ πρὸς τὶ δυσλόγιστον ᾧδ' ἤξεν χεῖρά; Aj. Fl. 40.
- Δύσλοφός, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [cervici onerosus, gravis,] not fit for the yoke, insupportable. Καὶ τῶνδ' ἔ' ἔξει δυσλόφωτέρους πόνους. P. V. 939.
- Δυσλόφως, *adv.* [difficulus, ægre,] with difficulty, heavily. Ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κάκᾳ. Troad. 303.
- Δύσλυτός, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [solutu difficilis,] difficult to be loosened or disentangled, intricate. Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς. Phœn. 388.
- Δυσμάθεω, *v.* [vix agnosco,] to recognize with difficulty. Αὐτὸν μὲν οὖν ὄρωσά δυσμάθεῖς ἐμὲ. Choëph. 223. SYN. Ἀπιστέω, ἀγνοῶ.
- Δυσμάθης, *ἔος, adj.* [indocilis, difficilis doctu,] difficult to teach. Πλὴν τῷ τέκοντι κάρτᾳ δυσμάθης ἰδεῖν. Med. 1193.
- Δυσμάχῃω, *v.* [ægre, difficulter resisto,] to resist with difficulty. Θεοῖσι δυσμάχουντες ἀλλ' ἔσω στέγης. Trach. 499.
- Δυσμάχητός, *α, ὄν, adj.* [ægre resistendus,] difficult to resist or struggle against. Τὸ δρᾶν' ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμάχητόν. Antig. 1106.
- Δύσμαχος, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [inexpugnabilis,] not to be conquered, impregnable. Δεινὸν τὸ πλῆθος, ξὺν δόλῳ τὲ δύσμαχόν. Hec. 883. SYN. Δυσέριστός, δυσπάλαιστος, δυσπυλῆμδς, φιλονεικός.
- Δυσμῆνῃω, *et δυσμῆναινω, v.* [infensus sum, animo sum male affecto,] to act as an enemy, to be hostilely disposed to. Ἄλλ' ἀγέ, μηκέτι μοι κάκᾳ ῥέζειτε δυσμῆνοντες. v. 314. See also Med. 870. SYN. Δυσχεραίνω, πύλεμῃω, ἐχθαίρω.
- Δυσμῆνεια, *as, ἡ*, subst. [malevolentia, hostilitas,] ill-will, enmity. Ἄλλ', ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμῆνεια, καὶ τὰ σά. Soph. Electr. 621. SYN. Δύσνοια, ἐχθρα, μῖσος.
- Δυσμῆνης, *ἔος, ὁ et ἡ*, adj. [malevolus, hostilis,] ill-disposed, hostile. Δυσμῆνες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἰσθαῖ. K. 100. SYN. Ἐχθρός, πύλεμδς, ἀπεχθής, ἀμειλικτός, στυγῆρός.
- Δυσμή, *ἡς, ἡ*, subst. [occasus,] see Δυσίς. Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν ἀνγᾶν. Isthm. 4. 113.
- Δυσμήτηρ, *ἔρος, ἡ*, subst. [mala, s. infesta mater,] a cruel or unnatural mother.

Μῆτῆρ ἐμῇ, δυσμητῆρ, ἀπηνεῖα θυμὸν ἔχουσα. Ψ. 97.

Δυσμήτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [qui infaustæ matris est,] of a cruel mother. Δυσμάτωρ κῶτον τῷ χῶν. Æsch. Suppl. 68.

Δυσμηχάνεω, v. [difficultate laboro,] to be hardly able, to find great difficulty.

Κὰ γὰρ τοιοῦτός εἰμι, ἐπεὶ δυσμηχάνῳ. Agam. 1331. SYN. Οὐ δύναμαι.

Δύσμοιρος, et δύσμορος, ον, ὁ et ἡ, adj. [infelix,] having a sad fate, wretched.

Ω τέκνον, ἡκεις; b. ὦ πατέρ δύσμοιρ' ὄραν. C. 327. See C. R. 665. SYN. Δυστυχῆς, ἀθλιός.

Δύσμορφος, ον, ὁ et ἡ, adj. [deformis,] ill-shapen, horrid. Ἄπολλον, ὡς ἐσθῆτι δύσμορφῳ πρέπει. Helen. 1203.

Δύσνιπτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod ægre deleri potest,] difficult to be washed away, indelible. Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γράφην. Trach. 685.

Δύσνοια, as, ἡ, subst. [malevolentia,] ill-will, reluctance. Δύσνοιά μὴ πρῶσεστίη, ἡ λύπη πικρά. Soph. Electr. 654.

Δύσνους, ον, ὁ et ἡ, contr. δύσνους, adj. [malevolus,] ill-disposed, malevolent.

Δύσνουν με λήψεσθ', οἰτίνες πόθ' ἤκετέ. Iph. T. 351. SYN. Δυσμενῆς, ἐχθρὸς.

Δύσνοστος, ον, ὁ et ἡ, adj. [eum reditu infortunato, infaustus,] hard to return, ill-omened. Δύσνοστον αὐτοῖς νόστον ἐμβάλεῖν θέλω. Troad. 75.

Δύσνυμφος, ον, ὁ et ἡ, adj. [infeliciter sponsus,] unhappily married. Καὶ κοῦραι, καὶ δύσνυμφοι. Troad. 145. SYN. Δυσγάμος, κάκωνυμφος, αἰνὸγάμος, αἰνὸλεκτρος.

Δυσξύμβλητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [perobscurus,] very obscure, very mysterious. Κεῖνος δὲ δυσξύμβλητον ἐξηγεγέ' ὅπῃ. Eur. Dan. 10. SYN. Δυστέκμαρτος.

Δυσξινετός, ον, ὁ et ἡ, adj. [difficilis intellectu,] hard to be understood, abstruse. Δυσξινετόν ξυνετός μέλὸς ἔγνω. Phœn. 1520. SYN. Ἀσυνετός, ἀσάφης.

Δυσδόδπαίπαλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [salebrosus, invius,] difficult to pass, (as being craggy). Ἀνγλίῳ λάμπα, δυσδόδπαίπαλᾶ. Eum. 390. SYN. Τραχὺς.

Δύσοιζω, v. [metuo, timeo,] to hesitate, to be suspicious. Οὐ τοι δύσοιζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φῶβῳ. Agam. 1287. SYN. Δυσφῶρεω, δυσχεραίνω, ὑποπτέω, φῶβεσθαι.

Δύσοιμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [lamentabilis,] lamentable. Δύσοιμον τῷ χας. Choeph. 932.¹ SYN. Δυσθρὺς, δυσβαῦκτος, δυσκελάδς.

Δύσοιστος, vid. Δυσφῶρος. Οὐδ' ὧδε δυσθεῖα καὶ δύσοιστα. P. V. 714.

Δύσομβρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pluviosus,] raining heavily, showering. Καὶ δύσομβρᾶ φεύγειν βέλη. Antig. 365.

Δυσὸμυλς, vid. ad Δυσέδρως.

Δυσόμματος, ον, ὁ et ἡ, adj. [oculis haud integer,] dim-sighted. Δερκόμενοι σὶ καὶ δύσομμοις. Eumen. 391.

Δύσοργος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui graviter irascitur,] irritable. Ὅ δ' ἐνθάδ' ἤκων, καί περ οὐ δύσοργός ὢν. Philoct. 377. SYN. Βᾶρυθυμὸς, ὀξύχολος.

Δύσορμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [importunus, s. male fidus carinis,] inconvenient, dangerous. Βαῖα, δύσορμος ναυσίν, ἦν ὁ φίλῳχρος. Pers. 454.

Δύσορνις, ιθός, ὁ et ἡ, adj. [quod malis s. sinistris avibus fit,] inauspicious, led by an evil omen, fatal. Ἡ Κρησίας ἐκ γὰς δύσορνις. Hipp. 756.

Δυσόρφναος, α, ὢν, adj. [caliginosus,] dusky, gloomy. Δυσόρφναῖα δ' ἀμφὶ τρύχη. Phœn. 337.

Δύσοσμία, as, ἡ, subst. [malus odor,] a stench. Ἔθον, βόης τῆ καὶ δύσοσμίας γέμων. Philoct. 876.

Δύσούριστος, ον, ὁ et ἡ, adj. [quod adverso vento advehitur, infelix,] driven near by an unfavorable wind, unfortunate. Καὶ δύσούριστον. C. R. 1313.

Δυσπάθεον, οντος, ὁ, adj. [ærumnarum patiens,] suffering misfortune. Μητρί δύσπαθέοντος. Mosch. 4. 84. SYN. Δυσπότμος, δύσάμμορος, ἀθλιός.

Δυσπάλαιστος, ον, et δυσπάλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) vix eluctabilis, (2) difficilis,] hard to contend with, unavoidable, difficult. Τῶχα, τῶχα δυσπα-

¹ See Dr. Blomf. Gloss.

λαιστός ἦκέι. *Alcest.* 910. See also *Pyth.* 4. 484. *SYN.* Δύσμάχος, ἀργαλέος, δυσχερής, δύσκολός, σκληρός, δυστυχής.

Δυσπᾶλᾶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui ægre repugnari potest, insuperabilis,] hard to struggle against, insurmountable. *Θέων δυσπᾶλᾶμοι.* *Eumen.* 849.

Δυσπᾶλᾶμως, adv. [sine remedio, infelicitèr,] without remedy, miserably. *Καὶ γὰρ δυσπᾶλᾶμως ὄλοιθ'.* *Æsch. Suppl.* 874.

Δυσπᾶράβουλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [male consulens s. suadens,] ill-advising, ill-judging. *Δυσπᾶράβουλοισι φρέσιν.* *Æsch. Suppl.* 113. *SYN.* Δύσβουλος, ἄβουλος.

Δυσπᾶράθελκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vix placabilis,] hardly to be appeased, implacable. *Δυσπᾶράθέλκτοις παθόντος οἴκοις.* *Æsch. Suppl.* 391.¹

Δυσπᾶράιτητος, et δυσπαρήγυρτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis exoratu, inexorabilis,] hard to be supplicated, unrelenting. *Φθέγει· Δίδος γὰρ δυσπᾶράιτητοι φρένες.* *P. V.* 34. See also *Eumen.* 387. *SYN.* Ἀπαράιτητος, ἀμελίχτος, χάλεπτος, βᾶρὺς.

Δυσπᾶρευνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in quo vel quocum non bene dormitur,] hard to lie on or with, cruel, unfortunate. *Τὸ δυσπᾶρευνον λέκτρων ἐνδάτουμένους.* *Trach.* 793.

Δυσπᾶρήγυρτος, vid. *Δυσπᾶράιτητος.*

Δύσπαρις, ἰδός, ὁ, subst. [infelix Paris,] wretched Paris. *Δύσπαρι, εἶδος ἀριστέ, γυναιμᾶνες, ἡπέρουπεντά.* *Γ.* 39.

Δύσπεμπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ægre submovendus s. expellendus,] hard to be removed. *Δύσπεμπτὸς ἔξω, ξυγγόνων ἔρινυν.* *Agam.* 1161.

Δυσπέμφελός, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelicitèr demissus,] unfortunately sent, boisterous. *Μηδὲ πῶλυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελός εἶναι.* *Hes. Op.* 720. *SYN.* Δύσᾶρεστός, χάλεπτος, δύσκολός.

Δυσπενθής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [luctuosus,] causing bitter grief, heavily grieving, mournful. *Δυσπενθεῖ σὺν κᾶματ'.* *Pyth.* 12. 18. *SYN.* Πόλυπενθής, πόλυθρηνός.

Δυσπέρατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) trajectu difficilis, (2) tempestuosus, non tolerandus,] (1) difficult to pass through, (2) tempestuous, intolerable. *Δυσπέρατον αἰῶν'.* *Med.* 646.

Δυσπῆτης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [male cadens, adversus, gravis,] turning out ill, unfortunate, heavy, troublesome. *Ὅρῳ μάθειν γὰρ ἐγγυς ὦν, οὐ δυσπῆτης.* *Aj.* *Fl.* 1065. *SYN.* Δυσχερής, δύσποτμος.

Δυσπῆτως, adv. [graviter, ægre,] heavily, painfully, with difficulty. *Ἡ δυσπῆτως ἂν τοὺς ἐμούς ἀθλους φέροις.* *P. V.* 777.

Δυσπίνης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [squalidus,] squalid. *Καθέζετ'· εἶτ' ἐλυσέ δυσπίνεις στόλας.* *Æ. C.* 1597. *SYN.* Αἰχμηρός, ῥυπᾶρός, πινᾶρός.

Δύσπλάνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [misere errans,] wretchedly wandering. *Δυσπλάνους Ἡρας ἀλάτειαίς.* *P. V.* 933. *SYN.* Ἄλγης.

Δύσπνός, contr. δύσπνους, ου, ὁ et ἡ, adj. [vehementer vel male spirans,] violently blowing, hard-breathing, panting. *Δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.* *Antig.* 223. *SYN.* Δύσαής.

Δυσπᾶλέμητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non oppugnandus,] hard to wage war with, difficult to be combated. *Δυσπᾶλέμητον, ὃν οὐ-τίς.* *Æsch. Suppl.* 656. *SYN.* Δύσμάχος.

Δυσπᾶνής, ἔδος, δύσπᾶνός, et δυσπᾶνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [laboriosus, ærumnosus,] toilsome, harassing, oppressive. *Δυσπᾶνέος κᾶματοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικάλυψας.* *e.* 493. *Antig.* 1277. and *Æ. C.* 1614. *SYN.* Πόλυπᾶνός, πᾶλυμητός, ἄλγεινός.

Δύσποτμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus sors est misera, infelix,] ill-fated, wretched. *Ὅρατ' δεσμώνην μὲ δύσποτμον θεῶν.* *P. V.* 119. *SYN.* Δυστυχής, δύσάμμορός, ἀθλῖός, κακὺτυχής, ἀτυχής, δύστηνός.

Δυσπότμως, adv. [infelicitèr,] unhappily, unfortunately. *Πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων.* *Pers.* 277. *SYN.* Ἀτυχώς, ἀθλίως, τάλαιπῶρος.

Δύσποτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [non potabilis,] unfit to drink, nauseous. *Βόσκαν φέροίμαν πώματος δυσπότου.* *Eumen.* 266.

¹ Porson's emendation of this line is here adopted, as making the line correspond with that

Δυσπραγέω, v. [adversa fortuna utor,] to prove unfortunate. Τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστῆναι. Agam. 763. SYN. Δυστῆχέω.

Δυσπραξία, as, ἡ, subst. [infelicitas, infortunium,] misfortune, miscarriage, calamity. Πίπτειν βάρειαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις. Aj. Fl. 759. SYN. Δυστυχία, ἀτυχία, λώβη, ἀτυχημά.

Δυσπρόσιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui difficulter adiri potest,] difficult of access, inaccessible. Δυσπρόσιτος, ἔσω τῷ κλείθρων πάνιός; ἀνδρά δ' οὐ χρεῶν. Iph. A. 345. SYN. Δυσσμιλὸς, ἀπρόσιτος.

Δυσπρόσοιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [idem: et, intractabilis,] difficult of approach, untoward. Τὸ δυσπρόσοιστον κἀπρόσηγρον στῆμα. Cæ. C. 1277. SYN. Δυσπρόσιτος.

Δυσπρόσοπτος, et δυσπρόσωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui adspectus infausti vel tristis est,] of forbidding mien, frightful, hideous. Πέμψαι τὰδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνειράτῃ. Soph. Electr. 460. See also Cæ. C. 286.

Δυσσεβεία, as, ἡ, subst. [impietas,] impiety, ungodliness. Ἐκ δυσσεβείας ὁσίον εἰ τιθῆμ' ἵν. Helen. 1020. SYN. Ἀσεβεία. EPIETH. Ὑπέρῳπλός.

Δυσσεβέω, v. [impious sum,] to commit impiety, to be impious. Τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφύρωτέρα πέλοις. Eumen. 913.

Δυσσεβής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [impious,] impious, ungodly. Οὐπὸτ' ἐκκλήσει δυσσεβῆς ἀντ' εὐσεβοῦς. Helen. 1028. SYN. See Ἄθεός.

Δύσσοδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui vix servari potest, perditus,] difficult to be saved, wretched, abandoned. Τὸν θαλλὸν τρώγοντ' ἡ δύσσοδ' αἰτθ' ὃ λῆπαργός. Theocr. 4. 45. EXP. Κἀκούδαμον, δυσχερῶς σωζόμενος.

Δυσστομέω, v. [objurgo,] to upbraid with. Κεῖνην τὴ ταῦτ' αὐτὸν δυσστομέειν· ἐγὼ δὲ ἵν. Cæ. C. 986. See Brunck. SYN. See Δυσσφημέω.

Δυστάλας, αινά, ἄν; δύστηνος, ου, et δυστήμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [valde miser,] very unhappy. Ὡ δυστάλαινα· πρὸς τίνος πῶτ' αἰτίας; Cæ. R. 1236. See also Cæ. R. 790. and H. in Apoll. 532. SYN. Δυστυχής, δύσμορος, ἀθλίος.

Δυστέκμαρτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis ad conjiciendum,] hard to be conjectured or ascertained, inscrutable. Ὅσφιν πύρῳσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην. P. V. 506.

Δύστεκνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelix liberis,] unfortunate in children. Τοῖς οἰσὶν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν. Cæ. R. 1248. EXP. Παῖδας δύσπαιδός.

Δυστερπής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [acerbus, insuavis,] unpleasant, disagreeable. Πολλὰ δυστερπὴ κάκῃ. Choëph. 271. SYN. Δυσφίλης, ἀηδής.

Δύστηνος, vid. Δυστάλας.

Δύσκλητος, ὄν, adj. [difficilis ad tolerandum,] hard to endure, difficult. Δύσκλητον ἔτ' ὀκλῆς ἀναξ. Phœn. 1452.

Δυστόκω, v. [difficulter pario,] to bring forth with difficulty. Γνώμην ἐκᾶτερὸς; ἡ πόλις γὰρ δυστόκεϊ. Ran. 1423.

Δυστόκεια, as, ἡ, subst. [difficultas pariendi,] difficulty in bringing forth. Δυστόκεις μὲν γένονσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι. Call. 4. 242.

Δυστόπαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis conjectu,] difficult to be explored, inscrutable. Φοίβου μ' ὑπῆλθε δύστοπαστ' αἰνίγματᾶ. Eur. Suppl. 149. SYN. Γυστέκμαρτος.

Δυστράπεζος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nefandis cibis utens,] feasting at an evil table, or on impious flesh. Χαρ-μύναισιν ἀνδρῶβρωσὶ δυστράπεζοι. Herc. F. 385.

Δυστράπελος, et δύστροπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus animus ægre flecti potest,] difficult to be turned, obstinate. Κεῖται ὁ δυστράπελος. Aj. Fl. 912. SYN. Δύσκολος, δυσχερής, δύσᾶρεστος.

Δυστῆχέω, v. [adversa utor fortuna,] to be unfortunate, to be distressed. Ἐγὼ γὰρ οὐκ, εἰ δυστῆχῶ, τοῦδ' οὐνέκα. P. V. 345. SYN. Δυσπραγέω, κάκως πράσσω, κάκως ἔχω.

Δυστήχης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [infelix, miser,] unfortunate, miserable. Κόραι δυστήχεϊς. Eumen. 795. SYN. Ἀτυχής, ἀθλίος, δύστηνος.

Δυστυχία, as, ἡ, subst. [infortunium,] misfortune, calamity, distress. Τὸ τέλος δυστυχία. Bacch. 389. SYN. Δυσπραξία, διζυς, ὄλγος, θλίψις, κάκωσις, ἀνάγκη. Δυστύνως, adv. [infelicitate,] unfortunately. Δυστύνως δ' ἐμὲλ, γέρον. Androm. 576.

Δύσφᾶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infaustus, nefandus,] ill-boding, doleful. Τᾷ δ' ἐπι-
φύβᾳ δυσφᾶτω κλαγγᾷ. Agam. 1121.

Δυσφημέω, v. [(1) convicia in aliquem jacto; (2) male ominor,] to insult, to re-
proach, to address ill-omened words. Τὺ μὲ δυσφημεῖς; φροίμῃ μοι κακῇ.
Hec. 183. SYN. Λοιδόρεω, βλασφημέω, διαβάλλω, δυσστομέω.

Δυσφημία, as, ἡ, subst. [maledicentia; verba male ominata,] evil report; ill-
boding cries. Κάτειχ' αἰεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις. Philoct. 10. SYN.
Βλασφημία, κατᾶρα, ἄρα, λοιδόρια.

Δύσφημος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mali ominis; infamis,] ill-boding; inglorious, in-
famous, impious, shocking. Αὐδῶ, παῖ, δυσφήμους φάμας. Hec. 193.

Δυσφίλης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [inamabilis,] unfriendly. Ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὅ
δυσφίλης. C. C. 1258. SYN. Δυστερπής, ἀνέραστὺς.

Δυσφύρεω, v. [ægre fero, indignor,] to bear ill, to be indignant. Γάμων, ἐπ'
ἄλγει δυσφύρων. Sept. Theb. 779. SYN. Ἄλυκτέω, ἄλαστέω, ἄγανакτέω, βᾶρύ-
νῳμαι.

Δυσφύρητος, et (2) δύσφύρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [difficilis toleratu, gravis, pondero-
sus, difficilis,] difficult to be borne, heavy, grievous, difficult. Σὴν σάρκα
δυσφύρητὸν ἀμφέξει καλῶς. Cycl. 343. See also Enmen. 378. SYN. Ἄφερτος,
δύσσιςτος, δυσκόμιστος, δύσκλητος, ἄκλητος, αἰνός, βᾶρὺς, χαλεπός.

Δυσφύρως, adv. [ægre,] grievously. Κάγὼ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφύρως ἔχοντ', ἀναξ.
C. R. 770.

Δυσφόρμιγξ, ιγγός, adj. [flebilis,] ill-sounding (on the harp), doleful. Ἄλλ' αἰ-
μορράντων δυσφόρμιγγ-ᾶ. Iph. T. 225. SYN. Γόερὸς, δυσθρήνητος.

Δυσφρόνέω, v. [animum abjicio, ægre fero,] to grieve, to be distressed in mind.
Μηδὲν τι λίαν δυσφρέϊν, πᾶρηνεσέ. Androm. 1223. SYN. Λυπεῖμαι, δυσθυ-
μέω, βᾶρύνῳμαι.

Δυσφρόνως, adv. [(1) ægro animo, (2) imprudenter,] (1) with a troubled mind,
(2) imprudently. Ἐξέρξῃς δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως. Pers. 558.

Δυσφρόσῳνη, et δυσφρόνη, ἥς, ἡ, subst. [anxietas, sollicitudo, ægritudo,] anxiety,
distress. Δυσφρόσῳναισὶ θεῶν, ὅτε σὸς γόνυς ἐκφύγῃν ᾔδαν. Troad. 599. See
also Hes. Theog. 102. SYN. Λύπη, ἀνία, δυσθυμία.

Δύσφρων, ὄνς, ὁ et ἡ, adj. [(1) æger animo, mæstus, (2) infensus, malevolus,
(3) insanus, imprudens,] (1) uneasy in mind, dejected, (2) evil-minded, ill-
disposed, malignant, (3) mad, imprudent. Δύσφρῳνες, φίλων ἄπιστοι. Sept.
Theb. 873. SYN. Δύσθυμὸς, ἀλγεινός.

Δυσφύλακτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod caveri nequit, non evitandus,] diffi-
cult to be guarded against, unavoidable. Καὶ δυσφύλακτὸν ὀξύθυμίας ὑπὸ.
Androm. 726. SYN. Ἄφυκτος, ἀπαράιτητος.

Δυσχειμέρως, δύσχιμος, δύσχειμος, ου, ὁ et ἡ, et δυσχείμων, ὄνς, ὁ et ἡ, adj. [hy-
bernus tempestatibus obnoxius, hybernus, procellosus,] exposed to storms,
wintry, stormy. Δωδώνης μέδεων δυσχειμέρου' ἀμφὶ δὲ Σελλοί. Π. 234. See
also Choëph. 180. Eur. Suppl. 972. and Apoll. 4. 635.

Δυσχείρωμα, ἄτος, τὸ, subst. [res ægre superabilis,] a hard combat, a dan-
gerous conflict. Δυσχείρωμα δράκοντι. Antig. 128.

Δυσχεραίνω, v. [ægre fero, gravor; pertæsus sum, molestiam adfero,] to dislike,
to reject, to irritate. Ἡ δυσχεράναντ', ἡ κατοικτίσαντᾶ πῶς. C. C. 1282.
SYN. Ἀνῆω, πρόσισταμαι, βᾶρύνῳμαι, ἄγανакτέω, δεινόπαθεω, μισέω, ἀπειθέω.

Δυσχερεῖα, as, ἡ, subst. [molestia, injucunditas, incommodum,] unpleasantness,
awkwardness, annoyance, difficulty. Οὐ δὴ σὲ δυσχερεῖα τοῦ νόσήματός.
Philoct. 900.

Δυσχερής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [manibus ægre tractabilis, molestus, odiosus,] awk-
ward, rough, unpleasant, odious. Ἄλλην δ' ἀκουσον δυσχερὴ θεωρεῖαν. P. V.
827. SYN. Ἄλγεινός, δεινός, δύσφύρος, ἀχθινός, ἀργαλέος.

Δυσχλαινία, as, ἡ, subst. [mala et detrita læna,] tattered or shabby clothing.
Δυσχλαινία γ' ἄμορφος, ὀμμάτων γ' ἄπο. Hec. 239.

Δύσχορτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [non commode habitandus,] hardly fit for habitation,
unpleasant. Δυσχόρτους οἶκους ναίω. Iph. T. 219. SYN. Ἀηδής.

- Δυσώδης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. Χωλὸς δυσώδης· πῶς θεοῖς ἔξεσθ', ἔμοῦ. Philoct. 1032.
- Δυσώνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui infaustum est nomen,] having a name expressive of evil, ill-boding. Δυσώνυμ' ἀλέκτ' ἐπλησῆς. C. C. 528. SYN. Κᾰκώνυμος, δύσποτος, χᾰλέπος.
- Δυσωρέομαι, v. [difficulus custodio,] to watch with difficulty. Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλ' αὖ δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ. K. 183.
- Δύω, [duo,] vid. Δύδ.
- Δύω, et δύομαι, vid. Δύνω.
- Δωδέκᾰ, et δώδεκᾰ,¹ adj. indecl. [duodecim,] twelve. Νῆες μὲν μοῖ ἐποντο δύω-δεκᾰ, ἐς δὲ ἐκάστην. ι. 159. See also Iph. A. 293.
- Δωδεκάβοις, ου, ὁ et ἡ, adj. [duodecim boum pretium æquans,] worth twelve oxen. Τὸν δὲ δωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῶν Ἀχαιοί. Ψ. 703.
- Δωδεκάδρομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui duodecim curricula absolvit,] running twelve times round the course. Δωδεκάδρομων. Olymp. 2. 92.
- Δωδεκάμηνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod duodecim mensium est,] of twelve months duration. Μηδὲ δωδεκάμηνον ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται. Hes. Op. 752.
- Δωκαεικοσήμετρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duo et viginti mensuras capiens,] containing twenty-two measures. Καὶ τρίποδ' ὠτώεντ' αὖ δωκαεικοσήμετρον. Ψ. 264.
- Δώδεκᾰ, vid. Δύδωδεκᾰ.
- Δωδεκάγναμπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duodecim flexus habens,] turning round the goal twelve times. Δωδεκάγναμpton περὶ τέρμα δρόμον. Olymp. 3. 59.
- Δωδεκάκις, adv. [duodecies,] twelve times. Καὶ δωδεκάκις καὶ μυριάκις· ἰού, ἰού. Plut. 853.
- Δωδεκάμήχανος, ου, ὁ et ἡ, adj. [duodecim machinis instructus,] furnished with twelve contrivances or tricks. Ἄν' αὖ τὸ δωδεκάμήχανον. Ran. 1327.
- Δωδεκάτος, η, ὅν, adj. [duodecimus,] twelfth. Δωδεκάτος ἀρότος, ἀναδύχ' ἀν τελεῖν πόνων. Trach. 826.
- Δωδεκῆτης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [qui duodecim annorum est,] twelve years old. Δωδεκῆτη τὸν παῖδ' ἀπὸ τῆρ ἀνέθηκ' Φίλιππος. Call. Ep. 20.
- δωδωναῖος, α, ὅν, et Δωδωνίς, ἰδός, ἡ, adj. [qui est e Dodona,] of Dodona. Ζεῦ, ἀν', Δωδωναῖε, Πέλασγικέ, τηλοθὶ ναίων. Π. 233. See also Apoll. 1. 526.
- Δωδών, ὠνός, et Δωδώνη, ης, ἡ, P. N. [Dodona,] a town of Epirus celebrated for an oak-grove and oracle of Jupiter. Δωδώνι δισσῶν ἐκ Πελειᾶδων ἔφη. Trach. 175. See also Phæn. 996. EPIITH. Δυσχείμερος, αἰπύνωτος. PHR. Σεμνὰ Δωδώνης βαθρὰ.
- Δωμᾰ, ἄτος, et ποῖτ. Δω, τὸ. Πολύμηστος πρὸς δωμᾰ, Ὀρηκίου ξένον. Hec. 7. See also H. 363. SYN. See Δῶμος et Μελάθρον. EPIITH. Αφνειὸν, ἐνὶ πλειὸν, κνισσῆν, κουριδίον, μᾰλὰ καλὸν, μεγᾰ, μεγάρων, μητρώον, πατρώον, περικαλλές, σμερδαλέον, φίλον, ὑπερέφες, ἀγάκλυτον, (Hom.) νυμφικόν, βασίλειον, ὀλβιον, λαμπρόν, πλούσιον, ἀκλῆστον, ἀδουλον, ζᾰχρυσον, ἐρμύον, καθάρων, πλήρες χρυσοῦ, τυραννικόν, ἀγλαόν, ὑψηλόν, πῶλ' χρυσοῦ, χρύσειον.
- Δωματίον, ου, τὸ, subst. [conclave, cubiculum,] a chamber. Κᾰν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρέπων. Eccles. 8.
- Δωματίτις, ἰδός, ἡ, adj. [domestica,] domestic. Καὶ σοῦ μολόντος δωματίτιν ἐστίν. Agam. 941.
- Δωμάτω, v. [domum incolo,] to inhabit a house. Δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾰ χερὶ. Æsch. Suppl. 965.
- Δῶναξ, Dor. pro Δόναξ, q. v.
- Δωρεῶ, et δωρεομαι, v. [dono, largior,] to give, to bestow, to present with gifts, to honor. Ναιεῖται οὐτ' ἐδῶρησαν θεῶν. Olymp. 6. 131. SYN. Δεξιόδομαι, δίδωμι, χαρίζομαι, βράβεύω, γεραίρω.
- Δώρημα, ἄτος, δῶρον, ου, τὸ, δωρεᾰ, ᾰς, et δωρίνη, ης, ἡ, subst. [donum, munus,] a gift, a present, a favor. Οὐρανίους τ' ἐθεῖς δωρημᾰτᾰ. Nub. 305. See also Ion. 1010. Aj. Fl. 1032. et I. 155. SYN. Δῶσις, γέρᾰς, κάρπωμα, χάρις, κειμήλιον, δάνος. EPIITH. Ἀγλαόν, ἄμβροτον, ἐράτον, ἐρικυδές, περικλυτόν, χᾰριεῖν, ἀξίον, ἀσπετόν, ἐναίσυμον, ἐσθλόν, ἐτώσιον, ἐχθρόν, κάλλιμον, μελίσχον,

¹ " Attici videntur usurpavisse non δωδεκα, sed δώδεκᾰ." Doctiss. Maltb.

ζεινήϊον, περὶ καλλῆς, χρύσεον, φίλον, ἄγανον, μέγα, τιμῆν, (Hom.) οὐκ αἰσχρὸν, νικηφόρον, κάλλιστον, δίπτυχον, γαμήλιον, θητην, μένυεικῆς, ὀλβίον, θεσπεσίον, πύθητον, φίλιον, χρυσόφαῖς.

Δωρητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) muneribus s. donis placabilis, (2) donatus,] to be conciliated by gifts; given as a gift, voluntarily given. Δωρητὸν, οὐκ αἰτήτων, εἰσὲ χειρὶ σέ. Œ. R. 393. EXP. (1) Τοῖς δώροις πειθόμενος, ὁ δῶρα λαμβάνων, (2) τὸ ὡς δῶρον δίδόμενον.

Δωρίεὺς, ἔως, ὁ et ἡ, subst. [Doriensis,] a Dorian, one who speaks the Doric dialect. For authority see Δωρίζω.

Δωρίζω, v. [more Dorum loquor,] to speak the Doric dialect. Δωρίσδεν δ' ἔξεστί δδκῶ, τοῖς Δωρίεσσιν. Theocr. 15. 93.

Δωρίκος, ἡ, ὄν, et Δωρίδος, α, ὄν, et Δωρίς, ἰδός, ἡ, adj. [Doricus,] Doric. Θουνασθ-μεσθᾶ, Φθιάδ' ἀντὶ Δωρίκης. Eur. Electr. 836. See Ion 1590. and Hec. 450.

Δωριστί, adv. [Dorice,] after the Doric fashion. Τὴν Δωριστὶ μῶνην ἂν ἀρ-μότ-τεσθαι. Equit. 987.

Δωροδύκω, v. [donis inhio, muneribus corrumptor,] to be anxious after gifts, to accept money as a bribe, to betray. Σὺ μὲν ἀρπάξης καὶ δωροδύκης παρὰ τῶν πόλεων· ὁ δὲ δῆμος. Equit. 802.

Δωροδόκηστί, adv. by way of bribes, a play on the word δωριστί, q. v. Ἦν μὴ Δωροδόκηστί. Equit. 996.

Δωροδύκος, et δωροφάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [donis inhians,] receiving bribes, corrupt. Δωροδύκοισιν ἐπ' ἀνθρώπων ἵζων. Equit. 402. See also Hes. Op. 39.

Δῶρος, ου, ὁ, P. N. [Dorus,] the son of Xuthus, from whom the Dorians derived their name. Δῶρος μὲν, ἐνθεν Δωρεῖς ὑμνηθήσεται. Ion 1590.

Δωροφάγος, vid. Δωροδύκος.

Δωροφῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui dona fert,] one who brings a gift or reward. Ἰχθεόντες σφέ δωροφῶροι. Pyth. 5. 116.

Δῶς, ἡ, subst. indecl. [donum, donatio,] a gift, donation. Δῶς ἀγαθὴ, ἄρπαξ δὲ κακή, θανάτοις δότεира. Hes. Op. 356.

Δωτήρ, ἦρος, δώτωρ, ὄρος, et δώτης, ου, ὁ, subst. [dator,] a giver. Ἔσταν δ' ἐν προθύροις θεοὶ, δωτήρες ἑάων. θ. 325. See also θ. 335. and Hes. Op. 355.

Δωτήνη, vid. Δώρημα.

E.

Ἐάν, ¹ conj. [si,] if. Ἄλλ' Εὐρεθείη μὲν μάλιστα· ἐὰν δὲ τοι. Ant. 327.

Ἐάνος, ἡ, ὄν, adj. [fluens, ductilis, tenuis,] flowing, splendid. Ἐν κλισίῃστί δὲ θέντες ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν. Ψ. 254. SYN. Ἰσχυρὸς, τρυφῆρος, ἄβροχίτων, λεπτός, λεπτάλῆς, ἀπάλῃς.

Ἐάνος, et poet. εἰάνος, subst. [peplum, vestis,] a robe, a garment. Ἀμβροσίον ἐάνον ἐσάθ', ὃν οἱ Ἀθήνη. Ξ. 178. SYN. Πέπλον, ἀμπέχονη, ἐσθῆς, ἱμάτιον, ἔνδυμα. EPIITH. Ἀργῆς, φαινός, λεπτάλῆς, εὐώδης.

Ἐάρ, ἐάρος, contr. Ἦρ, ἦρος, τὸ, poet. Εἶαρ, subst. [ver,] spring. Τηλεθῶσα φνει, ἐάρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη. Ζ. 148. EPIITH. Ἀνθεμῶν, αἰόλον, ἡδὺ, ἐρσην, δροσῆρον, γλυκῆρον, λευκόν, πόλυδένδρεον, πόλιον, στεφάνηφρον, φοινικάνθεμον, φερανθῆς. PHR. See Bion 6.

Ἐαρινός, poet. εἰαρινός, et ἡρινός, ἡ, ὄν, adj. [vernus,] of the spring, vernal. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθρώπων εἰαρινόισιν. Β. 89.

Ἐαρῳτρεφῆς, ἔος, adj. [vere nutritus,] nursed by the spring. Λειμώνων ἔαρῳτρεφῶν πίπτεσκε πέτῃ. Mosch. 2. 66.

Ἐαυτοῦ, ² ἡς, οὔ, pronom. [(1) sui ipsius, (2) dicitur et de prima et secunda persona,] of himself, herself, itself. Λήροις ἀνὰ δῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐὰ παρ' ἑαυτοῦ. Plut. 589.

¹ "Si indicibus credendum, τὸ ἐὰν nunquam alias in Sophocle occurrit; et nunquam ab Euripide usurpatur, nisi proxime sequente περ, ἐὰν περ. Med. 727. Hel. 1077." Beck.

² "Hoc compositum, cum casibus ejus, Homero fuit ignotum... Attici poëtae, inprimis Tragici, libentius usurpare videntur αὐτοῦ, αὐτῶ, &c." Maltb.

Ἐατέως, α, ὄν, adj. verb. [omittendus,] must be forsaken. Τοῦτ' εἰς ὑποπτὸν εἴπας οὐκ ἔατέων. Phœn. 1225.

Ἐάω, et Ion. ἑάσκω, f. ἑάσω, v. [sino, permitto, omitto,] to allow, to suffer to leave, to abandon. For author. see Ἐαντοῦ. SYN. Συγχωρεῶ, ἀφίημι, παρήμι, ἐπιτρέπω, ἀποτάσσομαι.

Ἐβδόμαγενής, ἔως, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [septimo die natus,] born on the seventh day, an epithet of Apollo. Τὰς δ' ἐβδόμας ὁ σεμνὸς ἐβδόμαγενής. Sept. Theb. 801.

Ἐβδόμακis, adv. [septies,] seven times. Ἐβδόμακis περὶ Δῆλόν, ἐπείεσαν δὲ λοχείη. Call. 4. 251.

Ἐβδόματός, et ἑβδόμος, η, ὄν, adj. num. [septimus,] the seventh. Ἐβδόματῃ δ' ἰκομεσθὰ Λάμον αἰπὺν πτόλιεθρόν. κ. 81. See also Sept. Theb. 801.

Ἐβένος, ον, ἡ, subst. [ebenus,] ebony. Ὡ ἐβένος, ὃ χρυσὸς ἐκ λευκῷ ἐλέφαντός. Theocr. 15. 123.

Ἐβρός, ον, ὁ, P. N. [Hebrus,] a river in Thrace, now called Maritz. Ὁχθρῷ ἐφεζόμενοι παρ' Ἐβρον πόταμόν. Aves 774. EPITH. Θρηϊκίος, ἀργυρορόρρῃς.

Ἐγγαῖος, α, ὄν, adj. [quod in terra seu solo est,] in or under the earth. Γὰ δ' αἰάζει τῶν ἐγγαίων. Pers. 919.

Ἐγγείνομαι, et ἐγγίνομαι, v. [innascor; genero intus,] to rise among, to spring up; also, to generate, to produce. Εὐλὰς ἐγγείνωνται, αἰεκίσσωσι δὲ νεκρόν. T. 26. See Ran. 701.

Ἐγγελαστής, οὔ, ὁ, subst. [irrisor,] a derider. Οὐκ ἐγγελαστής τῶν ὀμιλούντων, πατέρ. Hipp. 1004. SYN. See Γελαστής.

Ἐγγελάω, f. ἄσω, v. [irrideo,] to laugh at, to deride. Οὐκ ἐγγέλᾳς γέροντᾶ βασιτάων νεκρόν; Alcest. 740. SYN. Ἐπιγέλλω, κατᾶγέλλω.

Ἐγγενέτης, ον, ὁ, subst. et ἐγγενής, ἔως, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [indigena, natus,] a native, innate, indigenous. Δαίμοσιν ἐγγενέταις νόστω ἐπὶ μελὶν θέσθαι. Apoll. 4. 1549. See also Ion 63. SYN. Αὐθιγενής, συγγενής, ὁμαιμός.

Ἐγγένως, adv. [genuine, vere,] genuinely, really, truly. Ἀρεῖσθῃ πένθος, εἰπερ ἐγγένως ἐπὶ. Cæ. R. 1225. SYN. Γνησίως, ἀληθῶς.

Ἐγγλωττόγαστωρ, ὄρος, ὁ, adj. [qui lingua victum quærit,] one who fills his belly by his tongue, tongue-bellied, an informer. Ἐγγλωττόγαστῶρον γένος. Aves 1694.

Ἐγγλωττόγῃω, v. [in ore semper habeo; jacto,] to boast. Καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττόγῃω παρὲδωκᾶς. Equit. 779. SYN. Σεμνολόγῃω, μέγαλογόρῃω, αὐχέω.

Ἐγγράφω, f. ψω, v. [inscribo,] to write upon, to record. Λόγῳ φράσω σοι πάντα τὰ γγέγραμμένα. Iph. A. 113. SYN. Προσεγγράφω, ἐπιγράφω, γράφω.

Ἐγγνάμπτω, v. [incurvo,] to bend upon or to. Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν' ἐπὶ δὲ χθονὶ κάμπεσθ' ἄμφω. Ψ. 731. SYN. Ἀναγνάμπτω, ἐπιγνάμπτω, ἐγκάμπτω.

Ἐγγυάλιζω, f. ζω, v. [in manus trado,] to put into one's hand, to give to. Νει-κῶν πετάλα δὲ ἐγγυάλιζέτω. Isthm. 8. 92. SYN. Ἐγχειρίζω, δίδωμι, παρέχω, χαρίζομαι.

Ἐγγυᾶω, f. ἡσω, v. [despondeo alicui aliquid,] to give a pledge or promise, to promise. Ζεὺς ἡγγυήσῃ, καὶ δίδωσ' ὁ κύριός. Iph. A. 703. SYN. Πάρεγγυᾶω, ἀναδέχομαι, ἐκδίδωμι, μνηστεύομαι.

Ἐγγυή, ης, ἡ, subst. [sponsio,] a promise, pledge, security. Δειλαὶ τοι δειλῶν γὰ καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυᾶσθαι. θ. 351.

Ἐγγυήτης, οὔ, ὁ, subst. [sponsor,] a bail, a sponsor. Ἄλλ' ἐγγυήτάς σοι καταστήσω δῦο. Eccles. 1064. SYN. Ὑπέγγυός.

Ἐγγυθῆν, ἐγγυθῆν, et ἐγγυς, adv. et sæpe præp. [prope, cominus,] nigh, near, at hand. Ὅταν παρὰ σὺ σοὶ μὲν ἐγγυθεν πῶδός. Ion 614. See also H. 341. and Phœn. 605. SYN. Πάρεγγυς, πλησίον, ὁμοῦ, ὁμοσε, πέλας, ἀγχι, ἀγγυθῆν.

Ἐγείρω, v. [excito,] to raise up, to awake, to quicken, to attune. Ὡς ὅψ' ἐγείρειν αὐτὸν ἀναπέπεισμένον. Vesp. 101. SYN. Ἀνεγείρω, ἐπεγείρω, διασπεύδω, ἐπισπέρχω, πάροξυνω, ἐπὶ τρύνω, παρορμάω, παρὰ κλεῦδομαι, ὀρίνω, ὀρυνμι, ὄρω, ἀνίστημι.

Ἐγέρσιμος, ον, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [excitabilis,] fit to awaken, invigorating. Εὐδερ', ἐμὰ

- βρεῖφα γλυκερόν καὶ ἐγέροισιν ὑπνόν. Theocr. 24. 7.
- Ἐγερτός, α, ον, adj. verbal. [excitandus,] must be raised. "Ερπε πᾶς κᾶτ' ἵχνος αὐτῶν, ἢ βύθην ἐγερτέον. Rhes. 686.
- Ἐγερτί, adv. [(1) vigilanter; (2) certatim,] vigilantly, earnestly; with contention. Ἐγερτί κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιβρόθοις. Antig. 413. SYN. Ἐγρηγορτί.
- Ἐγκαθαρμόζω, v. [accommodo,] to fit in, to adapt. Ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας ποτῶνι τὸν ἀνχενᾶ. Lysistr. 681. SYN. Ἀρμόζω, καθαρμόζω.
- Ἐγκάθεζομαι, ἐγκάθηναι, et ἐγκάθιζομαι, v. [insideo,] to sit down or upon. "Η πᾶσ' ἐὰν γὰρ ἐγκάθεζόμενος λάθρᾶ. Thesm. 184. See also Thesm. 615. and Eccles. 98. SYN. Ἐπικάθημαι, ἐφέζομαι, ἐφημαι, ἐνθακῶ, ἐφιζᾶνω.
- Ἐγκαθεύδω, v. [indormio,] to sleep in. Οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκάθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλευθέρως. Lysistr. 614. SYN. Ἐγκοιμάομαι, εὐνάζομαι, κατὰδάρθῃανω, ἐνεύδω.
- Ἐγκάθηβᾶω, v. [pubesco in,] to flourish in manhood. Ὡς ἐγκάθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονᾶ. Hipp. 1096.
- Ἐγκαθιδρεύω, v. [colloco,] to place in. "Αγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρεύσαι χθονί. Iph. T. 979.
- Ἐγκαθίστημι, v. [impono, colloco,] to place in, to appoint, to settle. Στείλας, Μυκήναις ἐγκάταστήσω πᾶλιν. Iph. T. 983. SYN. Καθίστημι, ἐγκαθιδρεύω.
- Ἐγκάθροᾶω, v. [respicio,] to look on, to favor. Ἀνδρῶν ἐγκάθροα πόλιν. Anacr. 59.
- Ἐγκάθυβρίζω, v. [luxurio,] to riot in. Μελαθρᾶ, ταῖς σαῖς ἐγκάθυβρίζειν τρυφαῖς. Troad. 990.
- Ἐγκάλεω, v. [(1) posco, defero nomen, (2) increpo,] to call in, to summon; to accuse, to chide, to complain of. Πρὸς τοῖσδ' ἔτ' εἴ τι τοῖσι γ' ἐγκάλει ξένοις. Heracl. 252. SYN. Δικάζομαι, ἐπικάλεω, αἰτῶμαι, ἐπαιτῶμαι, κατηγορεῶ.
- Ἐγκάλυπτω, v. [obtego, cooperio,] to conceal in, cover over, bury. Οὐκ ἐγκάλυψμένος τὰχέως τί φροντιεῖς; Nub. 735. SYN. Ἐπικάλυπτω, κατὰκάλυπτω, ἐγκρύπτω, ἐμπυκάζω.
- Ἐγκανᾶχάομαι, v. [insono,] to rustle among, to sound. Πέντε τᾶμὼν πέντ' οὖσιν' ὃ δ' ἐγκανᾶχήσατ' ὀ κόχλῳ. Theocr. 9. 27. SYN. Ἐπηχέω, κατηχέω.
- Ἐγκανάσσω, v. [cum sonitu infundo,] to pour in with a gurgling. Ἰθι νῦν, ἀκρατὸν ἐγκάναζον μοι πόλυν. Equit. 105. SYN. Ἐγχεῶ.
- Ἐγκάπτω, v. [devoro,] to devour. Σιγῶμὲν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις. Cycl. 625. SYN. Δαρδάπτω, κατατρώγω.
- Ἐγκαρπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [semen habens, foecundus,] fruit-bearing, productive. Βωμὸς, τελεῖ τ' ἔγκαρπᾶ Κηναίῳ Δᾷ. Trach. 242. SYN. Εὔκαρπός, πόλυκαρπός.
- Ἐγκαρτέρεω, v. [forti animo fero,] to endure firmly or with fortitude, to bear. Ἐγκαρτερήσω θανάτῳ εἰμὶ δ' εἰς πόλιν. Herc. F. 1343. SYN. Διάκαρτέρεω, καρτέρεω, ἐμμένω, ἀνᾶμμένω.
- Ἐγκᾶτᾶ, ων, τὰ, subst. [viscera, intestina,] entrails, intestines. Παλλᾶς Ἀθηναίῃ μυχθήμεναῖ ἐγκᾶσι φωτός. Λ. 438. SYN. Ἐντέρᾶ, σπλάγχνα.
- Ἐγκάτᾶβαινω, v. [descendo in,] to descend into. Ἦραν κρῶκτων σπάργανδον ἐγκάτᾶβα. Nem. 1. 57.
- Ἐγκάταζεύννυμι, f. ζεύζω, v. [adjungo,] to adjoin, to associate. Βουλὰς νεοισὶν ἐγκάταζεύζας τρῶποις. Aj. Fl. 747. SYN. Συναρμόζω, συντίθημι.
- Ἐγκάτακείμαι, v. [incubo,] to recline upon. Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιλῆψ' ἐγκάτακείσθαι. Theog. 1191. SYN. Ἀνάκείμαι, ἐγκάθημαι, πρόσζᾶνω.
- Ἐγκάτακλειστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [inclusus,] shut in, confined. Μᾶθὼν πατήρ νῦν ἐγκάτακλειστον δόμοις. Eur. Dan. 39.
- Ἐγκάτακλίνω, v. [accumbo, reclino,] to lie down, to recline. Ἐγκάτακλινούντ' ἄγωμὲν εἰς Ἀσκληπιοῦ. Plut. 621. SYN. Κατὰκλίνω, ἐγκλίνω.
- Ἐγκάτακρούω, v. [pulso, salto,] (1) to fix on, (2) to stamp, to dance. Θράσει δ' ἐγκάτακρούων. Ran. 334.
- Ἐγκάταλείπω, v. [derelinquo,] to leave behind, to abandon. Γηραιὸς δὲ θᾶνοις ἔτερον παῖδ' ἐγκάταλείπων. Hes. Op. 376. SYN. Ἀπολείπω.
- Ἐγκάταμίγνυμι, v. [immisceo,] to blend, to join with. Κεῖ τις ὀφείλει τῷ δη-

- μῦσιν, καὶ τοὺτους ἐγκατὰμίξαι. Lysistr. 581. SYN. Ἀναμίγνυμι, ἐντίθημι, ἐγκεράννυμι.
- Ἐγκατὰνάω, v. [habitatum deduco,] to place as an inhabitant. Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι. Apoll. 3. 116. SYN. Κατοικίζω.
- Ἐγκατὰπήγνυμι, v. [infigo,] to fix or thrust in. Κουλεῷ ἐγκατέπηξ' ὃ δ' ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν. λ. 97. SYN. Κατὰπήγνυμι, ἐντίθημι.
- Ἐγκατὰπίπτω, v. [superincido,] to fall on. Λέκτροισι πρηνὴς ἐνικάπεσεν εἰλικθεῖσα. Apoll. 3. 655.
- Ἐγκατὰσκήπτω, v. [vi projicio,] to hurl violently. Ἐνσεισόν, ὃ' ἄναξ, ἐγκατάσκηψον βέλους. Trach. 1089. SYN. Ἐνσκήπτω, εἰσβάλλω, ληλάττω.
- Ἐγκατὰτίθημι, v. [depono, recondo,] to set down, to fix, to hide, to conceal. Τῇ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τῷ δ' ἐγκατθέω κόλπον. Ξ. 219.
- Ἐγκατὶλλώπτω, v. [irrideo, cum quodam oculorum motu,] to deride with scornful looks. Ὄρουσεν, ὑμῖν ἐκατὶλλώψας μέγα. Eum. 113. SYN. Χλευάζω.
- Ἐγκατοικέω, v. [inhabito,] to dwell in. Ἐξ ὧν κenoῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις. Eur. fr. Antiop. 33.
- Ἐγκειμαι, v. [inhæreo, deditus s. addictus sum,] to lie on, to lean on, to be devoted to. Τιν ὅλος ἐγκειμαι τῷ δὲ μεν λόγον οὐδενᾶ ποιῇ. Theocr. 3. 33. SYN. Ἐπικειμαι, ἐφίσταμαι, παρίσταμαι, ἐπέρχομαι.
- Ἐγκελάδος, ου, ὁ, P. N. [Euceladus,] one of the giants. Λεύσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ. Ion 207.
- Ἐγκελεύω, v. [hortor, impero,] to exhort, to command. Δραῖν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκελεῖν ἄγαν. P. V. 72. SYN. Κελεύω, παρᾶκελεύω, προστάσσω, παρᾶκάλω.
- Ἐγκεντρίς, ἰδός, ἡ, subst. [aculeus,] a sting. Ἡ τις ἐστὶν ἡ πῖνοια τῇσδε τῆς ἐγκεντρίδος. Vesp. 1073. SYN. Κέντρον, ὄγκος.
- Ἐγκεράννυμι, et ἐγκίρνημι, v. [immisceo,] to mix, to blend with. Οἶνον τ' ἐγκεράσασα πῖεν, οὔτε θυμὸς ἄνωγοι. Θ. 189. See also Nem. 9. 119. SYN. Ἐγκύκω, ἐγχέω.
- Ἐγκερτῶμew, v. [convicia ingero,] to reproach, to abuse. Ψευδῇ λέγων δὲ καὶ μάτην ἐκερτῶμew. Iph. A. 1006. SYN. Κερτῶμew, ἐμπαίζω.
- Ἐγκεφᾶλος, ου, ὁ, subst. [cerebrum,] the brain. Ἀλγῆσας δ' ἀνεπαλτὸ, βέλους δ' εἰς ἐγκεφᾶλον δῦ. Θ. 85. SYN. Ἐκαρῶς.
- Ἐγκιθάρίζω, v. [cithara cano,] to play on the lyre. Ἥως γέγονός, μέσῳ ἡμᾶτι ἐγκιθάριζεν. Hom. H. Merc. 17. SYN. Κιθάρίζω, φορμίζω.
- Ἐγκίρνημι, vid. Ἐγκεράννυμι.
- Ἐγκλείω, et poet. ἐνκλείω, v. [includo,] to shut in, to inclose. Ἐγκλείτ' εἴρηται γάρ. b. Οὐχ ὅσον τάχος. Hec. 1266. See also Apoll. 2. 1031. SYN. Ἀποκλείω, εἴρω, συγκλείω.
- Ἐγκλημᾶ, ἀπός, τὸ, subst. [accusatio, querela,] accusation, complaint. Ἰδίον, ἡ κοινὸν πόλιταις ἐπιφέρων ἐγκλημᾶ τι; Orest. 757. SYN. Αἰρίαμᾶ, μέμψις, πταῖσμά.
- Ἐγκληρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [particeps hæreditarius, dives, locuples,] sharing in, a partaker of, hereditary, rich. Ἐγκληρὰ πέδιλᾶ τὰμᾶ γῆς κεκτημένους. Herc. F. 466. SYN. Μετῶχος, κοινός, ὁμοῖος, διαδόχος.
- Ἐγκλιδόν, adv. [inclinando,] in an inclining posture. Ἐγκλιδόν ἐξομένη, πύκτινους ὄρους ὀρίξει. Hom. 22. 3.
- Ἐγκλίνω, f. κλινῶ, 1. a. ἐκλινᾶ, v. [inclino,] to incline, to turn aside, to give way. Τίμοι πρὸσώπῳ νῶτον ἐγκλίνας ὄν. Hec. 727. SYN. Ἐπικλίνω, παρᾶκλίνω, ἐπείρειδμαι, ἐγκύπτω, νεύω.
- Ἐγκοισυράμαι, v. [Cæsyræ mores imitor, i. e. luxuriose vivo,] to imitate Cæsyræ, a rich and luxurious Athenian woman, i. e. to be proud, luxurious, extravagant. Σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην. Nub. 48. SYN. Ἀβρύνομαι, περισσῶς, κοσμεῖμαι.
- Ἐγκύνω, v. [urgeo opus, propero, festino,] to raise dust, to hasten, to ply.

Κελευθύν, ἤνπερ ἦλθες, ἐγκώνει πάλιν. P. V. 998. SYN. Κατεγκώνω, σπεύδω, ἐπείγμαι, τάχυνω.

Ἐγκονητί, adv. [laboriose,] after a struggle. Ἐγκονητί. Λαομέδοντᾷ δ' εὐρυ-σθενίης. Nem. 3. 61. SYN. Μογερῶς, ἐπιπόνως, μοχθηρῶς, τάχως.

Ἐγκορδύλω, v. [involvere,] to involve, to infold. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκέκορδύλημένος. Nub. 10. SYN. Ἐγκρύπτω, ἐντύλισσω, ἐνειλῶ.

Ἐγκοσμῶ, v. [ordine colloco,] to arrange in order, to prepare. Ἐγκοσμειτὲ τὰ τεύχε', ἐταῖροι, νῆϊ μέλαινῃ. ο. 218. SYN. Διάκοσμῶ, διατάττω, εὐτρεπίζω.

Ἐγκόττω, v. [aestuo ira, succenseo,] to be enraged at, to be angry with. Τοῖς κτάνουσι τ' ἐγκότειν. Choëph. 37. SYN. Ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, μηνύω.

Ἐγκότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pertinaciter infestus,] perseveringly hostile. Θυμὸς, ἐγκότον στύγος. Choëph. 387. SYN. Ἐπικότος, ἐχθρὸς, τρηχὺς, χάλεπος, πάλικτός.

Ἐγκράζω, f. ξόμαι, v. [inclamo,] to cry out or clamor against. Ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδίκημένη. Plut. 428. SYN. See Ἀνᾱκράζω.

Ἐγκράτεια, as, ἡ, subst. [continentia, abstinentia,] continence, forbearance, abstinence. Ὑπὲρ ἐγκράτείας τοῖς νόσοῦσιν, εὖ σφόδρᾳ. Philem. 11. SYN.

Ἐπικράτεια, σωφροσύνη.

Ἐγκράτως, adv. [valide,] forcibly, with strength. Ἦγchon δ' ἐγκράτως, στίβᾱ-ρας σὺν χεῖρας ἐρείσας. Theocr. 25. 266. SYN. Ἰφί, κράτερως, σωφρόνως.

Ἐγκράτης, ἔος, adj. [qui in potestate habet aliquid, validus,] being master of, temperate, robust, strong. Λάβων νῖν, ἄμφι χερσὶν ἐγκράτει σθένει. P. V. 55. SYN. Ἐπικράτης, κράταιος, ἐπὶχός, ἐπήβυλος.

Ἐγκρόττω, v. [cum strepitu pulso s. plaudo,] to beat time. Ἀειδον δ' ἄρᾳ πᾶσαι ἔς ἐν μέλῳς ἐγκρόττοισαι. Theocr. 18. 7.

Ἐγκρούω, v. [ad numeros incedo,] to trip along in time. Τῶν καθ' Ἀιδον λειμῶ-νων, ἐγκρούων. Ran. 374. EXP. Βαίνων εὐρύθμως.

Ἐγκρύπτω, v. [occulo,] to hide, to conceal. Φυλάκας κατὰσσηται, τὸ πῦρ ἐγκρυπτ' αἶε. Aves 841. SYN. Ἐγκάλυπτω, ἐπικάλυπτω, ἀποκρύπτω.

Ἐγκρυφιάζω, v. [clam abscondo, aufero,] to conceal, to pilfer. Πολλοῦ δὲ πῶ-λόν με χρῶνον καὶ νῦν ἐλέληθης ἐγκρυφιάζων. Equit. 822.

Ἐγκτερεῖζω, v. [justa facio,] to perform the last solemn offices. Τύμβῳ ἔνεκ-τερεῖζαν, ἐπειρήσαντο δ' αἰέθλων. Apoll. 1. 1060.

Ἐγκυκάδω, vid. Ἐγκεράννυμι. Τὰ πράγματ' ἐγκυκάσθαι. Acharn. 939.

Ἐγκυκλώ, v. [involvere,] (1) to involve, (2) to roll round, to surround, to encom-pass. Ἄλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκύπτειν χρεῶν. Iph. T. 76. SYN.

Ἀναστρέφω, μεταβάλλω.

Ἐγκυκλῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [certis temporibus, velut orbe quodam, rediens,] pe-riodical. Μέλπουσιν ἐγκυκλίοις. Iph. T. 430.

Ἐγκυκλὺν, ου, τὸ, subst. [vestis quædam muliebris exterior,] a female garment. Φερ' ἐγκυκλον. ὁ. Τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος. Thesm. 261.

Ἐγκυκλῶ, v. [(1) circulo includo, (2) circumeo, cingo,] to inclose in a circle, to surround. α. Οὗτος, ἐγείρου. ὁ. τί τὸ πρᾶγμ'; α. ὥσπερ φωνή με τίς ἐγκέ-κυκλωται. Vesp. 395. SYN. Κυκλῶ, περικλείω.

Ἐγκύμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [(1) prægnans; (2) onustus, plenus,] pregnant, laden, full. Ἐγκύμῳ ἵππον τευχῶν ξυναρμύσας. Troad. 12.

Ἐγκύπτω, v. [pronus incumbo,] to bend down. Ἐβλεψε γούν ταυρηδὺν ἐγκύψας κάτω. Ran. 804. SYN. Ἐπικύπτω, κατᾱκύπτω, ἐγκλίνω.

Ἐγκύρῳ, v. [incurro, incido in,] to fall in with, to encounter. Κτείνων ἄλλ' ὅτε δὴ πύκνῃς ἐνεκυροῦσέ φαλαγγίν. N. 145. SYN. Ἐντυγχάνω, ἐμπίπτω, κύρῳ.

Ἐγρεμάχης, ου, ὁ, et Ἐγρεμάχος, η, ὄν, adj. [incitans ad pugnam,] exciting to battle. Ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν. Œ. C. 1054. See also Hym. Hom. Cer. 424. SYN. Ἀρήϊος, μένεπτολῆμός.

Ἐγρηγορέω, ἐγρηγοράω, et ἐγρήσσω, v. [vigilo,] to watch, to be vigilant. Κεῖτ' ἐγρηγορῶνται δ' ἐκ μεγάρου γυναικες. υ. 6. See also υ. 33. SYN. Γρηγορέω, ἀγρυπνέω, διαγρυπνέω, νήφω.

'Εγρηγορῆ, adv. [vigilanter,] watchfully. 'Αλλ' ἐγρηγορῆ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες. K. 182.

'Εγρῶμαι, v. [surgo,] to rise. Πρίν γ' 'Οδύσῃ' ἐγρεσθαῖ ἐπελθὼν δηλήσαιτο. v. 124. SYN. 'Εξεγρῶμαι, ἀνίσταμαι, ἀνεγείρωμαι, ἐξάνιστάμαι. PHR. 'Υπνὸν ἅπ' ὀφθαλμῶν βάλλω, ἔμε δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε.

'Εγχαίνω, et ἐγχάσκω, v. [(1) inhio; (2) irrideo,] to gape at; to mock. Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στράτηγῶν ἐγχάεϊται τῇ πόλει. Equit. 1313. See also Vesp. 721. SYN. Κατ'αγέλαω, ἀμφίχαίνω.

'Εγχεζω, v. [caco in,] to daub with filth. Ποπύζουσιν, κάγκεχθασι μέ. Vesp. 624.

'Εγχεῖα, as, et Ion. ἐγχείη, ης, ἡ, [hasta,] a spear. "Ηλύθεν ἐγχείη" στυφέλιξε δὲ μιν μεῖαῳτᾶ. H. 261. SYN. &c. see "Εγχοῖς.

'Εγχειβρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hasta fremens,] spear-raging, warlike. 'Εγχειβρόμῳ. 'Εν δ' ἄρετάν. Olymp. 7. 79.

'Εγχεικέρανός, ου, ὁ, adj. [fulmina ad hastarum modum jaciens,] thunder-brandishing. 'Εγχεικέρανους παῖς ἐπὶ ὄρεν. Olymp. 13. 110.

'Εγχειρῶ, v. [adgredior rem s. ad rem,] to take in hand, to undertake, to attempt, to attack. Οὐκ οἶδ' ὅποιᾳ πρῶτων ἐγχειρῶ, φίλαι. Med. 378. SYN. Ἐπιχειρῶ, ἐπέρχωμαι, μετ'αχειρίζω, τολμάω.

'Εγχειρήμᾱ, ἄτος, τό, subst. [conatus, cœptum,] an attempt, an enterprise. 'Αρ' οὐχὶ μῶρον ἐστὶ τοῦ γχειρήμᾱ σου; Œ. R. 540. SYN. Ἐπιχειρήμᾱ, εἰσβολή, ὄρημᾱ, μῆχαρ, μηχανήμᾱ, τόλμημᾱ, πείρα.

'Εγχειρητής, ου, ὁ, subst. [qui aliquid adgreditur, auctor,] a person who attempts or undertakes. Καινῶν τ' ἐργῶν ἐγχειρητής. Aves 258. SYN. Αἰτίος.

'Εγχειριδίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in manibus gestatur,] held in the hand. Σὺν τοῖσδ' ἐκείων ἐγχειριδίους. Æsch. Suppl. 22.

'Εγγέλως, ὅς, ἡ, et in plur. ἐγγέλεις, et ἔες, (2) dimin. ἐγγέλειον, ου, τό, subst. [anguilla,] (1) an eel, (2) a little eel. Παῖδ' αὖ χρηστὴν κάγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἐγγέλων. Lysistr. 702. See also Acharn. 1042.

'Εγγεσίμωρός, et (2) ἐγγεσπᾶλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) hasta pugnans, (2) hastam vibrans,] (1) smiting with, or (2) brandishing the spear; valiant, warlike. Καδδὲ Μῦνητ' ἐβάλεν καὶ Ἐπίστρῶφον ἐγγεσίμωρους. B. 692. See also E. 449. SYN. Ἀρήϊός, δουρικλυτός, ἀγγεμάχος.

'Εγγῶ, f. χεύσω, [infundo,] to pour in. "Εγχει" πλέων δὲ τὸν σκύφον δίδου μδρῶν. Cycl. 552. SYN. Εἰσχῶ, κατ'αχῶ, ἐμβάλλω, ἐπικίρνημι, ἀπάρχωμαι.

'Εγγλίω, v. [(1) delicias habeo in, luxurior in; (2) illudo,] (1) to be insolent to, (2) to insult. Καρβανὺς ὦν, "Ελλησὶν ἐγγλίεις ἄγαν. Æsch. Suppl. 921.

'Εγχός, εὖς, τό, subst. [(1) hasta, (2) ensis,] (1) a spear, a javelin, (2) a sword, metaph. instrument. "Ὅτου τὸδ' ἐγχος κρατὸς ἀγνῶσθι τρήχᾱ. Alcest. 76. SYN. 'Εγχεῖα, δόρυ, ξιφός. EPIH. Ἄκαχμῆν, ἄλκιμον, ἀνέμοτρεφέες, βριθύ, μεγᾶ, στιβαρόν, δολιχόν, μακρόν, ἐξυδέν, χάλκηρες, ἀμφίγυδον, δολιχόσκιον, ἐνδὲκάπηχον, μείλινον, χάλκεον, ὄβριμον, πατρώϊον, πέλωριον, καλλινικόν, πρόχειρον, πτερύειν, ἁμαιμακτόν, Ἀρήϊον, ἐκρηβόλον, θούριον.

'Εγχρίπτω, v. [(1) admoveo, (2) accedo,] (1) to bring near, (2) to draw near. Νωλεμές ἐγχρίπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνὰριζον. P. 413. SYN. Χρίπτω, προσπλάζω, ἀφικνέσθαι.

'Εγχριστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui illinitur,] fit for anointing, unctuous. Νικίᾱ, οὗτ' ἐγχριστόν (ἐμὶν δόκει), οὗτ' ἐπίπαστόν. Theocr. 11. 2.

'Εγχύτρίζω, v. [(1) in olla pono; (2) occido,] to put in a pot, to dish, to kill. Τὰπὶ Θράκης' ὃν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχύτρεῖς. Vesp. 289. SYN. (2) Φονεύω, κτείνω, βλάπτω.

'Εγχωρίος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [indigena, patrius,] native, indigenous. Κόχλους τέ φυσῶν, ξυλλέγων τ' ἐγχωρίους. Iph. T. 304. SYN. Ἐπίχωρίος, οἰκεῖός, πατρίος, ἐντοπός, ἰθαγενής.

¹ On the orthography of this word, see the learned Dr. Monk's note, Hipp. 218.

- Ἐγώ, μου, μοι, μέ, et emphatice ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, pronom. personal. [ego,] I. Μῆτ' Ἐπιθαίων' ὅσσοισιν μ' ἔγω. Bacch. 1375. SYN. Ἐγώ γε.
- Ἐδάνος, ου, ὁ et ἡ, [jucundus, suavis,] sweet, pleasant. Ἀμβροσίῳ, ἐδάνῳ, τὸ ῥᾶ οἱ τῆθωμένον ἦεν. Ξ. 172. SYN. Ἡδὺς, q. v.
- Ἐδάφος, ἔος, ἐδέθλιον, et ἐδέθλον, ου, τὸ, subst. [fundus, fundamentum, pavementum,] ground, foundation, pavement. Ὅσον τίς τ' ἐδάφος νηὸς τορνῶσεται ἀνὴρ. ε. 249. See also Callim. 4. 228. and 2. 72. SYN. Δάπεδον, οὐδᾶς, πύθμην, βάθρον, θεμέθλον, θεμέλιον, πρέμνον.
- Ἐδεσμά, ἄτος, τὸ, ἐδητὺς, ὕος, ἡ, et εἰδᾶρ, ἄτος, τὸ, et ἐδώδη, ης, ἡ, subst. [edulium, esca,] eatables, food, meat. Σύκοις καὶ κάρυοις καὶ ἐδέσμασιν παντοδαποῖσιν. Batrach. 31. See also B. 432. λ. 121. and Θ. 504. SYN. Βρώμα, βρωσις, βόρα, τροφή.
- Ἐδεστος, ἡ, ὄν, adj. [edax,] eating, devouring, to be eaten. Καὶ πρὸς κύνων ἐδεστον αἰκιστόν τ' ἰδεῖν. Antig. 206. SYN. Βρωτός, βρώσιμος.
- Ἐδναῖμαι, Ep. ἐδνῶμαι, et ἐδνω, v. [despondeo, doto,] to settle in marriage, to portion. Ἐδναῖμαί τ' ἐ θυγατέρ', ἣν οὐδεὶς γάμει. Helen. 939. See also β. 63. and Theocr. 22. 147. SYN. Μνηστεύω, κάτεγγαῶ.
- Ἐδνον, et Ion. ἐδνον, ου, τὸ, subst. [donum sponsale, dos,] a marriage present or portion. Ὅθεν πῶθ' ἐδνων ξὺν πολυχρόσῳ χλιδῇ. Androm. 2. See also π. 391. SYN. Φερνὴ, μνηστεῖα, χάρισμα. EPITH. pl. Ἀπειρεσίᾳ, μυριά, θεσπέσιᾳ.
- Ἐδος, ἔος, τὸ, ἔδρα, as, ἡ, ἔδραν, ου, et ἔδρασμα, ἄτος, τὸ, subst. [sedes, concilium,] (1) a seat, a place, an abode, (2) a sitting, an assembly. Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἐδὺς εἰλόμεν ἐπ' ἀπύλοιο. Δ. 406. See also Orest. 1285. Aj. Fl. 194. and Soph. Electr. 1393. SYN. Ἐδάφος, τήμενος, θῶκος, βάθρον. EPITH. Ἀσφάλεις, αἰπὺ, θεῖον, κάλον, κλυτόν, ὑψιπέδον, (2) αὐπνός, γονυπέτης, βώμιος, νήνεμος, χρυσήλατος.
- Ἐδραῖος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) sedentarius, (2) stabilis,] seated, sedentary, firm. Εἴ τις ἐν τοῖσι ἐδραῖος ἄλλος αὖ λεληθὲν ὦν. Thesm. 664. SYN. Βάνανσος.
- Ἐδραῶ, v. [sedeo,] to sit. Ἐδραῖαι, Πέρσαισι βάρυνθ' ἐὺς αἰδολομίτρας. Theocr. 17. 19. SYN. see Ἐδῶμαι.
- Ἐδροστρόφος, ου, ὁ, subst. [qui podicem versat, velut luctatores inter luctandum,] a bottom-twister, a wrestler. Ὅσα δ' ἀπὸ σκελῶν ἐδροστρόφοι Ἀργῶθεν ἀνδρες. Theocr. 24. 109.
- Ἐδω, f. med. ἐδοῦμαι, perf. ἐδήδωκα, v. [edo, vescor aliqua re,] to eat, to feed on. Εἰ δ' ἐ τις ἐσσι βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἐδουσιν. Z. 142. SYN. Βίβρωσκω, ἐσθίω, φάγω, σιτέσμαι.
- Ἐδωδή, vid. Ἐδεσμά.
- Ἐδωλίον, ου, τὸ, subst. [(1) sedile, (2) transtrum,] a seat, a bench for rowers. Ἐδωλίον ὑπερκύψω. Sept. Theb. 451. SYN. Σέλμα, ἔβγον.
- Ἐδνωτής, οὔ, ὁ, Ion. pro ἐδνωτής, subst. [socer, qui filiam despondet,] one who portions a daughter, a father-in-law. Ἀμφὶ γάμῳ ἐπὶ οὗτοί ἐδνωταὶ κακοὶ εἰμὲν. N. 382. * SYN. Ἐκῦρος, κηδέστης, πένθερος.
- Ἐκυῖσάβοιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [viginti boves valens,] worth twenty oxen. Πρωθήβην ἐτ' εὐοῦσαν, ἐκυῖσάβοιᾳ δ' ἐδωκέν. α. 431.
- Ἐκυῖσῶρος, ου, ὁ et ἡ, Ep. pro εἰκῶσῶρος, adj. [quod viginti remis impellitur,] twenty-oared. Ὅσον θ' ἰστόν νηὸς ἐκυῖσῶροισι μελαίνης. ι. 322.
- Ἐέλδωρ, τὸ, subst. [desiderium,] desire, wish. Ταύρων ἡδ' αἰγῶν τὸδε μοι κρήνην ἐέλδωρ. A. 41.
- Ἐέρση, vid. Ἐρση.
- Ἐζῶμαι, f. ἐδοῦμαι, v. [sedeo,] to sit. Ἀνὴρ παρ' ἀνδρ' ἔζονθ', ὕψ' εἰμάσι ξίφη. Hel. 1573. SYN. Ἐδραῶ, καθέζομαι, ἰζάνω, ἡμαι, θακῶ.
- Ἐθειρά, as, et ἐθειράς, ἄδος, ἡ, subst. [(1) coma; (2) juba,] hair, mane. Ὀκὺπέτᾳ, χρυσήσιν ἑθειρησιν κομῶντ' ἔ. Θ. 42. See also π. 176. SYN. Κύμη,

- φόβη, βόστρυχος, θρίξ. **EPITH.** Ἀπᾶλή, ἀκερσεκῶμης, θυόεσσα, ξανθή, πυρσή, πόλλιᾶ, χρυσεᾶ, τρηχεῖα.
- ἔθειράζω, v. [comam alo,] to be hairy, to have curled hair. Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβᾶδ' ἄλλοθεν ἄλλοι. **Theocr.** 1. 34. **SYN.** Κομᾶω.
- ἔθελημος, οὔ, ὁ ἐθῆ, adj. [lubens, voluntarius,] voluntary. Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον οἱ δ' ἐθελήμοι. **Hes. Op.** 118.
- ἔθελοντης, οὔ, et ἐθελοντήρ, ἥρως, ὁ, subst. et adj. [voluntarius,] voluntary. Κάγῳ ἔθελοντης τῷδ' ὑπερῷον πόνῳ. **Aj. Fl.** 24. See also β. 292.
- ἔθελω, v. [(1) volo; (2) possum,] to wish, to be willing; to be able. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθελω δῶμεναι πάλιν, εἰ τῷγ' ἀρεινόν. **A.** 116. **SYN.** Θέλω, βούλομαι, (2) δυνάμει, οἶός τε εἰμὶ.
- ἔθιζομαι, v. [assuesco,] to be accustomed to. Τί χρῆμα; πείθεσθαι γὰρ εἴθισμαι σέθεν. **Iph. A.** 726.
- ἔθνος, ἔθς, τὸ, subst. [(1) gens; (2) multitudo,] a race, a nation, a crowd or throng. Τ' ἔθνεϊ γυναικῶν ἀνδροφόνων. **Pyth.** 4. 449. **SYN.** Γενεᾶ, γενός, φύλον, πληθός, λαός. **EPITH.** Ἀλλοδαπὸν, ἀφνειόν, ἀτάσθαλον, μῖαρον, μέγα, τὰχὺπτόμον, ὁμόσπορον.
- ἔθος, ἔθς, τὸ, subst. [ritus, mos, consuetudo,] custom, institution. ἔθος τὸδ' εἰς Ἑλληνᾶς ἐξελεξάμην. **Eur. Suppl.** 350.
- ἔθω, v. [consuesco, soleo,] to be accustomed, to be wont. Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκέν ἐθων Οἰνῆος ἄλωήν. **I.** 536. **SYN.** ἔθιζομαι, νομίζομαι.
- εἰ, conj. [(1) si, (2) utinam, (3) num, an, (4) etsi, quancquam, (5) quod,] if; I wish; whether; although; that. Τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδὲν ἐστίν, ἀλλ' ὅμως. **Hec.** 831. **SYN.** ἔαν, ἥν.
- εἰᾶ, [eja,] well, come. Ἀλλ', εἰᾶ, φείδου μηδὲν, ὦν ἐπίστασαι. **Med.** 402.
- εἰᾶμενῃ, ἥς, ἡ, subst. [locus irriguus,] a meadow, a well-watered and grassy spot. Ἡ ρᾶ τ' ἐν εἰᾶμενῇ ἐλεός μεγαλοῖο πέφυκει. **Δ.** 483.
- εἰᾶρινός, vid. ἔᾶρινός.
- εἶβω, et εἶζομαι, v. [effundo, stillo,] to shed, to drop. Ὡς ὀδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρυσὶ δάκρυον εἶβεν. **θ.** 531. **SYN.** Λείβω, στάζω, τήκωμαι.
- εἰδάλιμος, ἡ, ὅν, adj. [formosus, speciosus,] fair, specious. Τέσσαρ' εἰδάλιμα, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι. **ω.** 278. **SYN.** Εὐειδής, εὐπρεπής, καλός.
- εἰδᾶρ, αἶτς, τὸ, vid. ἔδεσμαι.
- εἰδεᾶ, poet. pro ἰδεᾶ, as, ἡ, subst. [species, genus,] a species, a kind. Πάντ' γὰρ λέγει δικάει· πάσας δ' εἰδεᾶς. **Thesm.** 436.
- εἶδew, f. δήσω, et εἶδομαι, v. [(1) video, (2) scio, cognosco: "est ab εἶδω, notatque fere idem, nisi quod εἶδew magis de visu mentis et cognitione ejus certa, ponitur." **Damm. c.** 552.] to see, to perceive, to know, to understand. Εἰδήσειν· χαλεποί τοι ἔσονται, ἀλ' ὅχῳ περ εὐόση. **A.** 546. **SYN.** Μανθάνω, γιγνώσκω, ἴσημι, ἐπίσταμαι, οἶδᾶ.
- εἰδόθην, ἡς, ἡ, P. N. [Idothea,] the daughter of Proteus. Εἰδόθην· τῇ γὰρ ρᾶ μάλιστ' ἔθ θυμὸν ὄρινᾶ. **δ.** 366.
- εἶδος, ἔθς, τὸ, subst. [species,] form, species, appearance. Οὐ ταῦτον εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων. **Ion** 587. **SYN.** Εἰδεᾶ, σχῆμα, μορφή, πρόσωπον.
- EPITH.** Ἀγῆτον, ἀπῖρρεπες, ἀγλᾶδον, ἀγανὺν, ἐκπῖρρες, θνητὸν, ἀριστὸν, δούλειον, ὑπείροχον, ἐπῖρᾶτον, καλὸν, χρύσεον, θηγῆτον, πόλῳδαῖδᾶλον.
- εἶδωλον, ον, τὸ, subst. [simulacrum, imago,] an image, an idol. Εἶδωλον, ἔμπνουν οὐράνου ξυνθεῖσ' ὑπὸ. **Helen.** 34. **SYN.** Ἀγαλμᾶ, βρετᾶς, εἰκὼν, εἰκασμᾶ, φάσμα, φάντασμᾶ. **EPITH.** Ἀμαυρὸν, ἀμυδρὸν, ἀδρανές, ἀψυχὸν, ἐυλίνον.
- εἰθάρ, adv. [statim,] immediately. Ἡπᾶρ ὑπὸ πᾶπιδων, εἰθάρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυεν. **Λ.** 578. **SYN.** Εὐθέως, αὐτῖκα, πᾶρᾶχρημᾶ.
- εἰκάς, ἀδός, ἡ, sc. ἡμέρα, [dies vicesimus,] the twentieth day in a month. Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλεῖν ἡμαῖ, ἴσθ' ῥά φωτᾶ. **Hes. Op.** 790.
- εἰκάζω, v. [adsmilo, conjicio,] to liken, to compare. Εἰκαζέ· κοινὸν ἐστὶν εἰκάζειν τὰδ. **Iph. A.** 845. **SYN.** Ἀπεικάζω, ἐπεικάζω, συμβάλλω, τέκμαιρομαι.
- εἰκάθω, et εἰκω, v. [cedo, pareo,] to yield, to obey. Ἀλλ' οὐ δίδάσκω· τοῖς κρύ-

τοῦσι δ' εἰκάθειν. Soph. Electr. 398. SYN. Ὑπείκω, ὑπὸχωρῶ, ὑποτάσσομαι, πειθαρχῶ, ὑφίεμαι, ὑπακούω, παρὰχωρῶ.

Εἰκασμᾶ, ἄτος, τό, εἰκῶν, ὄνος, et εἰκῶ, ὄος, ἡ, subst. [simulacrum, imago,] an image, likeness, representation. Δαίμωνος ἐχθρὸν εἰκασμᾶ βροτοῖς τὲ καί. Sept. Theb. 519. See also Herc. F. 997. and Med. 1159. SYN. see Εἰδωλόν.

Εἰκαστός, ἡ, ὄν, adj. [adsimulandus, comparandus, similis,] to be likened to, resembling. Μορφή μάλιστα εἰκαστόν. Trach. 702.

Εἰκέλδνειρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [somnia similis,] like to a dream. Ἀπτήνες, ἐφημέριοι, τάλαιοι βροτοὶ, ἀνέρες εἰκέλδνειροι. Aves 684.

Εἰκέλος, η, ὄν, adj. [similis,] like. Οἱ δ' ὥς Ἰδόμενῃα ἰδόν, φλόγι εἰκέλον ἀλκήν. N. 330. SYN. Ἰκέλος, ἀλίγκιος, ὁμοῖος, προσῶμοιός.

Εἰκῆ, adv. [temere, frustra,] rashly, inconsiderately, in vain. Κράτιστον εἰκῆ ταῦτ' ἔαν ἀφειμένᾳ. Eur. Electr. 379. SYN. Ἀλλως, αὐτως, μᾶτην, ἀφράδεως.

Εἰκός, vid. Εἶκω, similis sum.

Εἰκοσάκις, adv. [vicies,] twenty times. Οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τὲ καὶ εἰκοσάκις τῶσα δοίη. I. 379.

Εἰκοσί, poet. ἐεἰκοσί, et Dor. εἰκάτι, adj. indecl. [viginti,] twenty. Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκάτὸν καὶ εἰκοσί βαῖνόν. B. 510.

Εἰκοσινήριτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [de quo viginti contendunt,] for which twenty contend. Οὐδ' εἰ κεν δεκάκις τὲ καὶ εἰκοσινήριτ' ἀποινᾶ. X. 349.

Εἰκοσθλόγος, ον, ὁ, subst. [vicesimarum exactor,] a collector of the twentieth part. Θωρύκιων ὢν, εἰκοσθλόγος κᾶκδοαίμων. Ran. 362.

Εἰκοστός, ἡ, ὄν, Ion. ἐεκοστός, adj. [vicesimus,] the twentieth. Ἡμαῖ κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίβωλόν ἵκουσθ. e. 34. See also τ. 222.

Εἰκότως, adv. [probabiliter, merito, jure,] probably, reasonably, fitly, justly. Χάλα τόκεῦσιν εἰκότως θυμονμένοις. Hec. 403. SYN. Δικαίως, ἐνδίκως, ἀξίως, ὅν δίκη, πρέποντως.

Εἶκω, v. [similem facio; item, convenio, sufficio: εἰκόμαι similis sum, fut. act. εἶξω, præt. εἶκα, Ionic. εἶκά, particip. εἶκώς et εἰκός, similis, probabilis, eikos, æquum. Vid. Damm. c. 564.] to make like, to suit; mid. to be or seem like. Ἔοικε καὶ σὲ τὰμὰ λυπήσειν κᾶκᾶ. Orest. 759. SYN. Εἰκάζω, ἐξῶμοιόμαι.

Εἶκω, v. [cedo,] to yield. See Εἰκάθω.

Εἰκὼν et εἰκῶ, vid. Εἰκασμᾶ.

Εἰκός, νῆα, ὄς, vid. Εἶκω, [similem facio.]

Εἰλαπνίναζω, f. σω, v. [epulor,] to banquet. Εἰλαπνίναζουσιν, πίνουσι τὲ αἰθόπα οἶνον. p. 536. SYN. See Δαίνυμαι.

Εἰλαπνιστής, οὔ, ὁ, subst. [conviva,] a guest. Δήμου ἔπει οἱ ἑταῖρος ἐν φίλδος εἰλαπνιστής. P. 577. SYN. See Δαιτῶμν.

Εἰλαπίνη, ης, ἡ, subst. [convivium,] a banquet, a sumptuous feast. Ἡ γὰρ μὲν ἡ ἐράνῃ ἡ εἰλαπίνη τεθάλυι. λ. 414. SYN. See Δαῖς, and Ἐορτή.

Εἰλαρ, τό, subst. [munimen, propugnaculum,] a defence, fortification, bulwark. Ἀρόρηκτον νηῶν τὲ καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσεσθαι. Ξ. 56. SYN. Ἀλέξημᾶ, προβόλη, ἐπαλξίς, ἐπιτείχισμα, φρούριον, φύλακῆ, ἀσφάλεια.

Εἰλατίνος, η, ὄν, poet. pro Ἐλατίνος, adj. [abiegnus,] made of pine or fir-tree. Εἰλατῖναί τὲ δόκοι, καὶ κίδνες ὑψὸς ἔχοντες. τ. 38.

Εἰλειθυῖα, et Εἰλήθυια, as, ἡ, P. N. [Ilithyia, Lucina,] Diana or Juno, who presided over child-birth. Στῆσέ δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπείος Εἰλειθυίης. τ. 188. See also Call. 4. 132. SYN. Ἀρτέμις. ΕΡΙΘΗ. Λόχεια, Εἰατή, μητροδόλος, πραῦμητις. PHR. See Nem. 7.

Εἰλέω, et εἶλω, v. [volvo, in angustum cogo,] to enclose, to pen up, to roll. Ἐς πτόμαμόν εἰλεῦντό βαθύρροον, ἀργυρόδινον. Φ. 8. See also E. 782. SYN. Ἰλλω, σὺνείλω, σὺνάγω, σὺνᾶθροίζω, στένωχωρῶ, συγκλείω, σὺνείργω, εἰλίσσω.

Εἶλη, ης, ἡ, subst. [calor et splendor solis,] sun-shine, the warmth of the sun, day-light. Εἶλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἡλῖον. Vesp. 771.

Εἰλιγγός, ον, ὁ, subst. [vertigo, vortex, gyros,] a rolling, a curling, an eddy. Νειόθεν εἰλίγγοισιν ἐπηῶρος ἐξανιούσα. Apoll. 4. 142. SYN. Δίνη, δίνος.

Είλικτος, ἡ, ὄν, adj. [involutus,] wrapped up. Είλικτον ἀντίπηγος, ὡς ὀράσθ' ἔ παῖς. Ion 40 SYN. See Ἐλικτός.

Είλιπους, πῶδος, ὅ ἐτ ἡ, adj. [pedes curvans,] turning the feet, winding. Πολλὰ δὲ ἱφῖα μῆλα καὶ εἰλιπόδας ἐλίκας βούς. I. 462.

Είλισσω, vid. Ἐλίσσω.

Είλιπενῆς, ἔως, ὅ ἐτ ἡ, adj. [tentus in lineæ spiralis modum,] curled. Καὶ θάλλοντ' ἄ σελινᾶ, καὶ εἰλιπενῆς ἄγρωστis. Theocr. 13. 42. EXP. Ἐν τοῖς ἐλεσὶ γιγνόμενῃ.

Εἴλυμα, ἄτος, τὸ, subst. [involucrum,] a covering. Εἴ τι ποῦ εἴλυμα σπείρων ἔχῃς ἐνθαδ' ἰουσαῖ. 2. 179.

Εἴλυος, οὔ, ὅ, subst. [latibulum, latebræ,] a hole, a den, or lair. Θῆρες δ' εἰλυούς τ' ἐκὰτ' ἐξυλόχους τ' ἐλπίοντες. Apoll. 1. 1144. SYN. Σπήλαιον, σπέος, κενθμών, φωλῆς, ἰλυός.

Εἴλυφάζω, ἐτ εἴλυφω,¹ v. [verso, torqueo,] to whirl about. Τῇλ' δ' ἄπ' αἰθόμενων δαΐδων σέλις εἴλυφαζε. Hes. Scut. 275. See also Υ. 492. SYN. Εἴλεω, ἐλίσσω, ἐλῶ, (q. v.) δινῶ, τινάσσω.

Εἴλω, f. ὦσω, v. [involvo, volvo, verso,] to roll about, to wrap round. Εἴλυσω ψάμβαοισιν, ἅλις χερὰδος περὶ χεύας. Φ. 319. SYN. Εἴλεω, ἐλίσσω, κάλύπτω, ἐλῶ.

Εἶμα, ἄτος, τὸ, subst. [vestimentum,] a garment, a covering. Δμῶς τ' ἐν μέγαροισιν ἀνώγετ' εἶμαθ' ἐλέσθαι. ψ. 132. SYN. Ἀμπέχονη, ἱματίον, ἐνδυμᾶ. EPIRH. Ἀμβρότον, βασιλήϊον, κάλον, λύγρον, καθάρρον, πολυδαίδαλον, σιγαλῶν, τηλαυγές, τιμῆν, ὕφαντον, φοινικῶν, χάρϊν, κρύκῶν.

Εἵμαρμένος,² ἡ, ὄν, adj. seu potius partic. perf. pass. a μείρῳμαι, divido, [fato decretus,] decreed by fate. Τοιαῦτ' ἐφραζε πρὸς θεῶν εἵμαρμένᾶ. Trach. 172. SYN. Πέπρωμένος.

Εἶμι, f. ἔσσωμαι, poet. ἔσσωμαι, v. [sum,] to be. Εἶμι Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης ὃς πᾶσι δόλοισιν. ι. 19. SYN. Ὑπάρχω, πέλω, πέλωμαι, γίγνομαι, τέλεθω, τυγχάνω, (with an adv.) ἔχω.

Εἶμι, v. [ibo,] I shall or will go. Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ' ἐπεὶ πῶλ' φέρτερόν ἐστιν. A. 169. SYN. Βήσωμαι, πορεύσωμαι, νείσωμαι.

Εἶν, poet. pro ἐν, q. v.

Εἰναῖτες, adv. [per novem annos,] during nine years. Εἰναῖτες γὰρ σφιν κακὰ ράπτῳ ἀμφιέποντες. γ. 118.

Εἰνὰς, ἄτος, ἡ, poet. pro ἐννέα, subst. [nona mensis dies,] the ninth day of the month. Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείκναι λῶϊον ἡμᾶρ. Hes. Op. 808.

Εἰνατήρ, ἔρος, ἡ, subst. [uxor fratris,] a brother's wife. Ἀμφὶ δὲ μιν γάλοφ τ' καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν. X. 473.

Εἰνάτος, ἐτ ἐνάτος, ὄν, adj. [nonus,] ninth. Τεύκρος δ' εἰνάτος ἦλθε, πάλιν τὸν ἄ τόξα τίταινων. Θ. 266. See also B. 313.

Εἵνεκά, poet. pro Ἐνεκά, præp. [propter,] on account of. Ὑβριὺς εἵνεκά τῆσδε σὺ δ' ἴσχεῖ, πείθεῖ δ' ἡμῖν. A. 214. SYN. See Ἐνεκά.

Εἶνι, vid. Ἐν.

Εἰνοδῖος, poet. pro ἐνοδῖος, α, ὄν, adj. [trivius,] by the way-side: fem. Trivia, an epithet of Proserpine. Εἰνοδίους, οὗς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες. Π. 260.

Εἰνοσφύλλος, ου, ὅ ἐτ ἡ, adj. [in quo folia agitantur; frondosus,] shaking with leaves, leafy. Νήριτον, εἰνοσφύλλον, ἀριπρῆπες ἄμφι δὲ νῆσοι. ι. 22. SYN. Βαθύφυλλος.

Εἴργω, ἔεργω, εἴργω,³ et εἰργάθω, v. [excludo, arceo, prohibeo, includo,] to ex-

¹ Heyne (A. 156.) objects to the variation of quantity in the antepenult. of these words. See his note.

² Εἵμαρμένῃ and Πέπρωμένῃ are used as substantives signifying fate or destiny, μοῖρα being understood.

³ Some writers contend that εἴργω denotes, 'to include,' and εἰργάθω, 'to exclude;' but there does not seem to be much ground for making the distinction, though most Lexicographers observe it. See Steph. Thes.

clude, to keep out or off, to prevent, to inclose. Τηλὲ μὲ εἵργονσι ψυχαί, εἰδωλὰ κάμοντων. Ψ. 72. See also λ. 502. and Soph. Electr. 1271. SYN. Ἀπειργω, ἀποκλείω, ἀπειργάθω, ἀπωθεώ, χωρίζω, κωλύω, παύω, κατέχω, ἐγκλείω, καθείργω, φύλαττω.

Εἰρεᾶ, as, ἡ, subst. [concio, cœtus,] an assembly. Εἰρέας¹ ἀθανάτων, οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν. Hes. Theog. 804. SYN. Ἄγῳρα, ὄμιλία.

Εἰρέρως, ου, ὁ, subst. [captivitas,] bondage, slavery. Εἰρέρῳν εἰσάναγοναί, πόνον τ' ἔχμεν καὶ οἰζύν. θ. 529. SYN. Δουλεία, δουλοσύνη.

Εἰρεσία, as, ἡ, subst. [remigatio, remigium,] rowing. Τεῖρετό δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὕπ' εἰρεσῆς ἀλγεῖνῆς. κ. 78.

Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, subst. [ramus oleæ, lana velatus, insigne supplicum,] "an olive or laurel branch bound with wool, and crowned with all sort of first fruits, to signify that scarcity had ceased, and used in the festival called Πυανέψια." Dr. Jones. "Ὡν πως πρύμναν ἀνᾶκρούσεται, πληγεῖς ταῖς εἰρεσιώναις. Vesp. 399. EXP. (See Schol. Plut. 1054.)

Εἰρηναῖος, α, ὁν, et εἰρηνικός, ἡ, ὅν, adj. [pacificus,] peaceable, peaceful. Εἰ δὲ πῶτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψει. Equit. 802. SYN. Ἡσυχός, ἡσυχῖος, ἀχειμαντος δόρως.

Εἰρήνη, ης, ἡ, subst. [pax, quies,] peace, quiet. Ὡς τῷ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλῃς ἔστω. ω. 485. SYN. Ἀσπρατεία, ἡσυχία, διαλλαγή, ὁμόνοια.

ΕΡΙΘΗ. Ἀγᾶθη, ἡ καλλίστη θεὸς, βαθυπλουτὸς, ὀλβόδοτειρά, ἐράτη, χάριεσσα. PHR. see Theocrit. 16. 89. Grot. Floril. p. 208. and Olymp. 13. 6.

Εἰρίον, ου, εἰρὸς, ἔως, et ἐρίον, ου, τὸ, subst. [lana,] wool. Ἥμεναί ἐν μεγάρῳ, ἡ εἰρία πέικετ' ἡερσίν. Σ. 315. See also ι. 426. and ι. 124. SYN. Πόκος, πέκος, μαλλός, κῶας. ΕΡΙΘΗ. Ἰόδνεφες, πίνωδες, ῥόδοεν.

Εἰρκτεός, α, ὅν, adj. verb. ab εἴργω, [cohibendus,] must be restrained. Ἄλλ' εἰρκτεόν τὰδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλάτεῖς. Αἵ. Fl. 1250.

Εἰρκτή, ἡς, ἡ, subst. [carcer,] a prison, a place of confinement. Εἰρκταῖσι τ' ἔνδον σῶμα σὸν φύλαξσμεν. Bacch. 489. SYN. Δεσμός, δεσμοτήριον, οἰκημᾶ, φύλακή.

Εἰροκόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lanam carpens,] dressing wool. Εἰροκόμῳ, ἡ οἱ Λακῆ-δαίμονι ναιετάωσῃ. Γ. 387.

Εἰροπόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [laniger,] bearing wool, fleecy. Ὡς οἱ ὕπ' εἰροπόκων οἶων στέρνοισι δεδεντό. ι. 443. SYN. Δασύθριξ, δασυμαλλός.

Εἶρω, v. [necto, sero, consero,] to connect, to bind, to entwine. Χρύνεον, ἡλεκτροῖσιν ἑρμένον, ἡελῖον ὥς. σ. 294. SYN. Ἀείρω, ἐνείρω, πλέκω, ἐμπλέκω, συνάπτω.

Εἶρω, f. ἐρῶ, poet. ἐρέω, unde verb. Ἐρέω, præf. εἶρηκά, usitatus Εἶρομαι, v. [dico, nuntio, interrogo,] to speak, to tell, to ask, to inquire about. Τοιγὰρ ἔγων ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεός, καὶ μοι ὁμοσόν. Α. 76. See also Z. 239. SYN.

Λέγω, ἀγγέλλω, ἐρῶμαι, κεύλω, πυνθάνομαι.

Εἶρων, ωνός, ὁ, subst. [simulator,] a dissembler, a banterer. Εἶρων, γλοῖος, ἀλαζών. Nub. 449.

Εἰρωνεύομαι, v. [dissimulatione utor in oratione,] to dissemble. "Ἡκουσᾷς αὐτῆς, οἶδν εἰρωνεύεται; Av. 1211. SYN. Ὑποκρίνομαι, ὑποστέλλομαι, χλευάζω.

Εἰρωνικῶς, adv. [fictè, dissimulatè,] with dissimulation. Οἷαν προφᾶσιν καθῆκέν ὥς εἰρωνικῶς. Vesp. 174.

Εἷς, (poët. ἕεις,) μιᾶ, ἐν, adj. [unus,] one, single. Οὐκ ἀγᾶθόν πῦλοκοιρανίη· εἷς κοίρανός ἐστω. B. 204.

Εἰς, et ἐς, præp. cum accusat. [in, contra, erga,] in, unto, for, until, against. Νῦν δ' ἀγέ, νῆα μέλαιναν ἐρυσσόμεν εἰς ἀλᾶ διᾶν. Α. 141. See A. 142.

Εἰσαγγέλλω, f. ἐλῶ, v. [(1) renuntio, (2) accuso,] to bring in a message, to announce, to inform against, to accuse. Τὸ πρᾶγμα τοῦτ' εἰσαγγέλλεται. Them. 597. SYN. Ἀγγέλλω, ἐνδείκνυμι, μηνῶ, ἀποφαίνω, διαβάλλω, συκοφαντέω.

¹ Εἰρέας is here scanned as a spondee.

- Εἰσαῶ, et εἰσαῶ, v. [introduco,] to bring in, to introduce. Τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. Σὺ δ' εἰσαῶ. Eumen. 583. See Choëph. 70. SYN. Ἀναῶ, ἐπαῶ, ἐπανῶ.
- Εἰσαεῖ,¹ εἰσαεῖ, et εἰσαιεν, adv. [in perpetuum, semper,] for ever, always. Καὶ νέρθεν ὦν, ἀραιὸς εἰσαεῖ βάρυς. Trach. 1204. See also Œ. C. 704.
- Εἰσαίρω, v. [intro fero s. infero,] to bring in, to bear in. "Ημελλ' ἀφαιρεῖν, χ' ἡ τράπεζ' εἰσῆρετό. Ran. 517. SYN. Εἰσφέρω, προστίθημι, ἐπαῶ.
- Εἰσαῖσσω,² et Att. εἰσαῖττω, v. [irrumpo,] to rush in. Οὐδ' εἰσῆξε δᾶδᾶς ἔχουσι· οὐδ' Ἰού, Ἰού, βόᾶ. Nub. 543. See Nub. 1096. SYN. Ἐπαῖσσω, ἐπιφέρωμαι, ἐπέρχομαι, ἐφορμᾶω, εἰσπαῖω.
- Εἰσαῖω, poet. pro εἰσακύνω, et εἰσάκύνω, v. [exaudio, ausculto,] to hear, to listen to. Φωνᾶς εἰσαῖων, τῷ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις. Theocr. 7. 88. See Hec. 555. and Œ. 97. SYN. Ἐπάκύνω, ἀκούω, ὑπάκύνω.
- Εἰσακτέος, α, ὄν, adj. verb. [deferendus,] must be informed against or summoned. Εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγορεῖ παρών. Vesp. 839.
- Εἰσάλλομαι, et ἐσάλλομαι, v. [insilio,] to leap or spring upon. Πότμος δυσκόμιστος εἰσῆλᾶτο. Antig. 1347. (Double Dochm.) SYN. Ἐνάλλομαι, εἰσθῶρῶ, ἐπιθρώσκω, εἰσπηδαῶ, ἐμπίπτω.
- Εἰσαμείβω, v. [ingredior,] to pass in, to enter. Εἰσαμείψαι θηρὸς, ἐχθίστου δᾶκους. Sept. Theb. 554. SYN. Εἰσέρχομαι, εἰσαπῶβαίνω.
- Εἰσανάβαίνω, f. βήσσομαι, v. [adscendo, conscendo,] to go up into, to land on, to march. Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἐνθα θάμειαί. Σ. 68. SYN. Ἐπιβαίνω, ἀνάβαίνω.
- Εἰσανεῖδω, v. [suspicio,] to look up to. Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἐπὸς νῆδα. Ω. 307. SYN. Ἀνάβλεπω, ἀνακύντω, ἀποβλέπω.
- Εἰσανεμί, v. [ingredior, adscendo,] to go up into, to mount. Αἰσὼνιδη, χρειῶ σὲ τὸδ' ἱερὸν εἰσανιόντά. Apoll. 1. 1092. SYN. Ἄνεμι, ἀνάβαίνω, εἰσανάβαίνω.
- Εἰσανέχω, v. [exsurgō, promineo,] to raise up to, to jut out into. Εἰσανέχει πᾶλ᾽ ὅς Κρήτης ὑπὲρ· ἀλλ' ἐπὶ χειρὸς. Apoll. 4. 1578.
- Εἰσαπαξ, adv. [semel,] once for all, once. Ἄλλ' οὐπὸς, οὐ γὰρ εἰσαπαξ ἔρω. Androm. 935.
- Εἰσαπῶβαίνω, v. [ingredior, egredior,] to land on. Στοιχάδας εἰσαπέβαν νήσους σοῖ, εἰνέκᾳ κούρων. Apoll. 4. 650.
- Εἰσαῖττω, vid. Εἰσαῖσσω.
- Εἰσαῦτις, et εἰσαῦθις, adv. [in posterum,] hereafter, again. Εἰσαῦτις ἐβλαψ', εἰτὰ διαβόλαϊς νῆαις. Eur. Suppl. 425. See also Eccles. 975. SYN. Εἰσοπίσω, μετὰ ταῦτά, ἐς ὑστέρων, ἅπαρτί.
- Εἰσαφίκανω, et εἰσαφίκνυμαι, v. [pervenio, ingredior,] to arrive at, to reach, to enter into. Βῆ δὲ θῶν· μᾶλ' δ' ὧκᾳ φίλον πατέρ' εἰσαφίκανέν. X. 99. See also Y. 336.
- Εἰσαφῶω, f. σω, et εἰσαφύσσω, f. ξω, v. [infundo, haurio,] to pour in, to draw. Ὕδωρ τ' εἰσαφύσαντό καὶ εἰσεῖβαν, ὥς κεν ἔρετροις. Apoll. 4. 1692.
- Εἰσβαίνω, et ἐσβαίνω, f. βήσσομαι, v. [ingredior, inscendo, conscendo,] to go into, to enter, to embark. Σὺν ἔργων ἥδη, καὶ σὺν, εἰσβαίνειν δόμους. Iph. T. 1080. See also M. 59. SYN. Ἀνάβαίνω, βαίνω ἔσω, εἰσέρχομαι.
- Εἰσβάλλω, v. [(1) injicio, (2) invado,] to throw or drive in, to invade, to enter. Λέπας Κίθαιρώνειον εἰσεβάλλομεν. Bacch. 1034. SYN. Ἐμβάλλω, ἐπιτίθεμαι, εἰσέρχομαι, προσελαύνω, εἰσελαύνω.
- Εἰσβάσις, ἔως, ἡ, subst. [ingressus,] an entrance. Ληφθῶμεν, εἰσβάσεις τῇ μηχανώμενοι. Iph. T. 101.
- Εἰσβιάζομαι, v. [vi ingredior,] to force oneself in. Ὁ μὲν γὰρ ὦν οὐκ ἀστὺς, εἰσβιάζεται. Aves 32.

¹ For the quantity of the penult. of εἰσαεῖ, see 'Αεῖ. Dr. Blomf. P. V. 757. and 775. reads εἰσαεῖ and εἰσαπαξ in two words, εἰς αἰεῖ, and εἰς ἀπαξ.

² Εἰσαῖσσω is generally a trisyllable: εἰσαίσσω. See R. P. Hec. 31.

³ See Ἄπαξ, and the note at the word Εἰσαεῖ.

Εισβλέπω, et εσβλέπω, vid. Εισδέρκμαι.

Εισβόλη, et εσβόλη, ης, ή, subst. [irruptio, ingressus, aditus, initium,] irruption, introduction, entrance, beginning. Πέτρᾱν ἀξένωτάταν εἰσβόλᾱν. Med. 1260. (Double Dochm.) See also Ran. 1134. SYN. Ἐμβόλη, προσβόλη.

Εισγράφω, v. [inscribo,] to write in, into, or upon, to record. Σελλῶν ἐσελθὼν ἁλοῦς, εἰσεγραψάμην. Trach. 1169. SYN. Γράφω, συγγράφω.

Εισδέρκμαι, εσδέρκμαι, εἰσβλέπω, εσβλέπω, εἰσεῖδω, et ἐσεῖδω, v. [inspicio, adspicio, video,] to look upon, to see. Οὕτω χρόνον πάλαιον εἰσεδέρκετο. Hipp. 912. See also Ω. 223. λ. 581. Orest. 105. Theocr. 6. 35. and 8. 12. SYN. Δέρκμαι, ἐπιδέρκμαι, εἰσδῶ, ἐπιβλέπω, εἰσλεύσσω.

Εἰσδέχομαι, v. [recipio,] to receive into, to admit, to accept. Τᾷ μὲν πύλωρῳ κλειθρᾷ μ' εἰσδέξασθαι. Phœn. 267. SYN. Ἀναδέχομαι, ἐνδέχομαι.

Εἰσδοχή, ης, ή, subst. [receptio,] a harboring, reception. Αἰνῶ μὲν οὖν τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδοχὰς δῶμον. Eur. Electr. 396. SYN. Ἀποδοχή, ὑπόδοχη.

Εἰσδρομή, ης, ή, subst. [incursus,] an incursion. Λόγχη πλατείᾱν εἰσδρομὴν ποιοῦμενον. Rhes. 603. SYN. Ἐπιδρομή, εἰσβόλη.

Εἰσδύω, v. [subeo, ingredior,] to steal into, to enter, to penetrate. Τὴν παρθένον δ' οὐκ οἶδεν, οὗ γῆς εἰσέδν. Iph. A. 1582. SYN. Δύω, ὑπεισέρχμαι, εἰσέρχμαι, παρὰδύομαι.

Εἴσειμι, vid. Εἰσέρχμαι.

Εἰσελαύνω, f. ἐλάσω, v. [invelho, appello,] to drive into, to sail into. Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησὶ μάχοντο. O. 385. SYN. Ὑπόχωρῶ, εἰσέρχμαι, ὑπτείνομαι, ἐπαγῶμαι, εἰσπίπτω.

Εἰσελκῶ, v. [traho aliquo,] to drag into. Εἰσελκῶσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον. Acharn. 379. SYN. Ἐφέλκω, ἐφελκῶ, εἰσέρνω.

Εἰσέπειτᾱ, et ἐσέπειτᾱ, adv. vel conj. [deinde,] after that, afterwards, hereafter. Τᾷ τ' εἰσέπειτᾱ, σὴ κυβερνώμαι χερσὶ. Aj. Fl. 35. SYN. Ἐπειτᾱ, μετέπειτᾱ, μετόπισθεν, εἰς τοῦπῶν.

Εἰσέπομαι, v. [insequor,] to follow into, to accompany. Πείθῃ ἔμῳν ἐτάρων, οἱ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἐποντο. o. 540. SYN. Ἐφέπομαι, ἀνακλουνθῶ, ἐπιδιώκω.

Εἰσερρώ, f. ἐρρήσω, aor. ἤρρησᾱ, v. [cito, vel cum aliqua vi, intro,] to enter quickly or violently. Ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Equit. 4. SYN.

Εἰσβιάζομαι, εἰσπηδάω, εἰσέρχμαι, εἰσβαίνω.

Εἰσερνῶ, v. [subduco,] to draw in or up. Νῆᾱ μὲν ὠρμισάμεν κοῖλον σπέῦς εἰσερυσαντες. μ. 317. SYN. Εἰσελκῶ, εἰσᾶγω, ἐπισύρω.

Εἰσερχομαι, et ἐσερχομαι, f. ἐλεύσομαι, v. [ingredior,] to go into, to enter. Ἐκείνῳ δ' οὐ δέδοικας, ὅ, τί μ' εἰσερχεται; Iph. A. 522. SYN. Ἐπεισερχομαι, ἐπερχομαι, μετέρχομαι, εἰσεμι, ἐμβαίνω, εἰσβαίνω, εἰσοιχνῶ.

Εἰσηγέομαι, v. [introduco, auctor sum et causa alicujus rei,] to introduce. Τούτοιςιν εἰσηγησάμην. Ran. 972. SYN. Εἰσᾶγω, συμβουλεύω, νουθετέω, παραινεῶ, ἡγέομαι, ὑφηγέομαι, παρὰκᾶλῶ.

Εἰσῖθμη, ης, ή, subst. [introitus,] an entrance. Λεπτὴ δ' εἰσῖθμη, νῆες δ' ὄδον ἀμφτέλισσαι. 2. 263. SYN. Εἰσῶδός.

Εἰσίπταμαι, v. [involo,] to fly, to escape to. Ἡ ρᾶ θ' ὑπ' ἴρηνος κοίλῃν εἰσέπτᾱτο πέτρην. Φ. 494.

Εἰσκέλλω, f. κέλλω, v. [appello,] to approach by sea, to arrive at. Ποῖαν δὲ χώραν εἰσκέλῶσάμεν σκάφει; Thesm. 877. SYN. Ἐπερχομαι, καθορμίζω, προσεγγίζω.

Εἰσκηρύττω, f. ξω, v. [voce præconis evoco,] to summon by a proclamation, to proclaim. Ἐτέρους ἀλαζῶν οὐτὸς εἰσκηρύττεται. Acharn. 135. SYN. Κηρύττω, ἀνᾱκηρύττω, προσκᾶλῶ.

Εἰσκόμιζω, et ἐσκόμιζω, v. [infero, importo,] to bring in. Ἀλλ' εἰσκόμιζε τέκνᾱ δυσκόμιστᾱ γῇ. Herc. F. 1415. See also Hes. Op. 604. SYN. Προσκόμιζω, παρὰκόμιζω, εἰσᾶγω, ἐπᾶγω, εἰσφέρω.

Εἰσκύκλω, v. [invelho, quasi machina rotatili,] to roll in. Δαίμων τίς εἰσκέκλω-κληκέν¹ εἰς τὴν οἰκίαν. Vesp. 1474. SYN. Εἰσᾶγω, εἰσφέρω.

¹ Some read εἰσκέκληκέν. See Brunck's note.

Εισκύλιω, v. [involvo, immitto aliquo,] to roll or tumble into. Ἐκ νεῶτων ὄχλισσέ καὶ εἰσεκύλισε θάλασση. Call. 4. 33. SYN. Εἰσκύκλω, ἐνειλέω, ἐντύλιττω.

Ἔισκω, (vox poët.) v. [adsimulo, conjicio,] to think like, to conjecture. Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νῶεω, γυναι, ὡς σὺ ἔσκεῖς. δ. 148. SYN. See Εἰκάζω.

Εἰσνῶεω, v. [animadverto, video,] to perceive, to see. Τὸν δὲ μετ', εἰσενῶσά βῆν Ἡρακλεῖην. λ. 600. SYN. Αἰσθάνομαι, ἐφθάρω, εἰσαῦθρεω.

Εἰσοδός, ου, ἡ, subst. [ingressus, introitus,] an entrance. Καὶ θεὸς πρὸς αὐταῖς εἰσοδοῖς δόμων ἔμῳν. Ion 34. SYN. Εἰσῆμνη, ἀφίξις, πρόσδοδος, ἡλύσις.

Εἰσοίκησις, ἔως, ἡ, subst. [habitatio,] a habitation. Ἄοικον εἰσοίκησιν, ὡς με καὶ μάθης. Philoct. 534. SYN. Οἰκησις, ἐστία, δῶμος, δωμά.

Εἰσοικίζω, et ἐσοικίζω, v. [domum recipio,] to admit to a house or home. Ἐχθὲς εἰσφκίσμεθα. Pax 259. SYN. Ἐνοικίζω, κατοικίζω.

Εἰσοιχνέω, v. (vid. Εἰσερχομαι.) Οὐδὲ μιν εἰσοιχνεῦσι κύνηγεταί, οἳ τὲ καθ' ὕλην. ι. 120.

Εἰσοῦκε,¹ et poët. εἰσοῦκέν,¹ conj. [donec,] until. Σήμερόν' ὕστερόν αὐτὲ μάχῃσόντ', εἰσοῦκε τέκμωρ. H. 30. See also H. 71. SYN. Ἔως ἂν, ἔστ' ἂν, ὄφρα, ἄχρις, ἄχρις ἂν, ἄχρις οἷ, μέχρι, μέχρις ἂν.

Εἰσοπίσω, adv. [postea,] afterwards. Ποιεῖ δ' εἰσοπίσω θάληρόν γόνον' αὐτὰρ ἔμ' αὐτόν. H. in Ven. 104. SYN. See Εἰσαυτίς.

Εἰσοπτῶμαι, ἐσοπτῶμαι, εἰσθρῶω, et εσθρῶω, f. ὀψῶμαι, v. [intueor, adspicio,] to look upon, to behold. Εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστάν. Hec. 206. See also E. 212. Eur. Suppl. 622. and Theocr. 5. 3. SYN. Ὀρῶω, βλέπω, ἐπιβλέπω, εἰσδέркоμαι, θεᾷομαι, ἐφθάρω, ἐνθρῶω, ἐπισκοπέω.

Εἰσορᾶω, et εἰσπαίω, v. [irrumpo,] to rush in, to burst in upon. Τὸν Ἡρακλεῖον θάλαμῳ εἰσορμωμένην. Trach. 914. See OE. R. 1252. SYN. Ἐφορᾶω, ἐπαῖτσω, εἰσθῶρεω, εἰσάλλομαι, εἰσέρχομαι.

Ἔισος, poët. pro Ἴσος, η, ὅν, adj. [æqualis, æquus,] equal, even. Δαίνυντ' οὐδὲ τί θυμὸς ἐδεύετ' δαιτὸς ἔτης. A. 468.

Εἰσπαίω, vid. Εἰσορᾶω.

Εἰσπέμπω, v. [immitto,] to send forth, to send into. Οὐτ' ἐν θεοῖσιν, οὐγέ μ' εἰσπέμπεις δόμους. Herc. F. 846. SYN. Ἀφίημι, ὑπὸπέμπω, εἰσφέρειω.

Εἰσπῶω, f. ἄσω, v. [transeo, trajicio,] to pass into, to pass over. Χαλκιδᾶ τ' εἰσέπερησά τᾶ δὲ πρὸπέφραδμένᾶ πολλᾶ. Hes. Op. 653. SYN. Διάπῶω, πῆραιδω, διαβαίνω, πᾶρέρχομαι.

Εἰσπηδάω, f. ἤσω, v. [insilio,] to spring into or upon. Ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἱππάγωνους εἰσέπηδον ἀνδρῖκῶς. Equit. 599. SYN. See Εἰσορᾶω.

Εἰσπίπτω, f. πῆσοῦμαι, et εἰσπίτνέω, v. [incido, irrumpo,] to fall into or under, to rush upon. Δούλειον ἦμαρ εἰσπέσοῦσ' ἀναξίως. Androm. 99. See also Troad. 753. SYN. Ἐμπίπτω, ἐπίπίπτω, ἐμβάλλω, εἰσβάλλω, εἰσπαίω, εἰσορᾶω.

Εἰσπλέω, f. πλεύσομαι, v. [adnavigo,] to sail into. Ἄνορμόν εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών. OE. R. 431. SYN. Προσπλέω, ἐπίπλέω.

Εἰσπνήλδς, et εἰσπνήλης, ου, ὁ, adj. [pro ἔραστῆς,¹ amator,] a lover. Φῶθ' ὁ μὲν ἦν εἰσπνήλδς, φαίη χ' ὦ μύκλαῖζων. Theocr. 12. 12. See also Call. fr. 169.

Εἰσπρνεύω, v. [introduco,] to conduct into. Ἀχαιδὸς γῆς οἰκάδ' εἰσπρνεύετω. Eur. Electr. 1283.

Εἰσπράσσομαι, v. [committo,] to perform. Ὡς εὖ κᾶκὸν δίκαιον εἰσέπράξαιτό. Iph. T. 560. SYN. Πράσσω, ἐργάζομαι, ἄνω.

Εἰσρέω, v. [influo,] to flow into. Ἐπεὶ τὸν εἰσρέοντᾶ διὰ Συμπληγᾶδων. Iph. T. 261.

Εἰστίθημι, v. [impono, indo,] to place or put into or on. Ταῦρον, φέροντὲς τ' εἰσθέντο σέλματά. Helen. 1565.

Εἰστρέχω, f. δρᾶμοῦμαι, 2. aor. ἔδρᾶμᾶν, v. [incurro,] to run into, to sail into.

¹ Εἰσόκε in Homer precedes the indicative, the subjunctive and optative moods; εἰσόκεν, the subjunctive and optative.

² Vid. Valck. ad Theocr. 12. 12. et Meurs. Miscell. Laconic. iii. 9, p. 223.

Ἄλλὰ διεξάιξε, βάθuhn δ' εισέδραμε Φᾶσιν. Theocr. 13. 23. SYN. Ἐπιτρέχω, ἐγκύρω, ἐμπίπτω, ἐμβάλλω.

Εισφέρω, ἐσφέρω, et εισφρῶ, f. φρήσμαι, v. [infero, intromitto,] to bring in, to introduce, to carry into. Ἄλλ' αἰεὶ καινὰς ἰδέας εισφέρων σοφίζομαι. Nub. 547. See also A. 495. and Vesp. 887. SYN. Ἐπιφέρω, προσφέρω, ἐπάγω, εἰσάγω, ἀναλαμβάνω, εισβάλλω, εἰσκόμιζω.

Εισφοιτᾶω, v. [ingredior, frequento,] to go frequently in. Πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἀλόχον εισφοιτᾶν ἔαν. Androm. 947. SYN. See Εἰσέρχομαι.

Εισχειρίζω, v. [in manus trado,] to place in the hands, to entrust to. Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν εἰσχειρίσῃ. Cæ. R. 392. SYN. Ἐγχειρίζω, ἐνδίδωμι.

Εἶσω, et ἔσω, adv. et præp. [intus,] within. Εὐγγυόνε, τί κλάεις, ὅμῃ θεῖσ' εἶσω πέπλων; Orest. 274. See also Hec. 614. SYN. Ἐνδοθί, ἐνδοθεν, ἐνδόν, ἐντός.

Εἰσωπός, ου, ὁ, adj. [ante conspectum, in oculis habens,] having the face towards, in front of. Εἰσωποί δ' ἐγενοντὸ νέων, περὶ δ' ἐσχέθον ἄκραι. O. 653.

Εἰτᾶ, adv. [(1) deinde, (2) itane? itane vero?] then, next; therefore? Κἄτᾶ πῶς φέρων σὺ δέλτων οὐκ ἐμοὶ δίδως λάβεῖν; Iph. A. 894. SYN. Ἀρᾶ, μὴ, ἐπειτᾶ, ὅμως, δέ.

Εἰωθώς, adv. [more solito,] usually. Ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἰπᾶς, οὐκ εἰωθὼς. Soph. Electr. 1456.

Ἐκ, et ante vocal. Ἐξ, præp. cum gen. [e, ex,] of, from, out of, in consequence of, after. Φεῦ· ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων. Hec. 55.

Ἐκάβη, ης, ἡ, P. N. [Hecuba,] the wife of Priam, and daughter of Dymas, according to Homer, or of Cisseus, according to Euripides. Πόλυδωρὸς, Ἐκάβης παῖς γέγως τῆς Κισσέως. Hec. 3. EPI TH. Τλήμων, πᾶναθλία, μὲν γὰρ, Κισσηῖς, δύστηνός. PHR. Ἄνασσά τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν, εὐτεκνωτᾶτη πασῶν γυναικῶν δυστύχεσάτη τέ.

Ἐκάεργός, ου, ὁ, adj. [longe jaculans,] far-darting, (an epith. of Apollo.) Χαῖρ' ὦ Ἐκάεργε, σπαρξέ δὲ νίκην. Thesm. 972. SYN. See Ἐκάτηβέλετης.

Ἐκάθεν, et ἐκᾶς, compar. ἐκαστέρω, superl. ἐκαστάτω, adv. [procul,] far, at a distance, from afar. Νῦν δ' ἐκάθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται. E. 791. See also N. 163. Herc. F. 1041. and K. 113. SYN. Ἀπωθεν, ἀπὸπρὸ, ἀποσταδόν, μακρὰν, μακροθεν, πόρρω, πόρρωθεν, πόρρωτέρω, πόρρωτάτω, τῆλε.

Ἐκάστῳ, η, ὄν, adj. [singulus, quisque,] each, every, each individually. Ὅπως ἂν ἴσῃς ἐκαστὸς, ἐνταυθοὶ παρών. Plut. 225.

Ἐκάστωτῃ, et ἐκάστωθι, adv. [frequenter, ubique,] in every place, always. Σκενυφοροῦσ' ἐκάστωτ' ἐν κωμῳδίᾳ; Ran. 15. See also γ. 8. SYN. Ἀεὶ, θαμνῖνᾶ, ὡσαύτως.

Ἐκάταιον, ου, τὸ, subst. [Hecates fanum vel simulacrum,] the shrine or image of Hecate. Ἡ κατὰ τιλᾶ τῶν Ἐκαταίων, κύκλοις χόροισιν ὑπάδων. Ran. 366.

Ἐκάτερθε, ἐκάτερωθι, et ἐκάτερθεν, adv. et præp. [utrimque,] on either side, on both sides. Ἀμφιπόλως δ' ἄρ' οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη. a. 335. See also Γ. 340. and Olymp. 2. 124.

Ἐκάτερὸς, α, ὄν, adj. [alteruter, uterque,] one or other, each, both. See Δυστοκέω.

Ἐκάτη, ης, ἡ, P. N. [Hecate,] a name of Diana. Πανουργὸς εἰ, νῆ τὴν Ἐκάτην τὴν φωσφόρον. Thesm. 858. SYN. Ἀρτέμις, Σέληνη, Βριμώ. EPI TH. Δασπληγίς, νύχια, Φωραία, Περσηίς, χθονία, Εἰνῳδία, ἁμαιμάκετος, νυκτίπολως, ἐνέροισιν ἄνασσά, δέσποινα, δεινὴ θεός. PHR. See Hes. Theog. 411. 430.

Ἐκάτηβέλετης, ἐκάτηβόλως, ἐκάτῳ, et ἐκηβόλως, ου, ὁ, adj. et subst. [longe jaculans,] far-darting. Μῆνιν Ἀπόλλωνος, ἐκάτηβέλετα ἄνακτος. A. 75. See also P. 333. H. 83. and A. 96. SYN. Εὐστόχος.

Ἐκάτῃ, Dor. pro ἐκτῇ, adv. et præp. cum genit. [causa, voluntate, quoad,] voluntarily, for the sake, on account of. Πλήθους μὲν ἂν σᾶφ' ἴσθ' ἐκατὶ βαρβάρους. Pers. 343. See also o. 318.

Ἐκατογκεφάλως, Dor. ἑκατογκεφάλας, ἑκατογκάρανος, ἑκατόγκρανός, et ἑκατοντάκρηνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [centiceps,] hundred-headed. Νυκτὸς Γοργῶν ἑκατογκεφάλους. Herc. F. 878. See also Pyth. 8. 20. P. V. 361. and Dr. Blomfield's note.

Ἐκατόγχειρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [centimanus,] hundred-handed. Ὡχ' ἑκατόγχειρον κἀλέσας' ἐς μακρὸν Ὀλυμπόν. A. 402.

Ἐκατόμβη, ης, ἡ, subst. [sacrificium centum boum,] a sacrifice of a hundred oxen, a hecatomb. Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρὰ θεῶν εἰσηλθ' ἑκατόμβας. B. 321. ERITH. Ἀγάκλειτῇ, ἕξαιτὸς, ἱέρα, κλειτῇ, τέλλεσσά.

Ἐκατόμβοιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum boum pretio aestimabilis,] worth a hundred oxen. Λημὺν ἐς ἡγάθειν' ἑκατόμβοιὸν δὲ τοῖ ἡλφόν. Φ. 79.

Ἐκατόμπυδός, et ἑκατόμπεδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [propr. centum pedes æquans, inde amplius, latus,] a hundred feet square, spacious, immense. Ποίησαν δὲ πύρην ἑκατόμπυδὸν ἐνθα καὶ ἐνθα. Ψ. 164. See Isthm. 6. 32.

Ἐκατόμπυλις, ἑως, et ἑκατομπυλίσθηρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum urbibus insignis,] famed for its hundred cities. Ἄλλοι θ', οἱ Κρήτην ἑκατόμπυλιν ἀμφέμενοντο. B. 649. See also Eur. fr. Cretens. 2. 4.

Ἐκατόμπυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum vel multas portas habens,] having a hundred or many gates. Αἶ θ' ἑκατόμπυλοι εἰσὶ διηκόσιοι δ' ἂν' ἐκάστην. I. 383.

Ἐκάτην, adj. indecl. [centum,] a hundred. Τῆς ἐκατὸν θύσαινι παγχρυσέοι ἡρέθοντο. B. 448. See also Eur. fr. Cretens. 2. 4.

Ἐκατόνζυγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum transtris instructus,] having a hundred banks of oars. Οὐδ' ἂν νηὺς ἑκατόνζυγὸς ἄχθος ἄρουτο. Υ. 247.

Ἐκατοντάετης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [qui centum annorum est,] a hundred years old. Ἐγκύρ-σαις ἑκατοντάετῇ βιότηῃ. Pyth. 4. 501.

Ἐκατοντάταλαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum talenta pondere æquans,] of a hundred talents. Φεῦξαι γράφας ἑκατοντάλάντους τέτταρας. Equit. 442.

Ἐκατοντάς, ἑός, ἡ, subst. [centuria,] the number one hundred. Τρεῖς μὲν οἱ πύλῳν ἑκατοντάδες ἐνδέδμενται. Theocr. 17. 82.

Ἐκατοντόργυιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum ulnarum,] a hundred ells long. Ἐκατοντόργυιόν. b. ὦ Πόσειδον τοῦ μακροῦς. Aves 1131.

Ἐκατόστομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [centum ostia habens,] having a hundred mouths. Πάφον θ', ἂν ἐκατόστομοι. Bacch. 404.

Ἐκατοστὸς, ἡ, ὄν, adj. [centesimus,] hundredth. Τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἐκατοστάς. Vesp. 658.

Ἐκβάζω, f. ξω, v. [eloquor,] to explain. Ἄλλ' ἢ τὸ χαίρειν μάλλον ἐκβάξει λέγων. Agam. 481.

Ἐκβαίνω, f. βήσμαι, [egredior, evado, cedo,] to go out, to result, to turn out, to prove. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμός ποσὶς. Med. 231. SYN. Ἐξέρχομαι.

Ἐκβακχεύω, v. [in furem Bacchicum impello,] to render frantic. Εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξέβακχενσε φρενᾶς. Troad. 408. SYN. Ἀνάβακχεύω, βακχεύω, ἐκμαίνω.

Ἐκβάλλω, f. βάλω, v. [ejicio, excutio,] to throw out, to eject, to produce, to expel. Εὐκαρπὸν ἐκβάλλουσι Θεβαίων σάχυν. Bacch. 739. SYN. Ἀναρρίπτω, ἀφίημι, ἐκδιώκω, ἐξελαύνω, ἀπωθεώ, φύγαδεύω.

Ἐκβάσιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [escensum juvenis, (epith. Apollinis,)] the god of landing. Ἐνθ' οἶγ' Ἐκβάσῃ βωμὸν θεῶν Ἀπόλλωνι. Apoll. 1. 966.

Ἐκβάσις, ἑως, ἡ, subst. [egressus,] egress, departure from, escape from. Κούκ ἔστιν αἴτης εὐπρύσοιστος ἐκβάσις. Med. 281. SYN. Ἐξόδος, τέλος.

Ἐκβάτανά, ων, τὰ, P. N. [Ecbatana,] the metropolis of Media. Οἶδέν τις ὑμῶν τὰκβάταν', ἢ τοὺς Χαυνᾶς; Acharn. 613.

Ἐκβιάζω, v. [vi exturbo,] to wrest from, to force from. Χειρῶν ἐκβεβιάσμενον. Philoct. 1128. SYN. Ἐξαιρέω, ἐξωθεύω.

Ἐκβιβάζω, v. [educuo,] to lead or bring out. Κατᾶλειφ' ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιβᾶσας, ἵνα παίσωμεν μετ' ἐκείνης. Aves 660. SYN. Ἐξάγω, ἐξαιτέω, ἐκκᾶλῶ.

- ***Εκβλητός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [ejectus,] thrown out. ***Εκβλητόν**, ἡ πέσημα φοινίκου δόρυς. Hec. 697. SYN. ***Εκβέβλημένος**.
- ***Εκβλύω**, v. [emano, scaturio,] to spring up from. ***Ἰερὸν ἐκβλύοντά**, Θεαί, ῥύδν, φ' ἀπὸ δίψαν. Apoll. 4. 1416. SYN. ***Ἀναβλύζω**.
- ***Εκβολβίζω**, v. [detraho,] to take or strip off. ***Ἄ λὰμβάν** αὐτός ἐξάπατων, ἐκβολβίω. Pax 1123.
- ***Εκβόλη**, ἡς, ἡ, subst. [ejectio,] a casting up, outcast, ejection. Πάράκτιοι δρᾶμεῖσθε, κάκβόλας νέως. Iph. T. 1424. SYN. ***Ἀποβόλη**, ἐξόδος, ἐκπεμφίς, ἀφῆσις.
- ***Εκβόλος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [ejectus,] thrown or cast out, ejected. **Θρέψαι βρέφος** ἐκβόλον οἶκον. Phœn. 817. SYN. ***Ἀποβλητός**, ἐκβλητός.
- ***Εκβροντᾶω**, ἡσω, v. [attonitum facio, tonitru conficio,] to strike with thunder, to drive out by thunder. Ἐφεψάλωθη, κάξεβροντήθη σθενός. P. V. 370.
- ***Εκβρυχᾶμαι**, v. [vehementer vociferor,] to cry out. Οἱ δὲ στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι. Iph. T. 1390. SYN. **Βρυχᾶμαι**, ἐξερεύνωμαι.
- ***Εκβρωμά**, ἄτος, τὸ, subst. [scobs,] saw-dust. ***Εκβρώματ'** ἂν βλέψειας ἐν τῷμῃ ξύλου. Trach. 700. SYN. **Βρώμα**, τὸ τρώξιμόν.
- ***Εκαυρῶμαι**, v. [(1) insolesco, (2) jacto,] to be proud, to boast of. **Τὸ τ' ἀξιωμα** τὰνδρός ἐκαυρούμενός. Iph. A. 101.
- ***Εκγέλλω**, f. ἄσσω et ἄσω, v. [effuse rideo,] to laugh outright, to laugh heartily. **Εκ δ' ἐγέλασσε** πᾶτηρ τὲ φίλος, καὶ πότινιᾶ μήτηρ. Z. 471. SYN. **Γέλλω**.
- ***Εκγένετης**, et ἐκγόνος, ου, ὁ, adj. [ortus, oriundus,] sprung from, a descendant. **Τὰν τοῦ δράκοντος ἐκγένετα**, τοῦ Πενθέως. Bacch. 1144. See also Orest. 476. SYN. **Παῖς**, νῖος, ἱνῖς, ἀπογόνος, κέλωρ.
- ***Εκγίνωμαι**, v. [enascor,] to spring or be derived from. **Οἱ Δῖος ἐξεγενοντο** ἐπὶ προὔτερον ἀνθρώπων. E. 637.
- ***Εκγόνος**, see ***Εκγένετης**.
- ***Εκγράψωμαι**, v. [exscribo,] to write out. ***Ὀν ἐγὼ πᾶρά τὰπόλλωνος ἐξεγραψάμην**. Aves 982. SYN. ***Ἀπογράφω**, μνημόνεύω.
- ***Εκγρηγορέω**, v. [expergefacio; excitō,] to awaken. **Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορῃν**. Aves 1413. SYN. ***Ἐξεγείρωμαι**, γρηγορέω.
- ***Εκδάκρῶ**, v. [illacrymor,] to shed tears. **Ποῖ' ἐκδάκρῦσαι, ποῖ' ἀποιμῶζαι κακᾶ**; Philoct. 281. SYN. **Θρηνέω**, ὀλοφύρομαι.
- ***Εκδείκνυμι**, v. [ostendo,] to point out, to show. **Δὺ αὖ τῷδ' ἐξειδείξας, οἷν ἐγώ**. Philoct. 426. See R. P. Phœn. 538.
- ***Εκδέρκομαι**, v. [prospicio ex aliqua re,] to look at, behold. ***Ὁξυτάτον** κεφάλῃς ἐκδέρεται ὄσσε. Ψ. 477. SYN. **Δέρκομαι**, ἐκθεῖαῶμαι, ἐπιβλέπω.
- ***Εκδέρω**, v. [pellem detraho,] to strip off the skin, to flay. **Θάσσον δὲ βύρσαν ἐξειδεῖν**. Eur. Electr. 824. SYN. **Δέρω**, ἀποδέρω.
- ***Εκδέχομαι**, f. ξῶμαι, v. [excipio,] to receive from another, to expect, to entertain. **Σὺ μὲν μένων νῦν κείνῳ ἐνθαδ' ἐκδέχων**. Philoct. 123. SYN. ***Ἀναδέχομαι**, διὰδέχομαι, ἀνάλαμβάνω, προσδοκᾶω, παρᾶμένω.
- ***Εκδέω**, f. δήσω, v. [adligo, religo,] to tie, to fasten. **Βρόχοισιν ἐκδήσαντες, οἷδ' ἄγουσι σέ**. Androm. 554. SYN. ***Ἀναδέω**, ἐξαρτᾶω.
- ***Εκδηλός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [manifestus, conspicuus,] manifest, conspicuous. **Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἐκδηλος μετὰ πᾶσιν**. E. 2. SYN. **Διᾶδηλός**, φάνερός, δηλός, ἀπόβλεπτός, ὑπεύροχος.
- ***Εκδημιόω**, v. [peregre sum vel proficiscor,] to be from home, to go abroad. **Θέωρος, ὡς ἔφασκέν, ἐκδημιῶν, πάλιν**. CE. R. 114. SYN. ***Ἀποδημιέω**, ἀναχωρεῶ.
- ***Εκδημός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [peregre agens,] from home, abroad, foreign. ***Εκδημός** ὦν γὰρ τῇσδε τυγχάνει χθονός. Hipp. 281. SYN. ***Ἀποδημός**, ἀπών.
- ***Εκδιᾶβαίνω**, v. [transeo, transgredior,] to cross, to pass over. **Τάφρον δ' ἐκδιᾶβάντες ὄρυκτῇν, ἐδρῶντον**. K. 198. SYN. See **Διᾶβαίνω**.
- ***Εκδιδάμμι**, ἄτος, τὸ, subst. [tirocinium,] rudiments. **Οὐ τέλειον οἶον δ' ἐκδιδαγμὰ κερκίδος**. Ion 1418. SYN. **Παιδεύμμι**.
- ***Εκδιδάσκω**, f. ξω, v. [edocceo,] to teach thoroughly. **Παῖδας περὶσσω** ἐκδιδάσκεισθαι σφόδρως. Med. 297. SYN. ***Ἀναδιδάσκω**, ἐκπαιδεύω.

- Ἑκδιδράσκω, f. δρᾶσθαι, v. [aufugio, elabor,] to escape, to flee from. Ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διὰ τὴν τῶν ὑδρορρόων. Vesp. 126. SYN. See Ἀποφεύγω.
- Ἑκδιδωμί, v. [edo, reddo, in matrimonium colloco,] to give out, to produce, to deliver up, to settle in marriage. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν; Eur. Suppl. 144. SYN. Ἀποδιδωμί, ἀνὰδιδωμί, προφέρω, προδίδωμι.
- Ἑκδικάζω, f. ἄσω, v. [litem dijudio,] to decide or determine a law-suit. Τὰς ἐντὸς εἰκόσιν γὰρ ἐκδικάζομεν. Eccles. 984. SYN. Δικάζω, ἐδικέω, τιμωρέω.
- Ἑκδικαστής, οὗ, ὁ, subst. [ultor,] an avenger. Τοῦ φθίμενου πατρὸς ἐκδικαστάς. Eur. Suppl. 1162. SYN. See Ἀμύντωρ.
- Ἑκδικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) vindex, (2) injustus,] (1) avenging, (2) unjust. Ἀρᾷ τόκευσίν, οὐδὲν ἐκδικὸν παθών; Alcest. 730. SYN. Ἄδικός, ἐκνομός, ἀνομός.
- Ἑκδικώς, adv. [injuste,] unjustly. Πάθοιεν, ἡ καὶ δρῶσιν ἐκδικώς ἐμε. Antig. 928. SYN. Ἄδικώς, παρὰνδμως.
- Ἑκδότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) editus, (2) deditus,] (1) given out, (2) given up, betrayed. Πυθίᾳ ψήφῳ κράτηθεῖς, ἐκδότος δὲ γίγνομαι. Ion 1250.
- Ἑκδόχη, ἧς, ἡ, subst. [expectatio,] a looking for, expectation. Νέσχημιν ἐκδοχαῖς ἐπιφέρει κῆκον. Hipp. 869. (Double Dochm.)
- Ἑκδράκοντοῦμαι, v. [a viro in serpentem vertor,] to be transformed into a dragon or serpent. Θάνεϊν βιταίως ἐκδράκοντωθεὶς δ' ἐγώ. Choëph. 542.
- Ἑκδύνω, ἐκδύω, et ἐκδύομαι, v. [emergeo, exeo, aufugio, exuo,] to come out of, to emerge, to escape from, to take off. Ἐξέτθ δ' ἐν λέκτρῳ, μάλακόν δ' ἐκδυνέ χιτῶνά. a. 437. See H. Ven. 167. and Vesp. 140. SYN. Ἀποδύω, ἀποδύομαι, διαφεύγω, ἐξειμύ, ἐξέρχομαι.
- Ἐκεῖ, et ἐκεῖθι, adv. [illic,] there, in that place; thither. Ἐτ' οὖν τί βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί; Hec. 997. See also ρ. 10. SYN. Αὐτοῦ, αὐτόθι, τηδε, ἐκείνη.
- Ἐκεῖθεν, adv. [illinc,] from thence. Ἦκω σάφῃ τὰκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων. Sept. Theb. 40. SYN. Ἐνθενδὲ, τηνῶθε.
- Ἐκεῖνός, η, ὁ, et Att. ἐκείνοσι, pron. [iste, ille,] he, she, it. Ἐκείνῳ γὰρ τὸν λυφσποῖον οὐχ ὄρες. Pax 545. SYN. Αὐτός, κεῖνός.
- Ἐκείριπα, as, ἡ, subst. [induciae,] a truce. Ἄλλ' εὐρὺν ἄν σ' ὑπέχοντ' ἡν ἐκείριπ' αἶαν. Pax 908. SYN. Διᾷλυσις, σπονδή, συνθήκη, ἀνείσις, φίλια.
- Ἐκζέω, f. ἔσω, v. [effervesco, ebullio,] to burst out or forth. Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματο. Sept. Theb. 706. SYN. Ἀναζέω, βράσσομαι.
- Ἐκζωπύρῳ, v. [exsuscito sopitum ignem,] to blow up into a flame. Τὸν πόλεμον ἐκζωπύρῳσεν ἔνδοθεν κέκραγορες. Pax 309. SYN. Ἀναζωπύρῳ, ἀνάπτω, ἐξεγείρω, ἀνέγειρω.
- Ἐκηβόλια, as, ἡ, subst. [peritia longe jaculandi,] far-shooting, skill in shooting. Οὐδὲ ἐκηβόλαι, ἧσιν τὸ πρὶν γ' ἐκέκαστο. E. 54.
- Ἐκηβόλος, vid. Ἐκῆτβελέτης.
- Ἐκηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quietus,] quiet, tranquil. Ἐκηλός ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφύβου. Sept. Theb. 224. SYN. Εὐκηλός, ἡσυχός, ἡσυχίος, ἄθρυβός, ἡρέμους.
- Ἐκητι, vid. Ἐκατί.
- Ἐκθαμνίζω, v. [exstirpo,] to extirpate. Ἐκθαμνίστη δὴ ἄλωτον, Ἑλλάδος. Sept. Theb. 72.
- Ἐκθεᾶσθαι, f. ἀσθαι, v. [perspicio,] to see clearly. Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεᾶσθαι κῆκον. C. R. 1253. SYN. See Ἐκδέρκομαι and Ἀποβλέπω.
- Ἐκθερίζω, v. [demeto,] to cut off or out. Ἐκείνός, ἐκθερίζω; Anacr. 12. 7. SYN. Ἀποθερίζω, ἐξάμῳ.
- Ἐκθεσίς, ἔως, ἡ, subst. [expositio,] the exposing. Οὐδὲ ξυνήδει σοὶ τίς ἐκθεσιν τέκνον; Ion 956.
- Ἐκθετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [expositus,] put out, exposed. Οἱμοὶ πέπυσται τὸν ἐμὸν ἐκθετόν γυνῶν; Androm. 70.
- Ἐκθεώ, f. θεύσθαι, v. [excurro, procuro,] to run out, to sally forth, to rush upon. Ὡς ἐμύμχοι γυναῖκες, ἐκθεῖν ἔνδοθεν. Lysistr. 456. SYN. See Ἐκθέρω.
- Ἐκθηρίομαι, v. [ferinam formam induo,] to put on the form of a monster, to

- become a beast in nature. 'Εκθριώθεισ' ὁφέρε' ἀλλάξει τύπον. Bacch. 1329.
 'Ἀποθριῶμαι, ἐξᾶγριῶμαι.
- 'Εκθνήσκω, f. θανῶμαι, v. [emiorior, pro mortuo jaceo,] to die outright, to lie as if dead. Χειρὰς ἀνασχόμενοι γέλῳ ἐκθάνον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς. σ. 99.
- 'Εκθoinᾶμαι, v. [epulor,] to banquet, to feast upon. Κελαινὸ βρωτον δ' ἦ παρ ἐκθoinῆσεται. P. V. 1061. SYN. Θoinᾶμαι, δαινύμαι.
- 'Εκθῶρῶ, v. [exsilio,] to leap or spring from. Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος θῶρῃ Νεστωρίδαδ. Ψ. 353. SYN. 'Εκπηδάω, ἐξάλλομαι, κατέφάλλομαι, ἐκθεῶ, ἐκθρώσκω, ἀνᾶπηδάω, ἐκτρέχω.
- 'Εκθρῶξω, v. [enuntio,] to speak out, to announce. "Ὅς σφῶν θανάτων ἐξ ἀμφοῖν θρῶξί; C. C. 1424. SYN. 'Εξαγγέλλω, ἐκφαίνω, ἀποφαίνω, σημαίνω.
- 'Εκθρώσκω, f. θρῶσμαι, v. [exsilio,] to leap or spring out. Στηθέων² ἐκθρώσκει, τρῶμει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. K. 95. SYN. See 'Εκθῶρῶ.
- 'Εκθυμῖαι, v. [adoleo,] to offer, to burn incense. Χεροῖν ἐπεμπέ νίπτρα, κάζε-θυμία. Ion 1174.
- 'Εκθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [animo promptus,] from the heart, prompt, ardent. Τοῖαυτ' ἐλεξε' κάρθ' ὑπ' ἐκθύμου φρένός. Pers. 378. SYN. 'Ενθυμός, ὑπερθυμός, πρόθυμός, πρόφρων.
- 'Εκθύω, f. ὕσω, v. [sacrifico,] to make an offering of, to sacrifice. 'Εξεθυσέ Φοῖβός ἡμᾶς. Orest. 188. SYN. See Θύω.
- 'Εκκαθαίρω, v. [expurgo,] to clear out, to cleanse. Οὐρούς τ' ἐξεκαθαίρων· αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἵκην. B. 153. SYN. Καθαίρω, ἀποκαθαίρω, ἀπομάττω, κατὰπλύνω.
- 'Εκκαίδεκά, adj. indecl. [sedecim,] sixteen. 'Εκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν. b. Nη Δῖα. Ran. 551.
- 'Εκκαίδεκάδωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sedecim palmos æquans,] sixteen palms long. Τοῦ κερᾶ ἐκ κεφαλῆς ἐκκαίδεκάδωρᾶ πέφυκει. Δ. 109.
- 'Εκκαίω, f. καύσω, v. [exuro,] to burn forth or out. Κανστὸν μὲν χλὸν λαβόντας ἐκκαλεῖν τὸ φῶς. Cycl. 626. SYN. 'Εκπλέγω, ἐκπύρδωμαι, ἀποκαίω, ἀνθρακίζω.
- 'Εκκάλαμαι, v. [extraho,] to draw out with a reed, to extract. Ἄγε νῦν, ἦν αἰσθόμενῳ τούτῳ ζητητὸν μ' ἐκκάλαμασθαι. Vesp. 381. SYN. 'Εξάγω, ἐφέλκω, ἐπίσύρωμαι, ὑποσπᾶω.
- 'Εκκάλεω, v. [evoco,] to call out, to recall. Καὶ τὸτ' μ' ἐκκάλεσαντὲς ἔφαν ἑρή-ρες ἑταῖροι. κ. 471. SYN. Ἀνάκαλεω, πρὸκαλεῶ, ἐπάγω, πάρορμαῶ.
- 'Εκκαλύπτω, v. [detego,] to uncover, to unveil, to reveal. 'Εκκαλυπτὲ νῦν πᾶθ' ἡμῖν, οὗς τίνας λέγεις λόγους. Iph. A. 872. SYN. Ἀποκαλύπτω, ἀνακαλύπτω, ἀναφαίνω.
- 'Εκκαρπῶμαι, v. [fructum decerpo,] to pluck the fruit from, to enjoy. Ἄλλης γυναικὸς παιδῆς ἐκκαρπούμενός. Ion 814.
- 'Εκκατείδω, v. [despecto a,] to look down from. Περιγᾶμοδ' ἐκκατιδών· Τρῶεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας. Δ. 508. SYN. Ἀποσκοπέω, ἀποβλέπω, κατείδω.
- 'Εκκατέφάλλομαι, v. [desilio ab,] to leap down from. Οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δὴ αἰθέρος· αὐτὰρ Ἀχαιοί. T. 351. SYN. Καθάλλομαι, κατὰπηδάω, ἀποθρώσκω.
- 'Εκκαυχῶμαι, v. [glorior,] to boast, to vaunt. Ζῆν' ἐξέκαυχώνθ', οὔτι γάμονος ἐψεύσατό. Bacch. 31. SYN. Κανχᾶμαι, αὐχέω, μέγαληγῶρῶ.
- 'Εκκειμαι, v. [expositus sum,] to lie out, to be exposed. Μηροὶ κάλυπτῆς ἐξε-κειντο πιμέλης. Antig. 1011.
- 'Εκκένω, v. [exinanio, evacuo,] to empty. Βῶα δ' ἐκκένουμένα πόλιν. Sept. Theb. 319. SYN. Ἀλαπάζω, ἐξάλαπάζω, ἐξάρω.
- 'Εκκέραιζω, v. [diripio, vasto,] to plunder, to ravage. Πότνια Δαμάττηρ, τὰς ἱερὸν ἐκκέραιζεις. Call. 6. 50. SYN. Ἀναρπάζω, ἐκπορθέω, ἐκαμνίζω.
- 'Εκκναινω, v. [debilito, corrumpo,] to break, to corrupt. Δεινῆς δράκαινης ἐξέκηναν μείνος. Eumen. 128. SYN. Πάραιρῶμαι, ἀφαιρῶ.
- 'Εκκινέω, v. [exagito,] to move out, to start. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξέκινησας τὸδε. C. R. 362. SYN. 'Εκφέρω, ἐκδιώκω, ἐκκάλεω, ἐξεγειρῶ.
- 'Εκκίω, v. [exeo,] to go out. "Ὡς ἐφατ' ἐκ δ' υἱὸς Δολίον κῆεν, ὥς ἐκλενεν. ω. 491. SYN. See 'Εξέρχομαι.

¹ See Dr. Maltby's note on this line.² Στηθέων is here scanned as a spondee.

- Ἑκκλάζω, f. κλάζω, v. [cum clangore edo,] to utter loudly. Ἑσεισέ, κάβακχεν-σέν· ἐκ δ' ἐκλαγέ' ὅπα. Ion 1204.
- Ἑκκλείω, et ἐκκλήζω, v. [excludo,] to shut out, to exclude. Νῦν γάρ ἐκκέκλει-σμεθα. Herc. F. 330. See also Orest. 1126. SYN. Ἀποκλείω.
- Ἑκκλέπτω, v. [suffuror,] to steal, to convey away clandestinely. Ἄλλ' ἐξε-κλεψέν, ἐλάφον ἀντιδουσαῖ μόν. Iph. T. 28. SYN. Ἀπάγω, ὑπάγω, ὑπεκπέμπω, ἐκκόμιζω.
- Ἑκκλήζω, vid. Ἑκκλείω.
- Ἑκκλησία, as, ἡ, subst. [concio, cætus civium convocatus,] a meeting or as-sembly of citizens. Τοὺς μισθοφόρεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ. Eccles. 188. SYN. Ἀγῶρά, ὁμηγύρις, συνῶδος.
- Ἑκκλησιάζω, v. [in concione delibero,] to deliberate or harangue in an assem-ibly. Ἑκκλησιάζουσ' οὐ προβαίην τὸν πῶδα. Eccles. 161. SYN. Δημηγορεῶ, ἀγορεύω.
- Ἑκκλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [evocatus, convocatus,] summoned, convened. Μδ-λὼν γάρ εἰς ἐκκλητὸν Ἀργείων ὄχλῳ. Orest. 605.
- Ἑκκναίσεω, v. [odioso strido,] to make a harsh and grating noise. Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατεΐαδοισαῖ ἅπαντά.¹ Theocr. 15. 88.
- Ἑκκόβαλκεύομαι, v. [astute furor,] to cheat out of. Ὅσπερ εἰ γέροντας ἡμᾶς, κάκκόβαλκεύεται. Equit. 270. SYN. Ληστεύω, ἀπάτῳ, πᾶρλόγιζομαι.
- Ἑκκοκκίζω, v. [cortice ablato granum evello, eximo, eradico, luxo,] to shake or pick out grains, to root out, to dislocate. Καὶ τὸ σφῦρόν παλινδρόν ἐξεκόκκισέ. Acharn. 1179. SYN. Ἑρμῶς, ἐκτίνασσω, πέρθω, ἐκτίλλω, ἀνασπῶ.
- Ἑκκόλυμβάω, v. [eno, enato,] to swim out. Ὅστ' ἐκκόλυμβᾷν ναὺς· ἡρήμωσέ δέ. Helen. 1625. SYN. Ἑκνήχῳμαι, ἀποκόλυμβάω.
- Ἑκκόμιζω, f. ἴσω, v. [eveho, effero, patior,] to carry out, to convey away, to bear through, to endure. Δεῖ σ' ἐκκόμιζειν· Ζηνὶ γὰρ δόκεῖ τὰδε. Androm. 1268. SYN. Ἑκφέρω, φέρω, ἀφαιρῶ.
- Ἑκκομπάζω, v. [glorior,] to boast of. Ἑκκομπάσας, ἔπος τὶ τυγχάνει βᾶλῳ. Soph. Electr. 569.
- Ἑκκομφεύομαι, v. [argutus et disertus sum in sermone,] to be witty and elo-quent in talking. Ἑκκέκόμφυσαι· πόνηρόν γλῶσσ' ἐπιφθόρον σόφῃ. Iph. A. 333. SYN. Στωμύλλω.
- Ἑκόπτω, v. [excindo, excido,] to cut off or down, to demolish. Τὸν βᾶσι-λέως ὀφθαλμῶν. b. ἐκκόψει γέ. Acharn. 92. SYN. Κατάκóπτω, ἐκκρούω, ἐκ-θλίβω, ἀποθλίβω, ἀναιρῶ, ἐκπορθῶ, διαφθείρω.
- Ἑκκόρῃω, v. [everro, corrumpro,] to sweep away, to ruin. Κατάθον τὸ κόρημά· μὴ κκόρει τὴν Ἑλλάδα. Pax 59.
- Ἑκκόρυφώω, v. [summatim s. paucis dico,] to tell in a summary way. Εἰ δ' ἐθέλεις, ἑτέρον τοῖ ἐγὼ λῶγον ἐκκόρυφώσω. Hes. Op. 106. SYN. Ἀναπτύσσω, συνῶδων εἰπὼν, κέφαλαιδω.
- Ἑκκρέμννυμι, f. ἄσω, et ἐκκρημνάω, v. [dependeo, suspendo,] to hang from or upon, to hang up. Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρέμασας Ἑπέρβδλῳ. Equit. 1363. (See also Ion 1613.) SYN. Ἐξαρτάω.
- Ἑκκρίνω, v. [excerno, secerno,] to separate from, to sever, to select. Ἀρετῇ τὲ πρῶτος ἐκκρίθεις στρατεύματός. Philoct. 1425.
- Ἑκκρίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [selectus, eximius,] select, distinguished, choice. Βᾶ-σίλειά, Λαόμεδοντός· ἐκκρίτον δέ νιν. Aj. Fl. 1302.
- Ἑκκρουστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [crustatus,] embossed. See Dr. Blomf. Glossar. Λαμπρὸν ἐκκρουστον δέμας. Sept. Theb. 538.
- Ἑκκύβιστάω, v. [præceps in caput desilio,] to fall down headlong. Εἰς κρᾶτᾶ πρὸς γῆν ἐκκύβιστάντων βίᾳ. Eur. Suppl. 692. SYN. Κυβιστάω, κατὰκρημνί-ζομαι.
- Ἑκκύκλῃω, v. [conversione machinæ, in scena ostendo quod intus agitur, exhi-beo,] to turn round and display, to exhibit. Ἄλλ' ἐκκύκλήθητ'. b. Ἄλλ' ἀδύ-νᾶτον. a. Ἄλλ' ὅμως. Acharn. 408. SYN. Ἑκκύλύπτω, ἐκκύλλω.

¹ See Kiessling's very learned note on this passage.

- Ἐκκλίνδω, et ἐκκλίω, v. [evolvo,] to roll out, to disengage. Μίσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκλινδεται. *CE. R. 812.* See also *P. V. 87.* SYN. Ἀποκλίω, ἀποκλίνδω.
- Ἐκκυνηγέτω, v. [venatione persequor,] to hunt out. Ὡ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγεῖ πότμος; *Ion 1422.* SYN. Κυνηγέω, θηρεύω, θηράσμαι, ἐξερευνᾶω.
- Ἐκκομάζω, v. [procax excedo,] to run out revelling. Τὸ σὸν λιποῦσά φίλων, ἐξέκωμάσῃ. *Androm. 604.*
- Ἐκκοφᾶω, et ἐκκοφῶ, v. [surdum facio, obtundo,] to render deaf, to render blunt, to blunt. Ἀρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκέκώφεται ξίφος. *Orest. 1280.* SYN. Κωφὸν ποίεω, διῦμᾶλάσσω.
- Ἐκλαγχᾶνω, λήξομαι, v. [sortior,] to receive by lot, to obtain. Ὅπως πατρός τέρμβον ἐκλαχοι χθονός. *Soph. Electr. 760.* SYN. Ἐκμείρομαι, λαγχᾶνω, ἐν-τυγχᾶνω.
- Ἐκλακτίζω, f. ἴσω, v. [calces in sublime jacto,] to throw up the heels, to kick out. Σκέλῃς οὐρανίον γ' ἐκλακτίζων. *Vesp. 1492.*
- Ἐκλάλω, v. [eloquor,] to speak out, to declare. Τὸδ' ἐκλάλουν οὐθ' ἡδονῆς μὲν ἀπτεται. *Eur. fr. Antiop. 10.* SYN. Ἐξαγόρεῦω, ἐκφῆρω, φλυαρεῶ.
- Ἐκλαμβάνω, f. λήψομαι, v. [excipio, accipio,] to take out, to accept, to receive, to undertake. Μὴ σὺ γέ' παρ' ἡμῶν δ' ἐκλάβ' οὖς ἔχω λόγους. *Ion 1334.* SYN. See Ἀπολαμβάνω.
- Ἐκλάμπω, v. [eluceo, effulgeo,] to shine out, to be brilliant. Τοιοῦτὸν ἐξελαμψέν' οἶον δ' ἔρχεται. *Aves 1713.* SYN. Ἀνάλαμπω, λάμπω.
- Ἐκλανθάνω, λήσω, 2. aor. ἐλάβθην, et poët. ἐκλελάβον, v. [oblivisci facio, et in voc. med. obliviscor,] (1) to cause to forget, (2) to forget. Καὶ ἐκλελάβον κithάριστον. *B. 594.*
- Ἐκλάπάζω, f. ξω, v. [expello, diruo, vasto,] to expel from, to destroy, to consume. Δορί ποτ' ἐκλάπάξει. *Sept. Theb. 752.* SYN. Λάπάζω, ἐξαλάπάζω, ἐξαρπάζω, ἐκπορθεῶ.
- Ἐκλάπτω, v. [lambendo ebibo,] to lick, to swallow. Καὶ πρὸς γ' ἄκρατον ἐγχεᾶς, ἀμυστὴν ἐξελαψά. *Acham. 1229.* SYN. Λάπτω, ἐκπίνω, ἐκρῶφεω, ἐξαντλέω.
- Ἐκλάχαινω, v. [effodio, excavo,] to dig up or out, to excavate. Αἰεὶ δὲ προὔτερω χθᾶμάλωτέρον ἐξελάχαινον. *Apoll. 1. 374.* SYN. Ἐξορύττω, κάτασκάπτω.
- Ἐκλείπω, et ἐκλιμπάνω, v. [relinquo, derelinquo,] to leave off, to forsake, to fail. Ἐκλειπὲ βωμόν καὶ θηλαῖτους ἑδρας. *Ion 1305.* See also *Eur. Electr. 909.* SYN. Ἀπολείπω, ἐλλείπω.
- Ἐκλήγω, f. ξω, v. [cesso,] to cease. Κάπεί σ' εἰσιδὼν, οὐπὺτ' ἐκλήξω χάραϊς. *Soph. Electr. 1312.*
- Ἐκλησις, ἔως, ἡ, subst. [oblivio,] forgetfulness. Ἐκλησιν θέωμεν² τοὶ δ' ἄλλῃλους φίλεόντων. *ω. 484.* SYN. See Ἀμνημοσύνη.
- Ἐκλογίζομαι, v. [reputo, perpendo,] to reason on, to consider, to infer. Ἐξελογίσω τὰ χρηστὰ, τὰναγκαῖα γέ. *Iph. A. 1409.* SYN. Ὑπολαμβάνω, λογιζομαι.
- Ἐκλόχεύω, v. [partu edo,] to put or bring forth. Τέκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλόχευει. *Ion 1458.* SYN. Τίκτω, ἐκτίκτω, ὠδίνω.
- Ἐκλύσις, ἔως, ἡ, subst. [solutio, liberatio,] a release, deliverance. Μεθώμεν³ ἄθλον δ' ἐκλύσιν ζῆτει τινά. *P. V. 270.* SYN. Ἀπαλλαγῇ, ῥύσις, σωτηρία.
- Ἐκλυτήριον, ου, τὸ, subst. [liberandi vis,] ability to deliver. Ἡδὺς τί τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; *CE. R. 391.*
- Ἐκλύτῃς, ου, ὁ et ἡ, adj. [dissolutus, remissus,] loose, relaxed. Οἱστοί, μέσᾳγκυλ', ἐκλύτοι δ' ἀμφώβολοι. *Androm. 1122.* SYN. Ἀνέτῃς, ἀνειμένῃς.
- Ἐκλύω,³ f. ὕσω, v. [exsolvo, libero,] to loosen, to release, to alleviate. Ἐκλύει

¹ On the orthography of this word see Pors. *Orest. 1280.*

² Θεώμεν in scanning forms a spondee.

³ In Euripides the only two instances, which can determine the quantity of Ἐκλύω, have the penult. long; one instance in Sophocles confirms that quantity. Aristoph. *Pax 1282.* makes the penult. short.

ἄρμους, ὡς ἰδω διπλοῦν κᾶκον. Med. 1312. SYN. Ἄποδλῶ, ὑπαλλάττω, ἔλευ-
θέρω.

Ἐκλωβᾶμαι, v. [injuria adficio,] to be ignominiously treated. "Ἄ ᾿γωγ' ὑπ'
αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών. Philoct. 330. SYN. Ἄδικεῖσθαι, ζημιῶσθαι.

Ἐκλωπίζω, v. [veste exuo,] to take off a robe, to expose. Προῦκειτό μαστῶν
πῆρσιν· ἐκ δ' ἐλώπισε. Trach. 927. SYN. Γυμνῶ, ἐκδύω, ἐκδέρω.

Ἐκμαγᾶ, ἄτος, et ἐκμακτρῶν, ov, τὸ, subst. [(1) massa subacta, (2) expressum
rei alicujus simulacrum,] an express image, a print. Λέων, λέων σοι γέγονέν,
αὐτ' ἐκμαγᾶ σὸν. Thesm. 514. See also Soph. El. 535.

Ἐκμαίνω, v. [in furorem ago,] to drive mad. Γυναικὲς ἦσαν, ἐξέμηνά δωμάτων.
Bacch. 36. SYN. Ἐκβακχεύω, ἀναχόρεῦω (τινά) Ἐρινύσιν.

Ἐκμακτρῶν, vid. Ἐκμαγᾶ.

Ἐκμανθάνω, f. μάθῃσθαι, v. [edisco, perdisco,] to learn thoroughly, to ascer-
tain. Τὸ κρανθῆν ὡς ἂν ἐκμάθω παιδὸς περὶ. Ion 77. SYN. See Μανθάνω.

Ἐκμαραίνω, v. [marcescere facio,] to cause to pine away. Ἄλλ' αὐτως ἀπᾶλῃ
πῶτ'ι πάχῃ ἐξέμαράνθη. Theocr. 3. 30.

Ἐκμαργῶμαι, v. [furiose ago,] to commit acts of outrage or frenzy. Λαμπρῶν,
ἐξέμαργώθης φρενᾶς. Troad. 985. SYN. See Ἐκμαίνω.

Ἐκμαρτύρῶ, v. [testor,] to bear testimony to. Ἐκμαρτύρησον προῦμῶσας τὸ μ'
εἶδέναι. Agam. 1167. SYN. See Μαρτύρῶ.

Ἐκμάσσω, f. ξω, v. [(1) abstergo, (2) exprimo,] to wipe off, to efface, to press
out. Ἐκμασσε, φείδον μηδέν· οὐκ ἀναίνῃσθαι. Herc. F. 1393.

Ἐκμαστεύω, v. [indago,] to trace. Πρὸς αἵμα καὶ σταλαγμόν ἐκμαστεύομεν.
Eumen. 247. SYN. Μαστεύω, μάτεύω, ἔρευνᾶω, ἐξερευνᾶω.

Ἐκμείρομαι, v. [particeps fio,] to share, to enjoy. Νῦν δ' ἄλῃς ἐν πελάγεσσι
θεῶν ἐξέμυρῶ τιμῆς. c. 335.

Ἐκμετρεῶ, v. [emetior,] to measure out, to measure. Ἀστροῖς τόλοιπὸν ἐκμέ-
τροῦμένος χθονά. Cæ. R. 794. SYN. See Μέτρεω.

Ἐκμιμῶμαι, v. [imitando exprimo,] to imitate successfully. Ἰξίῳν ἐν δεσμοῖσιν
ἐκμιμῶσθαι. Herc. F. 1289. SYN. Μιμῶμαι, ἐκμάσσωμαι.

Ἐκμόλῃω, v. [prodeō,] to go or march forth. Ἐκμόλῃν ἴσος Ἄρηι· κᾶκοῦ δ' ἄρα
οἱ πέλῃν ἀρχή. Λ. 603. SYN. See Ἐξέρχωμαι.

Ἐκμουσῶ, v. [carmine complector,] to dictate or inform by song. Διόνυσος
ἡμᾶς ἐξεμούσωσεν τὰδε. Bacch. 823. SYN. Ἐκδιδάσκω.

Ἐκμοχθῶ, v. [cum labore perfero, exantlo,] to struggle through. Ὅς τῷ τῷ-
ράνῃ πλείδ' ἐκμοχθῇ βίῳν. Eur. Suppl. 461. SYN. See Ἐξαντλῶ.

Ἐκμόχλευω, v. [vectibus evello,] to force out by bars. Ἐνεκμόχλευσεν; b.
Μηδὲν ἐκμόχλευσέτῃ. Lysistr. 430. SYN. Μόχλευω, ἐκρίζω.

Ἐκμυζᾶω, v. [exsugo,] to suck out, to drink up. Αἵμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἡπῖα
φάρμακᾶ εἰδώς. Δ. 218.

Ἐκνέμμαι, v. [(1) depascor, (2) educor vel exeo pastum, abeo,] to go to pas-
ture, to retire. Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἀψορόν ἐκνέμει πόδα; Aj. Fl. 369. SYN.
Ἐκπόμεμαι.

Ἐκνεύω, v. [(1) nutu significo, (2) nutu declino,] to nod, to signify by a nod;
to nod dissent. Εἰς θανάτῳ ἐκνεύοντῃ, κωλύσαι σέ δεῖ. Phoen. 1283. SYN.

(1) Νεύω, προκύπτω, (2) ἀπδνεύω, μεταστρέφωμαι, ἔξαρνός εἰμι.

Ἐκνῶ, f. εὐσῶμαι, v. [(1) enato, (2) enatando evito, effugio, elabor,] to swim
out, to escape, to come out. Σὺ δ' εἰς τὸ τῆς θεοῦ γ' ἐξενευσᾶς εἰκότως. Iph. T.

1187. SYN. Ἐκκόλνυμᾶω, ἀναδύσθαι, ἐκφεύγω, ἐκτρέπομαι.

Ἐκνικᾶω, v. [evinco,] to come off conqueror. Εἰποῖς ἂν, ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ
τὰδε. Ion 631. SYN. Νικᾶω, κρατῶ.

Ἐκνὸμις, ov, ὁ et ἡ, adj. [(1) exlex, (2) insolens, (3) nefandus,] lawless, insol-
ent, wicked. Τερπνῇ τῇ μιχθελίς. Εἰδε γὰρ ἐκνὸμῖον. Nem. 1. 86. SYN.

(1) Ἄνθρωπος, πᾶρᾶνθρωπος, (2) ἀνθάδης, ἀήθης, (3) πῶνηρός.

Ἐκνίπτω, v. [eluo,] to wash out, to wipe away. Μυσᾶρὸν ἐκνίψω, σέλας τῇ
λαμπάδων, τὰ τ' ἄλλ', ὅσα. Iph. T. 1225.

Ἐκνὸμιως, et ἐκνὸμως, adv. [enormiter,] exorbitantly, extravagantly. Οὐ

- πολλὰ καὶ γὰρ ἐκνῶμις μ' ἡσχύνετο. Plut. 982. See also Agam. 1449. SYN. Μεγάλως, ὑπερβαλλόντως.
- Ἐκνοστῶ, v. [revertor,] to return from. Τῶν ποινῆν, ὃ τοῖ οὐτὶ μάχης ἐκνοστήσαντι. P. 207. SYN. See Νοστῶ.
- Ἐκούσιος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [spontaneus,] voluntary. Χρήζη, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίῳ τρόπῳ. Med. 751. SYN. Ἐκὼν, ἐθελούσιος, ἐθελοντῆς, αὐθαίρῆτος.
- Ἐκπᾶγλᾶ, et ἐκπᾶγλως, adv. [stupendum in modum, vehementer,] in a terrible manner, greatly, awfully. Τὼς δὲ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἐκπαγλ' ἐφίλησά. Γ. 415. SYN. Θαυμαστῶς, θαυμασίως, φύβερῶς, ισχυρῶς, ἐξῶχά, περικτᾶ, περισοῶς.
- Ἐκπᾶγλῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [terribilis, admirabilis,] astounding, terrific, awful. Ἐκπᾶγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός. O. 198. SYN. Ἄνυζηλῶς, δριμύς, ἐξῶχῶς, θαυμαστῶς, φύβερῶς.
- Ἐκπᾶγλῆσθαι, v. [admiratione percellor,] to be astonished at, to be wonderfully struck with, to admire exceedingly. Κυπρις δὲ, τοῦμὺν εἶδος ἐκπᾶγλουμένη. Troad. 922. SYN. Ἐκπλήττῃσθαι, θαυμάζῃσθαι, αἰδεῖσθαι.
- Ἐκπαιδευμά, ἄτος, τὸ, subst. [quod instituitur, vel nutritur,] a pupil or nursling. Σὺ τ', ὦ μελαινης νυκτὸς ἐκπαιδευμ', ὕπνε. Cycl. 597. SYN. Ὀμιλητῆς, παιδευμά.
- Ἐκπαιδεύω, v. [edocceo,] to educate thoroughly. Ἐλευθεροῖσιν ἐκπᾶπαιδευμαὶ τρόποις. Eur. fr. Inus. 14. 5. SYN. See Παιδεύω.
- Ἐκπαίζω, f. ἔδομαι, v. [eludo,] to baffle, to foil. Ἡ πολλὴ μὲ δόξης ἐξέπαισάν ἐλπίδες. Herc. F. 457.
- Ἐκπαιφάσσω, v. [more insanorum excurro s. ruo,] to run on like a madman, to brag, to bluster. Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἡλύθη νόσφιν Ἀχαιῶν. E. 803. SYN. Ἐνθουσιᾶω, ἐνθουσιάζω, ἐκμαίνωμαι.
- Ἐκπάλλω, v. [exsilire facio,] to force out. Σφονδύλιων ἐκπαλθ'·¹ ὃ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τάνυσθελς. Υ. 483.
- Ἐκπάτάσσω, f. ξω, v. [percello,] to cause to shake, to astound. Δίκαι, κακοῖσιν ἐκπάτασσουσιν· ἰὼ στέγαι. Herc. F. 884. SYN. Ἀτύζω, ἐκπλήττω, πᾶτάσσω.
- Ἐκπᾶτίος, α, ὄν, adj. [extra semitam, ingens,] out of the way, extraordinary. Τρόπον αἰγυπῶν, οἷτ', ἐκπᾶτίοις. Agam. 48.
- Ἐκπαύω, v. [cessare facio,] to cause to cease, to stop, to put an end to. Ἄλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους. Ion 144. SYN. See Παύω.
- Ἐκπειθω, v. [persuadeo,] to succeed in advising, to persuade. Πῶς ἐξέπεισας δεῦρ' οἱ σπέσθαι στρατὸν; Phœn. 437. SYN. See Πείθω.
- Ἐκπειράζω, et ἐκπειρᾶω, v. [tento, experior,] to tempt, to make trial of. Καὶ σου τοσοῦτ' ἠρώτων ἐκπειράσῃμαι. Equit. 1234. SYN. See Πειράζω.
- Ἐκπέλει, Hesych. ἔξεστί, verb. impers. [licet,] it is lawful, or proper. Ἴππους κἀγαρτὴθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει. Antig. 478. SYN. Ἐξεστί, ἐστί, πρέπει.
- Ἐκπέμπω, v. [emitto,] to send out, to send away. Ἀρὰ μιν πολλέμου ἐκπεμπέ νῆεσθαι. Φ. 598. SYN. Ἀποπέμπω, ἐξελαύνω.
- Ἐκπέραινω, v. [ad finem perduco, perficio,] to bring to an end, to accomplish. Πάλαιδς χρησμός ἐκπέραινεται. Cycl. 692.
- Ἐκπέραμᾶ,² ἄτος, τὸ, subst. [exitus,] a passage or passing from. Τρίτον τοῦδ' ἐκπέραμᾶ δωματων κάλῳ. Choëph. 643.
- Ἐκπέρᾶω, f. ἄσω, v. [transeo, trajicio,] to pass through or over, to cross. Ὅς ἀκίνδυνον βίον ἐξέπέρᾶσ'. Iph. A. 18. SYN. Διᾶβαινω, διᾶπλῶ, ἐκπλῶ, πέρᾶω.
- Ἐκπερδικίζω, v. [more perdicis effugio, decipio,] to escape like a partridge, to deceive, to pigeon. Ὡς πᾶρ ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρὸν ἐστὶν ἐκπερδικῆσαι. Aves 768.

¹ Ἐκπαλθ' for ἐξεπάλλετο. See Damm.

² See a very excellent note on this word in Dr. Maltby's Thes.

- Ἐκπέρθω, f. σω, v. [depopulor, everto,] to sack, to lay waste, to destroy. Δεῦρ' ἦλθε Φοίβου ναὺν ἐκπέρσαι θέλων. Androm. 1084. SYN. Ἐκπορθέω, ἀνὰ τρέπω, πέρθω.
- Ἐκπέτάννυμι, et ἐκπέτάζω, f. ἄσω, v. [extendo,] to stretch or spread out, to expand. Τὰ δ' ὧτά γάρ σου, νῆ Δι', ἐξέπέτάννυτο. Equit. 1347. (See also Iph. T. 1137.) SYN. Πετάννυμι, ἀνὰπέτάννυμι, ἀναπτύσσω, ἐκτάνυω, ἐκτείνω.
- Ἐκπέτησίμυς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui jam volare potest,] able to fly. Ἐπὴν ὁ πᾶτήρ ὁ πέλαργός ἐκπέτησίμους. Aves 1355.
- Ἐκπέτῳμαι, v. [evolo,] to fly away. Ἐκπτόμενός ἄν οὗτος ἡρίστησεν ἐλθὼν οἰκάδῃ. Av. 788.
- Ἐκπηδάω, v. [exsilio, excurro,] to jump out, to spring away from, to gush out. Ὅθεν δροσώδης ὑδάτος ἐκπηδᾷ νυτὶς. Bacch. 694. SYN. Ἐξάλλομαι, ἐξέρουω, ἐκθῦρέω, ἀνὰπηδάω, ἀνὰκηκίω.
- Ἐκπήδημα, ἄτος, τό, subst. [saltus,] a leap or bound out of. Φράζειεν, ὕψος κρείσσον ἐκπήδημάτος. Agam. 1347. SYN. See Πήδημα.
- Ἐκπηνίζομαι, v. [extrico,] to spin out, to elicit. Ἐκπηνιέται ταῦτά προσκαλούμενός. Ran. 577. SYN. Ἐκμυρῶμαι.
- Ἐκπίμπλημι, f. πλήσω, v. [impleo,] to fill up, to fill. Λάθραϊ' ἔχοντες, ῥυθιά τ' ἐξέπίμπλατό. Helen. 1574.
- Ἐκπίνω, f. πῖομαι, v. [ebibo,] to drink up, to drain. Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν. Nub. 712. SYN. Κάταπίνω, ἐκρῶφω, ἀπορῶφω.
- Ἐκπίπτω, et ἐκπίννω, v. [(1) excido, (2) excido patria,] to fall from, to drop off, to be banished. Ἔθνησκόν, ἐξέπιπτόν ἀντύγων ἀπὸ. Phoen. 1209. (See P. V. 948.) SYN. Ἀποπίπτω, ἀπυτυγχάνω, ἐκβαλλομαι, ἐξωθέω, φεύγω.
- Ἐκπλέθρος, ου, ὅ et ἡ, adj. [sex stadiorum,] of six stadii. Ἦδη δ' ἀνέλεων κῶλόν, ἐκπλέθρον δρόμον. Med. 1190.
- Ἐκπλέος, α, ὄν, poet. ἐκπλειός, et Attice ἐκπλέως, ων, adj. [refectus, plenus,] brim full, complete, abundant. Νέκταρός ἐκπλείους, ἡδ' ἀμβροσίης ἐράρεινῃς. H. in Merc. 246. See also Cycl. 415. SYN. See Πλήρης.
- Ἐκπλέω, f. εὐσῶμαι et Dor. εὐσοῦμαι, et poet. Ἐκπλώω, v. [enavigo,] to sail out, to sail away. Οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσέν, ὡς αὐτοῦ κράτῳ; Aj. Fl. 1099. (See also Apoll. 2. 644.) SYN. Ἀπὸπλέω, ἐξοκέλλω, ἐξανάγω.
- Ἐκπλήθω, f. σω, et ἐκπληρῶ, v. [impleo,] to fill up, to complete, to fill. Πρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου. Eur. Electr. 1288. See also Orest. 54. SYN. Ἐκπίμπλημι, ἀνὰπλήθω, πλήθω, ἀνὰπληρῶ, ἐκτέλεω.
- Ἐκπληξίς, ἔως, ἡ, subst. [consternatio,] terror, alarm, dismay, astonishment. Ἐκπληξιν ἡμῖν ἀφάσιαν τέ προστίθης. Helen. 548. SYN. Τάραχῃ, φόβος.
- Ἐκπλήσσω, f. ξω, v. [percello, consterno,] to strike with terror, to terrify, to astound. Τί δ' ἐστὶ τοῦ παρόντος ἐκπλήσσον λόγου. Iph. T. 241. SYN. Ἀπὸπλήσσω, ἐκπτόεω, ἀνέζω, ἐκφύβω, ἐκτάρασσω, ἐμβροντάω, πλήσσω.
- Ἐκπλόος, contr. ἐκπλους, ου, ὁ, subst. [enavigatio, eruptio navium e portu,] the sailing of a vessel from port. Κρύφαίον ἐκπλουν οὐδ' αὖμῃ καθίστατο. Pers. 391.
- Ἐκπλύνω, f. ὕνω, v. [eluo,] to wash out, to wash away. Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον. Plut. 1064. SYN. See Ἐκνίπτω.
- Ἐκπλύτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [elutus,] washed out. Μητροκτόνον μίασμά δ' ἐκπλύτων πέλει. Eumen. 281. SYN. Ἐκλέλουμιός, ἐκκέκασθαρμένός.
- Ἐκπνέω, f. εὐσω, v. [exspiro,] to breathe out, to respire. Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγάμεμνων βίον. Orest. 490. SYN. Ἐκφυσάω, ἀπὸπνέω, ἀποψύχω, ἀπὸθνήσκω.
- Ἐκπνῶ, ἡς, ἡ, subst. [expiratio,] a breathing out, a gasping. Οὐδ' ὅμῃα χραίνειν θανάσιμοισιν ἐκπνῶαίς. Hipp. 1436. SYN. Ἀπὸπνοῖα, ἀπὰννῶ.
- Ἐκπῶδων,¹ adv. [e medio; e conspectu,] away, out of the way, afar off. Ἔσται γέραι' δ' ἐκπῶδων χωρήσῃμαι. Hec. 52. SYN. Ἐκάς, ἐκάθεν, ἀπῶθεν, πόρρωθεν.

¹ Ἐκπῶδων takes after it a dative of the person. See Thomas Magister. It sometimes in Euripides has a genitive of the crime, country, or report avoided. In Sophocles and Æschylus it occurs, but without any noun after it.

- Ἐκποιέωμαι, v. [efficio,] to make out, to effect. Ταύτη ξυνοικῶν, ἐκποιῶ σαντῶ βότρυσ. Pax 708.
- Ἐκποκίζω, v. [vellus adimo,] to pluck off the hair, to strip. Ἄλλ' ἐκποκίῳ σου τὰς πόκᾶδας. Thesm. 567. SYN. See Ἐκτίλλω.
- Ἐκπονήω, v. [elaboro,] to labor at excessively, to train up in hard labor. Εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντᾶς ἐκπονήσομεν. Ion 378. SYN. Ἐξεργάζομαι, ἐκπράσσω, ἐπασκῶ, σπουδάζω.
- Ἐκπορεύω, v. [(1) exire facio, (2) med. exeo,] to cause to come out, to bring out; in the middle voice, to go out of. Οἱ δειμάτων ἐξωθεν, ἐκπορεύσομεν. Herc. F. 722. SYN. Ἐξάγω.
- Ἐκπορθέω, v. [devasto,] to lay waste. Οὐεῖ', ἐκπορθεῖτε Τροίαν, ταῦτ' ἂν μνημεῖά μου. Iph. A. 1398.
- Ἐκπορθήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [vastator,] a plunderer, a ravager. Σκύμνοι λεόντων, πόλεος ἐκπορθήτορες. Eur. Suppl. 1223. SYN. Πορθητής, πορθήτωρ, λυμαντήρ, κεραιστής, ἀλάστωρ.
- Ἐκπορθεύομαι, v. [nave aveho,] to convey away in a ship, to carry off. Μενελαὸς αὐτὴν ἐκπέπορθμεναι χθονός. Helen. 1533. SYN. Ἐξάγω, ἐκφύρω, ἐκκμίζω.
- Ἐκπορίζω, v. [suppedito,] to supply. Κρυφαῖον εἰς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον. Ion 1114.
- Ἐκποτᾶμαι, et ἐκποτῶμαι, v. [evolo,] to fly away. Θέστ' ἄλλ' δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπέποτασαι; Theocr. 2. 19. See also τ. 357. SYN. Ἐκπέτομαι, ἀφίπταμαι.
- Ἐκπράσσω, f. ξω, v. [(1) perficio; (2) interficio,] to effect, to complete, to execute, to kill. Πῶς καὶ νῦν εἰσέπράξατ'; ἄρ' αἰδούμενοι. Herc. 513. SYN. (1) Ἐκπονήω, ἐξεργάζομαι, ἐκποιέω, (2) ἀναιρέω, κτείνω.
- Ἐκπρέπης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [eximius, elegans,] distinguished, conspicuous. Ὡς ὀπλοισὶ χρυσεοῖσιν ἐκπρέπης, γέρον. Phoen. 170. SYN. Εὐπρέπης, μεγάλ' ὀπρέπης, διαπρέπης, ἐξαίρετος, κάλ' ὄς, ὡραῖ' ὄς, ἔκδηλ' ὄς.
- Ἐκπρίᾶμαι, v. [redimo; pecunia corrumpo,] to buy of, to bribe. Τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι; Anacr. 10. 5. SYN. Πρίᾶμαι, δωροδόκῶ.
- Ἐκπρόθυμῶμαι, v. [valde cupio,] to desire exceedingly. Τὶ δ' ἐκπρόθυμῶ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων; Phoen. 1692. SYN. Πρόθυμῶμαι, ἐπιθυμῶ.
- Ἐκπροΐημι, v. [emitto,] to send forth. Ἐκπροΐεσαι. Ion 119. SYN. Ἐξάνημι, ἀφίημι, ἐκέμπω.
- Ἐκπροκάλέω, f. ἔσω, v. [evoco,] to call forth from, to call out. Ἐκπροκάλεσάμεν μεγάρων εὐναιετᾶόντων. β. 400. SYN. Ἐκκάλεω, προκάλεω.
- Ἐκπροκρίνω, f. ἔνω, v. [seligo,] to choose out, to select. Πόλεος ἐκπροκρίθεις ἔμας. Phoen. 222. SYN. See Ἐκρίνω.
- Ἐκπρολείπω, v. [desero, destituo,] to desert, to forsake, to abandon. Ἰπποθὲν ἐκχύμενοι, κοῖλον λῶχον ἐκπρολίποντες. θ. 515. SYN. See Ἐκλείπω, προλείπω.
- Ἐκπρομύλλω, v. [egredior,] to go out or forth. Δίμνης ἐκπρομύλλειν Τριτωνίδος, οὐτὶν' ἂν μῆτιν. Apoll. 4. 1539. SYN. Ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, ἐξάνέρχομαι.
- Ἐκπροτιμάω, v. [pluris facio; praefero,] to honor before others, to prefer. Τοῖφ' δὲ μέντοι σ' ἐκπροτιμήσας' ἐγώ. Antig. 913.
- Ἐκπτήσσω, f. ξω, v. [expavefacio,] to frighten out. Θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας. Hel. 178.
- Ἐκπτῶω, v. [obstupefacio,] to astonish. Ἐξεπτόθη, Μενελέων ἀγρωπῶν. Cycl. 185. SYN. See Ἐκπλήσσω, and Πτῶω.
- Ἐκπτῶω, ὕσω, v. [exspuo,] to spit out. Ὅψ' δὲ δὴ ῥ' ἀνέδν, στομάτος δ' ἐξέπτῶσεν ἄλμην. ε. 322. SYN. Ἀποπτῶω.
- Ἐκπυνθάνομαι, f. πυνθάνομαι, 2. aor. ἐπυνθάνην, v. [(1) audio, (2) sciscitor,] to learn from, to ascertain. Σκαιὼς γὰρ αὐτοῦ καὶ χυλῆπὼς ἐκπυνθάνει. Plut. 60. SYN. Πυνθάνομαι, ἐξερεῖναι, ἐρωτᾶω, ἀνιστῶρεω, ἐπέρωμαι.
- Ἐκπύρω, v. [incendo,] to destroy by fire. Ὡς ἐκπύροται λαμπάσιν κεραννίαις. Bacch. 240. SYN. Πύρω, ἀνθράκίζω.

- Ἔκπωμα, ἄτος, τὸ, subst. [poculum,] a cup, a goblet. Σμύρνης ἰδρωτᾶ, χρυσεῶν τ' ἔκπωμάτων. Ion 1175. SYN. Πότηριον, κύαθος, φιάλη.
- Ἐκραβδίζω, v. [virgis expello,] to flog out, or drive out by flogging. Ἐκραβδί-
ζεις τοὺς μοχθηροὺς. Lysistr. 576.
- Ἐκραίνω, v. [exspergo,] to scatter or dash out. Κρατὸς δὲ λευκὸν μυῆλὸν ἐκράι-
νει μέσον. Trach. 783. SYN. Ἐκβλύζω, ἐκχέω, ἀπορραίνω.
- Ἐκρέω, f. ρεύσθαι, v. [effluo,] to flow out, to gush out. Κρεῖττον ταθεῖς ἐκ δ'
αἱμᾶ μέλαν ῥέει, δευὲ δὲ γαῖαν. N. 655. SYN. Ἀπορρέω, ἐκρίπτομαι, ἐκφέρομαι,
ἐξοχέομαι.
- Ἐκρήγνυμι, f. ῥέω, v. [erumpo,] to break out. Ἰστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὐπὺτ' ἐκρήξει
μάχη. Aj. Fl. 775. SYN. Ἀναρρήγνυμι, καταρρήγνυμι, διδύρυντω.
- Ἐκρῶφω, v. [exsorbeo,] to sip up. Τῶν πραγμάτων, ὅτι μόνος τὸν ζωμὸν ἐκρῶ-
φήσεις. Equit. 359. SYN. See Ἐκπίνω.
- Ἐκρύβομαι, v. [libero,] to deliver from, to rescue. Εἰ μή σέ γῆρας πολλὸν ἐξέρυ-
πτῶ. Bacch. 254.
- Ἐκσάλειω, v. [excutio,] to shake off, to shake. Ἐκσάλευσθ' αὐτὸν κῆρτα δεῖξόν
ἄφελουσά μοι. Lysistr. 1028.
- Ἐκσᾶώζω, et ἐκώζω, v. [servo,] to preserve, to save. Καὶ νῦν ἐξᾶώσεν διδ-
μενον θανέεσθαι. A. 12. See also Iph. T. 1026. SYN. Ἐκρύβομαι, ἀνασώζω,
διασώζω, σώζω.
- Ἐκσειώ, v. [excutio,] to shake off. Ἐκσέσεται χαμᾶζ' οὐχ ὄρεσ' σειόμενον;
Acharn. 344. SYN. Ἀποσειώ, ἐκτίνασσω, ἐκκινέω, ἐκσάλειω.
- Ἐκσεύομαι, v. [erumpo,] to move or hasten out, or from. Ἐκ δὲ φύλακτῆρες
σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο. I. 80. SYN. Ἐξέρχομαι, ἐξορμαῶ.
- Ἐκσημαίνω, ἄνω, v. [declaro,] to declare. Τοῖς τοῦ; πῶθεν τοῦτ' ἐξέσημνας
κακόν; Soph. Electr. 1197. SYN. Ἀποσημαίνω, ἀποδείκνυμι, σημαίνω.
- Ἐσκεδάννυμι, f. ἄσω, v. [dissipo,] to scatter, to disperse. Τὴν εἰρήνην ἐξεσκε-
δάσας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις. Equit. 795. SYN. See Σκεδάννυμι.
- Ἐκσπᾶω, f. ἄσω, v. [evello,] to tear out. Ἦν ἐκσπᾶσμαι γ', ὃν μετέρχομαι,
βόλῳ. Eur. Electr. 582. SYN. Ἀποσπᾶω, ἀνασπᾶω, ἀφέλκω, ἀπωθέω, ἐξαι-
ρέομαι.
- Ἐκσπένδω, f. σπείσω, v. [libamina fundo,] to pour out libations. Πᾶσι τ' ἐκ-
σπένδεις λέγει. Ion 1192. SYN. See Σπένδω.
- Ἐκσπεύδω, v. [festino,] to hasten, to hurry. Ἐκσπευδὲ τάχως· ὥς τὸ τῆς ἐκκλη-
σίας. Thesm. 227. See Σπεύδω.
- Ἐκστέλλω, f. ἔλω, v. [exorno,] to adorn, to dress. Περὺνας ἀπ' αὐτῆς, αἰσὶν
ἐξεστέλλετο. Cē. R. 1268. SYN. Ἐπικοσμέω, στέφω, ἐξασκέω.
- Ἐκστέφω, ψω, v. [corona exorno,] to crown. Ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι.
Cē. R. 3. SYN. Στέφω, κοσμέω, ἐκστέλλω.
- Ἐκστρέφω, f. ψω, v. [everto, immuto,] to overturn, to turn out or aside, to
change. Κατέπλᾶσεν αὐτοῦ τὰ βλεφάρ' ἐκστρέφας, ἰνᾷ. Plut. 721. SYN. Ἀνα-
στρέφω, ἐπιστρέφω, μετᾳβάλλω, μεταλλάττω.
- Ἐκσφραγίζω, v. [(1) exsigno, (2) excludo,] to seal up, to exclude. Πλευρὰς
τίθεντες· ἐκ γὰρ ἐκσφραγισμένοι. Herc. F. 53.
- Ἐκσώζω, vid. Ἐκσᾶώζω.
- Ἐκσωρεύω, v. [acervatim adgero,] to heap or pile up. Νέκροι δὲ νέκροισι ἐξσω-
ρεύονθ' ὁμοῦ. Phœn. 1212.
- Ἐκτάδην, adv. [porrecte,] in a stretched-out position, at length. Τῷδ' ἐκτάδην
σοι κεῖσθ' ἄλλήλοισι πέλας. Phœn. 1712.
- Ἐκτάδιος, α, ὄν, v. [extensus, amplius,] extended, wide, ample. Διπλὴν, ἐκτά-
δην· οὐλὴ δ' ἐπ' ἐνὶ ῥόθῃ λάχνη. K. 134. SYN. Ἐκτεταμένος, εὐρύς, πλατύς,
μέγας, τανύς.
- Ἐκτάμνω, Ion. pro ἐκτέμνω, 2 aor. ἐτάμον, v. [exscindo,] to cut out or off.
Πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ἤπαι δὲ τὴν κόμπην ὁδόντων. M. 149. SYN. See Ἐκτέμνω.
- Ἐκτάνω, et ἐκτείνω, v. [extendo,] to stretch out, to extend, to lengthen, to
strain. Βλάψε δὲ οἱ φίλᾳ γούναθ'· ὃ δ' ὑπὲρ ἐξετάνυσθη. H. 271. See also

- Vesp. 1207. SYN. Ἀνατείνω, προτείνω, διατείνω, ἐκπετάννυμι, ἀναπλώω.
 Ἐκτειρίζω, v. [muris cingo, murum communio,] to secure by a wall, to fortify a wall. Οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετεῖχισται τὰχϋ; Aves 1165. SYN. Τειρίζω.
 Ἐκτέκνυμαι, v. [liberos suscipio,] to bring forth children. Προδίδωσι παῖδας ἐκτέκνουμένος λάθρα. Ion 438. SYN. See Τεκνῶω.
 Ἐκτέλευτᾶω, et ἐκτέλῶ, v. [perficio,] to bring to an end, to accomplish. Οὐ φαίνεται. Ἐκ δὲ τέλευ-τάσει. Pyth. 12. 51. See also Pyth. 4. 184. SYN. Ἐκπεραίνω, ἐπιτέλῶ, τέλειω, τέλῶ, πληρῶω, ἄνωω.
 Ἐκτέλης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [perfectus,] brought to an end, ripe, complete, entire. Ἡδὴ πέφυκ' ἐκτέλῃ νέανιαν. Ion 780. SYN. Παντέλης, τέλειος, ἐντέλης.
 Ἐκτέμνω, 2 aor. ἐτέμνω, v. [exscindo,] to cut out or off. Μὴ' οὖν γὰρ τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμης τρήχως. Iph. A. 1437. SYN. Ἐκτάμνω, τέμνω, ἀποτέμνω, ἀποκόπτω, ἀποσχιζώ, ἀποκείρω.
 Ἐκτέος, ὄν, adj. verb. ab ἔχω, [habendus,] must have. Ὡς θάνατος, σφῶν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἐκτέος. Acharn. 259.
 Ἐκτεὺς, εὖς, ὁ, subst. [sextarius,] a measure containing about three half-pints. Οἶσθ' οὖν ἀπολωλέκυϊά πυρῶν ἐκτέα. Eccles. 547.
 Ἐκτῆκω, f. ἔω, v. [eliquo, emacero,] to cause to melt away, to waste away. Μὴ νῦν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτῆξης χροᾶ. Helen. 1418. SYN. Τήκω, ἰσχυαίνω, ἀποτρύνω.
 Ἐκτίθημι, v. [expono,] to lay out, to expose. Ποιαντὸς υἱὸν ἐξεθηκ' ἐγὼ πύτῃ. Philoct. 5. SYN. Ἀποτίθημι, ἐκβάλλω.
 Ἐκτίλλω, v. [evello,] to pluck up or out. Πώγωνά τ' ἐκτέτιλμῆνος. Anacr. 91. 17. SYN. Ἀποτίλλω, παρὰτίλλω, ἐκπύκνιζω, ἀποσπάω.
 Ἐκτιμάω, v. [valde honoro,] to honor greatly. Ἐκτετίμηνται πλεόν. Soph. Electr. 64.
 Ἐκτιμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [expers honoris,] unhonored, degraded. Ἐκτίμους ἰσχοῦσα πέτρῳās. Soph. Electr. 244. SYN. Ἄτιμος.
 Ἐκτίνάσσω, v. [excutio,] to shake off, to strike out. Ἐκ δὲ τῖναχθὲν ὀδόντες ἀνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω. π. 348. SYN. Ἀποτίνάσσω, ἐκσειώ, ἀνατίνάσσω, ἐκκινῶ, ἀποκινῶ.
 Ἐκτίνω, et ἐκτίω, f. τίσω, v. [exsolvo, rependo,] to pay, to requite. Μετοικὸς, Ἀργεὶ δ' ἐκτίνων κἀλὰς τροφάς. Sept. Theb. 544. SYN. Ἐκλύω, ἀποδίδωμι, τίνω.
 Ἐκτόθεν, ἐκτόθι, ἐκτός, ἐκτοσθῆ, ἐκτοσθὲν, ἐκτόσθ, adv. [extra, seorsum,] without, on the outside, apart from. Ἐκτόθεν βάλων. Sept. Theb. 626. See also X. 439. Hipp. 1068. χ. 385. H. 341. and ξ. 274. SYN. Ἀπὸθεν, ἔξω, ἐξοθεν, παρὲκ, παρὲξ.
 Ἐκτολύπῶω, v. [deglozero, perficio,] to wind into balls, to complete. Οὐδὲν ἐπελπόμενα πῶτ' ἐκαίρῳ ἐκτολύπῶουσιν. Agam. 1000.² SYN. Ἐκτέλῶ, διατέλῶ, ἐξεργάζομαι, ἐκπράττω, ἐκπληρῶω.
 Ἐκτοξεύω, v. [ejaculo,] to shoot out arrows, to exhaust. Καὶ σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρένός. Androm. 365. SYN. Ἐκπίπτω, ἐκκένῶω, ἀπαντῶω, ἀπεργάζομαι.
 Ἐκτοπίος, α, ὄν, et ἐκτόπος, ον, ὁ et ἡ, adj. [remotus, peregrinus,] out of the way, foreign. Ἡνῶσ' ἐκτόπιαν φλόγα πῆματός, ἔλθετε καὶ νῦν. Cē. R. 174. See also Bacch. 69. SYN. Ἀλλοκότος, ξένος.
 Ἐκτορέω, v. [exterebro, perforo,] to bore through, to destroy by perforation. Αἰὼν' ἐξετορησέν ὄρεσκόφιδ' χελώνης. Hom. Merc. 42.
 Ἐκτός, vid. Ἐκτόθεν.
 Ἐκτός, η, ὄν, adj. [sextus,] the sixth. Ἐκτον δὲ δὴ τὸδ' ἡμᾶρ, ἐξῶτον σφαγαῖς. Orest. 39.
 Ἐκτραπέλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [aversandus, invenustus,] untoward, uncouth.

¹ "τίω apud Homerum priorem ancipitem habet; apud Aeschylum brevem: futurum autem τίω primam ubique producit." Doctiss. Blomf. Sept. Theb. 77.

² See Dr. Blomfield's excellent Glossary. Agam. 1000.

- Γίγνονται δ' ἐκτράπηλοις ἰϋμός. Theog. 289. SYN. Κάκός, πόνηρος, ἀποτρόπος, σκληρός, ἄμουσός, θηριώδης, αἰσχροός.
- Ἐκτράχηλίζω, f. ἴσω, v. [præcipitem dejicio, cervicem frango,] to throw headlong, to break the neck. Τοῦ σκέλους ἡμᾶς λάβων τίς ἐκτράχηλίσῃ φέρων. Lysistr. 705. SYN. Ἄποτράχηλίζω.
- Ἐκτρέπω, v. [averto,] to turn aside, to divert. Θύρσοισι Βακχῶν ἐκτρέπειν χαλκῆλατους. Bacch. 788. SYN. Ἄποτρέπω, παρᾶκλίνω, μετᾰβάλλω.
- Ἐκτρέφω, f. θρέψω, v. [enutrio,] to bring or rear up to maturity, to educate. Νεάνιαν ὡς ἦσθετ' ἐκτέθραμμένον. Ion 822. SYN. Ἀντρέφω, τρέφω, παιδεύω, ἐκπαιδεύω.
- Ἐκτρέχω, f. θρέξμαι et δρᾶμοῦμαι, 2 aor. ἔδραμον, v. [excurro,] to run out, to sally forth. Οὐκουν ἐτέρωσέ χρησµὸλλόγησις ἐκτρέχων. Aves 991.
- Ἐκτρίβω, f. ψω, v. [extero,] to wear away or out, to rub upon. Ἄλλ' ἐν πέτροισι πέτρῳν ἐκτρίβων, μόλις. Phil. 296. SYN. Ἄποτρίβω, ἐπίτριβω, φθείρω.
- Ἐκτροπή, ἥς, ἡ, subst. [flexus tramitis, trivium,] a turning from the road, a winding. Πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδούς. Ran. 113. SYN. Παρῶδος, ἀτραπίτις.
- Ἐκτροφή, ἥς, ἡ, subst. [educatio,] education, maintenance. Καὶ γὰρ ἐκτροφαὶ καλάί. Eur. fr. Dan. 6.
- Ἐκτρυνᾶω, v. [terebrando erumpo,] to bore through, to escape by boring. Ἄλλ' ἐκτέτρύπηκεν λάθουσά µ' ἐνδοθεν. Eccles. 337. SYN. Ἐκτρέω, διάτρυνᾶω, διόρύττω.
- Ἐκτρώγω, f. τρώξμαι, v. [erodo, derodo,] to gnaw or eat out. Φύλαττε θ', ὅπως µὴ τὴν βάλανδον ἐκτρώξεται. Vesp. 156. SYN. Ἐξέδω, κάτεδω, κατᾰτρώγω.
- Ἐκτῦφλώ, v. [excaeco,] to make entirely blind. Κεῖνφ σόφιστῇ Ὀρχεῖ, κάκτῦφλώσᾰµεν. Rhes. 921. SYN. See Τῦφλώ.
- Ἐκτωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Hector,] the son of Priam and Hecuba. "Ἐκτόρ, ἅταρ σὺ μοὶ ἐσσί πάτηρ, καὶ πότνιᾶ μήτηρ. Z. 429. EPITH. Βόην ἀγαθός, ἀλαστός, εἰδός ἀριστός, νίος Πριάμοιο, πέλωριός, ἀτάλαντός Ἄρηϊ, διός, θράσος, θᾶσος ἡνιόχος, ἱκέλης φλόγι, κέφαλῃς ὀλέτηρ, κρατέρὸς μήστωρ φύβοιο, μεμᾶως, ποιμὴν λαῶν, Πριάµιδης, χαλκῶκρυστης, κᾰκᾰ μητιῶν, πρώτιστος, ἀνδρόφονός, εἰδός ἀγητός, ἡνιόχευς, Διὶ φίλος, θνητός, κορυθαίολός, καρτέρος, μέγας, λυσώδης, μέγαθυμὸς, ὀβριμὸς, φαίδιμος, µᾰθου ἀκρόητός. PHR. Τροίας ἀμᾰχὼν ἀστράβῃ κίονᾰ, Pind.
- Ἐκτόρεος, α, ὄν, et Ἐκτόρειος, α, ὄν, adj. [Hectoreus,] of Hector. Ἐκτόρεοις ἄρᾰ μάλλων ἐπὶ φρένᾰ θηχ' ἱεροῖσιν. K. 46.
- Ἐκτόριδης, ον, ὁ, subst. [Hectoris filius, sc. Astyanax,] the son of Hector. Ἐκτόριδην ἀγάπητῶν ἀλίγκιον ἀστέρϊ καλῶ. Z. 40.
- Ἐκτόρος, οὔ, ὁ, et (2) ἐκὴρ, ἥς, ἡ, subst. [(1) socer, (2) socrus,] (1) a father-in-law, (2) a mother-in-law. Ἡ ἐκὴρ, ἐκτόρος δέ, πᾰτήρ ὡς, ἡπίος αἰεί. Ω. 770. SYN. Γαμβρός, κηδεστής, πενθερός, ἀνδρός πᾰτήρ.
- Ἐκφαιδρύνω, f. ὕνω, v. [nitidum reddo,] to cause to appear bright, cheerful, gay. Γλώσση δρᾰκοντός ἐξέφαιδρυνον χρὸς. Bacch. 766. SYN. Φαιδρύνω, ἐκκάθαιρω.
- Ἐκφαίνω, v. [in lucem edo,] to show, to display, to exhibit. Μαρτεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί. OE. R. 243. SYN. Ἀποφαίνω, δηλῶ, φαίνω.
- Ἐκφάνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [conspiciuus, manifestus,] apparent, conspicuous, manifest. Πάντες ἦσαν ἐκφάνεις ἰδεῖν. Pers. 404.
- Ἐκφᾰτως, adv. [supra modum, ut dici nequeat,] inexpressibly. Μελὸς ἐκφᾰτως τῶντος. Agam. 686.
- Ἐκφέρω, v. [effero,] to bring out, to carry forth. Νηῶν δ' ἐκφέρ' ἄεθλᾰ, λῆβητάς τε τριπῦδάς τε. Ψ. 259. SYN. Ἐκφόρῶ, ἐκκοµίζω, ἐξᾰγω, προφέρω, προτείνω, ἐκφαίνω, ἐκφρῶ.
- Ἐκφεύγω, ἔδομαι et Dor. ξοῦμαι, v. [effugio,] to escape. Χειμῶνός ἐκφύγόντες ἄγριοι µένος. Heracl. 429. SYN. Ἐκφυγᾰνῶ, ὑπεκφεύγω, ὑποφεύγω.
- Ἐκφηµί, v. [eloquor,] to speak out, to declare distinctly. Μηδὲ τῷ ἐκφᾰσθαί

μήτ' ἀνδρῶν, μήτ' γυναικῶν. v. 308. SYN. Ἐξεῖπὼν, ἐκφαίνω, ἐξανδάω, ἐκφέρω, ἐκφράζω.

Ἐκφθείρω, et ἐκφθίω, v. [perdo, corrumpto,] to cause to waste, to corrupt, to destroy utterly. Ἄπαις, ἀνδρὺς, ἀπὸλῖς, ἐξεφθαρμένη. Hec. 663. See also i. 163. SYN. See Ἄποφθίω.

Ἐκφλέγω, ξω, v. [exuro,] to blaze out. Αὐτὸς ἐξεφλεξε τὴν πύλιν. Pax 608. SYN. See Ἐκκαίω.

Ἐκφλύζω, v. [ebullio, effundo,] to throw out, to pour out. Οὐδ' ἔχει ἐκφλύζει τόσσον γῶν, ὅσσον ὀρεχθεῖ. Apoll. 1. 275.

Ἐκφύβω, v. [exterreo,] to terrify, to alarm. Εἰ μ' ἐκφύβοιεν μανιᾶσιν λυσσημαῖσι. Orest. 264. SYN. See Ἐκπλήσσω.

Ἐκφουίνισσω, f. ξω, v. [rubefacio, cruento,] to stain with blood. Ἑλληνικάισιν ἐξεφουίνιχθη ῥῶαῖς. Iph. T. 260.

Ἐκφοιτᾶω, v. [exeo,] to go out of, to come out. Βαίνων ἄρματ' ἐκφοιτᾷ πατρῖ. Eur. Electr. 320.

Ἐκφῶρα, ἄς, ἡ, subst. [elatio; funus; divulgatio,] a carrying out; a funeral; dissemination. Ἄλλ' ἐκφῶραν γὰρ τοῦδε θήσεται νεκροῦ. Alcest. 434. SYN. Τάφή.

Ἐκφῶρεω, et ἐκφῶω, v. [exporto, emitto foras,] to carry out, to convey away. Νηῶν ἐκφῶρεντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλῶσσαι. T. 360. SYN. See Ἐκφέρω.

Ἐκφῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod exportari vel divulgari potest,] which may be brought forth or divulged. Εἰ δ' ἐκφῶρός σοι συμφῶρα πρὸς ἄρσενᾶς. Hipp. 295.

Ἐκφορτίζομαι, v. [trador, tanquam merces navi transportanda,] to be exported (as on board ship), to be betrayed. Ἐξημπολῆμαι κάκπεφόρτισμαι πᾶλαι. Antig. 1036. EXP. Προδεδῶμαι, φόρτος γέγενημαι, ἐποίησαντό με φόρτον.

Ἐκφράζω, f. ἄσω, v. [eloquor, expono, edissero,] to speak out, to explain. Εἰ μηκέθ' Ἀἰδον Βάκχος, ἐκφράσαιμην ἄν. Herc. F. 1110. SYN. Ἐξανδάω, ἐκφημί, ἐξεῖπὼν, ἐκφαίνω.

Ἐκφροντίζω, f. ἴσω, v. [excogito, meditor,] to devise, to consider, to deliberate on. Σάφως δ' ἀθρήσας καὶ κλύων, ἐκφρόντισον. Iph. T. 1324. SYN. Ἐπίνδωω, ἐπισκέπτομαι, βουλευῶμαι, φροντίζω.

Ἐκφυγᾶνω, Att.¹ v. [effugio,] to escape. Δεσμὸνς ἀεικεῖς καὶ δῦας ἐκφυγᾶνω. P. V. 534. SYN. See Ἐκφεύγω.

Ἐκφύλλασσω, v. [custodio,] to guard, to save. Ἔπον νῦν ἵχνος δ' ἐκφύλασσε, ὅπου τίθης. Ion 741. SYN. Διάφύλλασσω, διατηρῶ, φύλάσσω.

Ἐκφυσᾶω, et ποῖτ. ἐκφυσᾶω, v. [efflo, effundo,] to breathe out, to pour out. Ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πῶλεμόν, ὥστε τῷ κάπνῳ. Pax 610. See also Agam. 1360. SYN. Ἐκπνέω, φυσᾶω, τᾶράσσω, ἐκκινέω.

Ἐκφύω, f. ὕσω, v. [(1) gigno, (2) enascor,] (1) to produce, (2) to spring from. Ποίοισι; μεῖνον· τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν; Œ. R. 437. SYN. Φύω, τίκτω, ἐκγίνεμαι, ἐκβλάστανω, ἐκγεννάομαι.

Ἐκχαυνῶω, v. [tumidum reddo,] to inflate. Οὐδ' ἐστίν, αὐτὴν ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις. Eur. Suppl. 422. SYN. Χαυνῶω.

Ἐκχέω, f. χεύσω, v. [effundo,] to pour out or from. Ἀδον τε μόλπας ἐκχέω δ᾿ ἀκρυρόδους. Eur. Suppl. 783. See also τ. 504. SYN. Ἐκπρῶχέω, προχέω, σπένδω.

Ἐκχῶρεῦμαι, v. [e choro ejicio,] to expel from the chorus, to exclude. Ἄν τε πῶτ' Ἀρτέμις ἐξεχῶρευσάτῃ. Helen. 380.

Ἐκχρημί, v. [oraculum edo,] to give out an oracle, to predict. Ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκεῖν ὅτ' ἐξέχρη κακά. Œ. C. 87. SYN. Χρᾶω, ἐκφωνέω, μαντεύομαι, χρησμοδέω.

Ἐκχωρέω, v. [cedo, discedo,] to withdraw, to depart, to give way. Ἐκπῶνονς ἐκόντες, εἰτᾶ δ' ἐξέχωρησαν κακῶς. Iph. A. 367. SYN. Ἀποχωρέω, ἀπέρχομαι, ἐξέρχομαι, οἰχῶμαι.

¹ On Attic verbs ending in ἄνω, see a valuable note by Dr. Monk, Hipp. 1442.

ἔκων, οὐσα, ὄν, adj. [voluntarius,] willing, voluntary. Ἐκουσὶν ἄρξας Ἑλλάδον νειανίας. Helen. 395. SYN. Θέλων, ἐκουσίως, αὐθαίρετος.

ἔλαα, Attice (Vid. doctiss. Maltb.) ἐλαία, as, et ἐλαῖς, ἴδος, ἡ, subst. [oliva, olea,] the olive-tree, the olive-fruit. Δένδρῳ ἐλάας, ὃ νέως ἔσται. Av. 617. See also Troad. 803. and Acharn. 997. SYN. Τηλεθωσά, τανυφυλλὸς, ἱέρα, γλαυκή, ἀκηράτος, ἄβρα, θάλερα, κάλη, καρποφόρος, παρθενική. PHR. Γλαυκὰς παιδοτρύφου φύλλον ἐλαίας, φύτευμ' ἀχειρωτὸν, αὐτοποιόν. Soph. Παλλάδος ἄγνον ἀγαλμᾶ, γλαυκή χλόη. Eur. γλαυκὸχρως κόσμος ἐλαίας, φύλλον ἐλαιῶν χρυσεῖοι. Pind. Σκῆαρον φύτευμᾶ, ξύνον ἀνθρώποις, στέφανός ἄρετας. Æsch.

Ἐλαῖνός, α, ον, et ἐλαῖνός, ἡ, ὄν, adj. [oleaginus,] made of the olive-tree, of olive. Ὡς τοῦ σίε' ὀφθαλμός ἐλαῖν' ἐπὶ μοχλῷ. i. 394. See also i. 378.

Ἐλαιόλογος, ου, ὁ, subst. [olivarium collector,] an olive-gatherer. Νῦν δ', ὥσπερ ἐλαιόλογοι, χωρεῖ' ἅμᾳ τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντί. Vesp. 710.

Ἐλαῖον, ου, τὸ, subst. [oleum,] olive-oil, oil. Λύματ' πάντα καθρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ. E. 171. SYN. Ἀλείφαρ. EPIITH. Ἀμβρότιον, αἰγλήεν, ῥόδοεν, ἡδὺ, εὐωδές, κηῶδες, λίπαρον, ἀμβρόσιον, ἐδανόν.

Ἐλαιόφορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [olivarium ferax,] productive of olives. Ὡ τὸν ἐλαιόφορον ὄχθον ἔχων. Herc. F. 1178.

Ἐλαιόφυς, ἔος, et ἐλαιόφυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [olivis consitus,] planted with olives. Τὸν ἐλαιόφυ ἄγον θάσσει. Ion 1481. See also Pers. 885.

Ἐλαῖς, vid. Ἐλάα.

Ἐλανδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [viros capiens vel perdens,] man-destroying. See Ἐλέναυς.

Ἐλασίβροντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tonitru agitans,] thunder-driving. Ὡ δ' ἄρ' ἐνδὸν ἐλασίβροντ' ἀναρρήγνυς ἔπη. Equit. 623.

Ἐλασιππός, ου, ὁ et ἡ, adj. [equos agens,] horse-driving. Ἐν ἄρει τὸ δ' ἐλασιππὸν ἔθνός. Pyth. 5. 113. SYN. Ἱπποδτης, φίλιππος, ἱππιόχαρμης, πηξίππος.

Ἐλάσσων, vid. Μικρός.

Ἐλαστρεῶ, Ion. pro ἐλαύνω, v. [agito, impello,] to drive hard, to persecute, to harass. Δρόμοις ἀνδρότοισιν ἡλάστρου μ' αἶε. Iph. T. 972. SYN. Ἐλαύνω, κινεῶ, βιάζομαι, δεινόπαθεῶ.

Ἐλάτη, ης, ἡ, subst. [pinus, abies,] a pine-tree, a fir-tree, a ship. Ἐλάτᾳ πλεῦσασά. Phœn. 215. EPIITH. Ὑψαύχην, δίκωπος, πομπαία, ὑψικόμος, ὑψηλή, χιλιόναυς, χλωρά, περίμηκετός, οὐρανόμηκης.

Ἐλάτηρ, ἥρος, ὁ, subst. [(1) placenta genus, (2) agitator, auriga,] (1) a sort of thin cake, (2) a driver, a charioteer. (1) Ἐλάτηρ, ὑπ' αὐτὰς ναῦς ἐλαύνωμεν κάλως. Equit. 1182. SYN. (1) Πέμμά, μάξᾳ, πλάκους, (2) Ἡνιόχος, ἡνιόχευς, ἱππηλάτης, ἄρματηλάτης.

Ἐλατήριος, α, ὄν, adj. [purgatorius,] purgative. Ἄπαν ἐλατήριον, τύχη δ'. Choeph. 955.

Ἐλατίνος, et ἐλατίνος, η, ὄν, adj. [abiegnus,] of fir or pine. Πενθέα δ' ἰδρύσας ἐλατίνων ὄζων ἐπ'. Bacch. 1059.

Ἐλαύνω, f. ἐλάσω, v. [agito,] to drive, to urge on. Κάκοις πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι. Androm. 31. SYN. Ἐλάω, ἐλαστρεῶ, ἐξελάνω, ἄγω, διφρηλάτew, ἐπισπέρχω.

Ἐλάφηβόλῃα, as, ἡ, subst. [cervorum venatio,] stag-hunting, chase. Μηδ' ἐλάφηβόλῃην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν. Call. 3. 262.

Ἐλάφηβόλος, et ἐλαφοκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui cervos figit vel occidit,] stag-shooting, or stag-killing. Ὡ ρά θ' ὑπὸ σκύμους ἐλάφηβόλος ἀρπᾶσῃ ἀνὴρ. Σ. 319. See also Iph. T. 1114.

Ἐλάφος, ου, ὁ et ἡ, subst. [cervus,] a stag, a hart. Ἐλδον γὰρ βαλὼν ἐλάφον λύκοι αἰμὸνι χαλᾷ. Hec. 88. SYN. Νέβρος. EPIITH. Τάχειᾳ, ὠκειᾳ, κέρᾳς, μεγάς, ὑψίκερως, θύῃ, φυζᾶκινῇ, κραιπνῇ, ἄγροτέρα, δαιδάλεα, Μαινᾶλῃα.

Ἐλαφρίζω, v. [levo; levis sive celer sum,] to render light, to buoy up; to be light. Μοῦνον ἐλαφρίζουσι. Call. 4. 114. SYN. Κουφίζω, ἐπαίρω.

Ἐλάφρος, ἄ, ὄν, adj. [levis, celer,] light as a stag, nimble, fleet. Γυῖα δ' ἐθηκέν

- ἐλαφρῶ, πῶδας, καὶ χεῖρας ὑπερθέν. E. 122. SYN. Κοῦφός, ὥκός, τᾶχός.
 Ἐλαφρῶς, adv. [leviter, celeriter,] lightly, rapidly. Αὐὰ πάλαι, περικηλᾶ, τὰ οἱ
 πλώοιεν ἐλαφρῶς. e. 240. SYN. Κοῦφως.
 Ἐλαχυπτέρυξ, ὕγος, ὁ et ἡ, adj. [breves alas seu pinnas habens,] having short
 wings. Ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτέρυγων Pyth. 4. 29.
 Ἐλαχιστός, vid. Μικρός.
 Ἐλαῶ, vid. Ἐλαύνω.
 Ἐλδῶμαι, et poet. ἐέλδῶμαι, v. [cupio, desidero,] to wish for, to desire. Ἐλδῶ-
 μέναι, πείδιοι, διὰ ῥωπήϊα πυκνά. Ψ. 122. See also H. 4. SYN. Ἐπιθυμῶ,
 ἰμείρω, γλήχῶμαι, ἐραμαι, ληλαῖομαι.
 Ἐλθαίρω, et ἐλῆξω, v. [misereor,] to pity. "Ὅς σεῦ, ἀνενθὲν ἔων, μέγα κήδεταί,
 ἡδ' ἐλθαίρει. B. 27. SYN. Οἰκτείρω, οἰκτίζω, οἰκτὸν ἔχω.
 Ἐλῆγός, ου, ὁ, subst. [lamentatio s. cantus lugubris, elegia,] a funeral lamen-
 tation, a dirge, an elegy. Ἀλῆροις ἐλέγοις. Iph. T. 146. SYN. Θρήνός, φδή.
 Ἐλεγχείη, ης, ἡ, et ἐλεγχός, ἔος, τὸ, subst. [increpatio, probum, dedecus,]
 abuse, reproach, disgrace. Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀνᾶθήσει. χ. 100.
 See also Φ. 333. SYN. Ὀνειδός, ἐνιπή, ὁμοκλή, αἰσχύνη. EPITH. Ἀλέγεινῃ,
 πίκρᾶ, στῦγερᾶ, ἀλύκτος.
 Ἐλεγχής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [vituperabilis,] deserving reproach, base, cowardly.
 Ἀργεῖοι, ἰσχυροὶ ἐλεγχεῖς, οὐ νῦ σέβεσθῃ; Δ. 242. SYN. Κάκος, φαῦλός, ἐπὶ-
 νείδιστός.
 Ἐλεγχός, ἔος, τὸ, vid. Ἐλεγχείη.
 Ἐλεγχός, ου, ὁ, subst. [(1) argumentum, indicium, (2) criminatio,] proof, test,
 accusation. Λόγων ἐλέγχους, ὥστε σὴν πείσαι φρένα. Hipp. 1333. SYN. Διᾶ-
 πειρά, δίκη. Ο. 1333. Ἐλεγχόμενος, ὁ ἐλεγχόμενος.
 Ἐλέγχω, f. ξω, v. [(1) deprehendo, (2) arguo, refuto, adspernor, dedecoro,]
 to detect, to prove, to refute, to reject, to dishonor. "Ὅδ' ἐστὶ· μή μ' ἐλεγχῇ
 πλείοσιν λόγοις. Soph. El. 1353. SYN. Ἐξέλεγχω, ἀτιμάζω, κατὰγινώσκω,
 βάσανίζω, κατὰφωρᾶω.
 Ἐλείνός, et Attice ἐλείνός, ἡ, ὅν, adj. [miserabilis,] pitiable, piteous, wretched.
 Ζεῦ πάτερ, ὡς οὐτις μὲ θεῶν ἐλείνουν ὑπέστη. Φ. 273. See P. V. 254. SYN.
 Οἰκτρός, ὀλῶφυνδός, σχετλίος, τάλαιπυρὸς.
 Ἐλῆξω, vid. Ἐλθαίρω.
 Ἐλεῖμυσσύνῃ, ης, ἡ, subst. [commiseratio,] pity. Ἀντ' ἐλεῖμυσσύνῃς. Call. Del.
 151. SYN. Ἐλῆός, ἐλεῖνός, οἰκτός, οἰκτιρμός.
 Ἐλεῖμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [misericors,] compassionate, merciful. Οἴμ' ὡς ἐλεῖ-
 μων εἴμ' αἰετῶν χρυσίδων. Pax 425. SYN. Οἰκτιρμων, φίλοικτιρμων.
 Ἐλεῖνός, ὄός, ἡ, subst. [commiseratio,] compassion, mercy. Οὐκ ὁπιδᾶ φρονέον-
 τες ἐνὶ φρεσίν, οὐδ' ἐλεῖνόν. ξ. 82. SYN. Ἐλῆός, οἰκτός.
 Ἐλείνός, ἡ, ὅν, vid. Ἐλείνός.
 Ἐλείνως, adv. [miserabiliter,] piteously, wretchedly. Κλάειν ἐλείνως (ἐλείνως,
 Brunck.) σὲ δ' ἐπικλάειν ὑστέρων. Thesm. 1063. SYN. Οἰκτρῶς, ἄθλιως, δυστυ-
 χῶς, κᾶκῶς.
 Ἐλείός, ου, ὁ et ἡ, adj. [paluster,] marshy. "Ὅσά θ' ἐλείας παρ' αἰλῶνας. Aves
 243. SYN. Λιμναῖός.
 Ἐλειοβάτης, et ἐλειονόμος, ου, ὁ, subst. [qui per paludes graditur,] an inhabitant
 of the marshes. Καὶ ἐλειοβάται, νᾶων ἑρέται. Pers. 39. See also Apoll. 3.
 1218. SYN. Ἐλεῖθρεπτός.
 Ἐλελεῦ,² interj. [eheu,] an exclamation of joy, or sorrow. Ἐλελεῦ, ἐλελεῦ.
 P. V. 902. SYN. Φεῦ.
 Ἐλελίζω, ξω, v. [exclamo Ἐλελεῦ, ploro, lamentor,] to utter the cry ἐλελεῦ, to
 lament, to bewail. Τάλαν', ὡς ἐλελίζω· τίς τ' ἄρ' ὄρνις. Phoen. 1529. SYN.
 Αἰιάζω, ὀτῶνάζω, οἰμῶζω, θρηνῶ.
 Ἐλελίζω, f. ξω, v. [circumvolvo, commoveo celeriter, quatio,] to turn round,
 to move quickly, to brandish, to shake. Μέγαν δ' ἐλελίξεν Ὀλυμπόν. A. 530.
 SYN. Κινῶ, σείω, τινάσσω, ἐκτίνάσσω, συστρέφω, περὶδινῶ.
¹ Vid. Pors. Praef. in Hec. p. vii. ² Ἐλελεῦ occurs in Aves 363.

Ἐλελίχθων, ὄνδς, ὁ et ἡ, adj. [qui terram rapido motu quatit,] earth-shaking.

Ἐγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονός. Pyth. 2. 8. SYN. See Ἐνδοσίχθων.

Ἐλέναυς, adj. [naves capiens s. perdens,] ship-destroying. Ἐλέναυς, ἐλανδρός, ἐλέπτολῖς. Agam. 671.

Ἐλένη, ης, ἡ, P. N. [Helena,] the daughter of Leda and wife of Menelaus.

Ἐλένην νῖν αἰτεῖν χρῆ τὰφω προσφάγματά. Hec. 265. EPITH. Ἀργεία, δῖα γυναικῶν, Δῖος ἐκγεγαυῖα et κόρη, καλλιπάρης, τάνυπέπλος, εὐπᾶτερειά, λευκώ-γενός, ἡνκόμος, καλλικόμος, πόλυήρατός, ριγεδάνη, (Hom.) πόλυκτῶνός, Δάκαινᾶ, Τυνδάρις, θεοστύγης, Ζηνός παῖς, εὐναία, μέλεα, δολομητῖς, εὐειδῆς, ῥόδωχρος, κακόμηχάνος, ὀκρίδεσά. PHR. Ἡ Τυνδάρις γὰρ εἶδος εὐπρέπεσται, Δῖα τὸ τὰς ὀρνιθογόνου ὄμμα, Κυκνοπτερον καλλοσύνας Λήδας σκύμνου δυσέλενας, Ἐλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλλίσταν ὃ χρυσόφαῖς ἄλλος ἀνγάξει.

Ἐλένός, ου, ὁ, P. N. [Helenus,] a son of Priam, a celebrated prophet. Ἐλένω ξυναλλαχθεῖσιν εὐναίσι γάμοις. Androm. 1234. EPITH. Πριάμειδος, οἰωνοπό-λων ὅχ' ἄριστός, ἀναξ. PHR. Θεία Ἐλένον ψυχά.

Ἐλεόθρεπτός, ου, ὁ, adj. [nutritus in paludibus,] growing in a marsh. Ἐλεό-θρεπτόν τε σελινῶν. B. 776. SYN. Ἐλειονόμος.

Ἐλεός, οὔ, ὁ, et ἔλεον, ου, τὸ, subst. [mensa coquinaria,] a kitchen-table or dresser. Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπησέ, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχεν. I. 215. See Damm.

Ἐλεός, ου, ὁ, et ἔος, ους, τὸ, subst. [commiseratio,] pity, compassion. Εἰς τέκνᾶ μαστοῖς τὸν ἐλεον θηρώμεναι. Orest. 561. SYN. Ἐλεητός, οἰκτός, οἰκτιρμός.

Ἐλέπτολῖς, ἔως, adj. [urbes capiens vel perdens,] city-destroying. See Ἐλέναυς.

Ἐλεσπίς, ἰδός, ἡ, subst. [locus paluster,] a marshy place. (See Schol. Apoll. 1. 1266.) Πίσῃ τε προλίπων καὶ ἐλεσπίδας. Apoll. 1. 1266.

Ἐλέτός, ἡ, ὄν, adj. [qui prehendi potest,] liable to be taken. Οὐθ' ἐλέτη, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὁδόντων. I. 408. SYN. Ληπτός, αἰρετός.

Ἐλευθερία, ας, ἡ, subst. [libertas,] liberty. Δὴ' ἐλευθερίας μῶλῖς ἐξηλθῆς. Soph. Electr. 1509.

Ἐλευθερίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) liberalis, (2) liberator,] free, liberal, ingenuous ; a deliverer. Νῦν σοι τὸν ἐλευθερίον. Rhes. 354. SYN. (1) Γενναῖός, (2) σωτήρ.

Ἐλευθερίς, ἡ, P. N. [Eleutheris,] the name of a rock at Cithæron near the city Eleutheræ, where there was an altar dedicated to Jupiter Eleutherius. Θε-σεύς, σκιδώης ἐνθ' Ἐλευθερίς πέτρα. Eur. Suppl. 769.

Ἐλευθέρως, α, ὄν, adj. [liber,] free, independent. Δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον. Trach. 63. SYN. Αὐτόνομός, ἐλευθερίος, αὐτάρκης.

Ἐλευθερώς, adv. [libere,] freely, without restraint. Ὡ θέωμενοι, κατέρῳ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθερώς. Nub. 518. SYN. Ἀδέως, ἀφῆτως, γενναίως, εὐγένης.

Ἐλευθεροστόμῳ, v. [libere loquor,] to speak with freedom. Ἄγαν δ' ἐλευθε-ροστόμῳ. P. V. 180. SYN. Ἀθύροστομῳ, παρρησιάζομαι.

Ἐλευθερόστομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui loquitur libere,] free-spoken. Σάφῃ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου. Æsch. Suppl. 945. SYN. Ἀθύροστομός, ἀθύρογλωσ-σός, ἀδδλεσχός.

Ἐλευθερόω, v. [libero,] to make free, to liberate. Τὸ γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα. Cæ. R. 706.

Ἐλευσίς, ἰνός, ἡ, P. N. [Eleusis,] a town in Attica. Δήμητερ, ἐστίουχ' Ἐλευσίνος χθονός. Eur. Suppl. 1.

Ἐλευσινία, ας, ἡ, P. N. [terra Eleusina,] the land of Eleusis. Κοῖνόν Ἐλευσι-νίας. Antig. 1118.

Ἐλεφαίρῳ, v. [decipio, noceo,] to disappoint, to deceive, to hurt. Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίῃν ἐλεφαρμένους λάθ' Ἀπόλλων. Ψ. 388. SYN. Ἀπάτω, βλάπτω, πλάνω, ἀδικῶ.

Ἐλεφάντινός, η, ὄν, et ἐλεφαντόδετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) eburneus, (2) ebone vinctus,] of ivory, made of ivory. Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινόν ῥ' ἔχ' ἐτὶ δίφρῳ. Theocr. 24. 99. See also Iph. A. 582.

Ἐλέφας, αντός, ὁ, subst. [ebur,] ivory. Κολλᾷ χρυσόν, ἐν τῇ λευκὸν ἐλεφανθ' ἄμῃ. Nem. 7. 115. EPITH. Ἐυκτεάνος, τιμήεις, νεόπριστός, πριστός.

1 A pun on the word Ἐλένη, or Ἐλένα Dor.

- Ἐλεφίνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Elephenor.] Τὸν δὲ πᾶσόντᾳ πῶδων ἐλάβε κρείων
Ἐλεφίνωρ. Δ. 463. SYN. Χαλκωδοντιᾶδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἄβάντων, ὕξος
Ἄρηος.
- Ἐλη, vid. Εἴλη.
- Ἐλίγδην, adv. [volubiliter,] in a whirl, rapidly. Τροχῶδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἐλίγ-
δην. P. V. 907.
- Ἐλικαι, ὦν, P. N. [Helicæ,] a town in the Troad. Τὴν Ἀντηνὸριδης εἶχε κρείων
Ἐλικῶν. Γ. 123.
- Ἐλικη, ης, ἡ, subst. [Ursa Major in cælo, quam spectantes navigabant Græci
prisci; sed Phœnices postea observarunt Ursam Minorem, Κυνοσουράν dictam.
Damm. c. 651.] the constellation called the Great Bear; also the name of a
place in the Peloponnesus, where Neptune was worshipped. Ναῦται εἰς
Ἐλικην τὲ καὶ ἀστέρᾱς Ὀρίωνος. Apoll. 3. 744. See also B. 574. EPIITH.
(2) Εὐρεῖα, ἀγχιᾶλδος.
- Ἐλικόβλεφᾶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui palpebræ sunt volubiles aut nigræ,] having
black eye-brows. See in γλυκὺ μελίχθος.
- Ἐλικτός, ἡ, ὄν, adj. [tortuosus,] curled, twisted, distorted. Ἐλικτός, εὐθύς ἐπὶ
βρεφός. Phœn. 661. SYN. Στρεπτός, στρέβλος, ἐλιξ.
- Ἐλικῶν, ὦνός, ὁ, P. N. [Helicon,] a mountain of Phocis, sacred to Apollo and
the Muses. Ἄγ', οἱ μὲν Ἐλικῶν, οἷδε Παρνασοῦ πτόχας. Herc. F. 240. EPIITH.
Ζᾱθεός, εὐρύχθρος, ὑψηλός, Βοιωτός.
- Ἐλικωνιάδες, ὦν, αἱ. See Μοῦσαι. Μουσῶν θ' Ἐλικωνιάδων δώματᾱ. Herc. F.
787.
- Ἐλικωνίς, ιδός, ἡ, adj. [Heliconia,] of Helicon. Ἰππῶ ἐπὶ κράνῃ Ἐλικωνίδι καλὰ
ῥεοίσα. Call. 5. 71.
- Ἐλικώνιος, ὁ, adj. an epithet of Neptune, who was so called from the worship
paid to him at Helice. See Ἐλικη. Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἀνακτᾱ. Υ. 404.
- Ἐλικῶπις, ιδός, ἡ, et ἐλικῶψ, ωπός, ὁ et ἡ, adj. [cui oculi sunt nigri vel rotundi,
vel mobiles,] black-eyed, full-eyed. Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικῶπιτῆ
κούρην. Α. 98. See also Γ. 190. SYN. Ἐλικόβλεφᾶρος.
- Ἐλινύω, v. [quiesco, cesso,] to stop, to delay, to rest. Ὡς μὴ σ' ἐλινύοντᾱ
προσδερχῇ πάτηρ; P. V. 53. SYN. Σχολάζω, ὀκνέω, δηθύνω, βραδύνω, ἀργέω.
- Ἐλιξ, ἱκός, ἡ, adj. et (2) subst. [(1) tortuosa, circumvoluta, (2) armilla, species
hederæ,] (1) curling, forked, twisted, bent, (2) a ringlet, forked lightning,
ivy. Βοσκὰς εὐφύλλων ἐλικῶν. Helen. 1330. SYN. Δινός.
- Ἐλισοῦν, οὔντος, ὁ, P. N. [Elisson, seu Elissa,] a river in Elis, not far from
Olympia. Ἀλλ' αἱ μὲν ῥᾶ νέμονταί ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος. Theocr.
25. 9.
- Ἐλίσσω, et εἰλίσσω, f. ξω, v. [volvo, complico,] to roll, to wrap up, to turn
round, to twist. Ἐλίσσε τῇδ' ἐκεῖσε μετ' ἐμέθεν πῶδων. Troad. 334. See also
Phœn. 2. SYN. Ἀναστρέφω, κάμπτω, πλέκω, συμπλέκω.
- Ἐλίτροχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rotas circumvolvens,] revolving. Αἱ σὺριγγες
ἐκλαγῆν ἐλίτροχοι. Sept. Theb. 189.
- Ἐλίχρυσος, ου, ὁ, subst. [aurelia, flos agrestis aurei coloris,] helichryse, sup-
posed to be the same with the English orpiment. Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κέκοντο-
μένος· ἃ δὲ κατ' αὐτὸν. Theocr. 1. 30.
- Ἐλκαίνω, f. ἀνῶ, v. [exulceratus s. ulcerosus sum,] to be full of sores, to fester.
Τῷ προσθεν ἐλκαίνοντῖ, καὶ δέδηγμένῳ. Choëph. 830.
- Ἐλκῆσιπέπλος, οὔ, ὁ et ἡ, et ἐλκῆχίτων, ὦνός, ὁ, adj. [veste longa indutus,] long-
robed. Αἰδεῖμαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκῆσιπέπλους. Z. 442. See also v. 685.
- Ἐλκῆω, vid. Ἐλκω.
- Ἐλκηδόν, adv. [tractim, trahendo, luctando,] by dragging or wrestling. Πῶς
τὲ καὶ ἐλκηδόν· τοὶ δ' ὠκυπόδας λαγὺς ἥρουν. Hes. Scut. 302.
- Ἐλκηθμός, ου, ὁ, subst. [tractio, vis,] a dragging away, abduction, force. Πρίν
γ' ἐπὶ σῆς τὲ βόης σοῦ θ' ἐλκηθμοῦ πύθέσθαι. Z. 465.
- Ἐλκημά, ἄτος, τὸ, subst. [præda,] a thing dragged, a prey. Πίψω κύνων ἐλ-

- κημά. Καδμείων δ' ὅσους. Herc. F. 367. SYN. Ἐλωρ, ἐλωρίων, ἄγρα.
 Ἐλκόποις, ου, ὁ et ἡ, adj. [vulnificus,] wound-causing. Οὐδ' ἐλκόποιά γίγνεται
 τὰ σήματά. Sept. Theb. 394.
 Ἐλκός, ἔος, τὸ, subst. [ulcus, vulnus,] a sore, an ulcer, a wound. Αὐτὰρ ἔπει
 ἰδὲν ἔλκος, ὅθ' ἐμπεσέ πικρὸς οἶστος. Δ. 217. SYN. Τραῦμα, τρῶμα, ἀπέλδος.
 ΕΡΙΤΗ. Κρατέρων, λευγᾶλέων, ἀνιήρων, ἀργᾶλέων, κᾶκων, λυγρὸν, ἀγρίον, ἀμεί-
 λιχόν, οὐλομένον, ὀδόν, φοίνιον, λοίγιον, πῶτικάρδιον, ὀδύνηρον, ἐχθιστόν, μέλαν.
 Ἐλκός, v. [ulcero,] to cause an ulcer, to wound. Βούλει πέσειν πρὸς οὐδᾶς ἐλ-
 κῶσαι τὲ σὺν. Hec. 405. SYN. Τίτρωσκω, τραυματίζω, ἐλκαίνω.
 Ἐλκῶριον, ου, τὸ, subst. [ulcusculum,] a slight wound. Τὰν τοῖσιν ἀντίκνημοῖς
 ἐλκῶριά περὶ αὐλεῖν. Equit. 907.
 Ἐλκυστάζω, poet. Ἐλκῶ, f. ὕπω, Ἐλκῶ, f. ἥσω, et Ἐλκω, f. ξω, v. [traho,
 lacerō, carpo,] to drag, to draw, to tear, to revile. Χρυσείη, ἵνα μὴ μὶν
 ἀποδρῶφοι ἔλκυστάζων. Ω. 21. See also Phœn. 994. P. 395. and Helen. 1442.
 SYN. Ἀνέλκω, ἔρω, σπᾶράσσω, ἀποσπάω, βιάσμαι.
 Ἐλκώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [ulcerosus,] ulcerous. Χρὸς ἐλκώδους ἄπτεσθῆ χέροιν.
 Hipp. 1355.
 Ἑλλάς, ἄδος, ἡ, (1) subst. (2) poet. pro Ἑλληνικός, adj. [(1) Græcia, (2) Græ-
 cus,] (1) Greece, (2) Grecian.¹ Φεῦγόν ἔπειτ' ἀπᾶνευθε, δι' Ἑλλάδος εὐρύχωρόν.
 I. 474. See also Hec. 310. SYN. (1) Ἀχαις. ΕΡΙΤΗ. (1) Καλλιγύνη, ἀνί-
 κητός, ὀλβία, εὐπιπὸς, μέγαλη, κουροτρόφος, κλεινή, σφῆ.
 Ἑλλέβορος, ου, ὁ, subst. [veratrum,] a plant which cures madness, hellebore.
 Σφόνδύλος ἀχει. δ. Πιθ' ἐλλέβορον. Vesp. 1489.
 Ἑλλεδάνος, οὔ, ὁ, subst. [vinculum,] a sheaf-band. See Ἀμαλλοδέτηρ. SYN.
 Δεσμός, σχοινίον, δέσμων, αὐτοῖς.
 Ἑλλείπω, v. [(1) reliquum facio, (2) prætermitto, (3) deficio,] to want, to be
 short of, to fail. Προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. ἄτᾳ. P. V. 349. SYN.
 Ἑλλείπω, ἐπιδείπω, ἀπυλείπω, παρᾶλείπω, ἐκκάμνω, ἀπειμῶ.
 Ἑλλη, ης, ἡ, P. N. [Helle,] the sister of Phrixus and daughter of Athamas
 and Nephele. Μηχαναῖς ἔζευξεν Ἑλλης πορθμὺν, ὥστ' ἔχειν πόρον. Pers. 728.
 Ἑλλην, ηνός, ὁ, et ἑλληνίς, ἰδός, ἡ, P. N. [civis civitatis, vel incola regionis
 quæ Ἑλλάς appellata,] Grecian, a Grecian. Τὸ βάρβαρον γένου' ἄν Ἑλλην
 φίλον. Hec. 1183. See also Helen. 561.
 Ἑλληνία, usurpatur ab Euripide eodem more quo Ἑλλάς, nunc (1) adjective,
 nunc (2) substantive. Ἐπεί τὸν Ἑλλανίαν. Hipp. 1120.
 Ἑλληνικός, ἡ, ὄν, P. N. [Græcus,] Grecian. Ἑλληνικὸν νόμισμα θυσιαδὸς βόης.
 Sept. Theb. 255. SYN. Ἑλλην, Ἑλληνίς, Ἀχαιός.
 Ἑλληνικῶς, adv. [more Græco,] after the Greek fashion. Τίς ἐστὶν ἡ νέανις;
 ὥς Ἑλληνικῶς. Iph. T. 660.
 Ἑλληνίς, ἰδός, ἡ, vid. Ἑλλην.
 Ἑλληνῶδικος, ου, ὁ, subst. [inter Graios arbiter,] he who presided over the
 Olympic games, a Grecian umpire. Ἀτρεΐης Ἑλλανῶδικας γλεφάρων. Olymp.
 3. 21.
 Ἑλλήσποντος, ου, ὁ, P. N. [Hellespontus,] the Hellespont, the strait which
 separates the Thracian Chersonese from Asia, so called from Helle. Φεύ-
 γοντες νῆας τὲ καὶ Ἑλλήσποντον ἰκνύται. O. 233. ΕΡΙΤΗ. Ἀγάρρῳδς, ἰχθυόεις,
 πλάτῃς, εὐρύς, ἀπείρων, δίνη πορφύρων. PHER. Πορθμὸς Ἀθάμαντιδὸς Ἑλλης.
 Ἑλλοπτεύω, v. [piscor,] to fish. Φαίης κεν γυῖων νῖν ὅσον σθένος ἐλλοπτεύων.
 Theocr. I. 42. SYN. Ἀλιεύω, γριπεύω, ἰχθυάω.
 Ἑλλός, ου, ὁ, et Ἑλλός, ἡ, ὄν, (1) subst. (2) adj. [(1) hinnulus, (2) mutus,] (1) a
 fawn, (2) mute. Ἐν ποτῆροισι πόδεσσι κῶν ἐχ' ποικίλον ἑλλόν. τ. 228. SYN.
 (1) Νεβρός, ἐλάφος, κῆρας, (2) ἄφωνος.
 Ἑλλοφόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [cervorum interfector,] a stag-killer. Ἑλ-
 λοφόνον, Βριτόμαρτιν, εὐσκοπὸν ἥς ποτὲ Μίνως. Callim. 3. 190.

¹ It was properly the name of a city in Thessaly founded by Hellen, the son of Phthius, and then denoted the country occupied by the Myrmidons, and subsequently was the name of Greece without the Peloponnesus. In a similar manner Ἀργος denotes the whole of the Peloponnesus. See Damm.

Ἐλλοχίζω, v. [insidias pono,] to lay snares, to place an ambuscade. Ἐδοξε, θάμνων δ' ἔλλοχίζομεν φύβαις. Bacch. 711. SYN. Λοχᾶω, ἐφεδρεύω, ἐνέδρεύω.

Ἐλος, ἔος, τό, subst. [palus,] a marsh; also (2) a city in Laconia, the inhabitants of which were called Εἰλωτες and Εἰλωται. Ἀνδρόνικας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσσι πεπητῶτες. ζ. 474. See also B. 594. SYN. (1) Λίμνη, τίφος.

Ἐλπίνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Elpenor.] Οἷσέ μ' ἐναὶ νεκρὸν Ἐλπίνωρ τεθνευστῶτα. μ. 10.

Ἐλπίζω, f. ἴσω, v. [exspecto, spero, metuo, existimo,] to expect, to hope, to fear, to think. Θηράς σφέ τὸν δύστηνὸν ἐλπίζει κτάνειν. Ion 351. SYN.

Ἐλπῶμαι, προσδοκᾶω, κἀραδύκω, ἐπελπίζω, νῶμιζω. PHR. Ἐλπιδὼν εἴσω βέβηκα, ἐν ἐλπίδι εἰμι, ἐλπίδα ἔχω, θυμὸν ἀλδαίνω εὐφροσύναις, ἐλπίδα δέχομαι.

Ἐλπίς, ἰδός, et ἐλπωρή, ἥς, ἡ, subst. [exspectatio, spes,] expectation, hope. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκοουσὶ φύγάδας, ὡς λόγος. Phœn. 407. See 2. 314. EPITH. Ψυχρά, φίλη, θεία, μέγαν, τάλαινα, ἐμπέδος, κέδνη, κάλη, ἀγάθη, φρούδη, ἀλγός, πτηνὴ, σμικρά, ἄλληκτος, γλυκεῖα, θαρσάλεα, ἡδεῖα, κόυφη, κυδιάνειρα, μαψίδια, πολὺπλαγκτός, λεπτή, κενή, ἀπληστός. PHR. Ἐλπίδος φίλον θράσος, κενεῶν ἐλπίδων χαυνὸν τέλος, Βακχείας κἀλῆς ἱατρὸς.

Ἐλπω, v. [in spem adduco,] to raise the hopes, and in the mid. voice to hope. Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσχεταὶ ἀνδρὶ ἑκάστω. β. 91.

Ἐλπωρή, ἥς, ἡ, vid. Ἐλπίς.

Ἐλυμά, ἄτος, τό, subst. [dentale, buris,] the tail or handle of a plough. Ἐλτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶς ἐν ἐλύματι πήξας. 2. 179.

Ἐλῦτρον, ον, τό, subst. [involucrum, integumentum,] a wrapper, a covering. Φερέ, τοῦ δόρατος ἀφελευσσωμαι τοῦλῦτρον. Acharn. 1120. SYN. Εἰλυμά, κἀλυμμά, εἴμα, ἐπικἀλυμμά.

Ἐλωρ, ὠρος, ἐλώριον, et ἐλωρον, ον, τό, subst. [captura, praeda,] a thing taken, spoil, prey. Κἀλλίπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. P. 151. See also A. 4. and Æsch. Suppl. 807. SYN. Ἀγρα, ἄγρευμά, ἀρπάγη, ἐλκημά, θοίνη.

Ἐλω, inusit. vid. Αἰρέω.

Ἐλώρος, ον, ὁ, P. N. [Helorus,] a river of Sicily near the promontory of Pachynus. Ἀμ-φ' ἀκταῖς Ἐλώρον. Nem. 9. 95.

Ἐμαυτοῦ, ἥς, οὔ, pronom. [meipsius,] of me myself. Τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους πᾶρέξομαι. Phœn. 275.

Ἐμβάδιον, ον, τό, dimin. ab Ἐμβάς, ἄδος, ἡ, subst. [calceus, solea,] a shoe, a buskin. Τὰ δ' ἐμβάδια; b. Καὶ ταῦτα σὺν ἑχέμαζετό. Plut. 847. See also Eccles. 629. SYN. Ἀρβύλη, εὐμάρης, πῆδιον, κῶθορον.

Ἐμβάδον, adv. [pedestri itinere,] on foot, by land. Ἐμβάδον ἵεσθαι ἦν πατρίδα γαῖαν ἐκαστός. O. 505. EXP. Πεζῇ βαίνω.

Ἐμβαίνω, f. βήσομαι, v. [ingredior, conscendo,] to go upon, to embark. Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς. κ. 164. SYN. Εἰσέρχομαι, ὑπὸβαίνω, ἀνῖβαίνω, ἐπιβαίνω, ἐπέρχομαι.

Ἐμβάλλω, f. ἀλῶ, v. [immitto, injicio,] to cast or throw into, to dash into, to inspire. Εἰς ὄμμαθ' αὐτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον. Phœn. 59. SYN. Ἐπιβάλλω, ἐπεμβάλλω, εἰσβάλλω, προσβάλλω, ἐντίθημι.

Ἐμβάπτω, v. [intingo, immergo,] to dip in. Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κρηρὸν αὐτῆς τὸ πῦρ. Nub. 150. SYN. Κἀτάδύνω, κἀτάβάπτω.

Ἐμβάς, ἄδος, ἡ, vid. Ἐμβάδιον.

Ἐμβᾶσιλεύω, v. [regno, impero, guberno,] to reign amongst, to govern. Τῇσιν δ' ἀμφοτέρησιν πατὴρ ἔμος ἐμβᾶσιλευέν. ο. 412. SYN. See Βᾶσιλεύω and Ἀρχω.

Ἐμβᾶσιός, ον, ὁ et ἡ, adj. [epith. Apollinis, qui colebatur in littore a consensuris navem,] of embarkation. Τείως δ' αὖ καὶ βωμὸν ἐπάκτιον Ἐμβᾶσιόιο. Apoll. 1. 359.

Ἐμβᾶσις, ἔως, ἡ, subst. [ingressus,] a step, a walking or going. See Διχλῆς. SYN. Βᾶδισις, εἰσοδός.

Ἐμβάτεύω, v. [pedem infero, ingredior, incedo, frequento,] to set foot upon, to Pros. Lex.

- walk upon, to frequent. Πάν ἐμβάτευει, ποντίας ἀκτῆς ἐπὶ. Pers. 455. SYN. ἔπιβαίνω, ἐπεμβαίνω, εἰσέρχομαι.
- Ἐμβλέπω, v. [intueor,] to look upon, to behold. Ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θραῦδος. Soph. Electr. 995. SYN. ἔπιβλέπω, ἐσαθρῶ, ἐνδρῶ, σκοπέω, θεᾶμαι.
- Ἐμβόλη, ἦς, ἡ, subst. [impactio, sc. rostri navis,] the striking or attack of a ship in battle. Προὔτεινέ τεύχη, καφύλασσετ' ἐμβόλας. Androm. 1131. SYN. Εἰσβολή, ὁρμή.
- Ἐμβόλον, ον, τὸ, et ἔμβολος, ου, ὁ, subst. [(1) rostrum navis; (2) vectis,] the beak of a ship; a bolt or bar. Χαλκὸδῆτά τ' ἔμβολα. Phæn. 113. SYN. (2) Μόχλος. (Ἐμβολον is also the name of a district in Lycia. Olymp. 7. 33.)
- Ἐμβράχῃ, adv. [summatim,] summarily, at once, in short. Ποῦ δ' οὐχὶ διὰ βέλγῃ, ὅπου περ ἐμβράχῃ. Thesm. 390. SYN. Συντόμως, ὅλως, ἀπλῶς, καθάπαξ.
- Ἐμβρεῖν, v. [infremo,] to roar, to thunder against. Ἰστίφ' ἐμβρεῖται· τρῶμεουσὶ δὲ τε φρένα ναῦται. O. 627. SYN. Ἐμβριμάομαι.
- Ἐμβριθής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [onerosus,] ponderous, weighty, heavy. Τί δ' ἐστὶ Πέρσαις νῆσχυόν ἐμβριθὲς κᾶκον; Pers. 699. SYN. Ἐπίβριθής.
- Ἐμβριμάομαι, v. [fremo, ferocio,] to storm, to rage, to snort at furiously. Ἴππους δ' ἐν ἄμπυκτηρσιν ἐμβριμωμένας. Sept. Theb. 457. SYN. Ἐμβρεῖν, ἐπάπειλῶ.
- Ἐμβρόντητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [attonitus, amens,] thunder-struck, astonished, mad. Παύσαιντ' ἂν εἰσφέροντες, ὧ μβρόντητὲ σὺ. Eccl. 788. SYN. Ἀφρων, μαῖνόμενος.
- Ἐμβρύον, ον, τὸ, subst. [infans recens natus,] the young, a suckling. Ζὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις. Eumen. 948. SYN. Νεογόνος.
- Ἐμβύω, v. [obturo, obstruo,] to stuff, to stop up. Ἐνέβυσάμεν ῥακίοισι κάπακ-τώσμεν. Vesp. 128. SYN. Βῦω, πληρῶω, κάλυπτω.
- Ἐμᾶνής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [furibundus,] maddened, infuriated. Μῶπι χρισθεῖσ', ἐμᾶνεί σκυρτήματι. P. V. 696. SYN. Μανιώδης, ἀποθυμὸς, ὀργιλὸς.
- Ἐμᾶπῶς, adv. [prompte, dicto citius,] instantly, at the moment. Ἀγκῶνι νύξας (ὁ δ' ἄρ' ἐμᾶπῶς ὑπακούσεν.) ξ. 485. SYN. Εὐθέως, τάχως, προθύμως, σπουδαίως.
- Ἐμάσσωμαι, v. [cum vi et impetu immitto, injicio, impingo. Vid. Ernest. in l. c.] to drive, to force into or against. Σχέτλιοι, οἷς τόνη χάλεπην ἐμάσσαι ὀργήν. Call. 3. 124. SYN. Ἐβάλλω, προσμάσσω, ἐνέριδω.
- Ἐμμελειᾶ, ας, ἡ, subst. [modulatio,] harmony, symmetry. Ἐμμελειᾶν, ἐπὶ τῇ δαίαν ὁδῶν. Ran. 895. Ἐμμελής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [(1) canorus, (2) aptus, concinnus,] tuneful, fitted, correct. Αὐτ' εἰσένεγκαι πόλιν γὰρ ἐμμελέστερόν. Eccles. 802. SYN. Ἀκριβής, τέλειος, κομψὸς, εὐφύης, σννέτος, κόσμιος, σώφρων.
- Ἐμμελῶς, et ἐμμελῶς, adv. [(1) canore, (2) apte, concinne,] tunefully, gracefully, correctly. Ἐμμελῶς κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν. Apoll. 1. 539. SYN. Εὐπρεπῶς, σννέτῶς, προθύμως.
- Ἐμμεῶς, νῆα, ὅς, particip. [concitatus; valde cupiens,] instigated by keen desire; very eager. Ἐμμεᾶνῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχέ φηγίνος ἄγων. E. 838. SYN. Μεῶς, προθυμὸς, πρόφρων.
- Ἐμμένες, et ἐμμένῶς, adv. [constanter, alacriter,] steadfastly, resolutely. Ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμένες αἰέν. ι. 386. See also Hes. Theog. 712. SYN. Σύνεχως, βεβαίως, προθύμως.
- Ἐμμένω, v. [permaneo, maneo in,] to remain, to stay in, to be firm. Ὁπερ προεῖπας, ἐμμένειν, καφ' ἡμέρας. Œ. R. 351. SYN. Ἐπίμνω, διαμνω, παράμνω.
- Ἐμμηρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [menstruus,] monthly. Θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηριοῖς. Soph. Electr. 281.
- Ἐμμίγνυμι, et ἐμμιγνῶω, f. ἴξω, v. [immisceo,] to mix in, to engage. Αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βόα. Œ. C. 1057. SYN. Ἀνάμιννυμι.
- Ἐμμόσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inhærens,] adhering to. Δώμασιν ἔμμότον. Choëph. 464.

¹ See the explanation of this word in Dr. Blomfield's valuable Glossary.

- Ἐμμοχθεῖν**, v. [laborum s. ærumnarum plenus sum,] to labor in, to be full of troubles. Ὅσοι τὲ δεσμοῖς ἐμμεμόχθηται βροτῶν. Eur. Dictys, fr. 14. 5.
- Ἐμμοχθός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [laborum plenus, ærumnosus,] wretched, full of trouble. Αὐτὸν, ἐς Ἄϊδαν κατὰλύσουσ' ἔμμοχθον. Eur. Suppl. 1014. SYN.
- Ἐπιμοχθός**, πῶλονθός, μοχθηρός, ἀθλιός, ἐπιπῶνός.
- Ἐμπαῖ**, ἔμπας, et ἔμπης, adv. [tamen, nihilominus,] altogether, yet, nevertheless. Καὶ σφιν ἀνιηρόν μὲν ἔρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον. Call. Ep. 52. See also A. 562. et Aj. Fl. 122. SYN. Ὅμως, πάντως, ἀλλ' οὖν.
- Ἐμπαζῶμαι**, v. [rationem habeo, curo,] to set one's mind upon, to heed. Οὐτὲ θεοπροπίης ἐμπαζῶμαι, ἦντιν' αἰδῶ. Π. 50. SYN. Ἐπιστρέφωμαι, ἐπιμέλειόμαι, ἐντρέπομαι, μῆδῶμαι, φροντίζω.
- Ἐμπαίζω**, f. ζῶμαι et ζούμαι, v. [illudo,] to make a sport of, to sport with. Ἐμπαίζει θεός Ἀφροδίτα. Antig. 799. SYN. Προσπαίζω, ἐπιχλευάζω, ἐπισκώπτω, διασύρω, ὑβρίζω, ἐξυπατάω, φενακίζω.
- Ἐμπαῖος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) peritus, expertus, (2) incidens,] skilled, experienced, urgent. Ἐμπαῖον, οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτῶς ἄχθος ἀρούρης. v. 379. SYN.
- Ἐμπειρός**, εἰδώς, ἐπιστήμων, αἴμων, πρόσπαιός, δαήμων.
- Ἐμπαῖω**, παῖσω, v. [incudo, imprimo, (sc. percussu,)] to strike upon, to be suggested. Κεῦθ' ἐνὶ τάλαιν' ὡς εἰδὼν ἐμπαῖει τῇ μοι. Soph. Electr. 902. SYN.
- Ἐμβάλλω**, ἐπέρχωμαι.
- Ἐμπαλῖν**, adv. [(1) contra, e diverso, (2) retro,] in return, back, the contrary way. Κρύπτοντ' αἰ χεῖρ' αἰ πρῶσπον ἐμπαλῖν. Hec. 343. SYN. Ἀψ, εἰς τοῦμπαλῖν, ὀπίσω, ἐναντιῶν, κατόπισθεν.
- Ἐμπας**, vid. Ἐμπαῖ.
- Ἐμπάσσω**, ἄσω, v. [(1) inspergo, (2) intexo,] to sprinkle upon, to work, to represent in embroidery. Πόλεος δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. Γ. 126. SYN. Ποικίλλω, ἐπὶρραίνω, ἐμποιῶ, ἐπισκεδάννυμι, ἐμβάλλω.
- Ἐμπατέω**, v. [ingredior,] to walk in or upon, to enter. Οὐ μοι φόβον μέλαθρον ἐλπῖς ἐμπατεῖν. Agam. 1409. SYN. Εἰσέρχωμαι.
- Ἐμπεδῶμοχθός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [ærumnosus,] lastingly wretched. Τοῦτ' ὅν, ἐμπεδῶμοχθον. Olymp. 1. 95. SYN. See Ἐμμοχθός.
- Ἐμπεδός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [firmus, stabilis,] firm, steady, robust, vigorous. Ὡς τοι γούναθ' ἐποιτῶ, βίη δὲ τοῖ ἐμπεδός εἴη. Δ. 314. SYN. Βεβαιός, ἑδραῖός, ἀσφαλής, ἰσχυρός, ἀληθής, ἀκίνητός.
- Ἐμπεδοσθενής**, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [firmum robur habens,] lastingly firm or vigorous. Ἐμπεδοσθενεῖα βιότ' ὅν ἀρμύσαις. Nem. 7. 144. SYN. Ἀγασθενής, βεβαιός.
- Ἐμπεδῶω**, v. [stabilio, firmo,] to render firm, to confirm. Τὸν δ' ὄρκον, ὃν κατ' ὁμῶς, ἐμπεδώσωμ' ἐν. Iph. T. 791. SYN. Βεβαιῶω, στηρίζω, πιστῶω.
- Ἐμπεδως**, adv. [(1) firme, (2) certo,] firmly, decidedly. Ἐμπεδως εἰρηκέναι. Trach. 487. SYN. Ἀληθῶς, ἀκριβῶς, βεβαίως.
- Ἐμπειρία**, as, ἡ, subst. [peritia, experientia,] skill, experience. Ἐτέοκλεις, παρ' εὐτῇ, ἀλλ' ἡμπειρία. Phœn. 539. SYN. Δι' ἀπειρία.
- Ἐμπειρός**, et ἐμπερᾶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [peritus,] skilled, acquainted with, wise. Ἐμπειρός, ἀλλὰ τοῦπλέοντος ἀρπᾶσαι. Cæ. C. 752. See Call. 1. 71. SYN. See Ἐμπαῖος and Δαήμων.
- Ἐμπεῖρω**, πέρω, v. [infigo,] to pierce, to fix on a spit, to impale. Ἀδιστὼν, ἂν τὸν ὁδελὼν ἐμπεπαρμένον. Acharn. 796. SYN. Ἀναπεῖρω, διαπεῖρω, ἀναπῆγνυμι.
- Ἐμπελάδων**, adv. [prope, juxta,] near. Ἐστὶν ἐμπελάδων παρὰφαινέμεν ἀλλ' ἀλεᾶσθαι. Hes. Op. 732. SYN. See Ἐγγύς.
- Ἐμπελάζω**, f. ἄσω, v. [appropinquo,] to draw near, to approach. Πρὶν τῇσδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτὲ. Trach. 17. SYN. Πελάζω, προσεγγίζω, πλησιάζω, ἐντυγχάνω, ἐφικνέομαι.
- Ἐμπερᾶμος**, vid. Ἐμπειρός.
- Ἐμπερᾶμως**, adv. [perite,] skilfully. Ἀσπερὲς, ἐμπερᾶμως ἐτρίψατο λειπὰ λάβοισα. Call. 5. 25.
- Ἐμπερόνημα**, ἄτος, τὸ, subst. [vestis fibulis connexa,] a robe or upper garment

with clasps. Πραξινῶα, μάλα τοι τὸ κἀταπτύχες ἐμπέρονμα. Theocr. 15. 34. SYN. Διπλῶς.

Ἐμπήγνυμι, f. ἤσω, v. [infigo,] to stick into, to fix in. Λόγῃ τις ἐμπήγηται μοι δι' ὅστων ὀδυρτή. Acharn. 1226. SYN. Ἐμπείρω, ἐνερειδῶ, κἀἀπήγνυμι. Ἐμπίμπρημι,¹ f. πρήσω, et ἐμπίπρημι, v. [incendo,] to set on fire. Ἐμπίμπρᾶναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ κἀνῶ πῖέζειν. Lysistr. 311. SYN. See Ἐμπρήθω.

Ἐμπίνω, f. ἐμπιῶμαι, v. [imbibo,] to drink in, to swallow, to imbibe. Ἐμπιῖν μοι γ' ἄρεσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος κἀλῶς. Pax 1143. SYN. Κἀτᾶίνω, εἰσδέχομαι.

Ἐμπίπλημι, f. πλήσω, v. [impleo,] to fill, to glut, to satiate. Ὡ θῦγάτερ, οὔτοι σὸν βλεῖπον ἐμπίπλᾶμαι. Ion 925. SYN. See Ἐμπλήθω.

Ἐμπίπτω, f. πέσοῦμαι, v. [incido, incumbo, irruo,] to fall or drop in or upon, to fall into, to encounter. Εἰς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτάκαμεν. Iph. A. 443. SYN. Εἰσπίπτω, προσπίπτω, ἐπιπίπτω, ἐπιτυγχάνω, ἐγκύρω, εἰσβάλλω, ἐγγίζω.

Ἐμπῖς, ἰδός, ἡ, subst. [culicis genus,] a bloodsucker, a gnat. Τὰς ὀξυστόμους ἐμπιδᾶς. Aves 244. SYN. Κώνωψ.

Ἐμπλειός, vid. Ἐμπλεός.

Ἐμπλέκω, et ἐνίπλεκω, v. [implico, involvo,] to entangle, to enfold, to entwine. Αὐτὸς δ' ὁ τλήμων, ἡνιαισὶν ἐμπλάκει. Hipp. 1231. See also Call. 429. SYN. Ἐπίπλεκω, περίπλεκω, περίβάλλω, ἐνδῶ, ἐνυφαίνω, ἐνειrow, ἐμμίγνυμι.

Ἐμπλεός, ἐμπλειός, ἐνίπλειός, et ἐνίπλεός, α, ὄν, et Attice ἐμπλέως, adj. [plenus,] full, replete. Ἐμπλεὺν ἡ δι' ἐμοῦ σώζειν. b. Ψαύω μὲν ἔγωγέ. Trach. 1022. See also v. 26. τ. 580. and Apoll. 3. 119. SYN. Μεστός, γέμων, πλεός.

Ἐμπλήθω, et ἐνίπλήθω, v. [impleo, exsaturō,] to fill up, to glut, to satiate. Σαρκῶν ὀστέων² τ' ἐμπλησθῶ. Hec. 1055. SYN. Ἀναπλήθω, ἐμπίπλημι, ἀναπίπλημι, γέμω, κύρέννυμι, γέμιζω.

Ἐμπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [attonitus,] astounded, infatuated. Ἐμπληκτός ὡς ἀνθρωπός, ἄλλοτ' ἄλλοσέ. Troad. 1596. SYN. Ἐκπληκτός, παρᾶπληξ, ἀναίσθητός, κοῦφός, ἄφρων, μαινόμενός.

Ἐμπλην, prap, et adv. [prope,] near, close to. Βοιώτων δ' ἐμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο. B. 526. SYN. Ἐμπέλᾶδον, πλησίον, ἐγγύς, ἐμπης, πλὴν.

Ἐμπνέω, et poet. ἐμπνείω, f. εύσω, v. [inspiro,] to inhale, to breathe upon. Κατ' οὐρὸν ὥσπερ ἰστίοις ἐμπνεύσονται. Androm. 553. SYN. Ἐπίπνέω, εἰσπνέω, πνέω, ζᾶω, φυσᾶω.

Ἐμπνους, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) spirans, (2) vivus,] breathing, alive. Ὅς δ' ἦν ἐτ' ἐμπνους, πρὸς κἀσινγήτην ἰδών. Phœn. 1456. SYN. (2) Ἐμψυχός, ζῶός.

Ἐμπόδιζω, v. [pedes implico, impedimento sum,] to impede, to entangle, to stop. Γινῶμαι, Φίλοκτητ', ἐμπόδιζονται θαμὰ. Philoct. 437. SYN. Κωλύω, διακωλύω, κἀτᾶβάλλω.

Ἐμπόδιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est impedimento,] entangling the feet, in the way. Ἄλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι. Lysistr. 531.

Ἐμπόδων, adv. [(1) ante pedes, in promptu, (2) impedimento,] in the way of the feet, before. Κἀκὸν δὲ ποῖον ἐμπόδων τυραννίδος. Œ. R. 127. SYN. Πᾶρᾰ ποδᾶς, ἐμπόδιον.

Ἐμποίεω, v. [insero, immitto,] to make in, to insert, to produce. Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνέποιεον εἷ ἀράρνιας. H. 438. SYN. Ἐνεργάζομαι, ἐντίθημι, ἐμβάλλω, πράττω, ποίεω.

Ἐμπολαῖός, α, ὄν, adj. [(1) negotiator, (2) epith. Merc.] belonging to trade, venal. Ἄλλ' ἐμπολαῖον. b. Ἀλλὰ πλουτοῦμεν τὶ οὖν; Plut. 1155. SYN. Ἀγοραῖός, ἐμπορός.

Ἐμπολάω, et ἐμποδῶ, v. [emo, vendo, negotior,] to buy and sell, to traffic. Ἐν νῇ γλαφύρῃ βιότον πᾶν ἐμποδῶντο. o. 455. See also Pax 562. SYN. Ἀπεμπολάω, ἐξεμπολάω, ἀγοράζω, πρᾶμαι, ὠνέομαι, πωλέω, κερδαίνω, κἀτεργάζομαι.

Ἐμπολή, ἡς, et ἐμπόλημα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) merces, (2) lucrum,] an article of

¹ Dr. Blomfield, Gloss. Pers. 815. doubts, and properly, whether the first μ in πίμπρημι and πίμπλημι is not the addition of later writers.

² Ὅστέων is here scanned as a spondee.

trade, the act of trading, gain. Τὴν ἐμποδὴν οὕτως, ὅπως. Acharn. 930. See also Cycl. 137. SYN. Ἐμπορία, ὠνῶν, κέρδους.

Ἐμποληγός, ἡ, ὄν, adj. [emptus, divenditus,] bought or sold. Οὐδ' οὐμποληγὸς Σισύφου Λαερτιάδῃ; Philoct. 417. SYN. Ὠνηγός, πράθεις.

Ἐμπολῖς, ἔως, ὁ, subst. [civis, concivis,] a fellow-citizen. Φασίν τιν' ἡμῖν ἀνδρά, σοὶ μὲν ἔμπολιν. C. C. 1156. SYN. Ἐμφύλιος.

Ἐμπόρευμαι, v. [vado, proficiscor,] to go into, to travel into. Σκήπτρῳ πρόδεικνυς, γαῖαν ἐμπόρευσεται. C. R. 455. SYN. Πόρευομαι.

Ἐμπόρευτός, α, ὄν, adj. verb. a præced. [eundus,] must go. Ὡ θύμ', ἀνευ σκάνδικος ἐμπόρευτέα. Acharn. 480.

Ἐμπορία, ας, ἡ, subst. [mercatura,] merchandize, traffic, commerce. Πρὸς τ' ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βιότου κτήσιν καὶ πρὸς γάμων ἀνδρες. Aves 718. SYN. Ἐμπολή, ἐμπολημῆ.

Ἐμπορικὸς, ἡ, ὄν, adj. [mercatorius,] commercial. Οἷ' ἔχει σπεισάμενός ἐμπορικῶν χρημάτων διεμπολῶν. Acharn. 973.

Ἐμπόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [mercator, vector, viator,] a merchant, a traveller. Κάκῃν ἀρ' αὐτὴν ἐμπόρον βίου λέγεις. Hipp. 968. SYN. Ὀδοιπóρος, ὁδίτης. PHR. "Ὅς θ' ἄμ' αὖ νηὶ πύλκλῃδι θάμιζων, ἀρχὸς ναυτῶν, οἷτ' ἐρηκτῆρες ἑασίν, φόρου τε μνήμων, καὶ ἐπισκόπος ἧσιν ὁδαίων, κερδέων θ' ἀπ' αἰῶν. Θ. 161.

Ἐμπουσά, ης, ἡ, subst. [Empusa spectrum,] a hobgoblin, a spectre. Ἄλλ' ὁ νύμφος ἔλκει σ'. b. Οὐκ ἐμὲ γ', ἀλλ' Ἐμπουσά τίς. Eccles. 1056. SYN. Μορμυλοκεῖον, μορμῶν, μορμῶν, φάντασμα.

Ἐμπράκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [efficax,] efficacious. Σπεῦδε τὰν δ' ἐμπράκτων ἀντλεῖ μαχάναν. Pyth. 3. 109.

Ἐμπρέπω, v. [præstans et conspicuus sum inter,] to shine or be distinguished amongst. Ὅρων σὲ πολλοῖς ἐμπρέπουσάν ἀλγεῶσι. Soph. Electr. 1193. SYN. Ἐπίπρεπω, μετ' ἀπρέπω, ἐξέχω.

Ἐμπρήθω, et ἐνπρήθω, f. σω. v. [incendo,] to set on fire, to burn. Αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νέωρίον. Acharn. 918. See M. 198. SYN. Ἐμπύρημι, ἀνὰ πρήθω, ἀνὰ καίω, πρήθω, ἐμπύρεῦν.

Ἐμπρόθεν, Dor. pro ἐμπροσθεν, adv. [antea,] before. Ἐμπρόθεν ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοισθ' Μενάλας. Theocr. 9. 7.¹ See Vesp. 866. SYN. See Πρόσθε.

Ἐμπυκάζω, f. ἄσω, v. [intego,] to cover over, to wrap up, to veil. Γυμνὸς μὲν τὸ γὰρ σῶμά, νῦος δὲ οἱ ἐμπυκάσται. Mosch. 1. 15. SYN. Ἐγκάλυπτω, κάλυπτω, σκεπάζω, πυκάζω.

Ἐμπύς, ου, ὁ et ἡ, adj. [in quo pus est,] ulcerated, virulent. Πρὸς τοὺς μὲν οὖν σὲ τήνδ' ἐμπύον βυσίν. Philoct. 1378.

Ἐμπύρεῦν, v. [inflammo,] to kindle into a flame, to inflame, to set on fire. Τὴν τὲ φηγὸν ἐμπύρεῦν. Pax 1137. SYN. Ἐμπρήθω, ἐμπύρημι, ζωπύρεω, ἀνὰ πρήθω.

Ἐμπυρίβητης, ου, ὁ, adj. [qui supra ignem graditur,] going or placed upon the fire. Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τριπλὸν ἐμπυρίβητην. Ψ. 702.

Ἐμπύρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui igni admovetur, qui crematur, (2) ἐμπύρα, τὰ, sacrificia igne accendenda vel accensa. Vid. Soph. Electr. 407.] on fire, burning, obtained by fire. Τύμβον 'πὶ κρητὶδ' ἐμπύρους τ' ὀροοστάτας. Helen. 546. SYN. Διὰ πύρος, πύρρεος, θερμός, (2) θύματ', ἱερεῖα, θυμιάματ'.

Ἐμφάνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [manifestus, evidens,] manifest, evident, clear, in sight. Ὡ νυκτὸς ὅψις ἐμφάνης ἐνυπνίων. Pers. 524. SYN. Κατὰ φάνης, δηλός, ἐκδηλός, φάνερὸς, ἐναργής, σαφής.

Ἐμφάνως, adv. [palam,] openly, clearly. Ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφάνως ἀναξ. C. R. 96. SYN. Σάφως, φάνερως, ἐναργῶς.

Ἐμφέρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [similis,] like, resembling. Πόδων ὅμοιοι, τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς. Choëph. 200. SYN. See Ἀλικυῖος.

Ἐμφέρω, f. ἐνοίσω, v. [objicio, objurgo,] to bring against, to object, to re-

¹ The reading of this passage has exercised the ingenuity of critics: Ἐμπρόθεν is the reading quoted by Dr. Morrell; Brunck and Valckenaer read ἐμπρόσθεν. Qu. whether Ἐμπροσθ' is not the true reading?

- proach. Γάμοισιν, οὐθ' οὖς αἰὲν ἐμφέρεῖς σὺ μοι. *Æ. C.* 989. *SYN.* Ἐπιφέρω, προφέρω, ὀνειδίζω, προσὀνειδίζω.
- *Εμφυβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [formidosus,] (1) alarmed, terrified, (2) terrible, awful. Ἄθικτός, οὐδ' οἰκητός· αἱ γὰρ ἐμφύβοι. *Æ. C.* 39. *SYN.* Περὶ φύβος, φύβερός.
- *Εμφορβίζω, v. [capistrum injicio,] to place a mouth-piece, (such as is used by a piper to prevent the excoriation of the lips), to prepare for piping. Οὐπω κῶράκ' εἰδὼν ἐμπεφορβιζόμενον. *Aves* 862.
- *Εμφύρεω, v. [(1) importo, (2) infercio,] to convey into, to carry on, to fill. Κῦμασιν ἐμφύρεοντό· θεὸς δ' ἀπαλίνυτο νόστον. *μ.* 419. *SYN.* Ἐμφέρω, εἰσφέρω, ἐμπλήττω.
- *Εμφρων, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [mentis compos,] endued with or restored to reason. Ἐμφρων δακρύει· πῦρ δὲ δερνίων ἀπ' αὐτοῦ. *Orest.* 44. *SYN.* Ἐννους, φρονίμος, εὐφρων, εὐκάρδιος.
- *Εμφυής, ἔως, et ἐμφυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [innatus, natus,] implanted, natural, native. Ἐμφυῆς οὐτ' αἰθων ἀλώπηξ. *Olymp.* 11. 20. *SYN.* Ἐμφύς, σύμφυτος, ἐγγενής, γνήσιος.
- *Εμφυλῖς, et ἐμφυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tribulis, intestinus, civilis,] of the same tribe, intestine, native. Ἐμφυλίον τὲ καὶ πρὸς ἀλλήλους θραύσιν. *Eumen.* 866. See also *Ion* 1581. *SYN.* Ὀμοφυλός, δημότης, ἐμψυλῖς, ἐπιδήμιος.
- *Εμφυσᾶω, v. [inflo,] to breathe into. Αὐλητρὶς ἐνέφυσήσεν· οἱ δὲ συμπτῶται. *Vesp.* 1219. *SYN.* Ἀνάφυσᾶω.
- *Εμφυτός, vid. Ἐμφυής.
- *Εμφῶ, f. ὕσω, v. [insero, ingenero,] to implant, to ingraft, to grow into, to generate. Παντοίας ἐνέφυσεν· εὐκαὶ δὲ τοι παρὰ εἰδειν. *χ.* 348. *SYN.* Ἐντίκτω, ἐγγινώμαι.
- *Εμψυχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) animatus, (2) vehemens,] living, animated. Ἡ νῦν ἐκείνους ἀπὸ δόξης ἐμψύχους πάλιν. *Helen.* 971.
- *Ἐν, præp. cum dat. [in, inter,] in, into, amongst, through, by, with. Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνῆκεστον τρέφειν. *Æ. R.* 98. *SYN.* Εἰν, ἐνί, εἰς.
- *Ἐναγείρω, v. [congrego,] to assemble, to collect. Τῇδ' ἐναγεираμένος Πανᾶχαϊδὸς εἰ τὶ φέριστόν. *Apoll.* 3. 347.
- *Ἐνάγῃς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [sacer,] execrable, polluted, under the influence of a curse. Τὸν ἐνάγῃ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίῃ. *Æ. R.* 656. (A double dochmiac.) "In loco citato videtur denotare σεβασμιὸς, ἄγνος. *Schol. interpr. καθάρων.*" *Morrell.*
- *Ἐναγχός, adv. [nuper,] lately. Τὸ δ' ἐναγχός οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνῃμεν. *Eccles.* 823. *SYN.* Ἀρτί, ἀρτίως, νέωστί, πρώην.
- *Ἐναγώνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in certaminibus versatur,] engaged in contests, presiding over the games. Ἐναγώνιος τοίνυν ἐσθμαί· καὶ τὶ ἔτ' ἐρεῖς; *Plut.* 1161. *SYN.* Ἀγώνιος, ἀγωνοθέτης, ἀγωνάρχης.
- *Ἐναίρω, et poet. ἐνναίρω, v. [occido, spolio jacentem,] to slay, to despatch, to plunder. Οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἡναίροντ' ἄγαν. *Sept. Theb.* 811. See *Ran.* 266. *SYN.* Κατέναίρω, ἀποκτείνω, φονεύω, διαφθείρω, ἐναρίζω, ἀποσυλάω.
- *Ἐναίσμιος, et ἐναίστιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) fatalis, (2) faustus, (3) æquus,] indicating fate, ominous, auspicious, just. Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσμιμά σήματ' ἀφαίνων. *B.* 353. See also *Æ. C.* 1482. *SYN.* (1) Μαντικός, αἰσῖος, (2) ἡδὺς, καλός, (3) ἀληθής, συμφέρων, ἀγαθός, ἐμπρὲπής, δίκαιος.
- *Ἐναίσμως, adv. [(1) fataliter, (2) opportune, apte,] fatally, opportunely, in a becoming manner. Μάκρην γὰρ ἐξετείνᾳς· ἄλλ' ἐναίσμως. *Agam.* 889. *SYN.* Πρεπόντως, δικάως, εὐκαίρως, ἐναίσμιον.
- *Ἐναίστιος, vid. Ἐναίσμιος.
- *Ἐναιωρῶμαι, v. [in sublime feror,] to be carried aloft, to be tossed. Πόλυν θαλάσση χρὸν ἐναιωρούμενον. *Cycl.* 694.
- *Ἐναλίγκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [similis,] like, resembling. Ἀστὲρ ὅπωριν' ἐναλίγκτον, ὅστε μάλιστά. *E.* 5. *SYN.* See Ἀλίγκτος.

- Ἐνᾶλλῖς, α, ὄν, vid. Ἐνᾶλλος.
- Ἐναλλάξ, adv. [mutuo, vicissim,] alternately, by turns. Οὐδ' ὠψόφαγεῖν, οὐδέ κίχλιζεῖν, οὐδ' ἴσχειν τῷ πῶδ' ἐναλλάξ. Nub. 983. SYN. Ἀμοιβαδῖς, ἀμοιβαδόν, ἀμοιβηδῖς, ἀμοιβηδῆν, ἐνάμοιβαδῖς.
- Ἐναλλάσσω, f. ξω, v. [permuto, vario,] to change, to alter. Αὐτά τ' ἐναλλάξασα φῶρδν θανάτῳ. Androm. 1027. SYN. Πάραλλάττω, μεταλλάττω, διάμελ-βόμαι.
- Ἐνάλλομαι, f. ἀλοῦμαι, v. [insilio,] to leap upon, to bounce. Πόδοῖν ἐνήλω παντὶ Περσέϊ γένοι. Pers. 522. SYN. Ἐφάλλομαι, ἐπιπηδῶ, ἄλλομαι.
- Ἐναλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contrarius,] changed, contrary. Πάντᾳ δ' ἐναλλὰ γένοιτο, καὶ ἅ πῖτῦς ὄχρᾱς ἐνέικαι. Theoc. 1. 134. SYN. Ἐναντίος, ἀνταῖος, πάλιντροπός.
- Ἐνᾶλλος, ου, ὁ et ἡ, ἐνᾶλλῖς, et εἰνᾶλλῖς, α, ὄν, adj. [maritimus,] living in the sea, marine. Σώσοντέ νῆων πρώρας ἐνᾶλλους. Eur. Electr. 1344. See also Androm. 252. and Troad. 1085. SYN. Ἄλιος, παρᾶλιος, ἀγχιῶλος.
- Ἐνάμελγω, v. [immulgeo,] to milk into. Γαυλοὶ τε σκάφιδες τὲ τέτυγμένᾳ, τοῖς ἐνάμελγῃν. ι. 223. SYN. Ἄμελγω.
- Ἐνάμοιβαδῖς, adv. [alternis vicibus, vicissim,] by turns, alternately. Τῶν δ' ἐνάμοιβαδῖς αὐτοὶ ἐνέσταθῆν ἀμφοτέρωθεν. Apoll. 1. 380. SYN. See Ἐναλλάξ.
- Ἐναντά, et ἐναντίως, adv. [contra,] in opposition to, against. Ἦτοι μὲν γὰρ ἐναντᾶ Πόσειδάωνος ἀνακτός. Υ. 67. See also Eumen. 645. SYN. Ἀντᾶ, ἐναντίον, ἀπέναντι, ἀντίκρυς, ἔμπροσθεν, ἐναντιβίον.
- Ἐναντιβίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [adversus,] opposing, against. Ἡὲ διοπτρεύσων, ἡ ἐναντιβίον πόλεμιζων. K. 451. SYN. Ἀντιβίος, ἀντιπᾶλος, ἐναντίος, ὑπέναν-τίος, ἀντικείμενός.
- Ἐναντιόομαι, v. [adversor, repugno,] to be opposed to, to resist. Ἐπεὶ πρόθυ-μεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι. P. V. 811. SYN. Ἀντιφῆρῶμαι, ἀντικᾶθίσταμαι, ἀν-τετίβαίνω.
- Ἐναντίος, α, ὄν, adj. [adversus,] contrary, in front, opposed to. Ἀκταὶ δὲ προβλήτῃς ἐναντῖαι ἀλλήλησιν. κ. 89. SYN. See Ἐναντιβίος.
- Ἐναντίως, vid. Ἐναντᾶ.
- Ἐνᾶποῦπάτῳ, v. [ventrem exonero in,] to ease oneself in. Ἐνᾶποῦπάτεῖν γὰρ ἐστ' ἐπιτήδειος πᾶν. Pax 1227.
- Ἐνᾶποῦτῳ, ἴσω, v. [solvo alicubi,] to pay, to restore. Καὶ πᾶσι κοινὴν ἐνᾶποῦτῖ-σαι χρήματᾶ. Aves 38.
- Ἐνάποψύχω, f. ξω, i. q. Ἐνᾶποῦπάτῳ. Μηδ' ἐνάποψύχειν τὸ γὰρ οὐ τοι λωῖον ἐστί. Hes. Op. 757.
- Ἐνάπτω, v. [(1) alligo, (2) incendo,] to fasten upon, to kindle. Ἐνῆψᾳ, κερκίδος ἐμᾶς πλάνους. Ion 1492. SYN. Ἀνάπτω, ἐφάπτω, ἀνᾶκαίω, ἐνδύομαι.
- Ἐνᾶρᾶ, ων, τὰ, subst. [spolia, arma interfectis detracta,] spoils taken from a slaughtered foe. Μῆτις νῦν ἐνᾶρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθεν. Z. 68. SYN. Σκύλα, λάφυρά. EPITH. Βροῦθεντᾶ.
- Ἐναργής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [evidens, manifestus,] in the light, visible, manifest. Ληστής τ' ἐναργής τῆς ἐμῆς τυραννίδος; CE. R. 535. SYN. Φάνερὸς, ἐμφάνης, δῆλός, ᾠρίδης, σαφής.
- Ἐναργῶς, adv. [(1) evidenter, (2) strenue,] distinctly, vigorously. Κλύουσ' ἐναρ-γῶς, ὥσπερ εἰσὸρᾶς ἐμῇ. Soph. Electr. 878. SYN. Ἐμφανῶς, τρανῶς, φάνερως, σαφῶς.
- Ἐνᾶρίζω, v. [(1) spolia detraho, (2) interficio,] to slay in battle, to strip, to plunder. Οὐκ αὐτὸς ἠνᾶρίζῃς, ἀλλὰ νιν γυνή. Agam. 1634. SYN. Ἐξενᾶρίζω, ἐναιρῶ, ἀποσυλᾶω, σκυλεύω, φονεύω.
- Ἐνᾶριθμέω, v. [numero, æstimo,] to count, to class with, to deem. Εἰ τοῦμῶν ἔχθους ἐνᾶριθμεῖ κῆδός τ' ἐμὸν. Orest. 616.
- Ἐνᾶριθμῖος, ου, ὁ et ἡ, v. [adnumerandus, æstimatus,] to be counted, esteemed, valued. Οὐτὲ πῶτ' ἐν πόλεμῳ ἐνᾶριθμῖός οὐτ' ἐνὶ βουλῇ. B. 202.
- Ἐνᾶρίμβροτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [homicida,] man-destroying. Ῥούντῳ πῶτὲ μάχας

- ἐναρμιβρότου. Isth. 8. 114. SYN. Φθισίμβροτος, βρότῳλοιγος, ἀνδρῶφονος, μταίφονος.
- Ἐναρμύζω, et ἔναρμύττω, f. ὄσω, v. [conciunno, adapto,] to fit in, to fix in, to suit. Ἐγασί, πλευροῖς πτήν' ἔναρμύσας βέλη. Herc. F. 178. SYN. Ἀρμόζω, σῶναρμύζω, σῶνάπτω, ῥύθμιζω.
- Ἐναρφόρος, i. q. ἐναρηφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [spolia gestans,] bearing spoils. Χρύσειος· ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἔναρφόρος οὐλιὸς Ἀρης. Hes. Scut. 192.
- Ἐνάρχῳμαι, f. ἔξωμαι, v. [auspicor, inpr. sacra,] to begin the sacrifice, to commence. Πικροὺς δὲ προχύτας, χέρνιβας τ' ἐνάρξεται. Iph. A. 955.
- Ἐνασπιδῶω, v. [clypeo armo,] to arm with a shield. Ἄμελεῖ, μὰ τὸν Δεῦ, οὐκ ἔνασπιδώσῃμαι. Acharn. 368. SYN. Ὑπασπίζω.
- Ἐνάτος, η, ὄν, [nonus,] the ninth. See Εἰνάτος.
- Ἐναυλίζω, f. ἴσω, v. [diversor,] to dwell in. Στειπτή γὰρ φυλλὰς, ὡς ἐναυλίζοντι τῷ. Philoct. 33. SYN. Ἐπαυλίζῳμαι, αὐλίζῳμαι, ἐνταῦθα, ναυλόχῳ, ἐνοικίζω.
- Ἐναυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. et (2) ὁ, subst. [(1) inhabitants, tibiis personans; (2) stabulum, recessus; fossa, torrens,] (1) dwelling in, ringing in, sounding; (2) a stall, fold, or retreat; a ditch, a torrent. Μάτηρ, ὥστ' ἐλεοντὰς ἐναύλους. Phoen. 1589.¹ SYN. (1) Συναυλός, ἐνοικός, ἐνέδρος; (2) αὐλή, σπέος, μυχός, διωρυχή. EPITH. (2) Δενδρόκῳμος, σύγχορτος, ἀβιάτος.
- Ἐνδαις, αἰδός, ἡ, adj. [tædam habens,] with torches, nightly. Σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἐνδαιδὲς οἴκων. Eumen. 1047. EXP. Μετὰ λαμπάδων.
- Ἐνδάκνω, f. δήξῳμαι, v. [mordeo,] to put the teeth in, to bite. Τί πῶτ' ἐνδάκουσα. Æsch. Suppl. 904. SYN. See Δάκνω.
- Ἐνδάκρῳω, v. [illacrymo,] to weep, to shed tears. "Ὅστ' ἐνδάκρῳειν γ' ὄμμασιν χαρὰς ὑπὸ. Agam. 524. SYN. See Δάκρῳω.
- Ἐνδᾶπιός, α, ὄν, adj. [indigena,] native. Ἐνδᾶπῆ, καὶ μᾶλλον ἐῆς περὶ ἰσχῆτος κούρης. Mosch. 2. 10. SYN. Αὐθιγένης, ἐγχώριός, ἐνοικός.
- Ἐνδᾶτῳμαι,² v. [divido, conviciis incesso,] to divide among, to distribute, to reproach. Λόγους ὀνειδιτῆρας ἐνδᾶτούμενός. Herc. F. 218. SYN. Δᾶτῳμαι, διᾶδιδῳμι, μῆριζῳμαι, λοιδορῳω, μέμφῳμαι.
- Ἐνδέης, εὐός, ὁ et ἡ, adj. [indigus,] destitute, deficient. Καὶ τοῦτο πολλῷ τοῦ παρόντος ἐνδέης. Heracl. 171. SYN. Ἐπίδεης, ἐλλείπης, αἶρος.
- Ἐνδείκνυμι, f. δείξω, v. [demonstro,] to show, to display. Πηλείδῃ μὲν ἐγὼ ἐνδείξῳμαι, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι. T. 83. SYN. Δείκνυμι, σημαίνω, ἐντέλεω.
- Ἐνδέκα, adj. indecl. [undecim,] eleven. Ἀλλὰ ποῦ ἐν μέγαροισι Λυκάδωνος ἐνδέκα δῖφοι. E. 193.
- Ἐνδέκαπηχῳς, ὅ, adj. [undecim cubitorum,] eleven cubits long. "Εγχοῦς ἐχ' ἐνδέκαπηχῳ· παροιθε δὲ λάμπητος δουρὸς. O. 494.
- Ἐνδέκαταῖος, α, ὄν, adj. [qui undecimum diem agit,] for eleven days. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἐράμαι σχεδὸν ἐνδέκαταῖος. Theocr. 10. 12.
- Ἐνδέκατος, η, ὄν, adj. [undecimus,] the eleventh. Οἶνον ἡδῶπτοιοῦ, τὸν ἐνδέκατῳ ἐνταῦθα. γ. 391.
- Ἐνδεξιῳμαι, v. [dextra manu prehendo vel amplector,] to take hold with the right-hand, to receive, to embrace. Ἐνδεξιούσθω βωμόν· ὡς σωτηρίαν. Iph. A. 1472. SYN. Δεξιῳμαι, ἐναγκάλιζῳμαι.
- Ἐνδέξιός, α, ὄν, adj. [(1) qui est ad dextram, (2) faustus,] in the right-hand, on the right, auspicious. Τίς ἐφέστη· ἐνδέξιᾳ πλευροῖς. Hipp. 1357. SYN. Ἐπιδέξιός, αἰσιός, καλός.
- Ἐνδεχῳμαι, v. [accipio, admitto,] to take in hand, to admit, to approve. Κάγωγ', ὅτ' ἐδὴ γνων ἐνδεχόμενην τοὺς λόγους. Equit. 632. SYN. Ἀποδεχῳμαι, εἰσδεχῳμαι, πεῖθῳμαι.
- Ἐνδεῳ, v. [(1) illigo, (2) opus habeo; deficio,] (1) to tie, to bind with, (2) to need, to want. Ζεὺς μὲ μέγα Κρόνιδης ἀτῇ ἐνέδησε βᾶρεῖ. B. 111. SYN. (1) Ἀναῶω, ἐμπλέκω, ἐμβάλλω, (2) δεῳμαι, ἐλλείπω.
- Ἐνδεῳς, adv. [parce; non sufficienter,] sparingly, insufficiently. Μήτ' ἐνδεῳς, μήτ' ἀποδεῳσαι τὴν χάριν; Iph. A. 978.

¹ See Danim. v. Ἐναυλός.² See Gloss. Sept. Theb. 675.

- Ἐνδηλός, ου, ὁ et ἡ, adj.** [manifestus, clarus,] manifest, clear, discovered. Οὗτος ἦν ἐνδηλός, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου. Equit. 1277. SYN. See Δηλός.
- Ἐνδημός, ου, ὁ et ἡ, adj.** [popularis,] of the same country. Αἰγισθὸς εἶπερ οἶδεν ἔνδημος παρών; Choëph. 562.
- Ἐνδιᾶάσκω, v.** [dormio in meridie, sub dio dego,] to rest during noon, to live in the open air. Ἐνθα δ' ἄνηρ ὑπεροπλὸς ἐνήμενός ἐνδιᾶάσκεν. Theocr. 22. 44.
- Ἐνδιᾶθρύπτω, v.** [per delicias illudo,] to scorn, to sport with insultingly. Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἷς, ἐπεὶ τῷ μοι ἐνδιᾶθρύπτῃ. Theocr. 3. 36.
- Ἐνδιᾶτρίβω, f. ψω, v.** [tempus tero in,] to remain in. Τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιᾶτρίβειν· τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλιστα δέδοικα. Eccles. 586. SYN. Ἐνδιᾶγω, διᾶτρίβω, ἐπίμηνω, ἐμμένω, ἐνίαύω.
- Ἐνδιδωμί, f. ὦσω, v.** [(1) in manus trado, (2) cedo, remitto,] to give, to allow, to yield, to relax. Εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε καὶ σμικρὰν λάβην. Lysistr. 672. SYN. Ἐκδιδωμί, παρέχω, εἰκω, ἀνίημι.
- Ἐνδιήμι, v.** [sector; conor abigere,] to drive, to chase away. Αὐτὸς ἐνδιᾶσαν, τὰχέας κύνᾱς ὀτρύνοντες. Σ. 584. SYN. See Δήμι.
- Ἐνδίκος, ου, ὁ et ἡ, adj.** [justus, verus,] just, true. Οὐ ποικίλων δεῖ τᾶνδ' ἰχ' ἐρμηνευμάτων. Phœn. 480. SYN. Δίκαιος, ἐπίεικς, ἐννόμος.
- Ἐνδίκως, adv.** [juste, jure,] justly, with justice. Ναί, παῖ, δεδώκας' ἐνδίκως οὗτοι τὰδε. Philoct. 372. SYN. Δίκαιως, κἄλως, εἰκότως, ἀξίως, ἀληθῶς.
- Ἐνδινᾶ, ων, τὰ, subst.** [intestina,] the intestines, bowels. Ψάσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἐντέᾳ, καὶ μέλαν αἷμα. Ψ. 806. SYN. Ἐγκάτᾳ.
- Ἐνδινέω, v.** [instar turbinis circumago,] to turn, to whirl about. Ὡς ἐτῦμ' ἐσάκαντ' ἑ, καὶ ὡς ἐτῦμ' ἐνδινεῦντ'. Theocr. 15. 82. SYN. See Δινέω.
- Ἐνδιός, ου, ὁ et ἡ, adj.** [(1) meridianus, (2) sub divo,] (1) at mid-day, (2) in the open air. Ἐνδιοὶ ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόδον Ἀλφειοῦ. Λ. 725. SYN. Μεσημβρινός, ὑπαίθριος, λαμπρός.
- Ἐνδοθεν, ἐνδοθί, ἐνδόν, ἐνδοί, adv.** [ex interiore loco, intus,] within, at home, on the inside. Ζηνός που τοιγὰρ γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή. δ. 74. See also Λ. 243. K. 378. and Theocr. 15. 77. SYN. Ἐντός, ἔσω, εἰσω.
- Ἐνδομάχης, ου, ὁ, adj.** [domi pugnans,] fighting only at home, or on his own dunghill. Ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ. Olymp. 12. 20.
- Ἐνδομύχος, ου, ὁ et ἡ, adj.** [abditus,] concealed, sheltered. Κραῦ' ἐνδομύχον πληγῇσι νότον. Philoct. 1457.
- Ἐνδοξός, ου, ὁ et ἡ, adj.** [nobilis, gloriosus,] noble, illustrious. Ἐνδοξὸς κακῶδοξον. Theog. 194. SYN. Ἀγακλύτος.
- Ἐνδουπέω, v.** [insono,] to resound. Ἀντλφ' δ' ἐνδούπησέ πέσοῦς, ὡς εἰνᾶτι κήξ. ο. 478. SYN. Δουπέω, ἐπικτυπέω.
- Ἐνδρῶμιδες, ων, αἱ, subst.** [caligæ venatoribus usitatae,] sandals or boots used in hunting. Αἶτ' ἐμοὶ ἐνδρῶμιδας τέ καὶ ὀπποῦτέ μεκέτι λύγκας. Call. 3. 16. SYN. Ὑποδήματᾳ.
- Ἐνδρῶσος, ου, ὁ et ἡ, adj.** [roscidus, humidus,] dewy, exposed to the night damp. Εὗτ' ἂν δέ νυκτίπλαγκτὸν ἐνδρῶσόν τ' ἔχω. Agam. 12.
- Ἐνδρῶον, ου, τὸ, subst.** [paxillus qui temoni inest,] a wooden nail or peg which goes through the temo. Ἐνδρῶον ἐλκόντων μεσάβων. Hes. Op. 467. SYN. Ἐλυμά, ἄροτρον.
- Ἐνδύκως, et ἐνδύκεις, adv.** [sedulo, humaniter,] zealously, carefully, very kindly. Ἐτρέφε τ' ἐνδύκως, καὶ σὸν θεράποντ' οἰσημέν. Ψ. 90. See also Apoll. 1. 883. SYN. Ἐπιμέλως, σπουδαίως, ἀξίως, φιλότιμως, φιλόφρονως.
- Ἐνδύμα, ἄτος, τὸ, subst.** [indumentum,] clothing, raiment. Ἐνδύμ' ἔχοντάς. Herc. F. 443. SYN. Ἐσθῆς, ἱματίον, χλαῖνᾳ.
- Ἐνδύμιων, ωνός, ὁ, P. N.** [Endymion.] Ἐνδύμιων. Ζαλῶ δέ, φίλα γυναι', Ἰάσιωνᾳ. Theocr. 3. 50.
- Ἐνδύναστεύω, v.** [in ditione habeo,] to rule in or among. Ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδύναστεύσας ἔγω. Pers. 693. SYN. Δύναστεύω, ἄρχω.

¹ The penult. of ἐνδιός is long in Homer, and common in the other poets.

Ἐνδύνω, et ἐνδύω, v. [induo,] to put on. Ἐξέτω δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἐνδυνέει χιτῶνά. B. 42. See also ω. 495. and E. 736. SYN. See Δύνω.

Ἐνδυστήχῃω, v. [infelix et miser sum,] to be unfortunate in. Ἐνδυστήχῃαι δεινὸν εὐφρόνης κνέψας. Phœn. 739. SYN. See Δυστήχῃω.

Ἐνδύτηρ, ἥρως, ὁ, adj. [quo quis indui potest,] investing, infolding. Ὡ γὰρ τὸν ἐνδύτηρὰ πέπλον ἀρτίως. Trach. 676.

Ἐνδύτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [indutus,] put on. Φοινικὸβάπτοις ἐνδύτοις ἐσθήμασι. Eumen. 1026.

Ἐνέδρος, ου, ὁ, subst. [inquilinus, incola,] an inhabitant. Ἐνέδρος ναίει. Philoct. 154. SYN. Ἐναυλός, ἐνοικῶς.

Ἐνέζομαι, v. [insideo,] to sit in, to occupy. Ἄλλ' ἄγε, Πέρσαι, τὸδ' ἐνεζόμενοι. Pers. 140. See Ἐγκάθέζομαι.

Ἐνείδω, (inus.) a. 2. ἐνείδων, v. [animadverto,] to view, to observe, to notice. Ἄπορ' αὖ πῦκιν οἷς ἐνιδεῖν πάθη. Philoct. 854. SYN. Ἐμβλέπω, ἐνοράω, εἰσοράω.

Ἐνειμί, v. [insum,] to be in, to exist. Ἐνεστί δ' οἰκτός, ἐνὶ δὲ καὶ θυμὸς μέγας. Orest. 694. SYN. Προσεμί, ὑπάρχω.

Ἐνέκ'α, Ion. et Ep. ἐνέκ'εν, poet. et Att. εἰνέκ'α et οὐνέκ'α, præp. cum gen. [propter, causa,] on account of, for the sake of. Ἄς ἐνέκ', ὧ Τροία, δόρι καὶ πύρι δηῖα λωγόν. Androm. 105. See also Med. 995. Androm. 408. et Iph. A. 102. SYN. Ἐκάτ'ι, χάριν, ἀμφί, διὰ.

Ἐννήκοντα, adj. indecl. [nonaginta,] ninety. Τῷ δ' ἐννήκοντα γλαφύραϊ νέες ἐστίχθωντό. B. 602.

Ἐνεοστάσια, as, ἡ, subst. [stupor,] astonishment. Ὡς ἡῦδα· Κύπριν δ' ἐνεοστάσει λαβέει μύθων. Apoll. 3. 76. Cf. Ruhnken. Ep. Crit. 2. p. 212.

Ἐνέπω, et ἐννέπω, v. [dico, cano,] to speak, to say, to describe, to sing. Τί χρεὸς ; ἢ λῶγων πολλῆς ἐνέπε μοι. Heracl. 96. (Double dochm.) SYN. Εἰπὼν, λέγω, ἀπαγγέλλω.

Ἐνεργέω, v. [operator, ago,] to work in, to work. Καὶ ποτὶ τῇ μάνδρᾳ κατέλαμβάνων, ἄμους ἐνήργει. Theocr. 4. 61. SYN. Ἀπεργάζομαι.

Ἐνέριδω, f. σω, v. [(1) impingo, (2) infigo,] to drive or fix in. Ὁφθαλμῷ ἐνέρεισάν· ἐγὼ δ' ἐφ' ὑπερθεὶν ἀερεθείς. ι. 383. SYN. Ἐμπήγνυμι, ἐπέρειδω, ἐμβάλλω, ἐνίημι.

Ἐνέρεύω, v. cum acc. [ructo in,] to belch upon. Τύρου κακιστὸν ἀρτίως ἐνέρυγεν. Vesp. 913. SYN. Ἀνέρεύω.

Ἐνερθε, et ἐνερθεν, adv. [subtus, inferne, infra,] below, from below. Τόλμα δ', οὐ γὰρ ἀνάξεις πῶρ' ἐνερθεν. Alcest. 1007. See also N. 75. SYN. Νέρθε, νέρθεν, ὑπενερθε, κάτωθεν.

Ἐνέροι, ων, οἱ, et (2) compar. ἐνέρτερός, α, ὄν, ab inusit. ἐνέρός, adj. [inferi, mortui, manes,] those below, the dead, the manes. Τιμὰς ἐνέρων ἀφορίζομένους. Alcest. 30. See also E. 898. SYN. (1) Νέκροι, οἱ ὑπὸ γῆν, οἱ νέρτεροι, χθονῖοι, (2) νέρτερός, κάτωτέρός.

Ἐνέται, ὦν, οἱ, P. N. [gens Paphlagoniæ,] the Heneti. Πώλους Ἐνέτας δαμάλιζόμενα. Hipp. 231.

Ἐνέτη, ἧς, ἡ, subst. [fibula,] a clasp. Χρυσείης δ' ἐνέτῃσι κατὰ στήθος περὸν αὐτό. Ξ. 180. SYN. Περὸνη, πόρπη.

Ἐνεύδω, v. [indormio,] to sleep in. Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπῳτῇ ἧς τοῖ ἐνεύδεν. Theocr. 5. 10. SYN. See Ἐγκάθειδω.

Ἐνεύναιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui ad lectum pertinet, (2) vestis stragula,] belonging to the bed, bed-clothes. Χήρεϊ ἐνευναιῶν κακ' ἀράχνη καίται ἐχουσα. π. 34.

Ἐνέχρ'αζομαι, v. [pignora capio, pignoris cogo,] to take or give in pawn. Ἐνέχρ'ασσασθαι φασίν. b. Ἐτέον, ὧ πάτερ. Nub. 35. SYN. Προσάζω.

Ἐνέχρ'ον, ου, τό, subst. [pignus, arrhabo,] a pledge, a surety, earnest. Αὐτ', ἡ φέρεις ἐνέχρ'α θήσων ; b. Οὐδ' αὖτως. Eccles. 755.

Ἐνέχω, f. ξω, et (2) ἐνέχ'ομαι, v. [(1) immineo, insto, (2) teneor, implicor, hæreo,] (1) to hang over, to press upon, (2) to cling to. Εἰ Θασίον ἐνέχεις, εἰκότως γέ, νῆ Διῶ. Plut. 1021. SYN. (2) Προσέχ'ομαι, ἀνέχ'ομαι.

- Ἐνζεύγνυμι**, et poët. ἐνιζεύγνυμι, v. [innecto,] to yoke, to tie together. Τρεῖς, καὶ νῦν ἄρθρᾳ κείνους ἐνζεύξας πᾶδοιν. Œ. R. 718. See also Apoll. 1. 686. SYN. Ζεύγνυμι, σὺνάπτω.
- Ἐνη** et ἔνη, et ἔννη, ης, ἡ, adj. [tertia mensis dies,] the third day of a month. Πρῶτὸν ἔνη τετράς τῃ καὶ ἐβδόμῃ, ἱερὸν ἡμᾶρ. Hes. Op. 768.
- Ἐνη** καὶ νέα, [vetus et nova, ita scilicet ab Atticis dicebatur tricesimā et ultima mensis dies apud Atticos, quod confinium sit deficientis lunæ, et renascentis,] the last day of the month. Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔστ' ἔνη τῇ καὶ νέα. Nub. 1134.
- Ἐνηεῖα**, as, ἡ, subst. [mansuetudo,] meekness, gentleness. Νῦν τῆς ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο. P. 670. SYN. Πραῦτης, ἀγάνοφροσύνη.
- Ἐνηής**, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [mitis,] mild, gentle. Τοῦ δὲ ἑταῖρον ἐπεφνῆς ἐνηεῖα τε κραιτέρον τῇ. P. 204. SYN. Πραῦς, πρῶσσης, ἀγάνοφρων, ἀγάνος, ἡδὺς, εὐμένης, σώφρων.
- Ἐνήλατᾶ**, ὡν, τὰ, subst. [(1) ligna, in quæ defiguntur gradus scalæ, (2) clavi rotam in axe continentes,] (1) the sides of a ladder, (2) the linch-pins. Εἰς ἄκρα βῆναι κλιμακῶν ἐνήλατᾶ. Eur. Suppl. 740.
- Ἐνήμαι**, v. [insideo,] to sit in or on. Τὶ δῆτ' ἀτάκοις ἀρχικοῖς ἐνήμενοι. Eur. fr. Philoct. 6. 1.
- Ἐνθα**, adv. [(1) hic, (2) illic, ubi,] here, there, where. Πρὸς τύμβον, ἐνθα βουθυτεῖν μάλλον πρέπει; Hec. 261. SYN. Ἐνθαδὲ, ἐνθαδί, ἐνταυθα, ἐκεῖσέ, ὅπου.
- Ἐνθαδὲ**, et Attice ἐνθαδί, adv. [hic, huc,] here, hither. Φοίβῳ μ' ἐπεψᾶν ἐνθαδ' ἀκροθίνιστον. Phœn. 289. SYN. Ἐνθα, δευρῶ, αὐτόσῃ, ὧδῃ, ἐκεῖσέ, ἐκεῖ.
- Ἐνθακῶ**, v. [insideo,] to sit on, to occupy. Ὅταν θρόνοις Αἰγισθὺν ἐνθακοῦντ' ἰδῶ. Soph. Electr. 267. SYN. See Ἐγκάθεζομαι.
- Ἐνθάκησις**, εὖς, ἡ, subst. [sedes,] a sitting, a seat. Πᾶρεστίη ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὑπνόν. Philoct. 18. SYN. Ἐδρα, θωκός.
- Ἐνθεν**, ἐνθένδῃ, adv. [hinc, illinc, unde,] from hence, from thence, from whence. Ἡφαιστὸς, ἐνθεν ἐκράγῃσονται πῶτῃ. P. V. 375. See also Θ. 527. SYN. Ἐκεῖθεν, αὐτόθεν, ἐντεῦθεν.
- Ἐνθεός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [numine adflatus, fanaticus,] divinely inspired. Αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν, ἐνθεός δ' Ἄρει. Sept. Theb. 493. SYN. Θεοδμάνης, Φοιβόληπτος, ἐμμάνης, κατόχος.
- Ἐνθερμαίνω**, f. ἀνῶ, v. [calefacio,] to place in the heat, to warm. Οὐδ' εἰκός, εἴπερ ἐντεθέρμανται πῶθῳ. Trach. 368. SYN. Ἐκθερμαίνω, ἐκκαίω.
- Ἐνθεσίς**, εὖς, ἡ, subst. [bucca, frustum, bolus, buccella,] a mouthful, a piece. Ἐκβύλοις τὴν ἐνθεσίν. Equit. 404. SYN. Ψωμός, τρυφή.
- Ἐνθηρός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) feris abundans, (2) a serpente ictus, (3) hispidus,] (1) full of wild beasts, (2) stung by a viper, (3) wild, neglected. Ἐσθημάτων, τῖθέντες ἐνθηρον τριχᾶ. Agam. 545. SYN. Θηριώδης, θήριος.
- Ἐνθηρσκω**, v. [immorior,] to die in, to die. Ὡστ' ἐνθάνειν γέ σοις πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν. Hec. 246. SYN. See Θνήσκω.
- Ἐνθουσιᾶω**, v. [lymphor, insanio,] to act under a divine impulse, to rave, to be mad. Ἐνθουσιᾶς δύστηνέ, τοῖς σαντῆς κακοῖς. Troad. 1175. SYN. Ἐμμαίνωμαι.
- Ἐνθριόομαι**, v. [involvō, propr. ficulnis foliis,] to be wrapt in, to be covered with fig-leaves. Ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς· ἀλλ' οὐκ ἐντεθριώσθαι πρέπει. Lysistr. 963.
- Ἐνθρυλλίζω**, v. [inmurmuro, insusurro,] to whisper. Προάγωγος οὗσ', ἐνθρυλλίσειεν τῇ δεσπότη. Thesm. 348.
- Ἐνθρώσκω**, f. θηροῦμαι, aor. ἐνέθροον, v. [insilio,] to leap or spring upon. Καὶ παρίων λαξ ἐνθόρεν ἀφράδιρσιν. ρ. 233. SYN. Εἰσθόρεω, ἐνθόρεω, ἐπενθόρεω, ἐνάλλομαι, ἐφάλλομαι, εἰσπηδάω, ἐπιθρώσκω, ἐνορμᾶω.
- Ἐνθυμέομαι**, v. [mente agito,] to turn in the mind. Τὰ μὲν γὰρ οἶδ' ἀκάτ' σ'

¹ See an able note by Dr. Monk, and one by Valckenaer, at Hipp. 1220.

ένθυμουμένην. Eumen. 222. SYN. Ἐπισκέπτομαι, λογιζόμαι, διανόεω, ἐξευρίσκω, ἀνιστῶρῶ.

Ἐνθύμημα, ἄτος, τὸ, subst. [cogitatio, commentum,] thought, contrivance: Ταρβεῖν μὲν ὧ γέραιε, τάνθυμμάτᾱ. C. C. 296. SYN. Ἐνθύμησις, ἐλεγχὸς, σκηψίς, μῦθος, σοφισμῶς, ἐπινοιά, διανοιά.

Ἐνθύμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod alicui curæ est, cura affectus, molestus,] held in the mind, longed for, annoying. Τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιόν; C. R. 739. SYN. Ἀπόρος.

Ἐνί, præp. vid. Ἐν.

Ἐνιαυσίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [annuus,] yearly, a year old. Ἴσον βαδίζειν τὸν ἐνιαυσίον κύκλον. Phœn. 554. SYN. Ἐτήσιος, ἐτειδός, αὐτοῦτης.

Ἐνιαυτός, οὔ, ὁ, subst. [annus,] a year. Ἐννέα δὲ βεβῆασί Διὸς μέγαλον ἐνιαυτοί. B. 134. SYN. Ἐτός, λυκάβας. EPITH. Τέλεσφόρος, περὶτρύπων, περὶτελλόμενος, περὶπλόμενος. PHR. Δωδεκάμηνος χρόνος, δωδεκάτος ἀρότης, ἐνιαυτοῦ κύκλος.

Ἐνιαύω, v. [immoror, habito,] to spend the night in, to inhabit. Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνιαυτὸν πελώριος, ὅς ῥα τὴ μῆλᾱ. ι. 187. Ἐναυλίζω, ἐμμένω, διατρίβω.

Ἐνιβλάπτω, ποët. pro Ἐμβλάπτω, v. [impedio,] to entangle. Ὁξὺ ἐνιβλαφθέντῃ μῦρικίνῳ, ἀγκυλὸν ἄρμα. Z. 39. SYN. Ἀποβλάπτω, ἐμπόδιζομαι.

Ἐνιδρῶω, et ἐνιδρύνω, f. ὕσω, v. [colloco in, sedem figo,] to fix, to settle in. Τοὶ Συρακόσσαις ἐνιδρυνταὶ Πέλωρεῖς τῇ πόλει. Theocr. Epigr. 17. 5. SYN. Ἐνίστημι.

Ἐνίζω, f. ζήσω, v. [insideo,] to sit in, to occupy. Μουσεῖᾱ καὶ θάκους ἐνίζουσάν, ἀναβόάσω. Helen. 1107. SYN. See Ἐγκάθεζομαι.

Ἐνιημί, f. ἡσω, v. [injicio, conjicio,] to cast upon, to afflict. Ζεὺς ἐνῆκε πόνοισι διαμπερές, εἰσοκ' αὐτῇ. K. 89. SYN. Ἐμβάλλω, ἐμψήγνυμι.

Ἐνιήνης, ων, οἱ, P. N. in prosa scribuntur Αἰνιᾶνές, [Ænienses, dicti ab urbe Thessalia.] Τῷ δ' Ἐνιήνῃς ἐποντῶ, μένοπτόλεμοι δὲ Πέραιβοι. B. 749.

Ἐνικάτᾱβάλλω, f. ἄλω, v. [penitus immitto,] to throw down in. Ἀγκῶν' ἐσπᾶσέ χειρὶ, μέσῃ δ' ἐνικάτᾱβάλε δινῇ. Apoll. 1. 1239. SYN. Ἐγκάτᾱβάλλω, κατᾱβάλλω, ἐμβάλλω.

Ἐνικάτᾱπίπτω, v. [superincido,] to fall upon. Λέκτροισι πρηνῆς ἐνικάτᾱπέσεν εἰλιχθεῖσᾱ. Apoll. 3. 655.

Ἐνίκεος, ἔως, ὁ, P. N. [Eniceus,] an excellent archer, celebrated by Pindar. Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἐδίκη πέτρῳ. Olymp. 10. 86.

Ἐνικλάω, ἄσω, ποët. pro ἐγκλάω, v. [(1) infringo, (2) impedio,] to break, to warp, to bend in, to thwart. Αἰεὶ γούρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ, ττὶ νόση. Θ. 422. SYN. Ἐπιθραύω, ἐμπόδιζω.

Ἐνικνώσσω, ποët. pro ἐγκνώσσω, v. [indormio,] to sleep in. Τῆμος ὑπωρῶφίσιον ἐνικνώσουσᾱ δμοιοί. Mosch. 2. 6. SYN. See Ἐγκάθευδω.

Ἐνικρίνω, f. ἴνω, ποët. pro ἐγκρίνω, v. [adnumero,] to number amongst. Πηδύνη καὶ κηδὺς ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ. Apoll. 1. 48. SYN. Εἰσδέχομαι, προσλαμβάνω, ἐπαρίθμew.

Ἐνίοι, αι, ᾱ, adj. [quidam,] some. Πόλυ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξὼλῶλεως. Plut. 867.

Ἐνιότῃ, adv. [interdum,] sometimes. Κάκίους ἐνιότ' εὐτυχέστεροι. Helen. 1229.

Ἐνιπάλλομαι, v. [cum vi immittor, insilio,] to dance upon. Ἡελίου ὥς τίς τῇ δόμοις ἐνιπάλλεται αἶγλη. Apoll. 3. 756.

Ἐνιπεὺς, ἔως et ἡδός, ὁ, P. N. [Enipeus,] a river in the Peloponnesus. Καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπηὸς πωλέσκετό καλὰ ῥέεθρά. λ. 239.

Ἐνιπή, ῆς, ἡ, subst. [increpatio,] reproach. Ὡδ' Ὀδυσσεῦ, μᾶλᾱ πῶς μὲ καθίκεῖ ὀνύχων ἐνιπή. E. 104. SYN. Μέμψις, ἐλεγχείη, ὁμοκλή, λοιδορία.

Ἐνιπλήθω, vid. Ἐμπλήθω.

Ἐνιπτάζω, ἐνίπτω, et ἐνίσσω, v. [objurgo, præcipio, hortor, adloquor,] to rebuke, to enjoin, to encourage, to accost, to reveal. Χῳετ' ἐνιπτάζων' πρῶτέρῳ δὲ κὲ νεῖκος ἐνύχθη. Apoll. 1. 492. See also H. 447. and X. 497. SYN.

- Καθηγώρεω, μέμφομαι, διαβάλλω, ἐγκαλέω, ἐπιπλήττω, ἐπιτιμάω, λοιδορέω, ψέγω, ὀνειδίζω, λέγω, σημαίνω.
- Ἐνισκήπτω, poet. pro ἐνσκήπτω, v. [incumbo,] to recline or lean upon. Οὐδεὶ ἐνισκήψαντ' ἐκάρησ' ἀκρὰ δὲ σφίν. P. 437. SYN. Ἀνασκήπτω, προσέρειδω, ἐνισκίμπτω.
- Ἐνισκίμπτω, poet. pro ἐνσκίμπτω, v. [infigo,] to fix, to thrust into. Οὐδεὶ ἐνισκίμθη, ἐπὶ δ' οὐρίᾳχος πέλεμιχθη. Π. 612.
- Ἐνισπείρω, poet. pro ἐνσπείρω, v. [insero,] to sow in, to plant. Καί ρ' ὁ μὲν Ἀδνίοισιν ἐνισπείρας πέδιοισι. Apoll. 3. 1185. SYN. Ἐπισπείρω, κατασπείρω, ἐμβάλλω.
- Ἐνισπῶ, Ἐνίσπω, et Ἐνενίσπω, v. [(1) enarro, (2) increpo,] to tell, to announce, to reveal, to chide. Ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἐν ὕχεστέροις. Eur. Suppl. 435. See also B. 80. O. 546. SYN. Λέγω, εἰπὼν, ἀποκρίνδμαι, ἐνίπτω, ἐνιπτάζω.
- Ἐνίστημι, f. στήσω, v. [colloco, instituo,] to place or fix in or upon, to establish, Ὅσαι τὸ πᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετήλθον. Lysistr. 268. SYN. Προαιρέομαι, ἐνιδρῶ.
- Ἐνιτρέφω, f. θρέψω, v. [innutrio,] to nourish or bring up in. Ἡὲ τῶν, ὅς Σκύρω μοι ἐνιτρέφεται φίλος υἱός. T. 326. SYN. Ἀνατρέφω.
- Ἐνιφέρβωμαι, poet. pro ἐμφέρβωμαι, v. [pascor in,] to feed in. Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἶός. Mosch. 2. 80. SYN. Ἀποφέρβωμαι, ἐπιβύσσωμαι.
- Ἐννά, as, ἡ, P. N. [Enna,] a town in Sicily. Ὅσον ἔλευσιν, Τριῶψ θ' ὅσον, ὀκτὸσον Ἐννα. Call. 6. 31.
- Ἐννάετηρ, ἡρὸς, ὁ, subst. [incola,] an inhabitant. Τρίτωνες, πόντοιο βᾶθυρῶν ἐννάετηρες. Mosch. 2. 119. SYN. Οἰκῆτωρ.
- Ἐννάετηρὸς, ου, ἐννάετης, εἰνάετης, et εἰνέτης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [novennis,] nine years old. Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου δὲ γῆν· βῶε δ' ἐννάετηρ. Hes. Op. 434. See also Theog. 800. Σ. 400. et Call. 3. 14.
- Ἐνναίω, v. [inhabito,] to dwell in. Χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων αἰί. C. 788. SYN. Ἐνοικέω, κατοικέω, ἐναυλίζωμαι.
- Ἐννᾶ, adj. indecl. [novem,] nine. See Ἐνιαντός.
- Ἐννᾶβοῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [novem boum pretium æquans,] worth nine oxen. Χρυσῆ χαλκείων, ἑκάτομβοι ἐννᾶβοίων. Z. 236.
- Ἐννᾶκαίδεκά, adj. indecl. [undeviginti,] nineteen. Ἐννᾶκαίδεκά μὲν μοι ἦσαν ἐκ νηδὺς ἦσαν. Ω. 496.
- Ἐννᾶπηχὺς, ὅ, adj. [novem cubitos æquans,] nine cubits long. Ἐννέωροι γάρ τοι γέ, καὶ ἐννᾶπήχεες ἦσαν. λ. 310.
- Ἐννᾶφωνός, et ἐννᾶφθογγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [novem sonos s. voces reddens,] having nine sounds. Σύριγγ' ἂν ἐποίησά κἀλὰν ἐγὼ ἐννᾶφωvόν. Theocr. 8. 18. See Eur. fr. Beller. 7.
- Ἐννᾶχιλοι, pro ἐννᾶκισχίλιοι, adj. indecl. [novies mille,] nine thousand. Ὅσον δ' ἐννᾶχιλοὶ ἐπὶ ἄχον, ἡ δὲ ἀχιλοι. E. 860.
- Ἐννᾶόργυιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [novem ulnas longus,] nine ells long. Εὐρύς, ἀτὰρ μῆκός γέ γενέσθην ἐννᾶόργυιοι. λ. 311.
- Ἐννᾶοττεύω, v. [nidifico in,] to build a nest in. Ἐννᾶοττεύουσι, κάκλεψουσι μικρὰ κέρματα. Aves 1108.
- Ἐννέπω, pro Ἐνέπω, q. v. freq. ap. Homerum et poetas tragicos.
- Ἐννέσια, as, ἡ, subst. [cohortatio, consilium,] exhortation, encouragement. Τῷ σ' οὖω κείνης ταῦδ' πάσχειν ἐννᾶσῆσιν. E. 894. SYN. Βουλή, συμβουλή, ἐννοιά.
- Ἐννέωρὸς,³ ου, ὁ et ἡ, adj. [novennis,] for nine years. See Ἐννᾶπηχὺς. SYN. Ἐννᾶετηρὸς, ἐννάετης, εἰνάετης, εἰνέτης.
- Ἐννήκοντά, pro ἐννήκοντά, adj. indecl. [nonaginta,] ninety. Πολλοὶ ἀπειρεῖοι τὲ καὶ ἐννήκοντά πόλλης. τ. 174.

¹ Ἐννέωροι in scanning here forms a molossus.

² The last word in this line is to be scanned as a dispondæus.

³ The three first syllables of ἐννέωρὸς only form a spondee in Homer.

Ἐννῆμαρ, adv. [per novem dies,] for or during nine days. Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετό κῆλᾶ θεοῖο. A. 53.

Ἐννόω, v. [mente concipio,] to consider, to suspect. Τοῦνθένδε πρὸς τὸ πίπτων αὐτὸς ἐννοεῖ. Eur. Electr. 639. SYN. Διάνοεω, ἐπινόεω, ἐνθυμέομαι, λογιζομαι, σκέπτομαι, αἰσθάνομαι, προσέχω.

Ἐννοιά, as, ἡ, subst. [cogitatio, consideratio, consilium,] thought, reflection, design. Τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἐννοία τινί. Sept. Theb. 398.

Ἐννόμος, ου, ὁ, P. N. (2) subst. (3) adj. [(1) Ennomus, (2) incola, (3) legitimus, justus,] (1) Ennomus, (2) an inhabitant, (3) legitimate. Φόρκον τε Χρόμιον τὲ καὶ Ἐννόμον οἰωνιστήν. P. 218. SYN. (2) Ἐνοικὸς, οἰκῆτωρ, (3) νόμιμος, δίκαιος.

Ἐννόος, contr. ους, ου, ὁ et ἡ, adj. [mentis compos, prudens,] sensible, prudent. Ἐννοὺς, μεταστάθεισά τῶν παρὸς φρένων. Bacch. 1260. SYN. Ἐμφρων, σύνετος, σόφος, δαίφρων.

Ἐννόσγαιος, ου, et Dor. Ἐννόσιδας, α, ὁ, epith. Neptuni, [qui terram concutit,] a shaker of the earth. Πολλὰ μάλ' εὐχόμενω γαιήοχ' Ἐννόσγαίῳ. I. 183. See also Pyth. 4. 58. SYN. Ἐννόσιχθων, σεισίχθων, ἐλέλιχθων.

Ἐννότις, α, ὅν, adj. [humidus,] dripping, moist. Αὔραις ἐννόταις, ἡ. Iph. T. 434. SYN. Νότις, διερὸς, διύγρὸς, ὕγρὸς.

Ἐννουμί, f. ἔσω, v. [induo,] to put on, to clothe. Εἰμᾶτ' ὃ οὐκ ἄσκητ' ἔμεσας ὑπὲρ ἐννουτὸ κνάμας. Theocr. 24. 138. SYN. Ἀμφιέννουμι, ἐπιέννουμι, ἐνδύω, ἀμπεχω.

Ἐννύχευ, v. [pernocto, incubo,] to spend the night, to lodge. Νεανίδος ἐννύχευεις. Antig. 796. SYN. Πάραυλίζω, συνδιατρίβω.

Ἐννύχιος, α, ὅν, et ου, ὁ et ἡ, et ἐννύχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nocturnus,] nightly, in the night, by night. Δάκρυά τ' ἐννύχιοις ἄγαμος. Orest. 199. See also Helen. 1189.

Ἐνόδια, et Εἰνόδια, as, ἡ, epith. Proserpinæ seu Hecates seu Dianæ, [Trivia.] Οὐ νυκτίφαντον προπόλιν Ἐνόδιας μ' ὄρεας. Helen. 569. See Ἐκάτη and Περσεφόνη.

Ἐνοικέω, v. [incolo,] to inhabit. Πότερ' ἄτ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσει στέγην; Alcest. 1070. SYN. Κατοικέω, ἐποικέω, ἐναυλιζομαι, ἐνναίω, ἐνίαύω.

Ἐνοικίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [domesticus,] domestic, of the family. Ἐνοικίου δ' ὄρνιθός οὐ λέγω μάχην. Eumen. 869.

Ἐνοικὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. and subst. [incola,] inhabitant. Σάρπητος ἐνοικοί, δολιχὰ βουλευτήριᾷ. Androm. 446. SYN. Συνοικὸς, ἐγχωρίος, ἐννόμος, ἐντόπιος, ἐντόπιος, οἰκεῖος, σύνεστιος, ἐφέστιος, ὁμοφυλὸς.

Ἐνοινόχεω, v. [vinum infundo,] to pour wine into. Οἶνον, ἐνοινόχεοντες ἐνὶ χρυσέοις¹ δεπᾶεσσιν. γ. 472. SYN. See Οἰνόχεω.

Ἐνόπη, ης, ἡ, P. N. [Enope,] the name of a town of Messenia in the Peloponnesus. Καρδάμυλιν, Ἐνόπην τὲ καὶ Ἰρήν ποιήσεσάν. I. 292.

Ἐνόπη, ης, ἡ, subst. [vox, clamor,] a shout, a war-cry. Ἐν Φρυγίαισι βόαις ἐνόπαϊσι τέ. Bacch. 159. SYN. Ἀὔτη, βόη, φωνή, ἀλάλητος. EPITH. Θεσπέσια, ἁσπὺς, νύχιος.

Ἐνόπλιος, et ἐνόπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in armis est, armatus,] clad in arms, armed. Εὐθὺς ἐνόπλι' χαλκωθείς ἐπαιζεν. Olymp. 13. 123. See also Phæn. 266. SYN. Πανόπλος, εὐόπλος.

Ἐνοπτρὸν, ου, τὸ, subst. [speculum,] a mirror. Χρύσε' ὃ ἐνοπτρᾷ, παρθένων. Troad. 1096. SYN. See Ἐσοπτρὸν.

Ἐνόρᾳ, v. [inspicio, conspicio,] to look upon, to discover. Ἡ μὲγ' ἐνόρῳ βούλευμ' ἐν ὀρίθων γένει. Aves 163. SYN. Ἐφόρᾳ, ἐμβλέπω.

Ἐνόρκιος, et ἐνορκὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui jurejurando fit, jurejurando sanctus,] sanctioned by an oath. Αὐδάσσομαι ἐνόρκιον. Olymp. 2. 166. See also Philoct. 72. SYN. See Διωμότης.

Ἐνόρου, v. [irruo,] to rush upon. Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέω ἐνόρουσεν. Π. 783. SYN. Ὀρούω, ἐπόρουω, ἀνορμάομαι, ὀρμάομαι, ἐπόρνυμαι.

¹ Χρυσέοις is here scanned as a spondee.

- ἑνόρχης**, *ον*, et **ἐνορχός**, *ον*, *ὁ*, adj. [qui testiculos habet,] not emasculated, male. **Ἄλλ'** ἄμυντ' *εὐν* τῷ πρᾶγμ', *ὅστις γ'* ἐνόρχης ἔστ' ἀνὴρ. *Lysistr.* 661. See also **Ψ.** 147. **SYN.** Ἄρσην.
- ἑνόρρυμῖ**, *f.* ὄρσω, *v.* [incito,] to urge on. **Θάρσος δ'** ἐνωρσέ παντὶ Δανᾷδων στρατῷ. *Eur. Suppl.* 723. **SYN.** Ἄνόρρυμῖ, ἐξόρρυμῖ, δι' ἐγείρω.
- ἑνόςσις**, *ἔως*, *ἡ*, subst. [motus, motio,] motion, concussion. **Ἐνόςσις** ἀπασάν, ἐνόςσις ἐπικλύσει πόλιν. *Troad.* 1318. **SYN.** Σεισμός, κίνησις.
- ἑνόςιχθων**, *ὄνός*, *ὁ*, epith. Neptuni [qui terram quatit,] earth-shaking. **Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἐνδὺν ἀγγεῖράτ'**· οὐδ' ἑνόςιχθων. *Υ.* 13. **SYN.** See Ἐννόςιγαιός.
- ἑνόχλῳ**, *v.* [turbo,] to disturb, to annoy. **Νυνὶ δ'** ἐνόχλοῦσ' ἀγαν. ἄλλ' οὐχὶ Μυρωνίδης. *Eccles.* 303. **SYN.** Διόχλῳ, ὀχλῳ, κάκῳ, ἐπιτάραττω, ἐκτάραττω.
- ἑνράπτω**, *v.* [insuo,] to sew in, to wrap up in a bag. **Ὡς ἐνεβράφη** Διὸς. *Bacch.* 282.
- ἑνσειώ**, *v.* [incutio, impingo,] to shake in, to drive in. **Ὁξὺν δ'** ὥτων κελᾶδὺν ἐνσεισας θοαῖς. *Soph. Electr.* 739. **SYN.** Ἐπίσειώ, ἐμβάλλω, σείω.
- ἑνσκελλω**, *v.* [induresco,] to grow hard. **Ἀαγὲς** κρατέρῃσιν ἐνεσκήκει πάλᾳμυσιν. *Apoll.* 3. 1251. **SYN.** Κάτασκελλω, σκέλλω.
- ἑνσκευάζω**, *f.* ἄσω, *v.* [instruo, orno,] to arrange, to prepare, to serve up. **Σύγκλειε καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευάζετω.** *Acharn.* 1096. **SYN.** Σκενάζω, κάτασκευάζω, εὐτρέπιζω, διάκοσμεῶ, καθόπλιζω.
- ἑνσπονδός**, *ον*, *ὁ* et *ἡ*, adj. [fœdere junctus,] confederated, under a truce. **Ἐνσπονδός** ἡμῖν νῦν ὄρεσ' ἃ χρὴ σ' ὄρεν. *Bacch.* 912. **EXP.** Σπονδαῖς ἡσφάλισμένός. **SYN.** Ὁμόσπονδός, ὑπόσπονδός, σύμμαχος.
- ἑνστάζω**, *f.* ξῶ, et ἐνσταλάζω, *v.* [instillo,] to drop into, to instil. **Ἐνστάζουσιν** κατὰ μικρὸν αἶε, τοῦ ζῆν ἐνέχ', ὥσπερ ἄλευρόν. *Vesp.* 702. See also *Acharn.* 1034. **SYN.** Ἐπιστάζω, ἐπισταλάζω, ἐντίθημι.
- ἑνστάτης**, *ον*, *ὁ*, subst. [qui in via obsistit, æmulus,] one who stands in the way, a rival. **ἔγωγ'** Ὀδυσσεά, τὸν σὺν ἐνστάτην, λέγω. *Aj. Fl.* 103. **SYN.** Ἀντιστάτης, ἀνταγωνιστής.
- ἑνστηρίζω**, *f.* ξῶ, *v.* [infigo,] to fix in or upon. **Γαίῃ** ἐνεστήρικτ' ἰλλαιῶμεν χροῦς ἄσαι. *Φ.* 168. **SYN.** Ἐμπήγνυμι, ἐνείριδω, ἐπείριδω, διείριδω.
- ἑνστρέφω**, *f.* ψω, *v.* [intorqueo,] to turn in, to enter. **Σὺν ἀνδρὶ σῆκοις δ'** ἐνστρέφει Τρόφωνιον. *Ion* 303.
- ἑνσχερῶ**, adv. [in ordine, deinceps,] in a row, in regular order one after another. **Ἐνσχερῶ ἐζόμενοι** πρυμνήσι' δὲ σφίσι' Ἀργός. *Apoll.* 1. 912. **SYN.** Ἐφεξῆς, ἐντάκτως.
- ἑντάνῳ**, *f.* ὄσω, *v.* [intendo,] to bend in, to stretch out. **Δείσαντες, μὴ** τότε ἐντάνῳ ἐντάνυσειεν. *Φ.* 286. **SYN.** See Ἐντείνω.
- ἑνταυθα**,² et Attice, ἐνταυθί, et ἐνταυθοῖ, adv. [hic, illic, huc, eo,] here, there, hither, thither. **Κάνταυθ'** Ὀρέστου μῦθος ἰσχύων μέγα. *Orest.* 1009. See also *Iph. T.* 1011. **SYN.** Ἐκεῖσε.
- ἑνταφιά**, *ων*, τὰ, subst. [inferiæ, vestes quæ induuntur cadaveri,] offerings to the dead, grave-clothes. **Αὐτὴν** μολοῦσάν, ἐνταφιά δοῦναι νεκρῷ. *Helen.* 1403. **SYN.** Ἐνᾶγισμάτ' αἰ, κτερεῖα, κτερίσματ' αἰ, χυαί.
- ἑντεῖα**, *ων*, τὰ, subst. [arma,] arms, instruments. **Ἀμφὸν**, ἀννεκῶς, διὰ τ' ἐντεῖα, καὶ μελᾶν αἰμά. *K.* 298. **SYN.** Ὀπλᾶ, τεύχεα, σκευή. **ΕΠΙΘ.** Αἰμάτ' ὄντα, Ἀρήϊα, μαρμαίροντ' αἰ, παμφάνοντ' αἰ, ποικιλᾶ, χάλκεα, κάλ' αἰ, δαιδαλεῖα, ἱππεῖα.
- ἑντείνω**, *v.* [intendo, adstringo,] to stretch on, to draw tight, to entangle. **Βοῦν ἢ** λέοντ' ἡλιπιδεῖς ἐντείνειν βρόχους; *Androm.* 718. **SYN.** Ἀπτείνω, διὰ τείνω, ἐντάνῳ.
- ἑντέλης**, *ἔος*, *ὁ* et *ἡ*, adj. [perfectus,] complete, full. **Ταυροκτόνεϊ μὲν, δώδεκ'** ἐντέλεις ἔχων. *Trach.* 762. **SYN.** Τελειός, βεβαιός, ἐντιμός.

¹ The two last syllables of Ὀδυσσεά are scanned as one long.

² Ἐνταυθα is sometimes used with a genitive, as ἐνταυθ' ἐλπίδος προσήκομεν, to this point or situation of hope are we come. The Latin *ubi* similarly governs a genitive.

- Ἐντέλλω, v. [mando, jubeo,] to enjoin, to command. Πῶς; τάντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπνεῖν; Phoen. 1662. (Vid. R. P. in l. c.) SYN. See Ἐπιτέλλω.
- Ἐντέμνω, v. [incido, herbas concido, medicamenta paro,] to cut in, to cut herbs, to try to remedy. Ἵπνου τὸδ' ἀντιμολπὸν ἐντέμνων ἄκός. Agam. 16.
- Ἐντένεις, adv. [celeriter, vehementer,] quickly, rapidly. Ἐντένεις' ἡὐτὲ τίς τὲ δι' ἡῆρος ὑψόθι κίρκος. Apoll. 2. 935. SYN. Ἐντόνως, τὰχῶς, συντόνως.
- Ἐντέρων, ου, τὸ, (frequentius usitat. in plur.) subst. [intestinum,] the entrails. Ἀψὺς ἀμφότερωθεν εὐστρέφες ἐντέρων υἱός. φ. 408. SYN. See Ἐγκάτᾱ.
- Ἐντέρωνεία, as, ἡ, subst. [interiora navis ligna,] the planking on the ribs of a ship. Εἰς τὰς τριῆρεις ἐντέρωνείαν ἡ θεός. Equit. 1182.
- Ἐντέσιεργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui armis quibusdam instructus opus facit,] working in harness. Ζεῦξαν δ' ἡμιδόνους, κράτερων ὄχας, ἐντέσιεργούς. Ω. 277. SYN. Ἵποζῦγίος.
- Ἐντεῦθεν, et Attice ἐντευθενί, adv. [hinc, ex eo,] hence, from this place or point. Ἐντεῦθεν ἄγρῖα ξυντάκεις νύσφ νύσει. Orest. 34. SYN. See Ἐνθεν.
- Ἐντευτλᾶνω, v. [cum betis concoquo,] to dress with beet. Σοῦ χωρὶς εἶην ἐντευτλᾶνωμῆνς. Acharn. 894.
- Ἐντήκω, f. ξω, v. [(1) illiquefacio, (2) injicio in animo,] to melt in, to infuse into. Μίσός τὲ γὰρ πάλαιδον ἐντήκη' ἐμοί. Soph. El. 1311. SYN. Προστήκω, κατὰτήκω, ἐμπήγνυμι.
- Ἐντίθημι, f. θήσω, v. [indo,] to put in or upon, to pour in, to inspire. Οὐ γάρ πῶτ' ὁμᾶ λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις. Hec. 1028. SYN. Ἐπιτίθημι, προστίθημι, ἐπιβάλλω, ἐνδιδωμι.
- Ἐντίκτω, f. τέξω, et τέξομαι, v. [ingenero,] to breed, to engender in. Κάγώ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον. Androm. 24.
- Ἐντιλᾶω, v. [stercore inquino,] to defile, to pollute or cover with dirt. Ὁ λαρκὸς ἐνέτιλησεν, ὥσπερ σηπῖα. Acharn. 351.
- Ἐντιμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [honorabilis,] honorable, honored. Ἔσται, σπονδαῖς ἐντιμός αἰε. Orest. 1705. SYN. Τίμιος, εὐρύτιμος, πόλυτιμος, ἐνδοξός, ἐριτιμος, πόλυζηλωτός.
- Ἐντόλη, ἡς, ἡ, subst. [mandatum,] a command, an injunction. Κράτος, Βία τὲ, σφῶν μὲν ἐντόλῃ Διός. P. V. 12. SYN. Τὸ ἐντέταλμένον, κέλευσμα, ἐφημόσυνη.
- Ἐντόμα, ων, τὰ, subst. [sacra mortuorum causa facta,] victims offered in honor of the dead. Καὶ μιν κυδαίνοντες ὑπὸ κνέφας, ἐντόμα μῆλων. Apoll. 1. 587.
- Ἐντόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) intentus, (2) acer,] intent, vigorous, strenuous, firm. Ἐντόνος Ἀχαρνική. Acharn. 666. SYN. Ἰσχυρός, δεινός, δριμύς, σύντονός, σπερχυνός, ὀξύς.
- Ἐντόνως, adv. [acriter, enixe,] firmly, strenuously. Τράχη-λὸν ἐντόνως ὁ καρκινός. Cycl. 609.
- Ἐντόπῳ, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [loci incolae,] an inhabitant of a place. Πρῶ-βαθ' ὧδε, βάτῃ, βάτ' ἐντόποι. Œ. C. 841. SYN. See Ἐνοικίος.
- Ἐντός, ἐντοσθὲ, et ἐντοσθεν, adv. et præp. [intus, intra,] within, on the inside. Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμῶνων χθονός. Med. 354. See also β. 424. and α. 128. SYN. Ἐνδοθεν, ἔσω.
- Ἐντρέπω, v. [(1) pudore adficio; facio ut quis pudore faciem avertat; (2) in med. voc. pudore suffundor; revereor; curam habeo,] (1) to cover with shame; (2) to feel shame, diffidence, respect; to care for. Ὡν ἐντρέπου σὺ μηδέν' ὦν γὰρ ἂν θεός. Œ. R. 724. SYN. (1) Ἐπitrépō, ἐπιστρέφω, ἐγκλίνω, κάμπτω, (2) ἀξέμαι, αἰδέομαι, φροντίζω.
- Ἐντρέφω, vid. Ἐντρέφω.
- Ἐντρέχω, f. θρέξομαι et δρᾶσομαι, 2 aor. ἔδραμόν, v. [curro in, facile me moveo in,] to run, to move easily in. Εἰ οἱ ἐφαρμόσσει, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυνῆ. T. 385. SYN. Ἐπitréχω, ἐναρμώζω.

- Ἐντρίβης**, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [diligenter versatus in aliqua re,] practised or hacknied in. Ἀρχαῖς τὲ καὶ νόμοισιν ἐντρίβης φάνῃ. Antig. 183. SYN. Σὺνή-
θης, ἔθας, τρίβων.
- Ἐντρίβω**, v. [(1) intero, (2) impingo,] to rub on, to inlay, to bruise. Σὺ δ' ὦ
γραῦ, πᾶρᾰλελεξαι, κἀντῆτριψαι. Eccles. 904. SYN. Τρίβω, ἐπισμήχω, κατὰ-
τρίβω, καλλωπίζω.
- Ἐντρίτωνίζω**, v. [tres mensuras vini ferre vel bibere possum. Vid. Schol. in
I. c.] to cause to bear a treble quantity of wine. Ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν
ἐντρίτωνίσε. Equit. 1189.
- Ἐντροπάλιζομαι**, v. [convertor, respecto inter eundum,] to turn back, to look
back in going. Ἐντροπάλιζομένην, θάληρον κατὰ δάκρυ χέουσα. Z. 496. SYN.
Ἐπιστρέφωμαι, ὑφῶραι.
- Ἐντροπή**, ἡς, ἡ, subst. [pudor, reverentia,] respect, reverence, regard. Ἡ καὶ
δόκειτὲ τοῦ τυφλοῦ τὴν' ἐντροπήν. C. C. 303. SYN. Εὐλαβεῖα, αἰσχύνη, αἰδώς.
- Ἐντροπία**, as, ἡ, subst. [versutia, dolus,] craftiness, trick. Παῖδ' ὀλίγον, δὲ-
λήρσ' εἰλυμένον ἐντροπήσιν. Hom. Merc. 245. SYN. Δόλος.
- Ἐντροφός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [innutritus, adsuefactus,] nurtured in, brought up,
inured to. Αἴας δ', ὃ Σαλαμῖνός ἐντροφός. Iph. A. 288. SYN. Σύντροφός,
ἐντῆθραμμένός.
- Ἐντρώγω**, f. ξομαι, v. [comedo,] to eat. Ἐνθου, ῥόφησόν, ἐντράγ', ἔχε τριώβδ-
λόν. Equit. 51.
- Ἐντυγχάνω**, f. τεύξομαι, v. [occurro alicui,] to meet with, to occur, to encoun-
ter, to converse with. Ναυταὶ σφ' ἀνείλδον ἐντύχοντες, ὡς λέγει. Helen. 1216.
SYN. Ἐπιτυγχάνω, περὶπίπτω, ἐγκυρῶ, συνῶμιλεω.
- Ἐντυλίσσω**, v. [involvere,] to roll in, to fold up. Κατέκειτο δ', αὐτὴν ἐστύλιξας
ἡσυχῇ. Plut. 692. SYN. Ἐγκυλινδέω, ἐνείλω, ἐμπλέκω, περὶβάλλω.
- Ἐντύνω**, et ἐντῶ, v. [apparo, instruo,] to prepare, to furnish, to harness, to
equip. Ἐντύνει' ἱππους ἄρμασι ζυγηφόρους. Hipp. 1178. See also Olymp. 3.
51. SYN. Ἐπεντύνω, ἐτοιμάζω, συντάσσω, πᾶρασκευάζω, εὐτρεπίζω, ἐξαρτύνω,
ὀπλίζω, πορσύνω.
- Ἐντῦπās**, adv. [impresse,] expressly. Ἐντῦπās ἐν χλαίνῃ κέκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ
πολλή. Ω. 163.
- Ἐντύφω**, f. ἐνθύψω, v. [(1) incendo; (2) intus foveo,] to cause smoke within, to
drive out by smoking. Καὶ σὺ προσθεῖς Αἰσχίνην ἐντυφε τὸν Σέλαρτιον. Vesp.
457. SYN. Ἀνάκαίω, τύφω, ἀνάθάλπω.
- Ἐνυάλιος**, ου, ὁ, P. N. [Mars,] Υἱὸν Ἐνυαλίου, δι' ὧμον δ' ὀβριμόν ἐγχεῖς. N. 519.
SYN. Ἄρης.
- Ἐνῦβρίζω**, f. ἰσω, v. [contumelia adficio,] to insult, to violate, to deride. Ἐν
τοῖς ἔμοις γὰρ οὐκ ἐνῦβρίσας κάκοις. Eur. Electr. 68. SYN. Ἐψῦβρίζω, καθῦ-
βρίζω, ὑβρίζω, αἰκίζω, ἐκπλήσσω.
- Ἐνῦδρὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) aquis abundans; (2) in aquis degens,] (1) abounding
in water, (2) living in water. Λίμνης ἐνῦδρου Τριτωνιάδος. Ion 871.
- Ἐννεὺς**, ἔως, Ion. ἡδς, ὁ, P. N. [Enyeus,] the governor of Seyros. Σκυρὸν ἐλὼν
αἰπεῖαν, Ἐννηος πτόλιθερὸν. I. 664.
- Ἐνῦπνιον**, ου, τὸ, subst. [somnia,] a dream, sleep. Ἐμᾶθον ἐνῦπνιον, ὁμμάτων
τ' ἔμων. Hec. 696. SYN. See Ὀνειρὸς.
- Ἐνῦφαντός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [intextus,] interwoven. Ἐμψυχ' οὐκ ἐνῦφαντὰ σφόν
τι χρῆμ' ὄνθρωπος. Theocr. 15. 83.
- Ἐννώ**, ὄδς, οὗς, ἡ, P. N. [Bellona,] the goddess of war. Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὐτε
πτόλιπορθὺς Ἐννώ. E. 333. EPITH. Θεοῦρις, καρτέρουμος, κῤατέρᾰ, λυγρὰ,
πτόλιπορθὺς, στυνδεσσα, νύχια, χαλκὸχίτων, εὐὐπλὸς, παννύχια.
- Ἐνώμυτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [jurejurando obstrictus,] bound by an oath, sworn.
Ἄλλ' οὐν ἐχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμυτος. Aj. Fl. 1113. SYN. Διώμυτος, ἐνορκὺς,
ἐνορκός.
- Ἐνωπάδης**, ἐνωπῇ, ἐνωπιδίως, adv. [coram, palam,] in front, in full view, openly.
Πολλὸν ἐκās, στυνδεγτὰ δ' ἐνωπάδης ἐκφατὸ μῦθον. Apoll. 4. 354. See also

E. 374. and Υ. 94. SYN. Ἐνώπιον, ἐναντίον, ἐμπροσθεν, πάντως, καθ' ὅψιν, ἐν ὄψει.

Ἐνώπιᾱ, ων, τὰ, subst. [parietes in atrio-domus, quos introiens habet in conspectu ad dextram et sinistram. Vid. Damm.] cavities or recesses in a wall, in which a chariot or other things were placed; a pent-house. Ἀρμυτὰ δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπιᾱ παμφανδωντᾶ. Θ. 435.

Ἐνώπιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est in adspectu,] one who is in front, full in view. Ἡ μὲν πολλὰκίς ὑμῖν ἐνώπιός ἀμφοτέροισιν. Theocr. 22. 152.

Ἐξ, præp., vid. Ἐκ.

Ἐξ, adj. indecl. [sex,] six. Οἱμ', ὡς κατὰ γέλῳς. b. Ἐξ χόας χωρήσεται. Nub. 1238.

Ἐξαγγέλλω, f. ἔλω, v. [enuncio, indico,] to give out news, to issue orders, to declare, to describe. Τὰδ' οὐ ξυνφδᾷ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις. Med. 1004. SYN. Ἀπαγγέλλω, ἐρμηνεύω, παρὰ κάλῃ, ἐξαγορεύω.

Ἐξαγίζω, f. ἴσω, v. [impurum declaro, consecro morti, ut piacularis victima,] to declare impure, to devote as a piacular sacrifice. Πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων. Agam. 624.

Ἐξαγιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [impurus, execratus, arcanus,] execrable, not fit to be mentioned. Ἄ δ' ἐξαγιστᾶ, μηδὲ κινεῖται λόγῳ. C. 1526. SYN. Ἐναγής, ἐπαράτος, πύνηρος.

Ἐξαγκωνίζω, f. ἴω, v. [cubitis aliquem summoveo,] to keep off with the elbows. Ἐλκωσὶν ὃ, τί δρᾷσεις ποτ'. b. Ἐξαγκωνῶ. Eccles. 259.

Ἐξαγορεύω, v. [enarro,] to speak out, to divulge, to publish, to declare. Ὁν γόνον ἐξαγορεύεν' ἔγω δ' ἔρεικνυν ἀπάσας. λ. 233. SYN. Ἐξιστόρεω, ἐξηγεῖμαι, ἐξαγγέλλω, δηλῶ.

Ἐξαγρίω, v. [exaspero,] to render fierce or savage, to exasperate. Ἐξηγρίωσαν' ἐκ δ' ἐπνευσ' αὐτοῖς ἀράς. Phœn. 890. SYN. Ἀπαγρίω, ἐκθριῶ, ἐκτραχύνω.

Ἐξάγω, et ἐξάγω, v. [educio,] to lead or bring out. Ἀπληστὸς ἄδῃ μ' ἐξάγει χάρις γῶν. Eur. Suppl. 90. See also T. 332. SYN. Ἐκφέρω, ἐκκῶμιζω, ἐπεξάγω, προάγω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω.

Ἐξαγωνίζομαι, v. [certo,] to contend with, to succeed in a contest. Τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθῃ; Herc. F. 154.

Ἐξάδω, σω, v. [cano, recenseo,] to sing out, to count up, to enumerate. Πρωτον μὲν οὖν μοι τὰ γὰθ' ἐξᾶσαι φίλον. Troad. 474.

Ἐξείρω, Ion. pro ἐξαίρω, v. [extollo, elevo,] to take up, to take away. Ἐκ δὲ κτήματ' αἰεῖραν, ἃ οἱ Φαιήκεις ἄγανοί. v. 120. SYN. Ἐξαίρω.

Ἐξᾶετες, adv. [per sex annos,] for six years. Οὐδ' εἰ πεντᾶετες γὰρ καὶ ἐξᾶετες παρᾰμύμων. γ. 115.

Ἐξᾶετις, ἴος, ἡ, adj. [sexennis,] six years old. Παρθενὸς ἐξᾶετις κάλπῳ ἐπιθυμῆσατᾶ. Theocr. 14. 33.

Ἐξαθροίζομαι, v. [congrego,] to assemble, to gather, to collect. Κύνναδος ὥσει, παῖς σὺς ἐξαθροίζεται. Phœn. 1185. SYN. Συναθροίζω, συναγω, συλλέγω, ἄθροίζω.

Ἐξαιάζω, v. [deploro,] to lament loudly. Τὰν σὺν λύμαν ἐξαιάζει; Troad. 201. SYN. See Αἰιάζω.

Ἐξαίνυμαι, v. [aufero,] to take away, to convey, to destroy. Νῆ δ' ἐπὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτᾶ κάλλιμᾶ δωρᾶ. ο. 206. SYN. Ἀποαίνυμαι, ἀφαιρέω, ἐξαίρω, ἀκυλάττω.

Ἐξαίρετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [selectus, eximius,] selected, choice, distinguished, Κούροι ἐποντ' Ἰθάκης ἐξαίρετοί, ἢ εἰς αὐτοῦ. δ. 643. SYN. Ἐκκρίτος, ἐξᾶχος, διάπρεπής, ὑπεραλλός, ἐξαιτός.

Ἐξαίρω, v. [eximo, tollo,] to take out or away, to expel, to select, to destroy. Οἰάκας ἐξηροῦμεν εὐπρύμνον νεώς. Iph. T. 1358. SYN. Ἐξαίνυμαι, ἐκλέγω, ἐκκρίνω, ἐξωθῶ, ἀποκῶμιζω, ἐξαφαιρέω, ἐξαίρω.

Ἐξαίρω, f. ἄρω, v. [tollo, aufero,] to take out, to receive, to enjoy, to raise, to

enjoy, to condemn. Ἐξαιροῦμενον νέφος οἰωγῆς. Med. 105. SYN. Ἐπαίρω, ὑψῶ, ἐξαιρώ, ἐκκῶμιζω, ἀνατρέπω, ἐκβάλλω, ἐξαιρέω.

Ἐξαισιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) inauspicatus; (2) iniquus,] contrary to fate, impious, unnatural. Οὐτὲ τινὰ ρέξας ἐξαισιῶν, οὐτὲ τὶ εἰπών. δ. 690. SYN. Ἐκδίκος, ἀπρεπής.

Ἐξαίσσω, v. [cum impetu prodeco,] to rush out. Ἐκ δὲ τῷ αἰζαντῇ, πύλαων πρόσθ' ἐμάχεσθην. M. 145. SYN. Ἀναίσσω, ἐξορμαῖμαι, ἐκθῶρεω, αἰσσω.

Ἐξαίστω, v. [evanidum reddo; deleo,] to destroy utterly. Κεραυνὸν, ὃς πᾶν ἐξαίστωσιν γένος. P. V. 689. SYN. Διαίστω, αἰστώ, ἐκπορθεῖω, ἀφανίζω.

Ἐξαιτέω, v. [deposco,] to demand from another, to supplicate, to obtain by supplication. Ἡ παρθενείαν πατρὸς ἐξητήσατό. Troad. 973. SYN. Ἀπαιτέω, προσδέσμαι, αἰτέω, ἀζιῶ, ἀντιβδῶ, γονιάζομαι, λίσσμαι.

Ἐξαιτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [eximius,] choice, select. Νῆα καὶ ἐξαιτους ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι. β. 307. SYN. See Ἐξαιρέτος.

Ἐξαίφνης, adv. [repente, subito,] suddenly, quickly. Ὅ δ', ὥς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν. C. C. 1610. SYN. Ἐξάπνης, αἰφνης, αἰφνιδίον, ἀδοκήτως, πᾶραχρημῶ.

Ἐξᾠκεῖμαι, v. [medeor,] to heal or cure completely. Ὡς τὸν Ἀθηναῖος δεινὸν χολὸν ἐξᾠκεσάτο. γ. 145. SYN. Ἰᾶμαι, θεράπεύω, ἐπαλθεῖω, κάταρτιζω.

Ἐξᾠκεῖς, εως, ἡ, subst. [sanatio,] a healing. Δ' ἐξᾠκεῖς τὴν νόσων καὶ χρησμούς. Ran. 1033. SYN. Ἀκημᾶ, ἄκος, ἱασις, ἱατῶρια.

Ἐξᾠκίς, adv. [sexies,] six times. Νικῶν-θ' ἐξᾠκίς ἐν Μεγάρου-σιν. Olymp. 7. 156.

Ἐξακοντίζω, ἴσω, v. [ejaculor,] to pour out arrows, to throw out. Τὶ τοὺς Ὀδυσσεὺς ἐξακοντίζω πόνους; Troad. 446. SYN. Ἀκοντίζω, τοξεύω, ἐκτοξεύω, ἀπαγγέλλω.

Ἐξακόσιοι, αι, ᾶ, adj. [sexcenti,] six hundred. Πλεῖν ἐξακόσιους τὸν ἀριθμὸν καὶ δὴ πῶτε. Aves 1251.

Ἐξακούω, f. κούσμαι, v. [exaudio,] to hear out, to listen patiently. Εἰκάδ' ὤρεν ταῦτ' οὐ γὰρ ἐξηκούμεν. Heracl. 677. SYN. Εἰσακούω, ὑπακούω, ἀκούω, ἀκροᾶμαι.

Ἐξακριβῶ, v. [diligenter aliquid facio,] to perform accurately, to discuss with accuracy. Κάξακριβῶσαι λόγον. Trach. 426. SYN. Ἀκριβῶ, ἐρευνᾶω, ἐξιχνεύω.

Ἐξᾠκρίζω, v. [in sublime evolo,] to fly up high. Ἄ, δ' ἄ τ' ἰ δ' ἡτ' ἀ μέλλετ'; ἐξᾠκρίζετ' αἰθερᾶ; Orest. 269.

Ἐξᾠλάω, v. [excæco,] to put out the eyes, to blind. Φάσθαι Ὀδυσσεῖα πτόλι-πόρθιον ἐξᾠλάωσαι. ι. 504.

Ἐξᾠλάπάζω, v. [diripio,] to exhaust by plundering, to sack. Ἐπλῆεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξᾠλάπαζας. Ξ. 251. SYN. Ἀλάπάζω, ἐκτέρω, ἐκκένω, ἀφανίζω.

Ἐξᾠλειπτρὸν, ου, τὸ, subst. [vas unguentarium; (2) spongia,] a box of ointment, a towel or sponge. Ἵπ' ἐχ' ὠδὲ δεῦρ' οὐξᾠλειπτρὸν, ὃ γυναι. Acharn. 1062.

Ἐξᾠλείφω, v. [(1) unguentum abstergo; (2) deleo,] to expunge, to efface. Πατρῶς οὐμὸς ἐξᾠλειφθεῖν πῶτ' ἄν. Iph. T. 699. SYN. Ἀπᾠλείφω, ἐξαφανίζω.

Ἐξᾠλεύμαι, ἐξᾠλῶ, ἐξᾠλύσκω, et ἐξᾠλέσμαι, v. [devito, effugio,] to avoid, to escape. Μῆνιν βάρεϊαν ἐξᾠλεύσμαι θεᾶς. Aj. Fl. 655. See also Hom. H. in Bacch. 51. Hipp. 673. and Apoll. 1. 490. SYN. Ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀλέσμαι.

Ἐξᾠλίω, f. ἴσω, v. [volvendo ejicio, v. c. pulverem; abstraho,] to cause to stretch on the ground, as a horse, for the purpose of rubbing him down, to strip off. Ἀπ' αἶ τὸν ἵππον ἐξᾠλίσας οἰκάδε. Nub. 32. SYN. Ἐκκῶλίω, ἐξελίσσω, ἐκκῶμιζω.

Ἐξαλλάττω, f. ἴω, v. [immuto,] to exchange, to use by way of exchange. Δι-νεύουσ' ἐξαλλάξω. Troad. 203. SYN. Ἀπαλλάττω, ἐναλλάττω, μεταλλάττω, μετᾠβάλλω, διαφέρω, ἐξαμείβω.

¹ The two last syllables of Ὀδυσσεὺς are scanned as one long.

² Ἄ, δ', extra metrum est.

Ἐξάλλομαι, v. [exsilio,] to leap from, to leap down, to spring forward. Εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμεινός ἀνδρὰ βάλησθαι. O. 571. SYN. Καθάλλομαι, εἰσάλλομαι, ἐκπηδάω.

Ἐξάλυσκω, et ἐξάλω; v. Ἐξάλευμαι.

Ἐἄμαρτάνω, f. τήσῃμαι, 2. a. ἡμαρτῶν, v. [aherro,] to err widely, to act wrong.

Ἦστ' eis tyránnous ándras ἐἄμαρτάνειν. Med. 309. SYN. Ἄμαρτάνω, πλημμελέω, ἀποτυγχάνω, πᾶραλλάττω.

Ἐἄμαρτια, as, ἡ, subst. [frustratio,] disappointment, mistake, miscarriage. Καὶ μὴν ἰση νῶν ἔστιν ἡ ἔἄμαρτια. Antig. 564. SYN. Ἄμαρτια, ἁμάρτημα.

Ἐἄμαῶ, v. [meto, abscindo,] to reap, to cut off, to extirpate. Τὰ σπλάγχ' ἔφασκόν ἐξἄμῃσασθαι βίῃ. Cycl. 236. SYN. Ἀπᾶμαῶ, ἀποκόπτω, ἐκκαρπίζομαι, ἐξἄνω, ἀφαιρέω.¹

Ἐξαμβλύνω, v. [(1) abortum facio; (2) obtundo,] to render abortive, to blunt, to weaken. Καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμέν, ὡς αὐτὴ λέγει. Androm. 356. SYN. Ἀμβλύνω, ἐξωθεῖω, διάφθειρω.

Ἐξαμβρῦσαι, Eumen. 928. (intactum relinquo, ut sanatu difficilior. Vid. Doctiss. Maltb.)

Ἐἄμειβω, v. [(1) immuto, (2) trajicio, (3) rependo,] (1) to exchange one place for another, to depart from, (2) to pass, (3) to repay. Τὸν ἀμφίzeugτον ἐἄμειψας. Pers. 135. SYN. Διἄμειβομαι, ἐπᾰμειβομαι, ἐξαλλάσσω, ἀφίστημι, ἀντᾰμειβομαι, διᾰδέχομαι.

Ἐἄμέλω, f. ξω, v. [emulgeo,] to milk out, to milk. Οὐλοισὶν ἐξήμελξας ἐντράφες γαλα. Choëph. 885. SYN. Ἀμέλω, ἐκθλίβω, ἀπομάττομαι, ἀποθλίβω.

Ἐἄμηχάνεω, v. [excoquito,] to contrive, to extricate. Εἰ μὴ τί τούτων ἐἄμηχάνησόμεν. Heracl. 436.

Ἐἄμιλλᾶσθαι, v. [per contentionem exigo,] to outstrip a rival, to rival in harassing. Τίves πόλιτων ἐἄμιλλῶνται σέ γῆς; Orest. 425. SYN. Ἐξελάνω, ἐκβάλω, ἐπιδιώκω.

Ἐξαμπρέω, v. [extraho,] to draw out. Χρῆπὸς πῶτ' ἐξαμπρεύομεν. Lysistr. 289. SYN. Ἀμπρέω, ἔλκω.

Ἐἄμύνομαι, v. [defendo, propulso,] to ward off, to deliver from. Πρὸβλήματ', αἰθὼν ἐἄμύνασθαι θεοῦ. Eur. Suppl. 219. SYN. Ἀπᾰμύνομαι, ἁμύνω.

Ἐἄναγκάζω, f. ἄσω, v. [cogo,] to force out, to expel. Ἄλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐἄναγκάζει, σκόπει. OE. C. 1179. SYN. See Ἀναγκάζω.

Ἐἄναῶ, v. [educuo,] to bring up out of. Ἄιδου τ' ἐρέμνων ἐξᾰνήγαγεν μύχων. Heracl. 219.

Ἐἄναδυμι, f. ὕσω, v. [emergo,] to emerge or be extricated from. Κύματός ἐξᾰνάδυσ, τὰ τ' ἐρεύγεταί ἡπειρόνδε. e. 438. SYN. Ἀνάδύω, ἀνέρχομαι, ἐπιφαίνομαι.

Ἐἄναζέω, v. [ebullio,] to boil up. Τόλονδε Τυφὸς ἐἄναζεσει χόλον. P. V. 378. SYN. Ἄναζεω, ἀνάδιδωμι.

Ἐἄναρῶ, v. [aufero,] to raise up, to rear from. Ἡ καὶ σφ' Ἄθᾰνα γῆθεν ἐἄνειλετό. Ion 269,

Ἐἄναλίσκω, f. λῶσω, v. [exhaurio, consumo,] to consume, to extirpate. Οὐπω θελοντός ἐἄναλῶσαι γένος. Agam. 661. SYN. Κατᾰναλίσκω, ἐκριζώω, ἐκπορθέω, ἐξάλυπάζω, ἐξᾰπόλλυμι.

Ἐἄναλῦω, ὕσω, v. [eripio, libero,] to rescue or deliver from. Ἄψ' ἐθέλεις θᾰνάτοιο δύσσηχός ἐἄναλῦσαι. Il. 442. SYN. Ἀνάλῦω, ἐλευθερῶω, ἐξᾰνήμι.

Ἐἄνάπτω, v. [suspendo ad vel ex,] to hang out from. Ἀγκυρᾶν ἐξᾰνήπτὸν οἱ δὲ κλίμακας. Iph. T. 1352. SYN. Ἀνάπτω, ἐξάπτω, ἐξαρτῶ.

Ἐἄναρπάζω, f. ἄσω et ἄζω, v. [abripio,] to carry off. Ἐρῶν ἐρῶσᾰν ᾤχετ' ἐἄναρπάσας. Iph. A. 75. SYN. Ἀναρπάζω, ἀφαρπάζω.

Ἐἄνασπάω, f. σπάσω, v. [demolior,] to destroy, to tear up. Φέρων, μόχλοισὶν ἐἄνασπάσας βίῃ. Phœn. 1150. SYN. Ἀνασπάω, ἐκριζώω, ἀπωθεῖω.

Ἐἄναστέφω, v. [corono,] to crown, to adorn. Κισσῷ κόμητην αὐθὺς ἐξᾰνέστεφον. Bacch. 1052. SYN. Ἀναστέφω.

¹ See note v. Ἀμάω.

- Ἐξάναστρέφω, v. [everto,] to overturn. *Πρόρριζά φύρδην ἐξάνεστραπται βάθρων.* Pers. 817. SYN. Ἀναστρέφω, ἀνὰτρέπω, ἀποσκευάζομαι.
- Ἐξανάτέλλω, v. [exorior,] to spring, to grow up. *Τοῦ δὲ φοινῆεντος ἀφ' αἵμα-
τος ἐξανάτελλεν.* Mosch. 2. 5. SYN. Ἀνάτέλλω, ἐπανάτέλλω, φύομαι, ἐξάνιστά-
μαι.
- Ἐξανάφανδόν, adv. [aperte, palam,] openly, plainly. *Ἐρῶ δὲ τοῖ ἐξανάφανδόν.* v. 48. SYN. See Ἀνάφανδόν.
- Ἐξανδρῶμαι, v. [vir fio,] to grow out into man. *Ἦδη δὲ πυρσαῖς γενῦσιν ἐξαν-
δρούμενός.* Phœn. 32.
- Ἐξάνειμι, v. [exeo,] to go out or proceed from. *Ναῶν θ', αἱ δύνοντά καὶ οὐρά-
νοῦ ἐξάνιόντά.* Theocr. 22. 8. SYN. Ἐξείμι, ἐξέρχομαι, ἐξάπυβαίνω.
- Ἐξάνεμῶω, v. [irritum facio,] to spread out to the wind, to render vain. *Ἐξη-
νέμωσέ τ' αὖμ' Ἀλεξάνδρον λέχη.* Helen. 32. SYN. Ξηραίνομαι.
- Ἐξάνέρχομαι, v. [prodeo alicunde,] to come up from. *Γῆς ἐξανελθὼν, καὶ φέρων
σωτηρίαν.* Troad. 755. SYN. Ἀνέρχομαι.
- Ἐξάνευρίσκω, v. [deprehendo, invenio,] to find out, to invent. *Ὡ μίσοις, οἳ
κάξανευρίσκεῖς λέγειν;* Philoct. 991. SYN. Ἀνευρίσκω, ἐξευρίσκω.
- Ἐξάνεχῶμαι, v. [sustineo,] to endure, to put up with. *Ἡ τοὺς ἔμοις τις παῖδας
ἐξάνέζεται.* Androm. 200. SYN. Φέρω, ἀνέχομαι, ἔω.
- Ἐξάνεχω, f. ξω, v. [emineo, exsto,] to stand out from the ground, to be con-
spicuous. *Ἡ γὰρ ὄγε στάλαν Ἀφάρηιοῦ ἐξάνεχουσάν.* Theocr. 22, 207. SYN.
Ἐξέχω, ἀναφαίνομαι, ἀνέχω.
- Ἐξανθεῶ, v. [effloresco,] to put forth blossoms, to bloom, to burst forth. *Ὑβρις γὰρ ἐξανθοῦς ἐκάρπωσε σπᾶχυν.* Pers. 826.
- Ἐξανθίζω, v. [vestes diversicolores induo,] to dress in flowers or flower-
colored garments. *Αἱ καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι;* Lysistr. 42.
- Ἐξάνιμι, v. [emitto,] to emit, to send forth, to produce, to throw away. *Κεῖναι δὲ, θύρσους ἐξάνιῖσαι χερῶν.* Bacch. 751. *Παντοίην εὐπρηστον αὐτ-
ρὴν ἐξάνιῖσαι.* Σ. 471. SYN. Ἀφίμι, ἀνπέμπω, ἐκπέμπω, ἀνίμι, ἀνα-
διδωμί.
- Ἐξάνιστημι, v. [(1) excito, subverto, (2) in med. v. excito me, surgo,] (1) to
rouse, to raise up, to overturn, (2) to rise up. *Εἰ μὲν πρόσωπὸν ἐξάνισταῖν
ἔμῳν.* Hec. 1147. SYN. Ἀνίστημι, ἀνέγειρω, μέτεξάνιστημι.
- Ἐξανοίγω, v. [aperio,] to open, to lay open. *Εἴτ' ἐξάνοιγέ μηχανὰς τὰς Σισύφου.*
Acharn. 391. SYN. Ἄνοιγω, διοίγω, ἐκφέρω, δηλῶ.
- Ἐξαντλέω, v. [exhaurio, exantlo,] to pump out, to draw out, to exhaust. *Μέλλων σ' ἐρωτᾶν ἡγίε' ἐξήντλεις στρατῷ.* Eur. Suppl. 843. SYN. Ἐξάρω,
ἐκμοχθῶ.
- Ἐξάνω, et ἐξάνυτω, f. ὦσω, v. [perficio,] to carry into effect, to dispatch, to
mark out, to cause. *Ἐπεὶ δὲ μόχθων τέρματ' οὐκ ἐξήνυτον.* Bacch. 1094. See
also Troad. 234. SYN. Διάνω, κατάνω, τέλω, πληρῶ, ἐκπληρῶ, κατεργά-
ζομαι, φθονεύω.
- Ἐξαπαλλάττω, v. [libero,] to set free from, to save. *Ἄλυπός ἄτης ἐξαπαλλαχθή-
σεται.* Soph. Electr. 1008. SYN. Ἐξαλλάττω, ἀπολύω, ἐξαπατύλλω, ἐξαπατάω,
ἐξαπαφίσκω.
- Ἐξαπάτῶ, v. [decipio,] to deceive, to cajole. *Ἐξηπατήθη δαίμονος βουλευμά-
σιν.* Hipp. 1404. See also Acharn. 657. SYN. Ἀπατάω, διάκρούω, χλευάζω,
φενακίζω, ἐκκοβαλίσκω, παράλογίζομαι.
- Ἐξαπάτη, ης, ἡ, subst. [fallacia,] deceit. *Παρθένους τ' ὄρους μειδήματά τ' ἐξα-
πάτας τέ.* Hes. Theog. 205. SYN. See Ἀπάτη.
- Ἐξαπατύλλω, vid. Ἐξαπατάω.
- Ἐξαπαφάω, et ἐξαπαφίσκω; v. Ἐξαπατάω.
- Ἐξαπείδω, v. [in conspectu non amplius video,] to lose sight of. *Χρὼν βράχει
στράφεντες, ἐξαπειδόμεν.* Cæ. C. 1648.
- Ἐξάπιναῖος, α, ὄν, adj. [repentinus,] sudden, unexpected. *Γένετ' ἄρ' ἐξα-*

¹ The first syllable of *ἡμι*, whether simple or in composition, is common in Homer, but generally if not always long in the Attic poets.

- πῖναϊ Πάνακρίδους ἐργὰ μέλισσης. Call. 1. 50. SYN. Αἰφνιδίως, ἀπροσδόκητος.
 Ἐξαΐνης, adv. [derepente,] suddenly. Χρεμύλος πέπλοῦτῃ ἐξαΐνης; οὐ πείθου-
 μαι. Plut. 536. SYN. See Ἐξαΐνης.
 Ἐξάπλω, v. [expando,] to spread out. Ὑπτίος ἐξήπλωτο, νεκρὸν δέμας, οὐδὲ
 παρ' ὄχθας. Batrach. 105. SYN. Ἐκτείνω, ἐκτάνω, ἐκπέταννυμι, διαπτύσσω.
 Ἐξαπόβαίνω, v. [descendo,] to dismount from, to disembark. Ἀγχ' ὑδάτος
 γλυκεροῖο καὶ ἐξαπέβησάν ἑταῖροι. μ. 306. SYN. Ἀποβαίνω, κατὰβαίνω, ἐκ-
 βαίνω, ἐξάνειμι.
 Ἐξαπιδίδωμαι, v. [abigo,] to drive away out of. Λυγρὼς πεπληγυῖα μάχης ἐξα-
 πιδίδωμαι. E. 764. SYN. Ἀποδίδω, ἀποδιδώκω, ἐξωθεῖω, ἐξελαύνω.
 Ἐξαπιδύνω, v. [exuo,] to put off, to strip off. Εἰμάτῃ δ' ἐξάπιδυνε, τὰ οἱ πῶρῃ
 διὰ Κάλυψω. e. 372. SYN. Ἀποδύνω, ἐκδύνω.
 Ἐξαπόλλυμι, v. [funditus perdo,] utterly to destroy. Ἐξαπολλὺς τὸν αἰτίον
 μῦθον. Choëph. 824. Ἀπόλλυμι, ἐξαποφθείρω, ἀποφθείρω.
 Ἐξαπὼνέομαι, v. [revertor,] to return from. Ὡδὲ διακρινθέντ' ἐμάχης ἐξαπὼ-
 νέεσθαι. Υ. 212.
 Ἐξαπὼνίζω, f. ψω, v. [abluo,] to wash off. Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐνέ-
 χεῦατό πουλύ. τ. 387. SYN. Ἀπὼνίζω, ἐκνίπτω, κατάνιπτω.
 Ἐξαποξύνω, f. ὠνῶ, v. [exacuo,] to sharpen. Ὅν φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας
 ἄκρον. Cycl. 455. SYN. Ὄξυνω, ἐποξύνω.
 Ἐξαπῶτινω, v. [punio, luo,] to avenge, to punish, to appease. Οὕτω κεν τῆς
 μητρὸς ἐρινύας ἐξαπῶτινοῖς. Φ. 412. SYN. Ἀπῶτινω, ἐκτίω, q. v.
 Ἐξαποφθείρω, f. ἔρω, v. [interimo,] utterly to destroy. Ἐγὼ δύστηνός ἐξα-
 ποφθερῶ. Trach. 715. SYN. See Ἐξαπόλλυμι.
 Ἐξάπτω, v. [adnecto,] to fasten to, to suspend from. Ἰκέτηριαν δὲ γόνυσιν
 ἐξάπτω σέθεν. Iph. A. 1216. SYN. Ἀνάπτω, ἐφάπτω, ἐξαρτῶ, ἀποκρέμάν-
 νυμι.
 Ἐξάπωθεῖω, v. [abigo,] to drive away. Οὐτ' εἰσίδοντας στρατὸπῆδ' ἐξάπώσατέ.
 Rhes. 807. SYN. Ἀπωθεῖω, ἀπέλαύνω, ἐξελαύνω, ἐξωθεῖω.
 Ἐξάρπτω, f. ἔω, v. [effringo,] to strike out, to revile. Τὴν κυκλίδ' ἐξήραξά,
 κἀναχάνων μέγα. Equit. 641. SYN. Διάρρήγνυμι, κατὰβάλλω, ἐκβάλλω, ἐκ-
 κρούω, ἐκπλήσσω, λοιδορεῖω.
 Ἐξαργέω, v. [otiosus sum, per negligentiam omitto,] to be idle or inactive,
 to be passed by through negligence. Οὐκ ἐτ' ἐξαργούμενά. Philoct. 555.
 Ἐξάργματᾱ, ὠν, τὰ, subst. [primitiæ, in l. c. membra exteriora,] "the first
 fruits or offerings to the dead, i. e. the limbs of a person slain, and offered
 up as the means of appeasing his manes." Dr. Jones. Ἦρος δ' Αἰσωνίδης
 ἐξάργματᾱ τάμνε θανόντος. Apoll. 4. 478. SYN. Ἀπαργματᾱ, ἀκρωτήριᾱ.
 Ἐξαρκεῖω, f. ἔσω, v. [sufficio,] to suffice, to satisfy. Ταῖς τηλικαῖσδε συμκρὺς
 ἐξαρκεῖ λόγος. Cæ. C. 1116. SYN. Ἀρκεῖω, ἔπαρκεῖω, ἀρέσκειμαι, πληρῶφρεῖω.
 Ἐξαρκής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sufficiens,] sufficient. Σπεύδης, ἐγὼ δὲ τάνδον ἐξαρκῇ
 τίθω. Trach. 338. SYN. Ἀρκίος.
 Ἐξαρκούντως, adv. [sufficienter,] sufficiently. Ἐξαρκούντως ἄλλ' ἔμβα. Ran.
 377. SYN. Ἀρκούντως, ἱκάνως.
 Ἐξαρνεῖσθαι, v. [denego,] to deny. Κήρυσσε ἅπασιν' οὐ γὰρ ἐξαρνούμεθα. An-
 drom. 436. SYN. Ἀρνεῖσθαι, ἔξαρνός εἰμι.
 Ἐξαρνητικός, ἡ, ὄν, adj. [negativus,] disposed to dispute. Νῦν μὲν γ' ἰδεῖν εἰ
 πρῶτον ἐξαρνητικός. Nub. 1172.
 Ἐξαρνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui denegat,] one who positively denies. Νῦν δὲ διὰ
 τοῦτ' ἐξαρνός εἶναι διανύει; Nub. 1230.
 Ἐξαρπάζω, f. ἄζω et ἄσω, v. [eripio,] to snatch from or away. Ἐξαρπάσας ὁδ'
 ἐκ χερῶν ἐμῶν βίᾱ. Iph. A. 315. SYN. Ἀφαρπάζω, ἀφαιρέομαι.
 Ἐξαρτᾶσθαι, v. [dependeo,] to hang down from. Τὶ δρᾶς; βιάζει χειρὸς ἐξαρ-
 τωμένη; Hipp. 325. SYN. Ἀπαρτᾶσθαι, ἐξάρτῶσθαι, ἐκκρέμμαι.
 Ἐξαρτῶν, v. [apparo,] to arrange, to prepare. Καὶ τάνδον ἐξαρτυνέ. πολλὰ τοι
 γόνῃ. Eur. Electr. 422. SYN. Καταρτῶν, ἐξαρτίζω, καταρτίζω.

¹ The second syllable is here made long because the metrical ictus falls upon it.

- Ἐαρχός**, ον, ὁ, adj. et subst. [qui aliquid incipit, auctor,] a leader, a beginner. Ὁ δ' ἔαρχος Βρομίος, εὐοῖ. Bacch. 141. SYN. Ἀρχός, ἡγεμῶν, ἐπιστάτης, ἀρχηγός.
- Ἐάρχω**, f. ξω, v. [incipio, auspicio,] to begin, to take the lead in, to move, to propose. Βουλὰς τ' ἔάρχων ἀγάθος, πόλεμόν τε κορύσσω. B. 273.
- Ἐασκέω**, v. [(1) exerceo, (2) orno,] to exercise, to arrange, to adorn. Ξανθὸν κατόπτρῳ πλοκάμυν ἐξήσκεις κόμης. Eur. Electr. 1071.
- Ἐατιμάζω**, f. ἄσω, v. [infamia noto,] to dishonor greatly, to dishonor. Καὶ μὴ ἔατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρός. C. C. 1378. SYN. Ἀτιμάζω, κατὰφρονέω.
- Ἐαυγής**, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [splendens,] blazing forth, dazzling. Πώλων ἐκλήε, χιτῶνς ἔξανευστέρων. Rhcs. 303. SYN. Λαμπρὸς, λευκός.
- Ἐαυδάω**, v. [eloquor,] to speak out. Ἐαυδα, μὴ κεῖθε νόφ, ἵνα εἰδόμεν ἄμφω. A. 363. SYN. Ἐεῖπὼν, ἐξενέπω, ἐξέρω, ἐκφονέω, λέγω.
- Ἐαυτίς**, et ἐαυθίς, adv. [statim,] immediately. Πηλείδης δ' ἐξαυτίς ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν. A. 223. SYN. Πάραχρημᾶ, εὐθέως, παραντικᾶ.
- Ἐαυτομόλῳ**, v. [transfugio,] to become a runaway, to desert. Ἐαυτομόλω πρὸς ὑμᾶς. Nub. 1102. SYN. Αυτομόλῳ, διαφεύγω.
- Ἐαυχέω**, v. [glorior; exspecto,] to boast of, to avow; to expect. Οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξήχουν ἐγώ. Philoct. 869.
- Ἐαφαιρέω**, v. [aufero. Vid. Damm. Them. Ἐαφέλω.] to take away. Δαίμων ὁ σὸς τὲ κάμῃς ἐξαφείλετό. Soph. Electr. 1163. SYN. Ἀφαιρέω, ἐξαιρέωμαι.
- Ἐαφίημι**, v. [dimitto, libero,] to send away from, to remove from. Ἄλλ' ἐαφείται τοῦδε γ', ὡς ἐγὼ κλύω. Trach. 72. SYN. Ἀφίημι, ἀπαλλάττω.
- Ἐαφρίζω**, v. [desumpo,] to foam out. Πρὶν αἱμάτηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος. Agam. 1034. SYN. Ἀφαρίζω.
- Ἐαφύω**, f. ὕσω, v. [exhaurio,] to pour out. Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπὲρβίδον ἐαφύοντες. ξ. 95. SYN. Ἐαρύω, ἐξαντλῳ.
- Ἐεγείρω**, med. v. ἐεγείρομαι, et ἐεγρόμαι, v. [(1) excito, (2) surgo,] (1) to raise up, (2) to awake. Εὐδοντ' ἂν ἐεγείρῃ τὸν Ἀγάμεμνόνος. Eur. Electr. 41. See also Orest. 1545. and Theocr. 24. 21.
- Ἐέδω**, f. ἐδομαι, v. [exedo,] to eat up. Ἐξεδεταί σου τοῦψόν, ὅταν τυτοῦ ἀλλύσῃ χάσκης. Equit. 1029. SYN. Ἐέεσθίω, ἐδομαι, κατὰβιβρώσκω.
- Ἐέδρα**, as, ἡ, subst. [locus in quo frequentes sedes, exedra,] a seat at the outside of a portico, a piazza. Τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ'. Orest. 1451.
- Ἐέδρως**, ον, ὁ et ἡ, adj. [a sede et domicilio absens,] from one's seat, from home, out. Λόγοι παράλλασσοντες ἐξέδροι φρέων. Hipp. 939. SYN. Ἀνάστατος, ἐκτόπιος, τηλωπός.
- Ἐεΐδημι**, perf. ἔεοιδά, particip. εἰδώς, præterpluperf. ἦδειν, v. [perspicio,] to see plainly, to understand fully. Αἰσχρὸν, τὰ μὲν σὲ θεῖα πάντ' ἐξειδέναι. Helen. 921. SYN. Ἐεπίστανται, ἀκριβῶς γινώσκω, ἐπιγινώσκω.
- Ἐεΐης**, poet. pro ἐξῆς, adv. [deinceps, in ordine,] in regular order. Πάσας ἐεΐης πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφηπτό. Z. 241. SYN. See Ἐξῆς and Ἐνοχέρω.
- Ἐεϊκάζω**, v. [adsimulo,] to assimilate, to make like. Μορφῆς τυπωμα, στέρνα τ' ἐξηκασμένα. Phœn. 164. SYN. Εἰκάζω, ἐξομοῖω, ἐκμάττω.
- Ἐελύω**, v. [evolvo,] to roll out, to unfold. Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω. Theocr. 24. 17. SYN. Ἐεκτύσσω.
- Ἐεμι**, v. [egrediar,] will go out. Ἐξεῖμι γαίης, φιλῶτων παίδων φόνον. Med. 791. (See also ψ. 370.) SYN. See Ἐερχομαι.
- Ἐεῖπω**, v. [enuncio,] to speak out, to declare. Αὐτίκ' ἂν ἐεῖποι Ἀγάμεμνονὶ ποιμένι λαῶν. Ω. 654. SYN. See Ἐξανδάω.
- Ἐεΐργω**, f. ξω, v. [excludo,] to exclude, to expel. Χωροῦσ' καὶ τῶνδ' οὐδὲν ἐεΐργει νόμος. Androm. 176. SYN. Ἀπεΐργω, κωλύω, ἀφαιρέωμαι, ἀνὰτρεπω.
- Ἐεΐρω**, v. [exsero, eximo,] to put out, to pull out. Τὴν γλωττᾶν ἐξεΐραντες αὐτοῦ. Equit. 378. SYN. Ἐέλκω, ἀνασπάω, ἐξωθέω.
- Ἐελαύνω**, et ἐξελάω, f. ἔλασω, Attice ἐλῶ, v. [expello, abigo,] to drive out, to banish. Ἦν ἐξελαύνῃ, ξυμφόρᾳ μ' ἀμύχανός. Med. 393. SYN. Ἀπελαύνω, ἐεΐργω, ἐξορίζω, φύγαδέω, ἀπωθέω, ἀπώτρπω.

- Ἐξελέγω, f. ζω, v. [redarguo,] to detect clearly, to reprove, to disclose. Ἐξελέγειν μακρότερας. Nem. 10. 85. SYN. Ἐλέγω, κατέλεγω, καταλαμβάνω, ἐκνικῶ, ἀντιλέγω.
- Ἐξελευθεροστόμειω, v. [libere vel procaciter loquor,] to give licence to the tongue. Θαρσῶν ὑβρίσεις, κατέλευθεροστόμεις. Aj. Fl. 1275. SYN. See Ἐλευθεροστόμειω.
- Ἐξελίσσω, f. ζω, v. [(1) evolvere, explico, (2) subduco e pugna,] to unfold, to explain; to order a counter-march, to move. Κάλλιστον ἵχνης ἐξελίσσουσιν πόδους. Troad. 3. SYN. Ἀνελίσσω, ἐξειλῶ, ἐξωθέω, κινέω.
- Ἐξελεκτέος, α, ον, adj. verb. ab ἐξέλω, [extrahendus,] must be dragged up. Ὅμως δὲ πρὸς γὰρ τοὺς φίλους ἐξελεκτέον. Eur. Electr. 491.
- Ἐξελεῖν, et ἐξέλω, v. [extrahere, eripio,] to draw out, to extract, to seduce. Ἀλλ', εἴπερ ἐπιθύμειτ' ἐκλεῖν. Pax 508. See also Hec. 542. SYN. Ἀφέλω, ἐξάλω, ἐξέρω, ἐξείρω.
- Ἐξέμειω, f. ἔσω, v. [evomo,] to vomit forth. Ἡ τοῖ ὄγ' ἐξέμεισε, λῆβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ. μ. 237. SYN. Ἀπέμειω, ἐκκυνόμαι.
- Ἐξεμπόλαιω, f. ἥσω, v. [divendo,] to sell off, to dispose of, to betray. See Ἐκφορτίζομαι. SYN. See Ἐμπόλαιω.
- Ἐξენαίρω, v. [interficio,] to kill. Κύνων τ' ἐξενάρειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι. Hes. Sc. 329. SYN. See Ἐναίρω.
- Ἐξενάριζω, f. ζω, v. [occisum armis spolio; occido,] to strip the dead of their arms, to kill. Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἴσον τ' ἐκ' Ἀντίφον ἐξενάριζων. Λ. 101. SYN. See Ἐνάριζω.
- Ἐξενέπω, v. [eloquor,] to proclaim. Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν. Nem. 4. 53. SYN. See Ἐννέπω.
- Ἐξεπάδω, v. [incantationibus permulceo,] to soften by charms. Φίλων ἐπφδαῖς ἐξεπάδονται φύσιν. Œ. C. 1194. SYN. Κατάπραυνω, ἐκπραυνώ.
- Ἐξεπαίρω, f. ἀρῶ, v. [extollo, excito,] to instigate. Τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναικῶν ἐξεπαίρων σὸλῳ. Lysistr. 624. SYN. Ἐπαίρω, παροξύνω, ἐπισπέρχω, προτρέπω, πείθω.
- Ἐξεπέυχομαι, v. [glorior,] to boast publicly. Καὶ δόντι δοῦναι, καὶ ἐπέεσσιν ἀσθαι βροτῶν. Philoct. 667. SYN. See Ἐπεύχομαι.
- Ἐξεπὶπλήσσω, v. [percello,] to alarm. Ἐς θαῦμ' ἐσῆι καὶ ἐπὶπλησθαι, σάφως. Dan. 36.
- Ἐξεπίσταμαι, v. [probe novi,] to know thoroughly. Οὐκ ἐστὶ θνητῶν, ὅστις ἐξεπίσταται. Alcest. 800. SYN. Ἐπίσταμαι, εὖ γινώσκω, ἐμπίρως ἔχω, ἐξοιδά.
- Ἐξεπίτηδες, adv. [ex industria,] on purpose, expressly. Οὐκοῦν δίκαστ' ἐξεπίτηδες ἢ πόλιν. Plut. 917. SYN. Ἐπίτηδες.
- Ἐξεράω, f. ἄσω, v. [humi effundo,] to pour out. Τοὺς λίθους νῦν μοι χαμάζε πρῶτον ἐξεράσάτε. Acharn. 340. SYN. Ἐκβάλλω, ἀπορρίπτω, ἐκκυνώ.
- Ἐξεργάζομαι, v. [perficio, conficio,] to work out, to despatch. Τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται. Eur. Suppl. 130. SYN. Ἀπεργάζομαι, κατεργάζομαι, ἐπιτέλλω, διαπράττωμαι, ἐκπύνω, τολύπειω, ἐξασκῶ.
- Ἐξερεῖνω, v. [perquiro,] to ask of, to seek out or after. Ὀρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πῶς ἐξερεῖνοι. ψ. 86. SYN. Ἐξέρω, ἀνερῶ, ἐξερυνῶ, ἐξερῶ.
- Ἐξερεθίζω, v. [irrito,] to irritate greatly. Πάρ' αἰσῶν ἐξερεθίζων. Pyth. 8. 15. SYN. See Ἐρεθίζω.
- Ἐξερείπω, v. [everto: "item procido." Damm.] to overturn, to fall off. Ζεύ-γλης ἐξερίπουσά παρὰ ζυγῶν ἀμφοτέροισι. P. 440. SYN. Ἐκπίπτω, ἐρείπω.
- Ἐξερυνῶ, v. [pervestigo,] to search out, to examine. Ἀλλ' ἐξερυνῶν νῦν δὲ γ' ἐπὶ κῶμ' ἔγω. Œ. R. 258. SYN. Ἀνερυνῶ, διερυνῶ, ἐξετάζω, ἐξερεῖνω.
- Ἐξέρω, et ἐξέρωμαι, v. [percontor,] to speak out, to declare, to ask of. Ὡδέ γὰρ ἐξέρω, τὸ δὲ καὶ τετέλεσμένον ἔσται. A. 212. See also Y. 15. SYN. Ἐξερῶ, ἐξερυνῶ, v. [desolo,] to abandon, to bring desolation upon. Λάβρον δράκοντος ἐξερῶσας γένυν. Herc. F. 253. SYN. See Ἐρημῶ.

Εξερνάω, v. [maturum et aptum rebus agendis reddo,] to train up. 'Ες βρωσίν, ἄλλους ἐξερνάεις λόγῳ. Soph. fr. Helen.

Εξεριστής, οὔ, ὁ, subst. [litigator,] a litigious person. Οὐδ' ἐξεριστής τῶν λόγων, ὅθεν βάρυς. Eur. Suppl. 904. SYN. Ἐριστής, φίλονεικός, ἀντίλογός, ἀντιδικός.

Εξέρπω, v. [prorepro, tarde protraho,] to creep out, to drag along slowly. Δάκνουσι μ' ἐξέρποντες οἱ ἑορνίθιοι. Nub. 710. SYN. Ἄνέρπω, ἀφέρπω, ἐξέρχμαι, βάδιζω.

Εξέρρω, v. [discedo,] to go, to vanish; imper. begone. "Εξερρέ γαίης τῆσδ' ὄπον τάχος φύγας. Hipp. 973.

Εξέρυκω, v. [averto, prohibeo,] to draw away, to prevent. Κείνων κακ' ἐξήρυκε βουλεύων σφῶς. Philoct. 428. SYN. See Ἐρύκω.

Εξέρυω, et Ion. poët. ἐξειρύω, v. [extraho,] to extract, to pull out. 'Ρυμοῦ ἐξέρυοι, ἡ ἐκφέροι ὑψός' αἰέρας. K. 503. See also Ψ. 870. SYN. Ἐξέλκω, ἐξάρυω, ἀφανίζω.

Εξέρχμαι, ἐλεύσθμαι, v. [egredior, advenio,] to go out, to proceed to. Μήτ' εἰς χερῶν ἀμιλλᾶν ἐξέλθης ἐμοί. Hec. 226. SYN. Ἐξειμῖ, ἐκμῶλῶ, ἐκπῶρεύμαι, ἐκβαίνω, ἐπέρχμαι.

Εξέρωεω, v. [decedo, excedo,] to slip out or aside, to withdraw. Ὡς εἰπὼν, μέσσης ἐξηρώησέ κελεύθου. Theocr. 25. 189. SYN. Ἀπέρωεω, ἀπέρχμαι (q. v.), ἐξήκω.

Εξέρωτάω, v. [percontor,] to ask of or from. Ἄλλ' ἐξέρωτά' μηδὲν ἐνδῆες λίπης. Phoen. 396.

Εξέσθω, v. [exedo,] to eat out, to devour. Λιχῆνᾶς ἐξέσθοντᾶς ἀρχαίαν φύσιν. Choëph. 275. SYN. Ἀνεσθίω, ἐξεδομαι, κατέδω.

Εξέσῃα, as, ἡ, subst. [legatio publica,] a delegation, an embassy. Τῶν ἐνέκ' ἐξέσῃην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς. Φ. 20. SYN. Πρεσβεΐα.

Εξέσῃ, verb. impers. [licet,] it is lawful or allowable. "Εξεσῃν αἱ γὰρ συγγενεῖς ὀμιλῖαι. Troad. 51.

Εξετάω, v. [examino,] to inquire, to examine, to investigate, to prove. Ἐγγύς παρεστὼς ἐξετάζεσθαι φίλος. Alcest. 1030. SYN. Δοκίμάω, ἐξερευνᾶω, ἐπιζητῶ, ἐξευρίσκω.

Εξετάσις, ἔως, ἡ, subst. [exquisitio, examen,] investigation, review, proof. Ἐξετάσι τοῦ Φωκέως, ἀτὶς ἐλέγχει. Call. Ep. 62.

Εξετής, ἔως, adj. [sexennis,] six years old, of six years. Οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντ' ἐπιθόμενός. Nub. 860.

Εξετί τοῦ, adv. [ex illo tempore,] ever since. Ἐξετί τοῦ ὅτε, Διογηνὲς, Βρισηίδᾳ κούρην. I. 106.

Εξευλάβεσθαι, v. [vereor, caveo,] to be cautious of, to fear. Ἐξευλαβούνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔρην. Androm. 643.

Εξευμᾶρίζω, v. [rem facilem reddo,] to render easy, to alleviate. Ἐξευμᾶρίζει, πρέσβῃ; πρὸς σέ γὰρ βλέπω. Herc. F. 81. SYN. Εὐμᾶρίζω, ἐξημῶρω, ἐκπραύνω.

Εξευρήμα, ἄτος, τὸ, subst. [solers inventum,] a clever discovery. Κρέοντός, ἡ σοῦ, ταῦτ' ἀξευρήματ' αἰ. Oe. R. 386.

Εξευρίσκω, v. [invenio, excogito,] to find out, to invent, to discover. Ἐξευρὲ μὴ χανάν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν. Alcest. 224. SYN. Εὐρίσκω, ἀνευρίσκω, κατὰλαμβάνω.

Εξευτρεπίζω, v. [apparo,] to manage well. Ἐξευτρεπίζειν, εἰσιόντ' ὁ ἐργάτῃ. Eur. Electr. 75. SYN. Εὐτρεπίζω.

Εξεύχμαι, v. [glorior,] to boast openly, to relate exultingly. Τοῖσ' ἂν ἐξεύχῃτ', ἔν' ἄ-σπεῖ. Olymp. 13. 85.

Εξεφίμαι, v. [mando,] to enjoin. Ἐκεῖνόν εἰργεῖν Τευκρὸς ἐξεφίεται. Aj. Fl. 806.

Εξέχω, v. [emineo, exsto,] to rise, to overtop, to excel. Καὶ ταῦτ' ἂν μὲν νῦν εὐλόγως, ἣν ἐξέχη. Vesp. 771. SYN. Ἀνέχω, ἀνατέλλω, ἀναφαίνωμαι.

Εξηβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui pubertatem excessit,] one who has passed the age of young men. Ἡβης ἄκμαιος καὶ τῶν ἐξηβον χρόνῳ. Sept. Theb. 12. SYN. Πῆρηβός.

- Ἐξηγῶμαι, v. [præeo,] to preside over, to lead, to command, to conduct, to explain, to interpret. Λέξειν, ἃ Κάλχας θέσφατ' ἐξηγήσατο. Iph. A. 529. SYN. Ἠγῶμαι, ἄρχω, ἐξάγω, ἐκδηλῶ.
- Ἐξηκεστίδης, ου, ὁ, P. N. [Excecestides,] a sycophant and vagabond, satirized by Aristophanes.¹ Οὐδ' ἂν, μὰ Διᾶ γ', ἐντετυθῆν Ἐξηκεστίδης. Aves 11.
- Ἐξήκοντά, adj. indecl. [sexaginta,] sixty. Ἐξήκοντά νῆας ὁ Θησῆως. Iph. A. 248.
- Ἐξήκω, f. ξω, v. [pervenio,] to arrive at, to travel through. Ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεισ ὁδόν. Soph. Electr. 1318. SYN. Πόρεύομαι, ἐξέρχομαι, πᾶρέρχομαι, ἐξάνυτω.
- Ἐξήλατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ductus malleo, lamina inductus. Vid. Damm.] beaten out, embossed, plated. Καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον ἦν ἄρᾳ χαλκεύς. M. 295.
- Ἐξήμαρ, adv. [per sex dies,] for six days. Ἐξήμαρ μὲν ὅμως πλεῶμεν νύκτας τὲ καὶ ἡμᾶρ. κ. 80.
- Ἐξημέρω, v. [mansuefacio,] to render completely tame. Ἐξημέρωσας, θεῶν² ἀνέστησεν μόνος. Herc. F. 848. SYN. See Ἡμέρω.
- Ἐξημοιβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mutatorius,] fitted for exchange. Εἰματὰ τ' ἐξημοιβᾷ, λῶερα τὲ θερμὰ καὶ εὐναί. θ. 249.
- Ἐξηπέρῳπενω, v. [circumvenio,] to circumvent, to cheat, to cajole. Κάξηπέρῳπένειν, καὶ φίλειν καὶ μὴ φίλειν. Lysistr. 840. SYN. See Ἡπέρῳπενω.
- Ἐξῆς, adv. [deinceps, in ordine,] next, in order. Ἐξῆς καθησὶ δευρὸ μου πύδους, τέκνον. Iph. A. 627. SYN. Ἐξείης, ἐφεξῆς, καθεξῆς, μετὰ ταῦτά, ἐκ τούτου.
- Ἐξιδίω, v. [exsudo, liquidum stercus emitto,] to sweat through, &c. Οὐκ ἂν ἐξιδίσειν εἰς θοιμᾶτιδόν, ἀλλ' ἀνέπτειτο. Aves 792. SYN. Ἐκτιλῶ, ἀποπάτω.
- Ἐξιδρύω, f. ύσω, v. [depono, colloco,] to set down, to station. Στήσόν με κάξιδρυσόν, ὥς πυθώμεθα. C. C. 11. SYN. Ἐνιδρύω.
- Ἐξίημι, v. [emitto, dimitto,] to send out or away, to expand, to remove. Ὅταν στρατεύμ' Ἀργείδων ἐξίη³ κάλως. Troad. 94. SYN. Ἐπεξίημι, ἀποτίθημι, ἐκβάλλω.
- Ἐξίθνω, f. ύνω, v. [dirigo,] to make out straight, to rule. Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει. O. 410. SYN. See Ἰθύνω.
- Ἐξίκετεύω, v. [supplico,] to obtain a request, to petition. Ἐξίκετευσέ τῆς ἐμῆς χειρὸς θίγών. C. R. 760. SYN. Καθίκετεύω, ἐξαιτέομαι, κατὰδεομαι, κατὰ-πείθω.
- Ἐξικμάζω, v. [“*proprie exsicco, hic valet, præsentiibus insistere, considerare, commemorare.*” Brunck.] to consider. Οὐκ ἐξικμάζω, καὶ λογιζομαι κακά; Androm. 405.
- Ἐξικνέομαι, 2 aor. ἔκκμην, v. [pervenio, evenio,] to come out, to arrive at. Οὐκ ἐξικνούμαι Μαινώδων ὅποι μῶθων. Bacch. 1049. SYN. Ἀφικνέομαι.
- Ἐξίπω, v. [comprimo, opprimo,] to oppress, to bruise. Ὡς ἐμοῦ γὰρ τῷ ξύλῳ τὸν ὄμῳν ἐξίπωκάτῳ. Lysistr. 291.
- Ἐξίπτῃμι, f. πτήσομαι, 2 aor. ἐπτην, v. [avolo,] to fly away from. Ἐξέπτᾱτ' οἶκον, σμικρὸν ἀνθήσας χρόνον. Eur. Electr. 944.
- Ἐξίσω, v. [adæquo,] to make equal with. Ἐξίσωσαι τοὺς πόλιτας κάφελεῖν τὰ δειμᾶτά. Ran. 688. SYN. Ἀνίσω, ἴσω.
- Ἐξίστημι, f. ἐκστήσω, v. [(1) de loco demoveo; (2) mente alieno,] to remove, to turn aside, to alarm, to confound. Τισώμεθ' αὐτόν· πρῶτᾳ δ' ἐκστησον φρένων. Bacch. 838. SYN. (med. v.) Ἀφίσταμαι, μεθίσταμαι, ἐκπλήττομαι, δια-φθείρομαι, ἀμαυρόομαι, μαίνομαι.
- Ἐξιστῶρεω, v. [exquiro,] to search out, to trace. Ἐξιστῶρουν νιν, μητέρ' εἰ κτείνειν με χρή. Orest. 283. SYN. Ἀνιστῶρεω, ἀναζητῶ, ἐρωτῶ, μαυθᾶνω.
- Ἐξισωτέος, α, ύν, adj. verb. [adæquandus,] must be equally granted. Εἰ καὶ τύραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν. C. R. 408.

¹ See Brunck's note, Aves 1527.² Θεῶν is here scanned as a monosyllable.³ On the quantity of the antepenult. of Ἐξίημι see Ἰημι.

- Ἐξίχνεύω, et ἐξίχνοσκοπέω, v. [investigo,] to trace out. Ἄλλ' ἐξίχνεύουσιν σε, κἂν θέλῃς λάθραι. Bacch. 805. See also Aj. Fl. 997. SYN. Ιχνοσκοπέω, ἴχνεύω, ἐξερευνᾶω, ἀναζητέω.
- Ἐμμεδιμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sex medimnos capiens,] containing six medimni, or about twelve bushels. Ἐμμεδιμνον κυβέλην ἀπώλεσάν. Pax 631.
- Ἐζογκῶ, v. [(1) tumidum reddo, (2) tumulum extruo,] to swell out, to extol, to pile up a tumulus or grave, to bury. Φεύγων, τράπέζαις ὅστις ἐξόγκοιτ' ἄγαν. Eur. Suppl. 874. SYN. Ὀγκῶ, κατ' ἄχωννυμι, κάλυπτο, θάπτο, ὑψύω.
- Ἐζόγκωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [tumor, tumulus,] a swelling, a tomb. Οὐσαιοῖσι λαῖοισι τ' ἐζόγκωμάσι. Herc. F. 1332. SYN. Χῶμᾶ, τύμβος.
- Ἐζόδαω, v. [viatico instruo; venundo,] to supply provisions for a journey, to sell. Μὴ τὰδ' ἐξόδῳ ἐγώ. Cycl. 267. SYN. Ἐξεμπόδαω, ἐκπῶρεύομαι.
- Ἐζοδοιπῶρεω, v. [exeo foras,] to go out from, to travel abroad. Πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐζοδοιπῶρεῖν στέργης. Soph. Electr. 20. SYN. Ἐξέρχομαι.
- Ἐζόδος, ου, ἡ, subst. [egressio, finis, mors,] a departure, an outlet, an end, death. Καλλιόνες τ' ἀρ' εἰσδοὶ τῶν ἐξόδων. Herc. F. 622. SYN. Ἐκβῆσις, τέλος, θάνατος.
- Ἐζόδυνάσμαι, v. [dolore irritor,] to be tormented with pain. Τόρνευ', ἔλκε, μὴ σ' ἐζόδυνθῇς. Cycl. 655.
- Ἐζόζω, v. [oleo,] to give out a strong smell. Καὶ κἄκον ἐξόζοις, ἅπ' ἐμεῦ φνῆ, μὴ μὲ μολύνῃς. Theocr. 20. 10. SYN. See Ὀζω.
- Ἐζοιδέω, v. [extumescō,] to swell out. Πληγαῖς πρῶσωπον φάλακρον ἐξωδηκῶ. Cycl. 227. SYN. Οἰδέω, ἐζογκῶμαι.
- Ἐζοικήσιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [habitabilis,] habitable. Ναὶ, τέκνον, εἴπερ γ' ἐστὶν ἐζοικήσιμος. Cæ. C. 27. SYN. Ἐνοικήσιμος, οἰκητός.
- Ἐζοικίζω, v. [domo ejicio,] to eject from home, to clear of. Καὶ Λημνὸν ἄρδην ἀρσένων ἐξόκισάν. Hec. 875. SYN. Ἐξορίζω, ἐκβάλλω, φνῆδεύω, μετροκίζομαι.
- Ἐζοικδόμῶ, v. [inceptum ædificium perficio,] to finish a building. Ἐξοκδόμηται σοι τὸ τεῖχος. Aves 1124.
- Ἐζοιμῶζω, v. [ejulo,] to utter doleful cries. Ὁ δ' εὐθὺς ἐξόμωξεν οἰμωγὰς λυγράς. Aj. Fl. 317. SYN. See Οἰμῶζω.
- Ἐζοινδῶμαι, v. [vino lymphor,] to be intoxicated with wine. Τερπνὼς νῦν εἰσίδοιμ' ἂν ἐξοινωμένας. Bacch. 802. SYN. See Οἰνδω.
- Ἐζοιχνέω, et ἐξοίχομαι, v. [egredior,] to go out. Ἀνερὲς ἐζοιχνεῦσιν σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν. I. 384. See also Z. 379.
- Ἐζοκέλλω, v. [impingo,] to drive out, to precipitate into. Ὁ τὲ πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον. Menand.
- Ἐζολισθαίνω, 2 aor. ὠλισθῶν et ὠλισθάνων, v. [elabor,] to slip out, to escape from. Ὅπως σιδηρὸς ἐζολισθάνοι μάτην. Phœn. 1398. SYN. Ἐκπίπτω, ἀπολισθάνω, ὀλισθαίνω.
- Ἐζόλλυνμι, f. ὀλέσω, Attice ὀλῶ, v. [penitus perdo,] to destroy utterly. Ἐγὼ δὲ Κύπριν, ἥπερ ἐζόλλυνσιν με. Hipp. 722. SYN. See Ἀπόλλυνμι.
- Ἐζόλδύζω, v. [exululo,] to utter a loud cry. Δεινὸν δ' ἐζόλδύζε, δρᾶμων δ' ἡγγεῖλε νέεσιν. Batrach. 100. SYN. See Ὀλδύζω.
- Ἐζόμιλέω, v. [consuetudinem habeo,] to associate with, to crowd around. Οὐ κἄλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐζόμιλεῖσθαι στρατοῦ. Iph. A. 735. SYN. See Ὀμιλέω.
- Ἐζομιλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [abhorrens a consuetudine,] unusual. Ἐξων γὰρ ἐζομιλὸς ἢ δὲ τις βᾶσις. Trach. 966. SYN. Δυσόμιλός, ἀποτρόπος, ξένος.
- Ἐζομαῖτώ, v. [oculos effodio; oculatum reddo,] to take out or open the eyes; to render quick-sighted. Ἐζομαῖτῶται, καὶ λελάμπρυνται κόρας. Plut. 635. SYN. Ὀμαῖτώ, ἐκτύφλω.
- Ἐζόμνυμι, f. ἐζομῶμαι, v. [abjuro,] to deny on oath. Φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἔμοι τὸ μὴ εἶδέναι; Antig. 541. SYN. Ἀπαγῶρεύω, ἀρνέομαι.
- Ἐζομόθεν, adv. [ex eodem loco,] from the same place. Ἐζομόθεν πέφυκας· ὁ

- μὲν φύλης, ὃ δ' ἐλαίης. ε. 477. SYN. See Ὀμόθεν.
- Ἐξομοίω, v. [simile efficio,] to make like, to assimilate. Ἄνδρας γυναιξιν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν. Androm. 354. SYN. Ὀμοίω.
- Ἐξομόργνυμι, f. ὁμόρξω, v. [abstergo,] to wipe off. Μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. Bacch. 340. SYN. Ὀμόργνυμι, ἀπομόργνυμι, ἀπομάπτω, ἐκμάπτωμαι.
- Ἐξονειδίζω, ἰσω, Attice ἰῶ, v. [probris incesso,] to reproach. Καλὸν γέ μοι τοῦνειδὸς ἐξονειδίσας. Iph. A. 305. SYN. See Ὀνειδίζω.
- Ἐξονόμαζω, et ἐξονόμαίνω, v. [nomine voco,] to name, to accost by name. Χειρὶ τῇ μιν κἀτέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν. H. 108. See also ε. 66. SYN. See Ὀνόμαζω.
- Ἐξονόμακλήδην, adv. [nominatim,] expressly, by name. Ἐξονόμακλήδην ὀνόμαζων ἄνδρά ἕκαστον. X. 415. SYN. See Ὀνόμακλήδην.
- Ἐξοπθεῖν, ἐξόπισθε, et ἐξόπισω, adv. [a tergo, retrorsum,] Πρόσσω γὰρ κατέκυνψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν. Π. 611. See also Equit. 22. and δ. 35. SYN. See Ὀπιθεν.
- Ἐξοπιοῦμαι, v. [partes posteriores impingo,] to kick the posteriors. Τῇ σαυῖδοι τήσας ἐξόπισθοπρωκτίσων. Thesm. 1124.
- Ἐξοπλίζω, v. [armis penitus instruo,] to arm completely. Λεοντός, ἥπερ αὐτὸς ἐξοπλίζετο. Herc. F. 464. SYN. Ὀπλίζω.
- Ἐξοπτᾶω, v. [asso,] to roast. Λαβρὴ μάχαιρα σάρκας, ἐξώπτα πύρι. Cycl. 402. SYN. See Ὀπτᾶω.
- Ἐξοράω, v. [perspicio,] to see distinctly. Ὡς ἐξοράσθαι ῥοθίᾳ χερσὶθεν μύλῃς. Helen. 1268.
- Ἐξοργίζω, v. [ad iram incito,] to exasperate. Τούτου χάριν ἐξοργισμαι. Batrach. 184. SYN. Ὀργίζω.
- Ἐξορθιάζω, v. [alta voce excito,] to stir up by a loud voice. Κάξορθιάζων πολλὰ. Choëph. 265. SYN. Ἐπορθιάζω, ὀρθιάζω, ἐξανδαῶ, ἐκβῶα, ἄνορθιάζω.
- Ἐξορθῶ, v. [erigo, instauro,] to raise up, to set right, to direct, to regulate. Γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθοῦμεθα. Eur. Suppl. 1093. SYN. Ἄνορθῶ, ἐπ' ἀνορθῶ, διορθῶ, ὀρθῶ.
- Ἐξορίζω, v. [extermino,] to exterminate, to banish. Ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν. Heracl. 16. SYN. Ἀφορίζω, ἐξελαύνω, ἐκδιώκω, φύγαδεύω, ἐξοκίζω.
- Ἐξορίνω, v. [incito, irrito,] to excite. Σὺ δ' ἐξορίνας ἡπίους ὑλάγμασιν. Agam. 1621. SYN. Ἐξερεθίζω, ὀρίνω.
- Ἐξορκός, ον, ὁ, subst. [jusjurandum,] an oath. Ἄλα-θῆς τέ μοι ἐξορκός. Olymp. 13. 139.
- Ἐξορῶω, v. [impello, incito, erumpo,] to excite, to exhort, to rush out, to hasten. Τόξων πτέρωτας γλυφίδας ἐξορμωμένας. Orest. 268. SYN. Ὀρῶω, παροξύνω, ἐπάγω, ἐπείγω.
- Ἐξορμίζω, v. [(1) enavigo, (2) sede moveo,] to set sail, to withdraw, to carry out. Ἐς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν. Helen. 1246.
- Ἐξορμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui e statione solvit,] one who sails from. Κρήτας ἐξορμός ἀνὴρ. Hipp. 156.
- Ἐξορούω, v. [exsilio,] to spring forth, to jump out, to escape. Ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἀνέμοι δ' ἐκ πάντες ὀρουσάν. κ. 47. SYN. Ἐκπηδαῶ, ἐκθῶρεω, ἀνθρούω, ἐπθρούω.
- Ἐξῶρω, v. [excito,] to stir up. Ἥ, καὶ ὃ μὲν προτέρωσέ δῶμων ἐξῶρτ' ὕψοι. Apoll. 1. 306.
- Ἐξοτρύνω, f. ὠνῶ, v. [exstimulo,] to urge on. Ὅς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πεῖσαι λίταις. Eur. Suppl. 24. SYN. Ὀτρύνω, ἐκπείθω.
- Ἐξουσία, ας, ἡ, subst. [facultas, potentia,] power, authority. Δειξουσὶν αὐτοὺς τῶν κακῶν ἐξουσίᾳ. Eur. Temen. fr. 14. SYN. Δυνάμις, ἀδειῖα, ἀξίωμα.
- Ἐξοφέλλω, v. [adaugeo,] to increase, to advance. Μηστῆρας δώροισι καὶ ἐξοφέλλεν ἑεδιᾶ. ο. 19. SYN. Ἐποφέλλω, ὀφέλλω, αὔξω.
- Ἐξῶχος, η, ὢν, adj. [eminens,] surpassing others, eminent, distinguished. Ἦυτ' ἔ

- βοῦς ἀγέληφι μὲγ' ἐξόχως ἐπλέτο πάντων. B. 480. SYN. Ἐξαίρετος, ὑπείροχος, ὑπέρεχων, προέχων, ὑπερφύης, πρόσφρης, ἐνδοξός, ἐκπρέπης, κρατιστός.
- Ἐξόχως, adv. [excellenter, supra modum,] eminently, exceedingly, in a particular manner. Θνητῶν ἀπάσας εἰπὼν, ἐξόχως δ' ἐμὲ. Bacch. 1224.
- Ἐξυβρίζω, f. ἴσω, v. [injuriā facio per insolentiam,] to act with overbearing insolence. Τὰδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλῇ τινός. Soph. Electr. 295. SYN. Ὑβρίζω, γαυριᾶω, τυφῶμαι.
- Ἐξυπάνιστημι, v. [(1) sine mora erigo; et (2) in 2 aor. sine mora surgo,] (1) to raise up quickly, (2) to rise immediately. Σμῶδιξ δ' αἰμάτ' εὖσσά μετὰφρηνού ἐξυπάνιστη. B. 267. SYN. Ἐξάνιστημι, ὑπάνιστημι.
- Ἐξυπείπω, v. [moneo, jubeo,] to suggest, to advise. Ἴδού· τί μοι τόνδ' ἐξυπειπᾶς εἰσορᾶν; Bacch. 1255. SYN. Ὑπείπω, ἐπιτέλλω, ὑποτίθημι.
- Ἐξυπερθεῖ, adv. [supra, superne,] above. Τὸδ' ἐξυπερθεῖ, καὶ στίβον γ' οὐδεὶς τυπός. Philoct. 29. SYN. Ὑπερθεῖ, ἀνωθεν.
- Ἐξυπηρέτω, v. [ministro, servio,] to serve, to minister to, to obey. Πράσσειν, κλυόντες ἐξυπηρέτησόμεν. Trach. 1158. SYN. See Ὑπηρέτω.
- Ἐξυπτιάζω, v. [resupino,] to lay on the back, to turn up. Ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πόλυνείκους βίαν. Sept. Theb. 574.
- Ἐξυφαίνω, v. [texendo absolvero,] to finish weaving, to compose. Ἐξυφανὲ γλυκεῖά καί. Nem. 4. 72. SYN. See Ὑφαίνω.
- Ἐξυφασμά, ἄτος, τό, subst. [tela,] a web. Κερκίδος ὅτ' ἂν γνοίης ἄν ἐξυφασμά σης. Eur. Electr. 539. SYN. Ὑφασμά, ἰσός.
- Ἐξυφηγεῖσθαι, v. [præeo,] to go first, to lead the way. Ἄλλ' ἐξυφηγεῖν γνῶθι δ', ὥς ἔχων ἔχει. C. C. 1025. SYN. Ὑφηγεῖσθαι.
- Ἐξω, et ἐξωθεν, adv. et præp. [foras, foris, extra, præter, absque,] without, out of doors, beyond. Αὐτὰρ ἔγων οἶός σ' ἐξω νῆα μέλαιναν. κ. 95. See also Med. 1309.
- Ἐξωθῶ, f. ωθήσω et ὥσω, v. [extrudo,] to thrust or drive out from. Σὺ δ' αὐτός, εἰ σοι θυμὸς, ἐξῶθει χθονός. Hipp. 1090. SYN. Ἐξορίζω, ἀπωθῶ, ἐξελαύνω, ἐκβάλλω, ἀπελαύνω.
- Ἐξωθεν, vid. Ἐξω.
- Ἐξώλης, ὅς, ὅ et ἡ, adj. [deperditus,] utterly ruined. Ἐξώλης ἐστὶ μάργον Αἰγύπτου γένος. Æsch. Suppl. 749. SYN. Πανώλης, πάνωλεθρός, ὀλός, δύστηνός.
- Ἐξωμίζω, v. [humero tenus nudo,] to make bare up to the shoulder. Ἐξωμίσασαίς τὸν ἑτέρον βραχίονά. Eccles. 267.
- Ἐξωμῖς, ἴδός, ἡ, subst. [tunica servilis non tegens brachia,] a jacket used by menials, which being short and without sleeves left the arm and body free for labor. Διφθερῶν, κάξωμίδων, ἄς οὗτος αὐτοῖς ἡμποῖα. Vesp. 442.
- Ἐξωμύσῃα, ας, ἡ, subst. [abjuratio,] a denial on oath. Ἐξωμύσῃα δ' οὐκ ἐστίν; b. Οὐ γὰρ δεῖ στρόφης. Eccles. 1026. SYN. Ἀπωμύσῃα, ἀρησις (μεθ' ὅρκου).
- Ἐξωπίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [extra conspectum positus,] out of sight. Ἠγοῦ σὺ, τῶνδ' ἐξωπίων ἐξωπίους. Alcest. 562.
- Ἐξωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intempestivus,] out of season. Ἐξωρα πράσσω, κοῦκ ἔμοι πρόσκειτότ' αἰ. Soph. Electr. 121. SYN. Ἄωρος, ἀκαιρός, παλαιός, ἐξητηλός.
- Ἐξωστής, ου, ὁ, subst. [expulsor,] a driver-out, an expeller. Μὴ ξυμπόνῳσιν, ἡνίκ' ἐξωστής Ἄρης. Rhes. 322. SYN. Ἐλάτηρ, ὀβριμός.
- Ἐορτάζω, v. [festum diem celebroy,] to celebrate a feast. Νῶμον τὲ θεὸς τόνδ', ὅταν εορτάζῃ λέως. Iph. T. 1459. SYN. Ἐορτήν ἄγω.
- Ἐορτή, ἡς, ἡ, subst. [festus dies, feriæ,] a festival, a feast, a holiday. Καὶ θᾶν' αὖ κατ' ἔχει, Βρομίον παρ' αἰμονός εορταῖς; Phœn. 797. SYN. Τελετή, πᾶν ἡγούρις, εἰλαπίνη. SYN. Σεμνή, ἄγνη, λυσίπνοός, ἱερὰ, εὐκελεύδης, μυσιπύλως, θεοφίλης, πεντάετηρίς.
- Ἐὸς, ἐῖ, ἐόν, et ἔϋς, ἔός, pronom. [suus: usurpatur etiam de omnibus personis. Ἐὸς etiam apud Hom. bonus significat, unde genitiv. plur. ἐάων, δόσεων, δωτινῶν vel simili voce subaudita. Vid. Heyne. A. 393.] his own, &c. Ἐν στή-

θεσσῖν εἰσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ μὲ σάώσεις. A. 83. See also A. 393. SYN.

Ὅς, ἔμος, σός, ἰδῖος, φίλος, σφέος, σφετέρως.

Ἐπαγαῖνμαι, et ἐπαγάλλομαι, v. [laetor aliqua re, exulto, superbio,] to rejoice. Οὐνέκην οὐ οἱ ἔγωγέ κἀκῇ ἐπαγαῖνμαι ἄτη. Apoll. 3. 170. See also Π. 91. SYN. Ἀγάλλομαι, ἀγαῖνμαι, τέρπῶμαι, ἐπιχαίρω, ἐπαγλαῖζομαι.

Ἐπαγγέλλω, f. ἐλῶ, v. [annuntio, promitto,] to tell, to announce, to profess, to promise. Βουλόμενοισιν ἐπαγγέλλει. Herc. F. 1176. SYN. Ἀπαγγέλλω, κέλεύω, διαγυρεύω, ὁμολῶγέω, παραγγέλλω, ἀνεγγυᾶω.

Ἐπαγείρω, f. ἐρῶ, v. [congrego,] to gather together again, to collect. Λαοὺς δ' οὐκ ἐπεοικέ πάλιλλογὰ ταῦτ' ἐπαγείρειν. A. 126. SYN. Ἀγείρω, συνάγείρω, ἐπ' ἀθροίζω, συνάθροίζω.

Ἐπαγλαῖζομαι, v. [exulto ob,] to be proud of, to exult. Δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαί, ἐπεὶ φόνος ἐγγυθὲν αὐτῷ. Σ. 133. SYN. Γαυριᾶσμαι, ἐπαγαῖνμαι, ἐπαγάλλομαι.

Ἐπάγω, f. ξω, v. [induco, infero,] to induce, to draw, to lead. Πότερ' αὖ τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφάγειν. Hec. 260. SYN. Εἰσάγω, εἰσφέρω, ἐπεισφέρω, πᾶραπείθω, ἐπαίρω.

Ἐπάδω, et ἐπαίδω, v. [(1) accino, (2) incanto,] to sing to, to charm by singing. Πείθειν ἐπάδουσ' ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας. Iph. A. 1212. See also Eur. Electr. 864. SYN. Πρὸσάδω, κἀτάδω.

Ἐπαίρω, f. αἶρῶ, contr. αρῶ, v. [(1) adhevo, (2) incito,] to lift up, to place upon, to impel, to extol. Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαίριον-τί. Olymp. 9. 31. SYN. Ἀνάιρω, ἐξάιρω, ἐπαίρω, ἐπύγω, ἀνάκουφίζω, ἐπαινῶ.

Ἐπάξω, v. [adaugeo, promoveo,] to increase, to cause to prosper. Ὅς οἱ πολλὰ κἀμῆσί, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργων ἀέξῃ. ξ. 65. SYN. Ἀέξω, ἀῖξω, ἐπαύξω.

Ἐπάθλων, ου, τὸ, subst. [præmium certaminis,] a prize, a reward. Κἀπαθλὰ δεινὰ, δακρυᾷ σοι γενήσεται. Phœn. 1277. SYN. Ἀέθλων, ἄθλων, νικητήριον.

Ἐπαιάζω, v. [insuper lamentor,] to bewail besides. Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν ἐπαιάζουσιν ἔρωτες. Bion 1. 6. SYN. Ἐποιμῶζω, ἐπιδάκρυω, ἐποδύλζω.

Ἐπαιγίζω, f. ἴσω, v. [impetuose spiro,] to blow vehemently upon, to rush forward with impetuosity. Λάβροὺς ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῦν ἄστυχεσσιν. B. 148. SYN. Ἐπαῖσσω, μέγα et σφοδρῶς πνέω.

Ἐπαιδεῶμαι, v. [revereor,] to feel awe, to blush. Οὐκ ἐπαιδεσθήσῃ γὰρ προσπέσειν τὸ σὸν γόνυ. Iph. A. 900. SYN. Αἰδεῶμαι, ἐπαισχύνομαι, ἐντρέπομαι, φοβεῶμαι.

Ἐπαινέσις, ἔως, ἡ, et ἐπαινός, ου, ὁ, subst. [laus,] praise. Ἀργεῖ' ὀνείδη καὶ Φρύγων ἐπαινέσεις. Troad. 420. See also Troad. 385. SYN. See Αἰνός.

Ἐπαινῶ, et ἐπαινίζω, v. [(1) laudo; (2) adsentior,] to applaud, to praise; to assent to, to approve. Τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ, κοῦδάμῃ λήξω πῶτέ. P. V. 348. See also Lysistr. 198. SYN. Συνέπαινῶ, κἀταινῶ, ἐπευφημῶ, ἀποδέχομαι, καυχᾶμαι.

Ἐπαινός, ἡ, ὄν, adj. [(1) celebr; (2) horrendus,] (1) deserving of praise; (2) dread, terrible. Ζεὺς τὲ κἀταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφῶνειά. I. 457. SYN. Διάσημος, ἐνδοξός, ἐπιδόξος, φῶβερός.

Ἐπαίρω, f. αἶρῶ, v. [attollo,] to lift, to raise up, to urge to. Μόχοισιν ἄλλων καὶ πόνους ἐπρημένοι. Androm. 703. SYN. Ἐπαίρω, ἐξεπαίρω, ὑψύω, ἀνίσχω, ἀνάκουφίζω, ἀπορθῶ.

Ἐπαισθάνομαι, 2 aor. ἡσθῶμην, v. [(1) sentio, (2) audio,] to perceive, to understand, to hear. Τὶ χρῆος; τὶ νέον; τὶ δ' ἐπαισθόμενῃ. Agam. 84. SYN. Αἰσθάνομαι, ἐπινύθω, ἐπαῖω, ἐπακούω.

Ἐπαῖσσω, v. [irruo,] to rush on. Πᾶ ποδ' ἑπ' ἀγέας, σαρκῶν ὁστέων. Hec. 1054. SYN. Κυτᾶῖσσω, εἰσβάλλω, ἐπιπίπτω, ἐπύροῦω, ἀποπλήττω.

Ἐπαισχύνομαι, f. ὕνομαι, v. [pudet me; erubescor,] to be ashamed, to blush at. Τάναν' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσῃ. Agam. 1344. SYN. Αἰσχύνομαι, ἐπαιδεῶμαι, φοβεῶμαι.

¹ Πῶδ' for πῶδ' ὁστέων in scanning forms a spondee.

- Ἐπαιτέω, v. [(1) mendico; (2) insuper peto,] to beg, to ask over and above. Ἐν δυσμένειά γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τὰδε. Soph. Electr. 1134. SYN. Ἄπαιτέω, προσπαιτέω, αἰτέω.
- Ἐπαιτιάσμαι, v. [criminor,] to accuse, to criminate. Ὡ πρόσβῦ, μή νῦν τήνδ' ἐπαιτιῶ πόλιν. Heracl. 462. SYN. See Αἰτιᾶσμαι.
- Ἐπαίτιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est in culpa,] blameable, in fault. "Οντ' ἐπαίτιον κᾶκων; Hipp. 1380. SYN. Ὑπαίτιος, ὑπεύθυνος, αἰτιός, ἐπιμεμπτός.
- Ἐπαῖω, v. [audio, intelligo,] to hear, to understand. Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσάν οὐκ ἐπαῖω. Aj. Fl. 1263. SYN. Ἀῖω, ἐπαισθάνομαι, ἐπακούω, ἀκούω.
- Ἐπακδολουθέω, v. [subsequor,] to follow closely. Ἐπακδολουθούντων ἐμοί. Vesp. 1328. SYN. Ἀκδολουθέω, ἐξᾶκδολουθέω, ἐπῶμαι, σὺνἐπῶμαι, μετέρχομαι.
- Ἐπακούω, f. κούσσομαι, v. [exaudio,] to hear distinctly. Νῦν ἐπακουσον, νῦν ἐπαρξῆσον. Choëph. 713. SYN. Ἐπαῖω, ἐξᾶκούω, ὑπακούω.
- Ἐπακουός, ου, ὁ, subst. [auditor,] a hearer, a judge. Νεῖκε' ὀπιπτεούντ', ἀγορήs ἐπακουὸν εὐντά. Hes. Op. 29. SYN. Ἀκροατής, ἐπηκδός.
- Ἐπακρίζω, v. [ad summum perduco,] to bring to an end. Ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἰμάτων ἐπήκρυσεν. Choëph. 919. SYN. Ἐξανῶω, ἐπ' ἄκρον ἔρχομαι.
- Ἐπακτήρ, ἦρος, ὁ, subst. [venator,] a huntsman. Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἱκανὸν ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν. τ. 435. SYN. Κύνναγος, κύννηγέτης.
- Ἐπάκτιος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [littoralis,] on the shore. Ἐλιπές, ἐλιπές, ὁ πατήρ, μ' ἐπακτίαν. Androm. 845. SYN. Πάράκτιος, παρᾰθάλάσσιος, ἀγχιᾰλός.
- Ἐπακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [adscititius, peregrinus, mercenarius,] brought to, foreign, hired, violent. Μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημόνῃs ἐχθρῶν τίνος; Hipp. 318. SYN. Ξένος, ἄλλοτριός, ξύμμαχος.
- Ἐπαλάλάζω, f. ἄζω, v. [conclamo,] to cry aloud. See Ἐνθεός. SYN. See Ἀλάλάζω.
- Ἐπαλάσσομαι, v. [pervagor,] to wander, to rove about. "Οστις δὴ μάλᾰ πολλὰ πάθη, καὶ πόλλ' ἐπαλήθη. ο. 400. SYN. Ἀλάσσομαι, ἀποπλανᾶσθαι, περὶφερόμαι.
- Ἐπαλαστῶ, v. [indignor,] to be indignant at. Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα πρὸς τὴν δα Παλλάs Ἀθήνην. α. 252. SYN. See Ἀλαστῶ.
- Ἐπαλγῶ, v. [doleo,] to grieve or be sorry for. "Οσ-σὸν ἐπαλγῶ μέλει τῶν. Eur. Suppl. 63.
- Ἐπαλείφω, f. ψω, v. [inungo,] to anoint. Ἀλλὰ παρὲς ἐλάαν' ἐπὶ δ' οὐάτ' ἀλείψαι ἑταίρων. μ. 47. SYN. Κατάλειψω, ἀλείφω, ἐπ'χρίω.
- Ἐπαλέξω, f. ἴσω, v. [auxilior,] to succour, to ward off. Τῷ δ' ἐπαλεξήσω Σῶκος κῆν, ἰσῶθεος φῶς. Λ. 428. SYN. Ἐπικουρέω, βοηθέω, ἀλέξω, ἐπαμύνω.
- Ἐπαλέτρευν, v. [molo,] to grind upon, to grind. Πανδήμοι μύλης πελάνουσ ἐπαλετρεύουσιν. Apoll. 1. 1077. SYN. Ἀλέω, ἀλήθω, ἀλετρεύω.
- Ἐπαλινδέω, v. [obvolvo,] to wrap or roll in. Ἰχνιά γὰρ νύχιοισιν ἐπηλινδητ' ἀνέμοισι. Apoll. 4. 1463. SYN. Ἐκκλύπτω.
- Ἐπαλλάσσω, f. ξω, v. [alterno, vario,] to alternate, to exchange, to alter. Τὸ δευτέρον δὲ, ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ. Heracl. 836. SYN. Παράλλάσσω, ἐναλλάττω.
- Ἐπαλξίς, ἔως, ἡ, subst. [pinna muri,] a buttress, bulwark, rampart. Ἄλλ' εἰμι, καὶ στὰς ἐξ ἐπαλξέων ἀκρῶν. Phœn. 1023. SYN. Πτέρωμᾰ, εἰλᾰρ. ΕΡΙΤΗ. Κᾰλή, χρυσεῖη.
- Ἐπαλπνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mitis, suavis,] cherished with hope, welcome. Ἐπαλπνός ἐν Πύθῳ- ἄδι. Pyth. 8. 120. SYN. See Ἡδός.
- Ἐπάμαξέω, v. [tero plaustris,] to mark with carriage wheels. Καὶ χέρσους ἀρρώξ, οὐδ' ἐπημαξενμένη. Antig. 257.
- Ἐπάμᾶσμαι, v. [coacervo,] to heap up, to pile up. Δύσετ' ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμῆσαι χερσὶ φίλῃσιν. ε. 482. SYN. Ἐπίσωρεύω, ἐπιβάλλω, ἀνακινῶ.
- Ἐπαμβάτηρ, ἦρος, ὁ, subst. [qui conscendit vel insidet,] one who lights upon, an invader, a devourer. Σαρκῶν ἐπαμβάτηρᾰs ἀγρίαις γνάθοις. Choëph. 274. SYN. Ἐπιβάτης.

- Ἐπαμείβω, v. [permuto,] to exchange. Τεύχεά δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν ὄφρα καὶ οὗδε. Z. 230. SYN. Διᾱμείβω, ἀμείβομαι, καταλλάσσω, ἀντιδίδωμι.
- Ἐπαμμένω, vid. Ἐπᾱνᾱμένω.
- Ἐπαμοιβᾶδς, adv. [per vices,] in turn, alternately. Ἀλλήλοισιν ἐφυν ἐπαμοιβᾶδς οὗς ὕπ' Ὀδυσσεύς. ε. 482. SYN. Ἐναλλάξ, ἀμοιβᾶδον, παρλλάξ.
- Ἐπαμοιβίτης, et ἐπαμοιβός, ον, ὁ et ἡ, adj. [alternans,] alternate, mutual, corresponding. Τιμὴν γὰρ παρ Ζηνὸς ἔχεις, ἐπαμοιβίᾳ ἐργά. Hom. H. Merc. 513. See also Apoll. 2. 1077. SYN. Ἄμοιβός, ἀμοιβαίος.
- Ἐπαμπίχω, v. [superinduo,] to clothe, to place upon. Γῆν τῷδ' ἐπαμπίσχοντες, αἰροῦμεν δόρυ. Troad. 1147.
- Ἐπαμύντωρ, ὄρος, ὁ, subst. [(1) auxiliator, (2) vindex,] a protector, an avenger. Ἐσθλώ τοι τούτω γ' ἐπαμύντορ, τοὺς ἀγρορεύεις. π. 263. SYN. Ἀμύντωρ, ἄλεξητήρ.
- Ἐπαμύνω, f. ὕνω, v. [(1) defendo ab injuria, (2) succurro,] to defend, to succour, to avenge. Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Πυρσειδῶν, ἐπαμύναι. Ξ. 357. SYN. Ἀμύνω, ἐξαρκέω, ἐπαρκέω, ἐπιβόηθεω, ἐπαρήγω.
- Ἐπαμφέρω, vid. Ἐπᾱνᾱφέρω.
- Ἐπᾱν, vid. Ἐπῆν.
- Ἐπᾱνᾱβάλλω, v. [différo, med. v. induo,] to put off, to throw over or on. Ἐπᾱνᾱβάλεσθε, κᾶτᾱ ταῖς βακτηρίαις. Eccl. 276. SYN. Ἐτίβάλλω, περίβαλλω.
- Ἐπᾱνᾱβᾶω, v. [acclamo,] to shout aloud. Ὑμᾶς ἄγειν ἄλλ' εἰᾶ, τέκεᾶ, θάμῖν ἐπᾱνᾱβᾶωντες. Plut. 292. SYN. Ἀναβᾶω, ἐπιβᾶω, ἐπιφθέγγομαι.
- Ἐπᾱναγκάζω, f. ἄσω, v. [cogo, compello,] to force upon, to compel. Ἀκουσᾶν ἄκων ἄλλ' ἐπῆναγκάζε νῦν. P. V. 692. SYN. Ἐξᾱναγκάζω, ἀναγκάζω.
- Ἐπᾱνᾱγορεύομαι, v. [præconis voce pronuntio,] to proclaim over and above. Τῇδε μέντοι θ' ἡμέρα μάλιστα ἐπᾱνᾱγορεύεται. Aves 1072. SYN. Ἀνᾱγορεύω, ἀνᾱκηρύττω.
- Ἐπᾱνᾱδίπλάζω, f. ἄσω, v. [duplico,] to repeat. Ἐπᾱνᾱδίπλαζε, καὶ σᾶφώς ἐκμάνθανε. P. V. 842. SYN. Ἀνᾱδίπλω, ἐπᾱνᾱφέρω, ἀνᾱλαμβάνω.
- Ἐπᾱναιρεῖομαι, v. [(1) capesso, (2) occido,] to raise up, to kill. Ἡς νῦν ἔχονται, κᾶπᾱναιρουνται δόρυ. C. C. 421. SYN. Ἐπαίρω, ἐπίλαμβάνω, ἀναιρέω.
- Ἐπᾱναίρῶμαι, v. [elevo meipsum,] to rise up. Ραψάμενός σοι τουτὶ φέρω ἄλλ' ἐπᾱναίρου. Equit. 784. SYN. Ἐπεγείρῶμαι, ἐγείρῶμαι, ἐπᾱνίστάμαι.
- Ἐπᾱνακρούω, v. [repello, inhabeo,] to beat back. Ἀτὰρ τὸ δεῖνᾱ, δεῦρ' ἐπᾱνακρῶσαι πάλιν. Aves 648. SYN. Ἀνᾱκρούω, ὑποστρέφω, ἐπᾱνᾱβαίνω.
- Ἐπᾱνᾱμένω, f. μένω, v. [exspecto,] to wait for. Ἄλλ' ἐπᾱνᾱμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον. Nub. 801. SYN. Ἀνᾱμένω, ἐμμένω.
- Ἐπᾱνᾱπηδᾶω, v. [insilio,] to spring upon. Ἐπὺς πρὸς ἐπὺς ἡρειδόμεσθ' εἴθ' οὐτὸς ἐπᾱνᾱπηδᾶ. Nub. 1378. SYN. See Ἐπιπηδᾶω.
- Ἐπᾱνάστασις, ἔως, ἡ, subst. [subversio,] subversion. Τρέφων δὲ ἄγα, κᾶπᾱνάστασις θρόνον. Antig. 533. SYN. Ἀνάστασις, ἐξᾱνάστασις.
- Ἐπᾱνᾱτίθημι, v. [superimpono,] to lay upon. Δύου πάλιν φέρ', ἐπᾱνᾱθῷ σοι καὶ ξύλον. Vesp. 148. SYN. Ἐπιτίθημι.
- Ἐπᾱνᾱφέρω, v. [transféro, refero,] to refer to, to lay the blame upon. Ὡς οὐδὲν ἡδίκησας εἰτ' εἰς τὸν Δι' ἐπᾱνᾱνεγκεῖν. Nub. 1079.
- Ἐπᾱνᾱφυσᾶω, v. [tibia m inflo,] to blow or play on the flute. Σὺ δ' ὦ Τερηδών, ἐπᾱνᾱφυσᾶ Περσικόν. Thesm. 1175. SYN. Ἀνᾱφυσᾶω, ἀνᾱπνέω, αἰδῶ.
- Ἐπᾱνᾱχωρέω, v. [recedo,] to go back, to retreat. Πρὸςίοντᾱ φέρε νῦν ἐπᾱνᾱχωρήσω πάλιν. Eccles. 28.
- Ἐπᾱνειμί, ἐπᾱνήκω, et ἐπᾱνέρχομαι, v. [redeo,] to return. Ἰᾱχων κᾶνᾱχᾶν ἐπᾱνεισίν. Trach. 643. See also Iph. A. 1627, &c. SYN. Ἀνέρχομαι, ἐπᾱνᾱχωρέω, ἐπᾱνειμί, ἐπᾱνήκω, ἐπέρχομαι.
- Ἐπᾱνέρῶμαι, v. [rursum interrogo,] to question again. Τοδὲ σ' ἐπᾱνέρωμαι. Pers. 965. SYN. Ἀνέρῶμαι, ἀνέρωτᾶω, ἀνᾱγορεύω.
- Ἐπᾱνέρχομαι, et ἐπᾱνήκω, vid. Ἐπᾱνειμί.

- ἔπανθεω, et poet. ἐπανθιάω, v. [effloresco,] to flourish upon, to blossom, to prosper. Ἀτέχνως ἐπανθεί, τὸ Τί ΛΕΓΕΙΣ ΣΥ; Nub. 1174. See also Apoll. 3. 519. SYN. Ἐξανθεω, ἀπανθεω.
- ἔπανθράκιδες, ων, αἱ, subst. [pisciculi super carbonibus assati,] broiled fish. Καὶ γὰρ προτέρων ἐπανθράκιδων ἐμπλήμενός. Vesp. 1127.
- ἔπανθράκιζω, v. [super carbonibus asso,] to broil. Μόνον θεῶν γὰρ διὰ σ' ἐπανθράκίζομαι. Aves 1546.
- ἔπάνιστημι, v. [(1) excito, erigo, (2) in aor. 2. et perf. med. assurgo,] (1) to raise up, (2) to rise up. Ἐπάνιστάμενοι τοῖς δημότηκοῖσιν ὀρνέοις. Aves 1583. SYN. Ἀνίστημι, ἐξάνιστημι.
- ἔπανορθόω, v. [in integrum restituo,] to set right again, to re-establish. Κάντισιπῶν, ὥσπερ χ' ἡμεῖς, ἐπανορθώσασιν ἅν ἡμᾶς. Lysistr. 528. SYN. Ἄνορθόω, κάτορθόω, ἐξορθόω.
- ἔπαντέλλω, f. ἐλῶ, poet. pro ἐπᾶντέλλω, v. [(1) tollo, (2) exorior,] (1) to raise up, (2) to rise up. Πόδός ἔχοντος ἐπαντέλλων. Phœn. 105. SYN. Ἀντέλλω, ὑπερτέλλω, ἐξᾶνδύομαι, ἀνίστημι.
- ἔπαντιάω, f. ἄσω, v. [adversor,] to oppose. Ὅς ποτ' ἐπαντιάσει, ὅτ' ἰάονες ἄθροοι εἶεν. Hom. H. Apoll. 152.
- ἔπάνω, et ἐπάνωθε, adv. [desuper, supra,] over, above, upon. Ὡς ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπᾶσεύς. Aves 1126. See also Alcest. 476.
- ἔπάξιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dignus,] worthy, preferable. Ἡ τοῦδ' ἐπαίνον τὸ στρατενμ' ἐπάξιόν. Troad. 385. SYN. Ἀξίος.
- ἔπαξίως, adv. [pro dignitate,] in a becoming manner, justly. Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβός, ἀξίως δὲ σύ. Œ. R. 133. SYN. Ἀξίως, ἐνδίκως, κατ' ἀξίαν.
- ἔπαξίω, v. [censeo, postulo,] to deem fit, to request. Ἐπαξίω σέ, δαίμον' ὄντ', ἐξειδέναι. Soph. Electr. 660. SYN. Ἀξίω, ἐπιζητέω, παρᾶκάλεω.
- ἔπαξονίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod circa axem volvitur,] rolling round an axis, voluble. Θάλασσαν ἐν πύρρι πρῶτόν ἐπαξονίῳ κύκλῳ δίφρω. Theocr. 25. 249.
- ἔπαοιδή, ἧς, ἡ, subst. [incantatio,] a charm, an incantation. Ἐπαοιδαῖσιν θέλει, στερεάς τ'. P. V. 180. SYN. Ἐπωδή. EPIΘH. Μελίγλωσσος, μάλακῃ.
- ἔπαπείλω, v. [insuper minor; minor,] to superadd threats, to threaten. Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἐλένη ἡρώϊ ἀνακτὶ. N. 582. SYN. Ἀπειλέω, κατὰπειλέω, ἐμβριμάομαι.
- ἔπαπδύομαι, v. [accingor rei gerendæ,] to prepare for action. Ἄλλ' ἐπαπδύομαι, ἄνδρες τουτῶι τῇ πράγματι. Lysistr. 615. SYN. Ἐγχειρίζω, ἐγχειρέω, παρασκευάζομαι.
- ἔπαπῶ, Dor. et ἐπηπῶ, v. [acclamo,] to shout at, to clamor for. Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπηπῶν, ἀμφὶς ἄρωγοί. Σ. 502. SYN. Ἐπαύνέω, ἐπιβόῳ, βόῳ.
- ἔπαρά, ᾧς, ἡ, subst. [imprecatio,] a curse. Ἐξ ἐμέθεν γέγαυτᾶ θεοὶ δ' ἐτέλεσαν ἐπαράς. I. 456. SYN. See Ἄρα.
- ἔπαράδομαι, v. [imprecor,] to imprecate, to curse. Σπονδὰς καθεῖναι, κατὰράσασθαι τᾷδε. Iph. A. 60. SYN. See Κατὰράδομαι.
- ἔπαράσιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [execrabilis,] liable to a curse, execrable. Σπέρματᾶ μὴ κλέπτειν ἐπαράσιμος, ὅστις ἀρεῖται. Phocyl. 16. SYN. Ἀπαράτος, ἐπαράτος, ἀραῖος, ἀπενκτός.
- ἔπαργέμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [caligine obductus,] dark, obscure. Ἐπαργέμοισι θεοφάτοις ἀμυχανῶ. Agam. 1082. SYN. Σκότεινός, ἄσημός, τυφλός.
- ἔπαρήγω, v. [adjuvo,] to assist, to support. Μήτηρ ὧς, ὅδυσσῃ παρίσταται, ἥδ' ἐπαρήγει. Ψ. 783. SYN. Ἐπᾶλέξω, ἐπᾶμύνω, ἀρήγω.
- ἔπαρηγών, ὄνός, ὁ, subst. [auxiliator,] an assistant, a supporter. Μαρινάμενον κείνοισι πόλεῖς δ' ἐπαρηγόνες ἄλλοι. Apoll. 1. 1039. SYN. See Ἐπαρωγός.
- ἔπαρκέσις, ὧς, ἡ, subst. [auxilium,] assistance, aid. Καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπαρκέσιν. Œ. C. 447. SYN. Βόήθειᾶ, ἐπικουρίᾳ, ἄλκαρ, ἄρωγῃ.
- ἔπαρκέω, f. ἔσω, v. [propulso, opem fero,] to avert, to ward off, to succour.

Εἴ σέ μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω. Orest. 794. SYN. Ἀπειργώ, ἀπέλανω, ἐπᾶμύνω, διαρκέω.

Ἐπαρκούντως, adv. [sufficenter,] in a sufficient manner, adequately. Οὐ ῥῶ; κακῶς μὲν, οἷδ' ἐπαρκούντως δ' ἔμοι. Soph. El. 356. SYN. See Ἐξαρκούντως.

Ἐπαρουρός, ου, ὁ, subst. [agricola,] a husbandman. Βουλοίμην κ' ἐπαρουρός ἔων θητευέμεν ἄλλῳ. λ. 488. SYN. Ἀγροῦτης, θής.

Ἐπαρτής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [qui est in promptu,] ready, prompt. Νῆα κατειρύνσθαι, καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους. τ. 289. SYN. Ἐτοιμός, εὐτρεπής, πρόχειρός, ἐξηρισμένός.

Ἐπαρτίζω, et ἐπαρτῶ, v. [paro, adapto, perficio,] to prepare for, to make ready, to fit to. Ἄλλ' αὐτῶς ἀγροῖν ἐπαρτίζοντο νέεσθαι. Apoll. 1. 877. See also θ. 447. SYN. Ἀπαρτίζω, κατάρτίζω, ἐξαρτῶ, ἀρμόζω.

Ἐπάρχομαι, v. [auspicio,] to begin with. Ἄλλ' ἀγέτ', οἰνόχοος, μὲν ἐπαρέασθω δέπαισσιν. σ. 417. SYN. Ἀπάρχομαι, κατάρχομαι, ἀρχομαι.

Ἐπαρχός, ου, ὁ, subst. [dux, ductor,] a leader, a commander. Νέων τ' ἐπαρχός, Ἰλίου τ' ἀναστάρτης. Agam. 1198. SYN. Ἀρχός.

Ἐπάρω, f. ἀρῶ et Ἀολ. ἀρσῶ, v. [adapto,] to fit in, to fasten. Ἡφαιστός, πύκνινάς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν. Ξ. 338. SYN. Ἐπαρτῶ, ἀρῶ, ἀρμόζω, ἐφαρμόζω, ἐναρμόζω.

Ἐπαρωγή, ἡς, ἡ, subst. [auxilium,] assistance, succour. Ἐχρῇ, ἀτὰρ μετέπειτ' ἄριστων ἐπαρωγῇ. Apoll. 1. 302. SYN. Ἀρωγή, ἐπικουρία.

Ἐπαρωγός, ου, ὁ, subst. [auxiliator,] an assistant, an ally. Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγός ὑπ' αὐγὰς ἡέλιου. λ. 497. SYN. Ἀρωγός, ἐπαρηγών, ἀλεξητήρ, βύθηδός, ἐπικουρός, ἐπὶρρόθος.

Ἐπασκέω, v. [exerceo, exorno,] to work, to embellish, to extol. Ἐξ ἐτέρων ἐτέρ' ἐστίν' ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλή. ρ. 266. SYN. Ἐξασκέω, διάκοσμέω, κατὰκοσμέω.

Ἐπασσυτέρως, α, ὄν, adj. [creber, alter post alterum,] frequent, one upon another. Ὡς τὸτ' ἐπασσυτέραι Δανάων κίνυντο φάλαγγες. Δ. 427. SYN. Σύνελις, πύκνός.

Ἐπασσυτέρωτρίβης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [frequenter inflictus,] frequently inflicted. Ἐπασσυτέρωτρίβῃ τᾶχερός ὀρέγματά. Choëph. 420.

Ἐπαυλῖς, ἔως, ἡ, subst. [villa, casa, domus, stabulum, ovile,] a farm-house, a cottage, a house, a fold or stall. Δήμου ἐπορνύμενοι λαοὶ πόρθεσκὼν ἐπαυλῖς. Apoll. 1. 800. SYN. Καλύβη, στῆγος, ἐπαυλός, μονή.

Ἐπαυλός, ου, ὁ, subst. [stabulum,] a stall, a fold. Δώσουσ', εἰσοκὲ πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους. Ψ. 357. SYN. Αὐλή, ἐναυλός.

Ἐπαυράω, ἐπαυρέω, ἐπαύρομαι, et ἐπαυρίσκωμαι, v. [fruo, gusto,] to reap the advantage of, to taste, to enjoy. Κτεινόμενος, ἵνα πάντες ἐπαυῶνται βασιλῆος. Α. 410. See also Λ. 572. and Ν. 732. SYN. Ἀπὸλαύω.

Ἐπαῦτέω, et ἐπαῦω, v. [acclamo,] to cry aloud, to shriek, to announce aloud. Βάλλων ὦκν διότ' ἐπηύτησέ δὲ λαός. Call. 2. 101. SYN. Ἀνάκράζω, ἐπιβόω, ἐπηπῶ, ἐπιθωύσσω.

Ἐπαυχενίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui cervici imponitur,] placed on the neck. Ἐπαυχενίον λαβόντα. Pyth. 2. 171.

Ἐπαυχέω, v. [glorior ob,] to rejoice at, to glory in. Τούτοις ἐπαυχέιν, καὶ δέδρακνιαν γέλαν. Antig. 483. SYN. Ἐξανχέω, ὑπερανχέω, αὐχέω, μέγα φρονέω, ἐπεύχομαι.

Ἐπαῦω, vid. Ἐπαῦτέω.

Ἐπάφαινω, f. ἀνῶ, v. [arefacio,] to dry up, to parch, to destroy. Μᾶ Δ' οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπάφανανθην. Ran. 1089. SYN. Ἐπιξηραίνω, ἀφάνιζω.

Ἐπάφαω, v. [contracto,] to feel; to handle, to grope, to touch. Ἐπάφῳν ἄταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον. P. V. 874. SYN. Ἀμφάφαω, ἐφάπτωμαι, ἐπιψάω, ψηλάφαω.

Ἐπάφη, ἡς, ἡ, subst. [contractatio,] a touch, a patting. Βῶς ἐξ ἐπάφῃς, κάξ ἐπίπνυας. Æsch. Suppl. 18.

- Ἐπάφῃς, *ον, ὁ*, P. N. [Eraphus,] the son of Jove and Io. Ἐπάφῳ, ὦ Διὸς γένε-
θλον. Phœn. 689. ΕΡΙΤΗ. Κέλαινός.
- Ἐπαφρίζω, *v.* [spumam ago, despumo,] to foam at. Κύρτον επαφρίζη, τὰ δὲ
κύματα πάντα μέμνη. Mosch. 6. SYN. Αφρίζω, ἐξάφρίζω.
- Ἐπαφύσσω, *f. ὕσω, v.* [super effundo,] to pour upon. Ἐπειτὰ δὲ θερμὸν ἐπήφύ-
σεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς. τ. 388. SYN. Ἐπιχέω.
- Ἐπαχθής, *ἔδς, ὁ et ἡ, adj.* [gravis, molestus,] odious, vexatious, burdensome.
Οἰδοῦσάν ὑπὸ κομπασμάτων, καὶ ῥημάτων επαχθῶν. Ran. 940. SYN. Βάρυς,
ἀλγεινός, ἀηδής, ἐπιφθόνος, ἐπιπόνος.
- Ἐπαχλύνω, *ύσω, v.* [obnubilatum esse,] to be darkened. Ἡ ἐδόκησεν επαχλύνου-
σάν ἰδέσθαι. Apoll. 4. 1479.
- Ἐπάχθῃμαι, *v.* [indignor,] to be indignant at. Οὐθ' ἡδῶμαι τοῖσδ', οὐτ' ἐπάχθῃ-
μαι κακοῖς. Hipp. 1255.
- Ἐπεγγελάω, *v.* [illudo, irrideo, insulto,] to laugh at, to deride, to insult over.
Κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπέφενγोटες. Aj. Fl. 454. SYN. Κατάγγελάω, ἐγγε-
λάω.
- Ἐπείγειρω, *v.* [excito,] to stir up, to awaken. Ἄνδρ' ἐπείγειρόμενον. Herc. F.
1074. SYN. Ἄνεγείρω, ἐξεγείρω, ἐγείρω, ἀνάκινεω.
- Ἐπεγκάπτω, *v.* [devoro,] to devour. Ἐχέ ἱὺν, ἐπέγκαψον λαβὼν τὰδί. *b. Τι*
δαί; Equit. 491. SYN. Κατάφαγω, κάτεσθίω, ἐπιφάγω.
- Ἐπεγκελεύω, *v.* [jubeo,] to order. Ἄλλ' οὖν ἐπεγκελεύε γ', ὡς εὐψυχίαν. Cycl.
648. SYN. Ἐγκελεύω.
- Ἐπεγρόμαι, *v.* [expergesco,] to awake. Ἀλκμήνα δ' ἐσακουσέ βόας, καὶ ἐπεγρέτῳ
πράτα. Theocr. 24. 34. SYN. See Ἐγρόμαι.
- Ἐπεγχέω, *f. χεύσω, v.* [infundo, admisceo,] to pour in or into, to mix, to
mingle. Ἐγὼ δ' ἐπεγχέων. Cycl. 422. SYN. Ἐγχέω, ἐπιχέω.
- Ἐπεῖ, ἐπειῇ, ἐπειδὴ, et ἐπειδάν, *conj.* [postquam, quoniam,] when, after, since.
Ἐπεῖ, φέρ', εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἰ σάφης; Cæ. R. 390. See also Δ. 307. A. 235.
and N. 285. SYN. Ἐπᾶν, ἐπεῖ ἂν, ὀπηνικά, ὅτῃ, ὅτᾶν, ὀπῶτᾶν.
- Ἐπείγω, *v.* [(1) urgeo, (2) festino,] to urge, to force; *mid. voice*, to hasten.
Καὶ μάλ᾽ αὖ τειρόμενοί περ' ἀναγκαίῃ γὰρ ἐπείγει. Z. 85. SYN. Κατέπείγω,
ἐπισπέρχω, δίωθω, ἐλαύνω, σπένδω, ἐρεθίζω.
- Ἐπείδω, *v.* [inspicio,] to look upon, to behold. Παιδὸς μελέας, ἥ δέῃ σ' ἐπιδεῖν.
Hec. 148. SYN. Πρόσειδω, κατείδω, ἐφῶρῶ, θεᾶσθαι.
- Ἐπείκάζω, *v.* [conjicio,] to conjecture. Ἰόλην ἐλεξās, ὥστ' ἐπείκάζειν ἔμε.
Trach. 1222. SYN. Εἰκάζω.
- Ἐπειμί, *v.* [succedo, advenio, obeo,] to be about to come, to come upon, to
arrive, to attack. Τήν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεισῖν. A. 29. SYN.
Ἐπέρχομαι, κατάλαμβάνω.
- Ἐπειμί, *v.* [sum super et post,] to be upon, over, or after. Μηκέτ' ἐπειτ'
Ὀδυσσῆϊ κᾶρη ὤμοισιν ἐπείη. B. 259. SYN. Ἐπίγιγνῶμαι, ἐπιμένω, ἐπι-
κείμαι.
- Ἐπειοί, *ων, οἱ*, P. N. [Epeî,] the inhabitants of Elis. Οὗς Ἐπειοὺς ὠνόμαζε
πᾶς Λεῶς. Iph. A. 281. SYN. See Ἡλαιοί.
- Ἐπειός, *ον, ὁ*, P. N. [Epeüs,] the builder of the Grecian horse, which is said
to have ultimately caused the destruction of Troy. Δουράτειον, τὸν Ἐπειός
ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ. θ. 493. ΕΡΙΤΗ. Θεῖος, διός, μεγάθυμος, υἱὸς Πανδῆος,
ἑμμελῆος, ἀρηϊφίλδος, ἀγλαῶμης.
- Ἐπεῖπον, *v.* [insuper dicere,] to say further. Καὶ τῶπος εὐφρων. Πᾶς τις ἐπει-
πεῖν. Æsch. Suppl. 979. SYN. Κατεῖπον, ἐπανδάω.
- Ἐπειρῶ, *vid.* Ἐπέρω.
- Ἐπείσακτος, *ον, ὁ et ἡ, adj.* [adscititius,] brought in, introduced, foreign. Οὐκ
ἐπείσακτον γένος. Ion 592. SYN. Ἀλλοτρίος, ἐπηλὺς, ἀλλοφυλός.
- Ἐπεισβάλλω, *v.* [superinfundo,] to pour in upon, to pour down. Ὁσμῇ κατῆ-
ρες, μικρὸν, ἀλλ' ἐπεισβάλλειν. Eur. Electr. 498. SYN. Ἐπιβάλλω, εἰσβάλλω,
κέραννυμι.

- Ἐπεισβάτης, ου, ὁ, subst. [vectus,] a passenger in a ship, a sailor. Λόγος δ' ἐν ἀλλήλοισι, τῶν ἐπεισβάτων. Helen. 1549.
- Ἐπεισέρχομαι, v. [ingredior,] to enter into. "Οστις σὲ γήμας ξένος ἐπείσελθων πόλιν. Ion 812. SYN. See Εἰσέρχομαι.
- Ἐπίσῳδος, ου, ἡ, subst. [ingressio,] an entrance. Τῆς ἑμῆς ἐπισόδου. C. C. 30. SYN. See Εἰσῳδος.
- Ἐπεισπαίω, v. [violenter irruo,] to strike or rush against. Ἐπεισπέπαικέν οὐδὲν ἡδίκηκόςιν. Plut. 806. SYN. See Εἰσπαίω.
- Ἐπεισπηδάω, v. [insilio,] to spring upon. Ἐγὼ δ' ἐπεισπηδῶν γέ τὴν Βουλὴν βίᾳ κῆκῃσω. Equit. 362. SYN. See Εἰσπηδάω et Ἐπίπηδάω.
- Ἐπεισπίπτω, v. [irruo,] to rush upon, to fall upon. Τὰ τῇσδε τῆς γῆς κύρι', ὧδ' ἐπεισπέσῳν. C. C. 915. SYN. See Εἰσπίπτω.
- Ἐπεισφέρω, et ἐπεισφρέω, v. [intromitto,] to bring in, to introduce, to set upon. Πλείους ἐπεισφερουσίν. ἡδὼνῃ δὲ τίς. Phœn. 207. See also Eur. Electr. 1033.
- Ἐπειτᾶ, adv. [deinde, postea, in posterum,] then, after that, afterwards. Πολλὰ δ' ἐπειτ' ἀπᾶνευθὲ κίων ἡράθ' ὁ γέραιος. A. 35. SYN. Εἰτᾶ, μετὰ ταῦτα, τὸ ἐντεῦθεν, τότε, ἐπει τοι.
- Ἐπέκεινᾶ, adv. [illic, ultra, ante,] in those parts, beyond, opposite. Πίνδον τέ τὰπέκεινᾶ, Παιδῶν πέλᾶς. Æsch. Suppl. 265. SYN. Αὐτόθι, ὑπέρᾶνω, ἄνω-τέρω, ἀπέναντι, πέραν.
- Ἐπεκπίνω, v. [insuper bibo,] to drink up besides. Ἐπεκπίων γάλακτος ἀμφοῖρα, πέπλον. Cycl. 327. SYN. See Ἐκπίνω.
- Ἐπελαύνω, f. ἐλάσω, v. [impingo, admoveo,] to drive upon, to spread upon, to cover with. "Οσο' ἐτύπη' πόλεες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκῶν ἐλασσάν. Ω. 421. SYN. Ἐπίτιθημι, ἐπάγω, ἐπιπέμπω.
- Ἐπελπίζω, f. ἴσω, [(1) cum accus. in spem adduco; (2) cum dativ. spem pono in aliquo; item, bene de aliquo spero; (3) spero, simpliciter,] to raise one's hopes, to place one's hopes upon, to hope well of, to hope. Ἐγκληρὸν εὐνὴν προσλάβων, ἐπὶ ἡλπίσῃ; Hipp. 1015.
- Ἐπέλπῳμαι, et ἐπιτέλπῳμαι, v. [spero,] to hope in, to hope. Οὐδὲν ἐπελπόμενᾶ ποτὲ καίριον ἐκτόλῃπέυσειν. Agam. 1000. SYN. See Ἐλπίζω.
- Ἐπεμβαίνω, v. [(1) ingredior, (2) insulto,] to enter, to leap upon. Ἡ κᾶμ' εἴτω ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἄει. Hipp. 664. SYN. Ἐπιβαίνω, ἐμβαίνω, ἀναβαίνω.
- Ἐπεμβάλλω, f. ἀλῶ, v. [injicio, intersero,] to put upon, to insert. "Ωσθ' αἰμᾶτῆρά στόμι' ἐπεμβάλεῖν ἔμοι. Iph. T. 936. SYN. Ἐμβάλλω, ἐντίθημι, ἐπέλαύνω, ἐπάγω.
- Ἐπεμβάτης, ου, ὁ, subst. [vector equi, currus, navis,] one who mounts, a driver, a mariner. Πάντ' ἄνδρ' ὀπλίτην, ἀρμάτων τ' ἐπεμβάτην. Eur. Suppl. 595. SYN. Ἐμβάτης, ἐπεισβάτης, ἐπὶ ὄχος.
- Ἐπεμπίπτω, v. [superincido,] to fall upon, to assault. Τί δῆτ' αἰμίνας τῆνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Aj. Fl. 42. SYN. Ἐπεισπίπτω, ἐπεμβάλλω, ἐφορμᾶω, ἐπιπίπτω, ἐνθροῶν.
- Ἐπενδίδωμι, f. δῶσω, v. [insuper addo,] to add besides. Τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθόνος. Agam. 1357.
- Ἐπενθῳρέω, et ἐπενθῳρόσκω, v. [insilio, irruo,] to leap or spring upon. "Ὅπως δ' ἐτέλεσέ τοῦτ', ἐπενθῳροῦσ' ἄνω. Trach. 919. See C. R. 477. SYN. Ἐνθῳρέω, ἐπὶ θῳρόσκω, ἐπεμπίπτω, ἐπεισπίπτω, ἐμπίπτω, ἐπίπηδάω, ἐμβάλλω.
- Ἐπεντάνω, et ἐπεντείνω, v. [insuper intendo,] to stretch upon or out, to strain. Ἐπεντάνσας, μή τις πόσιν οὐδᾶς ἰκοιτῷ. χ. 465. See also Antig. 1249. SYN. Ἐπιτείνω, ἐντείνω, προτείνω.
- Ἐπεντέλλω, v. [insuper jubeo,] to order besides. Τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦδ' ἐπεντέλλοις ἔτι; Antig. 218. SYN. Ἐντέλλω, ἐπιτέλλω, κελεύω, προστάσσω.
- Ἐπεντύνω, et ἐπεντύω, v. [apparo,] to prepare for, to arm for, to put on harness. Ζώννυνται δὲ νεοὶ καὶ ἐπεντύνονται ἀεθλᾶ, ω. 89. See also Θ. 374.

- ἔπεξειμι, v. [(1) egredior, (2) aggredior,] to go out against, to assail, to attempt. Πάντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὐνέχ', ὡς ὄντων σφῶν. Ran. 1117. SYN. ἔπεξερχομαι, διέξειμι.
- ἔπεξεργάζομαι, v. [effectum opus polio, occido,] to polish a completed work, to perpetrate an additional crime, to kill. Αἶ, αἶ, ὀλωλὺτ' ἄνδρ' ἐπεξεργάσω. Antig. 1288. SYN. ἔξεργάζομαι, ἐπισφάττω.
- ἔπεξερχομαι, v. [obviam eo hostibus, insuper enarro,] to march out against, to tell besides. Μάκρου λόγου δεῖ ταυτ' ἐπεξελθεῖν τὸρῳς. P. V. 895. SYN. ἔπέξειμι, ἐπερχομαι.
- ἔπεξεκχάζω, v. [læta voce acclamo,] to shout out joyfully. Ἀλώσιμον παιᾶν' ἐπεξεκχάσας. Sept. Theb. 632. SYN. Ἐκβοᾶω, ἐπαλάλαζω.
- ἔπεργάζομαι, v. [conficio,] to perform additionally. Δὴ τὰδ' ἔργ' ἐπειργασμένᾱ. Bacch. 1188. SYN. Ἐργάζομαι.
- ἔπερείδω, v. [impingo, firmo, fulcio,] to press upon, to thrust, to support by leaning. Λαίφῃ πρὸτῶνσι ἐπερείδουμένης. Hec. 111. SYN. Ἀπερείδω, ἐνέρείδω, σὺνέρείδω, στηρίζω, βεβαιῶ, ἐμπήγνυμι.
- ἔπερέυγω, v. [evomo; (dicitur de fluvio in mare defluente),] to disemboogie. Τῇ μὲν τ' ἐπερέυγεται ἀκτάς. Apoll. 4. 631.
- ἔπερέφω, v. [superne contego,] to cover over, to crown. Σμινθεῦ, εἰπότε τοι χάριεντ' ἐπὶ νηὸν ἐρεψά. A. 89. SYN. Ἐρέφω, στέφανω, ἐπικοσμέω.
- ἔπερῶμαι, v. [sciscitor,] to question, to consult. Ἐπερησμένος οὖν ῥήχου ὡς τὸν θεόν. Plut. 32. SYN. Ἐρῶμαι.
- ἔπερῶ, et poet. ἐπειρῶ, v. [attraho,] to draw to, to close. Βῆ ρ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπερυσέ κῶρωνη. a. 441. See also Apoll. 3. 148. SYN. Ἐπάγω, ἐφελεῶ, ἐπίσῶ, ἐπισπᾶω.
- ἔπερχομαι, v. [(1) accedo; (2) in animum venio; (3) impetum facio; (4) edissero, explico,] to come on or upon, to approach, to come into the mind, to attack or surprise, to detail, to explain. Μόσχῳ ἐπῆλθον χειρὺς ἀσιδήρου μετὰ. Bacch. 725. SYN. Προσέρχομαι, ἐπειμὶ, ἐπιβαίνω, ἐφικνέομαι, εἰσβάλλομαι, ἐπισυνῶμαι, ἐφορᾶω, ἐπὶχειρῶ, διεξίμι.
- ἔπερωτᾶω, v. [insuper interrogo,] to ask further, to consult, to question. Καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀποκρίναί μοι. b. Τὸ τί; Plut. 902. SYN. See Ἐρωτᾶω.
- ἔπεσβόλια, as, ἡ, subst. [convicium,] babbling, reproach. Ὡδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον, ἐπεσβόλιᾱς ἀναφαίνειν. d. 159. SYN. Λοιδόρια, φλυαρία.
- ἔπεσβόλος, ου, ὁ, subst. [conviciator,] a slanderer. Ὅς τὸν λωβητηρᾶ ἐπεσβόλῳ ἔσχ' ἀγοράων. B. 275. SYN. Λοιδόρος, κάκῳ γλωσσός.
- ἔπεσθίω, v. [insuper edo,] to eat besides or with. Τὴν ἀλὴν Εὐδημὸς ἀφ' ἧς ἀλλὰ λειτὼν ἐπέσθων. Call. Ep. 50.
- ἔπετειός, α, ὄν, et ἐπτήσιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [annuus,] annual, perennial. Ἐκ Διὸς ἀμφιλάφης τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπτειαῖν. Agam. 985. See also η. 118. SYN. Ἐτειός, ἐτήσιός, ἐνιαυσίός, ἐπητέανός.
- ἔπειτς, ου, ὁ, et ἐπέρτς, ἰδός, ἡ, subst. [famulus,] an attendant. Ποδῦφίλον, ἐπείταν. Pyth. 5. 1. See also Apoll. 3. 664. SYN. Ἀκδολουθός, ἀμφιπόλος, θέρῳπων.
- ἔπενφημῶ, v. [fausta acclamo,] to applaud, to shout at with joy. Ὑμεῖς δ' ἐπενφημήσατ', ὦ νεανίδες. Iph. A. 1467. SYN. See Εὐφημῶ.
- ἔπενύχομαι, v. [(1) precor, voveo, (2) glorior,] (1) to pray to, to vow, (2) to boast. Τοιαῦτ' ἐπενύχον, μὴ φίλοισι, θεοῖς. Sept. Theb. 265. SYN. Εὐχῶμαι, μεγαλυνχῶ, αὐχῶ, ἐξεύχομαι.
- ἔπέχω, f. ἐφέχω, or ἐπισχῶ, v. [inhibeo, adhibeo, obtineo, &c.] to detain, to prevent, to possess, to aim at, to forbear, to attack. Ἰνὰ γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν, χοὶ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες. Lysistr. 490. SYN. Κᾰτέχω, κωλύω, κράτῶ, ἀνβάλλομαι, προσέχω, προσᾶγω, ἐπιθύνω, τυγχᾶνω, κατὰλαμβάνω, ἔχω.
- ἔπήθῶλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui scopum ferit, (2) compos,] one who hits the mark, successful, possessed of. Λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήθῶλον φρένων. Antig. 492. SYN. Ἐγκράτης, μετόχος, ἐπιστάτης.

Ἐπηγένηδες, *ων, αἱ*, subst. [tabulæ navium,] the long planks on the sides of a ship, the deck. See Damm.] Ποιέει· ἀτὰρ μακρῆσιν ἐπηγένηδεσσὶ τέλευτα. *ε.* 253.

Ἐπηεῖανός, *οῦ, ὁ et ἡ*, adj. [(1) toto anno durans, (2) copiosus,] perennial, abundant. "Ενθ' ἦτοι πλῦνοῖ ἦσαν ἐπηεῖανοί, πόλῳ δ' ὕδωρ. *ζ.* 86. SYN.

Ἐπετήσιός, *ἐπετειός, εὐπόρος, σὺνέχης*.

Ἐπήκοός, *et Dor. ἐπάκοός, ου, ὁ*, subst. [auditor, arbiter,] a hearer, an umpire, a witness. Μίσματων ἀποιν'; ἐπήκοός δ' ἔμῳν. Agam. 1393. SYN. Ἐπακούς, ἀκροατής.

Ἐπήλυξ, *ὑγός, adj.* [obscurus,] shaded, dark. Οὔτοι αἰώπη τὴν πέτραν ἐπήλυγα. Cycl. 674. SYN. Λυγαῖός, ὀφρναῖός, σκοτεινός, σκίβεις.

Ἐπηλὺς, *ὑδός, adj. et subst.* [advena, extraneus,] a stranger, a foreigner. Χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπηλῦσι. Ion 422. SYN. Ἐένός, ἀποικός.

Ἐπηλυσία, *ας, ἡ*, subst. [(1) adventus, (2) incantatio,] (1) arrival, occurrence, (2) sorcery. Ἡ γὰρ ἐπηλυσίης πόλῳπῆμόνός ἐσσεαὶ αἰχμά. H. in Merc. 37.

Ἐπημαῖτός, *α, ὄν, adj.* [qui interdiu facit aliquid,] who does any thing daily, daily. Τάων, αἱ τὸ παροῖθ' ἐπημαῖται ἀγέροντο. Apoll. 3. 894.

Ἐπημοιβός, *οῦ, ὁ et ἡ adj.* [alternus, mutuus,] alternate, double, alternately worn. Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναί, ἐπημοιβοὶ τὲ χιτῶνες. *ξ.* 513. SYN. Ἐπᾶμοιβός.

Ἐπὴν, *vid.* Ἐπᾶν.

Ἐπήορός, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [sublimis,] hanging in the air, aloft. Νειοθ' ἐν εἰλίγγοισιν ἐπήορός ἐξάνιουσά. Apoll. 4. 142. SYN. See Μετ'εωρός.

Ἐπήρατός, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [valde amabilis,] very lovely, enviable. Δόξαν ἐπήρατον· ἐσχάρταῖς. Isth. 6. 17. SYN. Ἐράτος, ἐραννός, ἐρατεινός, καλός, ἡδύς.

Ἐπήρετμός, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [ad remigationem adcinctus,] at the oar, furnished with oars. Οὐ γὰρ οἱ παρὰ νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἐταῖροι. *δ.* 559. SYN. Ἐπίκωπός, ἔτοιμοι ἐρέσειν.

Ἐπηρεφής, *εὖός, ὁ et ἡ, adj.* [coopertus,] roofed over, over-arched, projecting. See Αὐτόφλοιός. SYN. Κάτηρεφής, σὺνηρεφής, ὑψηλός, πρόβληξ.

Ἐπήριτός, *ου, ὁ, P. N.* [Eperitus,] Αὐτὰρ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτός· ἀλλὰ μὲ δαίμων. *ω.* 305.

Ἐπητής, *οῦ ὁ, adj.* [facundus,] eloquent. Τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ εἰκάς. *σ.* 127. SYN. Ἡδὺλγός, ἀγδρητής. PHR. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μελίτος γλυκίων ῥέειν αὐδή.

Ἐπῆτειά, *ας, et Ἐπητὺς, ὕός, ἡ*, subst. [facundia, laus,] eloquence, praise. Ἐκ μορφῆς ἀγάνῃσιν ἐπητεῖησὶ κέκασθαι. Apoll. 3. 1006. See also φ. 306.

Ἐπήτριμός, *ου, ὁ et ἡ, adj.* [densus,] frequent, numerous, crowded. Πυρσοὶ τε φλέγεθουσὶν ἐπήτριμοί, ὑψοῦ δ' αὐγῇ. *ζ.* 211. SYN. Ἐπάλληλός, πυκνός.

Ἐπηχέω, *v.* [obstrepo,] to sound, to re-echo. "Ἄμουνσ', ἐπηχεῖ δ' ἀντρὸν· ἐξεληθὼν δ' ἐγὼ. Cycl. 425. SYN. Ἐξηχέω, κάτηχέω, ἀντίφωνέω, ἀντηχέω, ἐπίβρεμω, ἐπιψόφω.

Ἐπὶ, *præp.* tres casus regens, [*gen.* in, super, apud; *dat.* super, in; *acc.* ad,] *gen.* upon, above, at; *dat.* against, in, over; *acc.* to, on. Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. A. 437.—Ἐπὶ is frequently put for ἐπεστί.

Ἐπιάλλω, *f. ἀλῶ, v.* [immitto, injicio, efficio,] to bring upon, to dispatch, to lay upon, to occasion. Ἀντίνος· οὗτος γὰρ ἐπῆλεν¹ τὰδ' ἐργά. *χ.* 49. SYN. Ἐφῆμι, ἐπιβάλλω, ἐμβάλλω, ἐπιτίθημι.

Ἐπιανδάνω, *poët. pro* ἐφاندάνω, *v.* [complaceo,] to please, to prove pleasing. "Ὡς φαί' Ἀμφινόμος τοῖσιν δ' ἐπῆνδανέ μῦθος. *π.* 406. SYN. Ἀρέσκω, ἀνδάνω.

Ἐπιᾶχω, *v.* [acclamo,] to shout, to shriek at. "Ὅσοι τ' ἐννεᾶχιλοι ἐπιᾶχόν,² ἡ δέκαχιλοι. E. 860. SYN. Ἐπιβύῳ, ἐπαύω, ἐπαύτεω, ἀνακράζω, ἀνάβύῳ, κηρύσσω.

¹ The penult. of ἐπῆλεν is here long on account of the augment.

² For the quantity of the antepenult. of ἐπιᾶχόν see note at the word Ἐπάλλω.

- Ἐπιβάθρον, ου, τὸ, subst. [naulum,] passage-money, fare. Καὶ δὲ κεν ἄλλ' ἐπιβάθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γέ δοίην. ο. 448. SYN. See Ναῦλον.
- Ἐπιβαίνω, f. βήσθαι, v. [conscendo, adeo, evenio,] to ascend, to embark, to go to, to raise, to turn out or prove. Ἡ μὴ ἐπιβαίνει Σπαρτιάτιδος χθονός. Orest. 530. SYN. Ἀναβαίνω, ἐμβαίνω, ἐπεμβαίνω, εἰσβαίνω, ἐπέρχομαι, ἐπιβάτευω.
- Ἐπιβάλλω, f. ἄλω, v. [injicio,] to put or throw upon, to inflict. Ἐτέραν ἐπαγούσαν ἐπ' αὐτῇ. Choëph. 398. SYN. Εἰσβάλλω, προσβάλλω, πρόσεμβάλλω, ἐπιτίθημι, ἐπιτίπτω, ἐπάγω.
- Ἐπιβάσκω, v. [induco,] to bring upon. Ἀρχὸν ἐόντᾱ, κᾶκων ἐπιβάσκῳ μὲν νῆας Ἀχαιῶν. B. 234. SYN. Ἐπάγω, ἐνάγω, ἐπιβαίνω.
- Ἐπιβαστάζω, v. [fero in,] to bear or carry in. Δισσοὺς γ' ἄθρήσας, κἀπιβαστάσας χεροῖν. Cycl. 378. SYN. Διάβαστάζω, βαστάζω, ἀνακουφίζω, φέρω.
- Ἐπιβᾶ, ης, ἡ, subst. ["proprie, dies festus additus; deinde in genere, dies sequens; sequens tempus: uti in hoc Pindari loco. V. Schol. et Heyne in l. et Damm. in v. item Ruhnk. ad Timæum, v. ἐπιβᾶσαι." Maltb.] a day immediately after the feast, when the common people were allowed to eat the remnant of the festival: generally, any succeeding day; the following time. Τραχεῖαν ἐρόντων πρὸς ἐπίβδαν ὁμῶς. Pyth. 4. 249. EXP. Ἡ μεθεορῶς ἡμέρα.
- Ἐπιβήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [qui navem vel equum conscendit,] one who mounts, a mariner, a rider. Ἰππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτοράς, οἳ κέ τᾶχιστα. σ. 262. SYN. See Ἐπεμβῆτης.
- Ἐπιβλέπω, v. [inspicio, considero, curo,] to look upon or to, to regard. Καὶ τυχαις ἐπιβλέπων. Œ. R. 1526. SYN. Ἐμβλέπω, ἐπιδέρομαι, ἐπισκοπέω, ἐφύρω, ἐπιλεύσσω, ἐποπτεύω, ἀποβλέπω.
- Ἐπιβλής, ἡ, ὁ, subst. [obex, pessulus,] a bolt, a bar. Σταυροῖσιν πύκνιν οἰσὶ θυρῇν δ' ἐχέ μουνὸς ἐπιβλής. Ω. 453. SYN. Μόχλος, ὄχευς, δόκος, κλειθρῶν.
- Ἐπιβοᾶω, et ἐπιβωστρεῶ, v. [inclamo, vocifero,] to shout at or cry over, to bark at, to call aloud upon. Ὅσιν ἐπιβοᾶν, κἀλεῖν δέ. Aves 898. See also Theocr. 12. 35. SYN. Ἀναβοᾶω, ἐμβοᾶω, ἀνακράζω, ἐπικᾶλω, ἐπῆαχ, κἐλάδew.
- Ἐπιβόλη, ης, ἡ, subst. [mulcta,] a fine. Ταύτης ἐπιβόλην ψηφίει μίαν μῶνην. Vesp. 766. SYN. Ζημία.
- Ἐπιβουκόλος, ου, ὁ, subst. [bubulcus,] a cowherd. Τὸν δ' αὖτε πρόσξειπὲ βόων ἐπιβουκόλος ἀνὴρ. v. 235. SYN. See Βουκόλος.
- Ἐπιβουλεύω, v. [insidiose molior,] to plot against, to take by a snare. Αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλευκάσι μοι. Thesm. 82. SYN. Ἐφένδρυν, ἐνένδρυν, λῶχίζω, λῶχῶ.
- Ἐπιβουλευτής, οὔ, ὁ, et ἐπιβουλός, ου, ὁ, adj. [(1) insidiator, (2) insidiosus,] one who has designs against another; one who plots against; insidious. Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατῷ. Aj. Fl. 726. See also Æsch. Suppl. 595.
- Ἐπιβουλία, as, ἡ, subst. [insidiæ,] a design against another, a plot, a stratagem. Ἐπιβουλία. Nem. 4. 58. SYN. Λόχους, ἐπιβόλη, ἐγχείρημα.
- Ἐπιβουλός, vid. Ἐπιβουλευτής.
- Ἐπιβρέμω, v. [admurmuro,] to roar, to murmur. Δειρὸν ἐπιβρέμεται. Rau. 680. SYN. Ἐμβρέμω, βρέμω, ψόφω, ἐπηχέω.
- Ἐπιβριθής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [prægravis, præponderans,] pressing with great weight upon, giving sanction to. Παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς. Eumen. 968. SYN. Ἐμβριθής, βάρυς, δεινός, χαλῆπός.
- Ἐπιβρίθω, v. [ingravesco, magno pondere irruo,] to press heavily upon. Ὅς πόλυσ εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἐπηται. Pyth. 3. 190. SYN. Κατὰβρίθω, ἐμβρίθω, βάρυν, βάρυνω, κατὰβάρυνω.
- Ἐπιβριμάσθαι, v. [infrendeo, minitor,] to roar at, to threaten. Δειρὸν ἐπεβριμάσθ' ἐχέωσιν, αὐτὰρ παῖδάς. Call. 4. 56. SYN. Ἐπιβρέμω, ἐμβρέμω.
- Ἐπιβρόντητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) attonitus, (2) amens,] thunder-struck, hair-brained. Ὡς ὁ στρατηγὸς οὐπὶ βρόντητος μόλων. Aj. Fl. 1386.
- Ἐπιβῦω, f. ὑσω, v. [obturo,] to stop up, to fill up. Τὸ στομ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. Plut. 379. SYN. Βῦω, ἐμπλήθω, γέμιζω, σκέπάζω.

Ἐπιβώμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [altari impositus, ad altare cantari solitus,] placed on the altar, at the altar. Πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων. Eur. Electr. 715.

Ἐπιβωστρεῶ, vid. Ἐπιβῶα.

Ἐπιβώτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [pastor,] a feeder of cattle, a shepherd. Ἀνδρὶ δέμας εἰκνύῃ νέφ' ἐπιβώτορ' ἰμήλων. ν. 222. SYN. See Βότηρ.

Ἐπιγάμεω, v. [conjugem superinduco,] to marry again, to add one husband to another. Οὐ γὰρ ἐπιγάμει πόσιν πόσει. Orest. 588. SYN. See Γάμεω.

Ἐπιγάμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nubilis,] marriageable. Οὐγάτηρ ἐπιγάμος, κὰν ὅλος μηδὲν λάλῃ. Menand.

Ἐπιγέλαω, v. [arrideo, irrideo,] to smile upon, to laugh at. Ἐπιγέλασαι πρόθυμος. Thesm. 979. SYN. Ἐγγέλαω, κατ'ἀγέλαω, ἐπισκώπτω, δι'ἀπαίζω.

Ἐπιγίνεσθαι, et ἐπιγίγνεσθαι, v. [adnascor, succedo, supervenio,] to spring up, to succeed, to happen. Τηλεθώσῃ φῦει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεταί ὥρη. Z. 148. See also K. 70. SYN. Γίγνεσθαι, γεννᾶσθαι, ἀνίσχω, αὐξάνω, ἐπιδίδωμι.

Ἐπιγινώσκω, v. [agnosco,] to discover, to understand, to recognize. Αἱ κ' ἐμ' ἐπιγνοίη καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν. ω. 216. SYN. Γινώσκω. ἀναγινώσκω, αἰσθάνομαι, ἐξεπιστάμαι, μαθᾶν.

Ἐπιγλωσσᾶμαι, v. [effutio in aliquem,] to use the tongue against, to threaten. Σὺ θὴν ἅ χρέζει, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός. P. V. 964. SYN. Κατ'ἀβῶα, κατηγόρεω, φλύαρέω.

Ἐπιγνάμπτω, v. [inflecto,] to bend back, to prevail upon, to bend. Καὶ ῥ' ἄκεουσά καθῆστο, ἐπίγναμψά φῖλον κῆρ. A. 569. SYN. Γνάμπτω, κατ'ἀκάμπτω, πρᾶνω.

Ἐπιγνώμων, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [(1) iudex, (2) veniæ facilis,] a judge; considerate, indulgent. Ἀλγέσι μοχθίζουσᾶν, ἐπιγνώμων δὲ τοῖ εἰμί. Mosch. 4. 70. SYN. Συγγνώμων, κριτής, ἐπόπτης.

Ἐπιγόνιοι, ων, οἱ, subst. ["posterii. Ita dicebantur κατ' ἐξῶχην Septem ducum filii, qui decem post annis, Thersandro duce, Thebas expugnauerunt; de quibus vid. Heyne ad Apollodor. III. 7. 2. Num hos innuerit Æschylus, vix satis liquet." Blomf. ad Sept. Theb. Gloss. 896. Hos innuit Euripides, Suppl. 1234.] posterity, the Epigoni. Φίλανδρον μένει κτεῖνά τ' ἐπιγόνιοις. Sept. Theb. 896.

Ἐπιγουνίδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [genibus impositus,] on the knee. Ταὶ δ', ἐπιγουνίδιον. Pyth. 9. 107.

Ἐπιγουνίς, ἰδὼς, ἡ, subst. [os latum et rotundum, quo genuum commissura tegitur, femur,] the knee-pan, the thigh. Καὶ κεν ὄρον πίνων, μεγᾶλην ἐπιγουνίδα θεῖτο. ρ. 225. SYN. Μηρός, μηρὶόν, ἰσχῖόν. ΕΡΙΤΗ. Λευκή.

Ἐπιγράβδην, adv. [stringendo leviter,] with a scratch, lightly. Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς. Φ. 166. SYN. Λίγδην, ἐλάφρως, κοῦφως.

Ἐπιγραμμᾷ, ἄτος, τὸ, subst. [inscriptio,] an inscription, a title. Αἰσχρὸν τοῦ ἐπιγραμμ' ἐν Ἑλλάδι. Troad. 1187.

Ἐπιγράφω, v. [(1) inscribo, (2) leviter perstringo,] to make a mark upon, to inscribe, to graze slightly. Ἀκροτάτων δ' ἄρ' διστὸς ἐπέγραψε χρῶά φωτὸς. Δ. 139. SYN. Ἐγγράφω, καθάπτωμαι, ἐπιξέω.

Ἐπιδαῖομαι, v. [divido, distribuo,] to take as one's portion, to distribute. Ὡς οὐκ αἰτίος εἰμί· μέγαν δ' ἐπιδαῖομαὶ ὄρκον. H. Merc. 383.

Ἐπιδαισίως, ου, ὁ et ἡ, adj. [in hæreditatis partitione attributus,] allotted for a share. Οὐρανὸν οὐκ ἐμεγρᾶν ἔχειν ἐπιδαισίῳ οἶκον. Call. 1. 59.

Ἐπιδάκρυν, f. ὕσω, v. [defleo,] to weep over. Καπιδάκρυνεν ἀντιβυλόντων. Vesp. 879. SYN. Κατ'ἀδάκρυν, κατ'ὀλόφύρμαι, δάκρυν, ἐπιθρηνέω, ἐπικωκῶ, (see Κωκῶ.)

Ἐπιδαυρὸς, ου et ὄθεν, (Nem. 3. ult.) ὁ, ἡ, P. N. [Epidaurus,] a city in Argolis. Τροιδῆν', Ἡῶνας τέ, καὶ ἀμπέλοεντ' Ἐπιδαυρὸν. B. 561.

*Ἐπιδαυρίως, α, ὁν, adj. [Epidaurius,] of Epidaurus. Αὐτός θ' ὕπλισμα τοῦ ἐπιδαυρίου λάβων. Eur. Suppl. 724.

Ἐπιδείελος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pomeridianus,] in the afternoon. Εἰνὰς δ' ἡ μέση ἐπιδείελα, λῳτὸν ἡμᾶρ. Hes. Op. 810.

- ***Ἐπιδείκνυμι**, v. [demonstro,] to show, to exhibit. Κάρα ἔπιδειξων, οὐχὶ Γοργῶνος φέρων. Eur. Electr. 856. SYN. Ἀναδείκνυμι, ἐπιδείξιν vel σύμβυλλον ἐκφέρω vel παρέχω, ἀποδείξιν vel πείρῃν δίδωμι.
- ***Ἐπιδείξις**, εἶος, ἡ, subst. [demonstratio,] a display, a demonstration. Θέων σόφισμα, καπιδείξις Ἑλλάδι. Phœn. 885.
- ***Ἐπιδειπνέω**, v. [secundariam cœnam perago,] to entertain with a second supper. Θύσας ἐπιδειπνεῖς. Equit. 1137.
- ***Ἐπιδέμνιος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [vestibus stratus,] covered with bed-clothes. Ἐπιδέμνιον ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν. Hec. 921.
- ***Ἐπιδέξιός**, α, ὄν, adj. [(1) dexter, (2) scitus, (3) lepidus, (4) faustus,] on the right, clever, auspicious. Γυμνός ἦν πληγείς ὑπ' αὐτοῦ πάντα τὰ πιδέξιά. Aves 1493. SYN. Ἐνδέξιός, δεξιός, αἰσιός, εὐφύης, σφόδς, ἔμπειρός.
- ***Ἐπιδέρκομαι**, v. [inspicio,] to look upon. Ἡέλιος φάεθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. λ. 16. SYN. Εἰσδέρκομαι, ἐπὶβλέπω.
- ***Ἐπίδεσμός**, ου, ὁ, subst. [ligamen, fascia,] a bandage. Ἐπίδεσμον ἐπρίω. Vesp. 1438. SYN. Δεσῖς, δεσμός, τῶλμων, σπάργανον.
- ***Ἐπίδεσπόζω**, v. [dominor,] to be master of. Τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστί καπιδεσπόζει στρατον; Pers. 246. SYN. See Δεσπόζω.
- ***Ἐπίδενής**, εἶος, ὁ et ἡ, adj. [indigens,] poor, in want. Καδδὲ κτήματ' πολλὰ, τὰ τ' ἔλδεταί ὅς κ' ἐπιδενής. E. 481. SYN. Ἐνδής, ὑπόδής, ἀπύρος, ἐλλιπής, ἀτέλης.
- ***Ἐπιδεύομαι**, v. [indigeo,] to want in addition, to desire more, to be deficient in. Ἡ ἐτί καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὃν κέ τίς οἴσει. B. 229. SYN. Ἐνδεύομαι, δεῖομαι, δεύομαι, προσδεύομαι, ἐλαττοῦμαι, λείπομαι, ἀπύρεω.
- ***Ἐπιδέω**, v. [insuper ligo,] to bind besides. Τὸ κράνος πρῶτον περὶδυσάμενος, τὸν λοφὸν ἡμελλ' ἐπιδήσειν. Ran. 1038. SYN. See Δέω.
- ***Ἐπιδηλός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [manifestus,] remarkable, manifest. Τόλμα ἔχειν τὸ κακὸν κοῦκ ἐπιδηλὸς ὅμως. Theogn. 442. SYN. See Δηλός.
- ***Ἐπιδιημέυω**, et ἐπιδιημέω, v. [in populo vel urbe versor,] to remain at home. Ἄλλ' ἐπιδιημέυεις ὥς γάρ νῦ τοι εὐαδὲ θυμῷ. π. 28. See also Call. 2. 12. SYN. Ἐνδιημέω, οἰκουρέω, μέτειμι.
- ***Ἐπιδιημίος**, et ἐπιδιημῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [versans in populo; domesticus, advena,] at home, domestic, one come to reside with the people, a foreigner. Ἐμμεναί, ὅφρ' ἐτί κεῖνός ἀνὴρ ἐπιδιημίος ἦεν. A. 233. See also Call. 3. 226. SYN. Δημίος, δημῶσιός, ἐμφύλιός, κοινός.
- ***Ἐπιδιάρρηγνυμι**, v. [disrumpo,] to break or burst asunder. Κάπεκρῶφῃσας αὐτὸς, ἐπιδιάρραγῶ. Equit. 698. SYN. Διαρρήγνυμι, διᾶράσσω.
- ***Ἐπιδίδωμι**, v. [dono præterea; do,] to give additionally, to increase. Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω. Med. 189. SYN. See Δίδωμι.
- ***Ἐπιδίττομαι**, v. [insuper quæro,] to seek over and above. Ὡς εἰποῦσ' ἀνόρονσ' ἑλάς δ' ἐπιδίττει ἑταίρας. Mosch. 2. 28. SYN. See Δίττομαι.
- ***Ἐπιδινέω**, v. [in orbem ago, verso,] to whirl, to turn about. Ἐλθ' ἐπιδινηθέντ' εἰναξάσθην πτερὰ πολλὰ. β. 151. SYN. Συστρέφω, συσσειώ, δινέω.
- ***Ἐπιδίπλοίζω**, v. [reduplico,] to repeat. Χαίρετ', χαίρετ' δ' αὖθις, ἐπιδίπλοίζω. Eumen. 1017.
- ***Ἐπιδίφριās**, ἄδός, ἡ, subst. [currus circumferentia,] the front semicircle of a chariot, "a ring in the box of the chariot, to which the reins were suspended." See Damm. Ἐξ ἐπιδίφριάδος πῦμάτης ἱμᾶσι δεδεντό. K. 475.
- ***Ἐπιδίφριός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui super curru est aut sedet,] sitting upon the box, on the chariot. Ἄλλὰ μὲν, εἰσὸκ' ὠρῶ φέρων ἐπιδίφριά θείη. ο. 51.
- ***Ἐπιδιοιάζω**, f. ἄσω, v. [dubito, voluto,] to revolve, to examine on all sides.

¹ Porson includes this word in brackets as of doubtful authority. Pierson. Mœr. Att. p. 167. justly thinks that it was derived from the scholium. As the line now stands, it does not metrically agree with the corresponding line in the strophe. Ἐπιδιπλοίζω appears to be only an explanation of αὐθις. We might read Χαίρετε, χαίρετε δ' αὐθις μοι.

- Πολλὺς δ' ἐπεδοιάσα βουλὰς. Apoll. 3. 19. SYN. Ἐνδοιάζω, ἀμφισβητέω, μερμηρίζω, σκεπτόμαι.
- Ἐπιδόξος, ου, ὁ et ἡ, adj. [illustris,] illustrious. Πολλοῖς ἐπιδόξον ἀρηται. Nem. 9. 110. SYN. See Κλύτος.
- Ἐπιδόρπιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad cœnam utilis,] proper for supper. Κῶχ' ὅ' ἴλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιόν οἰσῶν. Theocr. 13. 36. SYN. Πोटιδόρπιός.
- Ἐπιδρόμη, ἡς, ἡ, subst. [incursio, irruptio,] an inroad, an attack, an assault. Λιβύης τ' ἐρήμους, ἀξένους τ' ἐπιδρομάς. Helen. 403. See also Apoll. 3. 593. SYN. Εἰσδρομή, ἐμβόλη, ἐπίβολή.
- Ἐπιδρόμαω, v. [incurro, grassor,] to run to for refuge, to assail. Ἐπιδρομῶσ', ὅθι θανάτος ἀπῆ. Æsch. Suppl. 130. SYN. Ἐπύρεχω, ἐπιδιδράσκω, ἐμπίπτω, ἐμβάλλω.
- Ἐπιδρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [accessu facilis, incursionibus obnoxius,] accessible, assailable. Ἀμβάρτος ἐστὶ πόλις, καὶ ἐπιδρόμον ἐπλετο τεῖχος. Z. 434. SYN. Εὐπρόσδοδος, εὐπρόσοιστος, ἄλωτος.
- Ἐπιδύνω, v. [occido super,] to set upon. Μὴ πρὶν ἐπ' ἡέλιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν. B. 413. SYN. See Δύνω and Δύομαι.
- Ἐπιείκελός, ου, ὁ et ἡ, adj. [similis,] like. Μαίων Αἰμῶνιδος, ἐπιείκελός ἀθανάτοισιν. Δ. 394. SYN. Εἰκέλός, ὁμοῖός, πρόσμοιός, ἀλίγκιός, ἐνἀλίγκιός.
- Ἐπιείκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [æquus, decens, moderatus, mediocris,] fair, equitable, proper, moderate, meek. Οὐδένι πῶς ἡσὶ πῖθέσθαι, γνώμην τιν' ἔχω ἐπιείκῃ. Vesp. 1027. SYN. Ἰσός, δίκαιός, μέτριός, πρέπων, πρῶσῃκων, ἀγᾶθος, ἐπιείκτος.
- Ἐπιείκως, adv. [decenter, moderate, mediocriter,] fairly, adequately, fitly. Τοῦτ' ἐν ἐπιείκῃ σὺ γ' ἐξεπίστασαι. Vesp. 1249. SYN. Μέτριως, κἄλως, ἱκανῶς, κομίδῃ.
- Ἐπιεικτός, ἡ, ὅν, adj. [cedens, tolerabilis,] yielding, not irresistible. Δεῦθ', ἵνα ἔργα γέλαστα καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδωσθε. θ. 307. SYN. Ἐπιεικής.
- Ἐπιέλδωμαι, v. [cupio insuper,] to desire besides. Κέκλυθ' νῦν, Θετὶ διὰ, τὰ τοι ἐπιέλδωμ' ἐνίσπειν. Apoll. 4. 783. SYN. Ἐλδῶμαι, ἐπιθυμῶ.
- Ἐπιέλπωμαι, v. [insuper spero,] to hope for besides. Τρίς δὲ μέθ' ἡκέ βίης, ἐπιελπόμενος τὸ γέ θυμῷ. φ. 126. SYN. See Ἐλπίζω.
- Ἐπιέω, vid. Ἐφέω.
- Ἐπιζᾶρέω, vox Arcadica, pro Ἐπιβᾶρέω, v. [prægravo,] to oppress, to ravage. Πολύβω τροφεὶ δίδωσιν' ὥς δ' ἐπεζᾶρει. Phœn. 45. SYN. Ἐπικέμαι, κᾶκῶ-παθεῶ.
- Ἐπιζᾶφέλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vehemens, ardens,] swelling, violent, raging. Ἡρώων, ὅτ' ἐκέν τιν' ἐπιζᾶφέλος χολὸς ἴκοι. I. 521. SYN. Ζᾶφλέγης, θουρίος, δεινός, σφόδρὸς, ισχυρὸς, χάλεπός.
- Ἐπιζᾶφέλως, adv. [vehementer, ardentier,] violently. Πατρὸς κασίγνητον' ὃς ἐπιζᾶφέλως μέναιεν. Z. 330. SYN. Σφόδρᾶ, δεινῶς, χάλεπῶς.
- Ἐπιζευνῶω, et ἐπιζεύγνυμι, v. [desuper innecto,] to fasten besides. Χεῖρ ἐπιζεύξαντ' ἀ μέσας βόεοισιν ἱμῶσιν. Theocr. 22. 3. SYN. Συζευνῶω, ἐπιτί-θῃμι, ἐπιδέω.
- Ἐπιζεφύριοι, ων, οἱ, P. N. [Epizephyrii,] one of the four divisions of the Locrians. Ἐπι-ζεφύριων Λοκρῶν γένεαν ἀλέγων. Olymp. 11. 14.
- Ἐπιζέω, f. ἔσω, v. [fervesco,] to boil over, to rage against. Δεινὴ τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσεν. Iph. T. 988. SYN. Ἀναζέω, ζέω, ἐπέρχουμι.
- Ἐπίζηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui beatus prædicatur,] called happy, to be admired. Ὅ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει. Agam. 912. SYN. Ἀρίζηλος, ζηλωτός, μάκαρ, ἐρίζηλός.
- Ἐπιήρανος, et ἐπιήρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [jucundus, gratus,] desirable, agreeable, gratifying. Οὐδὲ τί μοι πῶδ' ἀνιπτρὰ πῶδων ἐπιήραν' ἀ θυμῷ.¹ τ. 343. See also A. 572. SYN. Ἐπήρατός, ἐρανός, ἱμέρῳεις, ἀγάπητος, πρῶσηνής, κ' χαρισμενός, ἐράσμιός.

¹ "Alii ἐπιήρ' ἀνὰ θυμῷ." Seber.

- Ἐπιθαρόνω, v. [insuper fidentem reddo,] to give additional confidence. Τὸν δ' ἐπιθαρόνων προσέφη ξανθὸς Μενελαός. Δ. 183. SYN. See Θαρόνω.
- Ἐπιθauμάζω, f. ἄσω, v. [donis honoro,] to honor with presents. Χρὴ γὰρ ἐπιθauμάζειν τὶ τὸν διδάσκαλον. Nub. 1146. SYN. Ἀπὸ θauμάζω, ὑπερθauμάζω, θauμάζω, δεξιόμαι.
- Ἐπιθήκη, ης, ἡ, subst. [accessio, additamentum,] addition. Πλείων γὰρ πλεόνων μέλει, μείζων δ' ἐπιθήκη. Hes. Op. 380. SYN. Προσθήκη.
- Ἐπιθῆρᾶ, ἁτὸς, τὸ, subst. [operculum, tegmen,] a cover, a lid. Ἡ, καὶ φωριᾶμων ἐπιθήματα κάλ' ἀνέφωγεν. Ω. 228. SYN. Ἐπικάλυμᾶ, κάλυμᾶ, πῶμα.
- Ἐπιθῶάζω, v. [urgeo, perturbato animo sum,] to press on, to be irritated. Ταῦθ' ἐπενυθόμενῃ, κάπιθῶάζουσ' ; Choëph. 843. SYN. Θῶάζω, τᾶχύνω, ἐπίσεύομαι.
- Ἐπιθῶρέω, et ἐπιθῶρώσκω, v. [adsilio, insilio,] to leap upon, to insult. Ὡς ἐπὶ σοὶ, Μελανίππε, θορ' Ἀντιλόχος μεῖνε χάρμης. O. 582. See also E. 772. SYN. Ἐνθῶρέω, ἐπιπηδάω, ἐπενθῶρώσκω, ἐφάλλομαι.
- Ἐπιθυμέω, v. [concupisco, desidero,] to set the mind upon, to desire, to covet. Κεῖν' ἐπιθυμῶ δώματα ναίειν. Alcest. 884. SYN. Ἐπενύχομαι, πόθῳ, ἐπιπόθῳ, ἱμεῖρόμαι, ὀρεγόμεναι, ἐλδομαι, ἐπιέλδομαι, προθυμεῖομαι, μενεαίνω, ἐράμαι.
- Ἐπιθυμήτειρᾶ, ας, ἡ, adj. [cupida, studiosa,] desirous or fond of. Σοὶ καὶ Ἄμαζονίδες πόλεμον ἐπιθυμήτειραι. Call. 3. 237.
- Ἐπιθυμία, ας, ἡ, subst. [cupiditas, conatus,] a desire, an attempt. Δολιὸς ἡ ἐπιθυμία. Cycl. 448. SYN. Προθυμία, ἱμέρως, ὀρεξίς, ἐρως, ὁρμή. ΕΡΙΤΗ.
- Ἀσχύμων, ἀρχεῖαλός.
- Ἐπιθυμίαρᾶ, ἁτὸς, τὸ, subst. [suffimentum,] incense. Στέφη λαβούσῃ κάπιθυμιάματα. Cē. R. 913. SYN. Θυμίαρᾶ.
- Ἐπιθύνω, et ἐπιθύω, f. ὕσω, v. [irruo, dirigo,] to rush on, to direct. Ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα τοὺς δὲ κ' ἐπειτᾶ. π. 297. See also Σ. 175. SYN. Ἰθύνω, ἐπιφέρομαι, ἐπίσεύομαι, ἐνθροῦω.
- Ἐπιθύω, f. ὕσω, v. [insuper sacrifico,] to sacrifice in addition, to sacrifice in revenge. Ἐπὶ δ' ἐθυσά μητέρᾶ. Orest. 555.
- Ἐπιθωρήσσομαι, v. [armor adversus aliquem,] to arm oneself against. Ὅπποτ' ἐ Κενταύροις Λαίπιδαι ἐπεθωρήσποντο. Apoll. 1. 42. SYN. Ἐφ' ὀπλίζω.
- Ἐπιθώσσω, f. ξω, v. [acclamo, vociferando incito,] to bawl at, to urge on. Πανὸς κώπαις ἐπιθώσσει. Iph. T. 1128. SYN. Θώσσω, κραυγάζω, ἐπεμβριμάομαι, ἐπαυτέω.
- Ἐπίτωρ, ὁρὸς, ὁ et ἡ, adj. [peritus, sciens,] skillful or experienced in. Φῶθ' Ἡρακλῆα, μέγαλιν ἐπίτωρᾶ ἔργων. φ. 26. SYN. See Ἰδμων, and Ἰστωρ.
- Ἐπικάθεζομαι, ἐπικάθημαι, et ἐπικάθίζω, v. [insideo, adsideo,] to sit upon, to ride upon. Ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικάθεζεται μόνος. Plut. 185. See Ran. 1046. and ι. 179. SYN. Ἐγκάθεζομαι, ἐφέζομαι, ἐφιζᾶνω.
- Ἐπικαίνω, v. [innovo,] to new-model, to change. Αὐτῶν πόλιτων μὴ ἔπικαίνοντων νόμους. Eumen. 696.
- Ἐπικαιρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [opportunus,] seasonable, opportune, suitable. Ἐσοὶ δ' ἱατὴρ ἐπικαιροτάτος. Pyth. 4. 480. SYN. Καίριος, εὐκαιρὸς, ὠφέλιμος.
- Ἐπικαίω, f. καύσω, v. [incendo, amburo,] to burn upon, to burn. Ἐνθ' οἱ σπλάγχ' ἐπᾶσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρίᾳ καῖον. γ. 9. SYN. Ἀνάκαίω, καίω, φλέγω, ἐπιφλέγω, αἰθαλόω, κρισσᾶω.
- Ἐπικάλέω, et ἐπικέκλωμαι, v. [voco, invoco,] to call by an additional name, to call for. Εἰέν γ', ἀκούω ταῦτ' ἐπικάλεις; μανθάνω. Pax 663. See Æsch. Supp. 41. SYN. Ἐγκάλέω, ἀνάκαλέω, ἐπιβόᾶω.
- * Ἐπικάλυπτο, v. [opperio,] to cover, to close. Φᾶος ἐπικάλυψαν. Herc. F. 642. SYN. See Κάλυπτο.
- Ἐπικαμπύλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [incurvus,] crooked. Ὡ γέρων, ὃς τὲ φύτα σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμων. H. in Merc. 90. SYN. See Καμπύλος.
- Ἐπικάρσιος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [pronus, obliquus, præceps. Vid. Damm.

- in v.] headlong. Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἰστιά δέ σφιν. ι. 70. SYN. Ἐγκάρσιος, λῃχρῖος.
- Ἐπικάστη, ης, ἡ, P. N. [Epicasta,] another name for Jocasta. (See Ἰοκάστη.) Μητὲρ τ' Οἰδίποδα ἴδον καλὴν Ἐπικάστην. λ. 270.
- Ἐπικάχλαζεσκω, v. [strepito,] to roar, to laugh about. Λάβρὸν αἰερούμενον πέτρας ἐπικάχλάζεσκεν. Apoll. 4. 944.
- Ἐπικέμαι, v. [impositus sum, jaceo super, insto,] to be placed upon, to be upon or near, to urge. Ὅμοι τράχλους, κάπικείμενον κῆρα. Eur. Suppl. 726. SYN. Ἐγкеμαι, ἐπιτίθεμαι, ἐπιφέρωμαι, ἐπέχω, ἀνέχω.
- Ἐπικέρω, f. κέρω, v. [attondeo, praecido,] to cut off, to destroy. Πάτροκλος δ', ἐπεὶ οὖν πρῶτας ἐπέκερσε φάλαγγας. Π. 394. SYN. Ἀποκείρω, ἀποτέμνω, ἀπάμῳ, διαφθείρω, κατὰκόπτω.
- Ἐπικελεύω, v. [inclamo,] to shout at, to applaud. "Ως Ἐκτωρ ἄγορεν· ἐπὶ δὲ Τρῳες κελεύσαν. Θ. 542. SYN. Κελεύω, ἐπενφύμω, ἐπιβόω.
- Ἐπικέλευω, v. [hortor,] to instigate. Ἐγὼ δὲ γ' ἐπέκелеυσά κάπελυσ' ὄκνον. Orest. 1235. SYN. Ἐγκελεύω, διακέλεύωμαι, παραινέω, προτρέπω.
- Ἐπικέλλω, v. [appello, pervenio,] to approach to land, to arrive. Εἰσίδόμεν, πρὶν νῆας εὐσέλμους ἐπικέλσαι. ι. 148. Κέλλω, ὀκέλλω, ἐποκέλλω, ὀρῶ.
- Ἐπικεῖρω, Ionic. pro ἐπικεῖρῳ. (Vid. Damm.) v. [iterum infundo, superinfundo,] to mix by pouring upon. Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ. η. 164. SYN. Ἐγκεράννυμι, συγκεράννυμι, ἐγχεύω, ἐπιχέω.
- Ἐπικερτῶμew, v. [increpo, probris lacesso,] to reproach. Τὸν δ' ἐπικερτῶμεν προσέφη, Εὐμαιέ σύβωτά. χ. 194. SYN. Κερτῶμew, ἐπὶχλευάζω, λοιδορέω, ἐπισκώπτω, διάσώρω, οἰστρηλατέω.
- Ἐπικεύθω, f. σω, v. [occulo,] to hide. Εἰπέ μοι εἰρούμεν, νημερτεῖ, μηδ' ἐπικεύσῃς. ο. 263. SYN. Ἐπικρύπτω, ἀποκρύπτω, κεύθωμαι.
- * Ἐπικήδειος, ου, ὁ et ἡ, adj. [funebri, lugubri,] funereal, mournful. Ὡδὴν ἐπικήδειον. Troad. 516. SYN. Γόρρος, θρηνώδης, πένθιμος.
- Ἐπικηρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) fato lethifero obnoxius, (2) caducus,] subject to death. Δακρύσας ἐπικηρὸν ἐὼν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς. Call. Ep. 61.
- Ἐπικηρύνω, ἀτὸς, τὸ, subst. [legatio de aliqua re,] a deputation, an embassy. Φίλος γένοι' ἂν, κάπικηρυκεύμασι. Med. 736. SYN. Πρεσβεία, πρέσβευμα.
- Ἐπικηρυκεύωμαι, v. [pacem offero per praconem,] to offer terms of peace. Κάκον τὸ λοιπόν· ταῦτ' ἐπικηρυκεύωμαι. Thesm. 1163.
- Ἐπικηρύσσω, f. ξω, v. [annuncio,] to announce by a herald. Πύργοις ἐπεμβάς, κάπικηρυχθεὶς χθονί. Sept. Theb. 631. SYN. Κηρύσσω, ἀνάκηρύσσω, ἀναγγερεύω.
- Ἐπικίδνημι, v. [dispergo,] to scatter upon or over. Σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσταί, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἡώς. Η. 458. SYN. Σκεδάννυμι, διασκέδαζω, ἐπικλύζω.
- Ἐπικινδύνω, adv. [periculose,] hazardingly. Ὡς πάντ' αἰετὰ κάπικινδύνως βροτοῖς. Philoct. 503.
- Ἐπικλάω, v. [fleo insuper,] to weep besides or over. Κλάειν ελεινῶς. b. Σὺ δ' ἐπικλάειν ὑστέρων. Thesm. 1063. SYN. Κλαίω, ἀνάκλαίω, θρηνέω, ἐποδολύζω, ἐπιδάκρυν, ὀλοφύρομαι.
- Ἐπικλαυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [flebilis,] mourned. Κελεύει δ' ἐπικλαυτὸν ἀηδονίον. Ran. 695. SYN. Πόλυκλαυτός, αἰακτός, γόρρος, πένθιμος.
- Ἐπικλείω, v. [(1) celebro; (2) dico; (3) invoco; (4) occludo,] to celebrate, to speak of, to invoke, to fold up. Καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν. Pax 101. SYN. Κλείω, περὶβόω, εὐλόγω.
- Ἐπικλημᾶ, ἀτὸς, τὸ, subst. [criminis objectio,] an accusation, a charge. Ἐπικλημ' ἐχούσαις ὅτι τυχοί· δράσας δ' ἐγώ. Orest. 563. SYN. Ἐγκλημᾶ, αἰτιμᾶ, κήτηγορία.
- Ἐπικληρὸς, ου, ὁ et ἡ, subst. [hæres,] an heir or heiress. Ἐπικληρὸν εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δόκεῖς. Aves 1653. SYN. Κληρὸνός.
- Ἐπικληρώ, v. [(1) sorte adtribuo; (2) sortior,] to allot. Γεινόμεν τὸ πρῶτον ἐπεκλήρωσάν ἀρήγειν. Call. 3. 23. SYN. Διάκληρώω, κληρώω, ἐπικλῶω.
- Ἐπικλησίς, ἑως, ἡ, subst. [(1) cognomen, (2) invocatio, (3) ignominia,] an appel-

- lation, a surname, an imputation. "Ἀρκτόν θ', ἦν καὶ ἁμαζᾶν ἐπὶ κλησιν κάλεουσιν. Σ. 487. SYN. Ἐπωνυμία, ὄνυμᾶ.
- Ἐπὶ κλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [advocatus,] invited, summoned. Οὐρησόμενά τὰ τῶν ἐπὶ κλητῶν δευρ', ἱνα. Pax 1265. SYN. Πρόσκλητός, παρὰ κλητός, σὺν ἡγός.
- Ἐπὶ κλίνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [declivis, deorsum vergens,] sloping. Ἐπὶ κλίνης δὲ τάλαντον. Call. fr. 312.
- Ἐπὶ κλιντρὸν, ου, τὸ, subst. [sella, vel lectus,] a couch. Τὸ τ' ἐπὶ κλιντρὸν ἀπὸ βάλαις. Eccles. 907. SYN. Κλίνη, κλισμός, λέκτρον.
- Ἐπὶ κλίνω, f. ἱνώ, v. [acclino, jaceo super,] to incline to, to verge upon, to be contiguous to. Τὰς ἐπὶ κεκλιμένους ὄχθους ἱεροῖς, ἱν' ἐλαίας. Troad. 803. SYN. Ἀποκλίνω, ἐγκλίνω, ἐπικειμαι, ἐπιπίπτω.
- Ἐπὶ κλοπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [furax, furtivus, occultus, vafer,] over-reaching, cunningly expert. Κερδᾶλέος κ' εἶη καὶ ἐπὶ κλοπός, ὅς σε παρέλθοι. ν. 291. SYN. Κλέπτῃς, δολομητῃς, κερδᾶλέος, ἡπερόπευς, πάνουργός.
- Ἐπὶ κλύζω, et ἐπὶ κλυζέσκω, v. [(1) proluo, (2) inundo, submergo,] to overflow, to inundate, to dash against. Ἐνδύσῃς ἀπασάν, ἐνδύσῃς ἐπὶ κλύσει πόλιν. Troad. 1318. See also Ψ. 6. SYN. Κλύζω, κατὰ κλύζω, κατὰ βάλλω.
- Ἐπὶ κλύω, v. [audio, ausculto,] to hear, to listen to, to learn. "Ἦν', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων. ε. 150. SYN. See Ἐπαῖω and Κλύω.
- Ἐπὶ κλώθω, f. σω, v. [neo; fatalia stamina duco; sortior,] to spin the web of fate, to allot. Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλυσαν θεοὶ ὄλβον. γ. 208. SYN. Κλώθω, ἐπὶ κληρῶω, κυρῶω, εἰμαρμένον ποιῶ.
- Ἐπὶ κνᾶω, v. [intero,] to grate upon, to scrape with a grater. Ἄλλ' ἐπὶ κνῶσιν τυρὸν ἐλαιὸν. Aves 533. SYN. Κνᾶω.
- Ἐπὶ κοινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [communis, promiscuus,] common, promiscuous. Διδύμων ἐπὶ κοινόν. Androm. 124. SYN. Κοινωνός, μετ' ὅχως, κοινός, συγκοινωνός.
- Ἐπὶ κοκκυστρία, as, ἡ, subst. [more κόκκυγος accinens,] cuckoo-like. Ἡχῶ, λόγων ἀντρός ἐπὶ κοκκυστρία. Thesm. 1068.
- Ἐπὶ κομπάζω, v. [glorior,] to vaunt, to glory in. Ὁ δ' ἡλάλαξε, κατέκομπάσεν ταδέ. Herc. F. 976.
- Ἐπὶ κόπτω, v. [incido, in cacumine cædo,] to smite upon, to fell; *in the middle voice*,¹ to strike oneself for, to lament for. Ἐκρυψέ πέπλοις κατέκοψάμην νεκρόν. Troad. 629. SYN. Ἐγκόπτω, κατὰ κόπτω, ἐπιτέμνω, ἐπιπλήσσω, κατὰπαίω.
- Ἐπὶ κότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infensūs,] irritated, hostile. Ἐφῆκ' ἐπὶ κότος τρῶφας. Sept. Theb. 786. SYN. Ἐγκότος, ζᾶκότος, περὶ ὀργῆς, φθιβερός, ἐχθρός.
- Ἐπὶ κότως, adv. [iracunde,] angrily, passionately. Τεῦσέ, δίχ' ἄ γέ Διός; ὁ δ' ἐπὶ κότως αἶεί. P. V. 168. SYN. Ὀργίλως, παλιγκότως, δυσκόλως, δυσθύμως.
- Ἐπὶ κουρῶ, v. [(1) auxiliior, (2) remedium adhibeo,] to act as an ally, to assist, to alleviate. Ὡ φίλτατ', ἐπεκούρησάς, ὅσων εἶχες, φίλοις. Iph. A. 1452. SYN. Ἐπαμύνω, ἀμύνω, ἐπιβόηθω.
- Ἐπὶ κουρία, as, et ἐπὶ κούρησις, ἔως, ἡ, subst. [auxilium, remedium,] succour, alleviation, remedy. Ἐπὶ κουρίαι γὰρ αἶδε τοῖς φίλοις καλάι. Orest. 294. See also Androm. 128. SYN. Ἀλκή, ἀλκᾶρ, ἀλεξητήριον, βύθιειά, ἀρωγή.
- Ἐπὶ κουρός, ου, ὁ et ἡ, subst. [socius, auxiliator,] an ally; alleviating, productive of. Ἐπὶ κουρόν, ἄλλων, ὡς ὄρες, ἐρημός ὢν. Orest. 300. SYN. Βόηθός, ἀλεξητήρ, σύμμαχος. EPITH. Μικρός, ἀγχεμάχος, ἐγγέσπαλός, κλειτός, τηλέκλυτός, σθενάρός, τηλέκλειτός, πόλυκλειτός, ἀγάκλειτός, πόλυκλητός, περικτίων, ὑπερμηνής.
- Ἐπὶ κουφίζω, f. ἴσω et ἴω, v. [ablevo, sublevo,] to lighten, to buoy up. Μόχθου πικουφίζουσάν, ὡς ῥῶον φέρῃς. Eur. Electr. 72. SYN. Ἀνάκουφίζω, ἐλαφρύνω.
- Ἐπὶ κραιαίνω, et ἐπὶ κραινώ, v. [perficio, efficio,] to fulfil, to complete. Ἡδ' ἐτί

¹ See Kuster de Med. Voc., and Remarks on the Middle Verb by the learned Mr. Tate, in the 'Museum Criticum,' Vol. i. p. 102.

καὶ νῦν μοι τὸδ' ἐπικρήνηδον ἐέλδωρ. A. 455. See also H. in Merc. 528. SYN. Ἐπιτέλλω, κραίνω.

Ἐπικράδω, v. [evibro, quatio super,] to shake, to brandish over, to ply. Ἦρωας χείρεσσιν ἐπικράδαιοντάς ἑρετμῶ. Apoll. 1. 552. SYN. Κράδαινω, ἀναστρέφω.

Ἐπικράνδον, ου, τὸ, subst. [quod super caput est,] a head-dress, an ornament for the head, a chapiter. Δῶμων πατρῶων ἐκ δ' ἐπικράνων κῶμας. Iph. T. 51. SYN. Κρήδεμνον, κέκρυφάλλος, κρᾶνός, κάλυμνα.

Ἐπικράτew, v. [(1) praevalere, (2) potior, (3) cohibeo,] to gain power over, to possess, to control, to stop. Ἔως ἂν ὑμῶν ἐπικράτῃσω τοῦ κῶαξ. Ran. 268. SYN. Κράτew, κατέχω, ὑπερέχω, ἄρχω, ἐκνικάω.

Ἐπικράτews, adv. [potenter,] with superior force. Ἐμπῆς ἐπικράτews, μὴ δὴ πῦρὸς αἰθῦμένοιο. Π. 81. SYN. Κράτews, ἰσχυρῶς, ἰφί.

Ἐπικράτης, ους, ὁ, P. N. [Epicrates.] Κάγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγω καλλιδόνα. Eccles. 71.

Ἐπικρέμάννυμι, (2) pass. Ἐπικρέμαμαι, [suspendo super,] to suspend over. Ζυνὸς ἐπεὶ πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἡμῖν ὀλεθρὸς. Apoll. 3. 483. SYN. Ἐπαρτάω, (2) ἀποκρέμαμαι, κρέμαμαι, ἐπικειμαι.

Ἐπικρίδον, adv. [cum delectu, diligenter,] with choice. Ἐπικρίδον ἰρεύσαντο. Apoll. 2. 301. SYN. Ὁρθῶς, λυγάδην.

Ἐπικρίδον, ου, τὸ, subst. [antenna,] the sail-yard. Τηλοῦ δὲ σπεῖρδον, καὶ ἐπικρίδον ἔμπῆς πόντω. ε. 318.

Ἐπικρούω, v. [pulso, impello,] to beat upon, to strike. Βά-κτροις ἐπικρούσαντάς Ἀτρεί-δας. Agam. 196. SYN. Ἐγκρούω, προσκρούω, ἐμπήγνυμι, ἐμβάλλω.

Ἐπικρύπτω, v. [celo,] to conceal. Αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρῆστ' ἐπικρύπτειν φίλους. Eur. Suppl. 306. SYN. See Κρύπτω.

Ἐπικρύψος, ου, ὁ et ἡ, adj. [occultus,] hidden. Γλῶσσαν καὶ ἐπικρύψον οἶμν. Olymp. 8. 92. SYN. See Κρυπτός.

Ἐπικρώζω, v. [crocito,] to caw, to croak. Μὴ πείθον· φθονῆραι γάρ ἐπικρώζουσι κῶρωναι. Equit. 1051. SYN. Κρώζω, ἐπιβόᾳ, κράζω.

Ἐπικτᾶσθαι, v. [insuper adquire,] to acquire in addition. Ζυμμάρτυράς ὑμ' ἐπικτῶμαι. Antig. 846. SYN. Προσκατᾶσθαι.

Ἐπικτείνω, v. [iterum neco,] to slay over again. Τίς ἀλκὴ τὸν θᾶνόντ' ἐπικτανεῖν; Antig. 1042.

* Ἐπικτερεῖζω, et * ἐπικτερίζω, v. [largiter justa facio,] to perform the rites due to the dead. Ἐν πύρῳ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειαν. Ω. 38. See also α. 291. SYN. See Κτερεῖζω.

Ἐπικτήσις, ewς, ἡ, subst. [accessio possessionum,] acquisition. Καλὴ γὰρ ἡ πίκτησις, Ἑλλήνων ἐνά. Philoct. 1344. SYN. Κτήσις, κτημᾶ, προσθήκη.

Ἐπικτύπεω, v. [insono; strepitum excito,] to rattle, to ring. Πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὀλυμπόν. Aves 781. SYN. Ἐπηχέω, ἀραβέω, ἐπιψόφεω, διαψόφεω.

Ἐπικύπτω, v. [pronus incumbo,] to bend towards, to lean forward. Ἐπικυπτέτην κέρκον φύλαττον νῦν ἄκραν. Thesm. 239. SYN. See Κύπτω.

Ἐπικυρῶω, v. [confirmo,] to confirm, to ratify. Καπέκύρωσαν θᾶνεϊν; Orest. 851.

Ἐπικυρῶω, v. [incurvo,] to curve, to bend into a curve. Δοιῶ ἀπηρωεῦντ' ἐπικυρῶοντῃ κᾶρηνά. Hes. Clyp. 234. SYN. Κυρῶω, ἀγκυλῶω, κατὰκάμπτω.

Ἐπικῦρῶω, f. κύρωω, [incido et nanciscor; sorte obtineo,] to fall upon, to find, to gain by lot. Τᾶς ἐπέκυσσάμεν. Pers. 859. SYN. Κύρῶω, ἐγκῦρῶω, ἐπιτυγχάνω.

Ἐπικωκῶω, v. [lamentor,] to moan over. Τετηκᾶ, καπικωκῶω πατρός. Soph. Electr. 285. SYN. Ἀνάκωκῶω, ἐπιδάκρῶω, ἐπιθρηνέω.

Ἐπικωλύω, v. [impedio,] to hinder, to prevent. Τί φής; τίς ἔσται μ' οὐπικωλύων τάδε; Philoct. 1242. SYN. See Κωλύω.

Ἐπικώμαζω, f. ᾄσω, v. [commessor,] to feast upon, to revel in. Πράσσοντός σῶτω, καπέκώμαζον, κᾶρα. Alcest. 847. SYN. Κωμάζω, ἀνάβακχεύμαι.

- Ἐπικώμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [laudatorius,] encomiastic. Ὡκέν. Ἦν γέ μὲν ἐπικώμιος ὕμνος. Nem. 8. 85.
- Ἐπικωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [remigationi accinctus,] sitting at the oar, ready for rowing. Ὁξὺς, ὀδυνηρὸς, ἐπὶ-κωπός. Acharn. 231. SYN. Κωπήρης, κωπήεις.
- Ἐπιλάβη, ἡς, ἡ, subst. [prehensio,] the laying hold. Τ' ἐπιλάβας ἐμῶν. Æsch. Suppl. 440. SYN. Ληψῖς.
- Ἐπिलाγχάνω, v. [post alium sorte obtineo,] to obtain by lot next or after. Ἐπιελογχέ πῦμάτων. Œ. C. 1235. SYN. Μετάλαγχάνω, ἐπιτυγχάνω, ἐπικῶρεω, ἐπικληροῦμαι.
- Ἐπιλάζωμαι, v. [comprimo,] to stop, to close. Ἴδού' σίωπῷ, ἀπιλάζωμαι στόμα. Androm. 249. SYN. Λάζωμαι, ἐπίσχω.
- Ἐπιαμβάνω, v. [prehendo, arripio, occupo,] to seize upon, to get the start. Τὴν ρίπ' ἐπιλάβουσ'. οὐ λιβάνωτον γὰρ βδέω. Plut. 703. SYN. Κατάλαμβάνω, φθάνω, προκατάλαμβάνω, παρὰλαμβάνω, κράτew, εὐρίσκω.
- Ἐπιδάμπω, v. [luceo super vel post,] to shine upon or after. Ἥελιός δ' ἐπὶ-λαμψέ, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσά φαάνθη. P. 650. SYN. Ἀποδάμπω, ἐλλάμπω, περι-αυγάζω, προστίλω.
- Ἐπιδέγω, v. [(1) dictis addo, (2) eligo, colligo, (3) nomino,] to add in words, to collect, to name. Ἐξηπατων γὰρ τοὺς μάγειρους, ἐπιδέγων τοῖαυτί. Equit. 418. SYN. Λέγω, συλλέγω, προαιρέωμαι, ἀνάλυγιζω.
- Ἐπιλείβω, v. [super aliqua re libo,] to pour libations upon. Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπιλείβον. γ. 341. SYN. See Λείβω.
- Ἐπιλείπω, v. [deficio,] to fail, to be deficient. Τῶν οὐπὸτ' καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει. η. 117. SYN. Ἀπολείπω, ἐλλείπω, κατὰλείπω.
- Ἐπιδέπω, v. [decortico,] to strip off the bark. Δάφνης ἀγλαῶν ὄζον ἐλὼν ἐπέλεψε σιδήρῳ. H. in Merc. 109. SYN. Λέπω, ἀπολέπω, ἀποδέρω.
- Ἐπιλεύσσω, v. [prospicio,] to descry, to see. Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῖν ἵσῃν. Γ. 12. SYN. Βλέπω, ἐπιβλέπω.
- Ἐπιλήθω, 2 aor. ἄθον, v. [(1) oblivionem affero, (2) in med. voc. obliviscor,] (1) to produce forgetfulness, (2) to forget, to neglect. Νηπενθές τ', ἀχολόν τ'ε, κάκων ἐπιλήθον ἁπάντων. δ. 222. SYN. See Ληθάνω.
- Ἐπιληκῶ, v. [strepitum excito ad; applaudo,] to make a noise at; to applaud. Ταρφε' ἀμειβόμεν' κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι. θ. 379. SYN. Ἀποληκῶ, ληκῶ, ἀνάκροτew, ἐπικροτew.
- Ἐπιληνίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [torcularius,] sung over the wine-press. Ἐπιληνίοισιν ὕμνοισ. Anacr. 52. 9.
- Ἐπιληπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [deprehensus,] detected. Καὶ πῶς ὄραται; ἀπιληπτός εὐρέθη; Antig. 412. SYN. Αὐτόφωρος, ὑπαίτιος.
- Ἐπιλήσις, ἔως, ἡ, subst. [oblivio,] forgetfulness, recovery. Κάματων δ' ἐπιλάσιν. Pyth. 1. 89. SYN. Λήθη, λησμοσύνη.
- Ἐπιλήσιμων, ὄνός, antiquitus Ἐπιλησιμὸς, unde superl. Ἐπιλησιμωτάτος, adj. [obliviosus,] forgetful. Πῶς οὖν γέρων ὦν, ἀπιλήσιμων, καὶ βραδύς; Nub. 129. SYN. Ἀμνήμων.
- Ἐπὶλίγδην, adv. [strictim,] grazingly, slightly. Ἀκρόν ἐπὶλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὀστῆν ἄχρῃς. P. 599.
- Ἐπιλλίζω, v. [oculis innuo,] to turn the eye towards, to beckon. Οὐκ αἶεις, ὅτι δὴ μοῖ ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες. σ. 11.
- Ἐπιλόγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [describens,] descriptive of. Χρυσέας ἀρνὸς ἐπιλόγοι. Eur. Electr. 719.
- Ἐπιλογχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [præacutus,] sharp-pointed. Ἐπιλογχὸν ἔχουσι ἐν χειρὶ βέλους. Hipp. 222.
- Ἐπιλοιπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [reliquus,] left over and above, remaining. Λαφυρά τὰ πλοιπ' Ἀχιλλείου τόκου. Troad. 1114. SYN. Λοιπός.
- Ἐπιλύσις, ἔως, ἡ, subst. [liberatio,] release, deliverance. Ἐπιλύσιν φύβων, ἐπιλύσιν διδου. Sept. Theb. 125. SYN. Ἐκλύσις, ἀπαλλάγή.
- Ἐπιλωβέω, v. [irrideo,] to scoff at, to taunt. Οἱ δ' ἐπελώβευον, καὶ ἐκερτομέον ἐπέεσσιν. β. 323. SYN. Ἐπισκώπτω, ὕβριζω, ἐπιγέλαω, ἐπιτιμᾶω.

- Ἐπιμαίνεσθαι, v. [furo super aliqua re, in pr. amore,] to be mad at, to be desperately in love with. Δορυτινακτὸς αἰθὴρ ἐπιμαίνεται. Sept. Theb. 143. SYN. Μαίνεσθαι.
- * Ἐπιμαίεσθαι, v. [valde cupio, instigo,] to aim at, to urge on. Κάλλιπ' ἀτὰρ χεῖρεσσι νῶον, ἐπιμαίεθ' νόστον. e. 344. SYN. See Ἐπιθυμῶ.
- Ἐπιμανδάλωτον, ου, τὸ, subst. [quoddam genus osculi,] a wanton kiss. Τὸ περὶ πέταστον κάπιμανδάλωτον αὐ. Acharn. 1200.
- Ἐπιμαρτύρομαι, v. [obtestor, testificor,] to call to witness. Κάπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι. Nub. 495. SYN. Μαρτύρομαι, διαμαρτύρομαι.
- Ἐπιμάρτυρός, ου, ὁ, subst. [testis rei factæ,] one who confirms with additional evidence, a witness. Μῦθον πέφραδε πᾶσ', θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροὶ ἔστων. a. 273. SYN. See Μάρτυρ.
- Ἐπιμάσσεσθαι, v. [(1) tango, (2) prehendo, (3) abstergo,] to touch, to take hold of, to cleanse. Ἐλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσειται, ἥ δ' ἐπιθήσει. Δ. 190. SYN. Ἀπομάσσω, ἐφάπτωμαι, ἀπτῶμαι, ψηλαφῶ.
- Ἐπιμαστιγίδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mammæ admotus lactens,] at the breast, suckling. Τῶν ἐπιμαστιγίων. Sept. Theb. 341.
- Ἐπιμαστὺς, et ἐπιμαστιγὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui quærit unde vivat, (2) mammæ admotus,] (1) beggar-like, a beggar, (2) at the breast. Οἷον μὲν τινὰ τοῦτον ἔχεις ἐπιμαστον ἀλήτην. v. 377. See Apoll. 4. 1734.
- Ἐπιμειδάω, f. ἥσω, v. [subrideo,] to smile upon. Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφέλη γερῆτα Ζεὺς. Θ. 38. SYN. Μειδάω, γελῶ.
- Ἐπιμελέεσθαι, v. [curam gero,] to be entrusted with, to take care of. Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Phœn. 565.
- Ἐπιμελής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [attentus, sedulus,] attentive, diligent. Ἦν ἐπιμελής ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω. Nub. 501.
- Ἐπιμελητής, ου, ὁ, subst. [(1) curator, (2) procurator,] a superintendent, a prefect. Τῶν τῆς πόλεως εἰμ' ἐπιμελητῆς πραγμάτων. Plut. 908. SYN. Ἐπόπτης, ἐφόρος, ἐπίτροπος, κηδεμών.
- Ἐπιμέλω, v. [accino,] to add a song. Ἐχθρὸν παῖδ' ἐπιμέλπειν. Sept. Theb. 867. SYN. Ἐπείδω, ἐπὶ ληκῶ, μέλω.
- Ἐπιμελῶς, adv. [diligenter,] diligently. Τὸν ἔχοντ' αὐτὴν ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς. Menand. SYN. Λιπαρῶς, ἀκριβῶς, σπουδαίως.
- Ἐπιμέμφομαι, v. [reprehendo,] to arraign, to find fault, to resent, to punish. Ὡν ἐπιμεμφομένα σ', ἀ-δεῖα. Trach. 121. SYN. Μέμφομαι, κατὰ μέμφομαι, μωαῶμαι, ἐγκάλεω, αἰτιάομαι.
- Ἐπιμένω, et ἐπιμένω, v. [(1) permaneo, (2) cunctor,] to remain, to await, to stay, to delay. Ἐρημὸς, ἀπὸρός, ἐπιμένει. Cæ. C. 1717. SYN. Ἀνήμενος, ἐμμένω, περιμένω, ἐπέχω.
- Ἐπιμεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [plenus,] full. Δώσει πάντ' ἐπιμεστὰ, καὶ ὡς πῶτι ναὸν ἴκωνται. Call. 6. 134. SYN. Πέριστός, πλήρης, ἀνάμεστός, μεστός.
- Ἐπιμέτρεω, v. [certa mensura mutuo do,] to measure out more, to lend more. Οὐδ' ἐπιμετρήσω, ἐργάζεω, νήπιε Πέρση. Hes. Op. 395.
- Ἐπιμέτρον, ου, τὸ, subst. [quod supra mensuram additur,] over measure. Διπλάσιον δ' ὦνσας ἔχων δ' ἐπιμέτρον ἀπὸ λθόν. Theocr. 12. 26. SYN. Ἐπιθήκη.
- Ἐπιμήδωμαι, v. [excogito,] to devise, to plot against. Πάντ' δ' ἔσαν ρεῦδαρτ' ὄλον δ' ἐπέμῃσάτο πατρί. δ. 437. SYN. Μήδωμαι, μηχανάομαι, τέχναῶμαι, ἐξευρίσκω, ἐπινύδω.
- Ἐπιμηθεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Epimetheus,] one of the sons of Iapetus. Ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθεὺς. Pyth. 5. 35. EPIITH. Ποικίλος, αἰδολομητὴς, ἀμαρτίνος.
- Ἐπιμηθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [prudens,] cunning, sagacious. Θηρίων ἀνθρώποισι μετέμμεναι, ὡς ἐπιμηθεὺς. Theocr. 25. 78. SYN. Περίφραδής, σφύς, δεινός, δαίφρων.
- Ἐπιμηνῖω, 2. aor. ἐμηνῖον, [irascor,] to be enraged at. Ἐστ' αὖτ' αἰεὶ γὰρ Πριάμω ἐπέμηνι δῖφ. N. 460. SYN. See Μηνῖω.
- Ἐπιμητιάω, v. [cogito,] to think, to contrive, to devise. Ἦστ' ἐπιμητιῶσα κύσιγγήτην ἀρεσασθαι. Apoll. 3. 668.

- Ἐπιμίγνυμι, v. [commisceo,] to mix with, to have intercourse with. Ἐπιμίξῃ θνατοῖς. Pyth. 2. 59. SYN. Ἐπιμίσγῳμαι, συμμίγνυμι, ὁμιλέω, κοινωνέω.
- Ἐπίμικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [permixtus, promiscuus,] mixed together, confused. Πάντη γὰρ τοῦλασσαν ἔχει, πάντη δ' ἐπίμικτός. Theog. 269. SYN. Πρόσμι-κτός, συμμικτός.
- Ἐπιμίμνω, vid. Ἐπιμένω.
- Ἐπίμιξις, adv. [promiscue,] in confusion. Γίνεται ἐν πόλεμῳ ἐπίμιξις δὲ τὲ μαλ-νέται Ἀρης. λ. 536. SYN. See Μίγδα.
- Ἐπιμίξις, ἔως, ἡ, subst. [(1) permistio, (2) commercium,] intercourse, com-merce. Ἐχθαίρουσί δὲ πάντες ἀναγκαίῃ δ' ἐπιμίξις. Theog. 297. SYN. Κοι-νωνία, ὁμιλία.
- Ἐπιμίσγῳμαι, v. [(1) commercium habeo, (2) accedo,] to have intercourse with, to approach. Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγῳμαι οὐδὲ τί φημι. K. 548. SYN. See Ἐπιμίγνυμι.
- Ἐπιμνάσκειν, f. ἡσῳμαι, v. [(1) recorder, (2) mentionem facio,] to remember, to make mention of. Ἀμφω κ' αὐτὶς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάριος. P. 103. SYN. Ἀπομνάσκειν, μνάσκειν.
- Ἐπιμόλῳ, v. [advenio,] to come to, to arrive. Ἡράκλεια πέμθλεν πάθος οἰκτι-σαι. Trach. 857. SYN. See Ἐπέρχῳμαι.
- Ἐπιμόλῳς, ου, ὁ et ἡ, adj. [adveniens,] invading, an invader. Ἐπιμόλους πύρ-γων δ'. Sept. Theb. 625. SYN. Ἐπελθών.
- Ἐπιμομφή, ἡς, ἡ, subst. [objurgatio,] blame, chiding. Ὅξεϊ-ἄν ἐπιμομφάν ὁ τῶκος ἀνδρῶν. Olymp. 10. 12. SYN. Μομφή, μέμψις, ψόγος, ὀνειδός, λοι-δῶρια.
- Ἐπιμομφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vituperans, vituperandus,] blaming, to be blamed. Ὀρθῶς ἀτίσεις, κἀπιμομφός εἰ φίλοις. Rhes. 323. SYN. Φιλόψόγος, φίλοκέρ-τῳς, ἐπιμωμητός.
- Ἐπιμόρῳμαι, v. [resono,] to murmur, to resound. Ὅσον τ' ἐπιμόρεται ἰσθμός. Apoll. 1. 938.
- Ἐπιμόσσω, f. ἔσω, v. [subsanno,] to grumble or murmur at. Ὡς ἐφ' ἅθ' αἱ δ' ἐπέ-μυζαν Ἀθηναίῃ τὴ καὶ Ἥρη. Θ. 457.
- Ἐπιμόω, v. [conniveo,] to wink at. Νῆ τὸν Δι', ἐπιμόει γὰρ τοι. Vesp. 932. SYN. Μῶω, ἐπινεύω.
- Ἐπιμωμητός, ἡ, ὄν, adj. [vituperandus,] to be scorned. Ἡ δ' ἐπιμωμητὴ διῶ δ' ἀνδρῶν θυμὸν ἔχουσιν. Hes. Op. 11. SYN. Ἐπιμεμπτός, μεμπτός, ἐπιψόγος, ὑπαίτιος.
- Ἐπινάσσω, f. ἔσω, v. [oppleo,] to overload. Ὡς αἱ τρύπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινέασ-μῆναι. Eccles. 836. SYN. Νάσσω, ἐκπληρῳω, ἀναπλήθω.
- Ἐπινάστις, ου, ὁ, subst. [exsul,] a banished man. Ἀλλὰ Θρηκίης ἐπινάστιος ἡλείουδ. Apoll. 1. 795. SYN. Φύγας, ἀποδῆς, μέτοικος.
- Ἐπινέμω, f. νέμω et νέμῳ, v. [(1) distribuo, (2) depasco,] to distribute or divide into shares, to appropriate, to lay hold of for feeding. Σεμνόν τ' ἐπι-νεύμαι. Olymp. 9. 11. SYN. Διᾶνέμω.
- Ἐπινεύω, v. [innuo,] to nod at, to intimate, to assent to, to approve of. Σὺ μὲν γὰρ ἐπένενσας τὰδ', εἰργασταὶ δ' ἔμοι. Orest. 278. SYN. Διᾶνέω, νέω, σὺναινέω.
- Ἐπινεφριδῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod est super renibus,] over the kidneys. Δη-μὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφριδῶν κείροντες. Φ. 204.
- Ἐπίνηνεω, v. [accumulo,] to heap or pile up. Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπίνηνεον, ἀχνύμενοι κῆρ. H. 428. SYN. Παράνῳ, ἐπίσπινεω, σὺνἀθροίζω.
- Ἐπινέω, v. [neo, (de Parcibus dicitur,)] to spin, to wind up, to destine. Γεινόμενῳ ἐπένησέ λινῷ, ὅτ' ἐμιν τῶκον αὐτῇ. Ω. 210. - SYN. Νέω, ἐπικλῶω.
- Ἐπινήχῳμαι, v. [in superficie aquae nato,] to swim upon, to float. Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη παιδὸς δ' ἐπινάχετο φωνά. Theocr. 23. 61. SYN. Ὑπερνήχῳμαι, ἐπὶπλέω, ἐπιφέρῳμαι.
- Ἐπινίκιον, ου, τό, subst. [præmium victoriae,] the prize of victory. Τούτων ἐνεγκὼν πάντα τὰπινικία. Soph. Electr. 694.

Ἐπινίκιος, et ἔπινικος, ου, ὁ et ἡ, adj. [victorialis,] triumphal. Ἐπινικίῳ σθένει τὸν. C. C. 1088. See also Olymp. 8. 99. SYN. Νικητήριος, καλλινίκος.

Ἐπινίσσεται, v. [advenio, accedo,] to go to, to frequent. Ἀάσθη, καὶ γὰρ τὲ θεοὺς ἐπινίσσεται Ἀτῆ. Apoll. 4. 817. SYN. Ἀφικνέσθαι, ἐπέρχεται, εἰσέρχεται, προσέρχεται.

Ἐπινῶ, v. [excogito, animadverto,] to think upon, to intend. Τῇ τῶν γυναικῶν, ἡ τυραννεῖν ἐπινῶει. Thesm. 338. SYN. Νῶ, ἐπιμήδεται, διαζητέω, μηχανᾶμαι, φράζομαι.

Ἐπινόια, as, ἡ, subst. [(1) mens, (2) solertia,] intention, thought. Ὡν ἐπινόιαν σπέυδεις κατέχων. Med. 759. SYN. Ἐννοια, διάνοια, σκηψις, ἐξεύρημα, μηχανημα, σφισμα, γνώμη. EPITH. Ἀτάσθαλος, θαυμαστή, καινή.

Ἐπινόμος, ου, ὁ et ἡ, [consors,] -a consort, an associate. Νῦν ἐπινόμον Ἡρώιδων. Pyth. 11. 13. SYN. Συνάδρος, σύγκληρος.

Ἐπινυμφίδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nuptialis,] nuptial. Οὗτ' ἐπινυμφίδιος. Antig. 825. SYN. Ἐπιθαλαμικός, νυμφικός ἐν γάμοις.

Ἐπινωμάω, v. [(1) insuper distribuo, (2) lustrō,] to dispense, to distribute, to trace, to apply. Ὡς ἐπινωμᾷ σταῖσις ἀμά. Eumen. 310. SYN. Ἐπινέμω, ἐξενρίσκω, ἐπιμήδεται, ἐπισκῶπῶ.

Ἐπινωρίζω, v. [dorsum contego, amicio,] to cover the back, to clothe. Ξανθὸν κράτ' ἐπινωρίσας. Herc. F. 362.

Ἐπινώριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [super dorso impositus,] on the shoulders. Ὡς ἐμ' ἐπιπλώσας ἐπινώριον ἦγεν ἐς οἶκον. Batrach. 79.

Ἐπιξενῶ, (poet.) et Ἐπιξενῶ, v. [hospitio accipio. Vid. Blomf. V. C. Gloss. Agam. 1291.] to receive as a guest, to entertain. Ἡδ' ὡς Ἀημιῶδεσσιν ἐπιξενουντὸ γυναιξίν. Apoll. 2. 764. See also Agam. 1291. SYN. Ξενῶ.

Ἐπίξηνον, ου, τὸ, subst. [mensa coquinaria,] a dresser, a table to cut meat upon, a chopping-block. Βωμοῦ πατρίφον δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει. Agam. 1248.

Ἐπίξυνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [communis,] common. Μέτρ' ἐν χερσίν ἔχοντες ἐπίξυνον ἐν ἀρούρη. M. 422. SYN. See Ξυνός.

Ἐπίξυνω, v. [communico,] to communicate. Ἡ δὲ γὰρ κήρυκεσσιν ἐπεξυνώσατο μύθους. Apoll. 4. 435. SYN. Κοινῶ.

Ἐπιόινος, ου, ὁ et ἡ, et α, ὄν, adj. [vinolentus,] over wine. Τίς δ' ἀρετὴ, πίνοιντ' ἐπιόινον ἀθλὸν ἐλέσθαι; Theogn. 965.

Ἐπιόμνυμι, f. ὀμῶ et ὀμῶ, v. [(1) juro, (2) jurejurando confirmo,] to swear to. Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρεω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμοῦμαι. A. 233. SYN. Ὀμνυμι, κατόμνυμι.

Ἐπιόπτωμαι, et ἐπιόσσωμαι, v. [intueor, prospicio,] to look upon, to have before the eyes. Εἰ δ' ἄγε τοὺς ἀν' ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πῖθέσθων. I. 167. See also P. 381. SYN. Κατόπτωμαι, ἐπιβλέπω, ἐφορᾶω.

Ἐπιόρκω, v. [(1) juro sæpius, (2) pejero,] to take an oath on, to swear often. Κλέπτων ἐπιόρκειν, καὶ βλέπειν ἐναντίον. Equit. 1239.

Ἐπιόρκος, ου, ο et ἡ, adj. [perjurus,] perjured. Εἰ δὲ τί τῶνδ' ἐπιόρκον, ἐμοὶ θεοὶ ἀλγέα δοῖεν. T. 264.

Ἐπιούρα, ων, τὰ, subst. [interstitium,] "the distance by which a pair of mules surpass a yoke of oxen in making a furrow of the same extent in the same time." Dr. Jones. (See Damm. c. 1770. from which Dr. Jones has abridged the note.) Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπῆν, ὅσσον τ' ἐπιούρα πέλονται. K. 351.

Ἐπιούρος, ου, ὁ, subst. [Eustath. est non solum φύλαξ, verum etiam βασιλεὺς,] a keeper, a ruler, a king. Ὡς πρῶτος Μινωᾷ τέκε Κρήτη ἐπιούρον. N. 450. SYN. See Φύλαξ.

Ἐπιπάγχυ, adv. [prorsus,] altogether. Δωροφάγοι, σκολίων δὲ δίκων ἐπιπάγχυ λάθεσθαι. Hes. Op. 262. SYN. See Πάνυ, Πάντως.

Ἐπιπαμφάλλω, v. [attonitus inspicio,] to look with astonishment. Πόλλ' ἐπιπαμφάλλωντες ὁμοῦ τὰ δὲ πάντ' ὅθεν αὐτως. Apoll. 2. 127.

Ἐπιπάλλω, v. [vibro,] to brandish, to shake. Ἐν ἔργῳ βέλη ἐπιπάλλων Ἄρης. Choeph. 166. SYN. Ἀναπάλλω, πάλλω, διαπάλλω.

Ἐπιπάσσω, et Ἐπιπάλυνω, v. [inspergo,] to spread or sprinkle upon. Τῷ δ' ἐπὶ

Παίηων ὀδὺνήφατᾶ φάρμακᾶ πάσσων. E. 401. See also A. 639. SYN. Ἐμ-
πάσσω, πάσσω, κατὰβρέχω, ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω.

Ἐπίπαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspersus condimentis,] sprinkled with season-
ings. Δικάσεις, λείχων ἐπίπαστᾶ. Equit. 1086.

Ἐπίπειθειν, ης, ἡ, subst. [fides,] faith, confidence. Πάντας καπίπειθείη τρέφει.
Simon. fr. 231. 6.

Ἐπίπειθω, et ἐπιπείθωμαι, v. [(1) persuadeo, (2) in pass. voc. obedio,] to per-
suade, to obey. Σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμημεσθῶ ἑκαστὸς. E. 878. SYN.
(1) Πείθω, ἀναπείθω, ἐκπείθω, παραινέω, (2) ὑπακούω, πιστεύω, ἐλπίζω.

Ἐπιπέλωμαι, v. [accedo, supervenio,] to come upon. Νοῦσός ἐπὶ στύγερῃ
πέλεται δειλοῖσι βρῦτοῖσιν. o. 407. SYN. Ἐπέρχωμαι, παρ᾿αίγινωμαι, ἐπιφέ-
ρωμαι.

Ἐπίπέμπω, v. [insuper mitto,] to send or bring upon. Καδμείοις ἐπίπέμπει.
Phoen. 824. SYN. Ἀναπέμπω, ἐφίημι, ἐπιβάλλω, ἀνίημι, ἀναχάλαω.

Ἐπίπετομαι, et ἐπιποτάωμαι, v. [advolo,] to fly upon. Ἐπίπετομένους ἱαχεῖ.
Helen. 1485. See also Eumen. 381. SYN. Προσπετόμαι, ἐφίπταμαι, ἐφάπ-
τομαι.

Ἐπίπηδάω, v. [insilio,] to spring or leap upon, to surprise. Ἀγρίως αὐτοῖς ἐπὶ-
πηδᾷς. Vesp. 704. SYN. Εἰσπηδάω, προσπηδάω, ἐνδρούω, ἐνάλλωμαι, ἐφάλλω-
μαι, ἐπενθόρεω, ἐπίπιπτο, ἐπιβάλλωμαι.

Ἐπίπινάμαι, v. [appropinquo aliquo,] to approach. Οὐτὲ χιὼν ἐπίπινάται·
ἀλλὰ μᾶλ' αἶθρη. 2. 44.

Ἐπίπινω, f. πῖομαι, v. [insuper bibo,] to drink besides. Ἀνδρῶμεα κρέ' ἔδων,
καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων. ι. 297. SYN. Ἐκπίνω, κατὰπίνω.

Ἐπίπίπτω, f. πέσομαι, v. [irruo, amplector,] to fall upon, to embrace, to attack.
Δύσφρονες ἐνέπεσδον. Androm. 1021. SYN. Εἰσπίπτω, ἐμπίπτω, ἐπεμβαίνω,
ἐνδρούω, ἐπιτυγχάνω.

Ἐπίπλάζωμαι, v. [vago,] to wander over. Πόντον ἐπιπλαγχθεὶς, δέμας ἀθανά-
τοις ὁμοῖος. θ. 14. SYN. Ἐμπλάζωμαι, πέρσιπλανᾶμαι, πέρινοστέω.

Ἐπίπλάττω, v. [plaudo,] to clap the hands at, to applaud. Τοῖς μὲν ἐπε-
πλάττωγά, καὶ αὐτῇ δῶρον ἔδωκα. Theocr. 9. 22. SYN. Ἐπικροτέω, ἀνα-
κροτέω, πατάγω.

Ἐπίπλω, f. εὐσῶμαι, ἐπίπλω et ἐπίπλωμι, v. [innavigo,] to sail upon or
against. Σηκῶν ἐξελάσαντες ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ. ι. 227. See also Γ. 47.
and γ. 15. SYN. Εἰσπλέω, πλέω.

* Ἐπίπλήθω, v. [impleo,] to fill. Καὶ φῖαλην δοῦναι, καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐπὶ-
πλήσαι. Aves 975. SYN. See Πλήθω.

Ἐπίπλήσσω, f. ξω, v. [incutio, castigo, increpo,] to strike upon, to beat,
to impute as a disgrace. Ὅργης τὲ τραχύτητᾶ μὴ πῖπλησσε μοι. P. V. 80.
SYN. Ἀποπλήσσω, ὑβρίζω, ἐπιτιμᾶω, ἐνίπτω, κᾶκίζω, λοιδορέω, κολάζω.

Ἐπίπνεω, poet. et ἐπῖπνέω, f. νεύσω, v. [inspiro,] to breathe upon, to inspire.
Ζώγει ἐπιπνεύουσα κᾶκως ἐκᾶφητόθι θυμὸν. E. 698. See also Phoen. 801.
SYN. Ἐμπνέω, ἐμφυσᾶω.

Ἐπίπνοια, as, ἡ, subst. [adflatus, instinctusque divinus,] breathing upon, inspi-
ration. Βῶς ἐξ ἐσθλῆς, καὶ ἐπίπνοιας. Æsch. Suppl. 18.

Ἐπίποδιος, α, ον, adj. [pedem irretiens,] entangling the feet, at the feet. Νδ-
μᾶδὺς ἐπὶποδίας. C. R. 1350.

Ἐπίποιμην, ἐνός, ὁ et ἡ, subst. [propr. præfectus pastorum; pastor,] a super-
intendant of shepherds; a shepherd. Οὐδὲ ποτε φθινύθουσι· θεὰ δ' ἐπίποι-
μένες εἰσιν. μ. 131. SYN. See Ποιμήν.

Ἐπίπολῆς, adv. [in superficie, in summitate, supra,] on the surface, manifestly,
on the top, above. Τῆς γραφῆς ἐπίπολῆς ἐπεισὶν αἰχῆραι. Plut. 1207. SYN.

Ἄνω, ἐπάνω, λίγδην.

Ἐπίπολος, ου, ὁ, subst. [qui nobiscum versatur,] an attendant. Ἴω φίλος, σὺ
μὲν ἐμὸς ἐπίπολος. C. R. 1321. SYN. Περὶπολῶν, ἐπιμέλητης, ἐπιτροπός.

Ἐπίπονος, ου, ὁ et ἡ, adj. [laboriosus, gravis,] laborious, painful, wretched.

Ἐπίπονόν τι κατὰ γυναικάς. Eur. Suppl. 95. SYN. Καμᾶτηρὸς, καμᾶτῶδης,
ἀργαλέος, μὲγερὸς, πολὺπόνος.

- Ἐπιπορπίς, ἰδὺς, ἡ, subst. [fibula,] a clasp or button. Χρύσεά τῃ 'πόλλωνι, τὸ τ' ἐνδύτον, ἡ τ' ἐπιπορπίς. Call. 2. 31. SYN. See Πόρη.
- Ἐπιπταῖναι, vid. Ἐπιπέτναι.
- Ἐπιπρέπω, v. [decorus sum,] to become, to be becoming, to be graceful. Οἶόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἢ ῥά νῦ παῖδες. Theocr. 25. 40. SYN. Ἐμπρέπω, μετὰπρέπω, διαπρέπω, πρέπω, ἐξέχω.
- Ἐπιπρό, adv. [longo tractu,] all along, to a great distance. Ἐξείης στίχῳσιν ἐπὶ τρήμοι, ἄς ὄγ' ἐπιπρό. Apoll. 1. 30. SYN. Ἐνδελέχως, διηνέκως, μακρῶς.
- Ἐπιπρόθεω, v. [longe procuro,] to run forward to a distance. Αἰὲν ἐπιπρόθεοντες ἔδυνε δὲ Σηπτιάς ἄκρη. Apoll. 1. 582. SYN. Προπρόρεύμαι, οδοποιεῖμαι, ἐπιπρόμδλω.
- Ἐπιπρόιάλλω, f. ἄλω, v. [(1) protendo, (2) adpono,] to spread before, to place before. Ἡ σφῶιν πρῶτον μὲν ἐπιπρόιηλε τραπεζάν. Λ. 627. SYN. Προτείνω, παρὰτιθημί, προιάλλω.
- Ἐπιπρόιημι, v. [insuper mitto,] to dispatch, to send, to hurl at. Ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπρόιηκέν ἄριστους. I. 516. SYN. Προίημι, ἐπιπέμπω.
- Ἐπιπρόμδλω, et ἐπιπρόνέυμαι, v. [progredior,] to come forward to, to surprise. Μυρόμενην μεσσηγὺς ἐπιπρόμδλῶσ' ἐνόησεν. Apoll. 3. 655. See also Apoll. 4. 1586. SYN. Ἐπιπρόβαίνω, ἐπιπρόθεω.
- Ἐπιπρόπιπτω, v. [superincumbo,] to lean upon. Νηδὺν, φορβάδι ἱσὺς ἐπιπρόπεςσὼν ἐκδρέσθη. Apoll. 4. 1449. SYN. Προπίπτω, ἐπιπίπτω.
- Ἐπιπροσβάλλω, v. [proficior versus,] to proceed towards. Δαρδάνειν δὲ λίποντες, ἐπιπροσέβαλλον Ἄβύδω. Apoll. 1. 931.
- Ἐπιπροσθῆ, et ἐπιπροσθεν, adv. [ante,] before. Καὶ μὴ 'πίπροσθῆ τῶν ἔμῳν τοὺς σούς λόγους. Eur. Suppl. 524. See also Orest. 462. SYN. Ἐμπροσθεν, ἀπεναντί, πρόσθῃ.
- Ἐπιπροφαίνομαι, v. [appareo,] to appear. Ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφάνεντας ἐνίσπειν. Apoll. 3. 917. SYN. Ἐπὶφαίνομαι, προφαίνομαι.
- Ἐπιπροφέρω, v. [insuper promoveo,] to move forward besides, to advance. Ἐπιπροφέρων ταρσὸν πύδος· αὐτὰρ ὃ μέσσην. Apoll. 4. 1519.
- Ἐπιπρόχῳ, v. [effundo,] to pour forth. Ὅρηνδον ἐπιπρόχῳσ' ἵαχει μελίγηρὸν αἰοδὴν. H. in Pan. 19. SYN. Ἐκχέω, πρόχῳ.
- Ἐπιπταίρω, v. [adsternuo,] to sneeze at, to forebode. Σιμύχιδά μιν Ἐρώτες ἐπέπταρον ἢ γὰρ ὁ δειλὸς. Theocr. 7. 96. SYN. Πταίρω.
- Ἐπιπυλέομαι, v. [obeundo lustrum,] to go about. Αὐτὰρ ὁ πεζὺς ἐὼν ἐπέπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν. Δ. 231.
- Ἐπιπρέζεσκω, v. [sacrifico,] to sacrifice upon. Νυμφῶν, ὅθι πάντες ἐπιπρέζεσκὸν ὀδῖται. ρ. 211. SYN. Ἐπιθῶ, ρέζω.
- Ἐπιπρόρω, v. [(1) inclino, (2) contingere facio, superemineo,] to incline, to cause to happen, to hang over. Οὐ τὰν δίκαιως τῇδ' ἐπιπρόροις πόλει. Eum. 891. SYN. Ρέπω, ἐπιφέρωμαι, κατὰφέρωμαι, προκύπτω.
- Ἐπιπρόρω, f. ρεύσομαι, v. [(1) supernato, (2) infuso, (3) inundo, (4) largior,] to flow upon the surface, to flow to, to bestow, to pour in. Ἀλλὰ τὲ μιν καθυπερθεὶν ἐπιπρόρει, ἢ τ' ἐλαιὸν. B. 754.
- Ἐπιπρόρηγνυμι, f. ρήξω, ἐπιπρόρήσω, et ἐπιπρόρήσεσκω, v. [cum impetu et fragore claudio fores,] to fasten violently, to close, to bar. Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιπρόρήξας, ἔσω. C. R. 1244. SYN. Κλείω, ἐπιβάλλω, ἐπὶκρούω, ἀναρρήγνυμι.
- Ἐπιπρόρηδον, adv. [(1) palam, (2) nominatim,] in express terms, distinctly. Κεκλημένων, καὶ ῥ' αὐτὶς ἐπιπρόρηδον μετέειπεν. Apoll. 2. 640. SYN. Διάρρηδον, σάφως, ἀνὰφανδόν, ἀνὰφανδῶ.
- Ἐπιπρόριπτω, v. [superinijicio,] to throw upon, to hurl, to inflict. Χρήζων μὲ γῆναι, τάσδ' ἐπερρίπεν πλάνας. P. V. 763. SYN. Ἐπιβάλλω, ἐπιφέρω.
- Ἐπιπρόρη, ἡς, ἡ, subst. [(1) adfluxus, (2) abundantia,] an influx, a torrent, abundance. Ἐπιπρόροις αἱμάτων. Agam. 1487. SYN. Νασμός.
- Ἐπιπρόρθῳ, v. [(1) strepitum edo super, (2) acclamo,] to make an obstreperous noise, to applaud loudly. Πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι τὰδε. Phoen. 1253. SYN. Ἐπυσφημῶ, ἐπηχέω, ἐπιβόῳ, ἐπαινῶ.

- Ἐπιρρόθος, ον, ὁ, adj. et subst. [auxiliator, clamorus,] clamorous, clamorous in defence of another. Ἐγερτὶ κινῶν ἀνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις. Antig. 419.¹ SYN. Βῆθος, ἐπιτάρρῶθος, σύμμαχος, ἐπασσυνέρος.
- Ἐπιρροῖβδην, adv. [rapido cum impetu et stridore,] with a whiz, with a sounding speed. Τάχος ἐπιρροῖβδην θ' ὁμαρτεῖν, ὡς κύνηγετῃ κύνᾳ. Herc. F. 856.
- Ἐπιρροῖζω, v. [acclamo; cum strepitu irruo,] to turn with a whizzing noise, to destine. Ἡ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιρροῖζεῖς φύγας; Eumen. 427. SYN. Ἐπι-
νέω, ἐπικλώθω.
- Ἐπιρρύεις, ἐντός, adj. [adfluens,] flowing to or on. Ὀλβου δ' ἐπιρρύέντος, εὐ-
τυχέστερος. Med. 1226.
- Ἐπιρρύζω, f. ξω, v. [acuto stridore urgeo, immitto,] to instigate with a vio-
lent noise. Ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιρρύζας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδάς. Vesp. 705.
SYN. Ἐπίσιζω, ἐφορμάω.
- Ἐπιρρύμαι, v. [protego,] to protect, to defend. Ἐπαπύλῳν ἐδος ἐπιρρύου. Sept. Theb. 151. SYN. Ῥύμαι, βῆθεω, ἐπαμύνω.
- Ἐπιρρύτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui influit; irriguus,] flowing upon, well watered. Καρπὸν τῇ γαίᾳ καὶ βροτῶν ἐπιρρύτον. Eumen. 910. SYN. Κατάρρύτος, εὐπό-
ρος, ἐπικτητός.
- Ἐπιρρώμαι, f. ρώσμαι, v. [moveo me apud aliquem,] to move, to shake. Ἀμβροδοῖαι δ' ἄρ' αἰ χαῖται ἐπερρώσαντ' ἄνακτος. A. 529. SYN. Ἐπίσειδμαι,
κινέδμαι.
- Ἐπίσαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [quod superinductum est, accessio,] an additional
load or burthen. Δεινὸν γὰρ τοῦπίσαγμα τοῦ νόσῃματος. Phil. 755. SYN.
Προσθήκη, αὐξησις.
- Ἐπίσειω, et ἐπισσεῖω, v. [(1) vibro, (2) incutio, (3) impello,] to brandish, to move
against. Ὡ μῆτερ, ἱκέτευ' σέ, μὴ ᾧσειέ μοι. Orest. 255. See also O. 230.
SYN. Ἐντεῖνω, ἀνατίνασσω, ἀνάσειω, ἐπιφέρω.
- Ἐπίσεύω, ἐπισσεύω, et ἐπισύω, v. [concito,] to drive upon, to urge, to move. Αἰεΐαν δ' ἐπέσεινεν ἀπὸ χθονός, ὑψὸς αἰέρας. Υ. 325. See also ε. 421. and
v. 19. SYN. Ἐφορμάω, ὀρμάω, διώκω, σπέρχω, ἐπείγω, ἐπόρουω.
- Ἐπίσημαίνομαι, v. [signo vel acclamatione testor,] to prove by a sign, to dis-
tinguish. Τυραννὸς ἔσται, κἀπίσημανθήσεται. Ion 1593. SYN. Σημεῖω, ἐπι-
σφραγίζω, βεβαίω.
- Ἐπίσημος, ον, ὁ et ἡ, adj. [insignis,] distinguished. Εἰ μὴ ᾧσημὸς ἡ τύχη γέ-
νοιτό μοι. Med. 544. SYN. Διάσημος, διὰδηλός, ἐκδηλός, περὶφάνης, ἐνδοξός.
- Ἐπίσιζω, v. [instigo, immitto,] to instigate. Ἰνᾶ γινώσκῃς τὸν τίθασειντήν
κᾶθ' ὅτ' αὖν οὗτός γ' ἐπίσιζῃ. Vesp. 704. SYN. Ἐπιρρύζω.
- Ἐπισκάζω, f. ἄσω, v. [claudico,] to halt upon. Γῆραι δὲ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσά
πῶδεσσιν. Apoll. 1. 669. SYN. See Σκάζω.
- Ἐπισκέπτομαι, v. [contemplor,] to examine, to inspect, to regard. Ὡ Ζεῦ,
χρὸν γ' μὲν τὰμ' ἐπεσκέψω κακά. Heracl. 869. SYN. Ἐπισκῶπέω, ἐφορᾶω, καθύ-
ρᾶω, ἐπιβλέπω, θεᾶσθαι, ἀναλογίζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, σκέπτομαι.
- Ἐπισκῶπω, v. [superne tego,] to cover over, to hide. Φάρει πολλὰκ' ἰλύχων
ἐπέσκέπεν, εἰσοκὲ Σησοῦ. Musæ. 258. SYN. Ἐπικάλυπτω, ἐπερέφω, σκέπω,
σκέπάζω.
- Ἐπισκευάζω, v. [apparo,] to arrange, to prepare. Τὸ δεῖπνόν αὐτοῖς ἐστ' ἐπε-
σκευασμένον. Eccles. 1149. SYN. Πάρασκευάζω, ἀνασκευάζω, εὐντρέπιζω.
- Ἐπίσκηνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [in tentorio degens,] at the tents, in public. Καὶ
δωμὰ πάκτον' μηδ' ἐπισκήνους γῶους.² Aj. F. 579.
- Ἐπισκήπτω, et ἐπισκήπτομαι, v. [innitor, irruo: item, mando, obtestor,] to en-
join, to assail, to intrust, to charge with. Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω
κῆδροις. Alcest. 375. SYN. Σκήπτω, ἐντέλλομαι, προστάττω, παραινέω.
- Ἐπίσκῖός, ον, ὁ et ἡ, adj. [umbrosus, umbratilis,] shady. Ἄνακτ' αὐτὸν ὀμ-
μῶτων ἐπίσκῖον. Cæ. C. 1650.
- Ἐπισκῶπέω, v. [inviso, inspicio, considero,] to survey, to see, to consider.

¹ Schol. λοιδοροῖς ὕβριστικοῖς.

² See Suidas, who explains ἐπίσκηνός by μέγας, quoting this passage.

- Θρασύς τᾱγοῦχος ὡς ἀνὴρ, ἐπισκόπει. Eumen. 296. SYN. Ἐπισκέπτομαι, κατὰ-
νόεω, ἀποβλέπω, τηρέω.
Ἐπίσκοπος, ου, ὁ, subst. [inspector,] an inspector, a scout. Ἐπίσκοπὸς ἦκω,
δεῦρο, τῷ κυᾶμφ λαχών. Aves 1022. SYN. Ἐπόπτης, ἐποπτήρ, ἐφόρος, φύλαξ,
ἐπιμελητής.
Ἐπίσκοπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad scopum tendens,] aiming at. Βῶντος αἴτης
τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλως. Aj. Fl. 976. SYN. Εὐστόχος.
Ἐπισκύζομαι, v. [indignor, irascor,] to be indignant, to be angry. Ἀμφάδον,
ἄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζονται Ἀχαιοί. I. 370. SYN. Ὀργαίνω, ὀργίζομαι,
σκυδμαίνω.
Ἐπισκύνιον, ου, τὸ, subst. [supercilium,] the eye-brows. Πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον
κάτῳ ἔλκεται ὅσσε κλύπτων. P. 136. SYN. Ὀφρύς.
Ἐπίσκυρος, ου, ὁ, subst. [ductor,] a leader. Ἡδόμενη νεκάδεσσιν ἐπίσκυρων πό-
λεμοιο. Call. fr. 231. SYN. Ἀρχός.
Ἐπισμάω, v. [abstergo,] to wipe off upon. Τί γάρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν
κάκων; Thesm. 389. SYN. Ἐπιρρίβω, κατὰπλύνω, ἐπιτίριβω.
Ἐπισμυγερὸς, ἂ, ὄν, adj. [(1) ærumnosus, (2) tristificus,] woful, dismal. Παρ
δ' Ἀχλὺς εἰσθήκε ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνὴ. Hes. Scut. 264. SYN. Σμυγερὸς,
ἐπιπνός, πδλμπνός, δίζυρος.
Ἐπισμυγερῶς, adv. [graviter, miserabiliter,] bitterly. Ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυ-
τίλλεται εἰνέκα πατρὸς. δ. 672. SYN. Ἐπιπῶνως, ἐλεεινῶς, οἰκτρῶς, ἄθλιως,
δυστυχῶς.
Ἐπίσπαστος, η, ὄν, adj. [quod quis sibi ipse attraxit,] brought upon one's self,
self-sought. Ἡ τὰχ' Ἰρὸς αἶρος ἐπίσπαστον κάκον ἔξει. σ. 72. SYN.
Ἐκουσιός, αὐθαίρετός.
Ἐπισπᾶω, v. [attraho, consequor,] to draw, to drag by, to reach. Ἐλᾷ δι'
οἰκῶν τῶνδ' ἐπισπᾶσας κόμης. Androm. 708. SYN. Ἐφελκῶ, ἐπισύρω, ἐπάγω,
ἐντυγχάνω, ἐπικτᾶμαι.
Ἐπισπῶ, poet. v. [attingo,] to attain, to meet with. Οὐ γάρ πώ τοι μοῖρᾳ
θάνειν καὶ πότμῳ ἐπισπεῖν. H. 52. SYN. Ἐπιδιώκω, ἐπακόλουθεω, κατὰλαμ-
βάνω, ἐφεπῶμαι.
Ἐπισπένδω, f. σπείσω, v. [libo,] to pour upon, to shed. Στᾱθὶ δέ, καὶ βράχῳ
κλαῦσθ' ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ. Theocr. 23. 38. SYN. See Σπένδω.
Ἐπισπέρχω, v. [urgeo,] to hasten, to urge. Ζεὺς ἐγὰραξέ δὲ πόντον, ἐπισπέρ-
χουσι δ' ἅελλαι. ε. 304. SYN. Ἐπισπεύδω, ἀναγκάζω, παρᾱθήγω, ἐπείγω,
ἐπιτάχυνω.
Ἐπισπεύδω, v. [(1) accelero, (2) incito, (3) exhortor,] to hasten, to incite.
Ἀλλ', ὦ γέραιε ποῦς, ἐπισπενσον μῶλιν. Troad. 1266. SYN. Σπεύδω, ἐπι-
σπέρχω, παροξύνω, ἐρεθίζω, ἐπικελεύομαι.
Ἐπισπῶρία, as, ἡ, subst. [(1) satio iterata, (2) insitio,] a second or after sow-
ing. Σπέρματ' ἀ δάσσασθαι, καὶ ἐπισπῶρήν ἄλ' εἰσθαι. Hes. Op. 444.
Ἐπισπῶροι, ων, οἱ, subst. [qui inseruntur, posterii,] those who are sown by the
present race, posterity. Στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπῶρους. Eumen.
676. SYN. Ἀπογόνοι, ἐκγόνοι.
Ἐπίσσυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [impetuose incumbens,] rushing violently upon.
Φρὲνᾶς ἐπίσσυτος. Hipp. 573. SYN. Βίαιος.
Ἐπίσσωτρων, ου, τὸ, subst. [ferrum curruum,] the tire of the wheels. Τὸν μὲν
Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπίσσωτροις δαῖοντο. Υ. 394.
Ἐπιστᾱδόν, adv. [(1) constanter, (2) perite,] firmly. Ἡλύθεν· οἱ δ' ἄρ' ἀρὰ δόρπον
ἐπιστᾱδὸν ὠπλίζοντο. π. 453. SYN. Ἐπιστημόνως, ἐπιστᾱμένως, βεβαίως.
Ἐπιστᾱθμάομαι, v. [ad amussim expendo,] to weigh. Πάντ' ἐπιστᾱθμώμενός.
Agam. 159. SYN. Στᾱθμάομαι, ἐρευνᾶω, ἐξετάζω.
Ἐπιστᾱμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [stationarius, mansionum curator,] placed in the
vestibule. Ἐπιστᾱμός Ἀμφίπολίτew.¹ Call. Ep. 25.
Ἐπιστᾱμαι, v. [scio, peritus sum,] to know, to be acquainted with, to under-

¹ Ἀμφίπολίτew is scanned as a dactyl and spondee.

- stand. Τὰ τ' ὄντα, καὶ μέλλοντα πάντ' ἡπίστατό. Helen. 14. SYN. Ἐξέπισταμαι, μανθάνω, γιγνώσκω, ἐμπείρωσ ἔχω.
- Ἐπιστάμενος, adv. [scienter, prudenter,] knowingly, skilfully. Εὖ καὶ ἐπιστάμενος· μέσση δ' ἐνὶ πῖλός ἀρήρει. K. 265. SYN. Ἐπιστάδον, ἐμπεράμω, εὐμάθως, ἐμπείρω, περὶφραδέως, σὺνέτως, δυνάτως.
- Ἐπιστάσις, ἔως, ἡ, subst. [retardatio,] stoppage, hesitation. Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντῖδων ἐπιστάσεις. Antig. 231. SYN. Ἐπινόια, λόγιμος.
- Ἐπιστάτης, v. [impero,] to preside over, to superintend. Ἐνταῦθ' ὀρελοῖς ποιμνίοις ἐπεστάτουν. Cē. R. 1028. SYN. Προστάτew, προϊστάμαι, ἐξηγεῖμαι, ἐπάρχω.
- Ἐπιστάτης, ου, ὁ, subst. [qui præfectus est alicui rei,] a president, an umpire, a præfect. Τάσσουνσιν εἶναι θύματος δ' ἐπιστάτης. Hec. 223. SYN. Προστάτης, ἐπαρχός, ὑπαρχός, ἡγέμων, διδάσκαλός.
- Ἐπιστάχυνέσκω, v. [augeor in modum plantatarum spicarum,] to grow in ear, to grow up to maturity. Ἴσόν που κάκειν' ἐπιστάχυνεσκόν ἰουλοῖ. Apoll. 1. 972.
- Ἐπιστείβω, v. [calco,] to tread upon. Οὐδ' Ἀΐδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἀρηός. Call. 4. 277. SYN. See Στείβω.
- Ἐπιστείχω, v. [accedo, ingredior,] to go upon, to proceed. Εὐηλῶς πνέοντ' ἐπιστείχουν χθονά. Eumen. 909. SYN. See Ἐπέρχωμαι.
- Ἐπιστέλλω, f. ἔλω, v. [(1) mitto ad; (2) mando, præcipio; (3) attraho, adduco,] to send to, to send orders, to bring to. Ἐμοὶ δὲ πρὸς σὲ τόνδ' ἐπιστέλλουσ' ἄγειν. Heracl. 938. SYN. Ἀποστέλλω, ἐπιτέλλω, ἐντέλλομαι, πρῶαγω.
- Ἐπιστενᾶχω, ἐπιστονᾶχew, ἐπιστονᾶχίζω, ἐπιστονᾶχω, ἐπιστενᾶχίζω, ἐπιστενᾶζω, et ἐπιστένω, v. [ingemo,] to groan at, or in consequence. Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενᾶχοντὸ γυναικῆς. Ω. 722. See also Ω. 79. Batrach. 72. Cē. R. 186. Hes. Theog. 841. Iph. T. 284. and Med. 925. SYN. Ἀναστενᾶζω, στενᾶζω, στενω.
- Ἐπιστεφᾶνδω, et ἐπιστέφω, v. [corono,] to put a crown upon, to adorn with crowns, to fill to the brim. Ἐπεστεφᾶνωσέ βωμόν. Olymp. 9. 168. See also Soph. Electr. 441. SYN. Στέφω, ἀναστεφόμεναι, ἐπικοσμεῖω, πληρῶ.
- Ἐπιστέφης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [corona redimitus, plenus,] crowned, brim-full. Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστέφεας οἶνοιο. Θ. 232.
- Ἐπιστέφω, vid. Ἐπιστεφᾶνδω.
- Ἐπιστήμη, ης, ἡ, subst. [cognitio, peritia,] knowledge, skill. Φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων. Antig. 721.
- Ἐπιστήμων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [scientia præditus, peritus,] scientific, judicious. Νέοισιν ἀστών τῶνδ' ἐπιστήμων γὰρ εἶ. Eur. Suppl. 853. SYN. Εὖ εἰδώς, εἰδήμων, εἰδώς, ἐπιστάμενός, νόήμων, δαήμων, σοφός.
- Ἐπιστίθων, ου, τὸ, subst. ["ædificium, sub quo stat navis contexta." Damm.] a place for ships or naval stores. Εἰρῶται· πῶσιν γὰρ ἐπιστίθων ἐστὶν ἐκάστῳ. 2. 265. SYN. Νεώριον.
- Ἐπιστόβew, v. ("ἐπιστόμew." Maltb.—Procul dubio) [irrideo, convicio,] to deride, to reproach. Μὴ μιν κερτόμεουσαι ἐπιστόβewσὶ γυναικῆς. Apoll. 3. 663. SYN. Λοιδύρεω, χλευάζω, ἱβρίζω.
- Ἐπιστολάδην, adv. [ornate, succincte,] elegantly, concisely. Ἦρεικον χθονά διάν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνάς. Hes. Scut. 287. SYN. Εὐκόσμως, καλῶς, λαμπρῶς.
- Ἐπιστολή, ης, ἡ, subst. [quod cuius demittitur vel injungitur; mandatum,] a commission, an order. Κοὺ μνημονεύει τὰς ἡμᾶς ἐπιστολάς. Pers. 788. SYN. Ἐντολή, ἐπιτάγή, ἐπισκηψίς.
- Ἐπιστομίζω, v. [(1) os obturo; (2) frænum injicio,] to shut the mouth, to silence by refuting. Ἀπαξπαντας τοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν. Equit. 841. SYN. Ἐλέγχω, ἐξελέγχω.
- Ἐπιστρατεύω, v. [bello contra,] to make war against, to besiege, to infest. Ψάλλουσι νευράς, ὥς ἐπιστρατεύουσιν. Bacch. 773. SYN. Εἰσβάλλω, ἐμβάλλω, ἐξορμῶ, πόλεμew.
- Ἐπίστρεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in quem aliquis convertitur, spectabilis,] dis-

tinguished, conspicuous. Ἐπίστρεπτον αἰῶνα κτίσας. Choëph. 344. SYN.

Ἐπίστρῳφος, ζηλωτὸς.

Ἐπιστρέφω, et (2) Ἐπιστρέφῃμαι, v. [(1) converto; (2) curam facio;] to turn towards, to draw back, to regard. Πρῶτον μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἐπίστρεψον κἄρα. Heracl. 942. SYN. Ἀντιστρέφω, μετastreφω, ὑποστρέφω, ἐπ'ἀνέρχῃμαι, ἐπαίγω, ἐπιστρωφῃμαι.

Ἐπιστρώβην, adv. [huc illuc se convertendo; studiose,] turning here and there; hastily. Τύπτον ἐπιστρώβην τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' αἰκῆς. χ. 308.

Ἐπιστρώφη, ἥς, ἡ, subst. [cura,] attention, regard. Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστρώφην; C. C. 134. SYN. Σπουδῇ, μέλει, δίνη.

Ἐπίστρῳφος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui conversatur cum aliis, spectabilis,] having an extensive acquaintance, admired. Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνους ἐπίστρῳφος ἦν ἀνθρώπων. α. 177. SYN. See Ἐπίστρεπτός.

Ἐπιστρωφῶ, v. [versor in; oberro; obeo,] to turn about, to traverse. Αἰγεῦ' πῦθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον. Med. 666. SYN. Ἐπιστρέφῃμαι, ἐνδιατρίβω, ἐπέρχῃμαι.

* Ἐπισφάττω, f. ξω, v. [insuper macto,] to sacrifice besides, to sacrifice upon.

Ἦ φίλτατ', ἄρᾳ, κἄμ' ἐπισφάξει τάφω. Hec. 503. SYN. See Σφάττω.

Ἐπισφύριδον, ον, τὸ, subst. [fibula ocreæ,] a clasp for the boot or greave. Καλὰς, ἀργυρεῖουσιν ἐπισφύριδους ἄρῳνας. Γ. 331.

Ἐπισχέδον, adv. [propemodum,] near. Καὶ ῥά τ' ἀναΐσουσιν ἐπισχέδον ἐρχόμενοι. Hom. Apoll. 3. SYN. See Σχέδον.

Ἐπισχέρῳ, adv. [deinceps, ordine, vid. Ἐνσχέρῳ,] in succession, regularly. Ἀκτὴν εἰσᾶνέβαινον ἐπισχέρῳ, ἐνθᾷ θάμειαι. Σ. 68. SYN. Συνέχως, ἐξείης, ἐφεξῆς.

Ἐπισχέσις, as, ἡ, subst. [(1) prætextus; (2) mora,] a pretext, a pretence, a delay. Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχέσειν ἐδύνασθῃ. φ. 71. SYN. Προφάσις, ἀνὰ βόλῃ.

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ, subst. [(1) retentio, (2) parsimonia,] restraint, parsimony. Μαψίδως· ἐπεὶ οὐκ ἐπίσχεσις, οὐδ' ἐλεγκτός. ρ. 451. SYN. Ἐπὸσχή, φειδώ.

Ἐπίσωρδον, vid. Ἐπίσωρδον.

Ἐπίτακτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [jussus, præscriptus,] ordered, prescribed. Μὴ πῖτακτὰ φάρμακα. Eur. fr. Beller. 18.

Ἐπιτάνω, v. [(1) intendo, (2) augeo,] to stretch upon, to superadd. Ὀμψ' ἐπιβρίσας· ὃ δὲ οἱ ἐπὶ νεῦρᾳ τάνυσθεις. Theocr. 25. 148. SYN. See Ἐπιτείνω.

Ἐπιτάρρῳθος, ον, ὁ, subst. [auxiliator,] a helper, an avenger. Ζῆν' ὑπᾶτον μήστωρᾳ μάχης ἐπιτάρρῳθον εἶναι. P. 339. SYN. See Ἐπιρρῳθος.

Ἐπιτάσσω, v. [injungo, impero,] to enjoin, to order. Τὰ πράγμαθ' οὕτως, εἰ πῖταξόμεσθᾳ δῆ. Eur. Suppl. 531. SYN. Ἀνατάσσω, διατάσσω, ἐπισκήπτω, ἐπιτέλλω.

Ἐπιτέγω, v. [intingo,] to tinge with, to shed upon. Ἐπιτέγξας, ἀνέριελεν. Anacr. 53. 40. SYN. See Τέγω.

Ἐπιτείνω, v. [vehementius intendo,] to stretch over, to menace, to assail. Ἄλλ' ἐπὶ νῦξ ὀλοή τεταῖτα δειλοῖσι βροτοῖσι. λ. 19. SYN. Ἐντείνω, ἐκτείνω, ἐπιτάνω, τείνω.

Ἐπιτέλλω,¹ f. ἐλῶ, v. [(1) jubeo; (2) orior; (3) appareo,] to enjoin, to arise, to appear. Χρὴ τέρματᾳ τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. P. V. 100. SYN. Ἐντέλλω, προστάσσω, ἐπιτάσσω, παργγέλλω, ἀνυτέλλω.

Ἐπιτέμνω, f. ἐμῶ, v. [amputo, brevius reddo,] to amputate, to abridge. Μὴ πῖτᾱμης τὰν χεῖρᾳ καταπρίων τὸ κύμνον. Theocr. 10. 55. SYN. Κατᾱτέμνω, διατέμνω, συντέμνω, σχίζω, ἐπικόπτω, βράχυνω, ἐμπρίω.

Ἐπιτερπής, εος, ὁ et ἡ, adj. [jucundus,] pleasant. Ἐχει δ' ἐπιτερπεῖα χῶρον. H. in Apoll. 412. SYN. Τερπνός, εὐτερπής, ἡδύς.

Ἐπιτέρπῳμαι, v. [oblector,] to be delighted at, to take pleasure in. Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις. ξ. 228. SYN. See Τέρπῳμαι.

¹ “Ἐπιτέλλω. Appareo. significatu rariore. Ἐπιτέλλας ἀνατέλλας Suid, quorum posterior in hoc sensu frequens est.” Cl. Blomf.

- Ἐπιτήδειος, α, ον, et ἐπιτηδής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [idoneus,] fit for, suitable. Ἐνδυστῆσαι τοῦνδ' ἐπιτήδειος εἶ. Bacch. 500. See also Iph. A. 476. SYN. Χρήσιμος, πρῶσῃκων, ἱκανός, πρόσφορός, ετοιμός, οἰκεῖος, φίλος, εὖνους, σὺνήθης.
- Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, subst. [(1) studium accuratum, (2) disciplina,] Βιότου δ' ἀρρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις. Hipp. 261. SYN. Σπουδή, ἐπίμελειᾶ, μέλετη, προθυμία, μάθησις.
- Ἐπιτηδεύω, v. [do operam,] to endeavor, to pursue, to cultivate. Πολλὰ γ' ἀνάγκη καπιτηδεύειν κακά. Soph. El. 311. SYN. Σπουδάζω, ἐπιχειρέω, μηχανάσθαι, προθυμεῖσθαι.
- Ἐπιτίθημι, v. [impono,] to put or lay upon, to impose. Ἐπιθεῖς ἀνάψεις; ὡς σφάγენტες αὐτῆκα. Cycl. 243. SYN. Ἀνατίθημι, προστίθημι, ἐπιβάλλω, προσφέρω, προσδίδωμι, ἐπάνιστημι.
- Ἐπιτιμητής, οὔ, et ἐπιτιμητῶρ, ὄρος, ὁ, subst. [(1) censor, (2) reprehensor, (3) vindex,] a censor, a reprover, an avenger. Τούτων κύλασθην καπιτιμητῆν, ἀναξ. Eur. Supp. 266. See also i. 270. SYN. Παιδευτής, (3) βόηθός, τιμωρός, ἄμύντωρ.
- Ἐπιτίμιόν, frequentius plur. ἐπιτίμιᾶ, ων, τὰ, subst. [merces,] a fine, reward, return. Δράσαντι δ' αἰσχροῦ, δεινὰ τὰπιτίμιᾶ. Hec. 1069. SYN. Γέρας, τιμὴ, τιμωρία, δίκη, ποινὴ.
- Ἐπιτιμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) valde honoratus, (2) opulentus,] highly honored, wealthy. Καπιτίμους καὶ πόλιτας, ὅστις ἂν ξυνναυμάχῃ. Ran. 701. SYN. Ἐντιμός, ἀξίτιμός, τιμήεις, τιμίος, πλούσιος.
- Ἐπιτίθιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [subimus,] at the breast. Ἡτοῖ ἄρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆ. Theocr. 24. 53. SYN. See Ἐπιμαστιδίος.
- Ἐπιτλήμι, v. [perpetior,] to endure. Τῷ τοῖ ἐπιτλήτω κράδιῃ ἵππον δὲ τοῖ αὐτός. Ψ. 591. SYN. Ἀνάτλημι, διὰτλάω, τλάω, ὑπόμνω.
- Ἐπιτόλῃ, ἡς, ἡ, subst. [exortus,] the rising. Τὰ μὲν ξὺν ἄστρον ἐπιτόλαισιν ὀρμάτᾳ. Phoen. 1132. SYN. See Ἀνατόλῃ.
- Ἐπιτολᾶω, v. [audeo,] to dare, to make an attack upon. Ἄλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετό τὸν δὲ σὺβώτης. p. 238. SYN. Τολμᾶω, ἐπιτλήμι.
- Ἐπιτόνος, ου, ὁ, subst. [lorum, quo antenna ad malum attrahitur,] a rope, by which the sail-yard is lashed to the mast. Ἐπιτόνος βέβλητο, βόος ῥινόιο γέφυρος. μ. 423.
- Ἐπιτοξάζομαι, v. [arcum in aliquem tendo,] to aim at with an arrow. Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κάρηκόμοσντες Ἀχαιοί. Γ. 79. SYN. Τοξεύω, στοχάζομαι, ἐφορμᾶω, κατὰτοξεύω.
- Ἐπιτόσσω,¹ v. [supervenio celeriter ex improviso,] to come suddenly upon. Ναὶ κρημνάντων ἐπετοσσεῖ, θόας. Pyth. 4. 43. SYN. Ἐπικυρέω, κατὰλαμβάνω, ἐπιτυγχάνω, ἐπιπίπτω, ἐπέρχομαι.
- Ἐπιτρέπω, et ἐπιτρωπάω, v. [(1) trado, (2) sino, (3) jubeo,] to entrust to, to permit, to command. Ἀλλὰ σὺ γ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψῃας ἕκαστᾳ. ο. 24. See also Apoll. 1. 351. SYN. Ἀνατίθημι, ἀφίημι, ἐφίημι, παρὰδιδωμι, ἐντέλλομαι, πιστεύω, ὑποχωρέω.
- Ἐπιτρέχω, et ἐπιτρέχῃω, v. [(1) percurro, (2) incursionem facio,] to run on, to attack. Ἴπποις ὠκυπόδεσσι ἐπέρεχόν, οὐδὲ τί πολλή. Ψ. 504. See Apoll. 4. 1604. SYN. Ἐπιθέω, ἐπιβάλλω, εἰσβάλλω, προσπίπτω, ἐπέρχομαι.
- Ἐπιτρίβω, v. [(1) attero, (2) crucio, (3) instigo,] to rub upon, to wear, to teaze, to urge. Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική, δεινὴ φάγειν. Nub. 242. SYN. Κατὰτρίβω, ἀποτρίβω, ἐντείνω, ἐπιφέρω, ἀνῆω, θλίβω.
- Ἐπιτριπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) contritus, (2) sceleratus,] hacknied, rascally. Ἡ τοῦπιτριπτον κινᾶδος ἐξήρου μ' ὄπον; Aj. Fl. 103. SYN. Ἐξώλης, πάνουργός, πόνηρος.
- Ἐπιτροπέω, v. [procuro, administro,] to superintend, to rule. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὁδ' οὐ τὸν δῆμον ἐπιτροπέουσι. Equit. 426. SYN. Ἐπιστάτῃω, ἐφίστημι, διοικέω, ἐπιμελέομαι.

¹ On the origin of this word see Heyne, Pind. Pyth. 4. 43. and Damm. v. Ἐπιτέτω.

- Ἐπίτροπος, ου, ὁ et ἡ, subst. [curator,] a guardian, a prefect. Ταύταις ἐπι-
τροποις καὶ τὰμιασὶ χρώμεθα. Eccles. 212. SYN. Κηδεμὼν, προστάτης, ἐπι-
στάτης.
- Ἐπιτροχᾶδην, adv. [(1) festinanter, (2) succincte,] rapidly, concisely. Ὡ παποῖ,
ὡς ὁ μύλοβρος ἐπιτροχᾶδην ἀγόμευει. σ. 26. SYN. Τάχως, συντόμως.
- Ἐπιτροχᾶω, vid. Ἐπιτρέχω.
- Ἐπιτυγχάνω, f. τεύξομαι, v. [offendo, convenio,] to fall in with, to meet with.
Εἰρηκᾶς ἐπιτυχόντος¹ ἀνθρώπου λόγους. Herc. F. 1239. SYN. Ἐντυγχάνω, πέ-
ριτυγχάνω, λαγχάνω.
- Ἐπιτυμβιδίως, et ἐπιτύμβις, ου, ὁ et ἡ, adj. [sepulcralis, super sepulcro posi-
tus,] on a tomb, sepulchral. Δίπαις τοί σ' ἐπιτυμβιδίως. Choëph. 328. See
also Agam. 1525.
- Ἐπιτύφω, f. θύψω, 2 aor. ὑφόν, v. [incendo,] to kindle. "Ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτύφῃ
μάλιστα μου. Lysistr. 221. SYN. Ἐπικάω, ἐκπύρσω.
- * Ἐπιτύχης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [secundus,] prosperous, fortunate. Νῆας ἐπλευσᾶν
ὄδ' ἐπιτύχει κόρη. Æsch. Suppl. 752. SYN. See Εὐτύχης.
- Ἐπιφαιδρύνω, f. ὕνω, v. [splendidum reddo, lavo,] to render splendid, to wash.
Εὔρον ἄλδς νύτιδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσάν. Apoll. 4. 662. SYN. See Φαι-
δρύνω.
- Ἐπιφαίνω, v. [(1) ostendo, et (2) ἐπιφαίνομαι, appareo,] (1) to show, (2) to ap-
pear. Στίγματ' ὃς ὡς ἐπέφαντοῖδεῖν δεινοῖσι δράκουσι. Hes. Scut. 167. SYN.
(2) Διάφαίνομαι, ἐμφαίνομαι, φαίνομαι.
- Ἐπιφαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspicuous, præsens,] conspicuous, present. Ἄλλ'
ἐπιφαντόν; Antig. 841. SYN. Ἐπιφανής.
- Ἐπιφέρω, f. ἐποίησω, v. [infero,] to bring upon, to assail, to charge with. Ἰδίων,
ἡ κοινὸν πόλιταις ἐπιφέρων ἐγκλημὰ τί; Orest. 757. SYN. Προσφέρω, ἐπάγω,
ἐπιφέρω, ἐπιβάλλω, κατηγορέω.
- Ἐπιφημίζω, v. [nomine alterius appello. Vid. Markl. in l. c.] to call by the
name of another. Οὐδ' ὅτι κείνῳ παῖδ' ἐπέφημίσα. Iph. A. 130.
- Ἐπιφθέγγομαι, v. [adsono, respondeo,] to utter at, to answer. Ἐγὼ δ' ἐπι-
φθέγγομαι κέκλαυμένᾳ. Choëph. 450. SYN. Προσφθέγγομαι, προσφωνέω, ἐπι-
φωνέω, ἐπιβόᾳ.
- Ἐπιφθάνω, v. [prævenio,] to be beforehand, to anticipate. Τρωγλῶδῶτην πέτρον
μυλοειδέϊ τρῶσεν ἐπιφθάς. Batrach. 212. SYN. Προφθάνω, φθάνω.
- Ἐπιφθονέω, v. [invideo ob,] to bear malice to. Ὡ δὲ κ' ἐπιφθονέοις, ὅδε τοι
πάλιν εἶσιν ὀπίσσω. λ. 148. SYN. See Φθονέω.
- Ἐπιφθονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [invidiosus, reprehensione dignus,] enviable, hateful,
invidious. Οὐδ' αἰσχρὸν οὐδέν, οὐδ' ἐπιφθονὸν σέ δρᾶν. Troad. 735. SYN.
Ζηλωτός, φθονούμενός, νέμεσητός, ἐπιμεμφής.
- Ἐπιφθύζω, v. [inspuo veneficarum more,] to sputter upon, to mutter. Καὶ λέγ'
ἐπιφθύσδοισά, τὰ Δελφίδος ὅσπερ πάσσω. Theocr. 2. 62. SYN. Προσπνύω,
ἐμπνύω.
- Ἐπιφλέγω, v. [incendo,] to set on fire. "Ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον
πῦρ. Ψ. 52. SYN. Ἐπικάω, φλέγω.
- Ἐπιφλύω, v. [convicia jacio,] to bespatter, to abuse. Τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν
ἐπιφλύειν μακάρεσσιν. Apoll. 1. 481. SYN. Φλύω, φλυαρέω, λοιδορέω.
- * Ἐπιφύβος, ου, ὁ et ἡ, adj. [formidolosus,] terrible. Τὰ δ' ἐπιφύβα δυσφάτω
κλαγγῇ. Agam. 1121. SYN. See Φυβέρος.
- Ἐπιφορβέω, v. [depasco,] to supply fodder for. "Ενθ' ἐπεὶ εὔ βοτάνης ἐπέφορβει
βοὺς ἐρίμους. H. in Merc. 105. SYN. Φέρβω, βόσκω, ἐπιβόσκειν.
- Ἐπιφόρεω, v. [desuper injicio,] to bring, carry, or throw upon. Ὅσους ἀνωθεν
ἐπιφόρησέ τῶν λίθων. Pax 224. SYN. Συμφόρεω, ἐπιβάλλω, ἐπιφέρω.
- Ἐπιφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ferens, secundus,] conducive, favorable. Παις δ'
Μαίας ἐπιφώρωτρός. Choëph. 799. SYN. Εὐμενής.
- Ἐπιφράζω, et ἐπιφράζομαι, f. ἄσσομαι, v. [indico, excogito, intelligo,] to signify,

¹ The participle ἐπιτυχὼν signifies, ordinary, common.

- to admonish, to consider, to deliberate, to devise. "Ενθεν δ' ἄν μάλ' πᾶσαν ἐπιφρασσάμεθ' αὖ βουλὴν. N. 741. SYN. Πάραγγέλλω, ἐπαγγέλλω, δηλώω, διασάφω, ἐπινόω, ἐπιγίγνωσκω, ἐνθυμέομαι, ἐπισκέπτομαι, διανόω, μηχανάομαι.
- Ἐπιφρόνέω, v. [prudens sum,] to be prudent or discerning. "Ερμῆναί' ὥς σὺ πῆρ αὐτῇ ἐπιφρόνέουσ' ἀγορεύεις. τ. 385. SYN. Εὐφρόνέω, φρόνέω, νοῦν ἔχω.
- Ἐπιφρόσυνη, ης, ἡ, subst. [prudentia,] prudence, discernment. Αἱ γὰρ δὴ πότῃ, τέκνον, ἐπιφρόσυνας ἀνέλοιο. τ. 22. SYN. Πόλυφρόσυνη, σωφρόσυνη, φρόνησις, εὐβουλία, μῆτις, προμήθεια, σύνεσις, πύκναι φρένες.
- Ἐπιφρουρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [custodiens,] guarding. Ἐίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπιφρουρον δέρη. Orest. 1591.
- Ἐπιφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [mentis compos; prudens,] wise, sagacious. 'Ἄλλ' ἐνὰ θυμὸν ἔχοντῃ, νόφ, καὶ ἐπιφρόνι βουλῇ. γ. 128. SYN. Ἐμφρων, σώφρων, πόλυφρων, φρόνιμος, σύνετος.
- Ἐπιφύλις, ου, ὁ et ἡ, adj. [in tribus distributus,] in tribes. Κάπιφυλίου χθόνος. Ion 1577.
- Ἐπιφύλλις, ἰδός, ἡ, subst. [pampinus, qui exiles ramos profert,] a cluster of grapes, that lies over another. Ἐπιφύλλιδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματ' α. Ran. 92.
- Ἐπιφυσάω, v. [inflō,] to inflate. Ἄπεπαρδὸν ἡ γαστήρ γὰρ ἐπέφυσήτο μου. Plut. 699. SYN. Ἀνάφυσάω, ἐμφυσάω, φυσάω, ἐξογκοῦμαι, χαννοῦμαι, ἐξοιδέω, ἐπαίρομαι.
- Ἐπιφύτεύω, v. [insuper sero,] to graft upon, to plant in. Κάπιφύτεύσεις ἐρφυλῶν ἔσω. Pax 161. SYN. See Φύτεύω.
- Ἐπιχαίρω, v. [gaudeo, gratulor,] to rejoice at. Τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν. Pax 1015. SYN. Περὶχαίρω, ὑπερχαίρω, ἐφήδμαι.
- Ἐπιχάλαω, v. [(1) laxo, (2) deprimō,] to relax, to loosen, to submit. Δυαῖσιν οὐδὲν ἐπιχάλας. P. V. 186.¹ SYN. Χάλαω, ἐνδιδωμί, ἀναχάλαω, ἐπικάμπτομαι.
- Ἐπιχαλκεύω, v. [cudo super, expolio,] to overlay with brass. Ἄμελει θαρρῶν, οὐνέκ' αὐτῶν ἐπιχαλκεύειν παρῆχοιμ' ἄν. Nub. 421.
- Ἐπιχάρης, ἑός, et ἐπιχάρης, ἰτός, adj. [gratus, jucundus, lætus,] agreeable, delightful. Ὡζών, ὅφ' τὰδ' ἐπιχάρῃ; P. V. 166. See also Sept. Theb. 904. SYN. Εὐχάρης, εὐάρεστος, χαρίεις, ἀγαπητός, ἡδύς, ἐπιτερπής.
- Ἐπιχάρितως, adv. [gratiose, venuste,] agreeably, in an ingratiating manner. Νεὶ τὸν Ἰδλαῶν, ἐπιχάρितως γ' ἄν, ὧ ξενέ. Acharn. 867. SYN. Χαρίεντως, ἀστείως, στωμύλως.
- Ἐπιχάριττ' α, pro Ἐπιχάριττον, [insuper gratificare,] do thou moreover oblige. Τῷδ' ἐκὼν κῆπιχάριττ' α τῷ ξένῳ. Acharn. 884.²
- Ἐπιχαρμά, ἄτος, τό, subst. [(1) res lætabilis, (2) ludibrium,] a sport, a laughing-stock. Ὑβρισμα, κάπιχαρμά καὶ διαφθοράν. Herc. F. 459.
- Ἐπιχαρμός, ου, ὁ, P. N. [Epicharmus,] the Syracusan, the inventor of Comedy. (See Bentley's Dissert. on Phalaris.) Εὐρών Ἐπιχαρμός. Theocr. Ep. 17.
- Ἐπιχαρτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lætitiā adferens,] giving gratification to. Ἐχθοῖς ἐπιχαρτὰ πέπονθ' α. P. V. 164.
- Ἐπιχέζω, v. [incaco,] Ἴδού γ' ἐπιχέσει, ποῦστίν' ἕτερος τοξότης; Lysistr. 442. See Ἐγγέζω.
- Ἐπιχειλῆς, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [non plenus,] not full. Ὅς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν, εὐρών ἐπιχειλῇ.³ Equit. 814. SYN. Ἐνδής, ἀμοιρός.
- Ἐπιχειρᾶ, ων, τὰ, subst. [præmia militiæ; præmia,] the fruit of one's hands, pay, effect. Γλώσσης, Πρόμηθεῦ, τὰπιχειρᾶ γίνετ' α. P. V. 327.
- Ἐπιχειρῶ, v. [manum admoveo, aggredior,] to lay hands upon, to attempt, to attack. Πάρηνέσας μοι, κάπιχειρήσας κῆκ' α. Hipp. 704. SYN. Ἐγχειρῶ, ἐτοιμάζω, ἐπιβάλλομαι, ἐπέρχομαι, σπουδάζω, ἐπιτηρῶ, τολμᾶω.

¹ See Dr. Blomf. Gloss. P. V. 183.

² "In hac, uti in citatione proxime præc., Bæotum loqui fingit Comicus." Maltb.

³ See Brunck's note on this line for the meaning of ἐπιχειλῆς.

- * Ἐπίχενμα, ἄρος, τὸ, subst. [infusio,] infusion, produce. Σὺν βούτρων ἐπίχενμασὶ λουβάς. Herc. F. 890.
- Ἐτίχῃω, et ἐτίχῳ, v. [infundo,] to pour upon. Χερσὶν ὕδωρ ἐτίχευαὶ ἀκήρατον, ἡ δὲ πᾶρέστη. Ω. 303. See also O. 654. SYN. Ἐπεγχεῖω, ἐγχεῖω.
- Ἐπιχθονίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) terrestris, (2) indigena,] on the earth; of the earth. Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν αἰοδοί. Θ. 479. SYN. Χθονίος, χθονοσιβής, πῆδοσιβής.
- Ἐπίχυνᾶω, v. [sum obsitus lanugine, pubesco,] to be covered with down, to grow. Λευκῇσιν ἐπυχύνουσαι ἐθείραις. Apoll. 1. 671. SYN. See Χυνάζω.
- Ἐτίχρᾶω, v. [(1) invado, urgeo, (2) med. voc. utor,] (1) to seize, to press upon, to covet, to court, (2) to use. Μητέρι μοι μνηστήρες ἐπέχραδν οὐκ ἐθέλουσθ. β. 50. SYN. Ἐφορμάω, ἐπίπιπτω.
- Ἐτίχρεμέθω, v. [adhunio,] to neigh at, to snort. Σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πῆδον. Apoll. 3. 1259. SYN. See Χρεμέθω.
- Ἐτίχρίμπτω, v. [admoveo,] to bring near. Λέχρις ἐπιχριμφθεις, πῆρι δ' ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ. Apoll. 1. 1234. SYN. See Χρίμπτω.
- Ἐτίχρίω, v. [inungo,] to put ointment upon. Ὅφρα νεοὶ θάλποντες ἐπιχρίοντες ἀλοφῇ. φ. 179. SYN. Κατάχρίω, ἐγχρίω, χρίω, ἐπαλείφω.
- Ἐτίχωρῶ, v. [concedo, cedo,] to give place to, to yield. Τὸ μὴ πῖχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τὰδε. Antig. 219. SYN. Συγχωρῶ, ἐπίτρεπω, ἐφῆμι.
- Ἐτίχώριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [indigena,] peculiar to a place, indigenous. Ὅστις αἰσχύνων ἐπὶχώριᾶ. Pyth. 3. 38. SYN. Ἐγχώριος, αὐθιγενής, ὁμόγλωσσος.
- Ἐπιψάνω, v. [attingo,] to touch upon, to reach, to be superficially informed. Ἀπλῆτον δόξας, ἐπέψαν-σάν. Isth. 4. 17. SYN. Ἐφάπτωμαι, ψηλάφω.
- Ἐπιψέκάζω, v. [(1) irroro, (2) instillo,] to drop upon, to besprinkle. Τὸν θεὸν δ' ἐπιψέκαζειν, καὶ τὴν εἰπεῖν γελιτόν. Pax 1141. SYN. Ἐπιβρέχω, κατεΐβωμαι.
- Ἐπιψόφεω, v. [insono,] to rattle. Ἐπεψόφειν δὲ φᾶρέτραι. Call. 3. 247. SYN. Ἐπηχῃω, ψόφω.
- Ἐπίωγαί, ὦν, αἱ, subst. [loca, in quibus naves a ventorum injuria tutae esse possunt,] a bay sheltered from the wind. Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπίωγαί. e. 404.
- Ἐποικῃω, v. [incolo,] to dwell in. Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίαις πόλεις. Ion 1583. SYN. Ἐνοικῃω, οἰκίζωμαι.
- Ἐποικὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [colonus, advena,] one who dwells in a country not his own, an inhabitant. Ὡστε πτέρων σοι τοῖς ἐποίκοις δεῖ πῶθεν. Aves 1307. SYN. Ἐνοικὸς, μέτοικος, ἐπὶχώριος.
- Ἐποικτεῖρω, v. [misereor,] to pity. Καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην. Hec. 341. SYN. See Οἰκτεῖρω.
- Ἐποικτίζω, v. [misereor; miserabiliter queror,] to have pity on. Τοιοῦτον, οἷον καὶ στύγουντ' ἐποικτίσαι. OE. R. 1295. SYN. See Οἰκτίζω.
- Ἐποίχῃω, v. [invado, procuro,] to go to, to frequent, to ply, to visit, to invade. Ξενίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τράπεζαις. Olymp. 3. 72. SYN. Ἐπειμί, ἐπέρχουαί, εἰσέρχουαί, ἐπιπρεῦμαι, ἐπιτέλεω.
- Ἐποιδλύζω, v. [miserabiliter lamentor; item bono sensu,] to shout at, to shriek aloud. Φίλοις πνέουσάν' ὥς δ' ἐπωιδλύξάτῳ. Agam. 1207. SYN. Ὀιδλύζω, ἐπίθρηνῃω, ἐπικωκῷ, ἐποιμῶζω, εὐφημῃω.
- Ἐπόμαι, poet. ἔσπομαι, v. [comitor, sequor,] to accompany, to follow, to attend. Θησεὶ πάνωλεις ἐψόμεσθ' ἐφολκίδες. Herc. F. 1417. SYN. Συνεπόμαι, ἀκολουθεῖω, συνακολουθεῖω, ἐπακολουθεῖω, μετᾴσσω.
- Ἐπομβρία, as, ἡ, subst. [imbris copia,] a heavy rain. Ὡστὲ μὴτ' αὐχμὸν πίεζειν μὴτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. Nub. 1118. SYN. Ὀμβρὸς, ὕετος.
- Ἐπόμνυμι, et ἐπομνῳ, f. ὁμοῦμαι, v. [dejero, juro,] to swear in addition, to confirm by an oath. Ἴν' ἐπομνυμένον σὲ παύσω τῆς ἐκκλησίας. Plut. 725. SYN. Ὀρκῶ, κατόμνυμι, ὁμνυμι.
- Ἐπομφάλιον, ου, τὸ, subst. [(1) quod supra umbilicum est; (2) umbo clypei,]

- the boss of the shield. Μέσθον ἐπομφάλλον· περήχησεν δ' ἄρ' αὖ χαλκός. H. 267. ἔπυνειδιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [probrosus, reprehensione dignus,] scandalous, insulting. Ὁ γὰρ σὺ λυπρὸν κάπυνειδιστον λέγεις. Iph. T. 690. SYN. Ὀνειδιστός, ἐπίμεμπτός, ἐπιβόητός.
- ἔπυνόμαζω, v. [cognomino,] to give an additional name, to call. Τέμνην δέδοσται· ταύτ' ἐπωνόμασμένῃ. Herc. F. 1320. SYN. Προσυνόμαζω, ὀνόμεζω.
- ἔποπτιζομαι, v. [revereor, caveo,] to respect, to dread. Οὕτω νῦν ἀποπεμπέ, Διὸς δ' ἐποπτιζέω μῆνιν. e. 146. SYN. Ἐντρίπομαι, ἐπιστρεφόμεαι, φύλαττομαι, ὀπιζόμεαι.
- ἔποπτῶ, v. [asso insuper,] to roast upon. Ἀλλ' ὑδάτι σπένδοντες ἐπώπτων ἐγκάτ' πάντα. μ. 363. SYN. See Ὀπτῶ.
- ἔποπτεῶ, ἐποπτενέσκω, et ἐπόπτομαι, v. [inspicio,] to look upon, to inspect, to visit. Χρηστηρίαν ἐσθιήτ' ἐπόπτευσας δέ με. Agam. 1241. See also π. 140. and τ. 260. SYN. Ἐπιβλέπω.
- ἔποπτηρ, ἦρὸς, et ἐπόπτης, ου, ὁ, subst. [(1) inspector; (2) curator,] a spectator, an eye-witness, a spy, a superintendant. Πατρώας γῆς ἐποπτήρας λίτων. Sept. Theb. 640. See also P. V. 307. SYN. Διδῶς, διοπτηρ, κατόπτης, ἐπισκόπος, ἐφόρος, θεατής.
- ἔποργιάζω, v. [mysteria celebro,] to celebrate orgies. Ἔρως ἐποργιάζει. Anacr. 32. 23. SYN. Ὀργιάζω, τέλω.
- ἔπορρεύομαι, v. [exporrecta manu prensō; irruo,] to stretch out the hand and seize; to rush upon. Ἐνθ' ἐπορεζάμενος μεγάρθουμον Τυδεὸς νιός. E. 335. SYN. Προτείνω, ἐπιλαμβάνω.
- ἔπορθηιάζω, v. [altum clamorem tollo,] to raise a loud cry or shout. ἔπορθηιάζειν, εἴπερ Ἰλίου πύλῃς. Agam. 28. SYN. See Ἐξορθηιάζω.
- ἔπορθηθῶάω, v. [clara voce edo,] to utter with a loud voice, to proclaim. Νύχιους ἐπορθηθῶάσω. Eur. Electr. 142.
- ἔπορνυμι, ἐπόρουω, et ἐπόρω, v. [concito et paro adversus; hostiliter adsilio,] to instigate, to rush upon, to assail, to overwhelm. Ὡμῇ ξὺν ὀργῇ· τόνδ' ἐπόρνυται στόλῳ. Æsch. Suppl. 195. See also Δ. 472. et μ. 313. SYN. Ἐνδουώ, ἐφορμάω, ἐπέρχομαι, ἐπιπίπτω, ἐξορμάω, ἐπαΐσω.
- ἔπος, ἔος, τὸ, subst. [(1) verbum; (2) versus; (3) oraculum,] a word, a verse, an oracle. Μῶν ἐκ θεῶν τοῦ κοινῶν ἀγγέλλεις ἔπος; Troad. 55. SYN. Λόγος, μῦθος, ῥήμα, ῥήσις, αἰοιδή, μέτρων, μέλος, χρησμός, χρηστήριον, φήμη, μαντεῖον, μάντευμα. EPIITH. Νέον, κάλῳν, καινῶν, δυστυχές, παράφρων, λυπρῶν, στυγνῶν, φίλῶν, μῶρῶν, ἀληθές, σόφον, δεινῶν, κομψῶν (Eur.), ἀκοσμῶν, ἀκράαντων, ἱμερόεν, προκλυτῶν, πτέρωδεν, μελιχιδῶν, ἀγάνων, αἰσχροῶν, ἀντίβιον, δόλιον, κερτόμιον, μάλαχρον, ονειδείων, στερῶν, χαλέπων, ἀταρτηρῶν, ἐκπαγλῶν, κακῶν, λευγαλέων, στυγερῶν, χόλωτων, ἱερῶν, θεσπέσιων, ὑπερφιάλων, πικρῶν, πύκινων, κοῦφον, ἀποβλητῶν, νημερτές. PHR. Ἐπεῖα νῖφάδεσσιν εὐκοῖτ' ἀ χειμερίῃσιν.
- ἔποτύνζω, v. [deploro,] to moan over. Ἀλλὸς ἄλλ' ἐπωτύνζε. Phœn. 1055. SYN. See Ὀδοτύνζω.
- ἔποτρύνω, f. ἔνω, v. [instigo,] to quicken, to incite, to urge on. Αὐτὰρ ἐπεὶ κέ φάλαγγας ἐποτρύνητόν ἀπάσας. Z. 83. SYN. Ὀτρύνω, παροτρύνω, παροξύνω, παρορμάω, ἐπόρω.
- ἔπουράνιος, α, ὄν, adj. [cœlestis,] celestial, heavenly. Οὐκ ἂν ἐγωγε θεοῖσιν ἐπουράνιοισι μάχοιμην. Z. 129. SYN. See Οὐράνιος.
- ἔπουρίζω, v. [(1) vento secundo impello; (2) dirigo; (3) perficio,] to blow prosperously upon, to direct, to drive before the wind, to complete. Τρέχε νῦν, τρέχε νῦν, κατὰ τοὺς κῶράκας ἐπουρίσας. Thesm. 1226.
- ἔπουρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vento secundo impellens,] breathing favorably upon, prosperous. Γένοιτ' ἐπουρός ἐστὶ τῶτις αὔρα. Trach. 956. SYN. Οὐρίδς.
- ἔπορχομαι, v. [vehor,] to be carried, to ride upon. Ἐκτωρ Πριάμειδος ἐπόρχσεται· οὐ γὰρ ἔασω. P. 449. SYN. Ἐπιβαίνω.
- ἔπορχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [curru vel quovis tali vectus,] riding upon, tending to. Ἰππικώτατον γὰρ ἐστὶ χρῆμα κάποχον γυνή. Lysistr. 682.

Ἔποψ, ὄψς, ὁ, subst. [upupa,] a hoopoo, pewet or lapwing. Ἔποψ ἐγένετό, τὸτ' ἐγένεσθαι μ' εὐχάτο. Aves 72.

Ἐπόψιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [visu facilis, adspectabilis,] capable of being inspected, discernible. Ἐς δεινόν, οὐκ ἀκουσόν, οὐδ' ἐπόψιμόν. C. R. 1312. SYN.

Ὅρατος, ἐπόψις, περίβλεπτος, φάνερὸς.

Ἐπόψιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) *idem ac præc.*; item (2) inspector,] (2) superintending, protecting. Ἀλλ' ὦ πατρώα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι. Philoct. 1040. SYN. (2) See Ἐποπτήρ.

Ἐπτᾶ, adj. indecl. [septem,] seven. Ἐκείνους ἐπτὰ παρθένων τάφου πέλας. Phœn. 161.

Ἐπτὰβουῖος, et ἐπτὰβουῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e septem bubulis pellibus factus,] composed of or covered with seven skins, impenetrable. Καὶ πῆληκας, καὶ κνημίδας καὶ θυμούς ἐπτὰβουίους. Ran. 1017. See also Aj. Fl. 577.

Ἐπτάγλωσσος, ἐπτάκτυπος, ἐπτάφθογγος, et ἐπτάτῶνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [septem sonos edens; e septem chordis sonans,] with seven strings or notes. Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσον. Nem. 5. 43. See also Pyth. 2. 129. Ion 821. Alcest. 447.

Ἐπτάετης, ἐπτέτης, ἔος, ὁ et ἡ, et ἐπτέτις, ἰδὸς, ἡ, adj. [septennis,] for seven years. Ἐνθά μὲν ἐπτάετες μὲν ὄν ἔμπεδον, εἰμᾶτά δ' αἰεὶ. η. 259. See also Ran. 421. and Thesm. 487.

Ἐπτάκι et ἐπτάκις, adv. [septies,] seven times. Οὐ γὰρ ἔσται δυνάμεις, οὐδ' ἦν ἐπτάκις σὺ ψηφίσῃ. Lysistr. 698.

Ἐπτάκτυπος, vid. Ἐπτάγλωσσος.

Ἐπτάλογχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [septem cuspides (i. e. duces,) habens,] having seven armed chiefs. Ὅπως τὸν ἐπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον. C. C. 1305.

Ἐπτάμυχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [septem habens recessus,] having seven recesses or caverns. Ἐπτάμυχον βόρεαδ' παρὰ σπέος ἡλίζοντο. Call. 4. 65.

Ἐπτάποδης, ου, ὁ, adj. [septempedalis,] seven feet long. Ἀξὼν ὁ ἐπτάποδην μᾶλ' ἂν γὰρ νῦ τοι ἄρμενὸν οὕτω. Hes. Op. 422.

Ἐπτάπῶρος, ου, ὁ, P. N. item (2) adj. [(1) Heptaporus; (2) septem habens vias,] (1) a river of the Troad, which rises in Mount Ida; (2) having seven ways or directions. Ῥήσος θ', Ἐπτάπῶρος τέ, Κάρησός τε, Ῥοδῖος τέ. M. 20.

Ἐπτάπυλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [septem habens portas,] having seven gates. Στάσει τὸ Κάδμου γ' ἐπτάπυλὸν ἔχει κρατὸς. Herc. F. 542.

Ἐπτάπυργος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui septem habet turres,] having seven towers. Τὴν ἐπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν. Herc. F. 28.

Ἐπτάστομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [septem ora vel ostia habens,] having seven mouths. Ἐπτάστομον πύργωμά Καδμείων ἐπὶ. Eur. Suppl. 1231.

Ἐπτάτειχης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [septem locis munitus,] fortified in seven places. Εἰς ἐπτάτειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών. Sept. Theb. 269.

Ἐπτάτῶνος, vid. Ἐπτάγλωσσος.

Ἐπτάχᾶ, adv. [septifariam,] in seven ways. Καὶ τὰ μὲν ἐπτάχᾶ πάντα διέμοιράτο δαΐζων. ξ. 434.

Ἐπτέτης, et ἐπτέτις, vid. Ἐπτάετης.

Ἐπύλλιον, ου, τὸ, subst. [versiculus,] a little verse. Ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια. Acharn. 398. SYN. Ῥημάτιον.

Ἐπω, v. [ago, curo, gubernō,] to be busy about, to mind, to direct, to attend. Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλεῖ τεύχε' ἐποντά. Z. 321. SYN. Ἐνεργέω, ἐν-τρῆπιζω, ἐπιμελεῖσθαι, ἐπῶμαι.

Ἐπωδή, ἡς, ἡ, subst. [(1) incantamentum, (2) carmen,] an enchantment, a charm, a song. Εἰσὶν δ' ἐπῶδαι καὶ λόγοι θελκτήριοι. Hipp. 480. SYN. See Ἐπαιδία.

Ἐπωδός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [(1) consonans, (2) subst. incantator, cantus,] harmonizing with; and subst. an enchanter, a song. Ἀρ' οὐκ ἐπωδὸς καὶ γῶης πέφυχ' ὁδε. Hipp. 1041. SYN. Ἐπῶνυμος, ἐπαιδοῖς.

¹ “Ἐπτατειχεῖς ἐξόδους dicitur pro ἑπτα ἐξόδους τειχεῶν, ut ἐπτάπυργα κλείθρα pro ἑπτα κλείθρα πύργων. Eur. Phœn. 1073.” Doctiss. Blomf. Sept. Theb. 269.

ἔπωζω, v. [(1) ovis incubo, (2) clamo in modum gallinæ incubantis,] to sit upon eggs as a bird; to cluck. Ἐμβάς, ἐπῶζε, χάρᾶδριον μιμούμενός. Aves 265. SYN. Ἐπικάθεύδω, ἐπεννάζομαι, ἐπικείμει, θάλλω.

ἔπωλενῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod in ulnis vel sub ulnis fertur,] in or under the arms. Πάντ' ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐπωλενῖον κίθαρίζων. Hom. Merc. 432.

ἔπωμαδῖος, α, ὄν, adj. [humeris superimpositus,] placed upon the shoulders. Οὐκ ἐντε πτέρυγας γάρ ἐπωμαδίας φέρεῖ. Theocr. 29. 29.

ἔπωμαδόν, adv. [in humeris,] on the shoulders. Ἰέμενοι, Ζηθος μὲν ἐπωμαδὸν ἤεραζεν. Apoll. 1. 738.

ἔπωμις, ἰδὸς, ἡ, subst. [(1) summa pars humeri, (2) nomen vestis muliebris,] the top of the shoulder; a female garment worn over the shoulders, a mantle.

Παιᾶνᾶ, γυνὴς ἐκ χερῶν ἐπωμιδᾶς. Iph. T. 1405. SYN. Ὀμὸς, ἐνδύμᾶ.

ἔπωμῶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui juravit; obstrictus jurejurando,] bound by an oath. Ποίαν δοκησὶν; οὐκ, ἐπώμωτος λέγων. Trach. 427.

ἔπωνυμία, ας, ἡ, subst. [(1) cognomen, (2) nomen,] a surname, an appellation, a name. Κρητᾶες κάλειουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης. Call. 3. 205. SYN. Ὀμω-
νύμια, ἐπῖκλησις, ὄνυμᾶ.

ἔπώνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui ab aliquo traxit nomen,] deriving a name from. Τὰ δ' ἐπώνυμᾶ δεῖπνᾶ Θυέστον. Orest. 1005.

ἔπωπαῶ, v. [inspicio,] to keep an eye upon, to look at, to watch. Ὡς πόλλ' ἐπωπᾶς κάκποδὼν εὔ κείμενᾶ. Choëph. 681. SYN. See Ἐπιβλέπω.

ἔπωπη, ἡς, ἡ, subst. [prospectus, campus,] a view, a plain. Ματιέρος ἀνθὺ-
νῶμος ἐπωπάς. Æsch. Suppl. 548. SYN. See Ὀψ.

* ἔπωρις, ἰδὸς, ἡ, subst. [epotis,] a piece of wood jutting out on each side of the prow, to guard the ship from the beaks of the enemies' ships, and to which the anchor was sometimes appended. Κοντοῖς δὲ πῶραν εἶχον' οἱ δ' ἐπωρίδων. Iph. T. 1351.

ἔπωφέλεω, v. [(1) insuper adjuvo, (2) prosum,] to give additional relief, to succour. Τί δ' ἤτ' ἂν ἄλλᾳ νῦν σ' ἐπωφέλοίμ' ἐγώ; Antig. 552. SYN. Πρῶσω-
φέλεω, ὠφέλεω, ὀνημῖ.

ἔπωφέλημα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) utilitas, (2) beneficium,] additional assistance, benefit, service. Ἐπωφέλημα συμκρύν, οἱ' αὐτοῖς τῦχοι. Philoct. 275.

ἔραζε, adv. [in vel ad terram,] to the earth, on the ground. Ἡ δ' ἰδὼν, ἡ δ' ἔρπουλλὸν ὑπαίνντο' πολλὰ δ' ἔραζε. Mosch. 2. 66. SYN. Χάμαι, πέδονδε, χά-
μαδῖς, χάμαζε, ἐπὶ γῆς.

ἔραμαι, vid. ἔραω.

ἔραννός, ἡ, ὄν, adj. [amabilis,] lovely. See ἔρατὸς.

ἔράνως, ου, ὁ, subst. [cæna collatitia,] contribution, an entertainment where each contributes his share. Κάλλιστὴν ἐράνον δούς γάρ, ἀντίλάζεται. Eur. Suppl. 373. SYN. Εἰσφορὰ, δαῖς, εἰλαπίνη, χάρις, μισθός. EPIITH. Πόλῳθῦτος, εὐνὸμῶτατος.

ἔρασινίδης, ου, ὁ, P. N. [Erasinides.] Εἰ κάστράτῃγησέν γέ μετ' ἔρασινίδου. Ran. 1196.

ἔρασιπλοκάμω, ου, ὁ et ἡ, adj. [comarum studiosus,] delighting in fine hair, proud and comely. Τυροῦς ἐρασιπλοκάμον γενεά. Pyth. 4. 242.

ἔράσμιος, vid. ἔρατὸς.

* ἔρασινός, ου, ὁ, P. N. [Erasinus,] a river of Argolis in the Peloponnesus. Τέ, καὶ οἱ χεῦμ' ἔρασινου. Æsch. Suppl. 1027.

ἔραστης, οὔ, ὁ, subst. [amator,] a lover. Οὐκ ἔστ' ἐραστής, ὅστις οὐκ αἰεὶ φιλεῖ. Troad. 1044. SYN. Φιλήτωρ, φίλος. EPIITH. Πόλῳχρυσός, πῶθψ ἄψυχός.

ἔρατεινός, vid. ἔρατὸς.

ἔρατίζω, v. [amo, cupio,] to love, to wish for, to desire. Πάννυχος ἐγρήσσουντες ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων. P. 660. SYN. ἔραω, ἐράμαι, ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι.

ἔρατὸς, ἐραννός, ἐράσμιος, et ἐρατεινός, ἡ, ὄν, adj. [amabilis, amœnus,] lovely, amiable, delightful, charming. Μολπαὶ δ' ἠῶντ' ἐραταί. Eur. Electr. 722. See also I. 573. Agam. 588. and T. 347. SYN. Ἀγάπητος, ἐπήρατος, καλός, ἡδύς, πῶθεινός, προσφίλης, Ζηλωτός, φίλος, ἐρδεις.

ἔρατῶ, οὐς, ἡ, P. N. [Erato,] one of the nine Muses, who invented dancing.

- Εἰ δ' ἄγε νῦν Ἑράτῳ, παρὰ θ' Ἰστασὺ καὶ μοῖ ἐνισπῇ. Apoll. 3. 1.
 Ἑράτῳπις, πιδὺς, ἡ, adj. [pulchros oculos aut faciem habens,] lovely-eyed, lovely-faced. Οἱ πόλιν αἰπεινὴν νύμφης ἐράτῳπιδος Ἥρης. Hom. 33. 2. SYN.
 Ἀγλαῶπις, εὐώψ.
 Ἑράω, et ἐράμαι, v. [(1) amo, (2) cupio,] to love, to be in love with, to desire. Θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν. Hec. 359. See also Γ. 446. SYN. Ἑρά-
 τίζω, φίλω, ἐφίλωμαι, ἐπιθυμῶ, ἀγαπᾶω, τινὶ φλέγω, τὺς με φλέγει. PHR. Θερ-
 μὸς ἔρως με καταιθεῖ, ἐκπέπληγμαι κέντροις ἔρωτος, δάκνῃμαι κέντροις Κύπριδος.
 See Apoll. 3. 1015.
 Ἑράζομαι, v. [operator,] to work, to cultivate, to plough. Ὡ δεινὸν ἐργὸν
 παρὰ νόμῳ εἰργασμένη. Med. 1118. SYN. Κατεργάζομαι, ἀπεργάζομαι, ἐνε-
 γῶ, μὲγῶ, τεύχω, διαπράττωμαι, ἐπιτέλω,
 Ἑργασία, as, ἡ, subst. [(1) elaboratio, cultus, (2) quaestus, lucrum,] working,
 labor, employment, gain, profit. Ἑργασίην φεύγουσά διήπαθον ὅς δὲ κεν
 αὐτήν. Hom. Merc. 487. SYN. Ἑργόν, μόχθος, πόνος, σπουδή, ἐπιμέλειά,
 κέρδος. EPITH. Πόλυμοχθος.
 Ἑργάτης, et ἐργατίνης, ου, ὁ, et ἐργατῆς, ἰδὸς, ἡ, subst. [operarius,] a workman,
 a performer. Τεκτόνων θ' ὕμνοι ἐργάταιν δύοιν. Androm. 476. See also
 Apoll. 2. 374. and Philoct. 97. SYN. Γηπνός, δημόνργος.
 Ἑργαστήριον, ου, τὸ, subst. [officina,] a work-shop, a work-house. Ἐγὼ δὲ
 περὶ πᾶτων γ' ἅπ' ἐργαστηρίου. Equit. 744.
 Ἑργμᾶ, αῖος, τὸ, subst. [claustrum, septum,] an enclosure, a hedge, a place of
 confinement. Πρὸς Ἑργμᾶ τυμβόχωστων. Antig. 860.
 Ἑργμᾶ, αῖος, et (2) ἐργόν, ου, τὸ, subst. [opus, facinus, factum,] a deed, a work,
 an achievement. Λεῖπῳμαί, ἐν τῇ τύχῃ θνατῶν, καὶ ἐν Ἑργμᾶσι λεύσσω.
 Hipp. 1108. See also Hec. 780. SYN. Πράγμα, πράξις, ἐπιχείρημα, τόλμη,
 τόλμημα. EPITH. Ἀγλαόν, αἰκῆς, αἰσίμων, λοίγιον, σχετλῖον, ἀεκήλιον,
 αἰσὺλον, ἀμήχανον, ἀμφάδον, ἀνάσχετον, ἀντίον, ἀρίσημον, βίαιον, γέλαστον,
 ἐνδεξίον, ἐπαμοιβίον, θαλάσσιον, θέσκελον, ἰμερρῆν, κᾶκον, κραιτέρον, κᾶλιν,
 κλύον, λεπτὸν, μέμερτον, πάλιντιον, πατρώϊον, περὶ καλλῆς, περὶ κλύον, πίων,
 πόλεμήϊον, πόνηρον, φιλότῃσιον, χάριεν, ἀκράαντον, ἀργαλέον, ἀρεκτόν, μέγα,
 φίλον, πόλεμοκλόνον, ἀνήνυστον, ἀτλευτόν, ἀθεμιστόν, ἀπηνῆς, ἀνδσίον,
 αἰσχρον, δεινόν, θνητόν, δυσσεβῆς, γεναῖον, πάντολμον, ἡσυχαῖον, ἀδίκον,
 φανερὸν, φόνιον, μυσᾶρον, ἐμφανῆς (Eur.), ἀμείλιχον, ἀφθιτόν, ἀνάπυστον, εὐσε-
 βῆς, θεοστυγῆς, ἐνδοξόν, βρυτεῖον, μουσὺλον, μέγαλαυχῆς, θεῖον.
 Ἑρδω, vid. Ῥέζω.
 Ἑρεβεννός, ἡ, ὄν, adj. [survus, obscurus,] dark, gloomy. Ἡε τίνα Τρώων ἐρε-
 βεννῇ νυκτὶ κάλυψαι. N. 425. SYN. Σκοτεινός, ἔρεμνός.
 Ἑρεβινθός, ου, ὁ, subst. [cicer,] a kind of pulse, chick-pease. Ἀρτους, τεμᾶχῃ,
 μάζας, χλαῖνας, οἶνον, στερᾶνους, ἐρεβίνθους. Eccl. 607.
 Ἑρεβυδιφῶω, v. [orci tenebris abscondita scrutor,] to explore Erebus. Οὔτοι
 δ' ἐρεβυδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον. Nuh. 192.
 Ἑρεβός, εὖος, et (antiq. gen.) ὀθεν, τὸ, subst. [Erebus, orci tenebrae,] Ἑρεβός
 ὡ φαεινότητων, ὡς ἐμοί. Aj. Fl. 395. (Double Dochm.) SYN. Σκοτός, εὐφός,
 νύξ, Ἀιδης. EPITH. Κυανέον, μετὰ μῶλιν, μελαμφᾶες. PHR. Νεκρῶν κευθμῶν,
 μελαντευχῆς δόμος Περσεφῶνης. See Ἀιδης.
 Ἑρεῖνω, v. [interrogo,] to ask, to interrogate. Ὅν γόνον ἐξαγορενῆν ἔγῳ δ'
 ἐρεῖνόν ἀπάσας. λ. 233. SYN. Ἑρῶμαι, ἀνερρωτᾶω, ἐρωτᾶω, ἐπερωτᾶω, πυνθα-
 νῶμαι, ἐλέγχω.
 Ἑρεθίζω, et ἐρεθώ, v. [laccio, irrito,] to irritate, to stir up, to awake, to en-
 counter, to alarm. Ἐμὰς δὲ φρενὰς ἡρεθισε διατόρυς φύβος. P. V. 188. See
 also A. 519. SYN. Ἑριδμαίνω, λυπῶ, παροξύνω, κινῶ, παράθῃγω, παροργίζω,
 προτρέπω, μηρύμαι.
 Ἑρεθισμᾶ, αῖος, τὸ, subst. [irritamentum,] provocation, irritation, excitement.
 Εὐκελᾶδων τῇ χερῶν ἐρεθισμᾶ. Nuh. 312.

¹ The individual names of the nine Muses very rarely occur in the earlier Greek poets: not once in Homer (except Hymn. 30. 2.) Sophocles, Aeschylus, or Euripides; though they are all given, Hes. Theog. 77.

ἔρειδω, et ἔρειδῶμαι, v. [figo, firmo, fulcio,] to lean upon, to press against, to prop, to support, to fix, to apply, to direct, to embrace. Ἐπὶ τὴν ὤραι-
τάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἔρειδειν; Eccles. 616. SYN. Ἐπ'ερείδω, δι'ερείδω,
ἐμπέδω, ἀντιλαμβάνομαι, ἐπικειμαι, σκηρίπτωμαι, σκηρίζω, βαστάζω.

Ἐρείκη, ης, ἡ, subst. [erica,] heath or broom. Αἶ, λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρή-
σμες, ὃς τῆς ἐρείκας. Theocr. 5. 64.

Ἐρείκω, v. [(1) frango, (2) frangor,] to cause to break, to split, to rend, to plow.
Ἦρεικον χθονὰ διὰν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνῆς. Hes. Scut. 287. SYN. Κατ'ε-
ρείκω, ἀγνυμὶ, θλάω, κατὰθραύω, ῥήγνυμι, σχίζω.

Ἐρείος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [contentiosus,] contentious. Ἀλλάλοις ὁμᾶλοι, κακά
παίγνιᾶ, πάντες ἐρείοι. Theocr. 15. 50. SYN. Δυσερίς, φίλονεικός.

Ἐρείπιδν, ου, τὸ, subst. [rudera, ruinæ,] a fragment, a heap, ruins. Παίσας
κάρα ὥνυξεν· ἐν δ' ἐρείπιοις. Aj. Fl. 308.

Ἐρείπω, v. [(1) everto, (2) demolior,] to overturn, to demolish, to destroy.
Αἰγιδ' ἔχων ἐριτιμόν· ἐρείπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν. O. 361. SYN. Ἐξερείπω,
κατ'ερείπω, κατὰβάλλω, κατασκάπτω, καταστρέφω, διαφθείρω.

Ἐρείσμα, ἄτος, τὸ, subst. [firmamentum, fulcimentum,] a prop, a support.
Ἐρείσμη' Ἀκράγαντος. Olymp. 2. 12. SYN. Βαθρῶν, κίων. EPIITH. Ἀστυφέ-
λικτῶν.

Ἐρείψιτοιχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [muros dejiciens,] demolishing walls, a subverter.
Δωματῶν ἐρείψιτοιχοι. Sept. Theb. 880. SYN. Ἀναστῆρ.

Ἐρεμνός, ὅς, ὁν, adj. [(1) tenebricosus, (2) terribilis,] black, lowering, terrible.
Αἶδον τ' ἐρεμνῶν ἐξάνηγάγεν μύχων. Heracl. 219. SYN. Ἐρεβενός, σκυτείνος,
κελαινός, ὄρφαῖδος, φύβερός.

Ἐρέπτω, et (2) ἐρέπτωμαι, v. [(1) lego, orno, (2) edo,] to cover, to crown, to
eat, to crop. Ποίῃς ἐρεπτον, μελιχίοις τὲ λόγους. Pyth. 4. 427. SYN. Ἐρέ-
φω, ἐσθίω, ἐδομαι, βιβρώσκω.

Ἐρέσσω, v. [remigo, impello,] to row, to urge with oars, to ply. Ἐρεσσ', ἐρεσσέ,
καὶ στέναζ', ἐμὴν χάριν. Pers. 1047. SYN. Κωπηλάττω, ἐλαύνω. PHR. Κώ-
πησιν ἄλδος ῥηγμῖνᾶ θαλάσσης τύπτω, ἐμβάλλω κώπησιν.

Ἐρέτης, ου, ὁ, subst. [remex,] a rower. Φροντίς· ἄλλ' ὅς ἂν ἐρέτης. Vesp. 1097.

Ἐρέτης, ου, ὁ, sing. et Ἐρέτης, ὦν, τὰ, plur. subst. [remus,] an oar. Ναῦν δεῖ
παρεῖναι κἀρετῶν ἐπιστάτας. Helen. 1266. SYN. Ἐλάτη, κώπη, πλάτη. EPIITH.
Ἀμετρητός, ἀντίτυπος, θύος, εὐξυστός, εἰλατῖνός. PHR. Νηὸς πτερόν.

Ἐρέτω, v. [remigare cogo, remigio applico,] to ply with oars. Τμηθεῖσα
πύκνῃ μηδ' ἐρετωῶσαι χερᾶς. Med. 4. See R. P.

Ἐρεύγω, ἐρυγγάνω, et ἐρεύγωμαι, v. [(1) eructo, (2) emitto,] to belch, to
vomit forth. Τὰς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτ-ου. Pyth. 1. 40. See also Cycl. 521.
SYN. Ἀνέρεύγω, ἐκβάλλω, βρύχωμαι.

Ἐρευθαλίων, ὠνός, ὁ, P. N. [Ereuthalion,] a man killed by Nestor in a war
between the Pylians and Arcadians. Δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι, φίλῳ θεράποντι,
φύρηναι. H. 149. EPIITH. Διὸς, πρόμος, ἰσθθεὸς φῶς.

Ἐρευθήεις, vid. Ἐρύθρος.

Ἐρευθός, ἔος, et ἐρύθημα, ἄτος, τὸ, subst. [rubor, pudor,] redness, a blush. Ἐκ-
πάγλως ἀχαιοῖσά, τὸ πρὶν δὲ τοῖ οὐκ ἔτ' ἐρευθός. Mosch. 4. 2. See also Phoen.
1499. SYN. Αἰδώς. EPIITH. Γλυκερόν, θερμόν.

Ἐρεύθω, et ἐρύθαινω, v. [rufescio,] to cause to become red, to color, to stain
with blood. Παιδες δ' ὀρφανίκοι· ὃ δὲ θ' αἰματὶ γαιᾶν ἐρεύθων. Λ. 394. See
also Apoll. 4. 473. SYN. Φοινίσσω, ἐκφοινίσσω.

* Ἐρευνά, as, ἡ, subst. [inquisitio, investigatio,] a search, a scrutiny, an investi-
gation. Οὐδ' ἦξας εἰς ἐρευνᾶν ἐξευρεῖν γόνάς; Ion 331. SYN. Ζήτησις, πείρα,
ἐξετάσις, μάτη, βάσανός.

Ἐρευνάω, v. [(1) indagor; (2) scrutor; (3) conor,] to trace out, to search for,
to investigate, to attempt. Εἰ χρὴ γένεαν θηλὴν ἐρευνᾶν. Med. 1080. SYN.
Ἀνερευνάω, ἐξετάζω, ἐξερευνάω, διφάω, ἀναζητῶ, ἵχνεύω, μαστεύω, μεταλλάω,
κύννηγέτω.

- Ἐρέφω, v. [tego,] to cover, to crown. Δυὸ δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλοῖκοι σέλι—νων. Olymp. 13. 45. SYN. Ἐπῆρέφω, κατέρεφω, στεγάζω, σκεπάζω, σκιάζω, πνικάζω, κάλυπτω, στέφω, κοσμέω.
- Ἐρεχθεΐδαι, ὦν, οἱ, P. N. [Erecthei posterī; Athenienses,] the posterity of Erectheus, the Athenians. Φίλον τῷ θεσθαι πάντ' Ἐρεχθεϊδῶν λέων. Eur. Suppl. 397.
- Ἐρεχθεὺς, ἧς, et ἔως Attice, qui et dicitur Ἐριχθῶνις, ὁ, P. N. [Erectheus,] a king of Athens and priest of Minerva. Δυνεὶ δ' Ἐρεχθῆος πύκινον δῶμον αὐτῶρ Ὀδυσσεύς η. 81. EPITH. Ποικιλομητῆς, τὰχὺβουλός, πλήξιππός, μεγάλῃτωρ, ὤκῃς.
- Ἐρέχθω, v. [scindo, macero, agito,] to break, to cleave, to shatter, to distress. Δάκρυσσι καὶ σπινῶχεσσι καὶ ἄλγεσσι θυμὸν ἐρέχθων. ε. 157. SYN. Διάκóπτω, βάρυνω, σάλευω, τάρασσω, ελαύνω, ὄχλῶ.
- Ἐρέψιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui inservit contignationi,] covering. Δόμων πῖτνοντά, πᾶν δ' ἐρέψιμον στέγος. Iph. T. 48.
- Ἐρέω, v. [dico, nuntio, quaero,] to speak, to tell, to announce, to ask, to consult. Τοι γὰρ ἔγων ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεός, καὶ μοι ὁμοσούν. A. 76. SYN. Ἐξέρεω, λέγω, ἀπαγγέλλω, ἐπερωτᾶω.
- Ἐρημαῖος, α, ὄν, adj. [(1) solitarius, (2) privatus, orbatus,] solitary, lone, deprived of, bereft. Οὐκ' ἔρημαῖόν ἐστιν ὑπὸ δρῦσιν ἡμῖνος ἄδει. Mosch. 3. 21. SYN. Ἐρημός.
- Ἐρημαζέσκω, v. [in solitudine vago,] to wander in solitude. Ἀμφὶ ἔρημαζεσκόν, ἀποπλავθέντες ἑταίρων. Theocr. 22. 35.
- Ἐρημία, ας, ἡ, subst. [desertum,] a desert, desolation. Μείναντες, ἀλλὰ τὴν ἔμην ἐρημίαν. Androm. 567. EPITH. Ὁρειᾶς, αὐσάλεα, ποιήεσσα, δόλιχη, ἀγρὰυλός.
- Ἐρημός, η, ὄν, adj. [(1) desertus; (2) incultus; (3) vacuus,] deserted, desolate, empty. Ὡς ἰδεὶ χῶρον ἐρημόν, οὗ ἑσταῶσαν ὠκεὺς ἵπποι. K. 520. SYN. Ἐρημαῖος, χῆρος, ὀρφανός.
- Ἐρημόνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [deserta incolens,] dwelling in solitude. Ἰλᾶτ', ἐρημόνυμοι κυδραὶ θεαί· ἀμφὶ δὲ νόστω. Apoll. 4. 1333.
- * Ἐρημόπολις, ἔως, ἡ, adj. [civitate orbata,] bereft of citizenship. Ὡς τὸν ἐρημόπολιν μάτηρ ἀπὸλείπειται ὕμνων. Troad. 605.
- Ἐρημῶς, v. [vasto; destituo; derelinquo,] to render desolate, to leave exposed, to withdraw from. Σὺ δ' ὡς μάλιστα τοῦσδ' ἐρημώσας ἔχε. Med. 89. SYN. Ἐκπορθέω, ἀφανίζω, μόνω, χηρῶ, κατὰλείπω.
- Ἐρητῶ, v. [inhibeo, reprimo,] to withhold, to restrain. Ὑμεῖς δ' ἀλλόθεν ἄλλος ἐρητῶν ἐπέεσσιν. B. 75. SYN. Κατέχω, ἐπίσχω, κωλύω, πρᾶννω.
- Ἐριαύχην, ἑνός, ὁ et ἡ, adj. [cervicem elatam habens,] high-necked, spirited. Δώσω γὰρ δίφρον τῷ δύνω τ' ἐριαύχενᾶς ἵππους. K. 305. SYN. Γαῦρος.
- Ἐρίβοια, ας, ἡ, P. N. [Eribœa,] the mother of Ajax. Τελαμῶνι δέξῃ, μητρὶ τ', Ἐρίβοια λέγω. Aj. Fl. 570.
- Ἐρίβρεμετης, et ἐρίβρομος, ου, ὁ, adj. [graviter fremens,] loudly roaring, raging. Ζηνὸς ἐριβρέμετες χάλεπῃν ἐδδείσατε μῆνιν. N. 624. See also, Hom. 6. 56. SYN. Ὑψίβρεμετης, βαρύβρομος, ἐρίκτυπος, ἐρίγδονπος, ἐρίκλάγκτης, ἐρισμάραγος, ἐρισφάραγος.
- Ἐρίβρύχης, ου, adj. [valde mugiens,] loudly bellowing. Ταῦρον ἐριβρύχεω² μῆνός ἄσχετόν ὄσαν ἀγαύρου. Theog. 832. SYN. See Ἐρίμυκος.
- Ἐρίβωλαξ, ἀκός, et ἐρίβωλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [glebosus, fertilis,] having a rich or deep soil, fertile. Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐρίβωλάκος εἰληλούθει. E. 44. See also Φ. 154. SYN. Εὐκαρπύς, λιπάρύς.
- Ἐρίγδονπος, et ἐρίδονπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde sonans,] loud-sounding. Ἐκ

¹ Dr. Blomfield wishes to retain the old reading ἐρεψίμων. Sept. Theb. Gloss. 880. But see the notes on this passage in Priestley's new edition.

² The two last syllables of ἐρίβρύχεω are scanned as one long syllable.

- πέδιον, τὴν ὥρσαν ἐρίγδουποι πύδες ἵππων. Λ. 152. See also Ω. 323. SYN.
 Ἐρίβρῦμος, ἐρίβρεμης, ἡχήεις, ἐρίκτυπος, ὑψιβρέμης.
 Ἐριδαίνω, ἐριδμαίνω, et ἐριδέσθαι, v. [certo,] to contend. Εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνη-
 τῶν ἐριδαίνετον ὦδε. Α. 574. See also Π. 260. and Ψ. 792. SYN. See
 Ἐρίζω.
 Ἐριδμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [perquam noxius,] very dangerous to. Ἐρὶς ἐριδμα-
 τὸς, ἀνδρὸς οἰζύς.¹ Agam. 1437.
 Ἐρίζω, et ἐρίζομαι, v. [(1) contendo; (2) exaspero,] to dispute, to contend, to
 rival, to exasperate. Ὡς τ' ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης. Μ. 423. SYN.
 Ἀντερίζω, ἐριδαίνω, ἐριδμαίνω, ἐριδέσθαι, νεικέω, διάφερόμαι, ἀμλλαῶμαι, ἐναν-
 τίζομαι, λοιδορέω, ἐπιμέμφομαι, ἀμφισβητέω.
 Ἐρίηρ, ῥῆος, et ἐρίηρός, α, ὄν, adj. [(2) valde congruus; (2) amabilis,] well fitted
 and attached to, loved. Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελύμην ἐρίηρᾶς ἑταίρους. ι. 100.
 See also θ. 471. SYN. Ἐπιτήδεως, σπουδαῖος, θυμήρης, πρῶθυμος, ἐρατεινός,
 ἐπεραστός, ἀγαθός.
 Ἐριθηλὴς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde virens,] very green, very luxuriant, very
 blooming. Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνήρ ἐριθηλὲς ἐλαίης. Ρ. 53. SYN. Εὐθάλης,
 θάληρος, τηλεθάων, χλωρός.
 Ἐριθὺς, ου, ὁ, subst. [(1) opifex; (2) agricola,] a worker in wool, a laborer.
 Δεῖπνον ἐριθοισιν, λευκ' ἀλφίτᾳ χερσὶ πάλυνον. Σ. 560. SYN. Εἰσκόμος, θήσαᾶ,
 ἐργάτης, μισθωτός.
 Ἐρίκλάγκτης, et ἐρίκτυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde strepens,] loud-sounding. Μι-
 μήσαι' ἐρικλάγκταν γῶν. Pyth. 12. 38. SYN. See Ἐρίβρεμης.
 Ἐρίκνδης, ἔως, adj. [admodum gloriosus,] very glorious. Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης
 ἐρίκνδῆος ἵκετο μέτρον. Α. 225. SYN. Κύδιμος, ἐνδοξός, ἀγλαός, ἀγαυός,
 ἀγερῶχος, ἀῖπρεπής, σεμνός, ἀγᾶκλυτός, ἐριτυμός, φαιδίμος, εὐδοκίμος.
 Ἐρίκνυμᾶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad magnum numerum in utero conceptus,] very
 prolific. Βοσκόμενοι λαγῖναν, ἐρίκνυμᾶτ' ἀφροσύνην, γένναν. Agam. 117.
 Ἐρίμυκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde mugiens,] loud-lowing. See Ἐπιφύρβειω. SYN.
 Ἐρίβρύχης, ἐρύγμηλός, ἐρίγδονυτός.
 Ἐρινεός, οὔ, ὁ, subst. [caprificus,] a wild fig tree. Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας,
 φύλλοισι τέθελως. μ. 103. ΕΡΙΠΗ. Ἦνέμυεις, εὐκᾶτος, μακρός.
 Ἐρινύς, ὕς, ἡ, Ρ. Ν. [Erinnys, furia,] Erinnyes; pl. the three Furies.² Οὐκ ἄν
 μὲ μισῶν ἀνέχουρεν' Ἐρινύσιν³; Orest. 575. SYN. pl. Εὐμνίδες, ἀλάστορες,
 δαίμονες, ποιναί. ΕΡΙΠΗ. Στυγερὰ, ἡερόφοιτις, φοινία, τάλαια, πόλυστὸ-
 νός, ἀτάσθαλός, βλοσυρῶπις, πανδάματ'ωρ, θοοῖς, ποίνιμος, στυγροσά, νηλεής,
 ὀξείᾳ, καμψίπους, κρατερὰ, ὄβριμθυμός, σμερδαλέα, μνήμων, ἀργάλεα, ὀλτενιᾶ,
 κύνωπις, πόλυπους, πόλυχειρ, χαλκόπους, σεμνή, τάνυπους, αἰὲ παρθενός, δεινὴ,
 ἀπηνής, μέγαλαυχός, θαρσύνεινός. ΡΗΡ. Ἄ δεινοῖς κρυπτόμενα λῶχοις; σεμναὶ
 θεῶν παῖδες; αἰὲ ὄρωσαι πάντα τὰν βροτοῖς πάθη; αἵματ'ωποι καὶ δράκοντῶδεις
 κόραι; Γοργῶπες, ἐνέρων ἱέραι, δειναὶ θεαί.
 Ἐρίον, vid. Εἰρίον.
 Ἐρίῳπωλίκως, adv. [more lanam vendentium,] like a wool-seller. "Ὅτι εἰσέθηκε
 πτότᾳμόν, ἐρίῳπωλίκως. Ran. 1386.
 Ἐριούνης, et ἐριούνιος, ου, ὁ, adj. [valde utilis, epith. Mercurii,] very useful.
 Ἥλθε Πόσειδάων γαιήδοχος, ἦλθ' ἐριούνης. θ. 322. See also Υ. 72. SYN.
 Πάγχορητος, ὀνήσιμος, ἀγαθός.
 Ἐρίπλευρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [robustus,] having strong sides, robust. Ἐμ-βά-
 λων τ' ἐρίπλευρῳ φῶ. Pyth. 4. 419.
 Ἐρίπνη, ης, ἡ, subst. [cacumen,] a summit, a cliff. Δύετο, Πηλιάδας δὲ παρ-

¹ "Alii vero ἐρίδματος ἀνδρὸς conjungunt, ut sit genitivus ab ἐριδμῆς." Doctiss. Blomf.

² The names of the three furies are contained in one hexameter line. Orph. Argon. 966. :
 Τισίφονη τέ καὶ Ἀλεκτὼ καὶ διὰ Μέγαρη.

³ Dr. Blomfield, in his very learned note, P. V. Gloss. 53., has most satisfactorily shown that
 Ἐρινύς, and not Ἐριννύς, is the correct mode of writing this word; and to that note the reader is
 referred.

ἐξημειβὼν ἐρίπνας. Apoll. 1. 581. SYN. Ἀπορῶξ, κορυφή, κρημνός, ὄρος.

ΕΡΙΤΗ. Ἠλίβατος, πρόβλης.

Ἔρις, ἐρίδις, ἡ, et ἔρισμα, ἄτος, τὸ, subst. [lis,] strife, and (2) *personified*, the goddess of contention. Πολλῆς ἐρίδος ξυνέπαισε κλυδων. Hec. 115. See also Δ. 38. SYN. Ἀγών, δῆρις, διάφορα, δίκη. ΕΡΙΤΗ. Ἀργᾶλεη, βέβριθυῖα, λαοσσός, φίλη, θυμὸς βύρως, κάκμη χάνος, ἄπρηκτος, κρατερὰ, ἀμφιλεκτός, δυσδαίμων, στυγερὰ, γυναικεία, δύσφρων, αἰνή, ἀλεγεινή, βάρειά, οὐλόμενη, λευγάλεα, ὀλόη, πικρά, χαλέπη, λυσσώσα, πολύστονός, σχετλία, φοιτάλεα. PHR. (2) Νυκτὸς θυγάτηρ ἐρεβεννῆς; δεινὴ Ἔρις, κορόσσουσα κλονὼν ἀνδρῶν; ἀλγινόεσσα δ' Ἔρις μεγὰ μαιμώσα; Ἀρεὸς ἀνδρὸφθονοῖ κάσιγνητὴ ἐτάρη δέ; Ἡ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτᾱ κορύσσεται αὐτὰρ ἔπειτα οὐράνῳ ἐστίριεξ κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει; πόλεμῳ τέρas ἐπὶ χερσὶν ἔχουσα; Δεινὰ τίς Ἔρις θεός.

Ἐρισθενής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde potens,] very powerful. Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἔρισθενέος πύκινον δῶ. T. 355. SYN. Κρατερὸς, μέγασθενής, ὑπερμηνής, κρείων.

Ἐρισμα, ἄτος, τὸ, vid. Ἔρις.

Ἐρισμαράγος, ον, ὁ, adj. [valde tonans,] loud thundering. Αὐτὰρ ἐρισμαράγοι Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι. Hes. Theog. 815. SYN. See Ἐρίβρεμης.

Ἐριστὰφύλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [magnas ferens uvas,] bearing large grapes, rich, luscious. Οἶνον ἐριστὰφύλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἄέξει. ι. 358.

Ἐριστός, ον, adj. [de quo contenditur,] to be contended for, availing. Οὐκ ἐριστὰ πλάθειν. Soph. Electr. 220.

Ἐρισφάραγος, ον, ὁ, adj. [valde sonans,] loud-sounding, having a deep throat. Ἀγνὸν ἐρισφάραγον Γαιῶχοῦ ἐνθά γέροντα. Hom. Merc. 187. SYN. See Ἐρίβρεμης.

Ἐρίτιμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pretiosus,] very valuable, precious. Ἰάχεν ἐξ ἄδυτοῦ διὰ τριπόδων ἐρίτιμων. Equit. 1016. SYN. Ἐντιμός, τίμιος, βαρύτερος, ἐνδοξός.

Ἐρίφος, ον, ὁ, subst. [hædus,] a kid. Καρπάλιμω δ' ἐπὶ νῆᾱ θύην ἐρίφους τὲ καὶ ἄρνᾱς. ι. 226. SYN. Αἰγιδίον.

Ἐρίφύλη, ἡς, ἡ, P. N. [Eriphyle,] the wife of Amphiaraus. Μαῖράν τε Κλυμένην τὲ ἴδον, στυγερὴν τ' Ἐρίφύλην. λ. 325.

Ἐρίωλη, ἡς, ἡ, subst. ["vehemens procella, sive turbo, (2) apud Aristoph. jocosè ἐρίωλη dicitur vestis lanosa, quasi ἐρίων ἀπώλειᾱ, lanæ perniciēs,"] (1) a hurricane, (2) the loss of the nap of cloth. Οὐκοῦν ἐρίωλην δῆτ' ἐχοῖν ταύτην κάλειν. Vesp. 1148. SYN. Κᾱταιγίς, ἁελλᾱ, τυφῶν, πνὸς.

Ἐρίωπις, ἰδός, ἡ, P. N. [Eriopis,] the wife of Ajax Oileus. Γνωτὸν μητρὸς Ἐρίωπίδος, ἣν ἐχ' Ὀϊλέως. N. 697.

Ἐρκεῖος, et ἔρκιος, α, ὁν, adj. [ad septum, vel aulam, vel aram pertinens, Jovis epitheton, quasi tutelarior, qui tutatur septa. Hed.] defending the halls or enclosures. Ἐρκεῖον ἰζοιτὶ τέτυγμένον, ἐνθ' ἄρᾱ πολλὰ. χ. 334. See also Antig. 487.

Ἐρκίον, ον, et ἔρκος, ἔος, τὸ, subst. [(1) septum, (2) vallum, (3) tectum,] a hedge, an enclosure, a fortification, a rampart, a covering. Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθερὸν ἐρκίον αὐλῆς. I. 472. See also H. 211. SYN. Φράγμος, τεῖχος, θριγκός, ὀρκᾱν. ΕΡΙΤΗ. Αἰπεινόν, Ἀρήϊον, κἀντρεφές, καρτερὸν, στίβαρον, ὀβριμὸν, πῶδηνεκές, δολιόν. PHR. Ἐχυροῖς ἐρκέσιν εἶργειν ἁμάχον κύμα θαλάσσης.

Ἐρμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) fulcrum, (2) confidentia, (3) monile,] a prop, support; confidence; a necklace. Ἀβλήτα, πτερῶντα, μέλαινων ἔρμ' ὀδύνων. Δ. 118. SYN. Ἐρμᾶ, ἔρεισμα.

Ἐρμαῖος, α, ὁν, adj. [Mercurialis,] of Mercury. Ἡδὴ ὑπὲρ ποταῖος, ὅθι Ἐρμαῖος λυφός ἐστιν. π. 471.

Ἐρμήνευμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) interpretatio, (2) monumentum,] a sign, a

¹ See Brunck's note on this passage.

token, an interpretation. Οὐ ποικίλων δεῖ τάνδ' ἄρ' ἐρμηνευμάτων. Phœn. 480.

SYN. Τεκμήριον, μνημῆ.

Ἑρμηνεύς, ἔως, ὁ, subst. [interpres,] an interpreter, a mediator. Οὐ πρὶν γ' αἶν εἶποι τοῦτος Ἑρμηνεύς τὸδε. Iph. T. 1303. SYN. Ὑφηγητής, ὑποφότης.

Ἑρμηνεύω, v. [(1) interpres, (2) demonstro,] to interpret, to explain. Ὅπως τὶ δράση, θύγατ' ἐρμήνευέ μοι. Œ. C. 398. SYN. Διάσῃξω, ἐξηγέσθαι, ὑπολαμβάνω, φωτίζω.

Ἑρμῆς, Ἑρμῆας, et Ἑρμείας, ου, ὁ, P. N. [Mercurius,] Mercury, the fabled son of Jupiter and Maia, and the messenger of the gods. Ἑρμῆν κέλεύει δεῦρ' ὁ πορθημεῦσαι βρέφος. Ion 1599. See also Ω. 333. ΕΡΙΤΗ. Διάκτορος, Ἀργειφόντης, ἑριούνιος, ἐνσκόπος, ἑριούνης, χθονίος, ἄγλαος, Αἰὼς νίος, ποικιλόμητης, δολομητὶς, ἀγοραῖος, θῶς, κύδιμος, λαοσσοῖος, ἐμπλοαῖος, δολίος, πομπαῖος, εἰνοδίος, Κυλλήνιος. PHR. Τόνδε τὸν Αἰὼς τρῶχιν, τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. P. V. 977. τὸν ὠκυπνον Μαιᾶδος γόνον. Helen. 243.

Ἑρμίδιον, ου, τὸ, ["dimin. ab Ἑρμῆς. qu. d. Mercuriolus. ab Ἑρμῆς effingit putes Ἑρμῖον, inde Ἑρμίδιον, contr. Ἑρμίδιον. Vid. Dawes. Misc. Crit. p. 213." Thes. Morell.] dear little Mercury. Λίσσῃμαι σ', ὦ Ἑρμίδιον. Pax 382.

Ἑρμῖν, vel ἑρμῖς, ἴνός, ὁ, subst. [fulcrum tori,] a bed-post having the image of Mercury carved upon it. See Schol. ψ. 198. Ἑρμῖν ἀσκήσας τέτρην' ἄε πάντα τέρετ' ὦ. ψ. 198.

Ἑρμῖδην, ης, ἡ, P. N. [Hermione,] the daughter of Menelaus and Helen. Μενελάος ἀγᾶγων Ἑρμῖδην Σπάρτης ἀπὸ. Orest. 65. ΕΡΙΤΗ. Λάκαινα, ἑρπεινή. PHR. Εἰδὸς ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης. δ. 16.

Ἑρμῶκπιδης, ου, ὁ, subst. [qui statuas Mercurii mutilat,] a mutilator of the statues of Mercury. Τῶν Ἑρμῶκπιδῶν μήτις ὑμᾶς ὀφείλει. Lysistr. 1096.

*Ἑρμῶν, ἴονός, ἡ, P. N. [Hermion,] a city in the Peloponnesus. Χθονίαν εἶν ἄλσος, Ἑρμῶν τ' ἔχει πόλιν. Herc. F. 614.

Ἑρμῶς, ου, ὁ, P. N. [Hermus,] a river of Mysia. Ὑλλ' ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἑρμῶ δινῇεντι. Υ. 392.

Ἑρνός, ἔως, τὸ, subst. [(1) planta, (2) ramus,] a young plant, a branch, offspring. See in Ἑριθλήης. SYN. Φύτον, θάλλος, βλάστημα, κλάδος. ΕΡΙΤΗ.

Ἀσπῆτον, χλῆφθρον, ἐπήρατον, ἐριθηλές, γνήσιον, πῆρικαλλές, πορφύρεον, ἱερὸν, ὀλοφώον, τηλεθάον.

Ἑρσεῖς, εσσαῖ, ἐν, adj. [(1) amabilis, (2) venustus,] lovely, beautiful. Χαῖρε φύην ἑρσεσά, χοροῖτόπῃ, δαιτὸς ἑταίρῃ. Hom. Merc. 31. SYN. See Ἑρᾶτος.

Ἑρῶμαι, v. [interrogo, inquirio,] to ask, to inquire. Ἑρῶ, τίν' ἄνδρ' ἀριστὸν ἐγκρίνειν ἂν. Herc. F. 182. SYN. See Ἑρωτῶ.

Ἑρῶς, ου, ὁ, et ἑρῶς, ἔως, τὸ, pro ἑρως Æol., subst. [amor, desiderium,] love, desire. Κάγ' ὅν αὐτὸν τῷδ' ἑρὼν ψυχῆς ἔχω. Eur. Electr. 297. See also Sapph. ap. Athen. p. 687. SYN. See Ἑρως.

Ἑρῶτις, vox Æolica pro Ἑορτή. Νύμφαις ἐπόρσυν' ἑρῶτιν, ὡς ἐδοξέ μοι. Eur. Electr. 625.

Ἑρπετόν, οὔ, τὸ, subst. [reptile,] a creeping thing, a reptile. Πέποιθα δεινὸν δ' ἑρπετῶν μὲν ἀγρίων. Androm. 268.

Ἑρπύζω, v. [serpo,] to creep. See Ἑρπω.

Ἑρπυλλόν, ου, τὸ, subst. [serpyllum, herba,] a shrub, a herb, wild thyme. See Ἑρπυλλεύω for auth. ΕΡΙΤΗ. Νόμαῖον.

Ἑρπω, et ἑρπύζω, v. [(1) serpo, (2) proēt. vado, (3) lente propagor,] to creep, to walk, to proceed, to creep upon, to attack. Λάβ', ἑρπετὸς πρὸς βαλβιδᾷ λυπηρὰν βίον. Med. 1240. See also Ψ. 225. SYN. Ἐφέρπω, τείνω, βάδίζω.

Ἑρρῶ, et ἑρρῶμαι, v. [infelici auspicio eo: imper., abi in malam rem,] to fail, to disappear, to go to a bad end, to perish. Πατὴρ οὐ φεύξεσθ' Ἑρινὺς; δ. Ἑρρῶτω πρῶτας δόμους. Phœn. 633. SYN. Ἀπολλῶμαι, διαφθεῖρωμαι, ἐξολλῶμαι, ἀπέρχῶμαι.

- Ἔρση, et ἔρση, ἡ, subst. [(1) ros, (2) unde ἔρση *metaphorice*, agnus tener, quasi humidus adhuc a matre. Vid. Damm.] (1) dew, (2) a young lamb. Γίγνεται αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθάλυτ' αἰεὶ ἔρση. ν. 245. See also Λ. 53. SYN. Δροσὺς, νότις, ὄμβριχλη, (2) ἀμνός. EPI TH. Ἀμβροσίη, νότια, χλωρὰ, ἀνθεμύεσσα, ἄφνειος, εἰαρινή, ἀμπέλοεσσα, Ζεϊδωρός.
- Ἐρσήεις, εντός, adj. [(1) roscidus, (2) tener,] dewy, tender. Νῦν δὲ μοὶ ἐρσήεις, καὶ πρόσφατος ἐν μέγαροισι. Ω. 757.
- Ἐρυγγῶν, vid. Ἐρεύγω.
- Ἐρύγμηλος, ου, ὁ, adj. [graviter boans,] loudly roaring. Ταῦρον ἐρύγμηλον ἔχεται· ὃ δὲ μακρὰ μέμικώς. Σ. 580. SYN. Ἐρίμικος, q. v.
- Ἐρῦθαίνω, vid. Ἐρεύθω.
- Ἐρῦθειᾶ, as, ἡ, P. N. [Erythia,] the name of an island. (See Pliny. iv. 22. and Apollodori Biblioth. ii. 5.) Βουσί παρ' εἰλιπῶδεσσι περὶ ῥύτῳ εἶν' Ἐρῦθειῃ. Hes. Theog. 290.
- Ἐρῦθῆις, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Erytheis,] one of the Hesperides. Ἐσπερῇ, αἰγείρος· πτελεῖ δ', Ἐρῦθῆις ἐγεντό. Apoll. 4. 1427.
- Ἐρῦθημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. See Ἐρευθός.
- Ἐρυθιάω, v. [erubescō,] to blush. Αἰδοὶ ἐρυθιάωσάν· ὑποκλέπτουσα παρείην. Musæ. 161. SYN. See Ἐρεύθω.
- Ἐρυθρός, ἂ, ὄν, et ἐρευθήεις, εσσα, ἐν, adj. [ruber,] red. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θαλαττάν. β. Οἶμοι, μηδάμῳς. Aves 145. See also Apoll. 1. 724. SYN. Πυρρός, ξανθός, φοινικῆς, δάφνιος.
- Ἐρυθρόπους, πῶδος, ὁ, subst. [εἰδὸς ὀρνέου,] a red-shank, or pool-snipe. Νέρτης, Ἰεραξ, φάττα, κόκκυξ, ἐρυθρόπους, ἐβλήπυρις. Aves 304.
- Ἐρύκω, ἐρυκάεω, et ἐρυκᾶνω, v. [coerceo,] to keep off, to restrain. Μὴ τοί μ' ἐρυκε δρᾶν παρσκευασμένον. Heracl. 691. See also E. 263. and κ. 429. SYN. Εἰργω, ἀπείργω, κωλύω, κἀτέχω.
- Ἐρῦμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [tutamen, propugnaculum,] a protection, a defence, a barrier, a bulwark. Ἀσπίδος ἐρῦμᾶ, καὶ κλισίας. Iph. A. 189. SYN. Φυλάκη, ἀσφάλεια, τεῖχος, φρουρίον, ἐχθρῳμᾶ.
- Ἐρῦμάνθιος, ου, ὁ et ἡ, P. N. [Erymanthus,] of Erymanthus. Ἐρῦμάνθιον τε θῆρα· τὸν θ' ἐπὶ χθονός. Trach. 1099.
- Ἐρυμανθίος, ου, ὁ, P. N. [Erymanthus,] the name of a mountain and river in Arcadia. Ἡ κατὰ Τηγέτον περὶ μὴκέτον, ἡ Ἐρυμανθόν. Z. 103.
- Ἐρῦμας, αντός, ὁ, P. N. [Erymas,] the name of two noble Trojans, the one slain by Idomeneus, the other by Patroclus. Ἀντάρ ἐπειτ' Ἐρυμαντὰ καὶ Ἀμφότερον καὶ Ἐπάλην. Π. 415.
- Ἐρυμνός, ἡ, ὄν, adj. [(1) munitus; (2) acclivis,] fortified, steep, inaccessible. Τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν ὀμαίων ἔχει κράτος; Helen. 68. SYN. Ἰσχυρός, ὑψηλός, ἁβύτος.
- Ἐρυξ, ὅκος, ὁ, P. N. [Eryx,] the name of a city and mountain of Sicily, on which there was a temple dedicated to Venus Erycina. Αἰπεινόν τ' Ἐρύκα, χρυσῶ παίδοισι Ἀφροδίτα. Theocr. 15. 101.
- Ἐρυσάρματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [currum trahens,] carriage-drawing. Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους. O. 354.
- Ἐρυσίπολις, εως, ὁ et ἡ, adj. et subst. [custos urbis,] guardian of the city. Πόντι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπολι, διὰ θεῶν. Z. 305. SYN. Πόλισσος, πόλιοῦχος, ῥυσίπολις, πυργόφυλαξ, σωσίπολις, φιλοπόλις. PHR. Λυτήριος ἀμφίβας πόλιν.
- Ἐρυσίχθων, ὄντος, ὁ, P. N. [Erysichthon,] Ἄ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεύχε· πῶνρη. Call. 6. 82.
- Ἐρυστός, ἡ, ὄν, adj. [tractus,] drawn. Κουλεῶν ἑρυστὰ διέπαιρωθή ξίφη. Aj. Fl. 730.
- Ἐρύτος, ου, ὁ, P. N. [Erytus,] Υἱέες, εὖ δεδάωτε δόλους Ἐρύτος καὶ Ἐχίων. Apoll. 1. 53.

ἔρῳ, εἰρῳ, v. [(1) traho; (2) custodio; (3) vito,] to draw, to pull, to tear, to distract, to cover, to draw back; *in mid. v.* to obey, to observe, to defend, to rescue, to frustrate, to repress, to avoid. Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἔρῳεν Τελαμωνιάδαυ. P. 235. See also A. 216. SYN. ἔλκω, ἀνελκῶ, σύρω, φύλασσω, σώζω, ἄμυνω, τηρέω, κωλύω, ἐλευθερώω, κατέχω, κράτῶ.

Ἐρχάτω, v. [obsepio, occludo,] to enclose, to contain. Πεντήκοντᾶ σῶες χαμαίενναδες ἐρχάτωντο. ξ. 15. SYN. Ἐμφράττω, καθείργω, κατὰκλείω. (See Damm.)

Ἐρχομαι, 2 aor. ἤλυθον et ἦλθον, v. [venio, eo,] to come, to go. Ἐλλῆσι δώσουσ' ἐρχομαι νικηφόρον. Iph. A. 1474. SYN. Βῆμί, πῶρεῦμαι, ποτίνισσμαι, παρὰγίνυμαι, βαίνω, βαδίζω, στείχω.

Ἐρωδίδς, οὔ, ὁ, subst. [ardea,] a heron. Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἔρωδιδόν, ἐγγυς ὁδοῖο. K. 274.

Ἐρῶω, v. [(1) fluo; (2) item cesso, inhibeo,] to flow, to flock, to cease, to stop from. Πάντας ὁμῶς, μήπω τίς ἔρωεῖτω πόλεμοιό. P. 432. SYN. Ὑπέρῶω, ὑποχωρέω, παύω, ἀμείλω, μένω, ἡσυχάζω, ἀπείργω.

Ἐρῶη, ἥς, ἡ, subst. [(1) impetus; (2) cessatio,] attack, force, cessation. Χειρὸς ἑλοῦσ' αὐτὰρ βέλεων ἀπέρυκοί ἔρῶην. Δ. 542. SYN. Ὀρμή, ἀνάπανσις, ἀνάκωχή. ΕΡΙΤΗ. Ἀδάμαστος, ἀφυκτός, ἀγριός, δριμεῖα, κρύδεσσα, ἰμῆρεσσα, πύρεσσα.

Ἐρως, ὡτός, ὁ, subst. [amor,] love, affection; and (2) *personified*, Cupid, the god of love. Ἐρωτί θυμὸν ἐκπλάγεις' Ἰάσονος. Med. 8. SYN. (1) Ἐπιθυμία, πῶθος, ἰμῆρος, εὐνοιά, φιλότης, φίλτα. ΕΡΙΤΗ. Ἄφυκτός, αἰθόμενος, ἀκάματος, ἀγάνος, ἀλγινύεις, ἀμήχανος, ἀργαλέος, ἀνιήρος, αἰνός, ἀτηρής, ἀβροκόμος, ἄβρος, ἀβροχίτων, βάθος, βροτόλοιγος, βῶρυμνις, γλυκὺς, δεινός, δριμύς, θερμός, θοῦρος, θρασύς, ἀκὸρητός, ἀφύλακτος, ἀκίχητός, μάλᾶκος, μάργος, κοῦφος, κουφονόος, κρυφίος, ἰμῆρεῖς, ἀπαρηγόρητος, οὐλός, παρθενικός, ἀκοίμητος, σόφος, τελεσφόρος, σχετλίος, ἀλέγεινός, θεῖος, λαβρός, νυμφόκομος, κλέπτης, μειδιῶν, θελξίφων, πικρός, πτηνός, τάνυπτερός, τοξόφορος, τοξότης, ἡέρωφοίτης, ἀδάμαστος. ΡΗΡ. Πνῶαί Ἀφροδίτης γλυκεῖαι. Iph. A. 69.—Μουσικὸν δ' ἄρᾳ Ἐρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ἦν τὸ πρῖν. Eur. fr. Sthen. 8. 1.—Σχέτλι' ἔρως, μέγα πῆμα, μέγα στυγὸς ἀνθρώποισιν, ἐκ σέθεν οὐλομέναι τ' ἐρίδες στυνάχαί τε, γόοι τε, ἄλγ᾽ αὖ τ' ἄλλ' ἐπὶ τοῖσιν ἀπείροια τετρίχασί. Apoll. 4. 446. Τοῖς γὰρ φιλόδητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεῖς, πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὁμῶντων ἔχενε, κλέψας ἐκ στήθεων ἀπάλις φρένας. Archil. 24.—(See also Eur. fr. incert. 165.—Hipp. 520.—Hipp. 1269.—Antig. 781.—Aves 1737.—Mosch. Idyll. 1.)

Ἐρωτῶ, v. [interrogo,] to ask, to interrogate. Ποτέρων ἔρωτᾶν ἡ κλυεῖν ἐμοῦ θέλεις; Orest. 1593. SYN. Ἀνερωτῶ, ἐπῆρωτῶ, ἐρῶμαι, διῶμαι, ἐλέγχω.

Ἐρωτίδης, ἔως, ὁ, subst. [tenellus amor,] a young Cupid or Love. Ἐρωτίδεις δὲ μικροῦς, Anacr. 33.

Ἐρωτικός, et ἐρωτύλος, ἡ, ὁ, adj. [amatorius,] of Cupid, amatory. Ἐρωτικῶς δδόντας. Theocr. 30. 36. See also Bion 3. 10.

Ἐρωτίς, ἰδός, ἡ, subst. [amicula, scortillum,] a mistress, a harlot. Τήναν τὰν κύανοφρον ἔρωτιδά, τὰς πῶτ' ἐκνίσθη; Theocr. 5. 59.

Ἐς, præp. vid. Eis.

Ἐσάγειρω, v. [colligo,] to gather in, to collect, to recover. Ἡμῶν, οὐδ' ἐτὶ κεῖτό νῆον δ' ἐσάγειράτῃ θυμὸν. O. 240. SYN. Αθροίζομαι, ἄγειρω, συλλέγω, συνάγω, ἀνακτάομαι.

Ἐσάκοντιζω, v. [jaculor in aliquem,] to shoot into. Eis οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὐρεῖα ξένω. Helen. 1587. SYN. Ἐπάκοντιζω, εἰσάλλομαι.

Ἐσάναγκάζω, f. ἄσω, v. [impello,] to compel, to force in. Ἐσάναγκάζει, χωρὶς τὲ γένους. P. V. 298. SYN. Ἀναγκάζω, εἰσκύκλω.

Ἐσέρχομαι, vid. Εἰσέρχομαι.

Ἐσθῆω, v. [irrumpo,] to run or burst in. Ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυρρίχην βλέπων. Aves 1169. SYN. See Εἰστρέχω.

Ἐσθημά, ἄρος, ἔσθος, ἔος, τὸ, et ἐσθῆς, ἡτος, ἡ, subst. [vestis, vestimentum,] a

garment, clothing, a robe. Τοῖσιν πατράοις; εἰσὶδω δ' ἐσθήματά. Soph. Electr. 268. See also Ω. 94. and Alcest. 1069. SYN. Πῆπλος, χλαῖνᾶ, φάρως, χιτῶν, ἱμάτιον, ἀμπέχονη. ΕΡΙΘΗ. Ξφαντὸν, φάεινον, μάλακον, κάλον, λεπτοურγές, μέλαν, δύσόρφναιον, φοινικῶβαπτον, δύσμορφον, ναυφθόρον, ἀργυφές, πόλυχρυσον, πορφύρεον, θεσπέσιον, πολυτίμητον, πένθιμον. PHR. Στολμὸς χρωτὸς. Androm. 148. Ψυχρὰν εὐδιάνον φάρμακον αὐρᾶν. Olymp. 9. 146. See also Pyth. 4. 140.

*Εσθίω, et poet. ἔσθω, v. [(1) comedo; (2) consumo,] to eat, to consume. Καὶ τὸν γὰρ τυρὸν, οὐκ ἔωντός, ἥσθιδόν. Cycl. 233. See also ε. 197. SYN. Κάτεσθω, ἐδόμαι, ἐπισιτίζομαι, δαίνυμαι, βιβρώσκω. PHR. Σίτον πᾶσάμην. Ω. 641. Δημήτερος ἀκτὴν πᾶσάμην. Φ. 76. Δάματρος ἀκτὰς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν. Hipp. 137.

*Εσθλός, ἦ, ὄν, adj. [(1) bonus; (2) utilis; (3) peritus; (4) dives,] desirable, good, useful, brave, clever, wealthy, distinguished. *Εσθλὼν κῆκίους ἐνὶοτ' εὐνύχαστέροι. Helen. 1212. SYN. Ἀγαπητός, ἀγαθός, ὠφέλιμος, ἀνδρεῖος, κρᾶτερὸς, πλούσιος.

*Εσθῦρεω, v. [insilio,] to leap upon, to assault. Πρὶν ἔμὸν ἐσθῦρεῖν δόμον, πωλίκων θ'. Sept. Theb. 450. (double doch.) SYN. Εἰσπηδάω.

*Ἑσίζω, v. [insidere facio,] to invest, to place in, (as an ambuscade). Ταρβεῖ ἐπειδὴν πρῶτον ἐσίζεται λῶχον ἀνδρῶν. N. 284. SYN. Καθίζω, καθίστημι.

*Εσκάλεω, v. [intro voco,] to call in or within. Ὡ γυναι, ἐσκάλεσασθαι τὸν ποτὶ τοῦτ' ἡλᾶθρον. Theocr. 2. 132.

*Εσκόμιζω, v. [importo,] to bring in. Χόρτον δ' ἐσκόμισαι, καὶ συρφέτων ὄφρα τοῖ εἴη. Hes. Op. 605. SYN. Εἰσάγω, ἐπάγω, εἰσφέρω.

*Εσλεύσσω, v. [adspicio,] to look upon. Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη. Aj. F. 265. SYN. Ἀποβλέπω, ἐπιβλέπω, εἰσδέκδομαι, θεᾶσθαι.

*Εσμός, οὗ, ὁ, subst. [(1) apum examen; (2) copia quævis; multitudo,] a swarm of bees, a swarm, a crowd, abundance. Γάλακτος ἐσμούς εἶχον, ἐκ δὲ κισσίων. Bacch. 699. SYN. Σμήνους, πληθὺς, εὐπόρεια. ΕΡΙΘΗ. Δύσμαχος, ἐχέφρων, δήϊος, θράσους.

*Ἑσσοικέω, v. [incolo,] to dwell within or in. Τίμων μισάνθρωπος ἔσσοικε· ἀλλὰ πᾶρέλθε. Call. Ep. 3. SYN. Ἑνοικέω, κατοικέω, ἐνναίω.

*Ἑσοπτρὸν, οὐ, τὸ, subst. [speculum,] a mirror. Λάβων ἔσοπτρὸν, ἄθρει. Anacr. 11. 3. SYN. Ἑνοπτρὸν, κατοπτρὸν. ΕΡΙΘΗ. Χρύσεον, διανγές.

*Ἑσπέρη, ἡς, ἡ, one of the Hesperides. See Ἑρῳθῆς.

*Ἑσπερίδες, ων, αἱ, P. N. [Hesperides,] the daughters of Hesperus, the brother of Atlas. Ἑσπερίδων ἐπὶ μηλοσπόρον ἀκτάν. Hipp. 739. ΕΡΙΘΗ. Λιγύφωνοι. See Hes. Theog. 215.

*Ἑσπερίς, et *Ἑσπερός, α, ὄν, adj.¹ [vespertinus,] of the evening, evening, western. Ἡ ἐπὶ ἡσίων, ἡ ἐσπερίων ἀνθρώπων. θ. 29. See also p. 191.

*Ἑσπερίτης, οὐ, ὁ, P. N. [incola Hesperidis, oppidi Libyæ, postea Berenices dicti,] an inhabitant of Hesperis. Σάραπι, τοὺς δ' ὄιστοὺς ἔχουσιν Ἑσπερίται. Callim. Ep. 38. 3.

*Ἑσπερός, οὐ, ὁ, P. N. [Hesperus, stella Veneris,] Hesperus, the evening star. Ἡλῖος, ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπερον φᾶος. Ion 1149. ΕΡΙΘΗ. Μελᾶς, χρύσεος, ἑωσφόρος, φωσφόρος. PHR. See Apoll. 4. 1629.

*Ἑσσην,² ἦνός, ὁ, subst. [rex,] a king, a sovereign. Οὐ σὲ θεοὶ ἑσσηνὰ παλοὶ θεοῶν. Call. 1. 66. SYN. Βασίλευς, sc. τῶν μελισσῶν; ἡγέμων.

*Ἑσσύμενος, adv. [(1) cum impetu; (2) confestim; (3) studiosè,] with impetuo-

¹ *Ἑσπερός is always an adjective; and wherever it seems to be a substantive, a substantive is always understood. See the learned Dr. Maltby and Damm.

² "Ἑσσην ex iis vocabulis est, quæ Eustathius II. Γ. μονήρεις λέξεις vocat: quæ semel tantum ab aliquo auctore usurpatæ sunt. Ita Æschylus βαλῆνα, τὸν βασιλέα. Unde et apud Plutarchum ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, ὅρος βαλινάιον, τουτέστι, βασιλικόν. Ita Indicâ linguâ δεῖνον regem significat." Vulcan. in l.

- sity, rapidly, eagerly. Ἑσσύμηνως. Ἐκτῶρ δὲ μὲρ ἄμφοτέροισιν ἔειπε. Γ. 85. SYN. Σπουδαίως, τᾶχως, πρῶθμως, ἐπιστροφῶδη.
- Ἑσθήκω, f. ξω, v. [sto,] to stand. Ὡδὲ θ' ἐσθήξω παρ' αὐτὸν αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται. Lysistr. 634. SYN. Ἰσᾶμαι, διᾶμνω, ἐμμένω.
- Ἑστία, et Eol. Ἰστίη, ἡ, subst. [(1) focus, (2) domus,] a hearth, a home. Ψυχῇ, πατρία θ' ἐστία κάτεσκάφη. Hec. 23. See ξ. 159. SYN. Ἑσχάρα, οἰκία. EPIITH. Πᾶνοιζὺς, μάκαιρά, πῶθειν, Πυθδμαντῖς.
- Ἑστίαμα, ἄτος, τὸ, subst. [epulum,] a feast, an entertainment. Τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἐστίαματᾶ. Iph. T. 388. SYN. Δαίτη, δεῖπνον, εἰλαπίνη.
- Ἑστιᾶω, v. [(1) domo excipio; (2) agito convivia; (3) oblecto,] to give an entertainment, to entertain, to celebrate. Πατήρ δὲ πατὴρ ἐστιᾶ γάμους ὕδ. Herc. F. 481. SYN. Εὐωχέω, δαίνυμι, τρέφω, εὐφραίνω.
- Ἑστιούχως, ου, ὁ et ἡ, adj. [tutelar,] tutelary, domestic. Ἐρημόν θ' ἐστιούχως αὐλάν. Androm. 282.
- Ἑστιῶτις, ἴδως, ἡ, adj. [domestica,] domestic. Γένοιτ' ἐπουρὸς ἐστιῶτις αὐρά. Trach. 955.
- Ἑστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [clavus temonis,] "an iron bar or peg fixed through the extremity of the pole of a chariot, which by means of a ring inserted on each side fastened it to the yoke; a ring-bolt." Dr. Jones. Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρικὸν ἔστωρ βάλλον. Ω. 272.
- Ἑσφῶρῶ, v. [infero, intromitto,] to bring in, to introduce. Εἰματᾶ χερσὶν ἔλονται, καὶ ἐσφῶρῶν μελάν ὕδωρ. ε. 91. SYN. See Εἰσφῶρῶ.
- Ἑσχάρα, as, ἡ, et ἐσχαῖων, ὠνός, ὁ, subst. [focus, ara,] a hearth, an altar. Βωμοῦ κένσας δεξιμηλὸν ἐσχάραν. Androm. 1127. See also Theocr. 24. 48. SYN. Ἑστία. EPIITH. Πυθική, βροτεία, πλατεῖα, βώμιος, ἀγνή, σεμνή, παντέλης, λιπαρόθρονος.
- Ἑσχάτια, ἄς, ἡ, subst. [(1) finis, extremitas, (2) solitudo,] an extremity, an end, solitude. Νῦν μὲν, ἴσως γὰρ τῶν ἐσχατῖαις. Philoct. 144. SYN. Ἀκρόν, πέρας, τὸ ἐσχατὸν, ἐρημία.
- Ἑσχάτος, η, ὄν, adj. [ultimus,] the last, extreme. Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἱ τοῦ ἐσχατὸν. Hipp. 375. SYN. Ὑστατός, πάνστατός, πῦματός, νελάτος, τέλευτατός.
- Ἑσχάτω, v. [in extrema parte sum,] to be at the extremity or to be last. Ἐλθεῖν; εἰ τινὰ που δῆλον ἐλοι ἐσχατῶντα. K. 206. SYN. Ὑπολείπῃμαι, πλανῶμαι.
- Ἑσω, ἐσωθῆ, et ἐσωθεν, adv. et præp. [intra,] within. Ὁ καὶ δεδοικᾶ, μή μὲ δικτύων ἐσω. Phœn. 270. See also Heracl. 42. and Cycl. 514. SYN. Εἶσω, ἐνδόν, ἐνδόθι.
- Ἑταιρά, vid. Ἑταῖρος.
- Ἑταιρεία, et εταιρία, as, ἡ, subst. [societas, amicitia,] company, fellowship, confederacy. Ἡρον, τὶ δὲ εἴη τῆς εταιρείας; αἶψ; Orest. 1071. See also Aj. Fl. 692. SYN. Κοινωνία, φίλια, ὁμόνοια.
- Ἑταιρεῖος, α, ὄν, adj. [(1) sodaliti, (2) meretricius,] social in an impure sense. Ὡς παρὸς ὠρίζεσκον εταιρείῃ φιλότῃ. Hom. Merc. 58.
- Ἑταιρέω, v. [prostituto me,] to prostitute oneself. Ἐτέραν, ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος. Pax 11.
- Ἑταιρίζω, et Ep. ἐταρίζομαι, v. [sodalem reddo, sodalis fio,] to adopt as a companion, to associate. Ἀνδρὶ εταιρίσσαι, καὶ τ' ἐκλύες, φ' κ' ἐθελήσθαι. Ω. 335. See also N. 456. SYN. Βῶθεω, σπένεργω.
- Ἑταῖρος, et Ep. ἐταῖρος, α, ὁ, ἡ, subst. [comes, amicus, et f. amica,] a companion, a friend, f. a mistress. Περμφεῖς ἐταῖρων τῶν λειπόμενων ὑπὸ. Helen. 598. See also E. 165. SYN. Σύζυγος, σύμμαχος, κοινωνός, φίλος, ἑτης, σύνθακος, συγκύναγος, ἐπιτήδειος, ἐραστής, ἐπῆτης, f. πόρνη. EPIITH. Φίλος, ἐρήρος, ἐσθλός, ἐκνήμις, πατρώϊος, πιστός, τετιμένος, ἀμῖτροχίτων, ἀπήμων, ἐπαρτής, κάρηκόμων, ἀμύμων, ἀπιστός, ἐνηής, ἀγχεμάχος, ἀντίθεός, λυγρός, ὑπέρθυμος,

¹ Porson seems inclined to reject the reading Ἑταιρία. See his note on Orest. 1071.

πολύφιλος, *f.* λιγυφώνος, θυμήρης, εὐπατέρειά, μισθοφόρος.

*ἔτειος, α, ὄν, et ἐτήσιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [annuus, anniversarius,] yearly, from year to year, for a year. Φρούρας ἐτείας μῆχος, ἦν κοιμώμενος. Agam. 2. See also Apoll. 2. 525. SYN. Ἐπετήσιος, ἐνιαύσιος.

*Ἐτεοκλήεις, α, ὄν, adj., of Eteocles. Δαινύμενος κατὰ δῶμά βίης Ἐτεοκλείης. Δ. 386.

*Ἐτεοκλής, ἔος, ὁ, P. N. [Eteocles,] one of the two sons¹ of Œdipus. Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ', ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός. Sept. Theb. 1009.

*Ἐτεοκλός, ου, ὁ, P. N. [Eteoclus,] one of the seven commanders against Thebes.² Ἐτεοκλὸν ἄλλον χρηστοτήτῃ ἡσκηκῶτα. Eur. Suppl. 874.

*Ἐτεόν, adv. [vere,] truly. Δήθ' ἀνσχήσεσθαι κρατέρον βέλους, εἰ ἐτέον μὲ. E. 104. SYN. See Ἐτῶμος.

*Ἐτεοκρητῆς, ὦν, οἱ, P. N. [vere Cretenses,] genuine Cretans. Ἐν δ' Ἐτεοκρητες μεγάλῃ τῶρες, ἐν δὲ Κῦδωνες. τ. 176.

*Ἐτεράλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [qui alteri parti adest: dubius, anceps,] preponderating on the other side; doubtful, dangerous. Σῆμα τίθεις Τρώεσσι, μάχης ἐτέραλκεῖα νίκην. Θ. 171. SYN. Ἐτερορρέπης.

*Ἐτερόήμερος, ου, ὁ et ἡ, adj. [alternis diebus,] on alternate days. "Ἀλλοτὲ μὲν ζῶουσ' ἐτερήμεροί, ἄλλοτ' δ' αὐτῆ. λ. 302.

*Ἐτεροζήλως, adv. [alieno animo,] with an estranged mind. Ὡ πεπὼν, ὡς ἐτεροζήλως διεδάσσαῖ μοῖραν. Hes. Theog. 544.

*Ἐτεροπνούς, ου, ὁ et ἡ, adj. [alternatim flans,] alternately blowing. Ἐτεροπνοῖς ἐν αἰλοῖς. Anacr. 49. 6.

*Ἐτερορρέπης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [in alteram partem inclinans,] inclined to either side, equally inclined, impartial. Ζεὺς ἐτερορρέπης, νέμων εἰκῶτως. Æsch. Suppl. 408.

*Ἐτέρως, α, ὄν, adj. [(1) alter, (2) alteruter, (3) diversus,] another, one another, opposite. Ἐτέρᾳ δ' ἄφ' ἐτέρων κακὰ κακῶν κύρεϊ. Hec. 684. SYN. Ἄλλος, ἄλλοιός, ὃ μὲν, ὃ δέ.

*Ἐτεροτρόπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [alius modi, diversus,] of a different kind. Ἐπὶ κακὸν ἐτερότροπον. Thesm. 724.

*Ἐτεροφώνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aliam vel diversam edens vocem,] using a different language, foreign. Ἐτεροφώνῳ γε στρατῷ. Sept. Theb. 156. SYN. Ἀλλοθρόος, ἀλλοφύλος.

*Ἐτερωθεν, ἐτέρωθεν, et ἐτέρωσέ, adv. [diversa ex parte,] on the other or opposite side. Ἀτρείδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε τοῖσι δὲ Νέστωρ. A. 247. See also E. 351. and θ. 306. SYN. Ἄλλοσέ, ἄλλη, ἐξ ἐναντίας.

*Ἐτέρως, adv. [aliter, secus,] otherwise, differently. Νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιῶντες. α. 234.

*Ἐτης, ου, ὁ, subst. [(1) socius, (2) civis,] a companion, a friend; a citizen. Ἡ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνέψιοι ἀμφὶς εὐνῆς. I. 460. SYN. Ἐταῖρος, πόλιτης.

*Ἐτήσιος, vid. Ἐτειός.

*Ἐτήτῳμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [verus, verax,] true, very true. Οὐ ψευδομαντὶς ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτῳμος. Orest. 1684. SYN. See Ἀληθής.

*Ἐτητῶμος, adv. [vere,] truly, infallibly. Γυναῖκά λεύσσω τήνδ' ἐμὴν ἐτητῶμως. Alcest. 1143.

*Ἐτὶ, adv. [(1) adhuc, (2) amplius, (3) quinetiam, (4) jam nunc,] still, moreover, besides. Πιθάνος ἔτ' ἀστοὺς περὶ βάλειν κακῶ τινί. Orest. 897.

¹ Sophocles Œ. C. 1296. makes Eteocles the younger. But it is more probable that he was the elder, as Euripides represents him, Phœn. 69: else there seems no sufficient reason, why he should have held the kingdom before his brother Polynices.

² The seven commanders posted against the seven gates of Thebes in the war between Eteocles and Polynices were, Tydeus, Hippomedon, Parthenopæus, Eteoclus, Polynices, Amphiaræus, and Capaneus. Adrastus is one of the seven pointed out by the Παιδαγωγός to Antigone on the walls of Thebes, as engaged in the war, and the name of Eteoclus is omitted. But Euripides in the Supplices gives the names of the commanders as stated above, and agreeing with Sept. Theb. We may therefore conclude that Adrastus entrusted his share in the command to his subject Eteoclus.

Επνήρῳσις, ἔως, ἡ, subst. [trulla, qua puls hauritur,] a ladle. Ὡ μῆτερ, ἀνᾶδος δεῦρὸ τὴν ἐπνήρῳσιν. Acharn. 245.

Ἐρνός, ἔος, τὸ, subst. [puls e leguminibus elixis,] pease porridge, broth. Ἴν' ἔρνος κἀτάχῳ τοῦ ἁλῆρος τουτοῦ. Acharn. 246.

Ἐτοιμάζω, f. ἄσω, v. [paro,] to prepare. Καὶ δῶμ' ἐτοίμαζ', ὡς σὺνοικῆσουσά μοι. Alcest. 374. SYN. Εὐτρέπιζω, κἀτασκευάζω.

Ἐτοῖμος, η, ὄν, adj. [promptus, paratus,] ready, prepared. Αὐτίκᾳ γάρ τοι ἔπειτ' ἀ μὲθ' Ἐκτόρᾳ πότμος ἐτοῖμος. Σ. 96. SYN. Προχειρὸς, προθυμὸς, μεμᾶως, τᾶχὺς, εὐχέρης.

Ἐτός, adv. [frustra; temere; sine causa,] in vain, to no purpose. Οὐκ ἐτός ἄρ', ὦ μὲλ', ἡσθᾶ δεινὴ καὶ σόφῃ. Eccl. 244. SYN. Μᾶτην, ἄλλως, ἐτώσιᾳ, μαψιδίως, αὐτως.

Ἐτῦμος, ου, ὁ et ἡ, ἐτ η, ὄν, adj. [verus,] true, certain. Εἰ δὲ φᾶτις ἐτῦμος. Iph. A. 795. SYN. See Ἄληθής.

Ἐτῶως, adv. [vere,] truly, certainly. Πρὶν ἐτῶως ἶδω τὸν Ἑλένας φῶνόν. Orest. 1352. (Double Dochm.) SYN. Ἐτητῶως, ἐτέον, ἀληθῶς, ἀτρεκέως, νημερτῆς, ὄντως.

Ἐτωσίδεργος, ου, ὁ et ἡ, adj. [laboris fugitans,] lazy, indolent. Οὐ γὰρ ἔτωσίδεργος ἀνὴρ πύμπλησὶ κἀλίην. Hes. Op. 409. SYN. Ἄεργος, ἀδράνης.

Ἐτώσιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inanis, inutilis,] ineffectual, fruitless. Ἰεμένοι' τὰ δὲ πάντα ἐτώσιᾳ θῆκεν Ἀθήνη. Χ. 256. SYN. Μᾶταιος, ἄχρηστος, ἀνήνυτος, ἄπρακτος.

Εὖ, adv. [bene,] happily, well, prosperously. Ὡς εὖ κἀκὸν δίκαιον εἰσέπραξάτῳ. Iph. T. 560. SYN. Κἀλῶς, ὀρθῶς, ἰσχυρῶς, χρησίμως.

Εὐαγγελίζομαι, v. [læta nuncio,] to bring or tell good tidings. Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Equit. 640.

Εὐαγγελίδιον, ου, τὸ, subst. [(1) lætus nuncius, (2) præmium quod ob lætum nuncium datur,] good tidings, the reward given for good tidings. Ὡ γερῶν, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγελίδιον τὸδε τίσω. ξ. 166. EXP. Ἀγάθης ἀγγελίας δῶρὸν, κήρυγμά. PHR. Μῦθοι κἀλλιστοι.

Εὐάγγελος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui fausta annunciat,] bearing good news, of good news. Οὐκ οἶδ' ἀ, δόξης δ' ἐσφᾶλην εὐάγγελον; Med. 1006.

Εὐάγω, v. [sanctus sum,] to be holy or pure. Αὐτὸς δ' εὐάγοιμ', καὶ εὐάγεσθιν ἄδοιμ'. Theocr. 26. 30. SYN. Εὐσεβῶ.

Εὐάγως, adv. [sancte, pure,] with due reverence, duly. Εὐάγως ἱερῷ ἀνὰ δίπλοᾳ μήριᾳ βωμῷ. Apoll. 2. 701. SYN. Ἀγίως, ὁσίως, καθάρως, ἁγνῶς.

Εὐάγης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sanctus,] holy, pure, pious. See in Εὐάγω. SYN. Ἀγνός, καθάρός, ὁσίος, εὐσεβής, ἁγίος.

Εὐάγητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde admirandus,] much to be admired, bright. Δροσῆρὰν φῦσιν εὐάγητοι. Nub. 276. SYN. Εὐδόρητος, φῶρητος.

Εὐάγκαλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ulnis facile gestandus,] easy to be handled. Ὡμοιον ἔρειδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλόν. P. V. 358.

Εὐάγκειᾱ, ας, ἡ, subst. [convallis,] a vale, a valley. Πίνδου ἂν' εὐάγκειαν, ὃ δ' ἐννεᾷ φάεᾳ κεῖται. Call. 6. 82. SYN. See Ἀγκός.

Εὐαγκής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [leniter declivis,] forming a fine valley, gently sloping. Τὲ κρᾶται Νίσου τ' ἐν εὐαγκεί. Nem. 5. 84.

Εὐαγόρη, ης, ἡ, P. N. [Evagore,] one of the Nereids. Λεῖαγόρη τὲ καὶ Εὐαγόρη καὶ Λαομέδεια. Hes. Theog. 257.

Εὐαγόρις, ας, ἡ, subst. [fausta precatio,] friendly address, congratulation. Σύν τ' εὐαγόρις σύν τ' εὐγμᾶσι, σύν τ' ὀλοδυγαῖς. Call. 6. 139. SYN. Ἐπίχαρμᾱ, φιλοφρόσυνῃ.

Εὐάγρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [felix in captura,] fortunate in capturing. Εὐαγρὸν τελέωσαι λῶχον. OE. C. 1089. SYN. Ἀλώσιμος.

Εὐάγων, ὠδός, adj. [in certamine bene versans,] one who combats well, well-contested. Εὐάγων τιμὰ Χάρτεσσι τὲ καὶ. Nem. 10. 71.

Εὐάζω, et εὐιάζω, v. [Evoë clamo,] to cry Evoë, to shout, to celebrate Bacchus,

Είλικτος, ἡ, ὄν, adj. [involutus,] wrapped up. Είλικτον ἀντίπηγος, ὡς ὀράσθ' ἔπαίς. Ιου 40. SYN. See Ἐλικτός.

Είλιπους, πόδος, ὁ et ἡ, adj. [pedes curvans,] turning the feet, winding. Πολλὰ δὲ ἱπᾶ μῆλα καὶ εἰλιπούδας ἐλίκας βούς. I. 462.

Είλισσω, vid. Ἐλίσσω.

Είλιτνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [tentus in lineæ spiralis modum,] curled. Καὶ θάλλοντ' ἄλλινά, καὶ εἰλιτνῆς ἀγρωστίς. Theocr. 13. 42. EXP. Ἐν τοῖς ἐλέσσι γιγνόμενη.

Εἴλυμά, ἄτος, τὸ, subst. [involucrum,] a covering. Εἰ τί ποῦ εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα. 2. 179.

Εἴλυος, οὗ, ὁ, subst. [latibulum, latebræ,] a hole, a den, or lair. Οἷρες δ' εἰλυούς τ' ἐκὰτ' ἐξυλχοῦς τ' ἐκ λῆπόντες. Apoll. 1. 1144. SYN. Σπήλαιον, σπέος, κευθμών, φωλεύς, ἰλυός.

Εἴλυφάζω, et εἴλυφάω, v. [verso, torqueo,] to whirl about. Τῇλ' δ' ἅπ' αἰθόμενων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. Hes. Scut. 275. See also Υ. 492. SYN. Εἰλέω, ἐλίσσω, ἐλῶ, (q. v.) δινέω, τῖνάσσω.

Εἴλῳ, f. ὦσω, v. [involvere, volvo, verso,] to roll about, to wrap round. Εἰλύσω ψάμθοισιν, ἅλις χερὰδος περικέυας. Φ. 319. SYN. Εἰλέω, ἐλίσσω, κἀλύπτω, ἐλῶ.

Εἶμα, ἄτος, τὸ, subst. [vestimentum,] a garment, a covering. Δμῶας τ' ἐν μέγαροισιν ἄνώγετ' εἶμα' ἐλέσθαι. ψ. 132. SYN. Ἀμπέχυνη, ἱματίον, ἐνδυμᾶ. ΕΡΙΤΗ. Ἀμβροτόν, βασιλήϊον, κάλον, λυγρόν, καθύρον, πολυδαϊδάλον, σιγαλόεν, τηλαυγές, τιμῆν, ὕφαντον, φοινικῶν, χαρίεν, κρόκεον.

Εἰμαρμένος, ἡ, ὄν, adj. seu potius partic. perf. pass. a μεῖρμαι, divido, [fato decretus,] decreed by fate. Τοιαῦτ' ἐφραζε πρὸς θεῶν εἰμαρμένᾳ. Trach. 172. SYN. Πέπρωμένος.

Εἶμι, f. ἔσθμαι, poet. ἔσσωμαι, v. [sum,] to be. Εἶμι Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης ὃς πᾶσι δόλοισιν. ι. 19. SYN. Ὑπάρχω, πέλω, πέλωμαι, γίγνομαι, τέλεθω, τυγχάνω, (with an adv.) ἔχω.

Εἶμι, v. [ibo,] I shall or will go. Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ' ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν. A. 169. SYN. Βήσθμαι, πόρεύσθμαι, νείσθμαι.

Εἶν, poet. pro ἐν, q. v.

Εἰναῖτες, adv. [per novem annos,] during nine years. Εἰναῖτες γὰρ σφιν κακὰ ράπτωμεν ἀμφιῖποντες. γ. 118.

Εἰνᾶς, ἄδος, ἡ, poet. pro ἐννῆας, subst. [nona mensis dies,] the ninth day of the month. Εἰνᾶς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελλ' ἰώϊον ἡμᾶρ. Hes. Op. 808.

Εἰνατήρ, ἑρὸς, ἡ, subst. [uxor fratris,] a brother's wife. Ἀμφὶ δὲ μιν γάλῳ τ' καὶ εἰνατῆρες ἅλις ἔσαν. X. 473.

Εἰνατός, et ἐνατός, ἡ, ὄν, adj. [nonus,] ninth. Τεῦκρος δ' εἰνατός ἦλθε, πάλιντόν' ὅζα τιταίνων. Θ. 266. See also B. 313.

Εἰνέκᾳ, poet. pro Ἐνέκᾳ, præp. [propter,] on account of. Ὑβριὸς εἰνέκᾳ τῆσδε σὺ δ' ἴσχεῖ, πείθεῖ δ' ἡμῖν. A. 214. SYN. See Ἐνέκᾳ.

Εἶν, vid. Ἐν.

Εἰνοδῖος, poet. pro ἐνοδῖος, α, ὄν, adj. [trivius,] by the way-side: fem. Trivia, an epithet of Proserpine. Εἰνοδίους, οὗς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἐθοντες. Π. 260.

Εἰνοσφυλλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [in quo folia agitantur; frondosus,] shaking with leaves, leafy. Νήριτον, εἰνοσφυλλόν, ἀριπρῆπες ἀμφὶ δὲ νῆσοι. ι. 22. SYN. Βᾶθφυλλός.

Εἴργω, ἔεργω, εἴργω,³ et εἰργάθω, v. [excludo, arceo, prohibeo, includo,] to ex-

¹ Heyne (A. 156.) objects to the variation of quantity in the antepenult. of these words. See his note.

² Εἰμαρμένη and Πέπρωμένη are used as substantives signifying fate or destiny, μοῖρα being understood.

³ Some writers contend that εἴργω denotes, 'to include,' and εἰργω, 'to exclude;' but there does not seem to be much ground for making the distinction, though most Lexicographers observe it. See Steph. Thes.

clude, to keep out or off, to prevent, to inclose. Τῇλὲ μὲ εἵργουσι ψυχαί, εἰδωλὰ κἀμόντων. Ψ. 72. See also λ. 502. and Soph. Electr. 1271. SYN. Ἀπειργω, ἀποκλείω, ἀπειργάθω, ἀπωθεώ, χωρίζω, κωλύω, παύω, κατέχω, ἐγκλείω, καθείργω, φϋλάττω.

Εἰρέα, as, ἡ, subst. [concio, cætus,] an assembly. Εἰρέας¹ ἀθᾶνᾶτων, οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν. Hes. Theog. 804. SYN. Ἀγῶρᾱ, ὀμιλία.

Εἰρῆρος, ου, ὁ, subst. [captivitas,] bondage, slavery. Εἰρῆρον εἰσᾶνᾶγουσῖ, πῶνον τ' ἔχμεν καὶ διζύν. θ. 529. SYN. Δουλεία, δουλοδύνη.

Εἰρῆσα, as, ἡ, subst. [remigatio, remigium,] rowing. Τεῖρετ' ὁ δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὕπ' εἰρῆσις ἀλλέγεινῆς. κ. 78.

Εἰρῆσίωνη, ης, ἡ, subst. [ramus oleæ, lana velatus, insigne supplicum,] "an olive or laurel branch bound with wool, and crowned with all sort of first fruits, to signify that scarcity had ceased, and used in the festival called Πνανέψια." Dr. Jones. "Ἦν πως πρύμναν ἀνᾶκρούσσηται, πληγεῖς ταῖς εἰρῆσιώ- ναις. Vesp. 399. EXP. (See Schol. Plut. 1054.)

Εἰρηναῖος, α, ὁν, et εἰρηνικός, ἡ, ὁν, adj. [pacificus,] peaceable, peaceful. Εἰ δὲ πῶτ' εἰς ἄγρον οὕτως ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψει. Equit. 802. SYN. Ἠσυχὸς, ἡσυχίος, ἀχείμαντος δόρως.

Εἰρήνη, ης, ἡ, subst. [pax, quies,] peace, quiet. Ὡς τὸ πάρος¹ πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ ἅλῃς ἔστω. ω. 485. SYN. Ἀσπράτεια, ἡσυχία, διαλλάγη, ὁμόνοια.

ΕΡΙΘ. Ἀγάθῃ, ἡ καλλίστη θεὸς, βαθυπλουτος, ὀλβόδοτειρα, ἐρτή, χάριεσσά. PHR. see Theocr. 16. 89. Grot. Floril. p. 208. and Olymp. 13. 6.

Εἰρίον, ου, εἶρος, ἔως, et ἐρίον, ου, τὸ, subst. [lana,] wool. Ἡμεναὶ ἐν μεγάρῳ, ἡ εἰρία περικέτε χερσίν. Σ. 315. See also ι. 426. and ι. 124. SYN. Πόκος, πέκος, μαλλός, κῶας. ΕΡΙΘ. Ἰόδνεφες, πίνωδες, ῥόδοεν.

Εἰρκτός, α, ὁν, adj. verb. ab εἵργω, [cohibendus,] must be restrained. Ἀλλ' εἰρκτέον τὰδ' ἐστίν' οὐ γὰρ οἱ πλάτεις. Αἱ. Fl. 1250.

Εἰρκτή, ης, ἡ, subst. [carcer,] a prison, a place of confinement. Εἰρκταῖσι τ' ἔνδον σῶμα σὸν φϋλάξομεν. Bacch. 489. SYN. Δεσμός, δεσμωτήριον, οἴκημα, φϋλάκη.

Εἰρόκομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lanam carpens,] dressing wool. Εἰρόκομφ, ἡ οἱ Λακῆ- δαίμνι ναιετάωσῃ. Γ. 387.

Εἰρόποκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [laniger,] bearing wool, fleecy. Ὡς οἱ ὕπ' εἰρόποκων οἶων στέρνοισι δέδεντο. ι. 443. SYN. Δασυθριξ, δασύμαλλος.

Εἶρω, v. [necto, sero, consero,] to connect, to bind, to entwine. Χρυσέον, ἡλέκτροισιν ἐερμένον, ἡέλιον ὥς. σ. 294. SYN. Ἀνείρω, ἐνείρω, πλέκω, ἐμπλέκω, συνάπτω.

Εἶρω, f. ἐρῶ, poet. ἐρέω, unde verb. Ἐρέω, præ. εἵρηκά, usitatus Εἶρόμαι, v. [dico, nuntio, interrogo,] to speak, to tell, to ask, to inquire about. Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεός, καὶ μοι ὁμοσσοῦν. Α. 76. See also Z. 239. SYN.

Λέγω, ἀγγέλλω, ἐρῶμαι, κεύλω, πυνθάνομαι.

Εἶρων, ὡς, ὁ, subst. [simulator,] a dissembler, a banterer. Εἶρων, γλοιὸς, ἀλαζόν. Nub. 449.

Εἰρωνεύομαι, v. [dissimulatione utor in oratione,] to dissemble. Ἦκουσᾶς αὐτῆς, οἶδ' εἰρωνεύεται; Av. 1211. SYN. Ὑποκρίνομαι, ὑποστέλλομαι, χλευάζω.

Εἰρωνικῶς, adv. [fictè, dissimulatè,] with dissimulation. Οἶαν προφᾶσιν καθῆκεν ὥς εἰρωνικῶς. Vesp. 174.

Εἷς, (poët. ἔεις,) μία, ἓν, adj. [unus,] one, single. Οὐκ ἄγαθὸν πολυκοιρανίῃ¹ εἷς κοιρανὸς ἔστω. B. 204.

Εἷς, et ἐς, præp. cum accusat. [in, contra, erga,] in, unto, for, until, against. Νῦν δ' ἄγε, νῆᾱ μέλαιναν ἐρύσομεν εἰς ἀλὰ διᾶν. Α. 141. See A. 142.

Εἰσαγγέλλω, f. ἐλῶ, v. [(1) renuntio, (2) accuso,] to bring in a message, to announce, to inform against, to accuse. Τὸ πρᾶγμα τοῦτ' εἰσαγγέλλε- ται. Thesm. 597. SYN. Ἀγγέλλω, ἐνδείκνυμι, μηνῶ, ἀποφαίνω, διαβάλλω, συκοφαντῶ.

¹ Εἰρέας is here scanned as a spondee.

Εὐγνώμων, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [æquus, candidus,] just, fair. **Εὐγνώμων**, φίλδω-
σός, ἔρωτικός, εἰς ἀκρὸν ἀδύς. Theocr. 14. 61. **SYN.** Εὐφρων, εὐνόος, εὐβουλός,
ἐπιεικής, ἁπλός.

Εὐγνωστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui s. quod facilis est cognitu,] easy to be known,
remarkable. Τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὐγνωστὰ συμβάλλουσ' ἔχω. Orest. 1392. **SYN.**
Φανερὸς, δηλός.

Εὐγομφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene coagmentatus clavis,] well nailed. Κάλειτ',
ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας. Iph. T. 1286.

Εὐδαιμόνῃω, v. [beatus sum; beate vivo,] to be happy, to live happily. Οὐκ
ἔστιν οὐδὲν διὰ τέλους εὐδαιμόνου. Suppl. 281. **SYN.** Εὐτύχῃω, εὐθῆνῃω,
εὐημερῇω, κἀλῶς, εὖ, εὐτυχῶς πράττω.

Εὐδαιμόνῖα, as, ἡ, subst. [felicitas,] happiness, prosperity. Μεγάλοι, μεγάλων
εὐδαιμόνῖαι. Iph. A. 590. **SYN.** Ὀλβός, εὐτυχία, εὐπραγία, εὐπραξία, εὐ-
πραξίς, εὐεσιῶ, ἀγαθὴ τύχη.

Εὐδαιμονίζω, v. [beatum existimo,] to accost as happy, to congratulate. Εὐ-
δαιμονίζει παῖδᾶ σὴν' ἔχει κἀλῶς. Troad. 270. **SYN.** See Μακάριζω.

Εὐδαιμόνως, et εὐδαιμονικῶς, adv. [fortunate, feliciter,] fortunately, happily.
Ἡμῖν δὲ τοῖσι δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως. Orest. 594. See also Pax 856. **SYN.**
Εὐτυχῶς, δεξιῶς, μακάριως.

Εὐδαίμων, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [beatus,] happy, fortunate. Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν
εὐδαίμων φύσει. Med. 1225. **SYN.** Ὀλβίος, εὐτυχής, εὐποτμός, εὐπραγής, ὀλ-
βιῦδαίμων, εὐόλβιος, μακάριος, πλούσιος.

Εὐδάκρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [deflendus,] to be wept for. Οὐχ ἡσὼν εὐδάκρυτᾶ
μοι λέγεις τᾶδε. Choëph. 175. **SYN.** Ἀριδάκρυτος, πλῦδακρυτος, ἀξιοθρηνός.

Εὐδειέλως, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene ad meridiem vel occasum solis situs,] exposed
to the south or west, sunny, conspicuous. Ἡ ποῦ τις νήσων εὐδειέλως, ἢ τίς
ἀκτὴ. v. 234. **EXP.** Εὖ πρὸς δεῖλην κείμενος, εὐδηλός. **SYN.** Αἰθριός, εὐδύς,
εὐδηλός, ἐπιφανής.

Εὐδειπνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonis epulis instructus,] well furnished, sumptuous.
Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὐδειπνοί. Med. 203. **SYN.** Εὐθιός.

Εὐδενδρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [arboribus bene consitus,] abounding with large
trees, well shaded. Καὶ τείχη, χώρων τ' εὐδένδρων. Iph. T. 134.

Εὐδηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [manifestus,] very evident. Πεπλήγμεθ', εὐδηλὰ γὰρ.
Pers. 1007. **SYN.** Ἀριδηλός, δηλός, κατὰφανής, ἐπιφανής, αἰθριός.

Εὐδία, as, ἡ, subst. [serenitas,] serenity. Πέτραισιν ἀντέκλαγξεν' εὐδία δ' ὅπως.
Androm. 1134. **SYN.** Αἰθρη, γαλήνη, νηνεμία.

Εὐδιανός, ἡ, ὄν, adj. [serenus, tepidus,] calm, genial, warm. Καὶ ψυχρᾶν
ἐπὶτ' εὐδιᾶ-νόν. Olymp. 9. 146. **SYN.** Εὐδύς, ἀλεξάνεμος.

Εὐδιᾶω, v. [tranquillus sum, tranquillitate fruor,] to be quiet, to enjoy tran-
quillity. Μείλιχος, ᾧ κ' ἐπὶ πόντων ἔλευσόμεθ' εὐδιῶντες. Apoll. 1. 424.

Εὐδικία, as, ἡ, subst. [observantia juris et æqui et moris,] the fair administra-
tion of justice, strict justice. Εὐδικίας ἀνέχρησι' φέρησι δὲ γαῖᾶ μελαιναῖ. τ.
111. **SYN.** Δίκη, θεμῖς. **EPITH.** Ἐρατεινή.

Εὐδύς, ου, ὁ et ἡ, adj. [serenus, tranquillus,] calm, tranquil. Σημαίνουσά τᾶ
πρὸς πλῶν εὐδιᾶ πάντᾶ. Theocr. 22. 23. **SYN.** Αἰθριός, εὐδειέλως, γαλήνως,
ἀκύμαντός.

Ἐδμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [benè ædificatus,] well built. Οἱ δ' ἀρᾶ χερμαῖδιοισιν
εὐδμήτων ἀπὸ πύργων. M. 154. **SYN.** Εὐποίητός, εὐνυκτός.

Εὐδόκιμῃω, v. [bene audio, clarus sum,] to be renowned, to be illustrious.
Ἄλλ' ὃ μὲν εὐδόκιμῃω πειρώμενος, οὐ πρὸνόησας. Theog. 587. **SYN.** Κλειό-
μαι, ἐλλαμπρόνῃω, εὐδοξῇω.

Εὐδόκιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [probatus et laudatus,] approved, distinguished.
Εὐδόκιμον γὰρ ἔχει θανάτου μέρους. Heracl. 621. **SYN.** Ἐπαίνετός, ὑποδεκτός,
γνώριμος, εὐδοξός, γενναῖός.

Εὐδοξῇω, v. [celebror sermone hominum,] to be signalized, to be celebrated.
Τίς δὴ μὲτ' αὐτὸν ἄλλος εὐδοξεῖ στρατοῦ; Rhés. 496. **SYN.** See Εὐδόκιμῃω.

Εὐδοξία, as, ἡ, subst. [celebritas,] celebrity, renown, glory. Ἐγὼ δὲ τοξενούσᾶ,

- τῆς τ' εὐδοκίας. Troad. 645. SYN. Εὐκλειᾶ, εὐφημία. PHR. See Nem. 4. 6. and Nem. 7. 16.
- Εὐδοξός, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeber, honorificus,] celebrated, signal, honorable. Πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξὸν ἐξεβαίνει σοι. Med. 593. SYN. "Ενδοξός, εὐκλῆης, εὐπρέπης, ἐξαίρετός, ἐρικυδής, εὐδοκίμους.
- Εὐδράκης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [in videndo promptus,] quick in seeing, easy to awake. 'Εν νύσῳ εὐδράκης. Philoct. 847.
- Εὐδρύσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchre roscidus,] abounding with dew. Εὐδρύσοι παγαί. Iph. A. 1516.
- Εὐδω, f. εὐδήσω, v. [dormio,] to sleep. Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδειν βουλευφρόν ἄνδρα. B. 24. SYN. Κάθειδω, κοιμάσμαι, δαρθᾶνω, ἡρέμω.
- Εὐᾶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [decenter vestitus,] well robed. "Ιστω γὰρ Κούρη τέ καὶ εὐᾶνος Δημήτηρ. Mosch. 4. 75. SYN. Εὐείμων, εὐπέπλος, καλλιπέπλος, ἄβροχίτων εὐζωνός.
- Εὐεδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) tutus, firmus, (2) cui facile insidetur,] well seated, firmly built. Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ἰλας εὐεδρόν ἐς Ἀργώ. Theocr. 13. 21. SYN. Εδραῖός, βεββαῖος, ἐχρῶς.
- Εὐθεира, as, ἡ, adj. [pulchras comas habens,] beautiful-haired. Κλυθί μεν γερωντός, εὐθεира. Anacr. 115. SYN. Εὐπλόκαμος, ἡκόμος.
- Εὐειδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [speciosus,] fair to behold, beautiful. Πέπλοισιν, εὐειδέϊς μὲν, αὐχμηροὶ δ' ὄργῃ. Helen. 1539. SYN. Εὐμορφός, εὐσχήμων, εὐπρέπης, κάλός, περικαλλής, ἀρίπρεπης, τεθαλνῖα, εἶδος ἀρίστη, ἱέλη, χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
- Εὐειλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [apricus,] sunny. Γαῖαν ἃ νῦν εὐειλοισί. Phoen. 685. SYN. Προσήλιός, εὐδίνεός.
- Εὐείμων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [bene vestitus,] well clothed. Ἐδοξάτην μοι δὴ γυναικ' εὐείμω. Pers. 186. SYN. See Εὐᾶνός.
- Εὐερός, et εὐερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonam habens lanam,] of fine wool. Ἐχρίδον, ἀργῆτ' οἷός εὐείρω πόκω. Trach. 688. See also Aves 121.
- Εὐελπίς, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [bene sperans,] hoping well, sanguine. Εὐελπίς εἰμὶ τῶνδ' ἐκ δεσμών ἐστὶ. P. V. 518.
- Εὐεξία, as, ἡ, subst. [bona corporis habitudo,] a good or healthy state of body. Καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν. Eur. fr. Antiop. 7. SYN. Ἐγυεῖα.
- Εὐέξοδος, ου, ὁ et ἡ, [facilem exitum habens,] having an easy egress. Ἐστὶ δ' οὐκ εὐέξοδον. Pers. 696.
- Εὐεπεία, as, ἡ, subst. [(1) fausta compellatio, (2) facundia,] kind salutation, eloquence. Τῆς εὐπέϊας οὐνέκ' ἄλλα φράζ' ὅτου. Cē. R. 932. SYN. Εὐγλωσσία. EPIITH. Ἐρατή, φρένυθελγής.
- Εὐεργέσια, as, ἡ, subst. [beneficentia,] obligation, kindness, an act of benevolence. Μέντωρ Ἀλκίμειδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν. χ. 235. SYN. Χάρις.
- Εὐεργεῖω, v. [benefacio,] to do good, to be kind, to assist. Γυναικ', ἐπειδὴ Μενέλεων εὐεργετεῖς. Helen. 1407. SYN. Εὖ ποιῶ, εὖ δρᾶω, χαρίζομαι.
- Εὐεργέτης, ου, ὁ, et fem. εὐεργετῖς, ἰδός, ἡ, subst. [beneficus,] a benefactor. Λέκτρων φθονοῦσα Ζηνί, τοὺς εὐεργέτας. Herc. F. 1300. See also Iph. A. 1446. SYN. Εὐεργός, εὖ ποιῶν, φίλάνθρωπος.
- Εὐεργής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) bene fabricatus, (2) active, qui bene facit,] well-wrought, beneficent. Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μῖα δ' ἡγάγε νῆος εὐεργής. Ω. 396. SYN. Εὐτυκτός, εὐδμητός, εὐεργέτης.
- Εὐεργός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. ["ap. Hom. active notat, et de feminis tantum usurpatur, idque in bono sensu." Morrell. officio suo bene fungens; (2) benefactor,] one who does his duty well, well done. Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ εἰ κ' εὐεργός ἐρσίν. ο. 421. SYN. Εὐεργέτης, ἐπιδέξιός, σώφρων, (2) εὐεργής.
- Εὐερκής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bene septus, bene munitus,] well enclosed or fenced. Κλήϊσεν δ' ἄρ' ἐπειτὰ θυράς εὐερκέος αὐλῆς. φ. 389.
- Εὐερνής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) virens, (2) dumosus,] having fine branches, luxuriant. Δάφναν τ' εὐερνεῖα, καί. Iph. T. 1101. SYN. Εὐθάλης, εὐμήκης.

Εὐέρως, vid. Εὐερός.

Εὐέστως, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonam domum habens,] having a fine seat or mansion. Ἰστίῃ δ' ἡσῶν, εὐέστῃ, χαῖρ' ἐμὴν αὐτή. Call. 4. 325.

Εὐεστὼ, ὄος, ἡ, subst. [felicitas, animi tranquillitas,] a happy state, tranquillity. Βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φῖλῃ. Agam. 938. SYN. Εὐδαιμόνια, εὐτυχία.

Εὐέρως, ὄος, ἡ, subst. [annuorum proventuum fertilitas, felicitas,] a fruitful season, abundance. Ὅφρα τις εὐέρῳ χαίρῃ ποτιδεγμένος ἀνὴρ. Arat. Diosem. 5. 358.

Ἐὐζυγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) bene junctus, (2) bona transtra habens,] well bound, having good benches for rowers. Τῆς ἐνέκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ ὀπλίσσονται. ρ. 288. SYN. Ἐύσσελμος.

Εὐζωά, ἀς, ἡ, subst. [bona et beata vita,] a happy life, prosperity. Ἴερὸν εὐζωᾶς αἰών. Pyth. 4. 233.

Εὐζωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene cinctus,] well girt. Καὶ τὸτ' ἐδὴ Μελεαγρὸν εὐζωνος παρ' ἀκοιτῆς. I. 586. SYN. Εὐμίτρος.

Εὐζωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene merus,] very pure. Πίνει μελαίνης μητρος εὐζωρον μέθυ. Alcest. 767. SYN. Ἀκράτος.

Εὐηγνήης, vid. Εὐγνήης.

Εὐηγεία, ἀς, ἡ, subst. [bonus ductus, bona administratio,] a happy reign. Ἐξ εὐηγείης ἀρετῶσ' ἔδε λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. τ. 114. SYN. Εὐδαιμόνια.

Εὐήθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) simplex, (2) stultus,] simple, foolish. Σφάζαι κελεύσας θυγάτηρ' εὐθέστατά. Androm. 623. SYN. Ἀπλὸς, μωρός, ἀσητός.

Εὐηθία, ἀς, ἡ, subst. [simplicitas, imperitia,] simplicity, folly, stupidity. Εὐθηία κατ' οἶκον ἰδρῦται γυνή. Hipp. 635. SYN. Ἀβουλία, μωρία, σκαιότης, ἀπλότης.

Εὐηθικῶς, adv. [simpliciter, fatue,] simply, foolishly. Ὡς εὐηθικῶς. Eccl. 520. SYN. Ἀβούλως, ἡλιθίως, ἀνόητως, ἀφράδως.

Εὐήκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde acutus,] well pointed, sharp. Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς. X. 319. SYN. Ὁξύτατος, εὐθηκτός, θηκτός, περίμηκης.

Εὐηλάκατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [colus tractandæ peritus,] skilled in the management of the distaff. Ὡς εὐαλάκατος Θεογένης ἐν δαμοτίσιν πέλῃ. Theocr. 28. 22.

Εὐηλῶς, adv. [claro sole,] with a bright sun. Εὐηλῶς πνέοντ' ἐπιστείχειν χθονά. Eumen. 909.

Εὐημέρως, v. [(1) vitam felicem dego, (2) vigeo,] to live happily, to flourish. Καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τάνυν εὐημέρεῖ. Œ. C. 616. SYN. Εὐθενέω, εὐτυχέω, εὖ ζῶ, εὐδδέω, ἀξῆνω.

Εὐημερία, vid. Εὐαμερία.

Εὐημέρος, vid. Εὐάμερος.

Εὐηνέμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ventos habens prosperos, tranquillus,] having favorable winds, quiet. Λίμενας ἡλθεῖς εἰς εὐηνέμους. Androm. 747. SYN. Εὐδτείνος, οὐρίος, εὐαῆς, καλός.

Εὐηνίνη, ῆς, ἡ, P. N. [Evenina.] Κούρη Μαρπίσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης. I. 553.

Εὐηνόρια, potius Εὐανόρια, q. v.

Εὐηνόριδης, ου, ὁ, Patronym. [Evenorides,] the son of Evenor. Τηλεμάχος δ' Εὐηνόριδην Λειόκριτον οὔτα. χ. 294.

Εὐήνος, ου, ὁ, P. N. [Evenus,] a river in Ætolia; also the name of a man. B. 693. Ὅς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὐήνον βροτούς. Trach. 568.

Εὐήνωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [(1) virilis, (2) viriles seu strenuos faciens,] manly, strong. Ἐμὸλ' ἐν Ἥρας τὸν εὐάν-ὄρα. Nem. 10. 66. SYN. See Εὐανδρός.

Εὐήρατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde amabilis,] very lovely, well beloved, sweet. Εὐήρατον θάλλουσιν οἰκεῖν. Pyth. 9. 15. SYN. Πολυήρατος, ἐπήρατος, ἐπέραστος, ἐράτεινος.

- Εὐήρετμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonis remis instructus,] furnished with good oars. Ἄ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἄλῃα χειρ-σί. *Æ.* C. 716.
- Εὐήρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [ad remigandum aptus,] adapted to rowing. Οὐδ' εὐήρ' ἔρετμα, τὰ τε πτέρᾳ νηυσὶ πέλονται. *λ.* 124. *SYN.* Εὐχέρης, εὐτυκτός.
- Εὐήχης, ἔος, et εὐήχητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene sonans, sonorus,] sounding well, sonorous. Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ὕμναιός. *Call.* 4. 296. See also *Hipp.* 1272. *SYN.* Εὐκέλαδός, ἡχίης, ἐρίδουπος, εὐφώνος, εὐφημός.
- Εὐθάλαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [navibus gaudens, vel præstaus,] excellent by sea. Εὐιππὺν, εὐπωλὸν, εὐθάλασσόν. *Æ.* C. 710.
- Εὐθάλῃς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [floridus,] flowery, blooming. Φῦτον εὐθάλῃς δ' ἐπη-χῆ. *Anacr.* 64. 19. *SYN.* Εὐερνῆς, τέθελως, τηλέθων, χλωρός, ἄβρος.
- Εὐθάνατος, vid. Εὐθνήσιμος.
- Εὐθαροῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [fiducia præditus,] of good courage, courageous. Κλυθί, βροτῶν ἐπικούρῃ, δότηρ εὐθαρσέος ἡβης. *Hom.* 7. 9. *SYN.* Εὐτολμός, εὐήνωρ, εὐκάρδιος, ἄδεῆς, θράσους, πρόθυμος.
- Εὐθαροῶς, adv. [cum fiducia; audacter,] with good confidence, confidently, boldly. Πρὸς ταῦτ' ἁμείβον, καὶ λέγ' εὐθαροῶς ἐμοί. *Æsch. Suppl.* 257. *SYN.* Θαραλέως, θράσεως.
- Εὐθηνέω, v. [prospero successu utor,] to be successful. Ἀστοῖσιν εὐθηνούντᾳ μὴ κάμνειν χροῖν. *Eum.* 906. *SYN.* Εὐδαιμόνέω, πλουτέω.
- Εὐθετίζω, v. [concinne dispono,] to dispose well, to set right. Εὐθετίσας κατέ-θηκῇ κάλυψας ἀργεῖτι δημῷ. *Hes. Theog.* 539. *SYN.* Κοσμέω, διατάττω, συναρ-μόζω, συσκευάζω, συντίθημι, συμπλέκω.
- Εὐθετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [appositus, aptus,] well arranged, fit, orderly. Γέμι-ζων λέβητας εὐθετούς. *Agam.* 431. *SYN.* Ἀρμόδιος, εὐποίητος, εὐσταλής.
- Εὐθηλῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [elegans,] elegant, beautiful. Υἱὸς εὐθαλεῖ σὺνῃμῆξ ἄρχα. *Pyth.* 9. 128.
- Εὐθελός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mammosus, uber,] full of milk, exuberant. Εὐθελοὶ δὲ τρέφοντ' ἑοῦς. *Iph. A.* 579.
- Εὐθημόσυνη, ης, ἡ, subst. [concinna rerum dispositio,] just order or arrange-ment. Εὐθημόσυνη γὰρ ἀρίστη. *Hes. Op.* 467. *SYN.* Τάξις, εὐταξία, κόσμος, ἐμμελεῖα.
- Εὐθήμενος, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui recte disponit, vel (2) disponitur,] arranging or arranged well. Δμωαὶ γυναικες, δωμάτων εὐθήμενές. *Choëph.* 78. *SYN.* Ἰπηρετης, (2) εὐποίητος, εὐθετός, εὐσχήμων.
- Εὐθήρατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilis venatu; felix in venando,] easily hunted or gained. Διὸς ἱμερὸς οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη. *Æsch. Suppl.* 90. *SYN.* Εὐλάβης, εὐκόλος.
- Εὐθνήσιμος, et εὐθάνατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilem mortem adferens,] causing an easy death. Αἱμάτων εὐθνησίμων. *Agam.* 1264. See also *Menand. fr.*
- Εὐθουός, ου, ὁ et ἡ, adj. [splendidis epulis instructus,] of a splendid banquet. Ἐξεῖς ὁμοίας χειρὸς εὐθουῖον γέρας. *Choëph.* 251. *EXP.* Καλὴν εὐωχίαν ἐχόν. *SYN.* See Εὐδειπνός.
- Εὐθριγκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pinnis conspicuus,] strongly embattled. Βασίλειᾳ τ' ἀμφίβλημάτ', εὐθριγκοὶ θ' ἔδραι. *Helen.* 70.
- Εὐθριξ, τριχός, adj. [bene comatus,] long-maned. Οἱ δὲ τρις περὶ νεκρὸν εὐτρί-χας ἡλάσαν ἵππους. *Ψ.* 13. *SYN.* Εὐτρίχος, εὐκόμος, εὐπλοκάμος, καλλιθριξ, καλλιτριχός, κατὰβόστρυχος, χαιθείς.
- Εὐθρονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchrum thronum habens,] well enthroned. Αὐτίκᾳ δ' ἡὺς ἦλθεν εὐθρονός, ἡ μὲν ἔγειρε. *2.* 48. *SYN.* Χρυσόθρονος.
- Εὐθύγλωσσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [veridicus, probus,] one who speaks in a straight-forward manner, ingenuous, true, honest. Ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος. *Pyth.* 2. 157. *SYN.* Ἀληθινός, ἀψευδής, ἀπλός, ἐπίεικός.
- Εὐθυδικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui secundum rectos justitiæ canones res admini-strat,] impartial in judging. Οἰκων δ' ἀρ' εὐθυδικῶν. *Agam.* 736. *SYN.* Δι-καίος, ἐπίεικός.

Εὐθυμάχης, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui recta in aciem prodit, fortis,] brave, valiant.

Ῥόδον, εὐθυμάχαν. Olymp. 7. 27. SYN. Ἀρήϊος, ἀγήνωρ, μένεπτολέμος.

Εὐθυμένης, ἔος, ὁ, P. N. [Euthymenes.] Ἐπ' Εὐθυμένους Ἀρχοντός. b. οἱμοι τῶν δῶρων. Acharn. 65.

Εὐθυμῶ, v. [bono vel propitio animo sum,] to be kindly disposed, to be cheerful or merry. Μένων νῦν αὐτοῦ, πῖνέ κεύθμει, Κῦκλωψ. Cycl. 527. SYN. Φιλόφρονέσμαι, φιλικῶς ἔχω, εὐφραίνεσμαι.

Εὐθυμία, as, ἡ, subst. [lætitia, alacritas,] joy, alacrity. Εὐθυμίαν τῷ μεῖ, καί. Olymp. 2. 63. SYN. Προθυμία, εὐεστῶ, χαρά.

Εὐθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est bono et hilari animo,] kind-hearted, cheerful, ready, pleasant. Εὐθυμόν ἐστὶν εὐτυχῆς νατεῖν δόμους. Æsch. Suppl. 966. SYN. Προθυμός, πρόφρων, φαιδρός, φιλόφρων, εὐνός, εὐγνώμων, εὐφρων, εὐκάρδιος, εὐμένης, εὐθύφρων.

Εὐθύμως, adv. [alacriter,] cheerfully, readily. Τῷ μῶ, κρεουργῶν ἡμᾶρ εὐθύμως ἄγειν. Agam. 1582. SYN. Προθύμως, εἰσώμως, φαιδρῶς.

Εὐθύνη, ης, ἡ, subst. [disquisitio, accusatio, pœna,] an examination into the accuracy of accounts, a scrutiny, an action brought against a magistrate for misconduct in his office. Ὡς περ θεῶν, ἀντιβόλει μὲ, τρέμων, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι. Vesp. 571. SYN. Ἐξετάσις, ἔγκλημα, δίκη, τιμωρία.

Εὐθυνός, εὐθυντής, οὔ, et εὐθυντήρ, ἥρως, ὁ, subst. [director, corrector,] a ruler, director, corrector. Μέγας γὰρ Ἀιδης ἐστὶν εὐθυνος βροτῶν. Eumen. 273. See also Eur. Suppl. 452. and Theogn. 40. SYN. Δικαστής, κυβερνήτης.

Εὐθυντηρία, as, ἡ, subst. ["locus in puppi, ubi foramina sive cava erant, in quibus ὁ εὐθυντήρ versabatur, aut ipsis his cavis nomen illud fuit." A. Seidler.] the orifice through which the rudder passed. Πρυμνησίῳν τῷ καὶ δὲ εὐθυντηρίας. Iph. T. 1356.

Εὐθύνω, f. ὕνω, v. [complano, dirigo,] to direct, to govern, to pilot, to expedite. Ὁλ-βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-θύνοι. Pyth. 1. 88. SYN. Ἀπειθυνός, ἰθύνω, κατέλέγχω, ὀρθῶ, ἐξετάζω, ῥυθμίζω.

Εὐθύπνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recta flans in eam regionem,] blowing in a right direction, favorable. Εὐθῦ, πνέου Ζεφύροιο πομπάι. Nem. 7. 43.

Εὐθύπομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recta ducens via,] conducting in a straight line. Εἴπερ καθ' ὁδόν νῦν εὐθύπομπός. Nem. 2. 9.

Εὐθύπῳρῶ, v. [recta procedo,] to proceed in a direct course. Ὅδον εὐθύπῳρεῖ. Olymp. 7. 166.

Εὐθυρσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [thyrsi frondibus ornatus,] adorned with the thyrsus. Ἐλάβην, εὐθυρσόν. Bacch. 1156.

Εὐθός, εἰᾶ, ὅ, adj. [rectus,] right, straight. Κράτιστᾶ τὴν εὐθεΐαν, ἢ πεφύκαμεν. Med. 385. SYN. Ὀρθός, φανερός, δίκαιός, ἀψευδής.

Εὐθὺς, et εὐθῦ, adv. [statim,] immediately. Στῆφονοῖν εὐθὺς σοῦ κάσιγνήτου κάρα. Eur. Electr. 854. See also Bacch. 156. SYN. Πάραυτῆκα, παρὰ χοῆμα.

Εὐθύτομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in rectum sectus,] cut straight, levelled. Εὐθύτόμον τῷ κατέθηκεν. Pyth. 5. 120.

Εὐθύτονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in rectitudinem extensus,] straight or tight. Στᾶδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτόνον. Olymp. 10. 76.

Εὐθύφρων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [benevolus,] kindly intentioned. Ἐπ' εὐθύφρονι πομπᾷ. Eumen. 1032. SYN. See Εὐθυμός.

Εὐϊός, α, ὄν, adj. [Evius, Bacchi cognomen,] Evian, Bacchanalian. Καὶ γυναιξίν Εὐϊαίς. Phœn. 666.

Εὐιπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) præstantes habens equos; (2) equitandi peritus,] having excellent horses, skilled in riding. See in Εὐθαλασός. SYN. Ἴπποβότης.

¹ I have not been able to meet with an instance decisive of the quantity of Εὐθύνος in the penult. The word occurs only twice in Æschylus, viz. in the passage quoted above, and in the Persæ 833. The quantity is here assumed to be long on the authority of those eminent scholars, Dr. Morell and Dr. Malby.

Εὐκαιρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [peropportunus,] very opportune, convenient. Εὐκαιρὸν ἐστίν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὁδε. *Æt. C.* 31. SYN. See Καίριος.

Εὐκαμάτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilem laborem habens,] easily labored or performed. Πόνον ἡδὺν, καμάτον τ' εὐκαμάτων. *Bacch.* 66.

Εὐκαμπής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [bene flexus,] well bent. Εἰλέτῳ δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ πάχειν. *φ.* 6. SYN. Εὐγναμπτός, γναμπτός, πολυῦλεκτός, εὐστρεπτός.

Εὐκαρδίδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [magnanimus, forti animo,] noble-hearted, courageous. Οὐκ εἰ τὶ δώσων τῇ πέρις' εὐκαρδίῳ. *Hec.* 577. SYN. Εὐθαροῖς, θρασύς, κρᾶτερὸς, ἀγῆνωρ, εὐψυχὸς, πρῶθυμὸς.

Εὐκαρδῖως, adv. [bono animo; fortiter,] cheerfully, firmly. Τοῦ 'μοῦ· παρέξω γὰρ δέριν εὐκαρδίως. *Hec.* 547. SYN. Προθύμως, ἐνψύχως.

*Εὐκάρπεια, as, ἡ, subst. [frugum ubertas,] a plentiful harvest. Εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπεῖα. *Troad.* 219. SYN. See Θέρως.

Εὐκαρπὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene fructificans,] very fruitful. Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκαρπῶ θέρει. *Aj. Fl.* 680. SYN. Καρποφόρος, ἀγαθoκαρπὸς, πυροφόρος, ἐριβωλὸς, ζειδωρὸς.

Εὐκεάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene fissus,] well cleft. Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ', ἀνὰ νῆσιν ὁδώνει. *ε.* 60. SYN. Σχιστός.

Εὐκελάδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene sonans; sonorus,] sweetly sounding. See in Ἐριθισμά. SYN. Εὐμουσὸς, ἡδύφωνος, ἡδύς.

Εὐκεράδης, ου, et εὐκέρως, ω et ωτός, adj. [bene cornutus,] having fine or long horns. Ταύρους, κύνas βoτῆρας, εὐκεράων τ' ἄγραν. *Aj. Fl.* 297. SYN. Εὐκραρὸς.

Εὐκηλήτειρα, as, ἡ, subst. [placatrix,] an appeaser. See at Ἀλεξίᾳρη.

Εὐκηλὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [quietus, mitis,] placid, quiet, silent. Ἐα' ὡς οὐ βλεπεις μ' εὐκηλὺν, ἄσμενός μ' ἰδών. *Iph. A.* 644. SYN. Ἠσυχὸς, πρᾶς.

Εὐκήλως, adv. [quiete,] quietly. Ἐντῦπας εὐκήλως εἰλυμένοι, οὔτε τὶ σίτον. *Apoll.* 2. 859.

Εὐκίων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [pulchras habens columnas,] having fine columns. Εὐκίονες ἦσαν αὐλαί. *Ion* 184.

Εὐκλείης, et poët. εὐκλειῆς, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [gloriosus,] glorious, illustrious. Πολλῶν δὲ μόχθων εὐκλείης ἐπαύσατο. *Alc.* 959. SYN. Ἀγάκλειης, ἐνδοξὸς, εὐδοξός.

Εὐκλειᾶ, as, ἡ, subst. [splendor nominis; gloria,] glory, renown. Εὐκλειᾶ δ' οἷς μὲν ἐστ' ἀλθειας ἀπὸ. *Androm.* 321. SYN. Δόξα, κλέος, εὐδοξία. *EPITH.* Ἐράτειος, κυδιάνειρα.

Εὐκλείεω, f. εἶσω et εἴξω, v. [celebro,] to celebrate, to render illustrious. Τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλείεον. *Pyth.* 9. 162. SYN. Κλείεω, κλείω, καλλύνω.

Εὐκλειῶς, et εὐκλεῶς, adv. [glorioso,] gloriously. Ἦε κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλεως. *X.* 110. See also *Alcest.* 303. SYN. Ἐνδόξως.

Εὐκλήϊς, ἡίδος, adj. [bene clausus,] well bolted. Ἀνερὸς ἀφνειοῦ, εὐκλήϊς, ἀρᾶ-ρυνᾶ. *Ω.* 319. SYN. Κλειστός, ἀσφάλῃς.

Εὐκλωστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene nendo ductus,] well woven. Μαρμαρυγαί τε ποδῶν καὶ εὐκλωστοῖο χιτῶνός. *Hom. Apoll.* 203.

*Εὐκνήμις, ἰδός, adj. [bene ocreatus,] well greaved, well booted. Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες ἄχαιοί. *A.* 17. SYN. Ἐνόπλος.

Εὐκοινωμητής, ἰδός, adj. [cum populo consilia communicans,] provident, patriotic. Προμαθεὺς εὐκοινωμητὴς ἀρχά. *Æsch. Suppl.* 708.

Εὐκόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) facilis, (2) qui non est stomacho fastidiosus,] easily satisfied, not fastidious. Ὁ δ' εὐκόλος μὲν ἐνθάδ', εὐκόλος δ' ἔχει. *Ran.* 82. SYN. Εὐπέτης, εὐμάρης, εὐχέρης, πρᾶς, ῥάδιος.

Εὐκομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde sonans,] high sounding. Εὐκόμποις ἐξήρχον θεούς. *2 Troad.* 153.

Εὐκοσμία, as, ἡ, subst. [decentia,] decorum. Θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας. *Bacch.* 692. Εὐπρέπειά, κόσμος, κάλλος, τὸ πρῆπον.

Εὐκόσμος, et εὐκόσμητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene ordinatus, concinnus,] well ar-

¹ *Ea extra metrum est.

² Θεοὺς is here scanned as a long monosyllable.

ranged, orderly. Κατ' οὐρὸν οὐκ εὐκοσμοῦν αἰρονται φύγην. Pers. 487. See also Hom. Merc. 384. SYN. Εὐθέτος, εὐσχέμων, εὐστολός, κομψός.

Εὐκόσμως, adv. [concinne, recte,] neatly, orderly, regularly. Ὡς εὐκόσμως στήσῃ· πάρος δ' οὐ πώποτ' ὁπώπει. φ. 123. SYN. Κοσμίως, κατὰ κόσμον, καλῶς.

Εὐκραῖς, εὖς, ὁ et ἡ, et Εὐκρας, αῖτος, adj. [temperatus,] well-tempered, moderate, gentle. Νῆα δ' εὐκραῖς ἀνέμους φέρειν· αἰψά δέ νῆσιν. Apoll. 4. 891. See also Eur. fr. Antiop. 41. Ἀκραϊφνής.

Εὐκραϊρὺς, α, ὄν, adj. [bene cornutus,] large-horned. Ὅστις ὁ παῖς ἅμᾳ βοσὶν εὐκραϊρῆσιν ὀπηδεῖ. Hom. Merc. 209. SYN. Εὐκέρως.

Εὐκρας, vid. Εὐκραῖς.

Εὐκράτης, ου, ὁ, P. N. [Eucrates,] Ὡςπερ Εὐκράτης ἐφενγεν εὐθὺ τῶν κύρηθιων. Equit. 254.

Εὐκρεκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene seu pulchre strepens,] sweet-sounding. Ὑπαὶ φόρμιγγος εὐκρέκτου καὶ αἰοιδῆς. Apoll. 4. 1193. SYN. See Εὐήχης.

Εὐκριθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonum habens hordeum,] having fine barley, full of corn. Ἄ δαίμων εὐκριθὸν ἀνεπλήρωσεν ἁλῶαν. Theocr. 7. 34.

Εὐκρίτης, ου, ὁ, P. N. Vid. Ἄλεις.

Εὐκρίτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilis judicatu,] easy of decision. Οὐκ εὐκρίτον τὸ κριμᾶ· μή μ' αἰροῦ κρίτην. Æsch. Suppl. 402.

Εὐκρότητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [malleo bene induratus,] well hammered, finely wrought. Ἐκ τ' εὐκρότητου χαλκῆας ἄρδην πρόχου. Antig. 430.

Εὐκρυπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [celatu facilis,] easy to be concealed. Σχισθέντᾳ δ' οὐκ εὐκρυπτῷ γίγνεται τὰδε. Agam. 606.

Εὐκταῖος, α, ὄν, et εὐκτός, ἡ, ὄν, adj. [qui prece vocatur, votivus, optatus, optabilis,] invoked by prayers, votive, wished for, desirable. Πάτρῳθεν εὐκταία φάτις. Sept. Theb. 841. See Heracl. 459. SYN. Εὐχῆς ἄξιός, ἐπευκτός, πῶ-
λύτιμος.

Εὐκτεάνος, ου, et εὐκτήμων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [bene instructus possessionibus, dives,] having fair possessions, opulent, rich. Καὶ τὰς εὐκτεάνους κατὰ κληρῶν. Pers. 895. See also Nem. 7. 135. SYN. Πλούσιός, εὐδαίμων.

Εὐκτιμένος, η, ὄν, et εὐκτίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene ædificatus,] well built. Ἀφνειὸν τῷ Κορινθῶν εὐκτιμένας τῷ Κλέωνάς. B. 570. See also B. 592.

Εὐκτός, vid. Εὐκταῖος.

Εὐκύκλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rotundus,] well rounded, round. Ἴδου πῆρίπυγμ' ἀντίπηγος εὐκύκλον. Ion 1390. SYN. Εὐτροχός.

Εὐλάβεια, et Ion. Εὐλάβη, ης, ἡ, subst. [cautio, circumspectio,] caution, circumspection, fear, anxiety. Ἀλλ' εὐλάβειαν· οἷδ' ἂν γὰρ κατακτάνων. Herc. F. 165. See also Theogn. 118. SYN. Ἐννοιά, φύλακη, εὐσεβείᾳ, φόβος.

Εὐλάβεσθαι, v. [vereor, caveo,] to be cautious or careful; to be afraid. Σκέ-
πεινᾶ καὶ βλέπουσιν εὐλάβοῦμεναι. Eur. Suppl. 335. SYN. Φυλάσσεσθαι, ἐξά-
λυσσω, φεύγω, φόβεσθαι.

Εὐλάβεστερως, adv. [cautius,] more cautiously. Ὅχθοις δ' ἐπιστάθენტες, εὐλά-
βεστερως. Iph. T. 1376. SYN. Φρονίμως, ἀσφᾶλως, εὐστοχως.

Εὐλείμων, ὠνός, et εὐλειμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bona prata habens,] abounding in fine pastures. Οὐ γάρ τις νήσων ἱππῆλατός, οὐδ' εὐλείμων. δ. 607. See also Bacch. 1082.

Εὐλεκτρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nuptiis idoneus,] fit for the marriage-bed. Εὐ-
λεκτρός ἐν μέσῳ Κύπρις. Trach. 515.

Εὐλή, ης, ἡ, subst. [vermis,] a worm, a maggot. Αἰόλαι εὐλαὶ ἐδονταί, ἐπεὶ κέ
κῆνες καὶ ἐρῶσονται. X. 509. SYN. Σκόληξ. EPIITH. Ποικίλης, εὐκίνητος.

Εὐληρά, ὠν, τὰ, subst. [habenæ, lora,] reins. Εὐμήλον· ἐν δ' αὐτός ἐχων εὐληρὰ
βέβηκε. Ψ. 481. SYN. See Ἡνῖα.

Εὐλίμενος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bono instructus portu,] having a good harbor, well
fitted for landing. Πέμποντες εὐλίμενους. Helen. 1480. SYN. Εὐορμός.

Εὐλόγῳ, f. ἡσω, v. [(1) laudo, (2) bene precor, (3) benedico, (4) gratias ago,]
to praise, to implore blessings on, to bless, to thank. Αὐτοῖς τεθρίπποις,

- εὐλογουῶσιν ἐμφανῶς. Eur. Suppl. 937. SYN. Εὐφημέω, ἐπαινῶ, κλείω, ὑμνῶ.
- Εὐλογία, as, ἡ, subst. [benedictio, laus,] benediction, blessing, praise. ΔΥ' εὐλογίας θέλω. Herc. F. 356. SYN. Εὐφημία, αἰνός, ἐπαινός. ΕΡΙΤΗ. Ἀγῆ-ραντός, μελιχρία.
- Εὐλογός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) rationalis, (2) quod facile parari et haberi potest,] very reasonable, probable, specious. Πίνύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι. Pers. 832. SYN. Συνετός, φρονίμος.
- Εὐλόγως, adv. [eum ratione; merito; non temere,] rationally, justly, speciously. Ἐμοῦ δ' ἀνακτός εὐλόγως ἐπώνυμον. Æsch. Suppl. 260. SYN. Συνε-τῶς, καλῶς, εὐκρίτως, πῖθᾶνως.
- Εὐλόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene cristatus,] well crested. Ἴγρᾶς ἀρούρας βῶλῶν, ἀλλ' ὅς εὐλόφον. Aj. Fl. 1286.
- Εὐλόχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [parturientibus vel gravidis favens; epith. Dianæ,] giving an easy birth. Τὰν δ' εὐλόχον, οὐράϊαν. Hipp. 165. See Ἀρτέμις.
- Εὐλύρης, et εὐλύρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) bonam lyram habens, (2) bene lyra canens,] having a good lyre, playing well on the lyre. Εὐλύρας Ἀπόλλων. Alcest. 574. See also Ran. 229. SYN. Εὐφόρμιγξ, λιγυρός, μουσικός.
- Εὐλύτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui facile solvi potest, (2) paratus discedere,] easy to be loosed, soon dissolved. Εὐλύτᾳ δ' εἶναι στέργγηθρᾶ φρένων. Hipp. 256. SYN. Ἐκλύτος.
- Εὐμάθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) docilis, ingeniosus, (2) facilis intellectu,] docile, ingenious, easy to be learnt. Καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνός εὐμάθης. Trach. 614. SYN. Εὐθήρατός, εὐληπτός, διδακτός, πῖθᾳ ὅς.
- Εὐμάθεια, as, ἡ, subst. [docilitas, celeritas discendi,] docility, quickness in learning. Εὐμάθην ἡγεῖτο, δίδους ἔμῃ Σιμῶς ὁ Μίκκον. Call. Ep. 51.
- Εὐμαρεία, as, ἡ, subst. [(1) facilitas, (2) tranquillitas animi, (3) latrina,] ease, tranquillity, convenience. Ἀλλ' ὃ θεὸς εὐμαρεῖαν ἐπεδίδου χεροῖν. Bacch. 1117. SYN. Εὐχέρεια, εὐπέτεια, ἡσυχία.
- Εὐμάρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [facilis, commodus,] easy, convenient. Χρόνος γὰρ εὐμάρης θεός. Soph. Electr. 180. SYN. Εὐχέρης, ῥάδιος, εὐκόλος, ἐλάφρος.
- Εὐμάρως, adv. [facile,] easily. Εὐμάρως τοι χρῆμᾳ θεοὶ δόσαν, οὐτὲ τί δειλὸν. Theogn. 463. SYN. See Εὐκόλως.
- Εὐμαρίς, ἰδός, ἡ, subst. [calceamenti genus,] a kind of slipper. Βαρβάροις εὐμα-ρίσιν. Orest. 1364.
- Εὐμεγέθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [ingens, procerus,] pretty large, tall. Λιθὼν εὐμέ-γέθῃ πρὸς τῇ κεφαλῇ σιτεῖσθαι δ', ἀντὶ μὲν ἄρτων. Plut. 542. SYN. Παρμεγέ-θης, πέλωρίος, εὐμήκης, περὶμήκης.
- Εὐμεδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [hilaris, benevolus,] cheerful, kind, benevolent. Εὐ-μειδής τῷ πελοῖτῳ, καὶ ἡπῖος ἀμφότεροισιν. Apoll. 4. 715. SYN. Εὐπρόσωπος, λαμπρὸς ὁματὶ, ἡδύς, παιδρὸς, εὐθυμὸς.
- Εὐμελίας, ου, ὁ et ἡ, adj. [hastæ tractandæ peritus, bellator bonus,] skilled in the use of the ashén spear, valiant. Ὅσπον Πάνθου νῆες εὐμελῖαι φρονέουσιν. P. 23. SYN. Ἀνδρείος.
- Εὐμνεῖα, et εὐμνεία, as, ἡ, subst. [benevolentia, animus bene adfectus,] kind-ness, a kind disposition. Πῶς εὐμνεῖαν τοῖσιδ' ἐν δόμοις ἔχεις; Helen. 312. See Pyth. 12. 8. SYN. Εὐνοῖα, πρεμνεῖα, φίλτα.
- Εὐμνέτης, vid. Εὐμνής.
- Εὐμνέω, v. [benevolus vel propitius sum,] to be kindly or propitiously dis-posed. Δαίμωνες, οἱ μὴδ' ὧδὲ θάνόντῃ περ εὐμνέοιεν. Apoll. 2. 260. SYN. Εὐνέω.
- Εὐμνέως, et εὐμνῶς, adv. [benevole, benigne,] benevolently, kindly. Ἄτοι δ' εὐμνέως ὁ θεός. Theocr. Ep. 4. See also Agam. 925. SYN. Φιλοφρόνης, ἡπῖος, ἐπὶεῖκός, χρηστὸς.
- Εὐμνής, ἔος, ὁ et ἡ, et εὐμνέτης, ου, ὁ, adj. [benevolus, amicus,] kind, friendly, propitious. Θεὸν πᾶράσχοιτ' εἰς τὸ λοιπὸν εὐμνῇ. Androm. 55. See also

2. 186. SYN. Εὐνῶς, εὐεργέτης, ελευθερίως, πραῦς, μείλιχος, ἀγαθός, χρηστός.

Εὐμενία, vid. Εὐμενεία.

Εὐμενίδες,¹ ὦν, αἱ, P. N. [Eumenides, furiae,] the Eumenides, the furies. Μελαγχρῶτες Εὐμενίδες· αἱ τὲ τῶν. Orest. 315. SYN. Ἐρινύες, q. v. EPITH. Πόνται, δεινῶπες, σεμναί, μελάμπεπλοι, μεγάλωνῦμοι. PHR. Ἐμφῶβοι γῆς τῆς καὶ σκότου κόραι. C. C. 39. Νυκτὸς, αἰανῇ τέκνᾷ.

Εὐμέτρως, ον, ὁ et ἡ, adj. [modum servans, moderatus,] well proportioned. Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζᾷθεω Ἑλικῶνι. Theocr. 25. 209. SYN. Μετρίως, σύμμετρος.

Εὐμήκης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [bene longus, decore procerus,] pretty long, stately. Ἐπὶ τ' εὐμήκεις ἦκουσ' ἰχθῦας. Iph. A. 595. SYN. Εὐμέγεθης, ἐπιμήκης, ὑπερμήκης.

Εὐμῆλως, ον, ὁ et ἡ, adj. [ovibus abundans, pecorum ferax,] abounding in or productive of sheep or cattle. See in Εὐβδός. SYN. Πολυμῆλως, πολυθρέμμων.

Εὐμηχανία, ας, ἡ, subst. [industria, solertia,] good contrivance, industry, ability. Εὐμαχανίαν γὰρ ἔφαν᾽ Ἰσθμίους. Isthm. 4. 3. SYN. Εὐπόρεια, ἀγχινοία, ἐπινόια, ἐπιμέλειά.

Εὐμήχανός, ον, ὁ et ἡ, adj. [ad machinandum promptus, ingeniosus, industrius,] good in contrivance, ingenious, clever, industrious. Κακ τῶν ἀμηχανῶν πόρους εὐμηχανούς πορίζων. Equit. 759. SYN. Ἀγχινοός, εὐσυνετός, δραστήριός.

Εὐμίτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [e bono stamine factus,] consisting of fair or fine threads, finely woven. Ὕφηνᾷ καὶ τοῦδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς. Iph. T. 817. SYN. Λεπτῶτάτος, εὐπηνός.

Εὐμίτρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [bene mitra cinctus,] well girt. Γυμνός, ἀτερ χλαίνης· τῆ καὶ εὐμίτροιῷ χιτῶνός. Mosch. 4. 98. SYN. See Εὐζωνός.

Ἐμμελίως, vid. Ἐμμελίος.

Εὐμνηστὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [cujus facile recordamur,] well remembered. Εὐμναστὸν ἀνδρὸς δεινὰ τρέφουσαν ὁδοῦ. Trach. 109.

Εὐμοιρὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [bona sorte utens, felix,] having a happy lot, rich, noble. Εὐμοιροὶ δ' ἔγνοντο καὶ ἀκλέες οὐπὺτ' ἐκεῖνοι. Call. 4. 295.

Εὐμολπίδαι, ὦν, P. N. [Eumolpi nepotes,] the descendants of Eumolpus. Προσπύλων Εὐμολπίδων. C. C. 1053. (See Suidas.)

Εὐμορφία, ας, ἡ, subst. [pulchritudo,] beauty. Εὐμορφία πρᾶθεῖσᾷ, κώνειδιζόμεναι. Troad. 929. SYN. Εὐσχημῶσυνη, εὐπρέπειά, κάλλος, κομψότης.

*Εὐμόρφος, ον, ὁ et ἡ, adj. [speciosus, pulcher,] fair-formed, beautiful. Εὐμόρφων δὲ κῶλοσσων. Agam. 406. SYN. See Κᾶλδς.

Εὐμουσός, ον, ὁ et ἡ, adj. [venustus, eruditus,] polished, learned. Φοῖβ' ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς. Thesm. 112. SYN. Ἐκπρέπης, ἐπ' ἡχάρῃς.

Εὐνάζω, et εὐνάω, f. ἄσω, v. [colloco in cubili,] to place in a bed or on a couch, to cause to rest. Ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὐνάσ' Ἐκτόρεια χεῖρ. Rhes. 758. SYN. Κάτευνάζω, κατᾱκοιμάω, κοιμίζω.

Εὐναῖος, α, ὦν, adj. [qui procumbere amat, consors lecti,] inclined to bed, a partner of the marriage-bed. Ἄλλ' εἰς μίαν βλέποντες εὐναίαν Κῦπριν. Androm. 179.

Εὐναστήριόν, ον, τὸ, subst. [cubile,] a bed, a couch. Καὶ τὸ Δαρειόν τὲ κάμὸν κοινὸν εὐναστήριόν. Pers. 165. SYN. See Εὐνή, cubile.

Εὐνέτης et εὐνητής, ον, εὐνητήρ, ἡρὸς, εὐνήτωρ, ὄρως, ὁ, et εὐνήτειρά et εὐνητρία, ας, ἡ, subst. [concubitus, maritus,] a bed-fellow, a consort. Λᾶβὼν δὲ πρὸς χῦτας μητρὸς εὐνέτης σέθεν. Eur. Electr. 803. See also Med. 160. Ion

¹ It is somewhat singular that the word Εὐμενίδες does not occur in the works of Æschylus now remaining, though he has left a tragedy bearing that title. Except in four instances, in the Orestes, v. 38, 315, 827, and 1667, I have not been able to find the word at all. The more usual term for the Furies is Ἐρινύες.

911. Pers. 142. 162. and Trach. 923. SYN. Σύγκοιτος, ἀκοίτης, ὁμεινέτης, ἀλδοχος, ἀνήρ, παρᾱκοίτης, ὁμολεκτρὺς, ξυνάδρως, πύσις, σύζυγος, (f.) εὐνίς, ἀκοίτης, γυνή, δαμάρ, σύλλεκτρος, ξυνεύνη.

Εὐνή, ἡς, et 2. εὐναία, as, ἡ, subst. [anchora,] an anchor. Ἐκ δ' εὐνὰς ἐβάλλον, κατὰ δὲ πρυμνήσιν ἔδρασαν. A. 436. See also Apoll. 2. 1284. SYN. Ἀγκυρά.

Εὐνή, ἡς, ἡ, subst. [(1) cubile, (2) tentorium, (3) lustrum ferarum, (4) sepulcrum,] a bed or couch, a tent, a den, a grave. Ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντί σου στέργει πύσις; Androm. 899. SYN. Κοίτη, κοίτος, κλίνη, λέκτρον, λέχος, εὐναστήριον, κλισία, θάλαμος, σπέος, τάφος. EPI TH. Ἀστροφῶς, αβροχίτων, μάλακῃ, εὐρεϊά, πολυήρατος, βροῦτα, περίκαλλης, γαμήλιος, ἐγκληρὺς, χαμαιπέτης, δολίος, ἀθικτός, ἐπίσημος, κρυφαία, ἀκοινώνητος, ἀπτόλεμος, νυμφίδιος, κενή, νυμφεῖος, σκότια, ἐφέστιος, κρυπτή, νυμφική, γλυκερά, ἡδεῖα, εὐγάμος, εὐπάρθενος, φιλότῃσιος, μιννυθάδιος. PHR. Λέκτρων δὺς συγγενεῖς εὐναί. Herc. F. 795.

Εὐνημά, ἁτός, τό, subst. [concubitus,] cohabitation. Ἄπαιδες ἐσμεν, χρόνιν ἔχοντ' εὐνήματᾱ. Ion 304.

Εὐνήτειρά, vid. Εὐνέτης.

Εὐνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene textus,] well spun or wrought. Εἰάτω εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Σ. 596. SYN. Εὐφής, λεπτός.

Εὐνητήρ, et εὐνήτωρ, vid. Εὐνέτης.

Εὐνίς, ἰδος, ἡ, subst. [uxor,] a wife. Πᾶρά δικῆς ἔσται, κακίστης εὐνίδος τιμωρία. Iph. A. 397. SYN. See Εὐνέτης. (f.)

Εὐνίς, ἰός, ὁ et ἡ, [orbis, viduus,] deprived, bereft, widowed, destitute. Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τῷ καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔθηκε. X. 44. SYN. Χήρως, ἐνδέης, ἔρημος.

Εὐνόεω, v. [benevolus sum, bene adfectus sum animo,] to be well disposed towards. Μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἄμᾱ. Aj. Fl. 698. SYN. Ἰλαός, εὖνους, εὐμένης εἰμί.

Εὐνοῖα, as, ἡ, subst. [benevolentia,] good-will. Εὐνοίᾱ ἀπέστη τῶν ἐμῶν Φρυγῶν πόλει. Troad. 6. SYN. Εὐμένεια, ἀγάπη, σπουδή, ἱλασμός, προθυμία, φίλια.

Εὐνόμια, as, ἡ, subst. [(1) bonæ leges, (2) auctoritas et vis legum,] a wise system of laws, the influence of good laws. Αὐτοὶ δ' εὐνόμησιν πόλιν κατὰ καλλίγυναϊκά. Hom. 29. 11. EPI TH. Ἐρατεινῇ, ἀπτόλεμος, ἐρίθηλης, κουρότροφος.

Εὐνόμος, et Dor. εὐνόμας, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) bonis legibus instructus, (2) passus,] furnished with good laws, well regulated; adequate to feed. Τάνδ' ἐς εὐνόμον πόλιν. Εἰ δὲ τετραπται. Isthm. 5. 28. See Aj. Fl. 604.

Εὐνόος, contr. ους, gen. οῦν, ου, adj. [benevolus,] well disposed towards, friendly, benevolent. Εἰς ὅματ' εὖνον φωτὸς ἐσβλέψαι γλυκύν. Ion 732. SYN. Εὐμένης, εὐγνώμων, πρόφρων, φίλοφρων, Ἰλαός, φίλος, γνήσιος.

Εὐνοῦχος, ου, ὁ, subst. [eunuchus,] one who has the care of the bed-chamber, a chamberlain, an eunuch. Καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἑτέρον τουτόνι. Acharn. 117.

Εὐξείνως, et εὐξενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) hospitalis, (2) item epith. Ponti,] (1) hospitable, also (2) the Euxine or Black sea. Λιμένα τὸν εὐξενότατον ναύταις. Hipp. 156. See also Choëph. 700. PHR. (2) Εὐξείνιον πέλαγος, Εὐξείνιον οἰδμα λίμνας. Herc. F. 410. Πόντος Εὐξείνιος.

Εὐξείνως, adv. [hospitaliter, amice,] hospitably. Ἐκλύδον; οἵτινές εἶεν εὐξείνως ἄρῃσαντο. Apoll. 1. 963. SYN. Ξένως, φίλοξενως, φίλως.

Εὐξέστος, et εὐξός, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [bene rasmus, politus,] well polished, finely made. Μακραί, εὐξέστοι, ἐξευγμέναί εἰρύσσονται. Σ. 276. SYN. Ξεστός, ξυστός, γλαφυρός.

Εὐξυνέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene intelligibilis,] easy to be understood. Εὐξυνέτον ξυνέτοισι βόαν. Iph. T. 1093.

Εὐογκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [molis amplæ et compactæ; portatu facilis,] of proper size, easily carried. Εὐογκός, ὡς ἂν δοῦλός, ἀλλὰ καὶ στολήν. Eur. fr. Syl. 3. 3.

- Εὐοδία**, *as, ἡ*, subst. [(1) expeditum iter, (2) prosperitas,] a good journey, prosperity. *Πρῶτᾱ μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπῖοντῇ ποιητῇ.* Ran. 1575. SYN. (2) *Εὐνυχία*.
- Εὐοδμὸς**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [suaviter olens,] sweetly breathing. *Ξανθᾶ σὺν εὐοδμοῖς ἀκραλίπῃ στέφανοις.* Call. fr. 106. SYN. *Εὐώδης, θύοεις, κηώεις, ἡδύπνους, εὐπνύους, εὐοσμὸς*.
- Εὐόδω**, *v.* [prosperare progredior,] to have a prosperous journey. *Σφῶν δ' εὐόδωλῃ Ζεὺς.* C. 1435. SYN. *Εὐδαιμόνιζω*.
- Εὐοῖ**, interject. [Evoë, vox bacchantium,] the bacchanalian cry. See *Εὐαί*.
- Εὐολβός**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [felix dives,] happy, wealthy. *Τῖν' ἐκ τῶν εὐόλβων.* Iph. T. 189. SYN. See *Εὐδαίμων*.
- Εὐόπλος**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [(1) bene armatus, (2) felix in armis,] well armed, successful in arms. See *Ἀσπίδοφέρμων*. SYN. *Ἐνὸπλος*.
- Εὐοργησία**, *as, ἡ*, subst. [(1) promptitudo ad iracundiam; (2) lenitas morum,] irascibility; moderation in anger, gentleness. *Ὅς τὴν ἐμὴν πεποιθὲν εὐοργησίᾳ.* Hipp. 1042.
- Εὐορκέω**, *v.* [religiose juro,] to observe an oath faithfully. *Τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατόμωσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ.* Orest. 1532.
- Εὐορκία**, *as, ἡ*, et *εὐόρκωμᾶ, ἄτος, τὸ*, subst. [sanctum iusjurandum,] an oath sacredly observed, faithfulness. *Ἐχαί-ρὼν εὐορκίαις.* Olymp. 2. 118. See also Choëph. 888.
- Εὐορκός**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [jurejurando stans,] one who scrupulously abides by his oath, faithful. *Οὐδὲ τίς εὐόρκον χάρις ἐσσεταί, οὔτε δικάιου.* Hes. Op. 190. SYN. *Ἀληθής, εὐσεβής, εὐγνώμων, ἐπίεικής*.
- Εὐόρκως**, *adv.* [fideliter,] in a faithful manner. *Καὶ ξυνθᾶνεῖσθαι καὶ τὰδ' εὐόρκως ἔχει.* Choëph. 966.
- Εὐορμός**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [bene fidus carinis,] having a good harbor, safe for ships. *Ἑλλάδδὸς εὐόρμος.* Troad. 126. SYN. *Εὐλίμενός, ἐπιτήδειός*.
- * **Εὐοσμὸς**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [fragrans,] fragrant. *Ξανθοῖσι βοστρυχοῖσιν εὐοσμος κόμην.* Bacch. 231. SYN. See *Εὐοδμὸς*.
- Εὐπάγης**, *ἔος, ὁ et ἡ*, adj. [bene compactus,] well fastened. See *Ἀντοφλοῖον*. SYN. *Εὐπηκτός*.
- * **Εὐπαιδευτός**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [bene eruditus,] well instructed. *Σεμναὶ γὰρ εὐπαιδευτὰ δ' ἀπὸτρῆπει λέγειν.* Orest. 404.
- Εὐπαιδία**, *as, ἡ*, subst. [felicitas in gignendis liberis; item soboles,] happiness in children, offspring. *Ποιναῖσιν δ' ἐχθρᾶ, τέρπεται τ' εὐπαιδία.* Eur. Suppl. 500. SYN. *Εὐτέκνια, τέκος*.
- Εὐπαις**, *αιδός, adj.* [bonus habens liberos,] happy in children. *Εὐπαις ποτ' οἶσά, νῦν δὲ γραῦς, ἅπαις θ' ἄμᾱ.* Hec. 798.
- Εὐπᾶλμὸς**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [artibus probe instructus,] well put together or composed. *Εὐπᾶλμον μέμινᾶν.* Agam. 1509. SYN. *Ἐπιδέξιός, σθενᾶρός*.
- Εὐπᾶλῆς**, *ἔος, ὁ et ἡ*, adj. [luctam facilem habens; facile eluctabilis,] easy to combat in; of easy conquest. *Εὐπᾶλέας τελέεσθαι Ἀγηνόριδης φάτο Φινεύς.* Apoll. 2. 617.
- Εὐπᾶλῶς**, *adv.* [facile,] easily. *Εὐπᾶλῶς κούρης ὑπὸ δῆν' εἰ κέκράανται.* Apoll. 4. 193.
- Εὐπᾶράγωγος**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [cui verba dare facile est,] easily imposed upon. *Ἄλλ' εὐπᾶράγωγός εἰ.* Equit. 1112. SYN. *Εὐπειθής*.
- Εὐπάρῃος**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [pulchras habens genas,] having fair cheeks, blooming. *Εὐπάρᾱον κρᾶτᾶ σολάσας Μεδόισας.* Pyth. 12. 28.
- Εὐπάρθενός**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [felix virgo,] happy as a virgin, pure. *Ποτνί', εὐπάρθενῇ Δίρκα.* Bacch. 520. (Ion. a min. Dim.)
- Εὐπᾶτρεῖος**, *εὐπᾶτρίδης, ov, ὁ, et εὐπᾶτρῆς, ἰδός, ὁ et ἡ*, adj. [bono patre natus,] a man nobly born, noble on the father's side, nobly born. *Τὴν ὁδόν, ἣν*

¹ On this passage see the judicious Seidler and the learned Markland. The whole context shows, that the metre is anapaestic, and that *Τῖν'* is erroneous. It is however more easy to detect than to amend error.

- Ἐλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν. Z. 292. See also Theocr. 18. 53. and Soph. Electr. 1087. SYN. Ὀβρίμοπάτρη.
- *Εὐπατωρ, ὄρος, adj. [claro patre genitus,] nobly born. Ἡ Λιλαιὸς εὐπατωρ. Pers. 961. SYN. See Εὐγένης.
- Εὐπειστὸς, ου, εὐπειθής, et εὐπίθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [cui facile persuaderi potest,] easily persuaded or believed, tractable. Εὐπειστὰ λέγει. Aj. Fl. 152. See also Androm. 811. and P. V. 341.
- Εὐπέμελδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [felix, lætus,] happily sent, happy, fortunate, joyful. Αὗται δ' ἔχουσαι μοῖραν οὐκ εὐπέμελδν. Eumen. 479. SYN. Εὐ-
χέρης.
- Εὐπένθερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nobilem socerum habens,] happy in a father-in-law. Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερὲ γαμβρῆ. Theocr. 18. 49.
- Εὐπέπλδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchrum habens peplum,] finely dressed. Τῶν τινὰ καρρέζουσα Ἀχαιῶδων εὐπέπλων. E. 424.
- Εὐπέτᾱλδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene foliatus,] having large leaves, well clustered. Εὐπέτᾱλδς ἐλίκι θάλλει. Thesm. 1000. SYN. Καλλιφυλλός, εὐφυλλός, εὐ-
βότρυς.
- Εὐπέτειᾱ, as, ἡ, subst. [facilitas, copia,] ease, facility. Δι' εὐπέτειας τειχέων ἔσω μόλειν. Phoen. 272. SYN. See Εὐμάρειᾱ.
- Εὐπέτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [facilis,] easy. Πάντ' δ' εὐπέτῃ θεοῖς. Phoen. 701. SYN. See Εὐκόλδς.
- Εὐπέτῳς, adv. [facile; sine molestia; expedite,] easily. Δυστοῖν δράκοντιν εὐ-
πέτῳς τέμων κᾶρα. Choëph. 1034. SYN. Εὐκόλως, ἀπὸνως, ῥαδίως, ῥεῖᾱ.
- Εὐπηκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene compactus,] well compacted, well built. Κτει-
νόμενων ἡμεῖς δὲ μυχῷ θάλαμῳ εὐπήκτων. ψ. 41. SYN. See Εὐδμητὸς.
- Εὐπηρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchre textus,] beautifully woven. Πέπλων τὲ προὐ-
κάλυπτεν εὐπήρους ὕφας. Iph. T. 313. SYN. Εὐμίτδς, εὐνητδς, εὐπηκτδς.
- Εὐπηχυς, ἔος, ἡ, adj. [pulchra brachia habens; pulchra,] having beautiful
arms, beautiful. Λάβ'ετ' εὐπήχεις χεῖρας, πρὸπδοι. Hipp. 200. SYN. Καλλι-
πηχὺς.
- Εὐπίθης, vid. Εὐπιστὸς.
- Εὐπίστως, adv. [fideliter,] very faithfully. Εὐπίστως δὲ τοῦμῶν. Thesm. 105. SYN. See Πιστῳς.
- *Εὐπλειδς, α, ὄν, adj. [bene plenus,] very full. Θῆκ'εν εὐπλεῖν' μετὰ δὲ μνηστῆρ-
σιν ἔειπεν. ρ. 467. SYN. Ἐμπλεδς, ἔκπλεδς, παμπληθής, πλήρης.
- Εὐπλεκής, ἔος, et εὐπλεκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene junctus; nexilis,] well twisted
or turned. Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοί. Ψ. 436. See also
Bacch. 858. SYN. Εὐνητδς, εὐστρεπτδς.
- Εὐπλοῖᾱ, as, ἡ, subst. [felix navigatio,] a prosperous voyage. Πρὸφ'βοῦμαι
τὶ πῶτ' εὐπλοῖαν ἐπραξάν. Æsch. Suppl. 1053. SYN. Πλοῦς οὐρῖος, πρεμμένης
νόστδς, εὐδῖᾱ. EPIITH. Ἀκύμαντδς.
- *Εὐπλοκάμῖς, ἰδὸς, ἡ, et εὐπλοκάμδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchros cincinnos habens,]
fair-tressed. Ἀμφὶ δὲ μ' ἡγέρεθοντὸ εὐπλοκάμῖδēs Ἀχαιοί. τ. 542. See also
Iph. A. 791. SYN. Καλλῆπλοκάμδς, ἰπλοκάμδς, ἡκυμδς, κατὰβούστρυχδς, εὐ-
χαιτῆς, εὐθριξ, κᾶρηκόμδων.
- Εὐπλόδς, ου, adj. [navigatu facilis,] easy to sail in, safe. Ὡρίᾱ πάντα γένοιτο,
καὶ εὐπλόδν ὄρμον ἱκοῖτο. Theocr. 7. 62.
- *Εὐπλυνής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) bene lotus; (2) mundus,] well washed, clean.
Φᾶρος μὲν οἱ πρῶτων εὐπλυνῆς, ἡδὲ χιτῶνά. π. 173.
- Εὐπνὸδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene spirans,] sweetly breathing, sweet-smelling. Ἡ
ὄπ' ἐκ λειμωνὸς εὐπνὸᾱ λειρῖᾱ κέρσοι. Mosch. 2. 32. SYN. See Εὐδῶδς.
- Εὐποιήτδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene factus,] well made or wrought. (melius fors.
εἶ ποιητδς, ut εἶ ποιέω non εὐποιέω.) Ῥάσσ'αὶ τ' ἐν δὲ θρύνοις εὐποιήτοισι τᾱ-
πητᾱς. v. 150. SYN. Εὐτυκτδς, εὐπᾱγής, εὐπηκτδς, εὐἔστδς, εὐἔδς.
- Εὐπόκδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonum vellus habens,] fleecy. Μήλων φλέοντων
εὐπόκος νόμεύμασιν. Agam. 1389. SYN. Εὐβδότδς.
- Εὐπόλεμῖᾱ, as, ἡ, P. N. [Eupolemia.] See in Φθιάς.

Εὐπόλεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bellicosus,] warlike. Νίκης εὐπόλεμοιὺ παῖτερ, συνά-
ρωγ' Ἐμιστοῦ. Hom. 7. 4. SYN. Μένεπολλέμος, εὐπαλάμος.

Εὐπόλις, ἰδὸς, ὁ, P. N. [Eupolis,] a comic poet, who lived in the time of Ari-
stophanes. Εὐπόλις μὲν τὸν Μᾶρικᾶν πρῶτιστον παρείκυσεν. Nub. 553.

Εὐπομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonus dux,] fair-conducting. Ὁρμώμενον βροτοῖσιν
εὐπόμπῳ τύχη. Eumen. 93. EXP. Ἀγαθὸς ὁδηγός.

Εὐπρόσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilis meatu; parabilis, abundans,] easy to pass,
expeditious, ready, abundant. Χρήματ' ἀρίσκειν εὐπρόσωτον γυνή. Eccles.
236. SYN. Οἷος, εὐχέρης, ἐπιδέξιός, ἀφθόνος, ἄπλουτός, πῆριστος.

Εὐπρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [felix, fortunatus,] happy, fortunate. Φίλον τρίτό-
σπονδον εὐπρόμον τ'. Agam. 237. SYN. Εὐδαίμων.

Εὐπρότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [potatu facilis et suavis,] fit for drink, fresh, clear.
Βόός τ' ἄφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐπρότον γάλα. Pers. 617. SYN. Ἡδύπρότος.

Εὐπούς, πόδος, adj. [(1) bonis pedibus praeditus; (2) velox,] having good feet,
swift-footed. Χωρὶ διατμήγουσιν καὶ εὐπρόδα Διῶνῃν. Call. fr. 48. SYN.
Κραταίπους.

Εὐπραγία, εὐπραξία, as, et εὐπραξίς, ἔως, ἡ, subst. [res secundae; bona actio,]
success, prosperity; a generous action. Σὺν θεοῖς εὐπραγίας. Olymp. 8. 18.
See also Helen. 735. and Agam. 246. SYN. Εὐδαιμόνεια, εὐτυχία, εὐεργε-
τημᾶ.

Εὐπρέπης, ἔος, et εὐπρεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) decorus; (2) bene ornatus,]
graceful, proper, becoming; well adorned, elegant. Ἡ Τυνδαρίς γὰρ εἰδὸς
εὐπρέπεσται. Hec. 269. See also Aesch. Suppl. 730. SYN. See Ἐκπρέπης.

Εὐπρέπως, adv. [decore,] becomingly, decently. Ἐσθῆτά κόσμον τ' εὐπρέπῳ
ἡσικήσῃτο. Alcest. 156.

Εὐπρηστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [facilis accensu ustaque, bene flans,] easy to burn,
full-blowing. Παντοίῃν εὐπρηστὸν αὐτμὴν ἐξάνεισαι. Σ. 471.

Εὐπρόσῃγυρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [blande compellans; comis,] easy of address,
affable. Ἐν εὐπρόσῃγυροῖσιν ἐστὶ τις χάρις. Hipp. 94. SYN. Φιλόφρων, φι-
λανθρωπὸς, εὐμένης.

Εὐπρόσοιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [allatu facilis, commodus,] easy to be reached,
attainable, convenient. Κούκ ἐστὶν ἄτης εὐπρόσοιστος ἐκβάσις. Med. 279.
SYN. Εὐπρότος, εὐφρότος, εὐαντής.

Εὐπρόσωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulcher aspectu, qui formosa est facie, pulcher,]
fair-faced, comely, beautiful. Οὐκ εὐπρόσωποις φροιμοῖς ἀρχεὶ λόγον. Phoen.
1356. SYN. Εὐπρόσῃγυρός, εὐμείδης, εὐστόμος, εὐμορφός, εὐειδής, εὐπρέπης,
ώραῖος.

Εὐπρυνής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [decorus,] well-regulated or decorated. Τοιῶνδε
τυγχάνοντάς, εὐπρυνῇ φρένός. Aesch. Suppl. 996.

Εὐπρυνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchram puppim habens,] having an ornamented
stern. Ἐνθάδ' ἐπ' εὐπρυνόισιν Ἀργεῖων πλάταις. Iph. A. 723.

Εὐπρωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonam seu pulchram proram habens,] with a fair
prow. Πόντιός, εὐπρώροισι πλάταις. Iph. A. 765.

Εὐπτέρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene alatus,] well pinioned. Ἄιπερ εὐπτέρων ὄρνιν.
Æ. R. 176.

Εὐπυργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras turres habens,] well fortified. Δῆμοι μὲν
οἶδ', εὐπυργά τ' ἐρύματα χθονός. Dan. 1. SYN. Καλλίπυργός, εὐτειχής.

Εὐπωλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [producens bonos equos,] famed for horses. See
Εὐθαλασσός. SYN. Εὐιππός.

Εὐράξ, adv. [ex obliquo,] by the side, obliquely. Οὐκ ἀπὸσβήσεις; οὐ τὰ χεῖρας
εὐράξ, πατάξ; Aves 1258.

Εὐρείας, ου, et Dor. εὐρείας, α, ὁ, adj. [pulchre s. bene fluens,] fair-flowing.
Πῶλῳ, Σίμῳεντί δ' ἐπ' εὐρείῃ πλάταν. Troad. 815.

Εὐρημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) inventum; (2) lucrum, inpr. insperatum,] an in-
vention, chance gain. Σῶσαι τὸδ' εὐρημ' ἐς τὸν ὄντα νῦν χρόνον. Ion 1348.
SYN. Ἐξεύρημᾶ, μηχάνη, ἐπιτήδευμᾶ, βούλευμᾶ.

Εὐρην, ηνός, et εὐρηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [alens pulchras agnas,] famed for beau-

- tiful lambs. Οὐδὲ Φεραῖς Ἀδμητὸς εὐρήνεσσιν ἀνάσσω. Apoll. 1. 49. See also Apoll. 3. 1085. SYN. Πόλυμηλὸς, εὐμηλὸς.
- Εὐρησέπεις, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [verborum inventor,] an inventor of words. Εὐρησέπεις, περὶ τριμμά δικῶν. Nub. 446. SYN. Καιρόλογος, εὐγλωσσός.
- Εὐρίς, vel εὐρίν, ἰὸς, ὁ et ἡ, adj. [cui bonus est nasus,] quick-scented. Κυνὸς Λακαίνης ὡς τὶς εὐρίνος βᾶσις. A. J. Fl. 8.
- Εὐριπίδης, ου, ὁ, P. N. [Euripides,] the famous tragic writer. Οἴκουν δικάως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς. Nub. 1377. EPI TH. Κατ' ἄχρυσός, σφώτατός, γνωμότηπος, πανούργος, πτωχοποιός, χωλοποιός, ῥακιδόσφραπτάδης, στωμυλλίσουλ-λεκτάδης.
- Εὐριπίδιον, ου, τὸ, dimin. a præced. Εὐριπίδιον, ὃ γλυκύτατον καὶ φιλατῶν. Acharn. 475.
- Εὐρίπος, ου, ὁ, P. N. [Euripus,] the strait which separates Eubœa from Bœotia. Τὸν δὲ κατ' Εὐρίπον ἔχουσιν. Iph. A. 11. EPI TH. Στεινός, κατὰ χηδὰ ῥέων.
- Εὐρίσκω, 2 aor. εὐρῶν, f. εὐρίσω, v. [invenio,] to find. Ὅν ἂν περισσὸν καὶ φρονούνθ' εὐρὴ μέγα. Hipp. 447. SYN. Ἀνεύρισκω, ἐξεύρισκω, κατὰ λαμβάνω.
- Εὐρύος, vid. Ἐυρύρης.
- Εὐρύς, ου, ὁ et (2) ἔος, τὸ, subst. [(1) Eurus; (2) latitudo,] the East wind, Eurus; (2) latitude, breadth. Πόντον Ἰκαρίοιό, τὰ μὲν τ' Εὐρύς τὲ Νῆτος τὲ. B. 146. See also Cycl. 389. SYN. Ἀπληλώτης, (2) πλατός, μεγέθος, ὑπερῶχη. EPI TH. (1) Λεγὺς, κῆκος, κραιπνός, δύσαῖς.
- Εὐράφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bene consutus,] well sewed. Ἐν δὲ μοι ἄλφειτ' ἁ χεῦσιν εὐράφεςσιν δόροισιν. β. 354.
- Ἐυρύρεῖς, ἔος, poet. εἶος, εὐρείτης, εὐρύτος, et εὐρύος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchre fluens,] fair-flowing. Εἰθὼς λούεσθαι εὐρύρεϊος ποταμοῦ. Z. 508. See also Z. 34. Φ. 130. and Iph. A. 421. SYN. Εὐρύρεῖθρος.
- Εὐρύαγυιᾶ, as, ἡ, adj. [latas vias habens,] having wide sheets. Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρύαγυιᾶ Μυκὴν. Δ. 52.
- Εὐρύαλη, ης, ἡ, P. N. [Euryale,] one of the Hesperides. Σθεινὴ τ', Εὐράλη τε, Μεδουσά τε λυγρὰ πάθοῦσα. Hes. Theog. 276.
- Εὐρύαλος, ου, ὁ, P. N. [Euryalus,] the son of Mecisteus. Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφελτίων ἐξενάριξε. Z. 20. EPI TH. Μενέχαρμος, βροτόλοισι γῆρας Ἄρηι, ἰσθῆος φῶς.
- Εὐρύανασα, ης, ἡ, adj. [late regnans,] widely-ruling. Τέσσαρες ὡς ἡμῖν μέγαλα θεὸς εὐρύανασα. Call. 6. 121. SYN. See Εὐρύκρειων.
- Εὐρύβατης, ου, ὁ, P. N. [Eurybates,] the herald of Ulysses. Ἄλλ' ὅγε Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρύβατην προσεειπέ. A. 320. PHR. Κήρυξ Ἰθάκῆϊός, γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελάνιοι χροῖός, οὐλοκάρηνος. τ. 246.
- Εὐρύβιη, ης, ἡ, P. N. [Eurybia,] the daughter of Pontus and Terra. Εὐρύβιην, ἁδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν. Hes. Theog. 239.
- Εὐρύβις, ου, ὁ, adj. [late potens, vires suas late exercens,] having widely-extended power. Πῶσει δ' ἄν' εὐρύβιαν ὃν προγόνον. Olymp. 6. 99. SYN. Εὐρύκρειων, εὐρυσθενής.
- Εὐρύδαμας, αντός, ὁ, P. N. [Eurydamas,] (1) the name of a prophet in Homer, (2) one of the Argonauts. Υἱὸς Εὐρύδαμαντός, δνειρόπολοι γέροντος. E. 149.
- Εὐρύδικη, ης, ἡ, P. N. [Eurydice,] (1) the wife of Nestor, (2) the wife of Creon. Νέστορος, Εὐρύδικη, πρέσβα Κλυμένιοι θυγατρῶν. γ. 453. PHR. Νέστορος αἰδοίη παρ' αὐτοῖς.
- Εὐρύθμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [concinus,] neat, well proportioned. Ἐμβύς γέρωντων εὐρύθμοις προβήμασιν. Plut. 759. SYN. Εὐθέτος, εὐμέλης, ἀρμόδιος, ὁμαλός.
- Εὐρύθμως, adv. [concinne,] neatly. Θεὸς δὲ τὸν ἀγκῶν' εὐρύθμως, κατ' ἐκπῆ. Cycl. 560.
- Εὐρύκερως, ω et ωτός, ὁ et ἡ, adj. [lata cornua habens,] large-horned. Ὡς φάτ'.

¹ See a very learned note in Dr. Maltby's Thes. Φίλοταρτίον.

τὴν δ' ὤδε προῤῥέφονέεν εὐρύκῃως βούς. Mosch. 2. 149. SYN. Κεράως, κερῆάλ-
κής.

Εὐρύκλεια, as, ἡ, P. N. [Euryclea.] Στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν
εἵπεν. v. 128. EPITH. Ὡπὸς θυγάτηρ, περὶφρων, φίλη, τροφὸς.

Εὐρύκολπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [spatiosum sinum habens,] having a wide bosom.
Ὁμφάλῳν εὐρύκολπου. Nem. 7. 49.

Εὐρύκρειων, οντὸς, ὁ, adj. [late regnans,] widely ruling. Ἡρώς Ἀτρεΐδης εὐρυ-
κρείων Ἀγαμέμνων. A. 102. SYN. Εὐρυσθενῆς, εὐρύβιτης.

Εὐρύλειμων, ωνός, ὁ et ἡ, adj. [lata prata habens,] having extensive meadows.
Νῦν δ' εὐρύλειμων. Pyth. 9. 95.

Εὐρύλοχος, ου, ὁ, P. N. [Eurylochus,] one of Ulysses' companions. Ἐκ δ'
ἐθόρε κληῖρος μεγάλητ' ὁρὸς Εὐρύλοχοιδ. κ. 207.

Εὐρύραχος, ου, ὁ, P. N. [Eurymachus,] one of the suitors of Penelope. Τὴν δ'
αὐτ' Εὐρύμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα. φ. 320.

Εὐρύμεδουσα, ης, ἡ, P. N. [Eurymedusa.] Γρηῦς Ἀπειραΐη θάλαμηπύλος Εὐρύμέ-
δουσα. η. 8.

Εὐρύμεδων, οντὸς, ὁ, P. N. [Eurymedon; item adj. late imperans et curans,] (2)
widely ruling. Εὐρύμεδων, υἱὸς Πτόλεμαίου Πειραΐδα. Δ. 228. - See also
Pyth. 3. 6. EPITH. Ἀγαπήνωρ.

Εὐρύμέτωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [latam frontem habens,] having a broad forehead.
Ἀνδρὶ γ' ὑποστάχῳ τὸ βδών γένος εὐρύμέτῳπων. v. 212.

Εὐρύμειδης, ου, ὁ, Patronym. [filius Eurymí,] the son of Eurymus. Τὴλέμους
Εὐρύμειδης, ὃς μαντῶσυνη ἐκέκαστο. ι. 509.

Εὐρύνομη, ης, ἡ, P. N. [Eurynome,] a daughter of Oceanus, and mother of the
Graces, (see Hes. Theog. 358. and 906.) also an attendant of Penelope;
(see σ. 168.)

Εὐρύνομος, ου, ὁ, subst. [Eurynomus,] one of the suitors of Penelope. Εὐρύ-
νομός τε καὶ Ἀμφίμεδων, Δημοπτόλεμός τε. χ. 242.

Εὐρύνω, f. ὕνω, v. [dilato,] to widen, to dilate. Αὐλάκας εὐρύνοντι βόες τρί-
βοιτρες ἄροτρον. Theocr. 13. 31. SYN. Πλάτνω, μηκύνω, αὐξάνω.

Εὐρύνωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [latus habens humeros,] broad-shouldered, athletic.
Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφάλεστοι. Aj. Fl. 1250.

Εὐρύοδεις, α, ὄν, adj. [latus vias habens,] having wide streets or ways, broad.
Οὐ γάρ πω ἐθέατο ὑπὸ χθονὸς εὐρύοδεις. λ. 52. SYN. Πλάτυς, μέγας.

Εὐρύοτης, ου, et εὐρύοψ, ὅπως, adj. [late sonans, vel prospiciens,] widely sound-
ing or seeing. Αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θροῖον εὐρύοπα Ζεὺς. Θ. 442. See also
Θ. 206. SYN. Ἐρίγδουπος, βάρυγδουπος.

Εὐρύπῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [amplos habens meatus,] wide-across. Καὶ τὸτ' ἤ
παρὰ θινὰ θάλασσης εὐρύπῳροι. δ. 432. SYN. Εὐρύοδεὺς.

Εὐρύπρωκτα, as, ἡ, subst. [amplitudo podicis,] broadness of bottom. Καὶ
σχῆμ' αὐτὴν εὐρύπρωκτ' ἴαν. Vesp. 1070.

Εὐρύπρωκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui amplo podice est,] having a broad bottom.
Ἐξεῖ τίνα γνώμην ἔχειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι. Nub. 1084.

Εὐρύπυλη, ης, ἡ, P. N. [Eurypyle,] a woman beloved by Anacreon. Ἐανθῇ δ'
Εὐρύπυλῃ μέλει. Anacr. 62. 1.

Εὐρύπυλῆς, ἔδος, et εὐρύπυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [amplas portas habens,] wide-
gated. Ἀλλ' αὐτὼς ἀλάλημαί ἄν' εὐρύπυλὸς Ἄϊδος δῶ. Ψ. 74.

Εὐρύπυλός, ου, ὁ, P. N. [Eurypylus.] See in Εὐαίμων. EPITH. Εὐαίμωνίδης,
Εὐαίμωνος υἱός, πέπνυμένος, ἥρως Διότρεφης, ἀγαπήνωρ, ἀγλαός, μάχης ἀκρότητος,
θεοειδής, μέγαθυμὸς, ἐρικυδής.

Εὐρύρρεθρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [late fluens,] widely flowing. Υἱεὶ Πηλεγόνοιο τὸν
δ' Ἀεΐδος εὐρύρρεθρός. Φ. 141. SYN. See Ἐὐρρέης.

Εὐρύς, εἰᾶ, ὅ, adj. [latus,] wide, extensive. Ἀργεῖοι φεύγονταί ἐπ' εὐρεῖ νῶτα
θάλασσης. B. 159. SYN. Πλάτυς, μέγας.

Εὐρύσακης, ου, ὁ, P. N. [Eurysaces,] the son of Ajax and Tecmessa. Εὐρύ-
σακὲς, ἴσχε, διὰ πολυρράφου στρέφων. Aj. Fl. 576.

Εὐρύσθενῆς, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [potens,] having extensive power. Ὡποποι, Ἐνυόσι-

γαί' εὐρυσθενῆς, οἷον εἰπαῖς; v. 140. SYN. Μεγάλοσθενῆς, εὐρύκρειων, εὐρύβιης. Εὐρυσθενῆς, ἔως, ὁ, P. N. [Eurystheus,] the king of Mycenæ. Εὐρυσθεως πέμψαντος ἱππειον μετὰ. Alcest. 66. EPITH. Ἑσθλός, ἀναξ, Τιρύνθιος. PHR. Σθενέλοιό παῖς Περσηῖδαδ. T. 123.

Εὐρύστερνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [latum pectus habens,] broad-chested. Ἀρτεμῖν ἀίδουσα καὶ εὐρύστερνὸν Ἀθάναν. Theocr. 18. 36.

Εὐρύτειός, α, ὄν, possess. ab Εὐρύτῳ, q. v. Τὴν Εὐρύτειαν οἶσθα δῆτ' ἀπαρθῆν. Trach. 1221.

Εὐρύτερως, adv. [latius, laxius,] more widely, more loosely. Ὅπως ἂν εὐρύτε- ρως ἔχη. Lysistr. 418.

Εὐρύτιδης, vid. Ἰφίτις.

Εὐρύτιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [late honoratus,] widely honored. Ὑπ' αὐτὸν εὐρύτιμον. Olymp. 1. 67. SYN. See Ἑντιμος.

Εὐρύτιων, ωνός, ὁ, P. N. [Eurytion,] Οἶνός καὶ Κένταυρον ἀγάκλητὸν Εὐρύτιωνα. φ. 295.

Εὐρύτῳς, ου, ὁ, P. N. [Eurytus,] a prince of Œchalia in Arcadia. Εὐρύτος δ' ἀνασσεῖ τῶνδ' ἔ. Iph. A. 282.

Εὐρύτῳς, adj.; vid. Ἑὐρύτης.

Εὐρύφαισσα, ας, ἡ, P. N. [Euryphaëssa,] the mother of Sol, Aurora, and Luna. Γῆμ' γὰρ Εὐρύφαισσαν ἀγακλειτὴν Ὑπερείων. Hom. 30. 4.

Εὐρύφάρετρος, ου, ὁ, adj. [latam s. amplam habens pharetram,] having a broad quiver. Κίχ' ἔνιν λῆοντι πῶτ' εὐρύφάρετρος. Pyth. 9. 45.

Εὐρύφῳς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [late crescens,] growing wide. Πυροί τε, Ζεαί τε, ἰδ' εὐρύφῳς κρὶ Λευκόν. δ. 604.

Εὐρύχαιρῳς, ου, ὁ, adj. [comam alte gestans,] wearing the hair high. Δαμάτερὸς ἀνὴρ εὐρύχαιραν. Isthm. 7. 4.

Εὐρύχῳρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ubi ampli chori duci possunt; amplus, spatiosus,] ample, spacious. Ἑλλάδος εἰς εὐρύχῳρους ἀγνιάς. Bacch. 87. SYN. Καλ- λίχῳρος.

Εὐρώδης, ἔος, et εὐρώεις, εσσα, ἔν, adj. [(1) putris, situ obsitus, (2) latus,] filthy, squalid, putrid; gloomy; broad. Ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ Τροίαν. Aj. Fl. 1190. See also Hes. Theog. 731. SYN. Σῆπρος, σῦθρος, σκῶτεινός.

Εὐρώπη, et Εὐρωπίη, ης, ἡ, P. N. [Europa,] (1) Europa, (2) Europe. Τεκνὸν Εὐρώπας καὶ τοῦ μεγάλου. Eur. fr. Creteus. 2. 2. See also Mosch. 2. 41. EPITH. (1) Περὶ καλλῆς, ἀμύμων, κέρυεσσα, Τύρτα.

Εὐρωπίος, α, ὄν, adj. [Europæus,] of Europe. Εὐρωπίας τ' τοῦδ' ὄνυμάτος χάριν. Ion 1587.

Εὐρωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tenebricosus,] gloomy. Πῦρ ἔρῳν, ἔνδον, χάσμι' εὐρωπὸν πέτρας. Iph. T. 627.

Εὐρώς, ὠτός, ὁ, subst. [situs, mucor, caries,] filth, mouldiness, rot. X' ἂ σύριγξ εὐρῶτ' ἀλύνεται, ἂν πῶκ' ἐπαξῆς. Theocr. 4. 28. SYN. Ἀζή.

Εὐρώτας, ου, ὁ, P. N. [Eurotas,] a river in Laconia. Εὐρὸν Εὐρώταν. Hec. 647. EPITH. Δονάκοτροφός, δινήεις, καλλιρρόος, Μεσσήνιος.

Εὐρωτῖα, v. [situ obsitus sum,] to be covered with filth. Εὐρωτῖων, ἀκὼρητός εἰκὴ κείμενός. Nub. 45. SYN. Ἰδρῶμαι, σήπομαι.

ἔως, ἔεός, et ἔός, (unde ἔω, quod factum εὔ, bene,) et Ion. ἡς, ἡεός, adj. [bonus, fortis,] good, brave. Τῶν δὲ τέταρτων ἡρχῆν ἔως παῖς Ἀγχιόσα. M. 198. SYN. Ἀγαθός, κάλός, ἰσχυρός, γενναῖός, μέγας.¹

Εὐσεβεία, et εὐσεβία, ας, ἡ, subst. [pietas,] piety, affection. Δίκαιός εὐσεβεία καὶ προμηθία. Iph. T. 1203. See also Hipp. 1094.

Εὐσεβής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pius,] pious. Τίς εὐσεβῆς ἔμὸν κἄρα προσίψεται. Eur. Electr. 1193. SYN. Ὀσίος, δίκαιός.

Εὐσεβέω, v. [Deum colo, pius sum,] to be pious. Ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν παῖν διδοῦ. Eur. fr. Erechth. 11. 8. SYN. Εὐάγέω, εὔ σεβω εἰς.

Εὐσεβέως, et εὐσεβῶς, adv. [pie,] piously. Πολλὰ δὲ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως. Olymp. 6. 133. See also Œ. R. 1431.

¹ See note at ἔως.

- Εὔσελμος, et εὔσελμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bonis instructus transtris,] well benched, fast-sailing. "Ἔθης" ἀδελφὴν ἐντὺς εὐσέλμου νέως. Iph. T. 1384. See also ξ. 345. SYN. Εὐζῦγος, εὐκωπός.
- Εὔσεπτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [venerabilis,] venerable, hallowed. Μοῖρᾶ τὰν εὐσεπτῶν ἀγνείαν λῶγων. Œ. R. 863. SYN. Σεμνός, ἀποβλεπτός.
- Εὔσημος, ου, ὁ et ἡ, adj. [prospera signa dans, faustus,] auspicious. Εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις. Iph. A. 252. SYN. Ἐπίσημος, ἐκδηλός, φανερός.
- Εὐσθενέω, v. [viribus polleo,] to have good strength. Νῦν, χῶτ' ἐν ἥβῃ τοῦμόν ἡσθένει δέμας. Cycl. 2. SYN. Ἰσχύω, q. v.
- Εὔσκαρθμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene saltans et currens, agilis,] leaping well, fleet. Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρων ἵπποι. N. 31. SYN. Τάχως, θοός.
- Εὐσκευέω, v. [bene instructus sum,] to be well prepared. Οὐτῶ μὲν εὐσκευοῦμην· ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοί. Aj. Fl. 823. SYN. Εὐπτέλλομαι, εὐστολίζομαι, πάρασκενάζομαι.
- Εὐσκίαστος, et εὐσκίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod facile adumbratur, opacus,] well-shaded, dark. Εὐσκίαστὸν αἰέν. Œ. C. 1708. See also Theocr. 7. 8.
- Εὐσκόπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [providus, speculator,] well fitted for observation, quick-sighted. Σπένδοντας δὲπαεσσὶν εὐσκόπῳ Ἀργεῖφόντη. η. 137. SYN. Ἐποπτήρ, εὐστόχος, πρόσκοπος.
- Εὐσοιά, as, ἡ, subst. [salus, incolumitas,] safety. Ζῶντᾶ τ' εὐσοίας χάριν. Œ. C. 390.
- Εὐσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene salvus,] safe, well preserved. Εὐδέτ', ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφέω, εὐσοῖά τέκνα. Theocr. 24. 8.
- Εὐσπλαγχνία, as, ἡ, subst. [animi præstantia,] courage. Τῆς ἐμῆς εὐσπλαγχνίας. Rhcs. 192. SYN. Εὐτολμία, εὐθυμία.
- Εὐσπῆρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fecundus seminis,] well sown, fertile. "Ὅσα τ' εὐσπῆρους ἀγρῶν γῆας. Aves 231.
- Εὔσελμος, vid. Εὔσελμος.
- Εὐστάθης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [stabilis,] well established, firm. "Εντὺς εὐστάθεος μεγάρου, παρὰ λαίονδ' οὐδὲν. v. 258. SYN. Εὐ ποιητός, βεβαιοῦς, ἐμβριθής.
- Εὐστάλης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [commode instructus,] well furnished. Ἄλλ' εὐστάλῃ καὶ λεπτὸν ἀροῦμεν στῶλον. Pers. 800. SYN. Εὐστόλως, ἐπιδέξιός.
- Εὔστειρος, η, ὅν, adj. [bonam carinam habens,] well-keeled. Τίψιν εὐστείρης οἰήτᾳ νηὸς ἐρυσθαι. Apoll. 1. 402.
- Εὐστέφανός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene coronatus,] beautifully crowned. Ἀμφ' Ἄρως φίλδτητος, εὐστέφανου τ' Ἀφροδίτης. θ. 267. SYN. Πόλυστεφής, καλλικρήδεμνός, εὐκόσμητος.
- Εὔστιπτος, ου, ὁ et ἡ, adj. ["bene calcatus, ideoque densus et bene textus,] well trodden, closely woven. "Ενθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν εὐστιπτον θετὸ φᾶρος. Apoll. 2. 30. SYN. Εὐστρεπτός.
- Εὐστολίζω, v. [apparo, orno,] to arrange well, to furnish, to adorn. Σημείοις εὐστολισμένας. Iph. A. 255. SYN. Εὐ στέλλω, πάρασκευάζω, καταστέλλω, εὐτρεπίζω.
- Εὐστόλως, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene instructus,] well fitted or furnished. Ἐπ' εὐστόλου τάχειας νέως πῦρέυσαιμ'. Philoct. 516. SYN. Εὐστάλης, εὐκόσμητος, εὐείμων.
- Εὐστόμῳ, v. [concinnum ore cantum modulator,] to sing beautifully. "Ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστόμοῦσ' αἰδόνες. Œ. C. 18.
- Εὐστόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui pulchro ore est; εὐστόμα ἔχω, silere,] having a fair mouth or tongue. Εὐστόμ' ἔχῃ, παῖ. b. τί τοδὲ; Philoct. 201. SYN. Εὐφημός.
- Εὐστόχια, as, ἡ, subst. [dexteritas in jaculando,] skill in shooting. Καὶ χερὸς εὐστόχϊαν ἐξεῖλε ναῶν. Troad. 813.
- Εὐστόχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [felix in jaculando,] skilful in aiming. See in Ἄκοντιστήρ. SYN. Ἐκάρηβελέτης.
- Εὐστρα, as, ἡ, subst. [fossa in qua mactabantur sues,] a pit to scald hogs in.

- Ἐν ταῖσιν εὐστραῖς κονδύλοις ἡρμοστύμην. Equit. 1236. SYN. Βοθρός, βόθυνος.
- Εὐστρεπτός, εὐστρέφης, ἔος, et εὐστρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene tortus,] well turned or twisted, well bound. "Ἐλκον δ' ἰσιῖα λευκὰ εὐστρέπτοισι βόευσιν. β. 426. See also φ. 408. and Iph. A. 293. SYN. Εὐπλέκης, εὐπλεκτός.
- Εὐστύλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras columnas habens,] decorated with fine columns. Πρὸς σὰν αὐλάν, εὐστύλων. Iph. T. 128.
- Εὐσύμβλητός, et εὐσύμβυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod per conjecturas facile cognosci potest,] easy to be conjectured or comprehended. Ἡδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητός ἡ χρησμοδία. P. V. 800. See also Choëph. 164. SYN. Εὐγνωστός, εὐσύνετός, νόητός.
- Εὐσύνετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [intellectu facilis,] easily intelligible. Εὐξύνετον ξυνετοῖσι βόάν. Iph. T. 1093. SYN. Εὐπαιδευτός, εὐσπύχος, σφός, ξυνετός.
- Εὐσφύρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sui et elegans pedum forma,] having a beautiful ancle. Πλήσασά κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδός. Helen. 1569. SYN. Καλλίσφύρος, ἀργυρόπεζός.
- Εὐσχημόνως, et εὐσχήμως, adv. [decore, composite,] gracefully, becomingly. Πῶς οὖν κάτακλίνω, φράζ' ἄνυσας. b. εὐσχημόνως. Vesp. 1210. See also Hec. 567. SYN. Πρεπόντως, ἐνπρεπῶς, δικάως, κάλως, εὐκόσμως.
- Εὐσχήμων, ὄνος, adj. [decens, spectabilis,] having a handsome form, elegant. Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένη. Med. 584. SYN. Εὐπρέπης, διάπρέπης, κάλός, κόσμιός, σεμνός, ἐντιμός, ἐπίσημός.
- Εὐσωμάτew, v. [bono sum corporis habitu,] to be sound or plump in body, to be able-bodied. Τί γάρ δειλὸν ὄντ' εὐσωμάτεῖν; Androm. 763. SYN. Εὐεκτew, ὑγαίνω, εὐέχω.
- Εὐσωτρός, et poet. εὐσωτρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus rotæ bene ferro conglutinantur,] well soldered or braced. Τοὶ μὲν γὰρ εὐσωτρου ἐπ' ἀπῆνης. Hes. Scut. 273.
- Εὐτακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene ordinatus,] well arranged. Εὐσταλεῖς, εὐτακτός, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενός. Vesp. 424. SYN. Ἐπείκης, εὐσχήμων, σύμμετρός, κόσμιός.
- Εὐτάκτως, adv. [ordinate,] orderly. Εἰτὰ βαδίξειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κῆθ' αἰστοῦ. Nub. 964. SYN. Εὐσχημόνως, εὐσχήμως, ἐξῆς, ἐν τάξει, κατὰ τάξιν.
- Εὐτέ et ἡτέ, conjunct. [(1) quando, (2) sicut,] when, as. Γυναῖκός εὐνὰς εὐτ' ὦν εἰσίδω κένάς. Alcest. 966. SYN. Ὅτε, ὅπῃ, ὅταν, ἥμος, εἴπερ, ἐπειδή, ὥσπερ.
- Εὐτειχής, ἔος, εὐτείχεός, et εὐτείχης, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene munitus,] well walled, strongly fortified. Εὐτειχῇ πάγον. Androm. 1002. See also A. 129. and Hom. Ven. 112.
- Εὐτέκνῖα, as, ἡ, subst. [felicitas sobolis,] a fair offspring. Γένος εὐτέκνῖας χρῶνιον καθάροῖς. Ion 473. SYN. Εὐπαιδία, καλλιπαιδία.
- Εὐτέκνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [felix prole,] fortunate in children. Γένοιμ' εὐτέκνοι, φίλᾳ. Phæn. 1076. SYN. Εὐπαις, πόλυγόνος.
- Εὐτέλειᾳ, as, ἡ, subst. [parva impensa,] frugality, cheapness. Εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ. Aves 805. SYN. Φαυλότης, φειδῶ.
- Εὐτέλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [facilem impensam præbens, vilis,] cheap, frugal, paltry. Ὁ σηματοργὸς δ' οὐ τίς εὐτέλης ἄρ' ἦν. Sept. Theb. 487. SYN. Ἀφέλης, φειδωλός, φαῦλός, ὅ τυχάν.
- Εὐτέλιζω, v. [vilipendo,] to degrade, to despise. Βέλός ηὐτέλιζ' ἔρωτος. Anacr. 45. 10. SYN. Ἀτίζω, ἀθετέω.
- Εὐτέρπη, ης, ἡ, P. N. [Euterpe,] one of the nine Muses. Κλειώ τ', Ετέρπη τέ, Θάλεια τέ Μελπομένη τέ. Hes. Theog. 77.¹ SYN. See Μοῦσαι.
- Εὐτερπής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde jucundus,] delightful, sweet. Ὑμνων ἀεζ' εὐτερπὲς ἄνθος. Olymp. 6.
- Εὐτήμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene sectus,] well cut. Δῆσέ δ' ὀπίσσω χεῖρας ξυτμήτοισιν ἱμάσιν. Φ. 30.

¹ See note at the word Ἐράτω.

- Εὐτολμία**, *as, ἡ*, subst. [audacia, confidentia,] good courage, resolution. Οὐτοι θράσος τὸδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία. Med. 469. SYN. Θράσους, εὐψυχία.
- Εὐτολμὸς**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [audax, confidens,] courageous. Τλήμων οὐσ' ἀπ' εὐτόλμου φρένός. Agam. 1273. SYN. Θράσους, εὐψυχός, πρόθυμος, ἁμείνως.
- Εὐτόλμως**, *adv.* [audacter, confidenter,] courageously. Πρὸς βωμόν εὐτόλμως πατεῖς. Agam. 1269. SYN. Εὐψύχως, προθύμως.
- Εὐτόνως**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [validus, firmus,] strong, firm. Εὐτόνῳ, ἀγροικοτέρῳ. Acharn. 673. SYN. Εὐρωστός, εὐμένως, γενναῖος.
- Εὐτόνως**, *adv.* [acriter; magna contentione,] firmly, tenaciously. Ὡς εὐτόνως, ὃ Ζεὺ βάσιλεῦ. Plut. 1096. SYN. Ἰσχυρῶς.
- Εὐτοριῶς**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [(1) tornatu facilis; (2) pulchre tornatus,] easily turned by a lathe, beautifully polished. Ἰθύός τ' ἐν εὐτόρνοισι περιδρόμοις ἰδρώς. Troad. 1197.
- Εὐτράπεζος**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [qui multos in mensa excipit,] who receives many at his table, hospitable. Οὐκ εὐτράπεζός, ἀλλ' ἐπάκτιοι φαῖνται. Eur. fr. Stenob. 3. 2.
- Εὐτράπελός**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [lepidus, urbanus,] facetious, witty. Οὐτ' ἐπὸς εὐτράπελόν. Pyth. 4. 186. SYN. Ἀστεῖος, χάρεις, καλλιέπης, κοῦφός, ἀπαίδευτός.
- Εὐτράφης**, *et εὐτρέφης*, *ἔος, ὁ et ἡ*, adj. [bene nutritus seu saginatus,] well nourished or fattened. Ἰδοιμὶ δ' ὑμᾶς εὐτράφεῖς ἡβης τέλός. Med. 920. See also ξ. 530. SYN. Εὖ θρεπτός, εὖ παιδευτός, πίων.
- Εὐτρέπης**, *ἔος, et εὐτρεχός*, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [paratus,] ready, prepared, compliant, propitious. Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρέπῃ ποιῶν, γύναι. Here. F. 495. See also Aesch. Suppl. 970. SYN. Ἐτοιμός, προχειρὸς.
- Εὐτρέπιζω**, *v.* [paro,] to manage well, to arrange, to prepare. Ὡς χερνίβες παρεισὶν ὑτρέπισμένοι. Iph. A. 1111. SYN. Ἐτοιμάζω, ἐχαρτῶ, κατασκευάζω, ἐντύνω, ἐπικοσμεῖ.
- Εὐτρίαινης**, *ov, ὁ*, adj. [tridente insignis,] distinguished by a trident. Εὐτρίαιναν· ὃ δ' αὐτῷ. Olymp. 1. 117. See Πόσειδων.
- Εὐτρίχός**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [bene comatus,] having thick or long hair, bushy. Ἀφρόν κατέσταξ' εὐτρίχου γενειᾶδος. Here. F. 929. SYN. See Εὐθριξ.
- Εὐτροχάλης**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [rotundus, planus,] round, level. Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν εὐτροχάλῳ ἐν ἁλῶν.¹ Y. 496. SYN. Εὐτροχός, εὐκύκλος.
- Εὐτροχός**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [bene currens,] easily running. Ἐνθ' οὐ κεν ῥεῖα ἵππος εὐτροχὸν ἄρμα τίταινων. M. 58. SYN. Ἐλάφρος, εὐτροχάλης.
- Εὐτρεχός**, *vid.* Εὐτρέπης.
- Εὐτῦχῳ**, *v.* [prospera fortuna utor,] to succeed, to be prosperous or happy. Οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ² θύματ' εὐτῦχεὶ λαβών. Iph. T. 350. SYN. Εὖ πράττω, εὐδαιμόνῳ, εὐπραγῶ, εὖ πάσχω, εὐημέρῳ, κάλῳς πράττω. PHR. Ἐσθλοῦ κῦρῳ δαίμονος.
- Εὐτύχημα**, *ἄτος, τὸ, et εὐτυχία*, *as, ἡ*,³ subst. [secunda fortuna,] good fortune, success. Τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονός. Phoen. 1375. See also Orest. 801. SYN. Εὐδαιμόνιᾳ, εὐπραγίᾳ, εὐπραξίᾳ, εὐεστώ, ὀλβός, ἀγαθὴ τύχη.
- Εὐτυχής**, *ἔος, ὁ et ἡ*, adj. [fortunatus,] fortunate, successful, prosperous. Τὸ τῆς θεοῦ φίλον γ', ἔμοι δ' οὐκ εὐτυχές. Iph. A. 747. SYN. Εὐδαίμων.
- Εὐτυχῶς**, *adv.* [prosperare,] prosperously. Ἐγειρ' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμῶν εὐτυχῶς. Iph. A. 624. SYN. Εὐδαιμόνως, μακάριως.
- Εὐτυχίς**, *ἔδος, ἡ*, P. N. [Eutychis.] Εὐνόα, Εὐτυχίδος· ποτέχ' αὐτῇ, μὴ τῷ πλάνῳ. Theocr. 15. 67.
- Εὐυδρὸς**, *ov, ὁ et ἡ*, adj. [aquosus,] well watered. Τίνες ποτ' ἄρα, τὸν εὐυδρόν. Iph. T. 400. SYN. Ἐνυδρὸς, ὑδρηλός.

¹ Some read εὐκρίμενη.² Θεοῦ is scanned here as a monosyllable.³ Εὐτύχημα and Εὐτυχία, though here classed together, differ in meaning; the former signifying one single instance of good fortune, the latter, good fortune generally. The same remark will apply to Εὐεργέτημα and Εὐεργεσία, and all words of similar form.

- Εὐῦμνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [laude dignus,] well worthy of praise. Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω πάντως εὐῦμνον ἐόντᾱ; Hom. Apoll. 207. SYN. Πόλῦῦμνος, ἀμφι-βόητος.
- Εὐϋφής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bene textus,] well woven. "Ὅπως φέρης μοι τόνδε γ' εὐϋφῇ πέπλον. Trach. 611. SYN. Εὐνητός, λεπτός.
- Εὐφάρετρος, ου, ὁ, adj. [pharetra insignis,] distinguished by the quiver. "Ἴτω κλαγγά' τὸν εὐφάρετραν. Trach. 208.
- Εὐφεγγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pulchre splendens,] beautifully shining. Πᾶσαν κατέσχε γαῖαν, εὐφεγγής ἰδεῖν. Pers. 386. SYN. Καλλιφεγγής, λαμπρός.
- Εὐφημεῖω, v. [(1) faveo lingua, bona verba dico, (2) gratulor,] to speak well, to speak words of good omen; to congratulate. Οὐ ῥάδῃον βροτοῦσιν εὐφημεῖν σὺ μᾶ. Hec. 659. SYN. Ἐπευφημεῖω, εὐλογέω, εὐστομέω, ἐπαινέω, σεβίζω, σιωπᾶω.
- Εὐφημία, as, ἡ, subst. [bonum omen, fausta precatio,] a good omen, an auspicious prayer. Εὐφημίαν ἀνείπε, καὶ σιγὴν στρατῷ. Iph. A. 1563. SYN. Εὐλογία.
- Εὐφημὸς, ου, ὁ, P. N. and (2) ὁ et ἡ, adj. [(1) Euphemus, (2) boni ominis, faustus,] (1) Euphemus, one of the Argonauts, commander of the Ciconians, (2) well omened. Ταῖνᾱρὸν αὐτ' ἐπὶ τοῖσι λίπὼν Εὐφημὸς ἵκανε. Apoll. 1. 179. SYN. (2) Εὐώνυμος, αἰσιῖος.
- Εὐφήμως, adv. [auspicate,] auspiciously, piously. Καὶ νῦν ἄφ' ἀγνοῦ στόματός εὐφήμως κἄλῳ. Eumen. 287. SYN. Εὐσεβῶς, ἐντίμως, κἄλῳς.
- Εὐφθογγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [suaviter sonans,] sweetly sounding. Συρίγγων τ' εὐφθόγγῳ φωνᾷ. Troad. 127. SYN. See Εὐήχης.
- Εὐφίλης, ἔος, et εὐφίλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dilectus, jucundus,] well beloved, dear, pleasant. Γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφίλῃ χερᾷ. Agam. 34. See also 104. SYN. Τρίποθητός, προσφίλης, φίλητός, ἀγαπητός.
- Εὐφίλοπαις, παιδός, adj. [pueris amicissimus,] very fond of children. "Αμῆρὸν εὐφίλοπαιδᾷ. Agam. 700.
- Εὐφορβός, ου, ὁ, P. N. [Euphorbus,] a noble Trojan. Πανθοΐδης Εὐφορβός, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο. Il. 809. EPI TH. Βουκολίδης, θηρητήρ, δονρὶ κλυτός, ἔϋπλοκά-μους, περικαλλής, Δάρδανός ἀνὴρ. PHR. Πάνθου υἱὸς εὐμμελῆς, Τρώων ἀριστός, εἰδὸς ἀμώμητος.
- Εὐφόρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [elatus; item tolerabilis,] easily tolerated. Δώμασιν εὐφόρητόν. Choëph. 347. SYN. Φόρητος, εὐάγκυλος.
- Εὐφράδῃως, adv. [elegantèr, prudenter,] wisely, expressly, distinctly. "Ὡς σὺ μᾶλ' εὐφράδῃως πεπνυμένᾱ πάντ' ἀγδρεύεις. τ. 352. SYN. Ἐπιφράδῃως, σάφῳς, κοσμίως, εὐκόσμως.
- Εὐφραίνω, f. ἄνω, v. [exhilaro, oblecto,] to delight, to exhilarate. Γᾶμόν εὐφραίνειν πλεῖον, ἢ λυπεῖν; Alcest. 245. SYN. Φαιδρύνω, ἐπιτέρπω, θέλω, ψυχάγωγεω.
- Εὐφρόνη, ης, ἡ, subst. [nox,] night. "Ὅς ἡμέρας τὲ κ' εὐφρόνας ξυγγίγνεται. Bacch. 233. SYN. See Νύξ.
- Εὐφρόνως, adv. [benigne, læte,] kindly, joyfully. Πύλας ἀνοίξας, εὐφρόνως προσεννέπειν. Hipp. 793. SYN. Ἡδέως, τερπνῶς, ἀγάνῳς, εὐθύμως.
- Εὐφρόσση, ης, ἡ, subst. and P. N. [(1) lætitia, (2) Euphrosyne,] (1) mirth, (2) one of the Graces. Τὸν παρὰ καλλιστεφάνους εὐφρόσσηναι. Bacch. 372. SYN. Γᾶνός, εὐθυμία, ἄβροσση, ἄβροτης. EPI TH. Ἐρατή, γλυκῆρα, γλυκεῖᾱ.
- Εὐφρουρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene munitus, vigil,] well guarded, vigilant. Δι-δωσὶν Ἀργεῖαισιν εὐφρουρον κῆρας. Dan. 23.
- Εὐφρων, ὄνός, adj. [hilaris, lætitiam afferens,] glad, cheerful, generous. "Απρὲ δὴ καὶ οἶνον εὐφρόνᾱ, καρπὸν ἀρούρης. Γ. 246. SYN. Εὐθυμός, εὐ φρόνων, ἐχέφρων, ἡδύς, ἱλαρός.
- Εὐφύης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [habilis, ingeniosus,] well fitted by nature, ingenious, tall, robust. Εὐφύες, κνημαί τ', ἡδὲ σφύρα κάλ' ὑπερερθε. Δ. 147. SYN. Μεγὰς, ἰσχυρός, κἄλός, ἀγχινύς, ἐπιεικής, δραστήριός, εὐστοχός.
- Εὐφύλακτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene custoditus, tutus,] well guarded. Ἐν εὐφύ-

- λάκτῳ δ' ἐστὶ τούτῳ δ' ἐν μάχῃ. Herc. F. 200. SYN. Ἀσφάλῃς, εὐφρου-
ρός.
- Εὐφύλλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchra folia habens,] having fair foliage. Βοσκὰς
εὐφύλλων ἐλίκων. Helen. 1330. SYN. Ἐρίφυλλος, βάθυφυλλος, τάνυφυλλος,
εὐπέταλλος.
- Εὐφώνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene sonans, sonorus,] sweet-sounding, melodious.
Εἴη μιν, εὐφώνων πτέρυγας αἶρ-θέντ'. Isth. 1. 90. SYN. Μεγαλόφωνος,
ἡδύφωνος, εὐήχης.
- Εὐχαλκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [e pulchro ære factus,] of fine brass. Αὐχέν' ὑπὸ
στεφάνῃς εὐχάλκου λῦσέ δέ γυνῖα. H. 12.
- Εὐχάρις, ἴδος, adj. [facetus, gratus,] agreeable, acceptable. Εἴη τ' εὐχάρις
Ἀφροδίτα. Heracl. 894. SYN. Χάριεις, ἐπιχάρις, ἀγάπητος, ἡδύς, εὐτράπελος.
- Εὐχειρ, ειρὸς, ὁ et ἡ, adj. [manu præstans, fortis,] brave, valiant. Εὐχειρά,
δεξιόγυιον ὄρων-τ'. Olymp. 9. 165. SYN. Ἀνδρείος, ισχυρός.
- Εὐχείρωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [facile superabilis,] easily handled, easily con-
quered. Κτείνουσιν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατὸν. Pers. 458. SYN. Ἀσθενής.
- * Εὐχέρεια, as, ἡ, subst. [facilitas,] ease. Εὐχέρεια ξυναρμύσει βροτούς. Eumen.
498. SYN. See Εὐμαρεία.
- Εὐχέρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [facilis,] easy. Ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχέρης πάρῃς.
Philoct. 526. SYN. Εὐκόλος, εὐπέτης, ῥαδίος.
- Εὐχετάσθαι, vid. Εὐχῶμαι.
- Εὐχή, ἡς, ἡ, subst. [votum, preces,] a vow, a prayer. Θεῶν ἐν εὐχαῖς, ἡ λῶγοι-
σιν ἐν βροτῶν. Ion 648. SYN. Εὐχολή, δησις. EPITH. Μάταιος, δεσποσύ-
νως, τελεσφόρος, ὅσια, μειλίχως, θεσπέσια.
- Εὐχλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [bene virens, frugifer,] verdant, fruitful. Τῷ δ'
εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιν. Œ. C. 1600. SYN. Σιτοφόρος, φέρεσβιός,
χλωρός.
- Εὐχῶμαι, et εὐχετάσθαι, v. [(1) precor, (2) glorior, (3) profiteor,] to pray, to
boast, to profess. Τοῖσιν δὲ παῖδων γνησίῳ εὐχου τύχεϊν. Hipp. 1453. See
also θ. 467. SYN. Ἐπειχῶμαι, προσευχῶμαι, δέσμαι, ἱκετεύω, ἐπιθυμῶ, καν-
χῶμαι, επαγγέλλομαι.
- Εὐχορδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras chordas habens,] beautifully stringed. Ἀλλ'
ὅμως εὐχορδὸν ἐγειρεῖ λυραν. Nem. 10. 39.
- Εὐχός, ἔος, τὸ, subst. [gloria, decus,] glory, honor. Εὐχός ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν
δ' Αἶδι κλυτόπωλῳ. E. 654. SYN. Δόξα, κλέος, τιμή, εὐχολή, καύχημα, νίκη.
EPITH. Ἐμπεδόν, ἀσπῆτον, ἀφθίτον, ἀγήραον, ἀρίζηλον.
- Εὐχρός, ου, εὐχρως, ω, adj. [bene coloratus,] fair-colored. Εὐχρων γὰρ θαῖμα,
κάπνυτιζει κάλως. Lysistr. 205.
- Εὐχρυσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [auro abundans,] abounding in gold. Ἄ τὸν μέγαν
Πακτωλὸν εὐχρυσον νέμεις. Philoct. 397.
- Εὐχολή, ἡς, ἡ, subst. [votum,] a vow, a boast. Καδδὲ κεν εὐχολὴν Προῖαμῳ
καὶ Τρωσὶ λίποιεν. B. 160. SYN. Εὐχή, εὐχός, καύχησις, θυσία. EPITH.
Ἀγανόφρων.
- Εὐψυχία, as, ἡ, subst. [animi præstantia et fortitudo,] nobleness of soul.
Ἀνδρὸς δ' ἐλεγχός, οὐχὶ τόξ', εὐψυχίας. Herc. F. 161. SYN. Εὐτολμία, ἀν-
δρία.
- Εὐψυχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui generoso et alacri est animo,] noble-hearted.
Πολλῶν νέων γὰρ, κἂν γέρον εὐψυχός ᾤ. Androm. 765. SYN. Εὐτολμός,
θαροσάλεος, τολμηρός, εὐθυμός, εὐφρων.
- Εὐω, v. [ustulo, uro,] to singe, to burn the hair off. Εὐεῖ ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὦμῳ
γῆραι δώκεν. Hes. Op. 703. SYN. Καίω, φλόγιζω, ὀπτᾶω.
- Εὐώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [bene olens,] sweet-smelling. Χαίταισιν εὐώδη ῥόδε-
ων. Med. 837. SYN. See Εὐώδους.
- Εὐώλενος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchros habens lacertos,] fair-armed. Γαίτας θυγά-
τηρ' ὃ δὲ τὰν εὐώλενον. Pyth. 9. 31.
- Εὐώνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) fausti nominis, (2) sinister, per εὐφημισμὸν,] of

- auspicious name; left. *Εὐώνυμοι* τέ, καὶ *δαίταιν* ἡντινά. P. V. 499. SYN. *Εὐσημὸς*, οὐκ *ἀνώνυμὸς*, *ἐπίσημὸς*, *ἀριστέρὸς*, *λαῖος*, *σκαῖος*, *ἐπαρίστέρους*.
- Εὐώπης*, *ἰδὸς*, ἡ, *εὐώπης*, ἡ, ὄν, et *εὐώψ*, *ῶπός*, adj. [pulchros habens oculos,] fair-eyed. Ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγροιστο, ἰδοὶ τ' εὐώπιδά κούρην. 2. 113. See also Orest. 908. and Cē. R. 199. SYN. *Εὐειδής*, *εὐμορφὸς*, *φίλος*.
- * *Εὐωριάζω*, v. [leviter curo, negligo,] to think slightly of, to neglect. *Εὐωριάζειν γὰρ πατήρ* λόγους βάρυ. P. V. 17.
- Εὐωχέω*, v. [convivio accipio,] to entertain at a banquet. Ἴν' ἀμφὶ βωμὸν στάντες εὐωχῇτε μέ. Cycl. 346. SYN. *Δαίνυμι*, *ἐστιάω*, *εὐφραίνομαι*.
- Εὐωχία*, as, ἡ, subst. [convivium, epulæ,] a banquet, an entertainment. Ἐς μακάρων εὐωχίαν. Ran. 85. SYN. See *Δαίς*.
- Ἐφάλλῳμαι*, poet. *ἐπάλλῳμαι*, v. [insilio,] to leap upon. Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπ' αὐτὸ Πύλαι μὲν εὖος βασιλῆος. N. 643. SYN. See *Ἐπίπηδάω*.
- Ἐφάλος*, ου, ὁ et ἡ, adj. [maritimus,] on or near the sea. Κήρινθόν τ' ἐφάλον, Δίου τ' αἰπὺν πτόλιθερῶν. B. 538. SYN. *Ἀγχιᾶλός*, *παράλιος*.
- Ἐφαιδάνω*, v. [complaceo; gratus sum,] to please, to be agreeable to. Βούλην, ἥ ῥά θεοῖσιν ἐφ' ἡνδάνε μητιῶσιν. H. 45. SYN. *Ἀνδάνω*, *ἀδεώ*, *ἄρεσσω*.
- Ἐφάπτω*, v. [(1) in act. v. illigo, alligo, (2) in med. v. attingo, capesso,] (1) to bind, to attach or fasten to, (2) to touch, to undertake. Αἰ-ὼν, πότμον ἐφάψας. Olymp. 9. 91. SYN. (1) *Ἐνάπτω*, *ἐξάπτω*, *κῆθάπτω*, *ἐπαρτάω*, (2) *ἀπτόμαι*, *κῆθᾶπτόμαι*, *ψηλάφῳ*, *ἐγχειρῶ*, *ἀντῆχῳμαι*.
- Ἐφάπτωρ*, ὄρως, ὁ, subst. [qui aliquem contractat,] one who feels or touches another. Ἄγειν θελόντες ῥυσίων ἐφάπτορες. Æsch. Suppl. 736.
- Ἐφαρμόζω*, f. ὄσω, v. [accommodo,] to adapt. Εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυνῆ. T. 385. SYN. *Ἀρμόζω*, *καθαρμόζω*, *συναρμόζω*, *συνάπτῳμαι*.
- * *Ἐφαψίς*, ἔως, ἡ, subst. [contractatio,] a touching or handling. Ζηνὸς ἐφάψιν ἐπωνυμία. Æsch. Suppl. 46.
- Ἐφεδρεύω*, v. [insidiar, insidias colloco,] to lie in wait for, to watch. Ἐν ἧ τῶδ' ἀγγὺς τῶδ' ἐφεδρεῦον κάρα. Eur. Electr. 55. SYN. *Ἐνέδρεύω*, *ἐπιβουλεύω*, *ἐφέζῳμαι*, *ἐνέδρας τεκταίνῳμαι*.
- Ἐφεδρός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in sella sedet; assessor,] sitting near or on, watching. Πιρῶντος ἐφεδρὸν ἵππου. Ion 200. SYN. *Ἐπόχως*, *ἀντιπαλός*.
- Ἐφέζῳμαι*, v. [sedeo,] to sit upon or at. Εὐρώταν ἐφεζόμενοι. Helen. 1491. SYN. *Ἐγκάθεζῳμαι*, *ἐπικάθεζῳμαι*, *ἐφιζᾶνω*, *ἐφεδρεύω*, *ἐπικειμαι*.
- Ἐφέλκω*, et *ἐφελκῶ*, v. [attraho,] to draw or bring on. Πολλὰς ἐφέλκων θυμφορὰς ἀμχανούς. Med. 552. See also Theocr. Ep. 22. SYN. *Ἐπισπᾶω*, *προσκάλῳ*.
- Ἐφεπῳμαι*, et *ἐφέσπῳμαι*, v. [insequor; sum comes,] to follow, to be a companion. Ἄγει δ', ἄγει νῦν ἅ δ' ἐφεῖ-πέτ'. Orest. 1444. See also μ. 349. SYN. *Ἐπακλουθεῶ*, *ἐπῳμαι*, *ὑποτάσῳμαι*.
- Ἐφέπω*, v. [persequor,] to follow closely, to press upon. Τόσσους δ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι. Υ. 357. SYN. *Διώκω*, *ἐπιδιώκω*, *ἐπέρχῳμαι*, *δίεπω*.
- Ἐφερπύω*, f. ὕσω, *ἐφερπύζω*, f. ὕσω, et *ἐφέρπω*, v. [adrepo,] to creep, to steal upon, to advance slowly. Νυκτὸς ἐφερπύσας πατάγει δ' εὐρεῖα θάλασσα. Theocr. 22. 13. See also Plut. 675. and Alcest. 279. SYN. *Πρόσέρπω*, *ἐρπύζω*, *παρεινδύῳμαι*, *παρεισέρχῳμαι*, *ἐπέρχῳμαι*, *παράγινῳμαι*.
- Ἐφespēros*, ου, ὁ et ἡ, adj. [vespertinus, occidentalis,] of the evening, western. Ἡ που τὸν ἐφespēρον. Cē. C. 1060. SYN. See *Ἐσπερίος*.
- Ἐφέστιός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [domesticus,] at the hearth, at home, an inmate, guardian of hospitality. Δέξαι με χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιόν. Med. 711. SYN. *Ἐποικὸς*, *σύνοικὸς*, *αὐτόχθων*, *πόλιτης*.
- Ἐφέτης*, ου, ὁ, subst. [dux,] a chief. Στυφέλοις ἐφέταις, χρυ-σόνμον. Pers. 80. SYN. *Ἠγεμὼν*, *τοξότης*, *ἐφόρος*, *δικαστής*.
- Ἐφέτη*, ἡς, ἡ, subst. [mandatum,] a command, an injunction. Ἠκοῦμεν ἐφεταῖς οὐκ ἀπιστοῦσαι σέθεν. Iph. A. 634. SYN. *Ἐντολή*, *ἐπιστολή*, *κέλευσμα*, *πρόσταξις*, *πρόσταγμα*. EPITH. *Ἐράτη*, *κρῦρὰ*, *σφῆ*, *κεδνή*.

Ἐφευρέτης, οὗ, ὁ, subst. [inventor,] an inventor. Τὸν ἐφευρέτην χορείας. Anacr. 41. 3. SYN. Ἀλφρητής.

Ἐφευρίσκω, v. [invenio,] to find out, to discover. Σὺφως δ' ἐφευρῆς, ὥστε μὴ θάνειν ποτέ. Alcest. 715. SYN. Ἀνευρίσκω, ἐξευρίσκω, κατὰλαμβάνω, ἐπιζητέω.

Ἐφεψιάσμαι, v. [conviviis incesso, illudo,] to taunt at a feast, to make game of. Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεψίδωντὸ γυναικῆς. τ. 370. SYN. Ἐμπαίζω, ἐπισκώπτω.

Ἐφῶω, et ἐπίτω, v. [induo,] to put on, to clothe. Ἐδράθην ἐν προδῶμῳ· δ' ἐπέεσσιν ἡμεῖς. v. 143. SYN. Ἐπιβάλλω.

Ἐφηβῶω, v. [pubesco,] to grow up to manhood. Οὐτ' ἐν τρυφαῖσιν, οὐτ' ἐφηβήσαντ' αὖ πο. Sept. Theb. 662. SYN. Ἡβῶω.

Ἐφηβικός, ἡ, ὄν, adj. [puerilis, puber,] youthful, blooming. Εἴματ' ἅπαντ' ἐμίανεν ἐφαβικῶ· βαῖν' δ' ἐς ἄθλως. Theocr. 23. 56.

Ἐφηβός, ον, ὁ et ἡ, subst. [ephebus,] a person grown to puberty, a youth. Ἀλλὰ τὸ καὶ τῷ γαλμῷ, κακὸν δ' ἐκτενέειν ἐφαβόν. Theocr. 23. 60. SYN. Πρῶσηβός, πρώθηβός, ἡιθέος.

Ἐφίκω, v. [pervenio, advenio,] to come, to arrive at. Καὶ μὴν ὁδ' ἀναξ αὐτὸς ἐφίκει. Antig. 1257. SYN. Ἡκω, παρήκω, ἐφικνέομαι.

* Ἐφίλῳω, v. [clavis infigo,] to nail on or in. Στόλον γυναικῶν τῶνδ' ἐφίλωται τὸρῳς. Aesch. Suppl. 951. SYN. Σφίγγω.

Ἐφίμαι, v. [insideo,] to sit upon, at, or near. Βρέτας τέ τοῦμὸν τῷδ' ἐφίμενῳ ξένῳ. Eumen. 412. SYN. Ἐφέζομαι, ἐπικᾶθέζομαι.

Ἐφήμερος, ον, ὁ et ἡ, et ἐφημερίος, α, ὄν, adj. [diurnus, unum diem durans s. vivens,] enduring for a day, mortal. Ἴω, ἰω, πανδάκρυτ' ἐφαιμένων. Orest. 66.

See also δ. 223. SYN. Μινυνθάδιος, θνητός.

Ἐφημοσύνη, ης, ἡ, subst. [mandatum,] a command, an injunction. Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν. π. 340. SYN. Ἐφέτμη.

Ἐφθός, ἡ, ὄν, adj. [coctus,] cooked, boiled. Τὰ δ' ἐκ λιβητός ἐφθὰ καὶ τέτηκ' αὖ. Cycl. 246.

Ἐφιάλλω, f. ἄλω, v. [immitto,] to send to. Τῷ καὶ οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἱαλλέν. Ap. 2. 183. SYN. Ἐπιπέμπω, ἐφίμημι, ἐπιβάλλω, ἐπιχειρέω.

Ἐφιάλτης, ον, ὁ, P. N. [Ephialtes,] one of the Titans. Ὡτόν τ' ἀντιθέον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην. λ. 307.

Ἐφίζανω, et ἐφίζω, v. [insideo, instituo,] to sit at, to rest upon, to preside. Δεῖπν' ἐφίζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρός Ἀθήνη. K. 578. See also γ. 411. SYN.

Ἐγκάθιζομαι, ἐπικάθηναι, κατὰλαμβάνω.

Ἐφίμημι, f. ἴσω, v. [(1) in act. v. immitto, remitto; (2) in med. v. desidero, permitto,] (1) to send or hurl upon, to visit upon; (2) to desire, to enjoin, to allow. Καὶ μὴν ἐφίμη' Soph. Electr. 556. SYN. (1) Ἀφίμημι, ἐπιπέμπω,

ἐπιβάλλω, παρήμημι, ἀνίμημι, χάλῳω, (2) ἐντέλλομαι, ἐπιτρέπω, ἐπιθυμέω, εἴω, ἐνδίδωμι.

Ἐφικάνω, et ἐφικνέομαι, v. [pervenio,] to come upon, to overtake, to assail. Σὸν πότμον γούων· χάλεπόν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει. λ. 193. See also N. 613. SYN. Ἐφίκω, ἐπέρχομαι, ἐξικνέομαι, κατὰλαμβάνω, καθίκνέομαι, διατείνομαι.

Ἐφίμερος, ον, ὁ et ἡ, adj. [amabilis,] engaging, charming. Αἶκα μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερόν ὕμνον αἰείσης. Theocr. 1. 61. SYN. Ἰμερτός, ἰμέρδεις, ἐπῆράτος, πόθεινός.

Ἐφιπῆστος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui equo insidet; equestris,] seated on a horse, equestrian. Κλυδών ἐφιππών, ἐν μέσῳ κνέκωμένον. Soph. Electr. 735. SYN.

Ἰππειός, ἰππικός, πωλίκός, ἰππότης.

Ἐφίπτωμαι, v. [involo, advolo,] to fly, to pounce upon. Ὡς ἄρ' αἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. N. 821.

Ἐφίστημι, v. [insto,] to press upon, to come upon. Τοιάδ' ἐπέστη, θανάσαι μὲν ἄξι. OE. R. 775.

Ἐφίσταμαι, v. [presum, adsto,] to preside over. Κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τρυπέζαις. Soph. Electr. 192.

- Ἐφῶδεύω, v. [vigilias circumeo,] to go round, to inspect, to explore. Ἐφῶδεύεται, κωδωνόφωρεῖται, παντάχῃ. Aves 1158. SYN. Κάτασκοπέω.
- Ἐφῶδιον, ου, τὸ, subst. [viaticum,] provisions for a journey. Ἄλλ' ὦν ἄθανάτος, ὃ νδρες, ἐφῶδι' οὐκ ἔχω. Acharn. 53. SYN. Ὀδαῖον, τροφή, σῖτος.
- Ἐφῶδος, ου, ἡ, subst. [via, seu ratio,] access, a way. Ἡμετέραις ἐφῶδοις μελᾶνέμωσιν. Eumen. 372. SYN. See Ἐνῶδια.
- Ἐφολκῖς, ἰδὸς, ἡ, subst. [navis parva; appendix,] a small vessel; an appendage, an incumbrance. See in Ἐπῶμαι.
- Ἐφολκῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [alliciens; item prolixus,] calculated to attract, falsely alluring; prolix. Καὶ μὴ πρόλεσχος, μηδ' ἐφολκῶς ἐν λόγῳ. Æsch. Suppl. 199. SYN. Ἐκτένης, μακρὸς.
- Ἐφῶμαρτέω, v. [insequor,] to follow after. Ἄλλ' ἐφῶμαρτεῖτον καὶ σπεύδεται, ὅφρα λάβωμεν. Θ. 191. SYN. Συνῶμαρτέω, ἀκολουθεῖω, ἐπακολουθεῖω, ἐπισπεύδω, ἐπιδιώκω.
- Ἐφῶπλίζω, v. [armo, apparo,] to arm, to prepare. Ὅππότε δαῖτ' ἡγερονσὶν ἐφῶπλίζοιμεν Ἀχαιοί. Δ. 344. SYN. Πάρασκευάζω, καθῶπλίζω, ἐτοιμάζω.
- Ἐφῶρᾶω, v. [intueor, observo,] to look upon, to inspect. Ἡελίος, ὃς πάντ' ἐφῶρᾶς, καὶ πάνθ' ἐπακούεις. Γ. 277. SYN. Ἐπειδὴ, ἐπιβλέπω, πρόσλευσσω, καθῶρᾶω, ἐπισκοπέω, ἀποβλέπω.
- Ἐφῶρεύω, v. [ephorum ago; inspector sum,] to act as a magistrate, to superintend. Εἰλέτω χώρας ἐφῶρεύειν. Pers. 7. SYN. Ἐπισκοπέω, ἐποπτεύω.
- Ἐφῶρᾶω, et ἐφῶρμαίνω, v. [irruo, aggredior,] to rush upon, to urge, to excite. Οἱ μοὶ ἐφῶρμησαν πόλεμον πολυδακρύν Ἀχαιῶν. Γ. 165. See also Pers. 213. SYN. Ἐξορᾶω, παρορᾶω, ἐποτρύνω, ὀρίνω, ἐνθῶω.
- Ἐφῶρμη, ἡς, ἡ, subst. [incitatio, invasio,] an attack, a way to attack, access. See in Εὐάντης. SYN. Ὀρμη, ἐσβολή.
- Ἐφῶυβρίζω, f. ἴσω, v. [contumelia adificio,] to insult, to speak insultingly. Ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφῶυβρίζων πόλει. Phoen. 185. SYN. Ἐξῶυβρίζω, καθῶυβρίζω, ὕβριζω, αἰκίζω.
- Ἐφῶυδρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [aquaticus,] aquatic, watery. Πάννυχὸς αὐτὰρ ἂν Ζεφῦρος μέγας, αἰὲν ἐφῶυδρὸς. ξ. 458. SYN. See Ἐνῶδρὸς.
- Ἐφῶμνέω, v. [decanto, celebros,] to chaunt, to celebrate, to appeal to. Τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφῶμνῆσαι χθονὶ; Eumen. 905. SYN. Ὑμνέω, ἀννυμνέω, ἐπᾶδω.
- Ἐφῶμνιον, ου, τὸ, subst. [post hymnum carmen,] a song after a hymn. Ἐνθεν δὴ τὸδ' ἐκάλων ἐφῶμνιον ἐπλέτο Φοῖβῳ. Apoll. 2. 713. EXP. Τὸ ἐπὶ τῷ ὕμνῳ ᾄσμα.
- Ἐφῶπερθε, et ἐφῶπερθεν, adv. [desuper,] from above, over. Ἀνθράκτας στῶρεσας, ὀβελούς ἐφῶπερθε τάνυσσέ. I. 213. SYN. Ὑπερθεν, καθῶπερθεν, ὑπεραῶν.
- Ἐφῶρη, ἡς, ἡ, P. N. [Ephyre,] the ancient name of Corinth, also a city in Elis, afterwards called Ceryra, and its inhabitants were called Ἐφῶροι. N. 31. See Damm. P. N. Ἐστὶ πόλις Ἐφῶρη μύχρ' Ἀργεὺς ἱπποβότοιο. Z. 152.
- Ἐχέγγυος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fide dignus, qui promissa servat,] guaranteed, trust-worthy. Σοὶ χρὴ μέλεσθαι τὴν δῶσιν δ' ἐχέγγυον. Phoen. 771. SYN. Φερέγγυος, ἀξιόχρεως, ἀξιοπιστὸς, ἀσφάλῃς.
- Ἐχέθυμὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [potens animi,] controlling the mind or passions. Οὐνέκα οἱ καλὴ θυγάτηρ, αἶψα οὐκ ἐχέθυμὸς. θ. 320. SYN. Ἐνῶδς, ἐχέφρων, σώφρων, ἐγκράτης.
- Ἐχένῃς, ἰδὸς, ἡ, adj. ["naves detinens. Sic dicebatur piscis quidam exiguus, quem naves retardare veteres fabulati sunt." Doctiss. Blomf. in l. c.] ship-detaining. Μὴ τῖνας ἀντίπλους Δανάοις χροῖντας ἐχένῃδας. Agam. 145.
- Ἐχέπενκῆς, ἐὸς, ὁ et ἡ, adj. [amarus, mortifer,] bitter, deadly. Αὐτὰρ ἐπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχέπενκῆς ἐφίετ. A. 51. SYN. Πικρὸς, θανάτηφρὸς.
- Ἐχέστῶνδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [quod gemitus et suspiria adfert,] wo-bearing, deadly. Περὶ δ' ἰὼν ἐχέστῶνδς εἰθάρ ἐβησά. Theocr. 25. 211. SYN. Ἀγάστωνδς, βάρυστωνδς, ὀλεθρῶς, ὀλῶδς.

- Ἐψητός, ἡ, ὄν, adj. [elixus,] boiled. Οὐδεὶς οὐδὲ σκῶρδον κεφαλὴν τοῖς ἐψητοῖσι δίδωσι. Vesp. 679.
- Ἐψω, f. ἐψήσω, v. [coquo,] to boil, to bake. Καθήμενός ἐψοι μάταν. Olymp. 1. 133. SYN. Ἄφεψέω, πέπτω, ὠπτάω.
- Ἐψιάδμαι, v. [ludo verbis et cantu,] to feast, to indulge in mirth, to scoff. Οὗτοι δ' ἤε θυρησί καθήμενοί ἐψιάσθων. ρ. 530. SYN. Συμπαίζω, παίζω, εὐφραίνομαι, γέλλω, χαίρω.
- Ἐωθεν, vid. Ἡώς.
- Ἐωθινός, ἡ, ὄν, et ἑώς, α, ὄν, adj. [matutinus, eous,] of the morning, eastern. Πώλοισι χόρτον, προσδύκων ἠωθινήν. Rhés. 771. See also Phœn. 171. SYN. Ὁρθρὶός, ἡφῶς.
- Ἐώρα, as, ἡ, subst. [suspendium,] a suspended cord. Πλεκταῖς ἑώρας ἐμπέπλεγμένην ὁ δέ. Œ. R. 1264. SYN. Βρόχος, ἀγχώνη.
- Ἐως, vid. Ἡώς.
- Ἐως, i. q. ὥς, conjunct. [ut, dum, usque, interim,] until, till, while, so long as. Ἐως ἑώσῃ σ' εὖ φρόνειν Ἐρινυές. Orest. 232. SYN. Ἐως ἄν, ἐν ᾧ, ἐν ὅσῳ, ἄχρις οὔ.
- Ἐωσφόρος, ου, ὁ, [Lucifer,] the morning star. Ἦμος δ' Ἐωσφόρος¹ εἰσὶ φῶς ἐρεῶν ἐπὶ γαῖαν. Ψ. 226. SYN. Φωσφόρος.

Z.

- Ζαγρεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [a poëtis dicitur Bacchus.] Υἱὰ Διώνυσον Ζαγρεῦ γεινᾶμενη. Call. fr. 171.
- Ζαῆς, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [vehementer flans,] violently blowing. Ἄς τ' ἀνέμος Ζαῆς, νέφεα σκίδεντὰ δονήσας. M. 157. SYN. Μεγάλως πνέων, βίαιός, ισχυρός.
- Ζαθέος, α, ὄν, adj. [valde divinus,] hallowed. Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τ' Ἰφί ἀνάσσεις. A. 39. SYN. Θεῖος, ἡγάθεός, εὐαγής.
- Ζάκωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde iracundus, furiosus,] very angry. Φαίης κεν Ζάκωτόν τινά ἐμμεναί, ἄφρονά θ' αὐτός. Γ. 220.
- Ζάκυνθος, ου, ὁ, P. N. [Zacynthus,] as island in the Ionian sea, now called Zante. Δουλίχιόν τ' Ἰάμην τε καὶ ὕληντι² Ζάκυνθον. α. 246.
- Ζάλη, ης, ἡ, subst. [procella,] a storm. Φοινῖας ὑπὸ Ζάλης. Aj. Fl. 352. SYN. Τάρᾱχη, ἄελλᾶ, ἀνέμος, λάβρος, χεῖμων. EPITH. Ὁμβροκτύπος, ἄπληστος, πύρπνυός.
- Ζάμενέω, v. [(1) magna vi ago, (2) valde irascor,] to act with great violence. Γεινᾶτθ, καὶ Ζάμενησέ καὶ ἡρίσεν ᾧ παράκοιτη. Hes. Theog. 928.
- Ζάμενής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [vehemens, validus,] violent, strong. Δεινός τε Ζάμενής τε Δοδινῶν πέσσε δῆμῳ. Apoll. 1. 1029. SYN. Βίαιός, σφόδρὸς, ὀργίλος, δυσμενής.
- Ζάπληθής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [admodum plenus, copiosus,] very full. Πύρσην, Ζάπληθῇ δάσκιον γένειᾶδᾰ. Pers. 321. SYN. Πόλυπληθής, παμπληθής, μυρϊόπληθής.
- Ζάπλουτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [prædives,] exceedingly rich. Μηδ' εἰ Ζάπλουτους οἴσεται φερνὰς δόμοις. Androm. 1282. SYN. Βαθύπλουτός, εὐπρόρος.
- Ζάπυρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde igneus,] very fiery. Στερόπης Ζάπυροι, στρούμβοι δὲ κόνιν. P. V. 1120. SYN. Διάπυρός, ἀπυρός, κάπυρός, Ζαφλέγης.
- Ζατρεφής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [saginat, pinguis,] very fat. Ζατρεφῆας πάσας δ' ἄρ' ἐπ' ἔχ'ετθ, λέκτθ δ' ἀριθμὸν. δ. 451.

¹ Ἐωσφόρος is here scanned as a dactyl.

² Here the final syllable of ὕληντι remains short before the double letter Z: on this subject the learned Herman remarks: "Nusquam correpta vocalis invenitur ante ξ et ψ, raro ante ζ, nec nisi in fine precedentis vocabuli, si ζ initialis est nominis proprii, sine correptione ista metro repugnatur." This rule is doubtless true, and Dr. Maltby suggests a very ingenious reason why it is so. See his Thesaurus at the word Ζάκυνθος.

Ζάφλεγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde urens, florens,] strongly burning, flourishing.

Ζάφλεγγες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἐδοντές. Φ. 466. SYN. Ζάπυρος.

Ζάχρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [vehemens,] violent. **Ζαχρηῶν** ἀνέμων, οἷτε νεφέα σκίοντά. E. 525. SYN. Βίαιος, μέγας, βάρυς, ισχυρός.

Ζάω, et poet. **Ζώω**, et **Ζῶω**, v. [vivo, vigeo,] to live, to flourish. **Ζώσας** ὄρω μάλιστα τῶν βουλευμάτων. C. R. 45. See also Π. 15. SYN. Βίωω, βιότεύω.

Ζεῖα, ἄς, ἡ, subst. [zea, far,] spelt, rye. See in **Εὐρύφῃς**.

Ζεῖδωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fertilis,] fertile. Ἐλκον γύκατὰ μέλαιναν ἐπὶ Ζεῖδωρον ἀρουράν. Θ. 486. SYN. Βιόδωρος, φέρεσβίος, φύσιζός, κουρότροφος, τροφίμος.

Ζελεῖα, ας, ἡ, P. N. [Zelea,] a city in Lycia Minor. Οἱ δὲ Ζελεῖαν ἐναιὼν ὑπαὶ πόδα νεῖατόν Ἰδης. B. 824.

Ζευγᾶριον, ου, τὸ, subst. [parvum jugum,] a little yoke. Οἱ δ' αὖ κῶρακες τῶν ζευγᾶριων, οἷσιν τὴν γῆν κατ'αρουσί. Aves 582.

Ζευγῆτις, ἰδός, ἡ, adj. [jugalis,] yoked. Ἐξὸτ' ἐπ' Ἀμφρόσῳ ζευγῆτιδᾶς ἔτρεφεν ἵππους. Call. 2. 48.

Ζεύγη, ης, ἡ, subst. [pars illa jugi, cui bos vel mulus inserit caput,] the collar of the yoke. **Ζεύγης** ἐξέριπούσᾳ παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέροισι. P. 440.

Ζεύγμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [junctura, conjunctio,] a bond, a fetter. Eis οἱ ἀνάγκης ζεύγμᾶτ' εἰσπεπτώκαμεν; Iph. A. 443.

Ζεύγνυμι, et **Ζευγνύω**, f. **Ζεύω**, v. [jungo,] to join, to yoke. Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δεῖ νῦν ἐζευχθαι γάμοις. Helen. 1653. SYN. Κάταζεύγνυμι, ὑποζεύγνυμι, σὺνάπτω, ὑποτάσσω.

Ζεύγος, ἔος, τὸ, subst. [jugum, par, vehiculum,] a yoke, a pair, a carriage.

Ζεῦγος πρὸ δόμων. Androm. 495. SYN. **Ζεύγη**, **ζυγός**, σέλαμᾶ. EPI TH. **Σύγκροτον**, κάλδον, φίλιδον, τρίπάρθενον.

Ζευκτήριον, ου, τὸ, subst. [jugum,] yoke. Τοῖόνδε Τροία περὶβάλων ζευκτήριον. Agam. 512.

Ζεύς, gen. **Διός** et **Ζηνός**, P. N. [Jupiter,] the fabled king of the gods. Θάρσει πέφενγας τὸν ἔμῳν ἱκέσῃον Διᾶ. Hec. 345. SYN. Κρονίδης, Κρόνιων, gen.

ἰόνος, et Κρονίων, gen. **ἰωνός**. EPI TH. Ἀγλαός, ἀγανός, ἀλεξιμυρός, ἀλεξικάκος, ἄγνος, αἰθριός, αἰγίδοχος, αἰνός, ἀθανάτος, ἀργικέραυνός, ἀρίζηλός, ἀκάματός, ἀμείλιχός, ἀστερόπηγής, ἀργής, βαρῦτοπης, βαρῦβρέμετης, βαρῦβρομύς, βαρῦγδου-

πός, βαρῦδουπός, ἐρισθενής, ἐριβρέμετης, ἐρίγδουπός, ἐρισμάραγος, εὐρύωψ, βάρυσφαράγος, εὐρύτιμος, ἐκηβύλός, κρείων, ἀναξ, βασιλεὺς, ἐπόψιός, ἱκετήσις, μύριός, ἐρκεῖός, μέγασθενής, μείλιχός, ἐλευθερίος, μέγαλὸς βρέμετης, μέγας, νεφέληγέρετης, κάταχθονίος, μητίετης, παντόπτης, οὐρίος, πρῶφρων, πάνταρχός, πελώριος, πρευμένης, παγκράτης, σχετλίος, τέλεσφόρος, τερπικέραυνός, στέρροπηγέρετης, ὑψίζυγός, ὑψί-

βρέμετης, τανυσίπετρός, ὕψιστός, ἀριστός, Ὀλύμπιός, Δωδωναῖός, Πέλασγικός, Ἰδαῖός, σωτήρ, εταίριός, δικασπύλος, ξείνιός, ξενίος, ὄρκιός, Αἰτναῖός, ἐφέστιός, μήστωρ, κύδιστός, κελαινεφής, ὑπᾶτός, πάνυπέρτατός. PHR. Ἰδθεν μεδέων, Γ. 276. αἰ-

θερὶ ναίων. B. 412. πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. A. 544. ἀγᾶθόν τε κακόν τε δίδου. δ. 237. ἀνδρεσσί νύημάτᾳ πάντα οὐ τελευτᾷ. Σ. 328. ἀρετὴν ἀνδρεσσὶν ὀφέλλει τε μινῦθει τε. Υ. 242. νέμει ὄλβον ἀνθρώποις. Ζ. 188. ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξεί-

νων τε. ι. 270. ἐρίγδουπός ποσσὶς Ἥρης. H. 411. οὐκ ἐπὶ ψευδοσσὶν ἀρωγός. Δ. 235. ταμίης πόλεμοιὺ ἀνθρώποις. Δ. 84. δώτωρ ἑάων, δώτωρ ἀπημόνης. Call. 1. 91. βαρῦτοπης στέρροπᾶν κέρανων τε πρυτάνις. PUTH. 6. 24. κόλαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων. Eur. fr. incert. B. 7. See Callimachus's Hymn to Jupiter, and Hes. Op. 5. 9.

Ζεφύριος, α, ὁν, adj. [zephyrius,] of the Zephyr. **Ζεφύριη** πνείουσα, τὰ μὲν φνεῖ, ἄλλᾳ δὲ πέσσει. η. 119.

Ζεφύρος, ου, ὁ, subst. [Zephyrus,] Zephyr, the west wind. Πληθύν' ὥς ὅποτε **Ζεφύρος** νεφέα στυφέλιξ. A. 305. EPI TH. Δύσαῆς, κελᾶδεινός, κελᾶδων, αἰὲν ἐφύδρος, αἰθριός, ἐπαιγίζων, λάβρος, μέγας, πολὺνυχής, κραιπνός, ἡδύς, μαλακός,

1 On the short syllable remaining short before **Ζελεῖα**, see the note on the word **Ζάκυνθος**.

2 **Ζεύγηθεν**, Apoll. 3. 1317. and **Ζεύγλι**, Call. 3. 161. are the obsolete genitive and dative from **Ζεύγη**.

χάρεις, λῆγ' πνέων, εὐθύπνους. PHR. Ζεφύρου μὲνός ὑγρὸν αἰδόντος, Ζεφύρου πνοαῖς ἰππεύσαντος ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα.

Ζεῶ, f. ζέσω, v. [ferveo, bullio,] to boil, to seethe, to simmer. Οὐμῷ ζέοντι Ὀρηκὶ δυσμάχωτάτῳ. Hec. 1038. SYN. Ἄναζεῶ, ἐπιζεῶ, βράζω, φλύω, ἐκμαίνωμαι, ἄκμαζω.

Ζηθός, ου, ὁ, P. N. [Zethus,] the son of Jupiter and Antiope and brother of Amphion. Τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνήμῃ τὸ Ζήθον περᾶ. Phœn. 145.

Ζηλίσμων, μόνος, et Ζηλοτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [zelotypus, invidus,] jealous, envious. Σχέρλιαῖ ἐστέ, θεοὶ, Ζηλήμονες¹ ἐξέχον ἄλλων. e. 118. See also Plut. 1016. SYN. Φθονῆρος, φίλονεικός, ἐφάμιλλός.

Ζηλός, ου, ὁ, Ζηλοσύνη, ης, ἡ, et Ζήλωμα, ἄτος, τὸ, subst. [æmulatio, invidia,] rivalry, emulation, jealousy, envy. Ζηλός ὦν πῶτ' οἴκοις. Orest. 963. See also Hom. Apoll. 100. and Iph. T. 380. SYN. Φίλονεικία, φθονός, εὐδαιμόνια. EPIITH. Βάρως, δυσκελᾶδός, λυγρός, πίκρος, δίκασπῶλος, λευγάλεός, δύσκαρπος.

Ζηλῶν, v. [æmulator, ambio, probo, invideo,] to emulate, to court, to approve, to admire, to envy. Ζηλῶ δ' ἁγάμους ἀτεκνούς τε βροτῶν. Alcest. 903. SYN. Φίλονεικῶ, μεγαίρω, ἐπαινῶ, μακάριζω, φθονῶ, ἐπιθυμῶ.

Ζήλωμα, vid. Ζηλός.

Ζηλωτός, ἡ, ὄν, adj. [æmulandus,] enviable, desirable. Ζηλωτός, ἐν γὰρ τῷ πρῶν Ἀνδρῶμαχῃ χρῶν. Androm. 5. SYN. Μακάριός.

Ζημία, as, ἡ, subst. [damnum, pœna, multa,] a loss, a punishment, a penalty, a fine. Κέρδῃ πῶνρὰ Ζημίαν ἡμεῖς ἴσμε. Cycl. 312. SYN. Βλάβη, ἄτη, ἐπιβόλη, ἐπιτίμιον, τιμωρία, ποινή, δίκη.

Ζημιῶν, v. [damno afficio,] to fine, to punish. Κακὸς πέφυκε, Ζημιούσιν οἱ θεοί. Iop. 444. SYN. Τιμωρέσθαι, βλάπτω, αἰκίζωμαι, ἀναίρω.

Ζητεύω, et ζητέω, v. [quæro,] to seek. Ζητεύειν, Ἑρμῆν δὲ διάκτορὸν ἡγεμόνῃν. Hom. Merc. 392. See also Orest. 672. SYN. Ἄναζητέω, ἐπιζητέω, δίζηναι, μαΐδναι, ματεύω, μέθεπω, μεταλλάω, ἔρωτῶ.

Ζήτημα, ἄτος, τὸ, et Ζήτησις, ἔως, ἡ, subst. [quæstio, investigatio,] a question, a search, an investigation. Οὐ ράδιον Ζήτημᾶ κρᾶτᾷ δ' ἄθλιόν. Bacch. 1128. See also Cycl. 14. SYN. Ἑρώτημα, ἐρώτησις, βᾶσανός, μάτη, ἐξετάσις.

Ζητητός, α, ὄν, adj. [quærendus,] must be sought. Ζητηταὶ γὰρ ἐστέ. b. κᾶκῶδαιμων ἔγω. Thesm. 604.

Ζῆν, Ion. pro Ζωή, q. v.

Ζῶδς, Ion. et poet. pro Ζῶς, q. v.

Ζῶφῆρος, ἂ, ὄν, adj. [tenebricosus,] darksome, gloomy. Τιτῆνες ναίουσι, πέρην Χαῖος Ζῶφεροῖο. Hes. Theog. 814. SYN. Δνοφῆρος, σκοτεινός, ὄρφναῖος.

Ζῶφος, ου, ὁ, subst. [caligo, tenebræ,] gloom, darkness. Ἑασὼν οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ Ζῶφον. Hipp. 1414. SYN. Ἀχλὺς, ὄρφη, σκοτός, δύσις, δμίχλη. EPIITH. Ἀργαλέος, αἰνός, ἀμήχανός, εὐρύς, κρυῆρός, ὀκρίδεις.

Ζῶν, poet. pro Ζῶν, q. v.

Ζύγαστρον, ου, τὸ, subst. [arca, capsula,] a chest. Κόλῳ Ζύγαστρῳ δῶρῶν, ὥσπερ εἰδέτᾳ. Trach. 715. SYN. Σῶρος, κιβωτός.

Ζυγῶφῆρος, et Ζυγοφῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [jugum ferens,] bearing the yoke. Ἑντύνεθ' ἵππους ἄρμασι Ζυγοφῶρους. Hipp. 1183. See also Herc. F. 120.

Ζυγίος, α, ὄν, adj. [(1) jugalis; (2) epith. Junonis, connubii præsidis,] (1) yoked, (2) presiding over marriage. Ἦρη τε Ζυγίη, Δίος εὐνέτις, ἥ μὲν ἐμοῖσι. Apoll. 4. 96. SYN. Ζευκτός, Ζυγωτός, σύζυγος.

Ζυγῶδεσμον, ου, τὸ, subst. [lorum, quo equi ad temonem ejusque anteriorem partem sunt juncti,] the traces of a carriage. Ἐκ δ' ἐφῆρον Ζυγῶδεσμον ἅμα Ζυγῷ ἐννεάπηχῷ. Ω. 270.

Ζυγός, ου, ὁ, et Ζυγόν, οὔ, τὸ, subst. [(1) jugum; (2) trufina; (3) calceamenti corrigia; (4) caput citharæ,] a fastening, a yoke, the transverse beam

¹ Some read δηλημόνες.

of the balance, a chariot, the bench or transom of a ship, the latchet of a shoe. Φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ', αὐχέν' ἐντίθεις ζυγῷ. Hec. 376. SYN. Ζεύγλη, ζεύγος, σταθμός, καθέδρα, σέλμα. EPI TH. Ἀστεμφής, δύσλοφος, δούλιος, ἰπ-
πειός, εὐξός, ἀργυρόος, χρύσειος, κλεινός, πωλικός, ἱππικός, ποικίλος, ἐπανχενίος.
PHR. Πύξινον, ὀμφάλοεν, εὖ οἰήκεσθαι ἀρῆρος. Ω. 268.

Ζυγωθρίζω, v. [perpendo,] to weigh, to balance, to bar. Κίνησον αὐθὺς ἐς αὐτό, καὶ Ζυγωθρίσον. Nub. 745. SYN. Ἀνακρίνω, σταθμάδμαι, ἴσω, συναρμόττω.

Ζυγωτός, ἡ, ὄν, adj. [junctus,] joined, yoked. Λιβύης ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπί-
σταται. Soph. Electr. 704. SYN. See Ζυγίος.

Ζωάγριά, ὦν, τὰ, subst. [præmia, quæ penduntur pro vitæ redemptione,] the reward given for preserving the life of another. Μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτ' μοι πρώτη ζωάγρι' ὀφέλλεις. θ. 462. EXP. Τὰ τῆς ζωῆς χάριστήριά.

Ζωγραφέω, v. [ad vivum pingo,] to draw to the life, to paint. Ὅς τοῖς νεκροῖσι ζωγράφει τὰς λεκάνους. Eccles. 996. SYN. See Γράφω.

Ζωγραφεύς, ου, ὁ, subst. [pictor,] a painter. Ἄγε, ζωγράφων ἀριστέ. Anacr. 28. 1. SYN. See Γράφεύς.

Ζωγρέω, v. [vivum capio; vivifico,] to take alive, to preserve the life of a captive; to restore to life. Ζώγρει μ', Ἀτρεὺς νιέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἀποινα. Z. 46. SYN. Ζωπύρεω, εὐθαλῇ ποιεῶ, ἀνέγειρω, ἀνορθῶ, ἐγείρω.

Ζωή, ἡς, ἡ, et poet. Ζῆ, subst. [vita; victus,] life; the means of living. Καὶ στυγερὰς ζωαῖς, ᾧ πᾶτερ. Eurip. Electr. 121. SYN. Βίος, βιότης, εὐπορία, οὐσία, κτήσις. EPI TH. Ἄλεκτρος, στυγερὰ, ἀμβροσία, ἀλγινύσασα, ἐλαφρά, λυγρὰ, λυπρὰ, ἐπιμοχθός, πάλινροσός, μένυεικός, καθάρα, ἐμφύτος.

Ζωθάλμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vividus, almus,] lively, flourishing. Ἀλλ' ὅτ' ἄλλων ἐποπτεύει χάρις ζω-θάλμιος. Olymp. 7. 19.

Ζωμά, ἀτός, τὸ, subst. [lorica; vestimentum quo cingimur,] a coat of mail, a girdle. Ζωμά τέ, καὶ μίτην, τὴν χαλκῆς κάμιν ἀνδρῆς. Δ. 216. SYN.

Ζώνη, ταινία, ἐνδύμα, θώραξ. EPI TH. Φαεινόν.

Ζώμενμα, ἀτός, τὸ, subst. [condimentum,] seasoning, the ingredients of pottage. Ταῖσι Πελδοποννησίων τρήρεσι ζωμεύματα. Equit. 279.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, dimin. a (2) Ζωμός, οὗ, ὁ, subst. [(1) jusculum, (2) jus,] broth, pottage, soup. Χώσπερ βροντῇ τὸ ζωμίδιον πᾶτάγει, καὶ δεινὰ κέκραγεν. Nub. 389. See also Nub. 356.

Ζώνη, ἡς, ἡ, subst. [zona, cingulum, pera,] a zone, a girdle. Τοῦτον ποτ' ἔτεκον κἀφέρον Ζώνης ὑπὸ. Hec. 750. SYN. Ζωστήρ, ζωμά, περίζωμα, τελαμών. EPI TH. Δερμάτινη, παρθενία, φοινικόροκός, καλή, χρυσεῖη.

Ζώνιον, ου, τὸ, subst. [cingulum,] a girdle. Μόλις γὰρ εὖρον ἐν σκότῳ τὸ Ζώνιον. Lysistr. 72.

Ζώννυμι, et Ζωννύω, f. Ζώσω, v. [cingo,] to gird, to brace, to put on. Ἀτρείδης δ' ἐβύησεν, ἴδε Ζώννυσθαι ἀνωγῆν. Α. 15. SYN. Πέριζωννύω, ἐνδύμαι, καθό-
πλίζω, κύκλω, θριγκῶ, στέφαινω.

Ζωός, et Ζῶος, ἡ, ὄν, et Ζῶς, adj. [vividus,] living. Ζωὸς ἔων' τότε δ' ἤδη ἔχεν κατὰ γαῖα μέλαινα. B. 699. See also Theocr. 2. 5. and E. 887. SYN. Ζών, ἔμπνός, ἔμψυχός.

Ζωῶτοκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vivipara,] producing a living creature, viviparous. Ζωῶτοκοι τ' ἦσαν περὶ ὠσίᾳ, θηλυτοκοὶ τέ. Theocr. 25. 125.

Ζωπύρεω, v. [ignem sopitum accendo, ignifico,] to renew a flame, to kindle. Ζωπύρουσι τάρβος. Sept. Theb. 276. SYN. Ἐκκαίω, ἀνάπτω, ἀνέγειρω, ἐξ-
πνίζω.

Ζωπύριον, ὦνός, ὁ, P. N. [Zopyrion.] Θάρσει, Ζωπύριον, γλυκέρων τέκος· οὐ
λέγω ἀφ' ὧν. Theocr. 15. 13.

Ζωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [merus,] mere, pure. Ἦε τοῖς εἰς ἄτην ζωρὸν μεθ' ὁ θαρσά-
λεον κῆρ. Apoll. 1. 477. SYN. Ἀκρατός.

Ζωστήρ, ἡρός, ὁ, subst. [cingulum, balteus,] a girdle, a belt. Τὸν ῥὰ κατὰ
ζωστήρᾳ βάλεν Τελαμώνιος Αἴας. E. 615. SYN. Ζώνη, τελαμών, θώραξ. EPI TH. Ἀρηρὺς, ἀναιδής, δαδάλεός, παναῖδός, φοινικὶ φαεινός.

Ζῶστρον, ον, τὸ, subst. [vestimentum quo cingimur,] a girdle, a wrapper.

Ζῶστρον τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεᾶ σιγαλδεντᾶ. Ζ. 38. SYN. See Ζῶμα.

Ζώφυτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [fertilis plantarum,] productive of plants; fertile.

Ζώφυτον αἶμα βροτοῖσι θάλλει. Æsch. Suppl. 864.

Ζῶω, poet. et Ep. pro Ζᾶω, q. v.

H.

Ἡβαιὸς, ἄ, ὄν, adj. [parvus,] little, small, short. Ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ φρενὲς οὐδ' ἡβαιαί. Ξ. 140. SYN. Βαιὸς, ὀλιγὸς, παῦρος, ὀλιγόχρονός.

Ἡβᾶω, et poet. ἡβῶω, v. [pubesco; juvenesco,] to grow up to manhood, to be vigorous. Πορθήσθ' ἡβήσαντες Ἰσμηνοῦ πόλιν. Eur. Suppl. 1224. See also ε. 69. SYN. Ἐφηβᾶω, ἀτάλλω, νεάζω, θάλλω, ἄκμάζω.

Ἡβη, ης, ἡ, subst. [(1) pubes; juvenus, (2) item P. N. Hebe,] (1) puberty, youth, (2) Hebe, the goddess of youth. Ἐπεὶ δ' ἐς ἡβην ἦλθεν ὥραν γάμων. Helen. 12. SYN. Νεότης, ἡλικία, ἄκμή. EPITH. (1) Ἀγλαῖος, ἀγλαῶγυις, ἄχᾶλινος, ἀλεξικάκος, ἐρατή, εὐδαίμων, θαλερὰ, νεᾶνις, ἡλιξ, πολυήρατος, σώφρων, ἄφρων, ἐρατεινή, (2) καλλίσφυρος, λευκόσφυρος, τιμήσασα, καλὸπαιδὺς, χρυσοπαιδὺς, ἄμβροτος. PHR. (1) Ἀκμή ἡβης. Alcest. 326. ἡβης δῶρα, Alcest. 300. θαλερὸς ἡβης χρόνος. Eur. Electr. 20. ἡβης ἐρικυδέος μετρὸν. Λ. 225. τερὲν ἄνθος ἐρικυδέος ἡβης. Hes. Theog. 1988. τερπνὰς χρυσοστέφανοιο καρπὸς ἡβας. Pyth. 4. 281.

Ἡβήτης, ον, ὁ, adj. [puber,] in the vigor of youth, youthful, vigorous. Βραχιόνων ἐδειξεν ἡβήτην τυπὸν. Heracl. 859. SYN. Ἐφηβύς, αἰζηύς, ἡλιξ.

Ἡβυλλᾶω, v. [præ juventute petulans sum,] to be wanton through youth.

Ἡβυλλῶσαι κᾶρ τι παρᾶτετιλμεναι. Ran. 519.

Ἡγάθεός, α, ὄν, adj. [valde divinus,] very divine. Λημὸν ἐς ἡγάθεον πέπερημένος· οὐδὲ μὴν ἔσχεν. Φ. 58. SYN. See Ζάθεός.

Ἡγᾶνδον, Ion. pro Τήγᾶνδον, ον, τὸ, subst. [sartago,] a frying-pan. Χεῖρᾶ τ' ἐν ἡγᾶνδῳ βάλειν. Anacr. 130.

Ἡγέμδνευμα, ἄτος, τὸ, subst. [ductio: in l. c. abstractum, ut aiunt scholastici, pro concreto positum, dux,] a guidance, a conductor. Ἀγέμδνευμᾶ νεκροῖσι πόλυστόνδον. Phœn. 1506.

Ἡγέμδνεύω, et (2) ἡγέδομαι, v. [(1) dux sum, (2) duco, existimo,] (1) to be a leader or general, (2) to conduct, to lead, to consider, to think. Λοκρῶν δ' ἡγέμδνευεν Ὀϊλῆος τᾶχὺς Αἴας. B. 527. See also Hec. 329. SYN. (1) Ἀρχω, ὀδηγέω, ἡγηλάζω, (2) νομίζω, λογιζομαι, δοκιμάζω, ὑπὸλαμβάνω, τίθημι.

Ἡγέμδνός, ον, ὁ, adj. [conducens; epith. Mercurii,] conducting. Ἄλλ' ἡγέμδνόν. Plut. 1159.

Ἡγέμων, ὄνος; ἡγητῆρ, ἥρος; ἡγητής, οὔ; ἡγήτωρ, ὄρος, ὁ; et ἡγέμδνη, ης, ἡ, subst. [dux; præses,] a leader, a guide, a commander, governor, mover. Πόλις, τίθηνη, βάκτρον, ἡγέμων ὁδοῦ. Hec. 281. See also Cæ. C. 1520. Æsch. Suppl. 247. B. 79. and Call. 3. 228. SYN. Ἑφηγητής, ἄγος, ἄγωγος, ἀρχός, βασιλεὺς, στρατηγός. EPITH. Ἀγακλύτος, ἐσθλός, ἰφθίμος, φίλος, θεόπεμπτος.

Ἡγέδομαι, vid. Ἡγέμδνεύω.

Ἡγέρεδομαι, et ἡγέρεθόμαι, poet. pro Ἀγειρόδομαι, q. v. Ἐν φυλάκεσσ' ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδδον ἡγέρεσθαι. K. 127. See also Γ. 231.

Ἡγηλάζω, v. [duco, præeo,] to lead, to preside. Νῦν μὲν δὴ μάλ᾽ ἀπάγχῃ κᾶκος κᾶκον ἡγηλάζει. ρ. 217. SYN. Ἡγέδομαι, ἄγω, φέρω, ελαύνω, ὀδηγέω, ἀρχω, θέρᾶπεύω, ἐπιμελεῖδομαι.

Ἡγητῆρ, ἡγήτωρ, et ἡγητής, vid. Ἡγέμων.

- Ἡδεως, adv. [libenter,] agreeably, readily, gladly. Ἄλλ' ἡδεως ἐμοιγέ κάλγει-
νῶς ἅμα. Antig. 436. SYN. Τερπινῶς, ἀλύπως, εὐφρόνως, εὐθύμως.
- Ἡδη, adv. [jam, mox, protinus,] now, already, presently, immediately. Ἡξε
δ' Ὀδυσσεὺς ὅσῳ οὐκ ἦδη. Hec. 140. SYN. Νῦν, πάλαι.
- Ἡδῶμαι, v. [delector,] to be delighted. Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνᾶς ἡδέται.
Hipp. 1071. SYN. Ἐφῆδῶμαι, ὑπερήδῶμαι, εὐφραίνῶμαι, τέρπῶμαι, χαίρω.
- Ἡδυνή, ἥς, ἡ, subst. [voluptas, jucunditas,] pleasure, delight. Τίς ἡδυνή σοι
θεοῦ¹ θάναϊν ἐν στέμμασι. Ion 1309. SYN. Γάνυς, τέρψις, τρυφή, ἡδός, ἐπι-
θυμία.
- Ἡδός, ἑὸς, τὸ, subst. [suavitas,] sweetness, charm, pleasure. Ἡμῶν ἑσέται
ἡδός, ἐπεὶ νέφελι γερῆτα Ζεὺς. A. 318. SYN. Ἄδός, ἡδυνή, ὠφελειά.
- Ἡδυβόης, ου, ὁ, adj. [dulcisonus,] sweet-sounding. Κεῖρασᾶν ἀδυβόα Φρυγίων.
Bacch. 127. SYN. Ἡδυθρόος, ἡδυμέλης, εὐήχης, ἡδυγλωσσός.
- Ἡδυέλως, ωτός, adj. [dulce ridens,] sweetly smiling. Αἰγυπθῶν δίκερωτά,
πάλυκρῶν, ἡδυέλωτά. Hom. Pan. 37. SYN. Φιλομμειδής.
- Ἡδυγλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [suavem linguam habens,] sweet-tongued. Ἀμ-
φότερωθεν γ' ἀδυγλωσ-σός. Olymp. 13. 141.
- Ἡδυέπης, ἑὸς, et ἡδυλόγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [suaviloquus,] sweetly speaking.
Ἡδυέπης ἀνδρουσέ, λίγυς Πῶλιον ἀγορητής. A. 248. See also Hec. 131.
SYN. Μελίγερυς, μελίφθογγος, γλυκύφωνος, ἱμερόφωνος, ἐπητής, αὐδήεις, δυνάτος
et δεινὸς εἰπεῖν, λέγειν.
- Ἡδυθρόος, ου, ὁ et ἡ, et ἡδυμέλης, ἑὸς, ὁ et ἡ, adj. [dulcisonus,] sweet-sounding.
Πᾶν μούσᾶν ἀδυθρόον. Eur. Electr. 703. See also Aves 659. SYN. Ἡδυ-
βόης, ἡδυπνός.
- Ἡδυλόγος, vid. Ἡδυέπης.
- Ἡδυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [suavis, jucundus,] sweet, pleasant. Φῆ ρά νεόλλουτος,
πρόκαλέμενός ἡδυμὸν ἕπνον. Hom. Merc. 241. SYN. Νήδυμος, ἡδύς.
- Ἡδυπνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [suaviter spirans,] sweetly breathing. Ἡδυπνόους
αὔρας. Med. 835.
- Ἡδυπόλις, ἑως, adj. [gratus jucundusque civitati,] dear to the city. Βᾶσανφ
θ' ἡδυπόλις. Cē. R. 510.
- Ἡδυπότος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus potus suavis est,] sweetly flavored. Οἶνον
ἡδυπότοιό, τὸν ἐνδεκάτω ἐνίαυτῷ. γ. 391.
- Ἡδύς, εἶᾶ, ὅ, compar. Ἡδίω, Attice, Ἡδίω, Ion. et Dor. superl. Ἡδιστός, adj.
[suavis,] sweet, pleasant, delightful. Ὡς ἡδύς ἐν πόρπακι σὸς κεῖται τύπος.
Troad. 1186. SYN. Γλυκὺς, ἀγάνυς, μελίχχος, εὐήθης, ἐπιχαρίς.
- Ἡδυσμά, ἄτος, τὸ, subst. [suavitas, condimentum,] sweetmeat, sauce. Ἡ νύμι-
Zeis τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδυσμάτᾶ. Vesp. 499. SYN. Ἀρτυμά.
- Ἡδωνός, ἡ, ὄν, P. N. [Edonus,] Edonian, Thracian. ἑάκουν, ἔχουσαι κερκίδ'
Ἡδωνῆς χερύς. Hec. 1135.
- Ἡελίος, vid. Ἡλίος.
- Ἡερέθωμαι, v. [sublimis volito,] to be elevated, to be on the alert. Ὡς δ' ὅθ'
ὑπαι ῥιπῆς πύρρος ἀκρίδες ἡερέθονται. Φ. 12. SYN. Αἰωρέδωμαι, ἀεῖρῶμαι, κρεμά-
μαι, ἐπαίρῶμαι, ἐρεθίζῶμαι.
- Ἡερίβοιᾶ, ας, ἡ, P. N. [Eribœa,] Εἰ μὴ μητρυνή, περὶ καλλῆς Ἡερίβοιᾶ. E. 389.
- Ἡερίος, α, ὄν, adj. [(1) aërius, obscurus; (2) matutinus,] in the air, dark, in the
morning. Ἡερίοι τὸτ' ἐ δὴ ρά κακῇ Διὸς αἰσᾶ παρέστη. ι. 52. SYN. Ἀερίος,
(2) ἑωθινός.
- Ἡερούειδης, ἑὸς, et ἡερούεις, εντός, adj. [obscure,] gloomy, dark. Ἡ μὲν ὅσα ζὺν
ιηυσὶν ἐπ' ἡερούειδᾶ πόντον. γ. 105. SYN. Ἡερίος, σκότεινός, δνοφρύς, κελαι-
νέφης, σκόττεις, ὄρφναιός.
- Ἡερόφοιτις, ἰδός, ἡ, adj. [per aërem means,] air-traversing. Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ
Μοῖρᾶ καὶ ἡερόφοιτις Ἐρινός. T. 87. SYN. Ἀερόβατουσᾶ, αερόπότης, αερό-
πότης, αερόσιπος.

¹ Θεοῦ is here scanned as a monosyllable.

- Ἡερῶφωνος**, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [elatum seu altam vocem habens,] having a loud voice. Σκήπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἡερῶφώνων. Σ. 505. SYN. Μεγάλωφονος.
- Ἡεῖων**, *ωνος, ὁ*, P. N. [Eétion.] Ἡεῖων, ὅς ἐναιεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑληέσση. Ζ. 396. EPI TH. Ἀντιθέος, μεγάλητωρ, ἀνύμων, ὀβριμὸς.
- Ἡήρ**, *εῖρος, ἡ*, Ion. pro Ἀήρ, *q. v.* [(1) aēr, (2) caligo. "In posteriori significato semper ponitur femininum; in priori semper masculinum." Damm.]
- Ἡθάς**, *ἄδος, adj.* [consuetus, familiaris,] accustomed, usual, familiar, intimate. Τὰ καινὰ γ' ἐκ τῶν ἡθῶδων, ὧ δέσποτᾶ. Cycl. 250. SYN. Ἐθάς, *εἰης, συνήθης, οἰκεῖος, ἐφεστίδος, κοινωνός, ἡμέρως.*
- Ἡθεῖος**, *α, ὄν*, adj. [(1) venerandus; (2) *subst.* patruus,] dear, respected, a term addressed by a younger to an elder brother; (2) an uncle. Τίπτ' ἐ μοί, ἡθείη κεφάλῃ, δεῦρ' εἰλήλουθᾶς; Ψ. 94. EXP. Ἡθική πρὸς φώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβυτέρου. SYN. Σεμνός, ἀγλαῶτιμος, θεῖος, ἡγάθεος, φίλος.
- Ἡθμός**, *οῦ, ὁ*, *subst.* [cribrum,] a sieve. Ἡ χαλκήλατον ἡθμόν προῦχων. Eur. fr. Eurysth. 1. 2. SYN. Κόσκινον.
- Ἡθός**, *εὖος, τὸ*, *subst.* [(1) mos; (2) consuetus habitandi locus,] manner, habit, custom, haunt. Ἀγρίον ἦθος, στῦγρᾶν τ' ἐ φύσιν. Med. 102. SYN. Ἐθός, τροπός, φύῃ, φύσις. EPI TH. Ἀστοργόν, βάρβαρον, εὐσεβές, ἀψευδές, φιλοτιμόν, δυσγενές, ἀκόλαστον, καινόν, λοίγιον, ἡμέροεν, κερδαλέον, κεδιόν, κιβδηλόν, κυδαλίμον, πιστόν, ποικίλον, πατρώϊον, πολυτροπόν, ευγενές.
- Ἡῖα**, *et ἡῖα*, item *ἡῖα* (dissyll.) *ων, τὰ*, *subst.* [viatica, commeatu,] provisions for a journey; provisions, chaff. Τ' ἡῖα καὶ ἀγγεῖσιν ἄρσεν ἅπαντᾶ. β. 289. SYN. Ἐφοδία, (2) βρώματᾶ, (3) ἀχῦρά.
- Ἡῖθεός**, *et ἡῖθεός, ον, ὁ*, *subst.* [(1) juvenis, (2) coelebs,] a young man; an unmarried man, a bachelor. Ἡῖθεον τ' Ἀκάμαντ', ἐπείκελδον ἀθανάτοισιν. Λ. 60. SYN. Κοῦρος, αἰζήος, ἁγάμος. EPI TH. Θαλέθων, θάλερος, ἀτάλᾳ φρονέων. PHR. Φαιδρός ἐν ὀμμασίν. Apoll. 2. 44. πύρσαις γενέσιν ἐξανδρούμενδς. Phoen. 32.
- Ἡῖεις**, *εντός, adj.* [magnas habens ripas,] having high and craggy shores, deeply embanked. Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἡῖεντι Σκαμάδρῳ. Ε. 36.
- Ἡῖος**, *ον*, adj. [jaculandi peritus,] skilled in shooting. Ἐνθά σέ, ἡῖε Φοῖβε, θεαὶ λῶδον ὑδάτι καλῷ. Hom. Apoll. 120. SYN. Εὐσκοπός, ἐκηβόλος, ἐκῆτη-βέλτης.
- Ἡῖων**, *et ἡῖων, ὄνος, ἡ*, *subst.* [littus,] a shore. Αὔτις δ' ἡῖονα μεγάλην ψάμα-θοισὶ κάλυψε. Μ. 31. See also Orest. 989. SYN. Ἀκτη, αἰγιάλος, ὄχθη, θίς, ψάμμος. EPI TH. Πάραπλήξ, προνχοῦσᾶ, ἄκρα, βάθειᾶ, βαρύνδουπος, εἰνᾶλια, πῶλυφλοισβός, πορφύρεα, ψαφύρα.
- Ἡκᾶ**, *adv.* [leniter, quiete,] gently, mildly, quietly. Εἰᾶτ' εὐνῆτως, ἡκα στίλ-βοντᾶς εἰλαίφ. Σ. 596. SYN. Ἡρεμᾶ, ἡσυχῶς, πρῶως.
- Ἡκεστός**, *η, ὄν*, adj. [scuticam nunquam expertus; jugum nullum passus,] not having experienced the goad; unsubjected to the plough. Ἡνις, ἡκέστας, ἱερεύσεμ' ἐν, αἶκ' ἐλέησῃ. Ζ. 275. SYN. Ἀκέντητος, ἀδάμαστος.
- Ἡκιστός**, *vid.* Μικρός.
- Ἡκω**, *v.* [veni,] to be come, or arrived. Ἡκω νεκρῶν κενυμῶνᾶ καὶ σκότου πύλας. Hec. 1. SYN. Καθίκω, ἐλήλυθα, παρᾶγινῶμαι.
- Ἡλαίνω**, *ἡλασκάω, et ἡλάσκω, v.* [erro, vagor,] to roam, to wander about, to be mad. Οἷδ' ἐπιτυμβιδίοι κορυδαλλίδες ἡλαίνονται; Theocr. 7. 23. See also Σ. 281. and Ν. 104. SYN. Ἀλαῶμαι, πλανᾶμαι, ελαύνομαι.
- Ἡλάκῃ**, *ης, ἡ, et (2) ἡλάκῃ, ὡν, τὰ*, *subst.* [(1) colus; (2) lanæ circumvolutæ colui,] a distaff, the thread wound round a distaff. Ἰσάν τ' ἡλάκῃν τ' ἐ, καὶ ἀμφὶ πόλοισι κέλευε. Ζ. 491. See also η. 105. SYN. Ἀτρακτός, δοναξ, βέλως. EPI TH. Διῶκλωστός, χρυσεᾶ, δολίχη.

¹ For the reason why the final syllable of *ἡῖεντι* remains short before the initial Σκ of Σκαμάνδρος, see the note at the word Ζάκυνθος.

Ἥλασκάζω, et ἡλάσκω, vid. Ἥλαινω.

Ἥλεκτρα, ας, ἡ, P. N. [Electra,] one of the daughters of Agamemnon and Clytæmnestra.¹ Χρυσόθεμις, Ἰφιγένεια τ', Ἥλεκτρα τ' ἐγώ. Orest. 23. ΕΡΙΤΗ.

Ἀρχηγόνος, δύστηνός, δειλαιά, βᾶθυπέπλος, ῥόδοπηχὺς, Ἀτλαντὶς.

Ἥλεκτραι πύλαι, ὦν, αἱ, [Electræ Portæ,] one of the seven gates of Thebes.

Κάπαινεὺς, πρόσηγ' ἄλ' ἔχον ἔπ' Ἥλεκτραις πύλαις. Phœn. 1145.

Ἥλεκτρίνιος, ὄν, adj. [ex electro factus,] of amber, bright, pellucid. See in Γλυκὺ μῆλον.

Ἥλεκτρος, ου, ὁ, et ἡλεκτρον, ου, τὸ, subst. [mixture ex auro et argento conflata, electrum,] a mixture of gold and silver, burnished gold. Χρύσου τ' ἡλεκτρον τε καὶ ἀργύρου, ἡδ' ἐλεφαντός. δ. 73. ΕΡΙΤΗ. Διειδὴς, χρυσαυγής.

Ἥλεκτροφάης, ἔος, adj. [electri splendorem habens,] shining like electrum, glittering. Δακρυῶν τὰς ἡλεκτροφάεις αὐγὰς. Hipp. 738.

Ἥλεκτρούνη,² ης, ἡ, P. N. [Electryone,] Electryoné. Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἥλεκτρούνη. Hes. Cl. 86.

Ἥλεκτρυών, ὡνός, ὁ, P. N. [Electryon,] Electryon. Ἐγείναι' Ἥλεκτρυωνός Ἀλκμήνη Δι. Alcest. 855.

Ἥλεκτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [Sol,] the sun. Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἡλεκτωρ ὑπερίων. T. 398. SYN. See Ἥλιος.

Ἥλεμῶτως, adv. [temere,] rashly, at random, cursorily. Τῷ καὶ ὅτ' ἡλεμῶτως Χοχλοὶ μᾶθον ἀντίδωντες. Apoll. 4. 1206. SYN. Μᾶτην, μᾶταιως, ἄλλως, αὐτως.

Ἥλεός, et ἡλός, ἡ, ὄν, adj. [stolidus,] foolish, silly. Μέντορ, ἀπαρηγὲρ, φρένας ἡλεῖ, ποῦν ἐπιπῆς; β. 243. SYN. Ἀνητός, μωρός, μᾶταιος, ἡλιθίος.

Ἥλειοι, ὡν, οἱ, P. N. [Elidis incolæ, qui et Ἐπειοὶ dicti,] Eleans. Ὡς ὅπ' ὅτ'.

Ἥλειοισὶ καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη. Λ. 670.

Ἥλιάδες, ὡν, αἱ, P. N. [Heliades,] the Heliades, the daughters of the Sun.

Ἥλιάδες, τὰν ἡλίων ἐφημέραις αἰγείροισι. Apoll. 4. 61. SYN. Φᾶεθοντιᾶδες, Φᾶεθοντός ἀδελφαί.

Ἥλιάζω, f. ζω et σω, v. [(1) ad solem expando, (2) in Heliæa judico,] (1) to expand to the sun, (2) to be a judge in the court of Heliæa. b. Ἄλλ' οὐκ ἔθ' ἡλιάξεις. Lysistr. 380. SYN. (2) Δικάζω.

Ἥλιάς, vid. Ἥλιάδες.

Ἥλιαστής, οὔ, ὁ, subst. [judex in Heliæa,] a judge in the court of Heliæa. Μῶν Ἥλιαστά; b. Μᾶ Διᾶ, θάτερον τρόπου. Aves 109.

Ἥλιαστικός, ἡ, ὄν, adj. [Heliasticus, judicialis,] of the court of Heliæa. Ὑπογαστήριον γέροντος Ἥλιαστικοῦ. Vesp. 195.

Ἥλιβάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tam altus ut soli uni sit pervius,] accessible only to the sun, very high. Τῶν ἡλιβάτων θρόνων. Aves 1732. SYN. Ὑψηλός, ἄβᾶτος, ὑψιέρφης, ὑψιρόφος.

Ἥλιθᾶ, adv. [effuse, valde, copiose,] very, exceedingly. Γινώσκειν ἥ γὰρ με δὴν ἔχει ἡλιθᾶ πολλή. ξ. 215. SYN. Ἀθρόως, σφοδρά, μᾶλ', πᾶν, μᾶτην.

Ἥλιθιάζω, v. [stulte ago,] to play the fool. Ταῦτ' ἡλιθιάζω. Equit. 1121. SYN. Μωραίνω, ἡλαίνω, ἀναίσθητῶ.

Ἥλιθίος, ὄν, adj. [stultus, vecors,] silly, foolish. Ἰδοὺ κρέμαι' ὥς ἡλιθίων ἐφθέγγασθ. Nub. 872. SYN. Ἀναίσθητός, μωρός, ἄφρων, σκληρός, μᾶταιός.

Ἥλιθιώω, v. [attonitum reddo,] to astonish, to astound. Μὴ φρένας ὑμῶν ἡλιθιώσῃ. P. V. 1097. SYN. Ἀτύζω, ἐκπλήττω, πᾶρᾶπλήσσω.

¹ Homer gives different names to the three daughters of Agamemnon. Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ Ἰφιγένεια. I. 286.

² Dr. Maltby remarks in a note on this word, in his Thesaurus, that the third and fourth syllables of Ἥλεκτρούνη must be contracted or considered as one long syllable, since a short vowel before any three consonants cannot remain short. See an excellent note on this subject by Dr. Monk, Alcest. 855. Ὡ, though not a diphthong, is scanned as such in several passages. Alcest. 855. Phœn. 1327. Iph. T. 977. Hes. Scut. 82.

- Ἡλικία**, ας, ἡ, subst. [statura, ætas, adolescentia, vigor,] stature, age, manhood, vigor. Χρὴ γ' ὡς ἑμῶν σὴν ἡλικίαν. Heracl. 706. SYN. Γενεά, νεότης, ἄκμή. **ΕΡΙΘ.** Ἰμερσοσαῖ, ἡμερτή, σθενῆρα, φαίδρα, χλοῖρα.
- Ἡλικιώτης**, ου, ὁ, et ἡλιξ, ἱκός, ὁ et ἡ, subst. [par ætate,] a youth of the same age, an equal in years. Ἐκπλεύσας ὕγιος ἐπ' ἀνὴλθ' ἔμους ἀλικιώτας. Theocr. 14. 54. See also Herc. F. 511. SYN. Ὁμήλιξ, σὺνῆλιξ.
- Ἡλικός**, η, ὄν, adj. [quantus, quali ætate,] how great, of what age. Ὁρᾶς μὲν ἡμᾶς, ἡλικοί προσημέθᾳ. Œ. R. 15. SYN. Ὅσος, πῶσος, ὀπῶσος.
- Ἡλιξ**, vid. Ἡλικιώτης.
- Ἡλιοβλητός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [apricus,] smitten by the sun, sunny. Φρυγῶν τὲ Περσῶν θ' ἡλιοβλήτους πλάκας. Bacch. 14.
- Ἡλιοκαυστός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [sole perustus,] burnt up by the sun, sun-burnt. Ἰσχυαν, ἀλιοκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Theocr. 10. 26.
- Ἡλιομᾶνής**, εὖς, adj. [sole gaudens,] delighting in the sun. Θάλπεις μῆσημέρι· νοὶς ἡλιομᾶνής βῶα. Aves 1095.
- Ἡλιοστέρης**, εὖς, adj. [sole privatus vel privans,] shading from the sun. Πῶλον βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστέρης. Œ. C. 313.
- Ἡλιοστίβης**, εὖς, adj. [per quem sol incedit,] traversed by the sun. Πρὸς ἀντὺλὰς φλόγωπᾶς ἡλιοστίβεις. P. V. 816.
- Ἡλιός**, et ἡελίος, ου, ὁ, subst. [Sol,] the sun. Ἡλιε, θοῖς ἵπποισιν εἰλίσσων φλόγα. Phœn. 2. SYN. Ἡλέκτωρ, ὑπέρειων, Φοῖβος, Φαέθων, Φώσφορος, Παίαν. **ΕΡΙΘ.** Ἐπιτελλόμενος, κατὰδυσμένος, ὄξος, τερψίμβροτος, φαῖσίμβροτος, ἀκάμας, παμφάνων, ἀνίων, χρυσόφειγγής, αἰγλήεις, αἰθῶμένος, εὐρύπτης, χεῖδωρος, λιπαρόζωνος, μαρμαίρων, μάλερὺς, ἑμῆνης, τηλεφάνης, σειρῶεις, χρυσόφαης, φλόγερὺς, φανέρους, φαεινός, φανσίβροτος. **ΡΗΡ.** Φέγγος ἡλίου. Hec. 250. ἀκτὶς κύκλος τ' ἡλίου. Hec. 412. ἡλίου βόλαί. Orest. 57. ἡλίου ἄγρον σέβας. Med. 750. φαεινοὶ λαμπτήρες ἡλίου. Rhœs. 59. καλλιφειγγες ἡλίου σελᾶς. Troad. 853. ὅς πάντ' ἐφ' ὧρᾶ καὶ πάντ' ἐπακούει. μ. 323. πάντων θεῶν θεὸν πρῶτος ἡλιός. Œ. R. 660. ὄξειαν ὃ γενέθλιός ἀκτίνων πατήρ, πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων. Olymp. 7. 128. ἀστερὸς οὐρανίου τηλαυγέστερος φᾶος. Pyth. 3. 134. πάντοπτης κύκλος ἡλίου. P. V. 91. τὸν αἰπὺν οὐρανὸν δῖφρηλάτων. Aj. Fl. 845.
- Ἡλῖος**, ἰδός, ἡ, P. N. [Elis,] one of the divisions of the Peloponnesus. Ἡλῖδος δυνάτορες. Iph. A. 280. **ΕΡΙΘ.** Ἰππὴλάτος, διὰ, εὐρύχωρος, ἱπποβότος, εὐδῖφρος, πολυπάμων. **ΡΗΡ.** Εὐάνωρ Λύδου Πελόπος ἀποικία. Olymp. 1. 37.
- Ἡλιόμηνος**, ὄν, adj. [natus ante completos menses,] prematurely born. Ἐκ δ' ἀγάγε προφῶσδε, καὶ ἡλιόμηνον ἐόντα. T. 118.
- Ἡλιώτης**, ἰδός, adj. [solaris,] sunny. Ἀκτὶν' ἐς ἡλιώτην· ὡς δ' ἐθάλπεις. Trach. 699.
- Ἡλιῶν**, ν. [rutilo,] to be red and flaming. Τὰ δ' ἐς ἀκρὸν ἡλιώσας. Anacr. 29. 6.
- Ἡλός**, ου, ὁ, subst. [clavus,] a stud, a nail. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξιφός· ἐν δὲ οἱ ἦλοι. A. 59. SYN. Γομφός. **ΕΡΙΘ.** Χρῦσειός.
- Ἡλύγη**, ης, ἡ, subst. [tenebræ, umbra,] shade, gloom, darkness. Οὐχ ὕρωντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἡλύγην. Achiarn. 684. SYN. Σκία, ἑσπός, σκοτός.
- Ἡλύσιος**, ἄ, ὄν, adj. [Elysian,] Elysian. Ἀλλὰ σ' ἐς Ἡλύσιον πέδιον καὶ πείρατᾳ γαίης. δ. 563. **ΡΗΡ.** See the whole passage from which the quotation is taken, and Olymp. 2. 109. and 128.
- Ἡλύσις**, εως, ἡ, subst. [adventus, ingressus,] an arrival, entrance. Πικρὰν δῖωκων ἡλύσιν, πάρεσθ' ὕδε. Herc. F. 1035. SYN. Πόρεϊά, βάσις, ἐλευσις, ἀφίξις, ἐφῶδος, ὕδος, σὺνῶδος.
- Ἡμαθία**, ας, ἡ, P. N. [Emathia, seu Macedonia,] Emathia or Macedonia. Παιρὶν ἐπιβᾶσά καὶ Ἡμαθίην ἐρατεινὴν. Ξ. 226. SYN. Πόλυολβός.
- Ἡμαθίων**, ωνός, ὁ, P. N. [Emathion,] the son of Tithonus and Aurora. Καὶ Ἡμαθίωνά ἀνακτα. Hes. Theog. 984.

- ***Ημᾶθεις**, εσσα, εν, adj. [arenosus,] sandy. Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τῇ καὶ ἐς Πύλον ἡμᾶθεντα. α. 93. SYN. Ψᾶμθώδης, τραχύς.
- ***Ημαι**, v. [sedeo, infigor,] to sit, to be placed in. Πρὸς ἑμῇ ψύχα θράσος ἦσται. Alcest. 620. SYN. Κάθημαι, ἐπικάθημαι, ἐζῶμαι, ἰζάνω.
- ***Ημᾶρ**, ἄρς, τὸ, et ἡμέρα, ας, ἡ, subst. [dies,] a day. Καί μ' ἡμᾶρ ἦδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ. Œ. R. 73. See also Hec. 317. SYN. Φῶς, φᾶς, ἡῶς. ΕΡΙΤΗ. Δούλειον, κύριον, ἐχθρὸν, ἐλευθέρων, λυπρὸν, βράχῳ, πεπρωμένον, ἀελπτόν, καλλιφειγγές, λευκοπῶλον, γλυκερόν, αἰσιμόν, ἐράσμιον, νόστιμόν, εὐδιδόν, ὀλεθρόν, μόρσιμόν, νηλεές, πῶλύστονδον, φᾶεσιμβρότον, φῶσφόρον, ἀναγκαῖον, δεῖλόν, ὀρφανικόν, αἰμάτῳ. PHR. 'Ηλίου ἀκτῖς, χρυσέας ἡμέρας βλεφάρων, ἡμέρας ἄγνον φᾶς, τρόχοι ἀμιλλητῆρες ἡλίου, ἀλίου παῖς.
- ***Ημαῖος**, α, ον, adj. [diurnus,] daily. Ἐνθα κεν ἡματῆ μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ιστόν. τ. 149. SYN. 'Ημερήσιος, ἐπ' ἡματῇ, ἐπ' ἡμᾶρ.
- ***Ημεδαπός**, ἡ, ον, adj. [nostras,] of our country. 'Ηῖ ἐπ' Ἀσσοῦριων ἡμεδαπὴ στρατῆ. Call. fr. 152.
- ***Ημέρα**, vid. 'Ημᾶρ.
- ***Ημερεύω**, v. [diem transigo; per diem aliquid facio,] to pass the day. Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὐνέχ' ἡμερεύομεν. Soph. Electr. 786. SYN. Διημερεύω, δι' ἡμέρας κάμνω.
- ***Ημερήσιος**, ον, adj. [unius diei; diurnus. Vid. Doctiss. Blomf. in l. c.] of one day, daily. Ὡ χαῖρε, λαμπτήρ νυκτός, ἡμερήσιον. Agam. 21. SYN. Κάθημερίος, ἡματίος, πάνημερίος.
- ***Ημερίς**, ἰδός, ἡ, subst. ["vitis hortensis et ab hominibus culta, ad differentiam sylvestris, τῆς ἀγριάδος." Damm.] a cultivated vine. 'Ημερίς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι. ε. 69. SYN. Ἀμπελός, ὀλη.
- ***Ημερόκοιτος**, ον, ὁ, adj. [qui die dormit,] one who sleeps in the day. Μὴ πῶτ' ὁ ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρέμαθ' ἐληται. Hes. Op. 603.
- ***Ημερόλεγεδον**, adv. [per singulos dies numeratim,] counting day by day. Τόκεις δ' ἀλδοχοί θ' ἡμερόλεγεδον. Pers. 63.
- ***Ημερὸς**, ον, ὁ et ἡ, adj. [mansuetus, cicur,] tame, gentle, kind. 'Ημερὸν ἐξ αὐλῆς οἱ δ' ὑπόζωντες ἐποντο. ο. 162. SYN. 'Ηθῶς, ὑποχείριος, χειροθής, τίταστος, πρᾶτος.
- ***Ημερόσκοπος**, ον, ὁ, subst. [speculator diurnus,] a spy by day. Ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμερόσκοπος. Antig. 253. SYN. Φροῦρος.
- ***Ημερόφαντος**, ον, adj. [interdiu conspicuus,] seen by day. Ὅναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει. Agam. 81.
- ***Ημερῶ**, v. [mitem reddo,] to render mild or fertile. Ἀνημέρον τίθεντες ἡμερῶμεν. Eumen. 14.
- ***Ημετέρος**, α, ον, pronom. [noster,] our. Χειράς θ' ἡμετέρας, μηδ' ὄντιν' α γαστέρι μήτηρ. Z. 58. SYN. Νωιτέρος, ἡμός.
- ***Ημι**, pro Φημι, q. v. [loquor,] to speak, to say. Ἡ ῥά γυνὴ τὰμῃ· ὁ δ' ἀπέσσυτ' δώματός· Ἐκτωρ. Z. 390.
- ***Ημιγένης**, ον, adj. [semibarbatus,] with half a beard. Πυρρός, ὁ δ' ἡμιγένης· ἐπὶ κράναν δὲ τὴν ἄμφω. Theocr. 6. 3.
- ***Ημιδαής**, εὖς, adj. [semiustus,] half-burnt. 'Ημιδαής δ' ἄρ' α νηὺς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφῶβηθεν. Π. 294. SYN. Ἡμιφλεκτός, ἡμιτόμος.
- ***Ημιδιπλοῖδιον**, ον, τὸ, subst. [dimidiata diplois,] a bed-gown. Τουγὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοῖδιον. Eccles. 318. SYN. Κρόκωτόν.
- ***Ημιδουλός**, ον, adj. [semiservus,] half a slave, meanly born. Ἡ δ' ἡμιδούλους τοῖς ἑμοῖς, νόθαγενεῖς. Androm. 942.
- ***Ημιεκτήον**, ον, τὸ, subst. [dimidiatus sextarius,] half a sextarius. Ἐγὼ μὲν οὐδὲν προτέρων ἡμιεκτέον. Nub. 643.
- ***Ημιθεός**, ον, ὁ et ἡ, adj. [semideus,] a demi-god. 'Ημιθεῶν· οὖς ἐπὶ Τροίαν. Iph. A. 173. SYN. Ἡρως, δαίμων.
- ***Ημιθηλὺς**, οὖς, adj. [semifemina,] half-woman, effeminate. Τὸν ἡμιθηλὺν Ἀττιν. Anacr. 13. 2.

- Ἡμιθνής, ἡτός; adj. [semianimis,] half dead. Οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνήτες, ἐπεὶ τὰν πόντιαν εἶδον. Call. 6. 60.
- Ἡμικᾶως, adv. [non omnino bene,] half well, very indifferently. Τῶς μὲν οὖν, ἀλλ' ἡμικᾶως, ἐβοσκόμην. Thesm. 449. SYN. Μῆτριως.
- Ἡμικραῖα, ας, ἡ, subst. [dimidia capitis pars,] half the head or skull. Τὴν ἡμικραῖαν τὴν ἐτέραν ψιλὴν ἔχων; Thesm. 227.
- Ἡμίλεπτός, ον, adj. [semidecorticatus,] half stripped off or shelled. Ὁ δ' ἡμίλεπτός ἦδη. Anacr. 33. 10.
- Ἡμιόνειος, η, ον, adj. [mularis,] of mules, mulish. Καδδ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ἦρεον ἡμιόνειον. Ω. 268.
- Ἡμιόνος, ου, ὁ, subst. [mulus,] a mule. Ἡμιόνων, αἱ γὰρ τὲ βόων προφῆρεςτέραι εἰσίν. K. 352. PHR. See Ψ. 652.
- Ἡμιπέλεκτον, ου, τὸ, subst. [securis,] a hatchet. (Ἡσπων γὰρ δὴ κεῖνός) δδ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα. Ψ. 858.
- Ἡμίπληξ, ἡγός, adj. [semipercussus,] half-smitten, half-cut. Τὴν τὲ θυοῖς πέλεκεσσὶν ὅθ' ἡμιπληγὰ λίπόντες. Apoll. 4. 1683.
- Ἡμίπνός, ον, adj. [semivivus,] half dead. Τρωξάρτης δ', ὡς εἶδεν ἐθ' ἡμίπνον προπᾶσόντα. Batrach. 249. SYN. Ἡμίθνης.
- Ἡμίσις, εἰά, ὅ, adj. [dimidius,] half. Νήπιοι, οὐδ' ἴσαγιν, ὅσῳ πλεὺν ἡμίσι παντός. Hes. Op. 40.
- Ἡμίταλanton, ου, τὸ, subst. [semitalentum,] half a talent. Ἀλλὰ τοῖ ἡμίταλanton ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω. Ψ. 796.
- Ἡμίτελής, εὐός, adj. [semiperfectus,] half finished. Καὶ δόμος ἡμίτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ. B. 701.
- Ἡμίτομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dimidiatus,] cut in two, bisected, half. Ἀντὺγὸς ἡμίτομον κέρας ἀτὲ κυκλὰ σελήνης. Mosch. 2. 89. SYN. Ἡμιδαής.
- Ἡμίτύβιον, ου, τὸ, subst. [peplum, sudarium,] half-worn cloth, a napkin. Ἐπειτὰ καθάρων ἡμίτύβιον λαβών. Plut. 729.
- Ἡμίφλεκτός, ον, adj. [semiustus,] half burnt. Αὐτῶς ἡμίφλεκτον. Theocr. 2. 134.
- Ἡμιωβόλιατός, α, ον, adj. [semiobolaris, semiobolum pretio æquans,] worth half an obolus. Ἄν' ἡμιωβόλιατά. b. Δώσει τις δίκην. Ran. 554.
- Ἡμός, adv. [quando,] when. Ἡμος δ' ἡέλιος μέσθον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει. Θ. 68. SYN. Ἡνικά, ὅτε, ὅταν, ὅπῃ.
- Ἡμῶ, v. [inclino, dimitto,] to bow down, to let sink. Ὡς ἐτέρωσ' ἡμυσὲ κάρη πῆληκί βαρυνθέν. Θ. 308. See also B. 148. SYN. Ἐπικλίνω, κατὰκλίνω, πίπτω.
- Ἡμων, ονός, ὁ, subst. [jaculator,] a shooter, a slinger. Θῆκ' ἐς ἀγῶνὰ φέρων· καὶ ῥ' ἡμῶνες ἀνδρες ἀνέστησαν. Ψ. 886. SYN. See Ἀκοντιστήρ.
- * Ἡν, idem quod Ἐάν, partic. cum conjunctivo conjungitur, [si,] if. Συμπάντων Δανάων· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονά εἶπης. A. 90. SYN. Εἰ, εἴπερ.
- Ἡνέμοις, εσσα, ἐν, adj. [ventosus,] exposed to the wind, windy, high, lofty. Οἱ δὲ πὰρὰ σκόπῃν, καὶ ἐρίνεδον ἡνέμοντα. X. 145. SYN. Ὑψηλός, προσηνέμος, μετάρσιος, μετῶρος.
- Ἡνιδέ, Dor. pro Ἰδού, [ecce,] lo! Ἡνιδέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς κἀλὸν ὁσδε. Theocr. 1. 149. SYN. Ἡν, ἰδού.
- Ἡνία, ας, ἡ, et apud Hom. Ἡνίον, ου, τὸ, subst. [habena,] reins, harness. Πόλυν ξυνοικῶν, ἡρπᾶσ' ἡνίας χεροῖν. Hipp. 1215. See also P. 482. SYN. Χάλινος, ῥυτήρ. EPIITH. Λευκή, σιγαλδοεσσα, φοινκδοεσσα.
- Ἡνικά, conjunct. [quando,] when. Οἷσθ' ἡνικ' ἦλθες Ἴλιον κατὰσκόπος. Hec. 239. SYN. See Ἡμός, et Ὅπῃ.
- Ἡνιόπευς, ἡός, Ion. ὁ, P. N. [Eniopeus,] Υἱὸν ὑπερβύμου Θηβαίου, Ἡνιόπης. Θ. 120.

1 "Penult. ancip. frequentius longa." Maltb.

2 Ἡν is also used in the sense of Ecce. See Herc. F. 863.

- Ἡνίοστρῳφέω**, v. [*habenas flecto*,] to turn the reins, to guide a chariot. Ὅς ἄρμα λευκὸν ἡνίοστρῳφεῖ βεβῳς. Phœn. 177. SYN. See Ἡνιόχεύω.
- Ἡνίοστρῳφός**, ἡνιόχος, ου, et ἡνιόχευς, ἔως, ὁ, subst. [*equorum agitator*,] a charioteer. Γνοὺς δ' οὐκ ἄθηνων δεινὸς ἡνίοστρῳφός. Soph. Electr. 733. See also Σ. 225. and Π. 737. SYN. Ἰφηνιόχος, ἀρμαγλήτης. EPITH. Θεράπων, ἀμύμων, κάκος, θρασύς.
- Ἡνιόχεύω**, v. [*habenas teneo*,] to manage the reins, to guide, to drive, to govern. Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν διδύμοι· ὁ μὲν ἐμπέδον ἡνιόχευεν. Ψ. 641. SYN.
- Ἡνίοστρῳφέω**, ἀρμυτεύω, ἰθύνω, ἐλαύνω.
- Ἡνίς**, ἰδς et ἰδός, ἡ, adj. [*annicula*,] one year old. See in Ἡεστός. SYN.
- Ἡνίαυστός**, τέλειος, νέος.
- Ἡνυπίδης**, ου, ὁ, patronym. [*Enopides*,] the son of Enops. Ἡνυπίδην, ὃν ἄρα νόμφη τέκε Νηῖς ἀμύμων. Ε. 444.
- Ἡνυρέα**, as, ἡ, subst. [*virilitas, fortitudo*,] manliness, strength, courage. Εἰρύσαν, ἡνυρέη πῖσυνοι καὶ κάρτει χειρῶν. Λ. 9. SYN. See Ἀνδρεῖα. EPITH. Ἐρατεινὴ, κρατερὰ, ὑπερφίλος.
- Ἡνοψ**, ὄψος, adj. [(1) *sonorus*, (2) *perspicuus*,] sounding, polished, bright. Ἐκ πόντοιο θύραξ ἰγνῶ καὶ ἡνυπὶ χαλκῷ. Π. 408. SYN. Λαμπρός, διαύγης.
- Ἡνυστρον**, ου, τὸ, subst. [*una e ventriculis animantium*,] the stomach, the entrails. Ἐγὼ δὲ γ' ἡνυστρον βδός καὶ κοιλιαν ὕειαν. Equit. 356.
- Ἡοῖός**, α, ὃν, adj. [*orientalis*,] eastern. Πᾶσαν δ' ἡοίην μὲνόμεν τετληοτὶ θυμῷ. δ. 447. SYN. See Ἡώς.
- Ἡπαρ**, ἄρος, τὸ, subst. [*jecur*,] the liver. Μὴ θηκτὸν ὥση φάσγανον δὲ ἡπατός. Med. 40.
- Ἡπὲδανός**, ὃν, adj. [(1) *claudus, infirmus*, (2) *stolidus*,] lame, weak, foolish. Ἡπὲδανος γένεσθ' ἄταρ οὐτὶ μοὶ αἰτὶς ἄλλος. θ. 311. SYN. Ἀσθενής, ἀνόητος, ἡλιθίος, χωλός, ἀναίσθητος.
- Ἡπειρογενής**, ἔς, adj. [*in continente natus*,] born on the continent. Ὅχλος, οἷ' ἐπὶ πᾶν ἡπειρογένες. Pers. 42.
- Ἡπειρός**, ου, ἡ, [*continens*, (2) *apud Homerum est civitas, in terra continenti Peloponnesi sita, subjecta Ulyssis imperio. Post Homerum terra satis ampla infra Illyricum, ad mare Adriaticum, sic vocabatur. Vid. Damm.*] the mainland, continent. Ἀκτὴν Ἡπειροῦ, κεφαλῇ ἡγεσθὶν ἀνάσσω. ω. 376.
- Ἡπειρωτὴς**, ἰδός, ἡ, P. N. [*Epirotica*,] of Epirus. Δεινὴ γὰρ Ἡπειρωτὴς εἰς τὰ τοιάδε. Androm. 159.
- Ἡπέρῳπός**, ἔως, Ion. ἥος; ἡπέρῳπυτης, et ἡπέρῳπός, ου, ὁ, subst. [*deceptor*,] a deceiver. Ἡπέρῳπῃ τ' ἔμεν, καὶ ἐπικλῳπὸν, οἷα τὲ πολλούς. λ. 363. See also N. 769. and Anacr. 131. SYN. Ψεύστης, ἄγυρτης, ἀπάτηλος, ὑπερήφανός.
- Ἡπέρῳπεύω**, v. [*decipio*,] to juggle, to deceive. Ἡ οὐχ ἄλῖς, ὅττι γυναικᾶς ἀνάλκιδᾶς ἡπέρῳπέυεις; Ε. 349. SYN. Ἀπάτω, ἐξάπάτω.
- Ἡπητής**, ου, ὁ, subst. [*sartor*,] a mender, a cobbler. Τρώγλας τ' ἐμποίησαν· ὁ δ' ἡπητής μοι ἐπέστη. Batrach. 183.
- Ἡπιᾶλέω**, v. [*epiala febris laboro*,] to labor under a shivering cold, to shiver. Ἡπιᾶλῶν γὰρ οἰκάδ' ἐξ. Acharn. 1164.
- Ἡπιᾶλός**, ου, ὁ, subst. [*febris quotidianæ species*,] the cold shiver preceding or accompanying a fever. Καὶ γήρως πῳλίου, Κυρῆ, καὶ ἡπιᾶλου. Theogn. 174.
- Ἡπιᾶδωρός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [*lenis, qui mitia dat*,] mild in giving, benign. Ἐνθά οἱ ἡπιᾶδωρός ἐναντιῇ ἡλυθὲ μήτηρ. Ζ. 251.
- Ἡπίος**, ου, adj. [*placidus, mitis*,] soothing, soft, mild, gentle. Ἐπὶ τ' ἡπιᾶ φάρμακᾶ πάσσειν. Λ. 515. SYN. Πρᾶός, πρόσθνης, προφρων, μελιχίός, αἰμυλός.
- Ἡπύτης**, ου, ὁ, subst. [*vociferator*,] a shouter or bawler. Στᾶς δ' ἐν μέσσοισιν, μετέφῳνεν ἡπυτᾶ κήρυξ. Η. 384.
- Ἡπυτίδης**, ου, ὁ, patronym. [*filius Epyti*,] Κηρυκ' Ἡπυτίδην, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι. P. 324.
- Ἡπῳ**, f. ὕσω, v. [*sono, clamo*,] to shout, to sing aloud. Οἱ ἐγὼ μελεῖα. τῖ

πὸτ' ἀπύσω; Hec. 152. See Ἀπύω.

⁷Hp, vid. Ἑἄρ.

"Hpa, as, ἡ, P. N. [Juno,] "Hρη, πρεσβῆ θεᾷ, θυγάτηρ μεγάλῳ Κρόνῳ. E. 721. EPI TH. Ἀμειλιτὸς, ἀμήχανος, ἀλλοπρῶσαλλος, βάρυμνις, γλαυκῶπις, βάρυκτύπος, ἡερῶφίτις, ἡκυμὸς, λευκώλενος, κλυτή, κελᾶδεινή, χρυσοθρόνος, χρυσόπαιδλος, χρυσηλάκατος, φέρεσβίος, θαλάμηπῶλος, Ἀργεῖη, πανδᾶματειρά, δόλοφρῶνευσᾶ, δόλομητις, ποικίλομητις, βόωπις, πότνιᾶ.

"Hpaκλῆς, ἦος, Ion. ὁ, P. N. [Hercules.] Φῶθ' Ἡρακλῆα, μέγῳλων ἐπίστορα ἔργων. φ. 26. SYN. Ἀλκείδης, Ἀμφίτρωνιάδης. EPI TH. Ἀριδείκετος, ἀταρβῆς, ἀλεξικάκος, ἀτρεστός, δαΐφρων, ἐρικόδης, ἐνσκόπος, θυμῶλεων, θρασὺς, θεῖος, ἦρος, μέγῳλοφρων, κρατῆρος, ὀβριμὸς, ὄζυχειρ, οἰνῶβάρης, πᾶλυπῶνος, πελώριος, πανδᾶματῶρ, σύμμάχος, λαόσσωτος, μόρσιμος, δωδεκάεθλος, Τυρῖνθιός, Μηκιστεύς. PHR. Βῆν' Ἡρακλείν, Διὸς ἀλκίμος υἱός, ἀκρόρητος αὐτῆς, ἐνδοκίμος Διὸς ἱνίς, σεμνὸν θᾶλός Ἀλκαῖδᾶν, μορφᾶν βράχυν, ψύχαν δ' ἀκαμπτός.

"Hpaκλειοξανθίας, ου, ὁ, P. N. [Xanthias Herculem simulans.] Καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν. Ran. 499.

"Hpaῖνος, ου, ὁ, subst. [rex, custos,] a king, a guardian. Καὶ μὲν ἔων μῆλων θεᾶν ἡριῶν, ὅσ' ἐνέμοντο. Apoll. 2. 513. SYN. Προσταγῆς, παρασταγῆς, ἐπαρχός, ἄρχων, βασιλεὺς, δι' ὅπως στρατηγός.

"Hpeῖα, adv. [quiete, sensim, paululum,] quietly, gradually, by degrees. Ἄλλ' ἥρεμα πῆξαντες, ἀκροᾶσώμεθα. Ran. 315. SYN. Πράως, ἀτρεῖα, ἡκᾶ, ἡσυχῇ, ἡσυχῶς, βαδῶς.

⁷Hpi, ¹ adv. [(1) mane, (2) vere,] in the morning, in the spring. Ἡῶθεν δὲ μᾶλ' ἡρι λῶσσαι τε χρίσαι τέ. τ. 320. SYN. Ἡῶθεν.

"Hpiγένης, ἔος, et ἡριγένειᾶ, as, ἡ, subst. [aurora,] the morning. Ἡριγένης τὸν δ' ἀμφὶ περικτυτᾷ ἡγερέθοντο. Apoll. 2. 452. See also μ. 8. SYN. See Ἡώς.

"Hpidanos, ου, ὁ, P. N. [Eridanus, Padus,] the river Po. Ἀκτᾶς, Ἡριδανου θ' ὕδωρ. Hipp. 734. EPI TH. Βαθυδίνης, καλλιρρόος.

"Hpiῖnos, vid. Ἑἄριῖνος.

"Hpiῖon, ου, τὸ, subst. [monumentum, sepulcrum,] a monument, a tomb. Φράσσαιτο Πατρόκλῳ μέγᾳ ἡριῖον, ἥδε οἱ αὐτῷ. Ψ. 126. SYN. Τάφος, μνήμα, σῆμα, τύμβος.

⁷Hros, a, ὄν, adj. [gratus,] gratifying, agreeable. Ουμῷ ἡρᾶ² φεροντες ἀφροσῶσ' οὐδὲ μάχονται. Ξ. 132.

"Hρωῖνη, ἡρῶσᾶ, ἡς, et ἡρωῖς, ἰδὸς, ἡ, subst. [heroina,] a heroine. Ἰκέτο Χαλκιδίπης ἱερὸν μῆχον Ἡρωῖνης. Call. 4. 161. (See Apoll. 4. 1309. and Apoll. 1. 1049.)

"Hrῶon, ου, τὸ, subst. [monumentum heroi constructum,] a hero's monument. Θῆρῶν εἰ πως ἐκκομῖσειας τοῦ Λύκου. Vesp. 819.

"Hrῶs, ὤς, ὁ, subst. [heros,] a hero. Ἡρῷ Λαομέδοντι πολίσσᾶμιν ἀθλήσαντε. H. 453. EPI TH. Ἀγλαός, ὀβριμὸς, μεγᾶθυμὸς, λαόσσωτος, δυνάτος, ὀλβίος, κρατῆρος, θαρσῶλῆς, αἰχμητής, ἀντιθέος, ἀθανάτοις ἱκέλος, φαίδιμος, θεραπων Ἀρηῆς, ἀλθέρσης. PHR. Ἀνδρῶν Ἡρώων θεῖον γένος, οἱ κάλεινται ἡμίθεοι. Hes. Op. 159.

"Hsiḗdos, ου, ὁ, P. N. [Hesiodus,] Hesiod, a poet born at Ascra in Boeotia. Αἰ νῦ ποθ' Ἡσιῶδον καλὴν ἐδίδαξαν αἰοιήν. Hes. Theog. 22. PHR. Ἡσιῶδος κατέδειξε γῆς ἐργασίας, κάρπων ὥρας, ἄρτους. Ran. 1033.

"Hssḗmai, et ἡττᾶμαι, (quam formam tamen nunquam adhibent Tragici. Vid. R. P. Hec. 8.) v. [minor sum, vincor, superior,] to be inferior, to be surpassed, to be conquered. Τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσώμενόν. Ion 1117. SYN. Ἐλαττοῦμαι, λείπομαι, ἡσων εἰμὶ, νικῶμαι.

"Hssḗteos, ου, adj. verb. a preced. Κοῦ τοι γυναικὸς οὐδᾶμῳς ἡσσητέᾳ. Antig. 667.

¹ Hpi is in reality the dative from Ἡρ.

² "Hpa est per apocopen pro ἡρανα." Damm.

Ἡσσω, vid. Μίκρως.

Ἡσυχάζω, v. [quiesco, taceo,] to rest, to be quiet, to be silent. Δέσποιναν, ἡσυχάζει, καὶ σίγα λόγον. Med. 80. SYN. Ἀπαπαύδμαι, ἰαύω, εὐδω, σιγᾶω, ἀρεσκόμαι, ἡσυχίαν ἄγω et ἔχω.

Ἡσυχαῖος, ἡσυχίος, ἡσυχός, et ἡσυχίμος, α, ὄν, adj. [quietus,] quiet, at rest. Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θάτερον τρόπον. Med. 804. See Φ. 598. Iph. T. 1435. and Olymp. 2. 57. SYN. See Ἐκηλός.

Ἡσυχία, ας, ἡ, subst. [tranquillitas, otium,] tranquillity, quietness, ease, repose. Τί πῶθ' ἡσυχία προσθε μέλαθρων; Alcest. 77. SYN. Ἐρώη, εὐμαρεία, ἀνάπανσις, πραότης, εὐθυμία, γαλήνη, σιγή. EPITH. Ἐράτεινῇ, μέσημβρινῇ, εὐοπλῶς, φίλῳπλῳ. PHR. Τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας ἐνήμερον πρῶσωπὸν. Aves 1322. See also Pyth. 8.

Ἡσυχίδες, ων, οἱ, subst. [sacerdotes Eumenidum,] priests of the Furies. Λήττειραι κατεῖν ἔλλαχον. Ἡσυχίδες. Call. fr. 123. 3.

Ἡσυχίως, ἡσυχῇ, et * ἡσυχως, adv. [quiete, sensim,] quietly, gradually. Ἡσυχίως καὶ ἐπειτὰ διακρίνεσθαι οἶω. Hom. Merc. 438. See also Plut. 692. and Eur. Suppl. 315. SYN. Ἡρέμᾳ, ἄτρεμᾳ, εὐμένως, πρῶως, ἡκά.

Ἡτῶρ, ὄρος, τὸ, subst. [cor, animus,] the heart, the breast, the mind. Ὡς φᾶτο Πηλεϊωνί δ' ἄχος γένετ' ἐν δὲ οἱ Ἡτῶρ. A. 188. SYN. Κεᾶρ, καρδία, στῆθος, θυμός, ψυχή. EPITH. Ἀλκιμόν, ἀμειλίχον, βέλταρμένον, δεδαίγμένον, ἐμπέδον, εὐμένεος, νηλεές, σιδηρεῖον, φίλον, χάλκεον, ἀπαλόν, ἀγρίον, ἀλαπαδνόν, ἄγλαδον, ἀφθιτόν, γυναιμάνες, θαρσάλεον, μέλαν, μίαιφόνον.

Ἡτρίον, ου, τὸ, subst. [(1) stamen, (2) textum,] thread, woof. Ἐν μέσοισιν Ἡτρίοις πέπλων. Ion 1420. SYN. (1) Ἰστιόν, στήμων, (2) ὕφασμα.

Ἡτρὸν, ου, τὸ, subst. [imus venter,] the bottom of the belly, a bottom. Τὸ γὰρ Ἡτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε. Thesm. 509.

Ἡυκόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulcras comas habens,] fair-haired. Ὅν Ἡυκόμος τέκε Λητώ. A. 317. SYN. See Εὐπλόκαμος.

Ἡῦς, vid. Ἐῦς.

Ἡῦτέ, pro εὔτε, adv. [sicut,] like as, just as. Ἡῦτέ μυιάων ἀδινάων ἔθνεᾶ πολλὰ. B. 469.

Ἡφαιστοπῶνός, et ἡφαιστοτευκτός, ὄν, adj. [a Vulcano elaboratus,] wrought by Vulcan, ingeniously made. Ὅπλων Ἡφαιστοπῶνων. Iph. A. 1072. See Philoct. 986.

Ἡφαιστός, ου, ὁ, P. N. [Vulcanus,] Vulcan, fire. Ἡφαιστὲ, δαδουχεῖς μὲν ἐν γάμοις βροτῶν. Troad. 345. SYN. Τίταν, Πρόμηθεύς. EPITH. Ἀμφιγυῆεις, αἰθων, αἰθολοεῖς, βραδύς, κλυτός, περικλυτός, κυτότεχνης, πολυμητῖς, σέλασφόρος, χαλκεύς, σθενεὶ βλεμείων, ρικνός πῶδας.

Ἡχῶ, v. [sono,] to sound, to roar, to reverberate. Ἡχεῖ δὲ κᾶρη νιφόντος Ὀλύμπου. Hes. Theog. 39. SYN. Ἀνηχῶ, ἡπύω, βοᾶω, φωνῶ, ψόφῶ.

Ἡχή, ῆς, ἡ, subst. [sonus, sonitus,] sound, shout, noise. Ἡχῇ ὥς ὅτε κύμα πολυφυλοῖσβοιο θαλάσσης. B. 209. SYN. Κᾶνᾶχῃ, κτύπος, κροτός, βρόμος, δοῦπός, φώνη, κραυγὴ, ψόφος, φθέγμα, βύη, φθογγός, φθογγή, ἡχώ. EPITH. Βάρβρος, βάρυβρόμος, θεσπέσια, ἐπινικτός, λαόσσοος, ἀλλοθρόος, ἀπείρειστος, ἀπλετός, ἀρηφίλη, πολέμοκλόνος, φύβερὰ, λίγειᾶ.

Ἡχῆεις, εσσα, ἐν, adj. [resonans,] sounding, resounding. Οὐρεᾶ τε σκιδεντᾶ, θάλασσα τέ Ἡχῆεσσα. A. 157. SYN. Ἐρίδουπος.

Ἡχὺ, adv. [ubi,] where. Οἱ μὲν ἐπειθ' ἰζοντό κατὰ στήχας, ἥχῃ ἐκάστω. Γ. 326. SYN. See Ὀπη.

Ἡχώ, ὄος, οὖς, ἡ, subst. [Echo,] echo, a sound. Ἡχῶ βάρεϊά προσπύλων ἀφίκετο. Hipp. 791. SYN. Φώνη, βόη, ἀγγελία. EPITH. Ἀσιγγτός, ἀπάτηλός, λαλός, ἐννυχός, ὁρεσίδρομος, ὁμογλωσσός, ποτνιας, πόλυστονός, τρηχεῖᾶ, αἰθριός, ὑπωροφίη. PHR. Οὐχ ἡσυχος πέτρας ὁρείας παῖς, δίδουσα θυροῖδον. Hec. 1099. Βάρεϊά δ' ἀθυρόστομος Ἡχώ τηλεφάνης πικρὰς οἰμωγῆς. Philoct. 188.

Ἡῶθεν, antiqui. genitiv. ab Ἡως, q. v. SYN. Πρωί, eis ἔω, περὶ ὄρθρον, ἥρι.

Ἡῶς, ὄν, adj. [eous, matutinus,] of Aurora, morning. Ἡῶι Μενᾶλιππὸν

ἐθαπτόμεν. Call. Ep. 21. SYN. Ῥοῖος, ἑωθίνος, ὄρθριος.

Ῥωσφόρος, vid. Ἑωσφόρος.

Ῥως, et Ἑως, ὄως, et antiq. genitiv. Ῥωθεν, et Ἑωθεν, ἡ, subst. [Aurora,] Aurora, the morning. Ῥμος δ' οὐτ' ἄρ πω ἡως, ἐτ' δ' ἀμφιλύκη νύξ. H. 433. SYN. Ῥριγένης, Ῥριγένειά, ἀνγῆ, ἀνὰτολῆ, δειλῆ, ὄρθρος. EPIITH. Αἰγλήεσσα, ἄμβροτος, ἄμβροστια, ἄμμαιᾶκτη, βῶπις, γλαυκῆ, δνῶφῆρα, εὐθρόνος, εὐπλόκαμος, κάλλη, θέσκελός, ἐκηβόλός, ἱέρα, καθάρα, λεύκιπτος, μόνσπωλός, λευκαίνουσα, πόντιᾶ, ῥόδοπηχὺς, ῥόδοπτεπλός, ῥόδοδάκτυλός, φάεινῆ, φλόγῆρα, χρυσόθρονός, χρυσόπεδιλός, δροσῆρα, κροκόπτεπλός, πολυδερκής, ῥόδοσφόρος. PHR. Λευκὸν πρόσωπόν ἦους. Eur. Electr. 730. αἰγλήεσσα φάεινους ὀμμασὶν ἡως. Apoll. 1. 520.

Θ.

Θάασσω, θάσσω, et θακῶ, v. [sedeo, item jaceo,] to sit, to lie. Δῆθᾶ θεῶν ἐν δαιτὶ θάασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι. γ. 336. See also Med. 69. and Heracl. 240.

SYN. Θάάζω, καθέζομαι, ἔζομαι, διατρίβω.

Θαιρός, οὐ, ὁ, subst. [cardo januæ,] the hinge of a door or gate. Ῥῆξε δ' ἄπ' ἀμφοτέρους θαιρούς. M. 459. SYN. Στροφεὺς [τῆς θύρας], στρόφιγξ.

Θακῶ, vid. Θάασσω,

Θάκημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [sessio, sedendi actio,] the act of sitting, a seat. Ἄλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκῶπει. OE. C. 1179.

Θάκός, ου, ὁ, subst. [sedile,] a seat, a throne. Σεμνοὶ τὲ θάκοι, δαίμονές τ' ἀντήλιοι. Agam. 502. SYN. Θωκός, θρόνος, ἔδρα, καθέδρα, θωκός.

Θάλαμαξ, ακός, et θάλαμῖός, ου, ὁ, subst. [remex infimi ordinis,] a rower of the lowest tier. Νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θάλαμακι. Ran. 1074. See also Acharn. 522. SYN. Ναύτης, ἑρέτης.

Θάλαμευμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [contubernium,] a lodging. Ὡ θάλαμευμᾶ Κουρήτων. Bacch. 120. SYN. Σύνουκία.

Θάλαμη, ης, ἡ, subst. [(1) cubile, (2) latibulum ferarum,] a bed, a den, a cave. Δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενής. Phœn. 945.¹

Θάλαμήϊός, ου, ὁ et ἡ, adj. [genialis,] genial. Αὐτόνυχι κούρη θάλαμήϊον ἐντὺν εὐνῇ. Apoll. 4. 1130.

Θάλαμήϊός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cubicularis,] a frequenter of the bed-chamber. See in Εὐρύμεδουσα.

Θάλαμια, ας, ἡ, subst. [remus, navis foramen,] an oar, a groove in the side of a ship through which the oar passed. Τηνδὲ, διεῖς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θάλαμιας. Pax 1232.

Θάλαμῖός, vid. Θάλαμαξ.

Θάλαμός, ου, ὁ, subst. [cubiculum,] a bed-chamber. Κάπειτᾶ θάλαμόν εἰσπέσουσᾶ καὶ λέχος. Alcest. 176. SYN. Θάλαμῆ, λέκτρον, κοίτη, μυχός, οἶκος. EPIITH. Πατρῶός, ἡδὺς, σκοτίος, φίλτατός, οἰκειός, λῶχίος, πολυδένδρης, χρυσέος, πατριός, βασιλικός, περικίων, τεγέος, θυώδης, νέος, ὑφόροφος, πολυκτητός, ὑψηρῆφης, εὐρύς, κεδρινός, κήεις, πολυδαδάλος, ὑψηλός, εὐστάθης, εὐπηκτός, πύκα ποιητός, ἀγλαός, ἄμβροστῖος, γαμήλιός, ἐρατεινός, κορυϊδῖος, νυμφιδῖος, κλυτός, πολὺχρυσός.

Θάλασσα, ης, ἡ, subst. [mare,] the sea. Θάλασσα κλύζει πάντα τὰνθρώπων κακά. Iph. T. 1194. SYN. Ἄλς πόντος, Ἀμφίτριτῆ, Νηρεὺς, Ὀκεανός, Τηθύς. EPIITH. Αἰθαδῆς, ἀλμυρά, ἄγρια, ἀγχιβάθης, γλαυκῆ, ἡχέεσσα, ὀρυόμενη, πολλῇ, πόλῃ, ἀθέσφατος, ἀτρύγετος, εὐρύπυρος, πολὺφλοισβός, ἄμμαιᾶκτης, ἀκάματος, ἀπείρων, ἀμείλιχός, διὰ, κυάνη, ἰχθυόεσσα, πικρά, ὀλόη, τρηχεῖα, στερεά,

¹ Θάλαμαι, ζῶικαι καταδύσεις. Eustath.

χειμῆρια, χαλῆπῃ, ψαμῶδης. PHR. Εὐρέᾳ νῶτᾳ, κύματᾳ μακρᾷ, θαλάσσης, πόλιν αὐλὸς ἀσπεῖον ὕδωρ, ῥόθιᾳ πόλιν θαλάσσης, μεγὰ λαῖτμα θαλάσσης, πόντιον ἄλσος θαλάσσης, κύμ' ἀλίκτυβον ἄλμας.

Θαλάσσιος, α, ὄν, adj. [marinus,] marine, of the sea. Πρόσωπὸν ὡς δὲ πέτρως, ἡ θαλάσσιος. Med. 28. SYN. Ἀλιός, ἐνάλιος, πόντιος, πελαγίος.

Θαλαττοκῦεω, v. [(1) remis aquam ferio, (2) vana loquor,] to strike the sea, to boast of superiority by sea. Τὶ θαλαττοκῦεῖς καὶ πλατυγίσεις; Equit. 830.

Θάλασσοπλαγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [marivagus,] wandering on the sea. Θάλασσοπλαγκτον νῆσδ' Αἰάντος πόλει. Pers. 312.

Θαλέθω, vid. Θάλλω.

Θάλειᾳ. See note on Ἑράτῳ. One of the nine Muses, also the name of one of the Nereids.

Θάλειος, et θαλῆρος, ἂ, ὄν, adj. [virens, floridus,] blooming, flourishing, vigorous, fine. Ἑρακλεῖ δῖεποντὶ θαλειᾷ. Nem. 10. 99. See also Helen. 1329. SYN. Εὐθάλης, ἐριθήλης, τηλεθῶν, χλαῆρος, νέος, ἄκμαϊός, ἄδρος, θερμός, θαλπνός, φύσιζός.

Θάλης, οὔ, ὁ, P. N. [Thales,] one of the seven wise men of Greece. Τὸν Θάλην θαυμάζομεν; Nub. 180. EPITH. Σόφος.

Θάλια, ας, ἡ, subst. [convivium,] a feast, a banquet. Κισσοφόροις δ' ἐν θάλιας. Bacch. 379. SYN. Εὐωχία, εἰλαπίνη, ἐόρτη, εὐφροσύνη, πᾶνήγυρις. EPITH. Φίλη, τερπνὴ, ζεῖδωρος.

Θάλλος, οὔ, et θάλος, ἐός, τὸ, subst. [germen,] a shoot, a blossom, a branch. Ἴκτῆρι θαλλῷ προσπῖτνοῦς' ἐμὸν γόνυ. Eur. Suppl. 10. See also Eur. Electr. 15. SYN. Βλάστημά, ἔρνος, φύτον, κλάδος, ἀκρέμων, φύλλον. EPITH. Ἀμβροσίον, ἄγλαυτιμόν, κράτερν.

Θαλλοφόρος, ου, ὁ, subst. [qui oleaginam frondem gestat,] a person who carried a branch of olive at the Athenæa. Θαλλοφόροι καλοίμεθ', ἄν-τωμοσίων. Vesp. 54.

Θάλλω, et θαλέθω, v. [vireo, floreo,] to grow green, to flourish, to abound. Ζῶσαν τέ καὶ θάλλουσιν ἀζῆως ἐμοῦ; Iph. A. 1225. See also I. 446. SYN. Θηλέω, τηλεθῶ, χλοῶ, χλοάω, χλοήφορῶ, ἀνθεῶ, ἀνθάλλω, βλαστᾶνω, αὐξάνω, κῶμῶ.

Θάλος, ἐός, τὸ, subst. [germen,] a shoot. See Θάλλος.

Θαλπῖῶ, v. [calesco,] to grow warm. Ὡς κ' εὖ θαλπιδων χρυσόθρονον ἠὲ ἰκηται. τ. 319. SYN. Θάλπειναι, θερμαίνεσθαι, ἀλεαίνεσθαι.

Θάλπιος, ου, ὁ, P. N. [Thalpius,] the commander of the Eleans. Ἀμφιμάχος καὶ Θάλπιος ἡγήσασθην. B. 620.

Θαλπνός, ἡ, ὄν, adj. [calidus,] warm, hot. Ἄλλο θαλπνότερον. Olymp. 1. 7. SYN. Θερμός, λαμπρός.

Θαλπός, ἐός, τὸ, subst. [calor, æstus,] warmth, heat. Καὶ πρὸς γὰρ θάλπος ἡλίου πίνειν καλόν. Cycl. 539. SYN. Καῦμα, αἶθος, εἴλη, πῦρ.

Θάλπω, v. [foveo,] to warm, to cherish. Θάλπων ἐνθά καὶ ἐνθά σῆλα πῦρος' ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς. φ. 246. SYN. Ἀνθάλπω, αἰθύσσω, ἐκκαίω, θερμαίνω.

Θαλπωρή, ἡς, ἡ, subst. [(1) fomentum, (2) spes, (3) lætitia,] consolation, hope, joy. Ἔσται θαλπωρή' ἐπεὶ ἂν σύγ' ἐπ' ὀπίσθην. Z. 412. SYN. Χάρᾳ, ἡδονή, σωτηρία, ἑλπίς, ἀσφάλεια.

Θάλυσια, ων, τὰ, subst. [(1) primitiæ frugum, vel quæ post collectas fruges Diis offerebantur, et in primis Cereri; (2) festum in honorem Cereris; Cerealia,] a festival in honor of Ceres, consisting of the first fruits; first fruits. Χωσᾶμεν, ὅ οἱ οὐτὶ θάλυσια γονυῶ ἄλως. I. 530.

Θάμνᾳ, et θάμναις, adv. [crebro,] frequently. Ἦν ἀμφὶ δίναις, ἄς θάμ' Εὐριπος πύκναις. Iph. T. 6. See also Nem. 10. 72. SYN. Πύκνως, πολλάκις, συχνῶς, τὰ πλείστα, σὺνέχως.

Θαμβέω, v. [obstupefacio, obstupefio,] to strike with awe, to astonish, to be astonished. Ἀξύνετον αἰάζουσ' ἐθαμβήσεν δὲ πᾶς. Ion 1205. SYN. Ἐκθαμβέω, φόβεῖμαι, ἐκπλήσσω.

- Θάμβος, ἔος, τὸ, subst. [stupor,] awe, astonishment, alarm. Θάμβει τῷδ' ἐξέ-
πηξας. Hec. 177. SYN. Ἐκπληξίς, δέϊμα, θαῦμα. EPITH. Ἀργαλέον, ἀμή-
χανόν, δύσφορόν, τερπνόν.
- Θάμειος, ἄ, ὄν, θάμης, ἔος, et θαμίνος, ἡ, ὄν, adj. [creber, frequens,] frequent,
crowded. Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πύραι νέκτων καλοντὸ θάμειαι. A. 52. See also A.
551. and Call. 6. 64. SYN. Πυκνός, πυκνός, συχνός, συνεχής, ἄθρόος, ἀδινός.
- Θάμιζω, v. [frequento,] to attend frequently, to frequent, to visit often. Αἰ-
δοίη τέ φίλη τέ; παρὸς γὰρ μὲν οὐτὶ θαμίζει. Σ. 386.
- Θαμνός, ον, ὁ, subst. [dumetum,] a thicket. Ἔδοξε, θάμνων δ' ἐλλοχίζομεν
φύβαις. Bacch. 722. EPITH. Ἀμφικρόμος, αὐαλέος, ἀζαλέος, λαοῖος, τάνυφυλ-
λός, σκίερὸς, χλοερὸς, θάλεθων.
- Θαμύρις, ἰδός, ὁ, P. N. [Thamyris,] (1) a prince of Thrace, the son of Philam-
mon, (2) a celebrated poet. Θαμύριν, ὅς ἦμῶν πόλλ' ἐδέενασεν τέχνην. 925.
- Θανάσιμος, θανάτηφορός, ον, et θανάτοεις, εσσά, ἐν, adj. [lethalis,] deadly,
fatal, destructive. Εὖ ἴσθ' ἔκεινον θανάσιμον βέβηκῶτα. Cē. R. 955. See also
Cē. R. 181. and Iph. A. 1288. SYN. Ὀλεθρίος, μόρσιμος, πευκεδάνος, ἐχέ-
πευκής.
- Θανάτος, ον, ὁ, subst. [mors,] death. Ψήφω θανάτου κατὰκρυωθείς. Orest. 1012.
SYN. Κῆρ, μοῖρα, μῆρος, πότμος, τελευτή, διαφθόρα, ἀπαλλαγὴ, αἶδης. EPITH.
Αὐτόχειρ, κοινός, στυγερὸς, δύστηνός, βάρυς, λυσίμελής, ἡδιστός, δυστυχής, δεινός,
μέλας, ἀπρόφασιστός, ἄωρός, δύσηχός, τάνηλέγος, δύσηλέγος, κακός, μάλακός,
ἄβληχρός, ἀτέλης, θυμωραΐστης, κατὰθύμιός, πορφύρεός, καθάρός, λευγάλεός, οἰκτι-
στός, αἰνός, ἀτλητός, ἄωρός, βροτοῖς, κρυφίος, οἰκτρὸς, ὁμοῖος, ὀκρίεις, κυανέος,
χάλκεός, ἀναιδής. PHR. Τέλος et τελευτὴ θανάτου, νύξ ἐρεβεννή, μέλαινα,
κελαίη, μακρὰ, ἄκραντος, θανάσιμος τύχη, χάλκεός ὕπνός, ἡ πάνυστατή ὁδός,
νυλῆς, μόρσιμον ἡμᾶρ. See Nem. 7. 44. and Æsch. fr. Niobe.
- Θάπτω, v. [sepelio,] to bury. Κενοισὶ θάπτειν ἐν πέπλων ὑφάσμασιν. Helen.
1242. SYN. Κατάθάπτω, ἐνταφιάζω, τυμβεύω, κτερίζω, κηδεύω, κατὰκρύπτω
γῆ, ἐξογκῶ τάφω.
- Θαργηλία, ων, τὰ, subst. [Thargelia,] a festival in honor of Apollo and Diana.
Χρὴ γὰρ Θαργηλίοις ἐμμελῶς δίσκειν. Anacr. 135.
- Θαρσᾶλέος, α, ὄν, adj. [(1) fidens, (2) audax,] confident, bold, valiant. Ὡδέ τέ
θαρσᾶλεοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη. Φ. 430. SYN. Θράσυν, θαρσῶν, θράσ-
σπλαγχνός, εὐθαρσός, εὐψυχός, πισυνός, ἀνδρείος, τόλμηρός, ῥάδιός, θάρσυνός.
- Θαρσᾶλέως, adv. [audacter,] confidently, boldly, valiantly. Τηλεμάχον θαύμα-
ζόν ὃ θαρσᾶλέως ἀγῶρενεν. v. 269. SYN. Θράσεως, ἐντόλμως, ἀνδρείως, ἀπη-
λέγεως.
- Θαρσεῶ, v. [bono animo sum,] to be bold or courageous, to take confidence.
Συμφόραις οἶκος, σέβοντά δαίμονας θαρσεῖν'· χρεῶν. Ion 1620. SYN. Θράσυνδ-
μαι, τολμᾶω, ἐπαίρομαι, κομπάζω, πείθομαι, πιστεύω, μὴ φθβεῖμαι.
- Θάρσος, θράσος, ἔος, τὸ, subst. [(1) fiducia, (2) audacia,] confidence, boldness.
Ὅταν τέ πρὸς τὸ θάρσος ἐκ φόβου πέσῃ. Iph. T. 731. See also Hipp. 941.
SYN. Εὐτολμία, τολμή, ἄλκη, ἀνδρία. EPITH. Αἰνόν, ἄτρεπτόν, δολερόν, δύσ-
μάχον, ὀλόν, τολμῆν, ὑπέρβειον, πέρϊωσιν.
- Θάρσυνός, ὄν, adj. [confidens; in spem arrectus,] bold, courageous, confident.
Θάρσυνός οἶνωφ'· ὃ δ' ἀμείβετό παιδίμους Ἐκτωρ. N. 823. SYN. See Θαρ-
σᾶλέος.
- Θαρσύνω, et θρασύνω, f. ὕνω, v. [fiduciam adfero,] to give confidence, to en-
courage. Πόθεν; οὐκ ἀχῶν' τί σε θαρσύνει; Alcest. 95. See Hec. 1165.
SYN. Ἐπιθαρσύνω, προτρέπω, (2) med. v. τολμᾶω, θαρρέω.
- Θασῖος, α, ὄν, adj. [Thasius,] of Thasus, an island in the Ægean sea. Οἱ δε
Θασίαν ἀνάγκῳσι λιπαράμπυκά. Acharn. 671.
- Θάσσων, ὄνός, adj. [celerior,] quicker. Θάσσονας ἱρήκων ἐμέναι καλλιτρίχας

ἵππους. N. 819. SYN. Ὠκίων, ὠκυτέρως, ταχυτέρως, ταχίων.

Θάσσω, vid. θαάσω.

Θατέρως, α, ὄν, adj. [alter e duobus,] one of the two. *H θατέρον δεῖ δυστυχεῖν, ἢ θατέρων. Ion 848. SYN. Ἐκατέρως.

Θαῦμα, ἄτος, τὸ, subst. [res mira; miraculum,] a wonderful thing, a wonder.

Εἰ σοι φάνεταί θαῦμα καὶ παρ' ἐλπίδων. Hec. 674. SYN. Τεράς. EPI TH.

Μεγά, ἀνέλπιστον, πέλωρίον, πολυτροπὸν, δεινόν.

Θαυμάζω, et θαυμαῖνω, v. [miror; revereor,] to admire, to respect, to wonder

at. Ἄ δ' ἐν δόμοις ἔδρασε, θαυμάσει κλῶν. Alcest. 158. See also Hom.

Ven. 84. SYN. Θεάσθαι, ἐκλήσσομαι, ἐκπαγγεῖδμαι, ἀγάσθαι, ἐπαινέω.

PHR. Θαῦμ' ἔχει με, εἰς θαῦμ' εἰσιμί, θαῦμ' ἔχω, θαῦμα μ' ὑπέρχεται.

Θαυμασιός, et θαυμαστός, ἦ, ὄν, adj. [admirabilis,] wonderful. Τέρας μὲν θαυμασίον πρὸςιδέσθαι. Pyth. 1. 49. See also Med. 510. SYN. Ἄγρητος, παρὰ-δοξός, θεσκέλδς, φῶβερὸς.

Θαυμαστὸς, adj. verbal. [admirandus,] deserving of wonder. Ἐλένην εἰ στυγεῖς, θαυμαστὸν. Helen. 84.

Θάψινος, ἦ, ὄν, adj. [thapso similis,] like buckthorn, pale, yellow. Γυναικὶ

κλητεῦναι εὐκῶς θαψίνη. Vesp. 1412. SYN. Ὠχρός, ξάνθος.

Θάψος, ον, ἦ, subst. [thapsus,] buckthorn, a herb used to die yellow. Καί μεν χρῶς μὲν ὁμοῖός ἐγίνετο πολλὰ καὶ θάψω. Theocr. 2. 88.

Θάσμαι, v. [inspicio cum aliqua admiratione, lac sugo,] to view with admiration, to suck. Ἐκτωρ μὲν θνητός τῷ γυναικὰ τῷ θῆσά τοι μαζόν. Ω. 58. See in *Hνιδε. SYN. See Θεάσμαι and Θελάζω.

Θέα, ἄς, θεινᾶ, ἡς, et θεῶς, ον, ἦ, subst. [dea,] a goddess. Μῆμιν αἰεῖδε, θεά,

Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. A. 1. See also Θ. 5. and α. 420. EPI TH. Αἰδοία, καλ-

λίπαις, οὐκ ἀνώνυμος, πυρφόρος, φωσφόρος, δεινὴ, κυδρά, σεμνὴ, ἀγαθὴ, ἀργυρὸπεζᾶ, γλαυκῶπις, δασπληγίς, διὰ, ἐπὶ ῥόθους.

Θέα, as, ἦ, et θεαῖα, ἄτος, τὸ, subst. [spectaculum,] a sight, a spectacle. Θέα διδοντὲς ὁμμάτ' ἐξέπιμπλᾶμεν. Androm. 1077. See also Phoen. 1155. SYN.

*Οψίς, ὄραμα, δέργμα. EPI TH. Πίκρα, δεινὴ, καλὴ, λυπρά, ἀθροφάτος.

Θεανὼ, ὄος, ἦ, P. N. [Theano,] the wife of Antenor, and sister of Hecuba.

*Ὅς ῥα νόθος μὲν ἦν, πῦκά δ' ἐτρεφέ διὰ Θεανώ. E. 70. EPI TH. Καλλιπάρης, εὐκολπός.

Θεάσμαι, et θεῖσμαι, v. [specto, contemplor,] to gaze on, to look at, to contemplate. Πρὸσελκύσαι νῦν νοσάτον θεώμεναι. Hec. 1137. See also O. 682.

SYN. Θεωρῶ, ἀνὰβλεπω.

Θεατής, et θητητής, οὔ, ὁ, subst. [spectator,] a spectator. Ἀξω θεατὴν δὴ-θὲν, ὥς οὐκ ὄντ' ἐμὸν. Ion 658. See also φ. 397. SYN. Θεωρός, ἐπόπτης,

ἐποπτήρ.

Θεατός, θηητός, et Dor. θαητός, ἦ, ὄν, adj. [spectandus, visibilis,] to be beheld or viewed. Οὐ τοι θεατός. Aj. Fl. 915. See also Hes. Theog. 31. and

Theocr. 15. 84. SYN. Ἀξιόθεατός, περὶβλεπτός, ὄρατός.

Θεατρὸν, ον, τὸ, subst. [(1) theatrum, (2) spectaculum, (3) spectatores,] a theatre, any theatrical exhibition, the spectators. Γνωσθήσεται τὸ γὰρ θέατρον δεξιὸν Equit. 233.

Θεσιὼν, θεῖδον, et θήιδον, ον, τὸ, subst. [sulphur,] sulphur. Δεινὴ δὲ φλόξ ὥρτο θεῖον καιδέμενοιο. Θ. 135. See also χ. 493. SYN. Κεραύνιον πῦρ. EPI TH.

Καθαρόν, φλογερὸν, ἀπύρρον.

Θεσιῶ, v. [sulphure perfumo, vel lustrō,] to fumigate, to purify with sulphur.

*Ἀθροῖ' ἀντάρ ὁ δῶμα θεσιῶνται περὶ καλλῆς. ψ. 50. SYN. Καπνίζω, καθαίρω, θυμιάω.

Θεήτις, vid. Θεῖς.

Θεήλατός, ον, ὁ et ἦ, adj. [a numine impulsus, mandatus, editus,] enjoined by an oracle. Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρῶμα μὴ θεήλατον. Œ. R. 255. SYN. Θεορτός, θεόσδοτός, θεόσσυτός, θεῖς.

Θεῖα, as, ἦ, subst. [(1) amita, matertera, (2) P. N. mater Solis, Lunæ et Au-

roræ,] an aunt, (2) Theta, the mother of the sun, moon, and Aurora. *Mātēr* 'Αλλίου πῶλῶν ὤμῃ, *Θεία*. *Isthm.* 5. 1.

Θειλοπέδον, pro τὸ εἰλοπέδον, *ου*, τὸ, subst. [*locus apricus*,] a place exposed to the sun. *Θειλοπέδον λευρῷ ἐνὶ ἤώρῳ*. *η.* 123.

Θείνω, vid. *Θένω*.

Θεῖος, (1) *ου*, ὁ, subst. (2) *θεῖος*, et *θεήϊος*, α, ὄν, adj. [(1) *avunculus*, *patruus*, (2) *divinus*, *mirabilis*,] (1) a father's brother, an uncle, (2) divine, wonderful. (1) "Ἦπον νόσούντας θεῖος ὑβρίσειεν δόμους; *Iph. T.* 931. *SYN.* Πάτραδελφός, πατρώδαισιν γητὺς, πατράδελφούς, πατρώς, (2) ἀντίθεός, θεοείκελός, θεοπέσιός, διός, θεήλατός, θεόπεμπτός, θαύμαστός.

Θέλγητρον, *θελκτήριον*, et *θέλκτρον*, *ου*, τὸ, subst. [*delinimentum*,] a charm, allurement, soothing. "Ὡ φίλον ὕπνον θέλγητρον, ἐπικούρον νόσου. *Orest.* 211. See also *Eumen.* 889. et *Trach.* 586. *SYN.* Κήλημᾶ, δελῆαρ, φίλτρον, χᾶρά.

Θέλω, f. *ξω*, v. [*mulceo*, *demulceo*,] to soothe, to bewitch, to enfeeble, to charm. *Θέλγει δ' ἔρως, ᾧ μαινομένην κραδίᾳ*. *Hipp.* 1269. *SYN.* Μελίσσω, κηλέω, τέρπω, θάλπω, ἀπατᾶω, ὑπαῖομαι, ἁμαρῶω.

Θελέος, et *θελέμους*, ὄν, et *θελήμων*, ὄνός, adj. [*volens*, *spontaneus*,] willing, voluntary, quick, ready. *Θελέος ἀθελέος*. *Æsch.* *Suppl.* 869. See also *Æsch.* *Suppl.* 1034. and *Apoll.* 2. 558. *SYN.* *Θέλων*, ἔκων, πρόθυμός, αὐθαίρετός, οἰκτρός.

Θελήμων, vid. *Θελέος*.

Θελκτήρ, ἦρὸς, ὁ, subst. [*delinitor*,] a soother. *Χάρμᾶ μὲν ἄνθρωποισι, κακῶν θελκτῆρ' ὀδυνάων*. *Hom.* 15. 4.

Θελκτήριός, α, ὄν, adj. [*demulcendi vim habens*,] soothing. *Κάκει δίκαστας τῶνδ' καὶ θελκτηρίους*. *Eumen.* 81.

Θελξίφρων, ὄνός, adj. [*animum delinens*,] heart-soothing. "Ἴν' οἱ θελξίφρονες νέμονται. *Bacch.* 398.

Θέλω, f. *θέλήσω*, v. [*volo*, *opto*, *possum*,] to be willing, to wish, to be able. *Θέλω γέ· τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων, ἀλγύνομαι*. *Iph. A.* 657. *SYN.* Ἐθέλω, βούλομαι, ἐράμαι, χρήζω, πρόθυμῶ, δυνάμαι. *PHR.* *Θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγει*.

Θεμέθλον, et *θεμείδιον*, *ου*, τὸ, subst. [*fundamentum*,] a foundation. "Αψ δ' ἀνᾶχαζόμενοι δὲ κατὰ στομάχοις θεμέθλα. *P.* 47. See also *Ψ.* 255. *SYN.* Βάσις, βάθρον, ἔδρα. *EPITH.* Αἰθᾶλδεν, εὐρύ.

Θεμέλιος, ὄν, adj. [*qui in fundamento ponitur*,] of a foundation. *Γεῖραινοι, θεμέλιους κατὰ πέπων κύναι λίθους*. *Aves* 1137.

Θεμῆρωπίς, ἰδός, adj. [*verecunda*,] modest. *Τὰν θεμῆρωπὶν αἰδῶ· σὺ-θην*. *P. V.* 137. *EXP.* Ἐρασμία.

Θεμίζω, v. [*in jus et fas compono*,] to bring under the influence of justice, to adjust. "Αλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσάμενους. *Pyth.* 4. 250. *EXP.* *Μαστίγῳ*, νόμῳ θετέῳ, θεμιστεύω.

Θεμίπλεκτος, *ου*, ὁ et ἡ, adj. [*Themide contextus*,] woven by Themis, lawful. *Πέμπαν θεμίπλεκτοισι ἅμᾶ*. *Nem.* 9. 125.

Θέμις, ἱτός, ἰσός, et ἰδός, ἡ, subst. [(1) *lex*; et (2) *personif.* *Themis*, *justitiæ dea*; (3) in plur. *Θεμιστες*, *tributa*,] (1) law, justice, (2) the goddess of justice, (3) tribute, taxes. *Θέμις μὲν ἡμᾶς εἰδέναι χρησὸν θεοῦ*; *Med.* 674. *SYN.* (1) Δίκη, νόμος, τὸ δίκαιον, θεμίτων, ὁσίον, δίκαιοσυνη, (3) φόροι, τέλει. *EPITH.* (2) Αἰδοία, ἀλεξικάκος, καλλιπάρῃς, λιπαρά, κλυτή, ἱέρα, εὐκατα, ὀρεκτα, σώτειρά. *PHR.* Διὸς ξένου παρῆδρός.

Θεμισκόπος, *ου*, ὁ et ἡ, subst. [*inspector juris*,] an inspector of justice, a superintendant. *Θεμισκόπον οἰκεῖν ἐόντᾶ πόλυσθους*. *Nem.* 7. 68.

Θεμισκρέων, *οντός*, adj. [*juste imperans et regens*,] one who rules with justice. "Αφίκετό δόμους θεμισκρέοντων. *Pyth.* 5. 35.

Θεμισκύρειος, α, ὄν, adj. [a *Themiscyra*, *urbe maritima Cappadociæ*, *apud Thermodontem fluvium*, *ubi olim Amazones*,] of *Themiscyra*. "Ενθα Θεμισκύρειαί Ἄμαζόνες ὠπλίζοντο. *Apoll.* 2. 997.

- Θέμιστεῖς, ὄν, adj. [legitimus,] legitimate, lawful. Θέμιστεῖν ὅς ἀμφέπει. Olymp. 1. 18. SYN. Θεμίτος, δίκαιος, νόμιμος, ἐννόμος.
- Θέμιστεύω, v. [(1) do jura, (2) vaticinor, (3) impero,] to administer justice, to dispense oracles, to celebrate, to rule over. Φοῖβος δικάϊως τὸν θέμιστεύοντ' αἰ σοι. Ion 374. SYN. (1) Δικάζω, (2) μαντεύμαι, χρησμοδέω, χρᾶω, (3) ἄρχω.
- Θέμιστοκλῆς, ἔδος, ὁ, P. N. [Themistocles,] an illustrious Athenian. Ὁ Θεμιστοκλῆος γὰρ θανάτος αἰρετώτερός. Equil. 84.
- Θέμιστοῦχος, ὄν, adj. [jus dicens,] administering justice. Εἰσὶ καὶ τις δικάσῃσι θέμιστοῦχων βυσσλήων. Apoll. 4. 347.
- Θεμίτος, ὄν, adj. [licitus,] allowed, lawful. Σοὶ δ' οὐχὶ θεμίτον πρὸς φίλον στείχειν τᾶφον; Orest. 97.
- Θεῶω, v. [admoveo; accedere cogo,] to bring near, to compel to approach. Πλημυρὶς ἐκ πόντοιο, θεμωσέ δὲ χέρσιν ἵκεσθαι. ι. 486. SYN. Θαμίζω, ἐγγίζω.
- Θενᾶρ, ἄρος, τὸ, subst. [vola manus et pedis,] the hollow of the hand or foot, a surface. Ἄλλος ἐξευρὼν θενᾶρ. Isthm. 4. 97. SYN. Γυᾶλλον, ἀροστός.
- Θεῶω, et θείνω, v. [pulso, tundo,] to strike, to beat, to lash. Κάθεινέ, κέντρῳ δῆθεν ὡς θεῶων χερί. Herc. F. 944. SYN. Πείρω, ἀπερείδω, τύπτω, κόπτω.
- Θεόβλαβέω, v. [Deos injuriis lacesso,] to insult the gods. Λῆξαι θεοβλάβοιτον ὑπερκόμπῳ θράσει. Pers. 836.
- Θεογνίς, ἰδὸς, ὁ, P. N. [Theognis,] (1) a poet of Megara who flourished 540. A. C. (2) one of the thirty tyrants, a frigid candidate for the tragic prize. (2) Ὁ δ' αὖ Θεογνίς ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ. Thesm. 170.
- Θεόγεννης, ἔδος, et θεόγονος, ὄν, adj. [a deo genitus,] born of a god, heaven-born, divine. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεόγεννής. Antig. 845. See also Orest. 340. SYN. Δίος, θεϊός, θεῖος, θεσπέσιος.
- Θεόδημος, οὐ, ὁ, P. N. [divinitus ædificatus,] built by the gods, strongly built. Αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδημῶν πίτνει. Hec. 23. SYN. Θεοπόνητος, θεῖκραντος.
- Θεόδοτος, et θεόδοτος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [divinitus datus,] given by a god, divinely endowed, noble. Θεόδοτων ἔργων κελυθὸν ἀν' καθάραν. Isth. 5. 29. See Hes. Op. 318. SYN. Θεορτός, θεόδοτος, θεῖος.
- Θεοειδής, ἔδος, θεοεικέλος, et θεϊκέλος, ὄν, adj. [deo similis,] godlike. Τὴν δὲ πόλιν πρῶτος ἰδεῖ Τηλεμάχος θεοειδής. α. 113. See also γ. 416. and Lysistr. 1261. SYN. Θεσκελός, θεῖος, ἰσοθεός, ἡγάθεός, ἀντιθεός, κάλος.
- Θεοθεν, antiq. genitiv. a Θεός, q. v.
- Θεόκλυμένος, οὐ, ὁ, P. N. [Theoclymenus,] the son of Proteus and king of Egypt. Θεόκλυμένον μὲν ἄρσεν', ὅτι δὴ θεοῦς σέβων. Helen. 9.
- Θεόκλυτέω, v. [deum invoco,] to invoke the gods. Ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεόκλυτῶν ἐπαύσατο. Pers. 506. SYN. Ἐπικαλέομαι.
- Θεόκλυτος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [Diis audiendus,] to be heard by the gods, solemn. Γεγονάμεν· λίταισί σε θεόκλυτοῖς. Sept. Theb. 131.
- Θεόκραντος, ὄν, adj. [a deo perfectus,] accomplished by a god. Οὐ θεόκραντον ἐστίν; Agam. 1465.
- Θεοκριτός, οὐ, ὁ, P. N. [Theocritus,] the famous Syracusan poet. Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεοκριτός, ὅς τ' αὖ ἐγραψά. Theocr. Ep. ult.
- Θεομάνης, ἔδος, adj. [deorum instinctu furens,] enfrenzied by a god, outrageous. Τλήμων Ὀρέστης θεομάνει λύσση δάμεις. Orest. 835. SYN. Ἐνθεός, θεορτός.
- Θεομάχεω, v [cum deo pugno,] to fight against God. Τὸ θεομάχεϊν γὰρ ἀπολίπουσ', ὃ σου κράτει. Iph. A. 1409. SYN. Δυσσεβέω.
- Θεομίσης, ἔδος, adj. [deorum osor,] a hater of the gods. Νῆ τὸν Δι', αἰεὶ δῆτ' αὖ θεομίσης ἔφους. Aves 1547. SYN. Θεοστύγης, δυσσεβής.

¹ Θεοῦς is here scanned as a monosyllable.

Θεόμηρης, ἔος, θεόμοριος, et θεόμοιρος, η, ον, adj. [divinitus acceptus,] divinely bestowed, supremely blessed. Το-δε γαρῦμεν θενμῆρᾱ.¹ Nem. 7. 121. See also Apoll. 3. 676. and Pyth. 5. 6.

Θεόμηστωρ, ὄρος, ὁ, adj. [par Diis consiliarius,] equal to the gods in counsel, supremely wise. Πέρ-σαις, θεόμηστωρ δ'. Pers. 661. SYN. Θεόφρων.

Θεόμορία, contr. Θενμόρια, as, ἡ, subst. [fatum,] fate. Χάλεπῃ δ' ἦν τέθ Θεν-μώρη; Call. Ep. 32. 4. SYN. Μόρος, μοῖρα, εἰμαρμένη.

Θεόμυσις, ἔος, adj. [diis invisus, sceleratus, abominandus,] detested by the gods, wicked, abominable. Ὅρω δ' ἐπ' ὁμφάλλω μὲν ἀνδρά θεόμυσῃ. Eumen. 40. SYN. Μύσαρος, θεόμυσις.

Θεόννη, ης, ἡ, P. N. [Theonoë.] Τὴν θεοπέφωδον Θεόννην χρήζων ἰδεῖν. Helen. 144.

Θεόπομπός, ον, ὁ et ἡ, adj. [divinitus missus,] sent from heaven, divine. Θεό-πομπ-οι σφίσιν τιμαὶ φῦτευθεν. Pyth. 4. 121.

Θεόπνηγός, ον, adj. [divinitus elaboratus,] formed by a god. Αἰθῆρ, ὅθεν σὺ θεόπνηγ' ἔχεις λέχη. Helen. 583.

Θεόπροπέω, v. [vaticinor,] to prophesy. Καὶ νῦν ἐν Δανάοισι θεοπροπέων ἄγδ-ρεύεις. A. 109. SYN. See Μαντεύομαι.

Θεόπροπῖα, as, ἡ, et θεόπροπῖον, ον, τὸ, subst. [vaticinatio,] prophecy, prediction, divination. Εὐχόμενος Δανάοισι θεοπροπῖας ἀναφαίνεις. A. 87. See also A. 85. SYN. Θεσπισμᾶ, μάντευμᾶ, μάντειᾶ, θέσφατόν.

Θεόπροπός, ον, [fatidicus, adj. vates, subst.] prophetic; a soothsayer or prophet. Τοῦπος τὸ θεόπροπὸν ἡμῖν. Trach. 824. SYN. Θεῖος, μαντις, χρησμοδός.

Θεόπτυστός, ον, adj. [diis invisus, quem dii abominantur,] detested by the gods. Ὅλωλεν ἀνδρῶν ξὺν θεοπτύστῳ γένει. Sept. Theb. 600. SYN. See Θεοστύγης.

Θεόπυρός, ον, ὁ et ἡ, adj. [caelitus accensus,] kindled from heaven. Θερμὰ φλόγι θεόπυρ. Eur. Electr. 732.

Θεορτός, ον, adj. [a deo missus,] divine. Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ. Olymp. 2. 67. SYN. Θεοδότος, θεόσδοτος, θεόσυντός, θεῖος.

Θεός, ον, ὁ, subst. [Deus,] (2) a god. Τῶν ἀδούκων πύρρον εὐρὲ θεός. Med. 1415. EPIITH. Αἰγληῖς, ἀλεξικάκος, ἀλεξητήρ, ἀμύντωρ, ἀργίκεραυνός, ἀγκιλόμητης, αἰώνιος, ἀψεύδης, Ζεῖδωρός, ἐλέημων, κράτερός, μέγασθενης, μέγας, παγκράτης, παντοκράτωρ, πάνοπτος, οἰκτίρων, σύμμαχος, σκηπτοῦχος, ἐπίκουρός, ὑπερμένος, ὑψιβρεμέτης, ὑψιθρόνος, ὑψιμέδων, μέγα κράτειν, κύδιστος, κελαινέφης, εὐνυμός, ἀθανάτος, οὐρανῶν, (2) Ὀλυμπῖος, ἐνάλιος, χθονῖος, οὐρανῖος, μέλαγχαίτης, ταυροκέρας, πόλυνυμός, νέρτερός, δεσπότης, θαλάσσιος, ἀρίγνωτος, ἀτειρής, εὐδαίμων, μακάρ, ἐπουρανῖος, ἱφθιμός, λευκοπώλος, πόλισσος, ρεῖα ζῶν, αἰὲν ζῶν, Ὀλύμπια δωματ' ἔχων, δωτήρ ἕων, πατρώος, πατρίδος, γενέθλιος, ἐγγενής, ἔρκειος, ἱκεῖός. PHR. See Pyth. 2. 89.

Θεόσδοτος, ον, adj. [divinitus datus,] given by God. Χρήματ' ἀ' οὐχ ἀρπακτᾶ θεόσδοτᾶ πολλὸν ἀμείνω. Hes. Op. 318. SYN. See Θεοδότος.

Θεόσεβης, ἔος; θεόσεπτωρ, ὄρος; et θεόσεπτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [religiosus,] religious, pious. Θάσσοσιν οἷδε θεόσεβης δ' ἡμῶν τίς ὢν. Iph. T. 269. See also Hipp. 1364. and Nub. 291. SYN. Εὐσεβής, δίκαιος, ἐννόμος, ἀγαθός.

Θεόσεχθρία, as, ἡ, subst. [dei odium,] hatred of the gods. Ὡ πόλις καὶ Θεώρου θεόσεχθρία. Vesp. 416. SYN. See Δυσσεβεία.

Θεοστύγης, ἔος, et θεοστύγητος, ον, adj. [Deo odiosus,] hateful to God. Τῶν σῶν πὸτ' ὄντων νῦν δέ σ' ἡ θεοστύγης. Troad. 1203. See also Choëph. 625. SYN. Θεόμυσις, θεόπτυστός.

Θεόσσυτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [divinus,] divine. Θεόσσυτον χειμῶν καὶ διαφθόραν. P. V. 643. SYN. See Θεορτός.

Θεόταυρός, ον, ὁ, subst. [deus taurus, epith. Jovis,] bull-god. Πῇ μὲ φέρεῖς, θεόταυρῆ; τίς ἐπ' ἔξ; πῶς δέ κ' ἐλευθόν. Mosch. 2. 131.

Θεοτίμητος, ὄν, adj. [diis honoratus,] honored by the gods. Θεοτίμητος δ' οἰκᾷδ' ἰκάνει. Agam. 1308. SYN. Θεοφίλης, θεοσεβής, θεόσεπτος.

Θεοτρεπτός, ὄν, adj. [a diis conversus,] turned or reversed by the gods. Νῦν δ' οὐκ ἀμφίβδωλος θεοτρεπτά τὰδ'. Pers. 902.

Θεουδείν, ης, ἡ, subst. [pietas, religio,] piety, religion. Ζείνων μελιχίη τέ θεουδείη τ' ἐκέκαστο. Apoll. 3. 586.

Θεουδής, ἔος, adj. [religiosus,] pious, religious. Ἀνθρώπων ἡχθηρῆ θεοῦδεᾷ θυμὸν ἔχοντά. τ. 364. SYN. See Θεοσεβής.

Θεοφίλης, ἔος, adj. [deo gratus,] beloved by the gods; divinely favored. Θεοφίλους ἔορτης. Ran. 440. SYN. See Θεοσεβής, et Θεόσεπτος.

Θεοφῖν, adv. [divinitus,] of or to the gods. Δαρδάνιδης Πριάμος, θεοφιν μίστωρ ἀτλαντός. H. 366. SYN. See Θεοσεπτός.

Θεοφόρητος, ον, ὁ et ἡ, adj. [numine instinctus,] carried on by a divine impulse. Φρένυμάνης τίς εἴ θεοφόρητος, ἀμ-φί. Agam. 1109. SYN. Θεορτός, θεομάνης, ἐνθεός, θεόσσυτος, θεόφρων.

Θεόφρων, ὄντος, adj. [divina mente præditus,] divinely gifted. Τίκετ θεόφρονά κοῦρον. Olymp. 6. 70. SYN. Θεόμνηστωρ, θεοσεβής.

Θεράπειά, as, ἡ, et θεράπευμᾶ, ἄτος, τό, subst. [famulatus, ministerium,] attendance, care, attention. Φίλον δὲ θεράπειαισιν ἄνδρ' εὐεργέτων. Iph. T. 315. See also Herc. F. 633.

Θεράπευω, v. [famulor, servio,] to be an attendant, to attend, to minister. Ἄδελφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεράπευειν μέλη. Orest. 216. SYN. Ὑπηρέτew, ὑπουργew, δουλεύω, ἀκρόμαι, ἐπαλθεω.

Θεράπνα, as, ἡ, adj. [ancilla, famula,] a handmaid. Ἀσίαν Εὐρώπας θεράπναν. Hec. 480.

Θεράποντις, ἰδός, ἡ, adj. [famulas decens,] befitting a female or handmaid. Δανάος θεράποντιδᾶ φερνήν. Æsch. Suppl. 976.

Θεράπων, ὄντος, et θεραψ, ἄπος, ὁ, subst. [minister, servus,] a servant, an attendant. Αὐταρ Μηριόνης, θεράπων ἔως Ἰδομένηδος. Ψ. 528. See also Ion 94. SYN. Ἐπέτης, οἰκέτης, ὑπηρέτης, ἀκλουθός, δούλος. EPITH. Ἀγαθός, ἀντιθέος, ἰφθιμός, ἀγχεμάχος, ἄγανός, ἀρηιθός, ὄτρηνός, θός, πιστός, φίλος, γηθυσύνος, ἡνιόχος, ἡπεδάνος.

Θερέω, vid. Θέρω.

Θερίζω, v. [demeto,] to reap. SYN. Ἀποθρίζω, ἄμῶ.

Θερισμός, οὔ, ὁ, subst. [messis,] reaping, harvest. Φέρβῃ βόας, φέρῃ μᾶλ᾽ φέρε σᾶχυν, οἷσέ θερισμόν. Call. 6. 137. SYN. Θέρως.

Θερίστριόν, ον, τό, subst. [vestis æstiva,] a summer robe. Ὡ μοι, δειλαία, δίχα μεῦ τὸ θερίστριόν ἤδη. Theocr. 15. 69.

Θερμαίνω, et θερμω, v. [calefacio,] to warm, to heat. Ὅστις κέναισιν ἐλπίσιν θερμαίνεται. Aj. Fl. 478. See also θ. 426. SYN. Διάθερμαίνω, αἰθύσσω, θάλπω.

Θερμαστρά, ἄς, ἡ, subst. [caminus,] a chimney. Θερμαστραὶ τῇ βρέμουνσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράργης. Call. Del. 144. SYN. Κάμινος.

Θερμόβουλός, ὄν, adj. [præcipitibus consiliis utens,] hot-headed. Ὡ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξῆρμένε. Acharn. 119.

Θερμόνους, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [mentem inflammatus,] inflamed in mind. Ἐγὼ δὲ θερμόνους τᾶχ' ἐν πέδῳ βάλω. Agam. 1143.

Θερμός, ἡ, ὄν, adj. [(1) calidus, (2) audax, impudens,] warm, hot, ardent, bold, impudent. Καὶ μήτ' θερμὴν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσῃς. Ran. 119. SYN. Διάπυρός, πυρῶεις, ζάπυρός, μάλερός.

Θερμουργός, οὔ, ὁ, adj. [(1) fervidus ingenio, (2) temerarius, audax,] warm in action, ardent, rash. Γέλῳ δ' ὁ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμουργῷ. Eumen. 557.

Θέρως, ἔος, τό, subst. [(1) æstas, (2) messis,] heat, summer, harvest. Κάτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τάλλδ' ἰδὼν ἁμῶν θέρος. Equit. 392. SYN. Θερισμός. EPITH. Ἀγλαόκαρπός, αὐχμηρόν, ζᾷθεόν, ἐράτῳ, κάλῳ, πῖόν, ξηρόν, εὐστάχυν, φλόγερν, πυρίλαμπες, ἀζᾷθεόν.

- Θερσίλοχος, ου, ὁ, P. N. [Thersilochus.] Μέσθλην τε, Γλαυκόν τε, Μέδοντᾶ τε, Θερσίλοχόν τε. P. 216.
- Θερσίτης, ου, ὁ, P. N. [Thersites.] Θερσίτης δ' ἐπὶ μούνης ἀμετροῦπης ἐκδύα. B. 212. PHR. See B. 213. Philoct. 442.
- Θέρω, f. ἔρω et ἔρσω, et θέρεω, v. [calefacio,] to heat, to burn. Νήησαν ξυλὰ πολλὰ, φῶς ἔμεν, ἥδ' ἐθέρεσθαι. τ. 64. See also ρ. 23. SYN. Θερμαίνω, καίω, πρήθω.
- Θεσίς, ἔως, ἡ, subst. [positio,] deposit-money. "Ἴν' αἱ θέσεις γίγνουντο τῇ νομηνίᾳ. Nub. 1189.
- Θέσκελός, η, ὄν, adj. [deo similis,] godlike, divine. Εὐδεν ἐν μέγαρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελὰ ἔργα. λ. 373. SYN. Θεδείκελός, θεῖος, διός, θεσπέσιός, ἄμβροτός, θαύμαστός.
- Θεσμίος, ὄν, adj. [legitimus,] legal, binding. "Ἡ καινὰ κείσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τάνυν. Med. 494. SYN. Νόμιμος, ἐννόμος, δίκαιός.
- Θεσμοθέτης, ου, ὁ, subst. [(1) legislator, (2) nomen magistratus Athenis,] a law-giver, a reviser of the laws. Οὐδεὶς σ' ἀποκλείσει θεσμοθέτης τῇ κικλιδί. Vesp. 775. SYN. Νόμοθέτης, θεσμοφῶρος, νόμοφύλαξ, ἄρχων.
- Θεσμοποιεῖν, v. [leges facio,] to make laws, to innovate. Τὶ θεσμοποιεῖς ἐπὶ τάλαιπῶρῳ νέκρῳ; Phœn. 1659. SYN. Νόμοθετέω, νόμον τιθεμί, γράφω.
- Θεσμός, ου, ὁ, plur. θεσμοὶ et θεσμά, ¹ subst. [lex, institutum,] a law, custom, institution. Θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμὸν αἰθέρος μύχων. Helen. 865. SYN. Νόμος, τὸ θεσμίον, τὸ νόμιμον. ΕΡΙΤΗ. Ἀπήμων, ἀγῖος, γαμήλιος, ἡιθέος.
- Θεσμοφῶριον, ου, τὰ, subst. [templum, ubi Θεσμοφῶριά celebrantur,] a temple where the festival called Thesmophoria was celebrated. Σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφῶρίῳ φαίνεται. Thesm. 277.
- Θεσμοφῶριᾶ, ων, τὰ, subst. [Cerealia, sacra in Cereris legiferæ honorem,] a festival in honor of Ceres. Ἐπεὶ τρίτῃ στί Θεσμοφῶριων ἡ μέση. Thesm. 80.
- Θεσμοφῶρον, οιν, αἶ, P. N. [Ceres et Proserpina.] Ἐς Θεσμοφῶρον ἐλθεῖν. b. Τὶ δράσοντ'; εἰπ' ἐμοί. Thesm. 89.
- Θεσπεσίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [divinus,] divine, sacred, extraordinary, vast, monstrous. Ἦτοι, τὸ τέ θεσπέσιον. Pyth. 12. 23. SYN. Θεῖος, θαύμαστός, θέσκελός, θεσπίος.
- Θεσπεσίως, adv. [divine,] divinely, strangely. Θεσπεσίως ἐφῶβηθ' ἐν ὑφ' Ἐκτόρῃ καὶ Διὶ πατρὶ. O. 637. SYN. Θείως, θεῶθεν, θεόφιν.
- Θέσπειᾶ, as, ἡ, P. N. [oppidum Bœotiae, dictum alibi et αἱ Θεσπῖαι.] Thespiæ. Θέσπειαν, Γραῖαν τε καὶ εὐρύχῳρον Μυκάλησσον. B. 498.
- Θεσπιδᾶς, ἔος, adj. [divinitus ardens,] greatly blazing, raging. Ἐρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδᾶς πῦρ. δ. 418. SYN. Θεῖος.
- Θεσπιέπειᾶ, as, ἡ, adj. [divino ore loquens,] prophetic. Τίς οἶτιν' ἂ θεσπιέπειᾶ. OE. R. 471. SYN. Χρησμῶδός.
- Θεσπίος, α, ὄν, adj. [divinus,] divine. Θεσπὶ ἐκοῦρε, πόλῃς ταῦθ', ὡς ἐπὶ τέλλω. Aves 977. SYN. See Θεσπεσίος.
- Θεσπίζω, f. ἴσω, v. [vaticinor,] to prophesy, to give an oracle, to foretell, to predict. Τὰ τ' ὄντᾶ καὶ μέλλοντᾶ θεσπίζων αἶε. Ion 7. SYN. Θεσπιώδew, χρησμοδόγew, μαντεύμαι, χράω.
- Θεσπίς, ἰδός, ὁ et ἡ, [(1) adj. divinus, (2) P. N. Thespis, primus poëta tragicus,] divinely inspired. Ὡπᾶσθ' ἐθέσπιν αἰοδάν. Med. 425. SYN. (1) Θεσφᾶτος, θεσπιώδης, θεῖος, ἡδύς, ἀγαθός, θαυμαστός.
- Θέσπισμά, ἄτος, τὸ, subst. [responsum vatis, oraculum,] the response of a prophet, an oracle. Σὺ δ' ἐξέλισσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματᾶ; Eur. Suppl. 152. SYN. Θεσφατόν, χρησμός, μαντεῖον, μάντευμα, λγίον.
- Θεσπιώδew, v. [vaticinor,] to prophesy, to predict. Χρὴ θεσπιώδεῖν, ὅς δέδοικεν οὐδ' ἐνα. Phœn. 976. SYN. Θεσπίζω, χρησμοδόγew, μαντεύμαι.
- Θεσπιώδης, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [fatidicus,] prophetic. Τῆς θεσπιώδου δεῦρ' Ἐκασάν-

δρας φέρεis; Hec. 671. SYN. Θεσπίς, μαντικός, λυγίος, χρησμοδόγος, χρησμοδός, μαντής.

Θεσπρωτός, ὄν, P. N. [e Thesprotia, in extrema Thessalia,] of Thesprotia.

Θεσπρωτὸν οὐδας. b. Σεμνά Δωδώνης βᾶθρα; Phœn. 996.

Θεσσαλία, as, ἡ, P. N. [Thessalia,] Thessaly. "Εμπόρος ἦκων ἐκ Θεττάλιας, πᾶρά πλείστων ἀνδρῶποδιστῶν. Plut. 521. ΕΡΙΤΗ. Εὐπωλός, εὐπιπύς, μάκαιρά.

Θεσσαλικός, Θεσσαλός, η, ὄν, et Θεσσαλῖς, ἰδός, ἡ, adj. [Thessalus,] Thessalian. Θεσσαλικά, Κλεῶνικέ τάλαν. Call. Ep. 32. See also Alcest. 693. and Alcest. 341.

Θεστιάς, ἄδός, ἡ, [patronym. a patre Thestio,] the daughter of Thestius, an epithet of Leda. Ἀπωλόμεσθᾶ Θεστιάς δ' ἔστιν κόρη; Helen. 133.

Θέστιός, ου, ὁ, P. N. [Thestius,] prince of the Curetes, and father of Leda.

Λήδας ὄρμιον, Θεστίου δὲ παρθένον. Eur. fr. Meleag. 1. 5.

Θεστώρειός, et Θεστώριδης, [patronym. a patre Thestore,] the son of Thestor.

Τοῦ Θεστώρειου μαντεύς, καὶ ἡμέραν. Aj. Fl. 800. See also A. 69.

Θέστωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Thestor.] Δούπησεν δὲ πέσῳ· ὃ δὲ Θέστωρᾶ, "Ηνὸπὸς υἱόν. Π. 401.

Θεσφάτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) a deo dictus, (2) Θέσφατᾶ, τὰ, oracula,] (1) dictated by a god, divinely appointed, (2) oracles. Ὡ παῖδες, ἡκεῖ τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θεσφάτος. C. C. 1472. SYN. (1) Θεῖός, θέσκελός, θευδότης, αἰσίμους, (2) θεσπίσματᾶ, χρησμοί.

Θεσφάτηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vaticinia edens,] one who utters oracles, prophetic. Καὶ κοινὸλεκτρος τοῦδὲ, θεσφάτηλός. Agam. 1416. SYN. See Θεσπῶδός.

Θετίδειον, ου, τὸ, P. N. [Thetidēum,] a city in Thessaly. Θετίδειον αὐδᾶ, θεᾶς χάριν νυμφευμάτων. Androm. 20.

Θετίς, ἴος, ἰδός, ἡ, P. N. [Thetis,] the goddess of the sea, and mother of Achilles.

Ὅς παῖδᾶ Θετίδός ὤλεσεν τόχοις βάλων. Hec. 388. ΕΡΙΤΗ. Θαλασσία, αἰδοίη, τὰνὺπέπλος, φίλη, καλλίπλοκάμος, ἡνὲκμός, ἀργυρόπεζᾶ, ἄλῃα, βᾶθυκολπός, πόντιᾶ, σεμνή, φέρεσβίος, ἄλσουδνη, ἀγλαῶκαρπός, διὰ θεάων, Νηρηΐς, ἐνᾶλῃα, εὐπατρὶς, Νηρῆως θυγάτηρ.

Θετός, ἡ, ὄν, adj. [(1) positus, (2) adoptivus,] placed, adopted. Θετῶν δὲ παίδων τοῦ κράτος; τὰ φύντᾶ γάρ. Eur. fr. Erechth. 7. 1.

Θευγενής, pro Θεόγενής, ἰδός, ἡ, P. N. [Theogenis.] Ὡς εὐαλάκατος Θεύγενής ἐν δαμῶτισιν πέλη. Theocr. 28. 22.

Θευμώριός, pro Θεῦμώριός, vid. Θεῦμώρης.

Θευχάριλα, as, ἡ, P. N. [Theucharila.] Καὶ μ' ἂ Θευχάριλα Θραῖσσα τρώφους ἂ μάκαιρῖς. Theocr. 2. 70.

Θέω, poet. θεῖω et θέεσκω, f. θέύσω, v. [curro,] to run. Θεὶ δ' εὐθύς ἔξω, συλλάβων θοινάτορας. Ion 1217. See also K. 437. and Y. 229.

Θεωρῶ, v. [(1) sacra spectatum eo, (2) inspicio,] to go to behold the sacred ceremonies, to observe, to inspect. Ἐλθεῖν ἐς αἶᾶν; ἢ θεωρήσων τύχας. P. V. 210. SYN. Δῖασκέπτῶμαι, κάτασκοπέω, ἀνᾶθεωρῶ.

Θεωρία, as, ἡ, subst. [(1) legatio ad ludos, (2) spectaculum,] an embassy sent to the public games, a solemn procession, a spectacle, a show. Ξένος θ', ὅς ἡμῖν πομπὸς ἦν θεωρίας. Bacch. 1047. SYN. Θεᾶ, ὄψις.

Θεωρικός, ἡ, ὄν, adj. [ad spectationem ludorum pertinens,] connected with a sight of the public games. Κούραι τὲ καὶ πέπλωμάτ', οὐ θεωρικά. Eur. Suppl. 108.

Θεωρίς, ἰδός, ἡ, subst. ["navis: proprie navis quæ ex Athenis τοὺς θεωροὺς Delum quotannis vehebat." Blomf.] a ship; properly, the sacred vessel sent every year from Athens to Delos. Μελαγκρόκον νέκυστοδλον θεωρίδᾶ. Sept. Theb. 856.

Θεωρός, ου, ὁ, subst. [(1) legatus ad sacra solennia, (2) qui ipse oracula consulit, (3) spectator,] a delegate sent to offer sacrifice or consult an oracle,

an inquirer, a spectator. *Θεωρὸς, ὡς ἐφωσκέν, ἐκδημῶν, πάλιν.* *Æ. R. 114.*

SYN. *Θεατῆς, θεόπρῶτος, ἐποπτής.*

Θηβαγενής, ἔδος, ὁ, adj. [*Thebis genitus,*] sprung from Thebes. *Τυδεΐ τῷ, Πόλυν κείναι τῷ Θηβαγενεῖ.* *Eur. Suppl. 147.*

Θηβαῖος, α, ὄν, adj. [(1) *Thebanus,* (2) *P. N. nobilis Trojanus,*] a Theban; also the name of a noble Trojan. *Χρήζω δὲ νῦν γέλωτα Θηβαίοις ὀφλεῖν.* *Bacch. 842.* *SYN.* *Σπαρτός, Κάδμειος, Καδμειών, Καδμυγενής, Θηβαγενής.* *PHR.* *Σπέρμα τοῦ σπαρτῶν γένους.*

Θήβη, ης, ἡ, et Θῆβαι, ὦν, αἶ, P. N. [*Thebe and Thebæ,*] Thebes: (1) in the Troad, (2) in Egypt, (3) in Bœotia. *Θήβῃ ὑπὸ Πλάκῃ, Κίλικεσσ' ἀνδρεσσὶν ἀνάσσων.* *Z. 396.* *EPITH.* (2) *Ἀφνειή, Ζαθέη, λίπαρι, εὐστέφανος, εὐτειχής, εὐπυργός, εὐνιπὸς, εὐρύχωρος, ἐρικύδης, κουροτρόφος, ἱερὰ, πολυήρατος, πολυάρματός, φίλάρματός, ὑψιπύλος, ἐπτάπυλός, Καδμεία, ὠγυγία, ἱπποτρόφος.* *PHR.* *Θήβης ἑδὺς ἐπτάπυλοῦ, ἐπτάπυργος γὰ, ἐπτάπυλᾷ τείχῃ, Κάδμου χθών, Ἰσμηνοῦ πόλιν, ἐπτάστῶμόν πύργωμά Θηβαίας χθόνος, Βακχᾶν μητροπόλιν, λεύκιπποι Καδμείων ἄγναια.*

Θηγὼν, ης, ἡ, subst. [*cos,*] a whetstone. *Σίδηροβρωτὶ θηγῶν νηκόνῃς.* *Aj. Fl. 820.* *SYN.* *Ἄκονη.*

Θήγω, f. ξω, v. [*acuō,*] to whet, to sharpen. *Κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν.* *Phœn. 1395.* *SYN.* *Ἄκονᾶω, ὀξύω, παρᾷθῃω.*

Θήκη, ης, ἡ, subst. [(1) *theca,* (2) *sepulcrum,*] a chest, a repository, a grave, a tomb. *Θήκας φράσσουσα Προῖαμίδων ἐν Ἰλῷ.* *Hec. 1129.* *SYN.* (2) *Σῶρος, χῶμα, τύμβος, τάφος.*

Θηκτός, ἡ, ὄν, adj. [*acutus,*] whetted, sharp. *Μὴ θηκτὸν ὦση φάσγανον δι' ἡπάτος.* *Med. 40.* *SYN.* *Ὀξυθηκτός, ἡκονημένος, ὀξύν.*

Θηλάζω, f. ξω, v. [*papillam sugendam præbeo,*] to suckle, to give suck to. *Μασδὸν ἐθήλαξεν, δρυμῷ τῷ μὴν ἑτράφε μάτηρ.* *Theocr. 3. 16.* *SYN.* *Τίθηνεω, μαστοῖς ὑφίημι.*

Θηλέω, v. [*germino, vireo,*] to blossom, to flourish, to bloom. *Θηλέδον· ἐνθά κ' ἐπειτὰ καὶ ἀθανάτος περ ἐπελθὼν.* *ε. 73.* *SYN.* See *Θάλλω.*

Θηλή, ἥς, ἡ, subst. [*mammilla,*] a teat, an udder, a breast. *Δέξαι θηλαῖσι σπῆρας.* *Cycl. 56.* *SYN.* See *Μάζος.*

Θηλυγενής, ἔδος, adj. [*fœmina ortus; fœmineus,*] woman-born, female. *Ὅς τὰν θηλυγενῆ στολάν.* *Bacch. 1145.* *SYN.* *Γυναικεῖος, θηλὸς σπῆρος, θηλὸς.*

Θηλυδριώδης, ἔδος, adj. [*effœminatus,*] woman-like, effeminate. *Καὶ θηλυδριώδες, καὶ κάτεγλωτισμένον.* *Thesm. 130.* *SYN.* *Θηλύνους, θηλυφρων, γυναικῶμιδος, ἀνανδρός, γυναικεῖος.*

Θηλυκράτης, ἔδος, adj. [*fœminis imperans,*] ruling over females. *Θηλυκρατῆς ἀπέρωτος· ἔρως παρᾶνικᾷ.* *Choëph. 591.*

Θηλυκτὼς, ὄν, adj. [*mulieres interficiens,*] woman-slaying. *Πέλασγία δὲ δέξεται θηλυκτῶν.* *P. V. 885.*

Θηλυμορφός, ὄν, adj. [*fœminea forma indutus,*] femininely formed. *Τὸν θηλυμορφὸν ξένον, ὅς εἰσφέρει ἰδῶν.* *Bacch. 349.*

Θηλύνους, οὔ, et θηλυφρων, ὄντος, adj. [*muliebri mente præditus,*] woman-hearted, timid, like a girl. *Θηλύνους γενήσῃμαι.* *P. V. 1039.* See also *Eccles. 110.* *SYN.* *Θηλυδριώδης, γυναικῶμιδος, ἀνανδρός, ἀλαπαδνός, θηλὺς, γυναικεῖος.*

Θηλύνω, f. ἔνω, v. [*effœmino,*] to render effeminate, to soften. *Πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὀρμωμένους.* *Eur. fr. Erechth. 1. 34.* *SYN.* *Κηλέω.*

Θηλὺπος, πῶδός, ὁ et ἡ, adj. [*fœmineo incessu,*] female-footed, delicate. *Κρήνην ἀναψύχουσα θηλὺπον βαδῖν.* *Iph. A. 421.*

Θηλὺς, εἰᾶ, ὅ, adj. [*fœmineus, mollis,*] feminine, tender, soft. *Ἦρη, θηλὺς ἔουσα, δόλοφροσύνης ἀπατησεν.* *T. 97.*

Θηλυσπῆρος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [*a fœmina satus, fœmininus,*] female-sown, female. *Θηλυσπῆρος, φεύγουσα συγγενῇ γάμον.* *P. V. 853.*

Θηλυτόκος, ὄν, ἡ, adj. [*quæ filiam peperit,*] producing females. *Περίωσῃ, θηλυτόκοι τῷ.* *Theocr. 25. 125.*

Θημῶν, ὦνός, ὁ, subst. [acervus frugum in agro,] a heap of corn, a heap of chaff. Ὡς δ' ἀνέμος ἕως ἥων θημῶν τινάξῃ. ε. 368. SYN. Σωρός, ὕγκος.

Θήν, adv. [sane, diu,] indeed, surely, in time. Πηλεὺς θήν μοι ἐπειτὰ γυναικὰ γάμέσσειται αὐτός. I. 394.

Θήπω, inus. 2 a. ἐτάφον pro ἐθαπόν, præ. med. τέθηπᾶ, v. [miror cum stupore,] to gaze upon with admiration, to be astonished at. Οὐραζέ τέθηπῶτας, ἡντὲ νεβροῦς. Φ. 29.

Θήρ, et Æol. Φήρ, ἥρως, ὁ, subst. [fera,] a wild beast. Θήρ ὧς, διώκω τὰς μίαιφῶνους κύνas. Hec. 1155. SYN. Θήριον, ζῶον, κτηνός, δακός. EPITH. Τέτραπους, ὀρέστερος, ἀμζάτης, πρᾶός, πάνουργός, θεοστύγης, ξενόδαίτης, δεινός, ὕρειός, ἀμαίμακτός, βάλιός, δάφεινός, θδός, λᾷσιάνχην, κρᾶτερός, κρᾶταιός, ὀρεσκῶός, οὐλομένός, πέλωριός, σμερδαλέός, ὑπερφιάλός, ὠμβόρος, οὐρεσίφοιτός, ταρβᾶλέός.

Θήρα, as; ἥ, subst. [venatio,] a hunting, the chase. Στείχοντᾶ, θήρας μόχθον ἐκλελοιπῶτα. Hipp. 52. SYN. Κύνηγέσια, θήραμα, ἄγρῆσια. EPITH. Ἀσπᾶσια, ἀργάλεα, ἐρίκυδης, κρᾶτερά, ἐπικλοπός, μὐγῆρά, μὐνδεικῆς, ἥρη, χθονίη, εἰνᾶλῆ, ἑρατεινή.

Θηράγρετις, θηρατής, et θηρευτής, ου, ὁ, subst. [venator,] a huntsman. Ἴθ', ὦ Βάκχῃ, θηράγρετα Βακχᾶν. Bacch. 1018. See also Nub. 357. and Hes. Op. 304. SYN. Θρητήρ, θηρήτωρ, κύναγός, κύνηγέτης, ἄγρώστης.

Θήραμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) captura, (2) venatio,] a prey, a booty, a hunt. Ἐλάφον λέόντων τ' ἀγρίων θηράματα. Ion 1162. SYN. Ἀγρευμά, ἄγρα, θηράγρα, εὐρέμα.

Θηράσιμος, ὄν, adj. [qui venatione capi potest,] caught by hunting. Ἡζουσί θηρεύοντες οὐ θρασίμους. P. V. 883.

Θηρατός, ὄν, adj. verbal. [venandus,] to be hunted after or sought. Θηρατέον γίγνοιτ' ἂν, εἵπερ ὦδ' ἔχει. Philoct. 117.

Θηρατής et θηρευτής, vid. Θηράγρετης.

Θηρᾶω, v. [venor,] to hunt. Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τὰμήχανᾶ. Antig. 92.

SYN. Θηρεύω, κύνηγέτω, ζητέω.

Θήρειος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ferinus, belluinus,] belonging to wild beasts. Οὐτὲ θήρειος βία. Trach. 1060. SYN. Θηριώδης, θηριός.

Θηρευτικός, et θηρευτός, ἡ, ὄν, adj. [venaticus,] of or for hunting. Ὅδε κύνας θηρευτικός. Plut. 157.

Θηρεύω, v. [venor feras,] to hunt wild beasts, to hunt. Πάντες φίλοι μοι, πλὴν ὃ θηρεύων γάμους. Helen. 314. SYN. Θηρᾶω, κύνηγέτω, ἄγρευώ, ἄγρώσω.

Θρητήρ, ἥρως, θηρήτωρ, ὄρος, ὁ, et θηρήτειρᾶ, as, ἡ, subst. [venator; venatrix,] a hunter; a huntress. Ἐσθλὸν θρητητήρᾶ δίδαξέ γάρ Ἀρτέμις αὐτή. E. 50.

See also I. 540. and Call. 4. 228. SYN. Θηρατής, θηρευτής, θηράγρετης, κύναγός, κύνηγέτης, ἄγρωστης, f. κύνήγέτης. PHR. Θηρόφονων δὲ δαήμενός ἔργων.

Θήριον, ου, τὸ, subst. [bestia, bellua,] a wild beast, a monster. Θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη. Antig. 345. SYN. Θήρ, ἀγρίον τῷ, δακός.

Θηριώδης, ἔδος, adj. [ferus, belluosus,] wild, savage. Τὸ θηριώδες τοῦτο καὶ μίαιφονον. Orest. 525. SYN. Θηρείος, ἀγρίος, παρᾶφρος.

Θηροβόλεω, v. [feras ferio,] to shoot wild beasts. Λόγος ἐστὶ φύσιν θηροβόλοῦντα. Philoct. 165.

Θηροκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ferarum confector,] a destroyer of wild beasts. Ἐλεξέ δ' ὦ θηροκτόν' Ἀρτέμις Διός. Iph. A. 1570.

Θηροσκοπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [feris insidians,] lying in wait for wild beasts. Ἀδτάρ ἐπὴν τέρφεθ' ἑθροσκοπός Ἰδοχαιρᾶ. Hom. 26. 12.

Θηροτρόφος, ὄν, adj. [a feris nutritus,] fed by wild beasts. Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικᾶδφοιὸ δρᾶκοντός. Phoen. 834.

Θῆς, ἦτος, ὁ, subst. [mercenarius,] a hired servant. Θῆς τε δμῶές τε; δύναιτό γέ καὶ τὸ τέλεσαι; δ. 644. SYN. Δμῶς, δοῦλός, μισθωτός, παρᾶσιτός.

Θησαύριμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) quod in thesauro repositum est, (2) thesaurus,] that which is kept in a treasury, a treasure. Κείνου τὸ θησαύριμα σημαίνει τὸδε. Philoct. 37.

- Θησαυρός, οὗ, ὁ, subst. [thesaurus,] a treasure. 'Ικτήριον θησαυρὸν' εἰ δὲ τις στρατοῦ. *Aj. Fl.* 1175.
- Θησεῖδαι, ὧν, οἱ, P. N. [Athenienses ita a Theseo nuncupati,] the descendants of Theseus, the Athenians. Δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἄκμά. *Æ. C.* 1066. Ἐρεχθεῖ-
δαι, Ἀθηναῖοι, Κεκροπίδαι.
- Θησεῖδον, οὐ, τὸ, subst. [Thesei templum,] the temple of Theseus. *Eis τὸ Θη-
σεῖον πλεούσας* ἢ πὶ τῶν σεμνῶν θεῶν. *Equit.* 1312.
- Θησεύς, ἦος, ὁ, P. N. [Theseus,] the son of Ægeus king of Athens. Θησεῖ, καὶ
τὰς διστολούς. *Æ. C.* 1055. *ΕΡΙΤΗ.* Ἄγανθς, ἀμύμων, ἀμειλίχης, ἀγρίος, ἐπι-
κλοπῆς, καλλινικός, ἰμῆρδεις.
- Θῆσᾶ, ἧς, ἡ, subst. [ancilla mercenaria,] a hired handmaid, a servant. Θῆσ-
σαν τραπεζᾶν αἰνῆσαι, θεός περ ὧν. *Alcest.* 2. *SYN.* Δούλη.
- Θῆτειᾶ, ας, ἡ, subst. [(1) servitus, (2) servitutis merces,] service, the wages of
service, hire. Ποίμην γὰρ ἦσθᾶ, καπὶ θητεῖα πλάνης; *Æ. R.* 1029. *SYN.*
Δούλειᾶ, μισθός.
- Θητεύω, v. [mercede operam præsto,] to serve for hire. Θητεύω, Κύκλωπι.
Cycl. 77. *SYN.* Δουλεύω, ἐργάζομαι.
- Θιάζω, et (2) Θιάσεύμαι, v. [(1) initio, (2) choros Bacchi duco,] to initiate, to
celebrate Bacchanalian revels. Ἐθιάσεν σ', ἢ πῶς τὰδ' αὐδᾶς; *b.* Μαινᾶσιν
τῇ Βάκχιδι. *Ion* 552. See also Bacch. 75. *SYN.* Μῦξω, ἐκθειάζω, ἀφοσιῶ,
χόρευνω, ἐξάρχωμαι.
- Θιάσος, οὐ, ὁ, subst. [chorus tripudiantium, Bacchicos choros agitans,] a troop
or train of Bacchanalians. See in Ἀσπίδδφέρμων. *SYN.* Χορός, εὐωχία.
- Θιάσώτης, οὐ, ὁ, subst. [sodalis bacchans,] a bacchanalian companion. Δωμά-
τος ἤδη θιάσωταν. Bacch. 547. *SYN.* Χορεύτης.
- Θιγγᾶνω, et θίγω, v. [tango,] to touch. Προσψανσὸν, ὦ παῖ. *b.* Θιγγᾶνω δυοῖν
ῥμοῦ. *Æ. C.* 330. See also Orest. 212. *SYN.* Ἀπτόμαι, ἐφάπτομαι, ψάω,
ἐγγίζω.
- Θιν, θινός, ὁ, subst. [acervus, ora,] a heap, a shore. Βῆ δ' ἄκρων παρὰ θινᾶ πῶ-
λυφλοισβοῖο θαλάσσης. *A.* 34. *SYN.* Ὀγκος, θήμων, σῶρος.
- Θίσβη, ἧς, ἡ, P. N. [Thisbe,] a city of Bœotia, famous for doves. Κώπας,
Εὐτρησίν τε, πόλυτρήρωνά τε Θίσβην. *B.* 502.
- Θλάω, v. [contundo, frango,] to bruise, to break. Θλάσσε δὲ οἱ κῶτυλην, πρὸς
δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε. *E.* 307. *SYN.* Συνθραύω, θραύω, κλάω, ἀγνυμῖ, ἀράσσω,
συντρίβω.
- Θλίβω, v. [premo,] to press. Ἄλλ' ἄστυκά χεῖλεᾶ θλίβειν. *Theocr.* 20. 4.
SYN. Ἀποθλίβω, ἐκθλίβω, πῖεζω, ἐπιτρίβω, ἀνιάω, κᾶκω, σφίγγω, ἱπῶω,
συστέλλω.
- Θνήσκω, f. θανῶμαι, 2 a. ἐθᾶνδον, v. [moriōr,] to die. Θνήσκουσὶ γὰρ, πλὴν εἰς
τις, ὅς φῶβφ φύγῶν. *Æ. R.* 118. *SYN.* Ἀποθνήσκω, κατὰθνήσκω, ἐκπνέω, οἰχῶ-
μαι, τέλευτᾶω, οὐκέτ' εἰμί. *PHR.* Τὸν βίον ἀποψύχω, καταστρέφω, τέλεω, μετα-
λάττω, τοῦ βίου ἀναπαύομαι, ἀποδύομαι, μεθίσταμαι, ἐκ βίου ἀνᾶχωρεῶ, ἐνθενδὲ
ἀπειμῖ, ἐξεμῖ, μοῖραν δέχομαι, ἀναπληρῶ, ἐκπληρῶ, ἀναπλήθω. Τὸν δὲ σκότος
ὅσῃ κάλυπτει, θυμοῦ δευόμενον τέλος θανάτοιο κάλυπτει, ἀνάκτοος ἐν χθονὶ
κοιλᾷ εὖδω μᾶλᾶ μακρὸν ἀτέρμονά, νήγρετον ὕπνον, θανάτου κέλλω πῶτ' ἐτέρμα
δύστανδον, θανάσιμον βέβηκά.
- Θνητὸγενής, ἔδς, adj. [a mortalibus genitus,] born of mortals. Ἡμεῖς δὲ βροτοὶ
καὶ θνητὸγενεῖς. *Antig.* 835.
- Θνητός, ἡ, ὄν, adj. [mortalis,] mortal. Κλαίδμεν ἀθανάτοι τε θεοὶ, θνητοὶ τ'
ἄνθρωποι. *ω.* 64. *SYN.* See Βροτός and Ἀνθρωπός. *PHR.* See Nem. 6. 7.
Nem. 11. 16.
- Θνάζω, v. [celeriter urgeo, celeriter sedeo,] to urge rapidly or violently, to
sit down in haste. Θνάζων σὲ τὸν μελέων. *Orest.* 329. *SYN.* Ἐπιθνάζω,
θάσσω, καθέζομαι, τάχυνω, σπεύδω, τάράσσω, κινέω, σκιρτάω.
- Θῆας, αντός, ὁ, P. N. [Thoas,] a prince of Ætolia, *O.* 281; (2) a king of Lem-

nos, E. 230; (3) a noble Trojan, II. 311; (4) a king of the Tauric Chersonese, Iph. T. 31. *Θόας, ὃς ὠκὺν πῦδ' ἀ τίθεις, ἴσον πτέροις.* Iph. T. 31. SYN. *Θεῖος, ἐρίθυρος, Αἰτωλός, Ἀνδρομίδης, ἐπιστάμενός ἄκοντι, ἐσθλός ἐν σταδίῳ.*

Θοινατήριον, ον, τὸ, vid. Θοίνη.

Θοινᾶω, v. [(1) epulor, (2) vescor,] to banquet, to eat. Αἰσχροὺν παρὰ κλάουσι θοινᾶσθαι φίλοις. Alcest. 558. SYN. *Εὐωχέω, δαίνυμαι, ἐσθίω, κατεσθίω.*

Θοίνη, ης, ἡ, θοίνημά, ἄτος, θοινητήριον, ον, τὸ, subst. [convivium,] a feast, a banquet. Οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνην μερόπων τεύχουσι μάγειροι. Batrach. 40. See Orest. 812. and Rhes. 515. SYN. *Τρόφῃ, εὐωχία, τρυφή, δαΐς.*

Θοινητήρ, ἦρος, et θοινάτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [conviva, epulo,] a guest. Ἀτρεὺς, χαλπεὺς θοινατήρ. Agam. 1479. See Ion 1205. SYN. *Δαιτάλες, δαιτῦμον, ἐδεστής.*

Θόλερός, ἂ, ὄν, adj. [(1) turbidus, (2) obscurus,] turbid, muddy, obscure. Ἡ ὑδάτι νίζειν θόλερὰν ἰδεῖδεῖ πλίνθον. Theocr. 16. 62. SYN. *Ἀκάθαρτος, τέ- ταραγμένος, ἄδηλός.*

Θόλις, as, ἡ, subst. [pileus fastigiatus; umbella,] a round shade, a hat. Τῷ πεχόνον φέρε μοι, καὶ τὰν θόλιαν· κατὰ κόσμον. Theocr. 15. 39. SYN. *Πίλος, κέφαλις, πέταλός.*

Θόλος, ον, ὁ et ἡ, subst. [aedicium rotundum,] a round building. Μεσσηγύς τὲ θόλον καὶ ἀμύμονος ἑρκέος αὐλῆς. χ. 442.

Θόος, η, ὄν, adj. [(1) velox, (2) acutus,] swift; sharp. Ἥλιε, θόαις ἱπποισὶν εἰλίσσων φλόγα. Phoen. 3. SYN. *Ἰκνός, τάχυσ, ὄξύς, κραιπνός, δεινός, ισχυρός.*

Θόωω, v. [acuo,] to sharpen. Οἱ δ' ὁμᾶλον ποίησάν· ἐγὼ δ' ἐθώσω πάραστάς. ι. 327. SYN. *Ἀποξύνω, θήγῳ, ἄκυνάω.*

Θόρῶω, 2 a. ἐθόρῳν, v. [salio,] to leap. Ὡς ἐφάθ'· ἡ δ' ἐχάρη, καὶ ἀπὸ λέκτροιο θόρουσά. ψ. 32. SYN. *Ἀποθόρῶω, ἐπιπηδάω, κατὰπηδάω, ὁρᾶω, ἀφορμᾶω, προθόρῶω.*

Θορικός, ὄν, adj. [Thoricius,] so called from a district in Attica. Ἀφ' οὗ μέσος στάς, τοῦ τὲ Θορικίου πέτρου. C. C. 1596.

Θορύβεω, v. [(1) tumultuor, (2) perturbo,] to clamor against, to disturb. Ἵπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορύβεῖ. Aj. Fl. 164. SYN. *Ἀναθορύβεω, ἐκκρούω, ἀποκρούω, κελᾶδῶ, ὀτῶβεω, ἀντηγῶ, ἐνόχλῶ, τάρασσω.* PHR. *Κελᾶδός ἐν δόμοις πίτνει.*

Θορύβος, ον, ὁ, subst. [tumultus,] a tumult, a commotion. Ἦν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θορύβος, ἡ πίκουρία. Hec. 860. SYN. *Τάραχῃ, κελᾶδός, ὀτῶβός, πατάγος, μόθος.*

Θορύβητικός, ἡ, ὄν, adj. [pavores faciens,] alarming. Κατάληπτικός τ' ἀριστὰ τοῦ θορύβητοῦ. Equit. 1380.

Θούριος, et θουρός, α, ὄν, et θουρίς, ἡ, adj. [impetuosus,] impetuous, violent. Θούριος μολὼν Ἄρης. Phoen. 247. See also E. 506. and H. 164. SYN. *Βιαιός, ἀνδρείος, θραῦς, ισχυρός, ὀβριμός, φοιτάλεός, μεμᾶως, κοῦφος, ῥοθίος, μέγας.*

Θουριόμαντις, ἔος, ὁ, subst. [vates ineptus,] a foolish prophet. Θουριόμαντες, ἱατροτέχνας, σφραγιδὸν χαργαδικήτας. Nub. 332.

Θούφραστός, pro Θεόφραστός, ον, ὁ, P. N. [Theophrastus.] Λυσίστρατός, Θούφραστός, οἱ περὶ Φρόνιχον. Vesp. 1302.

Θώκός, ποιήτ. pro Θῶκός, q. v.

Θῶων, ὠνός, ὁ, P. N. [Thoon,] Thoon. Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τὲ, Θῶωνά τὲ, Φαίνωπός νῆε. E. 152.

Θῶως, adv. [celeriter,] hastily, quickly. Ἀψ ὀρώων. Πάριος δὲ θῶως ἐκ κληρός ὄρουσεν. Γ. 325. SYN. *Τάχως, ὠκῶως, κοῦφως, ἀσφαλῶς.*

Θῶωσά, ης, ἡ, P. N. [Thoōsa,] the mother of Polyphemus. Θῶωσά δὲ μιν τέκε νύμφη. α. 71.

Θῶωτης, ον, ὁ, P. N. [Thoōtes.] Αἰψά δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκά Θῶωτην. M. 342.

Θρακιστί, adv. [more Thracum,] after the Thracian fashion. Οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι. Theocr. 14, 44.

Θρανίτης, ου, ὁ, subst. [remex summi ordinis,] a rower on the highest bench. Ὑποστῆνοι μὲν τ' ἂν γ' ὁ θρανίτης λέως. Acharn. 161.

Θράνδος, ἔος, et θράνιδον, ου, τὸ, subst. [sella,] a seat. Ἀντὶ δὲ θράνους, στάμνον κέφαλὴν κατέαγοδός· ἀντὶ δὲ μάκτρας. Plut. 545. See also Ran. 121. SYN. Ὑποπόδιον, θρόνος, πάσσαλός.

Θρασεῶμαχης, ου, ὁ, adj. [audax in pugna,] daring in fight. Πῦρ δὲ παγκράτες θράσεῶ-μάχων. Nem. 4. 101.

Θράσος, et Θράσυτης, vid. Θάρσος.

Θράσσω, v. [turbo,] to disturb, to alarm. Φθόνος μὲν οὐδεὶς, σὰς δ' ὅκνῳ θράξαι φρένας. P. V. 649. SYN. Θυρῶβέω.

Θράσσυβουλός, ου, ὁ, P. N. [Thrasylbulus.] Ὑμεῖς γ', οἵπερ καὶ Θράσσυβούλῳ Διδυσίῳ εἶναί ὅμοιον. Plut. 550.

Θράσσυγιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [audax robore corporis,] strong in limb. Ἴσθμοι θράσσυγιον. Pyth. 8. 51.

Θράσσυκάρδιός, ὄν, θράσσυμήδης, ἔος, et θράσσυμήχανός, ὄν, adj. [audaci animo praeditus,] bold-hearted, courageous. Μᾶλ' αὖ τις θράσσυκάρδιός ἐσται. K. 39. See also Nem. 9. 30. and Olymp. 6. 114.

Θράσσυμέμων, ὄνός, adj. [qui irruentem hostem viriliter sustinet,] brave in resisting a foe. Θράσσυμένον' αὖ, θυμὸν ἔχοντά. E. 638. SYN. Θράσεῶμαχης, θράσος.

Θράσσυμήδης, ἔος, ὁ, P. N. [Thrasymēdes,] a son of Nestor. Περσεύς τ', Ἀρητός τ', καὶ Ἀντίθεός Θράσσυμήδης. γ. 414. EPITH. Ἀγάκλεις, ἀγάκλειτός, ἱπποδάμους, διός, κρατερός, ἐνυμμελὴς, μένεπτόλεμος, Νεστορίδης, Νέστορος υἱός, ὑπέρθυμος, ποίμην λαῶν.

Θράσσυμυθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [verbis audax,] daring in language, insolent. Ματ' αὖ θράσσυμυθον. Olymp. 13. 12. SYN. See Θράσυστόμος.

Θράσύνω, vid. Θαρσύνω.

Θράσσυπνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in labore sustinendo fortis,] hardy in labor. Ἀκμαί τ' ἱσχυὸς θράσσυπνοί. Olymp. 1. 156.

Θράσος, εἶα, ὅ, adj. [audax,] bold, daring. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστ' ἁμείνων, ἢ θράσος στρατηλάτης. Phoen. 608. SYN. Θαρσάλεός, ἀγένηρ, εὐτολμός, γενναῖός, τολμηρός, θράσσυκάρδιός, θράσσυμέμων, θράσσυπλάγχνός, θράσσυπνός, καρτερόθυμος, ἀδής, αὐθαδής, ὑβριστής, σκληρός. PHR. Ἴσχων περὶ θάρσυνόν ἤτορ, πέφυργωμένος θράσει.

Θράσσυπλάγχνός, ὄν, adj. [qui forti animo est,] spirited, brave-hearted. Δουλοῖ γὰρ ἄνδρά, κὰν θράσσυπλάγχνός τις ᾗ. Hipp. 424. SYN. Θράσσυκάρδιός, θράσσυμήδης.

Θράσσυπλάγχνως, adv. [fortiter,] valiantly, spiritedly. Ὅν θράσσυπλάγχνως σέχρη. P. V. 755.

Θράσυστόμῳ, v. [insolenter loquor,] to speak audaciously or insolently. Καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θράσυστόμῳ. Philoct. 384. SYN. Ἐλευθεροστόμῳ, θράσύνεμαι, πεβήστιάζεμαι, πᾶν ἐλευθέρῳ στόμα.

Θράσυστόμός, ὄν, adj. [ore audax,] audacious in language. Θράσυστόμοισιν ἄνδράσιν, φρένων βίτα. Sept. Theb. 608. SYN. Θράσσυμυθός, λοιδορός, ἐλευθέροστόμος, αὐθρόστόμος, λαλός, ἀμετροδέης, ἄκριτόμυθος.

Θραυσάντυξ, ὅγος, ὁ et ἡ, adj. [currum frangens,] chariot-breaking. Ὡ σκληρὲ δαῖμον, ὃ τῦχαι θραυσάντῳγες. Nub. 1264.

Θραύσμα, αἶος, τὸ, subst. [fragmentum,] a fragment. Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασιν τ' ἐρειπίων. Pers. 431. SYN. Καταγά, πληγή, συντρίβη, κλάσις.

Θραύω, f. θραύσω, v. [(1) frango, (2) debilito,] to break, to weaken. Ἄνευ χάλινων, καὶ ζῦγόν θραύει μέσσην. Pers. 201. SYN. Ἀποθραύω, συνθραύω, θλάω, λεπτύνω, συντρίβω.

Θρέμμα, αἶτος, τὸ, subst. [(1) omne quod alitur, (2) pecus,] a nursling, cattle. Ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνάσχετά. Sept. Theb. 166. SYN. Βότ'ον, βόσκημα, πρόβατόν, τέκνον.

Ορεῶμαι, v. [(1) sonum edo, (2) lugeo,] to cry out, to lament. Οροῦμαι φῶβερᾷ μεγάλᾳ τ' ἄχῃ. Sept. Theb. 78. SYN. Ορηῶ, φόβομαι, θρόεω, ὀλοφύρομαι.

Ορέπτρον, et θρεπτήριον, ου, τὸ, subst. [educationis præmium,] a return for the care bestowed in education. Ορέπτρᾳ φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθαδῖος δὲ οἱ αἰών. P. 302. See also Choëph. 538. SYN. Τροφεῖον.

Ορεττᾶνᾶλῶ, [threttanelo,] a musical note or interjection. 'Ημεῖς δὲ γ' αὖ ζήτησόμεν, θρεττᾶνᾶλῶ τὸν Κῦκλωπῶν. Plut. 296.

Ορέττῃ, [vox barbara pro θαρρεῖν, vid. Brunck. in l. c.] confidence, assurance. 'Αλλ' οὐκ ἐνὶ μοι τὸ Ορεττῃ. Equit. 17.

Ορηϊκῶς, (2) Ορησσοῦς, η, ὄν, (3) Ορηξ, et (4) Ορηῖξ, κῶς, adj. [Thrax, Thracius,] Thracian. Ορηϊκῆς· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνεται πᾶσά μὲν Ἰδη. N. 13. See also Apoll. 1. 1110. Antig. 596. Ω. 234. and K. 434. EPI TH. (3) Ἀρηιφίλος, ἀτάσθαλος, ἀάργηρος, ἀπῆνης, δεινός, φίλιππος, ὑβριστής, λογχόφορος, εὐόπλος, εὐιππός, ἄρει κατόχον γένος, ἔσχατος ἄλλων.

Ορήκη, ης, ἡ, P. N. [Thracia,] Thrace. Ὀχημὰ Ορήκης ἐκ τῶπων δυσχειμέρων. Alcest. 67. EPI TH. Χιόνωδης.

Ορηῶ, v. [lugeo,] to mourn, to lament. 'Αλλὰ γὰρ τί ταῦτ' ὀρηνῶ, καὶ μᾶτην ὀδύρομαι; Phœn. 1775. SYN. Κωκῶ, ἐπιδάκρῳ, κατὰκλαίω, κλαίω, ὀλοφύρομαι, ἐπάδω, ᾄδω, ὀρηνῶ, ἀνευφημέω, ἄλω. PHR. Δᾶκρυσί διὰφέρω πτόμον ἀπτόμον, ὀρῖνον πόλυφαμον χῶ, κατάρχομαι στέναγμόν.

Ορήνημᾶ, ἄτος, τὸ, et ὀρηνός, ου, ὁ, subst. [carmen lugubre,] a dirge, a lamentation. Αἱ δ' αὖ παρῑσι, τοῖς ἐμοῖς ὀρηνήμασι. Orest. 132. See also Ω. 720. SYN. Κλαυθμός, ὀδυρμός, οἰμωγή, ὀλοφυρμός, αἶαγμα, στέναγμα. EPI TH. Οὐλύον, στυγερὸν, πάνδουρτον, μέλειδον.

Ορηνητήρ, ἥρως, et ὀρηνητής, ου, ὁ, subst. [qui luget,] a mourner. Μᾶριανδύνου ὀρηνητήρως. Pers. 933. See also Agam. 1042.

Ορήνυς, ὄς, ὁ, subst. [scabellum pedum,] a foot-stool. Καλοῦ, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ ὀρήνυς πόσιν ἦεν. Σ. 390. SYN. Ορᾶνός.

Ορηνῶδεω, v. [lugubre carmen cano,] to sing a dirge or mournful song. Τῇνδ' ὀρηνῶδουσ' ἄει. Iph. A. 1173. SYN. See Ορηῶ.

Ορηῖξ, et Ορήῖξ, vid. Ορηϊκῶς.

Θριαί, ὦν, αἱ, subst. [lapilli seu calculi vaticinatorii,] fortune-telling stones. Κεῖνον δὲ θριαί καὶ μάντιες· ἐκ δὲ νῦ Φοῖβον. Call. 2. 44.

Θρίγκιον, ου, τὸ, subst. [fastigium ædium,] the top or roof of a house. 'Εκ δ' ἦλθεν μεγάρου παρεκ μεγὰ θρίγκιον αὐλῆς. π. 165.

Θριγκῶς, οὔ, ὁ, subst. [(1) pinna seu corona murorum, (2) cacumen,] the battlement, a pinnacle, a cope-stone, a height. Ἡ τῶδ' θριγκῶ κράτ' συνθραύσω σέθεν. Orest. 1586. SYN. Τεῖχῶν, πέριβόλος, κῶρωνίς, κῶρυφή, στεφάνη.

Θριγκῶ, v. [sepio,] to fence round. 'Ρύττειν λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδρ. ξ. 10. SYN. Φράττω.

Θριῖθεν, adv. [e Thria, Attico pago,] of Thria. Εὐελπίδης Θριῖθεν. b. 'Αλλὰ χαίρετόν. Aves 643.

Θρινᾶκῃ, euphonice pro Τρινᾶκρῃ, ας, ἡ, P. N. [Sicilia,] Sicily. Θρινᾶκῃ νήσῳ, πρὸ φύγων ἰδεῖδ' ἄ πόντον. λ. 106.

Θρίναξ, ἄκος, ἡ, subst. [(1) quasi tridens, ligo, (2) vannus,] a three-pronged fork; a winnowing machine, a fan. Αἶ τ' ὀρινᾶκες διαστίλβουσιν πρὸς τὸν ἥλιον. Pax 567. SYN. Δικελλᾶ, πτόον, τρῑαινᾶ.

Θριξ, τριχός, ἡ, subst. [(1) capillus, (2) villus,] hair. Ὅτον τὸδ' ἔγχος κρατὸς ἀγνίστη τριχᾶ. Alcest. 76. SYN. Πλόκαμος, χαίτη, κόμη, λάχνη, τριχωμᾶ.

Θρίδον, ου, τὸ, subst. [folium ficulneum, et simpliciter folium,] a fig-leaf, a leaf; a kind of food which was cooked in fig-leaves. Δημοῦ βύειον θρίδον ἐξωπτημένον. Equit. 954. See also Theocr. 13. 40.

Θριπήδεστος, ὄν, adj. [a tineis corrosus,] moth-eaten. Ἐδίδαξε Θριπήδεσ' ἔχειν σφραγίδι. Thesm. 424.

Θρόεω, v. [(1) fremo, (2) turbo,] to make a noise, to disturb. Ὡς πᾶσιν

'Αργείοισιν εισιδὼν θροῆς. Aj. Fl. 67. SYN. Θρέδμαι, θῦρῦβέω, ψόφῶ, ἡχέω, ἐκπλήσσομαι.

Θρόμβος, ου, ὁ, subst. [grumus v. c. sanguinis concreti,] a clot of blood. "Ωστ' ἐν γαλακτὶ θρόμβον αἵματος σπᾶσαί. Choëph. 526. SYN. 'Ογκός.

Θρομβώδης, ἔος, adj. [grumosus,] clotted. 'Ἀναζέουσι θρομβώδεϊς ἄφροι. Trach. 704.

Θρόνῳ, ου, τὸ, subst. [(1) flos; (2) pigmentum; (3) pharmacum,] a flower, a drug, paint. Διπλάκᾱ, μαρμαῖρεν, ἐν δὲ θρόνῳ ποικίλ' ἐπασσέ. X. 441. SYN. "Ανθός, ποικιλμά, φάρμακόν.

Θρόνος, ου, ὁ, subst. [thronus, solium, sedile,] a throne, a seat, a pedestal. "Αρτέμιν, ἃ κύκλῳ ἐντ' ἀγῶρας θρόνον εὐκλεᾶ' θάσσει. Cē. R. 161. SYN. Θῶκος, ἔδρα, ἔδος, ἔδραν. EPI TH. "Αγλαός, ἀφθίτος, αἰγλήεις, ἀργυρόηλος, κάλῶς, δαιδαλέος, βασιλήϊος, ξεστός, ἡλιβάτος, λίπαρός, περικαλλής, ὑψηλός, χρυσόφανς, χρύσειος, φάεινός, σιγάλλειος.

Θρόος, ου, ὁ, subst. [fremitus,] a clamor, din, noise. Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμός θρόος, οὐδ' ἰὰ γῆρῶς. Δ. 437. SYN. 'Ηχος, ἡχη, φώνη, φήμη, θορύβος, ψόφος, θρύλλος, ψιθύρισμα.

Θρύλλεις, ἔδος, ἡ, subst. [ellyphnium,] a wick. 'Οτὶ τῶν παχείων ἐνέτιθεις θρύλλειν. Nub. 59. SYN. 'Ελλυχνίδον, λυχνός, σπινθήρ.

Θρυγᾶνω, v. [(1) frico, (2) leviter pulso,] to rub, to beat gently. Θρυγᾶνωσά την θύραν. Eccles. 32. SYN. Κνίζω, κνάω, ἀνατρίβω.

Θρυλλέω, et θρυλλίζω, f. ἴξω, et θρύλλω, v. [(1) susurro, murmuro; (2) frango,] to whisper, to murmur, to break. Τὴν νύκτᾱ θρυλλῶν, καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σέαυτῷ. Equit. 348. See also ψ. 396. et Theocr. 2. 142. SYN. Ψιθύριζω, βρενθῶμαι, κύκῳ, τάρασσω, ὄχλῶ, (2) θραύω, συντρίβω.

Θρύλλος, ου, ὁ, subst. [(1) susurrus; (2) tumultus,] a whisper; a noise, a tumult. Σκεπτόμενων δ' αὐτῶν, πῶθεν ἢ σταῖσις ἢ τίς ὁ θρύλλος. Batrach. 134. SYN. Ψιθύρισμα, θρόος, θορύβος, βῆ.

Θρύεσσα, idem q. Θρόν, P. N. [Thryoessa, vel Thryum,] a city of Elis. "Εστὶ δὲ τις Θρύεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη. Λ. 710. See also Hom. Apoll. 423.

Θρύπτω, v. [(1) frango, (2) deliciis frango,] to break, to weaken; to render effeminate. Ὑπὸ τῶν ἔραστῶν, νῆ Δί', ἢ γὼ θρύψομαι. Equit. 1163. SYN. Κόπτω, λεπτύνω, θραύω, (2) μάλίσσω, μάλᾶκίζω, βλάκεύω, χαννώ.

Θρώσκω, v. [salio,] to leap, to spring. Αὔται γάρ, αὔται πλησίον θρώσκουσι μου. Orest. 257. SYN. 'Αναθρώσκω, ἀποθρώσκω, σκιρτάω, θῦρέω, πηδάω, ἀποπηδάω, ἀφάλλῳμαι.

Θρωσμός, οὔ, ὁ, subst. [tumulus,] an eminence. Οὐκ αἶεις, ὡς Τρωῆς ἐπὶ θρωσμῷ πέδιοι. K. 160. SYN. Καλλικλῶνῃ, γήλοφος, βουνός, λόφος, χῳμά.

Θυγάτηρ, ² ἀτῆρος et ἀτρὸς, ἡ, subst. [filia,] a daughter. 'Αργυρόπεζᾱ Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντός. A. 538. SYN. Παῖς τέκος, τέκνον. EPI TH. 'Ἀμύμων, καλλιπάρῃος, καλλιζωνός, τηλυγέτος, δολοέσσα, κάλῃ, κυδίστη, ιφθίμη.

Θυεῖα, as, ἡ, subst. [mortarium,] a mortar. 'Αλλ' ἐν θυεῖα στρογγύλῃ γ' ἀνέματτετο. Nub. 676. SYN. See "Ολμός.

Θυεῖδον, ου, τὸ, subst. [mortariolum,] a small mortar. Ἐπειτὰ παῖς αὐτῷ λιθίον θυεῖδον. Plut. 710.

Θυελλᾶ, ης, ἡ, subst. [vehemens procella,] a violent storm. Ἰστοῦ δὲ πρῶτονος ἔρρηξ' ἀνέμοιο θυελλᾶ. μ. 407. SYN. 'Ἀελλᾶ, ἀήτης, λαίλαψ, στρόμβος. EPI TH. 'Ανέμοτροπος, δεινὴ, ἑμμένης, κᾶκῃ, κραιπνῇ, στόννεσσα, δνοφέρα, σμερδαλέα, χαλέπη, πρὸ θυελλᾶ, ἀργαλέα. PHR. See μ. 407.

Θυέστεϊος, ον, adj. [Thyesteus,] of Thyestes. Κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν. Acharn. 432.

¹ Εὐκλεᾶ is here to be scanned as a spondee; yet see Dr. Maltby's note on the word Εὐκλής.

² The first syllable of θυγάτηρ is always short except in heroic verse, where the nature of the metre requires the quadrisyllables θυγατέρος, &c. to have the first long, as κ. 106. Θυγάτηρ' ιφθίμη Λαιστργόνος' Αντίφατοιο. See Dr. Maltby.

- Θυέστης, ου, ὁ, P. N. [Thyestes.] Τὰ τ' ἐπώνυμά δεῖπνᾷ Θυέστον. Orest. 1004. **EPITH.** Πόλυαρς.
- Θυεστιάδης, ου, ὁ, Patronym. a præced. [Thyeste natus,] sprung from Thyestes, an epithet of Ægisthus. Τὸ πρῖν, ἅταρ τὸτ' ἐναίει Θυεστιάδης Αἰγισθοῦς. δ. 518.
- Θυήεις, εσσα, ἐν, adj. [odorifer,] fragrant, odoriferous. Ἐς Πᾶφόν, ἐνθα δὲ οἱ τῆμενος βωμός τε θυήεις. θ. 363. **SYN.** Θυώδης, θυόεις, εὐκῆατος, εὐδομῶς, εὐωδης.
- Θυήλη, ἥς, ἡ, subst. [libamentum,] a libation, an offering. Πάτροκλον, ὃν ἐταῖρον δ' ἐν πυρὶ βάλλει θυήλας. I. 220. **SYN.** Ἀπάρχη, θυσία, θυμιαμᾶ. **EPITH.** Εὐάγης.
- Θυηπόλεω, ν. [sacrifico,] to sacrifice. Εὐαγγέλοισιν ἐλπῖσιν θυηπόλεῖς. Agam. 253. **SYN.** See Θῦω and Ἱερεύω.
- Θυηπόλια, ας, ἡ, subst. [sacrificandi actio,] the act of sacrificing, sacrifice. Εἰσαμέντοι παρὰ θινᾶ, θυηπόλῃς τ' ἐμελοντο. Apoll. 1. 967. **SYN.** Θυσία, τελετή. **EPITH.** Ἐρατείνη, σέμνη, ἱερά.
- Θυηπόλδς, ου, ὁ, subst. [qui circa sacra versatur,] a person engaged in sacrifice, a priest. Ὅμως δὲ σὺν Κάλχαντι τῷ θυηπόλῳ. Iph. A. 746. **SYN.** See Ἱερεύς.
- Θυηφάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [victimam consumens,] victim-consuming. Θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα. Agam. 580.
- Θυιάς, ἄδδς, ἡ, subst. [Thyias, Baccha,] a bacchanalian. Βακχᾷ πρὸς ἀκλήν, Θυιάς ὤς, φῶβον βλεπων. Sept. Theb. 494. **SYN.** Βάκχη, μᾶνιάς. **EPITH.** Ὀμβρόβροῦς, περὶ πόλδς, λυσσῶσα.
- Θυλάκιον, ου, τὸ, subst. [sacculus, capsula,] a small sack or bag. Καὶ κωδάριον καὶ ληκῦθιον καὶ θυλάκιον. Ran. 1203.
- Θύλακος, ου, ὁ, subst. [(1) saccus, uter, follis, crumena, (2) vestimenta cruralia,] (1) a sack, a skin, a bag, bellows, a purse; (2) breeches. Θυρνάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους. Vesp. 1087. **SYN.** Βάλλαντιον.
- Θυλήματᾶ, ων, τὰ, subst. [(1) molæ, (2) farra ad sacrificium pertinentia,] sacrificial cakes, flour used in sacrifices, incense. Ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχχ' εἶμι, καὶ θυλήματᾶ. Pax 1040.
- Θῦμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [victimæ,] a victim, a sacrifice. Κατηνθράκωθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστου φλόγῃ. Iph. A. 1601. **SYN.** Θυσία, θυήλη, ἀπαρχαί, χοαί, ἱερόν. **EPITH.** Ἀναιμὸν, μνέλοεν, θεόπρῶπον.
- Θυμαίνω, f. ἄνω, ν. [irascor, excandesco,] to be enraged, to be angry. Ἄλλ', ὦ φίλ' Ἐρμῇ, μηδ' αὖτως θυμαίνε μοι. Nub. 1478. **SYN.** Θυμῆμαι, ὀργίζεμαι, μνρίζω.
- Θυμαλγής, ἔδς, adj. [dolorem adferens animo,] heart-rending. Μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει. Δ. 513. **SYN.** Θυμβρόρδς, θυμδῶκης, θυμδραϊστής, θυμοφθόρδς, λυπηρδς.
- Θυμᾶλωψ, ωπς, adj. [titio niger,] a firebrand. Κάγώ σ' ἀπὸ δείξω θυμᾶλωπᾶ τήμερον. Thesm. 729. **SYN.** Σπινθήρ, ἔσλον κᾶεν.
- Θυμαρεῶ, ν. [(1) placeo; (2) mihi placet,] to please, to gratify, to indulge. Ὡς ἐδιδασχ', ὥς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος. Theocr. 26. 9.
- Θυμαρής, θυμηρής, ἔδς, θυμαρμένδς, ὃν, adj. [gratus, placidus,] agreeable, pleasing, delightful. ἔχει δ' ἄλδχον θυμαρεᾶ τῇ παρῑαύων. I. 336. See also Call. 4. 29. and Call. 3. 167. **SYN.** Κατὰθύμῖδς, εὐχάρῖς, χάριεις, ἡδὺς, γλυκύς, εὐἄρεστδς.
- Θύμβρη, ἡς, ἡ, P. N. [Thymbra,] a city in the Troad. Πρὸς Θύμβρης δ' ἐλαχον Λυκίοι, Μυσοὶ τ' ἄγερωχοι. K. 430.
- Θυμβρεπίδειπνδς, et Θυμβροφάγδς, ὃν, adj. [qui thymbra vescitur; tenuis facillisque victu,] living on herbs or vegetables, abstemious. Καὶ φειδωλοῦ, καὶ τρυσίβιονγαστρδς, καὶ θυμβρεπίδείπνον. Nub. 421. See also Acharn. 254. **SYN.** Εὐτέλης, φειδωλδς.
- Θυμβρίς, ἰδδς, ὁ, P. N. [Thymbris. Vid. Valckenaër. in l. c.] Καὶ πῶταμοὶ,

τοὶ χεῖτε κἀλὸν κατὰ Θύμβριδὸς ὕδωρ. Theocr. 1. 118.

Θυμέλῃ, ης, ἡ, subst. [altare,] an altar. Ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὺς θυμέλας. Iph. A. 152. SYN. Βωμὸς, ἐσχάρα, βῆμα, κῶμος. EPIITH. Χρυσήλατος, εὐρύχωρος.

Θυμᾶμαι, v. [irascor,] to be irritated, to be angry. Χάλα τὸ κενοῖν εἰκότως θυμουμένοις. Hec. 403. SYN. Ὀργίζομαι, θυμαίνω, ἀγριῶμαι, ἀπομηνῶ. PHR. Θύμῳ ζῶ δυσμαχῶτατῳ.

Θυμηγέρεω, v. [animum recolligo, aut suscito,] to regain or recover spirit. Ἐκ δ' ἐπέσον θυμηγέρεων ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ. η. 283. SYN. Τὴν ψυχὴν συλλαμβάνω, συνάγω.

Θυμῆδεν, v. [hilaris sum animo,] to be cheerful-hearted. Ἄνθρωπος δ' ὅταν μάλιστα θυμῆδεν δόκῃ. Simon. 2. 103.

Θυμῆδης, ἔος, adj. [animo gratus,] cheerful-hearted. Μὴ οἱ χρήματα ἐπειτὰ αἰεὶ θυμῆδ' ἔδωκεν. π. 389. SYN. See Θυμάρης.

Θυμίαμα, ἄτος, τὸ, subst. [suffimentum,] frankincense. Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμίαματων γέμει. Cæ. R. 4. SYN. Θύος, θύον.

Θυμῖδον, ου, τὸ, [dimin. a θυμός, ira. Sed in l. c. lusus est verborum. Vid. Brunck.] Ἀντὶ σίραιον, μελίτος σμικρὸν τῷ θυμῖδῳ παρὰ μίξας. Vesp. 878.

Θυμίτης, ου, adj. [thymo conditus,] seasoned with thyme. Αἱ λῆς, περίδου νῦν μοι περὶ θυμῖτῶν ἁλῶν. Acharn. 772.

Θυμβόρεω, v. [animum exedo,] to fret the soul. Ἀλγέα θυμβόρεῖν· μάλ᾽ αὖ το τετέλεσμένον ἦμαρ. Hes. Op. 797. SYN. Φρενὰ δάκνω, θυμὸν κατέδω.

Θυμβόρος, ου, ὁ ἐτ' ἡ, et θυμῶδης, ἔος, adj. [animum corrodens,] fretting the soul. Θυμβόρον ἐρίδος μὲν εἰ ζυνῆκε μάχασθαι. H. 210. See also θ. 185. SYN. See Θυμάλγης.

Θυμοίτης, ου, ὁ, P. N. [Thymætēs,] a noble Trojan. Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμον καὶ Πάνθοον ἦδ' Ὀυμοίτην. Γ. 146.

Θυμοίτις, ἰδὸς, ἡ, adj. [orta a quodam pago Attico,] of Thymus, a δῆμος in Attica. Ἐγὼ δὲ σίσυραν φάμην Θυμοίτιδα. Vesp. 1138.

Θυμῶλεων, οντὸς, adj. [(1) leonino animo præditus, (2) P. N.] lion-hearted. See in Θρασύμένων. SYN. (1) Γενναῖος, κρατερὸς, ὑπέρθυμος.

Θυμῶμαντις, ἴος, adj. [animo præsagens,] foreboding in mind. Ταῦτ' αὖ θυμῶμαντις ὦν σοι πρευσμένως παρήνεσα. Pers. 229.

Θυμὸπληθής, ἔος, adj. [iracundus,] full of anger. Καὶ μεθύνας, τέκνον; μήτ' σὲ θυμὸπληθὲς. Sept. Theb. 683. SYN. Μαινόμενος.

Θύμος, et θυμὸν, subst. [thymus,] thyme. Ὡ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότη ταῦτ' ὅν θυμον φάγοντες. Plut. 253.

Θυμός, οὔ, ὁ, subst. [mens,] the mind, temper, anger. Ἐρωτὶ θυμὸν ἐκπλάγεις Ἰάσονος. Med. 8. SYN. Φρὴν, νοῦς, ψυχὴ, ἡτὸρ, γνώμη, διάνοια, μὲνος, ἐπιθυμία, ὀργή, λόγισμος. EPIITH. Ἀγῆνωρ, ἀγρίος, ἀπηνής, ἀνύμων, ἀταρβής, ἀρήτιος, μάχητης, ἀλκήεις, ἀναιδής, ἀμείλιχος, ἀναλκίς, ἀλληκτός, ἀπιστός, ἀρρήκτος, ἀμυμᾶκτος, βάρυς, βάρυνμυς, γλυκὺς, εὐφρων, ἐλάφρος, θελξίφρων, θαρσάλεος, κρατερὸφρων, κρατερὸς, ἱλᾶος, μεγάλητωρ, νηλεής, ὁμόφρων, πολυτλήμων, πτέρους, περὶλυτός, περὶθάρης, προφρων, κάκουργος, πέλωριος, στὸνδεις, σιδήρεος, τλητός, τλήμων, τολήμις, υπερφίλιος, ὑπερβίος, ὑπέρηνωρ, φρένῃρης, φρίκωδης, ὠμὸδάκης, ξάμενης, βαρυνήμων, δριμύς, σιδηρόφρων, κοῦφος, κάκος, φίλος, νέος-ένθης, φοίνις, ἐλεήμων, ὀλιγός, τέτληός.

Θυμὸρᾶστις, ου, et θυμὸφθόρος, ὄν, adj. [animum perdens,] life-destroying, destructive. Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ θανάτος χυτὸ θυμὸρᾶστις. N. 544. See also Z. 169.

Θυμὸσφικὸς, et θυμὸσφός, ὄν, adj. [ingenio solers,] clever. Εἰτ' Ἀρίφραδην, πολλὸν τὶ θυμὸσφικώτατον. Vesp. 1280. See also Nub. 875. SYN. Εὐμάθης, εὐφύης, ἀγχινοός.

Θυμὸφθόρεω, v. [animum corrumpo,] to be disheartened. Πᾶθμα τοῦμῶν ὥς δ' ἐγὼ θυμὸφθόρῳ. Trach. 142.

Θυμῶω, v. [irrito,] to irritate, to enrage. Θυμώθῃ δ' ἀρὰ κείνους, ἔλων δὲ γὰρ χειρὶ παχείῃ. Batrach. 236. SYN. Ὀργαίνω, ἐρεθίζω.

Θύμωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [ira,] irritation, anger, rage. Νῆων, αἰολοῖς ἐμμανεῖς θυμώμασιν. Eumen. 857. SYN. Ὀργη.

Θυνῶ, et θύνω, v. [cum impetu feror,] to rush, to hurry on. Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυῶντες. Hes. Scut. 210. See also E. 87. SYN. Ὀρμαῶ, δῖώκω, ἐπέσσυμαι, κᾶτεπείγῃμαι, φέρῃμαι, κᾶτασπείδω.

Θυνῖās, ἄδος, θυνηῖς, et θύνῖς, ἰδος, ἡ, adj. [Thynæa,] of Thyne, an island at the mouth of the Pontus. Θυνῖαδος νύμφης, λωφῆϊά ῥεζαὶ ἐπ' αὐτῇ. Apoll. 2. 484. See also Apoll. 2. 548. and 2. 460.

Θυννάζω, v. [pungo, ut piscator thynnium tridente,] to pierce, to harpoon. See in Θύλακός.

Θυννεῖδον, ον, τὸ, subst. [frustum thynni,] a fragment of tunny-fish. Θυννεῖα θερμὰ κατὰφάγων. Equit. 354.

Θύννος, ον, ὁ, subst. [thynnus, piscis,] the tunny-fish. Ὡπερ τὸς θύννος σκόπιάζεται Ὀλπίς ὁ γριπεύς. Theocr. 3. 26.

Θυννοσκοπέω, v. [thynnos speculor et capto,] to spy out or catch the tunny. Κάπῳ τῶν πέτρῳν ἄνωθεν τοὺς πύρους θυννοσκοπῶν. Equit. 313.

Θυνοί, ὧν, οἱ, P. N. [Thyni,] the inhabitants of Thyné. Μίμνον ἐρκομένους ξεινήϊα δ' ἄσπετα Θυνοί. Apoll. 2. 529.

Θυόδοκος, ὄν, adj. [suffimenta recipiens,] incense-receiving. Ἐξεβάλλον ἐκτὸς θυόδοκων ἀνακτόρων. Androm. 1158.

Θυόεις, εσσαί, ἐν, adj. [odorus,] fragrant. Ἡμῶν, ἀμφὶ δὲ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο. O. 153. SYN. See Θυήεις.

Θυός, ἔος, et θυόν, ον, τὸ, subst. [libum,] incense. Λίσσῳ ὑπὲρ θυέων καὶ δαιμόνους αὐτῶν ἐπειτᾶ. o. 261. See also e. 60. SYN. Ἀρωμᾶ, θυμίαμα, θυμᾶ, ἱερὸν. EPITH. Ἐπετεῖον.

Θυοσκνέω, v. [sacra facio,] to offer sacrifice. Πειθοῖ, περὶπεμπτῷ θυοσκεῖς; Agam. 86. SYN. See Θύω.

Θυόσκοδος, et θυόσκοπός, ον, ὁ, subst. [aruspex,] a soothsayer. Ἡ οἱ μαντιῆς εἰσὶ, θυόσκοοι, ἡ ἱερῆς. Ω. 221. See also Rhes. 68. SYN. Ἱεροσκοπός, μαντις, θυτήρ, σφάγεις.

Θύδω, v. [rebus odoratis suffio,] to perfume, to sprinkle with odors. Ἀμβροστόν, ἐδάνῳ, τὸ ῥᾶ οἱ τεθυωμένον ἦεν. Ξ. 172. SYN. Ἐπιθυμίαω, θειῶω, κνισσῶω.

Θύρα, as, ἡ, subst. [janua, ostium,] a gate, an entrance. Θύρας μεσαύλους οὐ πρέπει θοινωμένους. Alcest. 565. SYN. Θυρέος, πύλη, εἰσόδος, ἐμβόλη, θυρετρόν. EPITH. Ἀρμῳδία, αὐλειός, εὐέρκης, ὑψηλή, φαινή, χρυσέα, πύκνῃ, πύκνως ἀρᾶνυῖα.

Θύραζε, antiq. form. acc. a Θύρα, vulg. adv. [foras,] abroad, out. Τὰ τ' ἐνδόν εἰσὶ, τὰ τὲ θύραζε, δυστυχεῖς. Orest. 597. Ἐκ δ' ἄρᾳ οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὦσε θύραζε. E. 694. SYN. Ἐξω, ἐκτός, θυρηφί, θυραισίν.

Θύραθεν, antiq. form. gen. a Θύρα, vulg. adv. [(1) foris, (2) extrinsecus,] out of doors, externally. Αἱ θύραθεν εἰσόδοι. Androm. 953.

Θύραῖος, α, ὄν, adj. [qui foris est, absens, externus,] one who is abroad, absent, foreign. Δόλον θύραῖον ἐστὶ δ' ἐχθιστος βροτῶν. Eur. Electr. 832. SYN. Ξένος, ἀλλοτρίος.

Θυρέος, οὔ, ὁ, subst. [(1) janua, (2) scutum, a forma et magnitudine januæ,] a gate, a shield. Αὐτᾶρ ἐπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν¹ μέγαν ὑψὸς αἶρας. ι. 240. SYN. Θύρα.

Θυρετρόν, ον, τὸ, subst. [janua, ostium,] a gate, an entrance. Αἰλῆς καλὰ θυρετρά, καὶ ἀργάλεον στοῖμα λαύρης. χ. 137.

Θυρηφί, [prisca dativi forma, pro adverbio habita, foris, extra. Heder.] abroad, without. Πάντα μᾶλ', ὅσος ἡμελεῖ, τὰ δ' ἀρσενά λείπε θυρηφίν. ι. 238. SYN.

Θύραζε, θυραθεν, ἔξωθεν.

Θυρίδον, ον, τὸ, subst. [ostiolum, fenestra,] a small door, a window. Ὅρᾳς τὸ θυρίδον τοῦτο; Thesm. 26.

¹ Θυρεδν is here scanned as an Iambus.

- Θύρῳ κῶπῶ, v. [januam pulso,] to knock at a door. Καὶ θύρῳ κῶπῃσαι, καὶ πατάσαι, καὶ βάλλειν. Vesp. 1254.
- Θύρῳ κῶπῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ostia pulsans,] knocking at the gate. Ἡ ψευδῶς παντὶς εἰμὶ θύρῳ κῶπῶς φλέδων. Agam. 1166.
- Θύρῳ, v. [janua claudio,] to shut with a door. Οὐδὲ θύρῳσαι. Aves 613.
- Θυροάδω, v. [thyrsus agito,] to move the thyrsus. Θυροαδδῶν κευαδδῶν. Lysistr. 1312.
- Θύροισι, ἰδὸς, ὁ, P. N. [Thyrsis.] Θύροισι ὅδ' ὥς Αἶτνας, καὶ Θύροῖδὸς ἅδ' ἅ φωνά. Theocr. 1. 65.
- Θυροσῶμάνης, ἔδς, adj. [thyrsos furens,] raging with the thyrsus. Οὐ πῶδ' αὖ θυροσῶμάνῃ νῆβριδων μετὰ δινεύεις. Phoen. 803.
- Θυροσῶς, ου, ὁ, subst. [thyrsus,] the thyrsus, a wand entwined with ivy or vine leaves, and borne by the Bacchanalians. Θύροσους ἀνάπτειν, καὶ νῆβρων δὲρᾶς ἔχειν. Bacch. 172. EPITH. Ἀμύντωρ, ἄκοντιστήρ, ἀνδρὸφθόνος, ἀπτόλεμος, δολιχόσκιος, ἐλάφηβόλος, εὐνός, κισσώδης, μίαιφθόνος, οἶνοψ, ὄξυς, ταυεσίχρως, φτισήνωρ.
- Θυροσφῶρῶ, v. [thyrsus gero,] to bear the thyrsus. Θη-ρῶτῶφου θυροσφῶρεῖς. Bacch. 556.
- Θυροσφῶρῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [thyrsiger,] thyrsus-bearing. Βακχαὶ τῇ θυροσφῶροι. Cycl. 64. SYN. Θυροσῶμάνης.
- Θύρων, ωνός, ὁ, subst. [vestibulum,] a vestibule, a porch. Τί' αὖ οὐ τήνδε πρὸς θύρωνός ἐξῶδαι. Soph. Electr. 328. SYN. Αὐλειών, πύλων.
- Θύρωρῶς, ου, ὁ, subst. [janitor,] a door-keeper. Καὶ δὴ θύρωρῶν οὗτ' αὖ φαιδρᾷ φρένι. Choeph. 557. SYN. Πύλωρῶς, πύλωρῶς.
- Θυσᾶνῶς, εσσα, ἐν, adj. [fimbriatus,] fringed. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετ' αἰγιδᾷ θυσαῖνῶσσαν. E. 738.
- Θυσᾶνός, ου, ὁ, subst. [fimbria, limbus,] a fringe, an edge. Τῆς ἐκᾰτὸν θυσαῖνοι παγχρύσεοι ἡῆρεθοντο. B. 448. SYN. Κόρυμβός, κράσπεδόν. EPITH. Γνάμπτῶς, φάεινός, παγχρύσεός.
- Θύσθλα, ων, τὰ, subst. [(1) vitis folia, seu rami cum fructu appenso, (2) virgæ Bacchicæ, thyrsi,] vine leaves or branches with their fruit, bacchanalian wands. Θύσθλα χαμαὶ κᾰτέχευαν, ὑπ' ἀνδρὸφθόνου Λυκούργου. Z. 134. SYN. Κλαδός, θύρῶς.
- Θυσία, as, ἡ, subst. [(1) feriæ, (2) hostia,] a holiday, a sacrifice, a victim. Θῦσαι μὲ θυσίαν πρῶτ' αὖ δεῖ τιν' ἐνθάδε. Iph. A. 673. SYN. Θῦμ' αὖ, θύος, ἱερεῖον, σπόνδη, ἐκᾰτόμβη, εορτή. EPITH. Ἀπύρῶς, χορῶποιός, αἰμόρραντός, βροτοκτάνός, αἰματόεσσα, εὐσεφᾰνός, μύστις, σωτηρίος, παγκάρπιός, ἀθυτός, ἀνεορτός, ἀπόρρητός, φρικώδης.
- Θυσίμῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sacrificari potest vel solet,] fit to be sacrificed. Ἄλλ' οὐδὲ θυσίμῶς ἐστὶν αὐτηγί. Acharn. 784.
- Θυστᾶς, ἄδός, ἡ, adj. [(1) sacrificalis, (2) Bacchica,] sacrificial, bacchanalian, frenzied. See in Ἑλληνικός.
- Θυτήρ, ἥρῶς, ὁ, subst. [sacrificus,] a sacrificer, a priest. Οἷδ', ὥς θυτήρ γε πόλλ' αὖ δὴ στάθεις ἄνω. Trach. 1194. SYN. Θύσκαδός, θυόσκαδός, ἱερεὺς, σφᾰγεὺς, μάντις.
- Θυτήριον, ου, τὸ, subst. [ara,] an altar, a sacrifice. Θῆ' αὖ φίλον πρόσφαγμ' αὖ καὶ θυτήριον. Iph. T. 244. SYN. Βωμός, θῦμ' αὖ.
- Θύω, v. [furo, feror cum impetu,] to rage, to move violently. Πορφύρεον μετὰ θυῶς πύλωνφλοίσβοις θάλασσης. v. 85. SYN. Θυνῶ, θύνω, μαίνεμαι, ὀρμᾶω, σείδωμαι.
- Θύω, et θυῶ, (frequentius penult. producitur,) v. [sacrifico,] to sacrifice. Ἡ τῶν ἐμῶν ἐκατὶ θύεσθαι γάμων. Iph. A. 493. See also o. 260. SYN. Ἀπάρχομαι, ἱερεύω, καθ' ἱερεύω, σφάττω, σφᾰγιάζω, βοθυτέω, ἐπιβωμίᾳ, ῥέζω. PHR. Ἐρδω ἱεράς ἐκατόμβας, βούταν φόνον ἀέξω.

¹ Lacon. for Θυροσῶσων καὶ εὐαῶσων.

² Megarensis loquitur.

Θυώδης, ἔος, adj. [odorus,] smelling of frankincense, fragrant. Θυοῖσιν λελαμπέ θυώδει κάπνῳ. Androm. 1016. SYN. Θυοῖς, θυήεις, εὐδομός, εὐκείατος.

Θυωρός, οὐ, ἡ, subst. [mensa sacris libationibus dicata,] a table or desk appropriated to sacred libations. Οἶκους ἐστηῶτας ἐσινάτῳ· ταὶ δὲ θυωρόν. Call. 3. 134. SYN. Τράπεζα.

Θωή, ἡς, ἡ, subst. [multa,] a fine, a penalty. Σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσμεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ. β. 192. SYN. See Ζημία.

Θωκός, et poet. θωκός, ου, ὁ, subst. [sedile,] a seat. "Εἰζέτο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες. β. 14. See also μ. 318. SYN. Θάκος, ἔδρα, θρόνους. EPIITH. Ἐὐδμητός, βριάρως, λαϊνέος, θεσπεσιῖος, οἰοπόλος, πολυδαίδαλος, πολυχρυσός, μαντεῖος, ἀληθής.

Θωμιγέ, ιγγός, ἡ, subst. [funis, nervus,] a rope, a string. Θωμιγγὸς ἰοὶ προσπιτνοντὲς ὠλλύσων. Pers. 467. SYN. Σχοινίον, δεσμός, χόρδη. EPIITH. Δόλιχη, κράτερὰ, λίνωστροφός, χρυσήλατος.

Θωμίζω, v. [(1) vincio, (2) fodico,] to bind, to lash. Μάστιγι θωμιχθεῖς. Anacr. 62. 16. SYN. Δεσμεύω, δέω, τύπτω, πλήσσω, μαστίζω.

Θωμός, οὐ, ὁ, subst. [(1) cumulus, (2) sella,] a pile, a seat. Γραίας ἐρείκης θωμόν ἄψαντες πύρρι. Agam. 286. SYN. Σωρός.

Θώπεια, as, ἡ, subst. [adulatio,] cringing, flattery. Κούχ ὑπὸ τρέχων σὲ τοῦτο θωπεῖα λέγω. Orest. 663. SYN. Κολάκεια, θεράπεια.

Θώπικος, ἡ, ὄν, adj. [adsentatorius,] given to flattery. Ἄλλα μὴ ὥρας ἵκοισθ' ὥς ἔσθ' ὠπικαὶ φύσει. Lysistr. 1037. SYN. Θώψ.

Θώπενμά, ἀτός, τὸ, subst. [blandimentum,] a piece of flattery. Γλυκεῖαι δ' ἡσσὸν εἰς θωπείμᾱτα. Eur. Suppl. 1113. SYN. Κολάκευμᾱ, θελεκτήριον, πρόσ-ήνεϊα.

Θωπενμάτιον, ου, τὸ, subst. [adsentatiuncula,] petty servility. Ὡς ἀπὸ μικρῶν εὐνοῦς αὐτῷ θωπενμάτιων γέγεννησαι. Equit. 788.

Θωπεύω, et θώπτω, v. [adulor, adsentor,] to flatter. Δόκεῖς γὰρ ἂν μὲ τόνδε θωπεύσαι πῶτ' ἂν. Med. 369. See also P. V. 973. SYN. Ὑποθωπεύω, κολάκεύω, σαίνω, χάριεντίζομαι, μειλίσσω, ἀπαῖα.

Θωρακῖον, ου, τὸ, subst. [propugnaculum ad altitudinem pectoris extructum,] a breastwork. Πληροῦτ' ὠρακεῖα, κάπ' ἑλμαῖσιν. Sept. Theb. 32. SYN. Ἐπαλῆς, τεῖχος.

Θώραξ, ακός, ἰον. Θώρηξ, ὁ, subst. [thorax,] the breast, a coat of mail. Θώραξ ἐχιδνης περίβελος ὠπλισμένον. Ion 993. SYN. Στήθος, χιτών, θρικτός, πύργος. EPIITH. Δαιδάλεος, πολυδαίδαλος, παναῖολός, πυκίνος, χάλκεος, γυᾶλός, δίπλωτος, ποικίλος, ἀστέρεῖς, λαμπρόν γανῶν, φάεινότερος πύρος αὐγης, κράται-γυᾶλός.

Θωρηκτής, οὐ, ὁ, adj. [thorace indutus,] clad in mail, a warrior. Εἶεν οὐτ' Ἀργείοισι μάχοιᾱτ' ὠρηκτηῖσιν. Φ. 429.

Θωρήσσω, v. [lorica armo,] to arm with a coat of mail, to arm. Πρωὶ δ' ὑπ' ἡῶν σὺν τεύχεσσι θωρηθέντες. Θ. 530. SYN. Ὀπλιζομαι, καθόπλιζομαι. PHR. Φράττω εὐχάλκοις δέμας ὀπλοῖς.

Θωρυκίων, ωνός, ὁ, P. N. [Thorycion,] a wicked Athenian, a traitor. Κάν Θωρυκίων μὴ βούληται. Ran. 383.

Θώς, ὠός, ὁ, subst. [animal lupo simile,] an animal sprung from the wolf and fox, a lynx. Ὡσεῖ τέ δάφοινοι θῶες ὄρεσφιν. Λ. 474. EPIITH. Ἄναιδης, σμερδαλέος, ὑπερφύαλος, ὠμὸφάγος.

Θωύσσω, v. [clamo, vociferor,] to bawl out, to shout, to speak aloud. Τάδε θωύσσω. Hec. 115. SYN. Ἀνάβοᾶω, ὕλακτεῶ, κηρύσσω.

Θώψ, ὠπός, ὁ, [adjective sumitur pro Θωπικός,] flattering. Σοὶ θῶπ' ἀπαντήσαι λέγον. Eur. fr. Syl. 2.

I.

- Ἰὰ, ᾱς, ἦ, et Ion. Ἰῆ, subst. [vox, clamor,] a voice, a cry. Κακοῦπατιδᾶ βόαν, κακοῦμελετόν ἰάν. Pers. 932. (a double dochmiac.) SYN. Φώνη, ἦχη, ἦχος, βόη, ἰάχη, ἰάχη.
- Ἰαίνω, f. ἰάνω, v. [tepefacio,] to warm, to cheer. Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μέλεσσιν. Theocr. 27. 66. SYN. Εὐφραίνω, ἀβρύνω, γάνω, θερμαίνω.
- Ἰάκχη, ης, ἦ, subst. [ululatus,] a bacchanalian shout. Στένακτᾶν ἰάκχαν. Phoen. 1321. SYN. See ἰάχη.
- Ἰάχῃς, ου, ὁ, P. N. [Bacchus.] Ἰάχῃ φιλόχορεντᾶ, συμπρόπεμπῃ με. Ran. 405. SYN. See Βάκχῃς.
- Ἰαλέμιζω, v. [fleo, lugeo,] to weep, to lament. Εἰδυῖαν φᾶλλον ταῦρυν ἰαλέμισαι. Call. fr. 176. SYN. Θρηῖνω, γόω, ὀλοφύρομαι.
- Ἰαλῆμος, ου, ὁ, subst. [cantilena lugubris,] a mournful song. Ἰαλῆμοι δὲ ματέρων. Phoen. 1047. SYN. Θρήνῃς, θρήνημᾶ, ὀδυρμός.
- Ἰάλλω, v. [mitto, emitto,] to send forth. Οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοῖμᾶ προκείμενᾶ χεῖρας ἰαλλόν. I. 91. SYN. Ἐπιάλλω, ἐκβάλλω, πέμπω, ἱμῆ, ἐκτείνω, ἰάπτω, ἐφίεμαι.
- Ἰάλμενός, ου, ὁ, P. N. [Ialmenus,] the son of Mars. Ἦδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενόν, νῆας Ἀρηός. I. 82.
- Ἰαλτός, ου, ὁ et ἦ, adj. [missus,] sent. Ἰαλτός ἐκ δῶμων ἐβην. Choëph. 20.
- Ἰαμᾶ, ᾱς, τὸ, subst. [medela,] a remedy.¹ Ψυχῆς γὰρ οὗτος μὲνός ἐχει ταῖα μᾶτᾶ. Menand. 278. SYN. Ἰασίς, ἄκεσμά.
- Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, et ἰαμβός, ου, ὁ, subst. [iambus, carmen iambicum,] an iambus, iambic verse. Ἐν τοῖς Ἰαμβείοισι' δεῖξω δ' αὐτίκα. Ran. 1204. See also Ran. 673.
- * Ἰαμένος, ου, ὁ, P. N. [Iamenus,] Iamenus. Ἀσίον ἀμφὶ ἀνακτᾶ, καὶ Ἰάμενον καὶ Ὀρέστην. M. 139.
- * Ἰάνασσᾶ, ης, ἦ, P. N. [Janassa,] Janassa. Ἐνθα δὲ ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρᾶ τέ καὶ Ἰάνασσᾶ. Σ. 47.
- Ἰάνειρᾶ, ας, ἦ, P. N. [Janira,] one of the three thousand daughters of Oceanus. See in Ἰάνασσᾶ.
- Ἰάνθη, ης, ἦ, P. N. [Ianthè,] one of the same family as the preceding. Πειθώ τ', Ἀδμήτη τέ Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τέ. Hes. Theog. 349.
- Ἰαῖναι, v. [medeor, sano,] to heal. Φίλως, κἀλως δ' οὐ, τήνδ' ἰωμένη νόσσην. Hipp. 593. See also Eur. fr. Dictys. 7. 7. SYN. Θεράπευω, ἄκῃμαι.
- Ἰάονες, vid. Ἰάων.
- Ἰαπετιόνιδης, ου, ὁ, et Ἰαπετιόνις, ἰδός, ἦ, patronym. [Iapeto satus,] sprung from Iapetus. Ἰαπετιόνιδη, πάντων ἀριδεικέτ' ἀνάκτων. Hes. Theog. 543. See also Olymp. 9. 80.
- Ἰαπετός, ου, ὁ, P. N. [Iapetus,] the father of Prometheus and Epimetheus. Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τέ Κρόνος τέ. Θ. 479. EPIITH. Ἀγήνωρ, ἄχλῦδες, ζῳφδοίς.
- Ἰάπτω, v. [mitto, jacio,] to send, to throw, to smite. Ὅς με κατασμήχων καὶ ἐς ὅσπερ ἄχρῃς ἰάπτει. Theocr. 3. 17. SYN. Ἰάλλω, βλάπτω, διαφθείρω, αἰκίζωμαι, ὑβρίζω, ἵπτω.
- Ἰάρδανός, ου, ὁ, P. N. [Jardanus,] a river in Crete. Φείης παρ τείχεσσιν, Ἰαρδανού ἀμφὶ ῥέεθρᾶ. H. 135.
- Ἰασίδης, ου, ὁ, patronym. [Iaso satus,] the son of Iasus. Δμήτρεϊ Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρου φῖλ' ἀνασσειν. ρ. 443.
- Ἰασίμῃς, ου, ὁ et ἦ, adj. [sanabilis,] that may be cured. Δεινὴ γὰρ ἡ θεός,² ἀλλ' ὅμως ἰασίμος. Orest. 393. SYN. Ἰατός.

¹ "Hæc vox rarissimi apud poetas usus; ancipitem forsan habens primam vocalem." Maltb.

² Θεός is here scanned as a long syllable. See Porz.

- Ἰασίς, ἔως, ἡ, subst. [sanatio,] means of cure, remedy. Ἦν δ' εὖ σκόπῳ ἐὺρίσκον ἴασιν μὲν. *Æ.* R. 68. *SYN.* Ἰαμᾶ, ἄκεσμά.
- Ἰασίων, ὠνός, ὁ, P. N. [Iasion,] a noble Cretan agriculturist. Ὡς δ' ὀπὸρ Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ. *e.* 125.
- Ἰασονίδς, et Ion. Ἰησονίδς, α, ὄν, et Ἰασονίς, ἰδός, f. adj. [Jasonius,] of Jason. Ἰησονίης ἀπὸ νηός. *Theocr.* 22. 31. See also *Arat. Phœn.* 342.
- Ἰάσος, ον, ὁ, P. N. [Iasus,] (1) a noble Greek, (2) a king of the Peloponnesus, the son of Io, from whom the Peloponnesus was called Ἰασον Ἀργος. (2) Εἰ πάντες σὲ ἰδοῖεν ἄν' Ἰάσον Ἀργὸς Ἀχαιοί. *σ.* 245.
- Ἰάσων, et Ion. Ἰήσων, ὄνός, ὁ, P. N. [Jason,] the leader of the Argonautic expedition. Ἐρωτὶ θυμὸν ἐκπλάγεις Ἰάσονός. *Med.* 8. *EPITH.* Ἀρήϊος, αἰχμήτης, διός, ξεινάπατης, ψευδορκός, Αἰσωνίδης, Θέσσαλός, ποιμὴν λαῶν, ξεινός Ἰώλκου, ἄγλαός. *PHR.* Ταύρων πυρπνύων ἐπιστάτης, ὃ ἐν λέχει προδότης κἀκὸνυμφός.
- Ἰατῆρ, et Ion. ἱητῆρ, ἦρός; ἱατρός, et Ion. ἱητρός, ον, ὁ, subst. [medicus,] a physician. Ἐλκος δ' ἱητῆρ ἐπιμάσσειται, ἡδ' ἐπιθήσει. *Δ.* 190. See also *Troad.* 1224. *SYN.* Ἀκεστήρ, ἀκέστωρ, θεράπευτής. *EPITH.* Ἀμύμων, χειροτέχνης ἱατρίας, ἐπιστήμων κἀκῶν, περίφρων, ἱατροτέχνης, πολυμήχανός, πολυφάρμακός. *PHR.* *Pyth.* 3. 83. and 4. 480.
- Ἰατός, ὄν, adj. [sanabilis,] curable. Ἰατὰ δ' ἐστὶ βροτοῖς. *Isth.* 8. 30.
- Ἰατρία, ας, ἡ, subst. [ars medica,] the art of medicine. Ἰατρίας, ὅς τήνδ' ἄτην. *Trach.* 1003.
- Ἰατρομαντῆς, ἰδός, ὁ, subst. [medicus vates,] one who is both a prophet and physician. Ἰατρομαντῆς παῖς Ἀπόλλωνος, χθονά. *Æsch. Suppl.* 271.
- Ἰατροτέχνης, ον, ὁ, subst. [medicinæ artifex,] a practitioner of medicine. See in *Θουρίδμαντῆς*. *SYN.* Ἰατῆρ.
- Ἰάνω, v. [(1) commoror, (2) dormio,] to spend the night, to lodge, to sleep. Τέρψιν ἰαίνειν. *Aj. Fl.* 1204. *SYN.* Διᾶτρίβω, διαγω, αὐλιξομαι, παννυχίζω, κοιμάσθαι, κάτενάζομαι, ἀναστρέφομαι, ἀναπαύομαι.
- Ἰαχαίος, ὄν, adj. [vehementer plorans,] loudly howling. Ἰαχαίων ἐκ σδομάτων. *Æ.* R. 1219.
- Ἰαχέω, v. [(1) clamo, (2) vociferor,] to shout, to resound. Μελὸς ἐς Τροίαν ἰαχέσω. *Troad.* 518. See *Helen.* 1502. *SYN.* Ἰακχέω, ἡχέω, βδάω, θρηνέω.
- Ἰάχη, ἡς, ἡ, ἰαχός, ον, ὁ, et ἰαχημά, ἀτός, τό, subst. [vociferatio,] a shout, a hissing. Βάρβαρόν ἰαχὰν ἐξανόσω. *Iph. T.* 180. See also *Troad.* 1220. and *Herc. F.* 879. *SYN.* Κραυγὴ, βόή, φωνή, θρήνος, ἡχός. *EPITH.* Καλᾶ-μυεσσά, αἰδολή, δεινὴ, ἰμερδεσσά, θεσπέσιη.
- Ἰάωλκός, vid. Ἰώλκός.
- Ἰάων, ὄνός, (1) adject. gentil. [Ionius,] Ionian or Grecian, contrasted with and opposed to barbarian, also (2) the name of a river in Arcadia. Ἰάων γῆν οἰχέται πέρσαι θέλων. *Pers.* 183.
- Ἰβίς, ἰδός, ἡ, subst. [Ibis; avis Ægyptiacus serpentes devorans,] the ibis, a small bird worshipped by the Egyptians for destroying the crocodiles and serpents. Ἰβίς Ἀγκούργω· Χαιρέφῶντι νυκτέρις. *Aves* 1296.
- Ἰβύκος, ον, ὁ, P. N. [Ibycus,] a poet of Rhegium. Ἰβύκος ἐκείνος, κἀνᾶκρῶν ὁ Τήϊος. *Thesm.* 168.
- Ἰγνύα, ας, et ἱγνός, ὄός, ἡ, subst. [posterior genu pars, poples,] the hind part of the knee, the ham. Ἥλθε, κατ' ἱγνύην βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ. *N.* 212. See also *Hom. Merc.* 151.
- Ἰδα, ἡς, et Ion. Ἰδη, P. N. [Ida,] a mountain in the Troad, the top of which was Gargarus. Καὶ τὴν ἐν Ἰδῇ γραμμᾶτων πλήσειε τίς. *Hipp.* 1248. *EPITH.* Δάσκιος, ξάθεα, μάκρὰ, πολυδενδρός, ὑψηλός, ἡνέμυεσσά, Κόρυβαντις, πολυπίδαξ, μητῆρ θηρῶν, πολυπύχος, πιδήεσσά, ὑλήεσσά, λάσια, ὑψικῆμος. *PHR.* Χιδνὸ-θρέμμων Ἰδαῖαν νυμφᾶν σκόπια.
- Ἰδαίος, α, ὄν, adj. [Idæus,] (1) Idæan, of Ida, also (2) subst. P. N. Ὡν ἡδέ κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις. *Hec.* 325. *EPITH.* (2) Δαΐφρων, κήρυξ, πεπνυμένᾰ μῆδεᾰ εἰδώς, μάχης εὖ εἰδώς.

- Ἰδᾶλῖμος, ὄν, adj. [(1) æstuosus; (2) humidus; (3) speciosus,] raging, damp, beautiful. Καύματ' ἰδάλιμον μετ' ὀπωρινὸν ὀμβροήσαντος. Hes. Op. 413.
- Ἰδάλιος, οὐ, ἡ, P. N. [Idalius,] a city of Cyprus. Δέσποιν', ἡ Γολγῶς τὲ καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας. Theocr. 15. 100.
- Ἰδανός, ἡ, ὄν, adj. [formosus,] beautiful. Τὰς ἰδανὰς χαρίτας. Call. fr. 467.
- Ἰδας, οὐ, ὁ, subst. [Idas,] the father of Cleopatra, wife of Meleager. Γάμβρω μελλογᾶμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτέρης Ἰδας. Theocr. 22. 140.
- Ἰδέ, pro ἰδέ, conj. cop. [et, atque,] and. Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ῥ' ἔχοντο, ἴδε πρὸ ὄδοῦ ἐγένοντο. Δ. 382.
- Ἰδέα, as, ἡ, subst. [(1) species, (2) modus et ratio rei,] form, figure, face. Κεῖνον κατὰ χρῶνον γ' ἰδέα τὲ κάλῳ. Olymp. 10. 122. SYN. Εἰδέα, εἰδὺς, σχῆμα, πρόσχημα, θέωρια, μορφή, κάλλος. EPITH. Πόλυμορφος, καίνη.
- Ἰδίος, α, ὄν, adj. [(1) peculiaris, (2) suus, (3) privatus,] proper, own, private, domestic. Οὗτοι τὰ χρήματ' ἰδία κέκτηνται βροτοί. Phœn. 565. SYN. Οἰκεῖος, σφετέρως, κύριος.
- Ἰδῶ, v. [(1) sudo, (2) humidus fio,] to perspire. Ἰδὼν, ὡς ἐνθῆσά, δεδάκρυνται δὲ μοί ὄσσε. v. 204. SYN. Ἰδρῶ.
- Ἰδίωτης, οὐ, ὁ, adj. [(1) plebeius, (2) rei alicujus imperitus,] plebeian, obscure. Ἰθὶ νῦν πρόσθεν τοῖσιν ἰδίωταῖς θεοῖς. Ran. 891. SYN. Ἀμάθης, ἀπειρὺς, ἀγέλαῖος, ἰδὺς, ἐνεδρὺς.
- Ἰδνῶ, v. [incurvo, intorqueo,] to twist, to wreath. Πλήξεν δ' ἰδνῶθι, θάλλερὸν δὲ οἱ ἐκπέσῃ δάκρυ. B. 266. SYN. Συστρέφω, κάμπτω, συγκάμπτω, δινῶ, τάνω.
- Ἰδόμενεὺς, ἔως, ὁ, item ἦος, ὁ, P. N. [Idomeneus,] king of Crete. Ἰδόμενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φθῖνι ὤρσε. N. 362. EPITH. Ἀγακλῦτος ἀρήϊος, μέγας, ἀγαπῆνωρ, ἐρίθυμος, δαΐφρων, δουρικλῦτος ἐγγχεῖ μακρῶ, σὺ εἰκέλος ἀλκήν, ἀγαυός, Κρητῶν βουλευφόρος, Δευκαλίδης, φλόγι εἰκέλος ἀλκήν.
- Ἰδὺς, ἔως, τὸ, subst. [sudor,] sweat, perspiration. Ἰδεῖ ἐν αἰνότητι, ὅπῃτε χρῶα Σεῖριος ἄζει. Hes. Scut. 397. SYN. Ἰδρως, θερὸς.
- Ἰδρεία, et ἰδρία, as, ἡ, subst. [peritia,] skill, knowledge. Ἰετ' ἀκόντισσαι ὃ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο. Π. 359. SYN. Ἐπινόια, ἐμπειρία, σόφια.
- Ἰδρίς, ἴος, adj. [peritus,] skilled. Σόφῃ πέφυκας καὶ κᾶκων πολλῶν ἰδρίς. Med. 285. SYN. Ἐμπειρὸς, σύνετος, πύκνως, σόφως, ἐξέφρων, πεπνυμένος.
- Ἰδρῶ, et poet. ἰδρῶω, v. [sudo,] to sweat. Ἰδρῶσει δὲ τεῦ ἵππος ἐξέσθιν. B. 390. See also O. 543. SYN. Ἰδῶ, ὑγραίνομαι. PHR. Μοὶ κατὰ μὲν χροίην ῥέον ἀσπότης ἰδρῶς. Theocr.
- Ἰδρυμά, ἄτος, τὸ, subst. [(1) opus constructum, (2) ara, (3) fundamentum,] a thing founded, an altar, a foundation. Θέων θ' ἰδρυμάτα. Agam. 330. SYN. Ναός, εἰρησμά, ἔδρα.
- Ἰδρῶω, et ἰδρυμί, v. [colloco, sedere facio,] to place in a seat, to station. Σπαρτοὺς ἀνακτας τῆσδε γῆς ἰδρῶσάτῃ. Phœn. 1022. See also Hipp. 33. SYN. Ἰζω, καθίζω, καθιδρῶω.
- Ἰδρῶς, ὠτός, acc. ἰδρῶτά, vel ἰδρῶ, ὁ, subst. [sudor,] sweat, perspiration. Πλέων δὲ τοῖς ὀρῶσιν ἐστάλασσ' ἰδρῶς. Phœn. 1403. SYN. Ἰδὺς. EPITH. Αἱματῶεις, νύκτις, πόλῦς, ἀτέλεστος, θερμὸς, μυδάλεος, αἰνός.
- Ἰέμαι, v. [(1) mitto me, eo cum impetu; (2) cupio, desidero,] to send one's self, to go eagerly, to desire. See in Κάπνω. SYN. (1) Ὀρμᾶω, θορῶω, ἐπειμί, (2) ἐπιέμαι, ἐπιθυμῶω, προθυμῶμαι.
- Ἰεράκιος, οὐ, ὁ, subst. [parvus accipiter,] a little hawk. Ὄξυν ἱεράκιον ἐς τὰς χεῖρας ἡμῶν δώσμεν. Aves 1111.
- Ἰέραξ, αἰός, et Ion. ἱρηξ, ἡκός, ὁ, subst. [accipiter,] a bird sacred to Apollo, a hawk. See in Ἑρῦθροπος, and also see O. 237. SYN. Κίρκος, ἀσπερίδης. EPITH. Ὠμβρόριος, ὠκυπέτης, τανυσίπτερος, ὠκιστος πέτεων, τὰχὺς ἀγγέλως Ἀπόλλωνος, ὠκυπτερός.
- Ἰερεῖα, et ἱερία, as, ἡ, subst. [sacerdos, fem.] a priestess. Τὴν γὰρ Τρῶες ἐθηκᾶν Ἀθηναίης ἱερεῖαν. Z. 300. See also Ἰph. T. 34. SYN. Οὔτρία, ἀρῆ-τεῖρα, κλήδουχος.
- Ἰερεῖον, ἱερῆον, ἱερὸν, et ἱρὸν, οὐ, τὸ, subst. [victima,] a victim. Ἐθυσέν ἱερεῖον

τῇ σωθείς· ὃ δὲ τῆς ἄν. Plut. 1180. See also X. 159. e. 102. and E. 10.

SYN. Θῦμα, σφάγιδον, ἐπιβώμιδον, εὐχολή.

Ἰέρεις, et ἱρείς, εἰς, et Ion. ἦς, ὁ, subst. [sacerdos,] a priest. Χρύσης δ' αὖθ' ἱέρεις ἐκάρηβόλου Ἀπόλλωνος. A. 370. See also E. 10. SYN. Ἀρητήρ, θύηπύλος.

Ἰερεύω, et ἱερεύω, v. [sacrifico, consecro,] to sacrifice, to consecrate. See in Ἡκεστός. See also τ. 198. SYN. Θῦω, σφάττω, ἔρδω, ῥέζω, ὀσίδω.

Ἰερὸδόκος, ὄν, adj. [sacer,] sacred. Ἰερὸδόκα θεῶν λήμ-ματ'. Æsch. Suppl. 368.

Ἰερὸθύτος, ὄν, adj. [sacrificatus,] sacrificed. Μηδὲ τὴν ἱερὸθύ-τον. Aves 1266.

Ἰερῶμνῖα, as, pro ἱερῶνονμνῖα, subst. [calendæ,] the first day of the month that happens to be a festival, the first day of the new year. Ἰερῶμνῖα Νέ-μεῦδι. Nem. 3. 4.

Ἰερῶμνημῶνέω, v. [fungor munere ἱερομνήμονος,] to be appointed to superintend the sacrifices. Τῆτες ἱερῶμνημῶνείν. Nub. 624.

Ἰερόν, οὐ, τὸ, subst. [(1) templum; (2) sacrificium, victima,] a temple, a sacrifice. Ἐνεστί δ' ἱερόν τῆς Δίκης ἐμοὶ μέγα. Helen. 1001. SYN. (1) See Ναός, (2) See Ἰερεῖδον. PHR. Θεας Νηρηίδος ἀγλάδος ἔδρα.

Ἰερός, et ἱρός, ἂ, ὄν, adj. [sacer, sacrosanctus,] sacred, holy, vast, magnificent. Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρηνὴν ἱερούς κατὰ βωμούς. B. 305. See also Phœn. 1721. and Iph. T. 1102. SYN. Ὀσίος, σεμνός, εὐάγης, ἀγίος, θεῖος, μέγας, θαύμαστος.

Ἰεροστεπτός, ὄν, adj. [sancte velatus,] sacredly clad. Ἰεροστέπτοισι κλάδοισι; Æsch. Suppl. 24.

Ἰερῶσυλλέω, v. [sacrilegium committo,] to commit sacrilege. Εἴθ' ἱερῶσυλήσας φέρεῖς; Vesp. 844.

Ἰερῶσυλος, οὐ, ὁ, subst. [sacrilegus,] a robber of sacred things, a sacrilegious person. Ἐτέροι δ' ἐπλούτον ἱερῶσυλοι ῥήτορες. Plut. 30.

Ἰέρων, ὠνός, ὁ, P. N. [Hiero,] king of Syracuse. Ἐν δ' αὐτοῖς Ἰέρων, πρῶτεροι ἴσος ἠρώεσσι. Theocr. 16. 80.

Ἰερώνυμος, οὐ, ὁ, P. N. [Hieronimus,] Ἀργεῖος ἀμᾶθης, ἀλλ' Ἰερώνυμος σοφός. Eccles. 201.

Ἰέω, unde ἱμῖ, v. [(1) jacio, (2) mitto,] to hurl, to send. Ἴρις δ' αὖθ' ἔλενη λευκωλένῳ ἀγγέλῳς ἦλθεν. Γ. 121. SYN. See ἱμῖ.

Ἰζάνω, ἰζω, et ἰζόμαι, v. [(1) sedere jubeo, (2) jubeo,] Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἰζάνεν εὐρὺν ἀγῶνᾶ. Ψ. 258. See also Hec. 114. SYN. Καθίζω, καθιζάνω, καθῆμαι, ἐζόμαι, καθέζομαι, ἐμπίπτω.

Ἰή, ἦς, ἡ, Ion. pro ἱὰ, q. v. item, Ἰή, interj. oh! Ἰή, ἱη, Παιῶν, ἀκούομεν. Call. 2. 97.

Ἰήϊος, ὄν, adj. [(1) sospitalis, jaculator, epith. Apollinis; (2) lugubris,] shaft-hurling, destructive, mournful.¹ Ἰήϊον κλύων γόον. Eur. Electr. 1209.

Ἰήκοπος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [doloribus medens,] alleviating labor. Ἰήκοπον οὐ πέλᾳθείς; Ran. 1265.

Ἰήλεμος, vid. Ἰάλεμος.

Ἰημῖ, f. ἦσω, v. [ire facio; mitto; emitto,] to hurl, to send. Πολλὰς ἱεῖσά μετὰβόλας ὀδυνμάτων. Iph. A. 1101. See also μ. 192. SYN. Ἀφῆμῖ, ἐφῆμῖ, προῖημῖ.

Ἰήσωνις, Ion. pro ἱάσωνις. - See in ἱάσωνις.

Ἰητήρ, et ἱητρός, vid. Ἰατήρ.

Ἰθαγενής, ἔδος, adj. [(1) ex legitimâ uxore natus, (2) indigena,] legitimately born, genuine. Πάλλακίς, ἀλλὰ με ἴσδον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα. ξ. 203. SYN. Γησίος, ἐγχώριος, πόλιτης, αὐτόχθων.

Ἰθαμενής, ἔδος, ὁ, P. N. [Ithamenes,] a noble Lycian. See in Σθενέλαος.

Ἰθάκη, ἦς, ἡ, P. N. [Ithaca,] Ἰθάκης Ὀδυσσεὺς ἐλάχ' ἀναξ δούλην σ' ἔχειν. Troad. 278. EPIITH. Ἀμφιῖαλος, εὐδείελος, κρῦνῆ, παιπάλδεσσα, στεῖρα, φίλη, εὐκτῖμην, τρηχεῖα, ὑπὸνῆϊος, αἰγίβοτος, ἀγᾶθη, κουροτρόφος. PHR. See δ. 605. Ἰθάκησιος, ὄν, adj. [Ithacensis,] of Ithaca, Ithacan. Κέκλυτ' ἐδὲ νῦν μεν, Ἰθά-κήσοι, ὅ, ττὶ κέν εἴπω. β. 25.

Ἰθάκος, οὐ, ὁ, P. N. [(1) Ithacus; (2) item adj.] (1) Ἰthacus, the son of Ptere-

¹ See a learned note of Dr. Maltby on the meaning of this word in Ἰνέχω.

- laus, the founder of Ithaca; (2) of Ithaca. Τὴν ποίησ' Ἰθάκος, καὶ Νήριτος ἡδὲ Πόλυκτωρ. ρ. 207. See also Cycl. 103.
- *Ιθμᾶ, ἄτος, τό, subst. [gressus, passus,] motion, a step, velocity. Αἱ δὲ βᾶτην τρήρωσι πελείᾳσιν ἰθμᾶθ' ὁμοίαι. E. 778. SYN. Ἰχνός, βῆμα, στίβος.
- *Ιθυδικης, ου, ὁ, subst. [cujus judicia recta sunt,] one whose judgment is correct. Οὐδὲ πῶτ' ἰθυδικαίσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ. Hes. Op. 228. SYN. Ἰθυσ, δικάιος.
- *Ιθύνω, v. [(1) rego; (2) corrigo; (3) multo,] to direct, to correct, to fine. Γαῖας ἔχων οἰακᾶς ἰθύνοι δρομὸν. Hipp. 1222. SYN. Κάτευθύνω, εὐθύνω, ὀρθῶ, ὀρμᾶω, ἐξισθῶ, δίκαικω.
- *Ιθυπτίων, ωνός, adj. [recta volans,] flying in a straight course. Δευτέρως αὐτ' Ἀχιλεὺς μέλῃην ἰθυπτίωνᾶ. Φ. 169.
- *Ιθὺς, εἶᾶ, ὅ, ὑτῆρός, ὑτᾶτός, adj. [rectus, rector, rectissimus,] direct, straight, upright, just. Ἀλλὸν ἐπιπλήξειν Δανάων' ἰθειᾶ γὰρ ἔσται. Ψ. 580. SYN. Ὅρθος, εὐθὺς, δικάιος, ἀληθής, θαυμαστός.
- *Ιθὺς, et ἰθὺ, adv. [recta, obviam,] straight forward. Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον' ἀμφὶ δὲ νύκτᾳ. E. 506. See also Ξ. 403. SYN. Εὐθὺ, ὀρθῶς, δικάίως.
- *Ιθῶω, v. [recta feror,] to move in a straight course, to assail. Ἰθῶει, ἀλλ' οὐτι πρήσσει' θάμεις γὰρ ἄκοντές. Λ. 551. SYN. Ὅρμᾶω, ἐφορμᾶω, φέρομαι, ἐφίεμαι.
- *Ιθώμη, ης, ἡ, P. N. [Ithome,] a city of Thessaly. Οἱ δ' εἶχον Τρίκην καὶ Ἰθώμην κλωμάκεσσάν. B. 730.
- *Ἰκάνος, ης, ὅν, adj. [idoneus,] equal, competent. Ἄλις γὰρ ἐλθὼν ἰκάνος ἂν γένοιτο σύ. Herc. F. 493. SYN. Ἐξάρκης, διάρκης, ἐπιτήδειος, χρησίμους, δόκιμος, ἄξιός.
- *Ἰκάνω, v. [convenio,] to come, to come to the knees of another to supplicate. Ὡ πόποι, ἦ μεγὰ πένθος Ἀχαιῖδᾶ γαῖαν ἰκάνει. A. 254. SYN. Ἀφικάνω, ἴκω, ἰκνεύμαι, παρὰγίγνομαι, κατὰλαμβάνω, ἰκετεύω.
- *Ἰκαρίος, ου, ὁ, [(1) P. N. Icarus; (2) adj. sc. πόντος,] (1) the father of Penelope; (2) Icarian, the Icarian sea, so called from Icarus, the son of Dædalus, or from a small island near Samos. Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τὲ Νότος τε. B. 145.
- *Ἰκαρός, ου, ἡ, P. N. [Icarus,] one of the Cyclades. Λῆμνον, Ἰκαρου θ' ἔδος. Pers. 890.
- *Ἰκέλος, ης, ὅν, adj. [similis,] like, resembling. Ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατέδυσσᾶθ' ὁμιλόν. Δ. 86. SYN. See Ἐκέλος.
- *Ἰκεία, as, ἡ, subst. [supplicatio,] a supplication, prayer. Στρατεύμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἰκείαισι σαῖς. Phœn. 91. SYN. Λίτη, δέσις, δέημα, εὐχολή, εὐχη, ἰκετηρία.
- *Ἰκείως, ὅν, adj. [supplex, supplicum præses,] suppliant, protecting suppliants. Θάρσει πέφευγας τὸν ἔμδν ἰκείων Διᾶ. Hec. 345. SYN. Ἰκετήριος, ἰκτήριος, ἰκετήσιος, ἰκέτης.
- *Ἰκετάδοκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [supplices admittens,] suppliant-receiving. Ἰκετάδοκον γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκόπῃς ὄρω. Æsch. Suppl. 721.
- *Ἰκετεύω, v. [supplico,] to supplicate. Ὡ μητῆρ, ἰκετεύω σε, μὴ πῖσειέ μοι. Orest. 249. SYN. Ἐξικετεύω, ἀντῶμαι, γονὺπέτew, λιπαρέw, λίσσῶμαι, δεῶμαι, προσκύνῶ, προσπίπτω.
- *Ἰκετηρία, as, ἡ, subst. [supplicatio,] a supplication. Ἰκετηρίαν δὲ γυνᾶσιν ἐξάπτω σέθεν. Iph. A. 1216.
- *Ἰκέτης, ου, ὁ, et ἰκέτις, ἰδός, ἡ, adj. [supplex,] suppliant. Ἰκέτης ἀφύλλου στυμᾶτος ἐξάπτων λίτας. Orest. 377. See also Herc. F. 715. SYN. Ἰκεσίος, πρόσικτωρ, ἰκτήρ, ἰκτωρ, γονὺπέτης, ἐφέσιος. EPIITH. Αἰδοῖς, λυγρὸς, πρήνης. PHR. See Æsch. Suppl. 22.
- *Ἰκέτησιος, ὅν, adj. [supplicum vindex,] the avenger of suppliants. Ζεὺς σφεας¹ τίσαιο ἰκέτησιος, ὅς τ' ἐ καὶ ἄλλους. ν. 213. SYN. See Ἰκεσίος.

¹ Σφεας is here scanned as one long syllable.

- Ἰκμαίνω, v. [humecto,] to wet, to moisten. Ὡς τῆς ἰκμαίνοντος παρηίδες· ἐν δὲ οἱ ἦτορ. Apoll. 4. 1066. SYN. Ὑγραίνω.
- Ἰκμαλῖος, ου, ὁ, P. N. [Icmalius,] the name of an architect. Ποίησ' Ἰκμαλῖος· καὶ ὑπὸ θρηνην πῶσιν ἦκε. τ. 57.
- Ἰκμας, ἄδως, ἡ, subst. [(1) humor, (2) vapor,] moisture, vapor. Κυκλῶς, ἄφαρ δὲ τοῖς ἰκμας ἔβη, δύνει δὲ τ' αἰοιφή. P. 392. SYN. Νότις, ἀτμός. EPIITH. Κά- τάρρῳτος, νεκτάρεια, λειριόεσσα.
- Ἰκμῆνός, ὁ, adj. [qui venit,] one who came. Μὴ μοι βεβήκοι. πολλὰ γὰρ τοῖς ἰκμῆνοις. Philoct. 494.
- Ἰκμῆνός, η, ὄν, adj. [commodus, secundus,] suitable, favorable. Τοῖσιν δ' ἰκμῆ- νόν οὖρον ἵει ἐκἀεργός Ἀπόλλων. A. 479.
- Ἰκνεῶμαι, v. [(1) venio, (2) supplico,] to arrive at, to supplicate. Σε καὶ σ' ἰκνεῶμαι, σὲ δὲ φίλης παρηίδος. Iph. T. 1070. SYN. See (1) Ἰκῶμαι, (2) Ἰκτεῦω, Ἀντόμαι, Δέδμαι.
- Ἰκω, et ἰκῶμαι, v. [venio,] to come. Θάσσον, ἢ μ' ἐχρήν προβαίνων ἰκόμεν δι' ἄσπεδος. Orest. 624. SYN. Ἀφῖκνεῶμαι, ἐρχομαι, ἐπέρχομαι, παρᾶγίνωμαι, ὕφειμι.
- Ἰκρίδον, ου, τὸ, subst. [tabula, asser,] a plank, the deck of a ship. Θρηνην ἐφ' ἐπτάπυδον, λίπε δ' ἰκρίᾳ νηὸς εἵσης. O. 729. SYN. Ἐπῖκριδον, σάνις, καρχή- σιδον.
- Ἰκτάρ, adv. [(1) juxta, (2) nuper,] near, lately, immediately. Ἰκτάρ ἅμα βροντῇ τὲ καὶ ἀσπερὸς πῶτεοντο. Hes. Theog. 686. SYN. (1) Πλήσιδον, ἐγγύς, (2) ἀρτί, ταχιστά.
- Ἰκτῆρ, ἦρος, ἰκτωρ, ὄρος, et ἰκτῆριός, ὄν, adj. [supplex,] suppliant, supplicatory. Ἰκτῆρες ἐπιστόναχοῦσι. OE. R. 196. See also Heracl. 365, and OE. R. 3. SYN. Ἰκῆτης, ἰκῆτήριος, ἰκῆστὸς, λιπαρης.
- Ἰκτῖνός, ου, ὁ, subst. [milvus,] a kite or glead. Προκύλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτῖνοις. δ. Νῆ τον Διδονσόν, ἐγωγ' οὖν. Aves 501. EPIITH. Ἀρπαξ, παντόφθαλμος.
- Ἰκτις, ἰδός, ἡ, subst. [mustela silvestris, lutras,] an otter. Ἰκτιδὰς ἐννύδρως, ἐγγχεῖς Κωπαίδας. Acharn. 880.
- Ἰλα, Dor. pro ἴλη, ης, ἡ, subst. [ala, turma,] a troop, an assembly. Ἐνθα μὲν εὐφρόνης Ἰλαι. Nem. 5. 70. SYN. Εἴλη, ἀγέλη, τάξις, στίφος, οὐλάμους.
- Ἰλαδόν, adv. [(1) turmatim, (2) affatim,] in troops, in swarms, immediately. Ἰλαδόν εἰς ἀγύρην μετὰ δὲ σφίσιν Ὅσοα δέδῃει. B. 93. SYN. Ἀγέληδόν, πασ- σύδῃ, ἄθρως.
- Ἰλαός, ου, et ἰλέως, ω, adj. [propitius,] propitious, placable. Ἀλλὰ τὲ πολλ' ἐπὶ τῇσ'· σὺ δ' ἰλαδὸν ἐνθεῶ θυμόν. I. 635. See also A. 583, and Trach. 776. SYN. Εὐμένης, πρᾶός, εὐνός.
- Ἰλαρός, ὄν, adj. [hilaris,] cheerful. Ἰλαροὶ πῶμεν οἶνον. Anacr. 41. 26. SYN. Φαιδρός, τερπνός, εὐχάρης, περὶχάρης, ἡδύς, ἀγανός.
- Ἰλέος, ου, ὁ, subst. [latibulum serpentum,] a serpent's den. Ἰλέδν οὐκ οἰκησὶν, ὅπως μὴ γελόντες ὤμεν. Theocr. 15. 9. SYN. Εἰλέος, φωλέος.
- Ἰλέως, vid. Ἰλαός.
- Ἰλήϊός, ὄν, adj. [Iliacus,] Trojan. Φεύγω πρὸς πέδιον Ἰλήϊον, ὅφρ' ἂν ἰκωμαι. Φ. 556. SYN. Ἰλίος.
- Ἰλήκω, Ἰλημὶ, Ἰλάω, ἰλάσκω,² v. [(1) propitio, (2) propitius sum,] to appease, to render propitious. Ἡμῖν ἰλήκῃσιν καὶ ἀθανάτοι θεοὶ ἅλλοι. φ. 365. See also γ. 380. Theocr. 15. 143. and A. 386. SYN. (1) Ἀρέσκω, (2) ἰλέως, εὐ- μένης εἰμὶ.
- Ἰλιάδης, ου, et Ἰλιάς, ἄδως, ἡ, adj. [Trojanus,] a Trojan. Ἰλιάδαι βασιλῆ-es. Androm. 1014. See also Troad. 528.
- Ἰλιγγιάω, v. [vertigine laboro,] to labor under a dizziness. Ἐπὶ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὄπλων ἰλιγγιώ.

¹ Vel, ut Maltb. sagaciter præfert, ἰγμένος.

² On the quantity of the first syllable of these words see Heyne A. 585. and Maltby's Thes. Ἰλάμαι.

- Ἰλιόθεν, Ἰλιόθι, et Ἰλιόφθ, forsan prisc. form. genitivi ab
 Ἰλίων, ου, τὸ, et Ἰλῖος, ου, ἡ, P. N. [Ilium, Troja,] Ilium, Troy. Ἰλῖον, Ἰλῖν
 ἐκπέρων. Troad. 804. EPI TH. Αἰπεινὸν, αἰπὺ, ἑράτεινόν, εὐναιούμενον πο-
 λῆσθρον, εὐπωλὸν, εὐτελεχὲς, ἡνέμδεν, ἱρὸν, αἰθαλὸν, πατρὶς Ἰλῖās, ὄφρυδεν, Δαρ-
 δανίον, καλλιβωλὸν, Φρυγίον. PHR. Ξεστὰ Περγαμὰ Ἀπολλώνιā.
 Ἰλιόνης, ἔως et ἡός, ὁ, P. N. [Ilioneus,] a noble Trojan. Εἰπέμεναι μοι, Τρωῆς,
 ἄγανού Ἰλιόνηος. Ξ. 501.
 Ἰλλᾶς, ἄδός, ἡ, subst. [vinculum, funiculus,] a band, a rope. Ἰλλᾶσιν οὐκ
 ἐθέλοντὰ βίη δῆσαντες ἄγουσιν. N. 573. SYN. Δεσμὸς, σχοίνιον.
 Ἰλλός, ον, adj. [strabus,] goggle-eyed. Ἰλλος γέγενηται προσδόκων ὃ δ' οὐ-
 δέπω. Thesm. 846. SYN. Στρέβλος, τυφλός.
 Ἰλλυρίος, ον, adj. [Illyricus,] Illyrian. Πεινῶντες, ὥσπερ Ἰλλυριοί, κέκριγότες.
 Aves 1520.
 Ἰλλω, idem quod Εἰλω et εἰλέω, v. [volvo,] to roll, to turn, to bind, to nod.
 Δεσμοῖς Ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νότων. Apoll. 1. 129. SYN. Σύνειλέω,
 συστρέφω, συγκλείω, δέω, δεσμεύω.
 Ἰλός, ου, ὁ, P. N. [Ilus,] the founder of Ilium. Ἐν πέδιφ Σιμόεντος, ὅθι Φρύ-
 γος ἡρίον Ἰλου. Theocr. 16. 75.
 Ἰλύδεις, εσσαί, ἐν, adj. [limosus,] muddy. Αἴτᾱρ ὃ γ' ἰλύεντος ἀνὰ θρωσμοὺς
 πτόμοιο. Apoll. 2. 825.
 Ἰλύος, ου, ὁ, subst. [antra ferarum,] a den, a cave. Ἰλύους ἐβάλοντο κίνωπέτᾱ,
 νίσσετο δ' ἀνὴρ. Call. 1. 24.
 Ἰλὺς, υός, ἡ, subst. [(1) limus, (2) lutum, (3) faex,] mud, clay, dregs. Κεῖσέθ'
 ὑπ' ἰλὺος κέκαλυμμένα· καὶ δὲ μιν αὐτόν. Φ. 318. SYN. Βόρβυρος, πηλός, τρύξ.
 Ἰμαῖος, ον, adj. [(1) hauriens; unde (2) ἱμαῖον, carmen quod concinebant
 aquarum haustores,] (1) drawing; (2) ἱμαίον, the song sung by those who
 drew water. Ἀεῖδει καὶ πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον. Call. fr. 42.
 Ἰμάς, ἀντός, ὁ, subst. [lorum,] a thong, string. Τμητῶν ἱμάντων, οὐ κατοιδ'
 ὅτῳ τρόπῳ. Hipp. 1240. SYN. Ἀμμά, ὀρμός, δεσμός. EPI TH. Αὐχεντός,
 βόειος, εὔμητος, θόος, σκληρὸς, φάεινός, χρύσεός, ὦμός, ἀζαλέος, πλεκτός. PHR.
 Πλεκταὶ στρόφιδες ἱμάντων.
 Ἰμάσθλη, ἡς, ἡ, subst. [scutica, flagellum,] a whip. Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἐδυνεῖ περὶ
 χρυῖ, γένετο δ' ἱμάσθλην. Θ. 43. SYN. Σκυτάλη, μαστιγὴ, ἱμάς. EPI TH. Ἀφεί-
 δης, δαιδάλεα, ἐχιδνήεσσα, ταρτάρεα, πλήξιππός, πυριφλεγέθων, ριγεδάνη, ράδινη.
 Ἰμάσσω, v. [loris caedo,] to whip. Πρώτῃ ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
 O. 17. SYN. Μαστίζω, παίω, πλήττω, πατάσσω.
 Ἰμαῖον, et (2) dimin. Ἰμαῖτίον, ου, τὸ, subst. [(1) vestimentum, (2) palliola,] a
 garment, a little cloak. Τῷ δόμεν ἱμαῖον καθάρων, καὶ καινὰ πέδιλά. Aves
 973. See also Lysistr. 470. SYN. Ἑσθῆς, ἔσθημά, ἀμπεχόνη.
 Ἰμβριός, ου, ὁ, P. N. [Imbrius,] the son-in-law of Priam. Ἰμβρίον αἰχμητήν,
 πολυλίπου Μέντορος υἱόν. N. 171.
 Ἰμβρός, ου, ἡ, P. N. [Imbrus,] an island in the Aegean sea. Ἰμβρὸς εὐκτιμένη,
 καὶ Αἴημνός ἀμιχθάλδεσσα. Hom. Apoll. 36.
 Ἰμέρας, ου, ὁ, P. N. [Himeras,] a river in Sicily, on which the city Himera
 was situated. Ἰμερὰ ἀνθ' υδάτος ρέτω γαλᾶ. Theocr. 5. 124. EPI TH. Ὑψί-
 κρημνός. PHR. Εὐνδρὸς ἀκτὴ Ἰμέρου.
 Ἰμείρω, et ἰμείρομαι, v. [desidero,] to desire earnestly, to prefer, to welcome.
 Ἦς γαίης, θάνειν ἰμείρεται· οὐδέ νῦ σοί περ. α. 59. SYN. Ἐπιθυμῶ, ἵμαι,
 ἐφίεμαι, ἐλδομαι, θέλω, πόθεω, ἐπιμαίομαι. PHR. Φρὲνās ἰμερῷ δαμείς.
 Ἰμερῶεις, εσσαί, ἐν, adj. [amabilis,] lovely. Στήθεά θ' ἰμερῶεντᾱ, καὶ ὄμματᾱ
 μαρμαίροντᾱ. Γ. 397. SYN. Ἰμερτός, ἔραστός, πόθεινός, χαρίεις, ἡδύς, κᾶ-
 λός, φρὲνθεληγής, ἐράσμιός, ἐράτεινός, ἑλωτός, τίμιός.
 Ἰμερός, ου, ὁ, subst. [(1) desiderium, (2) Cupido,] desire, Cupid. Καινῆς δὲ
 νύμφης ἰμερῷ νικώμενός. Med. 556. SYN. (1) Ἐρὸς, ἐπιθυμία, πόθος, (2) Ἐρως.
 EPI TH. Ἀπατήλιός, κᾶλός, ὀξύς, θρασύς, ἡδύς. PHR. Νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων
 ἰμερὸς εὐλέκτρον νύμφας.
 Ἰμερόφωνός, ον, adj. [suaviloquus,] having a charming voice, tuneful. Νικίαν,
 Pros. Lex. 3 H

- Χάριτων ἰμερόφωνων ἱερὸν φῦτον. Theocr. 28. 7. SYN. Γλυκῦφωνός.
- Ἱμερτός, ὄν, adj. [desiderabilis,] desirable, lovely. Οἱ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τῖτάρησιδ' ἔργ' ἐνέμοντο. B. 751.
- Ἱμόνια, ας, ἡ, subst. [funis, per quem aqua hauritur,] a bucket rope or chain. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμόνιαν τῖν' ἀποπάτεῖς. Eccles. 351. SYN. Σχοίνιον.
- Ἱμόνιοστρόφος, ον, ὁ, subst. [qui funem ductarium torquet in haurienda aqua,] a maker of bucket-ropes. Πόθεν σὺν ἐλεξᾷς ἱμόνιοστρόφου μέλη; Ran. 1297.
- Ἱνά, adv. [(1) ut; (2) ubi, ponitur cum genitivo; (3) ubicunque,] that, in order that, where, wherever. Λιπὼν, ἰν' Ἀίδης χωρὶς ᾧκισται θεῶν. Hec. 2. SYN. Ὀφρά, ὅπως, ὅπου.
- Ἱνάχειος, et Ἱνάχιος, α, ὄν, et Ἱνάχωνη, ης, ἡ, adj. [Inachio satus,] descended from Inachus. Σὺ τ' Ἱνάχειον σπέρμα. P. V. 730. See also Mosch. 2. 51. and Call. Del. 254.
- Ἱνάχιδης, ον, ὁ, patronym. [Inachides,] a descendant of Inachus. Ἱνάχιδαις γάμον. Iph. A. 1087.
- Ἱνάχος, ον, ὁ, P. N. [Inachus,] (1) a king of Argolis, the father of Io; (2) a river in Argolis; (3) a name of Argolis. Ἐλεξε δ' ᾧ γῆν Ἱνάχου κεκτημένοι. Orest. 923. EPITH. (2) Ὠκυρεθρός, Ἀργεῖος, ποτάμιος, (3) εὐπάρθενος. PHR. Θῦη πόλός Ἡρης.
- Ἰνδάλλομαι, v. [(1) similis videor, (2) videor,] to seem like. Ἀλλὰ καὶ ὥς ἔρεω, ὥς μοι ἰνδάλλεταί ἡτῶρ. τ. 224. SYN. Φαίνομαι, εἰκάζομαι, ὁμοιοῦμαι, φαντάζομαι.
- Ἰνδικός, ἡ, ὄν, adj. [Indicus,] Indian. Ἡλεκτρὸν, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικόν. Antig. 1039.
- Ἰνδός, ον, ὁ, [(1) P. N. Indus, fl. (2) Indus,] (1) the river Indus, (2) an Indian. Ἀκούω ἰνδάδας ἱπποβάμοσιν. Æsch. Suppl. 292.
- Ἰνόν, ον, τό, subst. [occipitium,] the nape of the neck. Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν ὁ δ' ἐξέτο χεῖρ' ἐπ' ἐτάσας. E. 495.
- Ἰνός, ἴος, ὁ et ἡ, subst. [puer, nepos,] a son or daughter, grandchild. Μὴ στέλλειν τὰν σὰν Ἰνιν πρὸς. Iph. A. 119. SYN. Υἱός, βρεφός, ἀπογόνος, νῆος, νήπιος, παῖς.
- Ἰνώ, ὄος, ἡ, P. N. [Ino,] a sea-goddess. Εὐδουσα δ' Ἰνοῦς συμφῶρα πόλυν χρὸν. Eur. fr. Ino, 1. 1. EPITH. Ἀμβροτός, ἀγλαόπαις, βούκραιρος, κέρασφορός, λύσσας, οἰσθητεῖσα, πόντιᾶς, ποδηνέμος, τλησιπόνος, Ἀγήνωρίς. PHR. Ποντίαν ὁμοῦ ἀλάμος, Νηρηίδων. Pyth. 11. 3.
- Ἰνωπός, οὔ, ὁ, P. N. [Inopus,] a river in Delos, near which Apollo and Diana were born. Ἐξετό δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον. Call. 4. 207.
- Ἰζάλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [saliens cruribus, impetuusus, salax,] leaping, capering. Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐυξύν, ἰζαλοῦ αἰγός. Δ. 105. SYN. Θούρος, φοιτάλεός.
- Ἰξευτής, οὔ, ὁ, subst. [qui visco aves captat,] a bird-catcher. Ἰξευτὰς ἐπὶ κώρος ἐν ἀλσεῖ δενδραέντῃ. Bion 2. 1. SYN. Ὀρνιθεντής, ὀρνιθόθηρης.
- Ἰξιόνιος, α, ὄν, adj. [Ixionius,] of Ixion. Οὐδ' ὅποι' ἡράσμεν Ἰξιόνιος ἀλόχοιο. E. 317.
- Ἰξίς, ἔως, ἡ, subst. [adventus,] arrival. Καὶ τοῦτ' Ἀχαιῶν Ἰξίς ἐξεργάζεται. Troad. 398. SYN. Ἀφῆξις, ἡλύσις.
- Ἰξίων, ὄνος, ὁ, P. N. [Ixion,] a noble Thessalian. See Damm. Ἰξίων' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσθαι. Herc. F. 1289. EPITH. Δρομάς, δέσμιος, ἀρματῆλατης, πέλαιτης λέκτρων τῶν Διός. PHR. See Pyth. 2. 67.
- Ἰζός, οὔ, ὁ, subst. [viscum,] bird-lime. Ὡς περ πρὸς ἰζῶ, τῇ κυλίκῃ, λελημμένος. Cycl. 432. SYN. Γλοιός, πᾶγίς.
- Ἰζός, ὄος, ἡ, subst. [lumbus, coxa,] the spine, the loins. Αὐχένος ἀμφὶ τῇ νῶτῃ καὶ ἰζύας, ἡντὲ κοῦραι. Apoll. 4. 1347.
- Ἰζόβόλω, v. [(1) sagittas mitto, (2) veneno inficio,] to hurl arrows, to infect with poison. Τόξα τέ, τοῖσι πέλωρ τοῦ ἀπέφθισεν ἰζόβόλησας. Apoll. 4. 1440. SYN. Ἀκοντίζω.
- Ἰζόβοςπρῆχος, et ἰζόβόκαμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [violaceam vel nigram comam ha-

- bens,] having black locks or hair. Φλέγεται δ' ἰδοστροχιοῖς Μοισαῖς. Isth. 7. 33. See also Pŷth. 1. 2.
- Ἰοδνέφης, ἔος, adj. [violaceus, purpureus,] violet-colored, purple. Ἠλᾱκᾱτη τέτανυστοῖ, ἰοδνέφης εἰρὸς ἔχουσα. δ. 135. SYN. Μῆλας, πορφύρεός, ἰοειδής.
- Ἰοδόκη, ἡς, ἡ, subst. [pharetra,] a receptacle for arrows, a quiver. Ἰοδόκη τέτανυστοῖ κατωμαῶδον ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ. Apoll. 2. 681. SYN. Φάρετρα.
- Ἰοδόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sagittas recipiens,] receiving or containing arrows. Ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἐνέσαν στῶνδεντῆς δίστοί. φ. 12.
- Ἰοειδής, ἔος, adj. [niger, purpureus,] dark, purple-hued. Ἡ τε καθαλλῶμενη ἰοειδέα πόντων ὀρίνει. Λ. 298. SYN. Ἰοδνέφης, μέλας, ἀνθηρὸς, πορφύρεός.
- Ἰοεῖς, εσσαῖ, ἐν, adj. [niger,] violet-hued, dark-hued. Ἀντάρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰοεντὰ σιδηρὸν. ψ. 850. SYN. See Ἰοειδής.
- Ἰοκάστη, ἡς, ἡ, P. N. [Jocasta,] the mother and wife of Œdipus, called Epicasta by Homer. Καλοῦσ' δ' Ἰοκάστην μετ' τοῦτο γὰρ πατήρ. Phœn. 12. PHR. See Λ. 270.
- Ἰόλαος, et Ἰόλας, ου, ὁ, P. N. [Iolaus,] the son of Iphiclus; the grandson of Amphitryon. Ἡρώς, ὧ Ἰόλαε, βροτῶν πολλὴ φίλτατ' πάντων. Hes. Scut. 78. See also Nem. 3. 61. EPI TH. Ἀρηίφίλος, ἀσπιστής, διότηρεφής, κρατερὸς, κυδάλιμος, θαρσάλεος, Ἰφικλείδης. PHR. Ὁ μὲν γέρων οὐκ ἐστὶν Ἰόλῳς ὁδὲ; νεὸς μεθέστηκ' ἐκ γέροντος αὐθις αὖ. Heracl. 793.
- Ἰόλη, et Ἰολεῖα, ἡς, ἡ, P. N. [Iole,] the daughter of Eurytus, and wife of Hercules. Ἰόλην ἐφασκῆς Εὐρύτου σπῆραν ἄγειν; Trach. 420. See Call. Ep. 6. 3.
- Ἰώμωρος, ὄν, adj. [durationem vitæ violæ habens, brevis ævi,] short-lived. Ἀργεῖοι, ἰώμωροί, ἐλεγχῆες, οὐ νῦ σέβεισθε; Δ. 242.
- Ἰών, ου, τὸ, subst. [viola, vaccinium,] a violet, corn-flag. Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μᾶλᾱκοὶ ἰού, ἡδὲ σέλινου. ε. 72. SYN. Κυάναυγης, μέλας, φνῖον, ὑποδίψον.
- Ἰονθᾶς, ἀδός, ὁ et ἡ, adj. [densos et teneros pilos habens,] dark or thick haired. Ἐστὶρῆσαν δ' ἐπὶ δέρμᾳ ἰονθᾶδός ἀγριοῦ αἰγὺς. ξ. 50. SYN. Δᾶσῦς, δᾶσῦθριξ.
- Ἰονῖος, ὁ, ὄν, adj. [Ionius,] Ionian. Ἰονίῳ ναίεσθαι πόντῳ. Troad. 227.
- Ἰοπλοκάμυς, vid. Ἰοδόστρυχος.
- Ἰός, οὔ, ὁ, subst. [sagitta, venenum, rubigo,] an arrow, poison, rust. Οὐκ ἂν τοι χραίσμῳσι βιός, καὶ ταρφέες ἰοί. Λ. 387. SYN. (1) Βέλός, δίστος, γλῶφίς, (2) φάρμακον. EPI TH. (1) Αἰγίνους, πτερῶεις, ταρφὺς, ὠκυμῶρος, ἄβλης, τᾶχῦς, ἀμείλιχός, βᾶρὺς, δολιχόσκιός, θανάτηφόρος, λευγαλεός, λυγρός, καρτέρως, κρυέρως, μῖαίφονος, ὀξὺς, ὀλῶος, χαλκῆρης, ὠκὺς, (2) ἐχιδναῖος, θυμόφθορος, ὀλοφώϊος, χυλῶεις, φθισήνωρ, φθισίμβροτος, ὑποκάρδιος.
- Ἰός, ἅ, ὄν, adj. [unus,] one. Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἰᾷ γῆρυς. Δ. 437. SYN. Εἷς, αὐτός, μόνος.
- Ἰοστεφάνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [coronam e violis gestans,] violet-crowned. Εἶδος θαυμάζοντῆς Ἰοστεφάνου Ἀφροδίτης. Hom. Hym. 5. 18.
- Ἰότης, ἡτός, ἡ, subst. [voluntas, favor,] thought, will, favor. Ἰότατ' ἡμῶν, ὅτ' ἐτάν ὁμοπά-τριον. P. V. 574. SYN. Γνώμη, βούλησις, βουλή, φρόντις, θελημα, χάρις. EPI TH. Σόφῃ.
- Ἰού, ἰὼ, ἰή, [exclamationes vel gaudii vel doloris,] ah! alas! ho! Ἰού, ἰού.¹ Ὡς ἐξένευσά μογίς, ἀκρατὸς ἡ χάρις. Cycl. 572. See also Bacch. 566. and Call. 2. 97.
- Ἰουλός, ου, ὁ, subst. [lanugo,] the first hair on the chin, down. Ὁξὺ δ' ἀνηβήσας, τᾶχίνοι δὲ τοῖ ἡλθὼν ἰουλοὶ. Call. Jov. 56. SYN. Χυῶ, οὐλός, πῶγων. EPI TH. Εὐανθῆς, ἄβρὸς, ἀπᾱλός, χυῶων.
- Ἰόφῳν, ὦντός, ὁ, P. N. [Iophon,] the son of Sophocles, who was said to exhibit his father's plays as his own. Οὐ, πρίν γ' ἂν Ἰόφῳντ', ἀπολᾱβὼν αὐτὸν μόνον. Ran. 78.
- Ἰοχῆαιρᾶ, ας, ἡ, adj. [sagittis gaudens,] delighting in arrows. Ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμι² Ἀρεμίς ἰοχῆαιρᾶ. E. 53.

¹ Ἰού, ἰὸν, hic et pluribus in locis est extra metrum.

- Ἴπνός, ου, ό, subst. [furnus, culina, laterna,] a furnace, a lanthorn. Ἴπνους ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἱπνοῖσι πῦρ. Pax 841. SYN. Κάμινός, ἐσχάρα, κᾶπη.
- Ἴπος, ου, ή, subst. [onus impositum,] a heavy burden. Ἴπὺν ἠνέμευσσάν ἐκ-
τογ-κέφαλα. Olymp. 4. 11. SYN. Πιεσμός, θλίψις.
- Ἰσῶ, v. [premo, *prop.* more fullonum; affligo,] to squeeze, to pinch. Ἰπού-
μενος ταῖς εἰσφύραις. Equit. 924. SYN. Πιέζω, συνθλίβω, θλίβω, ἴπτω.
- Ἰπᾶγωγός, ου, ό et ή, adj. [equos transportans,] conveying horses; ναὺς ἱπᾶ-
γωγός, a transport. Ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἱπᾶγωγούς εἰσέπηδων ἀνδρὶκῶς. Equit.
599.
- Ἰππάζεσθαι, v. [equito,] to ride, to drive. Ἀντίλοχ', ἀφράδεως ἱππάζεσθαι· ἀλλ'
ἀνέχ' ἵππους. Ψ. 426. SYN. Ἰππεύω, πωλόδαμνέω, ἱππηλάτῃω, ὀχεῖσθαι.
- Ἰππαιχμός, ον, adj. [qui hasta ex equo pugnat,] one who throws the spear
from a chariot or on horseback. Λαὸν ἱππαιχμον, θάμᾳ δὲ καὶ Ὀλυμ-πίᾳδων.
Nem. 1. 23.
- Ἰπᾶλεκτρὺς, ονός, acc. τρυῶνᾱ, et τρυῶ, acc. plur. ὑῖᾱς et ὕους,¹ ό, subst.
[magnus gallinaceus, animal marinum,] a large cock, a sea animal. Μεγάλλᾳ
πράττει· κάσσι νυνὶ ζουθός ἱπᾶλεκτρὺς. Aves 800.
- Ἰπᾶλίδης, ου, ό, subst. [eques,] one who vaults upon a horse, a horseman.
Κάστωρ ἱπᾶλίδας ἐδάεν, φύγας Ἀργεὺς ἐνθών. Theocr. 24. 127. SYN. See
Ἰππότης.
- Ἰππαρχός, ου, ό, subst. [magister equitum, nomen magistratus Athenis,] a
commander of cavalry, the name of a magistrate at Athens. Ἠρέθη φύλαρ-
χός, εἶθ' ἱππαρχός. Aves 799.
- Ἰπᾶσία, et ἱππειᾶ, as, ή, subst. [equitatio,] a riding, a ride. Ἰπᾶσίας βαδι-
ζων. Acharn. 1163. See also Herc. F. 374. SYN. Ἰππενυᾶ.
- Ἰπᾶσίδης, ου, ό, patronym. [Hippaso satus,] the son of Hippasus. Τοὺς μὲν
ἔασ'· ὁ δ' ἄρ' Ἰπᾶσίδην Χάρπ' οὐτάσῃ δουρί. Λ. 426.
- Ἰπᾶσός, ου, ό, P. N. [Hippasus,] a noble Trojan. Ὡ Σῶχ', Ἰπᾶσού νιῆ δαί-
φρυνός, ἱππῶδαμοῖδ. Λ. 450.
- Ἰππειός, ἱππιός, et ἱππικός, ή, ον, adj. [equester, equinus,] of a horse, eque-
strian. Ἰδλαός, ἐμβῆσαι νῖν ἱππειον διφρὺν. Heracl. 845. See also Phœn.
1721. and Bacch. 501. SYN. Πωλίκός, ἐφιππός.
- Ἰππερός, ου, ό, subst. [equorum amor,] fondness for horses. Ἀλλ' ἱππερόν
μον κατέχεν τῶν χρημάτων. Nub. 74.
- Ἰππενυᾶ, αἶός, τός, subst. [equitatio,] a ride, an incursion. Ὡς ἐκ θαλάσσης,
ἐκ τῇ γῆς ἱππενυᾶσῖ. Iph. T. 1429. SYN. Ἰππειᾶ, ἱπᾶσία, πόρειᾶ. EPI TH.
Μάκρυν, θύον.
- Ἰππεύς, ἔως, et Ion. ἱππευτής, ου et ἦός, ό, subst. [eques,] a horseman. Ἰππεῦσιν
ἱππεῖς ἦσαν ἀνωπλισμένοι. Eur. Suppl. 676. See Herc. F. 408. SYN. See
Ἰππότης.
- Ἰππεύω, v. [equito,] to ride, to drive a horse. Κάνθενδὲ πρὸς γέροντός ἱππεύει
φύνον. Herc. F. 996. SYN. Ἰππάζεσθαι, ἐλαύνω, πωλέω, ὀχεῖσθαι, ἱππηλάτῃω.
- Ἰππηδόν, adv. [equitantium vel equorum modo, per jubam,] like a horseman,
by the mane. Ἰππηδὸν πλοκάμων. Sept. Theb. 317.
- * Ἰππηλαῖός, α, ον, et ἱππηλάτης, ου, ό et ή, adj. [equitabilis,] fit for driving.
Ὅφρα δ' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη. H. 439. See also δ. 607. SYN. Εὐρύ-
χωρός, πλατὺς, λεῖός.
- Ἰππηλάτῃω, v. [equos agito, equito,] to drive horses, to ride. Ὡσθ' ἱππηλά-
τῃν. Aves 1442. SYN. See Ἰππεύω.
- Ἰππηλάτης, ου, ό, subst. [auriga,] a charioteer. Ἡ κὲ μέγ' οἰμώζειε γέρων ἱπ-
πηλάτᾳ Πηλεὺς. H. 125. SYN. See Ἰππότης.
- Ἰππημολγός, ου, ό, adj. [qui equas mulget,] one who milks mares; Ἰππημολγοί,
the name of a people. Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν. N. 5.
- Ἰππᾶναξ, ἀνακτός, ό, subst. [dux equitum,] a commander of cavalry. Ἰππᾶ-
νακτας. Pers. 991. SYN. Ἰππαρχός.

¹ Vid. Pors. Præf. ad Hec. XLII. et Opusc. a Kidd. p. 195.

Ἰππικός, vid. Ἰππειός.

Ἰππιόχαιτης, ου, adj. [setis equinis factus,] made of horses' mane. Ταρβήσας χαλκόν τε, ἴδε λυφὸν ἰππιόχαιτην. Z. 469.

Ἰππιόχάρμης, et ἰπποχάρμης, ου, adj. [equis gaudens,] delighting in horses. Μήστρά τ' ἀντιθέον, καὶ Τρώϊδον ἰππιόχάρμην. Ω. 257. See also Olym. 1. 35. SYN. Φιλιππός, ἰπποτής.

Ἰπποβάμων, ὄνος, et ἰπποβάτης, ου, adj. [eques,] horse-mounted, equestrian. Ῥήμαθ' ἰπποβάμονα. Ran. 821. See also Pers. 26. SYN. Ἰππειός, ἰππιός, ἰππικός.

Ἰπποβότης, ου, ὁ, adj. [qui equos alit ; qui gloria præcellit,] a feeder of horses, a knight, illustrious. Θιάσος ἐμὸν ἰπποβότα. Iph. A. 1059. SYN. Ἰπποτής, ἰπποτροφός, ἰππονόμος, ἰπποβουκόλος, ἰπποφόρβις.

Ἰπποβότης, ου, adj. [equis pascendis aptus,] fit for feeding horses, rich in pasture. Τῶν ἰπποβότων Φθίας πέδιων. Androm. 1280. SYN. Ἰπποτροφός.

Ἰπποβουκόλος, ου, ὁ, subst. [equiso,] a groom. Πόλυβου δὲ νιν λαβόντες ἰπποβουκοί. Phoen. 28. SYN. See Ἰπποβότης.

Ἰπποδάμας, αντὺς, ὁ, P. N. [Hippodamas,] a noble Trojan. Ἰπποδάμαντᾶ δ' ἐπειτᾶ καὶ ἴππων ἀΐξαντᾶ. Υ. 401.

Ἰπποδάμεια, as, ἡ, P. N. [Hippodamia,] the name of several illustrious women. Ἰπποδάμειαν Οἰνόμαον κτάνων. Iph. T. 826.

Ἰπποδαμῆς, Dor. pro ἰπποδημῆς, ου, ὁ, P. N. [Hippodemus,] Hippodemus. Ὁ δ' Ἰπποδάμον λείβεται θεόμενος. Equit. 322.

Ἰπποδάμης, ου, ὁ, adj. [domitor equorum,] a tamer of steeds, warlike. Ως οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἐκτόρος ἰπποδάμοιο. Ω. 804. SYN. Ἰπποτής, ἰππικός, ἰππειός, ἰππιός, ἰππιόχάρμης.

Ἰπποδάσους, εἰᾶ, ὅ, adj. [hirsutus e setis equinis,] thick with horse-hair. Τόν ῥ' ἐβάλε πῶτος κόρυθος φάλον ἰπποδάσειας. Δ. 459.

Ἰπποδεσμός, ου, τὸ, subst. [habena,] a rein, halter. Οὐθ' ἰπποδέσμων, οὐτὲ κολλητῶν ὅχων. Hipp. 1220. SYN. Φίμος, χαλινός, ἵμας.

Ἰπποδέτης, ου, adj. [ligans equum,] serving to bind a horse, stout. Μέγαν ἰπποδέτην ῥντῆρᾶ λαβών. Aj. Fl. 241.

Ἰπποδιώκτης, οὔ, ὁ, subst. [agitator equorum,] driver of horses. Ὁ ῥγειός, κήγων, καὶ ὁ Θεσσαλός ἰπποδιώκτης. Theocr. 14. 12. SYN. Ἰπποτής.

Ἰπποδρομία, as, ἡ, subst. [cursus equorum ; ludi Circenses,] a horse-race, a combat of horsemen. Τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ' ἰπποδρομίαν ἄξετε. Pax 899.

Ἰπποδρομῆς, ὄν, adj. [ad cursum equorum pertinens, equestris,] of the horse-race, equestrian. Ἀρμάτων ἰπποδρομίον κελᾶδῆσαι. Isth. 1. 76.

Ἰπποδρομός, ου, ὁ, subst. [cursus equorum, circus,] a race-course. Λαμπρόν ἰπποδρομόν βαίην. Iph. T. 1139.

Ἰπποθῆ, et ἰππονόη, ης, ἡ, P. N. [Hippotheë, et Hipponoë,] the daughters of Nereus and Doris. Ἰπποθῆ τ' ἐρῶεσᾶ καὶ Ἰππονόη ῥόδοπηχες. Hes. Theog. 251.

Ἰπποθῆος, ου, ὁ, P. N. [Hippotheus,] Hippotheus. Ἰπποθῆος δ' ἀγὲ φῦλᾶ Πέλασγῶν ἐγχεσμίωρων. B. 840.

Ἰπποκάνθαρος, ου, ὁ, subst. [vox ab Aristophane conficta, hippocantharus,] a horse-beetle. Τοντὶ τί ἐστὶ τὸ κακόν ; b. Ἰπποκάνθαρος. Pax 181.

Ἰπποκλέυθης, ου, ὁ, adj. [iter equo faciens,] travelling on horseback. Ὅρσεῖ, διόγενες Πατρόκλεις, ἰπποκλέυθε. Π. 126.

Ἰπποκόμει, v. [equos curo,] to attend to horses. Ἰπποκομῆν μ' ἠγάγασε. Pax 74.

Ἰπποκόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [equinis pilis exornatus,] adorned with horse-hair. Ἰπποκόμον πηλήκᾳ μίαινεσθαι κόνῃσι. Π. 797.

Ἰπποκόρυστης, οὔ, ὁ, subst. [bellator habens galeam i. e. cristam setis equinis tectam,] having a horse-haired helmet, a noble warrior. Καὶ βάλε Πυραϊχμην, ὃς Παλῶνας ἰπποκόρυστάς. Π. 287. SYN. See Ἰπποτής.

Ἰπποκῶν, ωντὺς, ὁ, P. N. [Hippocoön,] a Thracian prince. Ὡρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἰπποκῶντᾶ. K. 518.

- Ἱπποκράτης, ἔδος, ὁ, P. N. [Hippocrates,] Hippocrates. Τοῖς Ἱπποκράτους νιῒσιν εἵξεις, καὶ σὲ κἀλοῦσιν βλιτθόμαν. Nub. 1001.
- Ἱπποκρηνὺς, ὄν, adj. [rupium modo grandis,] very precipitous, high-sounding. Καὶ ῥήμαθ' Ἱπποκρηνῆ. Ran. 929.
- Ἱπποκρήνη, et Ἱππουκρήνη, ἡ, P. N. [Hippocrēne,] a fountain near Helicon. Ἡ Ἱππουκρήνης ἡ Ὀλμειοῦ ῥαῖοιοῦ. Hes. Theog. 6.
- Ἱπποκρῶτος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [equis perstrepens,] sounding with the feet of horses. Ἱπποκρῶτᾶ λῆλοιπὲ πῆδιᾶ. Helen. 207.
- Ἱππολόχους, οὐ, ὁ, P. N. [Hippolochus,] Hippolochus. Ἱππολόχος δὲ μ' ἐγκτῆ, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι. Z. 206.
- Ἱππολύτη, ἡ, P. N. [Hippolyte,] Hippolyte. Ἱππολύτης ἐμὲ δ' εὐρεῖ νέον χυδῶντᾶ ἱούλους. Apoll. 2. 779. P.H.R. See Nem. 5. 48.
- Ἱππολύτης, οὐ, ὁ, P. N. [Hippolytus,] the son of Theseus and of Hippolyte. Ἱππολύτης, ἀγροῦ Πιτθῆως παιδεύματᾶ. Hipp. 11. P.H.R. Ὁ Ἑλληνίας φανέρω- τᾶτος ἀστήρ Ἀθήνας. Hipp. 1120.
- Ἱππομᾶνές, ἔδος, τὸ, subst. [(1) veneficium amoris equis innatum, (2) planta,] a love-charm in horses; a plant, which when eaten by a horse renders him furious. (See Virg. Georg. 3. 280.) Ἱππομᾶνές φῦτον ἐστὶ παρ' Ἀρκασί τφδ' ἐπὶ πᾶσαι. Theocr. 2. 48.
- Ἱππομᾶνής, ἔδος, adj. [valde insanus,] outrageously mad. Σε τὸν Ἱππομᾶνῆ. Aj. Fl. 143. EXP. Μεγαλομανής, ἦτοι ὁ μεγάλως μαινομένης.
- Ἱππομάχους, οὐ, ὁ, P. N. [Hippomachus,] a noble Trojan. Ἱππομάχον βάλλε δουρί, κατὰ ῥωστήρᾶ τυχήσας. M. 189.
- Ἱππομέδων, οὐ, ὁ, P. N. [Hippomedon,] one of the seven Argive chiefs. (See note at Ἑτέοκλης.) Ὁ δ' αὖ τρίτος τῶνδ', Ἱππομέδων, τοιόσδ' ἔφν. Eur. Suppl. 891.
- Ἱππομένης, ἔδος, ὁ, P. N. [Hippomenes,] the suitor of Atalante. Ἱππομένης ὁκᾶ δὴ τὰν παρθένον ἦθελε γάμαι. Theocr. 3. 40.
- Ἱππομητῖς, ἴος, adj. [militiæ equestris peritus,] skilful in equestrian warfare. Ἡ δ' ἄμφ' Ἰδλαὸν Ἱππομητῖν. Isth. 7. 12.
- Ἱππονικὸς, οὐ, ὁ, P. N. [Hipponicus,] Hipponicus. Ἱππονικός Καλλίου, καὶ Ἱππονίκου Καλλίας. Aves 284.
- Ἱππονῆ, ἡ, P. N. vid. Ἱπποθῆ.
- Ἱππονόμος, ὄν, adj. [equos pascens,] tending horses or large cattle. Καὶ βδ- τήρας Ἱππονόμους. Aj. Fl. 232.
- Ἱππονῶς, οὐ, ὁ, P. N. [Hipponous,] a Grecian commander. Αἰσυμνόν τ', Ὀρόν τε καὶ Ἱππονῶν μενέχαρμην. A. 303.
- Ἱππονώμας, οὐ, ὁ, adj. [equos agitans,] driving horses. Τόν θ' Ἱππονώμαν, ὅς ὑπερ-λάμπροισ. Nub. 572. SYN. See Ἱπποτης.
- Ἱπποπῶλος, ὄν, adj. [equos alens,] conversant with horses, skilful in managing them. Ἱπποπῶλων Ὀρηκῶν ὄρεα νίφοντᾶ. E. 227.
- Ἱππος, οὐ, ὁ et ἡ, subst. [(1) equus, et (2) ἡ, equitatus,] (1) a horse, (2) cavalry. Ἡλῆ, θαλαῖς Ἱπποισὶν εἰλίσσων φλόγα. Phœn. 3. SYN. Πῶλος. EPIITH. Δού- ρειός, πτέρους, γυμᾶς, ῥυγχορὸς, κυᾶνῆς, πτηνός, ταχῦπος, τετραορὸς, τετρά- βάμων, ἀεθλοφῶρος, ἀεροῖπος, αἰθων, ἀριστός, ἄρσην, ἀφάρτερος, βράδους, δίζυξ, ἐριαύχην, ἐρυσάρματός, εὐσκαρθμός, καλλιθριξ, μεγάς, μόνυξ, ποδώκης, ταχὺς, ὑψηλῆς, ὠκὺς, ὠκυπος, ἀελλοπος, ἀριπρέπης, αἰόλος ποδάς, στατός, ἀθλοφῶρος, ἀργίπος, εὐθριξ, κεντρηνέκης, κράτερωυξ, χρυσάμπυξ, χαλκοπος, κυᾶνῆχαιτης, ὠκυπέτης, μαργός, ἀγαθός, ἀγῆνωρ, ἀνίκητος, δέξις, λυσσᾶς, ξανθός, κομῶν, μεγάλῃτωρ, λάσιαύχην, ὑψιλόφος, ἱκράτερος, Θεόσαυός, Ὀρηκίος, Τρώϊος, Πύλη- γῆνης, ἀθανάτος. P.H.R. Λευκότερο χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοιοί. κ. 432. χρυσεῖσιν ἐθειρῇσιν κομῶντε. O. 42. δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων. Olymp. 1. 33. See also Hipp. 1223. Apoll. 4. 1606.
- Ἱπποστᾶς, οὐ, ὁ, et ἡ, subst. [agitator equorum,] a driver of horses. Ἐν δὲ Θήβαις Ἱπποστᾶς Ἰδλαός. Isth. 5. 40. See also Olymp. 3. 46.

¹ See Viger. p. 74. on the meaning of words compounded with βούς and ἵππος.

Ἰπποσύνη, ης, ἡ, subst. [equitandi peritia,] skill in riding or driving the chariot, horsemanship. Κεῖτο μέγας μέγαλῳσι, λήλασμένους ἰπποσύνάων. Π. 776.

SYN. Ἰππική.

Ἰπποστάσις, ἑως, ἡ, subst. [equile,] a stable. Ἔω φαέναν, ἡλίου θ' ἰπποσταῖσις. Eur. fr. Phaëth. 1. 5.

Ἰπποῦαδης, ου, ὁ, patronym. [Hippoto satus,] the son of Hippotus. Αἰδώς Ἰπποῦαδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι. κ. 1.

Ἰπποῦτης, ου, ὁ, subst. [eques,] a horseman, warrior. Σὸς παῖς ἐφεδρὸς ἰπποῦτας μὲν ἰπποῦταις. Phœn. 1111. SYN. Ἰππεύς, ἰππαλίδης, ἰππηλάτης, ἰππιόχαρμης, φίλιππος, ἰππευτής, ἰπποβάμων, ἰπποβῆτης, ἰπποδάμους, ἰπποδιώκτης, ἰπποκῆλενθος, ἰπποκόρυστης, ἰπποσύης, ἰππονώμας, ἰπποπόλος, ἐφιππος, διώξιππος, πλήξιππος, κλυτόπωλος. PHR. Κέντωρ ἵππων.

Ἰπποῦτιον, ωνός, ὁ, P. N. [Hippotion,] prince of Ascania in Phrygia. Μηριόνης δὲ Μόρυν τὲ καὶ Ἰπποῦτινᾶ κἀτέκτα. Ξ. 514.

Ἰπποτοξότης, ου, ὁ, subst. [eques sagittarius,] a bowman on horseback. Τρισμυρίους ἱερακᾶς ἰπποτοξότας. Avēs 1179.

Ἰπποτρόφια, ας, ἡ, subst. [equorum nutritio,] the keeping or rearing of horses. Ἰπποτρόφιας τὲ νομίζων. Isth. 2. 55.

Ἰπποτρόφος, ον, adj. [equos alens,] horse-nourishing. Ἰπποτρόφον ἄστυ τὸ Προί-τοιο. Nem. 10. 76. SYN. Ἰπποβότης, ἰπποφόρβιος.

Ἰππουρίς, ἴος, ἡ, subst. [pilis equinis ornatus,] adorned with a horse's tail. Ἰππουρίν δεινὸν δὲ λόφος καθῷπερθὲν ἐνευέν. Γ. 337.

Ἰπποφόρβιος, ον, adj. [equis pascendis aptus,] adapted for feeding horses. Ἄγρων πέλας τῶνδ' ἰπποφόρβιων ἐπύ. Eur. Electr. 623. SYN. Ἰπποτρόφος, ἰπποβότης.

Ἰπώναξ, ακτός, ὁ, P. N. [Hipponax,] a poet who first wrote Choliambics. Ὁ μουσδοῖος ἐνθάδ' Ἰπώναξ κεῖται. Theocr. Ep. 21.

Ἰπταμαι, v. [volo,] to fly. Ὡς ἐνυχὲ Ληδ' ὄρνιθ' ἰπταμένῳ. Iph. A. 796. SYN. Πεταμαι, πέτομαι, ποταμαι, ἀνίπταμαι. PHR. Ἐξάκριζεν αἰθέρα πτέροις. Orest. 269. τάνδ' αἰθέρ' ἀμπάλλομαι. Orest. 316. λαμπρῶν ἄστρον πόλιν ἐξάνθειν. Orest. 1702. πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος. Med. 1294.

Ἰπτω, et ἵπτομαι, v. [lædo, punio,] to hurt, to punish, to wound. Νῦν μὲν πειράται, τὰχ' δ' ἵψεται νῆας Ἀχαιῶν. B. 194. SYN. Βλέπτω, σίνδομαι, αἰκίζομαι.

Ἰρα, vel ἱρά, ας, ἡ, subst. [forum, locus sacratus ad conventum populi; templum publicum. Vide Damm.] a market-place, place of public assembly, a temple. Ἰράων προπαροιθε καθήμενοῦ, αὐτὶκ' ἐφ' ἵππων. Σ. 531. SYN. Ἀγορά, ἐκκλησία.

Ἰρηξ, vid. Ἰέραξ.

Ἰρίς, ἴδους, (1) ὁ, (2) ἡ, subst. [(1) Iris, fluv. (2) arcus cœlestis, (3) Iris, dea,] a river in Asia Minor; the rainbow; the goddess Iris. Δεινὸν ἐρεύγονται μετὰ τόνδ' ἀγχιρρόους Ἰρίς. Apoll. 2. 367. See also A. 27. and B. 785. EPITH. (2) Λυσάγγελος, ἄλλοπος, πορφύρεος, πόδηνεμος, χρυσόπτερος, τὰχεῖα. PHR. (2) Τέρας μερῶπων ἀνθρώπων. A. 28. Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκεῖα. Hes. πωλείται ἐπ' εὐρεῖα νῶτα θάλασσης.

Ἰρός, ου, ὁ, P. N. [Irus,] the name of a beggar in Homer. Ἡ τὰχ' Ἰρός αἶρος ἐπίσπαστον κύκον ἔξει. σ. 72. SYN. Ἀλητής, πτωχός.

Ἰς, ἰνός, ἡ, subst. [nervus, fibra, vis,] a nerve, a fibre, strength. Καίτ' δ' ἰς Πόταμοιο, ἔπος τ' ἐφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν. Φ. 356. SYN. Ἰνὸν, νεῦρον, δυνάμεις, δυνάσις, ἰσχύς, βία, ἄλκη. EPITH. Λευκή, πᾶχεῖα, αὐχενίος, ἀπὲλεθρος, κρατέρα, ἰέρα.

Ἰσάδελφος, ον, adj. [fratris animo præditus,] like or equal to a brother. Ἰσάδελφος ἀνὴρ. Orest. 1014.

Ἰσάζω, et ἰσάσκομαι, v. [adæquo,] to make equal. Ἰσάζουσ' ἰνὰ παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται. M. 436. See also Ω. 607. SYN. Ἐξισάζω, ἰσῶ, ἀνίσω, ἰσοφάριζω.

Ἰσαίδομαι, v. [adæquor,] to be equal to. Νυξὶν ἰσαίεται ἀμφότερησι. Arat. Phœn. 513.

- Ἰσάνεμνε, *ον*, adj. [par vento, velocissimus,] fleet as the wind. Τὸν ἰσάνεμόν τε πᾶδοιν. Iph. A. 206. SYN. Πόδηνεμος, ἀελλόπους. PHR. Πινόησιν ἐειδόμενος ἀνέμοιο. σύνδρομος αὔραις.
- Ἰσανδρός, *ου, ὁ*, P. N. [Isander,] the son of Bellerophon. Ἰσανδρόν τε καὶ Ἰππλόχον. Z. 197.
- Ἰσάριθμος, *ον*, adj. [par numero,] equal in number. Ἡ ἰσάριθμοι. Call. 4. 175.
- Ἰσημί, *ν*, [scio,] to know. Νήπιόι, οὐδὲ ἴσασιν¹ ὅσῳ πλεόν ἡμίσῃ πάντος. Hes. Op. 40. SYN. Εἶδω, ἐπίσταμαι, γινώσκω.
- Ἰσήρετος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [totidem seu æquales remos habens,] having as many or equal oars. Ἀργείων δὲ ταῖσδ' ἰσήρετοι. Iph. A. 242.
- Ἰσήρης, *ἔος*, adj. [par, æqualis,] equal. Νικᾶν, ἰσήρεις, ὅστις ἂν ψηφούς λάβῃ. Iph. T. 1473.
- Ἰσθμῖας, *vid.* Ἰσθμῖος.
- Ἰσθμῖον, *ου, τὸ*, subst. [monile,] a necklace. Ἰσθμῖον ἤνεικεν θέρᾳπων, περικαλλές ἄγαλμα. σ. 299. SYN. Ὅρμος.
- Ἰσθμῖος, *α, ὢν*, et Ἰσθμῖας, *ἄδος, ἡ*, adj. [Isthmiacus,] Isthmian, Corinthian. Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἰσθμῖος Σίνις ποτὲ. Hipp. 981. See also Call. fr. 103. 3. SYN. Κόρινθιος.
- Ἰσθμός, *οῦ*, et *dat. οἷ, ὁ et ἡ*, subst. [terra inter duo maria,] a neck of land, land between two seas; the isthmus of Corinth. Ἰσθμοῦ νᾶπαιας ἐλέγ' προσβαίνειν πλακάς. Herc. F. 953. EPIITH. Ἀλίξωνος, κλεινῇ, κλειτῇ, ποντῖα, πλατεῖα, στενὸς, Δωρία, Κόρινθιός, ἀλιερκῆς. PHR. Ποντίας γέφυρα.
- Ἰσις, *ἰδός, ἡ*, P. N. [Isis,] an Egyptian goddess. Ἰσχάδι καὶ λύχνους Ἰσιδὸς εἰδόμενον. Call. Ep. 52. 4.
- Ἰσκω, *ν*, [(1) adsimulo; (2) scio, fingo, Hom. (3) dico,] to make like; to feign, to know, to say. Ἰσκον τοιάδ' πολλὰ τὰ δ' εἰς ὑγρόν ῥέχ' ἐτὶ κύμα. Theocr. 22. 167. SYN. (1) Ἐἴσκω, ὁμοίω, εἰκάω, (3) λέγω.
- Ἰσμαρός, *ου, ἡ*, P. N. [Ismarus,] a city in Thrace. Ἰσμαρῶ· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὧλεσά αὐτούς. ι. 40.
- Ἰσμήνη, *ης, ἡ*, P. N. [Ismene,] the daughter of Œdipus and Jocasta. Κόρας τὲ δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνην πατήρ. Phœn. 57.
- Ἰσμηνία, *ας, ἡ*, P. N. [Ismenia,] Ismenia. Ἡ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενὴς Ἰσμηνία. Lysistr. 697.
- Ἰσμήνιος, *α, ὢν*, adj. [Ismenius,] of Ismenus. Ἰσμήνιον πρὸς ὕχθον, ὥς μὲν ἦν λόγος. Eur. Suppl. 665.
- Ἰσμηνός, *οῦ, ὁ*, P. N. [Ismenus,] a river near Thebes in Bœotia. Σκύπει δὲ πῆδιᾶ, καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥόας. Phœn. 99.
- Ἰσοδαίμων, *ονός*, adj. [qui æquali sorte fruitur,] equally fortunate. Ἰσοδαίμονα τεύχει. Nem. 4. 136. SYN. Ἰσμοιρός, ἰσμορός, ἰσθηός.
- Ἰσθηός, *ον*, adj. [Deo par,] godlike, noble. Λήψει, τὸ τοῦ Νηρηῆδος ἰσθηέον γένος. Iph. A. 626.
- Ἰσομήτωρ, *ορός*, adj. [par matri,] equal to its mother. Μοσχὸν ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θές γ' ἰσομάτρᾳ ἀμνόν. Theocr. 8. 14.
- Ἰσομοιρός, et ἰσμορός, *ον*, adj. [cui portio par datur,] having an equal share, equally spread. Ἰσομοιρός ἄηρ, ὥς μοι. Soph. Electr. 87. See also O. 209. SYN. Ἰσοδαίμων, ἰσοπάλης.
- Ἰσθνειρός, *ον*, adj. [somno similis,] like sleep. Ἄκιϋν, ἰσθνειρόν, ᾧ τὸ φωτῶν. P. V. 564. SYN. Εἰκἔλδνειρός. See Aves 685.
- Ἰσθνεκός, *υός*, adj. [fato defunctis par,] equal to the dead. Ὀλόμεθ', ὀλόμεθ', ἰσθνεκῶ. Orest. 195.
- Ἰσθπαις, *αιδός*, adj. [juvenilis,] boy-like. Ἰσθπαιδᾶ νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις. Agam. 74.
- Ἰσθπάλης, *ἔος*, adj. [in lucta par, par viribus,] equal in wrestling. Ὀρίφους ἰσθπάλης· τὴν (ἰδ' ὁ τραγός) οὕτως ἐρισδὲ. Theocr. 5. 28. SYN. Ἰσός.
- Ἰσθπέδον, *ου, τὸ*, subst. [planities terræ,] even surface, a plain. Ἰσθπέδον, τὸτ' ὁ οὐτὲ κύλινδρατ', ἐσοσμένός περ. N. 142.

¹ This is the reading proposed by Professor Gaisford for οὐδ' ἴσασιν.

- ἰσόρροπος, ὄν, adj. [vergens ad æquilibrium,] of equal weight or force, equal. Ἦν δ' ἄγων ἰσόρροπος. Eur. Suppl. 716. SYN. Ἀντίρροπος, ἰσομοιρος, ἀντισαῖμος.
- ἴσος,¹ et ἰσός, ἡ, ὄν, comp. ἰσαίτερος et ἰσώτερος, adj. [par, æquus,] equal, impartial. Διοῖν ἀδελφοῖν πούς ἂν οὐ γένοιτ' ἴσος. Eur. Electr. 536. SYN. Ἐἴσος, ἀλίγκιος, ἐναλίγκιος, ἐπίεκις, ἀρτίος.
- ἰσοτέλεστος, ὄν, adj. [qui simul absolvitur,] having an equal end with. Ἰσοτέλεστος Ἄϊδος. Œ. C. 1221.
- ἰσοτης, ητος, ὁ, subst. [æqualitas, æquitas,] evenness, equity. Ἰσοτητᾶ τιμᾶν, ἡ φίλους αἰεὶ φίλους. Phœn. 546. SYN. Τὸ ἴσον, φίλότης.
- ἰσοφάριζω, v. [æquiparo,] to bear an equal part with, to equal. Μαίνεται οὐδὲ τις οἱ δύνᾳται μὲνός ἰσοφάριζειν. Z. 102. SYN. Ἐξισόμαι, ισάζω.
- ἰσοφóρος, ὄν, adj. [æqualem partem ferens,] bearing an equal part, a match to. Ἡλικῆς, ἰσοφóροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλλὰπαδόν. σ. 372.
- ἰσόψηφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [parem auctoritatem habens,] having equal right of voting, having votes equally divided. Ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πύλιν. Eur. Suppl. 363.
- ἰσόψυχος, ὄν, adj. [unanimis; par animo,] unanimous, like-minded. Κράτος τ' ἰσόψυχόν ἐκ γυναικῶν. Agam. 1446.
- ἰσῶ, v. [æquiparo,] to equalize. Δρόμου δ' ἰώσας τῇ φέσει τὰ τέρματᾶ. Soph. Electr. 688. SYN. Ἰσάζω, ἰσοφάριζω, ὁμοῖω.
- ἰστημί, v. [stare facio, sisto; f. στήσω, 1 aor. ἔστησα; (2) steti, 2 aor. ἔστην,] (1) to set up, (2) to stand. Χόρους ἐπ' ἐσθλαῖς ξυμφόραϊσιν ἰσῆναι. Alcest. 1174. SYN. Ἀνίστημι, ἀνεγείρω, ἐπέχω, κατέχω, (2) ἐστήκω, ἔσταᾶ.
- ἰστία, Ion. pro Ἑστία, q. v.
- ἰστίαια, as, ἡ, P. N. [Istiaea,] a city in Eubœa. Χαλκιδᾶ τ' Εἰρετρίαν τε, πόλυσταφύλλον θ' Ἰστίαϊαν.² B. 537.
- ἰστιόν, ου, τὸ, subst. [velum navis,] a sail. Οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὖραν ἰστιοῖς κάραδῶκῶν. Troad. 458. SYN. Ὅθονη, ἄρμένον, λαϊφός, κάλυμμα. EPITH. Λευκόν, ἄκρον, ἡνέμωεν, μέσον. PHR. Νηὸς πτέρᾳ ποντοῦπόροιο λινὸδετᾶ.
- ἰστιόρράφος, ου, ὁ, subst. [(1) qui vela suit, (2) dolosus,] a sail-maker; crafty. Ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἰστιόρράφος. Thesm. 932.
- ἰστροβέως, ἡς, ὁ, subst. [aratri temo,] the plough-beam. Δάφνης δ', ἡ πετῆλης ἀκίωτατοῖ ἰστροβῶης. Hes. Op. 433.
- ἰστροδῶκη, ης, ἡ, subst. [in quod reclinator malus navis,] the receptacle of the mast when laid down. Ἰστρον δ' ἰστροδῶκη πέλασαν, πρὸτνοιοῖν ὑφέντες. A. 434.
- ἰστροπέδη, ης, ἡ, subst. [in medio navis altum lignum, cui alligatur malus,] the wooden step in a ship, in which the lower extremity of the mast is fixed. Ὅρθον ἐν ἰστροπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. μ. 51.
- ἰστροῦμαι, v. [inquirō, interrogo, disco,] to explore, to examine, to learn. Ὡσθ' ἰστροῦμαι τίς ἐμὰς δυσχλαϊνίας. Helen. 415. SYN. Νόεω, σκοπέω, θεᾶσθαι, ἀνιστροῦμαι, ἐκπνυθᾶνθαι, μαρθᾶνω, ἐρωτᾶω, διηγέσθαι, ζητεῶ.
- ἰστρορημά, αὐός, τὸ, subst. [insigne,] a device, a motto. Μὴ φευκτὸν ἰστρορημά. Anacr. 18. 11.
- ἰστός, οὔ, ὁ, subst. [(1) malus navis; (2) malus seu lignum e quo stamina seu tela suspenditur; (3) ipsa tela,] the mast of a ship, a shuttle, a web. Αὐτῇ πρὸς ἰστόν ναὺς ἀμβήσει πῶδι. Hec. 1245. SYN. (2) Ὕφασμα. EPITH. (1) Ἀραιμακῆτος, εἰλατίνος, ὑψικάρηνος, μέγας, (2) καλλίφθογγός, (3) πύλνδαϊδάλς, κροῖός, λεπτός.
- ἰστοτόνος, ὄν, adj. [telam intendens,] stretching the web. Ἰστοτόνᾳ πηνίσματᾶ. Ran. 1315.

¹ The penult. of ἴσος is always long in Homer; but generally, if not always, short in the Attic writers. In other poets it is doubtful. See Damm. in v., Brunck. Soph. Antig. 837., and Dr. Maltby's Thesaurus.

² "Vox hæc aut aliter scripta Homeri ætate, aut secunda et tertia syllaba in unam contrahendæ." Maltb. See Herman. de metris, p. 30.

- Ἰστοτρίβης, ἔδς, adj. [qui circa malum versatur,] engaged near the mast. Ἰστοτρίβης, ἰ ἀνιμά δ' οὐς ἐπραξάνην. Agam. 1418.
- Ἰσουργέω, v. [telas tracto, telam texo,] to work at the loom. Θακοῦσιν ἰσουργοῦντες· αἱ δὲ σύννυμοι. Æ. C. 340. SYN. Ἰφαίνω, ὑφάω, πλέκω.
- Ἰστρὸς, ου, ὁ, P. N. [Ister,] the river Danube. Ἰστρου ἀπὸ σκιάραν παγῶν ἐνεικέν. Olymp. 3. 25. EPIITH. Καλλιῤῥέεθρὸς, εὐρὺ ῥέων, Ἰερός, κελαινὸς.
- Ἰστωρ, ὄρδς, ὁ et ἡ, subst. [(1) arbiter, cognitor, judex; (2) sciens,] an umpire, a witness; skilled in. Ἰμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἰστοράς βουλευμάτων. Iph. T. 1432. SYN. (1) Μάρτυρδς, κρίτης, σὺνίστωρ, (2) ἐπιστήμων, ἐμπειρὸς, ἰδρίς.
- Ἰσχάδωπωλις, ἰδὸς, ἡ, subst. [caricarum venditrix,] a seller of dried figs. Ἐδέδισκετό τὴν ἰσχάδωπωλιν, καὶ τὰς δρυπέπεις κατέπινε. Lysistr. 563.
- Ἰσχάλλεός, ὄν, adj. [macer, aridus,] dry, withered. Λόπον κατὰ ἰσχάλλεοιδ. τ. 233. SYN. Ἰσχνός, λεπτός, ἀζάλλεός, ξηρός.
- Ἰσχάνῶ, Ion. ἰσχανάασκω, item ἰσχάνω, ἰσχαίνω, et ἰσχω, v. [inhibeo,] to sustain, to constrain, to restrain. Ἰσχάνῶ δάκειν, λαρόν τε οἱ αἰμ' ἀνθρώπου. P. 572. See also O. 723. P. 747. Orest. 293. and O. 618. SYN. Ἐπέχω, κατέχω, κωλύω, κρατέω, ἐκτείνομαι.
- Ἰσχᾶς, ἄδὸς, ἡ, et ἰσχάδιον, ου, τὸ, subst. [carica, ficus arida,] a dried fig. Οὐκ ἂν πρίαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μῖας. Pax 1223. See also Plut. 798. SYN. Σῦκόν. EPIITH. Αὔη, χελιδονίος, Ἀπτική, Φρύγια.
- Ἰσχῖον, ου, τὸ, subst. [coxa, coxendix,] the hip, the thigh-bone. Ἰσχῖα τε γλουτοῖς τε ἐλισσόμενόν δάκευι. Θ. 340. SYN. Κότυλη, μηρός. EPIITH. Βάρυγουνδόν, κοῦλδν.
- Ἰσχαίνω, v. [attenuo,] to impair, to wither up. Καὶ μὴ σφρίγῶντᾶ θυμὸν ἰσχαίνῃ βίᾳ. P. V. 388. SYN. Κάτισχναίνω, ψαλδω, λεπτόνω, ἐκτῆκω, πέρραιρω.
- Ἰσχνός, ἡ, ὄν, adj. [macer, gracilis,] slender, squeaking. Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοί, καὶ σφηκώδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνίταροι. Plut. 561. SYN. Λέπτὸς, ἐξίτηλδς, σφηκώδης.
- Ἰσχυρὸς, ἂ, ὄν, adj. [robustus, validus,] strong, vigorous, severe. Οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἐστίν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ. Acharn. 591. SYN. Σθενᾶρὸς, ἐρισθενής, κρατέρδς, ἰφθίμδς, κραταῖδς, βεβαιοδς, στίβᾶρδς, μέγας, βάθυς.
- Ἰσχύς, ὄδς, ὁ, P. N. et (2) ἡ, subst. [(1) Ischus, (2) robur, vis, exercitus,] Ischus; strength; an army. Ἰσχύς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις. Hes. θ. 146. SYN. (2) See Ἀλκη. EPIITH. (2) Ἀπλατὸς, ἀπλετὸς, κρατέρα, κρατέρᾶλκης, ὑπερμέγέθης. PHR. Ἰσχύος θρασύς.
- Ἰσχύω, v. [robustus sum, polleo,] to be strong, to prevail, to be able. Παῖ, σὺ δὲ πατράς γ', ὄσδν ἰσχύεις. Aj. Fl. 1409. SYN. Δυνᾶμαι, οἷός τε εἰμὶ, σθενω.
- Ἰσχω, v. [habeo, occupo, reprimo,] to have; to occupy; to repress. See Ἐχω, and Ἰσχάνῶ.
- Ἰσωνία, ας, ἡ, subst. [pretium par,] an adequate price. Ἀλλ' αἶρε μοι τοῦτᾶν γέ τῆς ἰσωνίας. Pax 1226.
- Ἰσώνυμδς, ὄν, adj. [idem nomen habens,] of the same name. Ἰσώνυμδν ἔμμεν. Olymp. 9. 97.
- Ἰσωπὸς, ὄν, adj. [æque conspicuus,] equally conspicuous. Ἰσωποὶ τελέθοιεν. Arat. Phœn. 77.
- Ἰσως, adv. [(1) æqualiter, (2) fortasse,] equally, probably, perhaps. Ἐπειρ' ἰσως ἂν δεσποτῶν ὤμων φρένας. Hec. 359. SYN. Τάχα.
- Ἰταλία, ας, ἡ, P. N. [Italia,] Italy. Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-κοίνου. Antig. 1119. EPIITH. Εὐρεῖᾶ, κρᾶνᾶν.
- Ἰτᾶμδς, ἡ, ὄν, adj. [temerarius, procaz,] bold, saucy. Ἰτᾶμαῖς κύσιν ἀερόφοιτοῖς. Ran. 1292. SYN. Ἀναιδής, σκληρὸς, ἄσελγής, θράσύς, τολμηρὸς, ἱγής, ἰσχυρὸς, ἀναισχυντὸς.
- Ἰτέα, ας, ἡ, subst. [(1) salix, (2) clypeus salignus, hinc quivis clypeus,] a

- willow, a shield formed of willows. Κρῶν γὰρ ταύθενδ' ἰτέαν λάβων χερί.
Eur. Suppl. 705. SYN. Ἰῦς, ἱσπίς.
- Ἰτέινος, ὄν, adj. [salignus,] made of willow. Ἀχθόμενοι σάκεσσι βράχιδος
ἰτέινοισιν. Theocr. 16. 79. SYN. Οἰσύνος.
- Ἰτέος, ὄν, adj. [eundus,] must go. Ἰτέον ὡς ἀνανδρὸν, ἀκλέως κατθάνειν. b.
Αἰῶν ῥάδε. Orest. 777.
- Ἰτης, οὐ, adj. [temerarius,] straight-forward, rash. Θράσῃ, εὐγλωττος, τολμη-
ρός, ἱγης. N. 445. SYN. Ἰάμος, θούρος, προπέτης, ἄβουλός, τολμηρός.
- Ἰτρίον, οὐ, τὸ, subst. [uterus, placenta,] a paunch, a cake made of honey
and sesamus. Ἄμυλοι, πλάκουντες, σησάμουντες, ἰτρίᾳ. Acharn. 1091. SYN.
Ἐρεικόν, ἡτρίον, κάπνῳδὴ πλάσματᾶ, πέμματᾶ.
- Ἰτύλος, οὐ, et Ἰῦς, ὅς, ὁ, P. N. [Itys,] the son of Zethus, killed by his mother
Philomela. Παιδ' ὀλοφύρομένη Ἰτύλον φίλον, ὃν ποτὲ χαλκῷ. τ. 522. See
also Aves 212.
- Ἰτυμόνεϋς, ἧός, ὁ, P. N. [Itymoneus,] Itymoneus. Ὄτ' ἐγὼ κτάνῃν Ἰτυμόνηᾳ.
A. 670.
- Ἰῦς, ὅς, ἡ, subst. [circumferentia et curvatura rotæ, umbo,] the circumfe-
rence, the felly of a wheel, the rim of a shield. See in Εὐτορνός. SYN.
Ἀψίς. EPIITH. Εὐκύκλος, κύκλδεσσα, καμπύλδεσσα, τροχέσσα.
- Ἰτων, ὠός, et Ἰτών, ὠός, ἡ, item Ἰτώνη et Σιτώνη, ἡς, ἡ, (nam sic varie
scribitur,) [Itone,] a city in Messenia. Ἰτωνᾶ τὲ μητέρα μύλων. B. 696.
- Ἰυγή, ἡς, ἡ, et Ἰυγμός, οὗ, ὁ, subst. [clamor acutus,] a loud shout. Τόσηνδ'
ἰυγὴν, καὶ στόνον σαντοῦ ποιεῖς; Philoct. 752. See also Heracl. 127. and Σ.
572. SYN. Βόή. EPIITH. Βαρβάρωνος.
- Ἰυγξ, υγγός, ἡ, subst. [(1) motacilla, avicula, (2) illecebra quævis,] a water-
wagtail, a charm.¹ Ἰυγξ, ἔλκε τὴν τῆν ἔμὸν ποτὶ δῶμά τὸν ἀνδρά. Theocr. 2.
17. SYN. Δελᾶρ, ἐπίθυμια, φάρμακόν. PHR. See Pyth. 4. 380.
- Ἰζῶ, v. [strideo, fistula cano,] to utter a shrill cry. Πολλὰ μάλ' ἰζουσιν ἀπό-
προθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν. P. 66. See also Trach. 800. SYN. Βόῶ, κράζω,
κραυγάζω, προσφωνῶ.
- Ἰκτής, οὗ, ὁ, subst. [qui acute clamat,] one who has a shrill voice, a piper.
Πρῶτος δ' ὦν ἀειδὲ λάχων ἰκτᾶ Μενάλκας. Theocr. 8. 30. SYN. Συρικτής,
αὐλητής.
- Ἰφθίμος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [robustus,] strong. Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψύχας Ἀἰδὶ
προΐαψεν. A. 3. SYN. Κρατέρως, γενναῖος, εὖς, ἰσχυρός, ἀγᾶθος, μέγας.
- Ἰφί, adv. [valde, fortiter,] bravely. Κίλλαν τε εἰσέτην, Τένεδου δὲ ἰφὶ ἀνά-
σει. A. 38. SYN. Ἀνδρείως, ἰσχυρῶς, γενναίως, ἀσφάλως, νωλεμέως, μεγάλως,
κραταίως.
- Ἰφίανασσα, ἡς, ἡ, P. N. [una ex tribus filiabus Agamemnonis, sec. Homerum,
quæ apud recentiores vocatur Ἰφίγενειᾶ, et Ἰφίγῳνη.] Iphianassa. Vid.
Ἠλέκτρα.
- Ἰφίᾱς, ἁδός, ἡ, P. N. [Iphias,] Iphias. Ἰφίᾱς, Ἀργεμίδος πόλινχον ἀρήτειᾳ.
Apoll. 1. 312.
- Ἰφιδάμας, αντός, ὁ, P. N. [Iphidamas,] Iphidamas. Ἰφιδάμας Ἀρτηνῶριδος, ἡῦς
τῆ, μέγας τῆ. A. 221.
- Ἰφίκλης, ἔως, et Ion. ἧός, ὁ, P. N. [Iphicles,] Iphicles. Ξηρόν ὑπαὶ δείους
ἀκραχέλῳ Ἰφικλήᾳ. Theocr. 24. 60.
- Ἰφικλείδης, οὐ, ὁ, patronym. a præced. [Iphicle natus,] the son of Iphicles.
Ἀτὲ τὸν Ἰφικλείδαν. Pyth. 11. 91.
- Ἰφικλός, οὐ, ὁ, P. N. [Iphiclus,] a Thessalian prince. Ἰφικλον δὲ πόδεσσι παρέ-
δραμόν, ἐσθλὸν ἐόντᾶ. Ψ. 636.
- Ἰφίμεδειᾶ, as, ἡ, P. N. [Iphimediā,] Iphimedia. Τὴν δὲ μέγ', Ἰφίμεδειᾶν, Ἄλῳ ἥος
παράκοιτίν. λ. 304.
- Ἰφινόος, οὐ, ὁ, P. N. [Iphinous,] a noble Greek. Ἰφινόον βάλε δουρὶ κατὰ κρά-
τερὴν ὑσμίνην. H. 14.
- Ἰπίος, ὄν, adj. [pinguis,] fat. Τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάξοντ' ἑ βόας καὶ ἰφῖᾶ μῆλα. Ε.
556. SYN. Λιπαρός, εὐτραφής.

¹ See Schol. Pyth. 4. 381.

- [†]Ιφίς, ἰδς, ὁ, et (2) [†]Ιφίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Iphis,] (1) the father of Evadne, (2) the concubine of Patroclus. (2) [†]Ιφίς ἐν ἑωυτοῖς, τὴν οἱ πόρε διὸς Ἀχιλλεύς. I. 663.
- [†]Ιφίτειος, ὄν, adj. [Iphiteus,] of Iphitus. Καὶ τόξον Ἰφίτειον. Anacr. 31. 12.
- [†]Ιφίτιδης, ου, ὁ, patronym. [Iphito satus,] the son of Iphitus. Ἰφίτιδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥά τ' ὄθ' ἵππων. Θ. 128.
- [†]Ιφίτιων, ωνός, ὁ, P. N. [Iphition,] a noble Trojan. Σμερδάλεα ἰάχων' πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφίτιωνα. Υ. 382.
- [†]Ιφίτις, ου, ὁ, P. N. [Iphitus,] the name of several illustrious persons. Τυτθόν' δ' δὲ Σχέδιον, μέγαθυμον Ἰφίτιον υἱόν. P. 306.
- * Ἰχάρ, subst. [desiderium,] desire, a wish. Ἰχάρ, φρένός ἄταν. Æsch. Suppl. 857.
- [†]Ιχθυῶ, et Ion. ἰχθυᾷσκω, v. [piscor,] to fish. Αὐτοῦ δ' ἰχθυᾷα σκοπέλον περὶ μαίωσά. μ. 95. See also δ. 368. SYN. See Ἀλιεύω.
- [†]Ιχθυόβροτος, ἦος, et ἰχθυόβροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui pisces figit,] fish-piercing. Τῷ σφέ καὶ ἰχθυόβροτῃς ἀλλήλοισι ἐννάσαντο. Call. 4. 15. See also Sept. Theb. 123. SYN. See Ἀλιεύς.
- [†]Ιχθυιδίον, ² ου, τὸ, subst. [pisciculus,] a little fish. Ἐν προσφάτοις ἰχθυιδίοις τεθραμμένα. Menand.
- [†]Ιχθυήρως, ὄν, et ἰχθυήεις, εσσα, ἔν, adj. [pisculentus,] fishy. Τοὺς ἰχθυήρους, ἀργύρουσ πάρεσθ' ὄραν. Plut. 816. See also II. 746.
- [†]Ιχθυόλυσος, ου, ὁ, adj. [qui multos pisces absumit,] a pest to fishes, a glutton. Ἰχθυόλυται. Pax 814.
- [†]Ιχθύς, υός, ὁ, subst. [piscis,] a fish. Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν. Anacr. 2. 5. EPIITH. Ἀπάλος, αἰδός, ἀναυδός, βυθίος, δαίδαλος, εἰνάλιος, ναύτιλος, ἡπιός, ὀλοφώιος, πόντιος, ὠμητής, ὑπερφιάλος.
- [†]Ιχναῖος, α, ὄν, adj. [Ichnæus,] in the fem. an epithet of Themis, derived from the city Ichnæ. Ἰχναίη τέ Θεμῖς, καὶ ἀγαστόνδς Ἀμφιρίτη. Hom. Apoll. 94.
- [†]Ιχνεύω, v. [vestigo,] to trace, to search. Ἰχνεύον αὐτόν, μὴ οὐκ ἔχων τί σύμβολον. C. R. 221. SYN. Ἀνιχνεύω, ἐξιχνεύω, ἐξιχνόσκοπέω, ἰχνόσκοπέω, ἐξερευνᾶω, ζητέω, δίζημι, μαίωμαι, ματεύω, μεταλλάω.
- [†]Ιχνῶν, ου, et ἰχνός, εός, τὸ, subst. [vestigium,] mark or print of a foot, a trace. Καρπάλιμος δ' ἐπειτὰ μετ' ἰχνῶ βαῖνέ θεοῖσ. β. 406. See also Phœn. 103. SYN. Στίβος, πῦτος, ὄδός, πόρεϊα, βῆμα. EPIITH. Λεπτόν, χρόνιον, χρυσέσάνδαλον, γέραιον, κάλλιστον, τάχυστον, ἄμαυρον, δεινόν, λαϊόν, ἀψόφον, ἀλγεινόν, δυστέκμαρτον, Εὐχρον, θερμόν, θεόστυτον, νόστιμόν, νεόχαρακτόν, πολυελεκτόν.
- [†]Ιχνοσκοπέω, v. [vestigia listro,] to spy out the footsteps, to track. Ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἑμοῖς. Choëph. 222. SYN. See Ἰχνεύω.
- [†]Ιχώρ, ὦρος, ὁ, subst. [cruror, ichor,] gore, ichor, the blood of the gods. Ἰχώρ, οἷός περ τέ ῥέει μακάρεσσιν θεοῖσιν. E. 340. SYN. Λυθρόν, βροτός.
- [†]ΐψ, ἰπός, ὁ, subst. [animalculum, quod cornibus innascitur, eaque infestat,] an insect engendered in and injurious to horns. Μὴ κερὰ ἵπες ἐδοιέν, ἀποχόμεινοιο ἀνακτός. φ. 395. SYN. Σκόληξ.
- [†]ΐω, οὖς, ἡ, P. N. [Io,] the daughter of Inachus. Τὰς κέρασφόρου πέφυκέν Ἰούς. Phœn. 255. EPIITH. Ἰνάχης, προμάτωρ, κέρδεσσα, φοιτάλεα, ἄθλια, πολυπλαγκτός, οἰστρόδινητός, Ἰνάχεια, βουκέρως, βούπις.
- [†]ΐω, exclam. Vid. Ἰού.
- [†]ΐωγῃ, ἦς, ἡ, subst. [(1) tegmen, (2) clamor, (3) littus,] a protection; a roar; a shore. Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὖδον, βόρεω ὑπ' ἰωγῇ. ξ. 533. SYN. (1) Σκέπη, (2) ἰώη, (3) αἰγιάλος, ἄκτη.
- [†]ΐωη, ἦς, ἡ, subst. [(1) vox, clamor, (2) flatus,] a shout, a blast. Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πύρος δῆριό τ' ἰώη. Π. 127. SYN. Φωνή, βόη, πύη. EPIITH. Αἰπεῖα, ἀλεγεινή, ἀλεξιμυρός, ἀχάλινος, ἀμοιβᾶς, γόερα, βάρυμνις, δύσφημος, ἐρατή, τηλωπός.
- [†]ΐωκη, ἦς, et form. antiq. ἰώξ, ὠκός, ἡ, subst. [impetus, fuga, clamor perse-

¹ Heath proposes Ἰσχόρα for Ἰχάρ. But see Pauw.

² See Dawes Misc. Crit. p. 214.

³ Μὴ οὐκ forms, in scanning, one long syllable. So also ἡ οὐ. See Hermann. de metris, p. 35.

quentium,] attack, flight, shout. Οὐτ' ἑ βίας Τρώων ὑπεδείδεσσαν, οὐτ' ἰωκάς. E. 521. See also Λ. 600. SYN. Διωξίς, ὄρμη, κραυγή, ἰωχμός.
 Ἰώλκιος, α, ὄν, adj. [Iolcius,] of Iolcus. Μήδειά, πύργους γῆς ἐπλευσ' Ἰωλκίας. Med. 7.
 Ἰωλκός, et Ἰάωλκός, οὔ, ἡ, P. N. [Iolcus,] a city in Thessaly. Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἰκόμην. Med. 484. See also Λ. 255. EPIITH. Ἰέρὰ, κλειτή, εὐκτίμενη, Πέλασγίς.
 Ἰωνές, et poet. Ἰάονές, (q. v.) ὦν, οἱ, P. N. [Iones,] Ionians. Ἰωνές ὀνόμασθέν-
 τες ἐξουσιν κλέος. Ion 1588.
 Ἰωνία, ας, ἡ, P. N. [Ionia,] Ionia. Ἦδη τὸν ἄπ' Ἰωνίας. Eccles. 913.
 Ἰωνικός, et Ἰαονίος, α, ὄν, adj. [Ionius,] Ionian. Τὼς καὶ ἐγὼ φιλοδυσρὺς
 Ἰαονίοισι νόμοισι. Æsch. Suppl. 69. SYN. Ἰάων.
 Ἰωνικῶς, adv. [Ionice,] after the Ionian fashion. Ἐμίτροφῶρον τέ, καὶ διέκλωντ'
 Ἰωνικῶς. Thesm. 163.
 Ἰων, ὦνος, ὁ, P. N. [Ion,] (1) a tragic poet. See Pax 835. (2) the son of Creusa.
 Ἰων, ἰόντι δῆθεν ὅτ' ἐσνήντετ' ὅ. Ion 830.
 Ἰώξ, vid. Ἰωκή.
 Ἰωχμός, οὔ, ὁ, subst. [persecutio,] a rout, routed ranks. Αἰθίς ἄν' ἰωχμόν' ἐπὶ
 δὲ Τρῳές τε καὶ Ἑκτωρ. Θ. 158. SYN. Ἰώξ, ἰωκή, δίωκή, θορύβος, ταραχὸς,
 κύπτος, μάχη. EPIITH. Ἀσπετός, δύσηχίς, κράτερὸς, οὐλόμενός.

K.

Καββάλλω, pro Κᾰτᾰβάλλω, q. v.
 Κάβησος, ου, et antiq form. ὀθεν, ἡ, P. N. [Cabesus,] a city in Thrace.
 Ὁθρὸνῆᾰ, Κάβησὸθεν εἰδὸν ἐόντᾰ. N. 363.
 Κάγγον, Υ. 458. pro κατὰ γόνυ.
 Κάγκανος, ὄν, adj. [aridus,] dry, split. Ὁφρᾰ φαείνοιεν' περὶ δὲ ξυλᾰ κάγκανᾰ
 ἦσαν. σ. 307. SYN. See Αὐαλέος.
 Καγχάζω, v. [(1) cachinnor, (2) convitiar,] to laugh at, to revile. Πάντων
 καγχαζόντων γλώσσαις. Aj. Fl. 199.
 Καγχᾶλλω, v. [(1) cachinnor, (2) exsulto gaudio,] to laugh loudly, to scoff.
 Γρηὺς δ' εἰς ὑπερφ' ἀνέβησάτ' ὃ καγχαλῶσα. ψ. 1. SYN. Καγχάζω, γεῶω,
 χαίρω, λουδῶ.
 Καδμεΐος, α, ὄν, adj. [Cadmeus,] Cadmean, of Cadmus. Ἑπταστῶμον πύρ-
 γωμᾰ Καδμεΐων ἐπί. Eur. Suppl. 1231. SYN. Θηβαΐος, Καδμῳγενίης, Θηβα-
 γένης, Σπαρτός.
 Καδμηΐς, ἰδός, ἡ, patronym. [Cadmeis,] of Cadmus. Τοὺς μὲν ἐφ' ἐπτάπυλῳ
 Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ. Hes. Op. 162.
 Καδμῳγενίης, ἔος, adj. [Cadmo satus,] sprung from Cadmus, Theban. Ἀ πότε
 Καδμῳγενίῃ, τετραβάμῳσι χηλαῖσιν. Phœn. 821.
 Κάδμος, ου, ὁ, P. N. [Cadmus,] the son of Agenor king of Phœnicia, and
 brother of Europa. Ὡς τέκνᾰ Κάδμον τοῦ παλαι νῆα τρῶφῃ. Œ. R. 1. EPIITH.
 Τῆριός, ἀντιθέος, ὑπερθυμός, Ἀγηνῶριδης, ἀλεξικάκος, ἀτάρβης, ἀτάσθαλός, δό-
 λους, εἰδαίμων, ἱμερῶεις, ὠκυμῶς.
 Κάδδος, ου, ὁ, subst. [(1) cadus, (2) sitella suffragiorum,] a cask, a balloting
 urn. Ἀσκων, τρῶπωτήρων, κάδους ὠνουμένων. Acharn. 549. SYN. Πιθός,
 ἐκκυδρίον, πίθᾰκνη, κερᾰμός.
 Κάδισκός, ου, ὁ, subst. [doliolus,] a little cask. Ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς κᾰδίσκους.
 Vesp. 321.
 Κάζω, v. [orno, instruo,] to furnish, to adorn, to surpass. Ὡμον κῆκαδμένον.
 Olymp. 1. 41. SYN. Εὐτρεπίζω, κοσμέω, νικᾶω.
 Κᾰθᾰγίζω, v. [(1) purifico, (2) expio, (3) polluo,] to purify, to expiate, to

- pollute. "Ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν. Antig. 1081. SYN. Ἰέρω, ἀφιέρω, κηλέω, μιλίνω, καίω.
- Καθαγνίζω, v. [purifico, consecro,] to purify, to consecrate. Θανούσῃ μάτηρ, πύρι καθήγνισται δέμας. Orest. 40. SYN. Ἀφαγνίζω, καθαίρω.
- Καθαίμακτος, η, ὄν, adj. [cruentatus,] covered with blood. Καθαίμακτον ἐν δόμοις κείμενον. Orest. 1353. (a double dochmiac.)
- Καθαίμασσω, et καθαίματσω, v. [cruento,] to cover or stain with blood. Σκήπτρῳ δὲ τῷδ' ἐσὼν καθαίμαξω κῆρα. Androm. 586. See also Phœn. 1178. SYN. Αἱμάσσω.
- Καθαίμος, ὄν, adj. [cruentus,] bloody. Καθαίμ' ἔχοντες τραύμαθ', οἱ δ' ἐν ὄρμασιν. Iph. T. 1375.
- Καθαίρω, v. [detraho, comprimo, destruo,] to pull down, demolish, to close, to contract. Καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαίρουσιν τῆχαί. Herc. F. 1388. SYN. Ἀφαιρέω, ἐξαιρέω, ἀνᾶτρέπω, κατὰλαμβάνω, κατὰκλύπτω.
- Καθαίρω, v. [purgo, lustro,] to wash away, to purify, to expiate, to chastise. Ὑδατὶ καὶ σπόγγοισι πόνυτρήτοισι καθαίρειν. χ. 439. SYN. Λούω, ἀποκᾶθαίρω, ἀπολυμαίνω, ἀφαγνίζω.
- Καθάλλομαι, v. [desilio,] to leap down. Ἡ τὲ καθάλλομένη ἰδεῖδ' ἄ πόντον ὄρειναι. A. 298. SYN. Ἀφάλλομαι, ἀποθρώσκω, κατὰπηδάω.
- Καθαμῆρις, Dor. pro Καθημῆρις, q. v.
- Καθαμῆ, ἄτος, τὸ, subst. [nodus,] a knot, a difficulty. Σφάλεισαι, καθαμῆ λύσειν λόγου. Hipp. 668. SYN. Ἀμμᾶ, αἰνιγμᾶ.
- Καθᾶνῃτω, v. [diversor,] to remain, to continue. Ἐνδὸν φίλης γὰρ προξένον καθᾶνῃσαν. Soph. Electr. 1451.
- Καθάπαξ, adv. [omnino,] altogether, once for all. Καὶ καθάπαξ ξείνῳ δομέναι τὰδ' ἐτόξ' ἀφ' ἑρεσθαι. φ. 349. SYN. Παντελῶς, συλληβδῆν.
- Καθαπτὸς, ὄν, adj. [ligatus, adstrictus,] fastened, tightly clad. Καθαπτὸς ἐν πέκυαίσι Παρνασὸν κατὰ. Eur. fr. Hypsip. 1. 2.
- Καθάπτω, v. [(1) adnecto; (2) in med. voc. attingo,] (1) to fasten upon, (2) to reach, to accost, to soothe. Ἐν τῷ καθάψας ἀμφὶ παιδὶ σώματός; Ion 1006. SYN. (1) Πρὸσάπτω, πρὸσαρτάω, πρὸσερείδω, ἀρμόζω, κατὰπλέκω, (2) κατὰπράνῃω, ἀπτόμαι.
- Καθάρεύω, v. [(1) purgo; (2) purus sum,] to purify, to be pure. "Ὅστις ἀπειρος τοιῶνδ' ἐλθὼν, ἢ γνώμῃ μὴ καθάρεται. Ran. 358. SYN. Ἀγνείω, καθαίρῃμαι.
- Καθαρμῆ, ἄτος, τὸ, et καθαρμός, ου, ὁ, subst. [(1) piaculum; (2) scelus ipsum, pro quo piaculum debetur; (3) locus lustratus; (4) homo sacer et scelestus, quales erant, qui peste expianda aliove morbo, immolabantur diis,] an expiation, lustration; an impurity or crime; a place purified; a wretch immolated to the gods. Φέρονσ' ἐλθεῖν, ποντίων καθαρμῶτων. Herc. F. 225. See Iph. T. 1192. SYN. Ἀγνισμα, λῦμᾶ, ῥῦμᾶ, λυτήριον, (4) ῥῦπᾶρος, ἀποβλητός.
- Καθαρμύζω, v. [adapto,] to fit, to compose, to wrap up. Λευκᾶ καθαρμόζουσ' ἄερα. Hipp. 769. SYN. Ἀρμόζω, ἐφαρμόζω.
- Καθαρμός, vid. Καθαρμῆ.
- Καθᾶρός, ἂ, ὄν, adj. [purus,] pure, clear. Καθᾶρός ἅπας τοι, πολέμιους ὅς ἂν κᾶνῃ. Ion 1333. SYN. Ὀσίος, δίκαιος, ἐπιεικής.
- Καθαρπάζω, v. [corripio,] to seize, to snatch, to devour. Κρέμασθ' αὖτε ψυχῇ πασάων, καθαρπάσας. Androm. 1111. SYN. Συναρπάζω, κατὰλαμβάνω.
- Καθαροῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [expiatorius,] purifying. Προχῆταις καθαροῖοισι καὶ πᾶτῃρ ἑμός. Iph. A. 1471.
- Καθαρτής, οὔ, ὁ, subst. [purgator,] a purifier. Δίκη καθαρτής, πρὸς θεῶν ὤρμημένος. Soph. Electr. 69.
- Καθάρως, adv. [pure,] clearly, purely. Καθάρως ἔσται βασιλεῦσιν. Heracl. 1055. SYN. Ἀγνῶς, ἀκέραιος, ἀδόλως.
- Καθέδρα, ας, ἡ, subst. [suggestum, cathedra, sessio,] a seat, a chair, a sitting. Σπουδῇ δ' ἐζέτω λαὸς, ἐρήνυθεν δὲ καθέδρας. B. 99. SYN. Ἐδρα, ἐδός, θώκος.

Κάθεδριᾶσθαι, v. [consideo,] to sit down. Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλὼν, κατὰ δ' ἐδριᾶσθαι ἄνωγε. Λ. 646. Vid. Κάθεζομαι.

Κάθεζομαι, v. [sedeo,] to sit. Κάθεζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίσταται θρόνων. Phœn. 73. SYN. Ἐζομαι, καθῆμαι, κάθεδριᾶσθαι, καθίζω, καθίζανω.

Καθείρω, v. [concludo, coërceo,] to shut up, restrain, inclose. Χώρει· καθείρω· αὐτὸν ἰππικάϊς πέλᾱς. Bacch. 501. SYN. Ἄνειρω, ἀπείρω, συνείρω, κρατέω, κατέχω, κατὰκλείω.

Καθέλκω, et καθελκύνω, v. [traho deorsum,] to draw down, to launch. Σιδωνίαν ναῦν πρωτόπλουν καθείλκόμεν. Helen. 1530. See also Equit. 1314.

Καθέννυμι, v. [contego,] to cover, to clothe. Τοῦτ' οὖν δὲ Νήριτον ἐστὶν ὄρος κατὰεμμένον ὄλη. v. 351. SYN. Ἀμφέννυμι, καλύπτωμαι.

Καθερμά, ἄτος, τὸ, subst. [monile ad pectus demissum,] a necklace, a pendant. Χρυσῆά φόρων καθερμάτᾱ. Anacr. 62. 19.

Καθέρπω, et καθερπύνω, v. [irrepro, serpo,] to creep, to steal to. Θήριον αἰνὸ-γενεῖον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον. Call. 4. 92. SYN. Ἀφέρπω, ἀνέρπω, ἀνερπύνω, ἀφερπύνω.

Καθεύδω, v. [dormio,] to sleep. Ἐλπίδες δ' οὐπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθᾱ σὺν θεοῖς. Phœn. 643. SYN. Εὐδω, κοιμᾶσθαι, κατὰκοιμᾶσθαι, δαρθάνω, εὐνάζω, ἰᾶσθαι, κατὰλέγωμαι, κνώσσω, ὕπνῶ.

Καθευρίσκω, 2 a. εὐρῶν. v. [deprehendo,] to discover. Κέρην ἄγων τήνδ', ἥ καθευρέθη τᾶφον. Antig. 395. SYN. Κατάλαμβάνω, κατὰφωρᾶω, ἐπιτυγχάνω.

Καθεψιᾶσθαι, v. [scommatis incesso et illudo,] to rail at, to taunt. Ὡς σέθεν αἰ κύνες αἰδέ καθεψιῶνται ἅπασαι. τ. 372. SYN. Ἐψιᾶσθαι, ἐμπαίζω, κερτῶμεν.

Καθέψω, et καθεψέω, v. [decoquo,] to boil down, to digest. Τὰχ' οὖν καθέψεις ἀργυρίον, ἧ δ' ὅς λεγων. Vesp. 795. SYN. Ἀφέψω, κατὰπέπτω.

Καθήκων, οντος, adj. vel particip. [pertinens, status,] befitting, stated. Ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνον. CE. R. 75.

Κάθημαι, v. [sedeo,] to sit down or on, to abide. Καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖᾱ χόλᾱ πῶτ' ῥίνι κάθηται. Theocr. 1. 18. SYN. Ἡμαι, καθέζομαι, ἐμμένω, κάτοικέω, ἐγκάθεζομαι.

Κάθημεριος, α, ὄν, adj. [quotidianus,] daily. Μοῖρᾱ κάθημερίᾱ φθίνει. Soph. Electr. 1413. SYN. Ἡμερησιος, ἐφήμερος.

Καθιδρύω, v. [colloco,] to place, to cause to be seated, to erect. Μάκρων ἐς αἶαν σὺν καθιδρύσει βίον. Bacch. 1329. SYN. Ἰδρύω, καθίζω, καθίστημι, συντάττω, κατοικίζω, βεβαίω, θεμελιώ, διατίθημι.

Καθίζανω, v. [sedeo, insideo,] to sit upon. Οἱ δὲ θεοὶ θωκόνδε καθίζανόν. e. 3.

Καθίζω, v. [(1) colloco, (2) sedeo,] to place, to sit down. Εἴπερ καθίζει τρίποδά κοινόν Ἑλλάδος. Ion 369. SYN. Ἰζω, ἰζάνω, ἰδρύω, καθέζομαι, ἐγκάθημαι.

Καθίημι, v. [demitto,] to set or let down. Πῶς οὖν; ἐς οἶδμα τίνι τρῶφι καθίτε; Helen. 1265. SYN. Κατάβάλλω, ἀφίημι.

Καθικέτευω, v. [supplico,] to supplicate. Ἄ μου καθικέτεύσατ' οὐδὲ μωρίᾱ. Helen. 1017. SYN. Ἰκέτευω, παρὰκᾶλέω.

Καθίκνυμαι, v. [advenio, pertingo,] to arrive at, to reach, to hit, to sting. Ὡς Ὀδυσσεύ, μάλᾱ πῶς με καθίκεῖθ θυμὸν ἐνιπῇ. E. 104. SYN. Ἀφίκνυμαι, καθάπτωμαι, ἐπιψάνω.

Καθιμάω, v. [fune lœreo demitto,] to let down with a rope. Εἰρᾱ καθίμα. Vesp. 379. SYN. Καθίημι, ὑποχάλαω.

Καθιπτάζομαι, et καθιπτεύω, v. [inequito, insulto,] to ride against, to, or over, to trample on. Ἐπεὶ καθιπτάζει με πρεσβύτιν νέος. Eumen. 734. See also Phœn. 744. SYN. Ἰπτεύω, διέλαυνω, ἐρίζω, ἐφορμάω.

Καθίπτωμαι, v. [develo,] to fly down. Καταπτόμενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ. Vesp. 16.

Καθίστημι, f. καταστήσω, active sumpt. 2 aor. κατέστην. neutral. v. [constituo; 2 aor. constitutus sum,] to place, to set down, to appoint. Λόγους ἐλίσσω,

¹ Dr. Maltby remarks that this is the only instance of the word *καθήκων* found by him. If the reading of the preceding line, suggested by Porson, be correct, τοῦ γὰρ εἰκότος περὶ, the line above quoted may be considered as a gloss or illustration of it annexed by some scholiast.

ὅτι καθίσταται νόμος. Orest. 883. SYN. Διατίθημι, καθιδρύω, τάσσω, ἐπίτρεπω, ἐπιμελεῖσθαι, εὐτρέπιζω, ἐτοιμάζω.

Καθόδος, ου, ἡ, subst. [descensus, reditus,] a descent, a return, a restoration.

Καθόδου διδωσὶ μισθὸν Εὐρυσθεὶ μέγαν. Herc. F. 19. SYN. Ἐπινόδος, κατὰ-γωγὴ, κατήλυσις.

Καθόπλιζω, v. [armo,] to furnish with arms, to arm. Τὸ μὴ κἄλὸν καθόπλι-σασά. Soph. Electr. 1087. SYN. Ἀγωνιζέσθαι, ὀπλιζω, ἐφόπλιζω.

Καθῶρᾶω, v. [video,] to look down, to see. Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Ὀρηκῶν καθ-ὀρώμενός αἰτάν. N. 4. SYN. Ἀποσκοπέω, αἰσθάνομαι.

Καθορμίζω, v. [stationem subeo,] to bring into harbor, to plunge into. Ἐς τὰςδὲ σαντὸν πημονὰς καθώρμισάς. P. V. 1001. SYN. Ὀκέλλω, κέλλω, εἰσάγω.

Καθόσσω, v. [sanctum scelerisque purum reddo,] to render pure or holy. Ὁν τοῖςδὲ βωμοῖς θεᾶ¹ καθωσίωσάτω. Iph. T. 1321. SYN. Ἀφόσσω, ἀγίζω.

Καθύβριζω, v. [insolentius afficio injuriis,] to insult. Ὡς μὴ τίς αὐτοὺς πόλε-μίων καθυβρίσῃ. Med. 1377. SYN. Ἀτιμάζω, ἀδικέω, καθεψιάσθαι.

Καθύδρος, ὄν, adj. [aquosus,] dripping wet. Ποιάνετι, καθυδρὸς οὗ. Œ. C. 158. SYN. Ἐνυδρὸς, ὕγρὸς.

Καθύπερᾱκοντιζω, v. [supra jaculor, supero,] to shoot over, to surpass. Ἄλα-ζονευόμενοι καθύπερᾱκόντισαν. Aves 826. SYN. Ὑπερβάλλω, νικάω.

Καθύπερθε, et καθύπερθεν, adv. [ex summo loco, supra,] from above, on high, above. Ἀλλὰ τὲ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἥτι' ἐλαιὸν. B. 754. SYN. Ὑπερ-θεν, ἄνωθεν, ὑπέρᾱνω, ἐξάνω.

Καθύπέρτερός, α, ὄν, adj. [superior, præstantior,] above, superior to. Τὰς-τήνω φλιᾶς καθύπέρτερόν, ἄς ἐτι καὶ νῦν. Theocr. 2. 60.

Καί, conj. [et,] and, also.

Καῖκός, ου, ὁ, P. N. [Caicus,] a river in Mysia. Πηνειὸν τὲ καὶ Ἑρμόν, εὐρ-ρείτην τὲ Καῖκόν. Hes. Theog. 343.

Καινεὺς, ἑὺς, ὁ, P. N. [Cæneus,] Cæneus. See Ovid. Metam. 12. 172. Και-νεᾶ γὰρ ζωὴν περ ἐπικλείουσιν αἰδοί. Apoll. 1. 59.

Καινίζω, v. [novo, renovo,] to renew, to invent. Ἑρρίψεν ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν-λόγον. Eur. fr. Pirith. 6. 2. SYN. Ἀνανεάζω, ἀνανεόσθαι.

Καινόπαθής, ἑὺς, adj. [recens perlatus,] newly endured. Πολλὰ δὲ πῆματά, καὶ καινόπαθῃ. Trach. 1279.

Καινόπηγής, ἑὺς, adj. [novo quodam modo compactus,] newly wrought, splen- did. ἔχει δὲ καινόπηγες εὐθέτον σάκος. Sept. Theb. 639.

Καινόπῃμων, ὄνός, adj. [miseriis inassuetus,] uninured to sorrows. Καινόπῃ-μῶνες νεαί. Sept. Theb. 358.

Καινόποιεω, v. [novas res facio,] to make new. Τὶ δ', ὦ γέραία, καινόποιηθὲν-λέγεις; Trach. 875.

Καινός, ἡ, ὄν, adj. [novus,] new. Also Καινόν, sc. δικαστήριον, is one of the many courts of justice at Athens. Vesp. 120. Καινῶν λόγων δώσοντες ἀλ-λήλοις ἐρίν. Bacch. 704. SYN. Νεός, παρὰδοξός, καινότροπος.

Καινότρεμος, v. [res novas molior,] to work a change. Εἰ καινότρεμῃν ἐθέλη-σουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἡθεσὶ λίαν. Eccles. 584.

Καινότροπος, ὄν, adj. [novus,] new-fashioned, new. Τίς ὁ καινότροπος οὗτος-μῦθος. Dana. 49.

Καινουργεω, v. [rebus novis studeo,] to engage in a new project. Εἰ μὴ τί-πᾶρᾱιδουῶσά καινουργεῖς λόγον. Iph. A. 838.

Καίνυμαι, v. [vinco,] to surpass. Ὅς ἐκαίνυτό φῶλ' ἀνθρώπων. γ. 282. SYN. Ὑπερβάλλω, νικάω, ἀποκαίνυμαι.

Καίρω, f. ἀνῶ, v. [occido,] to kill. Παῖς πατέρα καίνει, καὶ λάβων δχήματά. Phœn. 44. SYN. Κατὰκαίρω, κτείνω, φθείρω, ἀποκτείνω, σφάττω, ἀποσφάττω.

Καίπερ, adv. [etsi, quamvis,] although. Κτείνοντες; εἰπέ, καίπερ οὐ λέξων-φῖλά. Hec. 515. SYN. Καίτοι, εἰ καί, κἂν, καὶ ἔαν.

Καίριος, α, ὄν, adj. [(1) tempestivus; (2) lethalis,] seasonable, critical, deadly.

¹ Θεᾶ is here scanned as a monosyllable.

- Παύσασθ' ἀνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὄρω. *Æ. R.* 631. *SYN.* Ἐπικαιρὸς, ὠραῖος, συμφέρων, ἐπιτήδειος, ἐξαίρετος, χρήσιμος, μόρσιμος.
- Καιρίως, adv. [opportunity,] seasonably, to the purpose. *Εὖ παραινεῖς; καὶ σὺ καιρίως σκόπεῖς. Rhes.* 339.
- Καιρῶεις, εσαῖ, ἐν, ¹ adj. [bene contextus et compactus licio,] closely woven. *Καιρῶσων δ' ὀθύνων ἀπολείβεται. η.* 107. *SYN.* Εὐφης.
- Καιρὸς, οὐ, ὁ, subst. [occasio, opportunitas, tempus aptum,] season, opportunity, fit time, occasion, crisis. *Σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς ἄρτ' ἀπαλλάξαι βίον. Helen.* 301. *SYN.* Ἀφορμὴ, χρόνον καιρὸς. *EPITH.* Ἀτρέκῆς, ὀξυπέτης, ὠκιστός, ἄωρος, ὠρίμος, πανδάματρω.
- Καίρωμα, ἄτος, τό, subst. [connexio staminis,] a web. *Καίρωμ' ὑμένεσσιν ὁμοῖον. Call.* fr. 295.
- Καίω, f. καύσω, v. [uro, accendo, cremo,] to burn, to burn incense. *Πῦρ ἐφέρων, οὐδ' ἑκαίειθ'· οἱ δ' ὄργῃς ὑπο. Bacch.* 748. *SYN.* Ἀνάκαιω, τέφρω, πίμπρημι, αἰθαλῶ, φεψάλλω.
- Κάκαγγελτος, et κάκαγγέλως, ου, ὁ et ἡ, adj. [mala nuntians,] announcing evil. *Τί μ' ὀλέκεῖς; ὃ κάκαγγέλτ᾽ μοι. Antig.* 1286. See also *Agam.* 619.
- Κάκανδρῖα, as, ἡ, subst. [ignavia, timiditas,] unmanliness, cowardice. *Φροῦδοι δ' ἀπληκτοί, τῇ Φρυγῶν κάκανδρῖα. Rhes.* 814.
- Κάκη, ης, et κάκια, as, ἡ, subst. [malitia, ignavia, timiditas,] wickedness, baseness, cowardice. *Τολμητὸν τὰδ' ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. Med.* 1047. See also *Theogn.* 322. *SYN.* Κάκοτης, πονηρία, δειλία. *EPITH.* Αἰνή, βάρειτ᾽, θυμβρός, πίκρη, ζυφερή, στύγερή, ὀλῆ, δνὸφερή, πδλῦπῆμων.
- Κάκηγῶρία, as, ἡ, subst. [maledicentia,] evil-speaking, slander. *Φεύγειν δάκος ἄδινον κάκαγῶριαν. Pyth.* 2. 97. *SYN.* Λοιδῶρία, λοιδῶρισμός, ὀνειδὺς, ὕβρις, ἐπεσβόλια, κατὰρα.
- Κάκηγῶρος, ὄν, adj. [maledicus,] one who defames. *Θαμινᾷ κάκαγῶρος. Olymp.* 1. 85. *SYN.* Κάκостόμος, κάκῶγλωσσος, κάκῶθροός, κάκῶλογός, ἐπέσβυλός, λωβήτηρ.
- Κάκιζόμεαι, v. [vituperor ut malus,] to be vilified as wicked. *Οὐ; μὴ κάκισθεις εἰς ἀνδρῖαν πέσης. Eur. Electr.* 982. *SYN.* Λοιδῶροῦμαι, κάκύνομαι.
- *Κάκιστέος, ὄν, adj. verbal. [vituperandus, contemnendus,] must be disparaged or disgraced. *Τὸν τοῦ θεοῦ δὲ χρησμὸν οὐ κάκιστεόν. Iph. T.* 105.
- Κακκάβιζω, vel κικκάβιζω, v. [vocem perdicis edo,] to cry like a partridge. *Ταῖς ἀγρῦπνίαισι κακκάβιζουσῶν αἰί. Lysistr.* 761.
- Κακκέω, pro κατὰκέω, v. [dormitum ire cupio,] to desire to sleep. *Οἱ μὲν κακκέοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστός. A.* 606.
- Κάκῶβουλέω, v. [mala molior,] to plan evil. *Ψυχὰ δ' ἀλγεῖ, κάκῶβουληθεῖσ'. Ion* 876.
- Κάκῶβουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mala meditans,] ill designing, foolish. *Καὶ κάκῶβουλον παρ' ἐμοίγε φωτῶν. Bacch.* 398.
- Κάκῶσαμβρός, ὄν, adj. [pertinens ad infelicem affinem,] appertaining to an unfortunate relative. *Κάκῶγαμβρόν ἐς χερας γῶν. Rhes.* 256.
- Κάκῶγείτων, ονός, adj. [vicinus mali,] associated with evil. *Οὐδὲ τιν' ἐγχώρων κάκῶγείτῶν. Philoct.* 692.
- Κάκῶγλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est procacis vel ominosæ linguæ,] having an abusive tongue. *Τί δ', ὦ γάλαϊνᾷ, τῆς κάκογλώσσου βοῆς; Hec.* 655. *SYN.* Κάκῶφημὸς, ἐξαίσιός.
- Κάκῶδαιμόνῳ, v. [a malo genio agor, insanio,] to be wretched, mad. Ἄλλ' ἡρπᾶκας; *δ. Κάκῶδαιμόνας. Plut.* 372.
- Κάκῶδαιμόνια, as, ἡ, subst. [(1) furor, (2) infelicitas,] madness, misfortune. *Εἶναι μάντιαν, κάκῶδαιμόνιαν δ' ἐτὶ μάλλον; Plut.* 502.
- Κάκῶδαίμων, ὄνός, adj. [malo genio agitatus, miser,] urged by an evil genius, wretched. *Τὸν κάκῶδαίμονᾶ, καὶ κατὰρατῶν. Hipp.* 1359.
- Κάκῶδοξός, ὄν, adj. [ignobilis,] infamous. *Κρεῖσσον δὲ νικᾶν μὴ κάκῶδοξόν ἔχειν. Androm.* 773.

¹ Sed videsis omnino Maltbeium.

- Κάκδειμων**, *δνός*, adj. [male vestitus,] ill-clad. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὖ πτωχοὺς κάκδει-
μῶνας ἡγέρεθοντο. σ. 41. SYN. Ἀνείμων, δύσειμων, ῥακδύτης. PHR. Δυσχλαι-
νίαις ἄμορφος.
- Κάκδεργία**, *as, ἡ*, subst. [maleficium, improbitas,] mischief-making. Ὡς κάκδε-
ργίης εὐεργεσίῃ μεγ' ἁμείνων. χ. 374.
- Κάκδεργεω**, et **κάκουργεω**, *v.* [maleficus sum,] to make mischief. Καὶ μὴ περὶ
τοὺς σαντοῦ γόνεας κάκδεργεῖν. Nub. 994. See also Vesp. 955. SYN. Κάκω,
ἄδικεω, κάκύνδμαι.
- Κάκδεργός**, et **κάκουργός**, *ου*, adj. [qui male facit,] doing ill. Ἐξῶ ἐν ἀθά-
ναιτος ὁ τέκων, οὐδεὶς κάκδεργός. Theocr. 15. 47. See also OE. R. 705.
- Κάκοζῶτα**, *as, ἡ*, subst. [misera vita,] a wretched life. Μνάμ' ἀκάκοζῶτας.
Sapph. 65.
- Κάκότης**, *ἔος*, adj. [malignus,] ill-disposed, depraved, malignant. Ἄπ' οὐρανὸν
φαίνεσθ' ἀκάκότης πᾶν. Pax 822.
- Κάκοθημῶσυν**, *ης, ἡ*, subst. [quum res male disponuntur,] bad arrangement.
Θνητοῖς ἀνθρώποις, κάκοθημῶσυν δὲ κάκιστη. Hes. Op. 472. SYN. Ἀταξία,
ἄκοσμία.
- Κάκοθρός**, *contr. ους, οὔ*, et *ἡ*, adj. [maledicus, infaustus,] uttered from ma-
lignity, malicious. Λόγος ἐκ Δανάων κάκοθρους ἐπιβῆ. Aj. Fl. 138. SYN.
See Κάκήγρος.
- Κάκοίλιος**, *ου, ἡ*, P. N. [Illi infausta et execranda civitas,] unhappy Troy.
Ῥιχέτ' ἐποψόμενος κάκοίλιον οὐκ ὄνδομασθήν. τ. 260.
- Κάκοκέρδειά**, *as, ἡ*, subst. [iniqui lucri studium,] base gain. Ἄλλ' ὁ μὲν οὐκ
ἐθέλει κάκοκέρδεισιν ἐπεσθαι. Theogn. 225. SYN. Αἰσχροκέρδειά.
- Κάκοκνημὸς**, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [macilentas habens tibia,] having bad legs.
Πάνεσσι κάκοκνάμοισιν ἐρίσδει. Theocr. 4. 63.
- Κάκολῶγος**, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [obtrectans,] calumniating. Κάκολῶγοι δὲ πόλῃται.
Pyth. 11. 44. SYN. See Κάκήγρος.
- Κάκομαντὶς**, *ῖος*, adj. [mala vaticinans,] evil boding. Ὅμοί-αν, πᾶν ἄληθ' ἀκά-
μαντιν. Sept. Theb. 719. SYN. Ψευδομαντὶς.
- Κάκομελῆτος**, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [tristia canens,] doleful. See in Ἰά.
- Κάκομήτης**, *ἔος*, adj. [cui malum est consilium,] ill-designing. Ζεὺς δὲ μεγ'
ἐξεγέλασεν, ἰδὼν κάκομήδεά παῖδ' αἰ. H. Merc. 389.
- Κάκομητὶς**, *ῖος*, adj. [malo consilio utens, mala iniens consilia,] malignant. Ὅ
δὲ παῖς Στρώφιον, κάκομητὶς ἀνὴρ. Orest. 1401.
- Κάκομήχανός**, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [mala machinans,] evil-planning, mischief-making.
Ἀντὶνδ', ὕβριν ἔχων, κάκομήχαν' ἐ, καὶ δὲ σὲ φασίν. π. 418.
- Κάκονους**, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [malevolus,] evil-minded, hostile. Κάκονους αὐτῇ
μάλιστα ἦν ἐνθάδ'. Pax 670.
- Κάκονυμφός**, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [in matrimonio infidus vel infelix,] faithless or
unfortunate in marriage. Τὸν ἐν λέχει προδύταν κάκονυμφόν. Med. 209.
- Κάκοξενός**, et *Ion.* **κάκοξενός**, *adj.* [inhospitalis,] inhospitable. Οὗτις σεῖδ'
κάκοξενώτερὸς ἄλλος. v. 376. SYN. Ἀξενός, ἀπόξενός, ἐχθροξενός.
- Κάκοπατὴρ**, *ἰδός, ἡ*, adj. [malo patre natus,] born of a base father. Αὐτὸς τοι
ταύτην εἰδὼς κάκοπατρίν ἐοῦσάν. Theog. 192.
- Κάκοπίνης**, *ἔος*, adj. [impurus, illuvie foedus,] sordid, squalid. Κάκοπινέστατον
τ' ἄλμα στρατον. Aj. Fl. 381. (A double dochmiac.)
- Κάκοποιεω**, *v.* [male facio, vaser sum,] to do wrong, to ill-treat. Πλείστοι,
κλέπται κυπτάζειν καὶ κάκοποιεῖν. Pax 731.
- Κάκοποιός**, et **κακορρέκτης**, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [maleficus,] malignant. Κάκοποιὸν
ὄνειδος. Nem. 8. 57. See Apoll. 3. 595. SYN. Κάκδεργός, κάκουργός, πό-
νηρός.
- Κάκοπότης**, *ου, ὁ* et *ἡ*, adj. [cujus sors est mala et misera,] ill-fated, wretched.
Ἰὼ τ' αἰαίνας κάκοπῶται τῶν. Agam. 1105. SYN. Κάκοδαίμων, δυστυχής,
βάρυπότης.
- Κακορράφια**, *as, ἡ*, subst. [malorum machinatio,] a base contrivance, wiles.
Σημᾶν' ἵνα μὴ τί κακορράφῃ ἀλεγείνῃ. λ. 26.
- Κακορρέκτης**, *vid.* Κάκοποιός.

- Κακορρήμων**, ὄντος, adj. [male ominatus,] predicting ill. **Κακορρήμονας**; Agam. 1124. **SYN.** **Κακογλωσσός**, **κακοθρόος**, **δύσφημος**.
- Κακορρόθεω**, v. [malo strepitu linguæ insector,] to raise an uproar against, to slander. **Τέκνον**, **τὶ πάσχεις**; **συγγόνους κακορρόθεῖς**; Hipp. 340. **SYN.** **Κακηγόρεω**, **λοιδορέω**, **ὕνειδιζω**.
- Κακός**, ἡ, ὄν, compar. **κακώτερος**, et **κακίων**, adj. et (2) **κακόν**, οὐ, τὸ, subst. [(1) malus, ignavus, infaustus, vilis, (2) malum,] (1) bad, cowardly, unfortunate, (2) an evil, baseness. **Κακόν κακῶς νῖν ἄμδρὸν ἐκτρίψαι βίδν**. **Æ. R.** 248. **SYN.** (1) **Πόνηρος**, **δειλός**, **δύλιϝφρων**, **ἀνσιός**, **πάνουργος**, **ἀτυχής**, **φαῦλος**, (2) **συμφόρα**, **πῶνος**, **πάθος**, **κακότης**. **ΕΡΙΘΗ.** (2) **Ἀνῆκεστόν**, **ἄσκοπόν**, **ἄμᾶχόν**, **βάρυπότμον**, **δύσκλητόν**, **δεινόν**, **μυγερόν**, **φύβερδν**, **δάκρυον**, **θυμωδάκες**, **λυσσῶ-μάνες**, **ὄλοδν**, **πίκρυν**, **ἄελπτν**, **αἰῶλδν**, **φίλαιακτόν**.
- Κάκοσμος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [foetidus, olidus,] bad-smelling, fetid. **Χρημὰ καὶ κάκοσμον**, καὶ **βόρδν**. **Pax** 38. **SYN.** **Δυσώδης**.
- Κακόςπλαγχνός**, ὄν, adj. [timidus,] cowardly, timid. **Ἄλλ' ὡς πολίτας μὴ κακο-σπλάγχχνους τίθης**. **Sept. Theb.** 223. **SYN.** **Δειλός**, **κακός**.
- Κακοστῶμέω**, v. [convicior,] to use a bad tongue. **Κακοστῶμοῦμεν καὶ σ' ἐγωγὲ δεσποτῖν**. **Soph. Electr.** 597. **SYN.** **Λοιδόρεω**, **κακηγόρεω**, **κακορρόθεω**.
- Κακόςστομος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [maledicus,] abusive. **Λέσχας πόνηράς καὶ κάκοστο-μους φίλει**. **Iph. A.** 1001. **SYN.** See **Κακήγορός**.
- Κακόςστρωτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [male stratus,] ill provided with beds. **Σπαρνὰς παρήξεις καὶ κάκοστρώτους**, **τὶ δ' οὐ**; Agam. 539.
- Κακόςσχυλός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [male otiosus; infaustum otium creans,] basely indolent, causing vexatious delay. **Κακόςσχυλοί**, **νήσιδες**, **δύσορμοι**. Agam. 186.
- Κακότηχνης**, ου, ὁ et ἡ, adj. [mala arte factus; malum struens,] mischievous. **Ἡ μᾶλὰ δὴ κακότηχνης, ἄμήχανέ**. **O.** 14.
- Κακότης**, ηὗς, ἡ, subst. [(1) ignavia; (2) improbitas; (3) ærumna,] cowardice, baseness, trouble. **Πῶς μὲ κέλενεῖς κακότην ἄσκεῖν**; **P. V.** 1102. **SYN.** **Κακία**, **δειλία**, **ἀτασθαλία**, **μοχθηρία**, **κακόν**, **συμφόρα**. **ΕΡΙΘΗ.** (2) **Ἀναγνός**, **ἀπη-νής**, **ἀναιδής**, (3) **ἀλέγεινῃ**, **ἀργεννῇ**, **λύγρᾳ**, **δίξυρά**, **στώνυεσσα**, **ἀργᾶλᾷ**.
- Κακότηχνης**, ἔος, adj. [infelix,] unhappy. **Τάλανες, ὃ κακότηχνης γυναικῶν πότμοι**. **Hipp.** 665. **SYN.** **Δυστυχής**, **δυσδαίμων**, **κακῶδαίμων**, **ἄθλιος**.
- * **Κακουργέω**, vid. **Κακωεργέω**. **Κακουργός**, vid. **Κακωεργός**.
- Κακουχία**, as, ἡ, subst. [mala possessio,] an unfortunate possession. **Οὐτ' ἐν πατρίδας μὴν χθονὸς κακουχία**. **Sept. Theb.** 665. **SYN.** **Ὀλεθρός**.
- Κακῶφᾶτις**, ἰδὸς, ἡ, adj. [male ominata,] evil spoken. **Κακῶφᾶτιδᾷ βῶαν**, **κακῶ-μέλετόν ἰάν**. **Pers.** 932.
- Κακῶφράδης**, ἔος, adj. [mala cogitans aut machinans,] designing evil, ill-man-nerly. **Αἴαν**, **νεϊκὸς ἄριστέ**, **κακοφράδες**. **Ψ.** 483.
- Κακῶφρόνέω**, v. [malevolus sum, demens sum,] to be evil-minded, to be mad. **Καὶ τίς σέ κακῶφρόνων**. Agam. 1145.
- Κακῶφρων**, ὄντος, adj. [cui mala est mens,] evil-minded, foolish. **Κακῶφρωνων τ' ἀνδρῶν παρᾶνοιᾷ**. **Orest.** 815.
- Κακῶχαρτός**, ὄν, adj. [alienis malis gaudens,] rejoicing at the misfortunes of others. **Δυσκελᾶδος**, **κακῶχαρτός**, **ἡμαρτήσῃ**, **στύγερῳπης**. **Hes. Op.** 193.
- Κακῶχρήσμων**, ὄντος, adj. [improbus,] bad. **Κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος**. **Theocr.** 4. 22.
- Κακῶψογός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [maledicus,] censorious. **Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κα-κοψογῶ ἀνδάνει οὐδέν**. **Theogn.** 287.
- Κακῶω**, v. [damno afficio, vexo,] to injure, to harass. **Οὐδὲν κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θέλω**. **Herc. F.** 1153. **SYN.** **Κακουργέω**, **ἀνιάω**, **ἐνόχλῳ**, **ἀδικέω**, **ἐπηρέάζω**.
- Κακῶνω**, f. ὄνω, v. [malum vel improbum reddo,] to render wicked. **Οὐκὼν κακῶνει τοῖσδε σοῖς βουλευμάσιν**; **Hec.** 251. **SYN.** **Καταικίζομαι**, **διαφθείρω**.
- Κακῶς**, adv. [male, improbe,] wickedly, miserably. See in **Κακός**.
- Καλάβροψ**, potius **καλαύροψ**, ὅπως, ἡ, subst. [pedum, baculus,] a shepherd's crook, a staff. **Πάλλῃν ὀπηδεύουσα καλάβροψ** τὰς δὲ καὶ αὐτοί. **Apoll.** 4. 974. See also **Ψ.** 845. **SYN.** **Πάβδος**, **λαγωβόλδν**, **κόρυνη**.

Καλάθικος, ου, ὁ, subst. [parvus calathus,] a little basket. Κεῖτό τὰ ταῖν χειρῶν ἀθλήματ' αὐτοῖς καλάθισκοι. Theocr. 21. 9.

Καλάθος, ου, ὁ, subst. [calathus,] a basket. Χ' ὡς αἱ τὸν καλάθον λευκότητι ἔκποι' ἄγοντι. Call. Cer. 121. SYN. Κανέον, κανειὼν, σπύρις, τάλᾶρος.

Καλάμαϊός, α, ὄν, adj. [culmarius, inter culmos versans,] of a reed or stalk, being among reeds. Μάντις τοι τὰν νύκτ' αὖ χρὸς ἔξεται ἅ καλάμαϊα. Theocr. 10. 18.

Καλάμεντης, οὔ, ὁ, subst. [piscator,] a fisherman. Οὕτω κ' ὕμμες θὴν ἐρεθίσδετέ τὼς καλάμεντάς. Theocr. 5. 111. SYN. Ἀμνητήρ, ἀλκυός.

Καλάμη, ης, ἡ, subst. [stipula,] a stalk, stubble, straw. Ἄλλ' ἔμψης καλάμην γέ σ' οἶδομαι εἰσοδρῶντά. ξ. 214. SYN. Κάρφος, ἀνθερίξ, καλάμος.

Καλάμητῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ulmos secans,] cutting stalks. Κλείουσι χθονίης καλάμητῶμον ἔμμεναι ἄρπην. Apoll. 4. 987.

Καλάμινθος, ης, ἡ, subst. [calamintha, planta,] wild mint. Καὶ κωκυτοῖ. b. σὺ δὲ γ' ὕζοις ἂν καλάμινθος. Eccl. 648. ΕΡΙΤΗ. Ὑδρηλῆ, χαιτήσσαι.

Καλάμισκος, ου, ὁ, subst. [parvus calamus,] a little reed. Εἰς τὸν καλάμισκον ἐνστάλαξον τουτόνι. Acharn. 1034.

Καλάμοις, εσσαῖ, ἐν, adj. [arundinaceus,] of a reed. Συρίγγων θ' ὑπὸ καλάμοις σάν. Iph. A. 1038. ΕΡΙΤΗ. Δονᾶκκοις.

Καλάμος, ου, ὁ, subst. [calamus,] a reed. Αὐλῶν, Ὀλύμπου καλάμοις. Iph. A. 578. SYN. Δόναξ, αἰλός, καλάμη, διστός. ΕΡΙΤΗ. Πίερως, λίγυρως, ἐνάρμοστος, κηροδέτης, κηροδέτης, εἰς τρητός.

Καλάμοστέφης, ἑός, adj. [calamis circumdatus,] covered with reeds. Θώρηκάς τ' εἶχον καλάμοστέφειν ἅπ' οὐρῶν. Batrach. 126.

Καλάμοφθογγός, ὄν, adj. [calamo sonans,] sounding with or on the reed. Ὁ καλάμοφθογγὰ παίζων. Ran. 231.

Καλαυροψ, vid. Καλῶβροψ.

Καλέω, v. [voco,] to summon. Πάσας ἀδελφὰς τῆσδε δεῦρ' ἵκημι καλεῖν. Heracl. 545. SYN. Μεταπέμπω, φωνέω, μεταστέλλω, ἐκκαλέω, ἀποκαλέω, πρό-πέμπω, καλίστρεω.

Καλία, ας, ἡ, subst. [nidus,] a nest, a home. Ὡς κὲ τοῖς ὠραίου βιότου πλήθωσι καλῖαι. Hes. Op. 304. SYN. Νεοττία, οἰκία, οἰκός.

Καλίστρεω, v. [advoco,] to summon. Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἔῃ ἐπὶ παιδί καλίστρεῖ. Call. 3. 67. SYN. See Καλέω.

Κάλλαϊ, ὡν, τὰ, subst. [barbæ galligallinacei,] a cock's gills. Χῶπως τὰ κάλλαϊ ἀποφάγων, ἤεις πάλιν. Equit. 495.

Καλλιάνειρά, ας, ἡ, P. N. [Callianira,] one of the Nereids. Δεξιμένη τέ, καὶ Ἀμφιόμην, καὶ Καλλιάνειρά. Σ. 44.

Καλλίας, ου, ὁ, P. N. [Callias,] a noble Æginetan. Χρυσά-λάκᾳ τῷ πούτῃ Καλλίας ἄδων. Nem. 6. 63.

Καλλιβλέφαρος, ὄν, adj. [pulchras habens palpebras,] having beautiful eyelids. Καλλιβλέφαρον φῶς. Ion 189.

Καλλιβόας, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchre resonans,] beautifully sounding. Ὁ καλλιβόας τὰχ' ὕμιν. Trach. 650.

Καλλιβότρως, ὄν, adj. [pulchros racemos habens,] beautifully clustering. Ὁ καλλιβότρως κατ' ἡμᾶς αἰεῖ. Œ. C. 682.

Καλλιβωλός, ὄν, adj. [ferax solum habens,] having a rich soil. Φρύγιον ἄσπερον καλλιβωλόν. Orest. 1388. SYN. Ἐριβώλαξ, ἐριβωλός, εὐκαρπός.

Καλλιγᾶληνός, ὄν, adj. [pulchre tranquillus,] beautifully calm, placid. Καλλιγᾶληνὰ τρέφεις. Troad. 837.

Καλλιγένειᾶ, ας, ἡ, subst. [quæ pulchritudinem gignit,] the producer of beauty, epith. of Ceres. Καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγένειᾳ. Thesm. 299.

Καλλιγέφυρος, ὄν, adj. [pulchris pontibus instratus,] covered with beautiful bridges. Ὁ καλλιγέφυρος ποταμός. Rhes. 350.

Καλλιγύναιξ, αἰκός, ὁ et ἡ, adj. [pulchris mulieribus abundans,] famed for beautiful women. Ὁφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα. ν. 412.

Καλλιδίνης, ου, adj. [pulchre fluens,] fair-flowing. Ξυνοιδε Πηνειὸς ὁ καλλιδίνης. Herc. F. 368. SYN. Εὐρύς, εὐρύετης, εὐρύς, καλὶρρύς, καλλιπόταμος, καλλι-νύς, καλλιρεθρος.

Καλλιᾷδιφρος, ov, ὁ et ἡ, adj. [pulchro curru insignis,] distinguished by a beautiful carriage. Τᾶς καλλιᾷδιφροι ᾿Αθάνας. Hec. 471.

Καλλιδοῖναξ, *ākōs*, ὁ ἐτ' ἡ, *adj.* [*pulchras habens arundines*,] having beautiful reeds. Τοῦ καλλιδοῖνακος εἶσιν Εὐρώτα μόνον; *Helen.* 500.

Καλλιῆπης, ἔος, adj. [facundus,] using fair words, eloquent. Μέλλει γὰρ ὁ καλλιῆπης Ἀγᾶθων. Thesm. 52. SYN. Καλλιφθογγός, εὐγλωσσός, ἡδύεπης, εὐστομός, ἡδύγλωσσός, ἡδύλογός, μελιγερὺς, ἱμερόφωνός.

Καλλιῆρῶ, v. [rite seu fauste sacrifico,] to sacrifice auspiciously. Τὰν αἰγῶν
φλασῶ τῷ, πρὶν ἢ γέ μὲ καλλιῆρῃσαι. Theocr. 148.

Καλλιζῦγης, *ēos*, adj. [bene junctus,] beautifully joined. Ἄγων τὸ καλλιζῦγες.
Androm. 276. SYN. Εὐζῦγης, εὐτυκτὸς, εὖ ἄρᾶρως.

Καλλιζωνός, ου, ἡ, adj. [pulchro cingulo ornata,] beautifully girt, graceful.
Καλλιζωνοί τῇ γυναικί. H. 139. SYN. Εὐζωνός, λιπαρόζωνός.

Καλλιθριξ, ἱριχὺς, ὁ et ἡ, adj. [pulchros habens pilos,] having beautiful hair, fair-maned. Τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως καλλιτριχὲς ἵπποι. K. 491. SYN. Εὐθριξ, ἡνυκμὸς, κατὰβόστρυχός, χαιτήεις, καλλικῶμος.

Καλλίκαρπος, ον, ὁ ἐστὶ ἡ, adj. [fœcundus,] producing beautiful fruit. Τῆς καλλίκαρπου Σικελίας λεύρας γῆας. P. V. 369. SYN. Εὐκαρπός, πολὺκαρπός, ἄγλαῦκαρπός, ζείδωρός.

Καλλικόλωνη, ης, ἡ, P. N. [Callicolone,] a beautiful eminence in Troy. Καθιζόν
ἐπ' ὄφρυσι Καλλικόλωνης. Υ. 151.

Καλλικῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras comas habens,] having beautiful hair.
Περὶ χῶσάτῳ καλλικῶμοιοῦ. I. 449. SYN. See Καλλιθριξ.

Καλλικρήδεμνός, ον, ὁ et ἡ, subst. [pulchram habens vittam,] having a beautiful fillet. Σίτον δέ σφ' ἄλσχοι καλλικρήδεμνοὶ ἐνεικᾶν. δ. 623. SYN. Λιπαρόκρηδεμνός, χρυσόμυτρης, εὐστῆφάνος.

Καλλιλαμπέτης, ου, adj. [pulchre lucidus,] sweetly beaming. Ἡλιε **καλλιλαμπέτη**. Anacr. fr. 135.

Καλλιμάχος, ον, ό, P. N. [Callimachus,] Callimachus. Καλλιμάχῳ λιπαρόν.
Olymp. 8. 108.

Καλλιμόρφος, ὄν, adj. [pulchra forma insignis,] fair-formed. Τὸ καλλιμόρφον τραυμάτων ὑπ' ἀγρίων. Androm. 1155.

Κάλλιμος, ἡ, ὄν, adj. [pulcher, elegans,] beautiful. Πρῶτᾱ μὲν εἰρῆσῃ, μετ᾽-
πειτᾱ δὲ κάλλιμος οὖρος. λ. 639. SYN. See Κἄλῶς.

Καλλινᾶδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchrifluus,] fair-flowing. Πᾶρᾶ καλλινᾶδν. Alcest. 600.

καλλνικος, ον, ο et η, adj. [victor egregius,] gloriously victorious. Τὸν καλλνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασεν. Here. F. 179.

Καλλιόπη, *ης, ἡ*, P. N. [Calliope,] one of the nine muses. See Ἐράτω, and Μοῦσαι.

Καλλιπαις, παῖδος, adj. [pulchram sōbolēm habens,] having beautiful offspring.
Κάλλιπαις πῶτμος ἄελ. Agam. 737.

Καλλιπάρῃος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchras habens genas,] fair-cheeked. Ἡ δ' ἄλ-
λους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπάρῳ. O. 87.

Καλλιπαρθένος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchras habens virgines,] of or having beautiful virgins. Ἄχραντον αἵμα καλλιπαρθένου δέξης. Iph. A. 1574.

καλλίπεδιλος, et καλὸς πεδίλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchros habens calceos,] having beautiful sandals. Ἀμφὶ Δῖα Κρονίδην καὶ Μαιᾶδα καλλίπεδιλον. Hom. Merc. 57. See Theocr. 25. 102,

Καλλιπέπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchrum habens peplum,] fair-robed. ^{ἵτ'}ω
καλλιπέπλοι Φρύγῳ. Troad. 339.

Καλλιπηνυχός, ὅς, adj. [pulchros habens cubitos,] having fine elbows. ὦ καλλιπηνυχῶν "Εκτόρος βραχίονά. Troad. 1194.

Καλλιπλουτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [magnas habens opes,] very wealthy. Καλλι-
πλουτοι πολλῖες, ἅ τ' Εὐ-βοιᾶ. Olymp. 13. 159.

Καλλιπῶταμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchre fluens,] fair-flowing. Καλλιπῶταμος
ὑδατος ἰνὰ γέ. Phoen. 654.

Καλλιπρωρῆς, ὄν, adj. [pulchram habens faciem,] handsome. See in 'Ανδρῶταις.

Καλλιπυργός, et καλλιπύργωτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [bene munitus turribus,] well fortified. Ὡ καλλιπυργὸν ἄστυ Θηβαίας χθονός. Bacch. 1191. See also Bacch. 19.

Καλλιπῶλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchros habens equos,] famed for beautiful horses. Αἱ τὲ καί τε καλλιπῶλὸν ἔδραν. Olymp. 14. 2. SYN. Εὐπῶλος, εὐπιπός.

Καλλιῤῥεός, καλλιῤῥός, et καλλιῤῥός, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchre fluens,] fair-flowing, limpid. Δίρκα θ' ἅ καλλιῤῥεός. Herc. F. 780. See also ρ. 206. and B. 752. SYN. See Καλλιδινής.

Καλλιστάδιος, ὄν, adj. [pulchro stadio celebris,] famed for a beautiful stadium or course. Δρόμους καλλιστάδιους, Εὐξ-εινόν. Iph. T. 437.

Καλλιστεῖα, ὦν, τὰ, subst. [optimi et pulcherrimi præmia,] the rewards of the noblest and best. Τὰ πρῶτὰ καλλιστεῖ ἄριστεύσας στρατοῦ. Aj. Fl. 435.

Καλλιστευμά, ἄτος, τὸ, subst. [pulchritudinis præstantia,] pre-eminence in beauty. Καλλιστεύματα Λοξία. Phœn. 222. SYN. See Κάλλος.

Καλλιστεύω, v. [pulchritudine excello,] to excel in beauty or strength. Ἄν ὑγραίνει καλλιστεύων. Troad. 228.

Καλλιστεῖφανός, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchra redimitus corona,] decorated with a beautiful garland. See in Εὐφρόσυνη.

Καλλισφύρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pulchros talos vel pedes habens,] having beautiful ancles or feet. See in Εὐρήνη.

Καλλιτοξός, ον, ὁ et ἡ, adj. [arcu bene instructus,] distinguished by a beautiful bow. Τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ, Μαινάλεν κόρη. Phœn. 1177.

Καλλιφεγγής, ἔος, adj. [pulchrum splendorem habens,] beautifully beaming. Ὡ καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας τόδε. Troad. 853.

Καλλιφλοξ, ὄγος, adj. [pulchra flamma coruscans,] blazing with a beautiful flame. Καλλιφλόγα πέλαν. Ion 707.

Καλλιφθογγός, ὄν, adj. [pulchrum reddens sonus,] sweet-sounding. Οὐδ' ἴστοις ἐν καλλιφθόγγοις. Iph. T. 221. SYN. See Ἡδῶτης.

Καλλιφυλλός, ὄν, adj. [pulchris foliis præditus,] having fair leaves. Τὸ ῥόδον τὸ καλλιφυλλόν. Anacr. 5. 3. SYN. Ἀκριτόφυλλός, εὐπέταλός.

Καλλιχόρος, ον, ὁ, subst. et adj. [(1) Callichorus, (2) ὁ et ἡ, pulchra chorea gaudens,] (1) the name of a river, also a famous fountain in Attica, (2) loving the beautiful dance. Ὡ καὶ δὲ Καλλιχόροι οὐ πᾶρ προχῶας ποτάμοιο. Apoll. 2. 904.

Καλλονή, ἡς, ἡ, κάλλος, ἔος, τὸ, et καλλόσυνη, ἡς, ἡ, subst. [pulchritudo,] beauty. Τὴν Ἀφροδίτην καλλονῇ θηρώμενός. Bacch. 451. See also Helen. 23. and Helen. 389. SYN. Εὐμορφία, ὦρα, εἶδος, κόσμος, εὐπρέπεια, ἄκμη, κύπρις, χάρις, ἁγλαῖα. ΕΡΙΤΗ. Χάριτες, ἀμβροσία, ἀρίζηλος, ἀγῆτος, ἁγλή, ἐπὶ ῥα-τός, ἡμέρες, ἡδεῖα, μαρμαίρουσα, δαιδάλεα, εἰρήνη, οὐρανία, θεσπέσια, περί-βλεπτος, ζῆθεα, γλυκῆρα, ἀρίπρεπής.

Καλλύνω, f. ὑνώ, v. [pulchrum reddo,] to beautify, to embellish. Ἄλουν, ἐπειτὰ τοῦτ' καλλύνειν θέλη. Antig. 503.

Καλλωπιζω, v. [decoro,] to decorate. Κρόκωτὰ φέρουσαι, καὶ κέκαλλωπισμένα. Lysistr. 44. SYN. Ἀγάλλω, κοσμεῶ, ἀσκεῶ, σεμνύνω.

Κάλον, ον, τὸ, subst. [lignum,] wood, a log. Πόλλα δὲ κάγκανᾶ κᾶλᾶ κάτου-δαίφ ἐνὶ βόθρῳ. H. Merc. 112. SYN. See Ξύλον.

Καλόπεδιλος, vid. Καλλιπέδιλος.

Κᾶλος, ον, κᾶλως, ὦ, ὁ, et κᾶλώδιον, ον, τὸ, subst. [rudens, funis nauticus,] a cable, a rope. Ἐν δ' ὑπὲρας τὲ κᾶλους τὲ πῶδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. e. 260. See also Med. 280. and Vesp. 379. SYN. Πείσμα, πούς σχοίνιον. ΕΡΙΤΗ. Εὐστρεπτός.

Κᾶλός, ἡ, ὄν, adj. [pulcher, bonus,] beautiful, honorable. Πολλὰκίς, ὦ Πόλυ-φαι, τὰ μὴ κᾶλᾶ καλὰ πέφανται. Theocr. 6. 19. SYN. Ἀγάνος, εὐειδής, ἐκπρέ-

¹ The penult. of καλός is always long in Homer, always short in the Attic poets, and common in Hesiod and Theocritus. See Clark. Il. B. 43.

- πῆς, ὠραῖος, περὶκαλλῆς, σεμνός, εὐδοκίμος, ἀγαθός, ἀνδρείος, ἥδυσ, εὐπάρσος.
ΡΗΡ. Ἀγλαῖρῃ πέποιθώς.
Κάλπις, ἰδός, ἡ, subst. [urna,] a pitcher. **Αἰ** τᾱλλὰ θ' ὑβρίκασί, κὰκ τῶν καλπί-
 δων. **Lysistr.** 400. **SYN.** Ὑδρία, κερᾶμος, ἐλκῦδριον, σταμνός. **ΕΡΙΤΗ.**
 Χαλκῆα, ἀργῦρεα, μέγαλη.
Κάλυβη, ης, ἡ, subst. [tugurium,] a hut. **Σ**τρωσᾶμενοι βρυῶν αὖν ὑπὸ πλεκταῖς
 κάλυβαισι. **Theocr.** 21. 7. **SYN.** Ἐπαύλιον, σκήνη, οἰκίδιον, μύχος.
Κάλυδναι, ὦν, αἱ, P. N. [Calydnæ,] the islands Calydnæ, called also Spora-
 des. **Καὶ** Κῶν Εὐρύπυλοιὸ πῶλιν, νήσους τὲ Κάλυδνας. **B.** 677.
Κάλυδων, ὦνός, ἡ, P. N. [Calydon,] a famous city in Ætolia. **Χαλκιδᾶ** τ' ἀγχιᾶ-
 λον, Κάλυδωνᾶ τὲ πετρήσσαν. **B.** 640. **ΕΡΙΤΗ.** Αἰπεινή, ἔρανή. **ΡΗΡ.**
 Πέλοπας χθονὸς ἐν ἀντίπύρθοις πέδι' ἔχουσ' εὐδαίμονα. **Eur. Meleag.**
Κάλυδώνιος, α, ὄν, adj. [Calydonius,] of Calydon. **Οἱ** μὲν ἐπὶ κλητοὶ Κάλυδω-
 νίου ἀγρευτῆρες. **Call.** 3. 218.
Κάλυμμα, ἄτος, τὸ, subst. [velamen,] a covering, a veil. **Ἐγὼ** δὲ λεπτῶν ὄμμα
 διὰ κάλυμμάτων. **Iph. T.** 373. **SYN.** Σκέπας, περὶπέτασμα, χλαῖνᾶ, περὶβό-
 λαιον, ἐλυτρόν, κάλυπτρα. **ΕΡΙΤΗ.** Κυανέον.
Κάλυξ, ὕκός, ἡ, subst. [(1) calyx, flos, *inpr.* rosæ, nondum expansus, (2) mun-
 dus muliebris,] a rose-bud, a female ornament. **Ἐ**μπλέξας κύλυκας καὶ
 εὐόδοις σέλινους. **Theocr.** 3. 23. **ΕΡΙΤΗ.** Ρῶδεα, εἰάρινη, πορφύρεα, ἰοστέ-
 φανός.
Κάλυπτος, ἡ, ὄν, et οὐ, ὁ et ἡ, adj. [tectus, tegens,] covered, covering. **Κα-**
 λυπτῆς ἐξέκειντο πινέλης. **Antig.** 1011. **SYN.** Στεγανός, κτηρεφής, ἐπηρέφης.
Κάλυπτρα, ας, ἡ, subst. [tegmen capitis muliebre,] a female's head-dress, a veil.
Καλὴν, χρυσεῖν' κέφαλῃ δ' ἐπέθηκε κάλυπτρον. **e.** 232. **SYN.** Κάλυμμα, σκέ-
 πασμα. **ΕΡΙΤΗ.** Δαιδάλεα, ἀργῦρεα, ἀργυρέη, δεινρήσσαν, λίπαρη, εὐδομῶς,
 ἀπᾶλη, Σιδονία.
Κάλυπτω, v. [tego, operio,] to hide, to veil. **Χέρσω** κάλυπτειν τοὺς θανόντας
 ἐνάλιους. **Helen.** 1065. **SYN.** Κεύθω, κατὰ κάλυπτω, σκέπαζω, σκέπαω, ἀπο-
 κρύπτω, ἔρεφω.
Κάλυψω, ὄος, ἡ, P. N. [Calypso,] Calypso. **Τὰ** μοι ἄμβροτᾶ δώκε Κάλυψω.
η. 259. **ΕΡΙΤΗ.** Ἡὐκός, ἄμβροτός, νύμφη, δεινὴ θεός, εὐπλοκάμος, διὰ, διὰ
 θεῶν πόντιᾶ, δολοφῶν, Ἀτλαντῆς.
Καλχαίνω, v. [(1) purpura perfundo, (2) profunde cogito,] to dye with purple,
 to consider deeply, to be anxious for. **Ἐγὼ** μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνω τέκνοις.
Heracl. 40. **SYN.** Μερμινᾶω. See Schol. **Antig.** 20. and *Class. Journ.* No.
 LXIII. p. 86.
Κάλχας, αντός, ὁ, P. N. [Calchas,] an illustrious Grecian prophet. **Κάλχας**,
 Ὀδυσσεὺς, Μενελάος θ' ἅ δ' οὐ κάλως. **Iph. A.** 107. **ΕΡΙΤΗ.** Θεστορίδης, οἰωνο-
 πῶλιν ὅχ' ἀριστός, θεόπροπος, οἰωνιστής, Κεστορείος, μαντῆς.
Κάλως, ὦ, ὁ, vid. **Καλός**, funis nauticus.
Κάλως, adv. [pulchre, bene, recte,] beautifully, properly, rightly. **Ἡγεῖσθε**,
 μήτε τοὺς κάλως τεινυκτάς. **Hec.** 329. **SYN.** Κάλᾶ, εὖ, εὐπρεπῶς, εὐσημῶς,
 εὐδοκίμως, εὐσεβῶς, ὀρθῶς, ἀκριβῶς.
Κάμαξ, ἄκος, ἡ, subst. [(1) lignum erectum vitem sustinens, (2) lignum hastæ,
 hasta,] a pole supporting a vine, a shaft, a spear. **Ἦν**, κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ'
 ἀπεστέρημενοι. **Phœn.** 1418. **SYN.** (1) Σκόλψ, χάραξ, (2) ἀκόντιον, δόρυ.
Καμαρινά, ης, ἡ, P. N. [Camarina,] a lake in Sicily, also a city on the lake;
 a nymph. **Καμαρινᾶ**, λαότροφον. **Olymp.** 5. 9.
Καμάτηρος, ὄν, adj. [laboriosus, defessus,] laborious, worn out. **Οὐτὲ** τὰ γονᾶτ'
 κόπος ἔλοι μου καμάτηρος. **Lysistr.** 542.
Καμάτος, ου, ὁ, subst. [labor,] labor. See in **Εὐκάματος**. **SYN.** Κόπος, μόχος,
 ὀτλός, πόνος, νόσος, ἀπόρια. **ΕΡΙΤΗ.** Δυσπόνης, θυμοφθόρος, πολυαῖξ, αἰνός,
 ἀργαλέος, θυμαλγής, ἀσπετός, ἀργαλέος, δύσαλγής, μωγῆρος, κυδαλίμος, ὀλός,
 στόνευς, ἀθλός, μοχθηρός.
Καμάτωδης, ἔος, adj. [gravis, laboriosus,] laborious, severe. **Κα-**μάτωδῶν δὲ
 πλαγᾶν. **Nem.** 3. 28. **SYN.** Ἐπίμοχος, ἐπίπνός, μωγῆρος, μοχθηρός, πολυπό-

νός, ἀργαλέος, λυπηρός, τλησιπῶνός, φίλοπῶνός.

Κάμειρος, ου, ἡ, P. N. [Camirus,] a city in Rhodes. See in Ἰήλυσσος.

Κάμηλος, ου, ὁ et ἡ, subst. [camelus,] a camel. Εἶναι κάμηλοις ἀστράβιζούσαις, χθονά. Æsch. Suppl. 293. EPITH. Κυρτή, πᾶχύκνημυς.

Κάμινος, ου, ὁ, subst. [caminus, fornax, ardor,] a forge, a furnace. Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη, καὶ ὑπείρεχέ χεῖρᾱ κάμινον. Hom. 47. 2. SYN. Ἴπνός.

Κάμινω, ὅς, ἡ, adj. [camini fuligine oppleta,] covered with soot. Γρηὶ κάμινω ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μητισταίμην. σ. 27.

Καμυῖνᾱ, as, ἡ, subst. [perseverantia, victoria,] perseverance in a conflict victory. Ὀφῆ καμυῖνῆν, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί. Ψ. 661.

Κάμυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelix,] unfortunate, ill-fated. Κεῖνδ' οὐδὲν τὸν κάμυρον, εἰ ποῦθεν ἔλθοι. β. 351. SYN. Ἀθλιός, πᾶνάθλιος, δύσμορος, δυστυχής.

Κάμνω, 2 a. ἐκάμω, v. [fatigor, laboro,] to labor, to suffer, to end one's labor. Ἦρα μὲ κάμνειν τήνδ', ἔθηκ' ἐπὶ τὴν νόσον. Heracl. 990. SYN. Κόπιᾶω, κόπουμαι, νόσσω, ἀρρώστω, ἀσθενέω, μάλ' ἀκίεσθαι, πόνεω, ἐργάζομαι.

Καμπή, ἥς, ἡ, subst. [(1) flexura; (2) articulus,] a turning, an inflexion, a joint. Εἰ δὲ τίς αὐτῶν βωμόδ' ἔχουσιν, ἡ κάμψιέν τιν' ἀκαμπήν. Nub. 969.

Κάμπυμος, η, ὄν, adj. [flexilis,] winding. Δρόμους δὲ πολλοὺς ἐξέπλησά καμπύμους. Iph. T. 81.

Κάμπω, f. ψω, v. [flecto,] to bend. Πόλεις τ' ἔχουσαι διὰ λόγον κάμψαι κακά. Eur. Suppl. 758. SYN. Γνάμπω, στρέψω, τρέψω, κάθ' ἀπτόμαι.

Κάμπυλος, ὄν, adj. [curvus, inflexus,] bent, curved. Αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτίταλ' ἐπὶ κάμπυλᾱ τόξῳ. Ε. 97. SYN. Κάμπυμος, εὐκαμπής, στρεπτός, ἀγκυλός.

Καμψίπους, πόδος, adj. [pedes flectens,] swift. Καμψίπους Ἑρινύς. Sept. Theb. 792.

Κανᾶκη, ἥς, ἡ, P. N. [Canace,] the mother of Triops. Σεῦ τὲ καὶ Αἰδλίδος Κανᾶκης γένος, αὐτὰρ ἐμεῖδ. Call. 6. 99.

Κανᾶχῶ, et κανᾶχίζω, v. [resono,] to resound. Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· καὶ κανᾶχσ' ἐπὶ χαλκός. τ. 469. See also M. 36. SYN. Ἠχέω, δουπέω, ἀνιάχω.

Κανᾶχη, ἥς, ἡ, subst. [crepitatio, sonitus,] a rattling, a sound. Τοῦ καὶ ὁδόντων μὲν κανᾶχη πέλε, τῷ δὲ οἱ ὄσσε. T. 365. SYN. Ψόφος, ἀραγμός, πατάγος, κτύπος, δοῦπος, ἡχή.

Κανᾶχηδᾶ, adv. [cum strepitu,] with a loud blast. Λυδῖαν μίτραν κανᾶχηδᾶ πέποι-κίλμεναν. Nem. 8, 25.

Κανέον, κάνουν, et κάνειον, ου, τὸ, subst. [canistrum,] a basket, a dish. Δεῖπνον δὲ, κρεῖᾱ τ' ὀπτᾶ καὶ ἐν κάνεῳ μέγας ἄρτος. Theocr. 24. 135. See also Iph. A. 1564. and κ. 355. SYN. Κιβωτός, κάλαθος. EPITH. Χρύσειον, χάλκειον, εὐκύκλον, περικαλλές, χρυσήλατον.

Κανηθός, ου, ὁ, P. N. [Canethus,] Canethus. See in Κανθός.

Κανηφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [canistrum gerens,] bearing a basket. Ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δόκῳ κανηφόρῳ. Aves 1551.

Κανηφόρεω, v. [canistrum gero,] to bear a basket. Τινὶ κανηφόρῳ. Lysistr. 1194.

Κανθάρος, ου, ὁ, subst. [(1) scarabæus, (2) portus Piræensis,] a beetle; also one of the three harbors of the Piræus. Ὁ κανθάρος δὲ πρὸς τί; κῆρ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ. Pax 45.

Κανθήλιᾶ, ων, τὰ, subst. [onera asinorum, clittellæ,] panniers or packs carried on asses. Αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις. Vesp. 169.

Κάνθος, ου, ὁ, P. N. [Canthus,] one of the Argonauts. Αὐτὰρ ἅπ' Εὐβοίης Κάνθος κτε' τόν ῥᾶ Κανηθος. Apoll. 1. 77.

Κανθώδης, ἔς, adj. [aduncus,] crooked. Ῥάμφει κανθώδει· τοργὺς ἐκοψέ νεκυν. Call. fr. 204.

Κάνθων, ωνός, ὁ, subst. [asinus,] an ass. Κάνθων, τὶ κλαeis; Vesp. 179. SYN. ὄνος.

Καννά, ἥς, ἡ, subst. [canna, storea,] a reed, a mat. Παρὰ τὰς καννάς αὐρήσω, μηδ' ἀποπάρδω. Vesp. 393. SYN. Ψιᾶθος, δοναξ.

! Rubnken. Ep. Crit. ii. p. 47. proposes Ῥάμφει ἀκανθώδει.

Κάνωβος, ου, ἡ, P. N. [Canobus,] a city of Egypt. "Εστιν πύλις Κάνωβος, ἐσχατὴ χθὼν. P. V. 871.

Κάνων, ὄνος, ὁ, subst. [regula, canon,] a rule, the handle of a buckler. Γνώμης πονηρὰς κἀνόσιν ἀνάμετρούμενος. Eur. Electr. 52. SYN. Σταθμῇ, γνώμων, δασμὸς.

Κάπανεὺς, ἔως et ἡὸς, ὁ, P. N. [Capaneus,] one of the seven chieftains against Thebes. Οὐτ' ἂν γ' ἐτ' ὀρθῶς Κάπανεὺς κεραινῖον. Eur. Suppl. 496. EPI TH. Ἀγῶκλειτος, χαλκοτευχῆς, ἀρηϊφίλος, κυδάλιμος.

Κάπανηϊάδης, et κἀπανηϊός, ου, ὁ, adj. [Capaneo satus,] of or descended from Capaneus. "Ορσὸ, πέπον Κάπανηϊάδῃ, κἀτάβησέδ' δίφρον. E. 109. See also E. 108.

Κάπετος, ου, ἡ, subst. [fossa,] a ditch. Ἀμφὶ δέ, κυανῆν κἀπέτον, περὶ δ' ἑρκὸς ἐλασσε. Σ. 564. SYN. Τάφρος, ὄρυγμα, διώρυξ, βόθρος. EPI TH. Κοίλῃ, βάθειᾳ.

Κάπη, ης, ἡ, subst. [(1) præsepe; (2) pabulum equis in præsepi appositum,] a stall; fodder. Καὶ τοὺς μὲν κἀτέδησάν ἐφ' ἵππειήσιν κἀπησί. δ. 40. SYN. Φάτνη.

Κάπηλεῖον, ου, τὸ, subst. [caupona,] a place where provisions are sold, a tavern. Οὐδὲν ποίων ἄλλ', ἢ κἀπηλεῖον σκόπων; Lysistr. 427.

Κάπηλεύω, v. [cauponor,] to sell by retail, to keep a tavern. See Dr. Monk, Hippol. 956. and Dr. Blomfield's Gloss. Sept. Theb. 541. Ἐλθὼν δ' εὐοικὲν οὐ κἀπηλεύσειν μάχην. Sept. Theb. 541. SYN. Ἀπεμπολάω, χλευάζω.

Κάπηλίκως, adv. [institorie, dolose,] like an innkeeper, deceitfully. Ἐπεὶ νῦν μὲν κἀπηλίκως ἔχει. Plut. 1063.

Κάπηλος, ου, ὁ, et κἀπηλῖς, ἰδὸς, ἡ, subst. [caupo,] an innkeeper. Κεῖ τις κἀπηλὸς, ἢ κἀπηλῖς, τοῦ χόος. Thesm. 347. SYN. Πάνδοκος.

Κάπηνη, ης, ἡ, subst. [caminus,] a chimney. Ἄναξ Πόσειδον τί πούτ' ἄρ' ἡ κἀπηνη ψόφει; Vesp. 143. SYN. Κάμινος.

Κάπνιάω, v. [fumigo,] to fumigate. Ἡε μέλισσὸκόμοι πέτρῃ ἐνὶ καπνιῶσιν. Apoll. 2. 132.

Κάπνιζω, v. [fumum excito,] to raise a smoke. Κάπνισσάν τε κἀτὰ κλίσιας, καὶ δεῖπνὸν ἐλοντο. B. 399. SYN. Κάπνιάω, πῦρ ἀνάπτω.

Καπνός, οὔ, ὁ, subst. [(1) fumus; (2) poet. ignis,] smoke, fire. Ἰεμένος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντὰ νῆσαι. a. 58. SYN. Ἀχνη πῦρος. EPI TH. Θυώδης, αἰθοψ, κῆκος, αἱμαῖοις, ἀδευκῆς, εὐώδης, εὐοδμὸς, σκίθοις, μέλας, κνισσῆις, λευκάνθης.

Κάπνυμαι, v. [in fumum redigo; fumo,] to reduce to smoke, to smoke. Δέμας καπνοῦται κλιμάκων ὀρθοσταδων. Eur. Suppl. 507.

Κάπρω, v. [proprie de porca aprum appetente; salax sum,] to play the wanton. Γραὺς κἀπρώσης τάφῳδιᾳ κἀτεσθίειν. Plut. 1025.

Κάπρος, et κἀπρίος, ου, ὁ, subst. [aper,] a boar. Κάπρω λέοντι θ' ἀρμόσαι παίδων γάμους. Phœn. 422. See also A. 414. SYN. Ὑς, χοῖρος. EPI TH. Ὀρέστερος, ὀλοόφρων, ἀγρίος, ἀγρότερος, βλοσῆρος, Αἰτωλὸς, Ἐρῴμανθίος, χᾶμαι εὐνης, ἀργιῶδων. PHR. See Hes. Scut. 386—391.

Κάπτω, v. [(1) "aperio os ad captandum aëra; (2) edo avide et cum spiratione." Damm.] to gasp, to eat greedily. a. Ἰνὰ κάπτωσιν; b. Μὰ Δι' ἄλλ' ἔν' ἐκεῖ δειπνῶσιν. a. Ὄτφ δέ τῳ γράμμα. Eccles. 687. SYN. Ἀνάκάπτω, ἐκπνέω, κᾶfew. Κάπυρος, ἄ, ὄν, adj. [torridus, fervidus,] parched, burning. Ἀλλὰ μὲ τις κἀπυρὰ νῶσος ἐξάλαπαξε. Theocr. 2. 83. SYN. Δεινός, ἀνάλῆος.

Κάπυς, ὄος, ὁ, P. N. [Capys,] Capys. Ἀσσοῦρακος δὲ Κάπυν' ὃ δ' ἄρ' Ἀγχισην τέκε παιδᾷ. Υ. 239.

Κάπω, inus. [(1) spiro; (2) antiquitus, capio.] See Κάπτω, and Damm. in Κάτω.

Κάρ, αρὸς, ὁ, nom. gentil. [Car,] a Carian. Ἡ πῖ τὸν διαυλὸν ἡλθὼν; b. ὥσπερ οἱ Κᾶρες μὲν οἶν. Aves 292.

Κᾶρ, κᾶρος, ὁ vel τὸ, subst. ["capillus rasmus, rescissus, ideoque res vilissima,"] a slip of hair, any thing mean. (See Heyne's note.) Τίω δὲ μὴν ἐν κᾶρος αἴση. I. 378.

Kār, **Kāra**, **Kārh**, τὸ, (*gen.* Κρατὸς, *dat.* Κρατὶ and **Kāra**, *acc.* τὸν and τὸ κρᾶτᾶ, also τὸ kāra. See Schol. Hec. 432.)¹ **Kārḥār**, *gen.* ἡτὸς and ἡτὸς.

Kārḥnōn, οὐ, τὸ, subst. [caput,] the head, the summit. Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ' μὶνυθαι δὲ τῆ ἔργ' ἀνθρώπων. Π. 392. See also Med. 1384. Δ. 443. T. 405. and H. 19. **SYN.** Κεφάλη, κόρη. **ΕΡΙΤΗ.** Δύστην, πάλλευκον, βακχεῖον, ἄθλιον, κασίγνητον, ὁμολεκτρὸν, ἀνῶσιον, ζῦρηκῆς, ξανθὸν, κᾶκον, φίλον, ἀλκίμον, γέραιον, κατάπτυστον, καλλινικόν, ἐγκεκαρμένον, πόλιον, αἰπεινόν, ἄκρον, ἄμενην, διόν, ἰφθιμὸν, ἀνθόκμον, ἀθανάτον, δεινόν, λασίον, εὐπλόκαμον, λάχνῃν, λαιμότμητον, χαρίεν, ὑπέροπλον, σμερδαλέον, ὠκνύμερον, ὀρθόν.

Kāradōkēw, v. [expecto,] to expect. **Kāradōkḥsw** σὴν ἐκεῖ παρῶσιν. Iph. A. 1432. **SYN.** Προσδοκᾶω, δόκειω, ἐλπίζω.

Kārambīs, ἴδς, ἡ, P. N. [Carambis,] a promontory of Paphlagonia. Πάντ' ὅθεν ἡλίβατος· καὶ μιν κἀλευσὶ **Kārambīn**. Apoll. 2. 361.

Kāranīsthr, ἦρὸς, et **kāranīsths**, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [mortis capitalis auctor,] one who cuts off the head. Ἄλλ' οὗ **kāranīsthrēs** ὀφθαλμῶρυχοι. Eumen. 186. See also Rhes. 817. **SYN.** Θανάτηφόρος, ποινίμους.

Kāranōw, v. [ad fastigium perduco; perficio,] to bring to a head, to terminate. Τοῖόνδ' ἐπ' ἄγμ' μὴ **kāranōw**σαι φίλοις. Choëph. 693. **SYN.** Κεφαλαίω, τέλειω.

Kāratōmēw, v. [caput abscindo,] to behead. Πᾶριν μολόντ' ἑ, χρῆν **kāratōmēw** ξίφει. Rhes. 582.

Kāratōmēs, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [cui caput est abscissum,] having the head cut off, or cut from the head. Λοιβαῖσι πρῶτον καὶ **kāratōmōis** χλιδαῖς. Soph. Electr. 52.

Kārbānōs, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [barbarus,] a barbarian, a foreigner. **Kārbānōs** ὦν δ' Ἑλλήσιν ἐγχλείεις ἄγαν. Æsch. Suppl. 921. **SYN.** Βάρβαρος, ἀλλόφυλος, ξείνος.

Kardāmīzō, v. [de nasturtio garrio,] to babble about the nasturtium. Τὶ **kardāmīzeis**; οὐ βάδιεῖ δεῦρ' ὥς ἐμέ; Thesm. 617.

Kardāmōn, οὐ, τὸ, subst. [nasturtium,] a kind of water-cress, of an acrid taste. Ὀξύθυμων, καὶ δικάϊων, καὶ βλεπόντων **kardāmā**. Vesp. 455.

Kardāmūlḥ, ἡ, P. N. [Cardamyle,] Cardamyle. See Ἰρη.

Kardīa, et **krādīa**, as, ἡ, subst. [cor, animus,] heart, affection, courage. Τὴν ἐν δόμοις μὲ **kardīan** ἔχειν δόκεῖς; Iph. A. 1173. See also Med. 98. **SYN.** **Kḥr**, **kēār**, ἡτῶρ, φρήν, θυμός. **ΕΡΙΤΗ.** **Kāthārā** φίλη, τάλαινᾶ, πολλὰ τλᾶσᾶ, θεόσεβης, πρόφρων, σιδηρῆ, ἄχρῦμένη, ἀπειρῆς, μὲνεδήτιος, ἄρωτος, ἀμείλιχος, ἀλεγεινή, ἀπειρώκακος, ἀδόλος, ἀτολμός, θράσειᾶ, βᾶθ' ὑπλουτός, γυῆρᾶ, θαρσᾶλεα, μέλαινᾶ, πίνυτή, σφάλερα.

Kardīōdḥetōs, ὄν, adj. [cor mordens,] annoying the heart, galling. **Kardīōdḥetōs** κτὸν ἐμοὶ κράτύνεις. Agam. 1447. **SYN.** **Θυμῶδακῆς**, δηξίθυμος, θυμὸν κατέδων, **kardīas** δηκτῆριός.

Kardōpīw, ὠνός, ὁ, P. N. [Cardopion,] Cardopion. Ὡς ὁ **Kardōpīw** τὴν μητέρα. Eccles. 1178.

Kardōpōs, οὐ, ἡ, et **kardōphḥ**, ἡ, subst. [mactra,] a kneading-trough. Ὅστις κἀλεσεῖ **kardōpon** τὴν **kardōphḥn**. Nub. 1253. **SYN.** Μάκτρα.

Kārḥkōmāw, v. [comam alo,] to have long hair. **Kēlenē** **kārḥkōmōwntās** Ἀχαιοὺς. B. 11. **SYN.** **Kōmō**, κατ' ἀβόστρυχός εἰμι.

Karīa, as, ἡ, P. N. [Caria,] a territory in Asia Minor. Ἐτὶ νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παρ' ἀβαλλ' εἰς **Karīan**. Equit. 17.

Karīs, ἰδός, ἡ, subst. [squilla,] a shrimp. **Karīdōn** ἀδελφοί. Vesp. 1522.

Karīkōderyḥs, ὁ et ἡ, ἔδς, adj. [a Carica gente factus,] wrought or made by the Carians. Δεῦτ' ἐ **Karīkōderyḥs** ὁχάνοιδ'. Anacr. fr. 137.

Karīkōs, ἡ, ὄν, adj. [Carius; hinc, vilis, exiguus,] Carian, paltry, small. **Karīkōw** αὐλημάτων. Ran. 1302.

¹ **Kāra** is frequently used with an adjective, per synecdochen, to denote a person; as φίλον **kāra**, a dear person.

- Καρίων,¹ ὄνως, ὁ, P. N. [Carion,] the name of a slave. Παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρήν. Plut. 624.
- Καρκαίρω, v. [resono, sonum edo qualem sicca vi pulsata,] to resound, to crack. Κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν. Y. 157. SYN. Ἦχῶ, ἀράβῳ, κινῶμαι.
- * Καρκίνιτης, ου, ὁ, P. N. [Carcinites,] Carcinites. Ἐτέρος τραγῳδὸς Καρκίνιτης ἔρχεται. Vesp. 1505.
- Κάρκινος, ου, ὁ, subst. [(1) cancer; (2) signum cæleste; (3) forceps,] a crab, the constellation called the Crab, a pair of pincers. Οὐ πότε ποιήσεις τὸν κάρκινον ὀρθὰ βαδίζειν. Pax 1083. EPI TH. Λέχρῳς.
- Καρνειάδης, ου, ὁ, P. N. [Carneades,] the father of Telesicrates, an illustrious Cyrenean. Ἀ-γάθεα Καρνειάδα. Pyth 9. 127.
- Κάρνεᾶ, item Καρνεῖᾶ, ων, τὰ, subst. [Carnea,] a festival in honor of Apollo, instituted on account of his punishment of one Carnus, a prophet.² Τὰ δὲ Κάρνεᾶ καὶ δη ἐφέρει. Theocr. 5. 83.
- Καρνεᾶς, ἄδως, ἡ, adj. [Carneas,] of or belonging to the festival Carnea. Τέθμισαί εὔτε σφιν Καρνεᾶδες ἡλύθον ὄραι. Call. 2. 87.
- Κάρως, ου, ὁ, subst. [sopor cum gravedine,] a deep sleep. Κάρος δὲ μὴν ἀμφεκάλυψε. Apoll. 2. 203.
- Κάρωω, v. [veterum induco,] to render torpid. Θανάτῳ κέκάρωμεν δεινὰ πέλωρα. Theocr. 24. 55. SYN. Βᾶρύνω.
- Κάρπαθος, et per metath. Κρᾶπαθος, ου, ἡ, P. N. [Carpathus,] an island, from which the Carpathian sea derived its name. Καὶ Κνίδος αἰπεινὴ, καὶ Κάρπαθος ἡνέμοεσσα. Hom. Apoll. 43. See also B. 676. EPI TH. Παιπᾶδεσσα.
- Καρπᾶλμος, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [celer,] quick. Καρπᾶλμοισι πόδεσσιν. θεοὶ δὲ τὲ πάντες ὤρωντο. X. 166. SYN. Ὤκως, αἴψῃ, ταχὺς, ὀξύς.
- Καρπᾶλμως, adv. [cito, raptim,] rapaciously, quickly, rapidly. Τόφρᾳ δὲ καρπᾶλμως ἐξικέτο νῆς εὐεργής. μ. 166. SYN. Ὀξύ, ὀξέως, ταχὺ, ταχέως, ῥιμψά.
- Καρτίζω, v. [fructum decerpo,] to yield fruit. Οὐ καρτίζονσ' ἄρτοισι. Helen. 1327.
- Κάρπιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [frugifer,] fruitful. Ἦι σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξείνων τοὺς καρπίμους. Equit. 326.
- Καρπόποιος, καρποτρόφος, et καρποφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fructificus,] fruit-yielding, bounteous. Ἀβρὸχᾶ, Πεδία καρποφόρᾳ τε γὰς. Helen. 1500.
- Καρποῦμαι, v. [fructum percipio, fruor, consequor,] to reap the fruits, to possess. Πένθη μέγιστὰ δακρύων καρπούμεναι. Hipp. 1425. SYN. Ἀπδλαύω, καρπιζομαι.
- Καρπός, ου, ὁ, subst. [(1) fructus, (2) junctura manuum,] fruit, produce, offspring; (2) the wrist. Κάκον δίδωσι καρπὸν ἄνθρώποις δ' αἰεί. Hec. 593. EPI TH. Ἀφθόνος, ἀθανάτος, ἀφειδής, γλυκὺς, Ζεῖδωρος, φέρεζωος, νεόθηλῆς, ἐρίθηλῆς, θάλλων, πολὺγηθῆς, χαῖρεις, πίων, οἶνου, μελίηδης, μελίφων, θέρειος.
- Κάρπωμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) fructus, quæstus, (2) victima,] fruit, gain; a victim. Καρπώματα στάζοντὰ κηρύσσει Κύπρις. Æsch. Suppl. 1008. SYN. Ὀνησις, θύσια, προσφορά.
- Κάρρωτος, ου, ὁ, P. N. [Carrotus,] the brother of the wife of Arcesilaus. Φίλειν δε Κάρρωτὸν ἐξέχ' ἐταίρων. Pyth. 5. 34.
- Κάρτᾳ, adv. [valde,] very, very much, powerfully. Χρὴ δὲ ξείνον μὲν κάρτᾳ προσχωρεῖν πᾶλει. Med. 224. SYN. Πάνυ, ἄγαν, μᾶλᾶ, μέγᾳλως, δεινῶς.
- Καρταίπους, et κρᾶταίπους, πῶδως, adj. [validos pedes habens,] strong-footed. Καρταίποδ' αὖ ἐρῷ Γαῖαδ' ὄχρ. Olymp. 13. 113. See Hom. 48. 8.
- Καρτεράιχμης, ου, ὁ, subst. [bellator validus,] a valiant warrior. Σπονδαῖσιν ἄρξαι καρτεράιχμαν. Isth. 6. 55.
- Καρτερεῶω, v. [forti animo sum, patienter fero,] to be brave, to persevere, to

¹ For the quantity of the first syllable of Καρίων see Brunck, Plut. 1100.

² See Heyne, Pind. Pyth. 5. 103.

- endure. *Ῥᾶον παραινεῖν, ἢ παθόντᾳ καρτερεῖν.* Alcest. 1097. SYN. *Διὰ-καρτερῶ, διαρκῶ, μένω, ὑπομένω, ἀντέχω, διατέλλω.*
- Καρτερόθυμος, ου, ὁ et ἡ, adj.* [tolerans,] strong in mind, resolute. *Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορᾶ καρτερόθυμων.* Ψ. 512. SYN. See *Κρατέροφρων.*
- Κάρτερος, vid. Κρατέρος.*
- Καρτερόχειρ, χειρὸς, adj.* [validus manu,] strong-handed, powerful. *Καρτερόχειρ, ἀμύγητῆ, δούρσθενῆς, ἑρκὸς Ὀλύμπου.* Hom. 7. 3.
- Κάρτιστος, et κρατίστος, η, ὄν, adj.* [præstantissimus,] most excellent. *Καρτίστην δὴ τὴν γὰρ μάχην φάτο δυμέναί ἀνδρῶν.* Z. 185. SYN. *Ἄριστος, ἀνδρειοτάτος, ἀνδρωδέστατος.*
- Καρτός, vid. Κρατός.*
- Καρύνω, vid. Κραύνω.*
- Καρυκόποιεω, v.* [suaviter condio; sermonem variis modis condio,] to season agreeably, to varnish. *Ὅτῃ λέγειν οἷός τε κάγω, καὶ καρυκόποιεῖν.* Equit. 343.
- Καρῦν, ου, τὸ, subst.* [nux juglans,] an almond, a nut. *Σύκοις, καὶ καρῖοις, καὶ ἐδέσμοισι παντοδαποῖσιν.* Ran. 31.
- Καρύστιος, α ὄν, adj.* [Carystius,] of Carystus. *Ἔστιᾶν δὲ μέλλομεν ξένους τῖνας Καρυστιούς.* Lysistr. 1068.
- Καρφαλέως, et καρχαλέως, ὄν, ὁ et ἡ, adj.* [siccus, aridus,] dry, parched. *Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκεδάσ' ἀλλυδὶς ἄλλη.* ε. 369. See also Φ. 541. SYN. *Ξηρός, ἀζάλεος, κατάξηρος.*
- Καρφηρῆ, ἡς, ἡ, subst.* [festuca,] a straw. *Καρφηρὰς θήσων τέκνοις;* Ion 171.
- Κάρφος, εὖς, τὸ, subst.* [palea,] chaff, bran. *Ὡς δὲ γυνὴ μάλῃρω περὶ [or πυρὶ] κάρφεᾷ χεῖράτῳ δαλῶ.* Apoll. 3. 291. SYN. *Σκίνδαλμος, κἀλᾶμη, φρύγανον.*
- Κάρφος, v.* [siccō, arefacio,] to parch up. *Κάρφε μὲν οἱ χρῶα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισι.* ν. 430. SYN. *Λθαίνω, ξηραίνω.*
- Καρχαρόδους, οντός, adj.* [acutos habens dentes,] sharp-toothed, ravenous. *Ὡστέ δὴ αἰγὰ λεοντῆ, κύνων ὑπὸ καρχαρόδόντων.* N. 198.
- Καρχησίον, ου, τὸ, subst.* [(1) poculum; (2) summa pars mali nautici,] a goblet, the shrouds of a ship. *Κρύνῃ μὲν οὖν πέσοῦσάν ἐκ καρχησίων.* Hec. 1251. SYN. (2) *Ἰκρίον.*
- Κάσαλβάζω, v.* [convitior,] to act the strumpet, to revile wantonly. *Κάσαλβάτω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατήγους.* Equit. 354. SYN. *Λοιδόρεω, δεινάζω, ἐπισκώπτω, ἐπηρέάζω, κερτῶμῶ.*
- Κάσαλβας, ἀδὺς, ἡ, subst.* [meretrix,] a harlot, a strumpet. *Ἵπὸ ταῖνδε ταῖν κάσαλβάδων, δεῦρ' εἰσπλέων.* Eccl. 1098.
- Κασάνδρα, as, ἡ, P. N.* [Cassandra,] one of the daughters of Priam. *Ἡ Κασάνδραν ἐσίδω, Τρωάδες.* Hec. 86.
- Κάσαυρίον, et κάσαυρεῖον, ου, τὸ, subst.* [lupanar,] a brothel. *Ἐν κάσαυριοῖσι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρῶσιν.* Equit. 1285. SYN. *Πορνεῖον.*
- Κασίγνητος, ου, ὁ, (2) κασιγνήτη, ἡς, ἡ, et (3) κασίγνητος, ὄν, adj.* [(1) frater, (2) soror, (3) de fratre vel sorore,] (1) a brother, (2) a sister, (3) of a brother or sister. *Δεινὸν κασιγνήτοισι γίνεσθαι λόγους.* Iph. A. 376.
- Κασίς, ὄς, ὁ et ἡ, subst.* [frater, soror,] a brother, a sister. *Τὴν Ἐκτόρος τῆ, χἀτέρων πολλῶν κασίν.* Hec. 361. SYN. *Ἀδελφός, ἀδέλφη, αὐτάδελφος, αὐτὸ-κασίγνητος.*
- Κασσιόπειᾶ, as, ἡ, P. N.* [Cassiopea,] the wife of Cepheus and mother of Andromeda. *Νυκτὶ φαινόμενῃ παμμήνιδι Κασσιόπειᾶ.* Arat. Phœn. 190.
- Κασσιτέρος, ου, ὁ, subst.* [plumbum album,] white lead, tin. *Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτερεῖᾶ, κασιτέρεον τῆ.* Σ. 474. EPIITH. *Ἐάνος, νεότευκτός, φαεινός, πάνεφθός.*
- Καστάλια, as, ἡ, P. N.* [Castalia,] a sacred fountain at Delphi. *Ἐτὶ δὲ Καστάλιας ὕδωρ.* Phœn. 229. PHR. *Ἀργυροειδὲς Καστάλιας δινάι.*
- Καστάλιδες, ων, αἱ, [epith. Musarum,] of Castalia.* *Νύμφαι Καστάλιδες, Παρνασίον, αἰπὸς ἐχοῖσαι.* Theocr. 7. 148.

Καστίανειρά, *as, ἡ*, P. N. [Castianira,] the daughter of a prince in Thrace.

Καλὴ Καστίανειρά, *δέμας εἰκνῖα θεῇσι*. Θ. 305.

Καστορεῖον, *τὸ*, sc. *μελὺς*, et *Καστορεῖος ὕμνος*, [Castoreum carmen,] the military song of the Spartans. Τὸ Καστορεῖον. Pyth. 2. 127.

Κάστωρ, *ὄρος, ὁ*, P. N. [Castor,] (1) the son of Jupiter and Leda, and brother of Pollux; (2) a Cretan, the son of Hylacus. See ξ. 204. Κάστορι τὲ Πόλυδεύκει ῥ' ἐν αἰθέρος πτόχαις. Orest. 1653. ΕΠΙΘ. Ἰπποδάμοις, κρατερῶς, ἱππάλιδος, αἰδολοπωλὸς, φάεσφ' ὄρος, χροσάρματός, Τυνδαρίδης, τὰ χυπόωλός, δόρυ σσοῦς, χαλκὸ ἐσθώρηξ, ἡμιθέος, ὠκυπόδων δέδμημένους ἵππων.

Κάτᾱ, *præp.* [(1) *cum genitiv.* de, contra, adversus; (2) *cum accus.* per, secundum,] (1) down from, against; (2) along or down, according to. Ψῆφος κᾶθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ. Orest. 434.

Κατὰβᾶδην, *adj.* [deorsum,] in or while descending. Ἐξὸν κατὰβᾶδην οὐκ ἔτος χολοὺς ποιεῖς. Acharn. 411.

Κατὰβαίνω, *v.* [descendo,] to descend, to dismount, to disembark. Ἀδην χθονίον κατὰβῆσει. Androm. 542. SYN. Ἀσβαίνω.

Κατὰβακχιῶμαι, *v.* [bacchor,] to perform the orgies of Bacchus, to be frantic. Καὶ κατὰβακχιῶνσθε, δρυὺς. Bacch. 109. SYN. Ἀνάβαρχεύω.

Κατὰβάλλω, et poet. καββάλλω, *f. ἄλω, v.* [dejicio, everto,] to throw down, to cast. Κἄλὸν τὸ θῦμᾱ κατὰβάλλουσα δαίμῳσιν. Bacch. 1235. SYN. Κατάρασσω, κάτασκάπτω, κατέρειπω, ἀνὰ τρέπω, πορθέω, ἀπορρίπτω.

Κατὰβασμός, *οὗ, ὁ*, subst. [descensus,] a descent. Κατὰβασμόν, ἐνθα Βυβλίον ὄρων ἀπο. P. V. 836.

Κατὰβεβλακευμένως, *adv.* [tarde,] sluggishly. Κού κατὰβεβλακευμένως. Plut. 325. SYN. Βλακικῶς.

Κατὰβλάπτω, *v.* [detrimentis afficio,] to injure. Καὶ σιγᾶν, ὅτε μὴ τί κατὰβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ. Hom. Merc. 93. SYN. Βλάπτω, κᾶκῶ, λυμαίνομαι, ζημιῶ.

Κατὰβλώσκω, *v.* [percurro,] to run down or through. Ἀστὺ κατὰβλωσκοντά. π. 466. SYN. Κατέρχῳμαι, διεξέρχῳμαι.

* Κατὰβῶα, *v.* [obstrepo, strependo vinco,] to inveigh against, to outbawl. Κατῆβῶασε δ' ἂν κέκραγὼς τοξότας τρισηλίου. Acharn. 711. SYN. Ἐπιβῶα, ἀνὰ κράζω, ἐπίβωστρέω.

Κατὰβόλη, *ἡς, ἡ*, subst. [fundamentum,] the foundation, structure. Κατὰβόλᾱν ἱερῶν ἀγώνων. Nem. 2. 5. SYN. Ἐδέθλιον, θυσιᾶ, τέλετη.

Κατὰβόσκω, *v.* [depono,] to keep down by feeding on, to cultivate. Ἀ Μιλατὺς εἰρεῖ, χὸ τὰν Σάμιαν κατὰβόσκων. Theocr. 15. 126. SYN. Κατὰτρώγω, κατὰβρωμί.

* Κατὰβόστρυχός, *ον, ὁ et ἡ*, *adj.* [comatus,] having pendent locks, hairy. Κατὰβόστρυχός, ὄμμασι γοργός. Phæn. 146. SYN. Λαχνηίς, χαιτήεις.

Κατὰβρέχω, *v.* [perfundo,] to moisten thoroughly. Μήπω, μήπω γέ, πρίν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ κατὰβρεχθῶ. Nub. 267. SYN. Διαβρέχω, καταρβαίνω, διαχέω, ἄρδω.

Κατὰβρίθω, *v.* [ingravesco, item onustus sum,] to weigh down, to be loaded, to surpass. Ὀλβῳ μὲν πάντας κατὰβεβρίθει βῆσιλῆς. Theocr. 17. 95. SYN. Βᾶρῳ, βαρύνομαι, ρικῶ.

Κατὰβροχθίζω, *v.* [deglutio, devoro,] to swallow down, to devour. Κατὰβροχθίσας, κᾶτ' ἐκπίων τὸν ζωμόν, ἀνὰ πόνιπτος. Equit. 357.

Κατὰβρόχω, *v.* [sorbeo,] to suck down or up. Ὅς τὸ κατὰβρόξειεν, ἐπὶ κρητῆρι μίγειν. δ. 222.

Κατὰβρωμί, *v.* [devoro,] to devour. Αὐτὰρ ἐπειδὴ, Φοῖβε, κατέρβρω ἄμβροτόν εἰδᾶρ. Hom. Apoll. 127.

Κατὰγέλλω, *v.* [derideo,] to laugh at. Κατὰγέλλωντας ἐξάνήσει διὰ σέ, καὶ τὴν σὴν κόρην. Iph. A. 372. SYN. Ἐπιγέλλω, διαπαίζω, χλευάζω, ὑβρίζω, κερτῶμῳ, κατὰφρονέω.

Κατὰγέλως, *ω, ὁ*, subst. [ludibrium,] an insult. Ἀρ' αἰσθάνει τὸν κατὰγέλων τῶν πρεσβέων. Equit. 320.

- Κατὰγηράσκω, et κατὰγηράω, v. [senesco,] to grow old. Ὅχρῳς γ' εἶη κατὰγηράσκειν. Med. 124. See also i. 510. SYN. Γηράσκω, γηράω, πᾶρηβᾶω, ἐπὶ γῆρας ἰκέσθαι.
- Κατὰγινέω, v. [deorsum fero, devehō,] to bear down. Ἀστὺ δ' ἄφ' ὑψήλων ὄρεων κατὰγίνεον ὕλην. κ. 104. SYN. Κατὰφέρω, κατὰγω.
- Κατὰγινώσκω, 2 a. ἐγνων, v. [decerno adversus aliquem, condemno,] to decide against any one, to condemn. Καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγινωσθῇ δίκη. Eumen. 576. SYN. Κατὰκρίνω, ἐλέγχω, κατὰμμεμφόμαι.
- Κατὰγλωττίζω, v. [(1) impudice suavior, (2) deblatero, convicior,] to kiss obscenely, to use the tongue against, to abuse. See in Θεῶνδριώδης. SYN. Λοιδόρεω, κατηγόρεω.
- Καταγλώττισμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) osculum impudicum, (2) obtundens loquacitas,] an unchaste kiss; a deafening loquacity. Ἡ δ' αὖ μῦρον, κρόκου, καταγλωττισμάτων. Nub. 51.
- Κατὰγμα, ἄτος, τὸ, subst. [fractura,] a thing torn or broken off, a lock of wool. Χωρὶς ἕκαστον' κατ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κατὰγμα λαβόντας. Lysistr. 584.
- Κατὰγνυμι, f. ἄζω, 2 aor. pass. γην, v. [frango,] to break. Καὶ μὴ κατὰζει, σφαλῆρον, ἡγεμὼν θρασύς. Eur. Suppl. 518. SYN. Ἀγνυμι, κατὰκκλω.
- Κατὰγυρεύω, v. [defero, indico,] to convey information of. Ἐάν δέ μὴ σοι κατὰγυρεύῃ; Pax 107. SYN. Εἰσαγγέλλω.
- Κατὰγράφω, v. [describo, delineo,] to write down, to delineate. Ὅρφεϊα κατέγραψεν. Alcest. 989. SYN. Γράφω.
- Κατὰγω, v. [deduco, deducor,] to bring down or back, to restore from exile, to sail, to land. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν, ἢ τάλαιν' ἐγώ. Med. 1012. SYN. Πρόσάγω, καταίρω, παρὰβάλλω.
- Κατὰγώγιον, ον, τὸ, subst. [diversorium,] a place of reception. Κατὰγώγιον τοιοῦτον. Anacr. 22. 8. SYN. Πανδόχειον.
- Κατὰδάζομαι, v. [divido, distraho,] to divide, to tear. Ἄλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. X. 354. SYN. Ἀποδάζομαι, λήϊζομαι, διαρπάζω.
- Κατὰδαίτομαι, v. [devero, comedo,] to devour. Αἰγῶν ὀγδώκοντ' ἄ μόνος κατέδαισάτο μάσδας. Theocr. 4. 34. SYN. Κατὰτρώγω, κατὰδάζομαι.
- Κατὰδάκνω, v. [mordeo,] to bite, to gnaw. Ἄλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν, κατὰδάκνω δάκτυλον ἄκρον. Batrach. 45.
- Κατὰδάκρνω, v. [largissime fleo,] to shed tears abundantly. Κατέδακρυσά, καὶ βλεφάρων ὑγραίνω. Helen. 672. SYN. Κατὰ δάκρυ χέω, δάκρνω, κατὰθρηνέω.
- * Κατὰδακτυλῖκος, ον, ὁ, subst. [cinædus,] See in Ἀλητῖκος.
- * Κατὰδάμναμαι, v. [edomo, perdomo,] to bring under subjection, to tame. Οὐλοπόδ', οὐλοκάρηνά πυρὸς κατέδάμνατ' αὐτμῇ. Hom. Merc. 137. SYN. Δάμναμαι, δάμω, κρατέω, ὑποτάσσω.
- Κατὰδάπτω, v. [devoro, lacero,] to devour. Ἡ μᾶλ' αὖ κατὰδάπτει' ἀκούοντος φίλον ἦτορ. π. 92. SYN. Δάπτω, κατέδω, κατὰκόπτω, δρύπτω, διάσπαω.
- Κατὰδαρθάνω, 2 a. κατέδαρθον, per metath. κατέδραθον. Æol. κάδδραθον, v. [alte dormio,] to be in a deep sleep. Ἐτὶ δ' οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ κατὰδαρθεῖν οὐ γὰρ ἔσονται. Plut. 527. SYN. Καθεύδω, κατὰκοιμάμαι, καθύπνιω, εὐδω.
- Κατὰδεῖδω, v. [pertimesco,] to fear greatly. Τοιοῦτον ἰδὼν τέρως οὐ κατέδεισ'. Pax 758. SYN. Πέριδεῖδω, πέριφύβεσθαι, ἐκπήσσω, καταπήσσω, δειλιάω.
- Κατὰδεικνυμι, et κατὰδεικνύω, f. δείξω, v. [ostendo, patefacio,] to show, to invent, to prove. Ὅρφεὺς μὲν γὰρ τελέτας θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι. Ran. 1032. SYN. See Δεικνυμι.
- Κατὰδέρκομαι, v. [aspicio,] to behold. Μάντις ἄνθος κατὰδερχθῆναι. Trach. 1002. SYN. Δέρκομαι, καθόραω, βλέπω, θεωρεῶ.
- Κατὰδεύω, v. [maiefacio,] to moisten. Πῖλδον ἔχειν ἀσκητῶν, ἵν' οὐαῖα μὴ κατὰδεύῃ. Hes. Op. 543. SYN. Δεύω, βρέχω, νοτίζω.
- Κατὰδέω, v. [devincio,] to bind down or tight. Δὲ ἐμὲ κατέδησάτο, δύσγαμον αἰσχύναν. Helen. 686. SYN. Ἀνάδεω, συνδέω, δέω, δεσμεύω, συνάπτω.
- Κατὰδηλός, ον, adj. [valde manifestus,] very manifest. Ὅφει κατὰδηλὰ τοῦ πρόσωπου τὰ ῥάκη. Plut. 1065. SYN. Ἀρίδηλός, ἐκδηλός, δηλός.

- Κατὰδημὸβόρῃω**, v. [populum devoro, absumo,] to devour the people, to consume. Συλλέξας λαοῖσι δότω κατὰδημὸβόρῃσαι. Σ. 301.¹ SYN. Κατὰφάγω, κατὰναλίσκω.
- Κατὰδηριᾶμαι**, v. [concerto, contendo,] to fight, to contend. Θῆρης, τοῦσδε δ' ἔαν πῆδιον κατὰδηριᾶσθαι. Π. 96. SYN. Ἀμιλλαῶμαι, φιλονεικῶ, μάχῃμαι, μάρναμαι.
- Κατὰδιαλλάσσω**, v. [concilio, pacem compono,] to reconcile, to make peace. Εἰσι τινές, οἳ μ' ἐλέγον, ὡς κατὰδιηλλάγην. Vesp. 1284. SYN. Διαλλάσσω.
- Κατὰδουλόω**, v. [in servitutem redigo,] to reduce to slavery. Οὐ Μενέλεως μὲ κατὰδεδούλωται, τέκνον. Iph. A. 1269.
- Κατὰδρῶμς**, ὄν, adj. [vastatus,] over-run. Πῦρὶ κατὰδρῶμᾷ. Troad. 1290. SYN. Ἀνάστατος.
- Κατὰδρυμᾶ**, ἄτος, τὸ, subst. [laceratio,] laceration. Κατὰδρύματ' αἰσῶν. Eur. Suppl. 51. SYN. Ἀνυγμᾶ.
- Κατὰδυνῖ**, κατὰδύνω, κατὰδύνω, v. [demergo, induo,] to plunge down or into, to sink; to set, to put on. "Οππως τοῦσδ' ἵππους λαβέτον" κατὰδύντες ὄμιλον. K. 545. See also Hom. Merc. 237. and Φ. 559. SYN. Εἰσδύνω, δύνω, ἀφίκνέσθαι, εἰσέρχῃμαι.
- Κατὰέδω**, v. [canto, incanto,] to sing, to enchant. Ἄνωλ' ὀλνξέ, καὶ κατῇδε βάρβαρα. Iph. T. 1338. SYN. Ἀἰδω, q. v.
- Κατὰδωρῶδ' ὀκῶ**, v. [corrumpo sordidis muneribus,] to corrupt with bribes, to gain over by bribery. Ἡ τῆς πλῆθ' ἡμαρτῶν ἀρχῶν κατὰδωρῶδ' ὀκεῖται. Ran. 361. SYN. Διαφθείρω (χρήμασι).
- Κατὰεννῶ**, v. [induo, vestio,] to put on, to clothe or cover. Θριζὶ δὲ πάντ' ἄν' ἐκνυ κατὰείνῳ, ἅς ἐπέβαλλον. Ψ. 135. SYN. Κατὰκαλύπτω, σκεπάζω, περιβάλλω.
- Κατὰζῶω**, v. [longum vitæ tempus traduco,] to live long. Κατὰζῇ δεῦρ' αἰεὶ σεμνὸν βίον. Ion 52. SYN. Ζῶω.
- Κατὰζευννῶ**, et κατὰζεύννυμι, f. ζεύζω, v. [conjungo,] to tie down to a yoke, to inclose. Τυμβίρει θάλαμ' ἡμαρτῶν κατὰζεύχθη. Antig. 947. SYN. Συζεύννυμι, ζεύννυμι, ἀρμόζω, καθείργω.
- Κατὰζηράσκω**, v. [arefacio,] to dry up. Γαῖ' ἀμείναι φάνεσκε, κατὰζήρασκει δὲ δαίμων. λ. 586. SYN. Ἀζαίνω, ἀναίνω.
- * **Κατὰζώννυμι**, f. ζώσω, v. [accingo,] to gird. "Ὅφρ' εἰ κατὰζώσαντο λιχμῶσιν γένν. Bacch. 688.
- Κατὰθάπτω**, v. [inhumo,] to bury. Κάπτεσθ' ἐκθάνε, καὶ κατὰθάψομεν. Agam. 1530. SYN. Θαπτόω, ἐνταφιάζω, κτερεῖζω.
- Κατὰθέλω**, v. [demulceo,] to soothe. Τοὺς αὐτῇ κατ' ἐθέλεξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν. κ. 213. SYN. Καταψήχω, κατὰκηλέω, πραύνω, ἡμέρῳ, τίθασσένω.
- Κατὰθνήσκω**, 2 aor. ἐθάνον, v. [intereo,] to die, to perish. Ἰση θεῶσιν, πλὴν τὸ κατ' ἀνείν μόνον. Hec. 356. SYN. Ἀποθνήσκω, θνήσκω, ἐκπνέω, οἰχῃμαι.
- Κατὰθνητός**, ἡ, ὄν, adj. [mortalis,] mortal. "Ἠλῦθ' ἔχων" τὰ μὲν οὐτὶ κατ' ἀθνητοῖσιν ἔοικεν. K. 440. SYN. Θνητός, βροτός, ἀνδρῶμεδς.
- Κατὰθρηνέω**, v. [lamentor,] to lament. Ὡς ἐπὶ τύμβῳ κατὰθρηνήσω. Eur. Electr. 1324. SYN. Θρηνέω, γόῳ, κατ' ὀλόφύρομαι, ὀδύρομαι, πενθεῶ, ἀποκλάμαι, οἰμώζω.
- Κατὰθύμιος**, ὄν, adj. [gratus,] agreeable. "Ὅφρ' ἔπος εἵποιμι, τὸ μοι κατὰθύμιον ἔστιν. χ. 392. SYN. Ἀπαθύμιος, θυμάρης.
- Κατὰθύω**, v. [fascino, incanto,] to fascinate. Νῦν δὲ γιν' ἐκ θυῶν κατὰθύσομαι, ἀλλὰ, Σελάνα. Theocr. 2. 10. SYN. Θύω, ἐπάζω, ἐπισφάττω.
- Καταβαίτης**, ὄν, ὁ, et (2) καταβαίτης, ἡ, adj. [descendens, declivis,] descending, open to descent. Κάκων δ' ἐτλήμων' οὐδὲ τὸν καταβαίτην. Bacch. 1350. See also Apoll. 2. 353.
- Καταγίζω**, v. [irruo vel everto more turbinis,] to descend like a storm. Φρά-

¹ See Damm. and Heyne.

ζαι πόλισμᾶ, πρὶν κᾶταιγῖσαι πνός. Sept. Theb. 63. SYN. Ἐπιφέρῶμαι, δῖαι-
θύσσω.

Καταίξ, κός, ἡ, subst. [procella,] a storm. Αἶψ' ἐπὶ Οῤῥήκῃ, τῷθεν Βόρεαδ
καταίξ. Call. 3. 114. SYN. Ἄελλᾶ, λαίλαψ. ΕΡΙΤΗ. Θυά, χειμερία, τρηχεῖα.

Καταίγδην, adv. [cum impetu irruendo,] with a violent impulse. Θεινόμενος
στιβάρῃσι καταίγδην ἐλάττην. Apoll. 1. 64. SYN. Λᾶβρως, φόρᾳδην.

Καταιδεῶμαι, v. [valde revereor,] to respect greatly, to believe. Ὅρεστ', ἐγώ
τοι σὸν καταιδοῦμαι κᾶρα. Orest. 675. SYN. Αἰδεῶμαι, ἄζδμαι.

Καταιθάλλω, v. [(1) comburo, (2) nigrifacio,] to reduce to ashes, to cover with
soot. Μίμαντᾶ πῦρὶ καταιθάλλοι. Ion 213.

Καταιθύσσω, v. [lucere facio, moveo me per et super,] to flash as lightning, to
wave over. Ὀμβρον τέαν καταιθύσ-σει. Pyth. 5. 13. SYN. Αἰθύσσω.

Καταίθω, v. [comburo,] to burn down. Πυλάδῃ, καταιθέ γειῶν τειχέων τᾶδε.
Orest. 1637. SYN. Κατᾶκαίω, κατᾶπρήθω, καταιθαλλῶ.

Καταικίζω, v. [fædo,] to ill-treat, to disfigure, to pollute. Ἀλλᾶ κατήκισται,
ὅσπον πῦρὸς ἱκέτ' αὐτῇ. τ. 9. SYN. Αἰκίζω, ὑβρίζω, καταφρονέω.

Καταινέω, v. [collaudo, promitto,] to praise, to betroth, to promise. Ὑμεῖς
τῆ, παῖδες, τῷδε καὶ καταίνεσθον. Œ. C. 1633. SYN. Συναινέω, ἀποδέχομαι,
ἐπινεύω.

Καταίρω, v. [(1) appello, (2) advenio, descendo,] to come into port, to descend.
Ἡμεῖς δ' ἐκεῖσ' εἰς τὴν τρώφῃ κατήραμεν; Bacch. 1284. SYN. Κατᾶγω, κατᾶ-
βαίνω, εἰσέρχομαι, κατᾶπλῶ.

* Καταισθάνομαι, 2 aor. ησθόμην, v. [discerno,] to perceive. Ὅταν καταίσθῃ τῶν
ὑμεναίων, ὃν δόμοις. Œ. R. 422. SYN. See Αἰσθάνομαι.

* Καταίσθως, ὄν, adj. [decens, consentaneus,] befitting, proper. Κάπειρ' ἐπι-
γνοὺς ἐργῶν οὐ καταίσθων. Agam. 1588. SYN. Ἐναΐσιμος, κατ' αἰσῶν, οὐχ ὑπὲρ
αἰσῶν, πρῶσῃων.

Καταίσχω, pro Κατέχω, q. v.

* Καταισχυνηρ, ἦρὸς, ὁ, subst. [qui dedecore afficit,] one who disgraces. Δόμων
καταισχυνηρσὶ τοῖσδ' ἡγουμένοις; Agam. 1334.

Καταισχύνω, f. ὤνῳ, v. [pudescio, dedecoro,] to cause to feel shame, to dis-
grace. Ρώμην θεοῦ τιν' ἔσχ', ὃν οὐ καταισχύνῳ. Orest. 1168. SYN. Αἰσχύνω,
αἰτιμάζω, μῖαινω, ἄμανρῶ.

Καταῖτυξ, ὕγος, ἡ, subst. [galea, facta superne non cum apice quodam, sed
plana,] a helmet low and depressed without a crest. Ταυρεῖην, ἀφᾶλόν τῆ καὶ
ἀλόφον' ἥτε καταῖτυξ. K. 259.

Καταιωρεῶμαι, v. [dependeo,] to hang down from. Ἀργῦρε' θυσᾶνοι δὲ κατῳ-
ρεύντ' ὀφείνοι. Hes. Scut. 225. SYN. Ἀνᾶκρεμάμαι, ἐκρεμάμαι.

Κατᾶκαίριος, ὄν, adj. [lethalis,] deadly. Γινώ δ' Ὀδυσσεὺς, ὃ οἱ οὐτὶ βέλος κατᾶ-
καίριον ἦλθεν. Λ. 439. SYN. Καίριος, θανάτηφῶρος.

Κατᾶκαίω, f. καύσω, v. [exuro,] to burn down. Τὸ φθαλμῷ μου πρῶστέλιπεν,
καὶ κατέκαυσεν τὸ πρῶσωπόν. Nub. 411. SYN. Καίω, καταφλέγω, πρήθω, πυρ-
πόλῳ, ἐκπύρῳ.

Κατᾶκάλυπτω, v. [obtego,] to draw down a veil, to hide. Μέλας γὰρ ὅσσε
κατᾶκάλυπτει. Troad. 1306. SYN. Καλύπτω, περιστέλλω, στεγάζω, στεγώ,
σκεπάζω.

Κατᾶκάμπτω, v. [deflecto,] to bend down, to turn, to alter. Ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ
κατέκαμψέ βιον. Troad. 1242. SYN. Γνάμπτω, μεταστρέφω, ἀποστρέφω.

Κατᾶκάρφωμαι, v. [aresco, marcesco,] to be parched, to be withered. Κατᾶ-
καρφόμενης, τριπόδας μὲν ὁδοὺς. Agam. 79. SYN. Ξηραίνω, ἀφάνίζω, κάρφω,
καταξηνάσκωμαι.

Κατᾶκᾶσᾶ, ἡ, ἡ, subst. [meretrix,] a courtesan. Κατᾶκᾶσᾶ, καὶ οὐ ψυθὸς οὐνὸμ'
ἐχουσα. Call. fr. 184.

Κατᾶκείμει, κατᾶκείω, et κατακείμαι, v. [jaceo,] to lie down. Θάμν' ὅπ' ἀμφί-
κῳμ' κατᾶκείμενος· ἄλλᾳ τ' ἐπ' αὐτῷ. P. 677. See also σ. 418. SYN. Ἀνά-
κείμει, κατᾶκλίνωμαι, καθεύδω.

- Κατᾱκείρω**, v. [detondeo, absumo,] to crop down, to consume. Οἱ θᾱμ' ἀγειροῦμενοι βῖτον κατᾱκείρετε πολλόν. δ. 686. SYN. Κατᾱνάλισκω, δια-κείρω.
- Κατᾱκέλευω**, v. [hortor,] to exhort, to encourage, to command. b. Κατᾱκέλευε δῆ. Ran. 209. SYN. Ἐγκέλευω, παρᾱκᾱλέω.
- Κατᾱκλήω**, v. [demulceo,] to soothe. Χωρὶς Ζηνὸς κατᾱκλήσει. Trach. 1005. SYN. Κατᾱθέλω.
- Κατᾱκισσός**, ὄν, adj. [hederaceus, hedera redimitus,] bound with ivy. Κατᾱκίσσοισι βρέμοντας. Anacr. 6.
- * **Κατᾱκλαίω**, v. [lugeo,] to mourn for. Σύγγονόν ἄμὸν κατᾱκλαιῶμενα. Iph. T. 143. SYN. See Κατᾱθρηνέω.
- Κατᾱκλᾶω**, v. [frango,] to break down or off, to subdue. Ἀφροδί-τας νῶσφ κατέκλᾶσθη. Hipp. 764. SYN. Κατᾱγνυμί.
- Κατᾱκλείς**, εἶδος, et Ion. κατᾱκλήϊς, ἰδὸς, ἥ, subst. [quod claudendis foribus adhibetur,] a lock, a chest. Καὶ τῆς κατᾱκλείδος ἐπιμέλου καὶ τοῦ μῶχλου. Vesp. 154. See Call. Del. 82.
- Κατᾱκλείω**, f. εἶσω, et Dor. ἄξω, v. [includo,] to shut up. Ὅτᾱν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετέωρισθεὶς κατᾱκλείσθῃ. Nub. 404. SYN. Ἐγκλείω, κατείργω, περίλαμβάνω.
- Κατᾱκλειστός**, ὄν, ὁ et ἥ, adj. [inclusus,] shut up. Ἡ παῖς ἡ κατᾱκλειστός. Call. fr. 118. 1.
- Κατᾱκλήϊς**, ἰδὸς, ἥ, vid. Κατᾱκλείς.
- Κατᾱκλίνω**, f. ἱνῶ, v. [facio discumbere, discumbo,] to cause to lie down, to recline at table. Πῶς οὖν κατᾱκλίνω, φράζ' ἀνύσας. b. Εὐσχημόνως. Vesp. 1210. SYN. Κατᾱκείμει, ἐγκλίνω, ἀνᾱκλίνω.
- Κατᾱκλύζω**, v. [inundo, submergo, obruo,] to overflow, to sweep away. Κατᾱκλυσθῆναι τὰ μάλιστα. Sept. Theb. 1081. SYN. Πλημύρω, περισσεύω.
- Κατᾱκλώθης**, ὄν, αἰ, P. N. [Fata,] the Fates. Πείσεται ἄσσοι οἱ αἰῶα Κατακλώθης τῇ βᾱρεῖται. η. 196.
- Κατᾱκνᾶω**, f. ἥσω, v. [corrado,] to scratch, to rub down. Ἐπὶ ταυτησὶ κατᾱκνησθεῖν ἐν μυτιωτῇ μετὰ τυροῦ. Equit. 771.
- Κατᾱκνίζω**, v. [(1) concido, (2) carpo,] to irritate by rubbing, to rail at. Σκόπτεις· ἐγὼ δὲ κατᾱκᾱκνισμαὶ δειλᾱκρα. Plut. 974. SYN. Κατᾱκνᾶω, διακνίζω, καθύβριζω.
- Κατᾱκνώσσω**, v. [dormio,] to sleep. Τοῖα κατᾱκνώσουσᾱ μῖνυνθᾱδίφ νεὸν ὕπνφ. Apoll. 3. 690.
- Κατᾱκοιμάσμαι**, v. [edormio,] to sleep soundly. Πτηνῶν τὲ γένη κατᾱκοιμάσθω. Thesm. 46. SYN. Κοιμάω, κατευνάζω.
- * **Κατᾱκοιμίζω**, v. [in somnum declino oculos,] to sink down into sleep. Κατέκοιμίσα τοῦμὸν ὄμμα. Œ. R. 1222. SYN. Καθύπνῶ.
- Κατᾱκοιράνῃω**, v. [impero,] to command, to marshal. Τάων, αἰτ' ἀνδρῶν πῶ-λεμον κατᾱκοιράνεουσῖν. E. 332. SYN. Κοιράνῃω, δεσπόζω, ἀπευθύνω, ἐπιστᾱτέω.
- Κατᾱκόμος**, ὄν, ὁ et ἥ, adj. [villosus,] having hair hanging down. Κατᾱκόμον βάλλει. Bacch. 1176. SYN. Εὐκόμος, πολυκόμος, εὐθριξ.
- Κατᾱκόναω**, v. [exacuo,] to grind down, to destroy. Κατᾱκόνα¹ μὲν οὖν ἀβίωτος βῖς. Hipp. 823.
- Κατᾱκόπτω**, v. [concido,] to cut down, to destroy. Ὑπὸ τῶν σέων κατᾱκόπτῳ-μένᾱ. b. Ποίων σέων; Lysistr. 730. SYN. Ἀποκόπτω, κατᾱτέμνω, συντέμνω, διασπᾶω, κατᾱκρούω.
- Κατᾱκοσμῃω**, v. [compono, orno,] to adorn, to set in order, to arrange. Κατᾱκοσμῆσαι πράγμασῖ; Vesp. 1473. SYN. Ἐπικοσμῃω, κατᾱτίθημι, τάττω, ἐξασκῃω.
- Κατᾱκούω**, v. [audio plane,] to hear distinctly. Σύριγγος ἴαν κατᾱκούω. Rhes. 553. SYN. Ἀκούω, αἶω, ἀκροᾱσμαι, ἐσακούω.

¹ See Dr. Monk's note.

Κατὰκράζω, v. [reclamo,] to crow, to rail at. Κατὰκράζομαι σὲ κράζων. Equit. 287. SYN. Κατὰβυῶω, περὶβυῶω, ἀνακλάζω.

Κατὰκρας, adv. [funditus,] from top to bottom, intirely. Πέρσας κατὰκρας πόλιν. Iph. A. 778. SYN. Πρέμνυθεν, βύσσοθεν, παντῶς.

Κατὰκράτῃω, [supero, polleo, floreo,] to surpass, to rule. Θεῶθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν. Pers. 105. SYN. See Κράτῃω.

Κατὰκρεμάω, et κατὰκρεμάννυμι, v. [suspendo de,] to hang from. Κάδδ' ἐκ πασσάλωφιν κρεμάσεν φόρμιγγά λιγείαν. θ. 67. SYN. Ἀνάκρεμάω, κρεμάω.

Κατὰκρηθῆν, adv. per syncopen pro κατὰκρήθεν. [supra caput, in præceps,] over the head, headlong. Ὡς ἐφάτο· Τρῶας δὲ κατὰκρηθεν λάβε πένθος. Π. 548.

Κατὰκρημνᾶμαι, v. [præcipitor,] to hang downwards. Ἀμπέλδς ἐνθά καὶ ἐνθά, κατεκρημνῶντῳ δὲ πολλοί. Hom. 6. 39. SYN. Καταιωρῶμαι.

Κατὰκρημνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [præceps,] steep. Ἀκροῖς παρ χείλεσσιν, ὅπου κατὰκρημνός ὁ χώρος. Batrach. 153. SYN. Ἀποκρημνός, ὑψηλόκρημνός, πρήνης, κατάρρωξ.

Κατὰκρίνω, f. ἵνω, v. [(1) judico, (2) condemno,] to decide against, to condemn. Κατέκρινας· ὅπη λόγος ἡμὲν ἀταρπὼν. Theocr. 23. 23. SYN. Κρίνω, κατὰγινώσκω.

Κατὰκροτάλιζω, v. [magnopere strepito,] to make a rattling noise. See in Ἐπικροτέω. SYN. Κροτάλιζω, δουπέω, ἐπενφημέω, ἀνιάχω.

Κατὰκρύπτω, v. [occulto, tego,] to conceal. Πένθει δνὸφερῳ κατέκρυψας. Pers. 542. SYN. Ἀποκρύπτω, κατὰκάλυπτω, κεύθω.

Κατὰκρύψῃ, ἡς, ἡ, subst. [occultatio,] concealment. Ἄλλ' ἐρῶ, οὐ γὰρ ἔχω κατὰκρύψαν. C. C. 218. SYN. Κρύψις, ἀποφύγη.

Κατακτηαίτιζω, et κατακτᾶμαι, v. [obtineo,] to gain possession of. Χειρῶν Ἠφαίστοιῳ κατακτηαίτιση ἄρειον. Apoll. 3. 136. See also Trach. 795. SYN. Κτᾶμαι, κτεαίτιζω.

Κατακτείνω, et κατὰκτημι, v. [interficio,] to kill. Ἀπεννέπω σε μὴ κατακτείνειν ἐμέ. Ion 1282. See also Hec. 1198. SYN. Ἀποκτείνω, κτείνω, ἀναιρέω.

Κατακτός, ὄν, adj. [(1) deducendus, (2) pensilis,] what can be brought down, hanging down. Γένησεται σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. Pax 1244. SYN. Κρεμαστός, μετέωρος.

Κατὰκύπτω, v. [incurvo me, decumbo,] to bend or stoop down. Πρόσω γὰρ κατέκυσε, τῷ δ' ἐξέπιθεν δόρυ μακρὸν. Π. 611. SYN. Συγκύπτω, ἐγκλίνω.

* Κατάκυρῶ, v. [sancio, constituo,] to sanction, to adjudge. Ψήφῳ θανάτου κατὰκυρωθεῖς. Orest. 1012.

Κατὰκωλύω, v. [prohibeo, veto,] to prevent, to forbid. Ἄλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατὰκωλύεις πάλαι. Acharn. 1087. SYN. Κωλύω, ἀπείργω, ἀπεννέπω, κατέχω.

Κατὰκωμάζω, v. [temulentia proterva insulto,] to carouse. Εἴτε τῷ δαιμόνιον κατέκωμάσῃ. Phoen. 363. SYN. Κωμάζω, ἐπιζέω.

Κατὰλάλω, v. [obloquor,] to speak against, to blab. Τί δὲ τοῖς θυραζῇ ταυτὰ κατὰλάλῳ; b. ἐγώ. Ran. 752. SYN. Ἀντιλάλω, διαβάλλω.

Κατὰλαμβάνω, f. λήσθαι, 2 aor. ἐλάβδν, p. εἰλῃφα, v. [deprehendo, corripio,] to seize, to overtake, to detect. Αὐτὶκά μάλ' ἔσται· κατὰλάβειν δ' ἡμᾶς ἔδρας. Eccles. 21. SYN. Ἐπιλαμβάνω, φθάνω, αἰλίσκω, ἐξευρίσκω, κατὰμάρπτω, κίχάνω.

* Κατάλαμπω, v. [illumino, luceo,] to cause to shine on, to shine. Τὰν κατὰλαμπόμεναν. Troad. 1062.

Καταλγέω, v. [moieste fero, doleo,] to be annoyed at. Καὶ καταλγῆσας λέγω. Philoct. 372. SYN. Δυσχεραίνω, ἀλγέω.

Κατάλέγω, v. [recenseo, enarro,] to recount, to describe. Ἐλέγεν ὀπλίτας κατὰλέγειν Ζακύνθον. Lysistr. 394. SYN. Λέγω, κατὰγράφω, ἐγγράφω, διαριθμέω, κατὰλογίζομαι.

Κατάλειβω, v. [destillo,] to cause to drop, to distil. Τὴν' ἀπὸ τᾶς πέτρας κατὰλείβεται ὑψοθεν ὕδωρ. Theocr. 1. 8. SYN. Ἀποστάζω, καταστάζω, κατὰχέω.

Κατάλειπτος, ὄν, adj. [perunctus,] anointed. Μύρρον κατάλειπτος; Pax 862.

SYN. Ἐγχριστός.

Κατάλείπω, v. [relinquo,] to leave, to quit. Τοῖόνδε μισθὸν κατάλιπὼν πρὸς τοὺς δῆμους. Iph. A. 1179. SYN. Λείπω, ἀπολείπω, ἀφίημι.

Κατάλεπτολόγιον, v. [subtiliter et argute rimor,] to criticize with subtilty. Κατάλεπτολόγησει. Ran. 827. SYN. Λεπτολόγιον, βᾶσύνιζω.

Κατάλευω, v. [lapidibus obruo,] to bury under stones, to stone to death. Σε μὲν οὖν κατάλευσθμὲν, ἰδὲ μιῶρά κεφάλῃ. Acharn. 285. SYN. Λεύω, πέτρῳ.

Κατάλω, v. [molo,] to grind. Αἶ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὐδόν, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν. v. 109. SYN. Ἄλω.

* Κατάληγω, v. [desino, cesso,] to cease. Νείρη τρέφεται πρὶν κατάληξαι. Agam. 1455. SYN. See Λήγω.

Κατάληθμαι, v. [penitus obliviscor,] to forget intirely. Εἰ θανόντων περ κατὰλήθοντ' εἰν Ἀἶδα. X. 389. SYN. Ἐπιλήθμαι.

Κατάληπτικός, ἡ, ὄν, adj. [comprehendendi facultate præditus,] capable of comprehending, of seizing. See in Οὐρύβητικός.

Κατάληπτος, ἡ, ὄν, adj. [comprehensibilis,] which can be caught, derived. Πένθος θεῶθεν κατάληπτόν. Hipp. 1347. SYN. Περὶληπτος, ἀλωτός.

Κατάληψις, ἔως, ἡ, subst. [deprehensio,] a seizure. Καὶ τέρπειαν, καὶ περὶλεξιν, καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν. Nub. 318. SYN. Γνώρισις, αἴσθησις, σύνεσις.

Κατάλλαγή, ἡς, ἡ, subst. [reconciliatio,] reconciliation. Περὶ πόλεμον καταλλάγῃς. Aves 1588. SYN. Ξυλλαγά, διαλλάγῃ.

Καταλλάσσω, v. [reconcilio,] to exchange one thing for another, to reconcile. Οὐ σοι καταλλαχθεῖσά, περὶ σέ καὶ δῆμους. Iph. A. 1157. SYN. Διαλλάσσω, οἰκειῶ.

Κατάλογος, ου, ὁ, subst. [catalogus, enumeratio,] a catalogue, an enumeration. Ἐπειθ' ὁ πόλιτις ἐντέθεις ἐν κατάλογῳ. Equit. 1369. SYN. Λόγος, πῖναξ.

* Κατάλοκίζω, v. [sulco,] to make a deep furrow. Τάλαιναί τεκνων. b. Κατὰ μὲν ὀνυξιν — Ἡλοκίσμεθ'.¹ Eur. Suppl. 835. SYN. Ἀλοκίζω, ἄροτριῶ, χάρασσω.

Κατάλουω, v. [in balneas consumo,] to wash away, to waste on baths. Ὅσπερ τέθνεῶτός μου κατάλουει τὸν βίον. Nub. 838. SYN. Καταναλίσκω, ἀναμάσσω.

Καταλῶφαδεῖα, adv. [supra cervicem,] on the neck or shoulders. Βῆν δὲ καταλῶφάδειά, φέρων ἐπὶ νῆά μελαινάν. κ. 169. SYN. Κατωμαῶδον.

Κατάλυσιμος, ὄν, v. [qui dissolvi vel aboleri potest,] what can be dissolved. Οὐπὸτ' ἐ κατὰλύσιμῳ. Soph. Electr. 1260.

Κατάλυσις, ἔως, ἡ, subst. [(1) eversio; (2) exitus; (3) diversorium,] a dissolution, an end, an inn or place of entertainment. Δεξώμεθ' οἴκων κατὰλύσεις χωρεῖν χρεών. Eur. Electr. 393.

Κατάλυω, v. [(1) dissolvo, destruo; (2) commoror; (3) conficio,] to loosen, to destroy, to stop. Ὅτ' ἐ κατὰλύει περὶφάνως, εἰς ὦν μῦθος. Plut. 948. SYN. Λύω, ἐκλύω, ἀνατρέπω, ἀφανίζω, (2) διατρίβω, (3) τέλω.

Κατάλωφεω, v. [quiescere facio,] to cause to rest. Κούρην δ' ἐξ ἄχων ἀδινὸς κατέλωφεεν ὕπνός. Apoll. 3. 616. SYN. Κατὰπαύω.

Κατὰμάρπτω, v. [comprehendo,] to seize, to reach, to devour. Ὡς κέν μ' ἐντοσθεν πόλιος κατὰμάρψῃ ἐόντῃ. Z. 364. SYN. Κατάμαρβάνω, καθαπαῶζω.

Κατὰμαῶ, v. [meto, accumulo,] to reap, to gather. Τῇν ῥὰ κύλινδόμενος κατὰμήσατο χερσὶν ἐῆσι. Ω. 165. SYN. Ἐπαμαῶ, ἀθροίζω.

Καταμβλύνω, ἱ. ὤν, v. [hebetō, obtundo,] to blunt. Τοῦμόν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κῆαρ. Œ. R. 688. SYN. Ἀμβλύνω, ἀπαμβλύνω.

Κατὰμέλω, v. [negligo,] to neglect. Κἂν ἐξεπραξεν, εἰ κατημέλῃσ' ἐγώ. Aj. Fl. 45. SYN. Ἀμέλω, παρὰμέλω, ἐξάμέλω, ἀθερίζω.

Κατὰμέλιτω, v. [melle condio,] to mix with honey, to sweeten. Οἶον κατὰμέλιτωσέ τὴν λοχμὴν ὄλην. Aves 224. SYN. Μελιτῶω.

¹ Tmesis for κατηλοκίσμεθα. Barnes.

- Κατάμεπτός, ὄν, adj. [vituperandus,] to be blamed. Οὐ τοι κατάμεπτά. C. C. 1696. SYN. Ἐπιμεπτός, ἐπιληπτός, ἐπιφθόνος, κατάμομφός.
- Κατάμέμφομαι, v. [increpo, accuso,] to censure. Λευκή γὰρ κατάμέμφομαι. Anacr. 64. 8. SYN. Ἐπιμέμφομαι, αἰτιάομαι, ἐγκάλεω.
- Κατάμηλῶ, v. [spatula exploro,] to probe a wound. Κημὸν κατὰμηλῶν. Equit. 1147. SYN. Πειράω, δοκιμάζω.
- Κατάμηνύω, v. [(1) indico; (2) prodo, enuntio,] to inform, to bring proof against, to denounce. Κατάμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων. P. V. 182. SYN. Μηνύω, ἀπαγγέλλω, ἀποφαίνω.
- Κατάμιάινω, f. ἄνω, v. [polluo,] to pollute. Κατάμιάιναις εἶπε γένναν. Pyth. 4. 178. SYN. See Μιάινω.
- Κατάμινγνυμι, f. μίξω, v. [commisceo,] to mix with. Κατάμινγνύντας τοὺς τε μετόικους, κεῖ τις ξενός, ἡ φίλος ὑμῖν. Lysistr. 580. SYN. Ἐπίμισγῶμαι, ἀνὰ μίγνυμι, ἀνακίρνυμι.
- Κατάμισθοῦρῶ, v. [in stipendia militum exhaurio,] to expend in hiring soldiers, or giving them pay, to bribe. Κατάμισθοῦρήσαι· τοῦτον ὁ τὸν μισθὸν λέγων. Equit. 1349.
- Κατάμομφός, ὄν, adj. [vituperandus,] deserving of blame. Δέξιᾶ μὲν, κατὰμομφά δὲ φάσματά. Agam. 143. SYN. See Κατάμεπτός.
- Καταμπίσχω, v. [coopero,] to cover over, to invest. Κουφῇ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί. Helen. 852. SYN. Κατάκλύπτω, περικτέλλω.
- Κατάμυσσω, v. [lacro,] to tear. Κατάμύξαι τὸ χεῖρά ἄραιήν. E. 425. SYN. Ἄμυσσω, καταξαίνω.
- Κατάμνυτωτεύω, v. [instar moreti contundo,] to pound like pap. Ἄπαξ ἅπαντά κατὰμνυτωτευμένᾳ. Pax 247.
- Κατάμύω, v. [conniveo,] to close the eyes, to wink. Ἦν δ' οὖν κατὰμύση κἄν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ. Vesp. 92. SYN. Μύω, σκαρδάμυσσω.
- Καταναγκάζω, v. [cogo,] to force or bind down, to compel. Ἦν καταναγκασμένός. Bacch. 633. SYN. Ἀναγκάζω, καθείργω.
- * Κατὰνάω, f. ἄσω, v. [habito, habitandum do,] to dwell, cause to dwell. Παρασρὺ κατὰνάσθην. Phæn. 215. SYN. Κατοικίζω, καθίστημι.
- Κατὰνέομαι, v. [descendo,] to descend, to come back, to return. Πάσας δ' ὄτρυνον δμῶς κατὰ δῶμά νέεσθαι. χ. 484. SYN. Ἀπὸνέομαι, ἀπέρχομαι, ἐπ'ἀνέρχομαι.
- Κατὰνεύω, v. [annuo,] to confirm with a nod or faithfully. Κατὰνευσὸν, ἔασὸν ὦς. Thesm. 1020. SYN. Δι'ἀνεύω, ἐπ'ἀνεύω.
- * Κατανεῶ, perf. med. κατ'ἐνήνῳθᾶ, v. [conspergo,] to besprinkle. Εἰστήκει· πολλή δὲ κόνις κατ'ἐνήνῳθεν ὤμους. Hes. Scut. 269.
- Κατανεθράκω, v. [in carbones verto,] to reduce to ashes. Φλόγιστὸν ἤδη καὶ κατηνεθράκωμένον. Soph. Electr. 58. SYN. Ἀνεθράκω, κατάκαίω.
- Κατὰνικάω, v. [exsupero,] to surpass. Κατὰνικῶνται. Soph. fr. Alod. 7. SYN. Νικάω, κράτεω.
- Κατὰνίφω, v. [ningo deorsum,] to shower down snow. Τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἄθροους, κεῖ κριμνώδη κατὰνίφοι. Nub. 965. SYN. Νίφω.
- Κατὰνομαι, v. [absumo,] to be consumed. Μαψιδίως τὰ δὲ πολλὰ κατὰνέται· οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ. β. 58. SYN. Ἀναλίσκωμαι, κατὰνύομαι.
- Κατὰνῶτιζω, v. [humecto,] to wet, to moisten. Κατὰ δὲ δάκρυ' ἀδάκρυᾶ, κατὰ δὲ γῶς ἄμᾳ χάρᾳ, — Τὸ σὸν νῶτιζει βλεφάρων ὡσαύτως δ' ἐμὸν. Iph. T. 833.
- Καταντᾶ, adv. [deorsum,] downward. Πολλὰ δ' ἄναντᾶ καταντᾶ, πᾶραντᾶ τε δόχμῃ τ' ἦλθον. Ψ. 116.
- Κατάντης, ἔς, adj. [declivis,] sloping, steep, direct. Ὡς τὸ καταντες τοῦτο γέωλῶφον, ἃ τὴ μῦρκαί. Theocr. 1. 13.
- Κατάντησιν, adv. [e regione,] over against, opposite. Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλεῖα δίφρων. v. 387. SYN. Κατ'ἐναντί, κατ'ἐναντίον.

Κάταντικρὺν, adv. et præp. [e regione, ex adverso,] over against, straight down.

Ἄλλὰ κάταντικρὺν τῆ γεός, πῶς ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν. λ. 64.

Κάταντλῶ, v. [hausta aqua perfundo,] to pump upon, to asperse. Ταῦτ' αὖ ταῦτ' αὖ σου κάταντλῆ, καὶ ξυνωμῶτας κἀλῆ. Vesp. 482. SYN. Διάβρεχω.

Κἀτάνυω, f. ὕσω, v. [conficio,] to dispatch, to perpetrate, to kill. Ἐξ οὐπὲρ αἰμὰ γένεθλιον κἀτάνυσεν. Orest. 89. SYN. Κάτεργάζομαι, ἀναιρῶ, φονεύω, ἐκπράττω.

Κἀταzaίνω, f. ἄνω, v. [lacero, attero,] to tear asunder, to consume. Πέτροις κἀταξανθέντες ὁπτεων ῥάφας. Eur. Suppl. 513. SYN. Ἀμύσσω, κατὰτρίβω.

Κἀταξενῶ, v. [hospitio excipio,] to receive as a guest. Κἀταινέσαντ' αὖ καὶ κἀτεξενωμένον. Choëph. 694. SYN. Ξενῶ.

Κἀτάξιός, α, ὄν, adj. [dignus,] deserving. Λάβων, ὕβριζειν, οὐ κἀταξίος γέγως. Eur. Electr. 46. SYN. Ἀξιός, ἐπαξιός, δίκαιός.

Κἀταξίδω, v. [dignum judico,] to deem worthy. Δίκη προσειδέ, καὶ κἀτηξιδώσ' αὖ. Sept. Theb. 664. SYN. Ἀξιώ.

Κἀταξίως, adv. [digne, pro dignitate,] worthily. Ἐπεὶ δὲδρακὰς οὐκ ἔμοῦ κἀταξίως. C. C. 911. SYN. Ἀξίως, ἐπαξίως, κατ' ἀξίαν.

Κἀτὰπάλαίω, v. [eluctor, lucta vinco,] to overcome in the struggle or contest. Ἄλλ' οἱ λόγους γὰρ κἀτὰπάλαίουσιν λόγους. Iph. A. 1013. SYN. Διάπαλαίω.

Κἀτὰπάσσω, v. [conspingo,] to sprinkle, to cast upon. Κατὰ τῆς τράπέζης κἀτὰπάσας λεπτήν τεφραν. Nub. 177. SYN. Προσπάσσω, ἐπιπάσσω, ἐπιβάλλω.

Κἀτὰπαστός, ὄν, adj. [qui aspergitur,] besprinkled, covered. Ἐλθοις στέφανους κἀτὰπαστός. Equit. 501. SYN. Πλήρης, στέφανωθεις, πεποιικιλμένος.

Κἀτὰπάττω, v. [conculco,] to tread down or upon. Ὡς σ' ἐβάλλον Τρῶες, κἀτὰ δ' ὄρκι' αὖ πιστὰ πάσσαν. SYN. Ἐνάλλομαι, ἀποθλίβω.

Κἀτὰπαυμά, ἄτος, τό, subst. [requies,] repose. Ἡ κέ σφιν δειλοῖσι γούον κἀτὰπαυμά γένοιμην. P. 38. SYN. Ἡσυχία, ἀνάπαυλα.

Κἀτὰπαύω, v. [compesco, requiesco,] to stop, to cease. Νῆ τὸν Δι' ἔγωγε σου κἀτὰπαύσω τὰς πνύας. Aves 1397. SYN. Κἀτέχω, ἐξάνυω, κἀτάληγω, ἀνὰπαύομαι.

Κἀτὰπέδαω, v. [constringo pedibus, implico gravi malo,] to bind down with fetters, to involve in calamity. Βλάπτουσ' ἀνθρώπους κἀτὰ δ' οὐκ ἐτέρον γὰρ πέδησεν. T. 94. SYN. Πέδαω, περὶβάλλω.

Κἀτὰπειλῶ, v. [interminor,] to threaten violently. Ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κἀτὰπειλημένων. C. C. 1147. SYN. Ἀπειλῶ, ἐπαπειλῶ, διαπειλῶ.

Κἀτὰπελτάζομαι, v. [jaculor, incurso,] to cover with a shower of arrows. Κἀτὰπελτάσσονται τὴν Βοιωτίαν ὄλην. Acharn. 160. SYN. Κἀτακορτίζω.

Κἀτὰπέπτω, v. [decoquo,] to boil down, to digest, to manage. Ἐτίμα-σαν, ἦν Τάντ' αὖ οὐτός. Ἄλλ' αὖ γὰρ κἀτὰ-πέψαι. Olym. 1. 86.

Κἀτὰπέρδω, v. [oppedo,] to show contempt for. Καὶ τῆς πένι' αὖ κἀτὰπαρδεῖν. Plut. 618.

Κἀτὰπετάζω, et κἀτὰπετάννυμι, v. [expando, explico,] to spread over, to expand. Κἀτὰπετᾶσαντες ἐν κύκλῳ, φύλαττομέν. Vesp. 132. SYN. Ἀπλῶ, ἐκτείνω, κἀτὰκλύπτω.

Κἀτὰπέφνω, v. [occido,] to kill. Ὡ μοι κἀτέπεφνες, ἀναξ. Aj. Fl. 901. SYN. Κἀτακτείνω, σφάττω, ἀποκτείνω, ἀπόλλυμι, κἀτακτείνω.

Κἀτὰπήγνυμι, f. ἥξω, v. [(1) gelu compingo, (2) depango,] to bind with frost, to fasten, to fix. Ἐν γαίῃ κἀτέπηκτο δὲ μάλ' αὖ ἡδὺ γέλασας. A. 378.

Κἀτὰπίνω, v. [deglutio,] to drink down, to swallow. α. Ὁ μῆστος. β. Ἄλλ' οὐτός γὰρ κἀτὰπὸθήσεται. Vesp. 1502. SYN. Κἀτὰβροχθίζω, ἐκπίνω.

Κἀτὰπίπτω, 2 aor. κἀτέπεσον, et in Hom. κἀππέσον, [decido,] to fall down. Μῆθ' οὐκ κἀτέπεσες ἐς μέσους τοὺς ἀνθρώπους; Cycl. 665. SYN. Πίπτω, ἐκπίπτω, ὀλισθαίνω, κἀτάδω.

Κἀτὰπιττώ, v. [pice illino, metam. convicia ingero,] to daub over with pitch, to abuse. Ζῶσαν κἀτὰπιττώσαντας, εἰτ' αὖ τὸ πῶδε. Eccles. 1109. SYN. Πισσῶ, λοιδορῶ, κἀκδλῶ.

Κατὰπλάσσω, v. [illino,] to plaster up. Κατέπλάσσειν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ'. Plut. 721. SYN. Χρίω, ἐγχοίω, κατὰλείφω.

Κατὰπλαστός, ἡ, ὄν, adj. [(1) illinendus, (2) simulatus,] (1) to be plastered over, or fit for plastering, (2) feigned. Κατὰπλαστόν ἐνέχειρσεν τρίβειν, ἐμβάλῳν. Plut. 716.

Κατὰπλέω, f. εὐσομαι, v. [navigo,] to sail into port, to return. Ἐνθά κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγέμενευε. ι. 142. SYN. Καταίρω, κατὰφέρῳμαι.

Καταπλήσσω, v. [obstupefacio,] to strike with astonishment. Ἐν προμάχοισι φάνεντ᾽, κατεπλήγη φιλὸν ἦτορ. Γ. 31. SYN. Ἐκπλήσσω, δειμαῖτῳ.

Κατὰπνέω, f. εὐσω, v. [perflo,] to blow down, to pour out. Ἰμέρῳ ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν κατὰπνεύσῃ. Lysistr. 552. SYN. Ἐπίπνέω.

Κατὰπνῶ, ἡς, ἡ, subst. [flatus,] a breath, a blast. Ἄ-νέμων χειμέρι᾽ α κατὰπνῶ, δᾶ-μύλιζοι. Pyth. 5. 162. SYN. Ἄημά.

Κατὰπρηνής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [declivis,] bending down, headlong, prone. Τὴν γρη῏ς χεῖρσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα. τ. 467. SYN. Πρηνής, κατεστραμμένος.

Κατὰπραῖνω, v. [demulceo, lenio,] to appease. Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἐπειτ᾽ α κατεπρήνεν ἄνίας. Apoll. 1. 265. SYN. Πραῖνω, ἰλάσῳμαι, κατὰθέλω, πᾶρά-θέλω.

Κατὰπρίω, v. [serra deseco,] to saw off. See in Ἐπιτέμνω. SYN. Δι᾽απρίω, διακόπτω, διασχίζω.

Κατὰπροδιδωμί, f. δῶσω, v. [prodo,] to betray. Περῶσιν κατὰπροδῶτῃ, και-νῶταῖς σπείροντ' αὐτὸν διανοίαις. Vesp. 1044. SYN. Προδιδωμί, κατὰπροδείπω.

Κατὰπροῖξμαι, v. [impune evado,] to escape with impunity, or (according to Constantine) to insult with impunity. Ἐμοῦ κατὰπροῖξει. Nub. 1230.

Κατὰπροῖλείπω, v. [ante desero,] to abandon. Ἐν χώρῃ, ὅθι τοῦς γε καταπροῖλι-πὼν ἐλίασθη. Apoll. 3. 1164. SYN. Κατὰλείπω, ἀπολείπω, φεύγω.

Κατὰπρῶχέω, v. [profundo,] to pour down. Ὡς ἄρ' ἔφη, ἔλκειν᾽ α καταπρῶχέουσα πᾶρειῳν. Apoll. 3. 1117. SYN. Προχέω, ἐκχέω, κατὰχέω.

* Καταπτᾶω, vid. Κάθιπτημι.

Κατὰπτέρῳς, ου, ὁ et ἡ, adj. [plene plumatus,] having long wings. Ἐρεβ-θῶθεν ἰθι' μολέ κατὰπτέρῳς. Orest. 176. SYN. Πτέρῳφῳς, πτηνός, τάνυ-σιπτέρῳς.

Καταπτήσσω, et καταπτῶσσω, v. [consternor,] to crouch down through fear, to dread. Λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. X. 191. See also E. 476. SYN. Πτήσσω, ὑποπτήσσω, δειλιᾶω, ὀρρώδεω, ταρβέω, κατὰπλήσσωμαι.

Κατὰπτυστός, ὄν, adj. [despuendus, abominandus,] to be spit on, execrable. Ἵπνῳ πεσοῦσαι δ' αἱ κατὰπτυστοι κύραι. Eumen. 68. SYN. Κατάρατός, μίση-τός, ἐχθιστός, μῖᾶρός.

Καταπτύχης, ἔος, adj. [sinuosus,] full of folds. Μᾶλ᾽ α τοι τῷ καταπτύχῃ ἐμπερῶ-ναμα. Theocr. 15. 34. SYN. Πόλυπτύχῳς.

Καταπτῶσσω, vid. Καταπτήσσω.

Κατὰπύγων, ὄνῳς, et ὠνῳς, ὁ et ἡ, (1) subst. (2) adj. [(1) cinædus, (2) salax,] a catamite, effeminate, profligate. Ἡμεῖς δὲ λαικαστάς τῃ καὶ κατὰπυγῶνάς. Acharn. 79. See also Lysistr. 777.

Κατὰπυγῶσση, ἡς, ἡ, subst. [fæda mollities,] effeminacy. Κατὰπυγῶσσης ἀν-πλήσει. Nub. 1020.

Κατὰπύθω, v. [putredine consumo,] to cause to rot. Αὐτοῦ κατέπυσ' ἱερὸν μένῳς ἡέλιου. Hom. Apoll. 371. SYN. Φθείρω, κατὰσήπω, διαπύθω.

Κατὰπυκνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [densissimus,] very thick. Καὶ ᾧ κατὰπυκνός ἐκεῖνα. Theocr. Ep. 1. 1. SYN. Πυκνός, κατὰσκιός.

Κατὰπυρπόλῳ, v. [incendiis consumo,] to consume in the fire. Θάρρει. b. Τὶ θάρρῳ κατὰπέπυρπόλημένος; Thesm. 250. SYN. Πυρπόλῳ, κατακαίω, κα-ταίθω.

Κατὰπύριζω, et poet. καππύριζω, v. [torrefio,] to crackle. Λακεῖ μέγ᾽, καππύρισαῶ. Theocr. 2. 24. SYN. Φλεγμαίνῳμαι, φλόγιζῳμαι.

¹ Used only in the future.

- Kātāra**,¹ *as*, ἡ, subst. [execratio, diræ,] an imprecation. Ἐρι-νὺν τελέσαι τὰς περὶ θυμούς κατάρas. Sept. Theb. 721.
- Kātārṛákōw**, *v*. [lacerō,] to tear into rags, to rend in pieces. Νῦν δ' ὦδ' ἀναρ-
θρος καὶ κατερṛάκωμενος. Trach. 1119. SYN. Σπάράττω, κατᾰμύσσω.
- * **Kātārṛákṭḥs**, et **kātārákṭḥs**, *ov*, ὁ, subst. [nomen avis ejusdam,] a ganet, a kind of eagle or ravenous bird. Καὶ κατάράκτῃ καὶ μέλαγκορῷφ. Aves 887.
- Kātārāōmai**,² *v*. [exsecror, male precor,] to pour curses upon. Οὐκ εἰς κοράκας; κατᾰρᾰ σὺ τῷ διδασκάλῳ. Nub. 871. SYN. Βδελύττομαι, ἀπεύχομαι.
- Kātāratōs**, *ov*, adj. [maledicus, maledicendus, scelestus,] execrable, accursed, wretched. Ἐνδοσᾰμένα τὸν κατᾰρατὸν. Med. 163. SYN. Ἐπάρατος, κατᾰ-
πτυστός, ἀπενκτός, μίσητός.
- Kātaryēw**, *v*. [inanem et inutilem reddo,] to render useless. Ἄλλ' εἰμ', ὅπως ἂν μὴ κατᾰργῶμεν χεῖρα. Phœn. 765. SYN. Ἀργέω, ἀκυρῶ, σχολάζω.
- Kātarygā**, *atōs*, τὸ, subst. [initiatio, primitiæ,] an initiatory rite. Ἀρτεμίδι. χερνίβας δέ, καὶ κατᾰργμαῖᾰ. Iph. T. 245. SYN. Τελέτῃ, ἀπάργμαῖᾰ, ἀπάρχῃ.
- Kātarygōroumai**, *v*. [argento corrumptor,] to be bribed. Καὶ ταῦτ' ἄθρησθον εἰ κατᾰργῶμενός. Antig. 1077. SYN. Κατᾰδωροῦδῶκεω.
- Kātárdōw**, *v*. [irrigō,] to bedew, to refresh. Οὐτὲ κατᾰρδων, ἀλλᾰ τὰ βέλτιστᾰ διδάσκων. Acharn. 658. SYN. Κατᾰβρέχω.
- Kātārézō**, et **kātārṛézōw**, *v*. [blande mulceo manu,] to stroke with the hand, to caress. See in **Eὑπέπλōs**. SYN. Καταψᾰω, κατᾰψήχω.
- Kātāriγḥlōs**, *ov*, adj. [horribilis,] to be shuddered at, horrible. Λυγρᾰ, τᾰ τ' ἄλλοισιν γέ κατᾰρίγḥλᾰ πέλονται.³ ξ. 226. SYN. Ῥίγḥlōs, φόβερōs.
- Kātāriθmēw**, *v*. [annumero,] to number. Κατᾰριθμηται Τρωάδων ἄλλων μετᾰ. Troad. 865. SYN. Ἐπᾰριθμέω, κατᾰλογίζομαι, κατᾰτίθημι.
- Kātarkēw**, *v*. [sufficio,] to be sufficient. Ἐμοὶ δέ φῶς ἐν ἡλίου κατᾰρκεσει. Rhes. 448. SYN. Ἐπαρκεῶ, ἀρκεῶ, ἐξαρκεῶ.
- Kātarnēōmai**, *v*. [inficio,] to deny. Φῆς, ἡ κατᾰριεῖ μὴ δέδρακεναι τᾰδε. Antig. 442. SYN. Ἀπαρνέομαι, ἐξαρνέομαι, ἀρνέομαι.
- Kātārōw**, *v*. [aro,] to plough. See in **Ζευγαρίδων**. SYN. Ἀρῶ, ἄροτριᾰω, βῶω-
τέω, πόλεω, πόλεῦω.
- Kātārṛákṭḥs**, *ov*, ὁ, [cataracta,] a cataract. Et adj. [præceps,] dashing. Κα-
ταρṛάκτος, ἡ, *ov*, adj. [abruptus,] steep, rugged. Ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν κατᾰρ-
ράκην ὁδόν. Cæ. C. 1590.
- Kātārṛápṭōw**, *v*. [consuo,] to sew together, to contrive. Λαγὼ δίκην Πενθεῖ κατᾰρṛάψας μῦθον. Eumen. 26. SYN. Συρṛάπτω, ἐντίθημι.
- Kātārṛézōw**, *vid*. Κατᾰρέζω.
- Kātārṛépōw**, *v*. [deorsum vergo,] to bend downwards, to cast down. Τύχῃ γὰρ ὀρθοῖ, καὶ τύχῃ κατᾰρṛέπει. Antig. 1158. SYN. Κατᾰβάλλω, πίπτω.
- Kātārṛéw**, 2. a. κατέρṛον, *v*. [defluo,] to flow down, to be drenched, to stream. Φῶν κατᾰρṛεῖ· πρὸς δέ κρηπίδων βάθροις. Troad. 16. SYN. Ἀπορṛέω, κατᾰ-
πίπτω.
- Kātārṛḥgynmī**, *f*. ἤξω, *v*. [dejicio, decido,] to break down, to burst. Τρῶπᾰς κατᾰρṛḥgynmī τῶν δ' ὀρθουμένων. Antig. 675. SYN. Ἀναρṛḥgynmī, ἀπο-
θραύω, κατᾰβάλλω.
- Kātārṛināw**, *v*. [lima polio,] to file down, to polish. Θάλπει βράχιδ' εὔ κατερ-
ρινημένους. Æsch. Suppl. 755. SYN. Ξέω, ἐξακριβῶ.
- Kātārṛūtōs**, *ov*, ὁ et ἡ, adj. [irriguus,] well-watered. Κύρεῖ δέ κήποις ἐν κατᾰρ-
ρῦτοῖς βεβῶς. Eur. Electr. 777. SYN. Διαβρṛχῶς.
- Kātārṛῶξ**, ὠγῶς, ἡ, adj. [præruptus,] craggy. Θηρῶν ὀρείων, ὧ κατᾰρṛῶγες πέτραι. Philoct. 938. SYN. Ἀπορṛῶξ, κρημνώδης, κατᾰκρημνός.
- Kātartōw**, *f*. ὦσω, *v*. [compono, instruo,] to train, to arrange, to instruct. Ἄλλως τὲ καὶ σὺ μὲν κατᾰρητῶκῶς ὅμως. Eumen. 476.

¹ Kātāra is found in the tragic writers only in the choral odes.

² The second syllable of Kātārāōmai is sometimes found long, but only where the metrical ictus falls on it.

³ The second syllable is prolonged because the metrical ictus falls on it.

Κατάρχω, v. [primus facio:] to begin; [et med. κατάρχομαι, auspicor,] to begin a sacrifice. Αἶ, αἶ κατάρχομαι νόμον. Hec. 685. SYN. Ἀρχω, ἀπάρχομαι.

Κατασβέννυμι, f. σβέσω, v. [extinguo, sedo,] to extinguish, to appease. Ὅμοιον ὥσπερ πῦρ κατασβεσαι λάβρον. Orest. 689. SYN. Σβέννυμι, ἀποσβέννυμι, κατὰπαύω.

Κατᾶσειω, v. [concutio,] to shake down. Ἰχθῦας ἐκ κἀλαμων δε πλανον κατᾶσειον ἐδωδάν. Theocr. 21. 42. SYN. Σείω, ἀποσειώ, κατᾶσύρω.

* **Κατασεύω**, v. [ruo, decido,] to rush, to fall down. Ἀψόρρον δ' ἄρᾳ κῦμα κατᾶσεύτο καλὰ ῥέεθρά. Φ. 382.

Κατᾶσῆπω, v. [marcescere facio,] to cause or suffer to rot, to putrify. Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, κατὰ δὲ χρῶᾶ πάντα σᾶπειη. T. 27. SYN. Σῆπω, κατᾶπύθω.

Κατασθμαίνω, v. [anhelo,] to snort at, to champ. Ἴππος χάλινων δ' ὥς κατασθμαίνων μένει. Sept. Theb. 389. SYN. Ἀσθμαίνω.

Κᾶσικέλιζω, v. [Siculorum modo comedo,] to devour like a Sicilian. Κατᾶσικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ. Acharn. 911.

Κατᾶσινάζω, v. [admodum lædo,] to injure deeply. Καί μεν κατᾶσινάζε. Theocr. 30. 32. SYN. Κατᾶβλάπτω, ἀάσκω.

Κατασκάπτω, v. [diruo,] to destroy. Ψύχη, πατρίᾳ θ' ἐστία κατεσκάφη. Hec. 22. SYN. Ἀναστρέφω, ἀνίστημι, κατᾶβάλλω, κατορύττω.

Κατασκάφη, ἡς, ἡ, subst. [(1) specus; (2) eversio,] a cave dug out, destruction. Ἴλιον κατασκάφάν. Helen. 197. SYN. (1) Κευθμών, ὄρνυμᾶ, (2) ἀνάσῃσις, ἀφανίσις.

Κατασκάφης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [(1) defossus; (2) dirutus,] undermined, dug out. Ὡ τῦμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκάφης. Antig. 891. SYN. Ἀνάστατος, ὑπόγειος, κατὰγειος.

Κατασκεδάννυμι, f. σκεδάσω et σκεδῶ, v. [dispergo,] to scatter, to spread. Καπείτᾳ κατεσκεδάσαν θερμόν. Aves 536. SYN. Διασκεδάζω, ἀποσκεδάννυμι, διᾶλῶ, κατᾶχέω.

Κατασκέλλω, v. [exsicco,] to wear away. Χρεῖα κατεσκελλοντο, πρίν γ' ἐγώ σφίσιν. P. V. 490. SYN. Κατᾶθνήσκω, κατᾶτάκωμαι.

Κατασκευῆ, ἡς, ἡ, subst. [apparatus,] preparation, supply. Ἀρ' οὐ τρυφῶμεν, θεοῦ¹ κατασκευὴν βίου. Eur. Suppl. 225. SYN. Δῖασκευή, πᾶρασκευή, κατασκευασμᾶ.

Κατάσκήνωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [integumentum,] a covering. Δροίτης κατάσκήνωμᾶ; δίκτυον μὲν οὖν. Choëph. 986. SYN. Σκέπᾶς, πᾶραπέτασμᾶ, κάλυμμᾶ, σκῆνη.

Κατασκήπτω, v. [(1) immitto, incumbo; (2) urgeo, sc. precibus,] to rush down or on, to strike as a thunderbolt, to fall on, to urge strongly. Λίπειν ἐτλητᾶ; τίς κατέσκηψεν τύχη; Æsch. Suppl. 331. SYN. Σκήπτω, ἐπερείδωμαι, διᾶκелеύω.

Κατασκιάω, et κατασκιάζω, v. [obumbro, obtego,] to overshadow, to cover. Ἡ καὶ κατασκίῳσι Θηβαίᾳ κόνει; Œ. C. 406. SYN. Σκιάω, σκιάζω, κατᾶκρύπτω.

Κατάσκίος, ὄν, adj. [umbrosus, opacus,] shady, gloomy. Τοιαῦτ' αὐτῶν, τρεῖς κατασκίους λῶφους. Sept. Theb. 380. SYN. Ἀσκίος, σκίδεις, κατᾶπύκνως.

* **Κατᾶσκόπεω**, v. [observo, considero,] to observe, to remark. Ὅποι νόσοιεν ζῆμυχαὶ κατασκόπων. Helen. 1606. SYN. Νόεω, σκέπτωμαι, φύλάττω, δέρκωμαι.

Κατασκοπή, ἡς, ἡ, subst. [speculatio,] spying, exploring, examination. Τὸν οὖν παρόντᾳ πέμψον εἰς κατασκοπήν. Philoct. 45. SYN. Σκέψις, ἐρεῦνα, ἐξετάσις.

Κατάσκόπος, ὄν, ὁ, subst. [explorator,] a spy, a scout. Μητρὸς δὲ τῆς σῆς καὶ λῶχον κατὰ κόπος. Bacch. 904. SYN. Σκόπος, ἐφόρος, κατόπτης, κατοπτήρ, ἐποπτήρ.

Κατασμίχω, v. [lento igne comburo,] to reduce to ashes, to choke. Ὡς δὲ κατεσμίχθη, καὶ ἀνετραπέτο φρενᾶ λύπη. Theocr. 8. 90. SYN. Σμίχω, ἐκκαίω, κατᾶκαίω.

¹ Θεοῦ in scanning is a long syllable.

Κάτασπέραντω, v. [dilacero,] to tear to pieces. Τὴν εἰρεσιώνην μου κατέσπάράζατε. Equit. 728. SYN. Σπάραντω, κατασχιζω, κατὰκόπτω.

Κάτασπᾶω, f. ᾶσω, v. [detraho,] to draw down, to swallow, to wrench from. Δρεπάνον λαβοῦς, ᾧ τοὺς κολίκας κατέσπασας. Ran. 576. SYN. Δίασπᾶω, ἀνασπᾶω, ἀπάρασσω, κατὰπίνω.

Κάτασπείρω, v. [spargo,] to sow the seeds of, to produce. Ὅσας ἄνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. Aj. Fl. 1005. SYN. Σπείρω, φύτεύω, φιτεύω.

Κάτασπένδω, f. σπείσω, v. [libo, libamento perfundo,] to pour libations down, to supplicate. Χῶας κατασπείσουσ' ὑπὲρ μητρὸς τάρφ. Orest. 1186. SYN. Σπένδω, ἀπάρχῃμαι, κατάρχῃμαι.

Κάτασπέρχω, v. [impello,] to urge on. Αἰήστας ἐλαύνων καὶ κατασπέρχων δόρυ. Acharn. 1188. SYN. Σπέρχω, ἐπείγω, κατέπείγω, σπουδάζω, κατασπεύδω.

Κάτασπῶδew, v. [in pulverem dejicio; metaph. occido,] to throw in the dust, to kill. Οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσπῶδημένοι. Sept. Theb. 809. SYN. Πλήσσω, κוניᾶω, κατὰχώννυμι.

Κατάσταζω, v. [destillo,] to drop down. Ὅρως νεκρὸν τόνδ', οὗ κατastάζω δάκρυ; Hec. 759. SYN. Ἀποστάζω, κατείβομαι.

Κατάστασις, εἰς, ἡ, subst. [constitutio,] situation, arrangement. Οὐτ' ὁμμάτων γὰρ δηλὸς ἦν κατάστασις. Med. 1194. SYN. Εὐταξία, κατὰβόλη, διατάξις, σύστασις.

Καταστάτης, ου, ὁ, subst. [instaurator,] an establisser, an avenger. Ἄλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων. Soph. Electr. 73.

Καταστείβω, v. [calcando tero,] to tread. Τὸ πρῶτον ἵκου, καὶ κατέστειψας πέδον. C. C. 468. SYN. Στείβω, ἐπιστείβω.

Καταστέλλω, f. ἐλῶ, v. [demitto, reprimo, compono, orno,] to compose, to adjust, to settle. Τόσούτων οἶκτον περὶβάλλει καταστέλλω. Iph. A. 934.

Καταστένω, v. [ingemo,] to lament. Ὑπὲρ τυράννων ξυμφόρως καταστένειν. Iph. A. 470. SYN. Στένω, ἀναστένω, στένάζω, ὀλοφύρομαι.

Καταστέφης, εἰς, ὁ, ἡ, adj. [corona redimitus,] covered with a garland, shaded. Εὐφημίαν νῦν ἴσχυ' ἐπεὶ καταστέφῃ. Trach. 178. SYN. Στέφανήφορος, κλάδοις ἐξεστεμμένος, πολυστέφης.

Καταστέφω, v. [corona cingo,] to crown, to cover. Ἄλλ' ἀντῶμαι σέ, καὶ καταστέφω χερσίν. Heracl. 227. SYN. Στέφω, ἀνᾶδew.

* Κάταστηρίζω, v. [firmiter infigo,] to fasten down. Λοχαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κάταστηριγμένοι. Eur. fr. Thes. 5. 9. SYN. Στηρίζω, ἐγγράφω.

* Κατάστικτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [maculosus,] spotted. Εὐνδεσμ' ἐλέλυτό, καὶ κάταστίκτους δόρας. Bacch. 696. SYN. Αἰδῶλος, βάλῶς.

Καταστίλβω, v. [reluceo,] to cause to glitter. Πρὸν κάταστίλβων σελέας ὑψοῦν ἐς βιότητά. Hom. Hymn. 7. 10. SYN. Ἀποστίλβω, ἀπὸλάμπω.

Καταστῶρέω, et κάταστέρνυμι, f. ἔσω, v. [sterno humi,] to spread upon, to cover, to throw over. Πυκνοῖσι λάεσσι κάταστῶρεσαν μέγαλοισι. Ω. 798. See also p. 32. SYN. Κατὰβάλλω, κατὰπαύω.

Καταστράπτω, v. [fulgore illustro,] to thunder and lighten. Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψης λόγον. Trach. 437. SYN. Ἀστράπτω.

Καταστρέφω, v. [subverto,] to overturn, to ruin. Νόσουσά δ' εὖ πως τὴν νόσον κάταστρέφον. Hipp. 479. SYN. Κατὰβάλλω, κάταστῶρέω, ἀνὰτρέπω, ἀπαλλάττομαι, χειρῶ.

Καταστρόφη, ἡς, ἡ, subst. [catastrophe, subversio,] an overthrow, ruin, end. Αὐτοῦ λιποῦσαι φυλλάδος κάταστρόφῃ. Eur. Suppl. 270. SYN. Πέραις, τελευτή, τέλος, ἀνὰτροπή.

Καταστρώννυμι, v. [prosterno,] to strike down, to lay low. Δάμαρτά καὶ παῖδ' ἐνὶ κατέστρωσεν βέλει. Herc. F. 999. SYN. See Κάταστῶρέω.

Καταστυγέω, v. [abhorreo,] to be horrified at, to detest. Εὐρυν, ὅσην τ' ὄρεὺς κῶρυφῃν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν. κ. 113. SYN. Ἀποστυγέω, ἐχθαίρω, ἀπὸπέμπωμαι, ἀπὸτρέπομαι.

Καταστυφέλως, ὄν, adj. [valde durus,] very hard, rugged. Τὸ δ' ἱοῖ κάταστυφέλου διὰ χώρου. Hes. Theog. 806. SYN. Στυφέλως, τρηχῶς.

Κάταστωμύλλομαι, v. [deblatero,] to mouth at, to chat. Οὐ δῆτ' αὖ τοῦτ' ὅ γ', ὦ κάτεστωμυλμένε. Ran. 1160. SYN. Στωμύλλω, φλύαρέω, φληνάφω.

Κἀτασεύδωμαι, vid. Κἀτασεύω.

Κάτασφάττω, et κάτασφάζω, v. [interficio,] to slay. Κεῖ μὲν θάνων ὁδ' ἐν πυρῇ κάτεσφάγη. Helen. 935. SYN. Σφάζω, σφάττω, κάτακτείνω, ἀναιρέω.

Κάτασφραγίζω, v. [obsigno,] to seal up. Εὐσημᾶ, καὶ σᾶ, καὶ κάτεσφραγισμένᾶ. Eur. fr. Hysip. 12. SYN. Σφραγίζω, ἀποσφραγίζω.

Κάτασχεθω, pro Κἀτέχω, q. v. Κάτασχιζω, v. [diffindo,] to break down, to split asunder. Κῆθ' ἤψαμεν τοῦ κορυφῶντος, κάτασχιζαντες αὐτόν. Vesp. 239. SYN. Ἀποσχιζω, κάταρρήγνυμι.

Κάτασχολάζω, v. [otior, immoror,] to loiter. Κάτασχολάζειν, αὐθις ἐκπέμψω πᾶλιν. Philoct. 127.

Κἀταῖανῶ, et κἀταίεινω, v. [(1) extendo, (2) explico, expedio,] to stretch out, to expand, to contend. Ἐνθα σφιν κἀτὰ ἰσὰ μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων. Λ. 336. See also Hec. 129. SYN. Ἐκπετάννυμι, ἐκτείνω, συντείνω, κἀτέχω, διατείνω.

Κἀτατέμνω, v. [concido,] to cut or tear down, to mangle. Διέπδομαι κἀτὰ μὲν φίλαν—Ὀνυχὶ τεμνόμενα δέραν. Eur. Electr. 146.

Κἀτατήκω, et κἀτατήκωμαι, v. [colliquefacio, liqueo,] to cause to melt, to melt. Κλύμενον κἀτετάκετ' ὁ τῆνόν ἔρωτ' αἰ. Theocr. 14. 26. SYN. Συντήκω, ἐκτήκω, συντήκωμαι.

Κἀτατίθημι, f. θήσω, v. [depono,] to lay down, to deposit, to place upon. Ζῶναν κἀτάθηκαμένα. Olymp. 6. 67. SYN. Ἀποτίθημι, παράτιθημι, καθίστημι, ἀποβάλλω.

Κἀτατίλω, v. [stercore contamino,] to be dumb, to defile. Κινησίας σου κἀτατίλῃκεν πῶθεν; Eccles. 330.

Κἀτατοξεύω, v. [sagitta trajicio,] to shoot or kill with an arrow. Κἀτατοξεύσω. Nub. 944. SYN. Κἀτακοντιζω, κἀταβάλλω.

* Κἀτατρέχω, 2 aor. ἔδραμον, v. [decurro,] to run down, to inveigh against. Κἀταδραμούσα τὴν θύραν ἀνοιξόν. Eccl. 961.

Κἀτατρίβω, f. ἵβω, v. [attero,] to wear down, to consume. Δὸρὰς αἰγῶν κἀτετριβόν. Theog. 55. SYN. Ἀνατρίβω, διατρίβω.

Κἀτατρίζω, v. [strido magnopere,] to make a shrill noise. Χείρας δ' ἔσφιγγεν, καὶ ἀπολλύμενος ἀπέτριζε. Batrach. 87. SYN. Τρίζω, βρυχᾶω.

Κἀτατρίχω, v. [exhaurio, affligo,] to wear down, to oppress. Τίς τὸ κἀτατρίχει; τίνος, ὦ γὰρ, τόσσον ἐράσσαι; Theocr. 1. 78. SYN. Τρίχω, ἀπαντλέω.

Κἀτατρώγω, v. [rodendo consumo,] to eat up, to devour. Σὺκᾶ κἀτατρώγοντες, ὑπὸ νύκτι φέρονται. Theocr. 5. 115. (See also γ. 315.) SYN. Κἀταβρωμί, δαρδάπτω, κἀτέδω, κάτεσθίω.

Κἀταυδᾶω, v. [eloquor,] to speak out. Οἱ μοι, κἀταύδα· πλεῖδον. Antig. 86. SYN. Ἐξαυδᾶω, ἀπαγγέλλω.

Κἀταυλέω, v. [tibia modulator,] to play on the pipe, to inspire. Τάχα σ' ἐγὼ μάλλον χρεύσω, καὶ κἀταυλήσω φῶβον. Herc. F. 867. SYN. Ἐπαυλέω.

Κἀταυλίζωμαι, v. [stationem habeo, castra metor,] to pitch one's tent, to lodge. Νῦν μὲν κἀταυλισθητέ· καὶ γὰρ εὐφρονή. Rhes. 518. SYN. Αὐλιζώμαι, ἀναπαύομαι.

Κἀταυχέω, v. [glorior,] to be proud of. Ἡ παῖς ἐμὸς, πλήθει κἀταυχήσας νέων; Pers. 358. SYN. Αὐχέω, ἐπαυχέω, εὐχόμεαι.

Κἀταφαίνω, v. [exhibeo,] to display, to declare, to cause to appear. Τοῦτον κἀτέφαν' ἐλθόν. Nem. 10. 20. SYN. Φαίνω, διάφαίνω.

Κἀταφάνης, ἔδος, ὁ, ἡ, adj. [manifestus,] conspicuous. Μάλιστα ταῦτ' αὖ κἀταφάνεις πολλοῖς ποιεῖν. Antiph. 5. SYN. Δῆλός, ἐκδηλός, διάφανής.

Κἀταφάνως, adv. [manifeste,] conspicuously, plainly. Κάμοι δόκει καὶ τᾶλλα γ' εἶναι κἀταφάνως. Equit. 943. SYN. Δῆλᾶ, διάφάνως.

Κἀταφέρω, f. οἶσω, v. [deorsum fero,] to bring down, to convey. Χῶπως κἀτοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος. Acharn. 955.

- Καταφεύγω, v. [perugio,] to flee to for refuge. Οὐκ ἔχω βωμὸν κατὰφύγειν ἄλλον, ἢ τὸ σὸν γόνυ. Iph. A. 911. SYN. Κατεκφεύγω, φεύγω, ἀποφεύγω.
- Καταφῆμι, v. [aio, affirmo,] to assent to. Ἄν κατὰφαίην. Cē. R. 517. SYN. Φημί, ὁμολογούμαι.
- Καταφημίω, v. [divulgo,] to spread a report of. Τὰ καὶ κατέφάμιζεν καλεῖσθαι. Olymp. 6. 93. SYN. Φημίω, καταγγέλλω, ἀναγγέλλω, διαβόω.
- Καταφθάτῃμαι, v. [celeriter pervenio,] to extend to, to pass quickly over. Ἄπο Σκαμάνδρον γῆν καταφθάτουμένην.¹ Eumen. 401. SYN. Φθάνω.
- Καταφθείρω, v. [corrumpo,] to corrupt, to waste. Ὡς ἐν μίᾳ πληγῇ κατέφθαρται πόλυσ. Pers. 256. SYN. Φθείρω, διαφθείρω, καταστρέφω.
- Καταφθίνω, v. [consumo tabe, tabesco, intereo,] to waste, to pine away. Στέρειντὰ γῆρα πενθίμῳ καταφθίνειν.² Alcest. 638. SYN. Φθίνω, καταφθείρωμαι, κατὰτήκμαι.
- Καταφθίω, v. [interimo,] to kill. Οὐ μὲν δὴ σὲ καταφθίσει, μᾶλὰ περ μενεαίνων. e. 341. SYN. Φθίω, διαφθείρω, κατακτείνω.
- Καταφθορά, ἄς, ἡ, subst. [corruptio, pernicies,] corruption, ruin. Πάρεστί δ' ὤδης, καὶ φρενῶν καταφθορά. Choeph. 205. SYN. Διαφθορά, ὀλέθρος, φόνος, θανάτος.
- Καταφλέγω, f. ξω, v. [comburo,] to burn down. Πάντ' ἀκαταφλέξω πῦρ κηλέφ.³ X. 512. SYN. Κατὰκαίω, κατεμπρήθω, ἀνᾶκαίω.
- Καταφθόβεῖμαι, v. [extimesco,] to be terrified at. Εἰ δὲ τοῦτ' ἀταφθόβεῖσθον, μή τις ἄμῃθια προσῇ. Ran. 1109. SYN. Ἐκφθόβεῖμαι, ἐκπλήττωμαι, ἀποδειλιάω.
- Καταφθονεύω, v. [trucido,] to slay. Κατέφθονευσέ νῖγ. Bacch. 1166. SYN. Κατακτείνω, καταφθίω, κατὰπέφνω, κατασφάττω.
- Καταφράζομαι, v. [considero,] to consider. Ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοί. Hes. Op. 246. SYN. Φράζομαι, ἀνασκοπέω, ἐξετάζω.
- Καταφρακτός, ὄν, adj. [munitus, septus,] bound, fortified. Πετρωδεῖ καταφρακτός ἐν δεσμῷ. Antig. 958.
- Καταφρόνῃω, v. [sperno,] to despise. Λάζουσθε, καταφρόνεῖ με καὶ Θήβας ὀδέ. Bacch. 495. SYN. Ἡερίφρόνῃω, ἀθερίζω, ἀτιμάζω.
- Καταφροντίω, v. [in curas literarias expendo, vox comica,] to expend on studies. Ἄλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ κατὰπέφροντίκα. Nub. 857.
- Καταφρόνγω, v. [valde torreo,] to broil, to roast. Καταφρόγει βάλλων ἡμᾶς. Nub. 396. SYN. Φρόγω, ἀπανθράκίζω, κατὰφλέγω, καταιθώ.
- Καταφύγη, ἡς, ἡ, subst. [refugium,] a refuge. Οὗτος γὰρ ἦν μοι κατὰφύγη σωτηρίας. Orest. 715. SYN. Ἀποφύγη, ἀναφύρα.
- * Καταφύλάττω, v. [custodio,] to guard. Μήπου τις ἐκ τοῦπισθεν ὦν τὸ σχῆμα κατὰφύλαξη. Eccles. 482. SYN. Φύλάττω, ἐκσώζω.
- Καταφυλλόρῃω, v. [marcesco,] to shed leaves, to wither. Ἀκλῆης τίμα κατέφυλλόρῃσε πῶδῶν. Olymp. 12. 22. SYN. Μαραίνομαι, κατὰτήκμαι.
- Καταχαλκός, ὄν, adj. [ætatus,] covered with brass. Καταχαλκὸν ἅπαν. Phœn. 108. SYN. Πάγχαλκός, ἐνόπλος.
- Καταχαρμά, ἄτος, τῷ, subst. [ludibrium,] a laughing-stock. Καὶ δὴ κατὰχαρμᾶ μὲν ἔχθοις. Theog. 1063. SYN. Γέλως, κατὰγέλως.
- Καταχέζω, f. ἔσω, v. [decaco,] to pour down excrement. Ἄπο τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλέωτης κατέχεσεν. Nub. 173. SYN. Χέζω, ἐπιχέζω.
- Καταχειρὶός, ὄν, adj. [manibus aptus, commodus,] handy, convenient. Καταχειρὶὸν ἐντύνασθαι. Apoll. 1. 1188.
- Καταχεύω, et κατὰχέω, v. [effundo,] to pour down or into, to shed. Τὸ μὲν εἰς ἅλ' ἅν κατὰχεῦσαι. H. 461. SYN. Ἐπιχέω, κατὰβάλλω.
- Καταχήνη, ἡς, ἡ, subst. [(1) hiatus oris; (2) derisio,] the opening of the mouth, derision. Τοῦτ' ἐστ' ἀρχή, καὶ τοῦ πλούτου κατὰχήνη; Vesp. 574. SYN. Κατὰγέλως, ἀτημελία, κατὰχαρμᾶ.

¹ See Dr. Butler's note on this word.

² The penult. of this word is long in Ionic, and short in Attic verse. Dr. Maltby.

³ Κηλέφ is here scanned as a spondee.

Καταχθονῖος, α, ον, adj. [subterraneus, infernus,] subterraneous, infernal.

Zeus δὲ καταχθονῖος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφονείᾳ. I. 457. SYN. Ὑπογείος, ὁ κάτω.

Κατὰχρέμπτωμαι, v. [conspuo,] to spit upon. Ὡν κατὰχρεμψάμενη. Pax 815. SYN. Ἀποπτύω.

Κατὰχρυσῶ, v. [(1) inaurō; (2) laudibus exorno,] to gild, to emblazon. Κεῦ-
θὺς κατέχρυσον πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην. Eccles. 826. SYN. Χρυσῶ, ἐπαινῶ,
μεγαλύνω.

Κατὰχυσμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [jusculum, condimentum,] a kind of soup; in
the plural, sweetmeats, nuts, figs, &c. (hence Nuces spargere,) which were
poured on the heads of slaves or brides, to welcome them to their new ser-
vice. Μαγειρεῖ, τὸ κατὰχυσμᾶ χρὴ ποιεῖν γλυκύν. Aves 1637. SYN. Ζωμῶς,
τρωγᾶλῖον, τράχημα.

* Κατὰχρώζω, v. [inquino,] to discolor, to pollute. Κατὰ δ' αἰθᾶλου—Κηλὶδ'
οἰκτρῶτάταν κέχρωσαι. Hec. 899.

Καταψᾶω, v. [(1) defrico, (2) demulceo,] to rub down, to soothe. Καυτὸς
καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλῖον. Pax 75. SYN. Ψᾶω, καταψήχω, ἐπιτρίβω.

Καταψέκαζω, v. [irroro,] to fall upon in drops. Δρόσοι κατεψέκαζον, ἔμπεδον
σῖνός. Agam. 544. SYN. Ἐπιψέκαζω, ἐπὶνδτίζω, ραίνω.

Καταψεύδωμαι, v. [mentior,] to tell a lie against. Ταύτης καταψευδόμενός· οὐ
γὰρ ἥδεται. Pax 533. SYN. Ψεύδωμαι, διψεύδωμαι.

Καταψήχω, v. [(1) derado, (2) detergo, (3) æquo, (4) contero, demulceo,] to
scrape down, to plane, to soothe. Ρεῖ πᾶν ἄδηνον, καὶ κατέψηκται χθονί.
Trach. 700. SYN. Καταξέω, ἀποψᾶω, κατὰθέλω, τρίβω, ἀμαθύνω.

Καταψύχω, v. [refrigero,] to refresh. Ὡς φᾶτό, μελιχίχοισι καταψύχων ὄφροισι.
Apoll. 3. 1102. SYN. Ἀναψύχω.

Κατεγγυᾶω, v. [vadimonio vel satisfactione obstringo,] to pledge, to betroth.
Ὅρέσῃ, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ. Orest. 1692. SYN. Ἐγγυᾶω, παρὰ-
διδωμί.

Κατεγχαίνω, v. [inhio,] to mock at. Κατεγχαῖνοι γὰ ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.
Acharn. 1196. SYN. Κατὰγέλαζω, κατασκώπτω.

Κατέδω, v. [consumo, corrodo,] to eat up. Σφᾶς γὰρ παρθεμένον κεφάλας, κατέ-
δουσι βιταίως. β. 237. SYN. Κάτεσθίω, ἐξέδω, κατὰτρώγω.

Κατεῖβω, v. [effundo,] to drop down, to shed. Ἄ δειλοὶ, τὶ νῦν δάκρυ κατεῖ-
βον, ἥδ' ὀδυρομένη. φ. 86. SYN. Κατὰχέω, κατὰλείβωμαι, κατὰτήκωμαι.

Κατείδω, v. [conspicio,] to look down upon, to discover. Τὶ δ' ἄρ'· ἦν ἄρπαγὰ
τῶν δημῶσιν κατείδωσι Σίμωνά, τί δρῶσιν; Nub. 350. SYN. Κατὰβλέπω,
ἐφῶρῶ.

Κατεικάζω, v. [conjecturis assequor,] to conjecture, to assimilate. Φῦσιν
κατεικασθέντ' καὶ βίου τρῶφάς. Œ. C. 337. SYN. Εικάζω, ἀπεικάζω, ἐπει-
κάζω.

Κατεῖλυσπᾶμαι, v. [instar serpentum repo,] to crawl along like a snake.
Τὴν δ' ἐκ τρῶχίλαις αὖ κατεῖλυσπωμένην. Lysistr. 722.

Κατεῖμι, v. [descendo, revertō,] to descend, to return, to be restored from
exile. Ἡδ' οὖν γυνὴ κατεῖσιν εἰς Ἀἴδου δόμους. Alcest. 73. SYN. Κατέρχῶ-
μαι, ἀνέρχῶμαι.

Κατείρω, vid. Κατερᾶθω.

Κατεκφεύγω, v. [effugio,] to escape. Χρηεῦμεν, τὸν δ' οὐκ ἐχόμεν κατεκφεύγειν.
Cycl. 439. SYN. Κατὰφεύγω, ἐκφεύγω, ἀπόφεύγω.

Κατέλαυνω, f. ἐλάσω, v. [comminuo, depello,] to drive, to push down, to
smite. Ὡ δέσποθ' Ἑρμῇ, τῆς Ὀπώρας κατέλασας; Pax 711. SYN. Ἀπείλαυνω.

Κατέλέγχω, v. [redarguo,] to find fault with, to detect, to disgrace. Σύμφυτον
οὐ κατέλέγχει. Isth. 3. 22. SYN. Ἐλέγχω, ἐξελέγχω.

Κατεμπρήθω, v. [incendo,] to consume with fire. Ἡ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρή-
σας πυρὶ. Herc. F. 1142. SYN. Ἐμπρήθω, ἀνακαίω, κατὰκαίω, καταφλέγω.

Κατέναίρω, v. [interficio, corrumpo,] to slay. Οὐδὲν ἐτ' οὔσαν κατήναρές με.
Antig. 871. SYN. Κατακτείνω, διαφθείρω.

Κατένιγνυθᾶ, vid. Κατανθῶ.

Kātēnārizō, v. [occido, perdo,] to kill. Δορίμητος κἀτηνάρισθης. Choëph. 314.

SYN. Kātakeinō, kātēnaírw, kātasphátw.

Kātēnwpat̃, adv. [in conspectu,] in sight. Αὐτάρ ἐπεὶ κἀτēνωπαῖ ἰδὼν Δανάων τὰχὺπώλων. O. 320.

Kātēpāgw, v. [induco, invito,] to introduce, to superadd. Εἰτὰ δ' αὐτὸ κἀτē-
πᾶγων πύκνδν. Equit. 25. **SYN.** See Ἐπάγω.

Kātēpeígw, v. [urgeo, incito,] to urge, to harass. Θεύσεαί· ἡδὴ γὰρ χάλῃπον
κἀτὰ γῆρας ἐπειγεί. Ψ. 623. **SYN.** Ἐπείγω, κἀτασπέρχω, ἐπιθλίβω.

Kātēpw, (inus.) v. [loquor,] to speak. "Ωφθη δέ, καὶ κἀτεῖπ' ἀναγκασθεὶς μύγῃς.
Ion 1215.

Kātergázōmai, v. [efficio, conficio, interficio,] to effect, to perform, to kill.
Τὶ δῆτ' αὖ σεμνὸν σφὶ κἀτείργασται πύσει; Herc. F. 150. **SYN.** Ἐργάζομαι,
διὰπράττωμαι, διὰπδνέομαι, ἀναιρέω, φόνεω, κἀτὰφδνέω.

Kātergáthw, et **kāteírgw**, v. [veto, coërceo,] to restrain, to control. Κήρυσσε,
κῆρυξ, καὶ στρατὸν κἀτειργάθων. Eumen. 569. See also Med. 1254. **SYN.**
Ἀνείργω, ἀπείργω, κἀτέχω, χειρῶ.

Kātréikw, v. [scindo,] to rend. Κἀτρείκόμεναι. Pers. 544. **SYN.** Ἐρείκω,
κἀταρρήγνυμι, κἀτασχίζομαι.

Kātréipw, v. [dejicio, diruo,] to throw down, to fall. "Α καπνῷ κἀτρεί-
πεται. Hec. 475. **SYN.** Ἐρείπω, κἀτἀπίπτω, κἀτἀβάλλομαι.

Kātréuýw, v. [(1) eructo, (2) efflo in,] to belch upon. "Ως θερμὸν ἡ μῦτρά τί
μου κἀτήρῳγεν. Vesp. 1151. **SYN.** Ἐρέυγω.

Kātréfw, v. [tego,] to cover, to protect. "Ως εὔ κἀτῆρέψασθῇ καὶ νομβυστικῶς.
Vesp. 1294. **SYN.** Ἐρέφω, στέφανῶ.

Kātréw, v. Ion. fut. [loquor, obloquor,] to declare, to denounce. Πᾶσιν
κἀτῆρῷ θνητοῖσι κᾶκόν. Med. 1103. **SYN.** Κἀτειπω, ἀπαγγέλλω.

Kātrēhtw, **kāterukákw**, et **kāterúkw**, v. [detineo,] to detain, to suppress, to
prevent. Αὐτοῦ λισσομένοι κἀτῆρήτῳδν ἐν μέγαροισί. I. 461. See also Ω.
218. and Z. 192. **SYN.** Ἐρητῶ, κἀτέχω, ἀντέχω, κἀτἀπιέζω, συνθλίβω, κἀτἀ-
θλίβω.

Kātrēw, v. [deduco,] to draw down. Νῆϋς τῇ κἀτείρυσται, καὶ ἐπαρτεῖς εἰσὶν
ἐταῖροι. θ. 151. **SYN.** Ἀπέρῶ, ἀνάγω, κἀθελκῶ.

Kātréxōmai, v. [descendo,] to come down, to be restored. Κἀτῆλθὸν ἄν' καὶ
μ' οὐθ' ὁ Πλούτωνος κῶων. Alcest. 370. **SYN.** Ἀνέρχομαι, ἀπέρχομαι, κἀτἀ-
βαίνω, κἀταντᾶω, κἀθήκω.

Kātesthíw, v. [devoro,] to devour. Οὐ παύσομαι δρῶν εὔ, κἀτεςθίωμν τῇ σε.
Cycl. 341. **SYN.** Κἀτᾶτρώγω, κἀτῆδω.

Kāteuyḡ, ártōs, τὸ, κἀτευχῇ, ἧς, ἡ, subst. [imprecatio,] a prayer, an imprec-
ation. Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπουν κἀτεύγμάτᾳ. Sept. Theb. 706. See Choëph.
470. **SYN.** Εὐχῇ, κἀτάρᾳ, ἄρᾳ.

Kāteukhlēw, v. [tranquillum reddo,] to make calm. Νυξ ἔργων ἀνδρεσσὶ, κἀτ-
ευκήλησέ δέ πᾶσᾶν. Apoll. 4. 1059. **SYN.** Κἀτἀπαύω.

Kāteunázō, et **kāteunāw**, v. [sopio,] to lull to sleep. Φθόνῳ κἀτευνάσεν. Hipp.
562. **SYN.** Κἀτἀκοιμάομαι, ἀναπαύομαι, κἀτἀκοιμίζω.

Kāteutrepízō, v. [comparo, instruo,] to arrange. **SYN.** Εὐτρεπίζω, κἀτἀκοσ-
μῶ.

Kāteuḡh, vid. **Kāteuyḡ**.

Kāteuḡchōmai, v. [imprecor, opto, insulto,] to pray against, to wish, to boast.
Κἀτευχόμεναι δὲ τὸν δεδρακτ', εἴτῃ τίς. Œ. R. 246. **SYN.** Εὐχόμεναι, κἀτἀρᾶομαι,
ἐπευχόμεναι, αὐχέω.

Kātefállōmai, v. [contra irruo,] to rush against, to jump or spring from.
Ἥτοί οὖ' ἐξ ἵππων κἀτεπαλμένδς ἀντίδς ἔσση. A. 94.

Kātéxw, **kāτίσχω**, et **kātaschéthw**, v. [retineo, obtineo, &c.] to keep, to restrain,
to encompass. Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δώμασιν κἀτείχόμεν. Eur. Electr. 1034. See
also I. 122. and B. 233. **SYN.** Ἀτέχω, κἀτέρύκω, κἀτῆρητῶ, κἀθείργω, κἀτῆρῶ,
ὄχμαζω.

Kāthgōrēw, v. [accuso, reprehendo,] to accuse, to prove, to complain of, to

- reprove. Ἐδ γὰρ φρονοῦντος ὁμῶς σου κἀτηγύρεϊ. Agam. 262. SYN. Αἰτιά-
μαι, ἐπαιτιάμαι, ἐγκάλεω, ἐλέγχω, μέμφομαι.
Κἀτηγύρος, ου, ὁ, subst. [accusator,] an accuser. Ἐννηγύρεϊς σιγῶσά τῷ κἀτη-
γύρῳ. Trach. 816.
- Κἀτηκῶς, ον, adj. [morigerus, attentus,] obedient. Κἀτηκῶους φύσαντες ἐν
δόμοις ἔχειν. Antig. 642. SYN. Εὐήκῶς, ὑπήκῶς, εὐπειθής.
- Κἀτῆλιψ, ἴφος, ἡ, subst. [scala, tabulatum,] a ladder, a plank. Ἐπὶ τὴν κἀτῆ-
λιψ¹ εὐθὺς ἀνέπηδήσαμέν. Ran. 573. SYN. Κλίμαξ.
- Κἀτηλῦσις, as, et κἀτῆλῦσις, ἔως, ἡ, subst. [descensus, profectio declivis,]
descent, return. Δὴ τὸτ' ἐλαιψηροῖδ κἀτηλῦσιν Ζεφύροιο. Apoll. 4. 886. See
also Simon. fr. 112. SYN. Κἀθυδός, κἀτὰβάσις.
- Κἀτημύνω,¹ v. [declinor,] to bend down. Νέυθεπτα κἀτημύνουσιν ἔραζε. Apoll.
3. 1400. SYN. Ἡμύνω, κἀτὰκλινῶμαι, κἀταπίπτω.
- Κἀτηρῶς, ον, adj. [dependens, demissus,] hanging down, hovering. Δάκρυσὶ
κἀτὰφῶρα¹ στένει. Troad. 1080.
- Κἀτηπιῶω, v. [mitigo,] to soften. Ἀλθετὸ χεῖρ, ὀδῶναι δὲ κἀτηπιῶωντὸ βᾶρεται.
E. 417. SYN. Ἡπιῶω, κἀτὰπραίνω, κἀτάκηλεω.
- Κἀτηρέφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [tectus,] covered with a roof, shaded, huge.
Δεινόν τ', ἀργάλεον τὲ κἀτηρέφες· ἡλᾶσε δ' αὐτόν. ε. 367. SYN. Ἐπηρέφης,
κάλυπτος.
- Κἀτήρης, ἔος, adj. [bene aptatus, gratus,] well fitted, wrapped up, grateful.
Ταρσὶ κἀτῆρει πίτυλδον ἐπτερῶμένον. Iph. T. 1347. SYN. Εὖ ἀρᾶρως, θυμήρης,
ἀγαπητός.
- Κἀτήρειά, as, ἡ, subst. [(1) vultus demissus, (2) pudor cum mœrore,] dejec-
tion, shame. Δυσμένεσιν μὲν χάρμα, κἀτηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ. Γ. 51. SYN.
Αἰσχὺς, αἰσχύνη, ονειδός.
- Κἀτηρής, ἔος, adj. [subtristis,] having downcast looks, sad. Τὸν μὲν κἀτηρῆ
καὶ παρειμένον νῶσφ. Orest. 872. SYN. Σκυθρωπός, ἄθυμὸς, στυγνός.
- Κἀτηρέω, et κἀτηφιῶω, v. [vultu sum demisso,] to be downcast, to be cast down
with shame. Τί δὴ κἀτηφεῖς ὁμᾶ, καὶ δάκρυρῥόεϊς; Med. 1008. See also
Apoll. 3. 123. SYN. Ἀσχάλλω.
- Κἀτήφων, ὄνός, subst. [qui dedecori est, infamis,] infamous, who brings shame.
Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κἀτήφονές· αἰθ' ἄμᾳ πάντες. Ω. 253. SYN. Στυγνοί,
δειλοί.
- Κἀτηχής, ἔος, adj. [sonorus,] sounding, murmuring. Ἀδιδόν, ὦ ποίμαν, τὸ τέον
μέλῳς, ἢ τὸ κἀταχῆς. Theocr. 1. 7. SYN. Εὐκέλαδός.
- Κἀτιάπτω, v. [dejicio, lædo,] to beat down, to tear, to disfigure. Ὡς ἂν μὴ
κλαίουσά κἀτὰ χρῶά καλὸν ἰάπτῃ. β. 376. SYN. Ἰάπτω, βλάπτω, ἀνιάω, δια-
φθείρω.
- * Κἀτίσημι, v. [scio,] to know. Μάλιστα δ' αὐτόν εἰπάτ', εἰ κἀτισθ' ὅπου. OE. R.
926. SYN. Εἶδω, ἐπιστάμαι, γινώσκω.
- Κἀτισχναίνω, v. [attenuo,] to cause to pine away. Αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτᾶ κἀτισ-
χναίνοντ', Φίλιππῃ. Call. Ep. 48. SYN. Ἰσχναίνω, κἀταναλίσκω.
- Κἀτισχύω, v. [invalesco, praevaleo,] to grow strong. Τροφῆς ἐληξέ, καὶ κἀτίσ-
χυσεν δέμας. OE. C. 360. SYN. Ἰσχύω, κρατύνῶμαι, κρατέω, δυνάμαι.
- Κἀτίσχω, vid. Κἀτέχω.
- Κἀτοικέω, v. [habito,] to inhabit. Κεῖλην κἀτοικεῖν σοῖσιν ἐν δόμοις ἔχρην.
Helen. 1651. SYN. Οἰκέω, ἐνοικέω, ναίω, ναιεῖσθαι, ἐνναίω.
- Κἀτοικίζω, v. [habitare facio,] to establish a colony, to place, to plant. Τυ-
φλὺς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κἀτ' ἐκίσσᾳ. P. V. 258. SYN. Οἰκίζω, ἐγκἀτοικίζω, κἀτα-
ναίω, κἀθίστημι.
- * Κἀτοικός, ου, ὁ et ἡ, subst. [incola,] an inhabitant. Τί δῆτ' ἐγὼ κἀτοικός ὦδ'
ἀναστένω. Agam. 1257. Ἐνοικός, ἐννῶμος.
- Κἀτοικτείρω, et κἀτοικτίζω, v. [misereor,] to pity. Ἄλλ' αἰδέσαι με, καὶ κἀτοικ-

¹ On the quantity of the penult. of Κἀτημύνω, see Ἡμύνω.

² Dor. for κἀτῆφῶρα.

- τειρον βιῶν. Iph. A. 1246. See also Eumen. 121. SYN. Οἰκτεῖρω, ἐποικτεῖρω, ἐλεαίρω.
- * Κάτοιμῶζω, v. [defleō,] to deplore. Κῶμιζομένιν νιν σοὶ κάτοιμῶξαι γόοις. Androm. 1148. SYN. See Θρηνέω et Οἰμῶζω.
- * Κάτοινοῦς, ον, adj. [ebrius,] in wine, intoxicated. "Εμφροῦν, ἡ κάτοινον ὄντα; b. Βακχίου πρὸς ἡδοναῖς. Ion 555. SYN. Οἰνοβάρεῖς, οἰνοβάρειω, πάροινοῦς, πάροινοῖκος, μεθύσοῦς. PHR. Ὑπερπλησθεὶς μεθης.
- Κατόκνεω, v. [(1) pigritia aut metu negligo, (2) piget me, (3) timeo,] to hesitate, to be reluctant, to fear. Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὕπερ. P. V. 67. SYN. Ὀκνεῶ, δυσχεραίνω, ἀμηχανέω.
- Κατῶδολύζω, v. [lamentor,] to implore aloud, to lament. Κατῶδολυζᾶτω θυμᾶτος Λευσίμου. Agam. 1087. SYN. Ὀδολύζω, ἀνδολύζω, θρηνέω, κωκυῶ, ἀλλάλαζω.
- Κατῶδολύφρῶμαι, v. [deploro,] to mourn over. Κατῶδολύφρῶμαι, κατῶδολύφρῶμαι. Orest. 333. SYN. Ὀδολύφρῶμαι, οἰκτιζομαι, οἰκτεῖρω, ἀποκλαίω, ἀνακωκῶ, κατῶδύρῶμαι, κατᾰθρήνέω.
- Κατόμνυμι, v. [dejero, cum juramento affirmo,] to swear, to bind one's self by an oath. Τὸν ὄρκον, ὃν κατόμωσ', ἐμπέδωσόμεν. Iph. T. 791. SYN. Ὀμνυμί, δίομνυμι.
- * Κατόνημι, v. [gratificor,] to benefit, to gratify. Σαυτῆς κατόναι, ἀντιβύλω σέ. Thesm. 917. SYN. Ὦνημι, ὠφέλεω, χραισμέω.
- Κατοῦξος, εἶα, ὅ, adj. [peracutus,] very sharp, shrill, piercing. "Εσθ' ὅπως ἀνευ μάχης καὶ τῆς κάτοξείας βόης. Vesp. 471. SYN. Ὀξύτατος, ὄξυς, σφοδρὸς.
- Κατόπάζω, v. [persequor, depello,] to overcome, drive away. Αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείῃ κατόπάζει. Hes. Op. 322. SYN. Μετέρχομαι.
- Κατόπιν, κατόπισθε, et κατόπισθεν, [in posterum, a tergo, post,] behind, after. "Οστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ. Plut. 13. See also Θ. 339, and Ψ. 505. SYN. Ἐξόπιθεν, ὀπισθεν, ὀπίσω, ἐμπάλιν, μετὰ ταῦτα.
- Κατοπτρεύω, v. [exploro, aspicio, animadverto,] to behold, to discover. Καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτρευθεὶς πάρος. Aj. Fl. 829.
- Κατόψομαι, v. fut. of καθοράω, [conspicio,] to see. Ὅπτω inus. Δυοῖν δέ παιδοῖν δυὸ νεκρῶ κατόψεται. Hec. 45. SYN. Ὅραω, βλέπω, κατᾰβλέπω, καθοράω, εἶδω.
- Κατόπτῃς, ου, et κατοπτῆρ, ἦρῶς, ὁ, subst. [speculator, explorator,] an eye-witness, a spy. "Ητοι κατόπτην, ἡ κλόπαῖς θηρώμενον. Helen. 1174. See also Sept. Theb. 36. SYN. Σκοπὸς, ἐπόπτῃς, ἐποπτῆρ, κατάσκοπὸς, θεατής.
- Κατοπτρὸς, et κατόψις, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [conspicuus,] conspicuous. Πορθμοῦ κατοπτον πρῶν ὑπερβάλλειν προῶ. Agam. 298. See also Hipp. 30. SYN. Αἰπεινὸς, ἐποπτὸς, ἀποπτὸς.
- Κατοπτρὸν, ου, τὸ, subst. [speculum,] a mirror. Ξανθὸν κατόπτρῳ πλοκάμδν ἐξήσκει. Eur. Electr. 1071. SYN. Ἐνοπτρὸν, εἰσοπτρὸν, ἔσοπτρὸν. EPI TH. Λαμπρὸν, ἀντίτυπον, ἀργυφεῶν. PHR. Χρυσέων ἐνόπτρων ἀτέρμδνές αὐγαί. Hec. 911.
- Κατορθῶ, v. [(1) erigo, (2) cum virtute aliquid gero,] to set aright, to restore to prosperity. Κιχῆσεται μου καὶ κατορθοῦντος φρένα; Œ. C. 1487. SYN. Ἄνορθῶ, ἀπενθύνω, εὐτρεπίζω.
- Κατορύσσω, v. [perfodio, obruo,] to dig down, to hide in the ground. Ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι. Aves 475. SYN. Κατασκάπτω, κατᾰχώννυμι, κατᾰθάπτω.
- Κατουλάς, ἄδῶς, ἡ, [spissa nox,] a dark night. Cf. Brunck. Lex. Soph. Νύξ ἐφθβει, τήνπερ γέ κατουλάδᾰ κικλήσκουσι. Apoll. 4. 1695.
- Κατουρέω, v. [permingo,] to make water upon. Μὴ κατουρήσωσί μου. Eccles. 827. SYN. Οὐρέω, ἐπουρέω.
- Κατουρίζω, v. [vento secundo vela expando,] to sail with the wind, to arrive prosperously. "Εμπέδᾰ κατουρίζει. Trach. 840.
- Κατόχυνς, ἔως, ὁ, subst. [repagulum,] a fastener, a bar. Αὐτοὶ νῦν κατόχυνές ἀνακλίνεσθῆ πύλων. Call. 2. 6. SYN. Βάλβις.

- Kātoχōs**, ον, ὁ et ἡ, adj. [correptus, occupatus,] detained by, engaged in, seized. Τάμπάλιν δὲ τῶνδ' ἐ γαίᾳ κἀτοχᾷ μαυροῦσθαι σκότῳ. Pers. 228. SYN. Ληπτὸς.
- Kātoψiōs**, vid. Kātopōs.
- Kātumā**, ἄτος, τὸ, subst. [coria duriora, soleæ, &c.] a shoe, strong leather. Ἔδωκās ἡδὴ τουτῷ κātumā πᾶρᾷ σῆαντοῦ. Equit. 869.
- Kātūw**, v. [consuo,] to sew, to mend. Οἷδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὅθεν πᾶλαι καττιέται. Equit. 314. SYN. Kātarōrāptw, ἐπιβάλλω, συντίθημι.
- Kātw**, compar. kātwtērō, adv. [infra, deorsum,] down, below. Χώρει kātōw σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ. P. V. 74. See also Ran. 70. SYN. Ὑποκάτω, ἐνερθῆ. Kātōthen, et kātōthē, adv. [ex infra,] from below. Ἀπτεὶ kātōthēn οὐράνου δυσπραξίᾳ. Herc. F. 1231.
- Kātōkāra**, adv. [in caput,] down on the head. Kātōkāra ῥίψας μὲ βουκόλῃσεται. Pax 152. SYN. Προηῆ, ὑπτίως.
- Kātōmādīōs**, ον, adj. [ad humerum, ab humero,] raised to the shoulder, highly raised. Ὅσα δὲ δίσκου οὐρᾷ kātōmādīōiō πέλονται. Ψ. 431.
- Kātōmādon**, adv. [humeris,] across the shoulders. Μάστιγι δ' αἰὲν ἐλαννέ kātōmādon· οἱ δὲ οἱ ἵπποι. Ψ. 500.
- Kātōnākē**, ης, ἡ, subst. [vestis servilis vellere subsuta infra,] a garment worn by a slave and bordered with sheep-skin. Kātōnākē τὸν χοῖρον ἀποτέτιλμενας. Eccles. 724.
- Kātōw**, [de hac voce Lexica silent: neque constat quænam sit interpretatio — forsan a κάζω, κάστωρ, princeps, ruler.] Θάρσει, διὲ kātōw, τῷ ἐμῷ κέχαρισμένῃ θύμῳ. Hom. 6. 55.
- Kātōwχhīs**, ἔος, et kātōwnē, ὕχōs, adj. [defossus,] deep dug, or deep sunk, massy, under ground. Πυτοῖσιν λάεσσι kātōwχhēssō ἀρύρυνᾷ. Ἐ. 267. See also P. V. 461. Kātōwnē, ἡ, is used as a subst. Hec. 988.
- Kātōwphāyās**, ὁ, subst. [qui demisso capite edit,] a glutton. Ἔστι γὰρ kātōwphāyās tis ἄλλος, ἢ Κλεώνυμῳ; Aves 290. SYN. Ἀδήφᾳγός.
- Kanāgynmī**, v. [frango,] to split. Ἀξύνᾳ κανάξαις, τὰ δὲ φόρτι' ἀμαυρωθεῖη. Hes. Op. 693.
- Kaūhē**, ηκός, ὁ, subst. [larus,] a sea-gull. Ἐνδοὶ καύηκēs. Call. fr. 167.
- Kaukāssōs**, ον, ὁ, P. N. [Caucasus,] a ridge of mountains. Kaukāssou pēlas nēmōnai. P. V. 430. EPIITH. Αἰπήεις, ἡλιβάτῳs, ἐσχάτῳs, ἡῖεμῳs, νῖφῳs, ὕψις. PHR. Χθόνος τήλουργον πέδον, ἀβάτῳs ἐρημία, ἀπάνθρωπος πάγος, δυσχείμερος φάραγξ, ἀτέρπης πέτρα.
- Kaukōnēs**, ων, οἱ, P. N. [Caucones,] (1) inhabitants of Peloponnesus, (2) inhabitants of Paphlagonia. K. 439. Ἡῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους. Υ. 366.
- Kaulōs**, οὔ, ὁ, subst. [(1) caulis; id in planta, quod supra terram simpliciter assurgit: (2) pars teli, manubrium,] the stalk of a plant; the handle of a spear, colewort. Ὅπταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοῦs. Equit. 824. SYN. Πίζᾳ, (2) κόπη.
- Kaūmā**, ἄτος, τὸ, subst. [æstus, incendium,] scorching heat. Καύματῳs ἐξ ἀνέμοιῳ δυσάεῳs ὀρνυμένοιῳ. E. 869. SYN. Αἰθῳs, θάλπος, θερμότης. EPIITH. Ἀζᾶλεον, αἰθαλεον, θεσπεσιον, δυσσαεs, λαβρῳn, διφᾶλεον.
- Kaunākē**, ης, ἡ, subst. [læna, lodix,] a kind of garment. Δίκαιοτέρων γ', ἡ καunākēn. b. ἐχ', δ' γ' αἰθῆ. Vesp. 1149.
- Kausτειρῳs**, ἡ, ον, adj. [ardens, fervens,] burning, raging. Ἔσταμέν, ἡδὲ μάχης καusτειρῆs ἀντιβόλησαι. M. 316. SYN. Αἶθων, θερμός.
- * **Kausτῳs**, ον, adj. [adustus,] burnt, seared. Kausτὸν μῶχλὸν λαβόντᾳs ἐκκαίειν τὸ φῶs. Cycl. 626.
- Kāystriōs**, et Kāystrōs, ον, ὁ, P. N. [Cayster,] a river in Asia Minor. Ἀσιφῶ ἐν λειμῶνι, Kāystriōi ἀμφὶ ῥέεθρᾳ. B. 461. See also Anacr. 172. 8.
- Kautēr**, ἡρῳs, ὁ, subst. [ustor,] one who burns. Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῶ καun-τῆρᾳ. Pyth. 1. 185.
- Kauχᾶσθαι**, v. [glorior,] to boast, to glory. Κούδεν καunχῶμαι· τῷ δ' ἄγαν φιλόκέρτῳs ἐσσί. Theocr. 5. 7. SYN. Αὐχῶ, μεγαληγόρεω, μεγαλαινχεῶ.

- Καύχη**, ης, ἡ, καύχημα, ἄτος, τὸ, et καύχῃσις, ἔως, ἡ, subst. [jactatio,] boasting, glory. Καυχᾶς αἰοιδὰ πρόσφορος. Nem. 9. 17. See also Isthm. 5. 65. SYN. Αὐχὴ, αὐχημα, ἀλαζόνευμα.
- Κάφω**, v. inus. [spiro,] to gasp, to pant. Ἐξ ὀλίγη πέλῃς, δαμάσῃ κέκᾰφητόα θυμόν. e. 468. SYN. Ἐκπνέω.
- Κάχάζω**, f. ξω, et Dor. ξῶ, v. [cachinnor,] to laugh heartily. Κήγων γάρ ἰδ' ὡς μεγὰ τοῦτ' ἄχαζῶ. Theocr. 5. 142. SYN. Κατ'αγέλλω.
- Καχῆταιρεία**, as, ἡ, subst. [malum consortium,] evil communication. Ἐκ καχῆταιρείς κακὰ γίνεταί· εὐ δὲ καὶ αὐτός. Theogn. 1171.
- Καχλάζω**, v. [strepito, resono,] to rattle, to resound. Καχλάζει, πνῶαῖς Ἄρεός ἄρῳμένον. Sept. Theb. 110.¹ SYN. Ἥχέω, ψόφω, δονπέω, ἀναζέω.
- Καχρὺς**, ὅς, ἡ, subst. [hordeum in furno tostum,] roasted barley. Καχρῶν ὀτρίδον εὐωχημένον. Vesp. 1306.
- Κεάδης**, ου, ὁ, patronym. [Ceades,] the son of Ceas. Υἱὸς Τροιζήνοιο, δι'οτρῆ-φῆος Κεάδοιο. B. 847.
- Κεάζω**, v. [fundo,] to cleave, to cut. Βάλῶν κεῖσσαιμὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνῳ πὶ πόντῳ. μ. 388. SYN. Σχίζω, ῥήγνυμι, διατέμνω.
- Κεᾶρ**, τὸ, subst. [cor,] the heart. Χαίρων τίς αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγύνει κῆαρ. Med. 399. SYN. See Κῆρ.
- Κεβλή**, ης, ἡ, subst. for κεφαλὴ, [caput,] the head. Ἀμφὶ δὲ κεβλήν. Call. fr. 140.
- * **Κεβλήπυρις**, ἔως, ἡ, subst. [avis quædam,] a red-headed bird. Νέρτος, ἱέραξ, φάτιτ' ἀκόκυξ, ἐρυθρόπους, κεβλήπυρις. Aves 304.
- Κεβριῶνης**, ου, ὁ, P. N. [Cebriones,] a natural son of Priam. Κεβριῶν' δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεόν, ἐγγὺς εἶοντα. Θ. 318. EPI TH. Δαΐφρων, ἥρως, μεγαθυμὸς, Πριάμῃδης.
- Κέγχρος**, ου, ὁ, subst. [miliun,] millet. Ἦμος δὲ κέγχροισι περὶ γλῶχες τέλεθουσι. Hes. Scut. 398.
- Κεγχρώματα**, ὧν, τὰ, subst. [foramina, sc. clypeorum,] small holes in the shield, through which a warrior viewed his opponent. Ἄλλ' εὐ πρόσηγ' ἄσπιδ' ὧν κεγχρώμασιν. Phæn. 1408.
- Κεδάζω**, et κεδάίω, v. [dissipo,] to scatter, to rout. Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἀνδρῶν, κεδασθείσης ὑσμίνης. O. 328. See also Apoll. 2. 627. SYN. Σκεδάζω, διαμέριζω, διαλύω.
- Κεδνός**, ἡ, ὅν, adj. [venerandus, inclytus,] venerable, estimable, dear, anxious. Ἄλλ' ὥστ' ἐνὰς κεδνὸν οἰακοστρόφον. Med. 523. SYN. Ἀγνός, σεμνός, φρονίμος, σύνετος, σώφρων, ἴφθυμος, ἀγαθός, ἀγαυός.
- Κεδρίνός**, et κεδρωτός, ἡ, ὅν, adj. [cedrinus,] of cedar. Ἐλουσάτ', ἐκ δ' ἐλουσά κεδρίνων δῶμων. Alcest. 161. See also Orest. 1377.
- Κεδρίς**, ἰδός, ἡ, subst. [fructus cedri,] a cedar-berry. Καθ' ὃ μὲν ἐτριβεν κεδρίδας, ἀνθηον, σφάκον. Thesm. 486.
- Κεδρός**, ου, ἡ, subst. [cedrus,] a cedar-tree. Καὶ μνημὰ δέξαθ' ἐν, κεδρον τέχναςμᾶτα. Orest. 1052. EPI TH. Ἡδεῖα, ἀζάλεα, εὐώδης, περιμήκης, χλοῆρά.
- Κεῖθεν**, κεῖθι, et κεῖσε, adv. [illinc, illic,] from thence, there. Λέξειν τὰ κεῖθεν σου κάσιγνήτου περὶ. Orest. 842. See also Vesp. 749. SYN. Ἐκεῖθεν, ἐκεῖθε, ἐκεῖσε, ἐκεῖ, αὐτόθι.
- Κεῖμαι**, et κέσμαι, v. [jaceo, positus sum,] to lie down, to be deposited, to exist, to be enacted. Καὶ τοῖσι δούλοισι αἰμᾶτος κεῖται περὶ. Hec. 293. See also X. 510. SYN. Ἀνακεῖμαι, κατ'ακεῖμαι, κέσκομαι.
- Κειμήλιον**, ου, τὸ, subst. [supellex deposita,] a store, a treasure, a memorial. Τὰδ' ἀντὶ παίδων ἐστὶ μοι κειμήλια. Heracl. 591.
- Κεῖνός**, pro ἐκεῖνός, q. v.
- Κεῖός**, α, ὅν, adj. [Ceus,] of Ceos. Τὴν μοῦσάν, ὡς ὁ Κεῖός Ὑλλίχου νέπους. Call. fr. 77.
- Κερία**, as, ἡ, subst. [fascia lecti, instita,] a bed-girth made of rushes. Πάνθ' γὰρ κερῖαν ἔχων. Aves 815. SYN. Σπάργανον.

¹ See Dr. Blomfield on this word in his Glossary.

* *Κεῖρῶλος*, *ον, ὁ*, *vid.* *Κήρῶλος*.

Κεῖρω, *v.* [*tondeo*, *abscindo*, *depascor*,] to shear, to consume, to deflower.

Κούρα θυγατρὸς πενθίμῳ κέκαρμένους. *Orest.* 452. *SYN.* Ἄποκείρω, κατ'ἀκείρω, ἀποκορσῶ, ξύρεω, κουρίζω, σχίζω. *PHR.* Σίδαρὸν ἐπὶ κάρῃ τίθεισά κουρίμῳν. *Orest.* 955.

Κεῖω, *et* *κῆω*, *v.* [*decumbere cupio*,] to desire to lie down. *Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρύος, ἣν λίπε κείων.* *ξ.* 425. See also *η.* 342. *SYN.* Κοιμᾶμαι,

Κέκληγα, *perf.* *a* κλάζω, *v.* [*clango*,] to shout, to howl. *Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς.* *ξ.* 30. *SYN.* See *Κλάζω*.

Κέκλῳμην, *aor.* 2. *a* κέλομαι, *v.* [*hortor*,] to recommend, to summon, to give name to. *Κέκλετο· καὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γέραιάς.* *Ζ.* 287. *SYN.* *Κεἶδομαι*, *κέλευω*, *παράκalew*, *ἐπιᾶλέδομαι*.

Κέκραγα, *ἄτος, τό, et* *κέκραγος, οὔ, ὁ*, *subst.* [*clamor*, *vociferatio*,] a bawling. *Τήνδ᾽ ἐμὲν δίκροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κέκράγασι.* *Pax* 637. See also *Iph. A.* 1357. *SYN.* *Αὐδὴν*, *βοή*, *ἀλάλαγμος*, *κραυγή*.

Κέκράκτης, *ον, ὁ*, *subst.* [*clamator*, *clamosus*,] a bawler. *Καὶ κέκρακτ' αὐτοῦ σοῦ θράσους.* *Equit.* 304.

Κέκραξιδάμας, *αντὸς, ὁ*, *subst.* [*ante alios clamosus*,] one who outbawls others. *Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κέκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περὶ τρώγει.* *Vesp.* 596.

Κεκροπίδης, *ον, ὁ*, *et* *Κεκροπίς, ἰδὸς, ἡ*, *et* *Κεκροπίς, α, ὄν*, [*Cecropius*, *Atheniensis*,] Athenian. *Κεκροπίδῃ κακὸς βουλή, τί τοῦθ' ἡγεῖ μετὰ τοῦργον;* *Equit.* 1055. See *Aves* 1407. and *Hipp.* 34.

Κεκροψ, *ὄπος, ὁ*, *P. N.* [*Cecrops*,] a king of Athens, and originally an Egyptian emigrant. *Χώραν τ' ἑκάστην Κεκροπὸς, ἣ μ' ἐδέξατο.* *Plut.* 773.

Κεκρυφᾶλος,¹ *ον, ὁ*, *subst.* [*reticulum*,] a hood, a cowl. *Κεκρυφᾶλον δεῖ καὶ μῖτρας.* *β.* Ἡδὲ μὲν οὖν. *Thesm.* 257. *SYN.* *Κρήδεμνον*, *ταῖνια*.

Κεἶλαδειός, *et* *κεἶλαδενός, ἡ, ὄν*, *adj.* [*obstreperus*, *tumultuosus*,] clamorous, noisy, resounding. *"Ἠρ' ὁ ἀνέστη χρυσηλάκατος, κεἶλαδενή.* *Υ.* 70. See also *Isthm.* 4. 14. *SYN.* *Ἡχίεις*.

Κεἶλαδέω, *et* *κεἶλαδω, v.* [*strepo*,] to ring, to resound, to celebrate. *Παιὰν δ' ἐκαὶ σάλπιγγες ἐκεἶλαδον ὄμου.* *Phœn.* 1118. See also *Σ.* 376. *SYN.* *Βρυχᾶω*, *δουπέω*, *θύρῳβέω*, *ἡχέω*.

Κεἶλαδημά, *ἄτος, τό, et* *κεἶλαδός, ον, ὁ*, *subst.* [*tumultuatio*,] a ringing murmur, a sound. *Κάλλιστον κεἶλαδημά.* *Phœn.* 223. See also *Pers.* 394. *SYN.* Ἄραγμος, θύρῳβος, ἡχώ, ἀνακεἶλαδός.

Κεἶλαδητίς, ἰδὸς, ἡ, *adj.* [*celebratrix*,] warbling. *Γλωσσᾶν εὐρέτω κεἶλαδῇ-τίν.* *Nem.* 4. 140.

Κεἶλαινός, ἡ, ὄν, *adj.* [*niger*,] black, dark. *Αὐτὰρ ἐγὼν ἐν ὄρουσά, κεἶλαινῇ λαίλαπτι ἴσος.* *Λ.* 746. *SYN.* *Μέλας*, *μελαμβάφης*, *ὄφραϊός*, *σκοτεινός*.

Κεἶλαινέγχεις, *ἔος, adj.* [*qui nigram et funestam habet hastam*,] having a black spear, blood-shedding. *Σύν τ' Ἀθαναίᾳ κεἶλαινέγχει τ' Ἄρει.* *Nem.* 10. 158.

Κεἶλαινέφης, *ἔος, adj.* [*nubium obfuscator, niger*,] spreading black clouds, black. *Φῶτ' ἀκεἶλαινέφῃων πέδιων.* *Pyth.* 4. 93.

Κεἶλαινόβρωτος, ὄν, *adj.* [*devoratus, ideoque niger factus*,] having turned black from being eaten off. *Κεἶλαινόβρωτον ἦπαρ ἐκθιοιήσεται.* *P. V.* 1060.

Κεἶλαινόφαις, *ἔος, adj.* [*niger, obscurus*,] black, gloomy. *Ὡς νυκτὸς κεἶλαινόφαις.* *Ran.* 1331. *SYN.* Ὀφραϊός, αἰθόψ.

Κεἶλαινόφρων, *ὄντος, adj.* [*qui nigra agit at consilia*,] dark-minded, cruel. *Ἄλλαν ἐκεἶλαινόφρων ἐμή.* *Eumen.* 462. *SYN.* *Δολιόφρων*.

Κεἶλαινόσμαι, v. [*nigresco*,] to turn black. *Σπλάγχνα δ' ἐμοὶ κεἶλαινοῦ-ται.* *Choeph.* 407. *SYN.* *Τάρασσμαι*.

Κεἶλαινώπης, οὔ, κεἶλαινώψ, ὡπός, ὁ et ἡ, et *κεἶλαινώπις, ἰδὸς, ἡ*, *adj.* [*nigro vultu*

¹ The antepenult. of this word is *short* in Homer, where it occurs only once, *X.* 469.: but *long* in Aristophanes, here and *v.* 145

præditus,] black-faced, cruel, insidious. Ἡ ῥὰ κελαινῶπαν. Aj. Fl. 954.

See also Pyth. 4. 376. and Pyth. 1. 13. SYN. Δολιῶς.

Κελαρύζω, v. [cum strepitu fluo,] to murmur, to trickle. Νυμφᾶν ἐξ ἀντροῖδ^ς κατεβύμενον κελαρυσδεν. Theocr. 7. 137. SYN. See Κελαδέω.

Κελέβη, ης, ἡ, subst. [patella,] a wooden bowl. Στέφον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἷς ᾠτῶ. Theocr. 2. 2.

Κελευθοποιός, οὔ, ὁ, adj. [viam excindens,] way-mking. Κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαίστου, χθόνα. Eumen. 13.

Κελευθός, ου, ἡ, et plur. κελευθοί, αι, et κελευθᾶ, ων, τὰ, subst. [via,] a way, a course, a voyage, a clime. Σὺ δ' αὖ κελευθόν, εἰ τίς ἐβλαψεν πόδι. Helen. 867. SYN. Ὀδός, ὄδισμα, ἄτραπός, οἶμος. EPIITH. Ἄλῖα, δοχμῖα, τέτραπους, εὐθειᾶ, ἀψόφος, ἀσφάλης, μακρά, ἀθῆς, εὐρώεσσά, ἡέρυεσσά, ἰχθυόεσσά, λαιψηρά, ὕγρα, εὐρεῖα, αἰνή, ἀστερῶεσσά, ἀβάτος, βᾶθειᾶ, δολιχῇ, εὐρύχρως, κρυδεσσά, δλοῇ, ποντοπύρως, στεινῇ, τηλεπύρως, ὀρθῇ, σχιστῇ, πόντιας, λασφύρως.

Κελευσμα, ἄτος, τὸ, et κελευσμός, οὔ, ὁ, subst. [hortamentum, mandatum,] a command, an exhortation. Κελευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροί-ας. Hec. 917. See also Bacch. 1078. SYN. Πρόσταγμα, ἐντολή, ἐνταλμά, ἐφετμή, νουθετημά, παράγγελμα, παράκελευσμα.

Κελευστής, οὔ, ὁ, subst. [hortator,] one who gives a signal to the rowers. Βῶης, κελευστοῦ φθέγμαθ' ὥς ἠκούσμεν. Helen. 1575.

Κελευτιάω, frequent. a κελεύω, v. [jubeo, hortor,] to order, to call to, to exhort, to encourage. Ἀμφότερῳ δ' Αἶαντ' ἐκελευτίδωντ' ἐπὶ πύργων. M. 265. See also Ψ. 659. SYN. Ἐγκελεύω, κελῶμαι, διατάπτω, ὀτρύνω, ἀνώγω, ἐπὶ-τρύνω.

* Κελέοντες, οἱ, subst. [“pedes textorii mali, e quibus stamina deducuntur.” Kiessl.] the lower beams of the loom, to which the warp is attached. Κέρκιδι συμπλέξασθ' μακρῶν ἐτάμ' ἐκ κελέοντων. Theocr. 18. 34.

Κελῆς, ητός, ὁ, subst. [(1) equus desultorius, (2) celox,] a riding-horse, a yacht. Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβέβηκας ὄρθρῃαι. Lysistr. 60.

Κελητίζω, v. [equito,] to ride on horseback. Ὅτι κελητῖσαι κέλευον, ὀξύθυμη-θεῖσά μοι. Vesp. 501.

Κέλλω, v. [appello,] to bring a ship to land, to moor. Κέλσασα, στέντορθ-μον. Iph. A. 167. SYN. Καταίρω, ὀκέλλω.

Κελῶμαι, v. [jubeo, hortor,] to order, to encourage, to recommend. Οὐκ ἂν ἐγωγέ σέ μῆνιν ἀπορρίψαντ' ἀκλόμην. I. 513. SYN. Κελεύω, παρὰκἀεῶμαι, προτρέπω.

Κελτός, ἡ, ὄν, adj. [Celticus,] of the Celts, Celtic. Βαρβάρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα. Call. 4. 173.

Κελύφη, ἡ, et κελυφός, τὸ, [(1) putamen; (2) navigium,] a shell, a husk, a small boat. Ἀντ-ωμοσίων κελύφη. Vesp. 545. SYN. Φλοιός.

Κέλωρ, ὄρος, ὁ, subst. [legatus,] one commanded by an oracle, a delegate. Ἀγαμεμνόνειος κέλωρ. Androm. 1032.

Κεμάς, ἄδος, ἡ, subst. [hinnulus cervi,] a young fawn. Ἡ κεμάδ', ἡ ἑλαγῶν ἐπειγέτων ἐμμένεις αἰεῖ. K. 361. SYN. Δορκᾶς, νεβρός. EPIITH. Ἀκύνους.

Κεναγγής, ἔος, adj. [vasa exhauriens,] vessel-exhausting. Εὖτ' ἀπλοῖα κεναγ-γεῖ βάρύ-νοντ'. Agam. 181.

Κενανδρία, ας, ἡ, subst. [virorum penuria,] want of men. Πρὸς τὰδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει. Pers. 736.

Κενανδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vacuus,] deprived of its inhabitants. Πύθη-ται κεναν-δρον. Pers. 123. SYN. Ἐρημός ἀνδρῶν.

Κεναυχής, ἔος, adj. [vana jactans,] vainly boasting. Ἀε, ὅπῳτ' ἐν Λήμνῳ, κέ-νεαυχῆς ἡ γόρᾶσθε. Θ. 230. SYN. Ἀλάζων.

Κενέβριᾶ, ων, τὰ, κρέας κενεβρείων s. κενέβριον, subst. [carnes morticinæ,] carrion. Αὐτῶν ὥσπερ κενέβριων. Aves 538.

Κενεός, κενός, et Ion. κενός, ἡ, ὄν, adj. [inanis,] hollow, empty, vain. Ἀψ ἵεναι κενόν· μάλ' ἂν γὰρ κεχῶλῶσεται ἔμψης. o. 214. See also Hec. 230. and Apoll. 1. 103. SYN. Διᾰκένος, ἄμοιρος, μάταιος, ἐλαφρός, κοῦφός, ἀλῖος.

Κενεόφρων, et κενόφρων, ὄντος, adj. [stultus,] hollow-minded, foolish. Λαζ ἐπίβα

δήμῳ κενεόφρονι, τύπτει δὲ κέντρον. Theog. 845. See also P. V. 787.

Κενέων, ὠνός, ὁ, subst. [venter,] the belly. Νεϊάτων ἐς κενέωνά· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. Π. 821. SYN. Λαπαρά, γυῶλον, ἰξὺς. EPIITH. Μέσος.

Κένυς, vid. Κενέος.

Κενόταφῶν, v. [honorario tumulo decoro,] to raise a tomb in honor of a person buried elsewhere. Σωθησομεσθα̃ κενόταφούτ' ἔμον δέμας. Helen. 1059.

Κενόφρων, vid. Κενεόφρων.

Κενῶν, v. [exinanio,] to empty, to desert. Βωμοῦ κενώσας δεξιμηλὸν ἐσχάραν. Androm. 1127. SYN. Ἀπαντλέω, ἐκκενῶ, ἐξάρῶ.

* Κενταυρεῖς, ὄν, adj. [Centaurus,] of the Centaurs. Οὗ φασι Κενταυρεῖν ῥικισθαί γενοσ ; Iph. A. 706.

Κενταυρικός, adv. [more Centaurorum,] Centaur-like. Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν ; ὡς Κενταυρικός. Ran. 38. SYN. Ἀκόσμως, ἄγροικῶς.

Κενταυροπληθής, εὖς, adj. [Centaurorum plenus,] Κενταυροπληθῇ πολέμῳ, οὐκ ἐξήνυσα ; Herc. F. 1264.

Κένταυρος, ου, ὁ, P. N. [Centaurus,] a Centaur. Τέτρασκελές θ' ὑβρισμᾶ, Κενταύρων γένος. Herc. F. 180. EPIITH. Ἀγρίος, ὀρεῖνός, ὠμόφαγος, ἀγάκλῦτος, διφύης, ἀμικτός, ὑβριστής, ἀνός, ὑπερῶχος βίαν, οἰνοβάρης.

Κεντέω, v. [pungo, stimulo,] to goad, to pierce, to stab, to spur on. Κεντεῖτ', μὴ φείδεσθ', ἐγὼ ἔκον Πάριν. Herc. 387. SYN. Νύσσω, καθηλῶν, κνίζω, παροξύνω. PHR. Κέντρον πλήσσω.

Κεντρηνέκης, εὖς, ὁ, ἡ, adj. [stimulis agitatus,] urged on by the goad. Τῇ ῥᾷ δ' αὐτῶν κεντρηνέκας ἔχον ἵππους. Θ. 396.

Κεντροδήλητος, ου, ὁ, adj. [qui pungendo noxam adfert,] injuring with the goad, piercing. Κεντροδαλήτοις θεῖας Ἦρας. Æsch. Suppl. 572.

Κέντρον, ου, τὸ, subst. [(1) stimulus, calcar, (2) centrum,] a prick, a sting, a point. Γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι. Herc. F. 1279. SYN. Πλήκτρον, μύψ. EPIITH. Σιδήρεον, κᾶκον, ἀλγύνον, ἀργάλεον, γλυκύπικρον, ἡδύ, θερμόν, ἰσίδες, κελαινόν, κρύφτιν, ὄξυ, πευκεδάνον, σκληρόν, φρένυθελγές, φοιτάλεον.

Κέντρων, ὠνός, ὁ, subst. [qui verbere dignus est,] a thief or rogne, who was pricked with a goad in order to compel him to tell the truth. Κέντρων, μῖσρός. Plut. 449.

Κέντρον, ὄρος, ὁ, subst. [stimulator,] one who uses the whip, a driver. Ὀρυνσθε, Τρώες μεγάθυμοι, κέντρορες ἵππων. E. 102. SYN. Πλήξιππος, ἡνίοχος, ἡνίοχος.

Κέπος, ου, ὁ, subst. [(1) procellaria ; (2) fatuus, stolidus,] a sea-mew, a pewet ; a silly fellow. Εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπε ; καὶ ὅσον ἂν σθῆνω ; Plut. 912. SYN. (1) Λαρός, (2) εὐτέλης, λαλός.

Κεραεκής, εὖς, adj. [qui cornibus trahit,] dragging with horns. Εἰνᾶετιζόμεναι, κεραεκέες αἱ μέγ' ἄρισται. Call. 3. 181.

Κεραῖζω, v. [(1) cornibus dissipo, (2) vasto,] to butt, destroy. Εὐνὰς θανάτοις κεραῖζόμενας. Alcest. 907. SYN. Λήϊζω, πορθέω, διαρπάζω, πέρθω.

Κεραίρω, κεράννυμι, et κεράω, v. [misceo,] to mix. Ζωροτέρων δὲ κεραίρε, δέπας δ' ἐντυνὸν ἐκάστω. I. 203. See Ion 1016. SYN. Ἀνακεράννυμι, κίρνημι, κύκαω, μίγνυμι, ἀναφύρω.

Κεραῖστος, οὔ, ὁ, subst. [vastator,] a devastator. Παῖδά τιν' εὖρον τόνδε διαπρῶσιον κεραῖστήν. Hom. Merc. 336. SYN. Πορθητής, λυμάντηρ, κεραός.

Κεραμικός, οὔ, ὁ, P. N. [Cericus,] a place in Athens, where those who died in battle were buried. Καὶ τῇ κρεῖττα τῶν ὀρχιπέδων ἐλκοίμην ἐς Κεραμικόν. Equit. 772.

Κεραμεύς, εὖς, ὁ, subst. [figulus,] a potter. Ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς κεραμῆς, σκυτοδέψαι. Aves 491.

Κεραμέω, v. [figo,] to work as a potter, to mould. Κᾶκῶς κεραμέειν, τὴν δὲ πολλὴν εὖ καὶ καλῶς. Eccles. 253. SYN. Πλάσσω, κατεργάζομαι.

Κεραμικός, et κεραμήϊος, α, ὄν, adj. [fictilis,] earthen, made of clay. Τροχῶ γὰρ ἐλαθεῖς κεραμικῆς ῥόμης ἄπο. Eccles. 4. See also Hom. Hymn. 17. 4.

Κεράμις, ἰδός, ἡ, et κεράμος, ου, ὁ, subst. [(1) tegula ; (2) vas fictile ; (3) carcer,]

a tile, an earthen vessel, a prison. Ἰπὸ τῶν κερᾶμίδων Ἡλιάσῃς ὀρθῆσαι. Vesp. 216. See also Acharn. 906. SYN. Πιθός, ἀγγεῖον, γεῖσσαν.

Κεράννυμι, et κερᾶω, vid. Κεραίρω.

Κεράονυμι, ὄν, adj. [poliens cornua,] a polisher of horns, a maker of bows. Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεράονυς ἥραρε τέκτων. Δ. 110.

Κεράος, κέρασφῶρος, κερσφῶρος, et κεράσσης, ὄν, ὁ et ἡ, κερᾶώδης, ἔος, κερουχός, ὄν, et κερσεῖς, εσσαῖ, ἔν, s. κερουχίς, ἡ, et κερασσίς, ἰδός, ἡ, adj. [cornutus, corniger,] horned, horn-bearing. Καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνεῖς ἄφαρ κεραοὶ τελεθουσι. δ. 85. See also Phoen. 255. Bacch. 690. Soph. Electr. 570. Call. 2. 90. Eur. Electr. 723. Theocr. 5. 145. and P. V. 695. SYN. Εὐκέρως, πολυκέρως.

Κεράς, αἰός, τὸ, subst. [cornu,] a horn. Αὐτὰρ ἐγὼν κεράς' ὑγρὸν ἐλὼν, κοίλῃν τε φάρετριν. Theocr. 25. 206. SYN. Τόξον. ΕΡΙΤΗ. Αἰνὸν, δολιχόν, κρεττόν, ξεστόν.

Κεράσσης, ὄν, ὁ, et κερασσίς, ἰδός, ἡ, vid. Κεράος.

Κερασφῶρος, κερᾶώδης, vid. Κεράος.

Κεραυνίος, α, ὄν, et ὄν, ὁ et ἡ, adj. [fulmineus, fulmine ictus,] of a thunderbolt, struck by a thunderbolt. Πλάκτρον πῦρὸς κεραυνίου. Alcest. 129. SYN. Ἐμβρόντητος.

Κεραυνόβληω, et κεραυνῶω, v. [fulmino, fulmine percutio,] to hurl the thunderbolt. Ἐν πύρρῃ, πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνόβλεῖ. Call. Ep. 20. See also Hes. Theog. 858. SYN. Σκήπτω.

* Κεραυνόβηλος, ὄν, ὁ, adj. [qui fulminat,] thundering. Ἄν ποτὲ κεραυνόβηλος. Bacch. 588.

Κεραυνόβρόντης, ὄν, ὁ, adj. [fulmen et tonitru edens,] sending thunder and lightning. Ὡ Ζεῦ κεραυνόβροντά. b. μὴ, πρὸς τῶν θεῶν. Pax 375. SYN. Κεραυνίος.

Κεραυνός, οὔ, ὁ, subst. [fulmen,] a thunderbolt. Ἐγγὺς ἔὼν, χάλεπός δὲ Διὸς μέγαλοῦ κεραυνός. Ξ. 417. SYN. Σκηπτὸς, ἀστράπη. ΕΡΙΤΗ. Αἰθᾶλεις, ἀκάματος, κρεττόν, κραιπνός, μάλερός, ὕλός, πύρφωρος, στόνδεις, σμερδαλέος, ψαλλείς. PHR. Κεραυνίον βελός, πτερόφωρον Διὸς βελός, κεραυνίον πῦρ αἰθᾶλδεν.

Κεραυνόφαῖς, ἔος, adj. [in modum fulminis coruscans,] like lightning. Αἰγαίον, κεραυνόφαές πῦρ. Troad. 1105.

Κεραυνῶω, vid. Κεραυνόβληω.

Κεράωδης, vid. Κεράος.

Κέρβερος, ὄν, ὁ, P. N. [Cerberus,] Pluto's three-headed dog. Ἐχρὼ τὸθ', ἥνικ' ἥλθεῖς ἐπὶ τὸν Κέρβερον. Ran. 111. ΕΡΙΤΗ. Ἀμήχανός, οὐ φάτειος, τρίκρανός, ὠμωστής, πεντηκοντακάρηνος ἀναιδής, κρεττόν. PHR. Τρισώματός κύνων. See Œ. C. 1568. et Trach. 1100.

Κερδαίνω, f. ἀνῶ, v. [lucror,] to gain, to acquire. Χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, εἰ κερδαίνεις. Iph. T. 1035. SYN. Κέρδος ποιῶ, φέρω, καρποῦμαι, καρπιζομαι.

Κερδάλεός, α, ὄν, et κερδάλεοφρων, ὄνός, adj. [astutus,] artful. Τὰς τ' ἐμπόριᾶς τὰς κερδάλεας πρὸς τὸν μάντιν κἀτεροῦσιν. Aves 594. See also Δ. 339.

Κερδίω,² ὄν, compar. et κέρδιστός, superl. [utilior, utilissimus,] more and most useful, advantageous, cunning. Τούτους ὀτρύνοντες ἐμοὶ δὲ κὲ κερδίον εἴη. β. 74. See also Z. 153.

Κέρδος, ἔος, τὸ, subst. [lucrum,] gain, lucre. Ὅπως ἐσώθης, κέρδος οὐδέν, εἰδέναι. Helen. 762. SYN. Κάρπος, κάρπωμα. ΕΡΙΤΗ. Εὐκλέες, ἰδίον, πόνηρον, αἰσχρόν, δολίον, δσιόν.

Κερδοσύνη, ἡ, subst. [astutia,] subtlety. Ἐξέτε κερδοσύνη σκήπτρον δὲ οἱ ἐκπέσῃ χειρός. ξ. 33. SYN. Ἀπάτης, πονηρία, πανουργία, κέρδος.

¹ The quantity of the penult. of κέρας in the genitive and dative singular, and nominative, genitive, and accusative, dual and plural, is long *only* as being formed from κεράας, κεράατι, &c. So the nom. and acc. plur. of γέρας have the last syllable *long* by contraction, γεράατᾱ=γεράα=γερα. See Brunck's note, Bacchæ, v. 909.

² The penult. of Κερδίω and of all comparatives in *ων* is long in the Attic, and short in the other dialects.

Κερδῶ, ὄως, ἡ, subst. [vulpes,] a fox. *Λαίθαργον, τᾶχῦπουν, δολίον κερδῶ, πολυ-ιδριν.* Equit. 1068. SYN. See Ἀλώπηξ.

Κερκηῖς, ἰδὼς, ἡ, P. N. [Cerceis,] one of the Naiads. *Κερκηῖς τὲ φῶην ἑρατῆ, Πλουτῶ τὲ βωῶπις.* Hes. Theog. 355.

Κερκῖς, ἰδὼς, ἡ, subst. [radius textorius,] a shuttle. *Θάκουν, ἔχουσαι κερκῖδ' Ἰδωνῆς χερὸς.* Hec. 1135.

Κέρκως, ον, ἡ, subst. [cauda,] a tail. See in Ἐγκύπτω. SYN. Οὔρα.

Κέρκυρα, as, ἡ, P. N. [Coreyra,] an island in the Ionian sea. *Οὐδ' ἦτις Κέρκυρᾶ φίλοξινωτᾶτῃ ἄλλων.* Call. 4. 156.

Κερκυραῖος, ὄν, adj. [Coreyraeus,] of Coreyra. *Κάλλιστᾶ Κερκυραῖᾶ τοιαυτὶ πτέρᾶ.* Aes. 1463.

Κέρμα, ἀτός, τὸ, subst. [segmentum æris, nummus,] a small coin. *Τὸ σπῆμα ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.* Plut. 379. SYN. Νόμισμα.

Κερύβατης, ον, adj. [corneos pedes habens,] horn-footed. *Καὶ κερύβατας Πάν.* Ran. 230.

Κερύδετος, adj. [ligatis et compactis cornibus constans,] tipped with horn. *Ζεύγνυτὲ κερύδετᾶ τόξα νεύραις.* Rhcs. 33.

Κέρδεis, vid. Κέρᾶς.

Κερύτῃπῶ, v. [cornibus, i. e. rostris illido,] to dash against with a horn or beak. *"Ηρεῖδον" αἱ δὲ, κερύτῃπούμεναι βίᾳ.* Agam. 638.

Κερουτιάω, v. [cornua tollo, superbio,] to raise the horn, to be proud. *Ἄνωρ-τάλιζες κἀκερουτίας.* b. ἐγώ; Equit. 1343.

Κερουχῖς, et κερύφῶς. See Κέρᾶς.

Κερτόμει, v. [convicior, ludifico,] to cut the heart with words, to reproach, to revile. *Ἵσως ἐκερτόμησέ κάμῃ καὶ σέ τις.* Iph. A. 849. SYN. Σκώπτω, δεινάζω, ἐνόχλῶ, ἐρεθίζω, κἀκορρόθῶ, λοιδορῶ.

Κερτόμησις, ἔως, et κερτόμια, as, ἡ, subst. [irrisio, ludibrium,] reproach, rail- lery. *Εἰ κερτόμησις ἐστὶ τάληθῃ λέγειν.* Philoct. 1265. See also Υ. 202. SYN. Κατ' ἄγελως, κατὰ χίνη, κἀκηγόρια, σκῶμμά.

Κερτόμιος, ὄν, et κέρτομος, ον, ὁ et ἡ, adj. [cor alicui scindens,] vexatious, reproachful. *Αὐτῇ καὶ κερτόμοισι Δία Κρόνῳ νῶν ἀπὸ πρὸς ἡδᾶ.* A. 539. See also Alcest. 1144. SYN. Εἴρων.

Κερύνειος, ον, ὁ, P. N. [Ceryneus,] the name of a hill in Arcadia. *"Υστέρῳν ὄφρ᾽ ἔγνοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.* Call. 3. 109.

Κερχυνεῖα, et Κέγχερεια,¹ as, ἡ, P. N. [Cenchria,] a fountain in Argolis. *Ἥισσον πρὸς εὐπτόν τὲ Κερχυνεῖας ῥέος.* P. V. 697.

Κερχυνῖς, ἰδὼς, κέρχνη, ης, et κερχῖς, ἰδὼς, ἡ, subst. [tinnunculus,] a screech-owl. *Οὐ τοι, μὰ τὰς κερχυνῆδας, ἐτὶ σοῦ σχήσῃμαι.* Aves 1335.

Κέσκῳμαι, pro κεῖμαι, v. [jaceo,] to lie, to be placed. *Κέσκετ' ἐνὶ μέγαροισι' φέρετ' δὲ μὴν ἥς ἐπὶ γαίης.* φ. 41. SYN. See Κεῖμαι.

Κεστός, ἡ, ὄν, adj. [acu pictus,] embroidered. *Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστόν ἱμαντα.* E. 214.

Κέστρα, as, ἡ, subst. [(1) malleus, (2) piscis species, (3) genus teli militaris, sudes,] a mallet, a kind of fish, a pike. *Κεστρᾶν τῆμαχῃ μέγαλᾶν, ἀγᾶθᾶν.* Nub. 339.

Κεστρεὺς, ἔως, ὁ, subst. [mugil, piscis,] a mullet. *Κάπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λυπῖδας μοι κεστρέων.* Vesp. 790. SYN. Μύραινα.

Κευθᾶνω, et κεύθω, v. [occulto, tego,] to hide, to cover. *Κεύθω* is also used in a passive sense. *Οὐ μὲν γὰρ φίλοτῆτ' γ' ἐκευθᾶνόν, εἰ τις ἴδοιτο.* Γ. 453. (See also OE. R. 968.) SYN. Κρύπτω, κἀλύπτω, ἀποκρύπτω, ἔρεφω.

Κεῦθμα, ἀτός, τὸ, κευθμός, οὔ, ὁ, κευθμῶν, ὠνός, ὁ, et κευθός, ἔως, τὸ, subst. [latebræ,] a hiding-place, a cavern. *"Αἰσονται καὶ ὅταν δυνόφεροῖς ὑπὸ κευθμοῖς γαίης.* Theog. 243. See also N. 28. Hec. 1. and Eumen. 1039. SYN. Κολ- λωμᾶ, φώλεόν, κἀτῶρνε, μύχος, σπέος, σπήλυνγξ. EPITH. Ἀλιβᾶτόν, ἄκρον,

¹ "Recentior et emollita fuit pronuntiatio κέγχρος et κέγχρωμα: vetus atque asperior, κέρχρος et κέρχρωμα." Valckenaer. Phœn. 1401.

δυσφῆρον, χθονῖον, μελάμβραφες, πετρώδες, στύγερρον, σκδιτῶν.

Κεφαλαῖος, αἶα, ὄν, adj. [summarius,] capital, summary. Ἰνᾶ μὴ κεφαλαίῳ τὸν κροτάφον σου ῥήματι. Ran. 854. SYN. Ἀδρῶν.

Κεφαλῆ, ἥς, ἡ, subst. [caput,] a head, a top, a sum. See in Εὐμεγέθης. SYN. Κάρα, κάρ, κάρηνον, κρὰς, κόρρη. ΕΡΙΤΗ. Ξάνθη, φίλη, οἰνοβάρης, σμερδαλέα, ἰψθυμὸς, πόλῖα, ἱέρα, ἐχθρά, κάλη, λιπαροπλοκάμους, σεμνή, θεσπέσια, φῶβέρα, λαιμοτόμους.

Κεφάλληνες, ὡν, οἱ, P. N. [Cephalenii,] the inhabitants of Cephalenia, an island in the Ionian sea, subject to Ulysses. Ἰθάκῃς Ὀδυσσεύς, γῆς Κεφαλλήνων ἀναξ. Cycl. 103. ΕΡΙΤΗ. Μεγαθυνοί.

Κεφάλως, ου, ὁ, [(1) P. N. Cephalus, (2) capito,] (1) one of the sons of Endymion, and husband of Procris, (2) a fish. Ἡ καλλιφεγγὴς Κεφάλων εἰς θεοὺς ἔως. Hipp. 457.

* Κῆω, pro κείω, et κέαζω, v. [scindo,] to split. Ἦτοι κῆαντες, ἡ τεμόντες εὐφρόνων. Agam. 822. SYN. See Καίω.

Κηδεία, ας, ἡ, subst. [affinitas, funeratio, sepultura,] connexion by marriage, care of the dead, burial. Οὐκ ἐγγενῇ ξυγῆψα κηδείαν δόμοις. Eur. Suppl. 145. SYN. Κήδευμά, ἐκφῶρα, τάφη, τᾶφος.

Κηδεὺς, κήδεος, et κήδιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [eujus curam gerimus, carus,] such as belongs to a relative or guardian; faithful, domestic, dear. Τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων. Ion 490. See also Ψ. 161. and κ. 225. SYN. Οἰκειὸς, φίλδς, προσφίλης.

Κηδεμόνευς, ἔως, κηδεμων, ὄνός, et κηδεστής, ου, ὁ, subst. [curator, affinis,] a guardian, a relation by marriage, a son-in-law. Κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθι μένον καὶ νηῶν ὕλην. Ψ. 163. See also Med. 987. and Alcest. 747. SYN. Πηδς, πενθερός, συγγενῆς, ὁμογαμβρός, ἔδνωτής.

Κήδευμά, ἀτός, τὸ, subst. [affinitas, item abstract. pro concret. affinis,] relationship, a relation. Ὡ χαῖρε, καὶ σὺ, Μενέλειος, κήδευμ' ἐμόν. Orest. 471. SYN. Ἀγχιστεῖα, (plur.) συγγενεῖα, συγγενής.

Κηδεύω, κηδεῖσθαι, et κηδέσθαι, v. [(1) affinis fio, curo, (2) funero,] to form a connexion by marriage, to protect as a relation; to bury, to mourn over. Κηδεύ-σαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύ-ει. P. V. 917. See also Sept. Theb. 128. and χ. 359. SYN. Φροντίζω, κηραίνω, θεράπευω, βόηθew, θάπτω, κήδεα θεράπευω.

Κηδὺς, ἔως, τὸ, subst. [(1) affinitas, cura, sollicitudo, (2) funus,] relationship, care, mourning, distress, burial. Τὸ τοῦδε κηδὺς μᾶλλον εἴλετ', ἡ πατρός. Orest. 743. SYN. Κήδευμά, συγγενεῖα, ἐπιμέλεια, φρόντις, λύπη, ἐνᾷγισμάτᾳ. ΕΡΙΤΗ. Ξένον, πίκρον, ἐχθρόν, ὀλεθριόν, ἐσθλόν, κακόν, ἀργαλέον, ἀλεγεινόν, ἀτλητόν, λυγρόν, γόερόν, πολύστονόν, στόνῳ, λευγαλέον.

Κηδυστήν, ἡς, ἡ, subst. [maeror, mæstitia,] sorrow. Ἀλκίμεδον, καὶ τοῖον ἔπος φάτο κηδυστήν. Apoll. 1. 277. SYN. Λύπη, ἄνια, ἀχθίδων, κηδὺς.

Κηδυστήνός, ὄν, adj. [officiosus,] affectionately attending. Πόδι κηδυστήνῳ παρὰ-σειρος. Orest. 1022. SYN. Ἐπιμέλης, σπουδαῖος.

Κήδω, v. [maerore afficio, angō,] to grieve, to infect. Καλὸν σοὶ σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κε με κήδη. I. 611. SYN. Ἀνιάω, λυπέω, κακῶω, βλάπτω, σίνῳμαι.

Κηθαρίον, ου, τὸ, subst. [vasculum, in quod suffragia seu ψηφοὶ conjiciebantur,] a ballot box, or one into which the balloting beans were cast. Ἐκ κηθαρίου λαγάρων ζόμενον καὶ τραγᾶλίζοντᾳ τὸ μηδέν. Vesp. 674.

Κηκῆς, ἀδός, ὁ et ἡ, adj. [maledicus,] slanderous. Κηκαδὶ σὺν γλώσσῃ. Call. fr. 253. SYN. Κερτομῆς, κέρτομος, λοιδόρος.

Κηκῆς, ἱδός, ἡ, subst. [id quod tingit,] a stain, any thing that oozes out. Φῶνον δὲ κηκῆς ἐν χρόνῳ ξυμβάλλεται. Choëph. 1010. SYN. Λιγνὺς.

Κηκῶ, v. [exsilio,] to gush out. Αἰμά-δᾳ κηκιόμεναν ἐλκῶν. Antig. 697. SYN. Ἀνάπηδάω, ἀναφέρομαι.

¹ The penult. of κηκῶ is here long. See the corresponding line in the strophe 682. It is also long, v. 784. of the same play, but short in ε. 455.

Κήλειος, et κηλέος, ὄν, adj. [urens,] burning. Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν "Εκτόρουσ ὀτρύναντος. O. 744. See also Σ. 346. SYN. Αἰθων, θερμὸς, λαμπρὸς.

Κηλέω, v. [mulceo,] to soften, to charm. "Γυνοισὶ κηλήσαντ' ὁ ἔξ "Αἰδου λάβειν. Alcest. 369. SYN. Θέλω, κατὰθέλω, τέρω.

Κηληθμός, οὐ, ὁ, et κήλημᾶ, ἄτος, τὸ, κήλησις, ἡ, et κήληθρον, τὸ, subst. [aurium delinimentum,] the soothing effect of music, allurement. Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον σκιδνέντα. v. 2. (See also Troad. 886.) SYN. Θελεκτήριον, μείλιγμα, γάνυς.

Κηλητήριος, α, ον, et os, ὁ, ἡ, adj. [mulcendi vim habens,] propitiatory. Δέξαι χόας μοι τάσδε κηλητήριους. Hec. 533.

Κηλιδῶ, v. [maculo, ignominiose afficio,] to stain, to pollute. Πατέρᾱς ἐκηλιδῶσαν; ἀλλ' οἰκοῦσ' ὅμως. Herc. F. 1309. SYN. Αἰκίζω, ἀτιμάζω, λυμαίνεσθαι.

Κηλὶς, ἰδὸς, ἡ, subst. [macula, nota,] a spot, a stain. Ἐλθεῖν, φόνου κηλίσιν αἰμάτι χράνῳ. Iph. A. 971. SYN. Ἐλκὸς, οὐλή, ὀνειδὸς.

Κηλὼν, ου, τὸ, Att. κᾶλον, subst. [telum, lignum præustum,] a weapon, a shaft. Νιφεμέν ἀνθρώποισι πίφανσκομένους τὰ ἅ κηλα. M. 280. SYN. Βελὸς, ἰδν, διστός.

Κήλων, ωνός, ὁ, subst. [tolleo,] an engine for drawing water. Ἀδηφᾶγου κήλωνος ὀτρυνηφᾶγον. Archil. fr. 96.

Κημός, οὐ, ὁ, subst. [camus,] an osier cover for a ballot box. See in Κατάμηνλῳ.

Κήναιον, sc. ἄκρον, ου, τὸ, P. N. [Cenæum,] a mountain and promontory in Eubœa. Κήναιον ἐστὶν ἐνθα πατρώφ Διὶ. Trach. 755.

Κήξ, ηκός, κήυξ et καύηξ, ἡ, subst. [larus,] a coot, a sea-mew. "Αντλῷ δ' ἐνδούπησέ πεσοῦσ', ὡς εἰνᾶλῃ κήξ. o. 478.

Κήπενμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [cultura; item, res culta,] cultivation, a cultivated or favorite spot. Χάρτι-των τέ κηπέυμᾶτᾶ. Aves 1101.

Κηπεύω, v. [colo, proprie, hortum,] to cultivate a garden, to preserve carefully. Αἰδὼς δὲ πτότᾱμῖαισι κηπεύει δροσίοις. Hipp. 77.

Κηπὸς, ου, ὁ, subst. [hortus,] a garden. "Ὅσα θ' ὕμων κατὰ κήπους ἐπίκισσοῦ. Aves 238. SYN. "Ορχατός, ἄλσος. EPITH. Γλυκὺς, πολυδένδρεος, εὐώδης, ἑρσύης, ἀνθεμύεις.

Κῆρ, ἦρος, ἡ, subst. [sors, fatum,] fate, lot, death. Πολλοῖσι κῆρᾶ βαρβάρους Ἐλλήσι τέ. Troad. 773. SYN. Μοῖρᾶ, θᾱνᾱτός, εἰμαρμένη, ἄτη, νύσος, φθόρα, πέπρωμένη, μῦρος, τὸ μῦρσίμῳν. EPITH. Μελαινᾶ, δεινῇ, ὀλῶ, στῶγερῇ, κᾱκῇ, βῖαιος, ἀργᾶλεα, πῖκρᾶ, οὐλομένη, θεήλατός, σμερδᾶλεα. See Μοῖραι.

Κῆρ, et κῆρ, τὸ, subst. [(1) cor; (2) anima,] the heart, the soul. Οὐτὲ πῶτ' ἐς πῶλεμόν γ' ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ. A. 491. SYN. Ἡτῶρ, ψύχη, καρδία. EPITH. Ἀδινόν, ἀπεραμνόν, κυδάλιμν, λᾱσίδν, ὀλᾱόν, ἀργᾶλέον, κρᾱτέρῶν, ἐσθλόν, κερδᾶλέον, ἁκᾱκόν.

Κηραίνω, v. [(1) lædo, corrumpo; (2) sollicite cogite,] to mix, to injure, to soil, to infect; to think anxiously. Θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοὶ τῷ μιν. Æsch. Suppl. 1006. SYN. Κηλιδῶ, (2) φροντίζω, καλχαίνω, ἐκπλήσσομαι.

Κήρεσιφῶρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fatis agitatus,] urged on by the fates to annoy; malignant. Ἐξεῖλαν ἐνθένδε κύνας κηρεσιφῶρήτους. Θ. 527.

Κήρινθος, ου, ἡ, subst. [Cerinthus,] a city in Eubœa, anciently called Hellopia. Κήρινθόν τ' ἐφᾱλον, Δίου τ' αἰπὺν πτόλιεθρον. B. 538.

Κήριον, ου, τὸ, subst. [favus,] honey-comb. Ὅ τῇν σκάφην λαβὼν προῖτω, τὰ κήρια. Eccles. 742. EPITH. Ἀγρίον, γλυκὺ, λείριον, λευκόν. PHR. Μελισσῶν τρητός πᾶνός.

Κηρίτρεφης, ἔος, adj. [morti obnoxius,] mortal. Βαίον ὑπὲρ κεφᾱλῆς κηριτρέφῶν ἀνθρώπων. Hes. Op. 416.

Κηροδέτης, et κηροδέτος, et κηροπλαστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cera ligatus,] bound or fastened with wax. Συρίζων δ' ὁ κηροδέτας. Iph. T. 1125. See also Theocr. Ep. 5. and P. V. 591.

Κήροθι, genitiv. antiq. pro κῆρος, cordis. See "The British Critic," for

April, 1826. p. 238. on the origin of the Greek cases.

Κηρόπλαστος, vid. Κηρόδετης.

Κηρός, οὔ, ὁ, subst. [cera,] wax. Ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπλάσμενος. Vesp. 108. EPI TH. Μελιῆδης, ἡδὺς, μάλ' αὐκός, λευκός.

Κηροτέχνης, οὔ, ὁ, subst. [qui in cera imagines fingit,] a worker in wax. Οὐκ εἰμι κηροτέχνης. Anacr. 10.

Κηροχύτεω, v. [ceram liquefacio et e cera fingo,] to melt, to form of wax. Καὶ κηροχύτεῖ, καὶ γογγυλεῖ. Thesm. 56. SYN. Εὖ πλάττω, μετὰ χειρὶ ζῶμαι.

Κηρυγμαῖ, et κηρύκευμαῖ, ἄτος, τὸ, subst. [præconium,] a proclamation, an edict. Ἄκουε καινῶν ἐξ ἑμοῦ κηρυγμαῶν. Iph. T. 340. See also Sept. Theb. 648. SYN. Ἀγγελία.

Κηρύκαινα, ἡς, ἡ, subst. [præco,] a female herald. Λαβοῦσα κηρύκαιναν εὐφωνόν τινα. Eccles. 69.

Κηρυκεύω, et κηρύσσω, v. [per præconem prædico; promulgo,] to proclaim as or by a herald, to promulgate. Κηρυκεῖν ὅστις ἀνοικτος. Troad. 240. SYN. Ἀνακηρύσσω, ἀναβόᾳ, παρ' ἀγγέλλω, ἐπικαλέω.

Κηρύλλος, et κειρύλλος, οὔ, ὁ, subst. [halcyon,] the male king-fisher. Οὐδὲ τῶσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλλος ἔδεν. Mosch. 3. 42. See also Aves 299.

Κήρυξ, υκός, ὁ, subst. [præco,] a herald. Πηδῶσ' αἰὲ κήρυκες· ὁδὲ δ' αὐτοῖς φίλος. Orest. 888. SYN. Κλητήρ, καλήτωρ, σαλπικτής. EPI TH. Ἀστυβόωτης, θεῖος, ἀγαθός, ἐσθλός, λιγύφοργος, ἡλύτης, τὰ χυδρόμοδος. PHR. Δίος ἀγγέλους ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν.

Κηρύσσω, vid. Κηρυκεύω.

Κηρωτός, ἡ, ὄν, adj. [cera illitus,] covered with wax, (κηρωτή, ἡ, a wax pomade). Ὅθοννιὰ κηρωτήν, παρ' ασκευάζετε. Acharn. 1176.

Κήτειος, α, ὄν, et κητώεις, εντός, adj. [(1) cetaceus, (2) magnus,] abounding with whales, of a whale, large. Κήτειοι κτείνοντο, γυναικῶν εἰνέκ' ἀδῶν. λ. 521. See also δ. 1.

Κήτις, ἔος, τὸ, subst. [cetus, balena,] a whale, a sea-monster. Κήτει βόρ' α τῷ Γλαυκῆτῃ πρόκειται. Thesm. 1033. EPI TH. Ἀλεγεινόν, ἀργαλέον, εἰνάλιον, κύανόν.

Κητώεις, vid. Κήτειος.

Κηφεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Cepheus,] the father of Andromeda. Αὐτὴ γὰρ ἐστὶν Ἀνδρόμεδα παῖς Κηφέως. Eccl. 1113.

Κηφήν, ἦνός, ὁ, subst. [fucus,] a drone, a wasp. Ἀλλὰ γὰρ κηφήνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκάθ' ἡμένοι. Vesp. 1114. SYN. Σφήξ, ἀνθρήνη. EPI TH. Ἀργός, ὀλοός, καθουρός. PHR. Κηφήνες, κακῶν ξυνήθ' ἐργων.

Κήφισις, ἰδός, ἡ, [Cephisus,] of Cephisus. Λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι. E. 709.

Κηφισός, οὔ, ὁ, P. N. [Cephisus,] a river in Bæotia. Ὡ ταυρομορφὸν ὄμμα Κηφισοῦ πατρός. Ion 1260. EPI TH. Καλλιναός, διός ποταμός, καλλιρέεθρος.

Κηώδης, ἔος, et κηώεις, εσσαῖ, ἐν, adj. [fragrans,] fragrant, sweet-smelling. Παῖδ' ἔδ' ἡ δ' ἀρὰ μιν κηώδει δέξατο κόλπῳ. Z. 483. See also Z. 288. SYN. Εὐώδης, εὖοσμος.

*Κιανός, ὄν, adj. [Cianus,] of or belonging to Cius, a city in the Propontis, afterwards called Prusa. Εἴσω δ' ὁρμόν ἐθεντο Πρόποντιδος, ἐνθα Κιανῶν. Theocr. 13. 30.

Κιβδηλεύω, v. [(1) scorium admisceo, (2) corrumpo, depravo,] to adulterate, to counterfeit. Εὖ τοῦτ' ἐκίβδηλευσάς, ἵν' ἀκούσαι θελω. Bacch. 467. SYN. Διαφθείρω, διαβάλλω.

Κιβδηλία, ας, ἡ, subst. [(1) scorix admistio, (2) quævis adulteratio vel corruptela,] dross, adulteration, corruption. Πολλήν γ' ἀφείλες τοῦ βίου κιβδηλίαν. Aves 158. SYN. See Μοχθηρία.

Κίβδηλος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [adulterinus,] mixed with dross, adulterated, counterfeit, false. Ὡ Ζεῦ, τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακόν. Hipp. 612. SYN. Πάραισμος, ἀπατηλός, μόχθηρος.

Κιβίσσις, ἰός, ἡ, subst. [pera, sacculus,] a sack, a wallet. Γοργοῦς· ἀμφὶ δὲ μιν Pros. Lex.

κίβισις θεῆ, θαυμά ἰδέσθαι. Hes. Scut. 224.

Κιβωτός, οὗ, ἡ, et (2) dimin. Κιβώτιον, οὗ, τὸ, subst. [arca, cista,] a chest, a casket. Ἑσβάλλετ' εἰς τὰς κιβωτούς. (Anapæst. dim.) Vesp. 1036.

See also Plut. 711. SYN. Λάρναξ, σφῶς, κίστη, κιβίστις.

Κιγκλίζω, v. [agito,] to move about like a wagtail. Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν. Theog. 303. SYN. Σάλευν, μόχλευν.

Κιγκλῆς, ἰδὸς, ἡ, subst. [cancelli, vel foramen,] rail-work, a lattice; the bar in the senate-house. Ὁ δ' ἀνέφαν' κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι. Vesp. 124. SYN.

Θύρα, δίκλιδες, ὅπη.

Κιγχᾶν, v. [invenio,] to find, to reach. Ἀδμητὸν ἐν δῶμοισιν ἄρ' ἀ κιγχᾶν; Alcest. 493. SYN. See Κῆχάνω.

Κιδνάμαι, v. [dissipor, diffundor,] to be scattered or spread. Ἡδὺς ἐπ' ὅσοις κιδνάται. Hec. 904. SYN. Σκεδάννυμαι.

Κίθαιρων, ὧνός, ὁ, P. N. [Cithæron,] a mountain in Bœotia. Ποῖος Κίθαιρων οὐχὶ σύμφωνος τᾶχα. Cæ. R. 421. ΕΡΙΤΗ. Ζᾱθῆος, ὑψικάρηός. ΡΗΡ. Ζᾱθῆων πέτρων πολλὴν ῥοτᾱτὸν νᾱπὸς, Ἀρτεμίδος χιόνότροφον ὄμμα. Phœn. 815. Κίθαιρωνος λῆπας. Phœn. 24. Νᾱπαιαί Κίθαιρωνος πύχαι. Cæ. R. 1026.

Κίθαιρώνειος, et Κίθαιρώνιος, ὧν, adj. [Cithæronius,] of Cithæron. Λῆπας Κίθαιρώνειον εἰσέβαλλόμεν. Bacch. 1034. See Thesm. 996.

Κιθάρα, as, et κιθάρις, ἑως, ἡ, subst. [lyra,] a lyre, a lute. Χόρευσε δ' ἀμφὶ σὺν κιθάρᾳ. Alcest. 599. See also a. 159. SYN. Φόρμιγξ, χέλυσ, λύρα. ΕΡΙΤΗ. Περικαλλῆς, φίλη, φίλδοχόρος, ἐπτάθογγος, καλλιφθογγός, αἰδολῶφονός, γλυκερά, εὐκελάδος, ἐπτάτῶνός, λίγυρά, πολλυδαῖδός, Ὀρφεῖν, χρυσόδετός. Καλλιχόρου κιθάρης μελίηδ' ἀ μόλπην, ἀντιχόρδαν. Hipp. 1131.

Κιθάραιδός, et κιθάρωδός, οὗ, ὁ, subst. [fidicen,] one who sings to the harp. Τὸν Κιθάραιδοῦτῶν, ᾧ χάρις ἐφέσπετό. Vesp. 1278. See also Eccl. 734. SYN. Κιθᾱριστής, αἰδός.

Κιθᾱρίζω, v. [cithara sono,] to play on the harp. Ἰμέρῳ ἐν κιθᾱρίζῃ λῖνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶδε. Σ. 570. SYN. Φορμίζω, λυρίζω. ΡΗΡ. Ἰμέρῳ ἐν κιθᾱρίζῃ λῖνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶδε. Hom.

Κιθᾱρισμός, οὗ, ὁ, subst. [citharæ sonus,] the sound of the harp. Πόντιᾱ, σὸν περὶ βωμῶν ἐγειρόμενον κιθᾱρισμοῦ. Call. 4. 312.

Κιθᾱριστής, οὗ, ὁ, subst. [citharista,] a player on the harp. Κᾱτὰ τὸν κιθᾱριστήν. Equit. 992. SYN. Κιθᾱραιδός, κιθαρῳδός, αἰδός.

Κιθᾱριστός, ὧς, ἡ, adj. [ars pulsandi citharam,] the art of playing on the harp. Θεσπέσιον ἀφελόντος, καὶ ἐκλεῖσθον κιθᾱριστύν. B. 600.

Κιθαρῳδικός, ἡ, ὧν, adj. [citharædicus,] attuned to the harp. Ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην. Ran. 1281.

Κικινός, οὗ, ὁ, subst. [cincinnus, cirrus,] a curl, a lock. Χὼ μύσταξ πολλὺς οὗτός, αὐσάλλεοι δὲ κικινοί. Theocr. 14. 4. SYN. Βόστρυχος, πλοκάμους.

Κῆκλήσκω, id. q. Κᾱλέω, q. v. Ὀν πατέρ' ἐκ πόντοιο Πόσειδάωνᾱ κῆκλήσκων. Theocr. 22. 133.

Κικόνες, ὧν, οἱ, P. N. [Cicones,] a nation in Thrace. Ἡρῆατο δ' ὡς πρῶτον Κικόνας δᾱμάσ' αὐτὰρ ἐπειτα. ψ. 310. SYN. Αἰχμηταί.

Κικύς, ὧς, ἡ, subst. [vires, robur,] strength, bodily force. Ἄλλ' οὐ γάρ οἱ ἐτ' ἦν ἰς ἐμπέδος, οὐδὲ τὶ κίκυς. λ. 392. SYN. Ἰς, ἰσχύς, ἀλκή, δυνάμεις.

*Κιλίκιος, ὧν, adj. [Cilicensis,] Cilician. Τὸν γηγενῆ τέ Κιλίκιον οἰκῆτορα. P. V. 359.

Κιλίξ, ἰκός, ὁ, P. N. [Cilix,] a native of Cilicia, a Cilician. Παμφύλοισι τέ πᾱσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι. Theocr. 17. 88.

Κίλλα, ἡς, ἡ, P. N. [Cilla,] a city in the Troad. Κίλλαν τε Ζᾱθῆν, Τένεδοιο τε ἱφὶ ἀνάσσεις. A. 38.

Κιλλιβαντές, ὧν, οἱ, subst. [ligna tribus suffulta cruribus, quibus clypei imponebantur ab iis, qui quiescere volebant a belli laboribus,] a wooden frame on three legs, on which soldiers rested their shields, when they were weary.

Τοὺς κιλλιβαντᾱς οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος. Acharn. 1121

Κιλλικῶν, ὧνός, ὁ, P. N. [Cillicon,] the name of an infamous fellow, who be-

- trayed Samos. See Suidas. Οὐδὲν πνηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν. Pax 363.
- Κιμβέρικόν, ¹ον, τὸ, subst. [vestimenti pretiosi genus,] fine linen, a fine robe, cambric, a mourning dress. Μῆτ' ἀσπίδ' ἀλβεῖν. b. Κιμβέρικόν ἐνδύσσομαι. Lys. 52.
- Κιμμερικὸς, ὄν, adj. [Cimmericus,] Cimmerian. See in Θρασύσπλαγχνος.
- Κιμμερίοι, ὦν, οἱ, P. N. [Cimmerii,] a nation which dwelt beyond the Euxine sea. Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τὲ πόλις τῆ. λ. 14.
- Κίμωλιδος, α, ὄν, adj. [Cimolius,] of Cimolus, an island, one of the Cyclades, where was found a white clay used for soap at Athens. Καὶ Κίμωλίας γῆς. Ran. 713.
- Κίμων, ὦνός, ὁ, P. N. [Cimon,] the son of Miltiades, and a name of many others. Κίμων, ὄλην ἔσωσέ τὴν Λακεδαιμόνα. Lysistr. 1144.
- Κινᾶβρᾶω, ν. [oleo, fæteo,] to smell, to stink. Αἰγῶν τῆ κινᾶβρώντων μέλη. Plut. 294. SYN. Δύσωδέω, ὀζω.
- Κινᾶδος, ἔδος, τὸ, subst. [vulpes,] a fox, a cunning fellow. Κύρβος, κροτάλον, κινᾶδος, τρύμη. Nub. 448. SYN. Ἀλώπηξ, κερδᾶλέος, πάνουργος.
- Κινᾶθισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [levis strepitus,] a fluttering or rustling. Φεῦ, φεῦ, τί ποτ' αὖ κινᾶθισμᾶ κλύω. P. V. 124. SYN. Κινηθμός, κίνημα, κελᾶδος, κελᾶδμα.
- Κινᾶχῦρα, ας, ἡ, [ventilabrum,] a kind of sieve or winnowing machine. Κινᾶχῦρα κάλη κάλῳς. Eccles. 730.
- Κινδύνευμα, ἄτος, τὸ, et κίνδυνός, ὄν, ὁ, subst. [periculum,] hazard, danger, enterprise. Ἀεὶς, τὸ κινδύνευμα γίνεται κάλόν. Iph. T. 1002. See also Androm. 86. SYN. Ἐπιχείρημα, ἄγων, διᾶπειρά, ἔργον. EPIITH. Βᾶθος ἀλγεινὸν, κρῆρὸν, κρατερὸν, δεινόν.
- Κινδυνευτέος, ὄν, adj. verbal. [periclitandus,] must face the danger, or risk a battle with. Σοὶ πρῶτᾱ κινδυνευτέον. Eur. Suppl. 582.
- Κινδυνεύω, ν. [periclitor,] to be in danger, to run the risk. Καὶ μήτ' ἐκινδυνεύ, σωθῆναι τῷ μοι. Heracl. 455. SYN. Διᾶκινδυνεύω, κίνδυνόν ὑποδύομαι.
- Κινέω, ν. [moveo,] to make to go, to move, to disturb. Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. Med. 98. SYN. Κλονέω, δυνέω, ρωμάω, ἀνασειώ, σαλεύω, ὀρίνω, ὀρούω.
- Κινηθμός, οὔ, ὁ, et κίνημα, ἄτος, τὸ, et κίνησις, ἡ, subst. [motus,] agitation, motion. Συνδρόμων κινηθμὸν ἁμαιμάκετον. Pyth. 4. 370. See also Theocr. 21. 47.
- Κινητήρ, ἥρὸς, ὁ, subst. [quassator,] a mover, a disturber. Γαίης κινητῆρᾱ καὶ ἀτρογέτοιοι θάλασσης. Hom. Hym. 21. 2.
- Κινητήριός, ὄν, adj. [movendi vi præditus,] causing agitation. Ἀλγεινᾶ θυμοῦ κάρτᾱ κινητήρια. Æsch. Suppl. 457.
- * Κινητής, οὔ, ὁ, subst. [motor,] a mover, an introducer. Σὺν ἔργον, ὃ καινῶν ἔπων κινητᾱ καὶ μόχλευτᾱ. Nub. 1397.
- Κίνυγμα, ἄτος, τὸ, subst. [mobile aliquid, ventis ludibrium in l. c.] any thing moveable, the sport of the winds. Νῦν δ' αἰθερίον κίνυγμ' ὃ τᾶλας. P. V. 163. SYN. Αἰώρημα.
- Κινῶμαι, ν. [moveor,] to be moved, to be in motion. Κινῶμενος· νῦν αὐτὲ μάλιστ' ἀμὲ φίλαί, Ἀθήνη. K. 280. SYN. Κινεῶμαι.
- Κινύρης, ὄν, ὁ, P. N. [Cinyres,] Cinyres. Τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι. Λ. 20.
- Κινύρομαι, ν. [voce querula lamentor,] to cry with shrill or plaintive voice. Τί κινυρόμ' ἄλλως; οὐκ ἔχον ζῆτεῖν τίνα. Equit. 11. SYN. Ὀδύρομαι, μινύριζω, μινύρομαι, θρηνέω, κλαίω.
- Κινύρος, ἁ, ὄν, adj. [querulus, lamentabilis,] lamentable. Πρωτόκοκος, κινύρη, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. P. 5. SYN. Ἀξιόθρηνος, οἰκτρὸς.
- Κινύσσομαι, vox poetica pro κινεῶμαι, ν. [agitor, huc illuc impellor,] to be moved about, to waver. Ὅπως διφροντίς οὐσᾱ μὴ κινυσσομένη. Choëph. 190. SYN. See Κινέω.

¹ So called because made by the Cimbri.

Κινώπετᾶ, τὰ, subst. [feræ bestiæ,] wild beasts. Ἴλινους ἐβάλοντο κινώπετᾶ, νίσσέτῳ δ' ἄνθρω. Call. 1. 25.

Κίρκη, ης, ἡ, P. N. [Circæ,] Circè. Θέσφᾶθ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατό, διὰ θεάων. μ. 155. EPIITH. Ἀθῶνᾱτη, αἰαίη, αὐδήεσσα, δεινὴ, δόλδεσσα, εὐπλόκαμος, πδ-λύφάρμακος, πόνιᾶ. PHR. Λίγυστις θ' ἡ σὺν μορφώτριά. Troad. 439. Αὐ-τὸκᾶσιγνήτη ὑλδοφρόνως Αἰήταο. κ. 137. See κ. 211.

Κιρκήλατος, ου, ὁ ἐτ' ἡ, adj. [a circis fugatus,] chased by the hawks. Κιρκη-λάτου τ' ἡλδονος. Æsch. Suppl. 64.

Κίρκος, ου, ὁ, subst. [(1) arcus, (2) accipitrum species,] a circle; a hawk, orkite. Κίρκον, ὃ τε μικρῇσὶ φόνον φέρεϊ ὀρνίθεσσι. P. 757. EPIITH. (2) Ὀκυπέτης, ὠκὺς, γαμψώνυξ, ὠμβόροϋς. PHR. Ἐλάφροτάτος πέτεηνων, ὄρνις δέξιός, τὰχὺς ἄγγελος Ἀπόλλωνος.

Κιρκῶ, v. [annulo adstringo,] to bind with rings. Χώρει κατω, σκέλη δὲ κίρκω-σον βίᾳ. P. V. 74. SYN. Δεσμεύω.

Κίρνημι, et κινῶω, v. [misceo,] to mingle. Ἐν δ' ἄρ' αἰσὺβίῳ κίρνη μελίηδᾶ οἶνον. ξ. 78. SYN. See in Κεράννυμι.

Κισθίνη, ης, ἡ, P. N. [Cisthene,] a mountain in Thrace. Πρὸς Γοργυνεῖᾳ πέδιᾶ Κισθίνης, ινα. P. V. 818.

Κίσσᾶ, vid. Κίττᾶ.

Κισσεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [(1) Cisseus, (2) epithi. Bacchi,] (1) Cisseus, the father of Hecuba¹ and Theano, (2) an epithet of Bacchus. Πόλυδωρος, Ἐκάβης παῖς γέγως τῆς Κισσεῶς. Hec. 3.

Κισσηῖς, ἰδὼς, ἡ, patronym. [Cisseis,] the daughter of Cisseus. Κισσηῖς ἀλδχος Ἀντήνροϋς ἱππυδάμοιο. Z. 299.

Κισσῆρης, ἔδς, κισσόφροϋς, κισσίνος, η, ὄν, κισσοκῶμης, et κισσοστέφης, ἔδς, adj. [hederaceus, hederā densus,] of ivy, abounding or covered with ivy. Κισσῆ-ρεις ὄχθαι. Antig. 1131. See also Thesm. 997. Bacch. 699. Hom. Hym. 25. 1. and Anacr. 26. 5.

Κισσός, οὔ, ὁ, subst. [hedera,] ivy. Πρῶσείχεθ', ὥστ' κισσός ἐρνεῖσιν δάφνης. Med. 1210. SYN. Μέλας, περιστέφης, βότρυδες, ἐλικώδης, μελάμφυλλός, κρο-κούς, ἱμέροϋς, τηλέθων, τάνυφυλλός, πλεκτός.

Κισσόφροϋς, vid. Κισσῆρης.

Κισσῶ, v. [hedera orno seu coronō,] to adorn or crown with ivy. Μέλλων χόρεϋειν κρᾶτᾶ κισσώσας ἑμόν. Bacch. 201.

Κισσὺβιδον, ου, τὸ, subst. [poculum e ligno hederaceo,] a bowl made of ivy wood, a bowl. See in Κίρνημι.

Κίστη, ης, et κιστῖς, ἰδὼς, ἡ, subst. [cista, capsā,] a chest, a basket. Ξένισωμῆν, ὃν ἐν ταῖσι κίσταις εἶχόμεν. Lysistr. 1184. See also Acharn. 1085. SYN. Ἀντίπηξ, κῖβωτός, θύλαξ, θυλακίδον, κῖβιστῖς.

Κίττᾶ, ης, ἡ, subst. [pica,] a magpie. Κίττᾶ, τρυγών, κροῦδος, ἐλεᾶς, ὑπόθυμῖς, περιστέρᾶ. Aves 302.

Κιτᾶω, v. [valde cupio,] to long for or after. Οὕτω κιτᾶω διὰ τῶν σάνιδων μετὰ χοίρινος περὶελθεῖν. Vesp. 349. SYN. Ἐπιθυμῶ.

Κίχανω, κίχημι, et κίγχανω, v. [adsequi invenio,] to find. Ἴππους δ' Ἀτρεί-δαδ' κίχανέτῃ, μηδὲ λίπησθον. Ψ. 407. Eur. Suppl. 1079. et Alcest. 493. SYN. Κατάλαμβάνω, εὐρίσκω, ἐπιτυγχάνω, ἐπικύρω.

* Κίχληαι, ὦν, αἱ, subst. [piscis quidam marinus,] a sea-fish. See in Κέστρα.

Κίχλη, ης, ἡ, subst. [turdus,] a thrush. Πότερὸν ἀκριδὲς ἡδὶόν ἐστὶν ἢ κίχληαι; Acharn. 1116.

Κίχλιζω, v. [(1) indecenter et effusius rideo, (2) edo turdos,] to laugh immoderately, to giggle; to feed on thrushes, to be luxurious. Οὐδ' ὀψοφάγειν, οὐδὲ κίχλιζειν, οὐδ' ἴσχειν τὸ πὸδ' ἐναλλάξ. Nub. 983. SYN. Καγχαλάω.

Κίχλισμός, οὔ, ὁ, subst. [risus petulans,] merriment. Παίδων, γυναικῶν, κοττά-βων, ὕψων, πῶτων, κίχλισμων. Nub. 1069. SYN. Κατάχλην.

Κίω, κιῶω, v. [vado, eo,] to go. Ἡ δ' αἰκουσ' ἄρ' αὐτοῖσι γόνῃ κίεν' αὐτὰρ Ἀχιλ-λεύς. A. 348. SYN. Πόρεύομαι, ἐπειμῖ, ἤκω, παράγιγγυμαι.

¹ See the word Ἐκάβη.

Κίων, ὄνος, ὁ et ἡ, subst. [columna,] a pillar, a column. Μηρὸς τάλαινης, ὁ δ' ὑπὸ κίονος σκίαν. Herc. F. 968. SYN. Στυλὸς, στήλη. EPIITH. Ὑψηλὸς, μακρὸς, μέγας, στῖβαρὸς, ὀρθὸς, ἀμᾶχὸς, ἀστράβις.

Κλαγγαίνω, κλαγγέω, et κλάγγω, et κλάζω, v. [clangō,] to clash, to clatter, to shout, to rattle. Ὅναρ δῖώκεις θηρᾶ, κλαγγαίνεις δ', ἀπερ. Eumen. 131. See also Theocr. Ep. 6. K. 276. et Π. 429. SYN. Ἥχῳ, βῶω, φωνέω.

Κλαγγή, ἡς, ἡ, subst. [clangor,] a clang, a twang, a shout. Ματῆρ δ' ὥς τις πτανοῖς κλαγγάν. Troad. 147. SYN. Κραυγῇ, βόῃ, ἦχός. EPIITH. Ἀσπετός, δεινὴ, στόνδεσσα.

Κλαγγηδόν, adv. [cum clangore,] with loud cackling. Κλαγγηδὸν προκάθιζόντων, σμᾶρᾶγεί δὲ τὲ λειμών. B. 463.

Κλάγγω, vid. Κλαγγαίνω.

Κλάδός, ου, ὁ, κλάδός, ἔος, τὸ, κλάς, * κλάδός, ἡ, et dimin. * Κλάδισκος, ου, ὁ, subst. [tener ramus, proles,] a tender branch, a twig, a descendant. Βάλλοντᾶ καὶ σείοντᾶ βακχεῖον κλάδον. Bacch. 304. See also Aves 240. Lysistr. 633. and Anacr. 22. SYN. Ἀκρέμων, ἑρπηξ, κλών, πτόρθος, θάλλος, ῥάβδος. EPIITH. Οὐρανῖος, ἄκρος, εὐφύης, ἄκροκόμος, ἱκέσιος, δρυῖνος, ἀπάλος, τέρην, νεοσπᾶς, νεόδρεπτος.

Κλάζω, vid. Κλαγγαίνω.

Κλαίω, Attice κλάω, f. κλαύσω, v. [lachrymor, ploro, lugeo,] to weep aloud, to bewail. Ἄλīs δὲ κλάειν τοῦμῶν ἦν ἔμοι κάκον. Alcest. 1060. SYN. Ἄνακλάω, κατὰδάκρυν, πενθεῶ, κωκύν, ἀνάκωκύν, ὀλοφύρομαι, ἐλελίζω, οἰμώζω; αἰάζω, ὀλολύζω.

Κλάξ, vid. Κληῖς.

Κλαρίος, ου, ὁ, adj. [Clarius,] of Claros. An epithet of Apollo, so called from Claros, a grove near Colophon in Ionia, where he had a temple. Virg. Aen. 3. 360. Πολλοὶ δὲ Κλαρίον· πάντη δὲ τοῖ οὐνύμᾳ πουλύ. Call. 2. 70.

Κλαρὸς, ου, ἡ, P. N. [Claros,] See Κλαρίος. Καὶ Κλαρὸς αἰγλήσεσᾶ, καὶ Αἰσάγης ὄρος αἰπύ. Hom. Ap. 40.

Κλαστάζω, et κλάω, v. [frango,] to break. Βουλὴν πᾶτῆσεις, καὶ στᾶρηγούς κλαστᾶσεις. Equit. 166. See also Ion 904. SYN. Κλονέω, ἀσκέκλαω, ἄγω.

Κλαυθμός, οὔ, ὁ, et κλαῦμά, ἄτος, τὸ, subst. [ploratus, fletus,] mourning. Οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων. Agam. 1531. See also Pers. 711. SYN. Θρήνος, κώκυμά, ὀλολύγῃ, ὀλολυγμός. EPIITH. Στῆγερὸς, μέγαστονός.

Κλαυσίᾳ, v. [(1) plorare cupio, (2) crepito,] to desire to weep, to rattle. Φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσίᾳ. b. σὲ τοι λέγω. Plut. 1099.

Κλαυσίμαχος, ου, adj. [in praelio flens, vox a comico conficta,] weeping in battle. Ἄνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσίμαχου τῖνός υἱός. Pax 1291.

* **Κλαυτός**, ἡ, ὄν, adj. [lamentabilis,] lamentable. Κλαυτὸν δ' ἀρτίτροποις. Sept. Theb. 323.

Κλάω, et κλάζω, vid. Κλαστάζω.

* **Κλάω**, [lugeo,] vid. Κλαίω.

Κληδών, κληηδών, κληῖδών, et κληδών, ὄνος, ἡ, subst. [fama bona, omen bonum,] fame, good report, sound, oracle, good omen. Ὡς ἄρ' ἔφη· χαῖρεν δὲ κληδὸνι, διὸς Ὀδυσσεύς. v. 120. See also δ. 317. et Eumen. 460. SYN. Χρησμός, μάντευμα, φήμη, φᾶτις.

Κλειδοῦχος, vid. Κληδοῦχος.

Κλειθρὺν, vid. Κληθρὺν.

Κλεινός, κλέεννός, et κλειτός, ἡ, ὄν, adj. [celebris,] famous, illustrious. Ὅ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους κἀλούμενος. Œ. R. 8. See also Pyth. 9. 22. and Δ. 379. SYN. Ἐνδοξός, ἀγάκλητος, ἀγάκλειτος, κλεινός, περικλής.

Κλεῖς, (Ion. et Poët. κληῖς, Dor. κλαῖς,) εἰδός, ἡ, et dimin. * κλειδίον, ου, τὸ, subst. [(1) clavis; (2) jugulum, cervix, transtrum,] (1) a key, (2) the clavicle of the shoulder, or blade-bone, (3) a rower's bench, (the handle of the oar being like the handle of a key.) Τύπτειτ', κληῖδεσσὶν ἐφήμενοι, αἰεὶ πῶθι Ζεὺς. μ. 215.

* Κλειστός, ἡ, ὄν, et Ion. κληϊστός, adj. [clausus,] closed. Δῶμά γαίᾳς κλειστόν. Eur. fr. Pel. 3. 2. See also β. 344.

Κλείτη, ἡς, ἡ, P. N. [Clite,] Clitè. Κλείτην, δυστήνοιο πέρικλῆες οὐνόμα νύμφης. Apoll. 1. 1069.

Κλειτός, ου, ὁ, P. N. [Clitus,] Clitus. Καί ρ' ἐβάλε Κλειτον Πεισήνορος ἀγλαὸν νιόν. 445.

Κλειτός, ἡ, ὄν, adj. Vid. Κλεινός.

* Κλειτόμαχος, ου, ὁ, P. N. [Clitomachus,] Clitomachus. Οὐδὲ Κλειτόμαχοιο μάχαν. Pyth. 8. 51.

Κλείω, κληίζω, κληίζω, et κλήω, v. [(1) claudio, (2) celebro,] (1) to shut, (2) to celebrate. Κλείειν κέλεύω πάντα πύργον ἐν κύκλῳ. Bacch. 642. See also ω. 165. and Herc. F. 992. SYN. (1) Ἀποκλείω, (2) ὑμνέω, εὐλόγέω, ἐπιφημιζέω, δοξάζω, ἀποφαίνω, ἐπαινέω, μέλπω.

Κλείω, ὅς, ἡ, P. N. [Clio,] one of the Muses. See in Ἑράτω.

Κλέμμα, ἄτος, τὸ, subst. [furtum,] stealth, fraud. Ὡ παῖ, θέων τοῦ κλέμματος γέγονας; Iph. A. 1514. SYN. Φωρὰ, κλοπή.

Κλεόμβροτος, ου, ὁ, P. N. [Cleombrotus,] Cleombrotus. Εἶπας, Ἥλιε, χαῖρε, Κλεόμβροτος ὦ μβράκιώτης. Call. Ep. 24.

Κλεόνικος, ου, ὁ, P. N. [Cleonicus,] Cleonicus. Θεσσαλικά Κλεονικά τάλαν. Call. Ep. 32.

Κλεόπατρα, et Κλειόπατρα, as, ἡ, P. N. [Cleopatra,] Cleopatra. Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ καλῇ Κλεόπατρῃ. I. 552. See also Apoll. 2. 239. ΕΡΙΤΗ. Φίλοστεφάνος. PHR. Κούρη Μαρπίσης καλλισφύροῦ Εὐνήνης.

Κλέος, et poet. κλειός, ἔος, τὸ, subst. [gloria, fama,] glory, report, celebrated action. Τὸ Τρωϊκὸν γὰρ οὐ καταισχυνῶ κλέος. Helen. 844. SYN. Δόξα, εὐκλεία, κῦδος, εὐδοξία, φήμη, εὐχός. ΕΡΙΤΗ. Κάλον, μακάριον, ἐσθλόν, αἰεμνηστον, αἰσχροῖν, μέγα, ἀφθιτόν, ἀθανάτον, αἰπύ, εὐρύ, βᾶθύ, ἐπῆράτον, πῦθινον, οὐρανόμηκες, ὑψηλόν, ἐτήτυμόν. See Εὐδοξία.

Κλέπτης, ου, ὁ, subst. et (2) adj. superl. Κλεπτίστατος, ου, [(1) fur; (2) furacissimus,] (1) a thief, (2) most thieving. Κλεπτῶν γὰρ ἡ νύξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς. Iph. T. 1027. See also Plut. 27. SYN. Κλώψ, κλοπεύς, κλοπός, φῶρ, βάλαντιητόμος, φιλήτης, τοιχώρυχος. PHR. See Choëph. 988.

Κλέπτως, ἡ, ὄν, adj. [furtivus,] clandestine, thievish. Κλέπτον τὸ χρῆμα τάνδρος· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ; Vesp. 933. SYN. Κλωπικός, κλωπήϊός, λάθραϊός, πάνουργός, κᾶκουργός.

Κλεπτοσύνη, ἡς, ἡ, subst. [furtum,] stealing, theft. Κλεπτοσύνη θ' ὄρω τῇ. τ. 396.

Κλέπτω, v. [furor, oculo, clam facio,] to steal, to filch, to win upon, to do clandestinely. Κλέπτοντες ἐκ γῆς ξοῦνᾶ καὶ θῆηπόλους. Iph. T. 1360. SYN. Ὑποκλέπτω, ἀποσυλάω, ὑφαιρέω, τοιχώρυχέω, νοσφίζομαι, ἀπατάω, παράλογίζομαι.

Κλεψίφρων, ὄντος, ὁ, subst. [qui mentem decipit,] a deceiver. Ἑρμέω' βουλήσιν κλεψίφρονός· αὐτὰρ Ἀπόλλων. H. Merc. 413.

Κλεψύδρα, as, ἡ, subst. [(1) clepsydra, instrumentum horologicum, (2) fons,] (1) a water-clock; (2) the name of a fountain at Athens. Ἀποδῆσαι πόλιν ἄνδρα, περὶ κλεψύδραν. Acharn. 693.

Κλέων, ὄντος, ὁ, P. N. [Cleon,] a demagogue at Athens, who lived in the time of the Peloponnesian war. Ἄλλ' εἰμ' ἐπὶ τὸν Κλέων, ὅς αὐτοῦ τήμερον. Ran. 577.

Κλέωναι, ὄν, αἰ, P. N. [Cleonæ,] a town between Argos and Corinth. See in Εὐκτιμένος.

Κλέωνυμος, ου, ὁ, et (2) Κλεωνύμη, ἡς, ἡ, P. N. [(1) Cleonymus, (2) Cleonyme,] Cleonymus, Cleonyme. Ἑσθίει Κλεώνυμος. Equit. 1293. See also Nub. 680.

Κλήδην, adv. [nominatim,] by name. Κλήδην εἰς ἀγῶρην κικλήσκειν ἄνδρα ἐκαστόν. I. 11. Ὅνομαστὶ, ἐξὸν ὀμακλήδην.

Κληδουχέω, v. [(1) claves habeo; (2) sacerdos sum,] to carry the keys of the

temple, to be a priest or priestess. Γλώσσης πίκροῖς κέντροισι κληδονχοῦμενοι. Herc. F. 1279. SYN. Νέωκῶρεω, ἱερεῦω.

Κληδοῦχος, ου, ὁ et ἡ, sed frequentius fem., subst. [claviger, ædituus,] having the keys of a temple or of a city, as its chief magistrate; a chamberlain, a priest or priestess. Κληδοῦχον Ἦρας φασί. Æsch. Suppl. 290. SYN. Ἱερεὺς, ἱερεῖα, ἱερία.

Κληδών, vid. Κληδών.

Κληΐζω, κληΐζω, κλεΐζω. Vid. Κλείω.

Κληηδών, vid. Κληδών.

Κλήθρα, as, ἡ, subst. [alnus,] the alder-tree. Κλήθρη τ', αἰγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανὸς μήκης. ε. 239.

Κληῖθρον, κληῖθρον, et κλειθρον, et Dor. κλάιστρον, ου, τὸ, subst. [claustrum,] a shutter, a bar, a lock. Μόχλοῖς δὲ καὶ κληῖθροισί. Lysistr. 264. See also Hom. Merc. 146. Phœn. 62. and Pyth. 1. 16. SYN. Βαλβίς, ὄχευς, ἐμβόλον.

Κληιδών, et κληδών, vid. Κληδών.

Κληΐζω, κληΐω, et κληΐζω, vid. Κλείω.

Κληῖς, Ion. pro Κλείς, q. v.

Κληῖστος, Ion. pro Κλείστος, q. v.

Κλημᾶ, ἄτος, τὸ, et κλημᾶτις, ἴδος, ἡ, subst. [palmes, virga vitea,] a vine-branch, a twig. Κλημᾶ τὸ βακχεῖον ἰδεῖν. Anacr. 173. 5. See also Thesm. 746. Οἰνᾶρις, πτόρθος, κλών. EPI TH. Ἀμπέλινον, βότρυνον, καρποφόρον, καλλιπέτηλον.

* Κληρίως, ὂν, adj. [qui sorte dividit,] who allots every thing. Ἰκέσθα Θέμις Δῖος κλαῖον. Æsch. Suppl. 365.

Κληροπάλης, ἔος, adj. [qui sorte distribuitur,] distributed by lot. Κληροπάλεις· τέλειον δὲ γέρας πρόσεθηκέν ἐκάστη. H. Merc. 18.

Κληρὸς, ου, ὁ, subst. [sors,] appointment by lot, inheritance, power. Οἶδ', ᾧ σὲ δούλην κληρὸς ἐκπέμπει χθονὸς. Troad. 1262. SYN. Κλήρωσις, κτήμα, βᾶσιλειά. EPI TH. Βάθος, πάτωός.

Κληρουχικός, ἡ, ὂν, adj. [ad κληρούχους pertinens,] belonging to the allotters of land. Πότερᾶ τὴν κληρουχικήν; Nub. 203.

Κληροῦχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sorte obtinens, particeps,] possessing by lot, partaking. Πολλῶν ἑτῶν κληροῦχον, ἢ σὲ πολλᾶκις. Aj. Fl. 508. SYN. Μετδ-χὸς, ἐκκληρωμένος.

Κληρῶ, v. [sorte lego,] to choose, to appoint by lot, to obtain by lot. Ἴν' ἐκληρώθην, καὶ πρόσετάχην. Hec. 99. SYN. Μοιραῶμαι.

Κλήρωσις, ἔως, ἡ, subst. [sortitio, electio,] allotment. Οἱ μοι· πίκραν κλήρωσιν αἶρεσιν τὲ μοι. Androm. 384.

Κληρωτήριον, ου, τὸ, subst. [(1) locus ubi magistratus sorte creantur, (2) locus ubi κληρωτοὶ in theatro sedebant,] a place for taking lots, a place in the theatre where the κληρωτοὶ sat. Τὰ δὲ κληρωτήριά ποῖ τρέψεις; b. ἐς τὴν ἀγορὰν κατὰθήσω. Eccl.

Κληροῖς, ἔως, ἡ, subst. [vocatio apud Dion. Hal., classis,] a summons, a class.

* Η κλησῖν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν; Nub. 875.

Κλητεύω, v. [testimonium denunciare,] to cite before a magistrate. Ἐλκω σὲ κλητεύσοντά. Nub. 1218. SYN. Ἐγκάλεω, κάλεω, δικάζομαι, προμαρτύρομαι.

Κλητήρ, ἦρος, ὁ, subst. [(1) apparitor, qui in jus vocat, (2) clitellarius,] (1) a summoner, (2) a beast of burden. Ἐκραν' ἀνευ κλητήρως ὡς εἶναι τᾶδε. Æsch. Suppl. 630. SYN. Ὑπηρέτης, μάρτυρ.

Κλητός, ἡ, ὂν, adj. [vocatus,] called, appointed, summoned. Ἄλλ' ἀγέτε κλη-τοὺς ὀτρύνοντες, οἳ κὲ τάχιστα. I. 165. SYN. Ἀποκλητός, κληθείς.

Κλιμακτήρ, ἦρος, ὁ, κλιμακίδον, τὸ, et κλίμαξ, ἄκος, ἡ, subst. [scala, gradus, climax,]

¹ It is not easy to perceive the application of κληδονχοῦμενοι to this passage. In the absence of Ms. authority, Herman's suggestion of κηλιδούμενοι seems preferable to the κληδονοῦμενοι of Scaliger, and the λοιδορούμενοι of Reiske, and the κληρουχοῦμενοι of Musgrave. Κληδονχέω occurs in its legitimate sense Iph. T. 1464.

² See Stanley's note, or rather his quotation from Valens Guellius.

- a ladder, a climax. See in Εὐσφύρος. Pax 68. and Aves 841. SYN. Ἄνα-βᾶθρον, βᾶθρον.
- Κλίνη, ης, ἡ, κλινίδιον, ου, τὸ, κλίνις, ἰδος, ἡ, et κλιντήρ, ἥρος, ὁ, subst. [lectisternium,] a couch, a bed. "Ὅσοις δὲ κλίνη μὴ ᾑστί, μηδὲ στρώματά. Eccles. 418. See also Lysistr. 915. Thesm. 268. and Theocr. 2. 86. SYN. Κλισμός, λέκτρον, κοίτη. EPIITH. Παρθενίος, γαμήλιος.
- Κλίνω, f. ἵνω, v. [reclino,] to bend, to lean upon, to repulse. Δεινὸς παλαιστής ἦν ἔκλινε γὰρ κέρas. Eur. Suppl. 714. SYN. Ἐγκλίνω, ἀνακλίνω, τρέπω.
- Κλίσια, as, ἡ, et κλισίον, ου, τὸ, subst. [tentorium, casa, ovile,] a seat, a sheepfold. Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πύρὶ κάτθεσάν, ἐνθ' ἄρ' ἐφίξε. τ. 55. SYN. Σκήνη, κάλυβη, κλίνη. EPIITH. Δόλια, εὐπηκτός, εὐτυκτός, ὑψήλη.
- Κλισμός, οὔ, ὁ, subst. [torus discubitorius,] a seat to recline on. Εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσιν τὰ πησὶ τέ πορφυρέουσιν. I. 200. SYN. Ἔδρα, λῆχος, κλίνη. EPIITH. Ποικίλος, πόλυδαίδαλος, χρύσεός, ἀργυρέος, παμφάνων.
- Κλίτος, ἔος, τὸ, et κλιτός, ὅς, ἡ, subst. [devexitas, clivus, declivitas,] a slope, a valley. Κλίτῃ Παλλήναιά, Καναστραίην ὑπὲρ ἀκρήν. Apoll. 1. 599. See also Alcest. 591. SYN. Τὸ πρανές, τὸ καταντές.
- Κλοιός, et κλωός, ου, ὁ, subst. [vinculum quod collo circumdatur; torques, furca,] a ring, a collar, a necklace. Κλοιὸν φόρουντὰ περὶ μέσον τῶν ἀνθρώπων. Cycl. 184. See also Vesp. 892. SYN. Ὀρμός.
- Κλόνεω, v. [agito,] to chase, to throw into disorder. Ὡς ἐφέπε κλόνεων πέδιον τότε φαίδιμος Ἔκτωρ. Λ. 496. SYN. Ἀνασειώ, τυράσσω, συνταράσσω, ὀρίνω.
- Κλόνος, ου, ὁ, subst. [tumultus, strepitus,] an uproar, a crowd, a din. Σκέψαι κλόνον ἐν τείχεσσι. Ion 204. SYN. Θορύβος, ἀλάλη, κανάχη, πᾶταγος, μάχη. EPIITH. Κάκος, αἶνος, ἀτάσθαλος, ἱππιοχάρμης, στονόεις.
- Κλοπαῖος, κλοπίος, κλωπήος, et κλωπικός, ἡ, ὅν, adj. [(1) furto partus; item active, (2) subdolos,] (1) obtained by theft, stolen; (2) over-reaching. Πηγὴν κλοπαίαν, ἡ διδάσκαλος τέχνης. P. V. 110. See also v. 295. Apoll. 3. 1196. and Rhés. 512. SYN. Κλέπτος, ἐπικλοπός, λαθραῖος.
- Κλοπεύς, ἔως, κλοπός, ου, et κλώψ, ὥπος, ὁ, subst. [fur,] a thief, a deceiver. Ἦν Κλεωναὶ τὸν λαρόν δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς. Nub. 591. See also H. Merc. 276. and Helen. 552. SYN. See Κλέπτης.
- Κλοπή, ης, ἡ, subst. [furtum,] a theft, over-reaching, seduction. Τράπε-ζαν κλοπαῖσιν γυναικός. Agam. 393. SYN. Κλεμμά, κλεπτοσύνη, ἀπάτη.
- Κλοτῶπεύω, quasi κλυτῶπεύω, v. ["magnifice loquor, vel potius, quæsitis verbis loquendo, eaque audiendo tempus tero,"] to waste time in talking. Αἰψά μάλ' οὐ γὰρ χρὴ κλοτῶπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας. T. 149.
- Κλυδών, ωῖος, ὁ, et κλυδώνιον, ου, τὸ, subst. [fluctus, unda, æstus,] a wave, tide. Πόλλης ἐρίδος ξυνέπαισε κλυδών. Hec. 115. See also Helen. 1208. SYN. Ζάλη, σάλος, οἶδμα, κύμα, τάρachē. EPIITH. Δεινός, ὕγρος, πέλαιγος, θαλάσσιος, ἁπυρός, λαῖ βρός, παλίστρον, δύστηνός, πολέμιός.
- Κλυζώ, et Ιον. * κλυζέσκω, v. [abluo, alluo, purgo,] to wash, to cleanse. Θαλάσσεια κλυζει πάντα τὰνθρώπων κακά. Iph. T. 1194. See also Ψ. 61. SYN. Ἀπολούω, ἐκνίπτω.
- Κλυμένη, ης, ἡ, P. N. [Clymene,] Clymene. See in Ἐριφύλη.
- Κλυμένος, ου, ὁ, P. N. [(1) Clymenus, et (2) adj. celebratus,] (1) Clymenus, (2) celebrated. Ἄ περ Κλυμένειο παῖδᾶ. Olymp. 4. 31. SYN. (2) Κλυτός, περικλυτός, ἀγακλυτός, ἐρικύδης, ἀρίπρεπής.
- Κλυμί, et κλύω, v. [clueo, audio,] to hear, to obey, to be spoken of. Κλυθί μεν, Ἀργυρότοξ, ὅς Χρυσὴν ἀμφίβεβηκας. A. 37. See also Hipp. 916. SYN. Ἀκούω, ὑπακούω, ἀκροᾶσθαι, πείθωμαι.
- Κλυταιμνήστρα, as, ἡ, P. N. [Clytemnestra,] the wife of Agamemnon. Μενελαός ἔλενην ὃ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος. Orest. 20. EPIITH. Διά, δολομητής, κελαινόφρων, δολιφόρων, Τυνδαρίς, πᾶνῶλης, Τυνδαρὲς κόρη.
- Κλυτίδης per syncopen pro Κλυτιῶδης, patronym. a (2) Κλυτίος, ου, ὁ, P. N. [(1) Clytio satus; (2) Clytius,] (1) Piræus, the son of Clytius, a noble Irbacan;

- (2) a noble Trojan, the brother of Priam. Πείρατε Κλυτίδῃ, σὺ δὲ μοι τὰ πῆρ ἄλλὰ μάλιστα. ο. 539.
- Κλυτῶκαρπός, ον, ὁ et ἡ, adj. [præclaris fructibus celeber, inclytus,] having beautiful fruit. Οἷ-κάδ'ε κλυτὸςκάρπων. Nem. 4. 124.
- Κλυτὸμήδης, ἔδος, ὁ, P. N. [Clytomedes,] Clytomedes. Πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτὸμήδεϊ, Ἡνὸςπῶσιον. Ψ. 634.
- Κλυτὸμηγῆς, ἴδος, ὁ et ἡ, adj. [inclytus prudentia,] famous in contrivance. Ἡφαιστον κλυτὸμηγῆν αἰδέεσθαι, Μοῦσά λιγείᾳ. Hom. 19. 1.
- Κλυτὸνῆος, ον, ὁ, P. N. [Clytonēus,] Clytoneus. Λαοδάμας θ', Ἄλκιος τῆ, καὶ ἀντίθεος Κλυτὸνῆος. θ. 119.
- Κλυτὸπωλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [celeber equis,] having excellent or beautiful horses. See in Εὖχος.
- Κλυτός, ἡ, ὄν, vel ον, ὁ et ἡ, adj. [inclytus, clarnus,] celebrated, known. Τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτός Ἰππὸδᾶμειᾳ. B. 742. SYN. See in Κλεινός.
- Κλυτὸτέχνης, ον, ὁ, [celeber artifex,] an excellent artificer. Τοῖσιν δ' Ἡφαιστος κλυτὸτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν. A. 571. SYN. Κλυτὸεργός, κλυτὸμηγῆς.
- Κλυτὸτοξός, ον, ὁ et ἡ, adj. [arcu et jaculis inclytus,] renowned for the bow. Ἴριν τ' ἐλθέμεναι, καὶ Ἀπόλλωνα κλυτὸτοξόν. O. 55.
- Κλῶν, vid. Κλῡμί.
- Κλωθῶ, ὄος, ἡ, P. N. [Clotho,] one of the fates. Κλωθῶ τῆ κασιγνήτας τῆ πρῶσεν-νέπω. Isthm. 6. 24. SYN. See Κήρ.
- Κλωμάκεις, εσσαῖ, ἔν, adj. [asper, salebrosus,] abounding with rugged hills, craggy. See in Ἰώμῃ. SYN. Δύσβατος, τραχὺς, ὄρεινῃ.
- Κλῶν, ὠνός, ὁ, subst. [ramus; surculus, qui flecti potest, vel deputari,] a branch, a shoot, a sucker. Δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκώζεσθαι. Antig. 713. SYN. Βλάστος, κλάδος, θάλλος, ἔρνος, βλάστημᾶ, φυτόν. PHR. Ὀρειὸν, δᾶφνη-φόρος, μελαμπετάλος.
- Κλωψ, vid. Κλοιός.
- Κλωπικός, κλωπήϊός, vid. Κλωπαῖος.
- Κλωστήρ, ἥρος, et κλωστής, οὔ, ὁ, subst. [filum nendo deductum, fusus, qui net,] spun thread, a spindle, a spinner. Ὡσπερ κλωστήρ οὗτ' ἂν ἡμῖν ἢ τέταραγμένος, ὥδε λάβοῦσαι. Lysistr. 567.
- Κλωστός, ἡ, ὄν, adj. [contorsus inter nendum,] twisted, spun. Κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοισι λῖνοισί, ναὺς ὥσεϊ. Troad. 540.
- Κλώψ, contr. a κλοπός, ut σκῶψ a σκοπός. Vid. Κλοπέως.
- Κνακός, ὄν, et κνάκων, ὠνός, adj. Dor. pro κνηκός et κνήκων, [flavus,] yellow, tawny. Κνακὸν δέρμ' ὤμοισί, νεᾶς τὰμῖσοις ποτόσδον. Theocr. 7. 16. See also Theocr. 3. 5. SYN. Ξανθός, λευκός, πυρρόος.
- Κνάφεὺς, Attice γνάφεὺς, q. v.
- Κνάφένω, Attice γνάφένω, q. v.
- Κνάω, et κνήμι, v. [rado, sculpo, scindo,] to scrape, to scratch, to tear. Δακνόμενος κνάσαι, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις. Theocr. 7. 106. See also A. 638. SYN. Λυπῶ, κνίζω, ξύω.
- Κνέφάζω, v. [obscuro, tenebras obduco,] to spread a gloom over. Οἶον μὴ τίς ἄγα θεόθεν κνέφα-ση. Agam. 129. SYN. Σκοτίζω, νέφω, ἐπινέφω.
- Κνέφαός, ὄν, adj. [caliginosus,] darksome. Αἶδην, κνέφαίᾳ τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη. P. V. 1065.
- Κνέφας, ἄτος, τὸ, subst. [caligo, tenebræ, diluculum,] gloom, twilight. Ἡμος δ' ἡέλιος κατέδυν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε. A. 475. SYN. Δείλη, νύξ, σκοτός.
- Κνήμαργός, ον, ὁ et ἡ, subst. [cruribus albis præditus,] white-legged. Κνήμαργοι θ' ἐλίκες τῆ διηκόσοι γὰρ μὲν ἄλλοι. Theocr. 25. 127.
- Κνήμη, ἡς, ἡ, subst. [tibia, radius,] the leg, the spoke of a wheel. Κνήμην δὲ διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ. Phœn. 1409. SYN. Σκέλος, κώληψ.
- Κνημῖς, ἴδος, ἡ, subst. [ocrea,] a boot, a greave. See in Ἐπαῖβους. SYN. Ὑπόδημᾶ.
- Κνημός, οὔ, ὁ, subst. [saltus; pars montis, quæ quasi sura ipsius a pede ascendit,] the woody part of a hill, the part of a hill above the foot. Ἰδης ἐν

κνημοῖσ' ὀδυνπτύχοῦ ὕλησσης. Φ. 449.

Κνησιᾶω, et κνησιέω, v. [prurio,] to feel an itching. Τρῶπον, τάλαινᾶ, κνησιᾶς.

Eccles. 915.

Κνήστις, ἴδς, ἡ, subst. [(1) culter, (2) pruritus,] (1) a scraper, a knife, (2) an itching. Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφειτᾶ λευκᾶ πάλυνε. Λ. 639. SYN. Μᾶ-
χαρᾶ.

Κνίδη, ης, ἡ, subst. [urtica,] a nettle. See in Κνᾶω. SYN. Ἀκαλᾶφη.

Κνιδίος, α, ὄν, adj. [Cnidius,] of Cnidus. Οὐπω τὰν Κνιδίαν, ἐπὶ Δωτίῳ ἱρὸν
ἐναιὼν. Call. 6. 25.

Κνιδός, ον, ἡ, P. N. [Cnidus,] a city and promontory in Caria. See in Κάρ-
παθός.

Κνίζω, v. [pungo, vellico, rado, animum mordeo,] to nettle, to irritate, to sting.

Μηδ' ὀλβός, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένᾶ. Med. 599. SYN. Κνᾶω, ξέω, δᾶκνω,
κινέω, καθάπτω, λυπέω.

Κνισμός, οὔ, ὁ, subst. [pruritus, prurigo,] pruriency, titillation. Οὐκουν ἐρεῖς
ἀνυσαῶ τὸν κνισμόν τινᾶ; Plut. 974. SYN. Κνῦμά.

Κνίσσᾶ, ας, κνίσᾶ, ἡ, subst. [(1) nidor pinguedinis incensæ, (2) pinguedo,] a
strong scent, savor, fat. Οὐκ' ἀλλὰ κατὰ τὴν κνίσσαν εἰσελήλυθε. Pax 1050.

SYN. Θυμίαμα, ἄτμος, λίπος, δημός, στέαρ.

Κνισᾶω,¹ v. [nidore impleo,] to fill with scent, to fumigate. Βωμοὺς δὲ κνισᾶν
βοθυτοῖσι προστρώταις. Alcest. 1175. SYN. Θυμιᾶω, θεύω, καθάγιζω, ἐπι-
καίω.

Κνισσίης, εσσα, ἐν, adj. [nidore plenus,] strong-scented. Παννύχίζει, αἰθερᾶ
κνισ-σάντ'. Isth. 4. 112.

Κνισσώδιωκτης, ον, ὁ, P. N. [qui nidorem persequitur,] the name of a mouse.
Πρασσώφαγος δ' ἐσίδων, πύδους εἰλκυσέ Κνισσώδιωκτην. Batrach. 229.

Κνισσός, ἡ, ὄν, adj. [nidore suffitus,] smoking with fat. Ἄτμος, ἐν πυροῖσι
κνισωτοῖς χθόνος. Choëph. 478.

Κνίψ, κνίπος, ὁ, subst. [vermiculus,] a gnat, a worm. Εἰθ' οἱ κνίπες καὶ ψήνες
αἰετὰς συκᾶς οὐ κατέδονται. Avës 590. SYN. Κώνωψ.

Κνῦζᾶ, ης, ἡ, subst. [scabies, prurigo,] a scratch, itching. Κνῦζᾶ or κόνυζᾶ,
[genus plantæ,] a plant. Αἰγίπυρος, καὶ κνῦζᾶ, καὶ εὐώδης μέλιτειᾶ. Theocr.
4. 25.

Κνυζᾶω, et κνυζέω, v. [queribundum ululatum edo, gannio, vagio,] to whine
like a dog, to yelp. Εὐνᾶσθαι, κνυζᾶσθαι τ' ἐξ ἀντρων. Cæ. C. 1571. See
also Vesp. 971. SYN. Ὑλακτέω, ὠρῶμαι.

Κνυζητός, οὔ, ὁ, subst. [gannitus canis queribundus,] the whining of a dog.
Κνυζητῆρ' δ' ἐτέρωσέ διὰ σταθμοῖς φάβηθεν. π. 163.

Κνυζέω, v. [scabie infesto,] to hurt by scratching, to inflame. Κνύζωσεν δὲ
οἱ ὅσσε, πᾶρος περικαλλέ' ἐόντῃ. ν. 433. SYN. Κάκωω, λυπέω.

Κνῦμά, ἄτδς, τὸ, subst. [vellicatio, pruritus,] a scratching, an itching. Τὸ
κνῦμά σου τῶν δακτύλων. Eccles. 36.

Κνύω, v. [rado, scalpo,] to scrape, to scratch. Ὅστος πόθω μου 'κνύν ἐλθὼν
τὴν θύραν. Thesm. 481. SYN. Ξύω, κνίζω.

Κνώδαλον, ον, τὸ, subst. [bestia,] a beast, an ox, cattle. Κάθενξᾶ πρῶτος ἐν
ζῷοισι κνώδαλᾶ. P. V. 471. SYN. Ζῶν, θήρ, θήριον. EPI TH. Ἀνῶσιν,
μάταιον, βροτόφθορον.

Κνώδων, οντός, ὁ, subst. [mucro gladii,] the point of a sword. "Ελκει διπλοῦς
κνώδοντᾶς ἐκ δ' ὀρμωμένον. Antig. 1233. EPI TH. Πικρὸς, αἰδὼς.

Κνώσσιος, α, ὄν, adj. [Gnossius,] of Gnossus, a city in Crete. Δίς ἐπτά, ταῦρον
Κνώσσιον κάτακτάνων. Herc. F. 1318.

Κνωσσός, οὔ, ἡ, P. N. [Gnossus,] Gnossus. Οἱ Κνωσσόν τ' εἶχον Γόρτυνᾶ τῇ
τειχιῶσσαν. B. 646. EPI TH. Μεγάλη, εὐρεῖα, πολυδένδρεος, Μινώϊος.

Κνώσσω, v. [profunde vel dulce dormio,] to sleep soundly, to snore. Ἦδῶ
μᾶλα κνώσσωσ' ἐν ὀνειρείῳ πύλησι. δ. 809. SYN. Ὑπνώσσω, εὔδω, κοιμάμαι.

¹ See Dr. Blomfield's Gloss. Choëph. 478.

Κόαλέμους, ου, ὁ, adj. [stolidus, amens,] stupid. Ἄλλα στεφάνου, καὶ σπένδε τῷ Κόαλέμῳ. Equit. 221. SYN. Ἀνθητός, μωρός, ματαιός.

* Κόαζ, the noise made by frogs. See Ranæ 210. &c.

Κόβαλίκευμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [adulatio, scurrilitas, versutia,] craft, cajolery. Καὶ κόβαλικεύμασιν. Equit. 332. SYN. Πανουργία, κόβαλεία.

Κόβαλός, ὄν, adj. [(1) vafer, (2) maledicus, (3) loquax,] rascally, insidious, talkative. Βέρεσχεῖθαι τὲ καὶ κόβαλοι καὶ μῶθων. Equit. 635. SYN. Κάκῳτ' ἐχνός, κάκῳβουλός, πάνουργός, εἴρων, σκώπτῃς.

Κόγχη, ης, et κόγχος, ου, ὁ, subst. [concha,] a shell. Καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πᾶν σμενῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούση. Vesp. 583. See also Call. Ep. 5. SYN. Κόχλῖας, κόχλός.

Κόῳ, i. q. νόῳ, q. v. Ἡ δ' ἐκόησε. Call. fr. 53.

Κόθορνός, ου, ὁ, subst. [(1) cothurnus, (2) versipellis,] (1) a buskin, (2) a turncoat. Ὅτι ἡ κόθορνους εἶχες, ἀνᾶγνωναί σ' ἐτί; Ran. 557. SYN. Ἐμβᾶς, ὑπόδημᾶ, ἀρβύλη.

Κόθουρος, ὄν, adj. [iners,] dronish, sluggish. Ζῶν, κηφήνεσσι κόθουροις εἰκέλός ὀργήν. Hes. Op. 303.

Κοῖης, ἰδός, et Κοιῳγενεῖα, as, ἡ, [Coei filia,] the daughter of Coeus, i. e. Latona. Εἰσὼκε οἱ Κοιῃς ἐκέκλετο· σῶζεῖ χαίρων. Call. 4. 151. See also Apoll. 2. 710.

* Κόῖ, [vox grunientis porcelli,] the noise made by a pig. See Acharn. 780.

Κόῖζω, v. [grunnio,] to grunt. Ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε, καὶ κῳῖξετε. Acharn. 746. SYN. Γρύζω.

Κοικύλλω, v. [circumspecto,] to look or stare about. Τί αὖ σὺ κύκλῳ; ἢ τί κοικύλλεις ἔχων; Thesm. 852. SYN. Περιβλέπω.

Κοιλαίνω, v. [cavo, exentero, detraho,] to make hollow, to disembowel. Χῶμα δὲ μοι κοίλανον, ὃ μὲν κρύψει τὸν ἔρωτα. Theocr. 23. 43. SYN. Βᾶθύνω, ἐξορύττω.

* Κοιλία, as, ἡ, subst. [cavitas, alvus, venter,] a hollow, the belly. Εἰς τὴν κάτω μὲν κοιλίαν καθείρπυσεν. Ran. 485.

Κοιλῖσῳπῳλης, ου, ὁ, subst. [qui vendit ventres et omasa,] a seller of tripes or paunches. Κοιλῖσῳπῳλησιν δὲ θεὸς μέγα κῳδός ὑπάζει. Equit. 200.

Κοιλῳγᾶστωρ, ὄρος, adj. [qui cavo ventre est, famelicus,] hollow-bellied, spacious, hungry. Τούτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλῳγᾶστωρὲς. Sept. Theb. 1037. SYN. Κοῖλος.

Κοιλῳπέδός, ὄν, adj. [valles habens,] abounding in valleys. Ἄμειψεν, ἐν κοιλῳπέδον. Pyth. 5. 50.

Κοῖλος, ης, ὄν, adj. [(1) cavus, depressus, (2) sculptus,] hollow, embossed. Λιπόντας ἡμᾶς Αὐλίδος κοίλους μύχους. Iph. A. 1599. SYN. Γυῖλος, βᾶθος, γλαφύρος, γλυπτός.

Κοιλῳπός, ὄν, adj. [cavus aspectu,] hollow, scooped. Κοιλῳπός ἀγμός, πορφυρεντικαὶ στῆγαι. Iph. T. 262.

Κοιμᾶω, et κοιμίζω, v. [dormire facio, lenio,] to cause to sleep, to mitigate. Νεβρούς κοιμήσασα νῆγενεας γαλαθηνούς. δ. 336. See also Hec. 472. SYN. Ἀναπαύω, ὑπνώω, κατὰπαύω.

Κοίμημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [dormitio,] a sleeping, a cohabitation. Ἄται, κοιμήματ' αὐτογέννητ'. Antig. 863. SYN. Σύνουσία.

Κοιμίζω, vid. Κοιμᾶω.

* Κοινᾶω, et κοινῶω, v. [(1) communico; (2) polluo, inquino,] to communicate, to pollute. Νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, Κρονίδᾳ. Pyth. 4. 204. See also Med. 807. SYN. Κοινωνῶω, μετὰδίδωμι, μιαίνω.

Κοινῳβωμία, as, ἡ, subst. [commune altare,] a common altar. Πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδὲ κοινῳβωμίαν. Æsch. Suppl. 230.

Κοινῳλέχης, ἔος, et κοινῳλεκτρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [communem lectum habens,] sharing the bed. Μητὴρ δ' ἡ μὴ χῶ κοινῳλέχης. Soph. Electr. 97. See also Agam. 1416. SYN. Ὁμόκοιτός, ὁμόλεκτρός.

Κοινῳπλούς, ου, ὁ et ἡ, adj. [navigationis particeps,] sailing together. Ἡμῶν

γε ναὸς κοινὸπλον ὁμιλίαν. Aj. Fl. 881.

Κοινῶπους, πῶδος, adj. [socio pede iter faciens,] going together. Ἑμῶν πῶθεινὴν κοινῶπουν παρουσίαν. Soph. Electr. 1110.

Κοινὸς, ἡ, ὄν, adj. [(1) communis, (2) vilis,] common, low. Κοινῆς τραπεζῆς δαῖτ' ἀπὸς κοινὴν πέσῶν. Ion 654. SYN. Ἐπικοινωνός, ξυνός, ξυνήϊός, ξυνήων, πάνδημος, ἐγκληρὸς.

Κοινῶτκός, ον, ὁ et ἡ, adj. [communi partu editus,] having a common parent. Ἐὶ κοινῶτκῶν. Soph. Electr. 858.

Κοινῶφρων, ὄνός, adj. [communem cum aliquo mentem habens,] entertaining the same sentiments. Ἐς τὰς Ἀθήνας στεῖχ' ἐ κοινῶφρων πατρί. Ion 579.

Κοινῶω, vid. Κοινᾶω.

Κοινῶν, ὦνός, ὁ, subst. [particeps, socius,] a partaker, a companion. Λοξίας κοινῶν πᾶρ' εὐ-θιτάτω. Pyth. 3. 50. SYN. Ἐταῖρός, κοίνωνός, σύζυγός, σύζυξ.

Κοινωνέω, v. [communico, impertio; particeps sum,] to partake of, to communicate, to make an alliance with. Τίς ἂν πατρός σου φείδῃ ἐκοινωνήσῃ μοι; Eur. Electr. 1048. SYN. Μετέχω, μετὰδίδωμι, μετ'αλαγχάνω, συγκληρῶω, ὁμιλέω.

Κοινωνία, ας, ἡ, subst. [(1) communio, (2) beneficentia,] participation, communication, liberality. Τίς γὰρ θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία; Iph. T. 255.

Κοινωνός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [socius, particeps,] a partner, a partaker. Κοινωνός ἐστίν, ἡ μόνη σὺ δυστύχεις. Ion 773. SYN. Κοινὼν, μετόχος.

Κοινῶς, adv. [communiter, simul,] in common, together. Καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις. Ion 1462.

Κοινωφῆλης, ἐός, adj. [communem afferens utilitatem reipublicæ,] beneficent, patriotic. Κοινωφελεῖ διανοίῃ. Eumen. 990. SYN. Κοίνωνός, εὐχρηστός.

Κοιῶγενεῖα, vid. Κοίηις.

Κοῖός, ον, ὁ, P. N. [Cæus,] one of the Titans. Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίωνά τ', Ἰαπετόν τε. Hes. Theog. 134.

Κοῖός, Ion. pro Ποῖός, q. v.

Κοιρᾶνέω, v. [impero,] to command, to marshal. Ὡς ῥ' ὅγε κοιρᾶνέων ἐπέπω-λεῖτο στῆχας ἀνδρῶν. Δ. 251. SYN. Ἀνακοιρᾶνέω, ἄρχω, κοσμεῶ.

Κοιρανίδης, et κοιρανός, ον, ὁ, subst. [princeps, dominus,] a governor, a prince. Λεῖσσετ' ἐ, Θήβης οἱ κοιρανίδαι. Antig. 940. See also Med. 871. SYN. Ἄγος, στρατηγός, ἄρχος, ἡγεμὼν, βασιλεὺς, ἄρχων.—Κοιρανίδης is also a patronym. Olymp. 13. 105. and Κοιρανός is a proper name. P. 614.

Κοισῦρα, ας, ἡ, P. N. [Cæsura,] an Eubæan female noble and wealthy. Κάστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισῦρας. Nub. 800.

Κοιτάζω, [in lecto pono, et κοιτάζομαι, in lecto decumbo,] to lay on a bed, to nestle. Βω-μῷ θεῶς κοιτάζατο νύκτ'. Olymp. 13. 107. SYN. Κατακείμαι, κατακοιμάομαι.

Κοίτη, ης, ἡ, subst. [cubile, concubitus,] a bed, a marriage-bed, concubinage. Κρυπτὰ κοίτα τῶν σῶν λέχων. Hipp. 153. SYN. Θαλάμος, εὐνη, κοιτὸς.

Κοιτὸς, ον, ὁ, subst. [cubiculum, cubile, somnus,] a bed-room, bed, a lying down, sleep. Σπείσαντες, κοιτοῖο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη. γ. 334. SYN. Κοίτη, κοίμημα, ὕπνος. EPIITH. Ἡδύς, στυγερὸς.

Κόκκος, ον, ὁ, subst. [coccus, granum, baccia,] a grain. Ἡ ῥόδον, ἡ σίβδας κόκκος ἔχει χροῖαν. Call. 5. 27.

Κοκκύζω, v. [canto ut cuculus, cuculo,] to cry cuckoo. Ἡμος κόκκνξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πέταλοισιν. Hes. Op. 484.

- Κόκκνξ, υγός, ὁ, subst. [cuculus,] a cuckoo. See in Κοκκύζω.

Κολάζω, v. [mutilo, punio, castigo,] to mutilate, to punish. Οὐ γὰρ τί θανάτῳ τοὺς κακοὺς κολάζομεν. Helen. 1171. SYN. Ἀποτίννυμι, τιμωρέω, μαστιγῶω, αἰκίζω, ἐπιπλήσσω, νοθεύω, διευθύνω. PHR. See Orest. 1562.

* Κόλαιις, ιδός, ἡ, P. N. [Colænis,] a name of Diana, so called from Colænus, a son of Mercury, who built a temple to her. Οὐκ' ἐὶ Κόλαιις, ἀλλ' Ἀκαλανθίς Ἀρτέμις. Aves 873.

Κολαξ, ἄκος, ὁ, subst. [adulator, parasita,] a flatterer, a parasite. Ὅλας; Θέω-

- λος τὴν κεφαλὴν κολᾶκος ἔχει. Vesp. 45. SYN. Θῶψ, θωπεύων. EPIITH. Στώ-
μυλος, βωμυλόχος. PHR. See Agam. vv. 763—771.
- Κόλαπτω, v. [tundo, tundendo excavo,] to bruise, to pound, to excavate.
Ἄλλ' ἐνὶ δῇ φλοιοῖς κέκολαμμένα τόσσα φῦρεϊτε. Call. fr. 101. SYN. Κόπτω,
κολῶ, κνίζω, γλάφω.
- Κόλασμα, ἄτος, τὸ, et κόλασμος, ὁ, et κολᾶσις, ἡ, subst. [pœna,] punishment.
Οὐτ' αὖ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίγνετο. Eur. fr. Sisyp. 1. 4. SYN. See Ποίνη.
- Κολάστης, ου, ὁ, et κολαστήρ, ὁ, subst. [castigator,] a punisher. See in Ἐπι-
τιμητήρ. SYN. Ἐπιτιμητήρ, ἄμύντωρ, ὑπηρέτης.
- Κολέος, et Ion. κουλέος, οὔ, ὁ, subst. [vagina, culeus,] a sheath, a case. Ἐξ-
εἴκε κολέου· λῳγασί δ' Ἀργείων στρατοῦ. Hec. 542. See also Γ. 272. SYN.
Θήκη.
- Κόλετρώω, v. [proculco,] to trample on. Τοῦτον δειλαιὸν κόλετρω' αἰεὶ καὶ τὴν
μητέρα. Nub. 552. SYN. Κατάπατέω.
- Κολίξ, ἴκος, ὁ, subst. [panis rotundus,] a round cake or roll, tripe. Δρεπάνον
λάβου', φ' τοὺς κολίκας κατέσπασας. Ran. 576.
- Κόλλαβος, ου, ὁ, subst. [panis genus,] a sort of cake baked under the ashes.
Καὶ τῶν λαγῶν πολλὰ, καὶ τοὺς κολλάβους. Pax 1196.
- Κολλάω, v. [glutino,] to glue, to join. Κέκολληται γένος πρὸς ἄτα. Agam.
1543. SYN. Προσαρμόζω, προσάπτω, πήγνυμι, πᾶχνω.
- Κολλητός, ἡ, ὄν, adj. [glutinosus,] glued. Οὐθ' ἰπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν
ὄχων. Hipp. 1220. SYN. Κέκολλημένος, σύνθετος, εὐπηκτός.
- Κολλικόφαγος, ου, ὁ, [qui κολλικὰς vorat,] an eater of small loaves, a nickname
of the Bœotians. ὦ χαῖρε, κολλικόφαγε, βοιωτιδίῳν. Acharn. 872.
- Κολλόμελεω, v. [versus concinne connecto,] to glue or adapt songs together.
Τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλόμελεῖ. Thesm. 54.
- Κόλλοψ, ὅπος, ὁ, subst. [(1) callosum corium durius in cervicibus et dorsis boum
aut etiam ovium; (2) verticillus citharæ, quo chordæ intenduntur; (3) scor-
tum, cinædus. Vid. Damm. in v.] (1) the hard skin about the neck of an ox;
(2) a screw or key by which the strings of the lyre were tightened; (3) a
pathic. X' ἡμεῖς αὐτῷ τῷτ' ἐκ τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνειμέν. Vesp.
574.
- Κόλλυβος, ου, ὁ, subst. [(1) species numismatis; (2) bos in numismate sculptus;
(3) collybus,] a small piece of money stamped with the figure of an ox; agio,
in money changes. Οὐδεὶς ἐπριάτ' ἂν δρεπάνον οὐδὲ κολλύβον. Pax 1200.
- Κολλύρα, as, ἡ, subst. [panis qui pueris dabatur; frustulum panis,] a cake,
a bun. Κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὕψος ἐπ' αὐτῇ. Pax 122.
- Κολοιάρχης, ου, ὁ, subst. [graculorum dux,] a leader of jack-daws. Πρὸς τοὺς
κολοιάρχας προσῆλθες; οὐ λέγεις; Aves 1212.
- Κολοῖος, ου, ὁ, subst. [graculus, monedula,] a jay, a jack-daw. Τί γάρ εἰσ'
ἔρεχθεῖ, καὶ κολοῖος, καὶ κύν; Equit. 1022. EPIITH. Ἠχῆεις, εὐπτέρους.
- Κολόκνυμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [surdus fluctus,] a silent wave. Ὡθων κολόκνυμᾶ, καὶ
τάραττων καὶ κύκων. Equit. 689.
- Κολόκυντη, ης, ἡ, subst. [cucurbita,] a gourd. Ἦδη καθ' ὅρας, εἰ μὴ λημᾶς κολό-
κυνταις. Nub. 326.
- Κόλον, ου, τὸ, subst. [cibus, intestinum,] a crust; pl. the intestines. Ἐντέροις,
καὶ τοῖς κόλοις. Equit. 454.
- Κόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mutilis, truncatus,] maimed, blunted. Ἐν τήνῃ γὰρ
τῆνός' ἴθ', ὧ κολέ, καὶ λέγε Μίλων. Theocr. 8. 51. SYN. Ἐλλειπής, ἐλλιπής,
πηρὸς, κυρτός, κυλλός, ἀτέλής.
- Κόλοσος, ου, ὁ, subst. [colossus, statua ingens,] a colossal or large statue.
Σφυρήλατος οἷα κόλοσός. Theocr. 22. 44.
- Κόλοσυρτός, ου, ὁ, subst. [streptus, promiscua multitudo,] a noise, a tumultu-
ous concourse. Ὑπόπεινόντων, καὶ γραιδίῳν κολόσυρτόν. Plut. 536. SYN.
Θορύβος, πληθός. EPIITH. Ἀργαλεός, ἀνδρόφονος, πόλυς.
- Κολουραῖος, α, ὄν, adj. [præceps,] steep. Ἐν γάρ μιν Τροίῳ κολουραίῃ ὑπό
πέτρῃ. Call. fr. 66. SYN. Ἀποτόμος.

- Καλούω**, v. [amputo, præcido, decurto,] to cut short, to maim, to cut to pieces. Ἐπ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους, ὧν ἡδίκησεν. ἀλλὰ γάρ. Vesp. 244. SYN. Ἀποκόπτω, κατὰκόπτω, πηρῶ, μειδῶ, λωβᾶω.
- Κόλπιος**, ὄν, adj. [sinuatus,] covering the bosom. Πέπλον δ' ἔρεικῃ κόλπιον χερῶν ἄκμῃ.¹ Pers. 1061. SYN. Πόλυπυχος, καταπύχης.
- Κόλπος**, οὐ, ὁ, subst. [sinus, gremium,] a bosom, a breast; a creek, a gulf. Κόλποισι τὸν θεὸν² εἰσρέοντ' ἐδέξατο. Dan. 34. SYN. Πτύξ, πτύχη, ἀγκών. EPIITH. Ἀγχάλως, εἰνάλιος, βάθως, βάθυδίνης, εὐρύς, εὐώδης, βρῦοις, δεινός, ἰμερῶεις, κηώδης, οἰκίρμων, ἀπειρίων.
- Κολπῶω**, v. [sinuo, in sinus contraho,] to swell, to expand. Κολπῶθι δ' ὤμοισι πέπλος βάθως Εὐρωπέης. Mosch. 2. 125. SYN. Πτύσσω.
- Κολπώδης**, ἔος, adj. [sinuosus,] winding. Τὰν κολπώδῃ πτέρυγ' Εὐβοίας. Iph. A. 120. SYN. Κόλπιος.
- Κόλυμβᾶω**, v. [aquas subeo,] to dive. Ἴδε, πῶς νήσσοι κόλυμβᾷ. Anacr. 37. 5. SYN. Δύπτω.
- Κόλυμβητής**, οὐ, κόλυμβητήρ, ἥρως, (2) κόλυμβός, οὐ, ὁ, et (3) κόλυμβις, ἰδός, ἡ, subst. [urinator, natator, urinatrix,] a diver, a swimmer, (3) a didapper. Δίτην κόλυμβητήρως, ἐς βυθὸν μόλειν. Æsch. Suppl. 413. See also Phœn. 1167. Acharn. 876. and Aves 305.
- Κόλχος**, οὐ, ὁ, et Κολχίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Colchus, Colchis,] a native of Colchi. Κόλχων ἐς αἶαν, κῶανῃας Συμπληγαῖας. Med. 2. See also Med. 132. EPIITH. Ἀρηϊφάγος, κελαινῶψ, ἀρήϊος, ἀμαιμάκετος, ἄξενος.
- Κόλφαω**, v. [tumultuor, effutio,] to gabble, to raise a disturbance. Θερσίτης δ' ἐπὶ μῶνός ἀμετροδότης ἐκόλφα. B. 212. SYN. Θορύβῳ, κελᾶδῳ, κραυγάζω.
- Κόλῳνη**, ἡς, ἡ, et Κόλωνός, οὐ, ὁ, subst. [tumulus, collis,] a mound, a hill. Κόλῳνη is also the name of a city. A. 756. Κόλωνός, [pagus Atticensis,] a pagus in Attica on a hill near Athens, so called from a hero of the same name. Ἐστὶ δὲ τις προὔπαροιθε πόλεως³ αἰπειτὰ Κόλῳνη. B. 811. See also Apoll. 1. 1120. SYN. Γεωλόφον, πῶν, κνημὸς, ὄχθος, ὄφρυς, δειρᾶς. EPIITH. Βαθυκρημνός, δροσέρως, ἡνέμοις, πρόβλης, λάσιός, παιπαῦλοις, εὐνδρὸς, κρᾶνᾶς, διλῶφός.
- Κόλῳς**, οὐ, ὁ, subst. [perturbatio,] a disturbance. Ἐν δὲ θεοῖσι Κόλῳν ἐλαύνετον οὐδὲ τί δαιτὸς. A. 575. SYN. Θορύβος, ταραχή.
- Κόμαρος**, οὐ, ὁ et ἡ, subst. [arbutus,] the strawberry tree, the arbutus. Ταῖσιν κόμαρος, καὶ τοῖς κῶτῖνοις. Aves 620.
- Κόμαρδοφαγός**, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [qui arbuteis fructibus vescitur,] one who feeds on strawberry-trees. Τὰ τῷ κῶτῖνδοτράγα, τὰ τῷ κόμαρδοφάγα. Aves 240.
- Κόμῳ**, v. [(1) como, comam alo, comatus sum; (2) superbio,] to cherish hair, to be proud, to exult. Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κόμῳσι, μηδ' ἀπεστελεγγισμένοις. Equit. 580. SYN. Ἐθειράζω, (2) πλουτέω, τρυφᾶω, χλοηφόρῳ, γανυῖᾳ.
- Κομέω**, et κομέεσκω, v. [(1) curam gero, (2) nutrio,] to take care, to maintain. Νεοτρεῖας μὲν ἔπειθ' ἵππους θέρᾶποντῃ κομέτην. Θ. 113. See also ω. 212. SYN. ἀτίταλλω, διέπω, ἐπιμέλεσθαι, κηδεύειν, τρέφω.
- Κόμη**, ἡς, ἡ, subst. [coma, cæsaries culta,] a lock of hair, foliage. Οὐ ρίψεθ' Ἀΐδου τάσδε περὶ βόλας κόμης. Herc. F. 561. SYN. Βόστρυχος, θειρά, θριξ, χαιτή, φῶβη. EPIITH. Ξάνθη, ἄβρα, εὐπλόκαμος, εὐώδης, αὐχμώδης, χρυσῆα, τᾶνᾶς, λευκόχρως, πῖνᾶρά, ὦμη, λίπᾶρά, ἰοείδης, ἰμερτή, μέλαινα, λευκή, πόλῖα, χλιδῶσα.
- Κομήτης**, οὐ, ὁ, adj. [crinitus; subst. cometa,] hairy, feathery; a comet. Γίγονται πάνθ' ὃ τί βούλονται· κῆτ' ἦν μὲν ἰδῶσι κομήτην. Nub. 348. SYN. Κατάβοστρυχος, εὐπλόκαμος, χαιτήεις.
- Κομίδῃ**, ἡς, ἡ, subst. [(1) vectura, (2) cura; (3) dativ. Κομίδῃ vel Κομίδῃ pro adverbio usurpatur, valde, magnopere, diligenter,] conveyance, care, mainte-

¹ See Dr. Blomf. Gloss., whose happy emendation is here adopted.

² Θεόν is scanned here as a long syllable.

³ Πόλεως is here scanned as an Iambus.

- nance, provision, (3) diligently, altogether, wholly. Ἡντινά οἱ κτέανων, κῆμι-
δὴν ἐτίθεντο νόμῃς. Theocr. 25. 109. SYN. (2) Ἐπιμέλειαι, θεραπεία, κηδὺς.
Κῆμιζω, v. [curo, fero, repeto, accipio,] to take care of, to bear, to convey.
Κῆμιζε δὴά μεσης μεθ' Ὀρβαίας χθονὸς. Bacch. 949. SYN. Ἀνακῆμιζω, κηδεω,
κῆμew, ἐμπάζομαι, τημελεω, ἀμφέπω, βαστάζω, ἀπάγω.
Κῆμιστέος, ὄν, adj. [ferendus,] to be born, conveyed or derived from. Κάρπος
οὐ κῆμιστέος. Sept. Theb. 597.
Κῆμιστήρ, ἥρως, et κῆμίτης, ον, ὁ, subst. [(1) portator, (2) deductor,] a carrier,
a bearer, a conductor. Ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κῆμιστήρας κῆρης. Hec. 222. See
also Androm. 1257. SYN. Ἀγωγός.
Κῆμιστρὸν, ον, τὸ, subst. [(1) munus ob reditum datum; item (2) vectura, de-
ductio,] (1) money paid for a safe return; (2) a conveying. Κῆμιστρ', ἐς
Ἀργος ἔνγκάστασιν μολών. Herc. F. 1379. SYN. Σώστρον.
Κόμμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) segmentum; (2) nota, vel signum nummo impres-
sum,] a segment, mark, stamp. Χθές τε καὶ πρώην κόπεῖσ' τῷ κακίστῳ κόμματι.
Ran. 726. EPIITH. Κάκον, πόνηρον, καίνον.
Κομμός, οὐ, ὁ, subst. a κόπτω, [planctus, plangor,] wailing. Ἐκοψ' Ἀρείον
κομμὸν εἰτέ Κισσίας. Choeph. 417.
Κομωτήρ, ας, ἡ, subst. [ornatrix,] a female adorning. Ἰσὼ παρ' αὐτήν, δεῦρ'
ἴθ', ἡ κομωτήρ. Eccles. 737.
Κομπάζω, et κομπέω, v. [strepitum edo, crepo, jacto,] to make a noise, to re-
sound, to boast. Γυναῖκ' ἀρίστην ἐστὶ κομπάσαι. Alcest. 334. See also Eur.
Electr. 815. SYN. Γαυριᾶω, ἀλαζδνεύομαι, ψόφew, δονπέω, κῶνάβεω, πατάγεω,
αὐχέω.
Κόμπασμα, ἄτος, τὸ, subst. [jactatio,] an object of boasting. Κομπασμάτων
φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεῖς. P. V. 369. SYN. Ἀλαζδνευμά, καύχημά.
Κομπέω, vid. Κομπάζω.
Κομπόλακew, v. [inaues ampullas projicio,] to make a high-sounding boast.
Τὴν τέχνην· ἀλλ' οὐκ ἐκομπόλακουν. Ran. 961.
Κομπόλακῆς, ον, ὁ, subst. [qui est tumidus, et sui jactans,] an empty boaster.
Ἀρᾷ κομπόλακῆς; Acharn. 589.
Κόμπος, ον, ὁ, subst. [(1) crepitus apri acuentis dentes; (2) strepitus; (3) ver-
borum ampullæ, jactatio,] a noise made by striking or beating; boasting, ap-
plause. Μὴ φθόνηι κόμπον τὸν εὐκιδτ' αἰοιδᾷ. Isthm. 5. 30. SYN. (2) Ψόφος,
δοῦπος, ἀραγμός, (3) κόμπασμα, ἀλαζδνευμά, ἐπάρκεσις. EPIITH. Ἀγλήνωρ,
ὑπερήνωρ, βαρὺδονπος, βαρὺμνησις.
Κομπός, subst. vel κομπαστής, οὐ, ὁ, [jactator,] a boaster. Κομπὸς εἶ, σπον-
δαῖς πέποιθός. Phœn. 609.
Κομπόφακέλορρήμων, ὄντος, ὁ, adj. [gravi verborum compositione utens,] using
bombastic words. Ἀπεριλάλητον, κομπόφακέλορρήμονα. Ran. 839. SYN.
Ἀλάζων.
Κομψευριπιδικῶς, adv. [scite et Euripideo more,] in the elegant manner of Eu-
ripides. Εἴπομ' ἂν αὐτὸ δῆτ' ἀ κομψευριπιδικῶς. Equit. 18.
Κομψεύω, v. [scite dico et facio,] to display ostentatiously. Κόμψενε νῦν τὴν
δόξαν· εἰ δὲ ταῦτ' ἀ μή. Antig. 330. SYN. Σεμνολογέω, αἰκάλλω, ἀλαζδνεύ-
μαι.
Κομψόπρεπης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [festivus, lepidus, elegans,] witty, elegant. Τῶν
πρωτέρων, πρὸς γοῦν τὰδ', ὧ κομψό-πρεπῇ. Nub. 1030.
Κομψός, ἡ, ὄν, adj. [festivus, elegans, comptus,] elegant, pompous. Εἶσω τὴν
μελαθρων κομψὰ θηλειῶν ἐπη. Troad. 853. SYN. Ἀστεῖς, εὐφύης, ἐπιχαρίς,
αἰμυλῖος, ἄβρος, πανουργός, πῖθάνος, γλαφύρος.
Κομψῶς, adv. [scite, festive,] elegantly, pompously. Κομψῶς τὴν καὶ δειπνητί-
κως. Acharn. 1016. SYN. Ἀστεῖως, γλαφύρως, χαρίεντως.
Κῶνάβεω, et κῶνάβιζω, v. [resono,] to ring, to utter a hollow confused noise.
Σμερδᾶλεον κῶνάβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. B. 334. See also Ph. 255.
SYN. Ἠχέω, ἀνᾶχω, κομπέω.
Κῶνάβος, ον, ὁ, subst. [sonitus, strepitus,] a sound, a clash. Κῶνάβος ἐν πύ-

lais χαλκῶδετον σακέων. Sept. Theb. 148. SYN. Ψόφος, δοῦπος, κτύπος, ἥχος. Κόνδυλος, ου, ὁ, subst. [articulus quo digitus flectitur; alapa; tuber,] a knuckle; a slap; a tubercle. Μῶν τῶν σκῶροδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον; Pax 258. SYN. Κολᾶφος.

Κόνια,¹ as, et κόνις, ἴος, ἥ, subst. [(1) pulvis; (2) lix, calx, lixivium,] dust, chalk, ley to wash with. Ἀσπὶ τέ, καὶ θάλαμους, καὶ πύσσιν ἐν κόνιαις. Androm. 112. See also Hec. 325. SYN. Κονίσσαλος, ψαμάθος, κόνιορτος, σπόδος, αἰθᾶλη. EPIITH. Λεπτῇ, αἰμάτῳεσσα, αἰθᾶλῳεσσα, ἀλεγεινῇ, ἀνᾶλεα, αἰθερίως. Διοφῆρα, ξανθῇ, κόφῃ, μέλαινα, ὀφεία, χθαμάλῃ.

Κονίζω, et κόνιω, v. [pulvere impleo,] to cover with dust. Εὐρύ κονίσσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψῃαι αὐτούς. E. 145. See also θ. 122.

Κόνιορτος, et κονίσσᾶλος, ου, ὁ, subst. [pulvis,] dust raised. Ὁ κόνιορτος δῆλός, αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων. Equit. 245. See also Γ. 13. SYN. Κόνις, κόνια.

Κονίπους, et κονίοπους, πόδος, ὁ, subst. [qui est pede pulverulentus, solea,] dust-footed, dusty-foot, a name given at Epidaurus to country-people; a sandal. Γερῶν δὲ χωρεῖ χλαῖνιδά καὶ κόνιπυδάς. Eccl. 848.

Κόνις, vid. Κόνια.

Κονίσσαλος, vid. Κόνιορτος.

Κονίω, vid. Κονίζω.

Κοννᾶς, οὔ, et (2) Κόννος, ου, ὁ, P. N. [Connas, Connus,] the names of two men in Aristophanes. See Equit. 534. and Vesp. 673.

Κοννῶ, v. [scio, cognosco,] to know, to understand. Κοννῶ δ' αὖταν. Æschl. Suppl. 171. EXP. Κοννεῖν· σὺνῆναι, ἐπίστασθαι. Hesych. SYN. See Γινώσκω.

Κοντός, οὔ, ὁ, subst. [contus, nautica hasta, longa et robusta,] a sharp-pointed weapon, a pole used in thrusting the vessel from the shore. Κοντοῖς δὲ πρῶραν εἶχον· οἱ δ' ἐπωτῖδων. Iph. T. 1351. SYN. Πόσθη.

Κοπᾶνόν, ου, τὸ, subst. [securis, gladius,] a battle-axe, a sword. Πειραὶ κοπᾶνων ἀνδρῶδ' αἰκτων. Choëph. 847. SYN. Κόπῆς, μάχαιρά, ξιφός.

Κοπιᾶω, v. [laboro,] to labor, to toil, to be tired. Ὡστε πᾶρέσται κοπιᾶν ὑμῖν. Aves 734. SYN. Ἀποκάμνω, κοπάζω, κοπιάζω.

Κόπῆς, ἴδος, ἥ, subst. [culter ad cædendum aptus,] a carving-knife, a faulchion. Οἴσει τις ἡμῖν κοπίδ'; ἀπορρήξω χεῖλόν. Eur. Electr. 837. SYN. Μάχαιρά, κοπᾶνόν, ξιφός.

Κόπῆς, ἔως, ὁ, subst. [orator vanus,] a wily orator. Κόπῆς, ἡδύλογος, δημῳχαριστής. Hec. 131. SYN. Λᾶλος, ῥήτωρ.

Κόπος, ου, ὁ, subst. [labor,] labor. Ἴν', ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτε. Philoct. 880. SYN. Κάματος, ἀνία.

Κόπω, v. [lasso,] to weary or tire. Ἐκ πόλεμου ἀνιουσᾶν, ἐπεὶ λίην ἐκόπω-θην. Batrach. 188. SYN. Ἀποτρύνω, τείρω, ἀποκάμνω, κοπιᾶω.

Κοπᾶτίας, ου, ὁ, subst. [equus notatus τῷ κόππα,] a horse marked with a ♀. Ὄτ' ἐπρίᾶμην τὸν κοπᾶτίαν· οἴμοι τάλας. Nub. 23.

Κόπρωγωγέω, et κόπρῳ, v. [stercoro,] to convey dung, to manure. Ἐγὼ δὲ κόπρωγωγὴν γὰ πρῶτᾶ ναὶ σῶ. Lysistr. 1176. See also ρ. 229. SYN. Κόπρῳ ἄγω, ἐπιβάλλω.

Κόπρειος, α, ὄν, adj. [stercorarius,] of dung. Καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπρειος. Equit. 899.

Κόπρῳ, vid. Κόπρωγωγέω.

Κόπρῳλόγος, ὄν, adj. [qui stercora colligit,] a scavenger. Τῷ κόπρῳλόγῳ, καὶ ταῦτᾶ λουδῶρούμενός. Vesp. 1184.

Κόπρος, ου, ἥ, subst. [stercus, stabulum,] dung, a stall, dust. Πάντας δὲ λῖτ' ἀνευέ,

¹ The penult. of Κόνια, in Homer, is long in the singular, when it ends the hexameter, but always short in the plural. Euripides makes the penult. short in the passage quoted, and in Suppl. 831. Aristophanes "in lyricis media brevi adhibet, in diverbiis autem longa." Herman. De Met. p. 153. It is long sometimes in the arsis. Dr. Blomf., whose sagacity nothing escapes, has proved that the last syllable of κόνις and κόνιν is long, though probably on account of the metrical ictus. See P. V. 1120.

- κὺλινδῶμενος κᾶτᾶ κόπρῳ. X. 414. SYN. Σπόδος, κῶνις, πηλός, σκῶρ.
 Κόπρῳ φῶρεω, v. [stercora fero; stercore obolino,] to bear, or besmear with, filth.
 Κόπρῳ φῶρήσω σ', εἰ λάλησεις. Equit. 295.
 Κόπρῳ, ὦνός, ὁ, subst. [sterquilinum,] a dunghill, a stall. 'Ες τὸν κόπρῳ οὖν ἐρχόμεαι. Thesm. 485. SYN. Ἀφ' ἐδρών.
 Κόπτω, v. [caedo, fero, scindo, med. v. plangor,] to cut off, to forge, to smite; (in the middle voice,) to beat oneself for sorrow. Κόπτοντες δούρεσσι μετὰ φρενὸν, ἡδὲ καὶ ὤμου. θ. 528. SYN. Ἀνάκoptw, κατὰκόπτω, πλήσσω, τέμνω, πρίω, ῥήγνυμι, χάρασσω, ὑπόσειω, κρούω, παίω, αἰκίζω, ἀράσσω.
 Κόρακινός, ου, ὁ, subst. [genus piscium, saperda,] a kind of shell-fish emitting a disagreeable smell. Ὅταν ἀσπίδ' ἔχων, καὶ Γόργονά τις, κῆτ' ὠνηται κόρακίνους. Lysistr. 560.
 Κόραξ, ἄκός, ὁ, subst. [corvus,] a crow. 'Ες κόρακας βᾶδιεῖ μετ' ἀμώνιός; Pax 117.
 Κόρδαξ, ἀκός, ὁ, subst. [saltatio quædam ridicula et lasciva,] a kind of wanton dance. Προσθεῖς αὐτῷ γραῦν μέθυσην, τοῦ κόρδακός οὐν' ἐχ', ἦν. Nub. 555.
 Κόρευνᾶ, ἄτὸς, τὸ, subst. [virginitas,] the state of a virgin. Κόρευνᾶρ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός, οὐ θνήσκω περὶ. Alcest. 176. SYN. Παρθένια, παρθένειᾶ, παρθένευμᾶ.
 Κόρευνω, v. [devirgino, med. v. virginis vitam ago,] to deflower a virgin; med. to live a virgin. Σὺ δ' ὦ τέκνον μοι, πῶς κόρευνθήσει κἀλῶς; Alcest. 314.
 Κόρεω, v. [(1) verro, purgo, curo, (2) satio,] to sweep, to scour, to satiate. Βύρας κόρεσθεις, γυμνάσω τὰ πρόσφορά. Hipp. 111. SYN. Ἄδω, πληρῶω, ἐπιμελοῦμαι.
 Κόρη, Ion. κούρη, et Dor. κῶρα, ης, ἡ, subst. [(1) puella, (2) pupilla,] (1) a damsel, (2) the pupil of the eye. Τὰς αἰμάτωπους καὶ δράκοντωδεῖς κόρας. Orest. 250. See also B. 872. and Call. 5. 27. SYN. Παῖς, πῶλος, παιδαρίον, μόσχός, παρθένος, σκύμνος. EPIITH. Αἰδοία, διᾶ, ἄζυξ, ἄδμης, ἄφρων, ἄβροχμός, ἄγλαῖομορφός, βάθυζωνός, βάθυκολπός, δειλή, δύσερως, δόρυσσός, τυραννός, ἐνθεός, ἐρημός, βάρβαρός, παρθενική, δι' ὀγνήης, θεσπίψός, χρυσοστεφάνός, πδλῦκλαντός, ἀγνή, ἐλικώπις, εὐπλόκαμός, εὐείδης, ἐντέανός, εὐσφύρός, νεόθηλης, μῖαρά, ἰμέρδεσσα, περικάλλης, κάκοφρων, τολμήεσσά, χαρίεσσα, χρυσηλάκίτης, (2) ὀρθή, τάλαιπυρός, ξηρή, σκυθρωπός, βασιλεία, πδλῦπλάνός, διάστρόφός, φώσφός. — Κόρη also was a name of Proserpine. Eur. Suppl. 334.
 Κόρημᾶ, ἄτὸς, τὸ, subst. [scopa,] a besom, a broom. Κατὰθου τὸ κόρημᾶ μὴ κῶρει τὴν Ἑλλάδα. Pax 59.
 Κορθύνω, et κορθύω, v. [coacervo, colligo, tollo,] to heap up, to collect, raise. Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυν' ἐν δόν μένος, εἰλέτ' ὃ ἥπλᾳ. Hes. Theog. 853. See also I. 8. SYN. Ἐπαίρω, ὑψώω, κρύφω, αὐξάνω, συνάθροίζω, συλλέγω.
 Κορθύς, ὅς, ἡ, subst. [acervus,] a heap. Τὰς κόρθῦς ἅ τῶμᾶ ὕμνιν. Theocr. 10. 46.
 Κόρια, as, ἡ, P. N. [epitheton Dianæ,] Diana. Ἄλλον μὲν Κόριης, ὅτι οἱ σὺν ἐλέζῳ κόρας. Call. 3. 234.
 Κόριαννόν, et κόριαννόν, ου, τὸ, subst. [coriandrum,] a herb resembling parsley, the coriander. Μύρτοις στεφάνουσθαι καὶ κόριάνοις. Anacr. 138. See also Equit. 679.
 Κόριζομαι, v. [blandior,] to caress. Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκὸριζέτο. Nub. 68. SYN. Ὑποκόριζομαι, κδλᾶκέω.
 Κόρινθιός, α, ὃν, adj. [Corinthius,] Corinthian, of Corinth. Κόρινθία γυναῖκες, ἐξήλθον δῶμων. Med. 216.
 Κόρινθος, ου, ἡ, P. N. [Corinthus,] an illustrious city in Achaia. See in Εὐκτιμένος. EPIITH. Ἄλκιλυστός, Δωρίς, ὀλβία, Ἰσθμία, ὄφρυδεσσα, ἀγλαδοκούς, ἀμφιθάλασσός, ἀφνειός.
 Κόριθον, ου, τὸ, subst. [pupa, puellula,] a little girl, a doll. Ἄλλ', ὃ πύνηρᾶ κόριᾶ γ' ἀθλίον πατρός. Acharn. 731.
 Κόρις, ἔως, ὁ vel ἡ, subst. [(1) cimex; (2) hypericum,] (1) a bug; (2) Saint John's wort, or the ground pine. Ἄλλ' οὐκ ἔωσ' μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρις. Nub. 634.
 Κόρκυρός, ου, ὁ, subst. [olus agreste et vile,] the pimpernel. Κᾶθ' ἡψάμεν τοῦ κορκύρου, κατὰσχίσαντες αὐτόν. Vesp. 239.

- Κορκορύγη**, ἡς, ἡ, et **κορκορυνγμός**, ου, ὁ, subst. [(1) intestinorum tumultus, (2) strepitus quivis,] a rumbling noise, as that of the bowels; a roar. **Λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορύγας**. Pax 991. **SYN.** Τάρῃχ, βόη, θορύβος, βόητης.
- Κορμός**, οὔ, ὁ, **Æol.** κορπός, (unde corpus,) subst. [truncus,] a trunk, a stock, a log. **Κορμούς λαβόντες πενκῖνους ὃ δ' οὐ φέρων**. Hec. 573. **SYN.** Κλῶν, στέλεχος, πρέμνον, κλάδος.
- Κόρος**, ου, ὁ, subst. [satietas,] satiety, wantonness. **Ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον**. Alcest. 186. **SYN.** Ἀδός, ἄση, πλεσμονή. **ΕΡΙΤΗ.** Αἰψήρος, αἰνός, λευγαλῆος, ὕβριστης. **PHR.** See N. 636. **Eur. fr. Antiop.** 27. 1. **Nem.** 7. 76.
- Κόρος**, Ion. κοῦρος, et **Dor.** κῶρος, ου, ὁ, subst. [puer,] a boy, a youth, a son. **Οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους**. Androm. 466. See also α. 149. and **Call.** 5. 85. **SYN.** Παις, παίδιον, αἰζήος, νέος, υἱός, κουριδίος. **ΕΡΙΤΗ.** Ἀγλῆος, ἄβροχαιτης, εὐφύης, νεύθῆλης, αἰθαλῆεις, νεύπημων, εὐπρεπής.
- Κόρση**, et **κόρη**, ης, ἡ, subst. [(1) crinis, tempora, caput; (2) maxilla,] the hair, the temples, the head; the jaw-bone. **Κόρσην ἡ δ' ἐτεροῦ διὰ κροτάφοιο πέρησεν**. Δ. 502. **SYN.** Κεφάλῃ, κροτάφος, γνάθος, πάρης. **ΕΡΙΤΗ.** Κάτασκίος.
- Κορύβας**, αντος, ὁ, et **Κύρβαντες**, ων, οἱ, P. N. [Corybantes,] the Corybantes, who nursed Jupiter in Crete,—called also Curetes and Idæi Dactyli. **Ἡ σεμνῶν Κορύβαντων**. Hipp. 142. See also **Call.** 1. 46. **ΕΡΙΤΗ.** Ἀκοίμητοι, γηγενεῖς.
- Κορύβαντιᾶω**, v. [insanio more Corybantum,] to rave like the Corybantes. **Ἄλλ' ἡ παράφρονεῖς ἐτέον, ἡ κορύβαντιᾶς**. Vesp. 8. **SYN.** Μαίνομαι, φοιβάζομαι, βακχεύομαι, δαιμονᾶω, βῶω.
- Κορύβαντίζω**, v. [Corybantum sacris initio,] to initiate into the mysteries of the Corybantes. **Μετὰ ταῦτ' ἐκορύβαντίζ' ὃ δ' αὐτῷ τυμπᾶν**. Vesp. 119.
- Κορύδος** et **κορύδαλλος**, ου, ὁ, et **κορύδαλλις**, ἰδος, ἡ, subst. [alauda cristata,] a lark. **Ἀείδον κορύδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστ' ἐνὶ τρυγῶν**. Theocr. 7. 141. See also **Theocr.** 10. 50. and **Theocr.** 7. 23.
- Κορύθαίξ**, ἰκος, ὁ et ἡ, adj. [galeam movens,] helm-moving. **Ἴσος ἔννᾶλιφ κορύθαίκι πτόλεμίστη**. X. 132.
- Κορύθαίδολος**, ου, ὁ, adj. [qui galeam habet variegatam; qui galeam agitat; epith. Hectoris, &c.] having a variegated helmet, helmet-shaking. **Τρωσὶ μὲν ἡγεμῶνευ μέγας κορύθαίδολος Ἔκτωρ**. B. 816. **SYN.** Χαλκοκρύουσης, κέκορυθμενός αἰθόπ' χαλκῷ.
- Κορυμβός**, ὁ, plur. κορυμβά, **κορύμβη**, ἡ, subst. [vertex, cacumen, cincinnus, ramus,] a top, a lock of hair, a branch. **Ἀμφὶ ναῶν κορυμβά**. Iph. A. 258. **SYN.** Ἀκρὸν, κορύφη, κλῶν, κλάδος. **ΕΡΙΤΗ.** Ἀζάλεος, ἀκροκόμος, ἀμπέλοεις, ἀνθεμόεις, εὐπέταλος, ρόδοεις, σκίερος, ψυλίκμος, χλοῆρος.
- Κορύνη**, ης, ἡ, subst. [clava,] a club. **Ἄλλὰ σίδηρεῖη κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας**. H. 141. **SYN.** Ῥοπαλόν, ραβδός, ξίφος. **SYN.** Αὐτοφύης, ἀζηχίς, ἀζάλεα, στίβαρά.
- Κορύνητης**, ου, ὁ, subst. [claviger,] a club-bearer. **Διοῦ Ἀρηιθίου, τὸν ἐπὶ κλησιν Κορύνητην**. H. 138.
- Κορυπιλός**, ου, ὁ, adj. [cornupeta,] butting with the horns. **Οὗτος ὀλευκίτας ὃ κορυπιλός, αἶ τ' ἐν' ὀχεύσεις**. Theocr. 5. 147. **SYN.** Κεραῖστης, ὑψί-κῆρων.
- Κορύπτω**, v. [caput jacto; cornu ferio,] to toss the head; to butt with the horns. **Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνά φλόασσέδ, μὴ τῷ κορύψῃ**. Theocr. 3. 5.
- Κόρυς**, ὅθως, ἡ, subst. [galea, cassis,] a helm, a casque. **Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἐρείδε, κόρυς κορύν, ἀνερὰ δ' ἀνὴρ**. N. 131. **SYN.** Τρυφάλεια, κύνῃη, γάλεα, κράνος, πῆληξ, κορύδος. **ΕΡΙΤΗ.** Ἀρρήκτος, ἀρράγης, ἀμφιφάλος, δαιδάλεη, ἡνκόμος, ἱπποδάσεια, ἱππουρίς, ἱπποκόμος, κάλη, κρατερὰ, λαμπρά, φαινή, παμφανώσα, τετραφάλος, χαλκήρης, χρυσεῖη, τετραφάληρος. **PHR.** See **Apoll.** 3. 1228.
- Κορύσσω**, v. part. p. perf. pass. κέκορυσμενός, et euphoniæ gratia κέκορυθμενός. (Vid. Damm.) [(1) galea caput armo, (2) instruo armis, (3) extollo, concito,]

to put on a helmet, to arm, to excite. Χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῆμα ῥοοῖ. Φ. 306. SYN. (1) Κράνος ἐνδύω, (2) ὀπλίζω, καθόπλιζω, παρασκενάζω, (3) ὑψώω, κόρυθῶω.

Κόρυστις, ου, ὁ, subst. [armiger,] one who wears a helmet, or who bears arms, a warrior. Πρῶτος δ' Ἀντιλόχους Τρώων ἔλεν ἀνδρᾶ κόρυστήν. Δ. 457. SYN. Πόλεμιστος, ἱπποκόρυστις.

Κορυφή, ης, ἡ, subst. [vertex,] a top, a summit. Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδείραδός Οὐλύμποιο. Α. 499. SYN. Ἀκρώρειᾶ, αἶψος, κόρυμβος, κέφαλή, ὀρθή, κόρωνις. ΕΡΙΤΗ. Ἀκροκόμος, δένδροκόμος, ἡλίβατος, μελάμφυλλος, ὀξεῖᾶ, περιμήκης, ὑψίλη, χιονόβλητος.

Κορυθῶω, v. [in verticem attollo, finio,] to raise to the top, to finish, to conclude. Κορυθῶν ἔον κορυθοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλως ἄχνην. Δ. 426. SYN. Ἐπαίρω, ὑψώω, ἐκτέλλω, ἀποξύνω.

Κορωνῆως, ῶ, ἡ, subst. [figus, quod fructus ejus sint cornicis colore nigro,] a kind of black-colored fig.

Κορώνη, ης, ἡ, subst. [(1) cornix, (2) omne curvum vel rotundum, ut in januis curvum illud manubrium, quo janua attrahitur; (3) pars exterior cubiti humani; (4) pars posterior curva puppis; (5) cornua arcus extrema,] (1) a crow; in Homer, a sea-gull; (2) any thing curved or round, as, the handle of a door; (3) the elbow; (4) the outside of a ship's poop; (5) the extremities of a bow. Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκέλοι περὶ νῆα μέλαιναν. μ. 418. SYN. (1) Κῶραξ, and in Hom. λῆρος, αἰθνιά, (2) κρικῶς, (4) γλωχίν. ΕΡΙΤΗ. (1) Μελάγχορος, ὀμφαία, πόλυφωνος, τανύγλωσσος.

Κορωνῖᾶω, v. [cervicem vel cornua effero, superbio,] to put forth horns, to be proud. Αἰχμῆς ὀξείῃσι κορωνῖδωντᾶ πτεῖηλα. Hes. Scut. 289. SYN. Γαυρίᾶω.

Κορωνίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Coronis,] the mother of Æsculapius. Καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. Pyth. 3. 42. ΕΡΙΤΗ. Διᾶ, θυγάτηρ Φλεγῶντος βασιλῆος.

Κορωνίς, ἰδός, ἡ, adj. [epith. navis vel nigræ vel cujus puppis inflexa est. Vid. Damm. in v.] black-prowed, with a curved prow. Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν νηέσσι κορωνίσι ποντοπύροισι. Β. 771.

Κορώνος, ου, ὁ, P. N. [Coronus,] Coronus. Υἱὸς ὑπερθύμοιο Κῶρωνος Καυεῖδαο. Β. 746.

Κοσκινῶμαντις, ἰδός, ὁ et ἡ, subst. [vates qui cribro utitur ad vaticinandum,] a conjuror who uses a sieve in his art. Εἰπέ καὶ Ἀργοῖω τάληθεῖα κοσκινῶμαντις. Theocr. 3. 31.

Κόσκινόν, ου, τὸ, subst. [cribrum,] a sieve. Καίτοι προὔτερον τὸν Δι' ἀληθῶς φῆμιν διὰ κοσκίνοῦ οὔρεϊν. Nub. 372. SYN. Λίκνον, τηλιά.

Κοσκυλαῖτιᾶ, ων, τὰ, subst. [eureculium, quisquilix,] leather-parings. Κοσκυλαῖτιοις ἄκροισι τοιαντὶ λέγων. Equit. 49.

Κοσμεῶ, v. [ordino, orno,] to arrange, to embellish. Κοσμεῖν γυναικας τὰς γυναικείους νῆσους. Androm. 942. SYN. Διακοσμεῶ, κατὰκοσμεῶ, διατάσσω, ὑπηρετῶ, ἐκστῆφω, διατάσσω, παρασκενάζω, καθόπλιζω, ἐπιμελέσθαι, καλλύνω, καλλυπίζω.

Κοσμήτωρ, ὄρος, et κοσμήτης, ου, ὁ, subst. [qui instruit aciem,] a marshaller, a commander. Ἀφ' δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν. σ. 151. See also η. 127. SYN. Ἠγεμὼν, ἄγος.

Κόσμιος, ἰα, ὄν, adj. [bene compositus,] orderly, elegant. Ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σφόδρος καὶ κοσμίους. Plut. 89. SYN. Εὐκοσμός, εὐτακτός, εὐτρέπης, σώφρων, μέτριος.

Κοσμιότης, ητός, ἡ, subst. [decor, moderatio,] modesty, decorum. Ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μὲτ' ἐμοῦ. Plut. 564. SYN. Εὐταξία, σωφροσύνη, μέτριότης.

Κοσμίως, adv. [composite, modeste,] orderly, modestly. Σιγᾶθ', ἐν αὐτῇς κοσμίως πύθωμέθ' ἅττα λέξει. Thesm. 573. SYN. Σωφρόνως, συνέτῳς, μετρίως, κάλῳς.

Κόσμος, ου, ὁ, subst. [ordo, decus, decorum, ornamentum; Pythag. mundus,] order, regularity, decoration; the world. Πληγεῖς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὐλύπονδε. Θ. 12. SYN. Ἄγαλμα, τάξις, εὐταξία, κάλλος, καλλώπισμα. ΕΡΙΤΗ.

Κάλος, ετοιμός, μυριόπληθης, ἐριθήλης, νεότευχής, νυμφιδίος, λιπαρός, περικαλλής, ἡμέρεις, φαεινός, χαρίεις, χρυσήλατος.

Κόσσανβός, ου, ὁ, i. q. Κότταβός, q. v.

Κόσσυφος, et κόψυχος, ου, ὁ, subst. [merula,] a blackbird. Κόσσυφοὶ ἀγεῦσιν ποικιλότραυλᾷ μέλι. Theocr. Epigr. 4. See also Aves 1081. ΕΡΙΘΗ. Πόλυ-κέλαδος, ἡδύβους.

Κόταινω, et κότῃω, v. [irascor, invideo,] to be angry, to envy. Ζεὺς νῆμετ'ωρ ἐπίδοι κόταινων. Sept. Theb. 481. See also A. 181. SYN. Ἐγκότῃω, μινίω, χολᾶσμαι, βάρυνῶμαι, φθονέω.

Κότῃης, εσσαῖ, ἐν, adj. [iratus,] angry. Ἐμπερ δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεὸς γὰρ τίς ἐστὶ κότῃης. E. 191. SYN. Πάλλικκός, στυγνός, ὀργιζόμενος, κτεσσαμένος.

Κότινηφόρος, ὄν, adj. [oleastrum ferens,] bearing wild olives. Ἐρχεταὶ εἰς Ἄρεθουσαὶ ἄγων κότινηφόρον ὕδωρ. Mosch. 7. 1.

Κότινός, ου, ὁ et ἡ, subst. [oleaster,] wild olive. See in Κόμαρος. SYN. Ἀγρίελαιᾶ. ΕΡΙΘΗ. Νήϊός, ἐπηρέφης.

Κότινότηρας, ου, ὁ, adj. [oleastrum vescens,] one who feeds upon wild olives. See in Κόμαροφάγος.

Κότῶς, ου, ὁ, subst. [vetus ira,] settled anger, revenge. Διήφοβος· διὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότεν ἐμμένεις αἰεὶ. N. 517. SYN. Μῆνις, μινίθυμός, χολός, ὄργη, θυμός, φθονός. ΕΡΙΘΗ. Αἰνός, ἀργαλέος, ἀμείλιχός, βάρυνμινις, δεινός, κρυερός.

Κοττάβιζω, v. [cottabo ludo, vel certo,] to play at the cottabus. Ἐοτῖασθαι, κοττάβιζειν. Pax 342.

Κοττάβος, et κόσσαβός, ου, ὁ, subst. [genus lusus convivialis,] a kind of game, for a description of which see Robinson's Gr. Antig. p. 524. Γενήσεται σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. Pax 1242. See also Eur. fr. Plisth. 4.

Κότυλη, ης, ἡ, subst. [(1) cavitas, (2) vasculum cavum, (3) cavitas coxæ,] a cavity, a wine measure containing three-fourths of a pint, the cavity in the hip-bone. Καὶ πρὶν σὲ κότυλας ἐκπέλιν οἴνου δέκα. Plut. 737.

Κότυληδών, ὄνός, ἡ, subst. [(1) idem quod κότυλη, (2) item cavus et contractus pes polypodis,] (1) the same as κότυλη, (2) the claw of a polypus. See in Λαίγξ.

Κότυλήρυτός, ου, adj. [quod scyphis hauriri potest,] drawn with goblets, copious. Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κότυλήρυτόν ἐρρῆεν αἶμα. Ψ. 34.

Κότυλός, ου, ὁ, subst. [(1) poculum, (2) mensura 7½ unciarum,] a cup, a measure containing seven ounces and a half. Cf. Boëckh. Staatsh. Eὐ δὲ μέλανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα κῆναστρά. Hom. Hymn. 47. 3. SYN. Κότυλη, πότηρῖον.

Κότυτταρίς, ἡ, P. N. [Cotyttaris,] Cotyttaris. Ταῦτ' αὖ γὰρ ἁ γράα μὲ Κότυτταρίς ἐξεδίδαξεν. Theocr. 6. 40.

Κούλεός, vid. Κόλεός.

Κουρά, ἄς, ἡ, subst. [tonsura,] a shaving, a lock of hair. Κουρᾷ θυγατρὸς πενήθιμω ἐκαρμένος. Orest. 452. SYN. Χαλτη, κόρη.

Κουράλιος, ου, ὁ, P. N. [Curalius,] a river near Coronæa. Καὶ βωμοὶ πότ' αὐφ' κεῖν' ἐπὶ Κουράλιω. Call. 5. 62.

Κουρεῖον, ου, τό, subst. [tonstrina,] a barber's shop. Τοῖς μερᾶκίοις ἐν τοῖσι κουρείοις τάδι. Aves 1441.

Κούρη, Ion. pro Κόρη, q. v.

Κούρης, ητός, ὁ, Ion. pro κόρης, adj. [juvenis,] young. Κρινάμενος κούρητας ἀριστήας Πανάχαιων. T. 193. SYN. Κόρος, κοῦρος, νέος, αἰζός.

Κουρήτες, ων, οἱ, P. N. [Curetes,] the Curetes. See Damm. P. R. Ὡ θάλα-μευμᾶ Κουρήτων. Bacch. 120.

Κουρίδιος, α, ὄν, adj. [nuptus, vel nupta, with ἀνὴρ and γυνή, cf. Buttman Lex. virgineus,] married, blooming. Σχετλῆ, οὐδ' ἔτλη πύσιος οὐ κουρίδιο. ψ. 150.

Κουρίζω, v. [(1) juvenilem ætatem ago, (2) palpo, (3) tondeo,] to be a young man, to invigorate, to fondle, to shave. Λαέρεω ἥρωός, ὁ κουρίζων φόρεσκε. χ. 185. SYN. Νέάζω, ἡβᾶω, κείρω.

Κούριμος, ου, et ἡ, ὄν, adj. [tonsorius,] shaving. Ἄρασσε κῤατὰ κούριμον. Troad. 280. SYN. Τόμαϊός.

Κουρίζ, adv. [crinibus,] by the hair. Κουρίζ· ἐν δ᾿ ἀπέδω δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνόμενον κῆρ. χ. 188.

Κουρὸβόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pueros perdens,] youth-destroying. Κουρὸβόρῳ πᾶρέξει. Agam. 1490.

Κούρος, Ion. pro Κόρος, q. v.

Κουρὸτόκος, ου, ὁ et ἡ, subst. [puerpera, mater,] male-bearing, a mother. Κουρὸτόκοις ἐν Ἀργελαίς. Eur. Suppl. 967. SYN. Μήτηρ, τέκοῦσά.

Κουρὸτρῶφος, ου, ἡ, subst. [juvencularum nutrix,] nurse of young men or women. Καὶ τῇ κουρὸτρῶφῳ, τῇ Γῇ. Thesm. 300. SYN. Θρεπτεῖρά, τρῶφος, τῖθινη.

Κουφίζω, v. [levo, elevo; med. levis sum,] to lighten, to wield with ease, to raise lightly; to be light, light-headed. Πλήθους τὲ κουφίσειε μητέρα χθονά. Helen. 41. SYN. Ἀνάκουφίζω, ἐπικουφίζω, ἐπαίρω, ἐλάφριζω, ἐλάφριζέσκω.

Κούφισμα, ἄος, τὸ, et κούφισις, ἡ, subst. [levamen,] alleviation, solace. Χειρὸς θύραϊς ἀναμένειν κουφίσματα. Phoen. 862. SYN. Ἀνακούφισις, πᾶραμυθία.

Κουφόνους, ου, ὁ et ἡ, adj. [levi animo præditus,] light or silly-minded. Μόχθον περισὸν, κουφῶνουν τ' εὐθιαν. P. V. 391.

Κούφος, ἡ, ὄν, adj. [levis,] light, empty, nimble. Κούφῳν ἑκατὶ γραμμαῶν, σωτηρίαν. Iph. T. 595. SYN. Εὐκόλος, ῥάδιος, πᾶος, ἐλάφρος, ἀμνηνός, κενός, ὠκός.

* Κουφότης, ηὶός, ὁ, subst. [levitas, alleviatio,] a lightening, an alleviation. Ἐχεῖ κουφότητᾶ μόχθων. Eur. fr. Androm. 22. 3. SYN. Κουφισμά, ἀνακούφισις.

Κουφῶς, adv. [leviter,] lightly. Κουφῶς φέρουση κρεισσόνων βουλευμάτων. Med. 450. SYN. Ἐλάφρως, εὐκόλως, ῥηίδως, εὐπέτῳς.

Κῶφινος, ου, ὁ, subst. [(1) cophinus, corbis, (2) mensura,] a basket, a measure in Bœotia containing three χόες. Καὶ τοὺς κῶφινους ἀπαντὰς ἐμπύπλη πτέρων. Aves 1310. SYN. Λάρναξ, λάρκος, φορμός, σπύρις, καλᾶθος.

Κόχλις, ου, ὁ, subst. [cochlea, scala cochleata,] a cockle, winding stairs. Βόλβους τις κόχλις ἐξηρέθη· ἥς πῶτος ἀδύς. Theocr. 14. 17.

Κόχλος, ου, ὁ vel ἡ, subst. [concha,] a shell. Κόχλους τὲ φουσῶν, ξυλλέγων τ' ἐγχωρίους. Iph. T. 304. SYN. Κόγχη, κόγχος, κόχλιάς. ΕΡΙΤΗ. Τάνους.

Κόχῳ, Athen. κόχῳδεω, inde Theocr. κόχῳδεσκε, v. [defluo,] to ooze out, to trickle down. Ἰδρὼς μὲν κόχῳδεσκέν ἴσον νύτῃαισιν ἔερσαι. Theocr. 2. 107. SYN. Κατὰτρεχω, κατὰφερόμαι, κατάρβω, ἀποστάζω.

Κόχῳνη, ης, ἡ, subst. [coxendicis commissura; femur,] the joining of the haunch with the buttocks; the thigh. Ἀποκρυπτόμενός εἰς τὰς κόχῳνας, τοὺς θεοὺς ἀπώμυνν. Equit. 482.

Κόψιχος, vid Κόσσυφος.

Κῶων, ὠνός, ὁ, P. N. [Coon,] Coon. Ἄλλ' ἐπόρουσέ Κῶωνι, ἔχων ἀνέμοτρεφές ἔγχος. Λ. 256.

Κῶως, et Κῶς, ω, ἡ, P. N. [Cos,] an island in the Icarian sea. Καὶ μὲν ἐπειτὰ Κῶωνδ' εὐ ναϊομένην ἀπενεικας. Ξ. 255. See also B. 677.

Κῤαῖς, vid. Κράς.

Κραγετής, ου, ὁ, adj. [vociferator,] one who clamors, bawling, noisy. Κράγεται δὲ κῶ-λοιόι. Nem. 3. 143. SYN. Κεκράκτης, κελᾶδεινός.

Κῤαγόν, adv. [alta voce,] vociferously, loudly. Καὶ κῤαγὸν κεκράζεται. Equit. 487.

Κῤαδαίνω, et κῤαῖω, v. [vibro,] to brandish, to quiver. Νηδύιοις μᾶλ' ὄξυ κῤαδαινόμενον λυε γυνῖ. P. 524. See also N. 583. SYN. Ἀναπάλλω, ἀνασειώ, δῶ-νέω, σᾶλεύω.

Κράδεμνον, Dor. pro Κρήδεμνον, q. v.

Κῤαδη, ης, ἡ, et κῤαδός, ου, ὁ, subst. [ramus ficulnus,] a branch or twig of a fig-tree, a fig. Οὐδὲν αἰτίων πῆρ ἀνδρῶν τὰς κῤαδας κᾷησθιον. Pax 627. See Aves 40. SYN. Σῤακη.

Κῤαδία, vid. Καρδία.

Κράζω, v. [clamo,] to bawl aloud. See in Κραδῶν. SYN. Κηρύσσω, ἀν᾿κράζω, βόῶ, ἀναβόῶ, αὐτέω, ἰάχω, ἀνυμνέω.

Κραῖθις, ἰδὸς, ὁ, P. N. [Crathis,] a river in Lucania which was supposed to make the hair of those who drank it white and soft. See Plin. xxxi. 2. § 10.

Κραῖθις, ζῆθεαις πηγαῖσι τρέφων. Troad. 230.

Κραίνω, et κραιαίνω, v. [(1) efficio, (2) impero,] to accomplish, to fulfil, to complete. Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί. Med. 1413. See also E. 508. SYN. Τελειδῶ, ἀνῶ, ἐκπράττω, ἐξεργάζομαι.

Κραιπᾶλῶ, v. [crapulam sentio,] to have a sickness from drinking. Πήραν ἔχοντά, λάχανά τ' ἀγρίῳ δρῶσέρεᾶ κραιπᾶλῶντά θ'. Plut. 298. SYN. Κωμάζω, μέθω.

Κραιπᾶλη, ης, ἡ, subst. [crapula, comissatio,] a sickness after hard drinking, revelling. Ἐὰν μέθ' ἡμῶν ξυμπῆης, ἐκ κραιπᾶλης. Acharn. 277.

Κραιπᾶλῶκωμὸς, ου, ὁ, subst. [ebrius comissator,] one who gets drunk at a feast, a reveller. "Ηνίχ' ὁ κραιπᾶλῶκωμὸς. Ran. 217.

Κραιπνός, ἡ, ὄν, adj. [rapidus, velox, celer,] rapid, swift, furious. Πήδημ' ἔς "Αἶδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι. Hipp. 830. SYN. Καρπᾶλῖμος, ἀελλόπους, τᾶχῦς, θόος, ὀξύς, ὠκύς, ἐλαφρὸς.

Κραιπνὸσῦτός, ὄν, adj. [celeriter vectus,] quickly moving. Καὶ νῦν ἐλαφρῷ πόδι κραιπνὸσῦτόν. P. V. 287.

Κραιπνὸφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rapide ferens,] rapidly bearing. Κραιπνὸφόροι δέ μ' ἐπεμψάν αἰραι. P. V. 133.

Κραιπνῶς, adv. [velociter,] swiftly. Ἄλλᾳ πόσι κραιπνῶς θεῶμεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι. Θ. 247. SYN. Τᾶχως, ῥίμῳ, θόως, καρπᾶλῖμος, ὀξέως, κούφως.

Κράμβη, ης, ἡ, subst. [brassica, crambe, caulis,] a cabbage. Οὐ τρώγω ῥάφᾶνας, οὐ κράμβας, οὐ κυλῶκύντας. Batrach. 54.

Κράμβος, ης, ὄν, adj. [aridus,] dry, sweet, delicate. Ἄπῳ κραμβότατον σπύματος μάτων ἀστειδάτας ἐπινοίας. Equit. 536. EXP. Ἡδὺτάτος, ξηρὸτάτος, κραῦρος, κᾶπυρος.

Κραμβόφαγος, ὁ, subst. [qui brassica vescitur; ap. Hom. nomen Herois,] a cabbage-eater. Κραμβόφαγος, ὄχθαισι βάθειαις ἐμπέσῃ φεύγων. Batrach. 216.

Κράνδος, ἂ, ὄν, adj. [(1) asper; (2) in fem. gen. Κράνῃ, P. N.] (1) rough, rugged; (2) the citadel of Athens; also a city in Attica near Sunium. Ἡδ' ὅσσοι κράνῃν Ἰθάκην κατὰκοιρανέουσιν. a. 247. See also Lysistr. 481. and Γ. 445. SYN. (1) Τραχὺς, ἀκαρπὸς, ἀτρῦγέτος.

Κράνειᾶ, as, ἡ, subst. [(1) cornus; (2) hasta ex corno facta,] a corneil or wild cherry-tree; a spear, having the shaft made of that tree. Πάρ ρ' ἀκῦλον, βᾶλάνόν τ' ἐβᾶλεν, καρπὸν τὲ κράνειδος. κ. 242.

Κράνειος, ἂ, ὄν, adj. [corneus,] of the corneil or wild cherry-tree. Ναὶ μὰ τὸδε κράνειον¹ ἀκόντιόν, ἧ μὲν ἐγὼ σέ. H. Merc. 457.

Κράνιον, ου, τὸ, subst. [(1) cranium; (2) poculi genus,] (1) the skull, (2) a drinking-cup. Ἔχεις; b. Κᾶκόν γε πρὸς κᾶκῳ· τὸ κράνιον. Cycl. 677. SYN. Βρέγμα, (2) σκύφος, σκάφιν.

Κράνῳποιῶν, v. [galeas facio,] to make helmets. Καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κᾶκόν· κράνῳποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει. Ran. 1017.

Κράνῳποιός, ου, ὁ, subst. [galearum opifex,] a helmet-maker. Οἱ μ', ὦ κράνῳποι, ὡς ἀθλίως πέπραγάμεν. Pax 1255.

Κράνός, ἔος, τὸ, subst. [galea,] a helmet. Ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνῃσιν ὃ τί τις χρήσεται; Pax 1257. SYN. Κυνῆ, γᾶλεᾶ, κόρυς. ΕΡΙΤΗ. Χρυσέθυπν.

Κράντωρ, ὄρος, ὁ, subst. [rector,] a ratifier, a ruler. Φθίας κράντωρες, ὦ πατέρ. Androm. 507. SYN. Κρείων, βασιλεὺς, ἀρχός, ἀρχων, ἰθυνηρ.

Κρανώνιος, ὄν, adj. [Cranonius,] of Craon, a city in Thessaly. Μύριᾶ δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάσκειν. Theocr. 16. 38.

Κράς, ὁ, et κραῖς, gen. κρατός et κράτος, τὸ, subst. [caput,] the head, the top.

¹ Here the antepenult. of κράνειον is long contrary to analogy, if this word be derived from Κράνειᾶ. Herman reads Κράνιον, with the approbation of Maltby. Scapula also has Κρανέιος: is the true reading Κράνειον?

*Αψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτὰ κάλυψάμενος γῶασκε. Θ. 92. See also E. 177. SYN. See Kār, caput.

Κρᾶσις, ἔως, ἡ, subst. [mixtio, mixtura,] a mixture. Κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἀψίδα σήν. Phaeth. 72. SYN. Μίξις, σύγχυσις.

Κράσπεδον, ου, τὸ, subst. (1) fimbria; (2) margo; (3) ora veli,] the bottom of a garment, a flounce, a margin, the extremity of the sail. Κρασπεδα στεμματων, τήν θ' ὑπήνν. Vesp. 476. SYN. Θυσᾶνός.

Κρασπεδῶν, v. [circumdo velut fimbria,] to surround with a fringe, to hem. Κεκρασπεδῶται τ' ὀφείσιν, Αἰγίδος τρῶπὸν. Ion 1423.

Κραταιβόλδς, vel κραταβόλδς, ὄν, adj. [caput percutions,] hitting the head. Πρῶτον μὲν αὐτοῦ χερμάδας κρᾶταιβόλους. Bacch. 1085.

Κρᾶταιγυᾶλδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [firmus, fortis,] having a strong cavity, strong. Θωρηκές τε κρᾶταιγυᾶλοι, καὶ μείλινά δοῦρά. T. 361. SYN. Ἰσχυρὸς. EXP. ἔχων ἰσχυρὰ γυᾶλᾶ.

Κρᾶταις, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Crataeis,] the mother of Scylla. Ἄλλὰ μᾶλα σφοδρῶς ἔλααν, βωστρεῖν δὲ Κρᾶταιν. μ. 124.

Κρᾶταιλῶς, ὦν, et κρᾶταιπέδδς, ὄν, adj. [lapidibus stratus, durus,] rendered strong with stones, strong. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κρᾶταιλῷ πέδῳ. Eur. Electr. 534. See also ψ. 46.

Κρᾶταιὺς, ἰ, ὄν, adj. [robustus, fortis, violentus,] strong, violent. Θῆγων κρᾶταιὺς χειρὸς, ἐννέπει τὰδε. Herc. F. 959. SYN. Κρᾶτέρὺς, ἐγκρᾶτης, ἰσχυρὺς, ἀλκήεις, ἀλκίμυς, γενναῖος, σθενᾶρὺς, ἐρισθῆνης.

Κρᾶταιπέδδς, vid. Κρᾶταιλῶς.

Κρᾶταίπους, vid. Καρταίπους.

Κρᾶτέρὺς, ἰ, ὄν, adj. [robustus, fortis,] strong, brave. Τόξου ἀπὸ κρᾶτεροῦ Τρώων ὀλέκοντᾶ φάλαγγας. Θ. 279. SYN. Κρᾶταιὺς, ἀγῆνωρ, δεινὺς, ἀλκίμυς, ἀλκήεις.

Κρᾶτέρῳφρων, et καρτέρῳφρων, ὄνδς, adj. [infractus animo,] strong in mind, fierce. Ἡ ρ' Ἡρακλῆα κρᾶτέρῳφρὸν γεινᾶτο παῖδᾶ. E. 324. SYN. Καρτέρῳφρων, ἰσχυρὺς, κρᾶτέρὺς, τολμηρὸς, μὲνῃ πνεύων.

Κρᾶτέρωνυξ, ὕχδς, adj. [solidos unguis habens,] firm-hoofed, solid-footed. Ἴππους δ' αὐτὸς ἔχε κρᾶτέρωνῦχας ἐν μεγάροισι. φ. 30.

Κρᾶτέρως, adv. [valide, strenue,] strongly, sternly. Κάδ' δ' ἐβάλε κρᾶτέρως, κῆχᾶροντὸ δὲ πάντες Ἀχαιοί. δ. 344. SYN. Ἰσχυρῶς, ἰφί, κρᾶταίως, ἐγκρᾶτεύς.

Κρᾶτενται, ὦν, αἱ, subst. [veruum fulcra, crates, craticula,] the bars or stones on each side of the fire which support the spits; a jack. Πάσσε δ' ἄλδς θείοιο, κρᾶτεντάων ἐπαείρας. I. 214.

Κρᾶτέω, v. [teneo, fortiter impero, supero,] to have absolute power over, to conquer, to command, to surpass. Οὐ τοὺς κρᾶτοῦντας χορὴ κρᾶτεῖν, ἃ μὴ χρεῶν. Hec. 282. SYN. Ἀρχω, βασιλεύω, ἀνάσσω, νικάω, κατέχω.

Κρατήρ, et poet. κρητήρ, ἦρδς, ὁ, subst. [crater,] a large cup. Ἀνδράσι κρατήρ ὑπὸν ἀμφιβάλλη. Bacch. 380. See also λ. 418. SYN. Δεπᾶς, κύλιξ. ΕΡΙΤΗ. Πλήρης, ὡς δεκάμφορδς, κοινὸς, χρύσεὺς, ἱερὸς, ἐλευθέρδς, κάλδς, περικάλλης, πάν-ἀργυρὸς, φαεινὸς, χρυσόφης, νεὸς. PHR. Κρατήρδς γυᾶλδς, γλυκὺς κωμοῦ πρὸ-φῆτης.

Κρᾶτησιμάχδς, ὄν, adj. [qui victoriam in praeliis obtinet,] he who prevails in battle. Κρᾶτησιμάχον σθένος νίω. Pyth. 9. 150.

Κρᾶτησίπους, πόδδς, adj. [qui cursu pedum vicit,] victorious in running. Κρᾶτησίποδά Φρικίαν. Pyth. 10. 25.

Κρᾶτησιππδς, ὄν, adj. [qui vicit equis,] conquering by means of horses. Τὸ κρᾶτησιππον γὰρ ἐς ἄρμ' ἀναβαίνων. Nem. 9. 8.

Κρᾶτιδας, ου, ὁ, P. N. [Cratidas,] Cratidas. Τὰν οἶν τὰν πέλλαν Κρᾶτιδα δω-ρήσμαι αὐτὸς. Theocr. 5. 99.

¹ Κρᾶτέω, in the sense of governing or ruling over, &c. requires a genitive case after it; in its other meanings an accusative.

Κρατῖνος, ου, ὁ, P. N. [Cratinus,] the comic poet. Εἰτὰ Κρατίνου μεμνημένους, ὅς πολλῶ ρέυσας πῶτ' ἐπαίνῳ. Equit. 526.

Κρατιστεύω, v. [præstantissimus sum,] to be most excellent. Εἴπ', ὃ κρατιστεύσας κατ' ὄμμα. Trach. 103. SYN. Νικᾶω, ὑπέρεχω, ἀριστεύω, διαφέρω.

Κρατῆς, et poet. κάρτῆς, ἔος, τὸ, subst. [robur,] strength, power. Πῶς γὰρ γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κρατῆς; Hec. 871. See also P. 563. SYN. Ἄλκη, βία, ἰς, δυνάμεις, ἀρχη, ἐξουσία. ΕΡΙΤΗ. Ἀρήϊον, ἀφθιτόν, ἀσπτερόν, ἀντιθέον, ἀνίκητόν, ἀμαιομάκετόν, δέξιόν, θρασύ, δεινόν, μέγα, νικήφόρον, ὑψηλόν, πῶ-
λιούχον.

Κρατύνω, et καρύνω, v. [confirmo, munio,] to strengthen, to support, to govern. Ἐνὸς πρὸς ἀνδρὸς, οὐκ ὄχλω κρατύνεται. Eur. Suppl. 421. See also A. 215. SYN. Κατισχύω, ἐμπέδω, ἀρχω.

Κρατῆς, ὄος, adj. [fortis,] strong. Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατῆς Ἀργειφόντης. Ω. 345. SYN. See Κραταῖος.

Κραυγὴ, ἥς, ἡ, subst. [clamor,] a clamor, a cry. Κραυγὴν ἔθηκας Μένελέῳ βόηδρῳμειν; Orest. 1526. SYN. Βοή, ἀλάλαγμος.

Κρεῖαγρα, as, ἡ, subst. [fuscina, harpago,] a flesh-hook, harpoon. Κατάθου γέ μέντοι καὶ κρεῖαγραν. b. Τίη, τί δή; Vesp. 1155. SYN. Τρίαινᾶ, ἀρπάγη.

Κρεᾶδιόν, ου, τὸ, subst. [caruncula, carnis frustum,] a morsel of meat. Καὶ δὴ βᾶδίζω· τοῦτ' δὲ τὸ κρεᾶδιόν. Plut. 227.

Κρεανόμος, ου, ὁ, et ἡ, adj., q. v. [carnes distribuens,] distributing the meat at the sacrifice. Θερμὴν ἐδοντας δαῖτ' αὖ τῷ κρεανόμῳ. Cycl. 245.

Κρεᾶς, τὸ, contract. κρῆς, gen. κρεᾶτος, Att. κρέως, nom. et acc. plur. κρεᾶτᾶ, Hom. per apocopen, κρεᾶ, subst. [caro,] flesh, a piece of flesh. Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτ' ὅπερ κρεᾶς, ὅφρα φάγησιν. θ. 477. See also Acharn. 795. and A. 775. SYN. Σαρξ, σῶμα. ΕΡΙΤΗ. Ξενίκον, θερμόν, βόειον, ὀπτόν, ὀπτᾶλεόν, τερπνόν, αἰμοφόρονκτόν, ἀνδρομέον, ὠμόν.

Κρεγγμός, οὔ, ὁ, subst. [pulsatio, sonus,] a twang, a sound. Κρεγγμῷ παρθενίην δ' ἐνόπην ἐβίησάτ' ὀφρμιγξ. Apoll. 4. 909. SYN. Ἀραγμός, δοῦπός, κᾶ-
νᾶχη, κροῦσις.

Κρείοισα, as, ἡ, P. N. [Creioisa,] one of the Naiads. Πη-νειοῦ λέχει Κρείοισα' ἔκτικτ'εν. Pyth. 9. 30.

* Κρεῖός, vid. Κοῖος.

Κρείσσων, compar. ab κρατῆς, et inus. κραισσων unde superl. κρατιστός.

Κρεισσοτέκνός, ον, adj. [liberis melior,] better than his children. Κρεισσοτέκνων. Sept. Theb. 787.

Κρείων, οντός, ὁ, et κρείουσα, ἡ, subst. [regnator, regnatrice,] a ruler, a king, a queen. Τὸν δ' ἀπάμειβόμενος πρὸςέφη κρείων Ἀγάμέμων. A. 130. SYN. Ἄναξ, βῦσιλεύς, ἀρχός, ἀρχων.

Κρεκάδιόν, ου, τὸ, subst. [aulæum,] a curtain: cf. Brunck. in l. Ὅροφὴν θεᾶσαι. κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον. Vesp. 1215.

Κρεκτός, ἡ, ον, adj. [pulsatus, sonorus,] struck with the quill, creaking, shrill, sharp. Ὅμοῦ δὲ κρεκτόν γδῆ-των. Choëph. 808. SYN. Λιγυρός.

Κρεκω, v. [pectine pulso,] to play upon the harp, to rattle. Ὡ καλλιβόαν κρεκουσ' αὐλόν. Aves 683. SYN. Κιθαρίζω, κρούω, ἡχέω, αὐλέω.

Κρεμάθρα, as, ἡ, subst. [stragulum pensile,] a coverlet or basket hung up in a room. Καὶ τῶν γέ κρεμάθρων οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδ'. Nub. 869. SYN. κρέδη.

Κρεμάω, f. κρεμάωω, (2) in med. voc. Κρεμάμαι, et κρήνᾶμαι, v. [(1) suspendo; (2) pendeo,] (1) to hang up, (2) to hang. Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα. Nub. 229. See also Eur. Electr. 1217. SYN. Ἀπαιωρεῶ, ἀνᾶ-
κρεμάω.

Κρεμαστός, ἡ, ον, adj. [pensilis,] hung up, hanging. Τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐ-
χένος, κατείδόμεν. Antig. 1221.

Κρεμβάλιαστος, ὄος, ἡ, subst. [sonus qui excitatur a crembalum pulsantibus,] the sound of the tambourine. Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς, καὶ κρεμβάλιασ-
τῶν. Hom. Apoll. 162. SYN. Δοῦπός, ἥχος, κτύπος.

Κρεῖξ, κρέκως, ἡ, subst. [avis quædam δυσοιώνιστος τοῖς γαμοῦσι,] an Egyptian bird with a serrated beak. Τούτους δ' ἐτύκιζόν αἱ κρέκες τοῖς βύγχαισιν. Aves 1137.

Κρεῖβυτὸς, ου, ὁ ἐτ ἡ, [carnem devorans,] feeding on flesh. Καὶ τὰς ἀνάνδρους, κρεῖβυτὸν τ' Ἀμαζώνας. Æsch. Suppl. 295. SYN. Κρεῖβρωτὸς.

Κρεόντειος, ὄν, adj. [Creonteus,] of Creon. Πάραστατήσκειν τοῖς Κρεοντείois πέλᾱς. Cæ. R. 400.

Κρεῦκόπew, [carnes-seco,] to cut flesh. Κρεῦκόπουσι δυστήνων μέλη. Pers. 469. SYN. Δίασπᾶω, σπᾶράττω.

Κρεῦσα, ης, ἡ, P. N. [Creusa,] the name of several distinguished women. Βίᾱ Κρεῦσαν, ἐνθα προσβόρρους πέτρας. Ion 11.

Κρεῶν, οντὸς, ὁ, subst. [(1) dominus, (2) P. N. Creon,] (1) a lord, a ruler, (2) the name of several distinguished persons. Πόντον κρεῦντὶ παιδὸς ἡράσω πᾶρι. Hipp. 1163. See Phæn. 11. SYN. See (1) Κρείων.

Κρεῶφυλος, ου, ὁ, P. N. [Creophylus,] a poet, according to some, contemporary with Homer. Κρεῶφύλω, Ζεῦ φίλῃ, τοῦτ' ὁ μέγα. Call. Ep. 6. 4.

Κρήγυς, ὄν, adj. [bonus, jucundus,] dear or welcome to the heart. Μάντι κᾶκων, οὐ πῶπότε μοι τὸ κρήγυδν εἶπας. A. 106. SYN. Προσφίλης, φίλος, ἀγαθὸς, χᾶρις, χρήσιμος.

Κρίδεμνόν, et Dor. κράδεμνόν, ου, τὸ, subst. [(1) capitis ligamentum, (2) operculum doliorum,] a bandage for the head; the lid of a cask; an inclosure. Κρηδέμνω δ' ἐφ' ὑπερθεῖ κἀλὺψατὸ διὰ θεᾶων. E. 184. SYN. Κἀλύπτρα, ἄμπνξ, ἀνᾰδέσμη, ταινία. EPIITH. Κᾶλόν, νηγατέον, λιπαρόν, λαίον.

Κρηθεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Cretheus,] son of Æolus. Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθηῖ τέκεν βᾶσιλειᾶ γυναικῶν. A. 257.

Κρηθὺς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Crethis,] Crethis. Κρηθιδᾶ τὴν πόλυμυθὸν ἐπιστᾶμένην κᾶλᾶ παίζειιν. Call. Ep. 17. 1.

Κρήμᾶμαι, vid. Κρεῖμᾶω.

Κρημνὸς, οὗ, ὁ, subst. [præcipitium,] a high rock, a precipice. Ἐφεύγμεν πρὸς κρημνόν· οἱ μὲν ἐν κᾶρα. Iph. T. 1374. SYN. Φάραγξ, ἄκρον, σκόπελος, χᾶραδρα, πέτρα. EPIITH. Ὑψηλὸς, πέτρώδης, ἡλιβάτος, ἡχίης, στὸνδεις.

Κρημνοποιὸς, ὄν, adj. [grandiloquus,] one who uses high towering words. Ὑψοῦ πλέων, ἀξυστάτον, στόμφακᾶ, κρημνοποιόν. Nub. 1370.

Κρηναῖος, α, ὄν, adj. [fontanus,] of a fountain. Τὶ δὲ κρηναίων νασμῶν ἐρᾶσαι; Hipp. 225. SYN. Πηγαῖος.

Κρήνη, ης, ἡ, subst. [fons,] a fountain. Ἐν δὲ κρήνην ἄει, ἀμφὶ δὲ λειμών. Z. 292. SYN. Πίδαξ, πηγὴ, λίβας, νᾶμα. EPIITH. Ἀένναος, κᾶλῃ, ἀμβρῶστα, ἀλσώδης, ὑδροχυτὸς, αὔπνός, ἱερά, καλλίνᾶος, καλλιρεῖθρός, Πήγασις, Ἐλικωνίς. See Πήγη.

Κρηναῖδες, et Κρηνίδες, ων, αἱ, P. N. [nymphæ fontanæ,] the Naiads, or nymphs presiding over fountains. Καὶ τᾶν Κρανᾶδων κᾶτ' ἐνάντιον, ᾗ πᾶρ ὁ θῶκος. Theocr. 1. 22. See also Mosch. 3. 29. SYN. See Νύμφαι.

Κρηνὺς, ἰδὸς, ἡ, subst. [fonticulus,] a little fountain. Πῶς ἂν δροσέρᾶς ἀπὸ κρηνῦδος. Hipp. 208.

Κρηπίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [(1) crepida, soccus, (2) basis, fundamentum, (3) crepido, margo, ora, ripa, (4) placentæ genus,] a military shoe, a foundation, a coast, bank of a river, a kind of cake. Κρηπιδὸς ἐντὸς ὡς πᾶρος χρηστηρίων. Androm. 1101. SYN. (1) Ἐμβᾶς, ἀρβύλη, ἐνδρόμις, (2) θεμελίδον, βᾶθρον.

Κρης, ἡτὸς, ὁ, P. N. [Cres, Cretensis,] a Cretan. Ζᾶθεοί τε Κρητῆς. Bacch. 121. EPIITH. Τοξόφορος, χαλκὸχίτων.

Κρησέρα, ας, ἡ, subst. [cribrum pollinarium,] a bolting-cloth. Ἄλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτοῦμέθα. Eccles. 991.

¹ "Nunquam κρέωδαισι, κρέωκοπεῖν, κρέωπώλης, κρέωστάθμη dicunt Attici, sed brevem vocalem semper habent." Porson's Suppl. p. clvi. Κρέωκοπεῖν, however, is retained, Cyclops. v. 359. and so it is quoted by Dr. Blomfield in his Glossary. Pers. 469.

Κρήσιος, Κρησος, Κρηταῖος, et Κρητικός, ἡ, ὄν, adj. [Creticus,] Cretan. Οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ γέ Κρησίους δόμονι. Hipp. 716. See also Aj. Fl. 1295. Call. 1. 34. and Eur. fr. Polyx. 10. 1.

Κρήτη, ἡ, et Κρήται, ὧν, αἱ, genitiv. antiq. Κρήτηθεν, P. N. [Creta,] Crete, now called Candia. "Ὁς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτη ἐπιουρὼν. N. 450. See also ξ. 199. ΕΡΙΘΗ. Ἀμφιάλως, περίρρυτος, εὐρεῖα, ἐκατόμυδλις, τιμήσεσθαι. PHR. See τ. 174.

Κρητήρ, vid. Κρατήρ.

Κρητικός, adv. [more Cretico,] after the Cretan fashion. Κρητικῶς οὖν τὸ πῶδε Eccles. 1165.

Κρῖ, τὸ, indecl. et κρίθη, ἡ, subst. [hordeum,] barley. See in Εὐρύφῳ, and also ι. 110.

Κριβάνιτης, et κριβάνωτος, ου, ὁ, subst. [testaceus panis,] a loaf baked in an oven. Καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβάνιτας ἐκφέρε. Acharn. 1123. See also Plut. 765.

Κριβάνος, ου, ὁ, et κρίβανον, ου, τὸ, subst. [clibanus,] an oven. Ἐκ κριβάνου βοῦς. b. Καὶ τίς εἶδε πώποτέ. Acharn. 86. SYN. Κάμινος, βαῦνος.

Κριηδόν, adv. [arietis more,] like a ram. "Ἀψαντές, εἴτ' ἐς τὴν θύραν κριηδὼν ἐμπεσοιμὲν. Lysistr. 809.

Κριθᾶω, et κριθᾶω, v. [hordeo pastus lascivio,] to feed on barley, to get wanton. Κριθῶντ' ἄλλ' ὃ δυσφίλης σκότῳ. Agam. 1631.

Κρίθη, vid. Κρῖ.

Κριθοτράγος, ου, ὁ, adj. [hordeo vescens,] feeding on barley. Νέμεσθε, φύλα μύρια κριθοτράγων. Aves 232.

Κρίκος, ου, ὁ, subst. [circus, annulus,] a ring, a circle. Πεζῇ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἑσθόρι βάλλον. Ω. 272. SYN. See Κύκλος, and Κίρκος.

Κρίκω, v. [sonum stridulum vel gravem edo,] to squeak, to creek. Τὼ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζῳγόν, ἡνιὰ δὲ σφί. Π. 470. SYN. Ψόfew, ἡχέω, δουπέω, κρίζω.

Κρίμα, ἄτος, τὸ, (Æsch. Suppl. 409. κρῖμα,) subst. [judicium, judicatio, accusatio, crimen,] a trial, an accusation, a decision. See in Εὐκρίτος.

Κρίμων, ου, τὸ, subst. [farina crassior,] coarse barley meal. Καὶ κρίμονον κύκωνος ἀποστάζοντος ἔραζε. Call. fr. 205.

Κριμώδης, ἔος, adj. [farinæ crassiori similis,] like barley meal. Εἰ καὶ κριμώδη κατάνιφοι. Nubes 962.

Κρίνον, ου, et κρίνῃ, ὧν, τὰ, subst. [lilium,] a lily. Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μῆραι· γέται ἄνικα πίπτει. Theocr. 23. 30. See also Nub. 911. SYN. Λείριον. ΕΡΙΘΗ. Λευκόχρῳδον, οὐρεῖσφοιτόν, γέλων, λευκόν, ἁπλόν.

Κρίνω, f. κρίνω, v. [cerno, judico, condemno, punio,] to sift, to separate, to decide, to punish. Κρίν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγαμεμνόν. B. 362. SYN. Ἐπιλέγω, κατὰκρίνω, δικάζω, θέμιστεύω, προκρίνω, ψηφίζω.

Κριός, οὔ, ὁ, subst. [aries,] a ram. Ὑν καὶ τράγον καὶ κριὸν, ἐστέφάνωμένους. Plut. 820. SYN. Κτίλος. ΕΡΙΘΗ. Βάθυμαλλός, ἀργίπους, κέραός, χρυσόμαλλός.

Κρίσις, ἔως, ἡ, subst. [accusatio, judicium, damnatio,] accusation, trial, decision. Μορφῆς θελουσαι διαπέρνασθαι κρίσιν. Helen. 26. SYN. Κρίμα, ἀλήθειά, ἐξετάσις. ΕΡΙΘΗ. Ἀμφίβδλος, ἀμεμπτός, νημέρτης, ποινήτωρ, στῦγερὰ, στυγνή, δίκαια, ἀδίκος, κακή, ἀγνή.

Κρισσα, ἡ, P. N. [Crissa,] a city of the Phocians, sacred to Apollo. Κρίσαν τε ζᾷθην, καὶ Δαυλίδα καὶ Πᾶνὸπῃ. B. 520. ΕΡΙΘΗ. Εὐδείελος, ἀμπελοεσσα.

Κρισσαῖος, ὄν, adj. [Crissæus,] of Crissa, a Crissæan. Κρισσαίων ἄλχοι, καλλίζωνοί τ' ἑθατρῆς. Hom. Apoll. 446.

Κρίτης, οὔ, ὁ, subst. [judex,] a judge. See in Εὐκρίτος. SYN. Δικάσπυλος, δικάστης, δίκης βράβεύς, αἰσυμνήτης.

Κρίτις, ου, ὁ, P. N. [Critias,] Critias. Τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων νιὸν ἔχω Κρίτιαν. Call. Ep. 13. 4.

Κρίτῶς, ἡ, ὄν, adj. [eximius,] selected, excellent. Αἰσυνιῖται δὲ κρίτοί ἐννέα πάντες ἀνέστῃν. θ. 258. SYN. Ἐκκρίτῶς, ἐξαίρετῶς.

Κροαίνω, v. [pulso,] to stamp, to prance. Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πᾶδιῳ κροαίνων. Ζ. 507. SYN. Κρούω, πηδάω.

Κροίσμος, οὐ, ὁ, P. N. [Cræsmus,] a noble Trojan. Αὐτὰρ ὄγε Κροίσμου στήθος μῆσθ' οὐτάσῃ δουρὶ. Ο. 523.

Κροκάλλη, ἡς, ἡ, subst. [(1) calculus littoralis, (2) littus,] a pebble on the sea-shore, a shore. Πᾶρὰ τῇ κροκάλλαις. Iph. A. 211. SYN. Ψῆφος, αἰγιάλῶς, κροκή.

Κροκέως, ὄν, et κροκέεις, εσσᾶ, ἐν, adj. [croceus,] of a saffron color, saffron-colored. Ἄθα-ναίας ἐν κροκῇ πεπλω. Hec. 466. See also Phœn. 1505.

Κροκή, ἡς, et κροξ, κροκός, ἡ, subst. [(1) trama, tramen, subtemen, (2) læna,] the cross thread in the warp of a weaver's loom, the woof of a web, a woven garment. Τρίβωνες ἐκλείποντες οἶχονται κροκας. Eur. fr. Autol. 3. 12. See also Hes. Op. 536. SYN. (1) Κλωστήρ, (2) χλαῖνᾶ, χλαμῦδις.

Κροκόβαπτος, οὐ, ὁ et ἡ, et κροκόβαφης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [croco tinctus,] died of a saffron color. Ὁ-χθον, κροκόβαπτον ποδὺς εὐ-μαρίν. Pers. 665. See also Agam. 1129. SYN. Κροκέως, κροκέεις.

Κροκέεις, vid. Κροκέως.

Κροκός, οὐ, ὁ, subst. [crocus,] crocus, saffron. Ἴδὲ κροκόν, ἡδ' ὑακινθόν. Ξ. 348. EPITH. Ἡδὺς, εὐοδμὸς, ξανθός, ἰμερῶεις, χρύσειος, χρυσανγής.

Κροκόπεπλος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [croceo peplo indutus,] saffron-robed, ruddy. Ὅως μὲν κροκόπεπλὸς ἐκιδνάτῳ πᾶσάν ἐπ' αἶαν. Τ. 1.

Κροκύλος, οὐ, ὁ, P. N. [Crocylus,] Crocylus. Τὸ Κροκύλος μοῖ ἐδωκῇ, τὸ ποικῖλόν, ἀνὶκ' ἔθυσῃ. Theocr. 5. 11.

Κροκωτὸν, et κροκωτῖδον, οὐ, τὸ, subst. [tenuis ex serico vestis, Bacchi quasi peculiaris,] a rich silk robe of yellow worn on feasts of Bacchus, or by women of quality. Ἰαπῆπαιάξ· ὦ κροκῶθ', οἷ εἰργάσαι. Thesm. 945. See also Eccles. 332.

Κροκωτῶφῶρεω, v. [crocotam gesto,] to wear the crocota. Κροκωτῶφῶροῦσαι, καὶ κῆκαλωπισμέναι. Lysistr. 44.

Κροκωτὸς, ἡ, ὄν, adj. [croco tinctus,] spangled with crocuses, or tinged with saffron. Ἦραν κροκωτὸν σπάργανδον ἐγκάτεβα. Nem. 1. 58. SYN. Κροκόβαπτος, κροκόβαφης, κροκέως, κροκέεις.

Κρόμμυν, et κρόμυν, οὐ, τὸ, subst. [cepa,] an onion. Ἐμοὶ δὲ τέμῃχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθῆμαι. Acharn. 1100. See also Λ. 629. EPITH. Ὀψὸν ποτφ, ἰσχάλεδν.

Κρομμυοξύρεγμα, as, ἡ, subst. [foetidus ructus,] a belch, smelling of onions and vinegar. Τοῦ μὲν γὰρ ὀζει κρομμυοξύρεγματος. Pax 528.

Κρόνιδης, οὐ, Κρόνιον, ἰωνός, et Κρόνιων, ἰδνός, ὁ, patronym. [Saturno satus,] the son of Saturn, an epithet of Jupiter. Κοιμίζει φλογμῷ Κρόνιδας; Hec. 472. See also Nub. 399. and Λ. 619. SYN. See Ζεύς.

Κρόνιος, et Κρόνικός, ἡ, ὄν, adj. [Saturnius, antiquus, obsoletus,] Saturnian, antiquated, doting. Κρόνιοι δ' ὦδ' ἔλεγοντ' ἰδμοι. Call. 5. 100. See also Plut. 581.

Κρόνιπτος, οὐ, ὁ, subst. [valde fatuus,] an old stallion, an old fool. Γῶνῃ δὲ σινᾶμωρουμένη χαίρει, σὺ δ' εἰ κρόνιπτος. Nub. 1066. SYN. Ὑβριστής, κρόνός.

Κρόνός, οὐ, ὁ, P. N. [(1) Saturnus, (2) subst. senex delirus et morosus, fatuus, bardus,] (1) Saturn, (2) a superannuated old fool. Ἦρη, πρεσβᾶ θεᾷ, θυγάτηρ μεγάλῳ Κρόνῳ. E. 721. See also Vesp. 1480. EPITH. (1) Ἀγκυλόμητης, ἀμείλικτος, μέγας, κράτερς, Οὐρανίδης, οὐρανίος, πρόμαντις, στυγνός, παιδοφόνος, (2) ἀρχαῖος, ληρὸς, μῶρος, ἀναίσθητος.

Κρόσσαι, ὦν, αἶ, subst. [(1) pinnæ murorum et turrium, (2) gradus,] (1) pinna-

¹ Κρόμμυν is used by Aristophanes, κρόμυν by Homer.

- cles, (2) steps. Κρόσας μὲν πύργων ἔρπον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. M. 258. SYN. Στέφανη, ἀναβαθμὸς.
- Κροῦαλιζω, v. [pulso, crepitare facio,] to cause a loud rattling. Κεῖν' ὄχεα κροῦαλιζὼν ἀνὰ πτόλεμοιο γέφυρας. A. 160. SYN. Κροῦτω, ζόφω, ἡχέω.
- Κροῦαλόν, ου, τὸ, subst. [crepitaculum,] a rattle. Γενήσκει τρίμμα, κροῦαλόν, παιπάλῃ. Nub. 260. SYN. Κώδων, πλατᾶγῃμᾶ, λαλὸς.
- Κροῦαφός, ου, ὁ, subst. [tempus, pars capitis,] the temples. Νύξε κατὰ κροῦαφόν, κύνῃς διὰ χαλκῶπαρῃον. Y. 397.
- Κροῦτω, v. [pulso, verbero, plaudo,] to beat, to clap, to rattle. Οὐ μὰν οὐ κῖθάραν τὸς ἐπίσταται ὧδε κροῦῃσαι. Theocr. 18. 35. SYN. Ἐπὶ κροῦτω, κροῦαλίζω, ἀνᾶκρούω, θορύβῳ, λακῶ.
- Κροῦτημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [crepitaculum,] a rattle. Κροῦτημ' Ὀδυσσεὺς, λῆμᾶ τ' ἀρκούντως θράσους. Rhes. 498. SYN. See Κροῦαλόν, κροῦτός.
- Κροῦτημός, et κροῦτός, ου, ὁ, subst. [plausus, pulsus,] a clapping of hands, a knocking. Πύκνου κροῦτημοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν. Sept. Theb. 557. See also Anacr. 27. 8. SYN. Κροῦτημᾶ, κτύπος, ψόφος, θορύβος, βόη, ἐπαινός, κρούμᾶ.
- Κροῦτητός, ἡ, ὄν, adj. [pulsatus,] beaten. Κτύπον κροῦτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω. Soph. Electr. 716.
- Κροῦμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) instrumenti musici sonus, (2) pulsus,] the striking of a musical instrument, a knocking. Λατῶ τέ, κρούμᾶ τ' Ἀσιᾶδος. Thesm. 120. SYN. Κροῦτός, κροῦτημᾶ, κτύπος.
- Κρουνός, οὔ, ὁ, subst. [scatebra, saliens fons,] a fountain, a torrent, a stream. Κρουνοὶ δ' ἐχώρουν· ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως. Hec. 566.
- Κρουνοῦχῦτροῦληραίον, ου, τὸ, subst. [nugax, vox comica,] an insipid talker. Ἀληθές, οὗτος, κρουνοῦχῦτροῦληραῖον εἶ. Equit. 89. EXP. Φλύαρὸς, ἡλιθίος, ἀποπληκτός.
- Κρουνοῖδημῶ, v. [populo aures obtundo,] to stun the people. Ὅσον μὲ παρὲς κόπτου χρόνον, τοιαῦτ' αὖ κρουνοῖδημῶν. Equit. 855. SYN. Κατᾶκρούω, παρᾶκρούμαι, ἀπάτω.
- Κρουσίς, ἴος, ἡ, subst. [pulsatio, inpr. instrumenti musici, item fraus,] a beating, overreaching by noise, blustering. Καὶ τεράτειαν, καὶ περὶλεξιν, καὶ κρουσιν, καὶ κατὰληψιν. Nub. 317.
- Κρουστῆός, ὄν, adj. [pulsandus,] must be beaten or knocked. Οὐκ οἶδ' ὅ τ' ἔλεγε· τήνδ' ἤ μοι κρουστῆόν. Eccles. 989.
- Κρουστικός, ἡ, ὄν, adj. [(1) pulsandi vim habens, (2) pulsans aures, (3) sonorus,] capable of striking, blustering, sonorous. Καὶ γνωμοτυπικός, καὶ σαφής, καὶ κρουστικός. Equit. 1379. SYN. Σφόδρος, δεινὸς λέγειν.
- Κρούω, v. [ferio, pulso, collido,] to beat, to knock at. Κρούουσ' Ὀλύμπῳ Ζηνὸς ἀρβύλῃ πόδα. Herc. F. 1295. (See Hermann.) SYN. Ἀνᾶκρούω, τύπτω, παίω, κροῦτω.
- Κρύβδᾶ, et κρύβδην, adv. [clam,] secretly, without the knowledge of. Κρύβδᾶ Διὸς, ἄλλων τὲ θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκε μὴν Ἥρῃ. Σ. 168. See also π. 153. SYN. Κρυφαί, κρυφῇ, κρυφῆδόν, λαθραῖως, λαθρᾶ, ἄδηλως.
- Κρυερὸς, ἂ, ὄν, adj. [frigidus, horridus,] cold, shivering, dreadful. Πανῶμαι· αἰψήρὸς δὲ κύρος κρυεροῖο γοιοῖο. δ. 103. SYN. Κρυεῖς, ψυχρὸς, φοβερός, δεινός.
- Κρυμός, οὔ, ὁ, et κρυός, ἔος, τὸ, subst. [frigus, glacies,] cold, ice. Ἐρχεταὶ ἀχλαῖνοι οἱ δούσαῖ κρυμὴν ἀγουσαῖ. Call. 3. 115. See also Hes. Op. 492. SYN. Ῥίγος, πάγος, ψυχός, κρύσταλλος.
- Κρυεῖς, εσσαί, ἔν, adj. [horribilis,] dreadful, terrible. Θεσπέσιον ἔχε Φῦζᾶ, Φόβου κρυέντος ἑταίρη. I. 2. SYN. See Κρυερὸς.
- Κρυπταδῖος, α, ὄν, adj. [clandestinus,] clandestine, secret. Κρυπτάδια φρονέοντ' αὖ δικάζμεν· οὐδὲ τί πῶ μοι. A. 542.
- Κρυπτῆός, ὄν, adj. verbal. [celandus,] to be concealed. Σοὶ τοῦργον εἶν τοῦτο· κοῦχ' κρυπτῆόν. Antig. 273.

Κρυπτεύω, v. [occulto,] to conceal, to try to ensnare. Οὐτὶ που κρυπτεύομαι. Helen. 540. SYN. See **Κρυπτάσκω**.

Κρυπτός, ἡ, ὄν, adj. [occultus,] secret, concealed. **Κρυπτός** κάταστας, ἡ κατ' ὅμῃ ἐλθὼν μάχη; Androm. 1052. SYN. **Κρυπτιᾶδῖος**, **κρυφαῖος**, **κρυφῖος**, **λῆθραῖος**, **ἀπόρρητος**, **στυγῖος**.

Κρύπτω, imp. **κρύπτασκε**, v. [abscondo,] to hide, to bury. Εἰς Αἴανθ' ὃ δὲ μιν σᾶκεῖ κρύπτασκε φάεινφ. Θ. 272. See also Herc. F. 1208. SYN. **Κρυπτεύω**, **ἀποκρύπτω**, **κατάκρύπτω**, **κάλυπτω**, **κατάδύνω**, **κλέπτω**, **κεύθω**.

Κρυσταλλόπηξ, ἡγός, et **κρυσταλλόπηκτός**, ὄν, adj. [glacie concretus,] frozen. **Κρυσταλλόπηγᾶ** διὰ πόρον στρατός περᾶ. Pers. 507. See also Rhes. 438.

Κρύσταλλος, ου, ὁ, subst. [glacies,] ice. Ψυχρὴ, καὶ σάκεεσσι περικυρῆτο κρύσταλλος. ξ. 477. SYN. **Ῥηγός**, **κρυμὸς**, **πάγος**. EPI TH. **Διανγῆς**, **χιονέος**.

Κρύφαῖος, et **κρυφῖος**, α, ὄν, adj. [occultus,] concealed, secret. Νῆσόν κρυφαίαν ἦνικ' ἑστῆνες λάθρα; Ion 944. See also Herc. F. 344. SYN. See **Κρυπτός**.

* **Κρυφαίως**, * **κρυφῖως**, **κρυφῇ**, et **κρυφῆδόν**, adj. [occulte,] secretly. **Ναυσὶν** κρυφαίως δρασμὸν εὐρόντες τινᾶ. Pers. 376. See also Hec. 979. Antig. 84. and τ. 299.

* **Κρύψις**, ἔως, ἡ, subst. [occultatio,] a hiding. **Κρύψη** σὺ κρύψιν, ἦν σε κρυφθῆναι χρῶν. Bacch. 943.

Κρόβυλλος, ου, ὁ, subst. [crinis retortus,] braided hair, a curl or lock of hair. Ἄλλ' Ἄμυνίης ὃ Σέλλων μάλλον, οὐκ τῶν κρωβύλων. Vesp. 1267. SYN. **Κόρυμβός**.

Κρώζω, v. [crocito,] to croak, to caw like a raven. Μήποτ' ἐφεζόμενη κρώζει λάκερνζᾷ κρόνον. Hes. Op. 745. SYN. **Θρυλλέω**, **βοᾶω**.

Κρωσσός, ου, ὁ, subst. [hydria, urceus,] a water-pot, a cruse. **Πρόθυμᾶ** πρᾶσσαν' ἐκ τῆ γὰρ κρωσσῶν ὕδωρ. Ion 1173. SYN. **Υδρίᾶ**, **κάλπις**.

Κτᾶσθαι, v. [comparo,] to obtain, to acquire, perf. to possess. **Εὐδαιμονοῦντας** εἰς δόμους κτᾶσθαι φίλους. Eur. Suppl. 236. SYN. **Ἀνακτᾶσθαι**, **κτεᾶτίζω**, **ἔχω**, **ἀπολαύω**, **πᾶσθαι**.

Κτεᾶνόν, ου, et **κτεᾶρ**, ἄτος, τὸ, subst. [possessio,] a possession. Μετὰ δὲ κτεᾶνων μετρίων βίττας. Ion 493. See also Z. 426. SYN. **Κτήμα**, τὰ χρήματᾶ, **περίουσι**. EPI TH. **Ἐράσμιδον**, **εὐολβός**.

Κτεᾶτειρά, ας, ἡ, subst. [domina,] a mistress. **Κόσμων** μεγάλων κτεᾶτειρά. Agam. 347.

Κτεᾶτίζω, v. [acquirō, possideo,] to acquire, to possess. Αἰκὲν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεᾶτίσσας. β. 102. SYN. See **Κτᾶσθαι**.

Κτεᾶτός, ου, ὁ, P. N. [Cteatus,] a prince of the Eleans. Υἱὸς, ὃ μὲν Κτεᾶτον, ὃ δὲ Εὐρύτοῦ Ἀκτορίωνος. B. 621.

Κτείνω, κτάω, et **κτῆμι**, v. [interficio, occido,] to kill. **Κτείνας** ἀνέσχον σοι φᾶος σωτήριον. Med. 482. See also X. 216. Z. 205. E. 28. SYN. **Ἀποκτείνω**, **κατακτείνω**, **σφάττω**, **φονεύω**. PHR. **Ἐρῆβεννῇ** νυκτὶ κάλυψαι, **ψύχην** αἰδι προῖᾶσαι, **φόνιν** αἱμᾶ γῇ δίδδναι χῶας, **αἱμᾶ** χειρὶ θέσθαι; **αἱμᾶ** πράττειν (τίνος).

Κτεῖν, κτενός, ὁ, subst. [pecten,] a comb, a harrow. Οἷσετῆ καὶ κτενᾶ οἱ παγχορσεῶν, ὡς ἀπὸ χαίταν. Call. 5. 31.

Κτενίζω, v. [pecto,] to comb, to dress. Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρήχας. Hipp. 1169. SYN. **Πεκτέω**.

* **Κτενισμός**, ου, ὁ, subst. [pexatio,] a combing. Ὁ δὲ κτενισμοῖς θῆλὺς' ἄλλ' αἰμήχανόν. Eur. Electr. 529.

Κτεράς, ἄτος, τὸ, subst. [possessio,] a possession. **Θηλὺν**, ὑπόρρηνον; τῇ μὲν κτεράς οὐδὲν ὁμοῖον. K. 216. SYN. See **Κτήμα**.

Κτερεᾶ, et **κτερίσματᾶ**, ων, τὰ, subst. [inferiæ, exequiæ,] funeral honors, obsequies. Σῆμᾶ τῆ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτερεᾶ κτερεῖζαι. α. 291. See also Troad. 1238. SYN. **Ἐναγίσματᾶ**, **ἐνταφίᾶ**, **θύματᾶ**.

Κτερεῖζω, et **κτερίζω**, v. [exequias celebros, parentalia parento,] to perform funeral rites. See in **Κτερεᾶ**. See also Helen. 1244. EXP. **Ἐναγίζω**, **θάπτω**.

Κτήμα, ἄτος, τὸ, subst. [possessio,] a possession. Ἄνταρον ὃν τὸ κτήμ', ἀναγ-

καῖον δ' ὄμωσ. Orest. 224. SYN. Κτεῖνον, κτεῖρας, δῶρον, κτησίς, κτεῖρ. EPITH. Ἀκῆρατόν, ἐσθλόν, πύθεινόν.

Κτημί, κτῶ, vid. Κτείνω.

Κτηνός, ἔος, τὸ, subst. [possessio, jumentum, pecus,] a possession, a beast of burden, a sheep. Κτηνέα¹ σφιν λοιμὸς κατὰβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη. Call. Dian. 125. SYN. Βότον, ῥῶν, κτημά.

Κτήσιος, ου, ὁ, [(1) P. N. Ctesius; (2) adj. dans possessiones,] (1) the father of Eumæus; (2) giving property. Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελός ἀθάναιοισιν. o. 413.

Κτησίς, ἔως, ἡ, subst. [possessio,] possession, inheritance. Δέξαιτό, χηρωσταὶ δὲ διὰ κτησιν δατέοντο. E. 158. SYN. See Κτημά.

Κτητός, ἡ, ὄν, adj. [qui quæri potest, quæsitus, emptus,] capable of being acquired, procurable, procured, bought. Κτητόν βιότου μέρους ἐστίν. Hipp. 1289.

Κτιδέος, α, ὄν, adj. [viverræ sylvestris pelle seu corio confectus,] made of a ferret's skin. Κτιδέην κύνην κεφαλῆφιν ἔλοντο. K. 458.

Κτίζω, v. [condo, fabrico,] to found, to build. Σοὶ γὰρ ἐκγόνοι κτίσαν. Phæn. 693. SYN. Δέμω, καταρτῶ, ποιῶ, οἰκίζω.

Κτίλος, ου, ὁ, subst. [aries,] a ram. Αὐτὸς δὲ, κτίλος ὢς, ἐπιπωλεῖται στήχας ἀνδρῶν. Γ. 196. SYN. See Κριός.

Κτιμένη, ης, ἡ, P. N. [Ctimeue,] the sister of Ulysses. Οὐνέκα μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τῶν ὑπέπλω. o. 362.

Κτίσις, ἔως, ἡ, subst. [fundatio, res,] a founding, a thing. Κού-φαν κτίσιν γ'. Ἡ τοι καὶ ὁ καρ-τέρως. Olymp. 13. 118.

Κτίστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [conditor, incola,] a founder, inhabitant. Ἴωνα δ' αὐτὸν κτίστωρ Ἀσιᾶδος χθονός. Ion 74. SYN. Ἀρχηγός.

Κτίτης, ου, ὁ, et κτίτωρ, ὁ, et κτίστης, subst. [incola, conditor,] an inhabitant, a settler. Ἰππίου τ' Ἀργους κτίται. Orest. 1638. SYN. Οἰκίτωρ.

Κτύπημά, αῖος, τὸ, et κτύπος, ου, ὁ, subst. [sonitus, strepitus,] a loud noise, a clapping, a roar, a crash. Ἐμῷ κάρη κτύπημά χερὸς ὀλόν. Androm. 1200. See also Iph. A. 438. SYN. Ὑψός, ἡχός, δοῦπος, βρόμος, πᾶταγός, πλάταγμά, ἀραγμός. EPITH. Ἀλίσσων, αἰνόν, ἀμφίπληξ, βάρυνγδονόν, σμερδάλειν, ῥοθιόν, πεδάρσιον.

Κτύπεω, v. [strepo, strepito,] to make a roaring noise, to resound. Στέγη πύκνοιόν ἐκτύπει δρομήμασιν. Med. 1177. SYN. Ὑσέω, δουπέω, βροντάω.

Κῦαθος, ου, ὁ, subst. [cyathus,] a cup, a measure containing two κόγχας and four μύστρα, a cupping-glass. Ἀπαξάπασαι, καὶ κῦαθοις προσκείμεναι. Pax 542. SYN. Ἐκπωμά, ποτήριον, κισσύριον.

Κῦαμός, ου, ὁ, subst. [faba, calculus,] a bean, a vote, a ballot. Ἐπίσκοπός ἦκω δευρὸ, τῷ κῦαμφ λαχών. Aves 1022. SYN. Ψήφος.

Κῦαμοτρώξ, ὦγος, ὁ, subst. [fabarum vorator,] a bean-eater. Ἄγροικὸς ὄργην, κῦαμοτρώξ, ἀκράχολός. Equit. 41.

Κῦαναιγίς, ἰδος, ἡ, adj. [nigram ac formidabilem gestans ægida,] having a black or awful shield. Κῦαναιγίς ἐν ὄρῳα γνώσσοιτο οἱ. Olymp. 13. 100.

Κῦανάμπυξ, ὑκός, adj. [cæruleum habens redimiculum,] adorned with a dark-hued fillet. Δῆλόν ἐτίμασεν κῦανάμπυκὰ Φοῖβος Ἀπόλλων. Theocr. 17. 67.

Κῦανανγής, ἔος, adj. [cæruleus,] sky-bright. Ἄερίᾳ καὶ σκότῳ γὰρ καὶ κῦανανγέα. Aves 1389.

Κῦανέμβόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cæruleum rostrum habens,] having a blue beak. Πρώραις κῦανέμβολοι-σιν. Eur. Electr. 436.

Κῦανέως,² α, ὄν, adj. [cæruleus,] dark blue, dusky. Αὔραις ἐλίσσων, κῦανέαν ἅλα στρέφει. Iph. T. 7. SYN. Κῦανανγής, κῦανόειδης, κῦανόχρῶς, γλαυκός, μέλας, ὑειδής.

¹ Κτήνεα is here a spondee.

² The first syllable of Κῦανέως is necessarily long in the Epic poets; it is long also in the choral odes of Euripides; but short in Iambic verse, and Pers. 83. where the true reading is that adopted by Blomf. Κῦανόν δ' ὕμασι λείσσω.

Κυάνδειδης, ἔδς, adj. [cæruleus,] dark-looking. Κυάνδειδης ἀμφ' ὕδωρ. Helen. 179.

Κυάνοπεζα, ης, ἡ, adj. [nigros aut cæruleos pedes habens,] having black, blue, or azure feet. Καλὴν, κυάνοπεζαν, ἐξέδυν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ. Λ. 628.

Κυάνοπρωρεὺς, et κυάνοπρωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nigram proram habens,] dark-prowed. Κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυάνοπρωρεῖους. γ. 299. See also Ψ. 858.

Κυάνοπτέρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [alas cæruleas seu nigras habens,] dark-winged. Κυάνοπτέρως ὄρνις εἶθ' εἶην. Androm. 854.

Κυάνος, οὐ vel ου, ὁ, subst. [color cæruleus, vel nigricans,] a dark kind of metal, probably dark blue steel. Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἰμοὶ ἔσαν μελάνος κυάνοιο. Λ. 24.

Κυάνόστολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cærulea veste amictus,] dark-robed. Ἐγρέθ, δειλαία κυάνόστολε. Bion 1. 4. SYN. Μελάνειμων, μελάμπεπλος, μελαγχιτων.

Κυάνοφρύς, ὄς, ὁ et ἡ, adj. [nigram habens supercilium,] having dark eyebrows. Τηρὰν τὰν κυάνοφρυν ἐρώτιδα, τὰς πὺκ' ἐκνίσθη. Theocr. 4. 59.

Κυάνοχαίτης, ου, ὁ, adj. [qui est nigris setis,] black-haired, having azure locks. Ταύρους παμμελάνας Ἐνδοσίχθονι κυάνοχαίτη. γ. 6. SYN. Μελάνοθριξ.

Κυάνοχρῶς, ου, et κυάνοχρως, ωτός, ὁ, κυάνοχρωτός, ου, adj. [qui cyani colore est,] dark-colored. Κυάνοχρῶα τέ κυμάτων. Helen. 1501. See also Phæn. 317.

Κυάνωπις, ἰδὺς, ἡ, et κυάνωπης, ου, adj. [cæruleo aspectu,] black-eyed. Κύμα μέγα ροχθεῖ κυάνωπίδος Ἀμφιρίτης. μ. 60.

Κύβδα, adj. [inclinato capite,] with the head bent down. Πάρ᾽ τὸν Ἄγνιᾶ, κύβδ' ἐχόμενη τῆς δάφνης. Thesm. 489.

Κύβελη, et Κυβήβη, ης, ἡ, P. N. [Cybele,] the mother of the gods. Δέσποινα Κύβελη, στροῦθε, μητερ Κλεδοκρίτου. Aves 876. See also Anacr. 13. 1. SYN. See Ῥέα.

Κυβερνάω, v. [gubernō,] to pilot, to steer, to govern. Κᾱτὰ κυβερνᾶν αὐτὸν εαυτῷ. τούτων γοῦν οὐνέκ᾽ πάντων. Equit. 544. SYN. Διέπω, ἰθύνω, οἰακο-στροφῶ, πρῦτάνεύω, ἄγω, ἄρχω.

Κυβέρνησις, ἔως, ἡ, subst. [gubernatio,] steering, rule. Πολι-ὦν κυβερνάσις. Pyth. 10. 112. SYN. Οἶαξι, εὐταξία.

Κυβερνητήρ, ἥρως, et κυβερνήτης, ου, ὁ, subst. [gubernator,] a pilot. Οὐ γὰρ Φαιή-κεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν. θ. 557. SYN. Εὐθυντήρ, εὐθύντης, οἰακόστροφός, ἐπι-στατής, ναὸς ποίμην. EPIITH. Κεδνός, σὺφός, κᾱκός, αὐπνός.

Κυβεύω, v. [tesseris ludo,] to play at dice, to gamble. Οὐδὲ κυβεύουσιν ἄρ' ἄνθρωποι. b. περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει; Eccles. 673. SYN. Κινδυνεύω, κύβον ῥίπτω, πεττεύω.

Κυβήβη, vid. Κυβελη.

Κυβίσταω, v. [præcipito me velut in aquam,] to dive head foremost, to tumble. Οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρά κυβίστων ἐνθά καὶ ἐνθά. Φ. 354. SYN. Δύπτω.

Κυβιστητήρ, ἥρως, ὁ, subst. [(1) urinator, (2) saltator,] a diver, a tumbler. Πικνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνενευκῶτας. Phæn. 1167. SYN. Ἀρνευτήρ, (2) ὀρχήστης.

Κύβος, ου, ὁ, subst. [cubus, alea, aleæ lusus,] a die, chance, gambling. Με-λάνιππός· ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρίνει. Sept. Theb. 410.

Κυδάζω, v. [convitior, maledico,] to inveigh against. Ὡ πεπὸν, ἡ μάλ᾽ ἀ δὴ με κᾱκῷ ἐκδάσσαῷ μύθῳ. Apoll. 1. 1337. SYN. Λοιδόρεω, ὑβρίζω, δυσφημέω, κᾱκῶ.

Κυδαίνω, v. [celebro, decoro,] to honor, to exalt. Ἐν μεγάλῳ ἄδῳτῳ ἄκεοντό τε, κύδαινόν τε. E. 448. SYN. Δοξάζω, ἐπὶκλείω, γέραίρω, τίμαω.

Κυδαλῖμος, ον, adj. [gloriosus,] glorious. Ἄλλ' ἄγ' οἴστευσον Μενέλαου κυδα-λῖμοιο. Δ. 100. SYN. Συνέτος, ἐνδοξός, εὐπρέπης, τίμιος, κύδιμος, κυδρός, κεδνός.

Κυδιάνειρά, ἡ, adj. [honestans viros,] man-ennobling. Οὐ μὲν γάρ πῦρ ὥπωπᾶ μάχῃ ἐνὶ κυδιάνειρῃ. Z. 124.

Κυδιάω, v. [glorior,] to be proud or to exult in. Κυδιῶν, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν

ἡρώεσσιν. B. 579. SYN. Γανυῖάω, αὐχέω, ἄβρύνομαι. PHR. Ἐπιδόξον ἄρεσθαι κυδῶς.

Κυδίμως, κυδνῶς, κυδρῶς, ἡ, ὄν, κυδάλιμως, ὄν, comp. κυδίων, superl. a substantivo κυδῶς, (ut ἐχθίων, ἐχθιστῶς, ab ἐχθῶς; καλλίων, κάλλιστῶς, a κάλλος, et multa alia, ejusdem generis,) adj. [gloriosus, venerandus,] glorious, noble, boastful. Ὡς αἶμα' ἔπος τὲ καὶ ἔργον ἐμῇδετὸ κύδιμῶς Ἑρμῆς. H. Merc. 46. See also Hes. Op. 256. λ. 579. Alcest. 981. et A. 122.

Κυδίπη, ης, ἡ, P. N. [Cydippe,] Cydippe. Γράμματά, Κυδίπην ὅσσοι ἔρεουσὶ κάλην. Call. fr. 101.

Κυδιστῶς, et κυδίων, vid. Κυδίμως.

Κυδοιδυπάω, et κυδοιμῶ, v. [tumultuor,] to make a bustling noise. Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τὲ καὶ κάτω κυδοιδυπάω. Nub. 616. See also O. 136. SYN. Οὐρύβειω, ταρασσώ, συνταρασσώ.

Κυδοιμῶς, οὔ, ὁ, subst. [turba, tumultus,] a tumult, din. Ποῖ χρὴ βόηθειν; ποῖ κυδοιμῶν ἐμβάλεῖν; Acharn. 573. SYN. Οὐρύβος, ταραχῇ, πύλεμῶς. ΕΡΙΤΗ. Ἄναδις, αἰματῶεις, αἰμαῖκέτῶς, ἀργαλέως, βάρυς, δακρυῶεις, δεινός, δυσκελεύς, ζαμηνίς, ὀλδῶς, πολυφλοισβῶς, πολισσοῦχος, στύγερῶς.

Κυδῶς, ἔως, τὸ, subst. [gloria, decus,] glory, boast. Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθεῖσθαι, κύδει γαίῳν. A. 405. SYN. Δόξα, κλέος, φήμη, δυνάμεις, γαῦρος. ΕΡΙΤΗ. Ἀβρὺν, ἄγλαόν, ἀσπετόν, ἀγρήαδόν, καλλίνικόν, μέγα, εὐρύ, ὑπέρτερὸν.

Κυδωνές, ὡν, οἱ, P. N. [Cydones,] a nation of Crete. See in Ἐτεόκρητες.

Κυδωνικός, et Κυδωνίως, ὄν, adj. [Cydonius,] Cydonian. Ἑσθλὸν σὺν Μοῖσαισι Κυδωνίκοις εὐρῶμεις ἀνδρά. Theocr. 7. 12. See also Acharn. 1198.

Κύειω,¹ v. [(1) pario, (2) in utero gesto,] to bear, to be pregnant. Ἐξετέ, ἀδμήτην, βρέφους ἡμῖνον κυέουσάν. Ψ. 266. See also T. 117.

Κυζικός, ου, ἡ, P. N. [Cyzicum,] a town in Mysia; also Κύζικος, ὁ, Cyzicus, a hero who gave his name to the island. Κύζικόν, ἐν κύνῃσι καὶ αἰματὶ πεπτηῶτά. Apoll. 1056.

Κυθήρειά, et Κυθήρη, ης, ἡ, P. N. [Cytherea,] Venus. Ἀμβρυσίω, οἷω περ εὐστέφανος Κυθήρειά. σ. 192. See also Theocr. 30. 16. SYN. See Ἀφροδίτη.

Κυθηρά, ὡν, τὰ, et gen. antiq. Κυθήρῳθεν, P. N. [Cythera,] an island on the south of Laconia, containing a city of the same name. See Damm. in P. R.

ᾠ πόντιά, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου. Lysistr. 833.

Κυθήριος, ον, adj. [Cytherius,] of Cythera. Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίψ Ἀμφιδάμαντ'. K. 268.

Κυθήρῳθεν, vid. Κυθηρά.

Κυκάνω, et κύκω, v. [misceo, turbo,] to mix, to disturb, to confound. See in Κοικύλλω: see also Equit. 862. SYN. Ἀνάκκω, ταρασσώ.

Κυκέων, ὧν, acc. ἐῶνά, εἰῶ et εῶ, ὁ, subst. [miscellanea potio,] a mixture, a refreshment. Οὐκ, εἰ γὰρ κύκεῶν ἐπιπίοις βλαχωνίαν. Pax 712. SYN. Κράσις.

Κύκηθρον, ου, τὸ, subst. [rutrum, turbator,] a ladle, a turbulent fellow. Καὶ κύκηθρον, καὶ ταρακτρὸν. Pax 653.

Κύκησιτέφρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [miscens seu confundens cinerem,] mixing ashes, a quack, a scavenger. Κράτουσι κύκησιτέφρου. Ran. 711.

Κυκλάς,² ἁδῶς, ἡ, adj. [circularis,] encircling. Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίαις πάλοις. Ion 1583.

Κυκλέω, et κυκλεύω, v. [verso, duco vel rota veho,] to turn, to convey in a chariot, to go in a circle. Ἐλίσσων κύκλεϊ χθονά; Orest. 1374. SYN. Στρέφω.

Κυκλιδοδιδάσκᾱλς, ου, ὁ, subst. [poëta dithyrambicus,] a teacher or composer of dithyrambs. Ταυτὶ πέποικας τὸν κύκλιδοδιδάσκᾱλ. Aves 1403. SYN.

Διθύραμβοποιός.

Κυκλῖος et κύκλικός, ὄν, adj. [(1) orbiculatus,] (2) circumforaneus,] circular,

¹ Κῶω, gravidam reddo, cf. Herm. de Æsch. Danaid.

² In the plural, Κυκλάδες is the name of that group of islands which surround Delos. Δῆλον κυκλώσαντό, καὶ οὐνόμα Κυκλάδες εἰσὶν, Dionys. 526.

belonging to the stage, circling. *Tas úmēteras, kýklia tē pollā kai kalā.* Aves 918. See also Call. Ep. 30. SYN. *Kýklōtērēs, égkýkliōs.*

Kýklōbōrēō, v. [Cyclobori modo clamoribus obtundo,] to declaim like the mountain torrent Cycloborus in Attica. *Kákýklōbōrei, káplunēn' ōst' ōlígou pānū.* Acharn. 381.

Kýklōbōrēs, ou, ó, subst. [circulator,] a juggler. *Kēkráktēs, kýklōbōrou phōnēn ēxōn.* Equit. 137.

Kýklōs, ou, plur. kýkloi, oí, et kýklā, tā, subst. [circulus, orbis,] a circle, a revolution. *Kýklō γάρ ειλισσάμεθ' ἀ παγχάλκοις ὕπλοις.* Orest. 438. SYN. *Τρῶχος, κρίκος.* EPITH. *Ἐρίφέγγης, εὐφέγγης, ἐνταύσιος, θῶς, θεσπέσιος, λεωφόρος, ποιητός, φάεσφόρος, εὐπαγής, δυλῖος, πτερῖνος, εὐτυχής, εὐτρώχος, πανσέληνος, φάεθον, γοργῶψ, κάρπιμος.*

Kýklōsē, adv. [in orbem,] in a circle. *Κυκλῶς, ἄφαρ δὲ τὲ ἱκμᾶς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἄλοιφή.* P. 392. SYN. *Περίξ, κύκλω.*

Kýklōtērēs, ἔος, ó, ἡ, adj. [quasi tornando rotundus factus,] rounded. *Αὐτοῦ κύκλωτέροϋς ὄντος, ὀρθαὶ παντάχῃ.* Aves 1008. SYN. See *Kýkliōs.*

Kýklōō, v. [(1) cingo, (2) in orbem ago,] to encircle, to drive in a circle, to enclose, to whirl round. *Οὕτω κύκλώσω δαλὸν ἐν φάεσφόρῳ.* Cycl. 461. SYN. *Ἀνάκύκλω, περιβάλλω, περιζώννυμι, ἀμφιβάλλω, στέφανῶ, ἀμπισχῶμαι, στέφω.*

Kýklōmā, ἄτος, τὸ, subst. [orbis rotundus, rota,] a circuit, a circumference, a wheel, a drum. *Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ', ὡς κύκλωμ' Ἰζιόνος.* Phoen. 1201. SYN. *Περίβολῃ.*

Kýklōpīōs, Kýklōpēiōs, α, ὄν, et Kýklōpīs, ἰδὸς, ἡ, adj. [Cyclopius,] of the Cyclops, Cyclopiian. *Kýklōpīōn πόνον χερῶν;* Iph. A. 1500. See also Herc. F. 15. and Iph. T. 845.

Kýklōtōs, ἡ, ὄν, adj. [orbicularis,] circular. *Σάκει, κύκλωτῷ σώματος προβλήματι.* Sept. Theb. 536. SYN. *Εὐκύκλος, κύκλιος, κύκλωτέρης.*

Kýklōψ, ὡπὸς, ó, P. N. [Cyclops,] Cyclops, a one-eyed monster. The Cyclops were a nation of monsters, who were fabled to dwell in Sicily, and to be the workmen of Vulcan. See Odyss. 1. and Virg. Æn. 3. *Κτείνω Kýκλωπας· καὶ μὲ θηγεύειν πᾶτήρ.* Alcest. 6. EPITH. *Ἀγρίος, μόνωψ, ἀνδρὸφάγος, μεγάλῃτωρ, ἀθemiōtōs, ὑπερφιάδης, πέλωρ, ἀθemiōtīā eīdōs, ménōs ἄσχετὸς, Αἰτνας μηλόνομος, ξένων δαιτύμων, ἀνυσίος, γενναῖος, Αἰτναῖος, δυσσέβης, ὀλοός, κρῦερὸς, φόνιος, ὠμόβρως, ὀρειβάτης, ἀναιδής, ὑπερηνόρεων, χθονίος.* PHR. *Τέκτων Διὸς πύρρος; ὑπέρβιον ἦτορ ἔχων.* See Call. 3. 51.

Kýkneīōs, α, ὄν, adj. [cygneus,] of a swan. *Κύκνειον, ἐνθα κύκνος μέλωδός.* Iph. T. 1105.

Kýknōmōrphōs, ou, ó et ἡ, adj. [cyeni speciem habens,] like a swan. *Τρεῖς κύκνωμορφοί, κοινὸν ὄμμι' ἐκτεμεῖναι.* P. V. 820.

Kýknōptērōs, ou, ó et ἡ, adj. [cyeni pennas habens,] swan-winged. *Κύκνωπτέρου καλλοσύνας.* Orest. 1383.

* *Kýknōs, ou, ó, (1) subst. (2) also P. N.* [(1) cyncus, (2) Cyenus,] (1) a swan. (2) Cyenus. See in *Kýkneīōs*, and Hes. Scut. 57. EPITH. (1) *Δολιχαύχην, πῶταμιός, πολιοχρῶς, ὀρνίς, χιονόχρως, ἡχετής, δουλιχόδειρος, λιγυρός, λιγύφθογγος, πῶταμιός, Στρυμόνιος, μαντιπῶλος,* (2) *Ἀρητιάδης, μεγάθυμος, ἀμύμων, ἱπποδάμους, εὐμελῆς, ὑπέρβιος.*

Kýlindeō, kýlindō, et kýliw, v. [voluto, volvo,] to roll, to impend upon. *Ἐκλύινδουμένη ἵκτινον ἰδών.* Aves 502. See also Vesp. 490. and Theocr. 24. 17. SYN. *Ἀποκλύινδεω, ἀποκύλιω, ἐκκλύινδῶμαι, ἀνελίσσω, ἐπιφέρῶμαι.*

Kýlindrōs, ou, ó, subst. [cylindrus,] a roller. *Ἡ δ' ἄφαρ, ὥστ' ἐκλύινδρός, ἐπέτρεχε κύματι λαβρῷ.* Apoll. 2. 596.

Kýliē, ἱκός, ἡ, subst. [calix,] a cup, a tumbler. *Ζηνὸς ἔχει κύλικων.* Troad. 822. SYN. *Πότηριον, ἔκπωμά, δέπας.* EPITH. *Ἀκρητός, βάθειά, περιφέρης.*

Kýlīxniōn, ou, τὸ, et kýlīxhē, ἡ, dimin. a præced. [pocillum,] a little cup. *Ἐγὼ δὲ κύλιχινόν τε σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι.* Equit. 906. SYN. *Κοτύλισκιδόν.*

Kýliw, vid. Kýlindeō.

Κυλλήνη, ης, ἡ, P. N. [Cyllene,] (1) a mountain in Arcadia, (2) a city of the Epeans. See Damm. Κυλλήνην ὀρθῶς, ὅτι ἡ φήσ', Ἐμβάλε κυλλῆ. Equit. 1083. ΕΡΙΤΗ. Χιῶνόκτυπος, πέτραία.

Κυλλήνιος, ον, adj. [Cyllenius,] of Cyllene. Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκάλειτο. ω. 1.

Κυλλός, ης, ον, adj. [claudus, curtus,] lame, maimed. See in Κυλλήνη. SYN. Χωλός.

Κυλλοπόδιον, οῖος, ὁ, adj. [claudus pedes,] lame-footed. Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσῃτο Κυλλοπόδιον. Σ. 371.

Κυλοιδίῳ, v. [sum tumentibus oculis,] to have swollen eyes, as a sign of vehement love. Τὴν χεῖρ' ἐὰν δὲ τοῦτο δρῆς κυλοιδίῳ ἀνάγκη. Lysistr. 472.

Κῦμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) fluctus; (2) item, foetus uteri,] (1) a wave, (2) a foetus, an offspring. Πόλλοις διαύλοις κυμάτων φερούμενος. Hec. 29. SYN. (1) Ῥῶ, σῶλον, αἰδμα, (2) γόνῃ, ἐκγονόν. ΕΡΙΤΗ. (1) Πόντιον, ἔρρον, βάρυβρομόν, αἰλόν, ὀλεθρίον, ὕγρον, θαλάσσιον, δεινόν, μέγα, ἀφορρόν, ἐπασσῦτέρον, κελαινόν, λαβρόν, μέλαν, παλιρρόθιον, πορφύρεον, ῥόθιον, ἀλγεινόν, μακρόν, παφλάζον, πέλωρίον, τρυφόν, κωφόν, ἀτρύγετον, ἀλίκυπον, ἀρμωτρεφές, βάθον, ὀβριμόν, ὀξύν, πικρόν, ἀκροκελαινόν, τριχᾶλον. PHR. See Δ. 422. and Hipp. 1220.

Κυμαίνω, et κυμαίνομαι, v. [fluctuo et ferveo, turgeo,] to swell, to rage, to foam, to expand. Πέμπει γέγωνά Ζηνι κυμαίνοντ' ἐπη. Sept. Theb. 439. SYN. Σάλευω, τάραττομαι, χεμάζομαι, βράσσω, δυνέω, πλημύρω, ἐκκυμαίνω.

* Κυμαῖτις, ου, adj. [fluctuosus,] full of waves. Διᾶτέ-μνουσά πόρον κυμαῖτιαν ὀρίζει. Aesch. Suppl. 555.

Κυματθαγής, ἐός, adj. [veluti fluctus frangens,] breaking like waves. Δειναὶ κυματθαγείς. C. C. 1243.

Κυματόπληξ, ἡγός, adj. [fluctibus pulsatus,] wave-beaten. Κυματόπληξ χεῖμα ῖτα κλονεῖται. C. C. 1241.

* Κυματοφθόρος, ον, adj. [fluctibus deperditus,] wave-worn. Ὅρῳ γ' ἐν ἀκταῖς νόμαδ' ἀ κυματοφθόρον. Eur. fr. Polyid. 1. 2.

Κύμβαχος, ον, (1) adj. et (2) ον, ὁ, subst. [(1) pronus in caput; (2) superior galeæ pars convexa,] (1) headlong; (2) the skull-piece of a helmet. Κύμβαχος ἐν κωνήσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους. E. 586. SYN. Πιρηνής, πρόπτης.

Κύμβα, ης, ἡ, subst. [cymba, poculum,] a small boat, a goblet. Ἡ κύμβαίσι ναυστολεῖς χθονά. Soph. fr. Androm. 2. SYN. Σκάφιδιον, σκάφος, σχέδια, κύπελλον, κύφος.

Κῦμνις, ἐως vel ἰδός, ὁ, subst. [nocturnus accipiter,] the great horned owl. Κερχνης, τριόρχης, γυψ, κῦμνις, αἰτός. Aves 1181. SYN. Χαλχίς.

Κῦμινόν, ον, τὸ, subst. [cuminum, herba et semen,] cummin, the herb and its seed. See in Ἐπιτέμνω.

Κῦμινοπριστοκαρδάμογλυφός, ον, ὁ, [vox ab Aristophane conficta, "scrupulosus et sordidus cumini sector et nasturtii scalptor." Brunck.] a cummin-cutter and scraper of cardamum, a skin-flint. Κάλλως κῦμινοπριστοκαρδάμογλυφος. Vesp. 1357.

Κυμδέγμων, ονός, adj. [undas excipiens,] receiving the waves. Ἡμεῖς μὲν ἀκτῆς κυμδέγμωνος πέλᾳς. Hipp. 1168.

Κυμδόκη, et Κυμδοῆ, ης, ἡ, P. N. [Cymodoce and Cymothoë,] the names of two of the Nereids. Ἐνθ' ἄρ' ἦν Γλαύκη τε, Θαλειᾶ τε, Κυμδόκη τε. Σ. 39. See also Σ. 41.

Κῦναγία, Dor. et Attic. pro Κῦνηγία, ας, ἡ, subst. [venatio, venatus,] hunting, a hunt. Τῇ σῇ προθυμῷ εἰς ὁδὸν κῦναγία. Aj. Fl. 37. SYN. Ἀγρευμά.

* Κῦναγός, οὔ, ὁ et ἡ. See Κῦναγέτης.

Κῦι αγέτω, v. [venor,] to lead on dogs, to hunt. Πάλαι κῦναγέτουντ' αὐ καὶ μετρούμενον. Aj. Fl. 5. SYN. Ἀγρεύω.

Κῦναγέτης, et κῦναγός, οὔ, ὁ, subst. [venator,] a huntsman. Ἄπαντ' ἔρεν-

νῶν τοῖχον, ὡς κύναιγῆης. Hec. 1156. See also Phœn. 1185. SYN. Ἀγρευ-
τήρ.¹

Κύνάλωπηξ, ἐκός, ὁ, subst. [canivulpes,] a fox-dog, a cunning fellow. Πῶς δὴ
τρίηρης ἐστὶ κύνάλωπηξ; b. ὅπως; Equit. 1073.

Κύνεα, as, ἡ, et contr. κύνῃ, ἡς, subst. [galea,] a helmet, (properly) covered with
a dog's skin. Κύνεας θερίζων, κάποκαυλίζων ἔλφ. Eur. Suppl. 727. See Ly-
sistr. 751. SYN. See Κῶρος. EPIITH. Ἀμφίφαλός, τετραφαλῆρος, δεινὴ, εὐδόφος,
δαιδάλεα, ἔτυκτος, χαλκῆρης, ἱπποκόμος, ἱπποδάσεια, ἱπποῦρις, κάλῃ, λῶφεσσα,
τετραφαλὸς χρυσεῖα, πάγχαλκός, ἀλδοφος, ἀμφίπολις, ἀφάλος, εὐχαλκός, κτιδεῖη,
ρίνου ποιητή, ταυρεῖη, χαλκοπαρῆς, αἰγείη.

Κύνεος, et κύνειος, α, ον, adj. [caninus,] canine, impudent. Τετλαίη, κύνεος
πὲρ ἔων, εἰς ὅπᾳ ἰδέσθαι. I. 373. See also Equit. 1396. SYN. Ἄναιδίς.

Κύνεω, v. [osculator,] to fawn like a dog, to kiss. Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι
κεφάλῃν τῇ καὶ ὤμους. φ. 224. SYN. Κῶω, φίλεω, προσκύνεω, σαίγω.

Κύνῃ, ἡς, δὴ. Κύνεα.

Κύνηγῆσιον, ου, τὸ, subst. [societas venatica, instrumenta venatica,] the hunts-
men, a hunting train. Τὶ κύνηγῆσιον καὶ σοι μέλεται; Hipp. 224.

Κύνηδον, adv. [more canino,] like a dog. Ἐσφοιτῶν δ' ἐς τοῦπτανιον λήσει σὲ
κύνηδον. Equit. 1033.

Κύνηλασία, as, ἡ, subst. [incitatio canum,] the art of urging on dogs. Καί ῥ'
κύνηλασίην τῇ καὶ εὐστοχίην ἐδιδάξας. Call. 3. 207. SYN. Κύναια, ἀγρεσία.

Κύνθιος, α, ὄν, et Κύνθιας, ἄδός, ἡ, adj. [Cynthus,] of Cynthus, Cynthian.
Ἄ παρὰ Κύνθιον ὄχθον οἰκεῖ. Iph. T. 1099. See also Call. Ep. 72.

Κύνθος, ου, ὁ, P. N. [Cynthus,] a mountain in the island of Cynthus. Κλιν-
θεῖσα πρὸς Κύνθον ὄρος κρᾶνᾷ ἐνὶ νήσῳ. Hom. Apoll. 26.

Κύνιδιον, ου, τὸ, et κύνισκη, ἡς, ἡ, subst. [caniculus,] a little dog or bitch.
Κύνισκη is also a proper name. [Cynisca,] Cynisca. Theocr. 14. 8. Ἄπεί-
δοτ' φήνας κύνιδιον Σεριφίων. Acharn. 542. See also Ran. 1402.

Κύνοδρῶμα, as, ἡ, subst. [canum cursus,] a chase with dogs. Νόσφι κύνοδρῶ-
μῃς, ἵνα τοι θῶν ἄρμα φέρωσι. Call. 3. 106.

Κύνοθαρής, ἔος, et κύνοθράς, εἶα, ὅ, adj. [canina impudentia insignis,] impu-
dent as a dog. Ὅρθος ἀνεστὰ ὁ πυρρὸς ἰδ' ὡς ἀγρῖος, κύνοθαρής. Theocr. 15.
53. See also Æsch. Suppl. 766.

Κύνοκέφαλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [caninum habens caput,] dog-headed. Κύνος
βρῶν σιτούμενος μάχει σὺ κύνοκέφαλῳ.² Equit. 416.

Κύνοκλῆς, ου, ὁ, subst. [qui canem furatur,] a dog-stealer. Ἐνδεῖτ' ἄχως
τουτοῖν τὸν κύνοκλῆν. Ran. 605.

Κύνοκπέω, v. [ut canem serio,] to flog a person like a dog. Κύνοκπέσω σου
τὸ νῶτον. Equit. 289.

Κύνομυῖα, quæ et scribitur κύνᾶμυῖα, as, ἡ, subst. [musca valde impudens,]
a dog-fly, very impudent. See Damm. Καὶ δ' αὖθ' ἡ κύνομυῖα ἀγει βρότθ-
λοιγὸν Ἄρηά. Φ. 421.

Κύνοραιοτής, οὔ, ὁ, subst. [ricinus,] a tike, vermin. Ἐνθα κῶν κεῖτ' Ἀργὺς
ἐνίπλειος κύνοραιοτέων. p. 300.

Κύνόσατῶς, ου, ἡ, subst. [rubus caninus,] the dog-thorn. Ἄλλ' οὐ σύμβλητ'
ἐντὶ κύνόσατῶς οὐδ' ἀνέμωνά. Theocr. 5. 92.

Κύνος, ου, ἡ, P. N. [Cynus,] a city of the Locrians. See in Καλλιᾶρος.

Κύνουρα, as, et Κύνουρις, ἰδός, ἡ, subst. [(1) Canis cauda; (2) Ursa minor,
Cynosura; (3) nomen Laconicæ canis,] a dog's tail; the constellation of the
lesser Bear, Cynosura; the name of a Spartan bitch. Σπείρη δ' ἐν Κύνουρᾳ
κᾶρη ἔχει ἡ δὲ κᾶρ' αὐτήν. Arat. 52. See also Call. 3. 94.

¹ Vid. eruditiss. Blomf. Sept. Theb. 42.

² The metre here requires the penult. of Κυνοκέφαλος to be long: but the passage is mani-
festly corrupt, and is not improved by Brunck, who proposes μάχει σὺ γε κυνοκεφάλῳ, since
the foot immediately preceding the catalectic syllable must be an iambus. Is the true reading
elicited by omitting σὺ and subjoining γε, which the sense seems to require, το κυνοκεφάλῳ? at
least the metre will be preserved, and the penult. of κυνοκέφαλος short according to its analogy.
—μάχει κυνοκεφάλῳ γε;

Κύννοσπαρακτός, ὄν, adj. [a canibus discerptus,] torn by dogs. Κύννοσπαρακτον σῶμα Πόλυνείκους ἐπ'. Antig. 1198.

Κύνόφρων, ὄνός, adj. [impudens,] having a dog's mind, impudent. Πνεονθ' ἁ κύνόφρων ὑπνω. Choëph. 611. SYN. Ἄναιδής, κύνόθάρσης, κύνόθρασός, κύνωπης.

Κύντερός, κύναιτός, ἡ, ὄν, comp. et superl. a κύν, [impudentior, impudentissimus, deterrimus,] more and most impudent, or dreadful. Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερὸν ἄλλῳ. η. 216. See also Eur. Suppl. 817. SYN. Δεινυτάτος.

Κύνωπις, οὐ, ὁ, et κύνωπις, ἰδός, ἡ, adj. [caninum habens vultum; impudens,] dog-faced, impudent. Τιμὴν ἀρνυμένοι Μενέλαῳ σοὶ τῇ, κύνωπᾶ. A. 159. See also Orest. 254. SYN. Κύνόφρων, ἀναιδής, κύνόθάρσης, κύνόθρασός.

Κυπάρισσῆις, ἡντός, ἡ, P. N. [Cyparisseis,] Nestor's city near Pylos. Καὶ Κυπάρισσῆντᾶ, καὶ Ἀμφίγυνειᾶν ἑναῖον. B. 593.

Κυπάρισσινός, ὄν, adj. [e cypresso factus,] made of cypress. Κλινάμενος σταθμῷ κυπάρισσινῷ, ὄν πῦρ τέκτων. ρ. 340.

Κυπάρισσός, οὐ, ἡ, subst. [cupressus,] a cypress-tree; also P. N. a city in Phocis. (See B. 519.) Ἄρρεκῆς ἀρμούς κυπάρισσος. Eur. fr. Cretens. 2. 9. EPIITH. Εὐώδης, ἀκροκόμος, σκῆρᾶ, ῥαδινῇ, τηλεθωσᾶ.

Κυπερός, οὐ, ὁ vel ἡ, et κυπεῖρον, οὐ, τὸ, subst. [cyperus; junci odorati species,] an odoriferous rush; "a wild galangale," Dr. Jones. Ἠλάμεσθᾶ δᾶ κυπεῖρον. Ran. 243. - SYN. Ἐρσήεις, βᾶθός.

Κυπελλόν, οὐ, τὸ, subst. [poculum,] a cup. "Εὐθᾶ φίλ' ὀπτάλεα κρεᾶ ἔδμεναι, ἡδὲ κυπελλά. Δ. 345. SYN. Δεπᾶς, ποτήριον, κισσύβιον, κυᾶθος. EPIITH. Χρύσειον, χρύσειον, ἡδύ, ἀμβλυδόν.

Κυπρίς, ἰδός, acc. ἰδᾶ et ἰν, ἡ, P. N. [Venus,] the goddess of love; also love. Κυπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται. Hec. 803. SYN. Σεῖ Αφροδίτη.

Κυπρόγενής, ἑός, ὁ et ἡ, et Κυπρόγενεῖᾶ, as, ἡ, adj. [e Cypro ortus et orta,] sprung from Cyprus. Κυπρόγενῇ δ', ὅτ' γέντ' πολυκλύστω ἐνὶ Κύπρῳ. Hes. Theog. 199. See also Lysistr. 551.

Κύπρος, οὐ, et antiq. gen. ὅθεν, ἡ, P. N. [Cyprus,] an island in the Ægean sea sacred to Venus. Ἐς γῆν ἐνάλιαν Κύπρον, οὐ μ' ἐθέσπισεν. Helen. 148. EPIITH. Ἐκτίμενη, εὐώδης, αἰπεῖᾶ, ἡνέμοεσᾶ, περίρρῳτός. PHR. See Bacch. 398.

Κυπτάζω, v. [caput submitto, incumbo, immoror,] to stoop, to apply diligently, to loiter. Περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κάκῳποιεῖν. Pax 731. SYN. Διᾶτρίβω, μέλλω, μένω, ἐνίαυ, βραδύνω.

Κύπτω, f. ψω, perf. κέκυψᾶ, v. [propus sum, cubo,] to bend, to stoop down. Κύφαντες ἐπιτοκοῦσιν ὑμᾶς οἱ βροτοί. Aves 1609. SYN. Ἐπίνύω, κατὰκύπτω, ἐπὶκλίνω.

Κύρβαντες, vid. Κόρυβαντες.

Κυρβάσια, as, ἡ, subst. [crista galli, tiara Persica,] the comb of a cock, a Persian turban. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σὴν κυρβάσιαν τῶν ὀρνίθων μόνον ὀρθήν. Aves 487.

Κυρβεῖς, οἱ et αἱ, subst. [(1) tabulæ, in qua leges Atticæ scriptæ erant; (2) "tabula geographica, aut columna lapidea, calce oblita et sic picta." Hælzlin. in loco infr. citat.] a tablet, on which the laws were inscribed at Athens; a geographical chart or map. Κύρβιᾶς, οἷς ἐνὶ πᾶσαι ὕδοι καὶ πείρᾳ ἔασιν. Apoll. 4. 280. SYN. Σάνις, στήλη.

Κύρῳ, v. [compos fio, obtingo,] to get, to reach. Κάκον κύρεῖν τὶ Ὀρηκίῳ στρατεύματι. Rhes. 742. SYN. See Κύρω.

Κυρή, ἡς, ἡ, P. N. [Cyre,] the name of a fountain in Cyrene. Οἱ δ' οὐπω πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πέλασσαι. Call. 2. 88.

Κύρηβάζω, v. [cornibus pugnare,] to strike or push with horns. Ἦν δ' ὑπεκκλίνῃ γὰρ δευρὶ, πρὸς σκέλος κύρηβάσει. Equit. 272.

Κυρήβιον, τὸ, subst. [furfur,] bran. See in Εὐκράτης.

Κυρηναῖός, ὄν, adj. [Cyrenæus,] of Cyrene. Τοῦ Κυρηναίου παῖδᾶ λέγεις, ὕπ' ἐμοί. Call. Ep. 14. 2. See also Call. Ep. 22. 2.

Κυρήνη,¹ ης, ἡ, P. N. [Cyrene,] the name of a nymph, also a town on the coast of Africa so called from the nymph. Κυρήνη πεφᾶται τῆς ἑλός παρὰ Πηνειοῦ. Apoll. 2. 500. See also Call. 2. 94. EPITH. (1) Ἀγρότερα, χρυσόθρονος, (2) εὐδαίμων, εὐπυγός; πόλυκαρπότητη. PHR. See Pyth. 9. 11.

Κύριος, α, ὄν, adj. [auctoritatem tenens, ratus, praecepius, proprius. Vid. Dammii Lex. Pind. in v.] one who possesses right authority, controlling, supreme, fixed, having a right. Τῶνδ' ἐνθάδ' εἰμὶ κύριος; Heracl. 263. SYN. Κραῖτεον, ἡγέμων, κάρανος, κοίρανός.

Κυρίως, adv. [(1) more domini; (2) legitime; (3) proprie, firmiter,] authoritatively, validly, rightfully, firmly. Θέντᾱ κυρίως ἔχειν. Agam. 171. SYN. Ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκάως, ἀπλῶς.

Κυρίσσω, v. [arieto,] to butt with the horns. Νικώμενοι κύρισσόν ἰσχυρὰν χθονᾶ. Pers. 315. SYN. Κεράττω, κεράτιζω.

Κυρκᾶνω, v. [tumultuor, moveo, turbo,] to excite a tumult, to disturb, to mix. Ὅλεθρον τίν' ἡμῖν κυρκᾶνῃ ἀμωσγέπως. Thesm. 429. SYN. Κυκάω, τάρασσω, κινῶ, ἀναμίγνυμι.

Κύρμα, ἄος, τὸ, subst. [præda, captura,] booty, prey. Σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιτάλημ' ὄλον. Aves 430. SYN. Ἐλωρ, λεία, ἄγρα, λάφυρα.

Κυρός, ἔος, τὸ, subst. [caput rei, auctoritas, rata fides,] authority, ratification. Πολλῶν ὑπάρξει κύρος ἡμέρα κἄλων. Soph. Electr. 919. SYN. Ἀξίωμα, ἐξουσία, ἄρχη.

Κυρῶ, v. [ratum facio,] to sanction, to confirm. Πρὶν ἐκκυρῶσθαι σφᾶγᾶς. Eur. Electr. 1069. SYN. Κατάκυρῶ, βεβαιῶ, ἐμπέδῶ.

Κυρσάνιος,² ου, ὁ, subst. [puer, infans,] a boy, an infant. Κάρυξ ἑγὼν, ὃ κυρσάνιῃ, καὶ τὸ σῶ. Lysistr. 983. SYN. Παῖς, ἐφηβός, νεανίας.

Κυρτός, ἡ, ὄν, adj. [(1) curvus, (2) convexus,] crooked, gibbous, convex. Ἐκυκλοῦτό δ', ὥστε τόξον, ἡ κυρτὸς τρῶχος. Bacch. 1055. SYN. Ἀγκυλός.

Κυρτῶ, v. [curvum reddo,] to bend, to curve. Κυρτωθὲν, κρύψεν τὴ θεόν, θνητὴν τὴ γυναικᾶ. λ. 243.

Κύρω, et κύρωμαι, f. κύρσω, v. [incido in aliquid,] to meet with, to encounter. Αὐτός τὴ κακοῖς πῆμασι κύρσας. Androm. 1160. SYN. Ἐπικύρω, κύρῶ, ἐντυγχᾶνω, ἐπιτυγχᾶνω.

* Κύσθος, ου, ὁ, subst. [podex,] the posteriors, the fundament. Κύσθου λεοντῆν ναυμάχεῖν ἐνημμένον. Ran 430.

Κύστη, ης, et κύστις, ἔως, ἡ, subst. [vesica, pubes, marsupium,] the bladder, a purse. Ἐνδόθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ· κάπειθ' ὑπ' ἀνάγκης. Nub. 405. See also Lysistr. 957. SYN. Ἐφήβαιον, ἐπίσειον.

Κυτᾶιεύς, ἔος, et Κυτᾶιός, ου, ὁ, et Κυτᾶιεύς, ἰδός, ἡ, adj. [Cytæus,] of or belonging to Cytæa, a city of Colchi. Πυργούς εισόψεσθῆ Κυτᾶιεύς Αἰήταῦ. Apoll. 2. 403. See also Apoll. 2. 1095. and Apoll. 2. 399.

Κυτίσωρος, ου, ὁ, P. N. [Cytisorus,] Cytisorus. Τῷ δὲ Κυτίσωρος πέλει οὐνὸμά· τῷ δὲ τὴ, Φρόντις. Apoll. 2. 1159.

Κυτίσος, ου, ὁ, subst. [cytissus,] the trefoil. Ἀ αἶξ τὸν κυτίσον, ὃ λυκος τὰν αἶγᾶ διώκει. Theocr. 10. 30.

Κυτός, ἔος, τὸ, subst. [(1) alveus; (2) venter; (3) quicquid capax est rerum, ut navis, vas, thorax, clypeus, olla, caput, cutis, &c. Vid. Markland. ad Eur. Suppl. 1212.] a hollow, a belly, anything capacious. Πράσων ἀδελφῷ πλεκτὸν ἐξάρas κύτος. Ion 37. SYN. Κοιλότης, κίστη, γάστρα, ὄγκος. EPITH. Περὶδρόμων, κοιλόν, χαλκήλατόν, εἰλικτύον, περὶπλευρόν.

Κύτταρος, ου, ὁ, subst. [omne spatium cavum aut vacuum, loculamentum apum,] anything hollow, the cell of a bee. Τῷ σῷ πρῶσομοιον, στρεβλόν, ὥσπερ κύτταρόν. Thesm. 516.

Κυτρώς, ου, ὁ, P. N. [Cyturus,] a city in Paphlagonia, famous for box-wood.

¹ De quantitate primæ syllabæ τοῦ Κυρήνη, videsis quæ doctissimus Maltbeius more suo acute et verissime disputaverit.

² A Laconian word, a κόρος κοῦρος, ut νεανίας a νέος.

See Catullus 4. 13. Οἱ ῥά Κυτωρὺν ἔχον, καὶ Σήσῃμὸν ἀμφενέμοντο. B. 853.

ΕΡΙΤΗ. Ὑλήεις. *ἀνὰ τὰς κυφελῶν* (nubes, et omnia cava,) the clouds, anything hollow.

Κυφελᾶ, *ων, τὰ*, subst. [nubes, et omnia cava,] the clouds, anything hollow.

Ἐπρήγη δὲ κυφελᾶ. Call. fr. 300.¹

Κυφὸς, ἡ, ὄν, adj. [incurvus,] bent forwards. Ῥυπῶντᾶ, κυφόν, ἀθλίον, ῥυσόν, μᾶδωντᾶ, νωδόν. Plut. 266. SYN. Κυρτός. Κυφὸς is also a P. N., a city of Perrhæbia. B. 748.

Κύφων, *ωνός, ὁ*, subst. [(1) lignum, quo cervix aut pedes noxiorum vinciebantur; (2) stiva aratri,] a wooden collar, placed round the neck or fastened to the feet of a malefactor, which compelled him to bend his head; (2) a plough-handle. Ὡ τύμπανᾶ καὶ κύφωνες, οὐκ ἄρῃξετέ; Plut. 476. EXP. Δέσμος ξυλῖτος.

Κυψέλη, *ης, ἡ*, subst. [(1) alveare apum, é viminibus aut stramine plexum; (2) arca; (3) genus vasis aut mensuræ frumentariæ; (4) interius auris foramen; (5) sordes aurium,] a bee-hive, a corn-chest, a wine-vessel, the hollow of the ear, (5) filth of the ear. Ἐξμεδιμονον κυψέλην ἀπόλεσάν. Pax 631.

Κυψέλιζω, *ν*. [Cypselum imitor,] to imitate Cypselus. Ὡς Κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος. Theog. 890.

Κῶν, *vid. Κυῶν*.

Κῶν, *κύνος, ὁ* et ἡ, subst. [(1) canis; (2) Canicula,] (1) a dog, a monster; (2) the dog-star. Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλῶρίᾳ τευχέ κύνεσσιν. A. 4. See also Apoll. 2. 527. SYN. (1) Σκύλαξ, σκύμνος, (2) Σείριος, *q. v.* ΕΡΙΤΗ. (1) Αἰζήος, ἀργός, ἀργὸς πῶδᾶς, ἀργυρεὸς, ἔρευνῶν, θάλερος, κᾶκος, τᾶχῦς, τράπεζος, χαρᾶπος, κᾶκομήχανός, ὀκρυόεσσᾶ, καρχαρόδους, θηρευτῆς, τάλαινᾶ, τρισώματος, μυρίακρανός, τρίακρανός, μίαιφόνος, θηροφόνος, ὠκύπους, δρομαῖς, ἀργιόδους, ἀναιδῆς, αἰνός, θρασύς, θυός, μάργος, ὠμηστῆς, Γνώσσιος, Λάμπουρος. PHR. (2) See X. 26—31.

Κῶας, *ἄτος, et κῶος, ἔος, τὸ*, subst. [pellis ovina, vellus,] a sheep's-skin, a fleece. Χεῦεν ὑπὸ χλωρὰς ῥώπας καὶ κῶας ὑπερθέν. π. 47. See also Theocr. 9. 18. SYN. Κώδιον, μάλλος, νᾶκη, νᾶκος, δέρμα, πῆκος. ΕΡΙΤΗ. Χρῦσειον, χρυσέομαλλον, πάγχρυσον, αἰγληῆν, μαλακόν.

Κωδᾶριον, *ον, τὸ*, subst. [lodix coriacea,] a small bag made of skins. Καὶ κωδᾶριον, καὶ λεκυθιον, καὶ θυλακίον. Ran. 1203. SYN. See Θυλακίον.

Κώδειᾶ, *ας, ἡ*, subst. [(1) caput papaveris, (2) globulus,] the head of a poppy. Ὡ δὲ φῆ, κώδειᾶν ἀνασχών. Ξ. 499.

Κώδιον, *ον, τὸ*, subst. [pellis, vellus ovinum,] a hide, a sheep's-skin. Ὡ δὲ γνάφει γ'. *θ.* Ὡ δὲ γὲ πλύνει κώδιᾶ. Plut. 166. SYN. See Κῶας.

Κώδων, *ωνός, ὁ*, Alt. ἡ, subst. [tinnabulum,] a bell, a rattle. Χ' ἡ κώδων ἀκάλανθις ἐπειγόμενη τυφλᾶ τίκει. Pax 1078. SYN. Σάλπιγξ, πλατᾶγῃ. ΕΡΙΤΗ. Χαλκόστῳμος, Τυρσηνική, ἡδῶθροός.

Κωδωνίζω, *ν*. [tinnabulo experior,] to try by a bell. Ἄνευ Σδοκλέους ὁ τί ποιεῖ κωδωνίσω. Ran. 79. SYN. Ἐξετάζω, δοκιμάζω.

Κωδωνόκροτός, *όν, adj.* [tinniens,] rattling, high-sounding. Κλυεῖ καὶ κόμπους κωδωνόκροτους. Rhos. 380.

Κωδωνόφαλαρῶπωλός, *ον, adj.* [qui tinnabula phaleris equorum adjicit, vox a Comico conficta,] having horses with bells attached to their trappings.

Κυκνούς ποιῶν καὶ Μέμννας κωδωνόφαλαρῶπώλους. Ran. 963.

Κωδωνόφορέω, *ν*. [tinnabulum circumfero,] to carry round a bell, to examine. Ἐφοδεύεται, κωδωνόφορεῖται, παντᾶχῃ. Aves 1160.

Κώθων, *ωνός, ὁ*, subst. [poculum,] a cup. Πρίαμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκυρόδα, καὶ κρόμυᾶ. Equit. 600.

Κώκνυᾶ, *ἄτος, τὸ*, et (2) κωκυτός, *όν, ὁ*, subst. [(1) fletus, ejulatus, item. P. N. (2) Cocytus, fluvius apud Inferos,] (1) lamentation, (2) Cocytus. Ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματᾶ. Antig. 1091. See also Med. 1174. SYN.

Κλαυθμός, ὀλόλυγῃ, ὀλόλυγμος, οἰμωγῃ, ὀδυρμός, βόῃ. ΕΡΙΤΗ. Δυσθρήνητον,

¹ See the notes on the passage.

- ἀντίμολπον, ἄθλιον, ὀρθιον, δᾶκρυδεν, εὐδακρυτον.
 Κωκῶ, f. ὥσω, v. [ploro, lamentor,] to weep aloud, to bewail. Ἄμφ' αὐτῷ
 χυμένη λίγα κωκῶει· οἱ δὲ τ' ὀπισθεν. θ. 527. SYN. See Αἰάζω, Ὀλοφύρομαι,
 et Ὀρνῶ.
 Κωλάκρετης, ου, et κωλάγρετης, ὁ, subst. [collector carniū e victimis reliqua-
 rum inter sacerdotes,] a quæstor in holy things. Τὴν λοιδορίαν, τὸν κωλάκρε-
 τὴν, τὰ τριώβολᾶ. Aves 1541.
 Κωλή, ἥς, ἡ, et κωλῖν, ἦνός, ὁ, subst. [perna, petaso,] a haunch, a gammon.
 Οἶμοι δὲ κωλῆς, ἥς ἐγὼ κατήσθιον. Plut. 1129. See also Eur. fr. Scir. SYN.
 Πέτασος.
 Κώληψ, ἥπος, ἡ, subst. [talus, sura,] the bend of the knee behind, the ham-
 string. Κόψ' ὀπίθεν κώληπᾶ τῶχων, ὑπέλυσέ δὲ γυνῆ. Ψ. 726. SYN. Ἰγνὺς,
 σφῦρόν, ὀστοῦν.
 Κωλῖας, ἄδος, ἡ, [epith. Veneris,] an epithet of Venus. Δᾶπανης, λάφυγμοῦ,
 Κωλῖαδος, Γενετυλλίδος. Nub. 52.
 Κώλον, ου, τὸ, subst. [membrum, crus,] a limb, a leg. Οὐκοῦν ὄρεᾶς μου κώλον,
 ὥς ἐπείγεται; Heracl. 735. SYN. Γυνῖον. EPIITH. Νύσερόν, δέξιόν, ἄβρον,
 ἀσθενές, τᾶχυπον, λευκόν, δρόμας, βάρυ, τρόχηλάτον.
 Κώλυμα, ἄτος, τὸ, subst. [impedimentum,] a hindrance. Ἐμπόδιον κώλυμ' ἐτί
 μοι; Ion 861.
 Κωλύω,¹ f. ὥσω, v. [prohibeo,] to hinder, to forbid. Κωλυόμεσθαι μὴ μάθειν, ἃ
 βούλομαι. Ion 395. SYN. Διᾶκωλύω, ἀπείπω, ἀρνεῖμαι.
 Κῶμα, ἄτος, τὸ, subst. [sopor gravis,] deep sleep, repose. Ἡ μὲ μάλ' αἰνῶ-
 πάθῃ μάλακόν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν. σ. 200. SYN. Κοίμημα, ὑπνός, κάρος.
 EPIITH. Ἄπᾶλον, λυσίμελές.
 Κωμάζω, v. [(1) comissor, hymnis celebro, (2) salto,] to feast in honor of, to
 celebrate, to dance. Οὐ γάρ σε κωμάζοντ' ἂν ἡχθόμην ὄρων. Alcest. 831.
 SYN. Ἀνᾶχόρευν, ὑμνῶ, τρυφᾶω.
 Κωμαστής, οὔ, ὁ, subst. [comissator,] a reveller. Κωμαστής Διόνυσος. Nub.
 606.
 Κώμη, ἥς, ἡ, subst. [pagus, vicus,] a village. Ἡς ἀλδχον, μάλῃρ δὲ καταφλέξει
 πῦρ κώμας. Hes. Scut. 18.
 Κωμήτης, ου, ὁ, et κωμήτις, ἰδός, ἡ, subst. [vicinus, paganus, vicina, pagana,]
 a villager, a neighbour. Τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθροῦς, καὶ κριμνώδη κατάνι-
 φοι. Nub. 965. See also Lysistr. 5. SYN. Γείτων, παροικὸς.
 Κωμικός, et κωμωδικός, ἡ, ὅν, adj. [comicus, poëta comicus,] (1) of comedy,
 comic, (2) subst. a comic poet. Τῆς Ἀγρόρανακτός μὲ λέγε, ξενέ, κωμικόν
 ἔντως. Call. Ep. 53. See also Vesp. 1047. SYN. (2) Κωμωδοδιδάσκαλος,
 κωμωδοποίητής.
 Κῶμος, ου, ὁ, subst. [comissatio,] revelry, a revel. Αἶματι Θήβας, κῶμῶν
 ἀναυλότατον προχόρευεις. Phœn. 802. EPIITH. Ὀπισθόπους, πόλιν ἰχνητός, ἀσπί-
 δηφόρος, πτηνός, φίλοστέφανός, ἡδυμέλης, μέλιγερὸς, φίλοστέφανός, ἐπήρατός,
 Ὀλυμπιόνικης.
 Κώμης, υθός, ἡ, subst. [manipulus,] a bundle of hay. Καὶ μάλακῷ χόρτοισι
 κᾶλὰν κώμῃθ' ἰδωμί. Theocr. 4. 18. SYN. Φάκελός.
 Κωμωδεῶ, v. [mordacibus dictis incesso,] to ridicule. Κωμωθηθεὶς ἐν ταῖς πα-
 τρίοις τέλεταις ταῖς τοῦ Διόνυσου. Ran. 368. SYN. Λοιδόρεω, σκώπτω.
 Κωμωδία, as, ἡ, subst. [comœdia,] comedy. Κωμωδίας δὲ φορτικῆς σφώτερῶν.
 Vesp. 66.
 Κωμωδικός, vid. Κωμικός.
 Κωμωδοδιδασκαλία, as, ἡ, subst. [disciplina rei comicæ,] instruction in the
 comic art. Κωμωδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλέπτωτάτων ἔργων ἀπάντων. Equit.
 513.
 Κωμωδιδάσκαλος, et κωμωδοποίητής, οὔ, ὁ, subst. [poëta comicus, qui docet

¹ The penult. of Κωλύω is comm. if a vowel follows; if a consonant, always long.

- artem comicam,] a comic poet, one who teaches comedy. Κωμωδοδιδάσκᾱλὸς ἀνθρώπων καὶ κλεινότητος γέγεννηται. Pax 737. See also Pax 734.
- Κωμωδολεγχέω, v. [parasita jocosus sum,] to be a parasite by means of vulgar comic jokes, to be a parasite. Κωμωδολεγχῶν περὶ τῶν εὖ πράττοντ' αἰεί; Vesp. 1317.
- Κωμωδοποίητης, vid. Κωμωδοδιδάσκᾱλὸς.
- Κώνειον, ου, τὸ, subst. [(1) cicuta, (2) venenata potio,] hemlock, poison. Κώνειᾱ πίνειν, αἰσχυρθείσας διὰ τοὺς σους Βελλεροφόντας. Ran. 1051.
- Κωνός, ου, ὁ, subst. [conus, turbo, involucrum piceæ nucis,] -a cone, a top, a pine-nut shell. Βάλλει δὲ καὶ ἅ πῖτὺς ὑψόθεν κώνους. Theocr. 5. 47. SYN. Βέμβριξ, στρῦβίλος.
- Κώνωψ, ωπὸς, ὁ et ἡ, subst. [culex,] a gnat. Φθειρῶν τ' ἄριθμόν, καὶ κωνώπων, καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγω σοι. Plut. 537.
- Κῶς, vid. Κῶς.
- Κωπαῖς, ἰδὸς, ἡ, adj. [Copaica,] of the lake Copais. Ἰκτιδᾶς ἐνὶδρως, ἐγχέλεις Κωπαίδας. Acharn. 880.
- Κωπεύς, ἔως, ὁ, subst. [lignum, e quo remos conficiebant,] wood fit for oars. Αὖ κωπέων πλατουμένων. Acharn. 552. SYN. cf. Bockh. Ath. Staatsh. 1. p. 75.
- Κώπη, ης, ἡ, subst. [(1) manubrium, capulus, (2) remus, gladius, &c.] a handle, an oar, &c. Στρατενῶν κώπη διδρῖσαι Τροίαν ἐπὶ. Helen. 394. SYN. Λάβη, πλάτη. EPIITH. Τάχῦπόρος, χρυσόκολλος, ἀλήρης, ποτάμια, νέρτερα, ἐνάλιος, κλεινὴ, χιλιονάυτης, δίκροτος, δίπλη, ῥοθίᾱς, ἀργύρεα.
- Κωπήεις, εσσύ, ἐν, adj. [capulatus, ansatus,] having a handle. Πολλὰ δὲ φάσγανᾱ καλᾱ, μέλανεᾱ, κωπήεντᾱ. O. 713.
- Κωπηλάττω, v. [remis urgeo, remigo,] to ply the oar, to row. Δίπλοιν χαλινοῖν τρύπανον κωπηλάττει. Cycl. 460. SYN. Ἐρέσσω, q. v.
- Κωπήρης, ἔος, adj. [qui remis instructus est,] furnished with an oar. Θήσων, ὅταν κωπήρῆς εἰσβωμεν σκάφος. Helen. 1380.
- Κώρη, Dor. pro Ion. κούρη, i. q. Κόρη, q. v.
- Κῶρος, Dor. pro Ion. κοῦρος, i. q. Κόρος, q. v.
- Κωρῶσυνα, Dor. pro κορυῶσυνη, ης, ἡ, subst. [pueritia,] youth. Κωρῶσυνᾱ, γελᾶσας δὲ πάρος κἀτέθηκὲ πύδοϊν. Theocr. 24. 57. SYN. Νεότης, ἡβη.
- Κωρυκίος, α, ὄν, adj. [Corycius,] of Corycus. Ἐν-θα Κωρυκίαι Νύμφαι. Antig. 1128. Compare the corresponding line in the strophe.
- Κωρύκος, ου, ὁ, subst. [(1) pera, (2) ἡ, P. N. Corycus,] (1) a wallet, (2) the name of a cavern in mount Parnassus, also of a city, mountain, and cave in Cilicia. Καὶ Κωρύκοῦ ἄκρα κᾱρηνᾱ. Hom. Apoll. 39. See also Lysistr. 1211. SYN. (1) Θυλάκος, βάλαντιον.
- Κῶς, vid. Κῶς.
- Κωτίλλω, v. [(1) garrio, (2) garriendo eneco,] to chatter, to kill with chattering. Ὡ δύστανοί, ἀνάντᾱ κωτίλλοισαι. Theocr. 15. 87. SYN. Πολλὰ λαλέω, φλυαρέω, αἰκάλλω, περὶ λαλέω.
- Κωτίλος, η, ὄν, adj. [garrulus,] chattering. Τί δὲ τίν', εἰ κωτίλαι εἰμές; Theocr. 15. 89. SYN. Λᾱλός.
- Κωφός, ἡ, ὄν, adj. [(1) hebes, mutus, surdus, (2) subst. species rubetæ,] (1) blunt, dumb, deaf, (2) a kind of toad. Καὶ μὴν τᾱ γ' ἄλλᾱ κωφᾱ καὶ πᾱλαί' ἔπη. C. R. 290. SYN. Ἀμβλὺς, ἄφωνος, ἄγλωσσος, ἀπαίδευτος.

Λ.

Λᾱα, ας, ἡ, P. N. [Laa,] in town in Laconia. Οἱ τὲ Λᾱαν εἶχον, ἡδ' Οἰτῶλόν' ἀμφενέμοντο. B. 585.

¹ Some read ἡδ' οἱ Τυλόν. See Heyne.

- Λᾶς**, contr. **λᾶς**, gen. **Λᾶος** et contr. **λᾶος**, item **λαός**, οὐ, ὁ, subst. [lapis, saxum,] a large stone. Περὶ κλυμένους παῖς, λᾶν ἐμβάλων κᾶρα. Phœn. 1173. See also θ. 192. SYN. Λιθός, πέτρος, λιθαξ, λιθᾶς. EPIITH. Ἄμαξοπληθής, πελώριος, ἀναιδής, ἄκρος, βριθός, μέγας, στίβαρος, ἔστος, κατώρυξ, εὐτυκτός.
- Λαβδάκειος**, et **Λαβδάκιδης**, ου, ὁ, adj. [ortus a Labdacus,] of or sprung from Labdacus. Τῷ Λαβδάκείῳ παῖδι, Πόλυδ' ὄρου τε, καί. Œ. R. 275. See also Phœn. 813.
- Λάβδάκος**, ου, ὁ, P. N. [Labdacus,] the father of Laius. Πόλυδωρ' ὃν ἐξέφυνε τοῦ δὲ Λάβδάκου. Phœn. 8.
- Λάβη**, ἥς, ἡ, subst. [(1) prehensio, (2) ansa, capulus, manubrium, (3) prætextus,] (1) a handling, receiving; (2) a handle, hilt; (3) a pretext. Ἄρης· τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρῳ λαβῇ. Æsch. Suppl. 942. SYN. Ἐπάφη, κώπη, προφάσις, ἀφορμή.
- Λάβραγ' ὄρης**, ου, ὁ, adj. [procaciter loquax,] brawling. Λαβράγ' ὄρη' ἐμεῖναι· πᾶρά γὰρ καὶ ἀμείνων ἄλλοι. Ψ. 479. SYN. Λάβρος, θράσυτόμος, ἐλευθερόστομος, ἀκρίτομυθός, ἀμετροῦπής, χελιδών.
- Λάβραξ**, ακός, ὁ, subst. [lupus marinus,] a pike or sturgeon. Ἄλλ' οὐ λάβρακας κατὰ φάγων, Μιλησίους κλόνῃσεις. Equit. 361.
- Λάβρεῦμαι**, λάβροστομέω, λάβράζω, et λάβραγ' ὄρεω, v. [loquor rapide et cum præfestinato impetu,] to speak much and quick. Τὶ πάρος λαβρεύεαι, αἱ δὲ τ' ἀνευθεν. Ψ. 475. See also P. V. 335. SYN. Θράσυστομέω, ἐλευθεροστομέω, φλύαρέω.
- Λάβρός**, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [(1) valde vorax, (2) vehemens,] voracious, violent. Λάβρ' κλυδωνί συμπεσοῦσ' ἠπείγ' ἔτθ. Iph. T. 1394. SYN. Ἀδὴφάγος, πόλυς, δεινός, χαλέπος, προὔπτης.
- Λάβρόσσυτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [cursu concitus,] with hurried course. Λάβρόσσυτος ἦλθ' ὃν ἐπικόροι· σιν. P. V. 622. SYN. Λάβρος, ἐπίσσυτος, ταχύς.
- Λάβροστομέω**, vid. Λάβρεῦω.
- Λάβρος**, adv. [(1) voraciter, (2) impetuose, celeriter,] voraciously, violently. Κτηνὸς κύνων, δάφουινός ἀέτος, λάβρως. P. V. 1058. SYN. Ἀναιδῶς, σφοδρά, χαλέπῶς, δεινῶς.
- Λάβρυνθος**,¹ ου, ὁ, subst. [(1) locus tortuosos flexus habens, labyrinthus, (2) nassa,] a place containing many windings and intricacies, a labyrinth, a maze, a net. Καὶ γναμπτὸν ἔδος σκόλιον λάβρυνθον. Call. 4. 311. EPIITH. Πόλυγναμπτός, πόλυελικός.
- Λαγρός**, ἡ, ὄν, adj. [laxus, non plenus,] slack, loose. Καὶ τάσδε νῦν λαγράς. Eccles. 1167. SYN. Χάλαρος, κενός.
- Λαγαρόνζεσθαι**, v. [(1) laxus et vacuus sum, (2) tenues placentas comedo,] to be slack and empty, to eat thin cakes. See in Κηθάρϊον. SYN. Ἐκκενοῦμαι.
- Λάγδην**, vid. Λάξ.
- Λαγέτης**, ου, ὁ, subst. [dux et ductor populi,] a leader of the people. Τέκε δὲ λαγέτας ἔξ. Olymp. 1. 144. SYN. Ἀρχηγός, στρατηγός, ἡγέμων, ἄγός, κοίρανος.
- Λαγίδης**, ου, ὁ, adj. [a Lago ortus,] sprung from Lagus. Λαγίδας² Πτόλεμαῖος, ὅκα φρέσιν ἐγκάταθιτοῦ. Theocr. 17. 14.
- Λαγίνος**, ἡ, ὄν, adj. [leporinus,] of a hare. See in Ἑρικούμων.
- Λαγῶδαιρης**, ου, ὁ, subst. [qui lepore vescitur,] one who feasts on a hare. Ἀτρεΐδας, μάχιμους ἐδᾷν λαγῶδαίτας. Agam. 121.
- Λαγός**, vid. Λάγρος.
- Λαγχάνω**, 2 aor. ἐλάχον, perf. εἶληχά, et λέλογχά, v. [sortior,] to receive or be appointed by lot. Λαγχάνον· αἰψά δὲ οἶκος ὀφέλλ' ἔτθ, καὶ ῥά ἐπειτᾶ. Ξ. 233. SYN. Ἀπολαγχάνω, κληροῦμαι, μοιράσμαι, τυγχάνω.

¹ On the various meanings of this word, see Creuzer in Meletemat. e disciplina antiquit. Part. i. p. 85.

² The old reading Ὁ Λαγίδας, is properly rejected by Salmasius, Gaisford, and other distinguished scholars, though retained by Morell and Maltby, since the first syllable of Λαγός is long. See Lucan, 5. 62. and 8. 692.

Λᾶγωβόλῖα, as, ἡ, subst. [leporum venatio,] shooting or hunting the hare.

Ἵμνέμεν, τῇ τόξῃ λαγωβόλῃαι τὲ μέλονται. Call. 3. 2.

Λᾶγωβόλῶν, ου, τὸ, subst. [pedum quo lepores fugientes petuntur,] a pole used in catching and killing hares. Αἰθ' ἥς μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλῶν, ὥς τὸ πατάξω.

Theocr. 4. 49. SYN. Κόρνῃ.

Λᾶγωθηρᾶω, v. [lepores venor,] to hunt hares. Κᾶτ' ἐλαγωθήρα. Lysistr. 789.

SYN. Κύνῃετῶ.

Λᾶγώδιον, ου, τὸ, subst. dimin. a Λᾶγῶς, [lepusculus,] a little hare. Κεῖ που σικκὺν ἰδοῖεν, ἢ λαγώδιον. Equit. Acharn. 519. SYN. Λᾶγῖνος.

Λᾶγων, ὄνος, ἡ vel ὁ, subst. [ilia, lateris cavitas laxior,] the small guts, the flank. "Ερρήξε, λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὀμφαλῶν. Hec. 557. SYN. Κένεῶν, Λαπᾶρά, ἱξῆς.

Λᾶγῶς, λαγός, ου, et λαγως, ω, ὁ, subst. [lepus,] a hare. Ἀρπάξων, ἡ ἄρν' ἁμᾶλῃν, ἢ πῶκα λαγῶν. X. 310. See also Acharn. 878.

Λᾶγῶς, φᾶ, φῶν, adj. [leporinus,] appertaining to a hare. See Equit. 1190. EPITH. Ἀελλόπους, τάχῦπους, ὠκύπους, ποδώκης, εἰλαφρός, δειλός, ὄρεσκῶς, χάρυπός.

Λάδων, ὠνός, ὁ, P. N. [Ladon,] (1) a river in Arcadia, (2) the name of the serpent, which watched the garden of the Hesperides. Πλαζόμενοι ἱξον δ' ἱερὸν πέδον, φ' ἐνὶ Λάδων. Apoll. 4. 1396.

Λαέρκης, ἔος, ὁ, P. N. [(1) Laërces,] (1) the chief of the Myrmidons, (2) a famous goldsmith. Πέμπτης δ' Ἀλκίμεδων, Λαέρκῆος νῖος ἁμύμων. Π. 197.

Λαέρτης, Λαέρτιδς, et Λάρτιδς, ου, ὁ, P. N. [Laërtes,] the father of Ulysses. Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκεσίδης νῖον ἔτικτε. π. 118. See also Hec. 402. and Troad. 423. EPITH. Ἀρκεσιτιάδης, ἁμύμων, δαΐφρων, μεγάλῃτωρ, ἀντιθέος, ἥρως, πέπνυμένος, γέρων, δύσμορός.

Λαερτιάδης, et Λαρτιάδης, ου, ὁ, patronym. [Laertiades,] the son of Laërtes. Λαερτιάδης πείθει στρατίαν. Hec. 132. See also Rhes. 906.

Λάζεμαι, et λάζεμαι, v. [capio, prehendo,] to lay hold of, to seize, to grasp. Πρηνεὲς ἐν κόνιρσιν οὐδ' ἀξ λαζοῖατό γαῖαν. B. 418. See also Med. 952. SYN. Λαμβάνω, ἐπιλαμβάνω, ἐφάπτομαι, κρατέω.

Λάθα, Dor. pro Λήθη, q. v.

Λαθικήδης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [curas oblivione tegens,] causing sorrow to be forgotten. Αὐτήν' εἰπότε τοι λαθικήδεα μαζὼν ἐπέσχον. X. 83. SYN. Πανσίλυνος, πανσιπὼνός, πανστήριδς, λαθίπωνός.

Λαθίπωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [laborum et molestiarum oblitus,] forgetful of pain.

Λαθίπονον δ' ὀδύναν οὐτ' ἐνδὸθεν οὐτ' θυραθεν. Trach. 1023.

Λαθίφθογγός, ὄν, adj. [vocis oblivionem inducens,] causing the tongue to forget its office. Ῥιγηλοῖ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δδοτῆρες. Hes. Scut. 131.

Λαθιφρόσυνῃ, vid. Λήθη.

Λαθός, Dor. pro Λήθος, vid. Λήθη.

Λαθρα, λαθρη, et λαθραῖως, adv. [clam, clanculum,] privately, secretly. Λαθρα τεθνηκε τλημῶνως Πόλυξενῃ. Troad. 40. See also T. 165. and Eur. Electr. 26. SYN. Κρύβδην, κρύβδα, κρυφῶς, κρυφαῖως.

Λαθραῖος, αἶα, ὄν, adj. [clandestinus,] clandestine. Λαθραῖ ἔχοντες, ῥόθια τ' ἐξεπίπλατό. Helen. 1574. SYN. Κρυπτός, κρυπτάδης, ἐνδομύχος.

Λαθραῖως, vid. Λαθρα.

Λαίγξ, ἱγγός, ἡ, subst. [lapillus, calculus,] a pebble. Πρὸς κοτύληδόνῳ πύκναι λαίγγες ἔχονται. e. 423. SYN. Λίθαξ, λίθας, ψήφος. EPITH. Μαρμαρῆν.

Λαίειος, ὄν, adj. [ad Laium pertinens,] of Laius. ὦ Λαίειον τέκνον. CE. R. 1216.

Λαίθαργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [clandestinus,] secretly working, back-biting. See in Κερδῶ.

Λαικάζω, v. [pudicitiam publico, scortor, publico,] to fornicate, to expose to the people. Δήσεις, φύλάξεις, ἐν Πρωτάνειῳ λαικάσεις. Equit. 167. SYN. Πορνεύω, δημίζω.

Λαικαστής, οὗ, ὁ, λαικαστήρ, ἥρος, ὁ, et λαικαστρία, as, ἡ, subst. [scortator, mere-

- trix,] a whoremonger, a courtesan. See in *Kāṭapūgwn*, and *Acharn.* 528.
 SYN. Πόρνως, πόρνη.
- Λαίλαψ, ἄπὸς, ἡ, subst. [turbo, procella,] a whirlwind. Αἰθέρως ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπτα γείνει. Π. 365. SYN. *Kāṭaĩξ*, ἁελλᾶ, χείμων. EPI TH. Ἐρεμνῇ, βᾶθειᾶ, θεσπέσῃ, κελαινῇ, μέγαλῇ, πολλῇ, δεινῇ, στύγερᾶ, σμερδάλῃ, στυνέσσα, χειμερία. PHR. See Λ. 305—309.
- Λαῖμα, ἄτος, τὸ, et λαιμός, οὐ, ὁ, subst. [gula, guttur, fames,] the throat, greediness, hunger. Πρὸς τὸ λαῖμα τῆς κᾶμήλου. Aves 1562. See also *Ion* 1037. SYN. Αὐχὴν, ἀσφάραγος. EPI TH. Εὐτρέπες, βροτειὼν, ἐκἐλάδων, βᾶθῦ, εὐρὺ, λυσσώδες.
- Λαιμάττω, v. [avide deglutio,] to devour greedily. Ἄλλᾳ λαιμάττουσὶ πον. Eccles. 1178.
- Λαιμόρρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e gutture profluens,] flowing from the throat, throat-cut. Λαιμόρρυτον σφάγας. Helen. 360.
- Λαιμός, vid. Λαῖμα.
- Λαιμότμω, v. [jugulo,] to cut the throat, to kill. Ἡ ρ' ἄμᾳ δ' ἐνχωλῆσιν ἐς ὕδατα λαιμότμήσας. Apoll. 4. 1601. SYN. Σφάττω.
- Λαιμότμος, et λαιμότμητος, λαιμότμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) jugulans, (2) jugulatus,] throat-cutting, throat-cut. Σᾶς ἀπὸ, λαιμότμόν τ' Αἰδᾶ. Hec. 207. See also *Phœn.* 465.
- Λαῖνῆος, et λαῖνός, η, ὄν, adj. [lapideus,] of stone, made of stone. Λαῖνῆος Ἀμφιδῶνος ὀργάνοις. *Phœn.* 114. See also *Iph.* T. 998. SYN. Λιθινός, κρᾶνᾶς, παμπάλδεις.
- Λαῖον, Dor. pro Λήϊον, q. v.
- Λαιός, ἂ, ὄν, adj. [lævus, sinister,] left, left-handed. Ὅς οὐπὸτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαῖᾳ χερσὶ. Herc. F. 158. SYN. Σκαιός, ἀρίστερός, ἐπαρίστερός, εὐάνυμος.
- Λαῖός, ου, ὁ, P. N. [Laius,] king of Thebes and father of Œdipus. Φῦναι λέγουσιν, ἐκ δὲ τοῦδε Λαῖον. *Phœn.* 9.
- Λαιότμω, v. [segetem seco,] to cut corn, to reap. Οὐθ' ἄμᾳ λαιότμεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπὸλείπη. Theocr. 10. 3. SYN. Θέριζω, ἁμᾶω.
- Λαῖς, ἰδός, ἡ, P. N. [Lais,] the name of two famous courtezans at Athens. Ἐρᾷ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις; *Plut.* 179. Λαῖς etiam Dorice pro Ληῖς. q. v.
- Λαισήϊον, ου, τὸ, subst. [breve scutum, parmula,] a light shield made of untanned hides. Ἀσπίδας ἐν κύκλους, λαισήϊα τε πετέρεντα. M. 426.
- Λαιστρυγόνιος, α, ὄν, adj. [Læstrygonius,] Læstrygonian. Τηλεπύλον Λαιστρυγόνιον, ὅθι ποιμένι ποίμην. κ. 82.
- Λαιστρύγων, ὄνός, ὁ, P. N. [Læstrygon,] a Læstrygonian, one of a savage nation in Sicily according to some, but more probably in Italy on the coast of Campania. See *Damm.* in P. R. Φοίτων ἱφθιμοὶ Λαιστρύγωνες, ἄλλοθεν ἄλλος. κ. 119.
- Λαιτμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [mare profundum, mare magnum. Vid. *Damm.* in v.] the deep, the sea. Τὸν μὲν Ταλθύβιος πῶδ' ἄλως ἐς μέγα λαῖτμα. T. 267. SYN. Βᾶθος, βένθος, κύμα. EPI TH. Ἐχθρόξενον, πλατὺ.
- Λαιφός, ἔδος, τὸ, et λαίφη, ης, ἡ, subst. [(1) vestis crassa; (2) velum,] a coarse garment, a sail. Λαίφη πρὸ τῶν οἰσ ἐπερείδμενας. Hec. 112. See also *Call.* fr. 245. SYN. Φᾶρος, χλαίνη, ἱμαῖτον, τρίβων, (2) ἱστῖον. EPI TH. Οὐρίον, εὐσφές, περὶ ὥσιν.
- Λαιφρόδρομος, ὄν, adj. [velociter currens,] running swiftly, rapid. Λαιφρόδρομόν Ἀχιλλῆα. *Iph.* A. 207. SYN. Πόδωκης, πῶδας ὥκως, τᾶχῦς, ἐλάφρως, αἰφηνόκελευθος.
- Λαιφρός, ἂ, ὄν, adj. [velox,] swift, rapid. Στῆσον, φῶβον μεθεῖσα λαιφρὸν πῶδα. Helen. 554. SYN. Τᾶχῦς, θῶς, λαιφρόδρομος, q. v.
- Λακάζω, v. [clamito,] to cry aloud. Αἰεῖν, λακάζειν, σφρῶνων μισήματα.

¹ Λαιμότος is the active, λαιμότομος is the passive form: λαιμότμητος has no change in its accentuation.

Sept. Theb. 170. SYN. Ληκῆω, (q. v.) ἡχῆω, ἐλελίζω, βοᾶω.

* Λάκαινᾶ, vid. Λάκων.

Λακῆδαιμόνιος, α, ὄν, adj. [Lacedæmonius,] a Lacedæmonian, a Spartan.

Ἔγωγε μισῶ μὲν Λακῆδαιμόνιους σφοδρᾶ. Acharn. 509. See Λάκων.

Λακῆδαίμων, ὄντος, ἡ, P. N. [Lacedæmon.] Ἄλλ' ἡ Λακῆδαίμων ποῦ ὅστιν; b.

ὅπου ὅστιν; αὐτῇ. Nub. 214. EPI TH. Κόλλη, κηπέσσᾳ, εὐρυχρός, διᾶ, ὀλβία.

Λακέρυζᾶ, ἡς, et κελάρυζᾶ, ἡ, adj. [loquax, garrula,] chattering. Μὴ τοῖ ἐφεξῆς-

μένη κρώζῃ λακέρυζᾶ κῶρωνῃ. Hes. Op. 746. SYN. Λαλὸς, εὐλάλῶς.

Λακῶ, 2 aor. ἐλάκων, [insono,] to utter a loud sound. Μὴ νῦν λάκῃσης, λισ-

σῶμαί σ', ὦ ῥιμίδιδν. Pax 382. SYN. See Ληκῆω.

Λακίνιδν, ου, τὸ, P. N. [Lacinium,] a promontory in Magna Græcia. Καὶ τὸ

πῶταων τὸ Λακίνιδν ἔπερ ὁ πύκτας. Theocr. 4. 33.

Λάκῃς, ἰδὸς, ἡ, et λάκισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [fissura, proprie cum crepitu facta,] a

shred, a rent. Ποίας πῶθ' ἀνὴρ λακιδᾶς αἰτεῖται πέπλων. Acharn. 423. See

also Troad. 497. SYN. Ῥήξις, ῥάφῃ, τραῦμᾶ.

Λακκόπρωκτος, ου, ὁ, subst. [cinædus,] a catamite. Ὡ λακκόπρωκτέ. b. πάττε

πολλοῖς τοῖς ῥόδοις. Nub. 1330. SYN. Λακάτᾰπύγων.

Λάκκος, et λάκος, ου, ὁ, subst. [lacus, fossa, cisterna, vivarium, puteus,] a

ditch, a pit, a cistern, a fish-pond, a well. Ἐν τοῖσι κάπηλείοισι λάκκους ἐμ-

ποιεῖν. Eccles. 154.

Λακτίζω, v. [calcitro,] to kick, to spurn. Κραδία δὲ φῶβῳ φρενᾶ λακτίζει.

P. V. 906. SYN. Κατάπατέω.

Λάκτις, ἔως, ἡ, subst. [stimulus, scutica,] a prick, a spur. Αὐθις ἀπαιτίζουσᾰν

ἐνῶν εὐεργεῖᾶ λακτίν. Call. fr. 178. SYN. Σκῦτάλη.

Λάκτισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [calcitratio,] a kicking at, a rejection of. Ἄλακτισμᾶ

δείπνον ξυνδίκως τίθεις ἄρᾳ. Agam. 1591.

Λάκων, ωνός, ὁ, et Λάκαινᾶ, ἡς, ἡ, P. N. [Lacon, Lacæna,] a Lacedæmonian,

man or woman. Ὁ Λάκων, Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο. Lysistr. 1139. See

also Lysistr. 1300.²

Λάκωνικός, ἡ, ὄν, et Λάκωνίς, ἰδὸς, ἡ, adj. [Lacedæmonius,] Lacedæmonian

Τιθύμαλλον ἐμβάλλοντᾶ τοῦ Λάκωνικοῦ. Eccles. 405. See also Hom. Apoll.

410. SYN. Λακῆδαιμόνιος, Σπαρτιάτης. EPI TH. Αἰσχροκερδής, δειρωνόξενός,

εὐπέπλός.

Λάκωνόμᾰνῶ, v. [Lacedæmoniis nimis faveo,] to be mad in favor of the Spar-

taus. Ἐλάκωνόμᾰνουν ἀπαντῆς ἄνθρωποι τότε. Aves 1280.

Λαλάγῶ, v. [(1) vociferor; (2) cano,] to rattle, to chant. Τέττιγες λαλά-

εὐντῆς ἔχον πόνον· ὁ δ' ὀλολυγών. Theocr. 7. 139. SYN. Φωνῆω, ἡχῶ, ἀνί-

ᾶχω, ἀνᾰβῶω, λαλέω.

Λάλεω,³ v. [loquor,] to speak. Οὗτος, σὶ λαλεῖς; b. οὗτος, σὶ λαλεῖς; Thesm.

1083. SYN. Αὐδᾶω, φθέγγομαι, φωνῶ.

Λάλημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [sermo, loquacitas,] chattering, talk. Σφῶν, πάνουρ-

γων, ποικίλων λάλημᾶτων. Androm. 929. SYN. Λάλῃα, μῦθος. EPI TH.

Ἡδῶ, δηλόν, βάρβαρον.

Λάλητικός, ἡ, ὄν, adj. [garrulus, loquex,] garrulous. Οὐκοῦν κατὰδακτυλικὸς σὺ

τοῦ λάλητικού; Equit. 1381.

Λάλῃα, as, ἡ, subst. [loquela, pronuntiatio,] talking, pronunciation. Καὶ μὴ

λάλῃαν μὲνδν ἀσκήσαι. Nub. 931. SYN. Λάλημᾶ, βᾰξίς.

Λάλλη, ἡ, subst. [lapilli littoris marini aut fluminis,] pebbles on the sea-shore.

Λάλλαι κρυστάλλῳ ἢ ἀργυρῷ ἰνδάλλοντο. Theocr. 22. 39. SYN. Ψῆφος.

Λαλὸς, ου, ὁ et ἡ, compar. λαλίστερός, α, ὄν, adj. [loquax,] loquacious, talk-

ative, chattering. Λαλίστεραν μ' ἔθηκας. Amcr. 6. 36. SYN. Λάλητικός,

ἀδόλεσχός, φλύαρός, ἀθυρόστομός.

¹ Vid. Blomf. Glossar. in l. infra c.

² Λάκων with the first syllable long is the name of a slave. Theocr. 5. 2, &c. See Dr. Maltby's note.

³ This word does not occur in Homer or the three tragedians, if Seberus and the other Indices may be depended upon.

* Λάμαχος, ου, ὁ, P. N. [Lamachus,] an Athenian general, who was killed before Syracuse in the Peloponnesian war. Ἐκέλευσέ Λάμαχος σὲ ταύτης τῆς δράμης. Acharn. 960.

* Λαμαχίπιον, ου, τὸ, [Lamachus eques, vox ab Aristophane conficta,] dear knight Lamachus. ὦ χαῖρε, Λαμαχίπιον. Acharn. 1207.

Λαμβάνω, f. λήψομαι, 2 aor. ἐλάβον, v. [capio, consequor,] to take, to receive, to seize. Καὶ σκηπτρ' ἐπαθλὰ τῆσδε λαμβάνει χθόνος. Phæn. 51. SYN. Κἀτάλαμβάνω, παράλαμβάνω, ἀρνύμαι, δέχομαι, κῶμιζομαι, φέρωμαι.

Λαμπάδιον, ου, τὸ, subst. [(1) parva lampas; (2) vinculum quo in vulnere curando utuntur,] a small lamp, a surgeon's bandage. Ἐπὶ οἰσῶπηρά, λαμπάδιον περὶ τὸ σφύρον. Acharn. 1176.

Λαμπάδουχος, et λαμπάδηφόρος,¹ ου, ὁ et ἡ, adj. [tædifer,] torch-bearing. Ἰὼ, ἰὼ. λαμπάδουχος ἡμέρα. Iph. A. 1504. See also Agam. 303.

Λαμπάς, ἄδος, et λάμπη, ης, ἡ, subst. [fax, lampas, funale, machina bellica,] a torch, a link, a light, a warlike machine. Εὐνάς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν. Med. 1023. See also Eumen. 390. SYN. Λαμπτήρ, δαῖς, λυχνός. ERITH. Ἀκρὰ, αἶθος, κεραύνος, αἰγλήσασα, καλλιφέργης, οὐρανὸμήκης, φαιννή. PHER. Λαμπάδων σέλας, θέρως Εἰκάδων.

Λαμπέτῶν, et λάμπω, v. [luceo,] to shine as a torch. Πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πύρρι λαμπέτῶντι ἔικτην. A. 104. See also Androm. 772. SYN. Ἐκλάμπω, ἄμάρυσσω, στίλβω, αὐγάζω.

Λαμπέτιη, ης, ἡ, P. N. [Lampetia,] daughter of the sun. Λαμπέτιη τὰν ὑπεπλὸς, ὃ οἱ βῶας ἔκταν ἑταῖροι. μ. 375.

Λαμπέτιδης, ου, ὁ, patronym. [Lampetides,] the son of Lampus. Λαμπέτιδης, ὃν Λάμπος ἐγγεῖναιτὸ φέρτατος ἀνδρῶν. O. 527.

* Λάμπη, vid. Λάμπας.

* Λαμπίτῶ, ὄδς, ἡ, P. N. [Lampitō,] one of the female characters in the Lysistrata of Aristophanes. ὦ φιλιτῆρ Λάκαινα, χαῖρε Λαμπίτοί. Lysistr. 78.

Λάμπος, ου, ὁ, P. N. [Lampus,] (1) the father of Dolops; (2) one of Aurora's horses. See in Λαμπέτιδης.

Λάμπουρος, ου, ὁ, P. N. [Lampurus,] the name of a dog. ὦ Λάμπουρὲ κύων, οὕτω βάθως ὑπὸς ἔχει τῷ; Theocr. 8. 65.

Λαμπρομάχος, ου, ὁ, P. N. [Lampromachus,] the brother of Epharmastus the Opuntian. Ἰσθμῖαι-σὶ Λαμπρομάχου μῆ-τραῖς. Olymp. 9. 125.

Λαμπρός, ἂ, ὄν, adj. [splendidus,] shining, bright. Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρός, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι. Eur. Suppl. 912. SYN. Αἰγλᾶς, παμφάνων, τηλαυγής, τηλεφάνης, ἀστράπτων, μυρμαίρων.

Λαμπρύνω, v. [clarum reddo, med. emineo,] to cause to shine, (midd.) to be distinguished. Εὐδουσα γὰρ φρίην ὄμμασιν λαμπρύνεται. Eumen. 104. SYN. Φαιδρύνω, καλλύνω, καλλωπίζω.

* Λαμπρῶς, adv. [splendide,] brightly, clearly. Ἰφ' ὃν σὺ λαμπρῶς κούδεν αἰνικτηρῶσι. P. V. 858.

Λαμπτήρ, ἥρος, ὁ, subst. [fax fulgens,] a blazing torch. Σὺ δὲ λαμπτήρος, φᾶς ἀμπέτᾶσας. Iph. A. 34. SYN. See Λαμπάς.

Λαμπτήρουχια, ας, ἡ, subst. ["lucernarum observatio." Blomf.] the holding of torches, or a night-watch holding torches to give signs with them. Τὰς ἀμφὶ σοι κλαίουσά λαμπτήρουχίας. Agam. 863.

Λάμπω, vid. Λαμπάω.

Λάμυρος, ἂ, ὄν, adj. [voraginosus,] devouring, dreadful. Σκεπτόμενος, λάμυρος δὲ χάνων ὑπ' ὀδοντᾶς ἐφηνέν. Theocr. 25. 234.

Λανθάνω, ληθάνω, et λήθω, f. λήσω, 2 aor. ἐλάθην, (2) med. voc. Λανθάνομαι et λήθομαι, v. [(1) lateo, (2) obliviscor,] (1) to escape the notice, to cause to forget, (2) to forget. Ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτ' ἐλαθάνειν καλὰ. Hipp. 405. See also η. 222. and α. 308. SYN. Κρύπτομαι, ἐξάπατάω, κατὰκρύπτομαι, (2) ἀμνημύνω, ἐπιλήθομαι, λήθη παρὰδιδωμί, λήθην ποιούμαι.

Λάξ, et λάγδην, adv. [calce,] with the foot or heel. Αὐτὰρ ὁ λάξ προσβάς ἐκ

¹ See Æ. Portus's Lexicon Ionicum, at the word λαμπάδηφόρος.

νεκροῦ χάλκεον ἔγχος. E. 620. See also Soph. fr. Phædr. 3.

Λαξπᾶτητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [calce pulsatus,] trodden upon by the heel. Οἶμοι, λαξπᾶτητον ἀντρέπων χάραν. Antig. 1275.

Λαθγόνος, ου, ὁ, P. N. [Laogonus,] Laogonus. Ἀντάρ ὁ Λαθγόνον καὶ Δάρδανον, νῆε Βιαντός. Υ. 460. ΕΡΙΤΗ. Θράσους.

Λαοδάμας, αντός, ὁ, P. N. [(1) Laodamas, *item* adj. (2) populum domans,] (1) Laodamas, (2) host-destroying. Τοῖς ἀρὰ Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκίνοιο. θ. 132. See Sept. Theb. 335.

Λαοδάμεια, as, ἡ, P. N. [Laodamia,] Laodamia. Ἰσανδρόν τε καὶ Ἰππὸλδχον καὶ Λαοδάμειαν. Ζ. 197.

Λαοδίκη, ης, ἡ, P. N. [Laodice,] (1) one of Priam's daughters, (2) a daughter of Agamemnon, better known by the name of Electra. Λαοδικὴν εἰσαγουσά, θυγατρὼν εἰδὸς ἀρίστην. Ζ. 252.

Λαοδόκος, ου, ὁ, P. N. [Laodocus,] Laodocus. Λαοδόκω, ὅς οἱ σκεδὼν ἐστρέφε μώνυχας ἵππους. P. 699.

Λαοθῆ, ης, ἡ, P. N. [Laothoe,] a concubine of Priam. Γεῖνᾶτο Λαοθῆ, θυγάτηρ Ἀλταῖο γέροντος. Φ. 85.

Λαοκῶν, ωντός, ὁ, P. N. [Laocoon,] the uncle of Meleager. Λαοκῶν Οἰνῆος ἀδελφεός· οὐ μὲν ἦν γέ. Apoll. 1. 192.

Λαοκῶσα, ης, ἡ, P. N. [Laocoosa,] the mother of Lynceus and Ida. Παίδων Λαοκῶσα, φίλον γάμον ἐκτέλεσαντά. Theocr. 22. 206.

Λαομέδεια, as, ἡ, P. N. [Laomedea,] Laomedea. See in Εὐαγόρη.

* Λαομέδόντιδος, ὄν, adj. [Laomedontius,] of Laomedon. Λαομέδόντιε παῖ. Troad. 821.

Λαομέδων, οντος, ὁ, P. N. [Laomedon,] a king of Troy. See in Ἡρώς. ΕΡΙΤΗ. Ἄμύμων, ἐκπαγλός, κρατερὸς, ἀγῆνων.

Λαομέδοντιάδης, ου, ὁ, patronym. [a Laomedonte natus,] the son of Laomedon.

Λαομέδοντιάδης, εὖ εἰδὸς θούριδος ἀλκῆς. Ο. 527.

Λαοπάθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [quod populus patitur,] suffered by the people.

Λαοπάθῃ σέβιζων² ἀλιτῦπᾶ τε βάρη. Pers. 939.

Λαοπρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [per quem populus transit,] conveying the people over. Λαοπρόις τε μαχάναῖς. Pers. 118.

Λαός, ου, et Atticé λέως, λέω, ὁ, subst. [populus, multitudo,] the people, the multitude, host. Σπεῖρει φίλιππον λαὸν εὐθύνων δόρι. Hec. 9. See also Hec. 530. SYN. Δῆμος, πληθὺς, ὄχλος, στρατός, ὁμάδος. ΕΡΙΤΗ. Φίλιππος, ὄρθος, τευχασφόρος, ὑβριστής, ξυνοικός, τέτραπτολῖς, αὐτόχθων, ἐπώνυμος, πένης, ἐπιφύλιος, ναυβάτης, οὐκ ἐπακτός, ἀτάσθαλός, ἀριστός, πaueroteros, σὸς, πόλῃς, παῦρες, ὁμόπτολῖς, θράσους, ταχύπειθης.

Λαός, vid. Λαῖς.

Λαοσέβης, ἔος, adj. [a populo cultus,] revered by the people. Ἐπει-τὰ λαοσέβης. Ἀτερθεῖ δέ, πρὸ δω-μάτων. Pyth. 5. 129. SYN. Ὑψίπολῖς.

Λαοσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui populum agitatur seu concitat,] exciting the people to war. Ὡς ἐφατ', οἰόμενος λαοσσὸν ἐμμέν' Ἀθήνην. χ. 210.

Λαοτρύφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [oxyton. populum augens et alens, *parox.* a populo auctus,] maintaining many people, maintained by the people. Κάμαρινά, λαοτρύφον. Olymp. 5. 9.

Λαοφθόρος, et λαφθόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [populum perdens vel caedens,] destructive to the people, host-destroying. Καὶ στασίην Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σύ, Φοῖβε. Theogn. 779. See also Theocr. 17. 53.

Λαοφόρος, et λεωφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [populum ferens, pertinens ad viam publicam,] bearing the public, pertaining to the high road. Λαοφόρον καὶ ὁδόν· πόλεις τε ἐθήσαντο. Ο. 682. See also Anacr. 107. SYN. Κοινός, δημοσῖος.

Λαπάζω, v. [inanio, spolio,] to empty, to plunder. Ἡ μὲν λαπάξειν ἀστὺ

¹ See Damm. in P. R. Ἠλέκτρα.

² For Λαοπαθῇ σέβιζων, Dr. Burney reads σὰ πάθεά τε σέβων, Dr. Blomfield suggests λαοὺ τὰ πάθεά τε σέβων.

Καδμείων βίᾱ. Sept. Theb. 527. SYN. Ἀλαπάζω, ἐκλαπάζω, ἀρπάζω, ἐκπορθεῖω, ἀφανίζω, πέρθω.

Λάπαρ, ας, ἡ, subst. [pars inter costas notias et ossa, ilia,] the flank. Ἀντίλοχος, λάπαρης δὲ διήλασέ χαλκῆδον ἐγχοῖς. Π. 318. SYN. Λάγων, ἰξὺς, ἡτρὼν.

Λάπερσα, αιν, τῷ, P. N. [Lapersæ,] the surname of Castor and Pollux, as having destroyed Λᾶα, a city in Laconia. Ἡ παρὰ τὸ πέρθειν τοὺς λαούς.¹ Νῆ τῷ Λάπερσα, νῆ τὸν Εὐρώταν τρίτον. Soph. fr. Lacæn. 3. SYN. See Διδσκόροι.

Λάπιθαι, ων, οἱ, P. N. [Lapithæ,] the Lapithæ, a warlike clan in Thessaly. Ἐς Λάπιθας ἐλθόνθ' ὃ δ' ἐπεὶ φρένας ἁᾶσεν οἶνω. φ. 297. EPIITH. Αἰχμηταί, ὑπέρθυμοι, ἐρισθενεῖς, ἄγανοί.

Λάπτω, v. [lambo,] to lap, to swallow. Λάψοντες γλωσσησιν ἄραιῃσι μέλαν ὕδωρ. Π. 161. SYN. Ἀναρρόφω, πίνω, λείχω, λαφύσσω, κατὰπίνω, λίσμαζω.

Λαρινὸς, ἡ, ὄν, adj. [saginatus, pinguis,] fattened, fat. Μᾶ Δ' ἄλλα λέγειν ζητῶ τί παλαί μεγὰ, καὶ λαρινὸν ἔπος τί. Aves 465. SYN. Λιπαρὸς, ἡδύς.

Λάρισσα, ης, ἡ, P. N. [Larissa,] (1) a city in Troad, (2) in Thessaly, (3) the name of a female. (2) Ὅρθην παρ' οἴμον, ἢ π' ἰ Λάρισσαν φέρει. Alcest. 851. EPIITH. Ἐριβόλαξ.

Λαρισσαῖος, αἶα, ὄν, adj. [Larissæus,] of Larissa. Χὼ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λυκὸν ἄδεν ἅπ' ἀρχᾶς. Theocr. 14. 30.

Λαρκάγωγος, ὄν, adj. [corbem gestans,] basket-bearing. Τοὺς λαρκάγωγούς ἐξήρους οἴσειν ξυλά. Eur. fr. Autol. 1.

Λαρκιδῖον, ον, τὸ, dimin. a (2) λάρκος, ον, ὁ, subst. [(1) corbiculus, (2) corbis e vimine plexa,] a little osier basket. Ὡς τοῦδε τὸ λαρκιδῖον οὐ πρόδωσω πῶτε. Acharn. 340. (a Pæonic tetrameter.) See also Acharn. 351. SYN. (2) Κόφινος, κορμὸς.

Λάρναξ, ἄκος, ἡ, subst. [capsa, locus,] a chest, a coffer. Λάρνακ' ἐς ἀργυρεὴν συλλέξαιτο, τοῖς ἐπὶνεῖτο. Σ. 413. SYN. Κιβωτός, χηλὸς, ἀντίπηξ, θυλάκιον. EPIITH. Δαιδάλεα, κοίλη.

Λάρρος, ον, ὁ, subst. [avis marina, valde vorax, gavia aut fulica,] a gull, an avaricious fellow. See in Κλόπεύς.

Λαρὸς, compar. λαρῶτερός, superl. λαρῶτατός, ὄν, adj. [jucundus, gratus,] agreeable, sumptuous. Ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρῶτερός ὃν σὺ φυλάσσεις. β. 350. SYN. Ἡδύς, γλυκὺς, χαρίεις, τερπνός.

* Λαρτιάδης, vid. Λαερτιάδης.

Λαρρυγίζω, f. Attice ἰῶ, v. [(1) late diducto gutture vociferor, (2) occlamo,] to utter a hoarse sound, to bawl. Λαρρυγιῶ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταραζώ. Equit. 357. SYN. Κατάβόῶ.

Λαρρυγί, vγγός, ὁ, subst. [guttur, gula,] the windpipe, the throat. Ἐκ τοῦ λαρρυγίος ἐκκρεμάσας Ἑπέρρολον. Equit. 1363. SYN. Φάρυγξ, ἀσφάργος, λανκάνια.

Λάσανον, ον, τὸ, subst. [lasanum, vasculum,] a pot, a pipkin. Πρὸ τοῦ πῶλεμον τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ πῶτ' ἦν. Pax 893.

Λάσιαύχην, ἐνός, adj. [cervicem hirsutam habens,] having a shaggy mane, shaggy. Φρίξας δ' αὐτόκεμον λόφιας λάσιαύχενᾱ χαίταν. Ran. 822.

Λάσιος, α, ὄν, adj. [(1) hirsutus, hispidus, (2) animosus, virilis,] hairy, shaggy, manly. Τοῖσι δ' οἷς λάσιος μεγὰς ἐν κλισίῃ ἱερευνῶ. Ω. 125. SYN. Δᾶσος, δασυθριξ, δασυμαλλός, ἄνδρειός.

Λάσκω, v. [alte loquor,] to utter aloud. Τοῖαντὰ λάσκεῖς τοὺς ἀναγκαίους φίλους, Androm. 669. SYN. Λέγω, φθέγγομαι, ληκῶ, λαλέω.

Λάτινός, ον, ὁ, P. N. [Latinus,] a son of Ulysses and Circe. Ἀγριὸν, ἡδέε Λάτινόν ἀμύμονά τε κρατερὸν τε. Hes. Theog. 1011.

Λάτμιος, ὄν, adj. [Latmius,] of Latmos, a mountain in Caria. Λάτμιον ἂν νάπος ἦλαθ, καὶ εἰς ἐνᾷ παιδί καθενδῆ. Theocr. 20. 39.

* Λατόγενης, vid. Λητόγενης.

¹ Schol. ad Lycoph. 511. indicante cl. Maltbeio.

Λάτρεϊα, as, ἡ, et λάτρευμᾶ, ἄτος, -τό, subst. [servitus, servitium,] service, ministry, worshipping. Φοιβείταισὶ λάτρεταις. Phoen. 232. See also Iph. T. 1276. SYN. Θερᾶπεία, δουλεία, δούλευμᾶ, θρησκεία. EPIITH. Καλλίστη, πό-
λυχρυσός.

Λάτρεύω, v. [servio pro mercede, ministro, famulor,] to serve, to wait upon, to be a mercenary soldier. Παῖδ' Ἀγαμεμνόνων λάτρεύω. Iph. T. 1116.

SYN. Θερᾶπενω.

Λάτρινος, α, ὄν, adj. [servilis, ministerialis,] of a servant, servile. Πέφνε δ' Εὐ-
ρύτρων, ὡς Αὐγέαν λάτριν. Olymp. 10. 34.

Λάτριν, ἴος, ὁ et ἡ, subst. [servus, famula,] a servant. Ὁ θεός σ' ἐβούλετ' ἐν
δόμοις ἔχειν λάτριν. Ion 1342. SYN. Οἰκῆτης, δμῶς, θῆς, δούλος. EPIITH.
Πάλαιος, ἀγύρτης, δεινός, πένεστης, ἀρχαῖος.

Λάτρων, ου, τό, subst. [merces famuli,] a servant's wages. Ἀστρίᾱς αἰνυτό
λάτρων. Call. fr. 238.¹

Λάτυμνον, ου, τό, P. N. [Latymnus,] a mountain near Croton. Ἀλλοχᾶ δὲ
σκαίρει τὸ βάθυσκίον ἀμφὶ Λάτυμνον. Theocr. 4. 19.

Λατῶ, vid. Λητῶ.

Λαυκάνια, in pros. Ion. λευκάνια, as, ἡ, subst. [guttur, gula,] the throat. Μῆ
καὶ λαυκάνην δὲ φθρεύμενός, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ. Apoll. 2. 192. SYN. Λαιμός.

Λαῦρᾶ, as, ἡ, subst. [platea lata, vicus,] a broad way, a street. Τούς τε κύπρω-
νας καὶ τὰς λαύρας. Pax 99. SYN. Πύμη, στένωπος, ὁδός.

Λάφυγμός, ου, ὁ, subst. [deglutitio,] gluttony. See in Κώλυās. SYN. Ἀδη-
φᾶγία.

Λάφυρον, τό, subst. [spolia et cætera præda,] plunder. Λάφυρᾶ, καὶ σῶζετ' ἐν
Μυκήναις. Herc. F. 417. SYN. Ἐνᾶρᾶ, λειᾶ, σκυλᾶ, σύλη.

Λάφύσσω, v. [avide deglutio,] to devour greedily. Ἐγκᾶτᾶ καὶ μέλᾶν αἰμᾶ
λάφύσσετον· οἱ δὲ νόμῆες. Σ. 583. SYN. Λάπτω, κατᾰπίνω, θοινᾰδομαι, λαι-
μάσσω, λάπάζω.

Λάχαινω, v. [fodio,] to dig up vegetables, to dig. Τῇ μεγάλῃν ἐλάχαινε, (δέ-
δεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ). Mosch. 4. 96. SYN. Σκάπτω, ὀρύττω, τᾰφρεύω.

Λάχανόν, ου, τό, subst. [olus, olera,] pot-herbs. Ἄτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λάχανοῖς
αὐτὸς τράφεις. Thesm. 456.

Λάχανῶπωλητρία, as, et λάχανῶπωλῖς, ἰδός, ἡ, subst. [olerum venditrix,] a
woman who sells herbs. Εὐριπίδου, τοῦ τῆς λάχανῶπωλητρίας. Thesm. 394.
See also Vesp. 495.

Λάχεια, as, ἡ, adj. [mollis, molli solo. Vid. Damm.] soft, having soft soil.
Ἐνθ' ἀκτὴ τὲ λάχεια, καὶ ἄλσεᾶ Περσεφονείης. κ. 509.

Λάχεσις, ἔως, ἡ, P. N. [Lachesis, fatum,] one of the three fates; fate. Κλωθῶ
καὶ Λάχεσις σφῖν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφίσσων. Hes. Scut. 258. EPIITH. Χρυσ-
άμπυξ.

Λάχη, ης, λάχος, ἔος, τό, λάχος, ου, ὁ, subst. [sors,] a lot, portion, share.
Τάφων πατρώων λάχαι. Sept. Theb. 908. See also Eumen. 335. and ι. 445.
as also Damm. v. Λαχμός et Λαγχανώ. SYN. Κλήρωσις, πᾶλός, μοῖρᾶ.

Λάχνη, ης, ἡ, subst. [lanugo,] soft hair, down. Διπλὴν, ἐκτάδην· οὐλὴ δ'
ἐπένηνυθὲ λάχνη. K. 134. SYN. Ἰουλός, τρίχωμᾶ.

Λάχνηεις, εσσᾶ, ἐν, et λάχνώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pilosus,] hairy, grizzly,
grassy. Ἡμαῖ τῷ, ὅτ' φῆρας ἐτίσᾶτο λαχνήεντᾶς. B. 743. See also Cycl.
538. SYN. Δᾰσῦς, λασιός, δᾰσῦθριξ, ποιήεις, χλδερός, ἀνθηρός.

Λᾰω, v. [attente spectro. Vid. Damm. in v.] to look attentively at. Ἀσπαί-
ροντᾶ λᾰων· τὸ δὲ θαυμάζεσκόν ἅπαντῆς. τ. 229. SYN. Βλέπω, ἀπόβλέπω,
σκοπέω, λεύσσω.

Λεαινᾶ, ης, ἡ, subst. [leæna,] a lioness. Οὐ στήσῃμαι λᾰαιν' ἐπὶ τυρόκνήστιδός.
Lysistr. 231. EPIITH. Τὼκᾶς, πύρπνός, ὄρεία, ὠμὸτὼκός.

Λεβης, ητός, ὁ, subst. [lebes,] a cauldron, a kettle, a basin. Ἡ τοῖ ὅτ' ἐξεμέ-
σειε, λεβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ. μ. 237. SYN. Ἀγγεῖον. EPIITH. Πατρώος,

¹ Vide Ruhnkenii adnotationem eruditissimam.

χάλκεος, παμφάνων, ἀνθεμῆεις, ἀπύρρος, κάλως, λευκός, αἰθων, ἐπηγεῖανός, ἀργυρῆος, βόως ἀξίος.

Λεγωντός, ὄν, adj. [fimbriatus,] fringed. Ζώννυσθαι λεγωντόν, ἵν' ἀγριαὶ θήριά καίνω. Call. 3. 12. SYN. Ουσσάνδεις.

Λέγω, v. [(1) colligo, dico, cubare facio, (2) in med. voc. cubo, jaceo,] (1) to gather, to select, to speak, to make to lie down; (2) to lie down. Ἦν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι. Hec. 257. SYN. Συλλέγω, μέτρω, αὐδαῖω, ἔρεω, ἐνέπω, φημί, κείμει, κατὰκειμαι.

Λεηλάτew, v. [depopulo, prædor,] to carry off plunder, to take away booty. Λεηλάτῃσει χρόνυν· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι. Aj. Fl. 343. SYN. Ληστεύω, πορθεύω, ἀρπάζω, λωποδύτew, λητίζωμαι.

Λεῖα, as, ἡ, subst. [præda,] plunder. Βῶτᾶ καὶ λείαν. Aj. Fl. 145. SYN. Ληῖς, ἄγρα, λάφυρά, ποίμνιά, βοσκήματά.

Λειᾶγορη, ης, ἡ, P. N. [Leagora,] See in Εὐᾶγορη.

Λειάινω, v. [lævigo, polio,] to polish, to level. Πᾶσαν λειάνew, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς. O. 261. SYN. Ξew, κοσμέw.

Λείβω, v. [libo, fundo,] to pour, to shed. Κάπειτᾶ λείβεις δᾶκρῦ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν; Iph. A. 650. SYN. Εἴβω, στάζω, σταλάζω, σταλάω, σπένδω.

Λεῖμαξ, ἄκος, et λείμων, ὠνός, et antiq. gen. ὠνῶθεν, ὁ, subst. [pratun,] a meadow. Λωστρόφρον κατὰ λείμακά, λόγχαυς. Phœn. 1587. See also Hipp. 74. ERITH. Ἀνθηφόρος, χλοῦρος, ἀκίρητός, κομήτης, ἡρίνός, ἀνθεμῆεις, ἀσφῶδελός, ξάθεός, ἐρατεινός, μέλακος, ἀρίπρεπής, ἀνθεμώδης, δροσερός, πορφύρεός, ῥόδους, κομήτης. PHR. Ἀνθεσὶ θάλλων χλωροῖς.—Λητοῦς ἀναπαυλαὶ βυθελᾶν ἀνὰ χλδαν. See also Hipp. 75—79.

Λειμώνιος, α, ὄν, et λειμωνίς, ἰδός, ἡ, adj. [pratensis,] of the meadow. Ἐξ οὐρανῶ δὲ κάπθ' γῆς λειμωνίας. Agam. 543. See also Call. fr. 457.

Λειοκρίτης, ον, ὁ, P. N. [Liocritus,] See in Εὐνὸριδης.

Λειοντόμαχος, ον, ὁ, adj. [qui cum leone pugnat,] who fights with a lion. Τὸν λειοντόμαχαν, τὸν ὀξύχειρά. Theocr. 20. 2.

Λεῖος, α, ὄν, adj. [lævis,] smooth, even. Κῆμ' γάρ ὁ Κρατῖδας τὸν ποιμῆνᾶ λεῖος ὑπαντῶν. Theocr. 5. 90. SYN. Λευρός, ὀμάλος, μάλακος, λίσσος, λίσπος.

Λειότης, ητος, ἡ, subst. [lævitas,] smoothness. Σπλάγχχνων τῇ λειότητᾶ. P. V. 502. SYN. Λεῖον, τό.

Λειπῶγᾶμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui conjugem deserit,] abandoning the marriage-bed, faithless. Λειπῶγᾶμῶν, ἀ πλειστούς. Orest. 1299.

Λειπῶπατωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [qui patrem deserit,] forsaking a father. Τὴν λειπῶπατόρᾶ. Orest. 1298.

Λειπτῆος, ὄν, adj. [linquendus,] to be left. Οὐ λειπτέον τὰδ' ἀθλίως δὲ σωστέον. Herc. F. 1377.

Λείπω, v. [linquo, relinquo, deficio,] to leave, to forsake, to abandon, to fail. Ὡς γὰρ πέσόντ' ἐπαῖδ' ἐλειπέτην βίον. Phœn. 1443. SYN. Ἀπολείπω, ἐκλείπω.

Λειριῖεις, εσσαῖ, ἐν, adj. [liliaceus, suavis, tener,] of the lily, sweet, tender. Μειναὶ ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χρᾶ λειριῖεντα. N. 830. SYN. Ἠδύς, ἀνθίνος, ἀνθεμῆεις.

Λεῖριον, ον, τὸ, subst. [lilium,] a lily. Ὡς δ' ὅτ' ἐλεῖριᾶ καλὰ περιβρόμεουσὶ μέλισσαι. Apoll. 1. 879. SYN. Κρίνον, κρίνος. ERITH. Λευκόν, εὐπετάλον, λευκόχρδον, ἀνθεμῆεν.

Λεῖστός, et λῆιστός, ἡ, ὄν, adj. [prædabilis,] to be plundered. Ἀνδρὸς δὲ ψυχῇ, πάλιν ἐλθεῖν, οὐτὲ λείστή. I. 408. See also I. 406.

Λειτός, ἡ, ὄν. See note on the word Λιτός.

Λειχήν, ἡνός, ὁ, subst. [impetigo, mentagra,] a devouring ulcer, a gangrene.

Λειχήν ἀφυλλός, ἀτέχνης. Eumen. 788.

Λειχήνωρ, ὄρος, ὁ, Λειχώμυλη, ης, ἡ, et Λειχώπιναξ, ακτός, ὁ, P. N. [Lichenor, Lichomyte, Lichopinax,] the names of mice in the Batrachomyomachia, 214. 29. and 99.

Λείχω, v. [lambo, lingo,] to lick. Λείχειν, χλαῖναν μάλακην, σίσυραν. Vesp. 738. SYN. Λάπτω, λήμαζω.

Λεῖψανον, ου, τὸ, subst. [reliquiæ,] a remainder, a relic. 'Ἄλλ' ἐνθαδ' αὐτὸν λεῖψανον Φρυγῶν λιπεῖν; Troad. 717. EPIITH. Πάλαιδον, κωφὸν.

Λεκάνη, ης, ἡ, et λεκάνιον, ου, τὸ, subst. [(1) pelvis; (2) catinus,] a dish, a plate. Τὸν σπύγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τὰμβάδι' ἡμῶν περικλωνεῖ. Vesp. 600. See also Acharn. 1109.

Λεκίθος, ου, ἡ, subst. [(1) vitellus, ovi luteum; (2) λεκίθος, ὁ, pisum,] the yolk of an egg; a dish made of peas. 'Ες τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λεκίθον πᾶρ᾽ γραῖς. Lysistr. 561.

Λεκίθωπωλις, ιδὸς, ἡ, subst. [quæ pisa vendit,] a woman who sells peas. *Η λεκίθωπωλιν' οὐ γὰρ ἂν τύσουσιν. Plut. 427.

Λεκτός, ἡ, ὄν, adj. [(1) lectus; (2) dicendus, dictus,] chosen, select; to be told, told. Λεκτοὺς ἀθροίσας δεῦρ' Ἀθηναίων κήρους. Eur. Suppl. 366. SYN. *Ἄριστος, (2) ῥήτης, θεμίτης εἰδέναι.—Λέκτον, τὸ, is also a P. N. [Lectum,] a part of mount Ida. Hom. Apoll. 217.

Λέκτρον,¹ ου, τὸ, subst. [lectus,] a bed, a couch. *Ὅς οὐτὲ λέκτρων νεύγαμῶν ὀνήσσομαι. Med. 1345. SYN. Κοίτη, εὐνή, λῆχος, δέμνιον, θάλαμος. EPIITH. Νῶθον, πόνηρον, χρῶνιον, χρηστόν, ἀθικτόν, κάκον, δοῦλον, φίλον, φυτάλμιον, στεφρὸν, βασιλικόν, καινόν, στρωτόν, ἀλλοτριόν, αἰσχρόν, ἀκήρατόν, μετρίον, ἀνύμφευτόν, γαμήλιον, μαλᾶκόν, νύμφιον, μακάριον, συναιμόν, πολυπόνον, κεδνόν, ἀγνόν, παρθενεῖον, ἐρατόν, διὰδρομόν, νυμφιδίον, στυγερὸν, θεοπόνητόν, ἐπισμημόν, φοινῖον. PHR. Τὰς ἀνάνδρου κοίτας λέκτρον, λέκτρων ἀθικτων ξυναλλαγαί, λέκτρων κοῖται ἐρημοί, λέκτρων τρυφήμ᾽ φίλον, κλίσια λέκτρων δόλια, λέκτρων σκῆτ᾽ ἀνυμφευτήρι᾽, λέκτρων εὐναί.

Λελέγες, ων, οἱ, P. N. [Leleges,] a nation which came from Caria to assist the Trojans. See Damm. P. R. Καὶ Λελέγες καὶ Καύκωνες, δίοι τε Πελασγοί. K. 429. EPIITH. Φιλοπτόλεμοι.

Λελογισμένως, adv. [prudenter,] deliberately. Λελογισμένως πράσσοιμὶ μᾶλλον ἢ σθένει. Iph. A. 1021. SYN. Σύνετῶς, φρονίμως.

Λέμβος, ου, ὁ, subst. [navicula,] a cutter. Μήρινθοι, κῶάς τε, γερων τ' ἐπ' ἐρείσμασ' ἰέμβος. Theocr. 21. 12.

Λέμμα, ἄτος, τὸ, subst. [cortex, liber,] a peeling, bark. Ἄπθ τῆς κέφαλῆς τὸ λέμμα. Aves 675.

Λεόντειος, et λεόντεος, ἑα, contr. ἡ, ἔδον, adj. [leoninus,] of a lion. Δέρμα λεόντειον μάλ᾽ οἱ κῆχαρισμένον ἀνθ'. Theocr. 24. 133.

Λεοντή, with δῶρά understood, [pellis leonis,] a lion's skin. Ran. 46. 432. 498.

Λεοντόπους, ποδός, adj. [leoninos pedes habens,] lion-footed. Ὑπὶλλου' ὑπὸ λεοντόπου βᾶσιν. Eur. fr. Œdip. 16.

Λεοντοφύης, ἔος, adj. [a leone genitus,] lion-born. Τάνδε λεοντοφύῃ. Bacch. 1192. SYN. Λεόντειος.

Λεοντόχλαιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pelle leonis amictus,] clad in a lion's skin. Τίν με, λεοντόχλαιε σύοκτόνῃ, φήγινον ὕδον. Call. Epigr. 35. 1.

Λεπαδνόν,² ου, τὸ, subst. [antileua,] that leather thong with which the ζυγόν was fastened, and connected with the μασχαλιστήρ. Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λεπαδνᾷ. E. 730. EPIITH. Καλόν, χρύσειον.

Λεπαῖος, α, ὄν, adj. [(1) montanus, præruptus; (2) corticibus abundans,] mountainous, abounding with cork trees. Ταύρου, λεπαίας οὐ κάτοιδ' ὅπου χθονός. Hipp. 1243. SYN. Ὀρειός, ἡλίβατος.

Λεπαργός, ὄν, adj. [albus,] white. Τὸν θαλλὸν τρώγοντ' ἡ δύσσοᾶ, σίτθ' ὁ Λεπαργός. Theocr. 4. 45. SYN. Λευκός, ἀργήεις.

Λεπᾶς, ἀδός, ἡ, et (2) λεπᾶς, ἄτος, τὸ, subst. [(1) concha petræ adhærens; (2) rupes, promontorium,] (1) a limpet, (2) a rock, a promontory. Ἄγελαῖα μὲν βοσκήματ' ἀρτὶ πρὸς λεπᾶς. Bacch. 666. SYN. (1) Κόγχη, (2) πέτρα, ἄκρον. EPIITH. (2) Πετραῖον, ὑλῆν, Ἰδαῖον.

¹ Λέκτρον is more commonly used in the plural number, especially by Euripides, and then denotes marriage, &c.

² Λεπαδνός seems also to be used as an adjective in the sense of *adhærens*, joined or yoked to. Eumen. 565. See Pauw's note in Dr. Butler's most useful edition of Æschylus.

Λεπαστή, ἥς, ἡ, subst. [genus poculi, conchæ formam habens,] a shell-cup. Φήσεις, ἐπειδὴν ἐκπίης οἶνου νέον λεπαστήν. Pax 916.

Λεπρᾶς, ἀδός, ἡ, fem. [aspera,] rugged. Λεπρᾶς, ἐφ' ᾧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλῳν ἔλκει. Theocr. 1. 40. SYN. Τραχεῖᾶ.

Λεπρῆον, ου, τὸ, et Λεπρῆος, ου, ὁ, P. N. [Leprium,] a town in Elis or Arcadia. Πρὸς Λεπρῆον, ὃ Λέπρειον πέφατισται. Call. 1. 39. See also Aves 151.

Λεπρὸς, ἄ, ὄν, adj. [asper,] rough. Τρεῖς τοὺς λάχοντας, τοὺς δ' ἱμαντὰς ἐκ λεπρῶν. Acharn. 724. SYN. Τραχὺς.

Λεπτᾶλέος, et λεπτὸς, ἡ, ὄν, adj. [tenuis, subtilis, gracilis,] slender. Λεπτᾶλεῖ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἄμαρτῇ. Σ. 571. See also K. 226. SYN. Ἰσχνός, ἀσθενής, ἀπάνης, οὐτιδάνος, ἀμνηνός.

Λεπτῶβάθης, ἔδος, ὁ, ἡ, adj. [minime profundus,] shallow. Λεπτῶβάθων. Æsch. Suppl. 4.

Λεπτῶδρμος, ὄν, adj. [tenuiter ædificatus vel textus,] slightly built. Λεπ-τῶδρμοις πέισμασσι, λα-ῶρροις. Pers. 117.

Λεπτὸλόγῳ, v. [minuta et subtilia dispuo,] to speak subtilely. Καὶ λεπτὸ-λόγειν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στένδλεσχειν. Nub. 319. SYN. Λεπτουργῳ, μικρὸλόγουμαι, σφιδεῖσθαι, ἀντιλόγῳ.

Λεπτὸλόγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui subtiliter disserit,] subtilely speaking. Λεπ-τὸλόγους ξυνετὰς φρένας αἰ καθόρῳτῃ. Ran. 875.

Λεπτὸμίτος, ὄν, adj. [tenui licio textus,] finely woven. Ἄπθ, λεπτὸμίτον φάρος. Androm. 831.

Λεπτὸς, vid. Λεπτᾶλέος.

Λεπτότης, ητὸς, ἡ, subst. [tenuitas, subtilitas,] subtilty, refinement. Ὡ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρένων. Nub. 153.

Λεπτουργῳ, v. [subtiliter ago,] to refine. Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πατέρ. Hipp. 923. SYN. Λεπτὸλόγῳ.

Λεπτουργῆς, ἔδος, ὁ, ἡ, adj. [subtili artificio factus,] finely wrought. Λεπτουργῆς, προῆ ἄνεμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι. Hom. 30. 14. SYN. Λεπτᾶλέος, λεπ-τὸς, δαιδάλεός, δαιδάλος.

Λεπυρὼν, et λεπύριον, ου, τὸ, subst. [putamen ovi vel nucis,] an egg or nut-shell. Ἡ δὲ κύριος, τὸ λεπυρὼν ἐπὶ κρύταφοις κάρυοι. Batrach. 130. See also Theocr. 3. 95.

Λερναῖος, α, ὄν, adj. [Lernæus,] of Lerna. Λερναία τῇ δώσει τρίαίνα. Phoen. 194.

Λέρνα, ης, ἡ, P. N. [Lerna,] a river and marsh in Argolis. Ὡ πόλις. b. Μολῶν ἐς Ἀργὸς, ἀνὰ κἀλει Λέρνης ὕδωρ. Phoen. 622.

Λεσβιάζω, et Λεσβίζω, v. [Lesbiam ago,] to act the Lesbian woman. Αὐτῇ ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβιάζειν; οὐκ; Ran. 1308. See also Vesp. 1337.

Λεσβίος, α, ὄν, et Λεσβίς, ἰδός, ἡ, adj. [Lesbius,] of Lesbos. See in Λαβδᾶ. See also I. 271.

Λεσβός, ου, ἡ, P. N. [Lesbos,] an island in the Ægean sea. Ὅσον Λεσβός ἄνω Μακάρος ἔδος ἐντὸς ἔργει. Ω. 544. EPIITH. Ἐκτιμένη, ἡγάθη, ἡνέμεσε· σᾶ, ἱέρα.

Λεσχάζω, v. [garrio,] to prate, to chatter. Σιγῇ δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες. Theog. 613. SYN. Φλυαρῳ.

Λέσχη, ης, ἡ, subst. [publicum ædificium, ubi otiosi confabulabantur et mendici nonnunquam pernoctabant; diversorium, Hes. Op. 495.; confabulatio, conventus,] a place for loungers and of entertainment for the idle or destitute, meeting, conversation. Ἡε ποῦ ἐς λέσχην· ἄλλ' ἐνθαδὲ πόλλ' ἀγορεύεις. σ. 328. EPIITH. Σύγκλητος, πόνηρα, μάκρᾶ, κακόστυμος.

Λευγᾶλέος, α, ὄν, adj. [luctuosus, perniciosus,] deplorable, destructive, sad. Λευγᾶλεοι τ' ἐσόμεθα, καὶ οὐ δὲ δαγκοτῆς ἀλκήν. β. 61. SYN. Ὀλεθρὸς, ὀλῶς, ἀλγεινός, οἰκτρὸς.

Λευγᾶλέως, adv. [graviter, tristi animo,] mournfully. Ἐνθα κῆ λευγᾶλέως νηῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων. N. 723.

Λευκαίνω, v. [dealbo,] to make white. Ἰθι. Λευκαίνει τὸδε φῶς ἤδη. Iph. A. 157.

Λευκανθής, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [florem album seu canos capillos habens,] white-flowered, hoary, blue. Λευκανθεῖα σῶμασ' ἐπίαναν καπνόν. Nem. 9. 55.

Λευκάνια, vid. Λαυκάνια.

Λευκάς, ἁδός, ἡ, P. N. [Leucas,] a famous rock on the coast of Epirus. Ῥίψαι τ' ἔς ἄλμην Λευκάδος πέτρας ἄπο. Cycl. 166.

Λευκασπίς, ἰδός, ὁ, adj. [album clypeum habens,] white-shielded. Λεύκασπιν εἰσὺρῶμεν Ἀργείων στρατὸν. Phœn. 1115.

Λεύκη, ἡς, ἡ, subst. [alba populus,] the white poplar. Σμίλακός ὄζων, καὶ ἄπραγμῶσυνης καὶ λεύκης φυλλοβόλους. Nub. 1007. PHR. Ἡρακλεὺς ἱερὸν ἔρνος.

Λευκήρετμος, ὄν, adj. [albis remis instructus,] white-oared. Λευκήρετμον δ' Ἄρη. Iph. A. 283.

Λευκήρης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [albus,] white, hoary. Καὶ μοι γένειον πέρθε Λευκήρη τρίχᾱ. 1057.²

Λευκιπιδές, ὡν, αἱ, P. N. [Phœbe et Hilaïra,] the daughters of Leucippus, or their priestesses. Πάρ' οἰδμᾶ Λευκιπιδᾶς, ἡ πρὸ ναοῦ. Helen. 1465.

Λεύκιππος, et Λευκόπωλός, ου, ὁ, [(1) P. N. Leucippus; (2) adj. albos equos habens,] (1) Leucippus, (2) having white horses, trodden by white horses.

Κεῖτό, λευκίπποισι Κα-δμείων. Pyth. 9. 146. See also Aj. Fl. 672. SYN.

Λευκόπωλός.

Λευκίτης, ου, ὁ, λευκίτις, ἰδός, ἡ, adj. [candidus,] streaked with white. See in Κδ-ρύπτιλός. SYN. Λευκός, λῆπαργός.

Λευκόθεα, ἡς, ἡ, P. N. [Leucothea,] the same as Ἰνο. Ὡπροντίλας παῖ Λευκόθεας, νέων φύλαξ. Iph. T. 271. PHR. See ε. 334.

Λευκόθριξ, ἰχθός, adj. [qui candido est capillo,] white-haired. Πρῶτον Πανδώρα θῦσαι λευκوترίχᾱ κριδόν. Aves 971.

Λευκοῖδον, ου, τὸ, subst. [alba viola,] a white violet. Ἡ καὶ λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ φύλασσων. Theocr. 7. 64.

Λευκόκυμων, ὄν, adj. [albos fluctus habens,] having foamy waves. Λευκόκυμοῖσι πρὸς Γεραιστίαις. Orest. 987.

Λευκόδωφας, ου, ὁ, et λευκόδωφός, adj. [albam cristam habens,] white-crested. Τίς οὕτως ὁ λευκόδωφας. Phœn. 118.

Λευκόπηχys, ἔος, adj. [candidos cubitos habens,] white-armed. Οὐ δικτύουσιν, ἀλλὰ λευκόπηχεσσι. Bacch. 1196.

Λευκόπληθής, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [albatis plenus,] full of people in white. Ὡς λευκόπληθής ἦν ἰδεῖν ἡ κκλησία. Eccles. 387.

Λευκόπους, ὁδός, adj. [albos pedes habens,] white-footed. Βάχχαις σὺν λευκόποσιν. Cycl. 72.

Λευκόπτερος, ου, ὁ et ἡ, adj. [albas alas, vel alba vela habens,] white-winged. Ὡς λευκόπτερε Κρησα. Hipp. 749.

Λευκόπωλός, vid. Λευκιππος.

Λευκός, ἡ, ὄν, adj. et (2) Λεῦκος, ου, ὁ, P. N. [(1) albus; (2) Leucus,] (1) white; (2) Leucus. Τίθεισά λευκὸν ὄνυχᾱ διὰ πάρηδων. Orest. 951. See also Δ. 491. SYN. Ἀργήεις, λευκήρης, λευκίτης, λῆπαργός, λαμπρός, δίαυγής, εὐτύχης, λευκόφάης, λευκόχρως.

Λευκοστέφης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [alba lana velatus,] covered with white wool. Λευκοστέφεις ἔχουσα νέδδρέπτους κλάδους; Æsch. Suppl. 338.

Λευκόστικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [albis maculis distinctus,] marked with white spots. Λευκοστίκτω τρίχῃ βάλλιούς. Iph. A. 222.

¹ See Damm. and Ovid. Epist. Sapph.

² Dr. Blomfield in his glossary remarks that this is the only instance of ηρης in composition with an adjective. But we find ἰσῆρης Iph. T. 1473, μεσσηρης, Ion 909, ἀλήρης, Hec. 454, and the numeral adjectives compounded with ηρης.

Λευκόσφυρδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [candidos habens pedum malleolos,] white-ankled.
Οἱ δ' εἰς ἀμβροσίον θάλαμον λευκοσφύρον Ἦβας. Theocr. 17. 32.

Λευκοῦτροφός, ὄν, adj. [albas baccas gerens,] producing white berries. Λευκοῦ-τροφά μύρα, Χάρι-των. Aves 1100.

Λευκόφαῖς, ἔος, adj. [album nitens,] shining, white, sparkling. Παρὰ δὲ λευκόφαῖη. Iph. A. 1054. SYN. See Λευκός.

Λευκῶχιτων, *ωνός*, adj. [candidam tunicam habens,] white-robed. Οὐ τῶμός ἐκ πτέρυγης, οὐχ ἡπάτῃ λευκῶχιτωνα. Theocr. Ep. 2. 1.

Λευκῶχρως, ὥτως, adj. [albam cutem habens,] with a white color or skin. "Ὅθεν
ἐμάν τῃ λευκῶχρῶά κείρῶμαι. Phœn. 332. (Pæon. trim.)

Δευκῶλενός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchras ulnas habens,] fair-armed. Οὐδ' εὖρ' Ἄνδρῳ μᾶχην λευκῶλενὸν ἐν μεγάροισιν. Z. 371. SYN. Λευκοῦ πηχὺς.

Δευρὸς, ὁ, ὄν, adj. [lævis,] smooth, polished. Ἐν ψᾶμάθῳ λευρᾷ. Hec. 693.
 SYN. Λεῖος, ὑμᾶλός, πλατύς, εὐρύχωρος, εὐρύς.

Λεύσῑμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lapidatorius,] of stoning. Σοὶ σῆ τ' ἀδελφῇ λεύσῑμον δοῦναι δίκην. Orest. 607. SYN. Λιθόλευστος, λευστήρ.

Λευσμός, οὔ, ὁ, subst. [lapidatio,] stoning. **Λευσμών** τε καὶ μύζουσιν οἰκτισμὸν πολλόν. Eumen. 189.

Λεύσσω, v. [video,] to see. Δεινὸν δὲ λεύσσεισσι ὁμμάτων ξυραῖς κῶραις. Orest. 383. SYN. Βλέπω, θεωρῶ, ὄρω, δέркоμαι, βλέμαίνω.

Λευστήρ, ἥρως, ὁ, adj. [lapidator,] a caster of stones. Λευστήρᾱ δῆμον δ' οὐτὶ μὴ φῶγῃ μύρον. Sept. Theb. 183. SYN. Λεύσσιμος, λίθοβόλος.

Λέω, v. [lapido,] to throw a stone at. Πέτροις δὲ λέγει μνημᾶ λάϊνον πατρὸς.
Eur. Electr. 328. SYN. See Κἀρᾶλέω.

Λεχαιῶς, *ov*, ὁ, adj. [*Lechæus*,] an epithet of Neptune, as having a temple at Lechæum. Οὐ Κέρχνης κρείοντι Πόσειδάωνι Λεχαιῶ. Call. 4. 271.

Λεχῆσπολης, ου, ὁ, adj. [herbosus,] grassy. Ἄσσωπόνδ' ἱκοντὸ βᾶθύσχοινον, λεχῆσπολιν. Δ. 383. SYN. Ποιήεις, χλωφῶρος.

Λεχήρης, ἔδς, adj. [lecto adfixus,] confined to a bed. Λεχήρη σκυτῶν ἐκ θαλάμῳν. Phœn. 1557.

Λέχῳς, ἔως, τὸ, subst. [lectus,] a bed, the marriage-bed. *Κρυπτῇ κοίτῃ τῶν σῶν*
λέχων. Hipp. 153. SYN. and EPITH. See *Λέκτρον*.

Λέχριος, α, ον, adj. [obliquus,] oblique, bent. Λέχριος, ἐκπέσῃ φίλας καρδίας.
 Неч. 1011. SYN. Δόχμιος, δόχμος, ἐγκάρσιος, σκολιός, λοξός.

Δέχρις, adv. [oblique,] obliquely. Δέχρις δ' αἰπῦτ' ἐροι δόμοι ἐσταῶν ἀμφότ' ἔρωθ' ἄπολλ. 3. 238.

Δἔχῳ, ὄσ, et λῆχῳis, ἰδὸς, ἡ, subst. [puerpera,] a woman in labor. Δἔγ' ἡλίου, ἐν οἷσιν ἀγνέει λῆχῳ. Eur. Electr. 654. See also Call. 4. 236. SYN.

Τὸκᾱς, τῆκουσᾱ, παιδοτὸκὺς, ἀρτῖτὸκὺς.

Δεχώϊον, τὸ, subst. [puerperii lectus,] childbed. Ὁ γυνὴν καλεῖται δεχώϊον
Ἀπιδανῆς. Call. 1. 14.

Λῆωφῶρδς, vid. Λαῶφῶρδς.

Λέων, poet. *λείων*, οντος, et λῆς, ὁ, subst. [leo,] a lion. Κάπρῳ λῆοντι θ' ἀρμόσαι παίδων γάμους. Phœn. 422. See also E. 782. and A. 480. ΕΡΙΤΗ. Πύ-

ρίφλεγων, ὀρεάτερὸς, ὀρεὺς, ἔχθρος, ἄγριος, ἐναντός, ἀλκίμος, δεινός, ὀλός, ὀλοῶ, ὀλοῶν, ὀρεσίτροφος, ὑποδράϊδων, αἰθων, ἀναιδής, ἀμαιομάκτος, βριῖαρος, δασύστερνος, δάφοινος, ἐπιβρεμέτης, θός, κάρτερδος, καρχαρόδους, λαχνήεις, ξανθός, ξανθοκόμης, πελώριος, σμερδαλέος, χαιτήεις, ὀρεσκόως, φῶβερὸς, φοίνυς, σθενεὺς, βλεμέαλων, βλοσυρός, βαρυφθέγκτης. PHR. See A. 543—556. and Trach. 1108.

Λεωργός, οὔ, ὁ-*et* ἡ, adj. [facinorosus,] wicked. Ὑψηλόκρηνοι τὸν Λεωργὸν
ὀχυᾶσαι. P. V. 5. SYN. Πανουργός, πάντολμος, δημῳχάρτης, ἀνδροφθόνος.

Λήγω, v. [cesso, desino,] to cease, to abstain from. Λήξας ὀδυρμῶν, πενθῆ-

μων τε δακρυων. Phoen. 1087. SYN. Ἀπολήγω, παύσμαι, ὅκνῃω, ἀναβάλλομαι, κατὰλήγω.

Ληδαῖον, ου, τὸ, et λῆδος, εος, τὸ, subst. [vestis trita seu æstiva,] a thread-

bare or thin summer coat. Ὅτ' ἔχρη χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδᾶρίον τὶ πρίασθαι. Aves 716. SYN. Θέριαστρίδον.

Λήδα, as, ἡ, P. N. [Leda.] Leda. Παῖδ' ἀγκάλαισ' ἐπερφόρων, Λήδα θ' ἄμα. Orest. 458. EPI TH. Πόντιᾶ, καλλισφύρος, ἀπᾶλη, βαθύκολπος, βαθύζωνος, Αἰτωλῆς. PHR. Κύκνον δολιχάυχενος γόνος.

Ληδόν, ου, τὸ, subst. [rete,] a net. Τοὶ καλάμοι, τᾶγκιστρά, τᾶ φυκιδεντᾶ τὴ ληδᾶ. Theocr. 21. 10.

Ληθαῖος, ον, adj. [(1) Lethæus, (2) oblivionem inducens,] Lethæan, consigning to oblivion. Οὐδ' ὅτ' οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτέρων ὑπὸς ἐρεῖσει. Call. 4. 234. SYN.

Ἀμνήμων.

Ληθάνεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [oblivionem habens ventorum, quietus,] tranquil. Λαθάνεμον τὴ μὲν ὦραν. Simon. fr. 18. SYN. Γᾶληνός, εὐδίος.

Ληθᾶν, vid. Λανθάνω.

Λήθη, ληθδσννη, λᾶθιφδσννη, λησμδσννη, ης, λήθος, Dor. λᾶθος, ἴος, τὸ, et ληστis, ἴος, ἡ, subst. [oblivio, P. N. Lethe, fluvius apud Inferos,] oblivion, forgetfulness; the river Lethe. Ὡς ποτὶνᾶ λήθη τῶν κᾶκῶν, ὡς εἰ σφῆ. Orest. 207. See also Iph. T. 1278. Apoll. 4. 356. Hes. Theog. 59. Theocr. 23. 24. and Cycl. 171. SYN. Ἀμνημδσννη. PHR. Λήθης ἀτέκμαρτον νέφος.

Λήθω, et λήθωμαι; vid. Λανθάνω.

Ληῖας, ἄδος, ἡ, adj. [prædando capta,] captive. Ληῖδας δὲ γυναικᾶς, ἐλείθερον ἡμᾶρ ἀπούρας. Apoll. 1. 611. SYN. Δοριᾶλωτός, δοριθήρατός, αἰχμαλωτῆς, ληιστή.

Ληῖβότηρ, ἦρος, ὁ, et ληῖβουτεῖρα, as, ἡ, adj. [qui et quæ segetes depascitur, et arva vastat,] feeding on and wasting corn. Γναθῶν ἐξελάσαιμ' σὺς ὡς ληῖβουτεῖρας. σ. 29.

* Ληῖζομαι, v. [prædor,] to obtain by plunder. Πόρ'; οὐτὶ πον λελήσμεθ' ἐξ ἄντρων λῆχος; Helen. 474. SYN. Θηράω, ἀλίσκω, αἰρέω, ἀρπάζω, ἐξενάριζω, φέρω, ἄγω.

Λήϊον, Dor. λαῖον, ου, τὸ, subst. [seges,] a corn-field, a crop. Λήϊον ἀλδήσκοντός, ὅτε φρίσσουσιν ἀρουραι. Ψ. 599. SYN. Σταχὺς, ἀσταχὺς. EPI TH. Ἀγλαῶν, ἄγλαῶκαρπὸν, σταχὺηφόρον. PHR. Δημήτερος τέρος ἄκτη, ὑφελλόμενον Δῖος ὀμβρῶ.

Ληῖς, ἴδος, ἡ, subst. [præda, pecus,] plunder, cattle. Ἀλλοτρῆς βῶσιν, καὶ σφιν Ζεὺς ληῖδᾶ δῶν. ξ. 86. SYN. Λεῖᾶ, ἄγρα, λάφυρα, σκυλᾶ, ἐνάρᾶ. EPI TH. Πόλλη, μένευκῆς.

Ληῖστήρ, ἦρος, ληῖστωρ, ὄρος, ληῖστης, et λήστης, ου, ὁ, subst. [prædator,] a plunderer, a pirate. Οἷά τ' ἐληῖσθηρὲς ὑπεῖρ ἅλᾶ, τοί τ' ἄλδωνται. ι. 254. See also ο. 426. Hom. 6. 7. and Alcest. 782. SYN. Κλοπεὺς, κλώψ. EPI TH. Πόλυπλαγκτός, ἡπηνῆς, ἀνάρσιος, μίαιφονός, ὠμήστης. PHR. Ψυχὴν παρθεμένους, κᾶκον ἀλλοδαποῖσι φέρων.

* Ληῖστος, ἡ, ον, adj. [spoliatus,] taken for plunder, carried off. Ληῖστοὶ μὲν γὰρ τὴ βόες καὶ ἱφῖᾶ μῆλᾶ. Ι. 406.

Ληῖτις, ἴδος, ἡ, adj. [prædatrix, prædam agens,] plundering, fem. Καὶ τὰ γ' Ἀθηναίῃ ληῖτιδί διδς Ὀδυσσεύς. K. 460.

Λήϊτος, ου, ὁ, P. N. [Leitus,] one of the Theban commanders in the Trojan war. Λήϊτος δ' ὁ γηγενής. Iph. A. 259. (Troch. dim. cat.)

Ληκῶ, verb. inus. 2 aor. ἐλάκων, perf. m. λέλακά et Ion. λέληκά, v. [sono,] to sound, to resound, to speak. Δελακὲ χώρα, μεγᾶλο-σχῆμυνᾶ. P. V. 415. SYN. Βράχω, βδᾶω, φωνῶ, ἰάχω, ἀντῶ, ὑλακτῶ, βρέμω, βροντᾶω.

Ληκυθιῶς, εἰᾶ, εἰον, adj. [ampullacius,] loud-sounding. Ληκυθιῶς Μοῦσᾶ. Call. fr. 319.

Λήκυθος, ου, ἡ, et dimin. ληκυθιδόν, ου, τὸ, subst. [(1) lecythus, arcula pigmentorum, (2) parva lecythus,] (1) an oil cruet, a smelling-box, (2) a small cruet. Ἐλαῖον οὐκ ἐνεστὶν ἐν τῇ ληκυθῶ. Aves 1589. See also Ran. 1243.

Λήλαντός, et Ληλάντιος, ου, ὁ, subst. [campus Eubææ,] a plain in Eubæa, Στῆς ἐπὶ Ληλάντῳ πέδιφ. H. Apoll. 220. See also Call. 4. 289.

Λῆμα, ἄτος, τὸ, subst. [voluntas, indoles,] will, purpose, courage. Πέτρας

- τὸ λῆμᾰ κάδαμαντὸς ἐξῶμεν. Cycl. 591. SYN. Φρόνημᾰ, θυμὸς, ἀξίωμα, θράσος, βούλευμα, βουλή, ῥώμη, ἀνδρεία. EPITH. Τέθηγγμένον, τυραννικόν, γένναιον, κάκον, θράσος, ἀποτόμον, ἀριστόν, βάρβαρον, ἀναιμειδόν, εὐγενές, δεινόν, τοξουλκόν, εὐτολμὸν, θούριον, αἰθόν.
- Λημᾰῖᾰ, v. [forti sum animo,] to show a determined spirit. Ἰθι νῦν, ἐπειδὴ λημᾰῖᾰς, κἀνδρείος εἰ. Ran. 497. SYN. Μεγᾰ φρόνῃω.
- Λήμα, v. [lippio,] to be blear-eyed. Ἄλλ', ὃ Κρόνικαῖς λήμας ὄντως λημῶν-τες τὰς φρένας ἤμω. Plut. 581. SYN. Ὀφθαλμῖᾰ, γλάμα.
- Λήμη, ης, ἡ, subst. [(1) gramia, pituita crassa, (2) lippitudo,] a concretion, blearedness. See in Λημᾰ.
- Λῆμα, ἄτος, τὸ, subst. [res quæ accipitur, proventus,] assumption, seizure, income. Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας. Antig. 313. SYN. Κέρδος, δωρὸν.
- Λημνῖος, α, ὄν, adj. [Lemnius,] of Lemnus, Lemnian. Τὰς Λημνίας ἀμπέλους. Pax 1162. See Damm. in Λῆμος.
- Λῆμος, ου, ἡ, P. N. [Lemnus,] an island in the Ægean sea, off the coast of Thrace. Καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξέκκοαν. Hec. 875. EPITH. Ἀμφι-λὸς, ἀμπέλυσσᾰ, ἡγάθη, εὐκτιμένη, κρῖνᾰ.
- Ληναίτης, ου, ὅ, et ληναῖος, adj. [ad festum τῶν Ληναίων pertinens,] belonging to the festival of Lenæus. Θόρυβον χρηστὸν Ληναίτην. Equit. 547. (Anapæst. dim.)
- Ληναῖον, ου, τὸ, subst. [Lenæum,] (1) the theatre in which the festival called (2) Ληναῖα, τὰ, in honor of Bacchus, was celebrated. Οὐπὶ Ληναίῳ τ' ἄγών. Acharn. 504. See also Acharn. 1154.
- Ληναίων, ὦν, ὁ, subst. [mensis in quo Ληναῖα celebrabantur,] the month Γαμηλιῶν (January), in which the Ληναῖα were celebrated. Μῆνᾰ δὲ Ληναίωνᾰ, καὶ ἡμαῖᾰ, βούδωρᾰ πάντα, Hes. Op. 502.
- Ληνός, et Dor. λανός, οὔ, ὁ, et (2) * λῆνός, ἔος, τὸ, subst. [(1) lacus preli torcularii, ubi uvæ exprimuntur, (2) vitta lanea,] (1) a wine vat or press, (2) a woollen fillet. Λανὸν ἐπιθρώσκει; ὡς τεῦ πῶσι νισσόμενοι. Theocr. 7. 25. See also Eumen. 44. EPITH. (1) Εὐσταφύλός.
- Λῆξις, ἔως, ἡ, subst. [(1) portio, quæ sorte obtingit; (2) quies, cessatio,] (1) a portion, (2) a cessation, rest. Λῆξιν ὑποδῶσιν τέ μόχθων. Eumen. 508. SYN. Λάχη, λάχος, κλήρωσις, κλήρος, μέρις, (2) παῦλα.
- Ληπτέος, ὄν, adj. [capiendus,] must be taken. Ληπτέον μάλλον. Τὶ δρωμέν; Οὐκ ἔλας, ὃ σαμφόρα; Equit. 602.
- Ληρέω, v. [nugor, ineptio,] to play the fool. Λῆρον ληρεῖς ταῦτᾰ γὰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσα νυνὶ κατέλεξας. Plut. 517. SYN. Φλυαρέω, ἀδόλεσχῶ, παρᾰφρόνῃω.
- Λῆρος, ου, ὁ, subst. [nugæ,] a trifle, fiction. See in Ληρέω.
- Λησμοσύνη, vid. Λήθη.
- Λήστης, vid. Λήστιν.
- Ληστὺς, vid. Λήθη.
- Λήτειρά, as, ἡ, subst. [sacerdos,] a priestess. Λήτειραι καλεῖν ἑλλάχεν Ἡσυχίδης. Call. fr. 123.
- Λητογενής, ἔος, ὁ et ἡ, Λητογενεῖᾰ, as, ἡ, Λητοῖδης, ου, ὁ, Λητωῖᾰς, ἄδός, Λητωῖς, ἰδός, ἡ, et Λητώος, α, ὄν, adj. [e Latona natus seu nata,] son or daughter of Latona. Σὺ καὶ παῖς ἁ Λατογενῆς. Ion 468. See also Sept. Theb. 136. Hom. Merc. 521. Call. 3. 83. Call. 3. 45. and Soph. Electr. 570.
- Λητώ, ὄος, ἡ, P. N. [Latona,] Latona. Ὡς ἄρ' ἔφη Λητώ δὲ σὺναίνυτὸ καμπύλᾰ τόξα. Φ. 502. EPITH. Καλλιπάρῃος, κυδίστη, ἐρίκύνῃς, ἡκυμός, καλλιπλόκαμος, πῶνιᾰ, χρυσόπλοκάμος, καλλισφύρος, μάκαιρά, ἀνχέσσοᾰ, θείη, εὐπλόκαμος, Δηλιάς.
- Λιάζω, v. [agito, jacto,] to move rapidly, toss, separate. Ἐντέρᾰ χερσὶν ἔχοντᾰ λιαζόμενον προτὶ γαίῃ. Υ. 420. SYN. Κινῶ, σπεύδω, δύνῃω.
- Λίαν, Ion. λίην, adv. [valde,] very greatly, too much. Ἄλλ' οὐτ' ἀκριβῶς αὐτὰ θησῶμι λίαν. Med. 532. See also Androm. 858. SYN. Μᾰλᾰ, ἄγαν, σφόδρᾰ, μέγα, μέγαλως, πᾰλῶ.

Λιᾶρός, ἄ, ὄν, adj. [calidus,] warm, mild. Νιᾶ' ὑδατι λιᾶρῳ· ἐπὶ δ' ἡπιά φάρμακά πάσσει. Α. 829. SYN. Χλιᾶρός, θερμός.

Λιβάνωτος, et λιβάνωτος, ον, ὅ et ἡ, subst. [thus,] frankincense. Νέκταρι, Συρίας δ' ὡς λιβάνου κάπνός. Bacch. 144. See also Plut. 703. EPI TH. Ἡρά. PHR. Συρίδον αγλαίσμα.

Λιβᾶς, ἄδός, ἡ, et λιβός, ἔός, τὸ, subst. [gutta,] a drop, a stream. Τάκομαί ὡς πέτρινα πιδάδεσσαι λιβᾶς. Androm. 117. See also Agam. 1402. SYN. Λιβ, κρουνός, σταλαγμός, σταγών. EPI TH. Ἀνήλιος, δρύσέρα, δρύσσεσά, δρύσώδης, ἐρσήεσά, ὕγρηλός, λυσίπυνός, κάθάρᾳ, δακρύδεσσαι, ἱέρα, δλίγη.

Λιβύη, ης, ἡ, P. N. [Libya,] Libya. Σπείρειν μὲν, ὅταν γέρᾳνος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μετὰχωρῇ. Aves 710. EPI TH. Διψᾶς, διψάλεα, διψίος, ξηρά, θηρότροφός, πύλυήρατός, ἐρήμη, πόλυμηλός, πόλυκαρπός.

Λιβυκός, ἡ, ὄν, Λιβός, ὅς, ὁ, Λιβυστικός, ἡ, ὄν, et Λιβυσσά, ης, ἡ, adj. [Africus,] Libyan, African. Ὑπόδεδίως ἐγωγέ, Λιβύκον ὄρνεον. Aves 65. See also Herc. F. 684. Eur. fr. Lam. 2. et Bacch. 979.

Λιγᾶ, et λιγέως, adv. [argute,] distinctly, loudly. Ἀμφ' αὐτῷ χυμένῃ, λιγ' ἐκώκῃ, χεροὶ δ' ἄμυσσε. T. 284. See also κ. 201. SYN. Ὀξύ, σφοδρά, σάφᾳ, σαφώς.

Λιγαίνω, v. [clara voce voco,] to call with a clear voice, to complain mournfully. Μὴ ἐκ' φρένός ὀρθῶς με λιγαίνειν. Sept. Theb. 871. SYN. Ἀπδολγαίνω, κηρύσσω, ἀλλάζω, ἀνὰ κηρύσσω, κλαίω, ᾄδω.

Λίγγω, f. λίγξω, v. [sono clare et acute,] to sound shrill. Λίγξῃ βίος, νευρή δὲ μεγ' ἰαχὲν, ἄλτο δ' ὀιστός. Δ. 125. SYN. Κρίκω, ψόφῃ, δονπέω, λιγαίνω, σμάραγγω, λίζω.

Λίγδην, adv. [stringendo, superne lacerando,] on the surface, slightly. Λίγδην, ἀκρὴν δὲ ῥίονον δηλήσατό χαλκός. χ. 279.

Λίγως, vid. Λιγᾶ.

* Λιγνός, εσσα, ἐν, adj. [fuliginosus,] smoky. Καρτέρᾳ λιγνύδεντί περὶ εἰλυμένα καπνῷ. Apoll. 3. 1290.

Λιγνός, ὅς, ἡ, subst. [fuligo,] soot, smoke. Λιγνὸν μέλαιναν, αἰδλὴν πύρος κίσιν. Sept. Theb. 490. SYN. Κάπνός, ἄτμις. EPI TH. Στέροψ, κάπνώδης, αἰθῶλδεσσαι, ἐναίσιμος.

Λιγυμολπός, ον, ὅ et ἡ, adj. [argute canens,] singing loudly. Σὺν δὲ σφιν τῷ Νύμφαι ὄρεσιᾶδες λιγυμολποι. Hom. 18. 19.

Λιγυμυθός, ον, ὅ et ἡ, adj. [clara voce loquens,] clear-voiced. Λιγυμυθός ἀρδάν. Aves 1381.

Λιγυπνείων, οντός, et λιγυπνοιός, ὄν, adj. [argute spirans,] harmoniously sounding, loudly blowing. Ἄλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντός ἀήτας. δ. 567. See also Hom. Apoll. 28. SYN. Λιγυμολπός, λιγυφωνός, ἡδύφωνός, λιγύς, λιγύφθογγός.

Λιγυρός, ἄ, ὄν, et λιγύς, ² εἶᾱ, ὅ, adj. [argutus, stridulus,] loud-sounding, clear-voiced, tuneful. Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ, πληγῆς αἶοντες. Α. 532. See also Heracl. 893. SYN. Φωνήεις, ὀξύμολπος, ψιθύρός, ἡδύς, ἡδύλογός.

Λιγύφθογγός, et λιγύφωνός, ον, ὅ et ἡ, adj. [argutam vocem habens,] loud or shrill-voiced. Αἰψά δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε. β. 6. See also Theocr. 12. 7. SYN. See Λιγυπνείων, et Λιγυρός.

Λιγυστίς, ἰδός, ἡ, adj. [Ligustica,] Ligurian. Κυκλωψ, Λιγυστίς θ' ἡ σῶν μορφώτρια. Troad. 439.

Λίην, vid. Λίαν.

Λιθαῖς, ἄκός, et λιθεός, α, ὄν, λιθινός, η, ὄν, adj. [lapideus,] stony. Μήπως μ' ἐκβαίνοντά βάλῃ λιθαῖα πῶτι πέτρῃ. e. 415. See also v. 107. and Aves 614. SYN. Λαίνός, πέτρώδης.

Λιθᾶς, ἄδός, ἡ, subst. [lapis,] a large stone. Ἀκρόβυλων δ' ἐπαλξέων λιθᾶς ἐρχεται. Sept. Theb. 146.

¹ Μὴ ἐκ here formi, in scanning, only one long syllable.

² Λίγυς is also a P. N. a Ligurian. Æsch. fr. Prom. Sol.

Λιθῆος, et λιθίνος; vid. Λιθαξ.

Λιθοβόλος, ὄν, adj. [a lapide ictus,] hit with stones. Λιθοβόλον κατεργάσω. Phœn. 1078.

Λιθοκόλλητος, ὄν, adj. [ex lapidibus conglutinator,] cemented by stones, strong. Λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ'. Trach. 1263.

Λιθόλευστος, ον, ὁ et ἡ, adj. [lapidibus obrutus vel obruendus,] stoned to death, to be stoned to death. Οὐ καὶ τὸν Κήφισον; ἐκείσε γὰρ ἡ λιθόλευστος. Call. Ep. 42. 5.

Λιθός,¹ ον, ὁ, et Ionice ἡ, Damm. subst. [lapis,] a stone. Ὡσε δ' ἀπὸ ρινὸν τρηχὺς λιθός· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως. E. 308. SYN. Λαᾶς, λᾶς, πέτρα. EPIΘH. Ξεστός, τρητός, κατάρυξ, πύκνός, πυκνός, μέλας, τρηχὺς, μέγας, μικρός, ὀκρίδεις, πέτραϊός, λευκός, βριθὺς, δαιδαλέος, ὀλός, ὀβριμός.

Λιθοσπάδης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [a saxo avulsus,] torn from a rock. Ἀθρήσᾳθ' ἀρμόν χωμάτος λιθοσπάδῃ. Antig. 1216.

Λιθοστρωτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [lapidibus stratus,] stone-paved, stony. Χώσαντες, αὐθις πρὸς λιθοστρωτον κώρης. Antig. 1204.

Λιθουργός, ον, ὁ, subst. [lapicida,] a stone-mason. Πλυνθόφορος, οὐ λιθουργός, οὐ τέκνων παρῆν. Aves 1134.

Λίκμαω, v. [ventilo, dissipo,] to winnow. Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ. E. 500. SYN. Διασκορπίζω, ἱκμαῶ, λικμίζω, λικμαίνω.

Λικμητήρ, ἦρος, ὁ, subst. [ventilator,] a winnower. Πνοῖη ὑπὸ λίγυρῃ καὶ λικμητήρως ἔρωη. N. 590.

Λίκνον, ον, τὸ, subst. [(1) cunæ; (2) vannus,] a cradle: the fan, "mystica vannus Iacchi." See in Λικνόφορος.

Λικνόφορος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui vel quæ vannum fert,] one who bears the vannus. Ὡς αἱ λικνόφοροι χρυσῷ πλεᾶ λίκνα φέροντι. Call. 6. 126.

Λικρόφης, adv. [oblique,] obliquely, side-ways. Λικρόφης αἴζας, οὐδ' ὅστεον ἱκέτο φωτός. τ. 451. SYN. Λέχρως, λίγυρην.

Λίκυμνίος,² ον, ὁ, P. N. [Licymnius,] the brother of Alcmena. Ἦδη γηράσκοντᾶ Λίκυμνίον, ὃζόν' Ἄρηος. B. 663.

Λίλαια, as, ἡ, P. N. [Lilæa,] a city in Phocis. Οἱ τὲ Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖδ. B. 523.

Λίλαιόμαι, v. [cupio, frui cupio,] to be eager for, to long after. Μῆ μ' ἐπὶ νῦν κατέρυκε, λίλαιδμένον περ ὁδοιο. a. 315. SYN. Γλίχσμαι, ἐπιθυμέω, πύθεω, ἐράμαι, φίλω, βούλωμαι, σπουδάζω.

* Λιλύβηϊς, ἰδός, ἡ, adj. [e Lilybæo,] of Lilybæum, a promontory in Sicily. Πρόφρων ἀντόμενη Λιλύβηϊδᾶ ναιέμεν ἄκρην. Apoll. 4. 919.

Λίμενησχος, ον, ὁ et ἡ, adj. (2) λιμενήσχος, ον, [(1) portum habens, (2) portum inclusus,] having a harbor, being shut up in a harbor. Γνάμψαν Ἀμαζόνιδων ἐκάθεν λίμενησχὸν ἄκρην. Apoll. 2. 967.

Λίμενοσκοπός, ον, ὁ et ἡ, adj. [portuum inspector,] inspecting harbors. Πόρτινᾳ Μουνύχῃ, λίμενοσκοπέ, χαίρε Φεραίη. Call. 3. 259.

Λίμνη, ἔνος, ὁ, subst. [portus,] a harbor. Καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλότονου λίμνην. Orest. 1076. SYN. Ὀρμός. EPIΘH. Μέγας, εὐξεινοτάτος, ἐνήμεος, εὐορμός, κλότος, ναύλοχος, ἀμφιδύμος, πανορμός, γλαφύρος, πῶλυβενθίς, χαλέπος, κάλδος, εὐδός, εὐξεινός, πῶλός.

Λιμρὸς, ἄ, ὄν, adj. [famelicus,] famished. Τὸν δὲ τέον, βουκαῖε, πρέπει Λιμρὸν ἔρωτᾶ. Theocr. 10. 58. SYN. Λιμόθνης, πένιχρός, πένης.

Λιμναῖος, ὄν, adj. [(1) palustris; (2) epith. Bacchi,] (1) marshy; (2) Limnæan, Epith. of Bacchus. Ἀλλὰ λιμναῖος. b. Βάβαι, κάλός γε καὶ φοινικίους. Aves 272.

Λιμνάς, ἄδός, et λιμνήτης, ἰδός, ἡ, adj. [lacustris,] inhabiting a lake. Οὐ μὲν, οὐ ταύτας τὰς λιμναῖας, ὧ γὰρ, νύμφας. Theocr. 5. 17. See also Theocr. 2. 56.

¹ Dr. Maltby remarks under the word Λίθος, "(1) masc. quum simpliciter lapidem significat; (2) fem. quum lapidem pretiosum vel expolitum; (3) pro sepulcro ponitur in Epigr. (4) pro vitro seu lapide speculati. Arist. Nub. 767. (5) apud eundem (Acharn. 683.) expon. βῆμα, seu δικαστήριον τὸ ἐν Πνυκί. Vid. Hesych. Suid. in v."

² See Hesych. v. Λικυμνίους.

Λίμνη, ης, ἡ, subst. [(1) stagnum, palus; (2) mare,] a pool, a lake, the sea. Θάλασσα ἀκατόνους ἐπ' οἰδοῦν λίμνας. Hec. 446. SYN. Ἑλδς, (2) πόντος, θάλασσα.

ΕΡΙΘΗ. Χθονία, ἐνυδρὸς, πορφύρεα, καλλιναὺς, ἄλεια, βάθειᾶ, κελαινῇ, περικαλλής.

Λιμνισίος, ου, et Λιμνοχάρης, ἴτος, P. N. [nomina Ranarum,] the names of two frogs. Λιμνισίος δ' ὄχθαισι Τύρογλῦφον ἐξενάριξε. Batrach. 221. See also Batrach. 12.

Λιμνώρειᾶ, as, ἡ, P. N. one of the Nereids. Κυμῶσθῃ τέ, καὶ Ἀκταίῃ, καὶ Λιμνώρειᾶ. Σ. 41.

Λιμῶθνης, ἡτός, ὁ et ἡ, adj. [fame enectus,] dead with hunger. Πτωχὸς, τάλαινᾶ, λιμῶθνης ἡνεσχομένην. Agam. 1245.

Λιμὸς, οὔ, ὁ, ("sed apud Dores et Hom. Cer. 312. generis est feminini." Maltb.) subst. [fames,] hunger, famine. Ἐνθήσω μὲν οἰκῇ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι. e. 166. SYN. Πείνη, βουλιμία. ΕΡΙΘΗ. Ἀτερπής, οἰκτιστός, ἀργαλέος, κῆκος, πίκρος, στόνους, χαλεπός, λευγαλέος.

* Λινδός, ου, ἡ, P. N. [Lindus,] a city in Rhodes. See in Ἰήλυσος.

Λινὸδεσμός, et λινὸδέτος, ου, ὁ et ἡ, et λινὸρράφης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [lino vinctus,] bound with flax or ropes. Οὗ ναὺς χαλινῶς λινὸδέτοις ὀρμεῖ σέθεν. Iph. T. 1044. See also Pers. 68. and Æsch. Suppl. 140.

Λινὸθώρηξ, ηκός, ὁ et ἡ, adj. [lineo thorace indutus,] wearing a linen breast-plate. Ἀλλὰ πῶλὸν μείων ὀλίγος μὲν ἦν, λινὸθώρηξ. B. 529.

Λινὸκρῆκος, ὄν, adj. [e lino textus,] linen. Λινὸκρῆκον στέλλων φάρος. Hec. 1064.

Λινόν, ου, τὸ, subst. [linum, chorda, rete, velum,] flax, thread, cord, a net, a sail. Γεινόμενος νήσαντ' ὅλινον, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. η. 198. ΕΡΙΘΗ. Χρύσειον, κοῦφον, δολιδέν, μάλακον, πᾶν ἄγρον, λεπτόν.

Λινὸπῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [velivolus,] sail-crossing. Λινὸπῶροις αὔραις. Iph. T. 412.

Λινόπτῆρος, ὄν, adj. [alas e lino factas habens,] flaxen-winged. Λινόπτῆρ' εὐρὲ ναυτῶν ὀχήματα. P. V. 477.

Λινοπτάσμαι, v. [retia inspecio,] to watch the nets. Τοὺς λόφους σείων ἔγω δ' ἔστηκα λινοπτόμενος.¹ Pax 1178.

Λινὸρράφης, vid. Λινὸδεσμός.

Λινοφθόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [linum perdens,] robe-destroying. Λινοφθόροι δ' ὕφασματων. Choëph. 25.

Λινός, ου, ὁ, P. N. [Linus,] a celebrated poet of antiquity; see Damm. in P. R. Γράμματ' ἄν τὸν παῖδα γέρον Λινὸς ἐξεδίδαξε. Theocr. 24. 103.

Λιπαῖ, vid. Λιπαρός.

Λιπαίνω, v. [pinguefacio,] to fatten, to enrich. Καλλίστοισι λιπαίνειν. Bacch. 566. SYN. Ἀρδεύω, πῖαίνω, τρέφω.

Λιπάρα, as, ἡ, P. N. [Lipara,] one of the Æolian or Vulcanian islands, anciently called Μελίγουνις. Νήσῳ ἐν Λιπαρῇ (Λιπαρῇ νήσῳ, ἀλλὰ τὸτ' ἔσκεν Οὐνὸμα οἱ Μελίγουνις). Call. Dian. 46.

Λιπαράϊος, ὄν, adj. [Liparæus,] of Lipara. Αὐτῶς ἡμίφλεκτόν. Ἔρως δ' ἄρ' αὖ καὶ Λιπαράϊω. Theocr. 2. 133.

Λιπαράμπυξ, ἡκός, adj. [nitido redimiculo insignis,] with a rich front ribbon. Οἱ δὲ Θάσιαν ἀνὰ κῶσι λιπαράμπυκα. Acharn. 671.

Λιπαρῶ, v. [instantan rogo, persevero,] to be earnest or diligent in asking, to persevere. Τοῦτ' οὐκ ἐτ' ἂν πῖθοιό, μηδὲ λιπαρεῖ. P. V. 529. Ἰκέτῳ, ἰμείρῳ, λίσσῳ, δέξῳ, λιτάνῳ.

Λιπαρός, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [supplex,] earnestly supplicating, diligent. Οὐδὲν ἐλ- λείψουσιν αὐταὶ λιπαροὺς χειρουργίας. Lysist. 673. SYN. Ἰκέτης, ἐπιμέλης.

Λιπαρόζωνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [splendida zona insignis,] having a splendid zone or girdle. Ὡς λιπαρόζωνον θυγατῆρ. Phœn. 178.

¹ If the reading be correct, the first syllable of λινοπτόμενος, contrary to analogy, is long, the line being troch. tetram. catal.

Λιπαρόθρονος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [pulchram sedem habens,] having a beautiful seat.

Λιπαρόθρονοισιν ἡμενας ἐπ' ἐσχαrais. Eumen. 809.

Λιπαρόκρήδεμνος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [pulchram vittam habens,] having a beautiful fillet, splendidly adorned. Τὴν δὲ ἶδε προλιπούσα Χάρις λιπαρόκρήδεμνος.

Σ. 382. SYN. Λιπαράμπυξ.

Λιπαρόπλοκάμους, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [pulchram comam habens,] fine-haired. Αὐτῆκά δ' εἶλ' Ἀθην κεφαλῆς λιπαρόπλοκάμοιο. T. 126. SYN. Εὐκόμος, ἡνκόμος, βαθὺχαίτης. PHR. Κατάσκιος αὐχενᾶ χαίταις.

Λιπαρός, *α, ὄν*, adj. [pinguis, nitidus, opimus, pulcher,] sleek, shining, beautiful. Λιπαροῖς χεύμασι γαίας. Æsch. Suppl. 1036. SYN. Πίων, ἄβρος, λαμπρός, κάλως, φαιδρός, δέξιος.

Λιπαρόχρως, *ον, et λιπαρόχρως, ωτος*, adj. [nitidum colorem habens,] having a bright color or skin, bright. Χαῖρε, Σέλαναία λιπαρόχροε, χαίρετ' ὁ ἄλλοι. Theoc. 2. 165. See also Theocr. 2. 102.

Λιπαρῶς, *et λιπᾶ, per apoc. pro λιπαρά, acc. plur. neut. adverbialiter usitat.* adv. [nitide,] neatly, calmly. Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν. δ. 210. See also K. 577. SYN. Ἀβρῶς, ἄβρά, ἐπιμέλως.

* Λιπόνανς, *ναός, et λιπόναντης, ον, ὁ*, adj. [desertor classis,] one who deserts his ship, a deserter. Πῶς λιπόνανς γένωμαι. Agam. 205. See also Theocr. 13. 73.

Λίπος, *ἔος, τὸ*, subst. [adeps, pinguedo,] fat, grease. Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος αποστάζουσιν εἶθιραι. Call. 2. 39. SYN. Κνίσσα, δημῶς, ἀλειφάρ.

* Λίπουρος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [cauda carens,] having no tail. Τῇ καὶ λίπουρά, καὶ μὲνωπᾶ θύεται. Call. fr. 76.

Λίπω, *v.* [pinguefacio,] to fatten. Καλὸν αἰεὶ λίπωντᾶ κατὰ δρομὸν Ἀπόλωνος. Call. fr. 141.

Λίπτω, *v.* [avide cupio,] to desire, to taste, to covet, to be eager for. Οὐτ' ἐμείον, οὐτ' ἴσον λέ-λιμμένοι. Sept. Theb. 348. SYN. Ἐπιθυμέω, λιλαιόμαι, σπουδάζω.

Λίρως, *α, ὄν*, adj. [impudens,] impudent, bold. Λίρως ἐγώ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκά φέβειν; Call. fr. 229.

Λίς, *Leo*, vid. Λέων.

Λίς, λίτος, *ὁ, et λίτον ον, τὸ*, subst. [tenue et subtile linteum,] finely woven cloth. Ἀρματᾶ δ' ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτᾶ πέτάσσας. Θ. 441. SYN. Σίνδων.—Λίς also seems to be used in the sense of λείος, smooth. μ. 79. though this meaning is not noticed by Damm.

Λίσπης, *ἡ, ὄν*, adj. [politus,] smooth, polished. Ἐνθεν δὴ στόματουργὸς ἐπὼν βάσανίστριᾶ, λίσπη. Ran. 826. SYN. Λίσσος.

Λισσᾶς, *ἄδως, ἡ, et λισσός, ἡ, ὄν*, adj. [lævis; subst. læve saxum,] smooth; subst. a smooth rock. Ἡ λισσᾶς αἰγίλιψ ἀπρόσ-δεικτός. Eumen. 801. SYN. Μᾶλακός, ὁμᾶλός, λῖς, λείος.

Λισσομαι, λιταίνω, λιτάνεύω, *et λιτόμαι, v.* [supplico, oro,] to supplicate, to solicit. Λίσσου δὲ τοὺς κρατοῦντάς οἰκτεῖραι θεούς. Alcest. 259. See also Eur. Electr. 1213. Ω. 357. and Π. 47. SYN. Εὐχόμαι, λιπαρέω, αἰτέω, λιτάνεύω, ἱκετεύω, δεῶμαι, ἀντιβόλεω, ἀντιάζω, παράκαλεω, προσκύνεω, ἱκτήριός.

Λισσός, *vid.* Λισσᾶς.

Λιστρεύω, *v.* [radula utor,] to use a spade or hoe, to dig about. Λιστρεῦοντᾶ φυτόν' ῥυπόωντᾶ δὲ ἐσθὶ χιτῶνά. ω. 226. SYN. Λᾶχαίνω, σκάπτω, ξύω.

Λίστρον, *ον, τὸ*, subst. [radula,] a hoe or spade. Λίστροισιν δάπεδον πύκᾳ ποιητοῖδ δόμοιο. χ. 455.

Λιταίνω, *et λιτάνεύω; vid.* Λισσομαι.

Λιτᾶνός, *et λιτάνεντικός, η, ον*, adj. [supplicatorius,] supplicatory. Μέλη λιτᾶνὰ θεοῖσι καί. Æsch. Suppl. 816. (Pæon. dim. hypercat.) SYN. Ἰκετήσις, ἱκτήριός.

Λιταργίζω, *v.* [agili gressu procedo,] to move with a light step, to hurry. Εἴθ' ὅπως λιταργιούμεν οἰκάδ' ἐς τὰ χωρίᾶ. Pax 562. SYN. Λιάζω, σπεύδω, αἴσσω, σπέρχομαι, ἐπείγομαι, τᾶχύνω.

Λιτή,¹ ἡς, ἡ, subst. [preces supplices,] a suppliant prayer. Τούς θ' ὑπὸ γαίας. ἡ γάρ σε λίται. Hec. 146. SYN. Εὐχὴ, δέημά, ἀρά, ἐῖγμά. EPIITH. Βάρβα-
ρος, βάρμυς, ἑκείνους.

Λιτῶμαι, vid. Λίσσῶμαι.

Λιτός,² ἡ, ὄν, adj. [tenuis, simplex,] slender, mean. Τὴν ἄλιν εὐδημὸς, ἀφ' ἧς ἄλᾳ λιτὸν ἐπέσθων. Call. Ep. 50. 1. SYN. Ψιλὸς, λεπτός, ὀλιγός, ἄπλους.

Λιτουργός,³ οὐ, ὅ et ἡ, adj. [facinorosus,] mischievous. Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουρ-
γὸν, αὐτὸμήτορά. Simon. 230. EXP. Κάκουργός. Hesych.

Λιχὴν, vid. Λειχήν.

*Λίχμάζω, et Λίχμαῶ, v. [lingo, devoro,] to lick, to eat up. Καὶ οἱ λιχμά-
ζεσκε δερην, κατέθελε γέ δέ κούρην. Mosch. 2. 94. See also Hes. Scut. 235.
and Bacch. 687. SYN. Λείχω, κατὰπίνω.

Λίχνης, οὐ, ὅ et ἡ, et η, or, adj. [gulosus, vorax,] gluttonous, greedy. Ἐν
τοῖς κακοῖσι λίχνης οἷσα καρδία. Hipp. 917. SYN. Ἀδελφός, πρῶθυμὸς.

Λιβ, Λιβός, ὁ, subst. [(1) Africus; (2) libatio,] (1) the south-west wind; (2)
a libation. Εἶναι μετὰσχεῖν, καὶ φιλοσπόνδου λίβος. Choëph. 286. SYN. (2)
See Λιβός.

Λιψουρία,⁴ as, ἡ, subst. [micturitie,] a constant desire to void urine. Ἡ δίψη
τῆς, ἡ λιψουρία. Choëph. 744.

Λόβος, οὐ, ὁ, subst. [jecinoris, vel auris, ima pars; lobus,] the lower part of
the liver, or of the ear; the husk. Αἰγισθός, ἤθρει καὶ λόβος μὲν οὐ παρῆν.
Eur. Electr. 827. EPIITH. Εὐρητός.

Λόγας, ἀδός, ὁ, ἡ, adj. [selectus,] chosen, select. Ἐξεῖλκε κόλεον· λόγασί δ'
Ἀργείων στρατοῦ. Hec. 542. SYN. Ἐκκρίτος.

Λόγιδον, οὐ, τὸ, subst. [verbulum,] a little word or saying, a maxim. Ἄλλ'
ἐστὶν ἡμῖν λόγιδον γνώμην ἔχον. Vesp. 64. SYN. Μῦθος.

Λογίζομαι, v. [reputo, computo,] to consider. Σκέψαι δὲ τὴν σὴν ἐλπίδ', ἢ
λογιζομαι. Herc. F. 295. SYN. Ἀλόγοιζομαι, νομίζω, σκέπτομαι, ἐνθυμέο-
μαι, οἶδομαι.

Λογίον, οὐ, τὸ, subst. [oraculum,] an oracle. Λογία παλαιά, τῇδὲ γῇ σωτήριά.
Heracl. 406. SYN. Χρησμός, θέσφατον, μαντεῖον, θεῶπρόπιον. EPIITH. Κω-
φόν, ἱερὸν, σῆφες.

Λογίος, α, ὄν, adj. [disertus, clarus,] eloquent, illustrious; a prose writer.
Ἄντιοι καὶ λόγοι τὰ καλά. Nem. 6. 51.

Λογισμός, οὐ, ὁ, subst. [ratiocinatio,] reasoning, thought. Λογισμὸν ἐνθεῖς τῇ
τέχνῃ. Ran. 973. SYN. Νους, ἐπινόια, σκέψις, λόγος, φρονις, φρήν. EPIITH.
Κεδνός, κακός, ἀγᾶθος, πίνυτος.

Λογιστής, οὐ, ὁ, subst. [calculator,] a calculator. Μόνον ποίω λογιστήν.
Anacr. 32. 5.

Λόγος, οὐ, ὁ, subst. [verbum, sermo, ratio,] a word, speech, advice, reason,
calculation. Ἔλεξε πάντων τλημυνέστατον λόγον. Hec. 560. SYN. Ῥῆμα,
ἔπος, μῦθος, ἀνδρῆ, φήμη, λογισμός, διάνοια, εὐγλωσσία. EPIITH. Δίκαιος, κενός,
βράχης, ἐπιφθιγός, ἄξιός, δειλός, αἰμυλῖός, μακρός, σφός, μόνος, κακός, μέγας,
χρηστός, φρονιδός, παιτοῖός, ἡδός, κουός, θρασύς, μάταιός, περισσός, σώφρων,
θελετήριός, εὐσχήμων, αἰσχυρός, κεδνός, νεανίας, φίλος, λαμπρός, νεώτερός, εὐφη-
μός, πεισιήριός, ἐχθρός, ἐναντιός, ἐλευθέρος, πολέμιός, πίκρός, ὀνειδιστήν, μάλα-
κός, εὐκλής, ἀληθής, ἐνὸρκός, ψευδής, ἐτῆμός, σπονδαῖός, ἀρχαῖός, ποιήτης, ψεύ-
στης, ἄβρως, ἐσλός, ἐσθλός, αἰπεινός, ξύνος, προσήκων, χαμαιπετής, ἀγᾶνός, δημῶ-

¹ In the plural, Λιταί is beautifully personified in Homer, I. 498. q. v.

² Dr. Blomfield has in this and three other passages of Callimachus used the expanded form Λειτός, on the authority of Photius. See his note, Call. 2. 10. Λιτός occurs in one of the Epistol. Eurip. Elsewhere I have not met with the word in either shape.

³ There is nothing by which the quantity of the first syllable of Λιτουργός can be determined. If the word be derived from λιτή and ἔργον, the first syllable is short; if from λιτός and ἔργον, it is long.

⁴ Dr. Jones derives this word from λείπω, οὐρά, and according to that derivation renders it, "a difficulty in passing water." The learned Dr. Blomfield's interpretation is here adopted. He derives λιψουρία from λίπτειν, i. e. ἐπιθυμείν, and οὐρον; adding, sic interpretantur.

σιῖς, ἑμμένης, οἰκτρὸς, σκόλιος, πτέρρεις, κάκθρρὸς, τέθηγγμένος. PHR. Οὐκ ἐστὶ Πειθοῦς ἱερὸν ἀλλὰ πλὴν λόγος, λόγων εὐφημία.

Λόγχη, ης, ἡ, subst. [lancea,] the point of a spear, a spear. Λόγχης πρόσθεν ὁμαῖων πύκνης. Eur. Suppl. 861. SYN. Ἄκων, ἀκόντιον, βέλτε, πάλτων. EPI TH. Μυρία, πόλεμια, παλῦα, ἀμφιτόμος, δάις, δόριπύον, μακρά, φόνια. PHR. Λόγχης ἄκμη, δόρος λόγχη.

* Λογχήρης, ἑός, et λογχόφρρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui lanceam fert,] armed with a lance or javelin. Ὅς ἡξει χθονὰ λογχή-ρεσι. Iph. A. 1067. See also Pax 1292. SYN. Δορυφρρὸς, πόλεμιοι.

Λόγχιμος, et λογχωτός, ὄν, adj. [ad lanceam pertinens,] of the lance. Κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὀπλισμούς. Agam. 395. (Dochm. trim.) See also Bacch. 750.

Λογχόποιος, οῦ, ὁ, subst. [lancearum faber,] a spear-maker. Καὶ λογχόποιων ὄργανα κτᾶσθαι μάτην. Bacch. 1197.

Λογχόφρρὸς, vid. Λογχήρης.

Λόγχωτός, vid. Λόγχιμος.

Λόετρον, et λοῦτρον, ου, τὸ, subst. [balneum, lustratio,] a bath, lustration. Εἰσοκὲ θερμὰ λωετρά εὐπλοκάμος Ἑκάμηδη. E. 6. See also Agam. 573: SYN. Βάλανεῖον, πλυνός. EPI TH. Ἐπηετάνυν, γλυκερόν, λυσίπυνον, λιπαρόν, χαρίεν, φονῖον, δροσερόν, γλυκὺ, πάνυστατόν, φονῖον, δροσερόν, καθάρων.

Λόετροχόος, et λουτροχόος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad lavacrum aptus,] fit for the bath, keeping a bath. Ἡὲ λωετροχῶφ δώη γερὰς, ἡὲ τῷ ἄλλω. v. 297. See also Call. 5. 1.

Λόεω, vid. Λούω.

Λοιβή, ης, ἡ, subst. [libatio,] a libation. Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λῆχόμεν γερὰς ἡμεῖς. Ω. 70. SYN. Σπονδή, ἀπαρχή, θυσία. EPI TH. Ψυχρά, οἰνηρά, φονῖα, Διδυνσίαις, αἱματόεσσά, ἱερά.

Λοίγιος, ὄν, [perniciosus,] destructive. Ἐγγὺς ὁδε κλόνων· νῦν οἷω λοίγι' ἔσεσθαι. Φ. 533. SYN. Ὀλεθριός, ὀλός, ὀλός, χαλεπός, θανάτοις.

Λοιγός, οῦ, ὁ, subst. [pernicius, exitium,] destruction. Αἰμὰ· βῶφ γὰρ λοιγὸς ἔρινυν. Choëph. 396. SYN. Θανάτος, ὀλεθρός, λοιμός. EPI TH. Ἄεικῆς, πίκρὸς, αἰνός.

Λοιδόρεω, v. [maledico,] to revile, to slander. Ἄγαν πρῶντης εἰς τὸ λοιδόρεῖν φέρεῖ. Androm. 727. SYN. Δενάεω, βλασφημέω, κάκορρόθεω, ἐπηεάεω, διαβάλλω, κατὰγλωττίεω, κάσαλβάεω, ὑβρίεω, ὀνειδίεω, κερτῶεω.

Λοιδόρεια, as, ἡ, et λοιδόρισμός, οῦ, ὁ, et λοιδόρημα, subst. [convicium,] railing, abuse, invective. Παύσασθε μάχης καὶ λοιδόρειας. Nub. 934. SYN. Δυσφημία, ἐρις, διαβόλη, ὑβρις, ὀνειδος, σκῶμμα. PHR. Φιλόλοιδόροιο γλώττης βέλεμνὰ κοῦφά.

Λοιδόρρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [maledicus,] slanderous. Πυγμὰς ὁ κῶμος λοιδόρρὸν τ' ἔριν φιλεῖ. Cycl. 531. SYN. Κάκηγρρὸς, κάκθρρὸς, κάκθλός.

Λοιμός, οῦ, ὁ, subst. [pestilentia,] a pestilence. Οὐδ' ὄγ' πρὶν λοιμοῦ βᾶρειας χεῖρὰς ἀφέξει. A. 97. SYN. Λοιγός, λύμη, φθόρα, ἰσός. PHR. Ἐχθιστός, πυρφόρος, φθισίμβροτός, κάκος, ἀνήκεστος. PHR. See OE. R. vv. 168-187.

Λοιπός, ἡ, ὄν, adj. [reliquus, superstes, futurus,] remaining, last, future. Σὺ δ' ἐνθαῦδ' ἡμῖν λοιπὸς εἰ σπαρτῶν γένους. Phœn. 956. SYN. Ἐπὶλοιπός, ὑπὸλοιπός, ἄλλός.

Λοισθητός, λοισθίος, et λοῖσθος, η, ὄν, adj. [postremus, ultimus,] last. Ἡμῖτ' ἀλάντων δὲ χρυσοῦ λοισθητὶ ἐθηκέ. Ψ. 751. See also Hipp. 57. and Helen. 1596. SYN. Ἐσχάτος.

Λοκρίς, ἱδός, ἡ, adj. [subaud. γῆ vel χώρα, Locris,] (1) Locris, a country in Greece; (2) Locrian. Ἄλλ' εἰσὶν ἑτέροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι. Aves 152.

Λοκροί, ων, οἱ, P. N. [Locri,] the inhabitants of Locris. Λοκροῖς δὲ τοῖσδ' ἴσας ἄγων. Iph. A. 262.

Λοξίας, ου, ὁ, P. N. [Loxias,] a name of Apollo. Φόνον ὁ Λοξίας ἐμὰς ματέρος. Orest. 165. (a double dochm.)

Λοξόβατης, ου, ὁ, et λοξόβάμων, ου, adj. [oblique incedens,] going obliquely.

Λοξῶβᾶται, στρέβλοι, ψαλιδόστομοι, ὁστράκδερμοι. Batrach. 286. EXP. Δοχ-
μῖα βαίνων.

Λοξός, ἡ, ὄν, adj. [obliquus,] oblique, slanting. Λοξὰ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κύτεσ-
τηριγμέναι. Eur. fr. Thes. 5. 9. SYN. See Λέχριος, σκολιός.

* Λοπάδιον, ον, τὸ, dimin. a seq. Ὅξις δὲ πᾶσά, καὶ λοπάδιον καὶ χῦτρα. Plut.
812.

Λοπάς, ἄδος, ἡ, subst. [patella, patina,] a dish. Νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ
τὰς νήσους δι' αὐλείων. Equit. 1034. SYN. Χῦτρα, λέκανη, τήγανον.

Λοπός, ον, ὁ, subst. [cortex,] bark, peel. Οἶόν τε κρομμυῖοδ' λοπὸν κατὰ ἰσχά-
λεοιό. τ. 233. SYN. Λέμμᾶ, φλοιός.

Λουτροδαΐκτος, ον, adj. [balneo occisus,] slain in the bath. Λουτροδαΐκτος δ'
ὦλετ' Ἀχαιῶν. Choëph. 1058.

Λουτρὸν, vid. Λοῦτρὸν.

Λουτροφόρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [aquam ferens ad lavandum,] bringing water for
lustration. Λουτροφόρου χλιδᾶς. Phœn. 358.

Λουτροχὸς, vid. Λοῦτροχὸς.

Λούω, et λοέω, v. [lavo,] to wash. Ἐλουσά νεκρὸν, κάπενιψά τραύματᾶ. Troad.
1164. See also I. 320. and κ. 361. SYN. Κατὰκλύζω, κλύω, νίπτω, τέγγω,
πλύνω.

Λοφᾶω, v. [cristam in capite habeo,] to wear a crest. Οὐ τί που λοφᾶς;¹ Pax
1211.

Λοφεῖον, ον, τὸ, subst. [cristarum, vel speculi, repositorium,] a crest- or mir-
ror-case. Ἐς λοφεῖον στρόγγυλόν. Nub. 749.

Λοφία, as, ἡ, subst. [cervix, eminentia,] a neck. See in Λαοϊάχην. SYN.
Τράχηλος, λοφός.

Λοφῶποιος, οὔ, ὁ, subst. [artifex cristarum galeæ,] a crest-maker. Ἐκείνῳ γὰρ
τὸν λοφῶποιον οὐχ ὄρᾶς; Pax 544.

Λοφός, ον, ὁ, subst. [(1) cervix; (2) crista galeæ; collis; suprema pars collis,]
the upper part of the neck; the crest of a helmet; the brow of a hill. Παλ-
λὰς, κράδαινονσ' ἔγχος, ὑπὸ λοφῷ κᾶρα. Herc. F. 998. SYN. Λοφία, τράχηλος,
τρίχωμα, κράνος, κνημὸς, γέηλοφός. EPI TH. Ἀκρὸς, ἱππειὸς, ἱππιδυχαίτης, νι-
φθεῖς, χρυσεὸς, Ἑρμαῖος, νιφθεῖς, φοινίκεος, δινήεις, ἡερόφοιτος, κατάσκιος, εὐάγ-
κης.

Λοφωσῖς, ἔως, ἡ, subst. [cristatura,] the plumage of the crest. Ἀλλὰ μὲν τίς
ἡ λοφωσῖς ἐστὶν ἢ τῶν ὀρνέων; Aves 291.

Λοχαγέτης, et λοχαγός, ον, ὁ, subst. [cohortis ductor,] the leader of a battalion.
Πύλας ἐφ' ἐπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών. Phœn. 988. See also Troad. 1251.

SYN. Στρατηγός, ἡγεμὼν, ἀρχός, ἄγος.

Λοχαῖδες, ων, et λογάδες, αἱ, subst. [albugines oculorum,] the whites of the
eyes. Αὐγάζειν καθάραις οὐ δύναται λοχᾶσιν. Call. fr. 132.

Λοχᾶω, v. [insidiar,] to lay wait for, to waylay. Πῶς καὶ ξιφήρης πρὸς δόμοις
λοχᾶς ἐμοῖς; Eur. Electr. 225. SYN. Θηρᾶω, θηρεύω, ἐφεδρεύω, ἐλλοχίζω.

Λοχειᾶ, as, ἡ, subst. [(1) partus, puerperium; (2) foetus,] childbirth, offspring.
Ἡ καὶ λοχείας, ἡ νεκροῦ θιγῇ χερσὶν. Iph. T. 383.

Λοχευμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) puerperium; (2) partus,] childbirth, offspring.
Ἦκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων. Eur. Electr. 1124. SYN. Λοχειᾶ.

EPI TH. Χρυσόμαλλον, σεμνόν.

Λοχεύω, v. [pario, parturio,] to bring forth. Σεμέλη, λοχευθεῖσ' ἀστράπηφόρῳ
πύρρι. Bacch. 3. SYN. Τίκτω, κύω, ὠδίνω.

Λοχίτης, ον, ὁ, subst. [insidiator, manipularis,] one who lies in ambush, a mili-
tary attendant. Ἀνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης; Œ. R. 750.

Λοχμαῖος, α, ὄν, adj. [sylvestris,] of the wood, wild. Μοῦσᾶ λοχμαία. Aves
737. SYN. Ὑλαῖος, ἄγριος.

Λόχμη, ης, ἡ, subst. [dumetum,] a thicket. Λόχμην κενώσας, ἐνθ' ἐκρυπτόμην
δέμας. Bacch. 719. SYN. Ὑλη. SYN. Σκιερά, φυλλὰς, ὕρειᾶς, ξυλόχος.

Λόχος, ον, ὁ, subst. [(1) cohors; (2) insidiæ,] a band of soldiers, an ambuscade.
Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμ᾽ ἐκ λόχου; Phœn. 736. SYN. Τάξις, οὐλαμός,

ἐνέδρα. **ΕΡΙΘΗ.** Ξιφήρης, κρυπτός, ξεστός, αἰνός, κοίλος, πύκινός, αἰνότητός, κρύφιος, σκοτίος.

Λυαῖος, ου, ὁ, **P. N.** [Lyæus,] a name of Bacchus. Ὡ λυσίφρων Λυαῖος. **Anacr.** 27. 2.

Λυγαῖος, α, ὄν, **adj.** [obscurus, tenebricosus,] gloomy, dark. Ὅταν δὲ νυκτός ὄρμα λυγαίος μόλῃ. **Iph. T.** 110. **SYN.** Σκοτίος, σκοτεινός, ὀρφναῖος, δυνόφερός, κελαινός.

Λυγδάμις, ὢς, ὁ, **P. N.** [Lygdamis,] a commander of the Cimmerians. Λυγδάμις ὑβριστης· ἐπὶ δὲ στρατῶν ἱππημολγῶν. **Call.** 3. 252.

Λύγδην, **adv.** [singultatim,] with sobs. Λύγδην ἐκλαον πάντες· ὡς δὲ πρὸς τέλους. **Æ. C.** 1621. **SYN.** Οἰκτρῶς.

Λύγδινος, ὄν, **adj.** [e lygdo factus; candidus,] made of the lygdus stone, white as marble. Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ. **Anacr.** 28. 27.

Λυγίζω, **f.** ἴσω et **Dor.** ἱζω, **v.** [contorqueo, flecto,] to twist, to bind, to overpower. Πλευρὰν λυγίσαντός ὑπὸ ῥώμης. **Vesp.** 1487. **SYN.** Κάμπτω, στρέφω.

Λύγισμος, ου, ὁ, **subst.** [flexio,] a turn, a contortion. Τῶν ἀντιλόγιων καὶ λυγισμῶν καὶ στρόφῳ. **Ran.** 775. **SYN.** Καμπή.

Λυγκεύς, ἔως et **Ion.** ἦος, ὁ, **P. N.** [Lynceus,] one of the Argonauts. Βλέποντ' ἀπὸδείξω σ' ὀξυτέρων τοῦ Λυγκέως. **Plut.** 210. **ΕΡΙΘΗ.** Τηλέκλειτος, ἀκρίβης ὄμμασι. **PHR.** See **Nem.** 10. 116. **Apoll.** 1. 153.

Λύγξ, υγκός, ἡ, **subst.** [lynx,] a lynx, an ounce. Μῆλε-ων βάλιαί τε λύγκες. **Alcest.** 595. **ΕΡΙΘΗ.** Μαινᾶλια.

Λύγος, ου, ἡ, raro ὁ, **subst.** [vitea, virga,] a withe, a twig. Στρεπταῖς λυγοῖσι πῶμα συμπεπλεγμένους. **Cycl.** 225. See also **Anacr.** 74. **ΕΡΙΘΗ.** Ἀπᾶλη.

Λύγρος, ἅ, ὄν, **adj.** [gravis, funestus,] mournful, destructive. Τέρψεαι, λυγραί δὲ τῶνδ' ὀπλων κοινωῖται. **Her. F.** 1368. **SYN.** Δεινός, χάλεπός, μέλεός, ἐλεινός, οἰκτρός, λευγαλέος, πένθιμος, γοερός, ὀλεθριός, ἀξιοθρηνός, κακός, ὀλός.

Λύδη, et **Dor.** Λύδα, **as, ἡ, P. N.** [Lyde,] Lyde. Καὶ Λύδα Σάτυρισκόν· ἔρως ἐσμυχέρ' ἄμοιβᾶ. **Mosch.** 6. 3.

Λυδία, **vid.** Λυδίος.

Λυδίζω, **v.** [Lydis faveo, Lydos imitor,] to favor or imitate the Lydians. Καὶ λυδίζων καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βάτραχειος. **Equit.** 520.

Λυδίος, α, ὄν, et (2) Λυδός, **P. N.** [Lydius, Lydus,] Lydian, a Lydian. Λυδία with γῆ or χώρα understood, is the country of Lydia. Ἰῶης, ἐπφδός, Λυδίας ἀπὸ χθονός. **Bacch.** 230. See also **Iph. A.** 787. **ΕΡΙΘΗ.** (2) *plur.* Ἀβροδίαται, πολύχουσοι, ἀβροχίτωνες.

Λύζω, **v.** [singultio,] to sob, to sigh. Εἰπὰ λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους. **Acharn.** 690.

*Λύη, ης, ἡ, **subst.** [rixa, dissidium,] a quarrel. Παῖδες βίασθέντες λύᾳ. **Nem.** 9. 34.

Λύθριον, ου, τὸ, et λύθρος, ὁ, **subst.** [crur pulverulentus,] clotted gore, dust mixed with gore. Αἱμαῖ καὶ λύθρῳ πεπᾶλαγμένον· ὥστ' ἐλεοντά. **χ.** 402. **SYN.** Βροτός, λυμά. **ΕΡΙΘΗ.** Φοινῖον, ἀργαλέον, λευγαλέον, οἰκτρὸν.

Λυκάβας, αντός, ὁ, **subst.** [annuus,] the year. Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντός ἐλεύσεται ἐνθαδ' Ὀδυσσεύς. **τ.** 306. **SYN.** Ἐνιαυτός. **PHR.** Περὶτελλόμεναι ὦραι, ἐνιαυσίος κύκλος.

Λυκαῖον, ου, τὸ, **P. N.** [Lycæum,] a mountain in Arcadia. Ὡ Παν, Παν, εἴτ' ἔσσι κατ' ὦρεᾶ μακρὰ Λυκαίῳ. **Theocr.** 1. 123.

Λυκαονίδης, ου, ὁ, **patronym.** [a Lycaone satus,] the son of Lycaon-Mænalus. Τῇνδ' Λυκαονίδα, τὸ καὶ μάκαρεσσὶν ἄγαθόν. **Theocr.** 1. 126.

Λυκαονίος, α, ὄν, **adj.** [Lycæonius,] of Lycaon. Υἱῶνοι πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοι. **Call.** 1. 42.

Λυκαστός, ου, ἡ, **P. N.** [Lycastus,] a city in Crete. Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινθέντᾶ Λυκαστόν. **B.** 647.

Λυκάων, ὄνός, ὁ, **P. N.** [Lycaon,] Lycaon. Ἡ μὲν μοι μᾶλ' ἀπὸ πολλὰ γέρων αἰ-
χυητὰ Λυκάων. **E.** 197.

Λυκῆ, ης, ἡ, **subst.** [subaud. dorā, pellis lupina,] a wolf's skin, a helmet

of wolf's skin. Καὶ λυκῆν, καὶ τόξῃ πᾶλιντόνῃ, καὶ δόρυ μακρόν. K. 459.

Λυκεῖον, ου, τό, P. N. [Lyceum,] a place out of Athens to the east, sacred to Apollo, where Aristotle had his school. Ἐς Λυκεῖον, καὶ Λυκείου. Pax 355.

Λυκεῖος, εἰς, εἰον, adj. [(1) epith. Apollinis, a Λύκη diluculum. Vid. doctiss. Blomf. Sept. Theb. 133.; (2) lupinus,] (1) Lycian, an epithet of Apollo, (2) pertaining to a wolf. Ταῦτ', ὧ Λυκεῖ' Ἀπολλῶν, ἰλέως κλύων. Soph. Electr. 655.

Λυκηγενής, ἔος, adj. [(1) in Lycia genitus, (2) qui lucem generat,] (1) born in Lycia, (2) parent of light. Εὐχῆτό δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ, κλυτότοξο. Δ. 119.

Λυκίδας, ου, ό, P. N. [Lycidas,] Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψομαι. Λυκίδα φίλε, φαντί τῷ πάντες. Theocr. 7. 37.

Λυκίδεὺς, ἔως, ό, subst. [catulus lupi,] a wolf's cub. Θρέψαι καὶ Λυκίδεις, θρέψαι κύνᾱς, ὡς τῷ πάγωντι. Theocr. 5. 37.

Λυκίος, α, όν, P. N. [Lycius,] Lycian, and Λυκία with γῆ or χώρα understood denotes the country of Lycia. Πρὸς τίνος Λυκίων, πάτερ. Choëph. 340.

ΕΡΙΘΗ. Plur. Ἀγχιμάχονται, ἴφθιμοι, ἀντιθέοι, ἄσπισται, θωρηκταί, ἀγῆνῳρες.

Λυκίς, ἴς, ό, P. N. [Lycis,] a comic poet. Εἰώθε ποιεῖν καὶ Λυκίς, κάμειψίας. Ran. 14.

Λυκοκτόνος, ου, ό, adj. [qui lupos interficit,] wolf-killer. Αὐτὴ δ', ὄρεστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ. Soph. Electr. 6.

Λυκομήδης, ἔος, ό, P. N. [Lycomedes,] Lycomedes. Υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδους ἑσθλὸν ἑταῖρον. P. 345. ΕΡΙΘΗ. Κρειοντιᾶδης, Κρειοντός υἱὸς διός, κρατέρους, ἀρηιφίλδς.

Λυκοουργός, et Λυκουργός, ου, ό, P. N. [Lycurgus,] (1) a prince of Thrace, (2) the Spartan lawgiver. Τὸν Λυκοουργὸς ἐπεφνέ δόλω, οὔτι κρατεῖ γέ. H. 142.

See also Aves 1296. ΕΡΙΘΗ. Ἀνδροφόνος, κρατέρους, μῖαιφόνος, Δρυαντιᾶδης.

Λυκόπους, πόδους, adj. [lupinos pedes habens,] wolf-footed. Ἄλλ' ἀγέγε, λυκόποδες.¹ Lysistr. 664.

Λυκός, ου, ό, subst. [(1) lupus; (2) item, P. N. Lycus,] a wolf, Lycus. Εἶδον γὰρ βᾶλῖαν ἑλάφον, λυκοῦ αἰμὺνι χαλᾶ. Hec. 88. See also (2) Apoll. 2. 752.

ΕΡΙΘΗ. Ἀγριός, δάφουινός, κρατέρωννξ, ὀρέσπερός, πόλις, σίντις, ὠμοφύγος, καρχάρωδων, τράχυς, ὀβριμόθυμος, διήιος, ἀναιδής.

Λυκουργός, vid. Λυκοουργός.

Λυκοφόντης, ου, ό, P. N. [Lycophontes,] Lycophontes. Λαίτορα τε, Χρομίον τε, καὶ ἀντιθέον Λυκοφόντην. Θ. 275. ΕΡΙΘΗ. Μενεπτολέμος.

Λυκοφρων, όνος, ό, P. N. [Lycophron,] Lycophron. Τοῦ μὲν ἄμαρθ' ὃ δ' ἐπειτὰ Λυκοφρόνῃ, Μάστῳρος υἱόν. O. 430.

Λυκτίος, όν, adj. [Lycetius,] of Lyctus. Ἡ τε λῦρη, τὸ τ' ἄεμμά τὸ Λυκτίον, ἡ τε φάρετρη. Call. 2. 33.

Λυκτός, ου, ή, P. N. [Lycetus,] Lyctus. See in Λυκαστός.

Λυκων, όνος, ό, P. N. [Lycón,] Lycon. Τὼ δ' αὖτις ξίφεεσσι συνέδραμόν' ἐνθά Λυκων μὲν. Π. 337.

Λυκωρεῖος, ου, et Λυκωρεὺς, ἔως, ό, [cognomen Apollinis,] a surname of Apollo. Υἱῶνος Φοῖβοιο Λυκωρεῖοιο Κάφανρος. Apoll. 4. 1490. See also Call. 2. 19.

Λύμα, ἄτος, τό, subst. [purgamentum, sordes,] water used in washing, filth. Λύματ' ἀντὰ καθαρὲν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ. Ξ. 171. SYN. Κάθαρμα, λύμη.

Λυμαίνεσθαι, v. [devasto, corrumpto,] to violate, to lay waste. Ἄλις δὲ λύμης, ἦν ἐλυμήνω πάρος. Helen. 1098. SYN. Φθείρω, βλάπτω, λωβᾶω, πέρθω, λωβέω, ἀνιάω, ἐκπέρθω.

Λυμανθήριος, όν, adj. [perniciosus,] destructive. Πρὶν ἂν χάλασθῃ δεσμᾶ λυμανθήριᾷ. P. V. 1027. SYN. Λύγρος, ὀλέθριος, λοίγιος, θυμαλγής.

Λυμαντής, οὔ, λυμαντήρ, ἦρος, et λυμῶν, όνος, ό, subst. [perditor,] a destroyer, a pest. Οἶον κατὰκτῆσαιτὸ λυμαντὴν βίον. Trach. 806. See also Hipp. 1071.

¹ The metre of the two succeeding lines, pæonic dimeter, seems to point out λυκόποδες as the true reading. See Bergler. in l. c.

Λύμη, ης, ἡ, subst. [lues, noxa,] destruction, ravage. See in *Λυμαίνω*. SYN. Φθόρα, λύμα, βλάβη, ὀλέθρος.

Λυπεῖω, (2) λυπέομαι, v. [(1) dolore adficio, (2) doleo,] (1) to cause pain to, to annoy, (2) to be grieved, to suffer pain. Οὐ μὴν σέ λυπεῖν ἐν κακοῖσι βούλομαι. *Alcest.* 1037. SYN. Ἀλύνω, ἀνιάω, ἀλγέω, ὀδυνάω, δάκνω, ἀδικέω.

Λύπη, ης, ἡ, et λύπημα, ἄτος, τὸ, subst. [dolor, ægritudo,] grief, pain. Μὴ δ' ὑπεράλγει φρόντιδά λύπη. *Heracle.* 620. (Anapæst. dim.) See also *Trach.* 553. SYN. Ἀλγηδών, ἄλγος, ἄχος, πένθος, ὀδύνη, ἄνία. EPITH. Πικρά, ἀνιαρῶταγη, εὐναία, στῦγίς, θυμὸς πόρος, ἀνίκεστός, δεινή.

Λυπηρὸς, et λυπρὸς, ἁ, ὄν, adj. [molestus, tristis,] troublesome, painful. Λυπηρὸς ἡμῖν τοῦσδ' ἂν ἐκλείποι δόμους. *Hipp.* 796. See also *Phæn.* 441. SYN. Ἀλγεινὸς, οἴζυνος, ὀδυνηρὸς, χάλεπτος, ἀργαλέος, πῆρι λυπὸς.

Λυπηρῶς, et λυπρῶς, adv. [molestè,] in a troublesome manner. Τί δ' οὐ καλῶς τῶνδ', ἢ τί λυπηρῶς ἔχει; *Bacch.* 1253. See also *Phæn.* 1222. SYN. Ὀδυνηρως, βάρεως, χάλεπῶς, δυσχερῶς.

Λύρα, as, ἡ, subst. [lyra,] a lyre. Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν. *Anacr.* 1. 5. SYN. Vid. Κιθάρα, et Φόρμιγξ. EPITH. Ἐπιτάωνος, ἐρατή, θεσπέσια, ἡδυεπής, καλή, Ἀμφιωνία, Ὀρηκίη, εὐκλεάδης, ἐλεφαντίνη.

Λυρίζω, v. [lyra ludo,] to play on the lyre. Στέφον οἶν μὲ καὶ λυρίζω. *Anacr.* 5. 12. SYN. Κιθαρίζω, φορμίζω. PHR. Εὐχορδὸν ἐγείρω λύραν, φόρμιγγ' ἐπταγλωσσὸν χρυσεῷ πλήκτρῳ δίκω.

Λυρικός, ἡ, ὄν, adj. [lyricus,] lyric. Λυρικός ἄκουε. *Anacr.* 49. 2.

Λυρνησσός, οὔ, ἡ, P. N. [Lyrnessus,] a city of Phrygia. Ἡμᾶτι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλδμην Λυρνησσὸν ὀλέσσαι. *T.* 60.

Λύροκτυπης, οὐ, ὁ, subst. [qui lyram pulsat,] a player on the lyre. Ἐγὼ δὲ λύροκτυπης. *Anacr.* 172. 47.

Λύροποιός, οὔ, ὁ, subst. [qui lyras conficit,] a lyre-maker. Τὸν λύροποιὸν ἡρῶμην. *Anacr.* 134.

Λύρωδός, οὔ, ὁ, subst. [lyricen,] one who accompanies the harp with his voice. Ἔμοι δὲ τῷ λύρωδῷ. *Anacr.* fr. 2. 31.

Λύσανδρός, οὐ, ὁ, P. N. [Lysander,] Lysander. Οὐτὰ δὲ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, ἡδὲ Πυλάρην. *A.* 491.

Λυσάνιος, οὐ, ὁ, adj. [qui a solitudine liberat,] delivering from annoyance. Λυσάνιος πατρῶων μεγάλων πόνων. *Nub.* 1160.

Λυσιάνασσα, ης, ἡ, P. N. [Lysianassa,] one of the Nereids. Πουλύνῃμη τε καὶ Αὐτῶν καὶ Λυσιάνασσα. *Hes. Theog.* 258.

Λυσιζωνός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [qui solvit zonam, discinctus,] one who loosens the zone, ungirdled. Ἐνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσιζωνόν. *Theocr.* 17. 60.

Λυσικάκος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [mala sedans,] sorrow-soothing. Ὑπνου λυσικάκον μνήσομαι οἰκάδ' ἑών. *Theogn.* 476. SYN. Λαθιπήμων, λυσιμέριμος.

Λυσικλῆς, ἑὸς, ὁ, P. N. [Lysicles,] a seller of sheep at Athens. Βέλτιστός ἄνηρ μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κύνναν, καὶ Σαλαβάκχαν. *Equit.* 762.

Λυσικράτης, ἑὸς, ὁ, P. N. [Lysicrates,] Lysicrates. ὦ Λυσικράτης μελαίνεται. *Eccles.* 735.

Λυσιμάχος, οὐ, et λυσιμάχη, ἡ, adj. [quæ pugnas dirimit,] one who puts an end to battles. Ἴνα λυσιμάχην σὲ καλῶμεν. *Pax* 992.

Λυσιμελεία, as, ἡ, P. N. [Lysimelia,] a lake near Syracuse. Ἐλλαχας μεγάστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας. *Theocr.* 16. 84.

Λυσιμέλης, ἑὸς, ὁ et ἡ, adj. [membra solvens,] relaxing the limbs, refreshing. Λυσιμέλης ἐπὶ δρουσέ, λῶν μελεδήματά θυμοῦ. *ψ.* 343. SYN. Λυσικάκος, λαθιπήμων.

Λύσιμος, ὄν, adj. [qui solvi potest,] which may be dissolved or terminated. Λύσιμα. *Æsch. Suppl.* 818.

Λυσιπαίγμων, ὄντος, adj. [in jocos resolvens,] relaxing into sport. Λυσιπαίγμων τῷτὲ Βάκχος. *Anacr.* 39. 9. (Ionic, a minor. dim.)

¹ See Dr. Butler's able note ad loc. on the quantity of the first syllable of this word.

- Λύσις, ἴδις, ἡ, subst. [solutio, liberatio,] a loosening, a release from, an end. Ὡ Φοῖβ', ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λύσιν. *Androm.* 892. SYN. Λύτρωσις, πέρσις, σωτηρία.
- Λύσιστράτη, ης, ἡ, et (2) Λύσιστράτης, ου, ὁ, P. N. [(1) Lysistrata, (2) Lysistratus,] Lysistrata, Lysistratus. Μηλοσφάγουςας. *b.* μή σὺ γ', ὦ Λύσιστράτη. *Lysistr.* 189. See also *Vesp.* 1299.
- Λυσίτελέω, *v.* [utilis sum, prosum,] to profit, to be serviceable to. Εἰ τοῦτο γένοιθ', ὃ πῶθεϊθ' ὑμεῖς, οὐ φημ' ἂν λυσίτελεῖν σφῶν. *Plut.* 509. SYN. Χραιομέω, ὠφέλεω, τέλη λύω.
- Λύσσα, ης, ἡ, et λύσσημά, ἄτης, subst. [rabies, insania,] fury, madness. Εὐλάβου λύσσης μέτασχειν τῆς ἐμῆς. *b.* τυδ' οὐν ἴτω. *Orest.* 784. See also *Orest.* 264. SYN. Μᾶνία, οἰστρός. *EPITH.* Μᾶνιάς, φοιτάλεος, θεῶμάνης, κρατέρη, μαινάς, ἀπηνής, ὀλοή, θῶας, φοιτάς.
- Λυσσαίνω, et λυσσαῶ, *v.* [rabie actus furo,] to rave, to be furious. Πατρί λυσσαίνων ἄρει; *Antig.* 632. See also *CE. R.* 1258. SYN. Μενεαίνω, μένοινάω, δυσμεναίνω.
- * Λυσσαλέος, λυσσάνιος, ὄν, λυσσητήρ, ἥρος, λυσσιώδης, ἔος, ὁ et ἡ, et λυσσάς, ἄδος, ἡ, adj. [rabiosus,] furious. Λυσσαλέοις δ' ἡπειρ' ἱκέλοι κύσιν ἀίσσοντες. *Apoll.* 4. 1393. See *Lysistr.* 1173. also *Θ.* 299. *N.* 53. and *Herc. F.* 1018.
- * Λύτηρ, ἥρος, ὁ, subst. [qui liberat,] a deliverer from. Τᾷ μελέα λύτηρ, ὦ Ζεῦ. *Eur. Electr.* 136.
- Λυτήριος, ἱα, ἰον, adj. [solvendi vini habens,] competent to deliver, rescuing. Μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον. *Soph. Electr.* 1490. SYN. Λύσιμος.
- Λύτρον, ου, τό, subst. [redemptionis premium,] a ransom. Τόθι λύτρον συμφοράς. *Olymp.* 7. 141. SYN. Ἀντάλλαγμα, ἄποιον, τίμημα. *EPITH.* Ἀντάξιον, καλλινικόν.
- Λύχνιον, ου, τό, subst. [laterna,] a candlestick, a little lamp. Τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρῶτῳ αἰεῖ. *Theocr.* 21. 36.
- * Λύχνιον, ου, τό, et * λυχνός, ου, ὁ, subst. [lucerna,] a lamp. Χρυσέον λυχνόν ἔχουσα, φῶς περικαλλές ἐποίει. *τ.* 34. See also *Cycl.* 511. SYN. Λαμπάς, δαῖς, φᾶνός. *EPITH.* Ἀστράπτων, αἰγλήεις, αἶθοψ, παμφάνδων.
- Λύχνιοποιός, ου, ὁ, subst. [lucernarum confector,] a lamp-maker. Ὅτι τυγχάνει λυχνιοποιὸς ὢν, πρὸ τοῦ μὲν οὖν. *Pax* 689.
- Λύχνιόπωλος, ου, ὁ, subst. [lucernarum venditor,] a lamp-seller. Σαυτὸν δὲ λυχνιόπωλῃσι, καὶ νευρορράφοις. *Equit.* 739.
- Λύχνουχος, ου, ὁ, subst. [laterna,] a candlestick. Φαίνεται ὑπευθύνους, λυχνοῦχος καὶ κύλιξ. *Acharn.* 936. SYN. Λύχνιον, λαμπάδοῦχος.
- Λύχνοφορίω, et λυχνοφόρεω, *v.* [lampada gero,] to bear a lamp. Ἄπερ λυχνοφόρωντες, ἀποκέκυφάμες. *Lysistr.* 1004. SYN. Λαμπάδουχέω.
- Λύω, *f.* ὕσω, *v.* [solvo, prosum,] to loosen, to explain, to terminate, to mitigate, to be beneficial. Ἐμοί τε λύει, τοῖσι μέλλουσιν τέκνοισ. *Med.* 566. SYN. Ἀνιμί, χάλᾳω, ἐλευθερῶω, λυσίτελέω.
- Λῶ, *v.* a λάω Dorice pro θέλω, [volo,] to wish. Ἦν τῖνᾳ λῆς σπαρνὸν γάρ, ὅτ' Ἀρτέμις ἄσπ' ἄγειοι. *Call.* 3. 19. SYN. See Θέλω.
- Λωβᾶμαι, et λωβέω, *v.* [contumelia adificio,] to insult. Φθειρουσίν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι. *Orest.* 920. See also *ψ.* 216. SYN. Λυμαίνεμαι, ὑβρίζω, χλευάζω, σκώπτω, κάτασκώπτω.
- Λώβη, ης, ἡ, subst. [contumelia, injuria, dedecus,] insult, scorn. Μεγάλα Πριάμου πόλεως λώβαν. *Androm.* 298. SYN. Ὑβρις, αἰκία, ὀνειδός, γέλως, βλάβη, ὀλεθρός, λύμη. *EPITH.* Ἐχθίστη, μεγάλη, πᾶτρά, λυγρὰ, κέλαινη, πικρὰ, δακέθυμος, αἰκίης, θυμαλγής.

¹ The penultima in the pres. and imp. in Homer is *short* only twice, *Ψ.* 513. and *η.* 74. in the *arsia long*, where it is also *long* with the Attics. In fut. and aor. act. and mid. the *υ* is always *long*, and perf. and pluperf. and aor. 1. 2. pass. always *short* in Hom. except *σ.* 238.

- Λωβητήρ, ἥρως, et λωβητής, οὗ, ὁ, subst. [qui contumelia adficit,] a reviler, despicable fellow. Τοῖς τῷ, λωβητήρ, κερᾶ ἀγλαῆ, παρθενόπιτᾶ. Λ. 385. See also Ran. 93. SYN. Ὑβριστής, ὑπερήφανός, θρασύς, ἀπτόεπής.
- Λωβητός, ἡ, ὄν, adj. [infamia notatus,] marked with infamy. Λωβητὸν αὐτὸν ἐκβάλειν, τᾶφης ἄτερ. Aj. Fl. 1388. SYN. Ἐπὸνείδιστος, ἐπιμέμπτος.
- Λῶος, ον, ὁ, subst. [mensis Augustus,] the month of August. Καὶ Λῶον τῇ τίνι; τῇ δέκατῃ. Call. Ep. 48.
- Λώπη, ης, ἡ, et λῶπος, ον, ὁ, subst. [vestimentum tenue,] a thin covering, a coat. Δίπτυχόν ἀμφ' ὥμοισιν ἔχουσ' εὐεργεῖ λώπην. ν. 224. See also Theocr. 14. 60.
- Λωπὸδύτω, f. ἡσω, v. [veste exuo, furor,] to strip, to rob. Μὴ λωπὸδύτῃσαι, μὴ φθόνειν τοῖς πλησίον. Eccles. 565.
- Λωπὸδύτης, ον, ὁ, subst. [qui viatores vel mortuos vestimentis exuit et spoliat,] a pickpocket, a footpad. Ἐξω τείχους, καὶ λωπὸδύτης παῖει ρῶπαλφ μὲ τῷ νῶτον. Aves 498. SYN. Κλέπτης, κλώψ.
- Λωτίζω, v. [lotum decerpo, eligo,] to pluck, to gather, to select. Πᾶρεστί· λωτίσασθ'· προστάτης δ' ἐγώ. Æsch. Suppl. 970. SYN. Δρεπω, ἀποδρεπω, καρπίζομαι.
- Λώτινός, η, ὄν, adj. [lotinus,] of the lotus tree. Κουφίσδων ἑτέρῃ κὺλῶν, μεγὰ λώτινόν ἐργόν. Theocr. 24. 45.
- Λώτισμα, ἄτος, τὸ, subst. [flos loti,] a choice flower. Τὶ μέλλειτ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματᾶ; Helen. 1609. SYN. Ἄνθος, ἄωτον.
- Λωτῶεις, εσσα, ἔν, et λωτῶτρόφος, ὄν, adj. [loti ferax, lotum nutriens,] abounding in the lotus. Καὶ πῆδία λωτεύντᾶ καὶ ἀνδρῶν πίνον ἔργα. M. 283. See also Phæn. 1587.
- Λωτός, οὗ, ὁ, subst. [lotus,] the lotus tree, a pipe made of it. Καίειτ' δὲ λωτός τ', ἡδὲ θρύον, ἡδὲ κύπειρόν. Φ. 351. EPIITH. Ἐρσῆεις. PHR. See τ. 92-98.
- Λωτοφάγος, ον, P. N. [Lotophagi,] a nation in Libya. Γαίης Λωτοφάγων, οἱ τ' ἀνθίνον εἰδᾶρ ἔδουσιν. ι. 84.
- Λωτῶτρόφος, vid. Λωτῶεις.
- Λωφᾶω, f. ἡσω, v. [allevio, cesso,] to alleviate, to succour, to cease. Τρύσει σ' οἱ λωφίσων γὰρ οὐ πέφυκε πω. P. V. 27. SYN. Ἀναπαύω, ἀναπνέω, λήγω.
- Λωφήϊός, ἰα, ὄν, adj. [allevans, piacularis,] alleviating, expiatory. Θυνιάδος Νύμφης, λωφήϊα ῥέζει ἔπ' αὐτῷ. Apoll. 2. 487. SYN. Λυτήριός.

M.

- Mä, præp. [negandi fere per jusjurandum,] no by.... Οὐ μά γάρ Ἀπόλλωνᾶ, Διὶ φίλῳ, φτεῖ σὺ, Κάλχαν. A. 86.
- * Mā, [vox Syracusana pro Μήτηρ. Vid. Eustath. E. p. 428, 52. et Stanleii adnot. ad Æsch. Suppl. 897.] mother. See in Κώτιλός.
- Μαγγανέω, v. [præstigiis et incantationibus utor, mangonizo,] to use incantations. Καὶ μαγγανέουσαν μολύνουσάν τῃ τοὺς ἐταίρους. Plut. 310. SYN. Φαρμακέω, ἐπάδω, φαρμάσσω.
- Μαγδάλιᾰ, ἄς, ἡ, subst. ["pulpa mollior ex pane, ad detergendas manus adhiberi solita." Heder.] soft bread to rub the hands on when greasy, coarse bread. Ἄπὸ μαγδάλιας σιτούμενος τῷ σούτος ἐκτραφέην. Equit. 412.
- Μαγειρικός, ἡ, ὄν, adj. [ad coquum pertinens, culinaris,] of a cook, culinary. Ὑπογλυκαίνων ῥηματίους μαγειρικοῖς. Equit. 216.
- Μαγειρικός, adv. [more coquinario,] cook-like. Τῷ πάτῃαλον μαγειρικός. Equit. 376.
- Μαγειρός, ον, ὁ, subst. [coquus,] a cook. Ἄλλ' εἰσὶθ', ὡς ὁ μαγειρός ἤδη τὰ τεμάχῃ. Ran. 517.
- Μάγευμά, ἄτος, τὸ, subst. [machinamentum magicum,] magic, sorcery, a love-

potion. Βρωτοῖσι καὶ πότοισι καὶ μάγεύμασι. Eur. Suppl. 1120. SYN. ἑπαοιδή.

Μάγνης, ἥος, Μάγνησος, Μαγνητικός, ἡ, ὄν, et Μαγνητής,¹ ἰδός, P. N. [Magnesius,] Magnesian. Εανθαῖσι πόλοις ἐβδόμοις Μάγνης ἀντηρ. Soph. Electr. 707. See also Theocr. 22. 79. Pers. 498. and Eur. fr. Æneus 5. 2.

Μάγος, ου, ὁ, subst. [magus,] a magician, a juggler. Ἵφεις μάγον τοιοῦνδε μηχανορραφόν. CE. R. 387. SYN. Ἀγυρτής, φαρμάκευς, φαρμάκος, γῶης. EPI TH. Δολίος.

Μάδω, v. [madeo; (quando capilli defluunt), lævis et depilis sum,] to be wet, to be bald-headed. See in Κυψός. SYN. Φαλακρός, ψεδνός εἰμί.

Μάδδα, Megarice pro μάζα et μάζα, ης, ἡ, subst. [maza,] a cake, a coarse pudding. Ἀμβάτῃ ποττὰν μαδδάν, αἱ χ' εὐροῖτῃ πα. Acharn. 732. See also Plut. 192. SYN. Πλάκοις, ἀρτός, ψωμός.

Μαζίσκη, ης, ἡ, subst. [parva maza,] a little cake. Ἐγὼ δὲ μαζίσκας γὰρ διὰ μέμαγμένας. Equit. 1105.

Μαζός, et Dor. μασδός, οὔ, ὁ, subst. [mamma, mamilla,] the breast, (properly the breast of a man; though it is sometimes used for μαστός, the breast of a woman,) a μάσσω, μασάσθαι. See Steph. Thes. in v. Μαζός. SYN. Κολπός, μαστιδίον, τιγθός. EPI TH. Δέξις, δεξιτέρος, λαθίκερδης, τερπνός, φέρεσις, κουρόρροφος, γλυκός, ἀρήγων, εὐναῖος.

Μάθημα, ἄτος, τό, subst. [disciplina,] that which is learnt, instruction. Τί δὴ τὰ θνητοὶ τὰλλὰ μὲν μάθημάτα. Hec. 802. SYN. Ἐπιστήμη, διδάξις.

Μάθησις, ἔως, ἡ, subst. ["discentia, ipsa discendi actio." Steph. Thes.] the act of learning. Λέγειν, ἀκούειν θ', ὃν μάθησιν οὐκ ἔχει. Eur. Suppl. 925. SYN.

Μάθημα, ἐπιστήμη, παιδαγωγία, παιδεία, διδάξις, διδάχη, διδασκάλια.

* Μάθητὸς, ὄν, adj. verbal. [discendus,] that must be learnt. Μάθητὸν γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων. Vesp. 1262.

Μάθητης, οὔ, ὁ, subst. [discipulus,] a disciple. Τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφέρης γένησθαι. Nub. 502. SYN. Ἀκροατής.

Μάθητιώ, v. [discere cupio,] to desire to learn. Μάθητιώ γάρ· ἄλλ' ἀνοιγέτην θύραν. Nub. 183.

Μαῖα, as, ἡ, subst. [nutrix, obstetrix, mater,] a nurse, a midwife, a mother. Ἴώ μοι τυχάς· μαῖα δὴ κἄτω. Alcest. 403. SYN. Τροφός, τίθηνη, ἡ τρέφουσα, γρᾶνς.

Μαῖα, as, et Μαῖας, ἄδος, ἡ, P. N. [Maia,] the mother of Mercury. Ἀγγέλων ἀθανάτων ἐριούνην, ὃν τέκε Μαῖα. Hom. H. 17. 3. See also Helen. 243. EPI TH. Καλλιπέδιλος, αἰδοία, πόντιᾶ, φίλη, Ἀτλαντος θυγάτηρ, Ἀτλαντίς, ἐρίκυδης.

Μαίανδρος, ου, ὁ, P. N. [Mæander,] a river in Caria, remarkable for its windings. Μαίανδρον τὲ ρόας, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα. B. 869.

Μαιεύω, et μαιεύμαι, v. [obstetrix sum,] to act the midwife to. Κάνθα-ρός σὲ μαιεύσθαι. Lysistr. 696.

* Μαιμᾶλῖδης, ου, ὁ, patronym. [Mæmalo satus,] Pisander, the son of Mæmalus. Μαιμᾶλῖδης, ὃς πᾶσι μετέτρεπε Μυρμιδόνεσσιν. Π. 194.

Μαιμᾶω, et μαῖόμαι, v. [valde cupio, gestio,] to desire earnestly. Μαιμῶω, καὶ μοι μὲνός ὦρθε, νέρθε δὲ ποσσίν. N. 78. See also ξ. 356. SYN. Ἐπιθυμῶ, πῶθεω, ἱμεῖρόμαι, ὀρεγόμεναι, ἔλδομαι, μὲνᾶίνω, ὀρμάσθαι, οἰστράω.

Μαινᾶλῖς, α, ὄν, adj. [Mænalius,] Mænalian, of Mænalus. Τάων Μαινᾶλῃ γὰρ φόνος ἀκροειᾶ. Call. 3. 224.

Μαινᾶλον, ου, τό, P. N. [Mænalus,] a mountain in Arcadia. Τῇ καλλιτόξῳ ματρὶ, Μαινᾶλον κῆρη. Phœn. 1178. EPI TH. Μεγά.

Μαινᾶς, ἄδος, et μαινᾶλις, ἰδός, ἡ, adj. [insaniens, furiosa,] frenzied, frantic. Ζητῇ, ξυνάψω Μαινᾶσι στρατηλάτων. Bacch. 52. See also Æsch. Suppl.

¹ Μαγνητής joined with λίθος denotes the magnet, or loadstone. The ancients counted five kinds of magnets, differing in power, size, and color; the Magnesian, the Boeotian, the Natolian, the Æthiopian, and the Alexandrian.

114. SYN. Παράφρως, παρᾶφρων, ἄφρων, βάκχη, βακχεύουσα. PHR. See Bacch. 1050-1056.

Μαινίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [halec,] a kind of fish, a cankret. Τῆς μαινίδος; τὸ τρύβλιον. Ran. 985.

Μαινῶλις, vid. Μαινᾶς.

Μαίνω, (only in ἐκμαίνω) (2) μαίνομαι, v. [(1) in insaniam adigo; (2) insanio,] (1) to drive mad, (2) to be mad. Εὖ φρόνεις μὲν, ἢ σ' ἐμηνέ θεοῦ¹ τίς, ὃ ξένε, βλάβῃ; Ion 522. See also Iph. A. 42. SYN. (2) Διαφθείρομαι, παρᾶφρόνῃω, βακχεύω, λυσσαίνω, δυσμεναίνω, λυσσᾶω, παρᾶνῶω.

Μαῖομαι, vid. Μαιμᾶω.

Μαῖρα, as, ἡ, P. N. [Mæra,] Mæra. See in Ἐρίφύλη.

Μαίων, ὠνός, ὁ, P. N. [Mæon,] a Theban prince. Μαίων Αἰμυνίδης, ἐπιτεκλῆδς ἀθανάτοισιν. Δ. 394.

* Μαιωτικός, ἡ, ὄν, adj. [Mæoticus,] of the Mæotis. Λιποῦσάν αὐλῶν' ἐκπῆρᾱν Μαιωτικόν. P. V. 756.

Μαιῶτις, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Mæotis,] a lake at the mouth of the Tanais or Don. Ἐσχάτον τόπον ἀμφὶ Μαι-ῶτιν. P. V. 426. ΕΡΙΤΗ. Πόλυπόταμος.

Μαιωτιστῖ, adv. [Mæotico more, lingua, vel sumptu,] after the fashion, language, or expense of the inhabitants of Mæotis. Ὡχέτῳ, Μαιωτιστῖ λάβων εὐκαμπτεῖα τόξα. Theocr. 13. 55.

Μάκᾱρ, ὁ, μάκαιρα, ἡ, superl. μάκάρτατος, μάκᾱριος, α, ὄν, μάκᾱρίτης, ὄν, ὁ, et μάκᾱριτις, ἰδὸς, ἡ, adj. [felix, beatus,] happy, blessed, fortunate. Μάκᾱρες, οἱ μετρίας θεοῦ. Iph. A. 543. (Pæon dim. hypercat.) See also Iph. A. 1482. Bacch. 1161. Plut. 555. and Theocr. 2. 70. SYN. Ὀλβίος, εὐδαιμων, ὀλβιόδαιμων, εὐπότμος, εὐτυχής, Ζηλωτός.—Μάκαρ is also a P. N. Ω. 54.

Μάκᾱρίζω, v. [(1) felicem prædico, (2) gratulor,] to call happy, to congratulate. Οἰδίπῳδᾶ, βροτῶν οὐδενᾶ μάκᾱρίζω. C. R. 1195. SYN. Εὐδαιμονίζω, ὀλβίζω.

Μακᾱρίος, vid. Μάκᾱρ.

Μάκᾱριστός, ἡ, ὄν, adj. [qui beatus vocatur,] deemed happy. Τί γὰρ εὐδαιμόν γ', ἢ μάκᾱριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστὶ δίκαστοῦ. Vesp. 550.

Μάκᾱριτης, et μάκᾱριτις, vid. Μάκᾱρ, et Steph. Thes. in v.

Μάκᾱριως, adv. ["beate, feliciter, divino consilio." Steph. Thes.] happily, providentially. Ὡς εὐτυχεῖθ', ὥς μάκᾱριως πεπράγατέ. Plut. 629.

Μάκεδνός, ἡ, ὄν, adj. ["longus, procerus." Vid. Damm.] long, tall. Ἡμεναί, οἷά τε φύλλα μάκεδνῆς αἰγείροισι. η. 106. SYN. Δολιχός, ὑψηλός, ὑπερέφης, αἰπύς, αἰπεινός, οὐρανὸμήκης, ἔξοχος, μακρός.

* Μάκεδών, et Μάκρηδών, ὄνός, ὁ, P. N. [Macedo,] a Macedonian. Μαγνητικὴν δὲ γαίαν, ἡδὲ Μάκεδόνων. Pers. 498. See also Call. 4. 167.

Μάκελλᾶ,² et μάκῆλη, ἡς, ἡ, subst. [ligno,] a spade. Διὸς μάκέλλη πᾶν ἀναστρέψει δίκη. Aves 1240. See also Apoll. 4. 1533. SYN. Χαλκείη, χρυσέα.

Μακιστήρ, ἥρως, ὁ, adj. [prolixus,] prolix, tedious. Ἦκουσά μακιστήρᾳ καρδίας λόγον. Æsch. Suppl. 475. SYN. See Μάκρως.

Μάκιστός, vid. Μῆγᾶς.

Μακκόᾱω, v. [desipio,] to be foolish. Καὶ τὸ τοῦ δήμου προῶπον μακκόᾱ προσημένον. Equit. 396.

Μάκός, vid. Μῆκός.

Μάκραίων, ὠνός, ὁ, ἡ, adj. [longævus,] long-lived. Μακραίων θ', ὥς ἐπεικάσαι. C. C. 149. SYN. Μάκροβιότης, δηροβιότης, δηρός, χρὸνιός, ἀθάνατος.

Μακραύχην, ἐνός, adj. [longum collum habens,] long-necked. Μάκραύχενος γὰρ κλιμάκος προσαμβάσεις. Phœn. 1190. SYN. Ὑψηλός, αἰπύς.

Μάκρηγῶρεω, v. [prolixè loquor,] to be prolix or tedious. Μάκρηγῶροῦμέν' οὐκ ἔσωφρόνουν ἐγώ. Hipp. 701. SYN. Λόγον παρᾶτεινῶ, πολλὰ λέγω.

¹ Θεοῦ is here scanned as one long syllable.

² Μάκελλᾶ and Δίκελλᾶ are distinguished; the former being a spade, and the latter a shovel. See Dr. Blomf. Gloss. Agam. 509.

Μᾶκρηγοῦρία, as, ἡ, subst. [sermonis prolixitas,] tediousness in speaking, prolixity. Ἄ-ναθέμεν πᾶσαν μᾶκρηγορίαν. Pyth. 8. 40.

Μακρίας,¹ ἄδος, ἡ, adj. [Macrias,] Macrias. Τοῖσι δὲ Μακριᾶδες σκόπται, καὶ πᾶσά περαιή. Apoll. 1. 1112.

Μακρίεὺς, εὖς, ὁ, P. N. [e Macride, i. e. Eubœa natus,] born at Macris, Eubœan. Μακρίων εἴσαντὸ Πέλασγικὸν ἄρεᾶ κέλσαι. Apoll. 1. 1024.

Μᾶκρίς, ἰδος, acc. ἰδᾶ et ἰν, ἡ, P. N. [Macris,] (1) the nurse of Bacchus; (2) Eubœa and Chios were so called from their length. Μᾶκριδᾶ φιλάμεινον Δρεπάνη τὸθεν ἐκλήϊσται. Apoll. 4. 990. PHR. (1) Κούρη Ἀρισταίου μελί-φρονός.

Μακροβιότος, ὄν, adj. [longævus,] long-lived. Ἡ μακροβιότος οὐδὲ γὰρ τίς. Pers. 267. SYN. See Μακράϊων, μακροβίος.

Μακροπνοὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [longum spiritum ducens,] long-drawn. Ἐλκει μακρόπνοον ζῶαν. Phœn. 1561.

Μακρός, ἄ, ὄν, comp. μάσσων, superl. μήκιστος, η, ὄν, adj. [longus, largus, magnus,] tall, long, distant, great, far. Τέθνηχ' ὁ μῦθος οὐ μακρὸς μακρῶν² πέρι. Orest. 749. SYN. Μακιστήρ, μακεδνός, πύλνς, αἰπύς, μέγας.

Μακρῶνες, ων, οἱ, P. N. [Macrōnes,] a Scythian nation, derived from Eubœa. Μακρῶνες μετὰ δ' αὖ περὶ οὐσίᾳ φύλᾳ Βεχέριων. Apoll. 2. 396.

Μάκτρα, as, ἡ, subst. [vas, in quo panis subigitur,] a kneading-trough. Ἀντὶ δὲ θράνου, στάμνου κέφαλὴν κᾶτεαγοτός, ἀντὶ δὲ μάκτρας. Plut. 545.

* Μάκων, vid. Μήκων.

Μᾶλᾶ, (2) compar. μᾶλλον, (3) superl. μάλιστα, adv. [(1) valde; (2) magis; (3) præcipue, maxime;] (1) much, very; (2) more, rather than; (3) especially. Ἄλλ' ἤ τις εἰ, λέγειν σ' ἔχρην αὐτῇ μᾶλᾶ. Plut. 432. See also Iph. T. 1407. and A. 16. SYN. Λίαν, ἄγαν, κάρτᾶ, πάντως, πᾶν, σφόδρᾶ, (2) πλεῖον, (3) πλεῖστον.

Μᾶλᾶκῶν, ὄνς, adj. [molliculus,] effeminate. Ἔπον, μᾶλᾶκῶν, δεῦρ' ἀνύσας, καὶ μὴ λᾶλει. Eccles. 1058.

Μᾶλᾶκογνώμων, ὄνς, adj. [emollitum habens animum,] soft in mind, relenting. Μᾶλᾶκογνώμων. P. V. 196. PHR. Μᾶλᾶκῇ γνώμῃ.

Μᾶλᾶκός, ἡ, ὄν, adj. [mollis,] soft, effeminate. Οὐδ' ἂν μᾶλᾶκὴν φουρασμένον τὴν φωνήν, πρὸς τὸν ἑραστήν. Nub. 979. SYN. Μαλθακός, τρυφῆρός, ἡσυχός, ἄβρός, μείλιχος, ἄβρός, ἀπαλός, ἡδύς.

Μᾶλᾶκχείρ, εἰρὸς, ὁ et ἡ, adj. ["qui mollem habet manum et lenientem." Dam.] soft-handed, balmy. Μᾶλᾶκχειρᾶ νόμον. Nem. 3. 95.

Μᾶλᾶκῶς, adv. [molliter,] softly, effeminately. Κᾶτᾶ καθίζον μᾶλᾶκῶς, ἵνα μὴ τριβῆς τὴν ἐν Σάλαμινι. Equit. 782. SYN. See Μαλθακῶς.

Μᾶλάσσω, v. [emollio,] to soften, to enervate, to beat. Ὅργας μᾶλάσσω' ἀνδρός' ἄρᾳ τὸν ἑξόν. Alcest. 787. SYN. Μαλθακίζω, μαλθάσσω, ἀπαλύνω, πραύνω, δέφω, δέψεω.

Μᾶλᾶχη, ης, ἡ, subst. [malva,] mallows. Μᾶλᾶχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάξης, φυλλεῖ' ἰσχνῶν ράφᾶνιδων. Plut. 544.

Μᾶλεᾶ, et Μᾶλειᾶ, as, ἡ, P. N. [Malea,] the southern promontory of the Peloponnesus. Ἡ δὲ Μᾶλεᾶς πλησίον ἐππλευκτότας. Cycl. 18. See also i. 80.

Μᾶλῆρός, ἄ, ὄν, adj. [violentus, ardens,] violent, consuming, melting. Πόθω στένεται μᾶλῆρῳ. Pers. 62. SYN. Δριμύς.

Μᾶλη, ης, ἡ, subst. [ala, axilla,] the arm-pit. Κᾶπειτᾶ δὲ δὴθ' ὑπὸ μᾶλης ἡκει ἔχων; Lysistr. 984.

Μαλθακίζω, v. [emollio,] to soften. Ἡ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν. Med. 291. SYN. Τάπεινῶ, μᾶλάσσω, μαλθάσσω, μᾶλᾶκίζω.

Μαλθακιστέος, ὄν, adj. verb. [molliter agendus,] must be effeminately done. Οὐ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικάλυπτῃ. Nub. 725.

¹ See the Schol. at line 1024 of Apoll. 1.

² Μακρὰν, subaud. ὁδόν, signifies, far off. Μακρά, subaud. πέτρα, is the name of a cavern in the rock of the Acropolis. Ion 13.

Μαλθακός, ἡ, ὄν, adj. [mollis,] soft, mild. Λέγεις ἀκούσαι μαλθακ'. ἀλλ' εἶσω φρένων. Med. 317. SYN. See Μᾶλακός.

Μαλθακῶς, adv. [molliter,] effeminately. Ἐφ' ἀρμαμαζῶν μαλθακῶς κατὰκείμενοι. Acharn. 70. SYN. Μᾶλακῶς, ἄβρως, ἡσυχῶς.

Μαλθάσσω, v. [mollio,] to soften, to enervate. Μηδ' ἀγνότης πῆμα μαλθαχθεῖσ' ὕπνω. Eumen. 134. SYN. See Μᾶλάσσω.

Μᾶλιστά, vid. Μᾶλα.

Μᾶλλον, vid. Μᾶλα.

Μαλλός, οὗ, ὅ, subst. [vellus,] a fleece. Ἀργῆτι μαλλῶ. Τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ. Eum. 45. SYN. Κῶās, λᾶχνη, πῶκος. EPITH. Εὐπῶκος, εὐειρός, νεογνός, εὐειρός.

Μαμμάκῦθος, ου, ὅ, P. N. [stultus quidam,] the name of a fool, a stupid fellow. Κεχρηνότες Μαμμάκῦθοι. Ran. 990.

Μαμμᾶν, adv. [sic optime doctiss. Maltb. pro Μαμμᾶν. Μαμμᾶν est ἄσημῶς φωνῇ παιδῶν λαλούντων. Schol.] a child's cry for the breast. Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντός, ἡκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον. Nub. 1383.

Μαμμία, as, ἡ, subst. [mater,] mamma. Φερε σὲ φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ. Lysistr. 890.

* Μᾶν, Dor. pro Μῆν, q. v.

Μανδάλωτον, ου, τὸ, subst. [osculum quoddam lascivum,] a wanton kiss. Καὶ μανδάλωτον ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκρωμένον. Thesm. 132.

Μάνδρα, as, ἡ, subst. [stabulum,] a fold or stall. Χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δὲ μοῖ ἀλλῆς ἤδη. Call. 6. 105. SYN. Ἐρκός, ἐπανλῖς. EPITH. Πόλυχάνδης.

Μᾶνῆμαι, v. [insanio,] to be mad. Ἀ γερᾶνος τῶροτρὸν ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μέμᾶνῃμαι. Theocr. 10. 31. SYN. See Μαίνω.

Μάνης, ου, ὅ, subst. [servus,] a slave. Τοῦτον μὲν οὖν Φορμίστιος, Μεγαλνέτος θ' ὁ μάνης. Ran. 965.

Μανθᾶνω, 2 aor. ἐμᾶθον, v. [disco,] to learn, to observe, to perceive. Οὐκοῦν λέγειν μὲν χρή σέ, μανθᾶναι δ' ἐμέ; Iph. T. 811. SYN. Διδάσκωμαι, ἐκδιδάσκωμαι, ἐκμανθᾶνω, ἐδάην, πεύθωμαι, αἰσθάνωμαι, γιγνώσκω, ἐννῶω.

Μανία, as, ἡ, subst. [furor, insania,] fury, madness, frenzy, rage. Μανίας ἐπὶχον ῥίπτουσα λόγον. Hipp. 214. SYN. Λύσσα, λύσσημα, μαργόσσηνη. EPITH. Τροχίλατος, ὀξεῖα, ὀλδή, ἀκδοαστός, ἀδάμαστος, λυσσῶσα, κάκη, στύγερά.

Μανία, as, ἡ, subst. [serva,] a female slave. Ἵωμὲν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὧ Μανία. Thesm. 728. SYN. See Δούλη.

Μανίας, ἀδός, μανικός, ἡ, ὄν, et μανιώδης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [furiosus,] frenzied, mad. Ἐκ-λαθέσθαι λύσσας μανιάδος. Orest. 320. See also Nub. 830. and Bacch. 295. SYN. Ἐμμανής, θυμήρης, μαργός, φρενῶμανής, φρενὸπλήξ, φρεν-ωλής.

* Μᾶνις, vid. Μῆνις.

* Μαννῶφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [monilibus ornatus,] wearing ornaments. Πάσας μαννῶφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρās ἄρκτω. Theocr. 11. 41.

Μάντειά, as, ἡ, μάντευμα, ἄτος, μαντεῖον, et μαντήϊον, ου, τὸ, subst. [divinatio, oraculum,] prophecy, an oracle. Τὰδε μαντείας ἄξια πολλῆς. Hipp. 236. See also Med. 683. Androm. 918. and μ. 272. SYN. Μαντοσύνη, θεόπροπια, φᾶτις, φήμη, χρησμός, κλήδων. EPITH. Κρυπτή, καθάρᾳ, ποικιλφδός, σεμνή.

Μαντεῖος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, et Ion. μαντήϊος, α, ὄν, adj. [fatidicus,] oracular. Ναοῖ, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τὴν μαντεία σπῶδῶ. Cē. R. 21. See also Apoll. 2. 495.

SYN. Μαντοσύνης, χρησμοδός, θεσπίφδός, θεόπροπός, χρησμοδόγος.

Μαντεύωμαι, v. [vaticinor,] to prophesy. Ἡ τοι φίλουσά γ' ἡς ὕπερ μαντεύεται; Ion 434. SYN. Θεσπίζω, μαντιπύλω, θεσπίφδεω, θεόπροπέω, χρησμοδῶ, χρησμοδόγῶ.

Μαντευτέος, ὄν, adj. verb. [vaticinandus,] must prophesy. Τῷ γὰρ θεῷ τὰ-νάντι οὐ μαντευτέον; Ion 376.

Μαντευτός, ἡ, ὄν, adj. [ab oraculo prædictus,] predicted. Ὑπερ τραπέζης ἤχ' ὁ μαντευτός γόνος. Ion 1209.

Μαντικός, ἡ, ὄν, adj. [ad vaticinationem pertinens,] prophetic, of divination.

Καὶ τὸ μαντιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει.¹ Bacch. 295. SYN. *Μαντεῖος*, *μαντήϊος*, *μαντῶσυνος*.

Μαντικῶς, adv. [prophetice,] prophetically. Οὐκουν δὲκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρονεῖναι. Pax 1026.

Μαντινέα, as, ἡ, P. N. [Mantineia,] a city in Arcadia. Καὶ Τεγῆν εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν. B. 607.

Μάντιος, ου, ὁ, P. N. [Mantius,] Mantius. Μάντιος αὖ τέκετο Πόλυφειδέα τε, Κλειτόν τε. ο. 249.

Μαντίπολῶ, v. [circa vaticinia versor,] to be engaged in prophecy. Μαντίπολεῖ δ' ἀκλευστός, ἄμισθος αἰοῖδᾶ. Agam. 951. SYN. See *Μαντεύομαι*.

Μαντίπολός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vaticinans,] foretelling, prophetic. Τῆς μαντίπολόν βακχῆς ἀνέχων. Hec. 120. SYN. See *Μαντεῖος*.

Μάντις, ἴος, ὁ et ἡ, subst. [propheta, vates,] a prophet. Οἰωνόν, ὥστε μαντῖς, εἰσδῶν κακόν. Hipp. 877. SYN. Θεόπρόπος, ὑποφήτης, χρησμοδόγος, χρησμοφῶδός, ἱερεὺς. EPIITH. Κἄλός, ἄριστός, Πυθικός, σφῶς, τὸ θεῖον εἰδώς, ἀλᾶς, ἁμύμων, ἧς τε μέγας τε.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, subst. [vaticinium,] the art of divination. Ἥδεξ μαντοσύνας, οὐδέ² οὓς παῖδᾶς ἔασκε. B. 832. SYN. See *Μάντειά*.

Μανῶ, vid. *Μηνῶ*.

Μαντοσύνης, η, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [ad vaticinationem pertinens,] prophetic. Μαντοσύνοι πνεύσωσ' ἀναγκαι, Iph. A. 761. SYN. See *Μαντικός*.

Μᾶράγνα, ης, ἡ, subst. [flagellum,] a whip. Ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μᾶράγνης. Choeph. 369. SYN. Μάστιξ, σμᾶράγνα.

Μᾶράθων, ὠνός, ὁ, P. N. [Marathon,] a plain in Attica, famous for the defeat of the Persians. Ἀξιά τῆς γῆς ἀπύλαιοντες, καὶ τοῦ Ἵν Μᾶράθωνι τροπαίου. Vesp. 711. EPIITH. Ἑρῶεις, ἀλίκλυστός.

Μᾶράθωνομάχος, et *Μᾶράθωνομάχης*, ου, ὁ, subst. [qui Marathone pugnavit,] one who fought at Marathon. Ἐξ ὧν ἄνδρας Μᾶράθωνομάχους. Nub. 982. See also *Acharn.* 180.

Μαράινω, v. [marcesfacio,] to cause to wither or fade, to extinguish. Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαράινει. Aj. Fl. 714. SYN. *Αὐαίνω*, *ἰσχαίνω*, *διαφθείρω*, *τήκω*, *ἐκτίκω*, *ἀφανίζομαι*.

Μαργαίνω, et *μαργᾶω*, v. [furiose ago,] to act furiously. Μαργαίνειν ἀνέγκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. E. 582. See also *Phœn.* 1262. SYN. *Μαίνομαι*, *ὀρμαίνω*.

Μαργᾶρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [monile margaritis insertum,] a pearl necklace. Καὶ μάργαρον τραχήλῳ. Anacr. 20. 14.

Μάργος, η, ὄν, adj. [vesanus, avidus,] greedy, furious. Ἐξῶλές ἐστί μάργον Αἰγύπτου γένος. Æsch. Suppl. 737. SYN. *Μανικός*, *μανιώδης*, *ἄσελγής*, *ἄκωλαστός*.

Μαργῶσυνη, ης, et *μαργῶτης*, ητος, ἡ, subst. [insana libido,] fierce desire. Μαργῶσυνης ἴστω δ' ἱερὸν φῶς ἡλείοιο. Apoll. 4. 1019. See also *Androm.* 941. SYN. *Μαχλοσύνη*, *πρόπτειά*, *ἔρως*.

Μᾶριανδοί, ὦν, οἱ, P. N. [Mariandyni,] a nation in Asia Minor. Καὶ Μᾶριανδυνῶν ἀνδρῶν, ἀπῆκοντὸς ἀνακτός. Apoll. 2. 140.

Μᾶρικᾶς, ὁ, [Maricas,] the name of a play composed by Eupolis. See in *Εὐπολῖς*.

Μᾶριλάδης, ου, ὁ, subst. [qui inter carbones versatur,] one who is engaged amidst coals. Τῶνδὲ δὲ μηδέν; ἐτεῶν, ὧ μᾶριλάδῃ; *Acharn.* 609.

Μᾶρίλη, ης, ἡ, subst. [pulvis carbonicus,] glowing ashes. Ἵπῳ τοῦ δέους τῆς μᾶρίλης μοι συχνήν. *Acharn.* 349.

Μᾶρίς, ἰδός, ὁ, P. N. [Maris,] Maris. Ἥριπέ δὲ πρόπαροιθεῖ Μᾶρις δ' αὐτοσχέδᾳ δουρί. Il. 819.

¹ Τέχνη is here, as in many other places, understood.

² The last syllable of οὐδέ is here made long on account of the metrical ictus, and the digamma in *φῶς* immediately succeeding it.

Μαρμαίρω, v. [splendo,] to glitter. *Αὐτὸν, καὶ θεράποντά, σὺν ἐντέσσι μαρμαίροντάς.* Π. 279. **SYN.** Λάμπω, ἀστράπτω, στίλβω, μαρμαρυνσω.

Μαρμάρεος,¹ α, ὄν, μαρμάρινος, ὄν, μαρμάρεις, εσσα, ἐν, et μαρμάρεος, εα, ὄν, adj. [marmoreus,] like or of marble, bright. *Τρίπλακά, μαρμάρην, ἐκ δ' ἀργυρέον τελέμωνά.* Σ. 480. See also Theocr. Epigr. 10. Antig. 619. and Phœn. 1416. **SYN.** Λαμπρὸς, λευκὸς.

Μαρμαρῦγή, ης, ἡ, subst. [splendor,] glare, glance, splendor. See in *Εὐκλωστός.* **SYN.** Ἀγγή, ἀγλαΐα, ἀστράπη. **ΕΡΙΤΗ.** Σέλασφῶρδς, ῥόδεσσα, πῦρροεσσα.

Μαρμάρωπδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [micantes oculos habens,] bright-gleaming. *Ῥφέων ἰαχίμασσι λύσσα μαρμάρωπδς.* Herc. F. 879.

Μάρναμαι, v. [pugno,] to contend in battle. *Ἡμεῖς τὲ πρὸς γυναῖκά μάρνασθαι μίαν.* Troad. 733. **SYN.** See *Μάχσμαι*, *πάλαίω*.

Μαρπίσση, ης, ἡ, P. N. [Marpissa,] Marpissa. See in *Εὐνήνῃ*.

Μαρπτis, ἰδδς, ὁ, subst. [prehensor,] one who seizes. *Ὅδε μάρπτis νάιος, γαίῳς.* Æsch. Suppl. 833. **EXP.** “*Μάρπτis ὕβριστής.*” Hesych.

Μάρπτω, f. ψω, v. [prehendo,] to grasp, to catch. *Τὺς ἀνδρῶφονους μάρψαι χρῆζων.* Hec. 1044. **SYN.** Λαμβάνω, κατὰλαμβάνω, κρατέω, ἐπιλαμβάνω, ἀρπάζω.

Μάρτυρ vel **μάρτυς**, ὅδς, et **μάρτυρδς**, ον, ὁ et ἡ, subst. [testis,] a witness. *Νέκρου πᾶρόντος μάρτυρος σάφεστατον.* Hipp. 976. See also B. 302. **ΕΡΙΤΗ.** *Ἀκρίτδς, ἄφωνδς, ἔμπεδδς.*

Μαρτῦρῶ, et **μαρτῦρόμαι**, v. [testor,] to bear witness, to appeal to. *Οὐ μαρτῦρήσει μ' Ἰσθμῖος Σῖνις ποτῆ.* Hipp. 981. See also Iph. A. 78. **SYN.** Ἐπιμαρτῦρῶ.

Μαρτῦρημᾶ, ἀτδς, **μαρτῦρίδν**, ον, τὸ, et **μαρτῦρία**, ας, ἡ, subst. [testimonium,] a witness. *Μνημεῖά θ' ὀρκων, μαρτῦρημᾶ θ' Ἑλλάδι.* Eur. Suppl. 1214. See also Eumen. 488. and Vesp. 1066.

* **Μαρῦω**, vid. *Μηρῦω*.

Μάρων, ωνδς, ὁ, P. N. [Maro,] the grandson of Bacchus. *Ἡδέδς, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεδς νῖδς.* ι. 197.

Μασάσμαι, v. [manduco,] to masticate. *Μασώμενδς τὸ λοιπὸν οὕτω τῇ κόπῃ ξυνεῖναι.* Plut. 321. **SYN.** Ἀποδρεπω.

Μάσης, ητδς, ἡ, P. N. [Mases,] Mases. *Οἱ τ' ἐχὼν Αἰγίνακ, Μάσητά τε, κοῦροὶ Ἀχαιῶν.* B. 562.

Μάσθλης, ητδς, ὁ, subst. [mollitum lorum; homo astutus vel effeminatus,] softened leather; a cunning or effeminate fellow. *Ὡς δ' ἀλαζων, ὡς δὲ μάσθλης· εἰδῆς, οἱ ὑπέρχεται.* Equit. 269. **SYN.** Γλοῖδς.

Μασθδς, et **μασθδς**, οῦ, ὁ, subst. [mamilla, excrescentia quævis, tumulus,] a woman's breast (see *Μαζδς*), an excrescence, a slight hill. *Ἡ γρῆνς μασθῶν ὡς ἀπέχει χάριτάς.* Call. Ep. 27. See also Bacch. 690.

Μάσσω vel **μάττω**, v. [tango, pinso, subigo, abstergo,] to touch, to knead, to bake, to wipe away. *Τοὺς θ' Ἡράκλεας τοὺς μάττοντας, καὶ τοὺς πεινῶντάς ἐκείνους.* Pax 741. **SYN.** Πέσσω, ἀνᾶμάσσω, κάτασκευάζω, καθαίρω, ἀπομάσσω, περὶκαθαίρω.

Μάσσων,² ὄνδς, ὁ et ἡ, adj. compar. [major,] greater. *Μὴ μου πρὸκῆδου μάσσων, ὡς ἐμοὶ γλυκῦ.* P. V. 65. **SYN.** Μείζων, μακρότερδς.

Μάσταξ, ἀκδς, ἡ, subst. [mandibula, os, esca,] the jaw, mouth, a chop, meat. *Μαστάκ' ἐπεὶ κὲ λαβρησὶ κάκῳς δ' ἀρᾶ οἱ πέλει αὐτῇ.* ι. 324. **SYN.** Γνάθδς, χεῖλδς, στόμα, τρῶφή, μᾶσημᾶ.

Μαστᾶρύζω, et **μαστᾶρίζω**, v. [“male mando, languide et ignaviter manduco,” Steph. Thes. p. 5947.] to chew indolently. *Ὅδ' ὑπὸ γήρως μαστᾶρύζει.*

¹ *Μαρμάρδς*, λίθδς being understood, is used for a stone, Phœn. 673. M. 380. Acharn. 1171.

² On the derivation of this word, see Dr. Blomfield's Gloss, Pers. 444.

Acharn. 689. EXP. Κάκως μάσσωμαι καὶ βλακῆκως. SYN. Μαστῖχᾶω, τον-
θόρυνζω.

Μαστεύω, vid. Μᾶτεύω.

Μαστήρ, ἦρως, μαστήριός, ὁ, et μαστειρά, as, ἡ, subst. [indagans, investigans,] one who investigates, or detects. Τίς δ' ὁδὲ Καδμείων μαστήρ οὐρειδρόμων. Bacch. 973. See also Æsch. Suppl. 970. and 170. SYN. Κάτοπτρ, ἐπόπτῃς.

Μαστιγίας, ον, ὁ, subst. [mastigia, verbero,] one that is flogged or branded, an abandoned wretch. Ἐς ταυτὸν οὐκ ἐρρήσεται, ὦ μαστιγίαί; Lysistr. 1240.

PHR. Μάστιγι νῦν φονιχθεῖς.

* Μαστιγῶω, μαστίζω, et * μαστίω, v. [flagello, flagris cædo,] to flog. Ψευδὴ διαβάλλει· κῆτ᾽ αὖ μαστιγούμεθα. Equit. 64. See also X. 400. and P. 622.

* SYN. Μάστιγι πλήσσω, ἐλαύνω, αἰκίζω, παίω.

* Μαστιγωτέος, ον, adj. verbal. [flagellandus,] must be flogged. Καὶ πολλὸ γὰρ μᾶλλον ἐστὶ μαστιγωτέος. Ran. 633.

Μαστίκτωρ, ὄρως, ὁ, subst. [flagellifer,] a scourger. Ὑπὸ λῶβον πάρεστί μαστίκτωρὸς. Eumen. 159.

Μάστιξ, ἰγὺς, et μάστις, ἴδς, ἡ, subst. [flagrum, flagellum, scutica,] a lash, a whip. Ὡς ἄρ᾽ αὖ φωνήσας ἱμάσεν, μάστιγι φάεινῃ. Z. 316. See also o. 182. SYN. Μάσθλη, μαράνᾳ, ῥάβδον, πληγὴ. EPIRH. Τρομέρα, κῆκη, λιγυρά, θεία, θοά, στίβάρᾳ, δίπλῃ.

Μαστίχᾶω, v. [mando, manduco,] to chew. Δοχμωθεῖς, ἀφρὸς δὲ περὶ στομά μαστίχωντι. Hes. Scut. 389. SYN. Μασσῶμαι, ἐσθίω.

Μαστορίδης, ον, ὁ, patronym. [a Mastore natus,] the son of Mastor. Μαστορίδης· ὃ γὰρ οἶδς ὑμηλικὴν ἐκέκαστο. β. 158.

* Μαστός, vid. Μάσθος.

Μαστῖς, vid. Μάστιξ.

Μαστροπὸς, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [leno, et lena,] a pimp. Ὡς τ' αὖ τὰ κρῆ ἐξ Ἀπατουρίων τοῖς μαστροποῖς διδοῦσαι. Thesm. 558. SYN. Προῶγωγός.

Μάστωρ, ὄρως, ὁ, P. N. [Mastor,] Mastor. Τοῦ μὲν ἄμαρθ' ὁ δ' ἐπειτὰ Λυκόφρονᾳ, Μάστορὸς νῖδον. O. 430.

Μασχάλη, ἡς, ἡ, subst. [axilla, ala, armus, ramus,] the arm-pit, a pinion, the arm, a twig. Ὀξων κῆκόν τῶν μασχάλῶν. Acharn. 852. SYN. Ἐπωμίς, πτέρων, θάλῶς.

Μασχάλλω, v. [obtrunco,] to mangle. Ἐμασχάλισθη, καπὶ λουτροῖσιν κῆρα. Soph. Electr. 445. SYN. Κόλλῶ, κατὰκόπτω, ἄκρωτηριάζω.

Μασχάλιστῆρ, ἦρως, ὁ, subst. [lorum equorum supra armos, quo currui alligantur,] the traces. Ἄλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχάλιστήρας βάλῃ. P. V. 71. SYN. Λεπαδνόν, δεσμός, ἵμας.

Μᾶτάζω, et μᾶταιάζω, v. [vana cogito, desipio,] to think or speak foolishly, to be foolish. Σπλάγχχᾳ δ' οὐτὶ μᾶτάζει. Agam. 966. SYN. Μωραίνω, ἀλαίνω, ἄφραίνω, ἡλασκάζω, ἡλιθιῶμαι.

Μᾶταιός, α, ον, adj. [ineptus, vanus,] ineffectual, frivolous, foolish. Μηδὲν μᾶταιόν, ἐς τρίς εὐξάσθαι θεῶ. Hipp. 46. SYN. Ἄλιός, κένος, μαψιδίος, ἡλιθιός, μωρός, ἄφρων.

Μᾶτᾶω, f. ἡσω, v. [vane tempus tero,] to trifle away time. Μὴ τὼ μὲν δείσαντ' ἐμᾶτήσεν, οὐδ' ἐθέληδον. E. 233. SYN. Ἀμέλλω.

Μᾶτεύω, et μαστεύω, v. [quæro, vestigo,] to investigate. Ὅν καμᾶτεves πρόσθεν εἰσίδειν· ἄταρ. Œ. R. 1052. See also Hes. fr. 31. 4. SYN. Ζητέω, ἐρευνᾶω, ἐπιζητέω, ἱχνεύω, ψηλάφω, μαστεύω.

Μᾶτη, ἡς, ἡ, et μᾶτια, as, ἡ, subst. [inanis deliberatio, stultitia,] an idle deliberation or pursuit, folly. Μὴ, ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατὴρ τοῦ σοῦ μᾶτας.

¹ "Qui cædem aliquam patrassent, μασχαλίζειν τὸν φονευθέντα dicebantur, cum ei extremas præcipue partes corporis amputantes, easque connectentes sub axilla ferebant." Steph. Thes. p. 5961.

² Μῆ, ἀλλ' in scanning, form only one long syllable.

Choëph. 905. See also κ. 79. SYN. Ἀβουλῖα, φανυῶτης, ἁμαρτία, ἁμαρτημαῖ.

Μάτην, adv. [frustra, falso, temere,] in vain, falsely. Ὅπως σιδήρως ἐξῆλισθαῖνοι μάτην. Phœn. 1398. SYN. Ἄλλως, αὐτῶς, μάψ, εἰκῇ, κενῶς.

Μάρια, vid. Μάτην.

Ματτῶλοιχος, ον, adj. [qui gestit comedere mattiyam,] one who is eager after the dish mattya, a glutton. (Mattya was a dish of fowl and vegetables, and eaten cold with wine.) Στρώφῃς ἀργαλέος, ματτῶλοιχος. Nub. 451.

Μάττω, vid. Μάσσω.

Ματροκτόνως, Dor. pro Μητροκτόνως, q. v.

Μαυρῶ, idem quod Ἀμανρῶ, (vid. Damm. v. Ἀμανρῶς,) v. [obscuro, extinguo,] to render dark, to blot out. Ρεῖα τέ μιν μαυροῦσι θεοί, μινυθουσί δέ οἱ κοι. Hes. Op. 323. SYN. Ἀμανρῶ, ἀφανίζω, ἀπολείφω, ἀμαλύνω, ἐξάλειφω.

Μάχαιριδιον, ον, τὸ, Equit. 410. dimin. a v. seq.

Μάχαιρα, as, ἡ, subst. [culter, sica, gladius,] a knife, a dagger. Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χαίρεσσι μάχαιραν. Γ. 271. SYN. Κοπίς, ἐγχειρίδιον, ξίφος, δρεπάνη, δρεπάνον. EPITH. Ὄξύστομος, λαβρὸς, θηκτός, χρυσεία, ἀμφίπληξ, ἱέρα, μίαιφνός.

* Μάχαιροποιός, ον, subst. [cultorum aut gladiatorum artifex,] a knife or sword maker. Ὁ μάχαιροποιός, μήτε δάκνειν τοὺτους ἐμέ. Aves 441.

Μάχαιροφόρος, ον, adj. [cultro vel gladio armatus,] armed with knives or swords. Τὸ μάχαιροφόρον τ' ἔθνος ἐκ πάσης. Pers. 56. SYN. Ξίφοφόρος, ξίφορης.

* Μαχάνα, Dor. pro Μηχάνη, q. v.

Μαχάων, ὄνως, ὁ, P. N. [Machaon,] the son of Æsculapius and brother of Podalirius. See o. 225—255. Παῦσεν ἀριστεύοντά Μαχάονά, ποιμένά λαῶν. Λ. 506. SYN. Ἀσκληπίου νιός, ἥρως, διός, ἀντιθέος, ἰητήρ, κλυτός.

Μάχη, ης, ἡ, subst. [prælium, pugna,] a fight. Εἰς πόλεμον ὑμῖν καὶ μάχην καθίσταται. Herc. F. 1159. SYN. Ὑσμίνη, δηϊότης, φύλοπις, κύδοιμος, ἄγων, ἐνόπη, πόλεμος. EPITH. Δεινὴ, κράτερη, κυδιάνειρα, μέγαλη, φοίνις, ἄλκιμος, σχέτλια, δριμύς, φθισίμβροτος, ἄλυστος, καρτίστη, ἀλεγεινή, δακρύεσσα, κανστείρα, πόλυνδακρύτος, ἄμεγαρτός, πικρά, στύγερη.

Μάχημων, ὄνως, ον, et μάχιμος, ἡ, ὄν, adj. [pugnax, pugnae aptus,] ready to or fit for fight, quarrelsome. Οὐ γὰρ σοὶ κρῶδιη μὲνεδήϊός, οὐδὲ μάχημων. M. 247. See also Vesp. 1057. SYN. Πόλεμικός, ἀρήϊός, ἀρηίφιλός, μένεπτόλεμος.

Μάχητης, οὔ, ὁ, subst. [pugnator,] a warrior. Ὡ γερὺν, ἡ μᾶλ' ἀθή σέ νεοὶ τεύρουσι μάχηται. Θ. 102. SYN. Πόλεμιστής, ἀσπιστής, αἰχημητής, μάχιμος. PHR. Μήστωρ φόβοις, πόλεμοις μάχης τ' εὖ εἰδώς.

Μάχητός, ἡ, ὄν, adj. [oppugnandus,] assailable. See Damm. in v. Δεινόν τ' ἀργαλέον τέ καὶ ἀγρίον οὐδὲ μάχητῶν. M. 119. SYN. Ἄλωτός, ἀμβάτος, ἐπίδρῶμος, ἀλαπαδνός.

Μάχιμος, vid. Μάχημων.

Μάχλος, ἡ, ὄν, adj. [incontinens, libidinosus,] lustful, profligate, wanton. Μαχλοῦνται δὲ γυναῖκες, ἀφανροῦνται δὲ τὲ ἄνδρες. Hes. Op. 584. SYN. Ἀσελγής, ἄσωτος, μαργός, πορνός, ἀκρατής, ἀκόλαστος.

Μάχλοσύνη, ης, ἡ, subst. [incontinentia, lascivia,] profligacy, wantonness. Τὴν δ' ἦνυσ', ἡ οἱ πύρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν. Ω. 30. SYN. Μαργοσύνη, ἀσέλγειά, πορνεία, ὕβρις.

Μάχομαι, v. [pugno, prælior,] to fight in battle. Πύργων παροῖθι μάχόμενοι πάτρας ὑπὲρ. Phœn. 1016. SYN. Ἀμιλλᾶμαι, δηριᾶω, πόλεμιζω, μάρναμαι, ἐριζω, δόρυσσω, πόλεμῶ. PHR. See Tyrt. 2. v. 29—34.

Μάψ, et μαψιδως, adv. [frustra, incassum,] to no purpose, in vain. Ἦεν ἄτάρ μιν ἔφην μάψ αὐτῶς εὐχέτασθαι. Υ. 348. See also η. 310. SYN. See Μάτην.

Μαψιδός, α, ον, et ον, ὁ et ἡ, adj. [inanis, vanus,] idle, foolish, vain. Μαψιδόν ἔχει φᾶτιν. Helen. 259. (Pæon dim.) SYN. Κενός, μάταιος, ἄφρων.

Μαψιδως, vid. Μάψ.

Μαψιλάκας, vel, ut mavult Heyn., Μαψυλάκης, ον, ὁ et ἡ, adj. [inauiter effuti-

tus,] foolishly uttered. Τέκν-οισιν ἀτὲ μαψίλακας, Διὸς Κόρινθος. Nem. 7. 155. SYN. Ἀδδολεσχός.

Μάω, inus. perf. med. μεῖαᾶ, particip. μεῖαῶς, ὠτός, et μεῖαῶς, ὄτος, v. [vehementer cupio. Vid. omnino Steph. Thes. in voce, p. 5978.] to be very eager after. Ἀμφοτέρω μεῖασαν πόλεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι. H. 4. SYN. Προθυμεῖμαι, γλίχθαι, σπένδω, ἐπιθυμῶ, βούλομαι, ἐφίεμαι, ζητῶ, ἐκμαῖναι, εὐχῶμαι.

Μεγάδης, ου, ὁ, patronym. [Megades,] the son of Megas. Καὶ Περὶμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστῳρᾶ, καὶ Μεῶνιππὸν. Π. 695.

Μεγάθαρσις, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [magna fiducia præditus,] very confident, courageous. Σῆμα ἱθεὶς πόλεμοιὺ ἔφ' μεγάθαρσεί παιδί. Hes. Scut. 385. SYN. Θάρραλῆς, εὐθυμῆς.

Μεγάθυμῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [magnanimus,] noble-minded. Τρῶες δὲ μεγάθυμοί, ἐπεὶ ἴδον νῆε Δάρητος. E. 27. SYN. Μεγάλαυχός, μεγάλῃτωρ, ἀνδρεῖός, ἀγῆνωρ, γενναῖός.

Μεγαίρω, v. [moleste fero; invideo,] to be indignant; to grudge, envy. Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατὰκρημὲν οὐτὶ μεγαίρω. H. 408. SYN. Φθόνῶ, ζηλῶ, ἀγανακτῶ.

Μεγάκῃτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [magnæ belluæ similis, ingens,] huge, large. Εἰσὶ στήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγάκῃτῃ νηϊ. Λ. 599. SYN. Μεγᾶς, εὐμεγῆθης.

Μεγάλαυχῶ, v. [magnifice jacto,] to be a braggart. Μεγάλαυχεῖτω, ξιφόδηλῃτω. Agam. 1506. SYN. Αὐχῶ, ἐπαυχῶ, σεμνύνθαι, καυχᾶσθαι, ἀλαζονεύθαι.

Μεγάλανχός, et μεγάληγῶρός, ου, ὁ et ἡ, et μεγανυχής, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [magnifice jactans,] loud-boasting. Ὡ μεγάλανχοι καὶ φθερσίγενεῖς. Sept. Theb. 1057. See also Sept. Theb. 561. and Nem. 11. 27. SYN. Ἀλάζων, ὑψηγῶρός.

* Μεγάληγῶρία, as, ἡ, subst. [grandiloquentia,] boasting, haughty speaking, bombast. Μεγάληγῶριαν ὑπεράνωρᾶ κοιμίζοις. Phœn. 190.

Μεγάλῃγῶρός, vid. Μεγάλανχός.

Μεγάληνῶρία, as, ἡ, subst. [magnificentia,] proud magnificence. Ἄλλ' ἔμπαν μεγάληνῶριας ἐμβαίνονμὲν. Nem. 11. 57. SYN. Ἀλαζονεία, καύχησις.

Μεγάλῃνωρ, ὄρος, adj. [magnificus,] magnificent. Καὶ τίς ἐὼν μεγᾶλά-νωρ. Pyth. 1. 99. SYN. Ὑπερήφανός.

Μεγάλῃτωρ, ὄρος, adj. [cor generosum habens,] noble-hearted. Ἄλλ' ἐν Οἰνῶνᾳ μεγάλῃτῶρες ὄργαι. Isth. 5. 44. SYN. See Μεγάθυμῶς.

Μεγάλιζω, et μεγάλυνω, v. [altum et celsum facio,] to make much of; middle voice, to assume consequence, to be proud. Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγᾶλιζέσθ' θυμῷ. K. 69. See also Bacch. 316. SYN. Μεγάλανχῶ, ἐπαίρω, ἀλαζονεύω, αὐχεῖσθαι, ὑπέρβιός εἰμί.

Μεγάλῳδρός, ὄν, adj. [munificus,] very liberal. Καὶ μεγᾶλῳδωρῶτᾶτε δαιμόνων. Pax 392. SYN. Δωτήρ, μεγᾶλοπρέπης.

Μεγάλοιτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [infortunatissimus,] most unfortunate. Τὰν πομπῶν θάσασθαί· ἐγὼ δὲ οἱ ἁ μεγάλοιτός. Theocr. 2. 72. SYN. Τρῖσᾰθλίος, ἐχθρῶδαίμων, κύκῳδαίμων, ἄθλιώτατός, πᾶνᾰθλίος.

Μεγάλῳκευθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [multa latibula habens,] having many recesses or hiding-places. Μεγάλῳκευθεῖσιν ἐν ποτὶ θάλαμοις. Pyth. 2. 60.

Μεγάλῳμητῆς, ἔος, adj. ["magna meditaus," Blomf.] deep designing. Μεγάλῳμητῆς εἶ. Agam. 1399.

Μεγάλῳπῆτρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ingentibus saxis munitus,] fortified with large stones. Μεγάλῳπῆτρον ἄβᾰτρον ἀκρῶπῳλιν. Lysistr. 483.

Μεγάλῳπόλις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [magnitudine civitatis insignis,] distinguished by the grandeur of its city or state. Δεδορκέν, ἁ δὲ μεγᾶλῳπόλις. Troad. 1282.

Μεγάλῳπρέπης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [splendidus, speciosus,] magnificent. Κάλλιστόν ἔργον, καὶ μεγᾶλῳπρέπεστάτόν. Aves 1125. SYN. Περὶσημός, ἀριδείκετός, ἐκδηλός, σεμνός.

Μεγάλοσθενής, et μεγασθενής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [validissimus,] most powerful.

Κλυθί, Πύσειδάων, μέγαλοσθενές, Ἑννυσίγαιε. Hom. H. xl. 1. See also Nub. 566. SYN. Σθενᾶρος, ἐρισθενής, ισχυρός, ἀγήνωρ, ὑπερμηνής.

Μεγάλοσπλαγχνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [magnanimus, iracundus,] magnanimous, passionate. Μεγάλοσπλαγχνος, δυσκατάπαντος. Med. 108. SYN. Θερμόβουλος, ὀργιλὺς, μέγαθυμὸς.

Μεγάλοστόνός, ὄν, adj. ["magno gemitu dignus," Blomf.] deserving loud lamentations. Ἔδος νέμονται μέγαλο-στονοιοῖ. P. V. 420. SYN. Ἀξιοθρονήος.

Μεγάλοσχήμων, ον, ὄνός, et μέγαλόσχημος, ὄν, adj. [magnificens,] magnificent. Λελακὲ χώρα, μέγαλο-σχήμωνα. P. V. 415. SYN. See Μεγάλοπρεπής.

Μεγαλύνω, vid. Μεγαλίζω.

* Μεγαλόφρων, ὄνός, adj. [magna sentiens,] high-minded. Ἡσυχίας περὶ τῆς μεγαλόφρονος. Lysistr. 1289. SYN. Μεγαθυμὸς, μέγαλαυχός, μεγαλήτωρ.

Μεγαλώνυμος, η, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [præclari nominis,] of high repute. Καὶ μεγαλώνυμόν ἡμετέρον παῖρ. Nub. 569.

Μεγάλως, et μέγαλωςτι, adv. [valde, magnopere,] greatly, violently. Μεγάλως τὸδ' ὀρμάται. Med. 186. See also ω. 40.

Μεγαπένθης, ἔός, ὁ, P. N. [Megapenthes,] a son of Menelaus. Οὐκ οἶος, ἄμὰ τῷ· Ἐλένη κῆε καὶ Μεγαπένθης. ο. 100. EPIITH. Τηλυγέτος, κρᾶτερός.

Μεγᾶρα, as, ἡ, P. N. [Megara,] Megara. Καὶ Μεγάρην Κρείοντος ὑπερθύμοιο θυγατρά. λ. 268.

* Μεγᾶρά, ων, et genitiv. antiq. Μεγᾶρόθεν, τὰ, P. N. [Megara,] a city in Greece. Ἴω Μεγᾶρά, Μεγᾶρ, ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα. Pax 246.

Μεγᾶρεὺς, ἔός, et Ion. ἦός, P. N. [(1) Megareus, (2) Megarensis,] (1) Megareus, (2) a native of Megara. Τοῦ πρὶν θανόντος Μεγᾶρεως κλείνον λῆχος. Antig. 1303. See also Pax 480.

Μεγαρίζω, f. ἴω, v. [Megarensem ago,] to act the Megarian. Κλάων Μεγαοῖ-εῖς. Οὐκ ἀφήσεις τὸν σᾶκόν; Acharn. 822.

Μεγαρίκός, η, ὄν, adj. [Megaricus,] of Megara. Θάρρει, Μεγαρίκ· ἀλλ' ἥς τὰ χοιριδί' ἀπέδον. Acharn. 830. EXP. Πώνηρος.

Μεγάρων, ου, τὸ, subst. [domus, ædes,] a house, a palace. Ἐκ δ' ἦλθον μεγαροὶ παρὲς μεγὰ τειχίδον αὐλῆς. π. 343. SYN. Δομὸς, δωμά, οἶκος, μέλαθρον. EPIITH. Ἐυστάθης, εὐπηκτὸν, σκιδῶν, αἰθαλῶν, εὐώδης, εὐναιεῖαν, εὐτυκτὸν, ὑψορόφον.

Μεγᾶς, μέγαλη, μεγὰ; compar. μείζων, superl; μέγιστός, adj. [magnus,] great. Ὁ μεγᾶς ὀλβὸς οὐ μόνιμός ἐν βροτοῖς. Orest. 334. (Pæon trim.) SYN. Αἰπὺς, ἀγαυός, ἀμέγαρτος, πέλωρίς, κητώδης, ἀπλῆτος, δεινός.

Μεγασθενής, ἔός, ὁ, ἡ, adj. vid. Μεγάλοσθενής.

Μεγαυχής, vid. Μεγαλαυχός.

Μεγέθος, ἔός, τὸ, subst. [magnitudo,] greatness, size, grandeur. Οὐκ ἂν δύναμιν μεγέθος ἐξειπεῖν ὄσος. Bacch. 269. SYN. Σεμνότης, ἀξιώμα, ὕψος.

Μεγῆράτος, ὄν, adj. [dilectissimus, pulcherrimus,] most beloved or lovely. Νηρηὸς δ' ἐγένοντο μεγῆράτ' τέκνα θεάων. Hes. Theog. 240. SYN. Πολυήρατος, ἔραστὺς, ἀγαπητός, χαρίεστατός.

Μεγιστοπῶλῖς, ἔως, ἡ, adj. [civitates maximas efficiens,] rendering states very great. Ὡ μεγιστοπῶλί. Pyth. 8. 2.

Μεγιστοτίμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [plurimum veneratus,] most esteemed. Δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου. Æsch. Suppl. 717.

Μεδῶω, et μέδω, f. ἴσω, v. ["præsum, rego, curo, administro." Damm.] to rule over, to manage. Ναύταις μεδέουσα θάλασσης. Orest. 1707. See also α. 72. SYN. Ἀνάσσω, βασιλεύω, ἀρχω, ἀμφιβέβηκα, μῆδύμαι, φροντίζω.

Μεδῶων, ὢνός, ἡ, P. N. [Medeon,] a town in Bæotia. Ὠκάλῆην, Μεδῶωνά τ', εὐκτιμένον πτόλιθρον. B. 501.

Μεδιμνός, ον, ὁ, subst. [medimnus,] an Attic measure for corn, containing about a bushel and a half. Ὑμῖν καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντὰ μέδιμνους. Vesp. 716.

Μέδουσα, ης, ἡ, P. N. [Medusa,] the daughter of Phorcy. See Ovid. Metam.

4. 800. Εὐπαράου κρατᾶ σολάσαις Μεδόισας. Pyth. 12. 28. ΕΡΙΤΗ. Βλδσῦρά, ἄστέρῳσσά, Γοργώ.
 Μέζεᾶ, ὦν, τὰ, subst. [pudenda.] Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντό.
 Hes. Op. 510. SYN. Μήδεᾶ.
 Μεθαίρω, 2 aor. μεθεῖλον, unde Ion. μεθελεσκόν, v. [comprehendo, excipio,] to catch. 'Ρηιδίως μεθελεσκε, πάρος ποῖν οὐδὺς ἰκέσθαι. θ. 376. SYN. Μετά-
 λαμβάνω, ἐκδέχομαι, αἰρῶ.
 Μεθάλλομαι, v. [insilio, irruo,] to leap or spring amongst, to fall upon. 'Αλλ' ὅγ' ἄρ' ἡ ἥρπαξε μετάλμενος, ἥε καὶ αὐτός. M. 305. SYN. 'Εφάλλομαι, ἔφορ-
 μᾶω, ἐνάλλομαι.
 * Μεθαμερίος, Dor. pro Μεθημερίος, q. v.
 Μεθαρμόζω,¹ v. [adapto de integro, muto in,] to fit anew, to alter into a new form. Νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθᾶ βελτίω βίον. Alcest. 1176. SYN. Μετάφέρω, μετὰβάλλω.
 * Μεθέλεσκε, Ion. aor. of Μεθαίρω.
 Μεθέπω, 2 aor. εσπὼν, v. [sequor, quæro,] to follow after. Αἰψά δὲ Τυδείδην μεθέπε κρατέρων ὕχας ἵππους. E. 329. SYN. Μετέρχομαι, ἐπειμῖ, μετὰδιώκω, διώκω, ζητῶ, ἐρευνᾶω, ἐπακλόουθῶ, μεθήκω.
 Μεθη, ης, et μεθύσις, εως, ἡ, subst. [ebrietas,] drunkenness. Μεθη δὲ βρεχθεὶς τῆς ἐμῆς μητρὸς ποῖσις. Eur. Electr. 326. See also Theogn. 836. SYN. Με-
 θύσις, κραιπᾶλη.
 * Μεθήκω, v. [persequor, advenio,] to come after, or in search of. 'Ἐπον' με-
 θήκουσιν σ' 'Οδυσσεῶς παῖρ. Troad. 1261. SYN. Μετέρχομαι, μετειμῖ.
 Μεθήμαι, v. [adsideo,] to sit near or amongst. Τὰ φρονέων, μνηστῆροί μεθήμε-
 νός, εἰσὶδ' 'Αθήνην. a. 118. SYN. Συγκάθημαι, παρὰκάθημαι.
 Μεθημερίος, ον, ὁ et ἡ, adj. [diurnus,] of a day, by day. Καὶ μεθαμερίων, ὁδω-
 σὼν. Ion 1050. SYN. 'Ἐφήμερος, ἐφημερίος.
 Μεθημῶσση, ης, ἡ, subst. [incuria, negligentia,] carelessness. Τῇ δὲ μεθημῶ-
 σση· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἑκαστὸς. N. 121. SYN. Ἀμελειᾶ, ἀνέσις, ῥαθυμία.
 Μεθήμων, ὄνος, adj. [negligens, remissus,] negligent. Ναυσικάα, τί νῦ σ' ὦδὲ μεθήμενᾶ γεινᾶτο μήτηρ; Ξ. 25. SYN. Ἀμέλης, ἀτημελής.
 Μεθίηνμι, f. θήσω, v. [remitto,] to let loose, to consign. 'Ορθὸν μεθίει διὰ χερῶν βλάστημ' ἄνω. Bacch. 1060. See also N. 234. SYN. Ἀφίηνμι, ἀνίηνμι, παρίηνμι, ἔω, προλείπω, συγχωρῶ, ἀποπέμπω, ἀμελέω.
 Μεθίστημι, f. μεταστήσω, v. [commuto, depello,] to change, to drive off. Κά-
 κὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῇ φύσιν. Alcest. 176. SYN. Μετάφέρω, ἀπαλλάττω.
 Μεθύμιλέω, v. [sum commilito,] to serve among, to be intimate with. Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθύμιλέον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν. A. 269. SYN. Ὀμιλέω, πρόσθμιλέω, συγγίγνομαι, συντυγχάνω.
 Μεθορμᾶω, v. [adgredior, contra ruo,] to rush on, to assault. 'Αλλὰ μεθορμη-
 θεὶς ἐν κύμασιν, ἔλλαβετ' αὐτῆς. E. 325. SYN. Ἐφορμᾶω, ἐπυρούω, ἐπαΐσσω.
 Μεθορμίζω, v. [amoveo a statione navali, ejicio,] to drive off. Καὶ βακχιάζων, ἐξ ἐδρας μεθωρμίσα. Bacch. 919. SYN. Ἐκβάλλω.
 Μεθῦ, τὸ, subst. indecl. [vinum,] wine. Οὐδ' εἶχον μεθῦ λείψαί' ἐπ' αἰδομένοισι ἱεροῖσιν. μ. 362. SYN. Οἶνος. ΕΡΙΤΗ. Ἦδῦ, γλυκὺ, γλυκέρων, πορφύρεδον.
 Μεθύδωτης, ον, ὁ, subst. [qui vinum dat,] one who gives wine. 'Ἐσέλθη μεθύ-
 δώτας. Anacr. 7. 4. SYN. Οἰνόδοτης.
 Μεθύποδεῖμαι, v. [calceos muto,] to alter the shoes. Ἴνα θοιμάτιον σώσαιμι, μεθύποδεησάμην. Eccles. 540.
 Μεθύσις, vid. Μεθη.
 Μεθύσοκκότταβος, ον, ὁ, subst. [qui cottabis ludit inter pocula,] a drunken fel-
 low playing at the Cottabus. Νεανεῖα κλέπτουσι μεθύσοκκότταβοι. Acharn. 524.
 * Μεθύσος, η, ὄν, adj. [ebriosus,] drunken. Γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος οὐνέχ',

- ήν, Nub. 555. SYN. Οἰνόβαρης, παροῖνος, ὑπερπλησθεὶς μέθης, βεβαρημένος οἴνω.
- Μέθω, v. [ebrius sum,] to be drunken. Σίγα, σίγα· καὶ δὴ μέθων. Cycl. 485. SYN. Κατὰμέθω, οἰνόμαι, οἰνόβαρῶ.
- Μεῖαγωγέω, v. [ad libram suspendo,] to fasten to the beam of the balance, to weigh. Τὶ δὲ μεῖαγωγήσουσιν τὴν τραγῳδίαν. Ran. 810.
- Μεῖδᾶω, et μειδῖᾶω, v. [subrideo. Vid. Damm. in v. Μεῖδᾶω.] to smile. Μεῖδῆσασά δὲ Ἡρῇ ἐδέξατό χειρὶ κύπελλον. A. 596. See also Ψ. 786. SYN. Γελάω, γέλοισω, ὑπόμεῖδᾶω.
- * Μεῖζων, vid. Μῆγας.
- * Μεῖλας, vid. Μῆλας.
- Μείλιγμα, ἄτος, μελικοτήριον, et μελικοτρὸν, ον, τὸ, subst. [delinimentum,] a soothing, a charm. Σαίνωσ' (αἰεὶ γάρ τε φέρει μελίγματ' αὖ θυμοῦ) κ. 217. See also Pers. 616. and Apoll. 4. 712. SYN. Κλητήριον, θελκτήριον.
- * Μελικοτήριος, ον, adj. ["qui pacat." Blomf. Pers. 616.] which pacifies.
- * Μεῖλινος, η, ον, adj. vid. Μῆλινος.
- Μεῖλιν, ον, τὸ, subst. [(1) munus, quo aliquem delinimus; (2) ludicra, deliciæ,] a kind office, sport, delight. Μεῖλιν ἀπλότης, ὅτε οἱ κατέδρασας αἵψας. Call. 3. 230. SYN. Προῖξ, παίγνια, μελίγμα.
- Μεῖλίσσω, f. ἰζω, v. [mulceo, placo, delinio,] to treat kindly, to appease, to soothe. Ζεὺς μελίσσων Στυγίους. Helen. 1338. SYN. Θέλω, πρᾶννω, κηλέω, μάλασσω.
- Μεῖλιχα, as, ἡ, subst. [lenitas, comitas,] gentleness, courtesy. Εἴτ' οὖν μελίχῃ πειρησόμεθ' Αἰήτασθ. Apoll. 2. 1283. SYN. Ἄνεοῖς, ἀγανόφροσυνῃ, ἡσυχία.
- Μεῖλιχός, α, ον, et μεῖλιχος, ον, ὁ et ἡ, adj. [comis, humanus, suavis,] sweet, soft, courteous. Τὸν δ' Ἐλένη μύθοισι προσήδα μεῖλιχοῖσι. Z. 343. See also o. 373. SYN. Γλυκύθυμος, ἡδὺς, ἡδύλογος, ἀγανός, γλυκὺς, ἡπιός.
- Μεῖρακίον, μεῖρακύλλιον, ον, τὸ, μεῖρακίση, ης, ἡ, et μεῖραξ, ἄκος, ὁ et ἡ, subst. [adolescentulus,] a stripling. Καὶ μὴν τὸ μεῖρακίον τὸδὲ προσέρχεται. Plut. 1038. See also Ran. 89. Ran. 411. and Thesm. 417. SYN. Νεάνισκος, παῖς.
- Μεῖρω, f. ἔρω, p. p. μερμαί, Attice εἵμαρμαι, v. [divido, partior, tribuo,] to divide, to bestow. Ἴσον, ἔμοι βάσιλευς, καὶ ἡμῖσιν μεῖρεσσι τιμῆς. I. 612. SYN. Δαίω, μερίζομαι, λαγχάνω, κληροῦμαι, δίδωμι, ἀπαμεῖρομαι.
- Μεῖς, Æol. pro Μῆν, mensis, q. v.
- Μείων, comp. [minor,] less. Vid. Μῖκρος.
- Μελαγκέρως, ον, et μελαγκέρως, ον, ὁ et ἡ, adj. [nigra habens cornua,] black-horned. Μελαγκέρων λαβοῦσα μηχανήματι. Agam. 1096.
- * Μελαγκόρυφος, ον, ὁ et ἡ, subst. [qui insignis est atro vertice,] black-cap. Καὶ κατὰράκτη καὶ μελαγκόρυφον. Aves 887.
- Μελάγκροκος, ον, ὁ et ἡ, adj. [nigra habens vela,] having black sails, dusky. [τὰν ἄστρον,] μελαγκρόκον νεκτοστόλον θεωρίδα. Sept. Theb. 856.
- Μελαγχαιτης, ον, adj. [nigricomus,] black-haired, gloomy. Ἴστω δ' Αἴδας δὲ μελαγχαίτας. Alcest. 450. SYN. Κυανόχαιτης.
- Μελάγχχιμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [niger,] black, mournful, dismal. Καρὰ ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχχιμούς. Eur. Electr. 513. SYN. See Μῆλας.
- Μελαγχίτων, ωνός, adj. [nigra vestitus tunica; mæstus,] clad in a mourning cloak, sad. Ταῦτά μοι μελαγχίτων. Pers. 119. SYN. Ἀμφιμέλας, δύσορφαῖος, πενθήρης, πένθιμος, μελαμπέπλος.
- Μελαγχολᾶω, v. [atra bili laboro; insanio,] to be melancholy, to be mad. Γέωργος εἰ; b. μελαγχολᾶν μ' οὕτως οἶει; Plut. 903. SYN. Μαίνομαι, μαργαίνω.
- Μελάγχχολος, ον, adj. [atra bile tinctus,] steeped in poison. Σφαγῶν ἐνέγκη χερσίν, ἥ μελαγχχόλους. Trach. 573.
- Μελαγχροῖς, ἔος, ὁ et ἡ, μελαγχρῶς, et μελάνοχρῶς, ὥτος, et μελάγχρως, ον, adj. [qui est fusco colore,] dark-hued. Ἀψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν. π. 175. See also Orest. 315. and N. 589. SYN. Μῆλας, μελάγχχιμος.

Μελαῖθρον,¹ ον, τὸ, subst. [domus,] a house, a roof. Ἐλένην Ζηνὸς μελαῖθροις πέλᾳσω. Orest. 1701.¹ SYN. Ὀρόφος, οἶκος, οἰκία, δῶμα, ἐστία, στέγη. ΕΡΙΤΗ. Αἰθαλῶν, πρηνές, ὑψηλόν, εὐποίητον, προὔχον, ὑψιπέτες, ἀμφιπύλον, πατρῶον, δούλειον, ὑπώροφον, μάλῆρον, πετρίνον, νύχιον, ἀνυμφόν, αἰπύ, ἀστέρῳεν, εὐτυκτόν, εὐδμητόν.

Μελαίνω, ροῖτ. μελᾶνω, et μελᾶνέω, f. μελᾶνῶ, v. [atrum reddo, et absol. pos. ater reddor,] to blacken, to render or be black. Ἀχθόμενην ὀδύνῃσι μελαίνετο δὲ χρῶα καλόν. E. 354. See also H. 64. and Apoll. 4. 1574. SYN. Κνέφᾶζω, σκότιζω.

Μελαμβάθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [nigram profunditatem habens,] deep dark. Σῆκον ἐς μελαμβάθη. Phœn. 1024. SYN. Κνέφαϊός, σκότεινός, σκότιός.

Μελαμβρότος, ον, ὁ et ἡ, adj. [nigros incolas habens,] having negroes. Ὅς ἐκ μελαμβρότοις πληροῦται ῥῶας. Eur. fr. Archil. 2. 3. SYN. Μελαγχοῦς, μελαγχρός.

Μελαμπαγής, vid. Μελαμπηγής.

Μελαμπέπλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [atras vestes habens,] black-robed. Ὁ Σπαρτιάτης Τυνδαρέως μελαμπέπλος. Orest. 451. SYN. Μελαγχίτων, μελάνειμων, δυσόρφναιος, μελάνοστόλος.

Μελαμπαγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [concretus et nigrescens,] darkly curdling. Μελαμπαγές αἶμα φοινίον. Sept. Theb. 734. (Double Dochm.)

Μελάμπους, πόδος, ὁ, P. N. [Melampus,] the son of Amythaon. Μάντις ἀτὰρ γενεήν γὰρ Μελάμπόδος ἐκγόνος ἦεν. o. 225.

Μελάμπυγος, ον, ὁ et ἡ, adj. [nigras nates habens,] having black buttocks. Τραχὺς ἐντεύθεν, μελαμπυγός. Lysistr. 803. SYN. Ἀνδρείος, κραιτέρος, λαϊός.

Μελαμφᾶς, et μελάνανγος, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [atrum splendens,] darkly gleaming. Μελαμφᾶες οἵχεται. Helen. 517. See also Hec. 151.

Μελάμφυλλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [nigra folia habens,] dark-leaved. Ταῖ δὲ μελάμφυλλοι δαφναὶ τιν, Πύθιᾳ Παιάν. Theocr. Ep. 1. 3.

Μελαμψῆφς, ιδός, ἡ, adj. [nigros calculos habens,] having dark-colored pebbles. Αἰὲν ἐβουκόλεοντο μελαμψῆφιδός Ἀναύρου. Call. 3. 101.

Μελάναιγς, ιδός, ἡ, adj. [atra procella indutus,] surrounded by black storms. Κεκλή-σει βῖδον εὖ κῆρῃσας μελάναιγς οὐκ. Sept. Theb. 696.

Μελάνανγος, vid. Μελαμφᾶς.

Μελάνδετος, ον, adj. [nigro ferro illigatus,] bound with black iron, black-handled. Πύργων ἐπ' ἄκρων στάς, μελάνδετον ξιφός. Phœn. 1107.

Μελάνειμων, ὄντος, adj. [atra veste indutus,] clothed in black. Ἡμετέρας ἐφοδοῖς μελάνειμόσιν. Eumen. 372. SYN. Μελαγχίτων, μελαμπέπλος.

Μελάνθιος, ον, ὁ, P. N. [Melanthius,] Melanthius. Ἡῶθεν δὲ κέλεσθῃ Μελάνθιον, αἰπὸν αἰγῶν. φ. 265.

Μελάνιππη, ης, ἡ, P. N. [Melanippe,] Melanippe. Ἐνθα πότε προμόλουσάν Ἀρητιάδα Μελάνιππην. Apoll. 2. 968.

Μελάνιππος, ον, ὁ, P. N. [Melanippus,] Melanippus. See in Μεγάδης.

Μελάνιον, ὄντος, ὁ, P. N. [Melanion,] Melanion. Τοῦ Μελάνιονος οἱ σὼφρῶρες. Lysistr. 796.

Μελάνοζυγῆς, ον, et μελάνοζυγῆ, ὄντος, adj. [nigra transtra habens,] having black benches of oars. Τὰν μελάνοζυγάτων. Æsch. Suppl. 539.

Μελάνοκάρδιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [nigram cor habens,] black-hearted. Τοῖα Στυγός σὲ μελάνοκάρδιος πέτρα. Ran. 470.

Μελάνονεκυείμων, ὄντος, ον, adj. [funebribus vestibis indutus,] clad in mourning robes. Μελάνονεκυείμῳ, φόνιᾳ, φόνιᾳ δερκομένῳ. Ran. 1336. SYN. See Μελαμπέπλος.

Μελάνοπτέρως, ον, et *μελάνοπτερυγῆ, ὄντος, adj. [nigras alas habens,] black-winged. Μελάνοπτέρῳ, ἂν ἐσειδόν. Hec. 698. See also Hec. 71.

Μελάνοσυρμαῖος, ον, adj. [nigro raphano utens,] taking black doses. Λευκῆς νδτίζει μελάνοσυρμαῖον λῶν. Thesm. 857.

Μελάνοχρως, vid. Μελαγχοῦς.

¹ On the derivation and original meaning of this word see Damm.

- * Μελάντατος, vid. Μελας.
- Μελαντειχής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [ex nigra materia structus,] black-walled, dark. Μελαντεῖχέᾱ δάμον Περσεφόνας. Olymp. 14. 28. SYN. Σκοτεινός, στερόρος, μεταμβάθης.
- Μελάντερός, vid. Μελας.
- Μελανύδρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nigricantis aquae,] of dark water, deep. Ὡς δ' ὄτ' ἀνὴρ ὄχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. Φ. 257. SYN. Βάθυσ, βάθυρρείτης, βάθυρρείων, βάθυρρόος.
- Μελας,¹ et poet. μέλας, αἰνᾶ, ἄν, compar. μελάντερός, superl. μελάντατος, adj. [niger, ater, obscurus,] black, gloomy, dark-colored. Τοῖσι δὲ τερπόμενοισι μέλας ἐπὶ ἑσπερός ἦλθεν. α. 423. See also Ω. 79. SYN. Κελαινός, ὀρφναῖος, μελάγχμιος, ἄμυρος, μελάνοχρος, σκοτεινός, δυσορφναῖος.
- Μέλδω, v. [macero, mollio,] to soften, to melt. Κνίσση μελδόμενος ἀπολοτρέφους σῖταλοιό. Φ. 363. SYN. Τήκω, κατάρηκω, φθίνω.
- Μελέαγρος, ου, ὁ, P. N. [Meleager,] a prince of Calydonia, the brother of Tydeus. Οὐδ' ἄρ' ἐτ' αὐτὸς ἐην, θανέ δὲ ξανθὸς Μελέαγρος. B. 642. EPI TH. Ἀρηϊφίλος, ξανθός, νῖος Οἰνῆος, Οἰνεΐδης, ἀλκήεις.
- Μελεδαίνω, vid. Μελδομαι.
- Μελεδημά, ἄτος, τὸ, μελεδών, ὦνος, μελεδώνη, ης, ἡ, et μεληδών, ὄνος, ἡ, subst. [anxia cura,] anxiety, care. Νύκτᾱ δ' ἄμβροσιν μελεδήματᾱ πατρὸς ἐγειρεν. ο. 8. See also Apoll. 2. 629, τ. 517, and Apoll. 3. 811. SYN. Μελέτη, κηδός, μελημά, μεριμνά, φρόντις, οἰζύς, ὦρα, μῆδός. EPI TH. Πυκνόν, ὄξυ, ἀργαλέον, ἄλληκτον, ἄλγητον, θυμβόρον, σπινόν, ἀμύχανον, χαλεπόν.
- Μελεδωνεύς, ἔως, et μελεδωνός, ου, ὁ, subst. [curator,] a protector. Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεύς ἀγρυπνός, ἥρως. Theocr. 24. 104. SYN. Ἐπισκοπός, ἐπιτροπός.
- Μελει, verb. impers. [curae est,] is a care to, or the business of, is regarded. Ἄλλοισιν ἄλλων θεῶν τε² κἀνθρώπων μελει. Hipp. 103.
- Μελεῖστί, adv. [membratim,] limb by limb, piecemeal. Ἡσὶ κύσιν μελεῖστί τᾶμῶν προύθηκ' Ἀχιλλεύς; Ω. 409.
- Μελεόπαθής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [qui misera passus est,] having suffered wretched things. Μελεόπῳνος. b. Μελεόπαθής. Sept. Theb. 961.
- Μελεόπῳνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ærumnosus,] who is wretched from great troubles. See in Μελεόπαθής. SYN. Πόλυπῳνός.
- Μελέος, α, ὄν, adj. [miser,] wretched, unfortunate. Τί γάρ οὐ πᾶρᾱ μοι μελέα στεναίνει; Troad. 106. SYN. Ἀθλιός, δυσδαίμων, κακδαίμων, κακός, ἐχθροδαίμων, ἀτυχής, μωρός, ἀπρακτός, ἡλέος, μάταιος.
- Μελεόφρων, ὄνος, adj. [infelix animi,] wretched in mind. Μελεόφρων πατήρ. Iph. T. 855. (a single dochmiac.)
- Μελετάω, et μελεδαίνω, v. [curo, curam gero,] to attend to, to take care. Μετρίως ἀλγεῖν σοφία μελέτῃ. Eur. fr. Alex. 17. 2. See also Theocr. 9. 12. SYN. Ἐκμελετάω, φροντίζω, ἀσκεῶ, μελέω.
- Μελέτη, ης, ἡ, et μελημά, ἄτος, τὸ, subst. [studium, cura, exercitatio,] object of attention, care. Μελέτα. Σοφίαι μὲν αἰπειναί. Olymp. 9. 161. See also Eumen. 447. SYN. Μελεδημά, μελεδών, ἐπιμελειᾶ, ἀσκησίς. EPI TH. Ὁξειᾶ, πυκνῇ, κακῇ.
- Μελέτωρ, ὄρος, et μελέτηρός, ου, ὁ, subst. [“qui curam gerit alicujus rei.” Steph. Thes.] one who cares for or takes an interest in. Οἶδ', οἶδ' ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἄμ-φι. Soph. Electr. 846. SYN. Μελεδωνεύς, τίτης, τιμωρός.
- * Μελέω, vid. Μελδομαι.
- Μελημά, vid. Μελέτη.
- Μελησίμβροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in cura et fama hominum futurus est,] which will engross the attention of men. Φυτεύ-σεσθαι μελησίμβροτον. Pyth. 4. 27.
- Μελί, ἱτός, τὸ, subst. [mel,] honey. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μελίτος γλυκύν

¹ Μελας is also a P. N. see Z. 117.² Θεῶν is here scanned as one long syllable.

ῥέεν αὐδή. A. 249. ΕΡΙΤΗ. Χλωρόν, γλυκέρων, γλυκῦ, κατὰλειβόμενον, εὐ-
γλωσσόν, ἔρατεινόν, κηροδέτην, ἀκρήρατον. ΠΗΡ. Γλυκεῖαι μελίτος ῥοαί, ζουθᾶν
πὺνημᾶ μελισσᾶν, μελισσῶν νέκταρ.

Μελία, as, ἡ, subst. [(1) fraxinus; (2) nympha præsides hujus arboris; (3) hasta
fraxinea,] (1) an ash-tree, (2) the nymph who was supposed to preside over it;
(3) an ashen spear. Αἰχμηταί, μεμῶτες ὀρεκτῆσιν μελίησι. B. 543. SYN.
(3) Βέλως, ἀκόντιόν, δόρυ. ΕΡΙΤΗ. (3) Εὐχαλκός, ἰθυπτιών, χαλκὸγλῶχιν, εὐ-
ξεστός, ἀνδρόφονος, δόλιχόσκιος.

Μελίαι, nymphae. See Μελία. (2.)

Μελίβοια, as, ἡ, P. N. [Melibœa,] a city in Thessaly. "Ενθεν δὲ πρῶτερησέ
παρεξεθεον Μελίβοιαν. Apoll. 1. 592.

Μελίγδονπός, ου, μελίγερὸς, ὅς, μελίγλωσσός, et μελίφθογγός, ου, ὁ et ἡ, adj.
[suaviter sonans, cantans, vel cantatus,] sweetly sounding, singing or sung.
Καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντᾶ μελιζέμεν αἰοδαῖς. Nem. 11. 23. See also
Pyth. 3. 113. P. V. 179. and Isthm. 6. 13. SYN. 'Ηδυέπης, ἡδυμέλης, ἱμερό-
φωνός, ἡδύπνοός, μελίπνοός.

Μελίγουνις, vid. Λιπᾶρα.

Μελίζω, v. [in partes divido, cantu celebroy,] to divide into parts, to celebrate
in song. See in Μελίγδονπός. SYN. 'Αεῖδω, ᾄδω, αἰνέω, φορμίζω, ἐπαινέω.

Μελίγηγής, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [fraxinigena,] ash-sprung. Τὸν μὲν χαλκείης μελίγ-
γενέων ἀνθρώπων. Apoll. 4. 1641.

Μελίγηδής, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [mellis suavitatem habens, valde suavis,] sweet as
honey, delicious. Οἶνόν τ' ἐξαίτων, μελίγηδᾶ· ἄλλ' ἄρᾶ καὶ ἴς. M. 320. SYN.

Μελιτῆεις, ἡδιστός, γλυκῦτάτος, μελίχχός, μελίχχός, μελίχρὸς, μελίφρων.

Μελίκηρὸν, ου, τὸ, subst. [favus,] honeycomb. "Ερρέε μοι φωνὰ γλυκέρωτέρᾳ ἢ
μελίκῃρω. Theocr. 20. 27. SYN. Κήρὸς, κήρῳ.

Μελίκομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [suaviter sonans,] sweet-sounding. Οὐτὲ μελίκόμ-
πων αἰοδᾶν. Pyth. 2. 46.

Μελίκρατός, ὄν, et μελίκρατον, τὸ, subst. ["infusum ex melle et lacte, apud re-
centiores est, ex melle et aqua." Damm. in v.] an offering to the dead, com-
posed of honey mixed with milk or water. Πρῶτᾶ μελίκράτῳ, μετέπειτᾶ δὲ
ἡδεῖ οἶνον. A. 27.

Μελικτής, οὔ, ὁ, subst. [cantor,] a singer. Δωρὸν ἐμὶν νῖν ἐλειπέν· ἐγὼ δὲ τίς
εἰμὶ μελικτάς. Theocr. 4. 30. SYN. See 'Αοιδός.

Μελίνος, et Poet. vel Ion. μελινός, η, ὄν, adj. [fraxineus,] ashen, of ash. 'Ιζε
δ' ἐπὶ μελίνον οὐδοῦ ἐντοσθὲ θυράων. p. 339. See also N. 715.

Μελίπνοός, ους, gen. ου, ὁ et ἡ, adj. [suaviter spirans,] sweetly breathing. "Ενθ',
ὦ νυαξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοισ' μελίπνου. Theocr. 1. 128. SYN. See Μελίγ-
δονπός.

Μελίσδω, Dor. pro Μελίζω, q. v.

Μελισμά, ἄτος, τὸ, subst. [carmen,] a song. 'Αδὺ δὲ μοι τὸ μελισμά, καὶ ἦν
σύριγγι μελίσδω. Theocr. 20. 28. SYN. See Μελός.

Μελισσά, et μελιττᾶ, ης, ἡ, subst. [apis,] a bee. Μελισσὰ λειμῶν ἡρῖνὸν διέρ-
χεται. Hipp. 76. ΕΡΙΤΗ. 'Αδινῇ, ὀρεῖᾳ, ζουθῇ, βεμβουσᾷ, ἡερόφουτὸς. ΠΗΡ.
See Apoll. 1. 879—883.

Μελισσοκόμος, et * μελισσόνόμος, ου, ὁ, subst. [apiarius,] a feeder of bees. 'Ηε
μελισσοκόμοι πέτρη ἐνὶ καπνιδώσῳ. Apoll. 2. 132. See also Ran. 1273.

Μελισσοτρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [apes alens,] bee-nourishing. Μελισσοτρόφον
Σάλαμινός ὦ βασιλεῦ Τελαμών. Troad. 800.

Μελιστάγης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [dulce libans,] sweetly-dropping. Οἶνον ἀκηρᾶσιτοῦ
μελιστάγῃας χεῖ λουβάς. Apoll. 2. 1276.

Μελίτεια, as, ἡ, subst. [melitea,] mint. Αἰγίπυρος καὶ κνυζᾶ, καὶ εὐόδης μελί-
τεια. Theocr. 4. 25.

Μελίτη, ης, ἡ, P. N. [Melite,] (1) one of the Nereids; (2) the name of an
island. Καὶ Μελίτη, καὶ Ἰαιρά, καὶ Ἀμφίθη, καὶ Ἀγάη. Σ. 42.

Μελιτίδαι, ων, οἱ, P. N. [Melitidæ,] the supporters of Melitus. Μελιτίδαι κῶ-
θηντο. Ran. 991.

- Μελιτῶεις, εσσα, εν, μελιχρῶς, α, ον, et μελιτώδης, ἔδος, adj. [mellitus,] honied, sweet. Ἐχει μελιτῶεσσαν εὐδίαν. Olymp. 1. 158. See also Apoll. 4. 360. and Theocr. 15. 94.
- Μελιτῶπῶλης, ον, ὁ, subst. [qui mel vendit,] a honey-seller. Νεανῶν· τούτους δὲ περὶοικοῦσιν μελιτῶπῶλαι. Equit. 853.
- * Μελιτῶς, ον, ὁ, P. N. [Melitus,] the name of one who accused Socrates, and of others. Σκόλιων Μελίτου, Καρικῶν ἀνλημάτων. Ran. 1302.
- Μελίττιον, ον, τὸ, subst. [apicula,] my sweet dear. Ἔως γάρ, ὦ μελίττιον. Vesp. 366.
- Μελίτουττα, ης, ἡ, subst. [placenta quædam mellita,] a honied cake. Ἦν δ' Ἡράκλειε τις βούν, λάρφ νάστους θύειν μελιτούττας. Aves 568.
- Μελιτώδης, vid. Μελιτῶεις.
- Μελίτωμα, ἄτος, τὸ, subst. [placenta mellita,] a honied cake. Οὐ χρηστὸν μελιτωμα, τὸ καὶ μακάρες πύθεουσι. Batrach. 39.
- Μελίφθεγκτός, vid. Μελιγδουπός.
- Μελίφρων, ονός, adj. ["exhilarans dulcedine sua et benignus, ut mel." Damm. in v.] refreshing, sweet. Ὑμῖν παρ προτέρουσι, μελίφρονά πυρὸν ἔθηκεν. Θ. 189. SYN. See Μελιθήδης.
- Μελίχλωρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [mellei coloris,] of the color of honey, yellow. Ἰσχυαν, ἀλιόκαστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Theocr. 10. 27.
- Μελίχρῶς, vid. Μελιτῶεις.
- Μέλλημα, ἄτος, τὸ, et μελλῶ, ὄδς, et μέλλησις, ἡ, subst. [cunctatio, dilatio,] delay, hesitation. Τὰ τῶν Ἀτρειδῶν μὴ μένων μελλήματα. Iph. A. 818. See also Agam. 1327. SYN. Βραδύτης, ἀναβόλη.
- * Μελλητῆός, ον, adj. verbal. [cunctabundus,] must delay. Ὁμός' ἐστὶ δειπνήσονται, κοῦ μελλητῆόν. Eccles. 876.
- Μελλογάμος, et μελλονμφός, ον, ὁ et ἡ, subst. [futurus sponsus, futura sponsa,] a future husband or wife. Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτέρως Ἰδας. Theocr. 22. 140. See also Trach. 207.
- Μελλοδειπνικός, ἡ, ον, adj. [ad cœnam vocans,] inviting to supper. Ἐπόσμαι μέλος τὶ μελλοδειπνικόν. Eccles. 1153.
- Μελλονικῆα, v. [vincere cunctor, Niciaë more cunctor, vox ab Aristoph. con-ficta,] to hesitate to conquer, to hesitate like Nicias. Ὅρα ὅστιν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικῆαν. Aves 639.
- Μέλλω, v. [futurus sum, meditor, cunctor,] to be about, to intend, to delay. Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι. A. 564. SYN. Ἐοικᾶ, ἐπὶνῶεω, βραδύνομαι.
- Μελῶποιῶ, v. [modulor,] to compose the music. Τῶν δεσποσύνων μελῶποιων. Thesm. 42. SYN. Μελοῦπέω, μελωδεῶ.
- Μελῶποιός, ον, adj. [musicus,] who composes music. Μελοποιὸν ὄντα, καὶ ποιοῦντα ταῦτ' αἶε. Ran. 1280.
- Μελός, ἔδος, τὸ, subst. [(1) membrum, artus; (2) carmen modulatum,] (1) a limb, a member; (2) a song. Μελός εἰς ἄμφω πέπτωκε τύχης. Iph. A. 1280. SYN. (1) Μελισμα, ἐπός, αἰοδῆ, ᾄσμα, μολπῆ, μελωδία, (2) γυῖον, κῶλον. ERITH. (1) Ἀρματεῖον, δυσζυνετόν, κάλδον, βακχεῖον, φίλιον, δαίον, γαμήλιον, αἰδολόν, γλυκερόν, λιγυρόν, μελιχρόν, πάμφωνόν, χαριέν, φωνῆεν, τερπνόν, καλλιχρόρον, ἡδύ, εὐτόν, θελκτῆριον, ἱερόν, προσφίλες, (2) γναμπτόν, βριᾶρόν, ἐράτον, ἀκάματόν, στίβαρόν, τρυμέρον, θνητόν, ἀφᾶτόν.
- Μελοῦπέω, v. [ad mensuram cantus pedibus calcare,] to beat time to the song. Μελοῦπέεις, ὁμοῦ τ' ὀρθίοις ἐν νόμοις; Agam. 1122. (Trimet. Dochm.) SYN. Μελοποιῶ, μελίζω.
- Μελπηθρόν, ον, τὸ, subst. [tripudium cum cantu,] music and dancing. Πάτροκλον Τρωῆσιν κύσιν μελπηθρὰ γένεσθαι. Σ. 179.
- Μελπομένη, ης, ἡ, P. N. [Melpomene,] one of the Muses. See Ἑρατώ.
- Μέλπω, v. ["cano cum saltatione et tripudiis." Damm.] to sing and dance. Μέλπει, ἃ μέλπουσ' οὐ σαφῇ δείξεις ἴσως. Troad. 409. SYN. Ἀείδω, μολπαζω, ὑμνῶ, μελίζω, ἀναχόρεω, κανάχῃω μέλδς.

Μελῦδριον, ου, τὸ, dimin. a μέλδς, [cantiuncula,] a little song. Εἰ μοι καλᾶ πλεῖ τὰ μελῦδρίᾱ, καὶ τὰδὲ μοῦνᾱ. Bion 5. 2.

Μέλω, et μέλω, ¹ f. ἦσω, v. [(1) curæ sum, curam injicio, et (2) in med. voc. curo,] (1) to be an object of care, to cause care, attention, or anxiety, (2) to be anxious for. Ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μεῦ κλέϋς οὐρανὸν ἵκει. ι. 20. SYN. (2) Ἐπιμελεῖσθαι. SYN. Μήδδμαι.

Μελωδέω, v. [modulor, carmine modulato laudo,] to 'play harmoniously, to praise in set strains. Σίγα· μέλωδεῖν αὐτὸ παρὰσκευάζεται. Thesm. 99. SYN. Ἀείδω, μελίξω.

Μελωδία, ας, ἡ, subst. [ars suaviter canendi,] skill in singing sweetly. Μοῦσαι μεγίστην εἰς ἔριν μελωδίας. Rhes. 920. SYN. See Μέλδς.

Μελωδός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [canorus,] harmonious. Κύκνειν ἐνθά κύκνος μελωδός. Iph. T. 1105. SYN. Μουσικός, μουσοπόδός, μελόποιός.

Μεῶως, vid. Μᾶω.

* Μεμήκω, vid. Μηκᾶω.

* Μεμηχανήμενος, adv. [consulto,] intentionally. Τοῦ σοῦ πρὸς ἀνδρὸς, καὶ μεμηχανημένως. Ion 808. SYN. Ἐκ προνοίας, ἐκουσίως.

Μέμνων, ὄνδς, ὁ, P. N. [Memnon,] the leader of the Æthiopians in the Trojan war. Ἦν' ἡκ' ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον', ἢ Σαρπηδόνα. Nub. 622. EPI TH. Διὸς, ἀντιθέδς, χαλκοκόρυστῆς, Αἰθίοψ, ἀφρόδς, ἐνᾱρίμβροτδς, στραταρχὸς Αἰθίοπων.

Μεμπτός, ἡ, ὄν, adj. verbal. [reprehendendus,] censurable. Ληφθέντ' ἡ μεμπτός εἰμι, κάρτ' ἂν μαίνεσθαι. Trach. 447. SYN. Μωμητός.

Μεμφίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Memphis,] a city in Egypt. Ὅ τ' ἡ τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων. Pers. 36. SYN. Ἠγάθεα.

Μεμφῶμαι, v. [conqueror, accuso,] to complain of, to accuse. Σὺ δ' εἴ τί μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας. Hec. 949. SYN. Αἰτιάσθαι, κατὰγινώσκω, κατηγόρεω, ἐγκάλεω, μεμψιμοιρεῶ, μέμψιν ἔχω κατὰ.

Μεμφίς, ἔως, et μομφή, ἡς, ἡ, subst. [querela, querimonia,] complaint, censure. Μὴ τῶν παροιῶν μέμφις ἐς μέσον μόλῃ. Ion 1558. See also Orest. 1038. SYN. Ψόγος, αἰτία, ὄνειδος, λάβῃ, αἰτίαν.

* Μέν, partic. Vid. Damm.

Μενάλκας, ου, ὁ, P. N. [Menalcas,] Μᾶλᾱ νέμων, ὡς φαντ', κατ' ὥρεᾱ μακρὰ Μενάλκας. Theocr. 8. 2.

Μενεαίνω, μένοινᾶω, et μένοινεω, v. [valde cupio, destino, irascor,] to desire, to be resolved, to be angry. Οὐ μὲν δὴ σὲ κατὰφθίσει μᾶλᾶ περ μένεαίνων. ε. 341. See E. 264. and M. 59. SYN. Προθυμεῖσθαι, ἐέλδδμαι, ἐφίεμαι, χόλδδμαι.

Μενεδήϊός, μένεπτολέμδς, μένεμάχος, μένεχάρμης, et μένεχαρμδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [bellicosus,] firm in war, warlike. Ἄλλᾱ, Οὐδ' ἂν, καὶ γὰρ τὸ παρὸς μένεδῆϊός ἦσθα. N. 228. See also Δ. 395. Ψ. 419. and E. 376. SYN. Ἀρήϊός, πόλεμδς, πόλεμικός, μάχητης.

Μενελαός, ου, et Μενελέως, ω, ὁ, P. N. [Menelaus,] the son of Atreus. Τιμὴν ἀρνῦμενοι Μενελάω, σοὶ τ' ἐ, κύνωπᾶ. A. 159. EPI TH. Ἀγακλῆς, ἀναξ, Ἀτρεΐδης, διότρεφῆς, ὄρχαμδς λαῶν, ἀγαθός, βόην ἀγαθός, αἰδοῖός, ἀρηϊφίλδς, ἀρχός Ἀχαιῶν, Ἀτρεὺς υἱός, δούρικλῦτδς, ἴφθιμδς, ξανθός, ἀμύμων, διδγενής, ἥρως, κυδάλιμδς, ἀντιθέδς, νέωτέρδς Ἀτρεὺς υἱός, ισθθεὺς φδς, ἀγῆνων.

Μένεσθίος, ου, ὁ, P. N. [Menesthius,] Ἀρνη ναιετᾶοντᾶ Μένεσθίον, ὃν κόρνῃτης. H. 9. EPI TH. Αἰδολθώρηξ, δτδς, μεγᾶθυμδς.

Μένετός, ἡ, ὄν, adj. [qui manet, patiens,] forbearing. Μένετοὶ Θεοὶ, καὶ μὴ πῶδιδδ, μισητῖαν. Aves 1620.

Μένεχάρμης, et μένεχαρμδς. Vid. Μενεδήϊός.

Μένδεια, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [gratus animo,] agreeable, refreshing. Ἐς κλισίην παρὰ δὲ σφί τῖθει μένδεια δαῖτᾱ. I. 90. SYN. Ουμηρής.

¹ Μέμβλεται and μέμβλετο are used in Homer for μέμλεται and ἐμέμλετο. Vid. Damm. in v. Μέλω sub fin.

Μένουινάω, et μένουινέω. Vid. Μενεάινω.

Μένουινῃ, ἥς, ἡ, subst. [desiderium,] consilium, the desire, the design, the intent. Φάρμακᾶ πασσαμένη, "Ἡρῆς δ' ἀλῶσέ μένουινάς. Apoll. 4. 21. SYN. Βουλῇ, ἐπίνοιά, ὁρμῇ, γνώμῃ, φρόντισι, πρόθυμια. EPITH. Τρηχεῖᾶ, ὀξεῖᾶ.

Μένουιτιάδης, ου, ὁ, patronym. [e Menœtio satus,] the son of Menœtius, sc. Patroclus. "Ἡῖε, σύν τῷ Μένουιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν. A. 307.

Μένουιτιάδης, ου, ὁ, P. N. [Menœtius.] "Ἡγέμενων" πρῶτος δὲ Μένουιτίου ἀλκίμος υἱός. Π. 307.

Μένος, ἔος, τὸ, subst. [vis, robur, ira,] strength, anger. "Ἰεσθαι, προφύγοντά μένος, καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν. Z. 502. SYN. "Ἰς, ἀλκή, μῆνις, σθένος, βία, ὁρμή, δύναμις, ἰσχύς, θυμός. EPITH. Ἀσχετόν, οὐκ ἐπιεκτόν, αἰὲν ἀτειρές, αἰνόν, ἄσβεστόν, ἄσχετόν, ἀτάσθαλόν, ἀτρομόν, δριμύ, ἔμπεδόν, ἐσθλόν, ἡῦ, ἱερόν, ἱμερόν, κρατερόν, μέγα, πύλθαρες, δεινόν, θεῖον, ἀγρίον, ἀδάμαστον, ἀντίπαλόν, λαβρόν.

Μένω, f. μένω, μιμνάω, et μίμνω, v. [maneo, exspecto,] to remain, to expect. Μάλλον βράχιων σθένάρῳ ἀσθενόυς μένει. Eur. Electr. 389. See also B. 292. and Θ. 78. SYN. Ἀνάμνω, κἀραδόκω, ἐλπίζω.

Μερίδάρπαξ, ἄκος, ὁ, P. N. [nomen muris,] tit-bit-stealer. "Ορχάμος, αὐτὸν Ἄρη φαίνων, κρατερὸς Μερίδάρπαξ. Batrach. 256.

Μερίζω, v. [partio, divido, separo,] to divide into parts or shares. "Ὡς καὶ τὰν ἄγρην, τῶνείρεῦτά πάντα μερίζω. Theocr. 21. 31. SYN. Μείρομαι, διαίρω.

Μερίμνα, ἥς, et μέρμηρᾶ, ἀς, ἡ, et μερίμνημᾶ, ἄδος, τὸ, subst. [cura, sollicitudo,] care, anxiety. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστράφεις λέγεις; Œ. R. 728. See also Hes. Theog. 55. and Philoct. 187. SYN. Μελεδήμᾶ, μελεδών, μελεδώνη, κηδός. EPITH. Χάλεπῃ, κουφῇ, κρατερῇ, βᾶρεῖᾶ, μελδοίς.

Μερίμνάω, v. [curo,] to attend to. "Εργον μερίμνων ποῖον, ἢ βίον τινᾶ; Œ. R. 1124. SYN. Φροντίζω, κηδεύω, κηδόμεναι, ἐπιμελεῖσθαι, ἐννόεω, μερμηρίζω.

Μερίμνητης, οὔ, ὁ, subst. [indagator, curator,] an examiner. Δοκούντας εἶναι, καὶ μερίμνητας λόγων. Med. 1223. SYN. Ἐξεταστής, θέωρος.

Μερίμνοφροντιστής, οὔ, ὁ, subst. [sophista, nugator,] a sophist, a trifler. Μερίμνοφροντισταί, καλοί τῷ κάγαθοί. Nub. 101.

Μέρῃς, ἰδός, ἡ, et μερὺς, ἔδος, τὸ, subst. [pars, portio,] a part, a class, a share. Τρεῖς γὰρ πόλιντων μερίδες· οἱ μὲν ὀλβιοί. Eur. Suppl. 224. See also Ran. 337. SYN. Μοῖρᾶ.

Μερμερίδης, ου, ὁ, patronym. [filius Mermeri,] the son of Mermerus. "Εξ Ἐφύρης ἀνιόντᾶ παρ' Ἴλου Μερμερίδα. α. 259.

Μέρμερὸς, ¹ ου, ὁ et ἡ, adj. ["masc. notat curiosum, sollicitum, percontantem: neutrum est, quod curas anxias excitat, de quo multa est quæstio et inquisitio." Damm.] anxious, causing anxiety, stupendous. "Εκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει, μέρμερᾶ ρέζων. Λ. 502. SYN. Δεινός, ἀργαλέος, χάλεπός.

Μερμήρα, vid. Μέριμνα.

Μερμηρίζω, v. [delibero, vel agitor,] to deliberate anxiously, to be in doubt. Αὐτὰρ ὁ μερμηρίζε πύλντας διὸς Ὀδυσσεύς. ε. 354. SYN. Μερίμνάω, φροντίζω, μελετάω, ἐπινόεω.

Μέρμυς, ἰδός, ἡ, subst. [funiculus tenuis,] a thin rope. Νηὶ δ' ἐνὶ γλαφύρῃ κἀτῆδε μέρμυθι φάεινῃ. κ. 23. EPITH. Ἀργύρεη. SYN. Μήρινθος.

Μερσπηῖς, ἰδός, ἡ, adj. [Meropeis,] of the Meropes, the ancient name of the people of Cos. "Ἠγύγην δ' ἡπειτὰ Κῶν Μερσπητῖδᾶ νῆσον. Call. 4. 160.

Μερὺς, ἔδος, τὸ, vid. Μέρῃς.

Μερῶς, ὁπός, ὁ et ἡ, adj. [(1) articulatam vocem habens; (2) item P. N.] (1) articulately speaking; (2) an inhabitant of Cos. "Εν πέδιφ πέπολιτο πόλις μερῶπων ἀνθρώπων. Υ. 217.

Μεσᾶβόν et *μέσᾶβόν, ου, τὸ, subst. [lorum subjugium, lorum quo boves copulantur iugo,] the thong which fastened the ox to the yoke. "Ενδρῶν ἐλεόντων μεσᾶβων. Ὁ δὲ τυτθὸς ὀπισθεν. Hes. Op. 467. See also Call. fr. 478.

¹ Μέρμερὸς is also a P. N. See E. 512.

ΕΞΡ. 'Ο πλατὺς ἱμάς ὁ τῷ ζυγῷ παρακαθαπτόμενος ἐχέβοιον, καὶ μέσαβα, καὶ μέσαβον καλεῖται. Pollux 1. 13.

Μεσάγκυλόν, *ον*, τὸ, subst. [mesancyla, amentatum jaculum,] a javelin hurled by means of a string. Οἰστοί, μεσάγκυλ', ἐκλύτοι τ' ἀμφώβολοι. Androm. 1122. SYN. Βελεμνόν, βελός.

Μεσαιπόλλιος, *ον*, ὁ et ἡ, adj. [semicanus,] half grey. "Ενθα, μεσαιπόλλιος περ ἐών, Δανῶσις κελεύσας. N. 361.

* Μεσαίτατος, *vid.* Μεσᾶτος.

Μεσακτός, *ον*, ὁ et ἡ, adj. ["mediam sedem obtinens inter Asiæ et Europæ oras." Heath. in l. infra citato.] intervening. Καὶ τὰς ἀγχιᾶλους ἐκράτυνε μεσάκτους.¹ Pers. 889.

Μεσᾶτος, μέσᾱτος, μεσᾶτις, μεσός, μέσος, et μεσαίτατος, *η*, *ον*, adj. [medius, intermedius, dimidiis,] middle, intervening. "Ο μεσᾶτος. *b.* ἀλλ' οὗτος γέ κατ'ἀποθήσεται. Vesp. 1502. See also A. 6. Call. 3. 78. Acharn. 1214. μ. 457. Apoll. 4. 999. SYN. Ἀνᾰμέσος, μεσσήρης, μεσὸπύρος.

Μεσαυλός, *ον*, ὁ, P. N. [Mesaulius,] the slave of Eumæus. Σίτον δέ σφιν ἐνειμὲ Μεσαύλιος. ξ. 449.

Μεσαυλός,² et Ion. Μέσσαυλος, *ον*, ἡ, subst. [atrium villæ rusticæ,] a farm-yard. "Ενθα δὲ καὶ μέσσαυλος ἐλήλατό· τῇ δ' ἐπὶ πολλαί. Apoll. 3. 235. SYN. Ἐπαυλὺς.

Μεσηγὺς et μεσηγύ, Ion. μεσσηγὺς et μεσσηγύ. *adv.* vel *præp.* [inter, in medio, interim,] between, in the middle, in the interim. Αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θυνὲ μεσηγύ. A. 569. See also Apoll. 3. 307. SYN. Μεταξὺ, ἐν μέσῳ.

Μεσήεις, *εσσᾶ*, *ἐν*, adj. [mediocris, medius,] of the middle rank. "Ω φίλοι, Ἀργεῖων ὅστ' ἐξυχός, ὅστ' ἐμσήεις. M. 269. SYN. Μεσός, μετρίος.

Μεσημβρία, *ας*, ἡ, subst. [(1) merities; (2) plaga meridionalis,] mid-day; the south. Πολλοὺς δὲ γ' εὐρήσουσιν ἐν μεσημβρίᾳ. Æsch. Suppl. 754. SYN. Τὸ μεσημβριόν. ΕΡΙΤΗ. Φλόγερὰ, λαμπρὰ, θερμή.

Μεσημβριάω, et μεσημβριάω, *v.* [in media die sum, meridiior,] to be in mid-day. "Ητὲ μεσημβριῶντος ἰαίνεται ἡελίοιο. Apoll. 2. 741.

Μεσημβρινός, et μεσημερίος, *α*, *ον*, adj. [meridianus,] of mid-day, meridian. Μεσημβρινοῖσι θάλαπσιν πρόσείκασεν. Sept. Theb. 427. See also Call. 5. 72. SYN. "Ενδιός.

Μεσόγειός, *ᾱ*, *ον*, et μεσσογέως, *ω*, et μεσόγαιος, *ον*, adj. [mediterraneus,] inland. Ἀμφότερη μεσόγεια, καὶ αἱ πελάγεσσι κᾶθηται. Call. 4. 168. See also Call. 3. 38.

Μεσοδομή, *ης*, ἡ, subst. [trabs magna domus vel navis,] the large beam of a house or ship. Αἶματ' δ' ἐρράδεται τοῖχοι, καλαὶ τὲ μεσόδομαι. *v.* 354.

Μεσολάβης, *εός*, ὁ, ἡ, adj. [qui medium corripit vel ferit,] seizing or striking the middle. Μεσολάβει κέντρῳ. Æsch. Suppl. 157.

Μεσόμφαλός, *ον*, ὁ et ἡ, adj. [umbilicalis,] at the navel or middle of the earth. Ἴνα μεσόμφαλοι λέγονται μύχοι. Orest. 325.

Μεσύνυκτις, *ον*, ὁ et ἡ, adj. [media nocte,] at midnight. Μεσύνυκτις ὠλλύμαν. Hec. 902.

Μεσοπάγης, et Ion. μεσσοπάγης, *εός*, ὁ et ἡ, adj. ["usque ad medium sui partem infixus." Damm.] fixed up to the middle. Μεσσοπάγες δ' ἄρ' ἐθηκὲ κατ' ὄχθης μειλίνον ἐγχοῦς. Φ. 172.

Μεσοπύρος, *ον*, ὁ et ἡ, adj. [per medium tranans, medius,] mid, middle. Πλειὰς μὲν ἦει μεσοπύρον δι' αἰθέρος. Ion 1152.

Μεσός, *vid.* Μεσᾶτος.

Μεσώω, *v.* [in medio sum,] to be in the middle. Ζηλῷ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κούδ' ἐπω μέσοι. Med. 59.

Μεσσᾶβόν, *vid.* Μεσᾶβόν.

Μεσσάπιός, *ον*, ὁ, P. N. [Messapius,] a mountain in Bœotia. Μεσσαπίον φύλαξι σημαίνει μῶλον. Agam. 284.

¹ Dr. Blomfield proposes ἐκράτυνεν ἐπάκτους.

² Μέσαυλος is also an adj. Alcest. 565. 'between the porch and hall.'

Μέσσαυλος, vid. Μεσσαυλος.

Μεσσηγύς, vid. Μεσηγύς.

Μεσσηνίος, ὄν, adj. [Messenius,] Messenian. Μηλὰ γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσηνίοι ἀνδρὲς αἰεῖραν. φ. 18.

Μεσσήρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [medius,] middle. Γαίης μεσσήρης ἔδρας. Ion 909.

Μέσσος, vid. Μεσᾶτος.

Μεστὺς, ἡ, ὄν, adj. [plenus, refertus,] full. Ἀλλ' ἡνίκ' ἦδη μεστὺς ἦν θυμούμενος. C. C. 768. SYN. Γέμων, πλεῶς, πλήρης.

Μεστῶν, v. [impleo, refertio,] to fill up. Παῦσαι, πρὶν ὀργῆς καμῆ μεστῶσαι λέγων. Antig. 280. SYN. Πληρῶν, ἀναπλήθω.

Μέσφα, adv. vel prap. [dum, donec,] whilst, until, so long as. Μέσφ' αὐτῶν δόρποις κόρεσάμενοι κατέδαρθεν. Apoll. 2. 1229. SYN. See Μέχρι.

* Μέσως, adv. [mediocriter,] moderately. Ἐδνοισί, πᾶλῶς τ' οὐ μέσως εὐδαίμονος. Androm. 865.

* Μετά,¹ prap. [(1) *genitiv. cum*, una cum; (2) *dativ. coram*, inter, praeter; (3) *accusativ. post*, inter,] (1) with, along with; (2) before, amidst; (3) after, amongst, in pursuit of. Ὅσόν ἐγὼ μετὰ πᾶσιν αἰτιμότητη θεὸς εἰμι. A. 517.

Μεταβαίνω, v. [transfero, transeo,] to pass over. Ἡ πτηνὸς ἄνω μετὰ βᾶς βίθον. Hipp. 1287. SYN. Μετειμί, πᾶρέρχομαι, ἀποικέω, ὑπὸ χωρῶν, μετὰβάλλω, ἐκτρέπομαι.

Μεταβάλλω, f. ἄλῳ, v. [verto, converto, verso,] to turn, to change, to ponder.

Μορφήν ἐμὴν μετεβάλλῶν εἰς ἀνδρὸς φύσιν. Bacch. 54. SYN. Στρέφω, ἀναστρέφω, μεταλλάττω, ἐξαλλάττω, μεταβαίνω, μετατίθημι.

Μεταβιβάζω, v. [transfero, alio abduco,] to transfer. Εἰς ἀγαθὰ μετὰβιβάζει. Pax 947. SYN. Μεταστρέφω, μεταβαίνω, μετακῶμιζω.

Μεταβλέπω, v. [intueor,] to look amidst or upon. Ἡ κεῖνὸ μεταβλέψειας ἐρενθός. Apoll. 726. SYN. Προσβλέπω, ἐπιβλέπω, προσλεύσω.

Μεταβόλλη, ἡς, ἡ, subst. [mutatio, commutatio,] a change. Πολλὰς ἱευσὰ μετὰβόλῃς ὀδυρμάτων. Iph. A. 1101. SYN. Ἀλλάγη, ἐξαλλάγη, ἀμοιβή.

Μεταβουλεύω, v. [aliud consilium capio,] to change one's mind. Ἀλλὰ μετὰβουλευσόμεθα. δ. Τοῦτ' οὐ καλῶς λέγεις. Orest. 1541. SYN. Μεταγινώσκω, μετὰνῶξω, μετὰφράζομαι.

Μεταβουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui cito consilium mutat,] fickle. Δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μετὰβούλους. Acharn. 632. SYN. Ταχὺβουλός.

Μετάγγελός, ου, ὁ et ἡ, adj. [internuncius,] a messenger. Ἀράων αἰουσα μετὰγγελὸς ἦλθ' Ἀνέμοισιν. Ψ. 199. SYN. Ἀγγελός, διάκτωρ, ἀγγελιώτης, ἀγγελιφόρος.

Μεταγινώσκω, μετᾶγνωμι, et μετᾶνᾶγινώσκω, v. [sententiam muto,] to change one's opinion. Ὅμως δ' ἴσως γε κἂν μεταγνοίης τὰδε. Iph. A. 1424. et Aj. Fl. 717. SYN. Μεταβουλεύομαι, μετὰνῶξω, ἐξίστάμαι.

Μεταγνοιά, vid. Μετᾶνοιά.

Μεταγράφω, v. [rescribo,] to copy, to alter in writing. Ἐγνων τὸν, αὐτὸς μετὰγράφω καλῶς πάλιν. Iph. A. 108. SYN. Μετατίθημι, ἀκυρῶ.

* Μεταγυρεύω, v. [inter et ad aliquos loquor,] to harangue amidst. Τὸν δ' ἡοῦς, Τρώεσσι μετ' ἱπποδάμοις ἀγυρεύσω. Θ. 525. SYN. Μετέπω, ἀγυρεύω.

Μεταδαίνυμι, et μετὰδαιῖναι, v. [una convivor,] to banquet amidst or with. Ἐρρ' οὕτως οὐ σὺς γέ πατήρ μετὰδαινύται ἡμῖν. X. 498. See also σ. 48. SYN. Συνεστιᾶσθαι, εὐχεῖν.

Μεταδήμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui inter populum suum versatur,] who is living among his own countrymen. Οὐ γὰρ ἐθ' Ἡφαιστὸς μετὰδήμιος, ἀλλὰ ποῦ ἦδη. θ. 293. SYN. Ἐνδήμιος, ἐπιδήμιος.

Μεταδίδωμι, f. δώσω, v. [impertior, communico,] to give a share of, to communicate, to deliver. Μετάδος φίλοισι σοῖσι τῆς εὐπραξίας. Orest. 444. SYN. Κοινῶν, κοινωνῶ, διανέμω.

Μεταδόρπιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [inter cœnandum,] during supper. Τέρπῳ ὀδυρμένος μετὰδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἡώς. δ. 194.

Μεταδουπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sonans inter,] sounding or making a noise between,

¹ See Steph. Thes. p. 6096. and Damm. in v.

- interfering. Αἰ δ' ἄλλαι μετᾷδονποι, ἀκῆριοι, οὐτὶ φέρονσαι. Hes. Op. 821.
- Μετᾷδρομάδην, adj. [persequendo,] by running after. Τὸν δὲ μετᾷδρομάδην ἐπὶ Μύρτιλῳς ἠλάσεν ἵππους. Apoll. 755. SYN. Δρομάδην, δρομαίως.
- Μετᾷδρομή, ἥς, ἡ, subst. [incursus,] an assault, an attack. Εἰς χεῖρας ἠλθε, μετᾷδρομαῖς Ἑρινῶν. Iph. T. 942.
- Μετᾷδρομός, ου, ὁ et ἡ, adj. [persequens, ulciscens,] running after, avenging. Μετᾷδρομοὶ κῶκων πανουργημάτων. Soph. Electr. 1387. (Dochm. dim.) SYN. Τιμωρός, τίτης.
- Μετᾱθωρήσσομαι, (legerim potius μετᾱ θωρήσσομαι.) [armor inter,] I am armed among.
- Μετᾱίγδην, adv. [cum impetu,] violently. Κόψε μετᾱίγδην ὑπὲρ οὐατος· ὅστέα δ' εἴσω. Apoll. 2. 95.
- Μετᾱίζω, v. [una sedeo,] to sit along with. Εἶων, οὐτὲ νῆων μετᾱίζειν, οὐτὲ γέροντων. π. 362.
- Μεταίρω, Dor. et Æol. πεδαίρω, f. ἄρῳ, v. [amoveo,] to remove. Τὶ τὸδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βᾶθρων. Iph. T. 1158. See also Phœn. 1041. SYN. Μετᾱβάλλω, μεταλλάσσω.
- Μετᾱίσσω, v. ["quo insequendo, persequor, irruo." Damm.] to pursue. Ἡ μετᾱίζας θάνατον τεύξειεν ἐκάστη. ρ. 236. SYN. Διώκω, ἐφῆπδομαι.
- Μεταίτω, v. [mendoico,] to beg. Ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταίτων. Equit. 775. SYN. Ἐπαιτῶ, αἰτῶ.
- Μεταίτις, ου, ὁ et ἡ, [compos, auctor,] the author, the cause. Ῥώμη γένεσθαι, καὶ τᾶφον μεταίτιδν. Eur. Suppl. 26. SYN. Ἐπαιτίς, αἰτίς, σύμβουλος.
- Μεταίχιμς, et Dor. et Æol. πεδαίχιμς, α, ὅν, adj. [medius intra duas acies, intermedius,] midway, intermediate. Μεταίχιμδν, τὸ, [intervallum,] interval. Ἔσθῃ μεσοισὶν ἐν μεταίχιμοῖς δδρός. Heracl. 803. See also Choëph. 581.
- Μετᾱκᾶλῶ, v. [revoco,] to recall. Καὶ μετᾱκᾶλει τὸν ἱερεᾶ· νῦνδ' οὐδὲ εἰς. Plut. 1182. SYN. Ἀνάκᾶλῶ.
- Μετᾱκιάθω, et * μετᾱκίω, v. [consequor, accedo,] to pursue, to occupy. Ἄλλ' ὅτῃ πᾶν πῆδιον μετᾱκιάθων, ἄμμι δ' Ἀθήνη. Λ. 713. See also o. 147. SYN. Μετέρχομαι, μετῃμι, ἐπέρχομαι, μετᾱίσσω.
- Μετᾱκλαίω, f. κλαύσομαι, v. [lacrymis et fletu prosequor,] to bewail. Οὐ μετᾱκλάομαι· ἀλλὰ θάνειν μοι. Hec. 214. (Anapæst. dim.) SYN. Μεταστένω, ἀλγῶ, δᾱκρύω, ἀνάκκω, μεταλγῶ.
- Μετᾱκλείω, et μετᾱκλείζω, v. [mutato nomine voco, celebro, cognomino,] to call by another name, to surname. Στρώφᾱδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι. Apoll. 2. 296.
- Μετᾱκλίνω, f. ἱνῳ, v. [retro flecto,] to bend to the other side. Μήπως μιν πῶλεμοιὸ μετᾱκλινθέντος ἐλοιέν. Λ. 509. SYN. Ἐκκλίνω, ἐκτρέπομαι, ἀλεείνω.
- Μετᾱκοιμίζομαι, v. [interquiesco, vel post quiesco. Vid. doctiss. Blomf. in l. c.] to rest somewhere else, amidst or after. Μετᾱκοιμισθὲν μὲνός ἄτης; Choëph. 1063. SYN. Μετᾱπαύομαι, ἀνᾱκλινδομαι, ἀνᾱκειμαι.
- Μετᾱκοινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [particeps,] sharing. Μετᾱκοινοὶ δ' αἰ φίλαι ματρὶ παρεισὶ. Æsch. Suppl. 1046. SYN. Κοινός, κοινωνός.
- Μετᾱκῦλινδῶ, v. [volvendo transfero,] to move with a rotatory motion. Μετᾱκῦλινδεῖν αὐτὸν αἰεί. Ran. 536. SYN. Κῦλινδῶ, μεταστρέφω.
- Μετᾱκύμς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est inter fluctus,] who is amidst the waves. Εἰ γὰρ μετᾱκύμς ἄτας. Alcest. 91.¹
- Μετᾱλαμβάνω, f. λήψω, et * μετᾱλαγχᾶνω, v. ["particeps fio, una prehendo." Damm.] to share in, to take something else, to change. Ζητεῖς μετᾱλαβεῖν. b. μετᾱλαβεῖν ζητῶ; τῖνός; Plut. 370. See also Eur. Suppl. 1087. SYN. Μετέχω, μετᾱδιδωμί, μεταίρω, καρπῶ.
- Μεταλγῶ, v. [dolorem cum alio participo, doleā,] to mourn along with. Μεταλγῆς τὸ δίκαιον ἔρξαι. Æsch. Suppl. 410. SYN. See Μετᾱκλαίω.
- * Μετᾱλήσκω, v. [produco,] to produce, to generate. Ἄλλ' ὄφιος δεινοῖο μετᾱλήσκοντάς ὀδόντας. Apoll. 3. 14. SYN. See Ἀλδήσκω.

¹ See Dr. Monk's note on this passage. Hesych. Μετακύνον· μεταξὺ τῶν κυμάτων.

- Μεταλήγω**, unde Ion. imp. **μετάληγέσκω**, v. [desino, desisto, cesso,] to cease. Ἀεὶ δῶρ᾽ ἀδίδωσι μετὰλλήξαντι¹ χόλοι. I. 261. See also Apoll. 3. 414. **SYN.**
- Λήγω**, ἀποπαύομαι, **κατάλήγω**, **μετάλωφῶ**.
- Μεταλλάγῃ**, ἡς, ἡ, subst. [mutatio, commutatio,] a change, exchange. Μεταλλάγαι γὰρ δακρυῶν.² Herc. F. 761. **SYN.** Μεταβόλῃ, ἀλλάγῃ.
- Μετάλλακτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [reconcilians, mutatus,] reconciling, re-uniting, changed. Λήματός ἐν τροπαίᾳ χρόνῳ μετάλ-λακτός. Sept. Theb. 703.
- Μεταλλάσσω**, f. ξω, v. [muto, immuto, transformo,] to change, to transform. Σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τὰμήχανᾶ. Eur. fr. Autol. 3. 9. **SYN.** Ἀλλάσσω, μετὰβάλλω, μετᾱμείβομαι, μεταστρέφω, μεθίστημι, μετᾱμείβομαι, ἀντρέπω.
- Μεταλλάω**, f. ἴσω, v. [quaero curiose, inquiri, percunctor,] to seek or question diligently. Τοῦτ᾽ δέ σοι ἔρῶ, ὃ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάς. Γ. 177. **SYN.** Ἐρευνᾶω, δίζημι, ζητῶ, ἐπιζητῶ.
- Μετάλλητος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [investigabilis, explorandus,] may be investigated or discovered. Εἰ μετάλλατόν τι. Pyth. 4. 291. **SYN.** Ζητητός.
- Μεταλλόν**, ου, τὸ, subst. [(1) metallum, (2) fodina,] a metal, a mine. Ἀλλὰ σχεδὸν ἐδεδόκως, ὠνήσθαι μεταλλά. Equit. 362. **EPITH.** Χρυσόφαῖς, χρυσόν.
- Μεταλωφῶ**, et **μετάλωφῶ**, v. [desino, cesso,] to cease. Τειρομένοι καὶ δὴ μετελώφειν αὐτὰρ ὁ τοὺς γέ. Apoll. 1. 1161.
- Μεταμάξιός**, ον, adj. [qui est inter ambas mammillas,] which is between the two breasts or nipples. Ἄλλ' ἐβάλε στήθος μετᾱμάξιόν' ὥσέ δ' ἄφ' ἵππων. E. 19.
- Μεταμαίομαι**, v. [consequi et contingere cupio,] to be anxious to meet with or obtain. Τη-λὺθὲ μετᾱμαίμενος. Nem. 3. 141. **SYN.** Μαίομαι, ἵεμαι, δίζημι, ἔρευνᾶω.
- Μεταμανθάνω**, v. [omisso eo quod prius didiceram, aliud addisco. Vid. Schol. Aristoph. Plut. 925.] to leave one thing and learn another. Μεταμανθάνουσα, δ' ὕμνον. Agam. 689.
- Μεταμείβω**, Aeol. πεδάμειβω, v. [commuto,] to change. Ἐτέρας ἐτέρας μετᾱμειβόμενα. Phoen. 845. See also Pyth. 12. 18. **SYN.** See Μεταλλάσσω.
- Μεταμέλει**, f. μέλῃσει, v. impers. [poenitet,] it repenteth. Πρὸς ταῦτ᾽ ἀβρύκετ', ἡ τὰχ' ὕμιν φήμι μετᾱμέλῃσειν. Pax 1315.
- Μεταμέλπομαι**, v. [simul cano,] to sing together. Τῇσ' ἐν οὐτ' αἰσχροὴ μετᾱμέλ-πεταί, οὐτὲ λαχεῖα. Hom. Apoll. 197. **SYN.** Συναῶω, ἀμᾱ μέλπομαι.
- Μεταμίσγω**, f. ἰξω, et **μεταμίγνυμι**, v. [admisceo,] to mingle with. Τοῖσιν Ὀδυσ-σῆος μετᾱμίξομεν' οὐδὲ τοῖ νῆας. χ. 221. **SYN.** Συμμίγνυμι, ξυγκέραννυμι, ἀνα-κινῶω, ἀνακέραννυμι.
- Μεταμώλιος**, et **μετᾱμῶνιός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [vanus, irritus,] vain, useless. Ἐκτε-λέσω, (μή μοι μετᾱμώλι᾽ ἡματ' ὀληται. β. 98. See also Pax 116. **SYN.** Ἀνεμώ-λιος, μάταιος, κοῦφος, ἀπρακτός.
- Μεταναγινώσκω**, vid. Μεταγινώσκω.
- Μετᾱναίετης**, ου, et **μετᾱνάστης**, ου, ὁ et ἡ, adj. [inquilinus, peregrinus, colonus,] a foreigner, an inhabitant. Παῖδας δ' ἡματ᾽ πάντα εὖος μετᾱναίετ᾽ εἶναι. Hes. Theog. 401. See also Π. 59. **SYN.** Φυγᾶς, ἀπῶλις, μετοικός.
- Μετᾱνείσσεται**, et **μετᾱνίσσεται**, v. [transeo, supero, una versor,] to pass over, to be amongst. Ἥμος δ' ἡλῖος μετᾱνείσσεται βουλευτόνδε. Π. 799. See also Troad. 131. **SYN.** Μετέρχεται, μετᾱβαίνω, πᾶρεῦμαι, ἀφικνεῖμαι, μεταστείχω.
- * **Μετᾱνίστημι**, f. ἴσω, v. [finibus expello, migrare facio,] to banish, to cause to quit a place. Πιστεύσας καὶ μετᾱναστάς. C. C. 175. **SYN.** Μετᾱφέρω, ἐκβάλλω, ἐξορίζω.
- Μετᾱνοῖα**, et **μετᾱγνοῖα**, as, ἡ, subst. [resipiscentia, poenitentia,] repentance. Ἀχρηστον μετᾱνοῖαν ἐμέμφετο, τίλλε δὲ χαίτας. Hom. Batrach. 71. See also Soph. Electr. 581. **SYN.** Μετάστασις, ὑποστρόφη.
- Μεταξύ**, adv. [inter,] between. Ἐίφους μεταξύ καὶ πύρας Ἀχιλλῆως. Hec. 437. **SYN.** See Μεσσηγύς.

¹ The λ is here doubled on account of the metrical ictus.

² Choriamb. dim. See the corresponding line in the Antistrophe.

- Μεταπαίφασσμαι, v. [transluceo,] to shine, to sparkle. Χειμέρινν στέρῳπῃν θάμινον μετᾱπαίφασσεσθαι. Apoll. 3. 1265. SYN. Ἐκλάμπω, διάλαμπω.
- Μεταπάλλωμαι, v. [sortior cum,] to be joined in the same lot with. Τῶν μετᾱπαλλόμενος, κλήρω λαχὼν ἐνθαδ' ἐπεσθαι. Ω. 400.
- Μεταπαύωμαι, v. [cesso interim,] to rest in the mean time. Γαίης, οὐδ' ὕρεων μετᾱπανυόμενοι δὲ μάχοντο. P. 373. SYN. Παύωμαι, ἀναπαύωμαι, ἡσυχάζω.
- Μεταπανωσλή, ἡς, ἡ, subst. [cessatio, quies,] rest, quiet, cessation. "Οππότε τις μετᾱπανωσλή πύλεμοιό γένηται. T. 201. SYN. Πανωσλή, ἀναπανοίς, ἀνείσι.
- Μεταπείθω, v. [aliud persuadeo,] to recommend a different measure. Ἀνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μετᾱπείθει. Acharn. 626. SYN. Πᾶρᾱπείθω.
- Μεταπειράω, v. [alio modo tento,] to try in another way. Ἀπαξάπασαι κούχῃ μετᾱπειρωμένας. Eccles. 217. SYN. Ἀπᾱπειράω, πᾶραλλάττω, μετᾱλλάττω.
- Μεταπέμπωμαι, v. [accerso,] to send for or after, to invite. Ὁ τοῦ Διόνυσου γὰρ σ' ἱερεὺς μετᾱπέμπεται. Acharn. 1087. SYN. Ἀποστέλλω, μεταστέλλω, πρόπέμπωμαι, μετέρχωμαι, ἐκκάλεω.
- Μεταπίπτω, 2 aor. ἐπέσθον, v. [(1) recido, (2) muto sententiam,] to fall back, to interfere, to change. Πῶς δ' οἰκήσω, μετᾱπίπτοντος. Alcest. 936. SYN. Μεταβάλλωμαι, μεταστρέφωμαι.
- Μεταποιπνεύω, v. [ministro,] to attend, to wait upon. Ἀμφίπολοι δέσποιναν ξην μετᾱποιπνεύουσαι. Apoll. 4. 1113. SYN. Ποιπνεύω, ἀμφίεπω, διάπυνεύωμαι, λατρεύω.
- Μεταπρέπης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [excellens,] distinguished, illustrious. Ἀφθιτόν, ἀστέρωντᾱ, μετᾱπρέπῃ ἀθανάτοισι. Σ. 370. SYN. Ἐκπρέπης, ἀρίπρέπης, ἐκδηλός, ἐκκρίτος, πέρσημυς.
- Μετᾱπρέπω, v. [præ aliis insignis sum,] to excel others. Ἀστῆρες ὡς νεφέεσσιν, μετέρπρεπον· ὧδε δ' ἑκαστός. Apoll. 1. 240. SYN. Ὑπερβαίνω, ἐκπρέπω.
- Μεταπροίω, v. [proterreo,] to scare away. Ἐχθροὶ μετᾱπροίουσᾱν εὐναίων γάμων. Æsch. Suppl. 336. SYN. Προίω, πτήσσω, ἐκπήσσω, δειδῶμαι.
- Μεταρίθμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [adnumeratus,] numbered amongst. Ἡνὸρῃν τ' ὄνσοσθαί· ὁ καὶ μετᾱρίθμιος ἦεν. Apoll. 1. 205.
- Μεταρρύθμιζω, v. [in ordinem cogo, refingo,] to arrange. Καὶ πόρον μετέρρυθμιζέ, καὶ πέδας σφύρηλατοῖς. Pers. 753. SYN. Ρύθμιζω, εὐτρέπιζω, μεταλάσσω.
- Μεταρσίος, et πεδάρσιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sublimis, excelsus,] being on high, sublime. Ὑπὸ σοῦ πτέρωθεις βούλωμαι μετᾱρσίος. Aves 1383. and Choeph. 832. SYN. Μετέωρος, μετήρως, ὑψηλός, ὑπερηφάνος.
- Μετασκευάζω, v. [in aliam formam verfo,] to transform, to alter. Πάλιν μετασκεύαζεσαν τὴν αὖθις, ἡπὲρ ἦσθα. Eccles. 499. SYN. Διασκευάζω.
- Μετασπάω, v. [abstraho,] to withdraw, distract. Πειρᾷ μετᾱσπαῶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων. C. C. 774. SYN. Ἀποσπάω.
- Μετάσπων, part. aor. act. a μεθέπω, v. [insequor, urgeo,] to press upon. Μηροῖν δ' ἀπτόντᾱ μετᾱσπόμενος βάλε δουρὶ. N. 567.
- Μετασσαι, ὦν, αἱ, subst. [oves mediæ ætatis. Vid. Damm.] sheep of middle age. Ἐρχάτο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μετασσαι. ι. 221.
- Μετασεύωμαι, 2 aor. εσθῶμην, v. [alacriter occurro, comitor,] to hurry after, accompany. Βῆ δ' ἵεναι, πολλὰ δὲ μετεσεύοντο γέραια. Z. 296. SYN. Μεθορμᾶω, μετᾱίσσω, μεθέπῳμαι, μετᾱδιώκω.
- Μετάστασις, ἔως, ἡ, subst. [mutatio,] a change. Ἄλλ' εἰκὲ θυμοῦ, καὶ μετᾱστάσιν διδόν. Antig. 718. SYN. Μετᾱνοιά, μεταλλάγή.
- Μεταστείχω, v. [prosequor, incedo in ordine,] to go after, attend. Ἀρπᾱγίμας ὅτ' ἀπὸστᾱ μετᾱστήχην ἱχνῶ κώρας. Call. 6. 9. SYN. See Μετᾱνείσσωμαι.
- Μεταστένω, et μετᾱστονᾶχίζω, v. [post defleo,] to lament afterwards, to bewail. Ἀψ οἰκόνδ' ἄτην δὲ μετέστένον, ἣν Ἀφροδίτη. δ. 261. See also Hes. Scut. 92. SYN. See Μετᾱκλαίω.
- Μεταστοιχεῖ, adv. [in ordine, seriatim,] in order. Στὰν δὲ μετᾱστοιχεῖ· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς. Ψ. 757. SYN. Κατὰ τάξιν, ἐφεξῆς.
- Μεταστρέφω, v. [converto, inverto,] to turn, to alter. Ἀντίλοχος δὲ Θῶνᾱ,

μεταστροφέντᾳ δδκεύσας. N. 545. SYN. Μετατρέπω, μεταβάλλω, μεταμειβόμεναι, ἐπιστρέφω.

Μετατίθημι, v. [transfero, muto,] to lay aside, to transfer, to change. Τάχυν δὲ μετέθου λύσσαν, ἀρτίως φρονῶν. Orest. 248. SYN. Μεταλλάσσω, μεταφέρω, μεταστρέφω, ἀλλάσσω.

Μετατρέπεται, v. [curo,] to heed, to regard. Πείθεσθαι τῶν οὔτε μετατρέπομαι, οὐδ' ἀλεγίζω. M. 238. SYN. Φροντίζω, αἰδεῖσθαι, ἐντρέπομαι, ἐπιστρέφωμαι, ἀλεγίζω.

Μετατρέφω, f. θρέψω, v. [educuo inter,] to bring up, to educate amongst. Ἀθῆναι μὲνων λυκάβαντᾳ μετετρέφῃ Αἰτωλοῖσιν. Apoll. 1. 198.

Μετατρέχω, f. θρέξομαι, v. [transeurro, adcurro,] to run among. Οὐκοῦν παρ' Ἀθηναίους μετατρέχει τάχυν. Pax 260. SYN. Παράτρέχω, διέξειμι.

Μετατροπᾶλιζομαι, v. [converto me retrorsum, respicio,] to turn back, to look back. Καρπαλίμως; τὸτ' οὔτ' ἐμετατροπᾶλιζέω φεύγων. Υ. 190.

Μετατροπῆ, as, et * μετατροπή, ἡ, subst. [conversio, mutatio,] a change.

Μετατροπῆαις ἐπικύρσαιεν. Θεός εἶη. Pyth. 10. 32. SYN. Μεταλλάγη, μεταβολή, ἀλλάγη.

Μετατροπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) mutabilis, (2) redux,] changeable, returning.

Μετατροπὸς αἶρα. Pax 945. SYN. Εὐτρεπτός, πάλιντροπός.

Μετατροπᾶω, v. [transmuto,] to change. Οὐλὸς ἔρωσ' ἀπᾶλὰς δὲ μετετροπᾶτο παρείας. Apoll. 3. 297. SYN. Μετατρέπω, μεταστρέφω, μεταλλάττω.

Μεταυδᾶω, v. [(1) interloquor, (2) adloquor,] to speak amongst, to address. Αὐτῆκα δὲ μνηστῆρσι μετῆνύδα, καὶ φάτο μῦθον. φ. 67. SYN. Μεταφωνέω, μεταφημί, πρόσφημι, μετέειπον, προσφωνέω.

Μεταφέρω, f. οἶσω, v. [transfero,] to transfer, to deal amongst. Μεταφέρων ἰθύνει. Phœn. 183. (Dochm. monom. hypercat.) SYN. Μεταίρω, μετατρέπω.

Μεταφημί, v. [(1) interloquor, (2) adloquor,] to speak amongst, to accost. Τοῖσιν δ' Ἀντίνος μετέφη, Εὐπελθέος υἱός. σ. 42. SYN. Μεταυδᾶω.

Μεταφράζομαι, v. [postea cogito, et perpendo in animo,] to reconsider, to deliberate upon. Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφράσσομεσθᾶ καὶ αὐτίς. A. 140. SYN. Ἐπιφράζομαι, ἐπιμυθεύομαι, μεταβουλεύομαι.

Μεταφρένων, ου, τὸ, subst. [tergum, pars corporis opposita pectori vel diaphragmati,] the back, the part opposed to the φρένες. Κόποντες δούρεσσι μετάφρένων, ἥδε καὶ ὤμους. θ. 528. SYN. Νῶτον. ΕΡΙΤΗ. Εὐρύ, βριάρων, πλατύ.

Μεταφωνέω, v. [(1) interloquor, (2) adloquor,] to speak amongst. Ἡ ῥᾶ, καὶ Ἰφινόην μετεφώνεεν ἄσπον ξοῦσαν. Apoll. 1. 702. SYN. See Μεταυδᾶω.

Μεταχάζομαι, v. [refugio,] to flee back. Ἡ καὶ οὐλομένην μεταχάσσεαί ἀμητοῦ. Apoll. 3. 436. SYN. Ἀποχωρεῶ, ἀποχάζω, ἀποκλίνω, ἐκκλίνω.

Μεταχειρίζω, v. [administro, curo,] to handle, to manage, to govern. Ὀμοσπᾶρακτον παρᾶλάβων, μεταχειρίσαιὺ χρηστῶς. Equit. 345. SYN. Διαχειρίζω, ἐπιτρέπομαι.

Μεταχθονίος, α, ὢν, adj. [terrestris, quæ terram reliquit,] on earth, earthly, raised above the earth. Πλημυρὶς ἐκ πόντοιο δὲ μεταχθονίην ἐκῶμισσε. Apoll. 4. 1269. SYN. Χθονίος, ἐπιχθονίος, χθονοστιβής, μετάρσιος, μεταχρονίος.

Μεταχρονίος, α, ὢν, adj. [sublimis, in cælo degens,] being aloft. Πετράων ὑψοῦ δὲ μεταχρονίη πεφύρητο. Apoll. 2. 589. SYN. Μετῶρος, μετήορος, ἐπουρανίος, μεταχθονίος, μετάρσιος.

* Μεταχωρεῶ, v. [secedo, migro,] to recede, migrate. Σπείρειν μὲν, ὅταν γερᾶνος κρῶζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ. Aves 710. SYN. Ἀποχωρεῶ, ἀποχάζομαι, ἀναχωρεῶ, ἀπέρχομαι.

Μεταψαίρω, v. [dimoveo,] to remove, brush against. Ἐτεοκλῆς δὲ, πόδι μεταψαίρων πέτρων. Phœn. 1405. SYN. Μεταφέρω.

Μετεῖμι, v. [(1) una sum, intersum, (2) post ibo, sectabor, (3) particeps sum,] to be among or with, to be going to follow or pursue, to share in. (3) Μετ-εστὶν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μερὸς. Iph. T. 1300. SYN. (1) Πάρεμι, παρίσταμαι, παρᾶγινδομαι; (2) μετέρχομαι, μεθέπομαι, μετᾶνείσσομαι.

- Μετέλω**, v. (ab εἶρω sero,) *ἐερτῶ*, 3 sing. plusq. pf. pass. [includo,] to fasten with, set in. *Χρυσέων ὄρνων ὄχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἐερτῶ.* o. 459. SYN. *Ἐυνάπτω, συγκλείω, κολλᾶω.*
- Μετεκφέρω**, f. *οίσω*, v. [effero post,] to carry out after. *Τὰς δὲ μετεξεφέρον Διδυμήδεος ἀρσενὲς ἵπποι.* Ψ. 377. SYN. *Πάραγω.*
- Μετηνέπω**, v. [interloquor,] to speak amongst. *Ἡ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπὲ παρθενίῃσι.* Mosch. 2. 101. See also A. 73. SYN. See *Μεταυδάω, μετᾶφημι.*
- Μετέπειτᾶ**, adv. [post, deinde, postea,] after that, afterwards. See in *Μελικράτον.* SYN. See *Ἐπειτὰ et εἰσὺπίσω.*
- Μετέπω**, (inus.) 2 aor. *μετέπειπὼν*, vid. *Μετηνέπω.*
- Μετέρχομαι**, et *Æol. πεδέρχομαι*, f. *ἐλευσῶμαι*, 2 aor. *ἦλθον*, v. [post eo, persequor,] to go after, or in pursuit of. *Ἄλλᾳ σὺ γ' ἰμερῶντᾶ μετέρχεῖς ἔργα γάμοις.* E. 429. SYN. *Ἐπέρχομαι, μετειμι, μετοίχομαι, μεταλλάω, μετασείχω.*
- Μετεύχομαι**, v. [contraria precor,] to alter one's prayers or wishes. *Οἷσθ' ὡς μετεύχει, καὶ σφωτέρᾳ φάνει.* Med. 600. SYN. *Μετατρέπομαι.*
- Μετέχω**, f. *μεθέξω*, 2 aor. *ἐσχὼν*, v. [particeps sum,] to share in, to partake, to enjoy. *Κάγὼ μετέσχον Πριάμῃδαις δυσπραξίας.* Helen. 1220. SYN. *Ἐνμετίσχω, μεταλαμβάνω, μεταδίδωμι, μερίζομαι.*
- Μετῶρίζω**, v. [tollo, elevo, *med.* superbio,] to raise or puff himself up, *mid.* to be proud. *Ὅταν εἰς ταύτας ἀνέμος ξηρὸς μετῶρισθεὶς κατὰκλεισθῇ.* Nub. 404. SYN. *Ὑψῶ, ἀείρωμαι, αἰωρῶμαι, ἐπαίρωμαι.*
- Μετῶροῦκπέω**, v. [sublimia peto,] to aim at lofty things, to be pompous. *Ποῦ δῆτ' ἄλλως μετῶροῦκπέῖς;* Aves 91.
- Μετῶρός**, et *μετήρῶς*, et *Æol. πεδάρῶς*, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [(1) sublimis, excelsus, (2) suspensus, (3) fluctuans in mari,] aloft, suspended, tossed out at sea. *Ἀρθητῆ, φάνητ', ὧ δέσποινα, τῷ φροντιστῇ μετῶροι.* Nub. 266. See also Ψ. 369. and Choëph. 582. SYN. *Μετάρσιος, πεδάρσιος, ὑψηλός, ἐπήρῶς.*
- Μετῶροσσοφιστής**, *οὔ, ὁ*, subst. [qui in sublimibus philosophiam ostentat,] a philosopher who contemplates the heavenly bodies. *Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπᾶκούσαιμεν τῶν νῦν μετῶροσσοφιστῶν.* Nub. 360.
- Μετῶροσφέναξ**, *αῶς, ὁ*, subst. [qui homines de rebus sublimibus decipit,] one who deceives in relation to heavenly objects. *Κυκλίων τὲ χθρῶν ἀσμάτοκᾶμπτας, ἄνδρας μετῶροσφενάκας.* Nub. 333.
- Μετήρῶς**, vid. *Μετῶρός.*
- Μετοικῶ**, v. [(1) migro, (2) incola sum,] to migrate, to inhabit. *Μετοικεῖν σκότφ θάνων ὁ τλάμων.* Hipp. 838. SYN. *Κατοικῶ, ἐνοικῶ, ἀποικῶ, μετᾶνίσταμαι.*
- Μετοικία**, *ας, ἡ*, subst. [migratio, habitatio in terra aliena,] a dwelling in a foreign country. *Μετοικίας οὖν τῆς ἄνω στέρησεται.* Antig. 902. SYN. *Ἀποικία, ἀπαλλάγή.*
- Μετοκίζω**, v. [incolas transfero,] to remove or transport inhabitants. *Πυτῆρᾶ μετοικιζόμενός.* Eccles. 754.
- Μετοικός**, *ου, ὁ et ἡ*, subst. [qui in aliena civitate degit, inquilinus,] a foreigner, an inhabitant. *Μετοικοὶ δόμων πέσονται πάλιν.* Choëph. 938. (a double dochmiac.) SYN. *Ἀποικός, ἐνοικός, σῦνοικός, μετᾶναιέτης, μετᾶνάστης.*
- Μετοίχομαι**, v. [persequor, sequor, adeo,] to pursue, come to. *Θύονσᾶ καὶ καθαρόν, ὃν μετῶχῃτῶ.* Iph. T. 1333. SYN. *Μετέρχομαι, μεταίσω, μετόπαζομαι, μετᾶβαίνω, διώκω, ἐπέρχομαι.*
- Μετόκλάζω**, v. [subsidio in genua,] to sink upon the knees. *Ἄλλᾳ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφότερους πόδας ἵζει.* N. 281.
- Μετόπάζω**, f. *ἄσω*, v. [una sequi facio,] to cause to accompany. *Ἡρίθμεον¹ ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφότεροισιν ὕπασσᾶ.* κ. 204. SYN. *Ὀπάζω, παρέχω.*
- Μετόπιν**, *μετόπισθε*, et *μετόπισθεν*, adv. [a tergo, postea,] behind, afterwards.

¹ Ἡρίθμεον is here scanned as a molossus.

- Τεύξω τὸ μετόπιν τὰς ; Philoct. 1189. See also Apoll. 1. 75. SYN. Κάτ-
 ὄπιν, ὀπίσω, μετὰ ταῦτά.
- Μετόπισ, ἰδὸς, ἡ, subst. [vindicta,] vengeance. Δεινὴ γὰρ μετόπισ ξένιου Δῖος,
 ὅς κ' ἀλίστηται. Hom. Hym. 42. 4. SYN. Τίσις, τιμωρία, ποινή.
- Μετόπωρινός, ὄν, adj. [autumnalis,] autumnal, in autumn. Καύματός ἰδᾶλμον,
 μετόπωρινὸν ὀμβρήσαντός. Hes. Op. 414. SYN. Ὀπωρινός.
- Μετόρχιδν, ον, τὸ, subst. [spatium inter arborum ordines, interordinium,] the
 distance between two rows of trees. Ἡ κάλῳς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρ-
 χιδν. Pax 567.
- Μετουσία, ας, ἡ, subst. [communio, consortium,] communication, partnership.
 Μετουσίαν δεῖ τῶν τρώων τὸ σῶμ' ἔχειν. Thesm. 152. SYN. Κοινωνία.
- Μετόχλιζω, v. [vecte dimoveo,] to remove by a lever. Ῥεῖα μετοχλίσειε
 θυράων ἡμετέρων. Ω. 567. SYN. Ὀχλίζω, μετᾶκινεω, μεθίστημι, μετᾶφέρω.
- Μετόχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) particeps, (2) socius,] participating in. Μετόχος
 ἂν εἶην τοῦ φόνου, δράσας τὰδε. Herc. F. 721. SYN. Ἐγκληρός, κοινωνός,
 συνήρορος, ἐταῖρος.
- Μετρεῶ, f. ἦσω, v. [metior,] to measure. Πῶλοισι χρότον ἀφθόνῳ μετρῶ χερσὶ.
 Rhes. 768. SYN. Ὀρίζω, σταθμέω, κρίνω, διαπείραιω.
- Μετρημά, ἄτος, τὸ, subst. [dimensum,] a measure. Μετρημ' ἔχουσιν τὸν μέσῳ
 γέ μυρίων. Ion 1138. SYN. Μετρὸν.
- Μετρητός, ἡ, ὄν, adj. [dimetiendus,] measurable. Ὡ πένθος οὐ μετρητὸν, οὐδ'
 οἶόν τ' ἰδεῖν. Bacch. 1233.
- Μετρίᾳζω, v. [moderatione utor,] to be moderate. Μετρίαζ'. b. Ὡ ξένοι.
 Philoct. 1184. SYN. Κόσμιός εἰμι.
- Μετρίος, α, ον, et ου, ὁ et ἡ, adj. [mediocris, moderatus,] measured, sufficient.
 Ναύταις γὰρ ἦν μὲν μετρίος ἡ χειμὼν φέρειν. Troad. 690. SYN. Ἐμμέλης,
 κόσμιός, μέσῃς, ἐπαρκῶν.
- * Μετρίως, adv. [moderate,] moderately. Μετρίως δὲ χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμέ-
 νοις. Iph. A. 921. SYN. Ἀρκούντως, ἱκανῶς.
- Μετρὸν, ον, τὸ, subst. [mensura, modus,] a measure, moderation. Ὡν γ' οὐτὲ
 μέτρων, οὐτ' ἀριθμὸς ἐστὶ μοι. Troad. 622. SYN. Μετρημά, τρῶπος, νόμος.
- Μέτων, ωνός, ὁ, P. N. [Meton,] Meton. Μέτων. b. τί ἐστίν; a. οἶσθ' ὅτι φῖλῳ
 σ' ἐγώ; Aves 1010.
- Μετώπης, ον, ὁ, P. N. [Metopes,] a river in Arcadia. Πεζὸς ὑπὲρ Κραθίν τε,
 πόλυστιόν τε Μετώπην. Call. 1. 26.
- Μετώπιον, ον, τὸ, subst. [interstitium inter supercilia,] the space between the
 eye-brows. Ἰππων ἦν' ἔχοντά, μετώπιον ὀξεῖ λαί. Π. 739.
- Μετωπῶν, ον, τὸ, subst. [frons,] the forehead. Ὡν ἐκ μετώπου πολλάκις; πῶ-
 νους ἔχων. Troad. 1188. EPI TH. Ξανθόν, ἀπᾶλόν, λευκόν, στίβαρόν, καλλι-
 πλοκάμῳ.
- Μέχρι, et μέχρις, adj. [usque ad, quoad,] as far as, until. Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ
 σὲ μέχρι τοῦ μυρρίνου. Equit. 964. See also Apoll. 4. 1234. SYN. Ἀχρι,
 ἔως.
- Μή, (1) et (2) adjunct. δὲ vel τε, μηδὲ, et μήτε, adv. [(1) ne, (2) neque,] (1) lest,
 not, (2) neither. Ἐκτορ, μή μοι μῖνέ, φίλον τέκος, ἀνερᾶ τοῦτόν. X. 38.
- Μηδᾶμῃ, μηδᾶμᾶ, et μηδᾶμῶς, adv. [nequaquam,] by no means. Μηδᾶμοῦ,
 [nusquam,] no where. Ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδᾶμῃ χάλα. P. V. 52.
 See also Eumen. 426. and Hipp. 603.
- Μηδὲ, vid. Μή.
- Μήδεᾶ, ων, τὰ, subst. [pudenda,] the privities. Μακρὴν, καρχῦρόδοντά· φίλον
 δ' ἀπὸ μήδεᾶ παρὸς. Hes. Theog. 180. SYN. Τὰ αἰδοῖᾶ, ὄρχεις, μέζεᾶ.
- Μήδειᾶ, ας, ἡ, P. N. [Medea,] Medea. Μήδειᾶ πύργους γῆς ἐπλευσ' Ἰωλκίας.
 Med. 7. EPI TH. Δέσποινα, ἀνασσα, κόρη Αἰήταδ, δύστηνός, ἡττομένην,
 εὐσφῆρος, ὀλβή, παιδὸς Ἀλκείῳ, μῶνη, μελέα πόνων, τλήμων, μεγάλοςπλαγχνός,

¹ On the various usages and government of μή, see Steph. Thes. tom. ii. p. 910=c. 6119.
 * Οὐ negat, μή vetat et prohibet.

Κολχῆς, νόμφη, σκυθρωπός, πανάλης, σόφῃ, κάκων πολλῶν ἰδρὶς Αἰαίῃ. ΠΗΡ.

See Med. of Eurip. and Apoll. lib. 3. and 4.

Μήδειος, ου, ὁ, P. N. [Medius,] Medius. Μήδειος τὸ μνάμ' ἐπὶ τῇ ὁδῷ. Theocr. Ep. 18. 2.

Μηδεῖς, μιᾶ, ἓν, adj. [nemo, nullus,] no one, none, no. Δήμῳ πιφαύσκων ὃ δ' ἀναινέτῳ μηδὲν ἐλέσθαι. Σ. 500.

Μηδέπτῳτῇ, adv. composit. ex μηδὲ et πῳτῇ.

* Μηδέπω, adv. [necdum,] nor yet. Εἶναι δοκεῖ σοὶ μηδέπω ἔν προοιμίῳ. P. V. 766.

Μηδικός, et Μηδός, η, ὅν, adj. [Medus,] Medish, Persian. Ἄ ἔν τοῖσι πᾶράπῃ-τάσμάσιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν. Ran. 938. See also Vesp. 1094. SYN. Περσικός, Περσής.

Μηδῶμαι, f. ἡσῶμαι, v. [prudenter consulto, delibero, meditor, statuo,] to weigh maturely, to contrive. Ἀθανάτων ἄεκητὶ θεῶν τὰδὲ μήσῃτ' ἐργά. ω. 444. SYN. Βουλευῶμαι, ἐπιμελεῶμαι, μελετᾶω, μηχανᾶσθαι, τεχνάζομαι, ἐκ-πράττω, ἐργάζομαι.

Μηδός, ἑὸς, τὸ, subst. [(1) cura, consilium; in pl. (2) pudenda. Vid. supr. in v. Μηδέα,] care, deliberation, intention. Ἐν πύρρῃ δὲ βουλαί τῇ γενοιάτῳ μήδεα τ' ἀνδρῶν. B. 340. SYN. Μελέτη, μῦθος, βούλευμα. ΕΡΙΘΗ. Ἀφθιτὸν, κλυτὸν, πέπνυμένον, πύκνυν, πύκνυν, φίλδον, ἡπύδον, πόλυτροπὸν.

Μηδοῖον, adv. composit. ex μηδὲ, ὅτι, et οἶον, [nihil omnino,] nothing in any way, not at all.

Μηκός, ἄδός, ἡ, adj. [quæ balat,] bleating. Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δὲ τῇ μη-κάδῳ αἰγᾶς. ι. 124. SYN. Βληχάς.

Μηκάμαι, perf. μέμηκά, pro μέμηκηκά, perf. m. μέμακά, part. aor. μακῶν, unde "fit novum verbum Ionice, μέμηκω." Damm. [balo, caprisso,] to make a noise like a sheep or a goat. Ἀζηχὲς μέμακνυαί, ἀκούσασαι ὅπῃ ἀρνῶν. Δ. 435. See also ι. 439. SYN. Βληχάζομαι.

* Μηκεῖτι, adj. [non jam, non amplius,] no longer. Ἐκεῖσὲ μὲν μηκεῖτι βαδίζ', ἀλλ' ἐνθάδῃ. Vesp. 765. SYN. Μὴ πλεῖον.

Μηκιστεὺς, ἑως, ὁ, P. N. [Mecisteus,] Mecisteus. Μηκιστεὺς, Ἐχλιδὸς παῖς, καὶ διὸς Ἀλάστωρ. Θ. 333.

Μηκιστηῖδος, ου, ὁ, patronym. [cujus pater est Mecisteus,] the son of Mecisteus, sc. Euryalus. Μηκιστηῖδος, καὶ ἀπ' ὧμων τεύχε' ἐσύλα. Ζ. 28.

Μηκιστός, superl. a Μακρός, q. v.

Μηκός, ἑὸς, τὸ, subst. [longitudo, proceritas, spatium,] height, length, distance. Πόσον δ' ἀπείργει μήκός ἐκ γαίας δόρυ; Helen. 1267. SYN. Μεγεθός.

Μηκύνω, f. ὑνῶ, v. [longum facio, produco,] to lengthen, to prolong. Χρόνον δὲ μηκύνωμεν, ὅντ' ἐς ἀσθενείας. Herc. F. 87. SYN. Ἐκτείνω, αὐξάνω.

Μήκων, ωνός, ἡ, subst. [papaver,] a poppy. Καὶ μύρτα, καὶ μήκωνά, καὶ σίσυμβριᾶ. Aves 160.

Μηλέα, as, ἡ, subst. [malus,] an apple-tree. Ὅγχνας μοὶ δῶκας τρεῖςκαίδεκά, καὶ δεκά μηλέας. ι. 339. SYN. Μηλῖς. ΕΡΙΘΗ. Ἀγλαόκαρπος.

Μήλειος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ovinus,] of sheep. Πύρρ' τ' ἐπέσφαζ' αἰμᾶ μηλείου φόνου. Eur. Electr. 92.

Μηλιᾶς, ἄδός, ἡ, adj. [Melia,] of Melus, an island in the Ægean sea. Μηλιᾶδων νυμφᾶν. Philoct. 725.

Μηλιεύς, ἑως, ὁ, et Μηλιῖς, α, ὅν, adj. [Melius,] of Melus. Καὶ Δωριδ' αἶαν, Μηλιᾶ τῇ κόλπῳν, οὔ. Pers. 492. See also Aves 186.

Μηλῖς, ἰδός, ἡ, (1) adj. (2) subst. [(1) Maliaca, (2) malus,] (1) of Malia, a district in Thessaly, (2) an apple-tree. Μηλιδᾶ παρ λίμναν. Trach. 637. SYN.

(2) Μηλέα, μηλδον.

Μηλοβοτήρ, ἥρως, * μηλοβοτῆς, et μηλοβοτῶς, ου, ὁ, subst. [ovium pastor, opilio,] a shepherd. Ἀργεννῶν οἰῶν κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας. Σ. 529. See also

- Æsch. Suppl. 557. and Cycl. 53. SYN. Ποιμὴν, νόμευς, βδῆρ, μηλὸνδμης, μηλὸνδμὸς, μηλοσκῶδς.
- Μηλὸδδκὸς, ὄν, adj. [pecudes recipiens,] sheep-receiving. Ἐν δ' ἄρᾳ μαλδδκῶ. Pyth. 3. 47.
- Μηλὸθῦτης, ον, ὁ, adj. [pecudes mactans, sacerdos,] cattle-sacrificing, a priest. Βωμούς τε μηλὸθῦτας. Iph. T. 1117.
- Μηλὸλόνθη, ης, ἡ, subst. [melolonthē,] a chaffer, a golden-fly. Αἰνὸδέτῳ ὥσπερ μηλὸλόνθην. Nub. 671.
- Μήλδν, ον, τὸ, subst. [(1) ovis, pecus, (2) malum, (3) mamma puellaris,] (1) a sheep, (2) an apple, (3) a girl's breast. Κάπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ. Eccles. 903. SYN. (1) Ὀπώρα, (2) οἷς, πρὸβατόν, βδόν, (3) μασθὸς. EPIITH. (1) Ἀγλάδν, χρύσεδν, πορφύρεδν, (2) ἄγραυλδν, βαθῦθριζ, δασῦθριζ, εἰρῶποδν, ἐπιβώμδν, πδν, ἰφδν.
- Μηλὸνδμης, et μηλὸνδμὸς, ον, ὁ, subst. [opilio,] a shepherd. Ἐτλη δὲ σοῖσι μηλὸνδμας. Alcest. 589. See also Cycl. 654. SYN. See Μηλὸβδτήρ.
- Μηλὸπαρῆς, et μηλὸπαρεῖδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [genas malis similes habens,] apple-cheeked, rosy-cheeked. Ἰνὼ, κ' Αὐτόνδᾳ, χ' ἁ μαλὸπαρῆς Ἀγάυᾳ. Theocr. 26. 1.
- Μηλοσκῶδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [unde pecora conspici possunt,] possessing a view of sheep. Ἀκρῶτάτην κορυφὴν μηλοσκῶδν εἰσάναβαίνων. Hom. Hym. 18. 9.
- Μηλοσπῶρδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [pomis consitus,] planted with apple-trees. Ἐσπερίδων δ' ἐπὶ μηλοσπῶρδν ἄκταν. Hipp. 739.
- Μηλοσφᾶγῶ, v. [oves mactō vel immolo,] to sacrifice sheep. Μηλοσφᾶγεῖν τε βουθῦτοῖς ἐπ' ἐσχάrais. Aves 1232.
- * Μηλὸτρῶδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [oves nutriens,] sheep-nourishing. Ἐν ἄνδρ' ἀπάσης Ἀσίδος μηλοτρῶδον. Pers. 769. SYN. Μηλὸβδτὸς.
- Μηλὸφῶνδς, ον, ὁ et ἡ, adj. [oves mactans,] sheep-slaughtering. Μηλὸφῶνοισὶν ἁγαισὶν. Agam. 709. SYN. Μηλοσφᾶγῶν.
- * Μηλὸφῶρδς,¹ ον, ὁ et ἡ, adj. [pomifer,] apple-bearing. Χρυσέων¹ πέταλῶνᾳ πὺ μηλὸφῶρον. Herc. F. 396.
- Μηλὸφῶρεω, v. [poma gesto,] to bear or carry apples. Νεβρίδᾳ, τὰν πήραν, ᾧ πὺκ' ἔμαλφῶρει. Theocr. Ep. 2. 4.
- Μήλωψ, ὅπως, adj. [pomi maturi colorem habens,] like a ripe apple. Αἱ μὲν αἰτρενέουσι μύλης ἐπὶ μήλῳ καρπὺν. η. 104.
- Μήν, ηνὸς, ὁ, et Æol. μεῖς, subst. et (2) * μὴν, adv. [(1) mensis, (2) autem, vero,] (1) a month, (2) but, yet, &c. Ἀλλ' ὅτ' ἐδὴ μὴνές τε καὶ ἡμέραι ἐξέτ' ἐλεῖντ' ἄ. λ. 293. See also T. 117. SYN. (1) Τελεσφῶρδς, περὶπλῶμὲνδς, ποικίλδς, κύκλῳν.
- Μηνᾶς, ἁδὸς, et Μήνη, ης, ἡ, subst. [luna,] the moon. Οὐ λεύσσετ' ἐ μνηᾶδὸς αἶγλαν; Rhes. 530. See also Aves 1115. SYN. et EPIITH. See Σελήνη.
- * Μηνῖᾳ, vid. Μηνῖω.
- Μηνιμὸς, οὔ, ὁ, μὴνιμᾶ, ἁδὸς, τὸ, et μηνίς, ἰδς, ἡ, subst. [ira perdurans,] lasting anger, continued resentment. Μηνιμὸν μὲν ἀπορρίψαι, φιλότητᾳ δ' ἐλέσθαι. Π. 282. See also λ. 73. and A. 1. SYN. Ὀργή, θυμὸς, κῶτὸς, ἔχθρα, χόλδς. EPIITH. Οὐλῶμὲνδς, χᾷλέπδς, ὀλῶδς, βᾶρδς, στῦγερδς.
- Μηνίσκος, οὔ, ὁ, subst. dim. a Μήνη, [lunula,] a crescent. Ἦν δὲ μὴ κρίνητ', χαλκεύεσθ' ἐ μνηίσκουσ φῶρεῖν. Aves 1114.
- Μηνῖω, f. ἰσω, et * μνηῖᾳ, v. [succenseo, iram foveo,] to be deeply enraged. Εἰ περ μᾶλᾳ μνηῖεῖ, ἀλγῖδν αὐτῶ. ρ. 14. See also Apoll. 2. 247. SYN. Χολδῶμαι, χωῶμαι, ἀγᾶνακτέω, δὲ ὀργῆς ἔχω, ὀργίζῶμαι.

¹ This is an anapaest. dim. acat.; therefore χρυσέων is scanned as a spondee.

² The penult. of Μηνῖω in the present and imperf. tenses is always *short* in Homer, except in the arsis B. 2. 769. as also in the Rhes. 590. It is *long* in the only place where it occurs in the surviving plays of Æschylus, sc. Eumen. 101. The word is found in the seven plays of Sophocles five times; but from its position, the quantity of its penult. cannot be determined. In all the poets the penult. of the future Μηνίσω is *long*. See Clark, II. E. 178.

Μηνυτήρ, ἦρως, et μηνυτής, οὗ, ὁ, subst. [index, delator,] an informer, a discoverer. Ἔπου δὲ μηνυστήρως, ἀφθέγκτου φράδαίς. Eumen. 245. See also Mosch.

1. 3.

Μήνυτρον, ου, τὸ, subst. [præmium indicii,] a reward for discovery or information. Οὐκ ἂν μηνύσαιμι, οὐκ ἂν μήνυτρον ἄροίμην. Hom. H. Merc. 364.

Μηνύω, ¹ f. ὕσω, v. [indico, nuncio, defero,] to indicate, to delineate. Ἐνυλλᾶ-
βεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον· ἀλλὰ μοι μηνύετε. Acharn. 206. SYN. Δηλώω, δείκνυμι,
σημαίνω, ἀποφαίνω, ζητέω, κηρύσσω, ἐκφέρω.

Μήονες, Ion. pro Μαίονες, ων, οἱ, P. N. [Mæones,] the ancient name of the
Lydians. See Herod. Cl. § 7. and Polymn. § 74. Οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ
Τρώλῳ γέγαυτας. B. 866. SYN. Λυδοί.

Μηονία, as, ἡ, P. N. vel potius adj. voce γῆ subaudita, [Mæonia,] Mæonia
or Lydia. Ὡ ἀνὰ, καὶ Ἀρκίην καὶ Μηονίην ἐράτεινήν. Hom. H. Apoll. 179.

Μηονίς, ἰδὼς, ἡ, adj. [Mæonia,] a woman of Mæonia or Lydia. Μηονίς, ἥ
Καίριά, παρήϊον ἐμμέναι ἵππων. Δ. 142.

Μήποτε, adv. composit. ex μὴ, et ποτε, [nunquam,] never.

Μήπου, et μήπως, adv. composit. ex μὴ et που or πως, [necubi,] no where.

Μήπω, adv. composit. ex μὴ et πω, [nedum,] not as yet.

Μήρινθος, ου, ἡ, subst. [funiculus tenuis,] a thread, a fine string. Αὕτη μὲν ἡ
μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν. Thesm. 928. SYN. Δεσμὸς, σχοινίον, βρόχος, ξύνδεσ-
μός. EPIITH. Σπαργὸς, εὐπλεκτός.

Μηριόνης, ου, ὁ, P. N. [Meriones,] a Cretan general at the Trojan war. Ἀμφὶ
τὲ Μηριόνην, Ἀφάρῃα τὲ Δηϊπύρον τέ. I. 83. EPIITH. Δαΐφρων, υἱὸς Μόλον,
ἦρως, ἀγακλῦτος, ἀτάλαντος Ἀρηί, et Ἐνυάλῳ, θεράπων et ὅπῳ Ἰδομενῆος,
πέπνυμένος.

Μηρίον, ου, τὸ, et μηρὸς, οὗ, ὁ, pl. μηρίον, τὸ, et μῆρᾶ, τὰ, subst. [femur,] the
thigh. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἔκῃη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο. B. 427. See also
Apoll. 2. 693. EPIITH. Εὐφῶες, ἀριστέρων, πᾶχυν, κἄλῶν, μέγαν, γυμνὸν, πῖον,
ἀπάλῶν, κέχαρισμένον, θάλερον, ῥόδδεν.

Μηρύω, v. [conglomerare, circumvolvo. Vid. Damm. et Steph. Thes. Tom. ii.
p. 923=c. 6146.] to wind round, to twist, to furl. Ἀρμένᾳ μηγύοντο κατὰ
χρεὸς· ὑψὶ δὲ λαϊφός. Apoll. 4. 889. SYN. Συμπλέκω, ἐμπλέκω, ἀνᾶλεγω.

Μήστωρ, ωρὸς, et (2) ὄρως, ὁ, subst. [(1) prudens cogitando et agendo, (2)
P. N.] an adviser, a counsellor, Mestor. Μηριόνην τέ καὶ Ἀντίλοχον, μήστω-
ρας αὐτῆς. N. 93. See also Ω. 257. SYN. (1) Εὖ εἰδὼς, δεδάημένος, ἐπιστήμων,
μητίτης, δάμων.

Μήτηρ, Dor. μάτηρ, τέρως et τρός, et gen. antiq. μηροθεν, ἡ, subst. [mater,] a
mother. Ἐκτόρ, ἀτὰρ σὺ μοι ἑσσι πάτηρ, καὶ πότινι μήτηρ. Z. 429. SYN.

Τεκοῦσᾶ, τῶκᾶς, μάμμη, τρῶφος. EPIITH. Φίλη, γέραῖα, ἀνδρῶτα, καλλίτοξος,
μέλαινα, μέλφδως, ὕγρα, φίλδτεκνὺς, ἄθανάτη, δὐσάμμορος, ἡπιόδωρος, κίνυρη,
πρωτότοκος, ἀμύμων, κέδνη, ἡύκομος, πῖνυτή, ἀμήτωρ, χάριεσσᾶ, παλλάκις, βάρ-
βαρος, αἰδοίη.

Μητιάω, et μητιῶω, v. [consulto, cogito, molior,] to consult, to determine. Δὴ
τοῦτε μητιῶντο Πόσειδάων καὶ Ἀπόλλων. M. 17. See also Apoll. 4. 493.
SYN. Βουλευῶμαι, μητιζῶμαι, μηχανᾶμαι.

Μητιέτης, ου, ὁ, subst. [consiliarius, consultor,] a counsellor. Ἀλλὰ σὺ πέρ μιν
τίσῃ, Ὀλύμπιε, μητιέτα Ζεῦ. A. 508. SYN. Βουλευτής, ἀγορητής, σὺνέτος,
περίφρων, φρονίμος.

Μητιῶμαι, f. ἰσῶμαι, v. [consilia agito,] to devise. Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσ-
σομαι ἔχθεᾶ λυγρὰ. Γ. 416. SYN. See Μητιάωμαι.²

¹ The penult. of μηνύω in pres. and imperf. is short, Hom. H. Merc. 264. Olymp. 6. 97. and Isthm. 8. 120. where it is followed by a long syllable. Though the word is frequently used by Euripides, we meet with no instance decisive of the quantity of its penult. The penult. is long in Soph. Cl. C. 1188.; it is scarcely necessary to add that the penult. of its future and aor. is always long.

² The antepenult. of the fut. and aor. is always long.

- Μητιύεις**, εσσα, εν, adj. [consilii plenius, artificiose factus,] wise, skilfully made. Τοιαῦτα Διὸς θυγάτηρ ἐχέ φάρμακᾶ μητιύεντα. δ. 227. SYN. Ποικίλος, πολυμητής.
- Μητῖς**, ιδὸς et ἰδς, ἡ, subst. [prudens consilium, machinatio,] prudence, contrivance, wise plan. "Ὅφρ' ἄλλην φράζονται ἐνὶ φρεσὶ μητὶν ἁμείνω. I. 423. SYN. Βουλῇ, συνέσις, γνώμη, μῆχῶς, ἐπινόια. EPITH. Ἀνύμων, ἀρίστη, ἐπίφρων, παντοίη, ἁμείνων, λεπτή, δόλια, ἀγανή, πινυτή, ἐπὶρρόθος, ὀρθή, ταχὺβουλός.
- Μητράδελφός**, et μητράδελφεός, οὗ, ὁ et ἡ, subst. [matris frater vel soror,] a mother's brother, maternal uncle, uncle. Ματράδελφεούς, Ὀλυμπία τῇ Θεόγνωντον. Pyth. 8. 49.
- Μητράλοιας**, μητροκτόνός, μητροφόνός,¹ et μητροφόντης, ου, ὁ et ἡ, subst. et adj. [matricida,] a matricide. Τὸν μητράλοϊαν δ' ἐξεκλεψάς ὦν θεός. Eumen. 153. See also Eumen. 102. Eumen. 257. and Orest. 473.
- Μητριδίδς**, α, ὄν, adj. [semen in se habens,] maternal. Ἄλλ', ὃ τηθῶν ἀνδρεϊδῶν καὶ μητριδίων ἀκάληφῶν. Lysistr. 549.
- Μητροδόκος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [a matre exceptus,] received by a mother. Μὴν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι. Nem. 7. 124.
- * **Μητρώθεν**, vid. Μήτηρ.
- Μητροκάσιγνήτη**, ης, ἡ, subst. [matris germana, matertera,] a mother's sister, an aunt. Ματροκάσιγνήται. Eumen. 965. SYN. Μητράδελφεός.
- * **Μητροκτόνῶ**, v. [matricida sum,] to kill a mother. Μητροκτόνουτᾶ; καπὶ τῷδ' ἀνίσταται. Orest. 488.
- Μητροκτόνός**, vid. Μητράλοιας.
- Μητροπάτωρ**, ὄρος, ὁ, subst. [matris pater, avunculus maternus,] mother's father, maternal grandfather. Μητροπάτωρ, ὃς τίκετῃ Θεανῶ καλλιπάρῃον. Λ. 224.
- Μητροπόλις**, ἔως, ἡ, subst. [metropolis,] the mother or parent city. Ὡ Βακχεῦ, Βακχᾶν μητροπόλιν Θήβαν. Antig. 1122.
- Μητροπόλός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [matres curans,] attendant on mothers. Πρὶν τέλλεσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἑλειθυίᾳ. Pyth. 3. 15.
- Μητροφόνός**, et μητροφόντης, vid. Μητράλοιας.
- Μητρυὰ**, ἄς, ἡ, subst. [noverca,] a stepmother. Ἐχθρὰ γὰρ ἡ πῖονσά μητρυὰ τέκνοις. Alcest. 320. EPITH. Βᾶρεϊα, δυσμένης, βαρῦμηνῖς, ἀτάσθαλός.
- Μητρώϊός** et **μητρώδς**, α, ὄν, adj. [maternus,] maternal. "Ὅππῳτ' ἂν ἡβήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα. τ. 410. See also Phoen. 58.
- Μήτρως**, ὡός, ὁ, subst. [avunculus maternus,] a maternal uncle. Μήτρωσιν ἐκπράζωσιν αἵματος δίκην. Herc. F. 44. SYN. Θεῖός, μητράδελφός, μητροκάσιγνήτῶς.
- Μηχανᾶσθαι**, f. ἡσῶμαι, v. [machinor, molior, struo,] to contrive, to devise. Ἀνερᾶς ὑβρίζοντες ἀτάσθαλᾶ μηχανᾶσασθῇ. v. 370. SYN. Τὸλῶπεύω, ἐγχειρῶ, κατασκευάζω, ἐπιχειρῶ, συντάττω, συντίθημι, ἐπινόδω.
- Μηχάνῃ**, ης, ἡ, μηχανήμα, μῆχᾶρ, ἄτος, et μῆχός, ἔος, τὸ, subst. [machina, conamen, remedium,] a means, contrivance, remedy. Ἦν μοι πόρος τις μηχανῇ τ' ἐξευρεθῇ. Med. 262. See also Herc. F. 851. Æsch. Suppl. 602. and Androm. 534. SYN. Μητῖς, τέχνη, τέχνασμα. EPITH. Πέπλεγμένη, ἀρκυστή, κρυπτή, σκότεινῃ.
- Μηχανιώτης**, μηχανοδίφης, μηχανορράφός, et μηχανοποιός, οὗ, ὁ et ἡ, adj. [versutus, peritus,] clever in inventing machines, planning. Βουφόνε, μηχανιώτᾳ, πόνευμένε δαιτὸς ἐταίρε. Hom. H. Merc. 435. See also Cē. R. 397. Pax 173. SYN. Δολιός, ἐργάτης.
- Μηχανῶεις**, εσσα, εν, adj. *idem ac præced.* Σόφον τι τὸ μηχανῶεν. Antig. 365.
- Μηχανορράφῶ**, v. [artes consuo,] to plot. Αὐτὸς κατ' αὐτοῦ τὰρᾳ μηχανορράφῳ. Choeph. 215. SYN. See Μητιάω.
- Μηχανορράφός**, vid. Μηχανιώτης.
- Μήων**, ὄνός, ὁ, P. N. [Mæon.] Ἰδομένεος δ' ἀπᾶ Φαῖστον ἐνρήατο, Μήονός υἱόν. E. 43.

¹ Μητροκτόνος and μητροφόνος in this sense are paroxyton. Μητρόκτονος and μητρόφονος with a passive signification are proparoxyton.

- Μιᾶινω**, f. ἄνω, v. [polluo, vitio,] to pollute. Ὡς μὴ μιᾶινοι βωμὸν εὐγυνεῖ φύγω. Iph. A. 1594. SYN. Βάπτω, μολύνω, παλάσσω, χραίνω, διαφθείρω, μρῦσσω, ὀνειρώττω.
- Μίαιφονεῖω**, v. [sanguine me polluo,] to pollute oneself with blood, to commit murder. b. Πόνηράν γ' αἵρεσιν, μίαιφονεῖν. Iph. A. 1364. SYN. Ἀνδροφόνεω, ἀνθρωποσφάγῃω, ἐνᾶρίζω.
- Μίαιφονός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui se caede polluit, crudelis,] polluted with blood, murderous, cruel. Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μίαιφονωτέρα. Med. 268. SYN. Ἀνδροφονός, λυμαντήρ, ἀπηνής, φόνις, ἀνδσίος, αἰσὺλᾶ ρέζων.
- Μιᾶρός**, ἁ, ὄν, adj. [impurus, scelestus, dirus,] impure, wicked. Μήτ᾽ Κιθαίρων μιᾶρός μ' ἔσδοι. Bacch. 1374. SYN. Μῦσαρός, βέβηλός, ἀνδσίος, ἀθεμιστίος.
- Μίασμα**, ἄτος, τὸ, subst. [pollutio, contagium, piaculum,] a stain, pollution. Ὡθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μίασματός. Œ. R. 241. SYN. Μῦσος, ἄγος, διαφθέρᾳ. EPITH. Ἀνδσίον, ὀμυγενές.
- Μιάστωρ**, ὄρος, ὁ, subst. [(1) inquinator, contaminator; (2) malus genius, furia vindex,] a polluter, an avenging fiend. Χ' ὥσοι στυγοῦσιν ἀνδσίους μίαστῶρας. Eur. Electr. 687. SYN. Λυμῶν, ἀλάστωρ, μιᾶρός.
- Μιγάζεσθαι**, vid. Μίγνυμι.
- Μίγας**, ἄδος, ὁ et ἡ, adj. [mistus, promiscuus,] mixed, promiscuous. Πολλοὶ δ' ἐπιπτον μίγαδες, ἕκ τε τραυμάτων. Androm. 1131. SYN. Μικτός, ἄδινός.
- Μίγα**, μίγδα, et μίγδην, adv. [mistim,] mixedly. Ἀχρῦμένους ὄρμοιό πέλας μίγα θηλυτέρησιν. Apoll. 4. 1345. See also Ω. 77. and Apoll. 3. 1380. SYN. Ἀνάμιξ, ἐπιμιξ, φύρδην, ἀνάμειγδην.
- Μίγνυμι** et μινύω, f. μίξω, μίγάζεσθαι, et μίσγω, v. [misceo,] to mix, to adorn, to have intercourse with. Ἀργεῖᾳ καὶ Καδμεῖᾳ μίξαντες βέλη. Phœn. 896. See also Nem. 4. 35. θ. 271. and Ω. 91. SYN. Ἀνάμειγνυμι, κατὰμειγνυμι.
- Μίδας**, ου, ὁ, P. N. [Midas,] Midas. Ὡ Μίδα, καὶ Φρὺξ, βύθηδρῳ μεῖτε, καὶ Μᾶσυντῖα. Vesp. 433.
- Μιδεᾶτις**, ἰδός, ἡ, patronym. [a Midea sata,] the daughter of Midea, the concubine of Electryon. Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεᾶτίδους ἡρώνας. Theocr. 13. 20.
- * **Μιδεῖα**, as, ἡ, P. N. [Midea,] a town in Bœotia. Οἱ τὲ πολυσταφύλλον Ἀρην ἐχόν, οἱ τὲ Μιδεῖαν. B. 507.
- Μικτός**, μικκύλος, μικρός et σμικρός, ἁ, ὄν; compar. ἥττων, μικρότερός, χειρότερός, ἐλαχίων; superl. μικρότατός, ἐλαχιστός, ἥκιστός, adj. [parvus, exiguus,] small, few. The penult of μικρός is long, cf. Wolf. Anal. 4. p. 509. Καὶ τὰν αἰλουρον, τὰν ἑρῆμὲ θηρίᾳ μικκά. Call. 6. 110. See also Mosch. 1. 13. Orest. 456. and ρ. 757. SYN. Βαῖος, ὀλίγος.
- Μικροπόλιτης**, ου, ὁ, subst. [parvæ urbis civis,] a citizen of some obscure town. Μικροπόλιτας ἀποφῆναι. Equit. 814.
- Μικτός**, ἡ, ὄν, adj. [permistus,] mixed. Σκέψαι τὸ πόστη· μή τι μικτὸν παίνεταί; Thesm. 1114. SYN. Μειμιγμένος, μίγας, συμμίγης, φυρτός, σύμμικτός, μιχθεῖς.
- Μίλαξ**, vid. Σμίλαξ.
- Μιλήσιοι**, ων, οἱ, P. N. [Milesii,] the Milesians, the inhabitants of Miletus. See in Λᾶβραξ.
- Μίλητος**, ου, ἡ, P. N. [Miletus,] the principal city of Ionia. Οἱ Μιλητὸν ἔχον, Φθειρών τ' ὄρος ἀκρίτοφυλλον. B. 868. EPITH. Ἐράτεινῃ, τρυφέρα, ἑρεμνῇ, ἐνάλος, ἱμέρδεσσα.
- Μιλτιάδης**, ου, ὁ, P. N. [Miltiades,] Οἶός περ Ἀριστείδη πρότερον, καὶ Μιλτιάδην ξυνεσίτει. Equit. 1325.
- Μιλτοπάρης**, ου, ὁ et ἡ, adj. [proram minio illitam habens,] having ochre-colored prows. Τῷ δ' ἅμᾳ νῆες ἐποντὸ δώδεκά μιλτοπάρηοι. B. 637.
- Μίλτος**, ου, ἡ, subst. [minium, robigo,] red earth, ochre. Καὶ δητὰ πόλυν ἡ μίλτος, ὧ Ζεῦ φίλτατῃ. Eccles. 378. SYN. Βάμμα, ἐρυσίβη.
- Μιλτώω**, v. [minio inficio,] to mark with ochre. Τὸ σχοινίον φεύγουσὶ τὸ μέμιλτωμένον. Acharn. 22. SYN. Μίλτώω, βάπτω.

Μίλων,¹ ὄντος, ὁ, P. N. [Milo.] 'Εν τήνῳ γὰρ τήνδος' ἴθ' ὦ κῶλε, καὶ λέγε Μίλων. Theocr. 8. 51.

Μίμαρκος, ὄντος et μίμαρκας, ἡ, subst. [farciminis genus,] a hare pudding made of the blood and inside of a hare. 'Ἄλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκεν κατέδῃμαι.² Acharn. 1112.

Μίμας, ἀντὸς, ὁ, P. N. [Mimas,] (1) the name of a giant; (2) also that of an island not far from Chios, where the giant Mimas was buried. See Damm. in P. R. Αὐτὸς δ' Ἰτῦμόνῃα πέλωρῖον, ἥδε Μίμαντᾶ. Apoll. 2. 105. EPIITH. (2) Ἦνέμειδος, ὑψίκερμης, παιπαλῶεις, νίφθεις.

Μιμεῖσθαι, v. [imitor, imitatione exprimo,] to imitate. Τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἄλεκτροδῶν ἅπαντᾶ μιμεῖ. Nub. 1430. SYN. Ἀπεικάω, ὑποκρίσθαι, ζηλῶ.

Μίμημα, ἄντος, τὸ, et * μίμησις, ἔως, ἡ, subst. [imitamentum, imitatio, imago,] a thing imitated, representation. "Ἄ φᾶσ' Ἔρινὺς ἰέναι μίμημάτᾶ. Iph. T. 295. See also Ran. 109. SYN. Εἰκὼν, εἰκασμᾶ, ἀγαλμᾶ. EPIITH. Πῖκρον, μῦδροκ-τῦπὸν, ἀντιτύπον.

* Μιμητῆος, ὄν, adj. verbal. [imitandus,] must imitate. 'Ημεῖς δέ, τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητῆον. Hipp. 113.

Μιμνάω, et μίμνω. Vid. Μένω.

Μιμνήσκω, v. [in memoriam revoco,] to recall to mind; in middle v. to remember. Μιμνησκ' ἡ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν. ξ. 169. SYN. Ἀνάμνησκω.

Μίμος, ὄν, ὁ, subst. [mimus, imitatio,] a mimic, imitation. Τέτραπον μῖμόν ἔχων ἐπ'. Rhes. 253. (Ionic. a minor. dim. hypercat.) SYN. Μίμησις, μίμημα, εἶρων, ὑποκρίτης.

Μινθῶ, v. [stercore inquino,] to daub with filth. Μινθώσμεν θ', ὥσπερ τράγον. Plut. 313. SYN. Μιαίνω, κόπτω, ἀποσκορᾶκίζω.

Μίνυαι, ὄν, οἱ, P. N. [Minyæ,] a noble family in Orchomenus, who afterwards settled at Iolchus in Thessaly, and accompanied Jason in the Argonautic expedition; hence the Argonauts are called Minyæ. Παρθενίκην, Μίνυαίσι φέρων χάριν· ἐγγυθὶ δ' Ἄργος. Apoll. 4. 1074. EPIITH. Ἡρώες, ἀολλεῖς, ἀριστῆες.

Μίνυειος, et Ion. μίνυήϊος, α, ὄν, et μίνυηϊς, ἴδως, ἡ, adj. [Minyius,] of the Minyæ. Οἱ δ' Ἀσπληδὸν ἄναιδον, ἴδ' Ὀρχομένον Μίνυειον. B. 511. See also Apoll. 1. 763. and Apoll. 1. 233.

Μίνυθω, et Ion. imp. * μίνυθέσκω, v. [imminuo, minuo,] to diminish, to waste. Ζεὺς δ' ἄρετὴν ἀνδρεσσὶν ὀφέλλει τε μίνυθει τε. Υ. 242. See also ξ. 17. SYN. Ἐλαττῶ, κολούω, φθείρω, καθαιρῶ, μαραίνω.

Μίνυνθα, adv. [parumper, paulisper,] for a little while. Εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθα πῆρ εἰς πατέρος δῶ. λ. 500. SYN. Μῖκρον, ἐπὶ μῖκρον, βραχύ.

Μίνυνθαδῖος, α, ὄν, adj. [breviter durans,] of short duration, short-lived. Μῆ-τερ, ἐπεὶ μ' ἐτέκες γὰρ μίνυνθαδῖόν πῆρ ἐόντᾶ. A. 352.

Μίνυρίζω, et μίνυρόμαι, v. [exili voce lamentor, minurio,] to complain with a slender voice, to moan, to whine. Λύχνους ἔχοντες, καὶ μίνυρίζοντες μέλη. Vesp. 219. See also Agam. 15. SYN. Κινύρομαι, ὀδύρομαι, κλάω, θρηνέω, αἰδῶ, θρῆμαι.

Μινύρος, ἂ, ὄν, adj. [stridulus,] plaintive. Δυσσαλεῖ τύχη μινύρᾳ θρῆδμενας. Agam. 1135. (Double dochm.)

Μίνως, ὄς, ὁ, P. N. [Minos,] son of Jupiter and Europa, and king of Crete. "Ενθ' ἦτοι Μίνω ἴδον, Δῖος ἀγλαὸν υἱόν. λ. 567. EPIITH. Κρήτη ἐπίουρος, ὀλοόφρων, ὀαριστὺς Δῖος, πολὺς.

Μινώϊος, ὄν, et μινωῖς, ἴδως, ἡ, adj. [Minoïus,] of Minos, Cretan. Ἀρθιδᾶ, καὶ πελάγος Μινωῖον, εἴ νῦ ποῦ, ἥρως. Apoll. 4. 1564. See also Apoll. 2. 299.

Μιξόβαρβάρος, ὄν, adj. [semibarbarus,] half barbarian. Ὡς ἀλλοχρῶς ὀπλοισί, μιξόβαρβάρος. Phœn. 138.

¹ See Villosion. Anecd. Gr. p. 291.

² Vid. Elmsl. in l. c.

Μιξόδια, *as, ἡ*, subst. [mixtio viarum,] a varied way. Κυντερὰ μιξόδησιν ἀλὸς ραισθήριᾱ νηῶν. Apoll. 4. 921.

Μιξόθηρ, *ηρός, ὁ*, adj. [semifer,] of a monster's mingled form. Καὶ μιξόθηρας φῶτας ἰππέας τ' ἄγρας. Ion 1161.

Μιξόθροός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [mixto clamore,] with mingled or confused clamor.

Μιξόθροον, *βάρειας*. Sept. Theb. 321.

Μιξόμβροτός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [semi-homo,] only half human. Βῶτον ἐσθρῶντες δυσχέρεις μιξόμβροτον. Æsch. Suppl. 577.

Μιξονόμος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [in pascuis versans,] mixing in the flock. Μιξονόμου τε πᾶτηρ ἐρεῖφον, καὶ σχέτλιδος ἰχθύς. Simon. 102.

Μιξόπαρθένος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [semivirgo,] of a virgin's mingled form. Μιξόπαρθένος, δάϊον τέρας. Phæn. 1037.

Μισγάγκειᾱ, *as, ἡ*, subst. ["locus depressus, in quem a montibus circumpositis aquæ confluant." Damm.] a hollow between two mountains where torrents meet, a ravine. Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὕβριμόν ὕδωρ. Δ. 453.

SYN. Χαρᾶδρα.

Μίσγω, *vid. Μίγνυμι*.

Μισῶ, *f. ἴσω, v.* [odi, aversor, repudio,] to hate, to abominate. Οὐκ ἂν μὲ μισῶν ἀνέχθωρ' Ἑρινύσιν; Orest. 575. SYN. Στυγέω, ἀποστυγέω, ἐχθαίρω, ἀπεχθαίρω, δι' ἐχθρᾶς ἔχω.

Μίσημα, *ἄτος, et μίσος, ἔος, τὸ*, subst. [odium,] hatred, object of hatred. Αὔειν, λᾱκάζειν, σωφρόνων μισήματᾱ; Sept. Theb. 170. See also Hipp. 1252. SYN. Ἀπέχθειᾱ, ἀπέχθημά, ἐχθός, δυσμενειᾱ, στύγος.

Μισητεῖα, *μισητία, as, ἡ*, subst. [insatiata libido,] abandoned lust, profligacy. Μένετοί θεοί, καὶ μὴ, πῶδιδῶ, μισητίαν. Aves 1620. SYN. Πορνείᾱ, ἀπληστία.

Μισητός, *ἡ, ὅν*, adj. verbal. [abominandus, odiosus, libidinosus: quidam interpretantur, quasi μισγητός α μίσγωμαι, libidinosus, sed hoc non opus est,] detestable, lascivious. Οὐκ οἶδεν οἷᾱ γλῶσσᾱ μισητῆς κύνος. Agam. 1199.

SYN. Ἀπεχθής, στύγητός,

Μισθάρϊον, *ου, τὸ*, subst. [mercedula,] a paltry reward. Ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθάρϊου. Vesp. 300.

Μισθαρεῶ, *et μισθοφῶρεω, v.* [mercedem capio,] to receive wages. Ὅσοι δὲ μισθαροῦντες ἠνῆσαν τᾶδε. Antig. 302. See also Eccles. 188.

Μισθαρχίδης, *ου, ὁ*, subst. [magistratus mercenarius,] a mercenary magistrate or officer. Σὺ δ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης. Acharn. 597.

Μισθοδότης, *ου, ὁ*, adj. [qui mercedem persolvit,] one who gives pay or reward. Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἀριστός. Theocr. 14. 59.

Μισθός, *ου, ὁ*, subst. [merces, præmium,] wages, a reward, bribe. Εὐδαιμόνοις μισθὸν ἡδίστων λόγων. Eur. Electr. 231. SYN. Λύτρων, τέλδος, βράβειον. EPIITH. Ἀεὶδός, ῥήγος, αἰσχροῦ, μέγας, ἀηδής, ἀπόνος, ἀεικής, πρόσφορος.

Μισθοφῶρεω, *vid. Μισθαρεῶ*.

Μισθοφῶρός, *et μισθωτός, ου, ὁ et ἡ*, adj. [mercede conductus,] hired. Μισθοφῶροι τριηρεῖς. Equit. 555. SYN. Μισθωτός,

Μισθῶ, *v.* [mercede loco,] to give for hire. Εἰτ' οὐκ ἐγώ, δούς δὲ ὀβύλους, μισθώσθαι. Vesp. 52.

* Μισθωτός, *adj. vid. Μισθοφῶρός*.

Μισόδημός, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [populum vel civitatem suam in odio habens,] hating a democratic form of government. Σοὶ λόγους, ὦ μισόδημῆ. Vesp. 473.

Μισόθεός, *ον, adj.* [Deos exosus,] hating the gods. Μισόθεον μὲν οὖν, πολλὰ, συνίστορᾱ. Agam. 1058. SYN. Θεῶμισης, θειοστύγης.

Μισόλακων, *ωνός, ὁ et ἡ*, adj. [Lacedæmonis inimicus,] a hater of the Lacedæmonians. Πᾶν μισόλακων αὐτοῦ 'στὶν εἰς τῶν δακτύλων. Vesp. 1160.

Μισολάμᾱχος, *ου, ὁ et ἡ*, adj. [Lamachi, imperatoris bellicosissimi, osor,] hating Lamachus, unwarlike. Ἡμεῖρα γὰρ ἐξελαμψεν ἡδε μισολάμᾱχος. Pax 304.

Μισόπολις, *εως, ὁ et ἡ*, adj. [civitatem exosus,] hating the state or city. Ὡς ἐπ' ἀνδρᾶ μισόπολιν. Vesp. 411. SYN. Μισόδημός.

Μισόπορπακίστατός, *η, ὅν*, adj. [manubriis clypei, vel bello, inimicissimus,]

having the greatest hatred to war. Ἰθ', ὃ γυναικῶν μισοπορπακιστή. Pax 661.

Μίσος, ἔος, τὸ, vid. Μίσμη.

Μιστύλλω, v. [in partes minutas seco,] to cut into small pieces. Μίστυλλον τ' ἀρά τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειράν. A. 465. SYN. Διᾱτέμνω, κατᾱτέμνω, μερίζω.

Μίτος, ον, ὁ, subst. [filum, licium, fides citharæ,] thread, the woof, a string. Κείσθω δὲ μοι μίτον ἀμφίπλεκειν Eur. fr. Eurysth. 6. 1.

Μίτρα, as, ἡ, subst. [cingulum, balteus, zona,] a broad belt about the loins, a girdle. See Damm. in v. and Steph. Tom. ii. p. 952=c. 6194. Καὶ προσπίτνει νῦν ὃ δὲ μίτραν κόμης ἀπὸ. Bacch. 1104. SYN. Ζώνη, ταινία, διᾱδημά. EPI TH. Ἀναδέετος, παρθενική, θελξίφων, πολυάνθεμος, ἐρῦμα χρῶς.

Μίτροφῶρεω, v. [mitram gesto,] to wear a girdle. Ἐμίτροφῶρον τέ, καὶ διέκλωντ' Ἰωνικός. Thesm. 163.

Μιτυληναῖος, α, ὄν, adj. [Mitylenæus,] of Mitylene. Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρράδεω. Call. Ep. 1. 2.

Μιτυλήνη, ης, ἡ, P. N. [Mitylene,] the principal city in Lesbos. Δωροδόκησαντ' ἐκ Μιτυλήνης. Equit. 834.

Μιτυλός, η, ὄν, adj. [mutilus, cornibus carens,] mutilated, having no horns. Τήναν τὰν μιτυλὰν δωσῶ τὰ διδακτρά τοῖ αἰγά. Theocr. 8. 86. SYN. Κόλλος, κόλλυβος.

Μιτώδης, ἔος, et μιτρώδης, ὁ, ἡ, adj. [e bono stamine factus, textilis,] well twisted. Βροχῶ μίτῳδει σινδόνης κάθημένην. Antig. 1222.

Μνᾶ, ἄς, ἡ, subst. [mina; varii ponderis apud diversos: vid. Steph. tom. ii. p. 952=c. 6196.] a mina. Ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδ' ἐμνᾶν πῶτε. Pax 1251.

Μνάω, (2) voc. med. μνάσθαι, et μνήσκειν, v. [(1) in memoriam revoco, (2) (a) recorder, memoro, mentionem facio, (b) ambio,] (1) to put in, or recall to, mind; (2) to remember, to court. Νόστου δὲ μνήσαι, μέγαθύμον Τυδεὺς υἱῆ. K. 509. See also Anacr. 170. SYN. (1) Μιμνήσκω, μνημόνεύω, ὑπομνάω, ἀναμνήσκω, (2) (b) προμνάσθαι, μνηστεύω, ἀντιποιῶμαι.

Μνεῖα, as, μνήμη, μνημοσύνη, ης, et μνηστis, ἴος, ἡ, subst. [memoria, recordatio, mentio,] recollection, memory; also, personified, the mother of the nine Muses. See Hes. Theog. 916. Κάκων δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνεῖαν ἔχειν. Phœn. 474. See also Iph. A. 302. O. 181. et v. 280. PHR. Μουσῶμήτωρ ἐργατὶς ἀπάντων.

Μνήμα, ἄτος, μνημεῖον, et Ion. μνημήϊον, et μνημοσύνην, ον, τὸ, subst. [monumentum,] a monument, a memorial. Πέτροις τέ λένει μνήμα λάϊνον πατρός. Eur. Electr. 328. See also Iph. A. 1240. Pyth. 5. 64. and Vesp. 536. SYN.

Μνημοσύνην, σῆμα, σημείον.

Μνημόνεύω, v. [(1) memini, (2) memoro,] (1) to remember; (2) to mention. Ἐμνημόνευσε δ', ὥσπερ ἄνθρωπος κάκός. Androm. 1153. SYN. Μνάσθαι, μνήσκειν, μνησθαι, μνήμην ἔχω, μνήσκειν.

Μνημονικός, ἡ, ὄν, adj. [bona memoria præditus,] having a retentive memory. Εἰ μνημονικός εἶ. b. δὲ τῶπω, νῆ τὸν Διᾱ. Nub. 483. SYN. Μνήμων.

Μνημοσύνην, vid. Μνήμα.

Μνήμων, ὄντος, adj. [memor,] mindful of, grateful. Ἀποδοῦναι μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκός, καὶ μνήμῳ εἶναι. Pax 761. SYN. Μνημονικός, ἐπιμέλης, μνήμην ἔχων, μνήτωρ.

Μνησικᾱέω, v. [injuriae sum memor, succenseo,] to bear in mind an injury, to resent. Μνησικᾱέσαι τὴν ἡλικίαν ἐξ ἧς ἐνδοττορῶσθήης. Nub. 999. SYN. Χάλεπαίνω, ἀγανακτέω, δυσθυμέω, δυσχεραίνω, τιμωρεῖσθαι.

Μνησιπήμων, ὄντος, adj. [malorum memor,] remembering misfortunes. Μνησιπήμων πῶνος, καὶ παρ' ἀ-κοντᾶς. Agam. 173.

Μνήσκειν, vid. Μνήμα.

Μνήσειρά, vid. Μνηστή.

Μνήστευμα, ἄτος, τὸ, subst. [desponsatio,] an alliance, an espousal. Ἐπεὶ δὲ δὴ τίς, ὃ κακὰ μνηστεύματά. Phœn. 489. SYN. Μνηστῦς.

Μνηστεύω, et μνηστῶ, v. [nuptias ambio, concilio; procum ago,] to act the

suitor, to espouse. Ἀλλ' ἡ πέπονθ᾽ δεινὰ μνηστεύω γάμους. Iph. A. 852.

See also Theocr. 18. 6. SYN. Μναῖμαι, γάμειω.

Μνηστῆ, ἥς, et μνήστειρά, as, ἡ, adj. [desponsata, nupta,] betrothed, wedded.

Ἀνδράσιν, ᾧ καί μιν μνηστῆν κομῆουσὶ τόκῃς. Apoll. 1. 780. See also Isthm. 2. 7. SYN. Γάμηθεῖσα.

Μνηστήρ, ἥρως, ὁ, subst. [proculus,] a suitor, a lover. Τίσασθαι μνηστῆρᾶς ὑπερβάσις ἀλέγεινῃς. γ. 206. SYN. Ἐδνωτής, νύμφιός. EPITH. Ἀγῆνωρ, ὑπέρη-νῶρεων, ἀγανός, ἀντιθέος, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχων, ὑπερφιάλος, ἀναιδής, χάλεπός, ὠκυμῆρός.

Μνηστῆς, vid. Μνεία.

Μνηστὺς, ὅς, ἡ, subst. [“studium proci ad conciliandam sibi sponsam.” Damm.] courtship. Καὶ μνηστὺν αὐτὸς γὰρ ἐφέλεκεται ἀνδρὰ σίδηρός. π. 294.

* Μνηστωρ, ὄρος, ὁ, adj. [qui meminit,] mindful. Μνήστωρῆς ἔστέ μοι. Sept. Theb. 165. SYN. See Μνήμων.

Μνῖδεις, εἰσά, ἐν, adj. [muscosus,] mossy. Πάντη γὰρ τενᾶγος, πάντη μνῖ-εντὰ βῦθοιό. Apoll. 4. 1237.

* Μνώμαι, poet. pro Μνωμαι, vid. Μνάω.

Μῶγερός, ἁ, ὄν, adj. [ærumnosus,] laborious, painful, calamitous. Στῦγερὸς ἔγω. b. μῶγερὸς ἔγω. Acharn. 1207. SYN. Μοχθηρός, ἀθλιός, πονηρός.

Μῶγέω, f. ἦσω, v. [cum gemitu laborem efficio, laboro,] to effect with labor, to toil. Ὡς ἐπὶ σοι μάλ᾽ πόλλ' ἐπάθον, καὶ πολλὰ μῶγησά. I. 488. See also Apoll. 4. 962. SYN. Πόνεω, κάμνω, κοπιᾶω, μοχθεῖω, ὀτλέω, κάκοπαθεῖω.

Μῶγίς, adv. [ægre, vix,] with difficulty, scarcely. Ἰὸν, ἰὺν¹ ὥς ἐξέπνευσά μῶγίς, ἀκρατός ἡ χάρις. Cycl. 576. SYN. Μόλῖς, χάλεπώς, δυσχερῶς.

Μῶγός, ου, ὁ, subst. [labor durus et ærumnosus,] toil, pain. Ἰδρῶθ', ὃν ἰδρῶσά μῶγῳ; κάμετῆν δὲ μοῖ ἵπποι. Δ. 27. SYN. Πόνος, κάματός, ὀγλός. EPITH. Ὀΐζυρός, στῦγερὸς, δεινός, ὀλδός.

Μῶγοστικός, ου, ἡ, adj. [(1) parientibus opitulans; (2) cum difficultate multa pariens,] (1) assisting women in labor; (2) bringing forth with difficulty. Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὸν γέ μῶγοστικός Εἰλείθυα. Π. 187.

Μῶθος, ου, ὁ, subst. [pugna, concursus præliantium,] a fight, turmoil. Ἀλλ' οὐτ' ἐπαΐσασκε κατὰ μῶθον, ἀλλ' οὐτ' δ' αὐτῆ. Σ. 159. SYN. Θῦρῦβος, μόχθος, μάχη, δηϊότης, ἐρίς, κύδοιμος, τάρᾱχή. EPITH. Αἰνός, δεινός, στῦγερὸς, δηϊός, ὀκρῦδεις, ἐρικύδης, ὀλδός, ἡχῆεις, ἀλεγεινός, ὀΐζυρός, φόνιος, αἰμάτδεις, στῦγνός, μάλερὸς.

Μῶθων,² ὠνός, ὁ, subst. [verna,] a saucy slave. See in Κόβαλδός. EPITH. Φλυαρός, φορτικός, αἰσχυρός, ἀλάζων, ἀτιμός. SYN. Οἰκογενής.

Μοῖρά, as, ἡ, subst. [(1) pars, portio, sors, conditio; (2) fatum, lethum,] (1) a part, division, condition, (2) fate, death. Θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρᾴ Δελφικῷ ἔι-φει. Orest. 1673. SYN. Μέρως, τύχη, ἡ πέπρωμένη, (2) μῦρος, μόρσιμον, δαίμων, ἀνάγκη, κληρός, θανάτος, κῆρ, πῆμα. EPITH. Δυσώνυμός, κάκη, κραταιή, χάλεπή, πάτρωια, φίλια, εὐνύμος, πολὺπῶνός, ἀδάκρυς, αὐτόχειρ, τελεσσίδωτειρά, ἀγαθὴ, καλή, λυσσᾶς, μέγαλη, δυστάλαινα, ἀφικτός, αἰδηλός, ἀνίκητός, δύσμυρός, λευγάλεα, οἰκτρὰ, πολὺπῶνός, ὀλὸν, λῆγύφθογγός, τελεσφόρος, πίκρα, ἀλεγεινή, βάρειᾴ, ἀνάγκης οἰακοστρόφος, μακράων. See Κήρ.

Μοιρᾶω, v. [divido, med. sortior,] to allot, divide, to receive as portion. Οὐδὲ νῦ πω παίδεσσιν ἀγαλλόμενος μέμωρητο. Apoll. 1. 973. SYN. Λαγχαῶν, ἐπιμοι-ραῖμαι, διὰμοιραῖμαι, κληρῶω, μέριζω, διαίρω.

Μοιρηγένης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [ad felicitatem natus,] born to a happy destiny. Ὡ μακάρ Ἀτρεΐδην, μοιρηγένης, ὀλβιόδαμῶν. Γ. 182. SYN. Ὀλβίος, εὐδαίμων.

Μοιρηγέτης, ου, ὁ, adj. [qui fatum agit,] the leader of fate. Οἱ μοῦνοι πόλεων μοιρηγεταί, ἡδὲ παρედροι. Apoll. 1. 1127.

Μοιριδύς, α, ὄν, adj. [fatalis, fato eveniens,] fated, happy. Οὐδὲν μοιριδίᾳ τίσις ἔρχεται. C. C. 228. SYN. Αἰσίμωός, μόρσιμωός, μόριμωός, εἰμαρμένωός, πέ-πρωμένωός, μῶρδεις, μοιρῶκραντός.

¹ Ἰὸν, ἰὺν, extra metrum est.

² Μῶθων is also a kind of obscene dance performed by slaves. See Schol. Aristoph. Equit. 694. and Jul. Pollux, lib. iv. §. 101.

Μοιροκραντός, ὄν, adj. [a fato perfectus,] effected by fate. Μοιροκραντὸν ἐς ἡμάρ, Choëph. 602.

Μοιχαῖγριᾶ, ὢν, τὰ, subst. [adulterii mulcta,] damages paid by the adulterer. Χωλὸς ἔων, τέχνησ' τὸ καὶ μοιχαῖγρι' ὀφέλλει. θ. 332.

Μοιχεύω, v. [mœchor, adulter sum,] to debauch, to commit adultery. "Ὡσπερ πρῶτερον μοιχεύοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον. Aves 558.

Μοιχὸς, οὖ, ὁ, subst. [adulter, mœchus,] an adulterer, a debauchee. Μοιχὸς γὰρ ἦν τῆς αἰλούς, τὰδ' ἀντρεῖς πρὸς αὐτὸν. Nub. 1079. SYN. Μάχλός, πόρνός.

* Μοιχοτρόπος, ον, ὁ et ἡ, adj. [meretricios mores habens,] courtesan-like. Τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεαστρίας κάλῳν. Thesm. 392.

Μολγός, οὖ, ὁ, subst. [(1) bulga, culeus; (2) depeculator,] a sack; a public robber. Μολγὸν γένεσθαι δεῖ σέ. b. κἄν γέ τουτωῖ. Equit. 963.

Μόλῳ, f. ἦσω, 2 aor. ἐμόλῳ, perf. μέμβλωκά, quasi a βλώσκω, v. [propero, accedo,] to hasten, to go, to come. Ἡ Πανὸς ὀργὰς, ἡ τίνος θέων μόλειν. Med. 1169. SYN. Σπεύδω, πρῶτέρχῃμαι, ἦκω.

Μόλιβδος, s. μόλιβός, ον, ὁ, et μόλιβδῖς, ἰδός, ἡ, forma antiquiori, μόλυβδος, μόλυβδῖς, subst. [plumbum,] lead, a mass of lead. Τηκτὸς μόλυβδος ἐξαναστήσω σ' ἐγώ. Androm. 266. See also A. 237. and Call. fr. 159.

Μόλῃς, adv. [ægre, vix, cum difficultate,] scarcely, with difficulty. Τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλῃς εὐρῶμεν, ὥστ' ἔγενεσθαι. Plut. 492. SYN. See Μόγῃς.

Μόλιων, ὄνός, ὁ, P. N. [Molion.] Πασσὺδῃ· μετὰ δέ σφί Μόλιόν' θωρήσονται. A. 708. EPITH. Ἀκτῶριων, ἀντίθεός, θεράπων.

Μολοβρός, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) gulosus, vorax; (2) mendicus,] a glutton, a mendicant. Ὡ πῶποι; ὡς ὁ μόλοβρός ἐπιτροχάδην ἀγῶρεύει. σ. 26. SYN. Πτωχός, ἀδικοῦς.

Μολπάζω, f. ἄσω, v. [canto, decanto, celebroy,] to celebrate. Τῇ φωνῇ μολπάζων. Ran. 379. SYN. Μέλω, αἰδῶ, ἀνᾶμέλω, ὑμνῶ, ἀνυμνῶ.

Μολπή, ἡς, ἡ, subst. [cantus cum saltatione; carmen. Vid. Damm. in v.] singing, song. Μολπῆς τε γλυκέρῃς καὶ ἁμύμνους ὀρχηθμοῖδ. ψ. 146. SYN. Μελός, φῶδῃ, αἰοδῇ, φωνῇ, ὕμνος. EPITH. Λιγυρή, ἐπτάτῶνός, ἱμερῶεσσά, μελιήδης, Δωρίς, μελιχία, φοιβὰς, εὐφρων, εὐμουσός, εὐτῆχης, δάκρυρρός, ἐρατή, τεθάλυϊα. PHR. Καλλιχόρου κιθάρης μελιήδεᾶ μολπήν.

Μολπηδόν, adv. [cum cantu,] with songs. Μολπηδὸν εὐφήμησεν, ὄρθιον δ' ἅμᾳ. Pers. 395.

Μόλυβδαῖνᾶ, ἡς, ἡ, subst. [massa plumbea,] a mass of lead. Ἡ δὲ μόλυβδαῖνῃ ἱκέλῃ ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Ω. 80. SYN. Μόλυβδῖς.

Μόλυβδος, et μόλυβδῖς, vid. Μόλιβδος.

Μόλυβδοχῶξω, v. [plumbum fundo, conflo,] to run lead. Μόλυβδοχῶσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφύρα. Eccles. 1110.

Μόλυνοπραγμῶνῳ, v. [res fœdas facio,] to be engaged in a disgraceful business. Ἀπωλόμην μόλυνοπραγμῶνούμενός. Acharn. 381.

Μόλυνω, f. ὕνω, v. [(1) tingo, inficio, (2) polluo, inquino,] to stain, to dye, to defile. Καὶ μόλυνων τὴν ὑπὴνῃν, καὶ κύκων τὰς ἐσχάρας. Equit. 1286. SYN. Κηλιδῶ, μῖαίνω, ἀνᾶφύρω, καθύβριζω.

Μομφή, ἡς, ἡ, vid. Μέμψῃς.

Μόναμπύκῃα, as, ἡ, subst. [agitatio equorum, quæ fit uno fræno,] a driving of horses with a single rein. Ἴπποις, ἡμῖόνους τῇ, μόναμπύκῃ-α τῇ. Olymp. 5. 15.

Μονάμπύκος, ον, et μονάμπυξ, ὅκος, ὁ et ἡ, adj. [uno loro circumdatum collum habens,] having a single rein or cord. Μονάμπύκον δὲ Μενέλεως ψήχων δερην. Helen. 1566. See also Eur. Suppl. 690. SYN. Μονόκελης.

* Μονᾶξ, et Ion. Μουνᾶξ, q. v.

Μόναρχῳ, f. ἦσω, v. [solus imperium teneo,] to rule with absolute power. Τέλεσον· καὶ τοι μόναρχεῖν. Pyth. 4. 294. SYN. Δεσπότῳ, δεσπόζω, κρατῳ, ἀρχω. PHR. See Androm. 480.

- Μοναρχία**, ας, ἡ, subst. [unius dominatus,] a monarchy. *Γύναι, τὰδ' ἐστὶ μικρὰ, καὶ μοναρχίας.* Androm. 366.
- Μοναρχός**, Ion. *μουναρχός*, ου, ὁ, subst. [monarcha,] one possessed of absolute power, a monarch. *Δείξαιτ' ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μοναρχόν.* Equit. 1330. SYN. "Ἀρχός, βασιλεὺς, κοίρανος.
- Μονᾶς**, ἄδος, ὁ et ἡ, adj. [solitaria,] solitary, deserted. *Ὡς ἐσεῖδον ἄσμενη σέ, μὴν' ἄδ' ἔχουσ' ἐρημίαν.* Bacch. 599. SYN. *Μονη*, ἐρημός, μόνιός.
- Μονή**, ἡς, ἡ, subst. [mansio, quies, mora,] a remaining, abode, delay. *Θοίνῃ διελλθὼν δ' εἰς βράχυν χρόνον μόνῃς.* Herc. F. 952. SYN. *Διάτριβή*, ἀνάβυλη, ἡσύχια.
- Μονίμους**, ου, ὁ et ἡ, adj. [perdurans,] durable. *Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμός ἐν βροτοῖς.* Orest. 334. (Double dochm.) SYN. *Βεβαίος*, ἐμπέδός, αἰώνιος.
- Μονίος**, ὄν, adj. [solitarius, sylvestris, ferus,] lonely, savage. *Αἱ δὲ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκω ἢ τὶ πελωρῶν.* Call. 3. 84. SYN. "Ἐρημός, ὄρεινός, ἀγρίος.
- Μονογένης**, ἔος, ὁ et ἡ, et *μονογενεῖα*, ας, ἡ, Ion. *μουνδογένης*, et *μουνδογενεῖα*, adj. [unigenitus, singularis,] the only born, only. *Στύλον ποδῆρη, μονογενὲς τέκνον πατρὶ.* Agam. 871. See also Apoll. 3. 846. SYN. *Μόνος*, οἶός.
- Μονόγληνός**, Ion. *μουνόγληνός*, et *μονοδόρκης*, ου, ὁ, adj. [unoculus,] one-eyed. *Φαῖά μουνόγληνᾶ, σάκει ἰσά τετραββεῖω.* Call. 3. 5. See also Cycl. 78. SYN. *Μουνόψ*.
- Μονόδους**, οντός, ὁ et ἡ, adj. [unicum dentem habens,] having only one tooth. *Μονόδοντες ἄς οὐθ' ἥλιος προσδέκεται.* P. V. 821.
- Μονόδροπος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex uno deciso ramo factus,] made of one branch. *Καθέσαν-τό, τὸ μόνδροπον φύτον.*¹ Pyth. 5. 56.
- Μονόζυγ**, ὄγος, et *μόνοζυγῆς*, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [unijugis, unicus,] widowed. *Λεῖπεται μόνόζυγ.* Pers. 144. SYN. *Εἰνός*, χῆρος, ἀνδρός.
- Μονόήμερος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui unius est diei,] lasting only for one day. *Καὶ πῶλεμον τέλετῃ μόνόήμερος ἐξετέλεσθη.* Batrach. 294.
- Μονόκλαυτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui ab uno tantum lugetur,] attended with the lamentations of one only. *Μονόκλαυτὸν ἔχων ὄρην ἄδελφῆς.* Sept. Theb. 1067.
- Μονόκοιτέω**, v. [solus cubo,] to sleep alone. *Μονόκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατίας, καὶ θήμετρον μὲν ἔατε.* Lysistr. 592.
- Μονόκρηπις**, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [uno tantum calceo indutus,] wearing only one shoe or slipper. *Τὸν μονοκρήπιδά πάντως.* Pyth. 4. 133.
- Μονόκωπος**, ου, ὁ, adj. [uniremus,] using only one oar. *Μονόκωπος ἀνὴρ πέτρας.* Helen. 1127.
- Μονομάχew**, f. ἡσω, v. [singulari certamine pugno,] to fight in single combat. *Αἰσχισά, χωρὶς μονομάχεῖν παντὸς στρατοῦ.* Phoen. 1235.
- Μονομάχος**, et *μονομάχης*, ου, ὁ et ἡ, adj. [singulari certamine pugnans,] of single combat. *Ἐφραξάμεσθ' ὁ μόνομάχοισι προστάταις.* Sept. Theb. 799.
- Μονομήτωρ**, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [privatus matre,] deprived of a mother. *Μονομάτορος ὄδυρμοις ἔμοις.* Phoen. 1533.
- Μονόπαις**, παιδός, ὁ et ἡ, adj. [unicam prolem habens, unicus,] having an only son, an only son. *Μονόπαις· ἀλλ' ἔμπας.* Alcest. 931. SYN. *Μονογένης*, μόνοτέκνός.
- Μονόπεπλος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [uno peplo indutus,] clad only in one garment. *Λέχη δὲ φιλιᾶ μόνοπέπλος.* Hec. 921. SYN. *Μονόστολός*, οἰοχίτων.
- Μονόπωλός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui uno vehitur equo,] conveyed by a single steed. *Μονόπωλὸν ἐς ἄω.* Orest. 1001.
- Μονορῥυθμός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [epith. ædium, quæ unam tantum familiam capiant. Vid. Schutz. in l. c.] fitted for a single family. *Πάρεσθιν οἰκεῖν καὶ μονορῥυθμούς δόμους.* Æsch. Suppl. 968.

¹ The emendation of Pauw is here adopted that the metre may be preserved, which is trochaic dimeter catalectic. Compare the corresponding line in the antistrophe, *Καὶ πατρώων πολλῶν.*

- Μόνος**, et Ion. *μονός*, η, ὄν, adj. [solus, simplex, desertus, viduus,] alone, single, deserted, widowed. *Μόνος ἐννάψω ἐγγυὼν τῷ 'μφ' μάχην*. Phœn. 1245. See also Apoll. 3. 43. SYN. *Οἶός*, εἷς, *μόνιός*, *μόνός* τῶλος, ἴός, *ἐρημός*, *χῆρός*. *Μόνος* κτηρὶς, οὐ, ὁ et η, adj. [solus sceptrum gerens,] one who wields the sceptre alone. *Μόνος* κήπτροισι δ' ἐν θρόνοισι *χρεός*. Æsch. Suppl. 379.
- Μόνος* τῆς, ἔός, adj. [solus iter faciens,] travelling alone. *Εἰ ἐν λήχισταίς*, εἴτε καὶ *μόνος* τῆς; Choëph. 756.
- Μόνος* τῶλος, οὐ, ὁ et η, adj. [unam stolam habens, solus,] having one robe, single. *Λόχων ἀνάσσειν, ἡ μόνος* τῶλου δόρυς; Phœn. 754. SYN. *Μόνος* τῶνος.
- Μόνος* τέκος, οὐ, ὁ et η, adj. [unam tantum habens prolem,] having only one child. *Τάλαν' Διὸς* γενεῖ *κόρυ* *μόνος* τέκνου *Πρόκλῃς*. Herc. F. 1015.
- Μόνος* τῶρεός, οὐ, ὁ et η, adj. [solus cibum capiens,] eating by oneself. *Οἱ δ' ἔσχον αἰδῶ, ξενῖα μόνος* τῶρεός μοι. Iph. T. 950.
- Μόνος* τῶρος, οὐ, ὁ et η, adj. [unius modi, simplex,] simple, lonely. *Βότρηά τ' ἀμφὶ μόνος* τῶρον *νεανίαν*. Androm. 281.
- Μόνος* τῶρος, ὄν, adj. [avidus cibi, qui solus comedit,] gluttonous, who eats alone. *Κύνων ἀπάντων ἀνδρῶ μόνος* τῶρος τῶρος. Vesp. 923. SYN. *Μόνος* τῶρος.
- Μόνος* τῶρος, οὐ, ὁ et η, [qui solus custodit,] the only watch or guardian. *Γαίας μόνος* τῶρος ἔρκος. Agam. 248.
- Μόνος* τῶρος, ὄνός, adj. [sui iudicii,] thinking independently. *Δίχα δ' ἄλλων μόνος* τῶρος εἰ-μῖ. Agam. 732. (Ion. a min. dim.)
- Μόνος* τῶρος, οὐ, ὁ et η, adj. [solam vel solidam habens ungulam,] having one or a solid hoof, not cloven. *Μόνος* -χαλᾶ δ' ὑπὸ σφύρα. Iph. A. 226. SYN. *Μόνος*.
- Μόνος* τῶρος, οὐ, ὁ et η, adj. [unius suffragii,] independent. *Μόνος* τῶρος οἱ *νεύμασιν* σέθεν. Æsch. Suppl. 378.
- Μόνος*, et Ion. *μουνός*, v. [solum relinquo, destituo,] to leave destitute. *Λύπει τέ παιδων μὴ πάθω μόνος* τῶρος. Herc. F. 1380. See also II. 117. SYN. *Ἄπολείπω*, *μεινῶμι*.
- Μόνος* τῶρος, η, ὄν, v. [solus canto,] to sing alone, to bemoan alone. *Εἴτ᾽ μόνος* τῶρος ἐκ *Μηδείας*. Pax 1012. SYN. *Θρηνέω*, *ὀδυρόμαι*.
- Μόνος* τῶρος, as, η, subst. [monodia,] a monody, a poetical soliloquy. *Εἴτ' ἀνέτρεφον μόνος* τῶρος, *Κηφισῶνος* τῶρος *μυγνός*. Ran. 944.
- Μόνος* τῶρος, et poet. *μουνός*, ὤπος, adj. [unoculus,] one-eyed. *Στεῖλον* τῶρος ὑφάπτειν τὸν *μόνος* τῶρος *παῖδα* γῆς. Cycl. 641. See also P. V. 829. SYN. *Μόνος* τῶρος, *μόνος* τῶρος, *τυφλός*.
- Μόνος* τῶρος, as, η, subst. [olea sacra,] an olive-tree. See in *Ἀκάδημια*.
- Μόνος* τῶρος, et *μόρος* τῶρος, οὐ, ὁ et η, adj. [fatalis, letalis,] destined, fatal, deadly. *Τόνδε κατακτείνει μόνος* τῶρος δὲ οἱ ἔστ' ἀλῆσθαι. Y. 302. See also Alcest. 960. and σ. 297. SYN. *Αἰσός*, *αἰσός*, *πέπρωμένος*, *θρητός*, *εἰμαρμένος*.
- * *Μόνος* τῶρος, οὐ, τὸ, subst. [pars, particula,] a part, a share. *Μέγ' ἀναλώσας ψυχῆς μόνος* τῶρος. Androm. 539. SYN. See *Μέρος*.
- Μόνος* τῶρος, α, ὄν, adj. [Morius,] Morian. *Λεύσει νιν Μόνος* τῶρος *Διός*. C. 705. See Schol. in l. c.
- Μόνος* τῶρος, οὐ, τὸ, et *μωμολύκη*, η, subst. [larva tragica, terriculamentum,] a bugbear, a tragic mask. *Τρέφουσι μωμολύκειά τοῖς μοιχοῖς, κύνας*. Thesm. 417. SYN. *Μωμός*, *Μωμών*, *φάσμα*.
- Μωμολύττωμαι*, et *μωμολύσσωμαι*, v. [terrefacio, proprie larvis,] to frighten. *Ταυτὶ λέγουσά μωμολύττωσθαι δόκεῖς*; Aves 1251. See also Call. 3. 70. SYN. *Ἐκπλήσσω*, *ἐκφύβω*.
- Μωμολύττω*, ὄν, adj. [terrificus,] terrific. *Ὅφρ' ἔχοντά καὶ λόφους, δειν' ἄτ᾽ μωμολύττω*. Ran. 925.
- Μωμολύττω*, v. [murmuro, ut fluvius cum strepitu fluens,] to make a noise like a river, to roar. *Ῥαπαῖς ἐν ὄρεσσιν ἀπόπρῶθι μωμολύττω*. Apoll. 4. 287. SYN. *Βρέμω*, *ἀναξέω*, *πλημμύρω*.

Μορμύσσειν, vid. Μορμολύττειν.

Μορμῶ, ὄς, et μορμών, ὄνός, ἡ, subst. [mormo, larva,] a bugbear, a goblin. Ἀμφίθεος. οὐκ ἄξω τῷ, τέκνον' μορμῶν, δάκνυι ἱππός. Theocr. 15. 40. See also Pax 473. SYN. Μορμολύττειν.

Μορῶεις, εσσαῖ, ἐν, adj. [(1) letalis, (2) curiose elaboratus. Vid. Damm.] (1) deadly, (2) beautifully wrought. Τρίγληνα, μορῶεντ' ἡρῖς δ' ἀπελάμπετο πολλή. E. 183.

Μορῶς, οὐ, ὁ, subst. [portio, fatum, exitium,] a portion, fate, destiny, death. Οὐκ ἂν δυνάμην σφ' παρεσθάναι μορῶ. Heracl. 564. SYN. Μοῖρα, τύχη, πόνος, φθορά, θανάτος. EPIITH. Θανάσιμος, ἀποτμός, θανάτοις, ἀθλός, κάκος, αἴνος, δύστηνος, ἀπληγής, δεινός, πικρός, κάρανιστος, ἀπροσδόκητος, τάχος, αἰφνιδίος, στῆνός, λυγρός, κλυτός, δολῶς, ἀλγεινός, δυσκλής.

Μορσίμος, ἡ, ὄν, vid. Μορῖμος.

Μορσίμος, οὐ, ὁ, P. N. vid. Ran. 151.

Μόρσων, ὠνός, ὁ, P. N. [Morson,] Morson. Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι κἄλον κρεῖς αὐτικά πέμψον. Theocr. 5. 140.

Μορῶς, ὄς, ὁ, P. N. [Morys,] a noble Phrygian. Μηριόνης δὲ Μορῶν τὴ καὶ ἱπποτῶν κἄντα. E. 514.

Μορῶσω, f. ὕξω, v. [inquinare, contamino, fædo,] to defile. Ῥωγάλα, ῥυπόωντ' ἡ, κάκῳ μὲρνον γένεα καπνῶ. v. 435. SYN. Μίαινω, ῥυπαῶ, μολύνω.

Μορῶχος, οὐ, ὁ, P. N. [Morychus,] Morychus. Φίλη δὲ Μορῶχῳ. δμῶς ἐξένεγκῃ. Acharn. 887.

Μορφή, ἡς, ἡ, subst. [forma, delineatio,] form, beauty, sketch. Πῶς οἷσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν; Hec. 1248. SYN. Εἶδος, τύπος, σχῆμα, προσοψίς, ὥρα. EPIITH. Εὐὺψ, ἄγρια, ἰδία, πολυπλοκός, βρῦτα, εὐκλής, ἀθανάτος, πολυδαίδαλος, ἐλικοδής, κροκόπεπλος, ζῆθρα, θεία, ἐπῆρατος, γέραρα, θεσπέσια, ὑπερπλοῦς, χαρίεσσα, ἀμορφός, χάλεπη.

Μορφῆεις, εσσαῖ, ἐν, adj. [formosus,] beautiful. Σθενεῖ-τ' ἐκπαγλός, ἰδεῖν τὴ μορφῆεις. Isthm. 7. 30. SYN. See Εὐείδης.

Μορφῶς, οὐ, ὁ, adj. [niger, tenebrosus. Vid. Damm.] black, gloomy. Μορφονοῖο φλέγῳ κἄλυπτομένοι πτερύγεσσιν. Hes. Scut. 134. SYN. Ὀρφνός, σκοτεινός, φονίος, μέλας.

Μορφώμα, ἄτος, τὸ, et μορφώσις, ἡ, subst. [forma, species,] form, shape. Γυναικὸς μὲν διαπρέπει μορφώματι. Eur. fr. Antiop. 35. 2. SYN. Μορφή, εἰκὼν, τύπος.

Μορφώτρια, ας, ἡ, subst. [formatrix,] a female transformer. Κῶκλωψ, Λιγυστίς θ' ἡ σῶν μορφώτρια. Troad. 439.

Μόσσην, ὠνός, ὁ, subst. [propugnaculum ligneum,] a strong wooden tower. Μόσσηνας καὶ δ' αὐτοὶ ἐπὶ νῆμοι ἐνθεν ἔασιν. Apoll. 2. 383. SYN. Πύργος, ἐπαλξίς, ξυλινὸν δῶμα.

Μοσσύνιοι, ὠν, οἱ, P. N. [Mossynæci,] a nation near the Euxine sea. Τῇ δ' ἐπὶ Μοσσύνιοι ὁμοῦσιν ἔλυσαν. Apoll. 2. 379.

Μοσχιδίον, οὐ, τὸ, subst. [germen novellum,] a young shoot. Εἰτ' ἂν παρὰ τόνδε νεῖα μοσχιδία σκεῖδον. Acharn. 996. SYN. Κλάδος, ἔρνος, λυγός.

Μόσχιν, vid. Μόσχος.

Μόσχίος, α, ὄν, adj. [vitulinus, tener,] of a calf or heifer, tender. Αἰγισθός ὄρθην σφαγίδα, μοσχίαν τριχά. Eur. Electr. 811.

Μόσχος, οὐ, ὁ et ἡ, et μόσχιν, οὐ, τὸ, subst. [vitulus,] a calf, tender shoot, the young of any animal. See Eur. Index. Χρὴ δὲ σὲ, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον εὐγενῆ. Iph. A. 1622. See also Theocr. 4. 44. SYN. Δαμάλη, δαμάλις, πορτίς. EPIITH. Τέτρασκελὴς, εὐγενής, νεός, οὐρεῖος, τέρην, οὐρεῖοις, στεῖρος, ἀκῆρατος, ἀδμητός, νεοθηλὴς, ἀπῶς, εἰρήνιος, θάλασσος.

Μούλιος, οὐ, ὁ, P. N. [Mulius,] Mulius. Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κέρασάτ' οὐ Μούλιος ἦρας. σ. 422.

Μουνᾶς, Ionice pro μόνᾶς, adv. [solum, singulariter,] by oneself, separately.

Μουνᾶς ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφίσιν οὐτὶς ἐριζεν. θ. 372. SYN. Ἰδίως.

Μουνόγενεῖα, et μουνόγενής. Vid. Μονόγενής.

Μουνόγληνός, vid. Μονόγληνός.

Μουνότοκος, Ion. pro μόντοκος, ου, ό et ή, adj. [unam prolem edens,] bearing only one child. 'Η δέ κέ μουνότοκος διδύμητοκος αἰψά γενοίτο. Call. 2. 53.

* Μουνυχία, as, ή, P. N. [Munychia,] a name of Diana, who had a temple at Munychia, one of the Athenian harbors. Πόντιᾶ Μουνυχίη, λιμένοσκοπέ, χαῖρε, Φεραίη. Call. 3. 259.

Μουνυχίων, ὠνός, ό, subst. [Munychion,] the tenth month in the Athenian year, including part of March and of April. 'Ες τὸν Μουνυχίωνᾶ μῆνα. Aves 1047.

Μούνυχός, ου, ό, P. N. [Munychus,] a hero of Athens, from whom the harbor Munychia was named. Μουνύχου δ' ἄκταισιν ἐκδή-σαντο. Hipp. 758.

Μουνῶψ, ὠψός, Ion. pro μῶνψ, adj. [unoculus,] one-eyed. Γρύπας φύλαξαι, τόν τε μουνῶπα στρατόν. P. V. 829. SYN. Μονόγληνός.

Μοῦσᾶ, ης, ή, subst. [musa, cantus, carmen, cantatrix,] a muse, song, poetry, a songstress. "Ανδρά μοι ἐννέπε, Μοῦσᾶ, πέλυτροτόν, ὅς μάλα πολλὰ. a. 1. SYN. 'Αοιδή. EPIITH. (plur.) Καστάλιδες, Πιερίδες, Ἑλικωνιάδες, Πιμπληϊάδες, πόντιαι, καλλίνικοι, οὐρανίδες, οὐρανίδες, ἄντροι, ἡδύθροοι, ἀμβρόστια, βοκκόλκαι, φίλανλοι, ἀγναι, ἑλικωνίδες, φίλοπαίγμονες, εὐστεφάνοι, πρόφρονες, λίγυφωνοι, ἡδύπνοοι, μελιχίαι, ἰοστεφάνοι, λίγεια. PHR. 'Ολύμπιᾶ δώματ' ἔχουσαι, Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες, ὑπόφθόρες αἰοιδῆς, ἀμειβόμεναι ὅτι καλῇ. See Ἐρατώ.

Μουσαῖος, ου, ό, P. N. [Musæus,] Musæus. Τοῦδ', ὃν κατακτείνεις σὺ. Μουσαῖον τε, σὺν. Rhes. 942.

Μουσεῖον, ου, τό, subst. [locus musis sacer,] a place sacred to the Muses. Μουσεῖᾶ καὶ θάκουσ ἐνίζουσᾶν ἀνᾶββάσω. Helen. 1107.

* Μουσεῖος, ου, ό et ή, et μουσικός, ή, ὢν, adj. [musicus,] musical, harmonious. Πιερίᾳ μουσεῖος ἔδρα. Bacch. 404. See also Hipp. 993. SYN. Ἐμμουσός, τερπνός.

Μουσιζῶμαι, v. [cano,] to sing. "Ἄχαριν κελᾶδον μουσιζόμενος. Cycl. 486. SYN. Ἀνᾰμέλω, ᾄδω.

Μουσική, subaud. τέχνη. Vid. Μούσειος.

Μουσικός, vid. Μούσειος.

Μουσῶγενής, εὖος, ό et ή, et μουσῶπατωρ, ὄρος, ό, adj. [Musa genitus,] born of a Muse. Μουσῶγενής, μουσῶπατωρ Ὀμηρός. Anacr. 185.

Μουσῶμαντις, εὖος, ό et ή, adj. [musicus augur,] an harmonious prophet. Τίς πύθ' ὁ μουσῶμαντις ἀτόπος ὄρνις ὀρειβάτης. Aves 277.

Μουσῶμήτωρ, ὄρος, ή, adj. [musarum mater,] mother of the muses, the harmonious producer. Μνήμην θ' ἀπάντων μουσῶμάτων ἐργάνην. P. V. 470.

Μουσῶποιεω, v. [carmina compono, carmine celebros,] to compose songs or verses. Οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσῶποιούσι. Nub. 334.

SYN. Παψφδεω, μελοποιεω, μελωδεω.

Μουσῶποιός, et μουσῶπῶλος, ου, ό et ή, adj. [qui carmina facit, musicus,] song-making, a poet. Ἄελ δέ μουσῶποιός εἰς σέ παρθένων. Hipp. 1426. See also Phœn. 1514. SYN. Μελοποιός, αἰοιδός, ποιήτης.

Μουσῶω, v. [musis exorno, artibus humanioribus instruo,] to instruct in the liberal arts, to teach. Πολλοὺς ἀκούσας, οὐ μέμουςμαι κάκως. Lysistr. 1127.

SYN. Παιδεύω, διδάσκω, ἀσκέω.

Μοχθεω, et μοχθίζω, v. [cum difficultate et gemitu laboro, laboro,] to labor with fatigue, to suffer. Ἄλις δέ μόχθων, οὖς ἐμοχθοῦμεν παῖρος. Helen. 1445.

See also B. 723. SYN. Πόνεω, μόγεω, γάλαιπωρεω.

Μόχθημά, αῖτος, τό, et μόχθος, ου, ό, subst. [ærumna, labor,] toil, trouble, exertion. Σκήνας ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν. Ion 1129. See also in Μοχθεω. SYN. Κόπος, κάματός, πόνος, αἰκία, ἀνία, ἀτασθαλία, ἄδικία, ὕβρις. EPIITH. Βράχῡ, μέγα, ἀμύχανον, ἀργαλέον, στῦγερὸν, δίζυρον, στόνεν, ἄθλιον.

Μοχθηρός, ἄ, ὢν, adj. [ærumnosus, miser, improbus,] troublesome, wretched,

¹ See Dr. Blomfield's note on the proper form of this word, Gloss. P. V. 90.

- wicked. Οὐκ ἐστὶ πρᾶττοντίς τί μοχθηρόν λαθεῖν. Eur. fr. Melan. 25. 1.
 SYN. Βάρυς, ἀλλῶς, φαυλὸς, κᾶκός, πῶνερὸς, ὀξυρὸς, ἄδικός, ἐπιπῶνός.
 Μοχθηρὸς, ὄν, adj. [laborandus,] must labor. Οὐκ οὖν τῷσαυτὰ γ' ἐν μέτρῳ μοχθητέον. Herc. F. 1242.
 Μοχθός, οὐ, ὁ, vid. Μόχθημᾶ.
 Μόχλευτης, οὐ, ὁ, subst. [qui vectibus aliquid submovet, motor,] a mover, an inventor. Σὺν ἔργον, ὃ καινῶν ἐπὶ κινήτᾳ καὶ μόχλευτᾳ. Nub. 1397.
 Μόχλευς, μόχλεω, et μόχλω, v. [(1) vectibus molior, (2) collabefacio, emoveo vi,] to move with a bar, to shake. Πέτρους μόχλευειν, ἢ 's μὴ λῶνᾳ κατὰ βάλεῖν. Cycl. 240. See also M. 259. SYN. Ἀνὰ μόχλευς, κινέω, ἀποθραύω.
 Μόχλος, οὐ, ὁ, subst. [vectis, obex,] a bar, a bolt. Κλειθροῖσι καὶ μόχλοισι δωματῶν πύλας. Androm. 943. SYN. Ὀχὺς, ἐπιβλῆς, βλητῶν, βαλβίς. EPIITH. Ἐλαίνος, ὕψος, πυρίτης, χλωρός, πέφυρμένος αἵματι, καυστός, ἀσίδηρος, ἐλαϊνὸς, ἄρρηκτός.
 Μόψος, οὐ, ὁ, P. N. [Mopsus,] a distinguished prophet among the Argonauts. Ἀμπύκιδεω¹ Μόψοι θεοπροπίας ἀγύρευν. Apoll. 1. 1106. PHR. See Pyth. 4.
 Μῦα, et μοιῦα, v. [labia contraho, vel oculos claudio,] to close the lips or shut the eyes. Αὐται, τί μοι μῦα τέ, κἀνάνεύετε; Lysistr. 126. SYN. Μυκτερίζω, νυστάζω, σκαρδάμυττω.
 Μυγδών, ὄνός, ὁ, P. N. [Mygdon.] Μυγδῶνός υἱόν φασι Κόροιβον. Rhes. 535.
 Μυδαίνω, f. ἄνω, v. [stillo, madefacio,] to drop, to moisten. Φάρμακᾶ μυνήνας, ἡμὲν σᾶκός ἀμφεπαλυνέν. Apoll. 3. 1246. SYN. Βρέχω, νυτίζω, κατὰ σῆπω.
 Μυδαλέος, α, ὄν, adj. [uidus, madidus, humiditate putridus,] moist, putrid from wet. Διὰ μυδαλέοις δάκρυσί κόλπους. Pers. 545. (Anapæst. dim.) SYN. Ὑγρός, διαβρόχός, νυτέρός.
 Μυδαῶ, f. ἦσω, v. [madeo, nimio madore vitior,] to be wet, to become putrid from humidity. Φόνου μυδώσας σταγόνᾶς· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας. Œ. R. 1278. SYN. Βρέχουμαι, διαβρέχουμαι, διαίνουμαι, σήπουμαι, λείβω.
 Μυδροκτύπεω, v. [massam ardentem eudo,] to form red-hot iron. Κόρυφαίς δ' ἐν ἄκραις ἡμένους μυδροκτύπεῖ. P. V. 374. SYN. Χαλκεῶ, τεκταίνουμαι.
 Μυδροκτύπος, οὐ, ὁ, subst. [faber ferrarius,] a worker in iron, a smith. Μυδροκτύπων μίμη' ὑπὲρ κᾶρα βάλων. Herc. F. 987. SYN. Χαλκεὺς, χαλκοκρότός.
 Μυδρός, οὐ, ὁ, subst. [candens massa ferrea; globus ignitus,] a bar of red-hot iron. Ἦμεν δ' ἐτοιμοὶ καὶ μυδρους αἶρειν χερσίν. Antig. 264.
 Μυδων, ὄνός, ὁ, P. N. [Mydon.] Ἐνθ' ἔλε Θεοσίδχόν τέ, Μυδωνᾶ τέ, Ἀστυπύλόν τέ. Φ. 209.
 Μυελόεις, εσσα, ἔν, adj. [medullosus,] full of marrow. Ἐγκατὰ τε σάρκας τέ, καὶ ὁστέᾳ μυελθεντᾶ. ι. 293.
 Μυελός,² οὐ, ὁ, subst. [medulla,] the marrow, the support. Οἶνον ἐν ἀμφίφωρεῦσσι, καὶ ἀλφίτᾳ, μυελὸν ἀνδρῶν. β. 290.
 Μῦεω, v. [in sacris initio vel instituo,] to teach mysteries, to initiate. Δεῖ γὰρ μῆθηναί με πρὶν τέθνηκεναι. Pax 376. SYN. Διδάσκω, κἀπαρχομαι, τέλεω.
 Μύζω, v. [musso, mussito,] to mutter. Μύζοι' ἄν, ἀνὴρ δ' οἴχεται φεύγων πρῶσω. Eumen. 118. SYN. Στενάζω, βρενθῶμαι, γογγύζω, θρηνέω.
 Μυθεῖν, μυθίζω, μυθολογέω, μύθομαι, v. [loquor, dico, appello,] to speak, relate, address. Μυθεῖμην ὅσα κείνός, οἰζύσας ἐμοῖον. δ. 152. See also Theocr. 10. 11. μ. 450. β. 202. and Σ. 289. SYN. Αὐδαῶ, λέγω, κἐλαδέω, διηγέομαι, ἀναγρεύω, διᾶλέγομαι.
 Μυθεῖν, v. [fabulosa narro, memoro,] to tell a tale, to mention. Πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὥς μεμύθενται βροτοῖς; Ion 268.
 Μῦθος, οὐ, ὁ, subst. [verbum, sermo, fabula, consilium,] a word, fable, fiction, counsel. Ἄπλοὺς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφν. Phœn. 479. SYN. Λόγός, ἐπός, ῥῆμα, βάζις, βουλή. EPIITH. Μᾶκρός, σάφης, κάλλιστός, κοινός, ἰσχύων μέγα, σφριγών, βράχης, κύριός, ἀπιστός, νέός, καινότερός, εὐμένης, πτηνός, βράδύς,

¹ Ἀμπύκιδεω is here scanned as a choriambus.

² The antepenult. is short in Æsch. Ag. 76. Soph. Gr. 781. Eur. Hipp. 255.

λεπτὸς, ψευδής, νεῶχος, σύντομος, φύβερὸς, εὐπρόσηγυρὸς, ἀκριτὸς, ἀγανὸς, μει-
λίχιος, πύκινος, κερδαλέος, χαλέπος, ἄλιος, ἀγαθὸς, ἡπίος, θυμαλγής, κρατερὸς,
ὄνειδείος, πέπνυμένος, ἀπῆμων, ἀπτέρως, ἐτήτυμος, ὑγίης, ὑπερφιάλως, κάκος, στύ-
γερὸς, κλυτὸς, δεδαίδαλμένος, ἀντίπαλως, αἰμύλως, ἐναίστως, ἡδύς, ποικίλως,
πύρρειος, σφῶς, οὐράνιος, κερδαλέος, ἐσθλὸς, ἀγῆνωρ, ἀμοιβαῖος, ἄλυτος.

Μυῖα, as, ἡ, subst. [musca,] a fly. Ἀλλὰ φύλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς
μυίας ἀπᾶμύνει. Vesp. 597.

Μυκάλη, ης, ἡ, P. N. [Mycalē,] a mountain and city in Caria. Μαιάνδρου τε
ῥῶας, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κῆρηνά. B. 869.

Μυκάλησος, ου, ἡ, P. N. [Mycalēssus,] a city in Bœotia. Θέσπειαν, Γραῖαν τε
καὶ εὐρύχρον Μυκάλησσαν. B. 498.

Μυκάσμαι, f. ἡσῶμαι, 2 aor. ἐμύκων, v. [mugio,] to bellow, to ring. Ἰσχυοῦ',
ἀλλ' ἄδινόν μυκῶμεναὶ ἀμφιθέουσι. κ. 413. SYN. Βρύχω, ἡχέω, βῶω.

Μυκηθμός, οὔ, ὁ, et μύκημά, ἄτος, τὸ, subst. [mugitus boum,] the lowing of oxen,
roaring. Μυκηθμῷ δ' ἅπῃ κόπρου ἐπεσεύοντο νόμόνδε. Σ. 575. See also
Bacch. 680. SYN. Βῶη, κέλαδος, αὐδή, φωνή. EPITH. Βαρυβρόμους, ὑψιβρέ-
μετης.

Μυκήναι, ὦν, αἱ, et Μυκήνη, ης, ἡ, P. N. [Mycenæ,] a celebrated city in Ar-
golis founded by Perseus. Ἀδίκη γ' ὧ θεοί. b. Μυκήναις, μὴ νῦθ' ἀνᾶκαλει
θεούς. Phœn. 617. See also Δ. 52. EPITH. Κυκλωπῖαι, πόλυχρυσοί, εὐ-
ρῶγυναι, ἔκτιμένον πτόλιεθρον. Μυκήνη is also the name of an ancient heroine.
B. 120.

Μυκηναῖος, α, ὄν, et Μυκηνῆς, ἰδὸς, ἡ, adj. [Mycenæus,] of Mycenæ. Μυκη-
ναῖαί τ' ἐμαὶ θεράπναι. Iph. A. 1498.

Μυκήνη, vid. Μυκήναι.

Μύκης, ητός, ἡ, vel ου, ὁ, subst. [(1) mucus, fungus, (2) fungus ellychnii,] a
mushroom, a candle-snuff. Ἐπεισὶ γοῦν τοῖσιν λυχοῖς οὐτοῖσι μύκητες. Vesp.
262.

* Μυκόνος, ου, ἡ, P. N. [Myconus,] an island in the Ægean sea. Ἀκαὶ δὲ Μυ-
κόνου, Δῆλιοι τε χοιράδες. Troad. 89.

Μυκήρ, ἥρως, ὁ, subst. [(1) naris, nasus, (2) ludibrium,] a nostril, a nose;
raillery. Τοὺς μυκήρας πρὸς τὰς λαύρας; Pax 158. SYN. Πιν, ῥινῖον.

Μυκτηρόκομπος, ὄν, adj. [per nares sonitum edens,] proudly snorting. Μυκτη-
ρόκομοις πνεύμασιν πληρωμένοι. Sept. Theb. 460.

Μύλαξ, ἄκος, ὁ, subst. [lapis molaris, vel ingens,] a mill-stone, large stone.
Βαλλόμεναι μύλακαςσὶ καὶ ἀσπίδες ὀμφάλλεσσαι. M. 161.

Μύλη, ης, ἡ, subst. [mola,] a mill, a mill-stone. Πρὸς ταῦτ' αὖ μύλην ἀγὰθην
ώρα ζητεῖν σοι, καὶ νεύκοπτον. Vesp. 648.

Μύληφᾶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a mola comminutus,] ground. Εἰκοσὶ δ' ἔστω μέ-
τρα μύληφᾶτος ἀλφίτου ἁκτῆς. β. 355.

Μυλιάω, v. [dentibus frendeo,] to gnash with the teeth. Λυγρὸν μυλιάωντες
ἀνὰ δρυᾷ βησσηεντᾷ. Hes. Op. 528. SYN. Τρίβω, μυλλαίνω.

Μύλλω, et μοίμυλλω, v. [molo, in obscæno sensu; mutio,] to grind; to mutter.
Εἴπ' ἄγε μ', ὧ Κυρῶδων, τὸ γερόντιον ἦ ρ' ἐπὶ μύλλει. Theocr. 4. 58.

Μύλλειδης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [molæ instar,] like a mill-stone, weighty. Εἶσω δ'
ἀσπίδ' εἰσεῖ, βάλλων μύλλειδ' ἐπὶ πέτρῳ. H. 270.

* Μύλων, ὦνός, ὁ, subst. [pistrinum,] a mill; a punishment for slaves, as the
tread-mill. See in Μόχλειω.

Μύνδιος, ὄν, adj. [Myndius,] of Myndus, a city of Caria. Ὡς τάκοιθ' ὕπ' ἐρωτὸς
ὁ Μύνδιος ἀντίκ' Δέλφει. Theocr. 2. 29.

Μύνη, ης, ἡ, subst. [excusatio, prætextus,] an excuse. Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησθαι
παρέλκετε, μήδ' ἐπὶ τόξου. φ. 111. SYN. Προφάσις, πρόσχημα, πρόβλημα,
λάβη.

Μύνης, ητός, ὁ, P. N. [Mynes,] the husband of Briseis. Ἐκτεινεν, πέρσεν δὲ
πόλιν θειοῦ Μύνητος. T. 296.

Μύξα, ης, ἡ, subst. [mucus,] mucus in the nose. Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ πᾶρειῶν. Hes. Scut. 267. SYN. Κόρυζα.

Μυοκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mures occidens,] mouse-killing. Στήσόμεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρῶπαιδν. Batrach. 158.

Μύραινα, ης, ἡ, subst. [muræna,] a lamprey. Ταρτησίᾳ μύραινα τῷ νεφρῷ δέ σου. Ran. 475. EPIITH. Οἰστρῶμάνης.

* Μυριάδαρχος, vid. Μυρίονταρχος.

Μυριάκις, adv. [decies millies, sæpissime,] ten thousand times. Καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις· ἰού, ἰού. Plut. 852.

Μυρίαμφόρος, ὄν, adj. [decies mille amphoras tenens,] holding ten thousand amphoræ. Πόθεν ἂν λάβοιμι ῥήμα μυρίαμφόρον. Pax 520.

Μυριάς, ἄδος, ἡ, subst. [myrias,] ten thousand, a myriad. Δύο μυριάδες τῶν δημότικῶν ἔξων ἂν πᾶσι λάγῳις. Vesp. 709.

Μυρίτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde annosus,] very long. Δῖακναιόμενος τὸν μυρίτην. P. V. 94.

Μυρίζω, f. ἴσω, et μύρω, ὠσω, v. [unguentis imbuo,] to perfume. Οὐτὲ μύρῳσιν μύρισαι στακτοῖς, ὅπουαν νύμφην ἀγάγησθον. Plut. 529. See also Eccles. 1109. SYN. Ἀλείφω.

Μυρίκη, ης, ἡ, subst. [myrica, genista,] a tamarisk. Θῆκ' ἐν ἁνὰ μύρικην· δέξλον δ' ἐπὶ σῆμα τ' ἔθηκε. K. 466.

Μυρίκινος, η, ὄν, adj. [myricinus,] of a tamarisk. "Οὐδ' ἐνὶ βλαφθέντ' ἐ μύρικίνῳ, ἀγκυλὸν ἄρμα. Z. 39.

Μυρίλλα, ης, ἡ, P. N. [Myrilla,] Myrilla. Ῥόδον ἐν κόραις Μυρίλλα. Anacr. 61. 14.

Μυρίννα, ης, ἡ, P. N. [Myrinna. Vid. Damm. in P. R. et Schol. Apoll. Rh. 1. 604.] Myrinna. Ἀθᾶνάτοι δὲ τὲ σῆμα πολυσκάρθοις Μυρίννης. B. 814.

Μυρίοκαρπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [innumeros habens fructus,] very productive. Φυλλάδ' ἀ μύριοκαρπὸν, ἀνάλιον. C. C. 676.

Μυρίοκρανός, ου, ὁ et ἡ, adj. [innumera capita habens,] many-headed. Τάν τε μύριοκρανόν. Herc. F. 418.

Μυρίονταρχος, et * μυριάδαρχος, ου, ὁ, subst. [qui decem millibus præficitur,] a commander of ten thousand. Χρυσεὺς Μάταλλος μυρίονταρχος θᾶνών. Pers. 319. See also Pers. 988. and Dr. Blomfield's note.

Μυρίοπληθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [innumerus,] innumerable. Κόσμος ἐνδόν ὁ μύριοπληθής. Iph. A. 571.

Μυρίος, α, ὄν, et (2) μυρίοι, αι, ἄ, adj. [(1) innumerus; (2) decem mille,] innumerable, ten thousand. Εἰ φευξόμεσθ' ἐν' ἄνδρ'· μύριον δ' ὄχλον. Cycl. 199. SYN. Ἀνηριθμὸς, μυρίοπληθής, ἀπείριτος, ἀπλετός.

Μυρίοστος, ἡ, ὄν, adj. [decies millesimus,] the ten thousandth. Μὰ τὸν Δ' οὐ τὴν μυρίοστην μοῖραν, ὧν ποιοῦμεν. Thesm. 555.

Μυρίοτευχής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [innumeris armatis instructus,] furnished with ten thousand armed men. Χιλιῶντα μύριοτευχούς.² Iph. T. 141.

Μυρίωπός, ου, ὁ, et μυρίόφθαλμος, adj. [innumeros oculos habens,] having ten thousand eyes. Τὸν μυρίωπὸν εἰσῶρσ' ἄ βούταν. P. V. 585.

Μύρμηξ, ηκός, ὁ, subst. [formica,] an ant. Γειῶμοροι μύρμηκες ὀμιλάδον, ἢ ὅτ' ἐ μύτ'αι. Apoll. 4. 1453. EPIITH. Ἐργάτης, αἶε μὲ γέων.

Μυρμιδόνες, ων, οἱ, P. N. [Myrmidones,] the inhabitants of Phthia. See Damm. in P. R. et Villosion. Anecd. Gr. p. 297. Μυρμιδόνεςσιν ἀνασσεῖ· σέθεν δ' ἔγω οὐκ ἄλεγίζω. A. 180. EPIITH. Ἐγχεσῖμοροι, μέγαλήτορες, κρᾶδην καὶ θυμὸν ἔχοντες, φιλοπτόλεμοι, τάχῳπλοι, ἐρίηρες ἑταῖροι.

Μύρον, ου, et μύρωμα, ἄτος, τὸ, subst. [unguentum,] ointment, essence. Οἶους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας. Orest. 1111. See also Eccles. 1109. SYN. Ἀλείφαρ. EPIITH. Κηῶν, εὐῶδες, εὐὸδμόν.

¹ The penult. of *Μυρίκη*, though *long* in Theocritus, 1. 13. and 5. 101., and in other writers of later times, is only once *long* in Homer, Φ. 350. and four times *short*, K. 466, 467. Φ. 18. and Hymn. 3. 8. The antepenult. of its derivative *Μυοίκινος* is long; see subsequent word.

² See Scidler's note on this passage.

Μύρῳπῶλις, ἰδὸς, ἡ, subst. [unguentorum venditrix,] a female perfume-seller.

Κρατῆρᾱ συγκρινᾶσιν αἱ μύρῳπῶλιδες. Eccles. 836.

Μύροχριστός, ὄν, adj. [unguentis perunctus,] besmeared with ointment. Μύροχριστον λιπαρόν βό-στρυχόν.¹ Cycl. 498.

Μύρῳ, vid. Μύριζω.

Μύρρινη, et apud Tragicos (Vid. R. P. ad Hec. v. 8.) Μυρσίνη, ης, ἡ, et Μύρτός, ον, ἡ, subst. [myrtus,] myrtle, the myrtle-tree. Κάνουν δ' ἔχοντες, καὶ χύτραν, καὶ μύρρινας. Aves 43. See also Alcest. 775. and Call. 3. 201. SYN. Τερεῖνᾱ, ἱέρα, ἀπᾱλή.

Μύρρινος, et μύρσινος, η, ὄν, adj. [myrteus,] of the myrtle. Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σὲ μέχρι τοῦ μύρρινου. Equit. 964. See also Call. 3. 202. Μύρσινος, ἡ, is also the name of a strong town of the Eleans. B. 616.

Μύρρινων, ὠνός, ὁ, subst. [myrtetum,] a myrtle-grove. Καὶ μύρρινῶνας καὶ θιάσους εὐδαίμωνάς. Ran. 156.

Μυρσινοειδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [myrto similis,] myrtle-like. Συμμίσγων μύρικας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους. Hom. Merc. 81.

Μύρσινος, vid. Μύρρινος.

Μυρτίλος, ον, ὁ, P. N. [Myrtilus.] Διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου. Orest. 1565. (A double dochmiac.)

Μύρτον, ον, τὸ, subst. [bacca myrti,] the myrtle-berry. Καὶ μυρτά, καὶ μήκωνᾱ, καὶ σίσυμβρίᾱ. Aves 160. EPI TH. Ἡρίων, παρθενίδον, λευκὸ-τροφόν.

Μύρτός, vid. Μύρρινη.

Μύρω, v. [fluo largiter et cum aliquo strepitu; stillo; fleo, mæreo, ploro,] to flow copiously, to weep. Πύργῳ ἐφεισθήκει γόῳσᾱ τὲ μυρῳμένη τέ. Z. 373. SYN. Κλάω, θρηνέω, λείβω, βρέχῃμαι, ῥέω, ὑδύρομαι, κινύρομαι.

Μῦς, μύδος, ὁ, subst. [mus,] a mouse. "Οκ' ἐσβάλητέ, τὼς ἄρωραῖοι μῦες. Acharn. 762. EPI TH. Δολίος, δειλός, ἐνόπλιος, παμφάγος, διψᾱλῆος.

Μῦσαγμα, ἄτος, et μῦσος, ἔος, τὸ, subst. [scelus, piaculum, facinus detestandum,] a pollution, a crime. Κάκην, τὸ τ' εἰπεῖν εὐπέτες μῦσαγμα πως. Æsch. Suppl. 1002. See also Androm. 335. SYN. Βδέλλυμος, μῖασμα, φόνος, αἷμα. EPI TH. Μιᾱφόνον, βδέλλυρον, τέκνοκτόνον.

Μῦσᾱρος, ἄ, ὄν, adj. [squalidus, detestandus,] filthy, detestable. Βωμῶν ἀπείργει, μῦσᾱρόν ὡς ἡγουμένη. Iph. T. 384. SYN. Μιᾱρός, ἀπόπτυστος.

Μῦσᾱττομαι, f. ξῶμαι, v. [polluor, aversor, abhorreo,] to be polluted, to feel a disgust, to abhor. Παίδων μῦσαχθεῖσ' εἰσδόνος· πόσις δὲ σός. Med. 1146. SYN. Μιᾱίνομαι, βδέλῡττομαι, ἀποπέμπομαι, δυσχεραίνω.

Μύσιος, et (2) Μυσός, ἡ, ὄν, adj. [Mysus,] Mysian. Τὸ πιλιδίον περὶ τὴν κέφαλὴν τὸ Μύσιον. Acharn. 438. See also Acharn. 429. EPI TH. (2) plur. Ἀγέρωχοι, ἀγχεμάχοι, καρτέρῳθυμοι, ἄγανοὶ, ἀκοντιστῆρες.

Μύσος, ἔος, τὸ, vid. Μῦσαγμα.

Μυσπόλεω, v. [velut mus oberro,] to run about like a mouse. Καὶ μυσπόλει τὶ κατὰδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει. Vesp. 140.

Μύσταξ, ἄκος, ὁ, subst. [(1) labrum superius; (2) barbula labri superioris,] the upper lip, the mustachios. Χὼ μύσταξ πόλῃς οὔτος, αὖστᾱλεῖοι δὲ κῖκιννοι. Theocr. 14. 4. SYN. Γένειον.

Μυστήριον, ον, τὸ, subst. [arcanum, initiatio sacra,] a mystery, initiation into the sacred rites. Νῆ τὸν Δι' ἐγωγ' οὖν ὄντος ἄγων μυστήριᾱ. Ran. 159. SYN. Ἀπόρρητον, ὄργια. EPI TH. Σεμνόν, ἀπιστόν.

Μυστηρικός, μυστηριᾱκός, et μυστικός, ἡ, ὄν, adj. [arcanus, secretus, mysticus,] mystic, secret. Χ' ἡσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρῖκῶν. Acharn. 747. See also Ran. 316.

Μύστης, ον, ὁ, et μύστις, ἰδὸς, ἡ, subst. [(1) initiatus, (2) i. q. μυσταγωγός,] (1) the initiated, (2) one who initiates. Μᾶχρη· τὰ μυστῶν δ' ὄργι' εὐτύχης' ἰδῶν. Herc. F. 612. See also Anacr. 18. 12. SYN. Ἱερεὺς, ἀρητήρ.

Μυστίλη, ης, ἡ, subst. [panis excavatus,] bread scooped out. Ἐγὼ δὲ μυστί-
λας μέμυστιλημένας. Equit. 1165.

Μυστιλάωμαι, v. [haurio pane excavato,] to draw with bread scooped out.
See in Μυστίλη, and Brunck. Aristoph. Plut. 627. SYN. Κατατρώγω.

Μυστίς, vid. Μύστης.

* Μυστοδόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sacra arcana vel inauguratos continens,] con-
taining mysteries, or those who are initiated. Μυστοδόκος δόμος. Nub. 303.

Μυττωτεύω, v. [moretum intritum facio,] to pound to a pap. Αὐτίς τὸν αὐτὸν
ἄνδρα μυττωτεύσθμεν. Vesp. 63.

Μυττωτός, οὔ, ὁ, subst. [intritum ex caseo, allio, et ovis,] stuffing made of
cheese, garlic, and eggs. Ἐπὶ ταυτησὶ κατὰκνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ.
Equit. 771.

Μυχᾶτος, superl. of μυχῖος, α, ὄν, adj. [intimus, abstrusus,] inmost, lowest.
Ἵπὸ δὲ πέτρινᾶ μυχᾶτᾶ γυῖα. Helen. 189. See also Apoll. 2. 744. SYN.
Ἐνδόμυχος, ἐφέστιος.

Μυχθισμός, et μυχθός, οὔ, ὁ, subst. [suspirium, gemitus,] a deep groan. Κλύω
δ' ἐπάφρας κρατᾶ μυχθισμόν νεκρῶν. Rhes. 785. SYN. Στεναγμᾶ, στεναγμός,
στονᾶχη, στονός, οἰμωγή, ὀλολήγῃ.

Μυχῖος, vid. Μυχᾶτος.

Μυχμός, vid. Μυχθισμός.

Μυχοίτατος, ης, ὄν, adj. [maxime interior,] innermost, farthest. Ἰδέ μύ-
χοίτατος αἰεὶ ἀτασθαλίαι δὲ οἱ οὐφ. φ. 146. SYN. Μυχᾶτος, μυχῖος, ἐνδό-
τατος.

Μυχός, οὔ, et genitiv. antiq. μυχόθεν, ὁ, subst. [penetrabile, recessus,] the inner-
most recess, a sanctuary. Ἐλθὼν παλαιᾶς χοιράδος κοῖλον μυχόν. Androm.
1254. SYN. Κευθμών. ΕΡΙΤΗ. Μεσόμφαλος, ἐρεμνός, σκυῖος, ἀνήλιος, ὄκρυθ-
εις, σκίερὸς, ταρτάρεος.

Μῦω, f. ὦσω, v. [claudio, comprimo, proprie oculos vel labia,] to shut the eyes
or lips. Οὐ γάρ πω μῦσάν ὕσεε ὑπὸ βλεφάρουσιν ἑμοῖσιν. Ω. 637. SYN.
Καμῦω, σκαρδάμυττω.

Μῦων, ὦνός, ὁ, subst. [musculus in corpore,] a nerve, muscle. Δρύψ' ἀπὸ μνώ-
νων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῖς ἀραξῇ. Π. 324.

Μῦωψ, ὡπός, ὁ, subst. [myops, œstrus, asilus,] a gad-fly. Τέλλεταψ, ὃν τέ
μῦωπᾶ βδῶν κλείουσι νόμῃς. Apoll. 3. 277. SYN. Οἰστρός. ΕΡΙΤΗ. Ἄδη-
φάγος, αἰδῶς, ὄξυστομός, κέραστis.

Μῶλος, ου, ὁ, subst. [prælium, pugna,] a fight, battle. Εὐχόμενος θανάτον τέ
φύγειν καὶ μῶλὸν Ἄρηος. B. 401. SYN. Μάχη, δηϊότης, φύλοπis, πόνος, μῆθος,
θόρυβος. ΕΡΙΤΗ. Ἀσχετός, στονόμες, αἰμάτοεις, λευγαλέος, δεινός, ἀγρύος.

Μῶλῦ, ὤος, τὸ, subst. [moly,] a bulbous plant. Μῶλῦ δὲ μιν κἀλεοῦσι θεοί,
χάλεπόν δ' ἑ' ὀρύσσειν. κ. 305.

Μωμάδμαι, et μωμεύω, v. [vitupero,] to disparage, scorn. Νῆ τὸν Διδνυσόν,
εἷ γέ μωψ' ταυτάγῃ. Aves 171. See also Ἐ. 274. SYN. Ψέγω, μέμφομαι,
λοιδορεῖω, προπηλακίζω, κάκηγορεῖω, ἐγκάλεω, ἐπισκώπτω.

Μωμητός, ἡ, ὄν, adj. [vituperandus,] to be blamed, contemptible. Μωμη-
τός Ἑρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν. Sept. Theb. 504. SYN. Μεμπτός, κατὰ-
μεμπτός.

Μῶμος, ου, ὁ, subst. [vituperium, probrum,] disparagement, reproach, censure.
Ἡμέας αἰσχύνων; θελεῖς δὲ κὲ μῶμον ἀνάψαι. β. 86. SYN. Ψόγος, ὀνειδός,
φθόνος, λοιδορία.

* Μῶν, adv. [num? an forte? utrum?] whether? Οἳ γὰρ τάλαινᾶ, μῶν τὸ βακ-
χεῖον κᾶρα. Hec. 670.

Μῶνῦξ, ὤχος, et * μώνῦχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [solidas habens ungulas,] firm-hoofed.
Ἀρμάσι καὶ ψάλλοις τέτραβάρμοσι μώνῦχᾶ πῶλδον. Phœn. 804. See also Iph.
A. 450. SYN. Μώνοχληδς.

¹ The penult. of μῶω is generally long in the pres. fut. and aor., in the perf. always long, as
Ω. 420; with the Attics short, as is also the aorist in Hom. in the above passage.

Μωραίνω, v. [stultē ago, stultus sum,] to act foolishly. Γυναῖκά μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων. *Androm.* 572. **SYN.** Ἥλαινω.
Μωρία, as, ἡ, subst. [stultitia,] folly. Μηδ' ἐξόμορῃ μωρίαν τὴν σὴν ἔμοι. *Bacch.* 340. **SYN.** Τὸ μῶρον, εὐήθειᾶ, ἀνοιᾶ, ἁμαρτία, νηπιᾶ, νηπιᾶ.
Μῶρος, α, ὁν, adj. [stultus, fatuus,] foolish. Μῶρος δὲ θνητῶν ὅστις ἐκποροεῖ πόλεις. *Troad.* 95. **SYN.** Ἥλιθιός, ἀνοήτος, μάταιός, ἄφρων.

N.

Ναί,¹ [adverbium affirmantis vel concedentis,] yes by—, truly. Ὅτι ᾗ τί; ναί πρὸς τῶν θεῶν, ὃ Σώκράτης. *Nub.* 784.
Ναῖας, et Ion. Νηῖας, ἄδος, et Ναῖς, Ion. Νηῖς, ἴδος, ἡ, P. N. [Nais,] a Naiad, a heathen deity, supposed to preside over streams. Ναίει μέλαθρά Ναϊάδων νυμφῶν μετ'. *Cycl.* 429. See also *Helen.* 187.
Ναιετάω, Ion. imp. ναιετάασκον, et ναιετᾶεσκον, et (2) ναίω, v. [(1) habito, (2) habitator,] to inhabit; to be inhabited. Ἀργὴ ναιετᾶοντᾶ Μενέσθιδον, ὃν κορονήτης. *H.* 9. See also *P.* 308. *Apoll.* 4. 1211. and *Hec.* 615. **SYN.** Ἐνοικέω, κατοικέω, διατρίβω, (1) ναίῃμαι.
***Ναίος**, et Ion. Νήϊος, α, ὁν, adj. [navalis,] of a ship, naval. Ἀρχὲ ναίου σπατοῦ. *Iph. A.* 260. See also *O.* 410. **SYN.** Ναυτικός.
Ναῖς, vid. Ναῖας.
Νάκη, ἡς, ἡ, et νάκος, ἔος, τὸ, subst. [pellis villosa,] a shaggy skin. Ἄν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέος μεγαλοῖο. *ξ.* 530. See also *Theocr.* 5. 7. **SYN.** Δέρμα, βύρσα, κωδῖον, κῶας. **EPITH.** Πάγχρυσος.
Νάμα, ἁτός, τὸ, subst. [fluentum, vortex,] a stream. Θαυμαστὸν ἵει νάμα παμφάγον πύρος. *Med.* 1184. **SYN.** Νασμός, ῥέεθρον, ῥεῖθρον, ἀπορρώξ, ἀπορρόη, ῥεῦμα. **EPITH.** Πόταμιον, κρηναῖον, λερναῖον, δάκρυρρύον, ἐνυδρον, ἀργυρεόν, ἱερὸν, ἄεναον, γλυκὺ, φαιδρον, καλλιρρόον, ἱμερρεν.
Ναννοφύης, ἔος, adj. [naturam nani habens,] dwarfish. Ναννοφύεις, σφύραδων. *Pax* 790. **SYN.** Ἀνθρώπιον, ἀνδραῖον, ἀνθρωπαῖον.
Νάξιος, α, ὁν, adj. [Naxius,] of the island of Naxos. Πρὸφᾶνηθι Ναξίαις. *Antig.* 1150.
Ναξιοουργής, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [in Naxo fabricatus,] built in Naxos. Τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιοουργής κἀνθάρος. *Pax* 143.
Νάξος, ου, ἡ, P. N. [Naxus,] an island in the Ægean sea. Ἦδὲ Πάρος, Νάξος, Μύκονος, Τή-νυ. *Pers.* 886.
Ναός, Ion. Νηός, οὔ, et Attice Νεός, ὦ, ὁ, subst. [ædes sacra, templum,] a temple. Ἐξ ἱεροῦ ναοῦ χελιδόνες, οὐκ ἐγὶ δόξει. *Lysistr.* 775. **SYN.** Ἱερὸν, ἀνάκτορον, γέμενος, ἅλσος, σηκός. **EPITH.** Χάρεις, ἐπήρατος, θυώδης, μέγας, πίων, ἀκήρατος, εὐώδης, τίμιος, πολύλλιστος, κηώδης, θεόδητος, εὐκλής.
Ναοφύλαξ, ἄκος, et νηοπύλος, ου, ὁ, subst. [templi præses,] a guardian or keeper of the temple. Ὡ ναοφύλακες βωμοῖο τ' ἐπιστάται. *Iph. T.* 1285. See also *Hes. Theog.* 991. **SYN.** Νεωκόρος, προπύλος, ἱερεὺς.
Νάπαϊος, α, ὁν, adj. [in vallibus habitans,] of the valley. Εὐρὼν νάπαϊαις ἐν Κιθαιρώνας πύχαις. *Æ. R.* 1026. **SYN.** Δρυμώδης, ὑλώδης.
Νάπη, ἡς, ἡ, et νάπος, ἔος, τὸ, subst. [vallis circumdata montibus, saltus,] a valley between hills and rocks, a mountain wood. Φύγῃ λέπαιας ἐξέπιμπλάμεν νάπας. *Iph. T.* 325. See also *Androm.* 283. **SYN.** Ἀγκός, δρυμός, φάραγξ, κοιλάς. **EPITH.** Εὐλειμός, χείμαρρός, ἱέρα, πολυθηρός, ὑλοκόμος, νιφόβυλος, ποιηρός, κισσοφόρος, ὑλήεσσα, κρηναῖος, σκιέρα, ὑλοκόμος, κοιλή, κοιλοπέδος.
Νάπυ, ὅος, τὸ, subst. [sinapi,] mustard. Κάβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μετ'ωπ' ἀνέσπασε. *Equit.* 631. **SYN.** Σίνηπι. **EPITH.** Δριμύ, ὀργυλόν.

¹ On the origin and use of this particle, see the learned Hoogveen, *Doctr. Partic. Ling. Gr.* cap. 31, p. 787.

Νάρθηξ, ηκός, ὁ, subst. [ferula, bacillus,] a ferule, a rod. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Διὰ τερπικέραυνον. Hes. Op. 52. SYN. Παβδός. ΕΡΙΤΗ. Μυστίποδός, ἱέρως.

Νάρθηκόπληρωτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [in ferula conclusus,] enclosed in a ferule or rod. Νάρθηκόπληρωτον δὲ θηρώμαι πύρος. P. V. 109.

Ναρκάω, f. ἴσω, v. [torpeo, obtorpeo,] to be benumbed, to grow numb. Ῥῆξ δὲ οἱ νευρίν· νάρκησέ δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ. Θ. 328. SYN. Νωθρεύω, λύομαι.

Νάρκη, ης, ἡ, subst. [stupor,] numbness; properly, the fish called torpedo. Οἶμοι· τὶ πόθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς κατὰχεῖται. Vesp. 713.

Νάρκισσός, ον, ὁ et ἡ, subst. [narcissus,] a narcissus. Ἄ δὲ καλὰ ναρκισσὸς ἐπ' ἀρκέυθοισι κομάσαι. Theocr. 1. 133. SYN. Λεϊρίδον. ΕΡΙΤΗ. Ἐϋπνός, ὕγρός. PHR. See OE. C. 715.

* Νάσαμων, ωνός, ὁ, P. N. [Nasamon.] Ἡ δ' ἄρα οἱ Νάσαμωνά τεκε, κρατέρόν τε Κάφανρον. Apoll. 4. 1496.

Νασμός, οὔ, ὁ, subst. [fluentum,] a stream. Ἄ γὰρ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρεῖμαι. Hipp. 649. SYN. Νάμα. ΕΡΙΤΗ. Μελλάνανγης, κρηναῖος.

Νάσσω, f. ξω, v. [condensō, cogo,] to thicken, to fill. Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἐναξέ· τάφος δ' ἐλε πάντας, ἰδόντας. φ. 122. SYN. Ἐπεμβάλλω, σωρεύω, συμπληρῶ.

Νᾶσος, Dor. pro Νῆσος, q. v.

Ναστός, οὔ, ὁ, subst. [placenta condensata in latitudinem,] a thick heavy broad cake. Ἦκεν γὰρ ἄν σοι ναστός εὖ πέπεμμένος. Plut. 1142.

Ναυαγία, ας, ἡ, et ναυόγῳδον, ον, τὸ, subst. [naufragium,] a shipwreck, a wreck. Πλωτῆρας, οἵπερ ἐφύγον ἐκ ναυαγίας. Helen. 1069. See also Troad. 420.

* Ναυαγός, Ion. ναυηγός, οὔ, ὁ, adj. [naufragus,] shipwrecked. Καὶ νῦν τὰλας ναυαγός, ἀπὸλεσας φίλους. Helen. 407. SYN. Ναύφθορός.

Ναύαρχος, ναύκληρος, ον, et ναυκράτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [navis magister,] the master or commander of a ship. Χωμάτος, ἡ νῦν ἐπὶ ναύαρχῳ. Choëph. 711. See also Æsch. Suppl. 185. and Philoct. 1100.

Ναυβάτης, et ναύτης, ον, ὁ, subst. et adj. [navita, marinus,] a sailor, marine. Ἐλκει δὲ, κόπην ὥστ' ἐ ναυβάτης ἀνὴρ. Hipp. 1216. See also Androm. 457. ΕΡΙΤΗ. Μογέρος, ποντοπύρος, ἀταρβής, ἀκήριδος.

Ναυβόλιδης, ον, ὁ, patronym. [e Naubolo satus,] the son of Naubolus. Ναυπλίδος· ἥ γὰρ ἐην Κλυτῶνῆου Ναυβόλιδα. Apoll. 1. 134.

Ναύδετον, ον, τὸ, subst. [rudens,] a cable. Ἐσχάσε ποντοπύρον καὶ ναύδετ' ἀνήψατο πρυμναῖν. Troad. 812. SYN. Προτόνους, κάλως, πρυμνήσιον.

Ναυηγός, Ion. pro Ναυαγός, q. v.

Ναυκληρέω, v. [navis magister sum, navem gubernō,] to command a ship, to direct. Μέμψει, σὺ δ' αὐτὸς γνώθι ναυκληρεῖν πόλιν. Sept. Theb. 649. SYN. Ναυτίλλομαι, κυβερνᾶω, ἐκσώζω.

Ναυκληρία, ας, ἡ, subst. [navigatio,] a voyage. Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας. Med. 527. SYN. Στόλος, ναυτίλια, πλοῦς.

* Ναυκληρίδον, ον, τὸ, subst. [classis,] a fleet. Μῦλοι δὲ ναυκληρίᾳ καὶ στρατίᾳ. Rhes. 233. SYN. Ναύσταθμός.

Ναύκληρος, ον, et ναυκράτωρ, ὄρος, ὁ, vid. Ναύαρχος.

Ναῦλος, ον, ὁ, et ναῦλον, τὸ, subst. [naulum,] freight, a fare for passing in a boat or ship. Ἐκβαῖν, ἀπόδος τὸν ναῦλον. b. ἐχέ δὲ τῷ βόλῳ. Ran. 270. SYN. Πορθμεῖον.

* Ναυλόχω, v. [stationem habeo,] to hold a naval station. Παῖς, ἐξῆς ἐνανλόχει, θεάν. Iph. A. 249.

Ναύλοχος, ον, adj. [stationi navium idoneus,] securing ships. Ποῦ δ'· αἰδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περικτυχαί. Hec. 1001.

Ναυμάχω, v. [ex nave pugno,] to engage in a sea-fight. Καὶ γὰρ αἰσχροὺς ἐστί, τοὺς μὲν ναυμάχισαντας μίαν. Ran. 693.

Ναύμαχος, ον, ὁ et ἡ, adj. [e navi pugnans, navalis,] fighting in a naval engagement, naval. Νῶμα δὲ ξυστόν μεγὰ ναύμαχον ἐν παλάμῃσι. O. 677.

* Ναυπάκτιος, α, ον, adj. [Naupactius,] of Naupactus. Ἄπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ

πῆρας Ναυπακτίας. Æsch. Suppl. 270.

Ναυπηγέω, v. [naves fabricor,] to build ships. Τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τρύχῃ ποιεῖν. Plut. 513.

Ναυπηγία, as, ἡ, et ναυπήγησις, ἡ, subst. [navis fabrica,] the fabric of a ship.

Ναυπηγίαν δ' ὡς εἰ τις ἀρμόζων ἀνὴρ. Cycl. 459.

Ναυπήγιον, ου, τὸ, subst. [locus ubi naves compinguntur,] a ship-yard. Αὐτῶν πέλεκόντων, ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ. Aves 1157.

Ναυπλῖειος, ον, adj. [Nauplicus,] Nauplian, so called from Nauplius, the son of Neptune and Amymon. Λίμενὰ δὲ Ναυπλῖειον ἐκπληρῶν πλάτην. Orest. 54.

Ναύπλιος, ου, ὁ, P. N. et (2) α, ον, adj. [(1) Nauplius, (2) Nauplicus,] Nauplius, Nauplian. Σώσῃτέ μ' ἐπ' ἀκτὰς Ναυπλίας δάμαρτά τέ. Helen. 1585.

Ναυπόρος, et ναυσίπορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [navibus pervius,] passed by ships, navigable, ship-urging, sea-passing. Κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλὰδος. Eumen. 10. See also Iph. A. 172.

Ναῦς, ναὺς, νῆος et νῆως, et Ion. νηὺς, νηὺς, ἡ, subst. [navis,] a ship. Νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα. Hec. 928. SYN. Πλοῖον, πευκή, σκάφος, ἀκάτος, σχέδια.

ΕΡΙΤΗ. Ποντία, ὠκύπομπός, πεντηκόντερός, θουρία, χαλκέμβολας, ὠκεῖα, κλεινή, εὐήρετος, θῶα, γλαφύρα, ὀρθοκραρά, κυάνοπρωτός, μέλαινα, εὐεργής, κοιλὴ, πῆρικαλλής, ἀμφέλισσα, εἰσα, εὖσσελμος, ἐπήρετος, εὐπρυμνός, ἡμάτια, μιλιτοπάρης, κόρωνις, πόλυκλής, μεγαλήτης, πολύζυγος, εὐρεῖα, θάλασσοπλαγκτός, ὠκύπορος, δολιχέρετος, εἰκοσῆρος, φορτὶς.

Ναυσθλῶω, v. [naulo vehendum suscipio; deporto. Vid. Steph. Thes. t. ii. p. 1010=c. 6306.] to convey for hire; in the mid. v. to hire a vessel. Ναυσθλῶσουσιν πατρώας ἀπὸ γᾶς; Troad. 164.

Ναυσίθοός, ου, ὁ, P. N. [Nausithoüs,] Nausithoüs. Ναυσίθου, ὅς ἐφασκε Πόσειδάων' ἀγᾶσθαι. θ. 565. PHR. Μεγαθυμός, ὅς ἐν Φαίξιν ἀνασσε. η. 62.

Ναυσικάα, as, ἡ, P. N. [Nausicaa,] the daughter of Alcinoüs. Ἡ τρέφε Ναυσικάαν λευκῶλένων ἐν μεγάροισιν. η. 12. ΕΡΙΤΗ. Ἐυπέπλος. PHR. Ἀθανάτησ' φῶην καὶ εἶδος ὁμοίη.

Ναυσικλειτός, et ναυσικλῆτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [navigandi peritia celebr,] famed for skill in sailing. Εἰδὺμένη κούρη ναυσικλειτοῦ Δύμαντός. ε. 22. See also o. 414.

* Ναυσίμαχη, ης, ἡ, P. N. [Nausimache,] Nausimache. Ναυσίμαχης μὴν ἦιτων ἔστιν Χαρμῖνος. Thesm. 804.

Ναυσινός, ου, ὁ, P. N. [Nausinoüs,] a son of Ulysses and Calypso. Γελῶντό, Ναυσινόν τέ, μίγεις ἐράτῃ φίλῳ γένει. Hes. Theog. 1017.

Ναυσίπομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [naves impellens,] ship-conveying. Ἐχων ἐμ', ὥστε ναυσίπομπὸν αὖραν. Phœn. 1727. SYN. Ναυσίπορος.

Ναυσίπορος, vid. Ναυπόρος.

Ναυσιστύνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [navibus miseriam afferens,] ship-afflicting or destroying. Ναυσιστύνον ὑβρίν ἰδών. Pyth. 1. 140.

Ναυσίφορητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [in navibus portatus,] conveyed in ships, maritime. Ἀρμάσσι Ναυσίφορητοῖς. Pyth. 1. 64. SYN. Ναυβάρης, ναυτικός, ναυτίλος, ναυσίπορος.

Ναυστάθμον, ου, τὸ, subst. [statio navium,] a station for ships. Ναυστάθμῳ βάς κἀτίδειν. Rhes. 243. SYN. Λίμνην, νέωριον, ναυλόχος ἔδρα.

Ναυστολέω, f. ἦσω, v. [(1) navi deduco, (2) adnavigo,] to convey by sea, to bring in a ship, to sail to. Καὶ δάμαρτά τὴν κἀκίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν; Orest. 732. SYN. Ναυτίλλομαι, ναυκληρέω.

Ναυστολήμῃ, ἄτος, τὸ, ναυστολία, et ναυτίλια, as, ἡ, subst. [navi deductum, navigatio,] what has been conveyed by ship, navigation. Πόντου τέ ναυστολήμῃ, ὥς διαλλαγὰς. Eur. Suppl. 220. See also Androm. 788. and Pyth. 4. 124. SYN. Πλοῦς, ναυκληρία.

Ναύτης, ου, ὁ, subst. [nauta,] a sailor. Νῆως δὲ ναύτης ἡσυχος καιρῷ σῶφος. Eur. Suppl. 519. SYN. Ναυβάρης, ναυτικός, ναυτίλος, πορθμεὺς, ναύκληρός. ΕΡΙΤΗ. See Ναυβάρης. PHR. Ναῖας ἀρωγὺς τέχνας.

Ναυτιᾶω, et νανσιᾶω, v. [nauseo,] to be sea-sick, to nauseate. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτίῃς ἐγ', ὦ ξενε. Thesm. 882.

Ναυτικός, ἡ, ὄν, adj. [nauticus, navalis,] of a sailor, of ships, naval. Ναυτικὸν στρατεύμ', ἀναρχον, κάπῃ τοῖς κακοῖς θρασυ. Iph. A. 914. SYN. Ναυτίλος, νηῖος, νηίτης, θάλασσιός.

Ναυτίλια, as, ἡ, subst. vid. Ναυστολήμᾶ.

Ναυτίλλομαι, v. [navigo,] to sail. Αἰγυπτόνδ' ἐμὲ θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι. ξ. 246. SYN. Πλέω, ἀπὸπλέω, ναυστολέω.

Ναυτίλος, ου, ὁ, subst. [nauta,] a sailor. Ὡ ναυτίλοισι χεῖμας λίμην φάνεις. Androm. 883. SYN. See Ναύτης.

Ναύφθορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [naufragus, naves perdens,] ship-wrecked, ship-destroying. Πρὸς ἡλθὺν ἀκταῖς, ναυφθοροῖς ἡσθημένοι. Helen. 1538. SYN. Ναυγάος.

Ναύφρακτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [munitus in navi, classe instructus, navalis,] fortified or defended by ships, naval. Ὁρᾶθ' ὅσον στρατευμᾶ ναύφρακτον τῷδε. Iph. A. 1259. SYN. Ναυτικός, ναύδοχος, νηῖος.

Νᾶω, ¹ f. νᾶσω, v. [(1) congreco, compleo, habitare facio; (2) dense effluo,] to assemble, to fill, to cause to dwell, to flow. Αἰγείρων ἐν δὲ κρήνῃ νᾶει, ἀμφὶ δὲ λειμών. ζ. 292. SYN. (1) Ἀγείρω, ἰδρῶω, κάτοικίζω, (2) ῥέω, βρῶω, βλύζω.

Νεάγγελτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens nuntiatus,] newly announced. Ἄνῃρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν. Choëph. 724.

Νεάζω, v. [juvenesco, novo,] to grow or be young, to make new. Ἄλλ' ἐγὶ νεάζων αὐτὸς εὐροίμ' ἂν βίον; Phœn. 1635.

Νεαῖρα, as, ἡ, P. N. [Neæra,] Neæra. Ἄς τέκεν Ἡελίῳ ὑπὲρίονι διὰ Νεαῖρᾱ. μ. 133.

Νεαίρετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens captus,] recently caught. Δεῖσθαι τρῶπος δὲ θηρὸς ὡς νεαίρετον. Agam. 1030.

Νεακὼνητος, vid. Νεηκὼνητος.

Νεανίας, et Ion. νηνίας, νεανίσκος, ου, ὁ, et νεανῖς, Ion. νηνῖς, ἰδὸς, ἡ, subst. et adj. [juvenis,] a young man. Ἡ τοῦ κάλου σοῦ προῦθ' ἀνεν νεανίου. Alcest. 714. See also Trach. 312. and Plut. 1172. SYN. Νεὸς, νεανικός, κῶρος, κῶρᾶσιδον.

Νεανικός, ἡ, ὄν, adj. [juvenilis, validus,] youthful, vigorous. Ἴπποι' πᾶρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος νεανικός. Hipp. 1199. SYN. Νεὸς, νεᾶρὸς, νεόχυμὸς, ἰσχυρὸς.

Νεανικῶς, adv. [juveniliter,] in a youthful manner. Λαβούσ', ἵν' αὐτὸν τωθᾶσω νεανικῶς. Vesp. 1362. SYN. Νεᾶρως, ἰσχυρῶς, γενναίως.

Νεανῖς, vid. Νεανίας.

Νεανίσκος, vid. Νεανίας.

Νεᾶρὸς, et νειαρὸς, ἂ, ὄν, adj. [novitius, tenellus,] new, fresh, tender. Βεβαῖσι σὺ δὲ πρόσωπᾶ νεᾶ-ρᾶ. Troad. 832. (Iamb. dim.) SYN. Νεὸς, ἀπᾶλός, νεανικός.

Νεᾶτος, et Ion. νεῖατος, ἡ, ὄν, adj. [ultimus,] farthest, last. Πᾶσαι δ' ἐγγυὲς ἄλὸς νεᾶται Πύλου ἡμᾶθεντός. I. 153. See also Z. 295. SYN. Ἐσχᾶτος, νειαρὸς, νεώτατος, ὑστατός.

Νεᾶω, v. [novo,] to plough a fallow. Πρῶτᾶ μὲν γάρ, ἦν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγρούς. Nub. 1117.

Νέβριεος, ὄν, adj. [hinnuleus,] of a fawn. Οὐ γάρ πω νέβρεῖα δ' ὁστέᾱ τετρή-νοντῶ. Call. 3. 244.

Νέβρις, ἰδὸς, ἡ, subst. [pellis cervina,] the skin of a stag. Νέβριδα στολίδω-σάμενα ποτ' ἐγώ. Phœn. 1768. SYN. Δέρας νέβροῦ. EPITH. Στικτή, ποικίλη.

Νέβρος, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [hinnulus,] a fawn. Οὐρσον τέ χειρὶ, καὶ νέβροῦ στικ-τὸν δέρας. Bacch. 823. EPITH. Ποικιλόθριξ, ποικίλος, ἀναλκῖς.

¹ The penult. of Νᾶω in the sense of *compleor* is short in the pres., and long in fut. and aor. ι. 122. Χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι νῶον δ' ὀφ' ἄγγεᾶ πάντα, unless the true reading be *ἔναον*.

Νεηθαλής, νεοθηλής, εὖς, et νεοθηλὸς, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [recenter virescens,] freshly blooming, youthful. Ἄγ' ὦ νεηθαλὲς, ὦ. Ion 112. See also Z. 347. and Eumen. 453. SYN. Νεογαλὸς, νεογόνος, νεογνός, χλωρός, χλοηφόρος, νεός, νεῦρος, νεοθρεπτός.

Νεήκης, εὖς, ὁ et ἡ, et νεηκόνητος, Dor. νεακόνητος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [recens acutus,] newly sharpened. Ἐξετάμων πελέκεσσι νεήκεσσι, νήϊον εἶναι. Π. 484. See also Soph. Electr. 1394.

Νηλὺς, ὕδς, ὁ et ἡ, adj. [qui recens advenit,] just arrived, newly come. Ἴπποι δ' οἷδε, γέραιε, νεήλῦδες, οὐς ἐρεείνεις. K. 558. SYN. Ἐπηλὺς, νεῦρος.

Νεήφατος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [recens dictus,] recently spoken. Θαυμάσῃν γὰρ τήνδε νεήφατον ὅσῳ ἀκούω. Hom. Merc. 442.

Νείαιρος, ἄ, ὄν, adj. [imus, ultimus, extremus,] at the bottom, the last. Νεαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἐλασσέν. P. 519.

Νειάτος, vid. Νεῦτος.

Νεικῶ, (Ion. νεικίω, et Ion. imp. ἐνεικείεσκύν,) f. ἔσω, v. [objurgo, castigo,] to reproach, reprove. Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσέν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὄνομαζέν. ρ. 215. See also O. 210. and Δ. 241. SYN. Ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ, λοιδορεῶ, ὕβριζω, δηριᾶμαι.

Νεῖκος, εὖς, τὸ, subst. [contentio, certamen,] a dispute. Ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἔχων τὸδ' ἡράμην. Heracl. 986. SYN. Φιλονεικία, λοιδορία, ἐρίς, δῆρις, μάχη. EPITH. Ἀκριτὸν, ὁμοῖον, ὁμόν, μέγα, ἀκόρεστον, παλαιόν, νέον, φόνιον, ἀρήϊον, ὑπέρβιον, ὀλοδόν, ἀμφήριστον, ἀργαλέον, λευγαλέον, κρατερὸν.

Νείλεως, fors. Dor. pro Νήλεως, q. v.¹

Νειλοθήρης, εὖς, adj. [Nilo enutritus,] Nile-cherished. Νειλοθήρῃ παρειᾶν. Æsch. Suppl. 74.

Νεῖλος, οὐ, ὁ, P. N. [Nilus,] the river Nile. Ἰηοὶ σεπτὸν Νεῖλος εὐπύτον ῥεός. P. V. 837. SYN. Αἰγυπτὸς. EPITH. Μελαμβιάφης, ἐπτάπυρος, καλλιρρύαξ, Αἰθίοψ, βάθυδίνης, Αἰγυπτίως, φέρεκαρπός. PHR. See Helen. 1.

Νειλωτῆς, ἰδὺς, ἡ, adj. [Niloticus,] of, on, or near the Nile. Νειλωτῆν, οὗ δὲ τὴν μάκρᾱν ἀποικίαν. P. V. 839.

Νειθθεν, νεῖθθι, νεοθεν, adv. [ex infimo, imo, vel intimo,] from the bottom. Νειθθεν ἐκ κραδῖης* τρῶμεοντο δὲ οἱ φρένες ἐντός. K. 10. See also Φ. 317. SYN. Κάτωθεν, νέρθεν, ἐκ βάθους.

Νεῖος, Ion. pro Νεός, α, ὄν, adj. q. v.

Νεῖος, οὐ, ἡ, subst. [novale,] land newly broken up, a fallow. Ἐν δ' ἐτίθει νεῖον μάλακην, πείρᾱν ἀρουρᾶν. Σ. 541. EPITH. Βάθειᾱ, ἐρίβωλαξ.

Νεῖσσομαι, vid. Νεῶμαι.

Νεῖφω et νίφω, f. νίφω et νίψω, 2 aor. ἐνίφον, v. [ningo,] to snow. Νιφεμέν ανθρώποισι πίφανσκόμενος τᾷ ἄ κηλᾷ. M. 280.

Νέκας, ἄδς, ἡ, subst. [strages mortuorum, acervus cæsorum,] a heap of the slain. Αὐτοῦ πῆματ' ἐπασχόν ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν. E. 886.

Νεκροδέγων, ὄν, ὄνός, adj. [qui mortuos cogit,] assembling or receiving the dead. Τοῦ νεκροδέγμονός* εἰς ἀπεραντὸν. P. V. 159.

Νεκροθήκη, ης, ἡ, subst. [sandapila,] a bier. Γένεσιν τε βροτῶν, καὶ νεκροθήκης. Eur. Cret. fr. 2. 18.

Νεκροπομπός, οὐ, ὁ, adj. [qui mortuos deducit,] conveying the dead. Νεκροπομπὸς ἵζει. Alcest. 453.

Νεκρός, ἄ, ὄν, adj. et (2) Νεκρός, οὐ, ὁ, subst. [(1) mortuus; (2) cadaver. Vid. R. P. Hec. 665.] (1) dead, (2) a corpse. Τῇ δ' εἴη ὅς ἀποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο. Ω. 139. SYN. (1) Κάμων, οἰχόμενος, τέθνεως, θάνων, νέκς, φθιμένός, τέθνηκώς, κατὰ τέθνεως, κατὰ φθιμένός.

Νέκταρ, ἄρς, τὸ, subst. [nectar,] the fabled liquor of the gods. Νέκταρ ἐφ' ὅχουι τοὶ δὲ χρυσέοις δέπασσι. Δ. 3. EPITH. Ἐρῦθρον, ἱμερῶν, γλυκύ, ἀκρητὸν, χυτὸν.

Νεκτάρεος, α, ὄν, adj. [nectareus,] of nectar. Νεκτάρῃ δὲ χίτωνι μέλαιν' ἀμφιζάνε τέφρη. Σ. 25.

¹ See Wesseling. Herod. ix. c. 97. Kiessl. Theocr. 28. 3. and Brunck.

Νεκρός, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [mortuus,] dead. Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκροσίν. Ψ. 325. SYN. Νεκρὸς, πτώμα, ἐνέροι. ΕΡΙΤΗ. Ὀλομένος, ἀθαπτός, ἀθλιός, φροῦδός, φθιμένος, καταφθιμένος, κατὰ τέθνηώς, γυμνός, ἐλλείνους, κἀπένους, κρῆρός.

Νεμέα, et Νεμεία, as, ἡ, P. N. [Nemea.] Ὀππως τ' εὐύδρου Νεμέης εἰσῆλθῃ χῶρον. Theocr. 25. 182. See also Hes. Theog. 329.

Νεμέος, Νεμείος, et Νεμειαῖος, ὄν, adj. [Nemeæus,] of Nemea. Κολήν αὐλὴν ἔχοντ' Ἀἰὼς Νεμείοι παρ' ἄλσος. Theocr. 25. 169. See also Herc. F. 152. and Hes. Theog. 327.

Νεμέθω, vid. Νέμω.

Νεμέσῶ, et νεμέσιζω, v. [indignor, reprehendo, improbo,] to be angry with, to reprove. Καὶ δ' ἄλλω νεμέσῶν, ὃ τις τοιαῦτ' ἔρεζοι. Ψ. 494. See also E. 757. SYN. Μέμφομαι, ἀγανάκτω, φθονέω, ἐπιτιμῶ, νεικέω, ἐπιπλήσσω, βασκαίνω.

Νέμεσητός, ἡ, ὄν, adj. [indignatione dignus,] deserving reproach or reproof. Αἰδοῖος, νέμεσητός, ὃ με πρόξηκ' ἐπύθέσθαι. Λ. 648.

Νεμέσις, ἔως, ἡ, subst. [justa indignatio, ultio,] just indignation, vengeance; personified, the goddess of revenge. Θεῶν νεμέσις εἰς Ἑλέναν. Orest. 1357. SYN. Ὑβρις, φθονός, μέψις.

Νεμέτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [ultor,] an avenger. Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κῶταίων. Sept. Theb. 481. SYN. Ἀμύντωρ, τιμωρός.

Νέμος, ἔως, τὸ, subst. [nemus, locus pascuus umbrosus,] a shady pasture. Ἐν νέμει σκίερῳ ἐπὶ τε λιν ἡγάγε δαίμων. Λ. 480. SYN. Ἄλσος.

Νέμω, et νεμέθω, v. [tribuo, distribuo, pascō, &c.] to distribute, to feed. Νέμειν μάταίῳ μάλλον, ἢ χρηστῷ πατρί. Helen. 917. See also A. 635. SYN. Ἀπονέμω, δαίρῶ, μερίζω, βύσσω.

Νενήλδς, ὄν, adj. [fatuus,] foolish. Ὅς μᾶλλον νενήλδς; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ εὐκῆ. Call. 1. 63. SYN. Ἀναίσθητός, ἀλῶς, ἀνδρητός, βλεννός, ἡλός.

Νεῶαρδης, ἔως, adj. [recens rigatus,] recently watered. Ὡς δ' ὄτ' ὀπωρινὸς Βόρης νεῶαρδ' ἄλωήν. Φ. 346.

Νεῶγάμος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [recens nuptus,] newly married. Ἔσται δεδωρκώς, νεῶγάμου νύμφης δίκην. Agam. 1152. SYN. Νεῶδμης, νεῶδμητός, νεόζυξ, νεόζυγος, νεοζυγής, νέωσι νύμφις.

Νεῶγίλδς, νεῶγιγνός, et νεῶγιγνός, ἡ, ὄν, et *νεῶγιγνής, ἔως, adj. [recens natus,] newly born, young. Τῆς ἡτοι φωνῇ μὲν, ὅση σκυλάκος νεῶγιγνής. μ. 86. See also Ion 1001. Iph. T. 1224. and Choëph. 523.

Νεῶγραπτός, et νεῶγραφός, ὄν, adj. [recens pictus,] newly painted. Πρόσθε νεογράπτω θαλάμῳ χόρον ἐστάσαντ'ο. Theocr. 18. 3.

Νεῶγιγνός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [juvenili corpore,] having youthful limbs, vigorous. Ἐπτα γὰρ δαΐσαντ'ο πύραι νεῶγιγνούς. Nem. 9. 56.

Νεῶδαρτός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [recens excoriatus,] newly skinned or flayed. Ἔσθ' βύος νεῶδαρτόν, ἀλύσκων κῆρ'α μέλαιναν. χ. 363.

Νεῶδμης, ἦτος, et νεῶδμητός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [nuper nuptus, domatus,] newly married or newly conquered. Ἀλλ' ὕβρις, οἷ τ'ε σοὶ νεῶδμῆτες γάμοι. Med. 1363. See also Isthm. 4. 106. SYN. Νεῶγάμος, νέωσι νύμφις.

Νεῶδρεπτός, et νεῶδρόπτος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [recens decerptus,] newly plucked. Λευκοστέφεις ἔχουσα νεῶδρέπτους κλύδους; Æsch. Suppl. 338. See also Æsch. Suppl. 359.

Νεόζυξ, ὄντος, νεόζυγος, οὐ, et νεοζυγής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [recens conjunctus,] recently yoked, or married. Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὥς νεόζυγ'α. Eur. fr. 167. 3. See also Med. 800. and P. V. 1045. SYN. Νεῶδμης, νεῶδμητός, νεῶγάμος.

Νεῶθεν, vid. Νεῖθεν.

Νεῶθλης et νεῶθλός, vid. Νεηθλής.

Νεῶθρεπτός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [recens nutritus,] newly nourished, young. Φυτ'αλῇ νεῶθρεπτὰ κατημύουσιν ἔραζε. Apoll. 3. 1399.

Νεοίη, ἡς, ἡ, subst. [juvenilis ætas,] youthfulness, youth. Ἡσθ' ἄρος νῦν αὐτὴ νῶον νίκησ' νεοίη. Ψ. 604. SYN. Ἡβη, νεότης.

- Νεοικὸς**, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [in nova urbe domum habens, nove habitatus,] having an abode in a new city, newly inhabited. Καὶ τὰν νεοικὸν ἔδραν. Olymp. 5. 19.
- Νεόκηδης**, νεῦπάθης et νεῦπενθής, ἔδος, ὁ, ἡ, adj. [recenti mærore vel calamitate adfectus,] recently afflicted. Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεόκηδεῖ θυμῷ. Hes. Theog. 98. See also Eumen. 917. and λ. 39.
- Νεοκλείδης**, ου, ὁ, P. N. [Neoclides.] Εἰς μὲν γὰρ Νεοκλείδης· ὅς ἐστί μὲν τυφλὸς. Plut. 665.
- Νεοκλωστὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens contextus,] recently woven. "Ητοῖ ὄγ' ὠριγνάτῳ νεοκλώστῳ τελαμῶνός. Theocr. 24. 44.
- * **Νεοκμητὸς**, vid. Νεόκτωνός.
- * **Νεοκοπτὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens cæsus,] recently cut. Πρὸς ταῦτ' αὖ μύλην ἀγὰθην ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νεόκοπτῶν. Vesp. 648.
- Νεόκοτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [novus. Vid. Blomf. in l. c.] new. Τί δ' ἐστὶ πρᾶγμα νεόκοτον πόλει πᾶρῶν; Sept. Theb. 804.
- Νεοκράς**, αῖτος, adj. [recens mixtus,] newly mingled. Νεοκράτ' αὖ φίλον κομίσειεν. Choëph. 338.
- Νεόκτιστος**, η, ὅν, adj. [recens conditus,] recently founded. Τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν. Nem. 9. 3. SYN. Νεοικὸς.
- Νεόκτωνός**, νεῦφόνος, et * νεόκμητὸς, ου, ὁ, ἡ, et νεοσφάγης, ἔδος, adj. [recens occisus,] recently slain. 'Αμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτῶν. Nem. 8. 52. See also Eur. Electr. 1170. Rhes. 884. and Hec. 882.
- Νεόλαία**, ας, ἡ, subst. [juvenum multitudo,] a youthful band. Πένθει πῖτνεϊ, οὐ νεόλαίᾳ. Alcest. 103. SYN. Νεότης, νεοία.
- Νεόλουτος**, νεῦλουτός, et νεῦπλῦτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens lotus,] newly washed. Δὴ ῥά· νεόλλουτος προκάλεύμενός ἡδύμῳ ὑπνόν. Hom. Merc. 241. See also 2. 64.
- Νεῦμαι**, νεῖσσῶμαι, et νίσσῶμαι, v. [ibo, abibo, redibo,] to be about to go, to depart, to return. Ἦῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἡέλιῳ ἀνιόντι. Ψ. 150. See also Theocr. 7. 25. and Olymp. 3. 62. SYN. Ἀπὸννεῦμαι, ἀνειμί, ὑποστρέφω, νοστέω.
- Νεῦπάθης**, et νεῦπενθής, vid. Νεόκηδης.
- Νεῦπηκτός**, et νεῦπάγης, οὐς, ὁ et ἡ, adj. [recens compactus,] newly fixed or hardened. Οὐδὲ πῦρὸς νεῦπηκτός ἀπὸ γλυκεροῦ γάλακτός. Batrach. 38.
- Νεῦπλουτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens ditatus,] newly enriched. Ἦοικᾶς, ὃ πρεσβυτᾶ, νεῦπλούτῳ τρυγί. Vesp. 1309.
- Νεῦπλῦτός**, vid. Νεόλλουτός.
- Νεῦπός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens carptus,] newly plucked. Οἶος νεογνῆς νεῦπός μαλλῷ βάλων. Œ. C. 475.
- Νεῦπριστός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens sectus et politus,] newly cut and polished. Ἀργυρῇ, κόλλῳ δὲ νεοπρίστου ἐλεφαντός. θ. 404.
- Νεοπτῶλεμος**, ου, ὁ, P. N. [Neoptolemus,] the son of Achilles, called also Pyrrhus. Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτῶλεμέ, τὸν Μηλιά. Philoct. 4. EPITH. Θεΐδης, φίλος, δαίφρων, ἱσθῆδός, μεγᾶθυμός.
- Νεῦπτόλις**, ἔως, adj. [recens structus,] newly built. Στρατηλάτουσαι, καὶ πόλιν νεόπτόλιν. Eumen. 690.
- Νεορράντος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens perfusus,] recently besprinkled, stained. Πηδῶντ' αὖ πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει. Aj. Fl. 30.
- Νεορρῶτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [recenter fluens,] fresh-flowing. Καὶ πρᾶγμα ἐλέγχειν ξὺν νεορρῶτῳ ξίφει. Agam. 1322.
- Νεορτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [improvisus,] newly risen, unexpected. Μή μοι νεορτον προσπῆσὸν μάλλον δάκοι. Eur. fr. Thes. 4. 6.
- Νεός**, α, ὅν, adj. [novus,] new, fresh, tender, young. See in Νεῶθεν. SYN. Νεᾶρός, νεωρής, νεῶχος, νεηγενής, ἀπαλός, ἡιθέος, αἰζηός, νεοσίγηλός.
- Νεοσίγαλός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens splendens,] of fresh splendor, beautiful. Μοι νεοσίγαλὸν εὐρόντι τροπόν. Olymp. 3. 8.

Νέοσμηκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens deterusus et politus,] newly burnished.

Θωρήκων τὲ νεοσμήκτων, σάκεων τὲ φάεινων. N. 342.

Νεοσπάδης, ἔος, νεοσπᾶς, ἄδός, et νεῦσπαστός, adj. [recens evaginatus,] newly drawn. Στάζοντά χεῖρας, καὶ νεοσπάδες ξιφός. Eumen. 42. See also Antig. 1215.

Νεόσπυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens satus,] newly sown. Τόκευς, τρῶφός δὲ κύματος νεοσπύρου. Eumen. 662.

Νεοσσός et νεοττός, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [pullus,] a young bird. Εἶρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντά δύσχιμνόν. Sept. Theb. 499. SYN. Πῶλός, νεογνός, μόσχός. EPI TH. Ἀπᾶλός, ἀπτήν, κέχρινώς.

Νεοστᾶσία, ας, ἡ, subst. [insolentia,] strangeness. Ὡς ἡῦδα· Κύπριν δὲ νεοστᾶσιν λαβέ μύθων. Apoll. 3. 76.

Νεόστρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens tortus,] newly twisted. Νευρὴν δ' ἐξέτρηξεν νεόστρόφον, ἣν οἱ ἐδησαί. O. 469.

Νεοσφᾶγής, vid. Νεόκτονός.

Νεότευκτός, ου, ὁ et ἡ, et νεότευχής, ἔος, adj. [recens factus,] recently made. Ἀμφὶ δὲ μιν κημῖς νεότευκτον κασοῖτεροῦ. Φ. 592. See also Theocr. 1. 28. SYN. Νηγαῖός.

Νεότης, ητός, ἡ, subst. [juventus,] youth. Ἀ νεότας μοι φίλδον· ἄ-χθος. Herc. F. 639. SYN. Νεοία, νεόλαια, ἥβη. EPI TH. Ἐράτη, θαλέρᾳ, ἄφρων, τηλεθωσαί.

Νεότμητός, et νεότμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens sectus,] recently cut. Ἐν τὲ νεοτμήτοισι γέγαθότες οἰνᾶρεοῖσι. Theocr. 7. 134. See also Choëph. 23.

Νεότκόος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nuper natus, quæ nuper peperit,] newly born, having recently brought forth. Ὅσαι νεότοκοῖς μαστός ἦν σπαργῶν ἐτί. Bacch. 690.

Νεότρεφής, ἔος, et νεότρόφος, ου, ὁ, ἡ, adj. [nuper nutritus,] newly nourished, young. Νεότρεφεῖς, φράσσον. Heracl. 93. See also Agam. 703.

Νεοττεύω, v. [nidum pono,] to form a nest, to breed. Ἐνεόττευσεν γένος ἡμῶν τέρων. Aves 790.

Νεοττία, ας, ἡ, subst. [nidus,] a nest. Ἐσέλθετ' εἰς νεοττίαν γὰρ τὴν ἐμήν. Aves 642. SYN. Καλία.

Νεόττιον, ου, τὸ, subst. [pullulus,] a young bird. Τὰ νεόττιᾶ, κάμαντον, οἰκήσω δῆ. Aves 547. SYN. See Νεοσσός.

Νεοττότρεφω, v. [pullus nutrio,] to bring up young. Μνησιᾷκῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττότρεφθήθης. Nub. 999.

Νεοῦτάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens vulneratus,] recently wounded. Τειρομένον· κατὰ δ' αἷμα νεοῦτάτου ἐρρέε χεῖρός. N. 539.

Νεόφθονός, vid. Νεόκτονός.

Νεόχαρακτός, ον, adj. [recens impressus,] newly imprinted. Ἰχνη τὰ κείνου νεόχαραχθ', ὅπως ἴδης. Aj. Fl. 6.

Νεόχμος, ἡ, ον, adj. [novus,] new, strange. Τὶ δ' ἐστὶ Πέρσαις νεόχμον ἐμβριθὲς κᾶκον; Pers. 699. SYN. See Νεός.

* Νεῶω, v. [renovo,] to make new. Νεώσων εὐφρόν' αἰνόν. Æsch. Suppl. 543.

Νεπός, ποδός, adj. [(1) qui est sine pedibus; (2) prognatus, nepos,] (1) without feet, (2) a descendant.¹ Ἀμφὶ δὲ μιν πῶκαι, νεπῶδες καλῆς Ἀλδσύδνης. δ. 404.

Νέρθη, et νέρθεν, adv. [ex intimo,] from beneath. Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γην, νέρθεν θ' αἶδον. P. V. 158. SYN. See Νεῖδθεν.

Νέρτερός, α, ον, adj. [infernus,] infernal. Μᾶ τοὺς παρ' Ἀιδην νερτέρους ἁλάστοράς. Med. 1055.

Νέσσος, ου, ὁ, P. N. [Nessus,] Νέσσος πάλαι Κένταυρός ἐξεπεισὲ νῖν. Trach. 1157.

Νεστορεός, et Ion. Νεστορεῖός, α, ον, adj. [Nestoreus,] of or belonging to Nestor. Νεστορεᾶς μὲν ἐπειθ' ἵππους θεράποντες κύμειν. Θ. 113.

Νεστορίδης, ου, ὁ, patronym. [Nestorides,] the son of Nestor. Νεστορίδης· Ἐλάτον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. Z. 33.

¹ De significatione hujus verbi videsis Damm, et Kiessler. ad Theocr. 17. 25.

Νέστωρ, ἄρδς, ὁ, P. N. [Nestor.] Ἀμβροσίην διὰ νύκτᾱ· μάλιστα δὲ Νέστωρίδιω. B. 57. EPIITH. Νηληϊάδης, κῶδς Ἀχαιῶν, λῆγς Πυλίων ἀγυρήτης, πρῶτος ἀνδρῶν, διῶς, μέγας, ποιμὴν λαῶν, ἀγανός, ἀναξ, ὑπέρθυμος, ἱπποδάμους, κυδαλίμους, μέγαθυμος, ἀντιθέος, γερήνιος, γέρον, ἡδυέπης, ἱππηλάτᾱ, ἱππότης, Νηληϊός, οὐρός Ἀχαιῶν.

Νεύμα, ἄτδς, τὸ, subst. [nutus,] a nod. Μονοψήφοισι νευμασιν σέθεν. Æsch. Suppl. 378. SYN. Ῥοπή. EPIITH. Ἀφθογγόν, κῦπριδόν.

Νευρά, et νευρεία, as, ἡ, et νευρόν, ου, τὸ, subst. [nervus,] a nerve, a sinew, a string. Ἰφ' ἀπαὶ νευρῆς τὸν μὲν τ' ἡλυξέ πῶδεσσι. A. 476. See also Theocr. 25. 14. and Π. 316. SYN. Χόρδη. EPIITH. Βοεία, εὐστρέφης, νεόστρεφός, μελιήδης.

Νευρορράφος, ου, ὁ et ἡ, subst. [sutor,] a cordwainer, a cobbler. Σαυτὸν δὲ λυχνόπῳλῃσι, καὶ νευρορράφοις. Equit. 739.

Νευροσπάδης, οὔ, adj. [nervo tractus,] string-drawn. Νευροσπάδης, ἀτρακτός, αὐτὸς ἂν τάλας. Philoct. 290.

Νευρῶν, v. [nervos tendo, firmo, roboro,] to strengthen. Βάβαί· νενεύρωται μὲν ἡδὲ συμφορά. Lysistr. 1078. SYN. Ῥώννυμι, κρατύνω, ἐμπέδω.

Νευστάζω, et νεύω, v. [nuo,] to nod, to beckon. Ὁφρῶσι νευστάζων· οἱ δὲ πρὸς ἐσόντες ἔρεσσαν. μ. 194. See also T. 337. SYN. Διᾶνεύω, ῥέπω, ἐπὶ κλίνω, συγχωρῶ.

Νεφέλη, ης, ἡ, et νεφός, ἔδς, τὸ, subst. [nubes, nebula,] a cloud, a mist. Ὀρῶρ, ἐπαίξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφέλων. B. 147. See also A. 274. SYN. Ὀμίχλη, σκότις. EPIITH. Κυανέα, μελαινα, χειμέρια, θεσπεσία, δεινὴ, αἰθερία, λεπτή, ἡερῶφοιτος, πύκνῃ, ὑδάτθεσσα, ἀελλῶπους, ἀελλὰς, ἐρίβρομος. PHR. See A. 275.

Νεφέληγέρτης, et νεφέληγέρης, ἔδς, adj. [nubes cogens,] cloud-gathering. Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφέληγέρτα Ζεὺς. A. 515.

Νεφέλοκοκκυγία, as, ἡ, P. N. [Nephelococcygia,] cuckoo town in the clouds. Μέλη πέποιθε' ἐς τὰς Νεφέλοκοκκυγίας. Aves 917.

Νεφέλοκοκκυγίεως, ἔδς, ὁ, adj. [Nephelococcygieus,] a native of cuckoo town. Δίδονται Νεφέλοκοκκυγιῶσιν. Aves 877.

Νεφρός, ου, ὁ, subst. [renes,] the kidney, the reins. Ποῖος γὰρ ἂν ἡ νεφρός ἀντίσχοι; Lysistr. 962.

Νέω, f. ἦσω, v. [(1) no, nato, (2) neo, (3) cumulo,] (1) to swim, (2) to spin, to compose, (3) to pile up. Πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἐνέον ἐν ταῖς ἐμβάσιν. Equit. 321. SYN. (1) Νήχῃμαι, κολυμβᾶω, (2) νήθω, κλώθω, (3) ἐπίνεω, χώννυμι, σωρεύω, ἀθροίζω, νηῶ, νηνῶ.

Νεώνητος, ὄν, adj. [nuper emptus,] lately purchased. Κάκως Πάφλαγδᾶ, τὸν νέωνητον κάκον. Equit. 2.

Νεώρης, ἔδς, ὁ, ἡ, adj. [novus,] new, fresh. Φόβον νέωρῃ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου. C. C. 730. SYN. See Νεός.

Νεώριον, ου, τὸ, subst. [navale,] an arsenal, a dock. Ὡς δ' ἡλθόμεν σὼν περίβολον νέωριον. Helen. 1546. SYN. Ναυστάθμος.

Νεῶς, vid. Ναός.

* Νεωσι, adv. [nuper,] lately. Ἐρ' εἶσ' ἀγῶνες τοῖς νέωσι νυμφίοις. Med. 367. SYN. Νεόθεν.

Νεώτερος, et νεώτατος, η, ὄν, compar. et superl. a Νεός, q. v.

* Νῆ, [particula affirmantis et jurantis,] a particle of adjuration. Νῆ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', εὐὰ βούλῃ γέ σῃ. Plut. 74.

Νήαιθος, ου, ὁ, P. N. [Neæthus.] Καὶ πῶτι τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φθονεῖ. Theocr. A. 24.

Νηγάτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [novus, recens factus,] new, recently made. Καλῶ, νηγάτῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἡέλιος ὤς. E. 185. SYN. Νεός, καινός, λεπτός, ἀπαλός.

Νηγρέτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui excitari nequit,] which cannot be awaked from. Εὐδομὲς εὐ μάλᾳ μακρὸν ἀτέρμονά νηγρέτον ὑπνῶν. Mosch. 3. 111.

Νηδύϊα, ὡν, τὰ, subst. [viscera, intestina,] the bowels. Νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κρᾶδαινόμενον λυγέ γυῖα. B. 524. SYN. Ἐντέρα, σπλάγχνοι.

Νήδυμς, ὄν, adj. [dulcis,] sweet, refreshing. Ἐδὸν παννύχιον Δῖα δ' οὐκ ἐχέ νήδυμς ὕπνους. B. 2. SYN. Ἡδύμς, ἡδύς, γλυκύς, γλυκερός.

Νηδύς, ὕς, ἡ, subst. [alvus,] the belly, the womb. Ἐννεάκαιδέκα μὲν μοι, ἦς ἐκ νηδύς, ἦσαν. Ω. 496. SYN. Γαστήρ, μήτρα. ΕΡΙΤΗ. Μεγάλη, πόλυνχανδής, ἄγονός, θυμαλγής, ἀκύμων, ἀδιψός.

Νηῶ, f. ἡσω, v. [acervo, congreco,] to heap or pile up. Νηῶν Ἐκτόρης, κεφαλῆς ἀπερείσι' ἀποινά. Ω. 276. SYN. See Νεῶ (3).

* Νήθω, f. ἡσω, v. [neo. Vid. Damm. in v.] to spin. Γεινόμενον νήσαντο λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. η. 198. SYN. See Νεῶ (2).

Νηῖον, ου, τὸ, P. N. [Neium,] a promontory of Ithaca. Ἐν λιμένι Πείθω, ὕπο Νηϊὸν ὑλήεντι. α. 186.

Νηῖος, α, ὄν, et νηίτης, ου, ὁ, adj. [navalis,] of a ship, naval. Σπράτος, δάμασθις ναίαισιν ἐμβόλαις. Pers. 284. See also Apoll. 2. 239. SYN. Ναυτικός.

Νηῖας, vid. Ναῖς.

Νηῖς, vid. Ναῖς.

Νηῖς, ἰδός, adj. [nescius,] ignorant. Οὐδέ τ' αἰδρεῖν· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νηῖδ' α' οὕτως. H. 198. SYN. Ἄπειρος, ἀνεπιστήμων, αἰδρῖς, ἀμάθης.

Νηίτης, vid. Νηῖος.

Νηῖτη, ης, ἡ, adj. [Neita,] the name of one of the seven gates at Thebes. See Beck. Phœn. 1120. Καὶ πρῶτ' α' μὲν πρὸς ἡγέ Νηῖταις πύλαις. Phœn. 1120.

Νηκερδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [non prudens, non commodus,] foolish, useless. Αὐτόμεδον, τίς τοί νῦ θεῶν νηκερδέα βουλήν. P. 469. SYN. Ἀκερδής, ἀνώφελός, ἀνόητός.

Νηκέρως, ου, et νηκέρως, ωτος, ὁ et ἡ, adj. [cornua non habens,] not horned. Καὶ τὸτ' ἐδὴ κέρ' αἰ καὶ νηκέρ' αἰ ὑληκοῖται. Hes. Op. 527.

Νηκεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [insanabilis,] incurable. Ψεύεταί, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νηκεστὸν ἀάσθη. Hes. Op. 281. SYN. Ἀνήκεστός, q. v.

Νηκουστῶ, v. [non audio, non obtempero,] not to listen to, to disobey. Νηκούστησέ θεῶς, ἀλλ' ἐξ ἄλλος ἦλθε μετ' αὐτούς. Υ. 14. SYN. Ἀνηκουστῶ, ἀτημέλῳ, παρόρῳ, ἀπίθῳ.

Νηκτός, ὄν, adj. [natailis,] capable of swimming. Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν. Anacr. 2. 5.

Νηλεῆς, νηλειῆς, et νηλής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [immisericors,] pitiless, cruel. Νηλεῆς· ἀλλ' οὐ θήν μοι ἐπιλλίζοντες ὅπισσω. Apoll. 4. 390. See also Hom. H. 4. 246. and P. V. 42. SYN. Ἀνηλεῆς, ἀνοικτός, ἀπηνής, σκληρός, σχετλῖς.

Νηλεΐδης, Νηληϊάδης, et Νηληϊός, ου, ὁ, et * Νηληῖς, ἰδός, ἡ, patronym. [a Neleo natus,] the son or daughter of Neleus. Νηλεΐδαι μετ' ὀπισθεν Ἰάονες ἰδρύσαντο. Apoll. 1. 959. See also K. 87. and B. 20.

Νηλεῖσποιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [immitis,] merciless. Καὶ Μοίρας, καὶ Κῆρας ἐγείνατό νηλεῖσποιους. Hes. Theog. 217.

Νηλεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Neleus,] Neleus. Νηλεὺς ἵζεσκεν, θεῶφιν μήστωρ ἀτάλαντός. γ. 409. ΕΡΙΤΗ. Ἀγαυοτάτος ζωόντων, μεγάλθυμς, ἀντιθέος, θεῖος.

Νηλεῶς, et νηλειῶς, adv. [crudeliter, inhumaniter,] cruelly. Καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου. Choëph. 236. See also Apoll. 1. 610. SYN. Ἀνηλεῶς, ἀνοικτός, χαλῆπῳς.

* Νηληῖς, vid. Νηλεΐδης.

Νηλίπός, ου, et νηλίπους, πόδος, ὁ et ἡ, adj. [discalceatus,] barefooted. Νηλίπός, οἰῆανός· καὶ δὴ λελίητο νῆεσθαι. Apoll. 3. 646. See also C. 362. SYN. Ἀνυπόδητός, ἀσάνδαλός.

Νηλιτής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [non scleratus, non deflectens ab officio,] not wicked. Αἱ τ' ἐ' αἰτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσιν. τ. 498. SYN. Ἀθῶός, ἀναίτιός, ἀμεμπτός.

Νῆμα, ἀτός, τὸ, subst. [filum,] a thread. Νῆματ' α' ἔτο πέδω. Orest. 1432. SYN. Μῖτος, λίνον. ΕΡΙΤΗ. Ἀρχαῖα, λεπτόν, μύλακον.

Νημέρεια, ας, ἡ, subst. [veritas,] truth, accuracy. Καὶ τῶνδε νημέρεια συμβαίνει χρόνου. Trach. 176. SYN. Ἀλήθεια, τὸ ἀκριβές, βεβαίον, ἀτρεκές.

- * *Νημερτέως*, adv. [accurate, vere,] truly. *Νημερτέως* τὸν μῦθον ἐνισπῆσω. ε. 98.
- Νημερτής*, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [verus,] true. Εἰ δ' ἄγε μοι, δμῶαι, νημερτέᾳ μυθήσασθῃ. Ζ. 376. SYN. Ἀληθής, ἀμεμπτός, ἀτρέκής.
- Νηνέμια*, as, ἡ, subst. [tranquillitas aëris,] freedom from wind, a calmness of the air. "Επλετό νηνέμῃ" ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαῖαν. ε. 392. SYN. See *Αἶθρα*.
- Νήνემός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [venti vacuus, serenus,] free from wind, serene, calm, quiet. Σίγα, σίωπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον. Hec. 531. SYN. Εὐδιδός, γάληνός, ἡσυχός.
- Νήξις*, ἔως, ἡ, subst. [natatio,] swimming. Νήξει τερπόμενος Φυσιγνάθοῦ· ἀλλ' ὅτ' ἐ δὴ ῥά. Batrach. 67. SYN. Τὸ νηκτόν.
- Νηῦπόλος*, vid. *Ναῦφύλαξ*.
- Νηός*, Ion. pro *Ναός*; q. v.
- Νηοσσός*, poet. pro *νέοσσός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [naves servans,] ship-preserving. Οἰάγροιο πάϊς νηοσσόων, εὐπάτ' ἐρειᾶν. Apoll. 1. 570.
- Νηπενθής*, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [maerore carens, serenus, lætus,] free from sorrow. *Νηπενθές* τ' ἄχολον τέ, κἀκῶν ἐπὶ ληθὸν ἀπάντων. δ. 221. SYN. Ἀνάληγτος, ἄλυπός, ἀλύπητος, ἀνώδυνός, ἀπένθητος, ἀχόλος.
- Νηπιᾶα*, et *νηπιᾶα*, as, ἡ, subst. [(1) infantia, (2) stultitia,] infancy, folly. *Νηπιᾶας* ὄχρεον ἐπεὶ οὐκ ἐτὶ τηλικὸς ἐσσι. α. 297. See also I. 487. SYN. Μωρία, ἄφροσύνη, ἀνοία.
- Νηπιᾶχεύω*, et *νηπιᾶχω*, v. [pueriliter vel stulte ago,] to play the child, to act foolishly. Αὐτὰρ ὅθ' ὑπνός ἐλοι, παύσαιτό τέ νηπιᾶχέων. X. 502. See also Apoll. 1. 1212. SYN. Νήπιᾶ φρονέω.
- Νηπιᾶχός*, *νήπιός*, et *νηπιῦτός*, α, ὄν, adj. [(1) infans, (2) stultus,] (1) an infant, a child, (2) foolish. Παῖδά τέ νηπιᾶχον, καὶ ἐμ' ἄμυδρόν, ἡ τὰχ' ἄ χήρη. Ζ. 408. See also *Androm.* 753. and *Υ.* 211. SYN. Βρεφός, νεόγνός, μικρός.
- Νήπλεκτός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [intextus, incomptus, inornatus,] untwisted, uncombed, unadorned. Πενθάλεα, νήπλεκτός, ἀσάνδαλός. Bion. 1. 22. SYN. Ἄκομψός, ἀκτενιστός.
- Νήποινός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [nulla data satisfactione,] unrewarded, for nothing, gratuitous. "Ρεῖ"· ἐπεὶ ἀλλοτρίον βίβτον νήποιον ἐδουσίην. α. 160. SYN. Ἄτιτός.
- Νηπιῦτός*, vid. *Νηπιᾶχός*.
- Νηρεὺς*, ἔως, ὁ, P. N. [Nereus,] a sea-god. Αὐταὶ μὲν Νηρηῖος ἀμύμονος ἐξεγένοντο. Hes. Theog. 264. EPITH. Ἄγανός, μέγας, γέρων, πόλιός, νημερτής, μεγάλων ῥμός, θεῖός, ἀψεύδης, ἀληθής.
- Νηρηίδες*, ων, αἱ, P. N. [Nereides,] the Nereids, the daughters of Nereus. Πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν. Σ. 39. EPITH. Ἀθανάτοι, πόντιαι, ἐλκεσὶ πῆλοι, χρυσηλάκατοι.
- Νήριθμός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [innumerus,] numberless. Κτήσιν ἐποψόμενος, ἢ οἱ νήριθμός ἐπ' ἀγρῶν. Theocr. 25. 57. SYN. Ἀνήριθμός, ἀνᾱριθμός, ἀπλετός, νήριτός.
- Νήρίκος*, ου, ἡ, P. N. [Nericus,] an island afterwards called Leucas. Οἶος Νήρίκον εἰλὸν ἔκτεκμενον πτόλιεθρόν. ω. 376.
- Νήρίτῶν*, ου, τὸ, P. N. [Neritum,] a mountain in Ithaca. Τοῦτο δὲ Νήρίτῶν ἐστὶν ὄρος, κατὰειμένον ὕλη. ν. 351. EPITH. Ἀρίπρεπές, εἰνὸς ἰφυλλόν.
- Νήρίτῶς*, ου, ὁ, P. N. [Neritus,] a hero. Τὴν ποίησ' Ἰθάκος, καὶ Νήρίτῶς ἡδὲ Πόλύκτωρ. ρ. 207.
- Νησαῖός*, α, ὄν, νησιώτης, ου, νησιώτικός, ἡ, ὄν, et νησιώτις, ἰδός, ἡ, adj. [insularis,] of an island, insular. Ἡ νησιώτην σποράδ' ἀ κέκτηται βίον; Rhés. 697. See also *Androm.* 1261. *Trach.* 671. and *Troad.* 190.
- Νῆσος*, ου, ἡ, subst. [insula,] an island. Μάκρων κατοικεῖν νῆσον ἐστὶ μόροσιν. Helen. 1676. EPITH. Ἐρημός, θόη, ἀμύμων, ἔκτεκμενη, ὑλήεσσα, ὠγυγία, δενδρήεσσα, εὐβότος, εὐμηλός, λαχεῖα, οἰνόπληθής, πόλυπρος, ἐσχατία, ἀμφίρρη

¹ *Νημερτέως* is here scanned as a molossus.

et ἀμφιρῦτος, κρατᾶ, πλώτῃ, ἱέρα, τηλεδάπῃ, ἀπήμεσσα, ἀνθεμδεσσα, ἐνάλια, πευκήμεσσα, θαλάσσοπλαγκτός, ἐρηματα, θαλάσσοπληγτός.

Νῆσσα, ης, ἡ, subst. [anas,] a duck. Ἴδε πῶς νῆσσα κόλυμβᾷ. Anacr. 37. 5.

Νηστεύω, v. [eibo abstineō,] to fast. Ἀλλ' ὥσπερ εἰ Θεσμοφύροις νηστεύομεν. Aves 1519. SYN. Ἀσιτεῶ.

Νῆστις, ἴος, ὁ et ἡ, adj. [jejunus,] fasting, hungry. Πλᾶν ἄ τ' εἰ νῆστιν ἀνὰ τὴν παρᾶλιαν ψάμμον. P. V. 590. SYN. Ἀσιτός, ἀκμηνός.

Νητός, ἡ, ὅν, adj. [conglomeratus,] heaped up. Εὐρύν, ὅθι νητός χροσὺς καὶ χαλκὺς ἐκεῖτο. β. 338. SYN. Νέννημένος, ἐπασσούτερος, μεστός.

Νητῦριόν, ου, τὸ, subst. [anaticula,] a little duck. Νητῦριόν ἄν καὶ φάττιον ὑπεκὸριζέτο. Plut. 1011.

Νηὺς, vid. Ναὺς.

Νήυτις, ου, ὁ et ἡ, adj. [halitus expers,] breathless. Κεῖται νήυτις τέρλεσμεῖ ὃν εἰς ἐνῖαυτὸν. Hes. Theog. 795. SYN. Ἀπνός, ἀψυχός, ἀνάπνευστος.

Νηφάλις, α, ὅν, adj. [sobrius,] sober. Χάς τ' αἰοῖνους, νηφάλια μελίγμᾶτα. Eumen. 107. SYN. Νήφων, αἰνός, ἀποινός.

Νήφω, v. [sobrius sum,] to be sober. Ὅρθως γ', οἷτι νήφοντες οὐχ ὑγλαίνομεν. Lysistr. 1228. SYN. Γρηγῶρῶ.

Νήχυτός, ὅν, adj. [diffusissimus,] well spread. Φάρμαχ', ὅς' ἡπειρός τε φῦει καὶ νήχυτὸν ὑδῶρ. Apoll. 3. 530. SYN. Ἀχύνετός.

Νήχω, vel νήχῃμαι, v. [nato,] to swim. Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῇ νηχόμενοι σὶ φάειν. ψ. 233. SYN. Κόλυμβᾶω, νέω.

Νῆλαρος, ου, ὁ, subst. [genus modulaminis,] a rower's tune. Αἰλῶν, κέλευστων, νηλαρων, σῦριγματων. Acharn. 554.

Νίζω, v. [lavo,] to wash away. Μέλῃ, μαγεύουσ', ὡς φόνον νίζουσα δή. Iph. T. 1339. SYN. Ἀπνίζω, λούω, νίπτω, κλύζω, πλύνω, ἀποσμήχω.

Νικάω, νίκημι, et νικηφόρῶ, f. ἡσώ, v. [vinco, superior sum,] to conquer, to be superior. Ἀνέρας ἀλφειότα νικά τᾶχέεσσι πόδεσσι. v. 261. See also Theocr. 7. 40. and Bacch. 1136. SYN. Κράτῶ, ὑπερέχω, ἐκπῶλεμῶ. PHR. Νίκην καὶ ἀγλαὸν εὐχὸς ἀρέσθαι, νικηφόρου δώρου τυχεῖν.

Νίκη, ης, ἡ, subst. [victoria,] victory. Νικῶσα νίκην τινά; μάθειν χρῆζω σέθεν. Eur. Suppl. 1070. SYN. Κράτος, εὐχός, ἐπαθλόν, ἀρίστεια, τρέπαιον, στέφα-νηφόρια. EPI TH. Σεμνή, οὐ κἀκδοξός, ἐτραλκής, εὐπῶλεμος, ἀγλαή, ἀγερῶχος, ἱμέρεσσα, μεγάλωννυμος, κυδίανειρά, λυσίπνοος, μέγακλής, ἱέρα, λαμπρά, πῶλυ-γίηης, περικαλλής, ἀδευκής, ἐρικόνης, ἀναίμακτος, πόντιᾶ.

* Νικητός, ὅν, adj. verbal. [vincendus,] must conquer. Κάλως ἐλεξας οὐ σθένει νικητόν. Bacch. 941.

Νικητήριον, ου, τὸ, subst. [præmium victoriæ,] the reward of victory. Τὰ δ' οἰκῶθεν κείν' ἀντὶ νικητηρίων. Troad. 956. SYN. Ἀεθλόν, ἐπαθλόν.

Νικηφόρῶ, vid. Νικάω.

Νικηφόρια, ας, ἡ, subst. [victoria,] victory. Μαθηκά νικαφόρια σὺν αἰοιδᾷ. Nem. 2. 6. SYN. See Νίκη.

Νικηφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [victoriam afferens, victor,] bringing victory, victorious. Ἐν θεοῖσι, καὶ Γῇ, καὶ Δίκῃ νικηφόρῳ. Choëph. 142.

Νικίας, ου, ὁ, P. N. [Nicias.] Λευκός τις ἀνέπηδήσεν, ὁμοῖος Νικίᾳ. Eccles. 428.

* Νικόβουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in senatu vincit,] victorious in the council. Τί δ' ἄλλο γ', εἰ μὴ νικόβουλος ἐγενόμην; Equit. 615.

Νικόδικη, ης, ἡ, P. N. [Nicodice.] Πέτου, πέτου, Νικόδικῃ. Lysistr. 321. (Choriamb. dim.)

* Νικόμαχος, ου, ὁ, P. N. [Nicomachus.] Μύρμηκε θ' ὁμοῦ καὶ Νικόμαχῳ. Ran. 1506.

Νικόστρατός, ου, ὁ, P. N. [Nicostratus.] Νικόστρατος δ' αὖ φησὶν, ὁ Σκαμβωνίδης. Vesp. 81.

Νιόβη, ης, ἡ, P. N. [Niobe.] See Villoison. Anecd. Gr. p. 306. Νιόβης, Ἀδράστῳ πλησίον παραστάει. Phœn. 162. EPI TH. Ἐυκόμος, δύστηνος, παντλήμων, δακρύεσσα, πέτρα, λαϊνῆα.

- Νίπτρον, ον, τὸ, subst. [lavacrum,] water to wash the hands or feet. Χερσὶν ἐπεμπε νίπτρα, κάεθουμια. Ion 1174. SYN. Λοῦτρον.
- Νίπτω, f. ψω, v. [lavo,] to wash, to bathe. Βοῦς ἠλθόμεν νίποντες ἐράλκω δρόσῳ. Iph. T. 255. SYN. Ἀπονίπτω, κλύω, νίζω, λούω.
- Νίρεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Nireus,] one of the Grecian leaders at Troy. Νίρεὺς, δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλῶν ἦλθε. B. 673. PHR. Κάλλιστος Ἀχαιῶν.
- Νισαῖος, ου, ὁ, P. N. [Nisæus,] of Nisæa. Νισαῖοι Μεγάρες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς. Theocr. 12. 27.
- Νίσος, ου, ὁ, P. N. [Nisus,] Νίσον Δουλιχίῃ ἐὺν τ' ἔμεν, ἀφνειὸν τέ. σ. 126. PHR. Φαίδιμος νῖος Ἀρητιάδαο ἀνακτός.
- Νίσσα, ης, ἡ, P. N. [Nissa,] a city in Bæotia. Νίσσαν τε ᾤθεην, Ἀνθήδονα τ' ἐσχάτωσάν. B. 508.
- Νίσυρος, ου, ἡ, P. N. [Nisurus,] one of the Cyclades. Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπυθόν τε Κάσον τέ. B. 676.
- Νίσσῳμαι, vid. Νέσσωμαι.
- Νίτρον, ου, τὸ, subst. [nitrum,] nitre, mineral alkali. Πάντ' αἶμα νίτρον καὶ φύκος ἀπὸ σκάνας ἀγοράσδων. Theocr. 15. 16.
- Νίψας, ἀδός, ἡ, et νίφετος, οὗ, ὁ, subst. [nix,] a fall of snow, shower. Λευκοπτέρω δὲ νίφαι καὶ βροντήμασι. P. V. 1029. See also δ. 566. SYN. Χιών, ψέκας, στάγων. EPIITH. Πυκνή, χειμερία, ταρφεῖα, χροσεά, πολλή, ἁμαιμάκετος, τρηχεῖα.
- Νίφωβόλος, et νίφωβλητός, ου, ὁ et ἡ, νίφεις, ἑσσύ, ἐν, νίφετώδης, et νίφωστίβης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [nive cinctus, nivousus,] snow-clad, snowy. Νίφωβόλα πέδιλα, πολύσπορα τ'. Aves. 952. See also E. 227. and Aj. Fl. 679.
- Νίφω, f. ψω, v. [ningo,] to snow. Νίφας ἐν πύλαις νίφόμενας βρομὸς. Sept. Theb. 198.
- Νόεω, f. ἦρω, v. [intelligo, animadverto, cogito,] to perceive, to consider, to know. Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται νόεῖς δὲ καὶ αὐτός. φ. 257. SYN. Ἐν-ιδεῶ, αἰσθάνομαι, ἐνθυμέομαι, φρονέω, λογιζέομαι, ἐπιστάμαι, γινώσκω.
- Νόημα, ἄτος, τὸ, subst. [cogitatio, consilium, voluntas,] thought, will, notion. Ἀντάρ μοι Ζεὺς αὐτός ἐν φρεσὶ τοῦτο νόημα. ξ. 273. SYN. Ἐννοῖα, διανοῖα, σύνεσις, νόος, βουλή, γνῶμη. EPIITH. Ἐσθλόν, κερδαλέον, γναμπτόν, ὠκύν, ἀβου-λόν, ποικίλόν, θεῖον, πίνυτόν, οὐρανῖον.
- Νόημων, ὄνος, (1) ὁ, P. N. (2) adj. [(1) Noëmon; (2) prudens, intelligens,] (1) Noëmon, (2) prudent, intelligent. Ἀλκανδρόν θ', Ἄλιόν τε, Νόημόν τε, Πρυτανίν τε. E. 678. SYN. (2) Συνετός, ἔμπειρος, μητιέτης, πεπνυμένος, σώφρων, φρονίμος, ἔμφρων, ἀγχινός.
- Νόθαγενής, ἔος, ὁ, ἡ, et νόθος, η, ὄν, adj. [spurius,] illegitimate. Φύνον γ' ἐκείνη, καὶ τέκνη νόθαγενεῖ. Androm. 904. See also Androm. 920. SYN. Σκοτίος, ὑπόβλητος.
- Νόθεός, εἶα, ὄν, adj. [spuriis datus,] given to the illegitimate. Νόθε' ἀπὸ θνήσκων; δ. ὁ νόμος αὐτόν οὐκ ἔα; Aves 1656.
- Νοτίδιον, ου, τὸ, subst. [cogitatinacula,] a little thought. Γνωμίδιον καὶ νοτίδιον. Equit. 100.
- Νομαίη, ης, ἡ, P. N. [Nomæa,] Nomæa. Δάφνης ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μήτηρ δὲ Νομαίη. Theocr. 27. 41.
- Νομάς, ἀδός, adj. [(1) in pascuis versatus; (2) gregalis,] engaged in pastures, herding. Ἰλίσσου νομάδες ρέεθρων. C. C. 687.
- Νομεῖσθαι, v. [dilanio, discerpo,] to tear to pieces. Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεῖα νομεῖοντο γυναικές. Theocr. 26. 24. SYN. Διαμοιράσθαι, διασπάρασσω, δρύπτωμαι, διαρπάζω.
- Νομεύμα, ἄτος, τὸ, subst. [grex pecorum,] a flock, a herd. Μήλων φλεόντων εὐπλοῖς νομεύμασιν. Agam. 1389.

¹ A double dochmiac. The penult. of Νίφω is long, M. 280. and doubtful, Isthm. 7. 7. In the passage quoted, it is decidedly short. Clarke's note M. 280. does not apply to the present word, though the principle is undoubtedly true, that from κρίνω, μαρτυρόμαι, φιλόμαι, παρὰψύχω, δια-τρίβω, &c. are derived κρίσις, μάρτυρες, φίλότης, παρὰψύχη, διατρίβη.

Νόμευς, *ἔως, ὁ*, subst. [pastor,] a shepherd, herdsman. *Οἱ δὲ τὰχα πρόγε-
νοντο, δὴ δ' ἄμ' ἐποντο, νόμηες.* Σ. 525. **SYN.** Βότηρ, ποιμήν, μηλύβοτήρ,
μηλόνόμευς, αἰπόλος, βούκολος, σὺβώτης, ἱππόβούκολος. **EPITH.** Κάκος, χρύ-
σειος, λιγύφθογγος.

Νόμευω, *f. εὐσω, et aor. ευσῶ, v. [pasco,] to feed or tend cattle.* *Τυρίσδεν;
τὰς δ' αἰγὰς ἐγὼν ἐν τῷδε νόμευσῶ.* Theocr. 1. 14. **SYN.** Νέμω, νέμεθω, βόσκω,
ποιμαίνω.

Νόμη, *ἡς, ἡ*, subst. [partitio, pascuum, pastus,] a division, a pasture. *Ποιη-
ροὺς λιποῦσά νόμας.* Cycl. 61. **SYN.** Νόμος, πρόνόμε, πῶα, βίος. **EPITH.**
Ἀμφίβιος, ἀνθεμόεσσα, ὄρεσσίβυτος.

Νόμιζω, *f. ἴω, v. [(1) usu, consuetudine sancio, (2) puto, arbitror,] (1) to esta-
blish by usage, (2) to think.* *Πράττων' ἐπειτὰ δ' ἄλεσσι μέμιγμένον (ὡς νενό-
μισται).* Theocr. 24. 95. **SYN.** (2) Δόκεω, οἶμαι, οἶδμαι, οἶδμαι, ἡγέδμαι,
ὑπολαμβάνω, λογιζέμαι.

Νόμιμος, *η, ὄν, et ου, ὁ et ἡ*, adj. [(1) usitatus, legitimus; (2) justus,] custo-
mary, legal. *Ἐν εὐσεβεῖ γούν, νόμιμὰ μὴ κλέπτειν νεκρῶν.* Helen. 1276. **SYN.**
Δίκαιος, ἐννόμος, εἰθισμένος.

Νόμιος, *α, ον, et ὁ, ἡ*, adj. [pastoralis,] pastoral, an epithet of Apollo. See
Voss. Virg. Georg. p. 53. and Spanheim in l. c. *Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκω-
μεν, ἐξέτι κείνον.* Call. 2. 47.

Νόμισμα, *ἄτος, τὸ*, subst. [(1) mos receptus; (2) numisma,] (1) an established
custom, (2) a coin. *Οὔτοι νόμισμα λευκὸς ἀργύρος μόνον.* Eur. fr. Œdip. 5. 3.
SYN. Ἔθος, (2) κέρμα, ἀργύριον.

Νόμος, *οὔ, ὁ*, subst. [pascuum, sedes,] a pasture, an abode. *Ῥίμφα ἔ γούνα
φῆρει μετὰ τ' ἥθεά καὶ νόμον ἱππων.* Z. 511. **SYN.** See Νόμη.

Νόμος, *ον, ὁ*, subst. [(1) mos, (2) lex, (3) cantilena,] a custom; a law; a tune.
Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν. Hec. 835. **SYN.** Θεσμός, θέμις, δίκη, τὸ
νόμιμον, ἔθος, μέλος. **EPITH.** Ἰσός, βάκχειος, κοινός, πατρῷος, παλαιός, γυῆ-
ρός, ἀρχαῖος, ἀσφάλης, βάρβαρος, ἀσπονδός, ἀπηνής, ἀγραπτός, καθάρος, σφός,
ὑψίπους.

Νόος, *νοῦς, σου, οὔ, ὁ*, subst. [mens,] mind, resolution. *Τόνδε νόον καὶ θυμόν
ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.* Δ. 309. **SYN.** Φρήν, γνώμη, φρόντις, διάνοια, πράπις,
θάραξ. **EPITH.** Λεπτός, οὐ βέλαιος, ελευθέρος, τάχως, ἀγάθος, δολῆρος, νημερ-
τής, τλήμων, κάρτερος, ἐναίσιμος, ἀτάρβητος, πικνός, πινυτός, ἀγναμπτός, ἀπο-
φώλιος, πιστός, κοδῶς, ἐλαφρός, σφός, ἐσθλός, θεούδης, πρόφρων, ἔμπειδος, ἀφραστο-
τός, κραιπνός, ἀτρώμος, ἀπληστος, πολυκέρδης, ἀκλήγητος.

Νόσσω, *f. ἦσω, v. [(1) ægroto, (2) sanam mentem non habeo,] to be ill, to be
disordered in intellect.* *Νόσούντι ληρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.* Trach. 435.
SYN. Ἀσθενέω, ἀρρώστω, μάλακίζομαι. **PHR.** Ἀγρία νόσῳ συντήκομαι.

Νόσῆρος, *α, ὄν, νόσηματικός, ἡ, ον, et νόσωδης, ἔος, ὁ, ἡ*, adj. [morbidus, morbo-
sus,] sick, pestilential. *Ἰσάδελεφός ἀνὴρ, ὀρθῶν νόσῆρον.* Orest. 1014. See
also Eur. Suppl. 433. **SYN.** Ἀσθηνής.

Νόσηλειά, *ας, ἡ, νόσημα, ἄτος, τὸ, et νόσος, Ion. νοῦσος, ου, ἡ*, subst. [morbus,]
a disease, disaster. *Ῥάκη, βάρείας τοῦ νόσηλειας πλεῖα.* Philoct. 39. See
also Orest. 874. Orest. 10. and A. 10. **SYN.** Καμάτος, ἀσθeneia, ἀρρώστια.
EPITH. Αἰσχίστη, ἀγρία, μαινίης, δυσκλήης, δεινὴ, κρυφαία, ἐκουσία, ἐχθίστη,
γυναικεῖος, μέγαλη, αὐθαρέτης, στυγερὰ, ἀργαλεὰ, δολίχη, ἀνδροφόνος, θεόστυ-
τος, λυγρὰ, ἀνήκεστος, θερμὴ, κρυερὰ, πικρά, πολυπήμων, μόγερὰ, λυσσώδης,
δυσίατος.

Νόσώδης, *vid. Νόσῆρος.*

Νοστήω, *f. ἦσω, v. [(1) redeo; (2) proficiscor,] to return, to go.* *Γῆν Μάρ-
τιανδυνῶν ἐπικέλσεται νοστήσαντες.* Apoll. 2. 352. **SYN.** (1) Ἀπονοστήω, ἀνέρ-
χομαι, ἐπανέρχομαι, νεῶμαι, νειῶμαι, νείσομαι, ὑποστρέφωμαι, πῶρεύομαι, ἀνα-
χωρεῶ.

Νόστιμος, *ον, ὁ et ἡ*, adj. [qui redire potest, jucundus,] returning, pleasant.
Δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστήμῳ σωτηρίᾳ. Agam. 1209.

Νόστος, *ον, ὁ*, subst. [reditus, peregrinatio,] a return, a journey. *Ἀμφὶ δὲ*

- νόσφ τῇ βασιλείῳ. Pers. 8. SYN. Καθόδους, ἀναστρέφῃ, κελευθός. EPIITH. Πρευνμένης, πίκρος, κάκος, πόνηρος, δύσνοστος, ἄθλιος, ἀπήμων, μελιτηδής, γλυκύς, γλυκερός, ψευδώνυμος.
- Νόσφιν, et νοσφι, adv. [seorsim,] apart, away from. "Αἷς ἐπιφθύσοισα τὰ μὴ κἀλὰ νόσφιν ἐρκοί. Theocr. 7. 127. SYN. Χωρίς, δίχῃ, ἐκτός, ἀπὸ νοσφι, λαθρα.
- Νοσφίζω, f. ἴσω, et Attice ἰῶ, v. [(1) separo; (2) fraudo; (3) desero,] to separate, to rob, to leave. Τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεύς βίον. Philoct. 1427. SYN. Χωρίζω, διαίρεω, ἀφδρίζω, δίστημι.
- Νότερός, et νότιος, α, ὄν, adj. [humidus,] dewy, wet, tearful. Ποῖ δῆτ᾽; πόντου νότιον εἰπᾶς ἐκβόλον; Iph. T. 1043. See also Aves 1398. SYN. Ὑγρός, διέρως, δυνγρός.
- Νότεω, v. [madeo,] to be wet. "Αρτί ποτεπλάσθη κῆτι μύροισι νότει. Call. Ep. 54. 2. SYN. Νότιζεσθαι, ὑγραίνεσθαι, βρέχεσθαι.
- Νότια, as, et νότις, ἰδός, ἡ, subst. [humor, humiditas,] moisture, water. Καρπὸν Βριθομένην, νότιον τε εἰσάγειν. Θ. 307. See also Iph. T. 107. SYN. Ὑδάκας, ἱμάς, ὑγρότης. EPIITH. Ποντία, καλλιπυῖα, δροσώδης, τᾶχεῖα, θάλασσα.
- Νότιζω, v. [humecto, madefacio,] to wet, to moisten. Λευκῆς νότιζει μελάνδ-συρμαῖον λεών. Thesm. 857. SYN. Ὑγραίνω, βρέχω.
- Νότις, α, ὄν, vid. Νότερός.
- Νότος, ου, ὁ, subst. [Notus,] the south wind. Εἴτ' ὄρεος κύρυφῃσι Νότος κατέχειν ὁμίχλην. Γ. 10. EPIITH. Ἀργέστης, ἄλληκτος, δεινός, κραιπνός, οὐτός, χειμερίος, διέρως.
- Νουβυστικός, ἡ, ὄν, et νούβυστος, ὄν, adj. [sapientiae plenus, prudens,] full of wisdom. Γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικός. Eccles. 441. SYN. Σύνετός, φρονίμος, σόφος, δαίφρων.
- Νουβυστικῶς, adv. [prudenter,] prudently. Ὡς εὖ κατηρέψασθαι καὶ νουβυστικῶς. Vesp. 1294. SYN. Σύνετως, φρονίμως.
- Νουθεσία, as, ἡ, νουθετήμα, ἄτος, τό, et * νουθετησίς, ἔως, ἡ, subst. [admonitio, castigatio,] admonition, reproof. Δεικνύσας καὶ νουθεσίας. Ran. 1040. See also Soph. Electr. 345. and Herc. F. 1247. SYN. Πάραίνεσις, παίδευσις, διδασκαλία, ἀνᾶμνησις, κελευσμά. EPIITH. Μάκρᾱ, ἀγαθή.
- Νουθετέω, f. ἡσω, v. [admoneo,] to advise, to recommend. Ἡμᾶς παρόντας χρή σὲ νουθετεῖν φίλα. Orest. 290. SYN. Πάραίνεω, ἀνᾶμνησκω, παιδεύω, διδάσκω, τιμωρέω.
- Νουθετήμα, et * νουθετησίς. Vid. Νουθεσία.
- Νουθετητέος, ὄν, adj. verbal. [admonendus, castigandus,] must be advised, reproof. Δρῶσον καθήσω. νουθετητέος δέ μοι. Ion 439.
- Νουμηνία, as, ἡ, subst. [novilunium,] new moon. Ἴν' αἱ θεαί γίνονται τῇ νουμηνίᾳ. Nub. 1197. SYN. Ἰερόμηνια.
- Νουνέχης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [prudens, sapiens,] sensible, wise. Πράσσειν πρόθυμῶς, ὅστις ἂν γ' ἡ νουνέχης. Dan. 48. SYN. Εμφρων, δαίφρων, σύνετος, φρονίμος.
- Νοῦς, vid. Νόος.
- Νοῦσος, Ion. pro Νόσος, q. v.
- Νυκτερείσος, νυκτερινός, ἡ, ὄν, et νύκτερος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nocturnus,] nightly, dark. Δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερείσῃ. Thesm. 204. See also Vesp. 2. and Agam. 4. SYN. Νυχίος, ἐννυχός, ἐσπερίος, νυκτωπός, ἐννυχίος, νυκτερωπός, σκοτεινός, σκοτιός.
- Νυκτερίς, ἰδός, ἡ, subst. [noctua,] an owl. Ἴβις Λυκούργῳ· Χαίρεφῶντι νυκτερίς. Aves 1296.
- Νύκτερος, vid. Νυκτερείσος.
- Νυκτερωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ater,] dark-faced, gloomy. Ἐπ᾽ ἄ μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπόν. Herc. F. 111. SYN. Νυκτωπός.
- Νυκτηγῶρεω, v. [noctu proclamo, congreco,] to proclaim by night, collect. Νυκτηγῶρεσθαι, κατίβουλεύειν πόλει. Sept. Theb. 29.

Νυκτηγόρια, ας, ἡ, subst. [nocturna proclamatio,] a nocturnal harangue.

Νυκτηγόριαν; οὐκ οἶσθ' ὁδὸς. Rhes. 20.

Νυκτηρέφης, εὖς, ὁ, ἡ, adj. [nocte occultus,] concealed by night. Μᾶρρι δ' ἀκούσαι τὴν μὲριμνὰ νυκτ-ηρέφης. Agam. 445.

Νυκτίβρομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [noctu strepens,] sounding in the night. Ποίμνι' νυκτίβρομον. Rhes. 553.

Νυκτίπλαγκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui noctu excitat, vel errare facit,] causing to rise in the night. Τοὺς δ' αὖτ' νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος. Agam. 321.

Νυκτίποδός, νυκτίφοιτός, et νυκτοπέριπλάνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [noctivagus,] wandering or coming by night. Νυκτίποδων ἐφύδων ἀνάσσεις. Ion 1049.

See also P. V. 678. and Acharn. 263. SYN. Νυκτίφαντός.

Νυκτίσεμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nocte venerandus,] grand by night. Καὶ νυκτίσεμνὰ δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πῦρος. Eumen. 108.

* Νυκτίφαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nocte visus,] appearing by night. Οὐ νυκτίφαντον πρόποδον Ἐνυδίας μ' ὄρας. Helen. 569.

Νυκτίφοιτός, vid. Νυκτίποδός.

Νυκτίφρουρήτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [nocturnis præsiidiis custodiens vel custoditus,] guarding or guarded by nocturnal forces. Ἄρει δαμέντας νυκτίφρουρήτῳ θράσει. P. V. 886.

Νυκτοπέριπλάνητός, vid. Νυκτίποδός.

Νυκτωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [noctis faciem habens, ater,] night-faced, dark, nightly. Νυκτωπόν ἐξεῖλε βροτῶν. Iph. T. 1280. SYN. See Νυκτερείσιός.

Νύκτωρ, adv. [noctu,] by night. Ἄπο τῆς ὁρθῆς νύκτωρ γαλέωτης κατέχρυσεν. Nub. 173. SYN. Νυκτός, παννυχίον, ἐν νυκτί.

Νυμφάγωγός, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui sponsam ab ædibus paternis ad sponsum deducit,] one who conducts the bride to her husband's home. Πάρεμι νυμφάγωγός· ἄλλ' ὅχημάτων. Iph. A. 610. SYN. Νυμφόκομος, προμνηστρία.

Νυμφεῖός, Ion. νυμφίός, ου, νυμφίδιός, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, et νυμφικός, ἡ, ὄν, adj. [nuptialis,] bridal. In the neuter, νυμφεῖον signifies marriage, and in the passage quoted, the abstract being put for the concrete, it denotes a bride. Ἀλλὰ κτένεῖς νυμφεῖα τοῦ σαντοῦ τέκνου; Antig. 574. See also Call. 4. 118. Alcest. 906. and Med. 1134.

Νύμφευμά, ἄτος, τὸ, subst. [nuptiæ,] marriage. Κρέων δ' εἰκοὶ τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων. Phœn. 1219. SYN. Γάμος, ὑμέναιός, νυμφεῖον. EPITH. Κάλων, γυνήσιον, αἰσχρὸν, ἡνῶσιον.

Νυμφεύτης, ου, et νύμφιός, ου, ὁ, subst. [sponsus, maritus,] a bridegroom, a husband. Ὅς τῷ μὲν ἐμῷ νυμφεύτῃ. Ion 912. See also Orest. 1108. SYN. Παῖρ' ἀνύμφιός, εὐνήτωρ, ἀλδοχός, q. v.

Νυμφευτήριον, ου, τὸ, subst. [concubitus,] the rite of marriage. Οὐκ, ἀλλὰ λέκτρων σκότην νυμφευτήριον. Troad. 256.

Νυμφευτρία, ας, ἡ, subst. [pronuba,] an attendant on a bride.¹ Ἀλλ' αὐτῇ, τίς ἐστίν; β. ἡ νυμφευτρία. Acharn. 1056.

Νυμφεύω, v. [(1) nuptum do; (2) nubo, sponsam accipio,] to give in marriage, to betroth. Οὐ γὰρ σὲ μήτηρ οὐτ' νυμφεύσει ποτ'. Alcest. 314. SYN. Μνηστεύω, γάμειν.

Νύμφη, et νυμφά, ης, ἡ, subst. [(1) sponsa, (2) nova nupta; (3) nurus, et (4) in plural. Νύμφαι, nymphæ, semideæ fæmineam speciem habentes, quas veteres flugebant præesse nemoribus, fontibus, arboribus, montibus, &c. Vid. Lennep. Etym. Ling. Gr. in v. Νύμφη, et Steph. Thes. T. ii. p. 1094=p. 6437. et Damm. in P. R.] (1) a betrothed damsel, (2) a bride, (3) a daughter-in-law; (4) the Nymphs. Δεῦρ' ἔθι νύμφα φίλην, ἵνα θέσκέλα ἔργα ἴδῃαι. Γ. 130. SYN. (1) Κόρη, πάρθενός, μνηστή, (2) νύξ. EPITH. (1) Βάθυκολπός, ἐλίκωπις, νῆα, καλλιπάρης, ἀμύμων, οὐρεία, εὐκλής, ἀποβλεπτός, ἐρατῶπις, ἡνύκομος, ἀνυμφός, περικαλλής, καλλίσφύρος, ἡμέραεσσα, κῶναφρος, ποτινία, εὐπλοκάμος, (4) θεαί, ἐπιποιμένεις, ἀγρόνδοι, κοῦραι Διός, λιγύμολποι, Νηϊάδες, Ὀρεστιάδες, χορδή-

¹ See J. Pollux 3. and Plut. Lycurg. p. 3.

θεῆς, Νηίδες, ὠκυθῶναι, ὄρεται, ἰδαῖαι, πέτραῖαι, ῥόδοιπῆχες, ἐράτειναι, ἀκοίμητοι, δεινὰ θεὰ ἀγροιώταις, Ἀλσηίδες, Δηλιάδες, Ἑσπερίδες, Θεσσαλίδες, Κασταλίδες, Κωρύκαι, Κρηνίδες, κρηναῖαι, Λιμναῖδες, ἐλειωνομοί, Μελῖαι, Πόταμηίδες.
 Νυμφήϊον, Ion. pro νυμφεῖον, ου, τὸ, subst. [thalamus nuptialis,] the bridal chamber. Πηλῖον, ὃ Φιλύρης νυμφήϊον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον. Call. 4. 118. See also Antig. 903. SYN. Θάλαμος, λέκτρον.
 Νυμφιδίος, et νυμφικός, vid. Νυμφεῖος.
 Νυμφίος, ου, ὁ, subst. et ὁ et ἡ, adj. [(1) sponsus, maritus; (2) desponsatus,] (1) a spouse, a husband; (2) betrothed, married. Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μῖαν οἴην παῖδ᾽ ἀπὸντα. H. 65. SYN. (1) Νεογάμος, μνηστήρ. EPITH. Γέρον, ἀριστός, ἐπὶπρός, εὐπρέπης.
 Νυμφόκλαυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponsis defletus,] lamented by brides. Νυμφόκλαυτος Ἑρινός. Agam. 726.
 Νυμφόκκομῶ, f. ἦσω, v. [sponsam orno,] to deck or attend to a bride. Νεπτέροισι δ' ἦδη πᾶρ᾽ ἀνυμφόκκομήσει. Med. 981.
 Νυμφόκομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ministra sponsæ; de sensu hujus vocis parum liquet; vid. Reisk. Musgr. et Markl. in l. c.] bride-adorning. Πᾶρ᾽ ἀνυμφόκομόν. Iph. A. 1087. SYN. See Νυμφάγωγος.
 Νυμφότιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponsam honorans,] bride-honoring. Πρασσόμενα, τὸ νυμφότιμον. Agam. 685.
 * Νῦν, νῦν, adv. [(1) nunc, (2) igitur,] (1) now, at this time; (2) then, therefore. Ἴστω νῦν εὐκλῆς γὰρ κατθανομένη. Alcest. 151.
 Νύξ, νυκτός, ἡ, subst. [nox,] night. Φθίνουσιν νύκτες τῇ καὶ ἡμᾶτ᾽ ἀκρυχέουση. A. 183. SYN. Εὐφρόνη, ὄρφη, σκοτός. EPITH. Ὀλοῦ, ἀμβροσία, δνοφέρα, δόλιχη, δυσκηδής, θοῶ, κάκη, μέλαινα, ὄρφναῖα, ἄπνους, ἐρεμνή, ἐρεβεννή, ἄβροτη, ἀμβρότος, ἀμφίλυκη, δαιμόνια, δμήτειρά, κελαινή, μακρά, σκοτομήνιος, σκοτία, πόντι᾽, λυγαία, ἱέρα, ἀσέληνος, ἀστέρωπος, διῶ, δόλια, λευγάλεα, στυγέρα, χειμέρια, μέλαγχιμος, αἰολόχρους. PHR. Νυκτός ἀφεγγές βλεφάρων, νυκτός ὄμμα λυγαίας, μέσδονυκτίος ὦρα, κυανόπτεπλος ὁμίχλη, σκοτεινὸν νυκτός ἄρμα. See also Apoll. 3. 743—749.
 Νύς, οὗ, ἡ, subst. [(1) nurus, filii uxor, (2) fratris uxor,] a daughter-in-law, a brother's wife. Ἐλκόμενας τῇ νύος ὀλοῆς ὑπὸ χειρὶν Ἀχαιῶν. X. 65.
 Νύσσα, ης, ἡ, subst. [meta,] the pillar, round which the candidates for curule fame were obliged to drive at the Olympic games. Ἡ τογὲ νύσσα τέτυκτο ἐπὶ πρῶτερων ἀνθρώπων. Ψ. 332.
 Νύσσα, vel Νύσα, ης, ἡ, P. N. [Nysa,] the name of several ancient cities, and also of one of the tops of Parnassus. Οὐ Νύσα μετὰ νυμφᾶν. Cycl. 68. EPITH. Θηρότροφος, δροσέρα, βόρειας.
 Νυσσαῖος, et Ion. Νυσσηῖος vel Νυσήϊος, et Νυσσῖος, vel Νύσιος, α, ὄν, adj. [Nysæus,] of Nysa or Nysa. Ἦν ἀμφὶ Νυσήϊον Διός. Ran. 215. See also Aj. Fl. 708.
 Νύσσω, et νύττω, f. ξω, v. [pungo, fodico,] to pierce, to stab, to wound, to jog. Νύξ δὲ μιν κατὰ χεῖρ᾽ ἀμῆσεν, ἀγκῶνός ἐρεθέν. A. 252. SYN. Παίω, κεντέω, διατῶρω.
 Νυστάζω, et νυκτάζω, v. [nuto, dormito,] to nod, to doze, to sleep, to loiter. Καὶ μὴν, μὰ τὸν Δι', οὐχὶ νυστάζειν ἐστὶ. Aves 638. SYN. Βρίζω, ὑπνώσσω, βραδύνω.
 Νυστακτής, οὗ, ὁ et ἡ, adj. [dormitans,] dozing. Μῆδός τις ἐπὶ τᾷ βλεφάρῳ νυστακτής ὑπνός. Vesp. 12.
 Νύχεια, ας, ἡ, P. N. [Nychia,] the name of a nymph. Εὐνεῖκα καὶ Μαλῖς, ἔαρ θ' ὄρωσά Νύχεια. Theocr. 13. 45.
 Νύχενμα, ἄτος, τὸ, subst. [nocturnæ vigiliæ, pervigilium,] night-watching. Ποῦ νύχενμάτων³ χάρις; Eur. Suppl. 1146.

¹ On the quantity of Νῦν the enclitic, see some excellent remarks by Dr. Monk, *Mus. Crit.* i. 73. and Alcest. 1096.

² Νυσσηῖον is used as the name of a mountain, Z. 133.

³ Others read λοχενμάτων in this passage.

- Νυχεύω**, v. [pernocto, vigilo,] to watch all night. Τὸν σὸν νυχεύσαι, τοῦ τε-
ταγμένον διχα. Rhes. 516. SYN. Παννυχίος φύλασσω, νυκτερίζω, αὐλίζομαι.
Νυχίος, α, ὄν, adj. [nocturnus,] nocturnal, darksome. Οὗτος δὲ χάει πτερόεντι
μίγεις νυχίῳ, κατὰ Τάρταρον εὐρύν. Aves 698. SYN. Νυκτερινός.
Νωδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dentium expers, edentulus,] toothless. See in Κυφός.
Νωδύνια, as, ἡ, subst. [indolentia,] exemption from pain. Νωδύναν κατέ-
χενε μέλων' ὁ δὲ πατρί' εοικώς. Theocr. 17. 63.
Νώδυνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [doloris expers,] painless, pleasant. Ἄοι-δαῖς δ' ἀνὴρ
νώδυνον καὶ τις κάματόν. Nem. 8. 84. SYN. Ἄλυπός, ἀλύπητός, ἀνώδυνός,
ἀνάληγτός.
Νωθός, ἔος, ὁ, ἡ, et νωθρός, α, ου, adj. [tardus, segnis,] slow, sluggish. Νωθὲν
πέδαιρε κώλων, ἐκπῶδων ἔλα. Herc. F. 815. SYN. Νωχέλης, βράδυνος, ἀργός,
ὀκνηρός, ἀσθενής, ἄβληχρός.
Νωλέμεις, et νωλέμεως, adv. [adsidue,] constantly. Μάρνασθαι ἥροισι μέρ' ἀν-
δραῖσι νωλέμες αἰεὶ. I. 317. See also N. 3. SYN. Συνέχεεις, συνέχως.
Νωμῶ, f. ἴσω, v. [tribuo, agito, verso,] to distribute, to move, to consider, to
direct. Σκηπτρον δ' οὐρ' ὀπίσω, οὔτε προπηγνές ἐνώμα. Γ. 218. SYN. Νέμω,
κινέω, παρέχω, κρίνω, διαμέριζω, ἀπομείρομαι, διαμέριζω, γυβερνάω.
Νώνυμος, et νώνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est sine nomine, ignobilis, inglorius,]
one without name, inglorious. Οὐ μὲν σοι γένεῖν γὰρ θεοὶ νώνυμον ἐθηκάν
α. 222. SYN. Ἀνώνυμος, ἀτιμός, ἀσάφης, ἀδοξός.
Νωρόψ, ὄπος, adj. [fulgidus, fulgens,] bright, shining. Λαοὶ ἔποντ' ἐν δ' αὐτῷ
ἐδυσάτῳ νωρόψα χαλκόν. B. 578. SYN. Λαμπρός, αἶθοψ, σιγαλδεῖς.
Νωτάκμων, ὄνος, adj. [incudem in tergo gerens,] having an anvil on the back.
Ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμονες, ἀγκυλόχῃλαι. Batrach. 285.
* **Νωτίατός**, αἶα, ὄν, adj. [ad tergum pertinens,] of the back. Eis σφονδύλον
ἐπαισέ' νωτίαῖα δέ. Eurip. Electr. 841.
Νωρίζω, f. ἴσω, v. [(1) tergum verto; (2) tego,] to turn the back; to cover.
Ἴερακ' ἰδοῦσαι, πρὸς φθγὴν ἐνώτισαν. Androm. 1130. SYN. Ἐντροπάλιζομαι.
Νῶτον, ου, τὸ, et νῶτος, ου, ὁ, subst. [tergum, dorsum,] a back, a shoulder, a
ridge. Νῶτοις ὑποστένάζει. P. V. 439. SYN. Μεταφρένον. ΕΡΙΘ. Εὐρύ,
πίον, διηνέκες, ὑπόπτερον, ῥυσσόν, χαλκῆδόν, κελαινόν, ἑσπερόν, ἀστερόειδες,
ἀλκῆεν, βριάρον, εὐλύφον.
Νωχέλης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [imbecillus, piger,] weak, lazy. Περὶ βάλων πλευροῖς
ἐμοῖσι πλευρὰ νωχέλη νόσφ. Orest. 791. SYN. See Νωθός.
Νωχέλια, as, ἡ, subst. [tarditas,] slowness, weakness. Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρη βρά-
δυτῇ τὴ νωχέλην τέ. T. 411. SYN. Ἀσθενεῖα, ἀργία.

Ξ.

- Ξαίνω**, f. ἄνω, v. [pecto, carmino,] to comb, to tear, to lacerate. Ὡς στέμματα
ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεά. Orest. 12. SYN. Ἀναξαίνω, κτενίζω, σπρεύνω, νήθω.
* **Ξανθίας**, ου, ὁ, P. N. [Xanthias,] Οὕτω μὲν εἰσώμεν' ἀγὲ δὴ, Ξανθία. Aves
656.
* **Ξανθιδίον**, ου, τὸ, P. N. [dimin. a Ξανθίας,] Pretty Xanthias. Ὡς Ξανθιδίον.
b. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγώ. Ran. 582.
Ξανθίζω, v. [flavum reddo,] to make yellow. Ὅπτατέ ταυτὶ, καὶ κάλως ξανθί-
ζετέ. Acharn. 1047. SYN. Πυρρίζω, κοσμῶ.
Ξανθίππη, ης, ἡ, P. N. [Xanthippe,] Ἥδε παρ' αὐτὴν Ξανθίππη. Anacr. 167.
* **Ξάνθιππος**, ου, ὁ, P. N. [Xanthippus,] Ξάνθιππον, ἢ Χάριππον, ἢ Καλλιπιδην.
Nub. 64.
Ξάνθισμα, ἄτος, τὸ, subst. [ipsa actio reddendi flavum, tinctura,] a dying of an
auburn color. Φίλει καστοπερὰ καὶ κόμης ξανθίσματα. Eur. fr. Dan. 5. 2.
Ξανθότριξ, τρήχος, et ξανθόκομης, ου, et ξανθόκομος, ὁ et ἡ, adj. [flavos capillos
habens,] auburn-haired. Ἐν πῶκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότρίχι παρ Μενέλαον.
Theocr. 18. 1. See also Theocr. 17. 103.

Ξάνθος, ου, ὁ, P. N. et (2) ἡ, ὄν, adj. [(1) Xanthus; (2) flavus, fuscus,] (α) the Scamander, a river in Lycia; (β) the name of a noble Trojan; (γ) also the name of a horse belonging to Hector; (2) yellow, brown, auburn. "Ὁν Ξάνθον κάλειουσιν θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον. Υ. 74. EPITH. (α) Βᾶθ' ὄδιν' ἡεις, δι' ἡεις, μέγας, εὐρύρειος, Ἰδαῖος, (β) τηλὺ γέρος. SYN. (2) Πυρρόος, ἐρῦθραιός, ξανθοῦ-θριξ, ξανθοκύμας, ξανθοχρως, ζουθός.

Ξανθοχρόος, ου, ὁ et ἡ, adj. [flavum colorem habens,] yellow-colored. Τοῦ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθοχρόον ἔσκεν. Mosch. 2. 84. SYN. See Ξανθός (2).

Ξενίζω, Ξενιζόν, et alias formas Ionicas a Ξ incipientes, vid. in Ξενίζω, Ξενειδν, &c.

Ξεναγέτης, ου, ὁ, subst. ["hospitum exceptor et deductor ad locum convivii." Damm.] one who introduces guests. Βάρυνθεν δὲ περὶ σσά Δελφοὶ Ξεναγέται. Nem. 7. 63.

Ξενᾶπατης, et Ion. ξειᾶπατης, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui decipit hospites,] deceiving guests. Δόμων δάμαρτα ξενᾶπατης ἐλήσατο. Troad. 859.

Ξενάρκειος, ὄν, et Ξεναρκής, εὖς, ὁ, ἡ, adj. ["hospites defendens ab injuria aut inopia; hospitibus sufficienter præbens." Damm.] kind to strangers, hospitable. Ξενάρκειον ἐδεκτό Κίρ-ράθεν. Pyth. 8. 26. See also Nem. 4. 18.

Ξενηλάττω, f. ἴσω, v. [peregrinos expello,] to drive out foreigners. Ξενηλάτουνται, καὶ κέκλινηται τινές. Aves 1013.

Ξενία, et Ion. ξεινία, as, et Ξενόσυνη, Ion. ξεινόςυνη, ης, et Ξενίσις, ἡ, subst. [exceptio hospitum, hospitium,] hospitality. Ξενίας τ' ἀριθμὸς πρῶτος ὦν ἐμῶν φίλων. Hec. 782. See also Φ. 350. EPITH. Προσκήδης.

Ξενίζω, Ion. ξεινίζω, f. ἴσω, Ξενόδοχέω, et Ξενώω, v. [hospitio excipio,] to receive hospitably. Τούσδε Ξενίζειν οὐδέ ποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα. Acharn. 127. See also Alcest. 568. and Hipp. 1088. SYN. Φιλόφρονέω, ὑποδέχομαι.

Ξενικός, et Ion. ξεινικός, ἡ, ὄν, adj. [peregrinus, exterus,] foreign. Ξενικὸν εἰσβάλλειν. Ion 722. SYN. Ἀλλοτρίος, Ξενός, ἐπακτός, ἀλλοδαπός, τηλεδαπός.

Ξενίος,¹ et Ion. ξεινίος, α, ὄν, adj. [ad hospitum vel peregrinum pertinens, hospitalis,] of strangers, hospitable. Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτ' αἰθέων, Ξενίη τέ τράπεζα. Ξ. 158. SYN. Ξενόδοχος.

Ξενόδαίκτης, ου, ὁ, subst. [hospitum interfector,] a murderer of guests. Κύνων δὲ Ξενόδακταν. Here. F. 390.

Ξενόδαιτης, ου, ὁ, subst. [epulator hospitum,] a devourer of guests. Τοῦ Ξενό-δαιτα. Cycl. 652. SYN. Ξενοκτόνος, Ξενόφθονός, et Ξενόδαίκτης. PHR. Ὁ Ξε-νων δαιτῶμων.

Ξενόδοκός, et Ion. ξεινόδοκός, vid. Ξενίος.

Ξενόδοχέω, vid. Ξενίζω.

Ξενόεις, εσσα, ἐν, adj. [hospitum plenus,] crowded with guests or strangers. Πόλυάνορ' ἔν' ἐν Ξενό-εντί. Iph. T. 1282.

Ξενοκλής, εὖς, ὁ, P. N. [Xenocles.] Ὁ δὲ Ξενοκλῆς; b. ἐξολοιτὸ νῆ Διᾶ. Ran. 86.

Ξενοκτόνέω, et Ξενόφθονέω, v. [hospites trucidō,] to murder guests or foreigners. Τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥαδίον Ξενοκτόνεῖν. Hec. 1229. See also Iph. T. 1022.

Ξενοκτόνός, et * Ξενόφθονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hospites trucidans,] guest-destroying. Κάγ' ὅτε τῆχνην τήνδ', ἣν ἔχω Ξενοκτόνον. Iph. T. 53. See also Iph. T. 776.

SYN. Ξενόδαίκτης.

Ξένος, et Ion. ξεινός, η, ὄν, adj. et subst. [(1) peregrinus, externus, (2) hospes,] foreign, strange; a foreign friend, a foreigner. Οὐτ' ἂν Ξενοισὶ τοῖσι σοῖς χρη-σαίμεθ' ἂν. Med. 616. SYN. Πρόξενός, Ξενίος. EPITH. (2) Πάτρ' ὄς, ἐκδημός, ἀλλοχρως, φίλος, ταλαίπωρός, τάλας, αἰδοῖός, ἀλλοδαπός, δύστηνός, ταλαπειρίος, ἀλώμενός, παλαιός, τηλεδαπός, ἀπιστός, λαμπρός. PHR. Κοίνης τράπέζης τυχών.

Ξενόστασις, εὖς, ἡ, subst. [locus in quem recipiuntur hospites vel peregrini,] a place of reception for strangers or guests. Σεμνῶν ἐδραν λαβοίμ' καὶ Ξενόστα-σιν. C. C. 90. SYN. Ξενόδοχέων.

Ξενόσυνη, et Ion. ξεινόςυνη, vid. Ξενία.

¹ Ξενίον, Ion. ξεινίον, and ξεινήιον, lautium, are used as substantives, δῶρον being understood.

Ξενότιμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [hospites honorans,] guest-honoring. Καὶ ξενότιμους. Eumen. 550.

Ξενόφονέω, vid. Ξενοκτόνέω.

* Ξενόφονός, vid. Ξενοκτόνός.

Ξενῶ, f. ὦσω, vid. Ξενίζω.

Ξενῶν, ὠνός, ὁ, subst. [cubiculum hospitale,] a receptacle for strangers or guests, a guest-chamber or apartment. Ξενῶνās οἴκας τοῖς τ' ἐφ'εστῶσιν φράσων. Alcest. 563. SYN. Ξενοστάσις, πανδοχεῖον, ξενόδοκεῖον.

* Ξενώσις, ἔως, ἡ, subst. [rerum novarum effectio,] estrangement. Ὡ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεώς; Herc. Fur. 965. Barn. SYN. See Μάντα.

Ξέρξης, ου, ὁ, P. N. [Xerxes.] Τοὺς αὐτὸς ἀναξ Ξέρξης, βασιλεὺς. Pers. 5. PHR. Βασίλεὺς Δαρεῖδ'γενῆς, πόλυνάνδρου Ἀσίας θούριτος ἄρχων, πολλῷχειρ καὶ πολλὴναύτης.

Ξέρως, α, ὄν, adj. [siccus: ξέρον, "series, cohaerentia, proprie littoris." Damm.] dry; subst. the dry shore. Ῥοχθεῖ γὰρ μεγὰ κῦμα ποτὶ ξέρον ἠπειροῖδ. ε. 402.

SYN. Σκηρὸς, σχερὸς, χέρσος.

Ξεστός, ἡ, ὄν, adj. [politus, bene rasmus et planatus,] polished, smooth. Τύμβον κατόψει ξεστόν ἐκ προαστίου. Alcest. 852. SYN. Λεῖδς, εὐξεστός, εὐξοδόν.

Ξέω, f. ἔσω, v. [rado, polio, scalpo,] to scrape, to polish, to smoothen. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχομένου λῆχός ἐξέον, ὄφρ' ἐτελεσσά. ψ. 199. SYN. Ἀποξέω, ξύω, ξυρέω, κνῶω, κνίζω, τεκταίνωμαι, ζαίνω.

Ξηραίνω, f. ἀνῶ, v. [siccio, arefacio,] to make dry, to drain, to wither. Ἦν δ' ἐκλίπης τι, ξηράνει σ' ὁ Βάκχιδς. Cycl. 571. SYN. Αὐαίνω, τερσαίνω, τέρσω, ἐξικμάζω, σκέλλω, ισχναίνω.

Ξηρός, α, ὄν, adj. [aridus, siccus, torridus,] parched, dry, withered. Δεινόν δὲ λεύσσεις ὀμματων ξηραῖς κύραῖς. Orest. 383. SYN. Αὐαλέος, ἀζαλέος, ξερὸς, χέρρδς.

* Ξιφῶμαχαιρά, as, ἡ, subst. [ensis et gladius,] a sword which can be used also as a sabre. Τὸ ξιφῶμαχαιρὰν ἀποκέκοψι τοντοῖ. Thesm. 1127.

Ξιφήρης, ἔδς, et ξιφῆφδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [gladio armatus,] armed with a sword. Σὺ θ', ὃς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κύρη. Orest. 1644. See also Helen. 1072. SYN. Μάχαιροφδρός.

Ξιφιδίον, ου, τὸ, subst. [gladiolus, pugio,] a dagger. Μῆτε ξιφιδίον. δ. κτήσδμαι περὶβαριδάς. Lysistr. 53. SYN. Ἐγχειριδίον.

Ξιφὸδὴλητός, et ξιφοκτόνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ensē perditus,] sword-destroyed. Μεγάλαυχεῖτω, ξιφὸδὴλήτω. Agam. 1506. See also Helen. 353.

Ξίφος, ἔδς, τὸ, subst. [ensis, gladius, sica,] a sword. Μητ'εἰ κατεργάσαντο κοινῶν ξίφει. Iph. T. 1173. SYN. Ἄσρ, κόπις, μάχαιρά, φάσγανόν, σίδηρδς. EPIITH. Μελάνδετον, προκωπόν, φόνιον, αἱμᾶτηρόν, ὄρκιον, κελαινόν, μέλαν, διστόμον, θηκτόν, ἀμφηκές, σιδήρεον, δίπαλτόν, λάθρατόν, ἀμφιτόμον, κωπήεν, μεγὰ, ἀμφιγυδόν, τάνηκές, ἀργυρόηλδν, ὄξν, βριάρδν, χάλκεον, λαιμήτομόν, ὀλδδν, φδβερδν, γυμνδν, αἰνδν, χαλκοτόροδν, λευρδν, μόνόφηφδν, ἀμφίχρυσδν, θδδν.

Ξιφουλκός, οῦ, ὁ et ἡ, adj. [gladium stringens,] sword-drawing. Λέξω Ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δερὴν τῶν. Eumen. 595.

Ξιφουργός, οῦ, ὁ, subst. [gladium fabricator,] a sword-maker. Κατέπαρδεν ἀπρὶ τοῦ ξιφουργοῦ κεινοῦ. Pax 547.

Ξοᾶνδν, ου, τὸ, subst. [opus sculptile, sculptum simulacrum. Vid. Steph. Thes. t. ii. p. 1130=c. 6486, et Lennep. Etym. Ling. Gr. in v.] carved work, an image, a statue. Κλέπτοντες ἐκ γῆς ξοᾶνᾶ, καὶ θύηπδλους; Iph. T. 1360. SYN. See Ἀγαλμά. EPIITH. Ίερδν, χρύσεδν, αὐτόματόν, σῦκινδν, ἀπτιγλύφες, αὐτόφλοιδν, τρισκέλες, ἀνοῦᾶτόν, λαμπρδν, λιπαρόν.

Ξουθόπτερδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [flavas alas habens,] yellow-winged. Τίνος λάβωμαι; πῶς ἂν ὡς ξουθόπτερδς. Herc. F. 485.

Ξουθός, ἡ, ὄν, adj. [flavus,] yellow. Ξουθᾶν τὲ πδνημὰ μελίσσᾶν. Iph. T. 165. SYN. Ξανθός, q. v.

Ξύγγαμος. Ξν et voces cum eo compositas videsis in Σν et vocibus cum eo compositis.

Ξυλῖνος, ἡ, ὄν, adj. [ligneus,] wooden, of wood. Φερ' ἰδω τί δαί; τὰ ξυλῖνά τοῦ τείχους τίνες. Aves 1153. SYN. Δοῤᾶτεός, et Ion. Δουράτεός.

Ξυλόν, οὐ, τὸ, subst. [lignum,] wood, a log, pillory. Βωμόν περὶ νήσαντες ἀμφόρη ξυλᾶ. Herc. F. 243. SYN. Δοῤῦ. ΕΡΙΤΗ. Ἀλεξηγήριον, σίδηροβριθές, αὖτον, κάγκανόν, περικηλόν, αὐτοπρεμνόν.

Ξυλουργία, ας, ἡ, subst. [opera lignaria,] timber-work. Δόμους προσειλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν. P. V. 460.

Ξυλόχιζομαι, v. [ligna caedo,] to cut faggots. Τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλόχισ-
δεταί· ἐντὶ δὲ Μόρσων. Theocr. 5. 65. EXP. Ξυλὰ τέμνων ἐννάγω, ξυλίζομαι.

Ξυλόχος, οὐ, ἡ, subst. [saltus,] a thicket, a grove. Τάρφεσιν ἐν ξυλόχοιο κύνων ἐφῶβησεν ὁμοκλή. Apoll. 4. 13. SYN. Δοῤῦμός, δοῤῦδον, ὕλη.

Ξυνήϊός, et ξυνός, ἡ, ὄν, et ξυνήων, ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [communis,] common, in common. Τεύχεᾶ δ' ἀμφοτέροι ξυνήϊα ταῦτα φέρεσθων. Ψ. 809. See also Π. 262. and Pyth. 3. 84. SYN. Κοινός, ἐπικοινός, κοινωνός.

Ξυρεώ, f. ἥσω, Ion. pro ξυρᾶω, v. [rado,] to shave. Ξυρεὶ γάρ ἐν χρῶ τοῦτο, μὴ χαιρεῖν τινᾶ. Aj. Fl. 786. SYN. Ξέω, ξύω, κείρω.

Ξυρήκης, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [acutus, qui radi potest, rasmus,] sharp, which can be shaven, shaven. Κουρᾷ ξυρηκεῖ, καὶ μέλαμπέπλω στόλῃ. Alcest. 439.

Ξυρόδοκη, ἡς, ἡ, subst. [capsula, in qua reponuntur novaculae,] a razor-case. Ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυρόδοκης. b. γενναῖός εἰ. Thesm. 220.

Ξυρόν, οὐ, τὸ, et ξυρός, οὐ, ὁ, subst. [(1) novacula; (2) novaculae acies,] a razor, the edge of a razor. Ἀνθρώπων σωτηρᾶς ἐπὶ ξυροῦ ἡδὴ εἰόντων. Theocr. 22. 6.

Ξυρόφορέω, v. [novaculam porto,] to carry a razor. Ἀγάθων, σὺ μέντοι ξυρόφο-
ρεῖς ἐκάστω. Thesm. 218.

Ξυστός, ἰδός, ἡ, subst. [vestis crocei vel purpurei coloris,] a saffron or purple colored vest. Κάμφιστεῖλαμένα τὰν ξυστιδᾶ τὰν Κλεᾶρίστας. Theocr. 2. 74.

Ξυστόν, οὔ, τὸ, subst. [(1) hostile; (2) hasta,] the shaft of a spear, a spear. Νύσσοντες ξυστοῖσιν μέσον σάκος, αἰὲν ἐποντο. Λ. 564. SYN. Δοῤῦ, δοῤᾶτιον, ἀκὼν, ἀκόντιον, ἐγχός. ΕΡΙΤΗ. Χαλκήρες, μέγα, ναύμαχόν, μακρὼν, δῶκαιει-
κόσπηχόν, κολλητόν βλήτροισι.

Ξύω, v. [rado, polio, plano,] to shave, to polish. Ξύον· ταὶ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε. χ. 456. SYN. Ξέω, q. v.

Ο.

Ὀά, Dor. pro Ὀῶ, interject. ho! Ὀῶ· τίς ἐν πύλαισι δωματων κύρεῖ; Phoen. 1083.

Ὀᾶρ, ἄρος, ἡ, subst. [uxor,] a wife. Ἀνδράσι μαρναμένος ὄρων ἐνέκα σφέτε-
ράων. I. 327. SYN. Γυνή, ἀκοιῖς, ἀλόχος, ἐννήτειρά, δαμάρ, παράκοιῖς.

Ὀᾶρίζω, v. [confabulator, colloquor,] to talk with. Στρέψασθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἡ ὄαριζε γυναικί. Z. 516. SYN. Διαλέγομαι, ὁμιλέω, συνὁμιλέω, ἐντυγχάνω.

Ὀᾶρισμός, οὔ, ὁ, ὄαριστός, ὅς, ἡ, et ὄαρός, οὐ, ὁ, ὄαρισμα, τὸ, subst. [confabula-
tio, colloquium,] conversation, connexion. Ψεύδεᾶ θ', αἰμύλλους τε λόγους, κρυφίους τ' ὄαρισμούς. Hes. Op. 25. See also P. 228. and Hom. Hymn. Ven. 250. SYN. Ὀμιλία, συνουσία, ἐντευξίς, ἀδύλεσχία, συνήθειᾶ. ΕΡΙΤΗ. Νυμ-
φιδίος, εὐναιός, μειλίχιός, κύπριδός, μυστιπόλος, νύχιός.

Ὀᾶριστής, οὔ, ὁ, subst. [confabulator,] one who has intercourse with. Ἐννέω-
ρος¹ βασιλευς, Διὸς μεγάλου ὄαριστής. τ. 180.

Ὀβελίσκος, οὔ, ὁ, subst. [parvum veru; obeliscus,] a little spit; a pointed dart. Φερε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας. Acharn. 1007.

Ὀβελός, et Aol. Ὀδελός, οὔ, ὁ, subst. [veru,] a spit, a dart. Ὀβελούς γάρ ἄκρους ἐγκέκαυμένους πυρὶ. Cycl. 392. ΕΡΙΤΗ. Βουπόρος, δουράτεός.

Ὀβόλος, οὔ, ὁ, subst. [obolus,] an Athenian coin, the 6th part of a drachma.

¹ Ἐννέωρος is here scanned as a molossus.

- Ὀὐκ ἂν ἁπόδοίην οὐδ' ἂν ὀβελὸν οὐδένη. Nub. 118. SYN. Νόμισμα. ΕΡΙΤΗ. Ἑλλιαστικός.
- *Ὀβλοσάτης, ου, ὁ, subst. [foenerator sordidus,] an usurer. Ἴω, κλάετ' ὧ βλοσάται. Nub. 1155. SYN. Δάνειστος, χρηστής.
- *Ὀβρίκαλλ, ου, τὰ, subst. [leonum, luporum, et similibus animalium catuli,] young cubs. Θηρῶν ὀβρίκαλοισιν. Agam. 140. SYN. Σκύμνοι, σκυλάκες, ὄβρια.
- *Ὀβρίμοεργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ingentia et fortia facinora patrans,] performing terrible acts. Σχέτλιος, ὀβρίμοεργός, ὅς οὐκ ὕθετ' αἰσὺλᾷ ρέζων. E. 403.
- *Ὀβρίμοπατήρ, et ὀμβρίμοπάτηρ, ης, ἡ, adj. [forti patre nata,] daughter of a mighty sire. Κάδδ' ἐπέσεν πρόσθεν Γλανκώπιδος ὀβρίμοπάτηρος. ω. 539. See also Equit. 1175.
- *Ὀβρίμος, et ὀμβρίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fortis, robustus, impetuosus,] brave, impetuous, terrible. Πιπτόντων ὅθεν αὐτῖς ἀπετράπητ' ὀβρίμος Ἐκτωρ. K. 200. SYN. Βριάρος, ισχυρός, βιαίος, σθενάρος, δεινός, χάλεπος, κρατερός.
- *Ὀγδοῦτος, poet. pro ὀγδοῦς, α, ὅν, adj. [octavus,] the eighth. Ἡγάγδμην ἐν νηυσὶ καὶ ὀγδοῦτ' ἐρεῖ ἦλθον. δ. 82. See also H. 246.
- *Ὀγκα, as, ἡ, P. N. [Onca,] the Phœnician name of Minerva. Ὀγκας Ἀθάνας, ξὺν βοῇ παρίσταται. Sept. Theb. 483.
- *Ὀγκίον, ου, τό, subst. [spiculorum vel sagittarum receptaculum. Vid. Schol. in l. infra c.] a case for containing missile weapons. Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφιπύλοι φέρον Ὀγκίον ἐνθά σιδηρός. φ. 61. SYN. Σιδηροθήκη.
- *Ὀγκός, ου, ὁ, subst. [(1) tumor; (2) moles, gleba terræ; (3) uncus; (4) onus; (5) fastus; (6) amplitudo,] a swelling; a mass, a clod; a hook; a load; pride; bigness. Ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτός ἐόντας. Δ. 151. SYN. Σωρός, ἄχθος, μέγεθος, φύσημα, ἄκιο, βάρος.
- *Ὀγκῶ, f. ὥσω, v. [tumefacio, fastu extollo,] to cause to swell, to render pompous. Οὐδὲν γέγωνσι βιότον ὠγκώσας μέγαν. Androm. 320. SYN. Ἐξογκῶ, οἰδαίνω, βριάω, μεγάλυνω.
- *Ὀγκύλλομαι, v. [superbio,] to be puffed up, to be haughty or proud. Οὐ ξυλλήψεσθ'· οἱ ὀγκύλλεσθ'. Pax 405. SYN. Ὀγκῶμαι, ἐπαίρῶμαι, ἀλαζονεύομαι, χαννῶμαι.
- *Ὀγμεύω, v. [sulco,] to furrow. Στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας πον. Philoct. 164. SYN. Ἀλοκίζω, θέριζω.
- *Ὀγμός, ου, ὁ, subst. [sulcus. Vid. Damm. in l. c.] a furrow, a row in reaping. Δράγματ' δ' ἄλλα μετ' ὀγμὸν ἐπήτρημ' ἐπιπτόν ἐραζε. Σ. 552. SYN. Ὀρμάθος, ὀδός, αἰλαξ.
- *Ὀγχοστὸς, ου, ὁ, P. N. [Onchestus,] a grove sacred to Neptune. Ὀγχοστόν θ', ἱερὸν Πόσιδῆϊον ἀγλαὸν ἄλσος. B. 506. ΕΡΙΤΗ. Πολυήρατος, ἀγνός, λεχέποιος, ποιήεις.
- *Ὀγχνη, ης, ἡ, subst. [(1) pirus, (1) pirum,] (1) a pear-tree, (2) a pear. Ὀχνη ἐπ' ὄχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ. η. 120. ΕΡΙΤΗ. Βλωθρά.
- *Ὀδαῖος, α, ὅν, adj. ["ad viam aut iter pertinens et idoneus aut necessarius; in specie (2) τὰ δαδαῖα sunt ex merces, propter quas mercator iter suum mercatorium instituit." Damm.] necessary for a journey. Ἄλλ' ἐχέτ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετ' δ' ὦνον ὀδαίων. ο. 444.
- *Ὀδακτάζω, f. ἄσω, v. [mordeo,] to bite, to champ. Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παρὰ βλήδην κρότειονται. Apoll. 4. 1608. SYN. Δάκνω, δάκνάζω, ὀδάζω.
- *Ὀδάξ, adv. [mordicus,] with the teeth. Γαῖαν δ' ὀδάξ ἐλόντες, ἀλλήλοισιν πέλας. Phœn. 1438. SYN. Απριξ, ἄπριγδά.
- *Ὀδάω, f. ἡσω, v. [viatico instruo, deduco, et vendo,] to furnish with provisions for a journey, to supply. Ληστῶν ἐπῶρσεν, ὡς ὀδηθείης μακράν. Cycl. 12. SYN. Ἀπεμπόλαω.
- *Ὀδελός, i. q. Ὀβελός. Acharn. 796. Vid. Ὀβελός.
- *Ὀδεύω, ὀδεῶ, et ὀδοιπρῶω, v. [viam eo, iter facio, proficiscor,] to journey, to travel. Πάντας δὲ πρόεργε θῶας ἐπὶ νῆας ὀδεύειν. Α. 568. See also Mosch. 7. 7. SYN. Πόρευμαι, βαδίζω, ἀπέρχομαι.
- *Ὀδηγέω, v. [duco, instituo,] to lead on the way, to instruct. Αἶδου δερὴ σὴν

χεῖρ', ὁδηγήσω δ' ἐγώ. Herc. F. 1395. SYN. Ἡγεῖσθαι, ὁδῶ, ἄγω, ὑφηγεῖσθαι, κῶμιζω.

Ὀδίος, ου, ὁ, P. N. et (2) ὁ et ἡ, adj. [(1) Hodius; (2) in via stans, faustus ad iter.] (1) Hodius; (2) standing in the way, propitious. Ἀρχὸν Ἀλιζώνων Ὀδιον μέγαν ἐκβάλλε δίφρου. E. 39. SYN. (2) Εὐσημὸς, δέξις, ἐπιδέξις, αἰσιός.

Ὀδισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [via, iter,] a way, a passage. Πόλυγομφὺν Ὀδισμᾶ. Pers. 71. SYN. See Ὀδός.

Ὀδίτης, ου, ὁ, subst. [viator,] a wayfaring man, a traveller. Εἰ κεν ὁδοῦ Ζαχρεῖδιν ἀνήνηται τίς Ὀδίτην. Theocr. 25. 6. SYN. Ὀδοιπῶρος. EPITH. Ἡφώς, ἐσπερίος, κεκηκώς, κοῦφος, πῶδὴνέμος, ὠκυπέδιλος.

Ὀδμή, ἡς, ἡ, subst. [odor,] smell, breath. Ὡθεῖδιν ὀδμῆς πνεῦμᾶ, καὶ γάρ ἐν κᾶκοῖς. Hipp. 1389. SYN. Ὀσμή, ὀσωδή. EPITH. Ἡδεῖα, πικρά, ἀμβροσία, λειριῦεσσα, ἀφεγγής, ἰμερῶεσσα, ἀγαθή, κᾶκη, ἀμπελῶεσσα, θεσπέσια, οὐ τλητή, δυσώδης, Βακχίᾱς, μόνοςτόλος, ὀσά.

Ὀδοιπλᾶνέω, ἡ, v. [via aberro,] to lose one's way, to wander. Πεδίῳν Ὀδοιπλᾶνῶντες ἐσκηνημένοι. Acharn. 69. SYN. See Πλᾶνᾶω.

Ὀδοιπῶρεω, v. [iter facio,] to travel. Ὑψήλ' ἐκόμπεῖς, κάπ' ἄκρων ὠδοιπόρεῖς. Aj. Fl. 1230. SYN. Ὀδεύω, πῶρεύσθαι, βαδιζω.

Ὀδοιπῶρις, ας, ἡ, subst. [profectio, iter, expeditio,] a journey, a march. Ἑσπᾶς Πιερῆθην, Ὀδοιπῶριν ἄλξιων. Hom. Merc. 85. SYN. Πῶρεῖα, ἐφύδς, στόλος.

Ὀδοιπῶριον, ου, τὸ, subst. [convivium, quod comitibus itineris præbetur. Vid. Damm. in l. c.] fare, a feast given to travellers. Ἡῶθεν δὲ κεν ἕμῃν Ὀδοιπῶριον πᾶράθειμην. o. 505. SYN. Ὀδαῖον, ἐφῶδιον, ἡῖα (τά).

Ὀδοιπῶρος, ου, ὁ, subst. [(1) viator, (2) comes,] a traveller, a companion. Ἡελίου φρύττοντος Ὀδοιπῶρος ἐδράμῳν ὡς τίς. Theocr. 12. 9. SYN. Ὀδίτης, ἀκούουτος, ὁμοστόλος. EPITH. Αἰσιός, πόλυτλήμων.

Ὀδοντοφῆης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [a dentibus natus,] tooth-sprung. Γένναν Ὀδοντοφῆῃ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος. Phæn. 835.

Ὀδός, οὔ, et (2) Ion. pro οὐδός, οὔ, ἡ, subst. [(1) via, (2) pavementum, humus,] (1) a way, a road, (2) pavement. Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντᾱ φροντίδος πλάνοις. Cæ. R. 67. SYN. (1) Ὀδοιπῶρις, κλευσθός, τρίβος, στῖβος, Ὀδισμᾶ, οἰμή, ἄτραπός, ἄγυις, τροπός, (2) see Οὐδός. EPITH. (1) Ἀργαῖα, δολιχῇ, λαυφορός, λεία, παιπαλῶεσσα, στυγερὰ, τλημῶνεσάτη, ὑσάτη, ἐρημός, ἀθλία, πικρά, φαύλη, ἐναντία, δίπτυχος, θανάσιμος, εὐσεβής, πύκνη, φαινή, κρυφία, κοίλη, στενή, ἱππηλάσια, τηῦσια, ἄλῖα, στενωπός, πλατεῖα, ὀρθίος, (2) see Οὐδός.

Ὀδοῦρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [comes viæ, qui viam custodit,] a companion or guide on the way, one who guards the way. Ἀξία γ' ἡμῶν Ὀδουρός καὶ φίλουσά γε πτόλιν. Ion 1617.

Ὀδοὺς, ὄντος, ὁ, subst. [dens,] a tooth. Λόχος δ' ὀδόντων ὀφέες ἐξηνδρωμένους. Eur. Suppl. 713. SYN. Γόμφος. EPITH. Γαπῆτης, μύσαρος, κρατέρους, λευκός, τριστοχός, ἀργαλέος, αἰθων, ὀλός, πίκρος, μάλερος, λευκὰ θεων, ὠμοφάγος, πύκνος, θάμεις, δεινός, ἀναίδης, νεύγυλος.

Ὀδῶ, f. ὥσω, v. [deduco,] to conduct. Ὡδωσά θηκτούς καὶ φλόγωπά σήματᾱ. P. V. 507. SYN. See Ὀδηγεῖω.

Ὀδύνᾶω, f. ἴσω, v. [dolore adificio,] to cause pain, to grieve. Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμην ὀδύνᾱ. Hipp. 247. SYN. Λυπεῖω, ἀνῖω, ἀλγύνω, κᾶκω, ὄχλῶ.

Ὀδύνη, ἡς, ἡ, subst. [dolor,] pain, grief. Δεινῶν ὀδύνων καρπὸν ἔχουσαι. Eur. Electr. 1342. SYN. Ἀνία, λύπη, πόνος, ἄχθος, ἄλγος, ἄχος, κηδός, πένθος, δῦή, ἄχθηδών. EPITH. Βαρεῖα, ἀπρακτός, κᾶκη, μελαινα, ἀλεγεινή, ὀξεῖα, χαλῆπη, διανταῖος, ἀλληκτός, ἀργαῖα, κρυερὰ, στέρεα, πικρά, θυμβόρος, βλαβερὰ, λευγαῖα, ὀλῶ.

Ὀδύνηρος, ἁ, ὄν, adj. [calamitosus,] calamitous, painful. Πᾶς ὀδύνηρος βίος, ἀνθρώπων. Hipp. 189. SYN. Ἐπιπόνος, λυπηρός, δεξιθυμός, ἀλεγεινός, οἰζυρός.

¹ Wolf and Elmsley have rejected the form Ὀδοιπλᾶνᾶω.

- ᾽Ὀδυνήφατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui dolores minuit,] pain-alleviating. Χερσὶ διατρέψας, Ὀδυνήφατον, ἢ οἱ ἀπάσας. Λ. 846.
- * Ὀδυρμά, ατος, τό, et Ὀδυρμός, οῦ, ὁ, subst. [lamentatio,] lamentation. Πολλὰς ἑταῖρὰ μετὰβόλας Ὀδυρμάτων. Iph. 1101. See also Hec. 153. SYN. Θρήνος, οἰμωγή, ὀλοφυρμός, ὀλολύγη. EPIITH. Μᾶκρόν, μέγα.
- ᾽Ὀδύρμαι, v. [lamentor,] to lament. Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτά θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρμαι; Phœn. 1775. SYN. Δύρμαι, στένάω, στένω, οἰμώω, αἰάω, θρηνέω, δᾶκρυν, κλάω, ὀλοφύρμαι, στοναχίζω.
- ᾽Ὀδυρτός, ἡ, ὄν, adj. [lamentatione dignus,] worth lamenting for. Λόγχη τίς ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτή. Acharn. 1226.
- ᾽Ὀδυσσεύς, et ᾽Ὀδύσεύς, Ion. ἦός, Attic. εὖς, ὁ, P. N. [Ulysses.] Εἰμ' ᾽Ὀδύσεύς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισι. ι. 19. EPIITH. Πόλυαινός, δουρικλύτος, διωγένης, διός, διδοτρεφής, θεῖός, πολυμητής, πολυτρόπος, τλήμων, ἀγάκλυτός, ἀναξ, δαΐφρων, ποικιλόμητις, κλυτός, δημoχάριστος, πολυφρων, πολυπυρρός, ἀντιθέος, δύσμορος, ἀμύμων, κῆπις, κυδαλίμος, ὀλβίος, πολυμήχανός, φαίδιμος, δολοφρονέων, δύστηνός, ποικιλόφρων, ἐσθλός, θράσος, Ἰθάκήσιός, περικλυτός, πολύτλας, ἡδυλόγος, μεγάλῃτωρ, πολυπύρρῃτος, μεγαθυμός, τάλανσίφρων, αἰολόμητις, θυμώλων, φρονίμος, φίλοπτολέμος, Ἰθάκός, δολόμητις, ἀργαλέος, ποικιλόφρων, περίφραδής. PHR. Δῶλὼν αἶψός ἡδέ πόνον, κακὰ πολλὰ πάθων, παῖς Λαέρταός, Λαερτέω υἱός, γῆς Κεφαλληνῶν ἀναξ, Διὶ μῆτιν ἀταλάντος, εἰδώς παντοίους τέ δόλους, καὶ μήδεά πυκνά, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, Διὶ φίλος, τῷ Σισυφεῖον σπέρμα.
- * ᾽Ὀδυσήϊός, ἡ, ὄν, adj. [Ulyssensis,] of Ulysses. Οὐκ ἄθεεῖ ὁδ' ἀνὴρ ᾽Ὀδυσήϊόν ἐς δῶμον ἵκει. σ. 352.
- ᾽Ὀδύσσομαι, f. ὕσσομαι, v. [succenseo, invideo,] to be angry with. Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νῦ οἱ τῶσόν ὠδύσσο, Ζεῦ; α. 62. SYN. Μηνίω, ὀργίζομαι, χολοῶμαι, ἀγανακτέω.
- ᾽Ὀδωτός, ἡ, ὄν, adj. [viam habens,] having a way, passable. Ἐμοὶ μὲν οὐχ ὀδωτὰ λείπομαι γὰρ ἐν. OE. C. 495.
- * Ὀζός, ου, ὁ, subst. [ramus,] a branch, a twig, a descendant. Τὼ Θησεῖδά δ', ὀζῶ Ἀθηνῶν. Hec. 122. SYN. Κλάδος, θάλος, ἐρνός, ἀπoγόνός. EPIITH. Ἐλατίνός, ἀπήρως, πυκνός, τανύκης, ἀγλαός, μύρσινός, χλοῦρός, κοτίνηφρως, μυρικήος.
- * Ὀζω, v. [oleo,] to smell. Καὶ πῶς τὸδ' ὄζει θυμάτων ἐφροσίων; Agam. 1281.
- * Ὄθεν, adv. [unde,] from whence. Ψευδὲς ἀρτύνοντες, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἰδοιτό. Λ. 365. SYN. ᾽Ὀποθεν, ποθεν, ἐξ οὔ.
- * Ὄθι, adv. [ubi,] where. Εἰν' Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφώος ἐμμέναι εὔνας. B. 783. SYN. Ἐνθά, ὅπου, ἧ, οὐπὲρ, ἱά.
- * Ὄθνεϊός, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [alienigena, peregrinus,] of another family, foreign, a stranger. Ὄθνεϊός, ἡ σοι συγγένης γέγωνά τις; Alcest. 528. SYN. Ἀλλοτρίος, ξένος.
- * Ὄθεμαι, v. [vereor, curo,] to regard, to care for. Σχέτλιός, ὀβριμoεργός, ὃς οὐκ ὀθερ' αἰσὺλά ρέζων. E. 403. SYN. Ἐπιστρέφoμαι, ἀλεγιζω, φροντίζω, ἐπιμελέoμαι, κηδoμαι.
- * Ὄθονη, ης, ἡ, subst. [(1) linteum; (2) indusium linteum,] linen, a sheet, a sail. Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι κλωψάμενῃ ὀθονῇσιν. Γ. 141. SYN. Ξυστίς, ὕφασμα λεπτόν, σινδών. EPIITH. Λεπτὴ, μάλᾳκῃ, χιτῶνάδης.
- * Ὄθονιόν, ου, τό, subst. [panniculus linteus,] a linen rag. Ὄθονιᾶ, κηρωτὴν παρὰ σκευάζει. Acharn. 1175. SYN. Ράκος.
- * Ὄθριξ, ὀτρίχος, adj. [habens similes pilos,] having a like mane or hair. Ὄτρίχας, οἰετέας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον εἴσας. B. 765.
- * Ὄθρυόενς, Ion. ἦός, ὁ, P. N. [Othryoneus,] a noble Trojan. Ὄθρυόεν, περὶ δὴ σὲ βροτῶν αἰνιζομ' ἀπάντων. N. 374.
- * Ὄθρως, ὤς, ἡ, P. N. [Othrys,] a mountain in Thessaly. Ἐβα τέ λιποῦς Ὄθρῶ-ός. Alcest. 596. EPIITH. Ὑψηλὴ, νίφθεσσα, νιφάβυλός.
- Οἶ, [interjectio dolentium et lamentantium.] Occurrit passim apud Tragicos. Vid. Lennep. Etym. Ling. Gr. in voce Οἶ.

¹ See Dr. Blomfield's Gloss. P. V. 191. and R. P. Hec. 728.

Οἰάγρως, ου, ὁ, P. N. [Æagrus.] Κἂν Οἰάγρως εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν. Vesp. 579.

Οἰακὼνός, et οἰακοστρόφος, ου, ὁ, subst. [qui clavum dirigit, gubernator,] one who directs the helm, a pilot. Νεοὶ γὰρ οἰακὼνόμοι. P. V. 153. (Choriamb. dim.) See also Med. 523. SYN. Κυβερνήτης, οἰακὰ νωμῶν, κύριος. EPITH. Κεδνός, πιστός, μνήμων, ποντοπόρος, σώφρων.

Οἰακοστρόφος, v. [clavum dirigo, gubernare,] to direct the helm. Φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ὠακοστρόφουν. Pers. 773. SYN. Κυβερνᾶω, κατευθύνω.

Οἰαξ, ακός, Ion. οἰήξ, ὁ, et οἰήϊον, ου, τὸ, subst. [clavus, gubernaculum,] a rudder. Οἰακὰ νωμῶν, βλεφάρᾳ μὴ κοιμῶν ὑπνῳ. Sept. Theb. 3. See also Ω. 269. and ι. 483. SYN. Πηδάλιον.

Οἰᾶτις, ἰδός, ἡ, P. N. [Æatis,] of Æa, one of the *demi* of Attica.¹ Οἰατίδος ἐκ νῶμου. Æ. C. 1061.²

Οἰβάρης, ου, ὁ, P. N. [Æbares.] Πάρθον τῇ, μέγαν τ' Οἰβάρην. Pers. 977. (Versus paræmiacus.)

Οἰγνυμί, et οἶγω, f. οἶζω, v. [aperio,] to open. Πᾶσαι δ' ὠγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσονται λαός. Θ. 58. SYN. Ἀνοίγω, ἐξανοίγω, ἀνοίγνυμι, ἀναπέτάζω, ὑπάνοιγω, δίοιγω.

Οἰδᾶν,³ et Ion. οἰδαιέσκω, v. [tumefacio,] to cause to swell. Ἄλλᾳ μοὶ οἰδάνεται κράδιῃ χολῶ ὅπως ἐκείνων. I. 642. See also Apoll. 3. 383. SYN. Φυσᾶω, ὀγκῶ, ἐπαίρω.

Οἰδεῶ, f. ἴσω, v. [tumeo,] to swell, to be enraged. Ὡδεῇ δὲ χρὸν πάντα, θάλασσαν δὲ κήκε πολλή. ε. 455. SYN. Ἐξοιδεῶ, ἐξογκῶμαι, ὀγκύλλομαι, ὀργιζῶμαι.

Οἰδίποδης, ου, et Οἰδίπους, πῶδος, acc. πουν et πῶδᾶ, ὁ, P. N. [Ædipus,] the son of Laius and Jocasta. Ἄ δῶμῳ Οἰδίποδα πρῶτᾶν ὤλεσε. Phœn. 1519. (Dactyl. tetram.) See also Phœn. 27. EPITH. Κλεινός, ἀθλιός, δυσδαίμων, πατροκτόνος, ἀθεός, ἀφίλος, ἐγγενης, Θεβαΐδς, πτωχός. PHR. See Æ. R. 452—460.

Οἰδμά, ἀτός, τὸ, subst. [tumor, fluctus maris, æstus,] a swell, a wave, a surge. Καὶ πῶτᾶμος, καὶ πόντος ἀπειρίτος οἰδμάτῃ θύων. Hes. Theog. 109. SYN. Κυμᾶ, ρεῦμα, πελάγος, κλυδώνιον, κλυδων, ῥάλη, σάλος. EPITH. Ἄλιον, πωλίτιον, πορφύρεον, πόντιον, θαλάσσιον, νήμεον, ἀτρύγετον, ἀλεγεινόν, πωλίον, κυανέον, λαβρόν, ἄγριον, βαρὺβρόμον.

Οἰᾶνός, ου, ὁ et ἡ, et οἰόχιτων, ὠνός, adj. [una tantum veste indutus,] having only one garment. Νήλιπός, οἰᾶνός· καὶ δὴ λελήητο νῆεσθαι. Apoll. 3. 646. See also ξ. 480. SYN. Μονόπτεπλος.

Οἰετης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [æqualis, ejusdem ætatis,] of the same age. See in B. 765. SYN. Ὀμηλις, ἡλικιώτης.

Οἰζυρός,⁴ ἄ, ὄν, adj. [ærumnosus, miser,] calamitous, wretched. Οὐ μὲν γὰρ τί ποῦ ἐστιν οἰζυρώτερον ἄνδρός. v. 140. SYN. Ἀθλιός, τάλαιπωρός, λυπηρός, μοχθηρός, ἐπιπῶνός, ἀλγίνους, κακδαίμων, πάνοιζός.

Οἰζύς,⁵ ὄος, ἡ, subst. [ærumna, miseria,] trouble, misery, wretchedness. Ἐκφύξειν μετὰ πείρας οἰζύς, ἡ μὴ ἰκάνει. ε. 289. SYN. Ἀθλιότης, πῶνός, καμάρτος, τάλαιπωρία, λύπη, μόχθος, αἰκία. EPITH. Ἄτερπός, αἰνή, ἀργύλεα, σθονέσσα, δακρυέσσα, ἄκρεστός, πίκρα, ἀλγινέσσα, ἀνάσχετός.

Οἰζύω,⁶ f. ὕσω, v. [ærumnas perpetior,] to endure distress. Καλλεῖψεν, ἥς εἶνεκ' οἰζύομεν κακὰ πολλὰ; Ξ. 89. SYN. Τάλαιπωρῶ, πάσχω, μῶγῳ, ὄτλῳ.

¹ See however, on the meaning of this word, Hesych. and Eustath. p. 1165.

² Logædic. dim. See Hermann de Metris, p. 231.

³ Οἰδάνω is not here inserted, because οἰδάνω is the only form used by the ancient Greek poets. See Pors. Phœn. 1398.

⁴ The penult. of οἰζυρός is made short by Arist. Nub. 655.

⁵ The Attic poets always used οἶζός as a dissyllable. They also said οἶζυρός, not οἰζυρός. Dr. Butler retains ἀπῆμον' οἶζυός, Eum. 796. which seems strange. See Porson, Hec. 936. and pref. Hec. p. clvii. ed. Priestley.

⁶ The penult. of οἰζύω is always short in Homer; but we find it long in the pres. Apoll. 4. 1324. in the fut. and aor. t is always long.

Οἰήδην, et οἴηξ, vid. Οἴαξ.

Οἴς, vid. Ὅϊς.

Οἰκάδῃ, et οἰκόνδῃ, ¹ adv. [domum,] to one's home, homeward. Λῦσαι πᾶθουσιν οἰκάδ' ἐκ Τροίας πᾶδᾶ. Hec. 1006. See also A. 606.

Οἰκεῖος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) domesticus, (2) familiaris,] domestic, belonging to the family, intimate. Οἰκεῖος αὐτὸν ὥλεσ' ἀρμάτων ὄχος. Hipp. 1161. SYN. Κηδέμων, ἐπιτήδειος, συγγένης, οἰκὸγενής.

Οἰκετεύω, v. [domesticus sum, famulus, habito,] to be a domestic, to dwell in. Τὸν ἀνάλιν οἶκόν οἰκετεύοις. Alcest. 449. SYN. Οἰκῶ, σὺνοικῶ, ὑπηρετῶ.

Οἰκῆτης, ου, ὁ, οἰκεῖς, ιδος, ἡ, et οικεὺς, Ion. gen. ἡὸς, ὁ, subst. [famulus,] a domestic, an attendant, a servant. Ἄκραντὸν οὐδὲν οὐδ' ἐς οἰκετας λαβῶν. Eur. Suppl. 880. See also Eur. Electr. 104. and ρ. 533. SYN. Οἰκεῖος, δοῦλος, ὑπηρετης, δμῶς, θεράπων, ἀμφίπολος. EPI TH. Ὀτρηρὸς, πιστὸς.

Οἰκῶ, f. ἴσω, v. [habito, administro,] to inhabit, to manage. Οὐ βαρβαρῶν νομοισιν οἰκοῦμεν πόλιν. Androm. 242. SYN. Κάτοικῶ, ἐνοικῶ, ναίω, ναιετάω, διατρίβω, οἰκονόμῶ.

* Οἰκημᾶ, αὐός, τὸ, et οἰκησις, ἔως, ἡ, subst. [habitatio, habitaculum,] an habitation, a dwelling. Πράξωμεν. Οἰκησις δὲ καὶ διπλᾶ παρᾶ. Æsch. Suppl. 1016. SYN. Ἐνοικησις. EPI TH. Κάτασκάφης, αἰφρουρὸν, ἱερὸν.

Οἰκητῆρ, ἡρὸς, οἰκητῆς, οῦ, et οἰκήτωρ, ὄρὸς, ὁ, subst. [incola,] an inhabitant. Ἄχρεῖδὸν οἰκητῆρᾶ δεξάσθαι τῶπων. C. C. 654. See also C. R. 1450. and Herc. F. 393. SYN. Ἐγχώριος, ἐνοικὸς, ἐντοπὸς. EPI TH. Πάλαιος, ἀμικτὸς.

* Οἰκητῆριδν, vid. Οἰκίδιδν.

Οἰκητὸς, ὄν, adj. verb. [habitandus,] must be inhabited. Ἄθικτὸς, οὐδ' οἰκητὸς, αἱ γὰρ ἔμφθοι. C. C. 39.

Οἰκία, ² ας, ἡ, et οἰκίον, ου, τὸ, et οἰκὸς, ου, ὁ, subst. [(1) domus, domicilium; (2) familia,] a house, a home; family. Οὐκ εἶχεν, ἐς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν λαβεῖν. Plut. 205. See also M. 168. and O. 498. SYN. Οἰκημᾶ, οἰκησις, δῶμος, δωμᾶ, κατοικία. EPI TH. Εὐρώεσσα, ἄφνειος, εὐκτιμένη, ὑπόρροφος, πίων, ἀμύμων, γεράρα, ἀεικῆλια, πατρώα, ὀρφάνος, πολύχρους, ἐρημὸς, ἀνήλιος, πολυξείνη, ἐλευθέρα, παλαιά, εὐδαίμων, εὐγένης, μάκαρις, ὀλβία, κλεινή, χρυσήρης, ἀσπρωπὸς, θυοδόκος, λεπτή, γλυκῆρᾶ, ἰμερδεσσα, λαμπρά, πέτρινα, αἰοκὸς, εὐπατρίδης, γηροτρόφος.

Οἰκίδιδν, et οἰκητῆριδν, ου, τὸ, subst. [domuncula,] a paltry house or dwelling. Ὅρᾳς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῶκίδιδν; Nub. 92. See also Orest. 1113.

Οἰκίζω, f. ἴσω, v. [(1) habitare facio, condo; (2) coloniam deduco,] to place, to build; to found a colony. Οὗ δὲ στένον διανλὸν ῥικισται πέτρας. Troad. 437. SYN. Κάτοικίζω, οἰκῶδδμῶ, ἰδρῶ, δῆμω, κάτασκευάζω, κτίζω.

Οἰκιστῆρ, ἡρὸς, ὁ, et οἰκιστῆς, οῦ, subst. [(1) conditor urbis vel regionis, (2) colonus,] the founder of a city; a colonist. Ἐθρέψατ', οἰκιστῆρας ἀσπίδηφόρους. Sept. Theb. 19. SYN. (2) See Οἰκητῆς.

* Οἰκλείδης, ου, ὁ, patronym. [Cecleo genitus,] the son of Cæcleus. Θείναι δ' ονειδεῖ μαντῖν Οἰκλείδην σφόν. Sept. Theb. 278.

Οἰκλείης, et οἰκλῆς, ἔδος, contr. ξους, Ion. ἡὸς, ὁ, P. N. [Cæcleus,] the father of Amphiaræus. Καὶ μὴν τὸν Οἰκλῶντος γέ γενναῖον τῶκόν. Eur. Suppl. 935.

Οἰκὸγενής, ἔδος, ὁ, ἡ, adj. [domi nostræ natus, verna, domesticus,] born in one's house, domestic. Ὅρῳγ' ας οἰκὸγενεῖς. Pax 788. SYN. Οἰκεῖος, ἡμέρὸς.

¹ Οἰκάδῃ et οἰκόνδῃ are here denominated adverbs in conformity with the general practice of Lexicographers, but in reality they are the antiquated forms of the accusative, denoting *to*, as οἰκοθεν is the genitive, *from*, and οἰκοθι and οἰκοι the dative, *in*. See Brit. Crit. No. 3. for April 1826. It is worthy of remark that οἰκόνδῃ is only used in poetry; οἰκάδῃ is common both to the poets and prose writers. See Steph. Thes. tom. ii. 1219—6610.

² Οἰκία is a word not found in the Tragic writers, or in Pindar, if trust may be reposed in the indices; it is necessarily excluded from Homer, Hesiod, and Apollonius Rhodius. Οἰκῶν is a poetic word frequently occurring in Homer. H. Steph. calls it an Ionic form of Οἰκὸς.

Οικοδόμειω, f. ἦσω, v. [ædifico,] to build a house. Ἐποίησέ τεχνην μεγάλην ἡμῖν καπύργωσ' οἰκοδόμησας. Pax 749. SYN. Δέμω, κατασκευάζω, οἰκίζω.

Οικοῦσθαι, οἰκοῦσθαι et οἰκοι, vid. adnot. in Οἰκᾶδῃ.

Οικόνδε, vid. Οἰκᾶδῃ.

Οικονόμειω, f. ἦσω, v. [res domesticas dispenso; administro,] to manage a family, to direct. Οικονόμῳ θαλάμους πατρὸς, ὧδ' ἔμην. Soph. Electr. 190. SYN. Διοικέω, διέπω, εὐτρέπιζω, γυβερνάω, διατάσσω.

Οικονόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dispensator rei familiaris,] a manager of a family. Οικονόμος δόλια, μνάμων μῆνις τεκνυποῖς. Agam. 150. SYN. Οικουρὸς, ἐπιτροπὺς.

Οικοποιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) domum faciens, i. e. ædificans, (2) domi factus,] (1) building a house; (2) home-made. Οὐκ ἔνδον οἰκοποιὸς ἐστὶ τις τροφή. Philoct. 32. SYN. Οἰκεῖος.

Οἰκός, vid. Οἰκῆα.

Οικοτρίψ, ἱβός, adj. [domi nutritus, verna,] a slave born in the family. Νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ὠκοτρίψ Εὐριπίδης. Thesm. 426. PHR. Δουλὸς, οὐκ ὀνηγὸς, ἀλλ' οἰκοι τράφεις.

Οικουρεῶ, v. [domum servo vel custodio, domi maneo,] to guard the house, to remain at home. Σηκὸν φύλασσει κρυφίους οικουρῶν ὄφης. Philoct. 1328.

Οικοῦρημα, ἄτος, τὸ, et οικουρία, as, ἡ, subst. [domus custodia,] care at home, fidelity. Εἰ τάνδον οικουρήμαθ' οἱ λείλειμμενοι. Orest. 919. See also Herc. F. 1365. SYN. Φυλάκη.

* Οικοῦριον, ου, τὸ, subst. [præmium ei datum, qui domum custodiit,] a reward for protecting a house. Οικοῦρ' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου. Trach. 544.

Οικουρὸς, ου, ὁ et ἡ, et οἰκοφύλαξ, ἄκος, subst. [qui vel quæ domum servat vel custodit,] housekeeper, protector of a family. Κτῆνεϊ νῦν ἡ τοῦδ' ἀλόχους, οικουρὸς πικρά. Hec. 1284. See also Æsch. Suppl. 27. SYN. Οικουρῶν.

Οικτείρω, et οἰκτίζω, f. ἴσω et ἴω, v. [misereor,] to compassionate, to mourn for. Οἰκτερεῖ δ' αὐτοὺς καὶ σὺ τοι παίδων πατήρ. Med. 345. SYN. see Κατοικτείρω, ἐποικτείρω, ἐλεαίρω, ἔλεω, οἰκτὸν ἔχω.

Οικτιρμός, vid. Οἰκτισμᾶ.

Οικτιρμων, ὄνος, ὁ, ἡ, adj. [misericors,] pitying, merciful. Ἀμμὲ περιστέλλων, χρηστῷ κ' οἰκτιρμόνους ἀνδρὸς. Theocr. 15. 75. SYN. Ἐλεεινός, φίλοικτιρμων, ἐλεήμων.

Οἰκτισμᾶ, ἄτος, τὸ, οἰκτιρμός, et οἰκτός, ου, ὁ, subst. [miseratio,] pity. * Ἦν δ' εἰς λόγους τέ καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτίσματά. Heracl. 159. See also Pyth. 1. 164. and Hec. 517. SYN. Ἐλέος, ὀδυνυμός. SYN. Μεγά, δολιὸν, κήδειον.

Οἰκτιστός, vid. Οἰκτρός.

Οἰκτός, vid. Οἰκτισμός.

Οικτρός, ἄ, ὄν, superl. οἰκτιστός,¹ adj. [miserandus,] deserving of pity. Οικτρὸν γὰρ οἱ παρόντες ἐν μέσῳ λόγοι. Helen. 943. SYN. Ἐλεεινός, οἰκτιρμων, τλήμων, παντλήμων, πικρός, ἄθλιός.

Οικτρώς, adv. [miserabiliter,] in a manner to excite pity. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρώς τοῦδ' Ὀδυσσεὺς γόνυ. Hec. 339. SYN. Οικτρά, ἐλεινῶς.

Οικτροῦξέω, v. [miserabilia verba fundo,] to pour forth a piteous note. Ἰκετεύουσιν θ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροῦχούντες. Vesp. 553.

Οικωφέλης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [domui utilis, industrius,] useful to a family, industrious. Γύναιεϊ νῶς οἰκωφέλεσσ' ὅς ἐπήβδός. Theocr. 28. 2.

Οικωφέλιᾶ, as, ἡ, subst. [utilitas ad familiam allata,] industry, frugality. Οὐδ' οἰκωφέλῃ, ἣ τε τρέφει ἄγλαά τέκνα. ξ. 223.

Ὀϊλεὺς, ἔως, Ion. ἦός, ὁ, P. N. [Œleus.] Ἡ τοῖ ὁ μὲν, νῦθος νιὸς Ὀϊλῆος θείοιο. O. 333. EPIITH. Πλήξιππος, πτολίπορθος, διός, ἔξοχος ἡνῶρην.

Ὀϊλιάδης, ου, ὁ, patronym. [Œliades,] the son of Œleus. Οὐδ' ἄρ', Ὀϊλιάδην μεγάλητόρρι Λοκροὶ ἐποντο. N. 712.

Οἰμά, ἄτος, et οἰμημᾶ, τὸ, subst. [impetus,] impetuosity, force. Αἰετοῦ οἰμᾶ'

¹ Sic ab ἐχθρὸς formatur vel potius ab ἐχθός derivatur ἐχθιστός, a κάλλος, κάλλιστός, a κῦδος, κύδιστός, et plurima alia.

ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητηῆρος. Φ. 252. SYN. Ὀρμη, ὄρμημα, βία.

Οἶμαι, vid. Οἶδμαι.

Οἰμᾶω, et οἰμαίνω, f. ἤσω, v. [impetu feror in,] to pounce or dart upon. 'Ρηιδίως οἰμησέ μετὰ τρήρωνά πελειάν. X. 140. SYN. Σκήπτω, ἐφορμᾶω, αἵσσω.

Οἶμη, ης, ἡ, subst. [(1) via; (2) modus,] a way; a tune. Αὐτοδιδάκτος δ' εἰμὶ θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας. χ. 347. SYN. Ὠδή, φωνή, ὕδως, οἶμος, στίχος.

Οἶμος, ου, ὁ et ἡ, subst. [semita, tractus,] a path, a tract. Ὀρθὴν παρ' οἶμον, ἡ 'πὶ Λάρισσαν φέρεi. Alcest. 851. SYN. Ὀδός, στίχος, οἶμη. EPIITH.

Ἀγλαός, λίγυς, ὀλίσθηρὸς, μακρὸς, βραχύς, ἐπικρύφους, ὀρθίος, σκολιός.

Οἰμωγή, ης, ἡ, et οἰμωγμά, ἄτς, τὸ, subst. [ejulatus,] a groan, a lamentation.

Ἑκούσᾱ' ἀνδρὸς Θρηκὸς οἰμωγὴν, φίλαι; Hec. 1019. See also Bacch. 1101.

SYN. Κώκυτος, στὸνᾱχῇ, κώκυμα, κλαυμός, αἶαγμα, θρήνως, ὀλοφυρμός, στέναγμα. EPIITH. Φῶνῐα, δύστηνως, ἄθλια.

Οἰμῶζω, f. ξω, v. [gemo, lamentor, ploro,] to groan, to bewail. Ἀτρείδης δ' ὤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. Γ. 364. Αἰάζω, ἀλαλάζω, ἐλελίζω, ὀτοτύζω,

στένάζω, βδᾶω, θρηνῶ.

Οἰμωκτός, ἡ, ὄν, adj. verbal. [deplorandus, lacrymabilis,] deplorable.

Οἰμωκτὸν ἂν γένοιτο μοι. Acharn. 1195. SYN. Ἀξιόθρηνός.

Οἰνάνθη, ης, ἡ, subst. [flos vitis,] a vine-blossom, οἰ-νάνθας ἰεῖσα βοτρυήν. Phoen. 238. EPIITH. Πόλυκαρπός, ῥόδδεσσα.

Οἰνᾱρέων, ου, τὸ, subst. [pampinus,] a vine-leaf. Ἐν τῇ νεοτμάτοισι γέγαθότες οἰνᾱρέοισιν. Theocr. 7. 134.

Οἰνᾱρίζω, v. [pampinos decerpo,] to pluck vine-leaves. Οὐ γὰρ οἶόν ἐστι πάντως οἰνᾱρίζειν τήμερὸν. Pax 1156.

* Οἰνεΐδης, ου, ὁ, patronym. [Cenei nepos,] the grandson of Ceneus. Ὅλοιτο μὲν Οἰνεΐδας. Rhes. 909.

Οἰνεὺς, ἔως, et Ion. ἦός, ὁ, P. N. [Ceneus.] Τίς δ' ἐστὶν οὗτος; b. Παῖς μὲν Οἰνεὺς ἔφν. Phoen. 133. EPIITH. Δίος, ἱππηλάτης, γέρων, ἱππότης, μεγάλῃτωρ.

Οἶνη, ης, ἡ, subst. [vitis,] a vine. Οἶνα θ' ἂ καθάμεριόν. Phoen. 236. SYN. See Ἀμπέλος.

Οἰνηρός, ἂ, ὄν, adj. [vino abundans, vinarius,] of wine, rich in wine. Οἰνηρὰ τεύχη σμικρὰ, μεγάλα δ' ἐσφέρειν. Ion 1179.

Οἰνήρῃσις, ἴος, ἡ, subst. [vasculum quo vinum hauritur,] a wine measure. Ἀποφῆρῃ τὰς σπονδάς· φῆρῃ τὴν οἰνήρῃσιν. Acharn. 1067. SYN. Κούρη.

Οἰνίζω, v. [vinum redoleo, vinum peto,] to smell of wine, to procure wine. Καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρυνᾱ οἰνίζοντο. Θ. 546.

Οἰνὸβάρῃω, et poet. οἰνὸβάρειω, v. [vino gravis sum,] to be intoxicated. Οἰνὸβάρῃω κεφάλην. Theogn. 503. See also κ. 555. SYN. Οἰνῶμαι, μεθύω, κατὰ-μεθύω.

Οἰνὸβάρης, ἔος, ὁ, ἡ, adj. [vino gravis,] heavy with wine, drunken. Οἰνὸβάρης, κύνος ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλαφιοῦ. A. 225. SYN. Ἐξοινός, παροινός, οἰνὸπλάνητος, οἰνὸπότηρ, οἰνὸπότης, οἶνω βεβάρημενός.

Οἰνὸδόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vinum recipiens,] containing wine. Οἰνὸδόκον φῖλαν χρο-σῶ. Isthm. 6. 58.

Οἰνὸδοτής, ου, ὁ, subst. [vini dator,] giver of wine. Παρὰ τῇ Βρῶμῃ οἰνὸδοταν. Herc. F. 682. SYN. See EPIITH. Δῖονυσος and Βάκχος.

Οἰνὸμάδης, ου, ὁ, P. N. [Cenomaus,] the father of Hippodamia. Ἀσιᾶδην τ' Ἀδάμαντᾱ, Θῶνᾱ τῇ Οἰνὸμάδῳ τῇ. M. 140.

Οἰνὸπέδος, ὄν, adj. [vineis consitus,] planted with vines. Πεντηκοντόγυον, τὸ μὲν ἡμῖσϋ, οἰνὸπέδοι. I. 675. SYN. See Ἄλῳα.

Οἰνὸπίδης, ου, ὁ, patronym. [Cenope satus,] the son of Cenops. Οἰνὸπίδην θ' ἔλεον, καὶ Ὀρέσιβιον αἰδολύμειτρον. E. 707.

Οἰνὸπλάνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vino turbulentus, temulentus,] wandering, tottering or reeling in consequence of wine. Ψαλμοῖσι καὶ κύλικων οἰνὸπλάνητοις. Rhes. 359. SYN. See Οἰνὸβάρης.

Οἰνὸπληθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [vini plenus, vino abundans,] full of or abounding in wine. Εὐβότῃς, εὐμηλός, οἶνοπληθής, πόλυπυρός. o. 405.

Οἰνόποτάζω, v. [vinum potō,] to drink wine. Τὰς Τρώων βασιλευσὶν ὑπέσχετο οἰνόποτάζων. Υ. 84. SYN. Εὐωχεῖμαι.

Οἰνόποτῆρ, ἦρως, οἰνόποτης, ου, ό, et οἰνόποτις, ἰδός, ἦ, subst. [vini potor,] a wine-drinker. Ἐκ ρ' ἄσᾱμίνθου βάς ἄνδρας μετὰ οἰνόποτῆρας. Θ. 456. See also Anacr. 136. and Thesm. 400. SYN. Οἰνηρὺς, οἰνόπληθης, οἰνόβαρής.

Οἶνος, ου, ό, subst. [vinum,] wine. Ὡδε σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥεοί, ὡς ὕδ' οἶνος. Γ. 300. EPIΘH. Ἡδὺς, ἡδύποτος, μέλας, παλαιός, ἀκηραστός, γερουσίος, ἐριστάφυλλος, ἐρύθρος, εὐήνωρ, εὐφρων, θεῖον πότην, μελίηδης, μελίφρων, ἀθέσφατος, εὐώδης, αἰθοψ, ἀκρητός, Πραμνεῖος, γλυκὺς, ἀρκεσίγυιός, ἀλεξικάκος, γλυκερός, εὐζωρὺς, νήδυμος, Εὐῖος, Θᾱσίος, Βίβλινος, Φλιάσιος. PHR. Οἶνου τέρψις ἀλυπτός, οἶνον χλωραὶ σταγόνες, βιᾱτῆς ἀμπέλου παῖς, οἶνοιδ' μένος καὶ ἄλκη, ἀνδρὶ κέκμηωτ' μεγά μένος οἶνός ἄζει, ἀμπέλου ῥοαί. See also Bacch. 274—279.

Οἶνοῦττα, ης, ἦ, subst. [maza vino subacta, placenta e vino et maza confecta,] a cake made of wine and rice. Πάντ' ἄγαθ' ἔωθεν εὐθὺς, οἶνοῦτταν, μέλι. Plut. 1121.

Οἰνόχουέω, et οἰνόχῳέω, v. [vinum infundo,] to pour wine. Τὸν καὶ ἀνηρεψαντὸ θεοὶ Διὶ οἰνόχουέειν. Υ. 234. See also Υ. 255. SYN. Ἐπιοινόχουέω.

Οἰνόχῳη, ης, ἦ, subst. [vas e quo vinum in pocula infunditur,] a wine-pitcher. Μηδεπὺτ' οἰνόχῳην τιθέμεν κρητῆρὺς ὑπερθεῖν. Hes. Op. 742. SYN. Οἰνηρὺν, ἄγγειον, ἔκπωμά.

Οἰνόχουός, ου, ό, subst. [qui vinum infundit, pincerna,] a cup-bearer. Πολλοὶ κεν δεκάδες δηνολατὸ οἰνόχουοῖδ. B. 128.

Οἰνόχουτός, ον, adj. [cui vinum infusum est,] filled with wine. Ὅς μηδ' οἰνόχουτον πόματός. Philoct. 714.

Οἶνωψ, όπος, οἶνωπος, ον, et *οἶνωψ, ωπος, adj. [vini colorem et adspectum habens, nigricans,] having the color of wine, purple-hued, dark. Πλεῖων οἶνωπᾶ πόνητον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. N. 703. See also Iph. T. 1246. and C. R. 211. SYN. Πορφύρεῖς, μέλας.

Οἶνω, v. [vino impleo,] to fill with wine. Μήπως οἶνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν. π. 294. SYN. Μεθύω, μεθύσκομαι, οἰνόβαρῶ.

* Οἶνωατῖς, ἰδός, ἦ, Epith. Dianæ, [Ænoatis,] of Ænoa, or Æna, a city in Argolis, where Diana was worshipped. Οἶνωατῖν ἀγάλλει. Herc. F. 379.

Οἰώβοντας, οἰώβώτας, et οἰώβουκόλως, ου, ό, adj. [seorsim ab aliis pascens, solitarius,] feeding apart from others, solitary. Νῦν δ' αὖ φρένός γ' οἰώβοντας. Aj. Fl. 615. See also Æsch. Suppl. 310. SYN. Οἰώπῳλός, μὲνηρης, μὲνητροπός, οἶος.

Οἰώθεν, et *οἰώθι, adv. [seorsim, secreto,] separately, secretly. Οἰώθεν ἀσπᾱσίως πόλην τρώδην ἀμφιπέσουσᾱ. Apoll. 1. 270. See also Apoll. 2. 711. SYN. Νόσφι.

Οἰόζωνός, ον, adj. [qui est sine comitatu; solus,] unaccompanied, alone, single. Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἰόζωνον ἀνδήσει, σάφως. C. R. 846. SYN. See Μόνος.

Οἶομαι, οἶμαι, οἶμαι, οἶω, et οἶω, v. [puto, arbitror,] to think, to believe. Ἡ γὰρ οἶομαὶ ἄνδρα χολωσέμεν, ὅς μεγὰ πάντων. A. 78. See also Vesp. 517. Nub. 1110. E. 252. and A. 170. SYN. Νομίζω, ἡγεῖμαι, ὑπονόεω, ὑποδέχομαι, ὑπόλαμβάνω.

Οἰώπειδός, ου, ό et ἦ, adj. [uno tantum calceo indutus,] having only one shoe. Δημόθεν οἰώπειδόν, ὕπ' ἐννεαῖρησι δαμῆναι. Apoll. 1. 7.

Οἰώπῳλέω, v. [(1) solus versor; in deserto vivo; (2) oves pascō,] to live alone, to be in a solitary place, to feed sheep. Ποῖ οἰώπῳλεῖς; Cycl. 74. SYN. Ἐρημόομαι, μόνος, vel οἰώπῳλός εἰμι.

Οἰώπῳλός, ου, ό et ἦ, adj. [(1) qui solus in aliquo est loco, desertus, (2) oves pascens,] solitary, feeding sheep. Νῦν δὲ ποῦ ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὐρεῖσιν οἰώπῳλοῖσιν. Ω. 614. SYN. Ἐρημός, μόνήρης, μόνος.

Οἶος,¹ η, ον, adj. [solus,] alone, single, the only one. Τέκνον ἕμόν· τὸ γὰρ οἶον ἐην εἰ λουπὸν ἐέλδωρ. Apoll. 1. 282. SYN. See Μόνος.

¹ Οἶος is rarely if ever used by the tragedians, except Aj. Fl. 750. See Elmsl. Heracl. 743.

Οἶός, α, ὄν, adj. [(1) qualis, (2) oīds τέ, qui potest,] (1) of what kind, what, (2) able. Ὡς τλημὸν, οἷας οἷδς ὦν ἀμαρτάνεις. Alcest. 145. See also (2) Hec. 16. SYN. (1) Ποῖός, ὄποιός, (2) δύνάτος, ἐτοιμός.
 Οἰόφρων, ὄνός, adj. [solitarius, pertinax,] solitary, obstinate. Ἀπρόσ-δεικτός οἰόφρων ἐρημῆς. Æsch. Suppl. 802. SYN. Οἰόπυλός, οἰόβυτης, μόνός, μνήρης, ἐρημῆς.
 Οἰόχϊτων, vid. Οἰεῖανός.
 Οἰώω, f. ὠσω, v. [solum facio vel relinquo,] to render or leave lonely. Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπ' αἰνέ. Z. 1. SYN. Μονώω, ἐρημῶω, χηρῶω.
 ὄϊς, οἷς, et οἰς, gen. οἶός, οἷός, et οἰός, ὁ εἰ ἡ, subst. [aries, ovis,] a ram, a sheep. Πῦρās δ' ἐπ' αὐτῆς οἶν μελάγχχιμον πόκω. Eur. Electr. 513. See also Theocr. 1. 9. SYN. Προβᾶτόν, μῆλόν. EPITH. Ἀργεννῆς, λαοῖός, μέγας, ἀργυφός, ἄργιός, νεόγνός, δασύμαλλός, εἰροπόκος, μέλας, ἔγκραιδός.
 Οἰσπώτη, ἡς, ἡ, subst. [sordes ovium,] the filth which clings to the fleeces of sheep. Ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πόλεως, ἐπὶ κλίβεις. Lysistr. 575. EXP. Ὁ ῥῦπος τῶν ἐρίων, οἰσπῶς.
 * Οἰστέός, ὄν, adj. verbal. [ferendus, tolerandus,] must be borne. Πρὸς θεῶν κἀκούται, βάρῃ μὲν, οἰστέον δ' ὁμῶς. Helen. 267. SYN. Φερτός, τλητός.
 Οἰστευτής, et οἰστυντής, οὔ, ὁ, subst. [sagittarius,] an archer. Κεῖνός οἰστυντὴν ἐλάχ' ἀνέρα, κεῖνός αἰοῖδόν. Call. 2. 42. SYN. Τοξότης, τοξευτής, τοξοφόρος, τοξοδάμας, τοξοτευχής.
 ὄιστεύω, f. εὔσω, v. [sagittis ferio, sagittas mitto,] to shoot with an arrow. Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ οἰστεύοντ' ἀνακτᾶ. χ. 119. SYN. Τοξεύω.
 ὄιστοδέγμων, ὄνός, et οἰστοδόκος, ἡ, ὄν, adj. [sagittas recipiens,] receiving or containing arrows. Τόνδε τ' οἰστοδέγμυν. Pers. 1020. See also Apoll. 1. 1194.
 Οἰστός, et οἰστός, οὔ, ὁ, subst. [sagitta,] an arrow, a shaft. Αὐτὴ καὶ δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότός εἰλκεν οἰστόν. Δ. 213. SYN. Βελός, ἰός, ἀτρακτός. EPITH. Ἀφυκτός, αἰνός, θύός, ἐυπτερός, πτερεῖς, πυρρίπνειων, πικρός, στόνους, τάχυσ, ὠκὺς, χαλκῆρης, ὀξυβελῆς, τανύγλωχίς, τριγλώχίς, ὠκυμυρός.
 Οἰστράω, Ion. οἰστρέω, f. ἡσω, v. [æstro seu asilo agito vel agitor,] to urge on, to be driven or urged furiously. Οἰστρεῖ παπαῖνοι σαῖ πότ' ἀντρά τέ καὶ πότ' ποίμνας. Theocr. 6. 28. SYN. Ἐλαύνωμαι, ἐρεθίζωμαι, μαινόμεαι.
 Οἰστρήλατός, οἰστρῶδόνός, οἰστρῶδόνητός, οἰστρῶδίνητός, οὔ, ὁ et ἡ, et οἰστρῶπλῆξ, πλῆγός, adj. [æstro percussus vel excitatus,] driven by a gad-fly, furious. Οἰστρηλάτῳ δὲ δειμάτ' δειλαίαν. P. V. 600. See also Æsch. Suppl. 17. P. V. 609. and Bacch. 1218.
 Οἰστρημά, ἄτός, τὸ, subst. [stimulus, quo quis velut æstro agitur,] a furious impulse, a sting. Κέντρων τέ τῶνδ' οἰστρημά, καὶ μνήμη κἀκῶν. C. R. 1318.
 Οἰστρός, οὔ, ὁ, subst. [(1) æstrus, (2) insania, (3) irritatio,] a gad-fly, frenzy, irritation. Μῆσόν ἦ πάρ, ὥσπερ οἰστρός. Anacr. 3. 28. SYN. Μῶψ, ἐρεθισμά, μανία, λύσσα. EPITH. Ἀνέμωλός, ἄργιός, ἡμερόεις, πολυπλάνός, λυσσής, μαιφονός, ἀερόφοιτός, ἀκόρητός, φρενόπληγός, ἀδηφάγός.
 Οἰστροπλῆξ, vid. Οἰστρήλατός.
 Οἰστυνός, ἡ, ὄν, adj. [salignus, vimineus,] of willow or osier. Φράζε δὲ μιν ῥίπεσσι διάμπερες οἰστυνῆσι. ε. 256. SYN. Ἰεῖνός.
 Οἰστυπρός, et οἰσπῶς, ἡ, ὄν, adj. [sordes ovinas redolens, sœtidus ut succus lanæ,] smelling of the filth of sheep, stinking. Ἐρί' οἰστυπρᾶ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφύρον. Acharn. 1177. SYN. Δυσώδης, ἀνάσχετός.
 Οἰταῖός, α, ὄν, adj. [Cætaus,] of Cæta. Ἐὰν μὲλ' ἄν' ὦν πρὸς Οἰταίαν χθονᾶ. Philoct. 479.
 Οἴτη, ἡς, ἡ, P. N. [Cæta,] Κάκεῖθ' ὅν μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλός. Philoct. 495.

¹ Θεῶν is here scanned as a monosyllable.

² " Attici semper οἶσος dixerunt, non οἷζος, οἷζυρος, non οἷζυρος; quod monuit Piersonus ad Mærin. Eodem modo dixerunt οἷς, οἷστος, Οἰκλής, Οἰλεύς." Doctiss. Porson. Præf. Hec. p. clvii. Edit. Priestley.

- Οἷτος, ου, ὁ, subst. [calamitas, ærumna, infelix fatum, mors,] calamity, death. Οἷτον ἔχουσά κἀκῶν· ὃ δὲ λᾷθεται. Soph. Electr. 168. SYN. Μῆρδος, συμφορὰ, οἰζὺς, μοῖρᾶ, θανάτος, δλεῖθρος. EPIITH. Ἄεικίς, βάρυς, κἀκός, δύσποτμος, ἀθλίος, κἀκοδαίμων, πῶλυμοχθός, δυσφῶρος, σπένδεις.
- Οἷτῶλος, ου, ἡ, P. N. [Ætulus,] a town in Laconia. Οἷ τὲ Λάαν εἶχον, ἡδ' Οἷτῶλον ἀμφένεμοντο. B. 585.
- Οἷχᾶλῖα, as, ἡ, P. N. [Æchalia,] (1) a district of Laconia, and a town in it of the same name, (2) a town in Eubœa. Οἷ τ' ἔχον Οἷχᾶλιν πῶλιν Εὐβοῦ Οἷχᾶλῖος. B. 730.
- Οἷχᾶλιεύς, εὼς, Ion. ἦος, adj. [Æchaliensis,] of Æchalia. See in Οἷχᾶλῖα.
- Οἷχῆω, Ion. οἷχνέσκω, et οἷχῶμαι, f. οἷχῆσθαι, perf. ῥῃκα, v. [avolo, abeo, proficiscor,] to fly off, (cf. II. E. 790.) to depart, to go, to be undone. Αὐτοῦτες οἷχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε, δεινόν τε. γ. 322. See also E. 790. and Ω. 201. SYN. Πόρευῶμαι, ἀπέρχῶμαι, ἀπειμῖ, ἀπῶχωρῶ, ἀποίχῶμαι.
- Οἷω, et οἷω; vid. Οἷομαι.
- Οἰώνισμα, ἄτος, τὸ, subst. [augurium, auspiciū, omen,] an augury. Οὗς ἐλάβον οἰωνίσματ' ὀρνίθων. μᾶθων. Phœn. 853. SYN. Οἰωνός, σύμβολον, κληδών.
- Οἰωνιστής, οἰωνόθετης, ου, οἰωνόμαντις, ἴος, * οἰωνόπολος, et οἰωνοσκοπός, ου, ὁ, subst. [augur, auspex,] an augur, a soothsayer. Φόρκυν τε, Χρῶμιον τε, καὶ Ἐννῶμόν οἰωνιστήν. P. 218. See also Œ. R. 492. Phœn. 779. A. 69. and Eur. Suppl. 510. SYN. Ὀρνιθοσκοπός, θεοπρῶτος, μάντις, οἰωνῶν βετήρ.
- Οἰωνοθρόος, ὄν, adj. [avium voce editus,] uttered by the voice of birds. * Ἡ Πάν, ἡ Ζεὺς οἰωνοθρόον. Agam. 55.
- Οἰωνοκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [avibus exitialis,] bird-destroying. Χειμῶνα δ' εἰ λῆγοι τίς οἰωνοκτόνον. Agam. 546.
- Οἰωνόπολος, et οἰωνόμαντις; vid. Οἰωνιστής.
- Οἰωνός, οὔ, ὁ, subst. [(1) avis rapax, (2) omen,] a bird of prey, an omen. Οἰωνοῖσι τε πᾶσι, Διός τ' ἐτελεῖτο βουλή. A. 5. SYN. Ὀρνις, ὀρνέον, πτηνός, οἰώνισμα, σημείον. EPIITH. Τάχης, μαφίλογός, τάνυπτερυξ, διῖπετης, πέτεηνός, γαμψόνυξ, αἰδός, ἡέριός, ἀέρφοίτης, τάνυπτερός, ὠμηστής, ἀερόνηχης, γαμψός.
- * Οἰωνοσκοπέω, v. [auguror, auspicor,] to divine by the inspection of birds, to be a soothsayer. Πικρὸς κἀθέστηχ', οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ. Phœn. 970.
- Οἰωνοσκοπός, vid. Οἰωνιστής.
- Ὀκέλλω,¹ v. [appello, navem applico, in littus ejicere,] to drive a ship on shore. Κᾶν τῷδε, δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν. Iph. T. 1380. SYN. Κέλλω, ἐπὸκέλλω, προσεγγίζω, ὀρμίζω, προσορμίζω, προσβάλλω, κατὰγω, κατὰπλέω.
- Ὀκλάδις, ου, ὁ, subst. [sella quæ plicari potest,] a folding or camp stool. Ἐχέ νυν ἐπὶ τούτοις τουτόνι τὸν ὀκλάδιαν. Equit. 1384. EXP. Δῖφρος συγκέκλασμένος.
- Ὀκλάδων, et ὀκλαῖ, adv. [genu flexo,] with bended knee. Χροῖῃ θάλλεν ἐρευθός· ὃ δ' ἐγγύθεν ὀκλάδων ἦστο. Apoll. 3. 122. See also Apoll. 3. 1307. SYN. Γυῖξ, γυνύπετεϊ ἔδρα.
- Ὀκλάζω, f. ἄσω, v. [genu flecto,] to bend the knee. Ὀκλάσῃ δὲ πρὸ πύδοιεν· ἐδέκτο δ' Εὐρωπείην. Mosch. 2. 99. SYN. Γονάξῶμαι, γονύῶμαι, προσπίπτω, προσπίτνέω, γονάτων ἀπτόμαι. PHR. Γόνυπετεῖς ἔδρας προσπίτνέω.
- Ὀκνέω, et Ion. ὀκνέω, v. [piget me, vereor, dubito,] to feel scruples, to hesitate, to fear. Ταὶ δ' οἷες, μὴδ' ὑμμεῖς ὀκνεῖθ' ἀπᾶλὰς κῶρεσασθαι. Theocr. 8. 67. See also E. 455. SYN. Κατόκνέω, ὀβεῖσθαι, δεῖδω, ὑπόδειλῶ, εἰλινῶ.
- Ὀκνηρός, ἂ, ὄν, adj. [piger, cunctabundus, timidus,] slow, inactive, hesitating, timid, troublesome. Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμὲνι χηλῶ. Theocr. 16. 10. SYN. Δειλός, ἀργός, ῥάθυμος, ἀτολμός, δύσῶκος.

¹ The Attic writers used μόργυνμι and ὀμόργυνμι, of which κέλλω, δύρωμαι, &c. are the more ancient forms, ὀκέλλω and κέλλω, δύρωμαι and ὀδύρωμαι, &c. See R. P. Hec. 728. and Damm. in v. ὀμόργυνμι.

- *Οκνός, ου, ό, subst. [pigritia, ignavia,] indolence, diffidence. Οὐτὲ τί με δεῖ ἰσχεῖ ἀκρήδον, οὐτὲ τίς ὀκνῶ. N. 224. SYN. Ἀργία, ἀναβόλη, φόβος.
- *Οκρίᾶω, v. [aspero, exaspero,] to make rough, to enrage; *med. v.* to be exasperated. Οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμᾶδον ὀκρίῳντο. σ. 34. SYN. Τραχύνομαι, ὀργίζομαι, διαφερόμαι, ἐρίζω, ἐξαγριῶμαι.
- *Οκρίσεις, et ὀκρύσεις, εσσα, εν, adj. [acutas et duras extremitates habens, asper, confragosus,] rugged, pointed. Τῇ ρ' ἐπὶ οἱ μεμᾶωτὰ βάλεν λιθῶ ὀκρύοντι. Θ. 327. SYN. Τραχὺς, σκληρὸς, χάλεπός, κρῆρὸς, φρικώδης, πέτρωδης.
- *Οκρίς, ιδὸς et ἰός, ή, adj. et (2) subaudit. πέτρα, subst. [(1) asper, scruposus (2) summum cacumen,] (1) rough, (2) a cliff, a precipice. Ἐπεισ' ἀφυκτοῖς πρῶτᾶ μὲν γάρ ὀκρίδα. P. V. 1052.
- *Οκρύσεις, vid. Οκρίσεις.
- *Οκτάβλωμος, ον, adj. [qui octo buccellarum est,] containing eight mouthfuls. Ἄρτον δειπνήσας τετράτρῦφον ὀκτάβλωμον. Hes. Op. 440.
- *Οκτάκνημος, ου, ό et ή, adj. [octo radiis instructus,] having eight spokes. Χάλκεῖ, ὀκτάκνημᾶ, σίδηρῶ ἄξυν' ἀμφίς. E. 723.
- *Οκτάπλάσιός, α, ον, adj. [octuplus,] eight-fold. Ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσιον χέζεμεν. Equit. 70.
- *Οκτᾶπους, ποδός, adj. [octo pedes habens,] having eight feet. Οκταπόδες δικάρηνοι, ἀχειρῆες· οἱ δὲ κάλυνται. Batrach. 289.
- *Οκτώ, adj. [octo,] eight. Οκτῶ· ἅταρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ή τέκε τέκνα. B. 313.
- *Οκτωκαιδέκατος, ή, ον, adj. [decimus octavus,] the eighteenth. Οκτωκαιδέκατος δ' ἐφάνη ὄρεα σκίοντα. η. 268.
- *Ὀλαί, ων, αἱ, subst. [hordeum cum sale conspersum,] salted barley. Ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλων μεμαγμένην. Equit. 1164. EXP. Αἱ μεθ' ὀλῶν μεμιγμένοι κριθαί.
- *Ολβίζω, f. ἴσω, v. [beatum reddo, prædico vel judico,] to render or deem happy. Ἡμέραν ἐπισκοποῦντᾶ, μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἄν. C. R. 1529. SYN. Μακάριζω, εὐδαίμονᾶ ἡγοῦμαι, εὐδαιμονίζω.
- *Ολβιόδαιμων, ὄνός, adj. [felici sorte præditus, fortunatus,] having a happy lot. Ω μακάρ Ἀρεΐδη, μοιρηγένης, ὀλβιόδαιμον. Γ. 182. SYN. See Ὀλβιός and Εὐδαίμων.
- *Ολβιός, ου, ό et ή, adj. [felix, fortunatus,] happy, rich. Χρὴ δ' οὐπὸτ' εἰπεῖν οὐδὲν ὀλβιον βροτῶν. Androm. 100. SYN. Ὀλβιόδαιμων, εὐδαίμων, μακάριος, εὐτυχής, πλούσιός, ἄφνειός, μακάριός, εὐπότμος.
- *Ολβίως, adv. [feliciter,] happily. Ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε. C. C. 1720. SYN. Πλουσίως, μακάριτᾶ, εὐδαιμονέστατᾶ.
- *Ολβύδοτης, et ὀλβύφορός, ου, ό et ή, et ὀλβύδοτειρά, as, ή, adj. [dans divitias,] wealth-giving. Βροτῶς ὀλβύδοταν, πατέρᾶ τέ. Bacch. 564. See also Iph. A. 596. and Bacch. 413. SYN. See Ὀλβιός.
- *Ολβός, ου, ό, subst. [felicitas, opes, divitiæ,] happiness, fortune. Τὸν πάντᾶ δ' ὀλβον ἡμᾶρ ἐν μ' ἀφείλετο. Hec. 285. SYN. Εὐδαιμονία, πλούτος, περίουσια.
- ΕΡΙΤΗ. Μεγᾶς, πύλως, ἀδίκος, σάφης, ὑπέρφρων, τυφλός, βαιός, ἀβλάβης, ἀσπέντος, ἀθέσφατος, ὑψηλός, φέρεσις, χρύσειός, πλυνώνυμός, μελίφρων, εὐδαίμων, ἀφθιτός, ἀγρήαός, βασιλήϊός, πύλυχρος, θαύμαστός, ἀπήμων, κάλλιστός, μακρός, ὑπέρτατός, λοιπός.
- *Ολβύφορός, vid. Ὀλβύδοτης.
- *Ὀλέθριός, α, ον, et ου, ό et ή, adj. [perniciosus,] destructive, fatal. Οἶσθ' ἡν στρατεῖαν ἐστράτευσ' ὀλέθριαν; Eur. Suppl. 127. SYN. Θανάτηφορός, θανάτωδης, οὐλίός, ἀλτήριός, ὀλός.
- *Ὀλέθρος, ου, ό, subst. [perniciēs, exitium,] destruction, plague. Ως ἦδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. H. 402. SYN. Μῆρος, θανάτος, διαφθορά, λύμη, πῆμᾶ, φόνος. ΕΡΙΤΗ. Ἀνυσίός, αἰπός, λυγρός, ἀπενθής, ὠκιστός, ἀδενκής, οἰκτιστός, δακρύεις, ἀλεγεινός, οἰκτρός, ὀλός, σπόνθεις, δαιμονίός, ἀμήχανός, αἰνός, ἀφραστός.
- *Ὀλεκρανόν, ου, et ὠλέκρανόν, τὸ, subst. [caput cubiti,] the elbow point. Ἐκ τῶν ὀλέκρανων ἀκίδας ἐξαίρουμένον. Pax 443.

- ὄλεκω, vid. Ὀλλυμι.
 Ὀλεσῆνυρ, ὄρος, adj. [hominibus perniciosus,] man-destroying. Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὄλεσῆνυράς ὄρκους. Theogn. 398. SYN. Βροτδοιογῆς, φθισή-
 νυρ, ῥηξήνυρ, ὀλεθριῶς.
 Ὀλεσίθυρ, ἦρος, et ὀλεσίθυρὸς, ον, adj. [feras interficiens,] destroying wild
 beasts. Κρατὰ φόνιν ὀλεσίθυρὸς. Phœn. 674.
 Ὀλετήρ, ἦρὸς, ὁ, et ὀλετειρά, as, ἡ, subst. [perditor, interemtor,] a de-
 stroyer. Νῦν δ' εἴμ' ὄφρα φίλης κέφαλῆς ὀλετήρᾳ κίχλειω. Σ. 114. See also
 Batrach. 116. SYN. Φόνεὺς, λυμεῶν, αὐθέντης.
 Ὀλέεσκον, Ion. imp. Vid. Ὀλλυμι.
 Ὀλίγακις, adv. [raro,] seldom. Ὀλίγακις ἀστὺ κάγορᾱς χραίνων κύκλον. Orest.
 910. SYN. Ὀλίγον, σπάνιως.
 Ὀλίγηπέλεω, v. [parum valeo, infirmus sum,] to be weak. Γῆν ὀλίγηπέλεων
 ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνλεί. O. 24. SYN. Ἀσθενέω, ὀλιγοδράνέω, κάκηπέλεω.
 Ὀλίγηπέλεια, as, ἡ, subst. [virium defectus, imbecillitas,] weakness. Ἐξ ὀλι-
 γηπέλειης δαμάση κέκαφθ' ὅτ' αὖ θυμὸν. ε. 468. SYN. Ὀλιγοδράνια, ἀσθενεῖα.
 Ὀλίγιος, vid. Ὀλίγος.
 Ὀλιγοδράνεις, v. [languo, spiritum vix traho,] to be faint. Τὸν δ' ὀλιγοδρά-
 νέων πρόσεφ' ὀρθοθαυδὸς Ἐκτωρ. O. 246. SYN. Ὀλίγηπέλεω, ἀσθενέω, ἀσθ-
 μαίνω.
 Ὀλιγοδράνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [infirmus, imbecillus,] weak, faint. Ὀλιγο-
 δράνες, πλάσματ' ἀπλοῦ, σκιδειδέ' αὖ φῶλ' ἀμηνῆν. Aves 686. SYN. Ἀσθενής,
 ἀπαλόψυχος, ἀκικῶς.
 Ὀλιγοδράνια, as, ἡ, subst. [imbecillitas,] imbecillity, weakness. Ὀλιγοδράνια.
 P. V. 563. SYN. Ὀλίγηπέλεια, ἀσθενεῖα.
 Ὀλίγος, ἡ, ὄν, compar. ὀλίγώτερος, superl. ὀλίγιστος, adj. [paucus, parvus,
 exilis,] few, small, short. Ἔσσω ἀριθμὸν ὀλίγον, οἱ Κάδμου πόλιν. Herc. F.
 6. SYN. Βαῖος, παῦρος, μικρὸς, βραχύς, σπανῖος.
 Ὀλίγοστος, ἡ, ὄν, adj. [perpaucus,] very few. Πράσσειν δ' ὀλίγοστον χρόνον
 ἔκτος ἄτας. Antig. 625. SYN. Βαῖος, ὀλίγος.
 Ὀλίγοχρόνιος, α, ὄν, adj. [brevi tempore durans,] lasting for a short time.
 Ἄλλ' ὀλίγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ. Theogn. 1014. SYN. Ὀκῦμῶρος,
 μῆνινθαδῖος.
 Ὀλίζων, ὠνός, ἡ, P. N. et (2) ὄνός, ὁ et ἡ, adj. [(1) Olizon; (2) minor,] (1) a town
 in Thessaly; (2) smaller. Καὶ Μελιβοιᾶν ἔχον, καὶ Ὀλίζωνα τρηχεῖαν. B.
 717. SYN. (2) See Ὀλίγος.
 Ὀλισθαίνω, 2 aor. ὀλισθόν, v. [labor, labefio,] to slip, to decay. Ὡς κεν ὀλισ-
 θαίνουσά δι' αὐτῶν φέρεοιτο. Apoll. 1. 377. SYN. Ὑποπίπτω, ὀκλάζω, σφάλ-
 λωμαι.
 Ὀλισθηρὸς, ὁ, ὄν, adj. [(1) ad labendum proclivis, (2) lubricus,] slippery, dan-
 gerous. Ὀλισθηρὸς οἶμος. Ἀιδοντὰ δ' εἴη. Pyth. 2. 175. SYN. Γλισχρὸς,
 πτωσίμος.
 Ὀλκαῖον, Ion. Ὀλκήϊον, ον, τὸ, subst. [lignum in infima parte navis, quo navis
 trahitur,] a piece of timber by which a ship is drawn, the slips. Νηιοῦ ὀλκαί-
 ον, καὶ ἰάχην ἐσσύμενοισιν. Apoll. 1. 1314.
 Ὀλκᾱς, ἄδος, ἡ, subst. [navis oneraria,] a ship of burthen. Σκάφος ὀλκᾱς ὡς
 γέμισθεις. Cycl. 502. SYN. Πλοῖον. EPITH. Γλαφύρα, εὐστόλως.
 Ὀλκός, οὔ, ὁ, subst. [(1) tractus; (2) machina qua naves in mare deductæ
 sunt; (3) fluctus; (4) sulcus,] a draught; a drag, a windlass; a stream; a fur-
 row. Δάφνας ὀλκοῖς, χρυσέων δ' ἐκ. Ion. 143. SYN. Ἀλαξ, ναυστάθμος, ὄρμος.
 Ὀλλυμι, ὀλεκω, et Ion. imp. ὀλέεσκον, v. [(1) perdo; (2) perimo,] to lose, to
 kill. Εἰ δυσμένεια σῇ τᾷ φίλτατ' ὤλεσεν. Hipp. 969. See also A. 150. and
 T. 135. SYN. Ἀπόλλυμι, φθείρω, ἀποκτείνω, ἐξόλλυμι.
 Ὀλμος, ον, ὁ, subst. [mortarium. Vid. Steph. Thes. in v.] a mortar. Ὀλμον δ'
 ὡς, ἔσσευε, κύλινδεσθαι δι' ὀμίλου. A. 147. SYN. Θυεῖα.

¹ Dochmiac. dim. hypercat. See Heyne's note.

Ὀλοεῖς, vid. Ὀλός.

Ὀλοίτροχος, et ὀλοίτροχος, ον, ὁ et ἡ, adj. [omni ex parte rotundus,] round on all sides. Ἑσταῖαν, ἡντὲ πετροὶ ὀλοίτροχοί, οὓς τὲ κυλίνδων. Theocr. 22. 49. See also N. 137. SYN. Τρόχους, τρήχειδής.

Ὀδλυγῇ, ἡς, ἡ, ὀδλυγμά, ἄτος, τό, et ὀδλυγμός, οὔ, ὁ, subst. [exultatio, ululatus,] a shouting, lamentation. Εἰτ' ἀντίμολπῶν ἦκέν ὀδλυγῆς μέγαν. Med. 1173. See also Heracl. 782. and Orest. 1136. SYN. Ὀδφυρμός, κώκυμά, κώκυτος, κλαυθμός, βόη, ἀλάληγῇ, ἀλληλῆτος.

Ὀδλυγών, ὄνος, ἡ, subst. [acerdula, ulula,] an owl, a swallow. Τέττιγες λελά γευντῆς ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀδλυγών. Theocr. 7. 139.

Ὀδλύζω, f. ξω, v. [(1) ululo, (2) exulto,] to shout, to lament, to exult. Ἡ σὴ δὲ μήτηρ ὠδολύξεν ἐν μέσais. Bacch. 678. SYN. Ἀνδολύζω, ὀδύζω, θρηνέω, αἰάζω, ἀλάλζω, κωκύω.

Ὀλοίτροχος, vid. Ὀλοίτροχος, et Damm. in v.

Ὀλύος, ἡ, ὄν, ὀλεις, εσσά, ἐν, et ὀλώϊος, adj. [perniciosus,] destructive, malignant. Ἐμῷ κᾶρα κτύπημά χερὺς ὀλύν; Androm. 1200. See also Trach. 530. and Hes. Theog. 591. SYN. Οἶλος, οὐλῖος, ἐξώλης, ὀλεθρῖος, λωβήεις, χαλῆ-πός, ὀδόφρων, νηλῆς, ὀλεσῆνωρ, ὀδφώϊος.

Ὀλοσσών, ὄνος, ἡ, P. N. [Oloosson,] a city in Thessaly near Mount Olympus. Ὀρθην, Ἡλώνην τῇ, πόλιν τ' Ὀλοσσόνᾳ λευκῇν. B. 739.

Ὀλοφρων, ὄνος, ὁ et ἡ, adj. [qui mente perniciosus est,] evil-minded, pernicious. Ἐλκεῖ μοχθίζοντά κᾶφ ὀλόφρωνος ὕδρου. B. 723. SYN. See Ὀλός.

Ὀλός, Ion. οὐλός, ἡ, ὄν, adj. [plenus, totus, integer,] whole, full, complete. Γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενῆς ὄλην πόλιν. Phœn. 1147. See also ω. 118. SYN. Ἄπας, πᾶς, σύμπας, ὀλεσχερής.

Ὀλοσχερής, ἔος, ὁ et ἡ, [integer, totus,] entire, complete. Εὐρών, σὺν πύκινῃσιν ὀλεσχερῆς ἑσπᾶσά ρίξης. Theocr. 25. 210. SYN. See Ὀλός.

Ὀλοφυγδών, ὄνος, ἡ, subst. [pustula,] a blister, a pimple. Μήκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνᾳ φύσης. Theocr. 9. 30. SYN. Ὀλοφλύκτις.

Ὀλοφυδνός, ἡ, ὄν, adj. [lamentabilis,] mournful. Δάκρυᾳ δ' ἐκβάλε θερμά, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ξειπέν. τ. 362. SYN. Οἰκτρός, γδερός, πολυδάκρυς, λυπηρός, πένθι-μύς, θρηνώδης, πόλυστονός.

Ὀλοφυρμός, οὔ, ὁ, subst. [lamentatio,] lamentation. Τοῖς δάκρυοισιν τῶν φευγόντων αἰεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς. Vesp. 390. SYN. Ὀδολύγῃ, ὀδλυγμά, οἰμωγῇ, αἰαγμά, θρηνός.

Ὀλοφύρδμαι, v. [lamenter,] to lament. Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρδμαι· οὐ γὰρ ἐτ' αὐτῆς. Ψ. 75. SYN. Ὀδύρδμαι, δύρδμαι, θρηνέω, κλάω, λυπέδμαι.

Ὀλοφώϊος, ον, ὁ et ἡ, adj. [periculosus, letiferus,] destructive, deadly. Πάντᾳ δὲ σοι ἔρῳ ὀλοφώϊᾳ δὴνῆᾳ Κίρκης. η. 289. SYN. See Ὀλός.

Ὀλπη, ἡς, et ὀλπῆς, ἰδός, ἡ, subst. [lecythus,] a phial, an oil-cruce. Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωριῶν πολλὰκῆς ὀλπαν. Theocr. 2. 156. See also Call. fr. 185. SYN. Λήκυθος.

Ὀλυμπία, as, ἡ, P. N. [Olympia,] a town in Elis, also called Pisa, where the Olympic games were celebrated. Ὀλυμπῖα μὲν γὰρ αὐτός. Olymp. 2. 87. PHR. Μάτηρ χρυσοστεφάνων ἀέθλων, δέσποινᾳ ἀληθείας.

Ὀλύμπιας, ἀδός, ἡ, adj. [Olympias,] of Olympus. Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιᾳ. B. 491.

Ὀλυμπικός, ἡ, ὄν, adj. [Olympicus,] Olympic. Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τῶν Ὀλυμπικῶν αὐτὸς ἀγωνῆ. Plut. 583.

Ὀλύμπιος, ον, ὁ, adj. [Olympius,] of Olympus, of heaven. (2) Ὀλύμπιος is also frequently used as a substantive, θεός being understood. Δαιμόνῃ, Ζεὺς αὐτὸς Ὀλύμπιος ὀρκίους ἔστω. Apoll. 4. 95. SYN. Οὐρανῖος, (2) θεός, Τιτάν.

Ὀλυμπος, et Ion. Οὔλυμπος, ον, ὁ, P. N. [Olympus,] a mountain in Thessaly, the fabled residence of the gods; the sky; also the name of a famous flute-player. Καὶ τῷτ' ἔδῃ πρὸς Ὀλυμπὸν ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες. A. 494. See also A. 497. EPITH. Ἀγάννιφος, αἰψός, μακρός, μέγας, ἄκρος, αἰγλήεις, σεμνυτάτος, νίφους, ἱερὸς, πολυδεύρας, ἀγνός, ζᾷθεός, ἡρδεις.

Ὀλυρά, as, ἡ, subst. [arinca,] rye. See Damm. Ἱπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἔρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. Θ. 560. SYN. Ζεῶ.

Ὀλώϊος, vid. Ὀλῶος.

Ὀλως,¹ adv. [prorsus, omnino, sane,] on the whole, entirely. Οὐχ ὀλως φίλειεν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας. Theocr. 29. 4. SYN. Πάντως, τέλειως, παντέλως.

Ὀμαδελφός, vid. Ὀμαιμός.

Ὀμαδέω, f. ἦσω, v. [fremitum concieo,] to make a noise. Μνηστῆρες δ' Ὀμαδησάν ἀνὰ μέγαρά σκίοντά. α. 365. SYN. Κελάδεω, θορύβεω, ὁρῶ, ἀνῶ, δουπέω.

Ὀμαδός, ον, ὁ, subst. [fremitus ex confusis multorum clare loquentium vocibus, Damm.] a din, a tumult. Ὀμαδὸν ἐκλύον ἄλυσον ἐλέγον. Helen. 185. SYN. Δοῦπος, θορύβος, τάρᾶχῃ, ὄχλος, κελάδός, μῦθος, κυδοιμός, ὁρῶς. EPIITH.

Ἀλίστος, θεσπέσιος, αἰνός, μέγας.

Ὀμαιμός, Ὀμαίμιος, Ὀμυδελφός, ον, et Ὀμαίμων, ὄντος, ὁ et ἡ, subst. [frater vel soror; affinis,] a brother or sister; a relation. Μυρίων κρείστων Ὀμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος. Orest. 797. See also Nem. 6. 29. Call. fr. 168. et Orest. 677. SYN. Ἐναιμῖος, συγγενής, Ὀμυγενέτωρ, Ὀμυγενής, αὐτάδελφός, Ὀμόσπορος, κασίγνητος, Ὀμογαστρίος, ἀδελφός, Ὀμμήτριος, Ὀμυγόνος, Ὀμόγνιτος, Ὀμόσπλαγχνος.

Ὀμαλός, ἡ, ὄν, adj. [planus; æquabilis,] plane, middling, even, smooth. Οὐτε κρατὺς ἴσως, Ὀμαλὸς δὲ τίς ὁ στρατιώτας. Theocr. 14. 56. SYN. Λεῖος, ἴσος.

Ὀμαρτάζω, v. [confrico,] to rub. Αὐγὰς ὠμάραζ', δόλοφρὸς ὤνην ἀλεγεινῶν. Hom. Hymn. Merc. 361. SYN. Διᾶκναίω, ψήχω, Ὀμορτάζω.²

Ὀμαρτέω, f. ἦσω, v. [convenio, sequor; eo una cum,] to meet, to follow, to attend. Ἐνδύκως ἐν νηὶ θόῃ, ἡ πεζὺς Ὀμαρτέων.³ Ω. 438. SYN. Σύνμορτέω, ἐπόμεναι, ὀπηδεῶ, ἐσπόμεναι, σὺνἐπόμεναι.

Ὀμαρτή, adv. [simul,] together, at the same time. Λεπτάλῃ φωνῇ τοὶ δὲ ῥήσοντες Ὀμαρτή. Σ. 571. SYN. Ὀμοῦ, ἀμᾶ, Ὀμοθεν, ἀμύδης, ἀμύγᾳ.

Ὀμαυλία, as, ἡ, subst. [contubernium,] association, intercourse. Συζῆγους δ' Ὀμαυλίας. Choëph. 590. SYN. Σύνοικία, σὺναυλία, Ὀμιλία.

Ὀμαυλός, ον, ὁ, et ἡ, adj. [commixtus; vel potius concinens,] mingled together, harmonious. Παιὰν δὲ λαμπεῖ, στόνθεσά τ' ἡ γῆρὺς Ὀμαυλός. Cæ. R. 187. SYN. Ὀμοφωνός, σύμφωνος, σὺνῶδος, σὺναυλός.

Ὀμβρέω, f. ἦσω, v. [pluo,] to rain. Ἐρνεῖα πον τοίως, Διὸς ἄσπετον Ὀμβρήσαντος. Apoll. 3. 1398. SYN. Ἐπομβρέω, ὕω, ἔχομβρέω, ἀνομβρέω, βρέχω.

Ὀμβρηρός, et Ὀμβριός, α, ὄν, adj. [pluvialis,] rainy, stormy. Δεικνύει Ὀμβρηροῦ, κραδίην δ' ἑδάκ' ἀνδρὸς Ἀβούτρω. Hes. Op. 449. See also Cæ. R. 1572. SYN.

Ὀμβροφῶρος, Ὀμβροκτύπος.

Ὀμβριμόθυμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [magnanimus,] strong-minded. Ὀμβριμόθυμῃ, φέρασι, πόλισσός, χαλκὸς Ὀρνυστά. Hom. Hym. 7. 2.

Ὀμβριμόπατρη, vid. Ὀβριμόπατρη.

Ὀμβριμός, vid. Ὀβριμός.

Ὀμβριός, vid. Ὀμβρηρός.

Ὀμβρός, ον, ὁ, subst. [pluvia, imber,] rain, a shower. Καὶ Ζεὺς μὲν Ὀμβρον καὶ χάλαζαν ἄσπετον. Troad. 78. SYN. Ὑετός, Ἐπομβρία, νασμός. EPIITH.

Ἀθέσφατος, χειμεριός, κάλλιστος, φρίσσων, ἀμφιλάφης, ὀρῶς, διέρως, ἑρσής, πίκρος, βάρυνχης, λάβρος, οὐρανίος.

Ὀμβροκτύπος, ον, ὁ et ἡ, adj. [pluvia sonans,] sounding with rain. Χειμῶνι τυφῷ, σὺν ζάλῃ τ' Ὀμβροκτύπῳ. Agam. 639.

Ὀμβροφῶρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [imbrifer,] producing or bearing rain, rainy. Παρθενοὶ Ὀμβροφῶροι. Nub. 298.

Ὀμεινέτης, ον, et Ὀμεινός, ὁ, et Ὀμεινέτης, ἴδως, et Ὀμεινός, ἡ, subst. [qui seu quæ eodem cubili utitur, maritus, vel maritā,] a bedfellow, a husband, a wife, a concubine. Ἀνδρός γ' ἀρίστου σοῦ τυχούσ' Ὀμεινέτου. Med. 949. See also Aj. Fl. 501. SYN. Ὀμογάμος, Ὀμοθάλαμος, Ὀμολεκτός, σὺννευός, σὺννευέτης, σύγκοιτος.

Ὀμγηρής, et Æol. Ὀμγηρής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [congregatus,] assembled together.

¹ Ὀλως is not a word which frequently occurs in poetry, though very common in prose.

² See Herman's Homerica, who adopts ὠμάραζε, the reading of Ilgenius.

³ Ὀμαρτέων is here scanned as a Bacchius.

- Πάντες ὁμηγέρεις, ἡμὲν νεοί, ἡδὲ γέροντες. B. 789. See also Pyth. 11. 14.
 SYN. Ἀθρόος, ἀλλῆς, ἀδινός, πύκνός.
 Ὀμηγύριζω, v. [una congreco,] to assemble together. Ἀλλ' ἄγετε πρὶν κεῖνδον ὁμηγύρισασθαι Ἀχαιοὺς. π. 376. SYN. Συναῖθροίζω, συναγείρω, συλλέγω, συγκομίζω.
 Ὀμηγύρις, ἴος, Att. ἔως, ἡ, subst. [concio, cætus,] an assembly. Ἀστρων κατόιδά νυκτέρων ὁμηγύριν. Agam. 4. SYN. Πάνηγύρις, ἄθροισμά, συναῖθροισίς, συνδδός, ὁμιλός, πληθός. EPI TH. Πλήρης.
 Ὀμήθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [qui similitum morum est,] having similar manners. Λισσόμενην, τυτθὸν περ ὁμήθεās ἀνδράς ἰδέσθαι. Apoll. 2. 919. SYN. Ὀμοτρόπος.
 Ὀμηλικία, as, ἡ, subst. [æqualitas ætatis,] equality of age. Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἶος ὁμηλικίην ἐκέκαστο. β. 158. EPI TH. Ἐρατεινῇ, γλυκεῖᾳ.
 Ὀμηλιξ, ἴκος, ὁ et ἡ, adj. [æqualis,] of the same age. Πλοκάμον κερῶμαι, πρὸς τάφον θ' ὁμηλικῶν. Troad. 1173. SYN. Ἡλιξ, συνδμήλιξ, οἰέτης, ἡλικιώτης.
 Ὀμηρεύω, v. [(1) obses sum ; (2) obsides accipio, congruo,] to be a hostage ; to receive hostages, to agree. Ἐπεὶ δ' ἐπερσά, τῶνδ' ὁμηρεύσας τέκνα. Rhés. 431. Φωνῇ ὁμηρεύσαι. Hes. Th. 39.
 Ὀμηρεῶ, v. [convenio,] to meet together, to encounter. Ὀμήρησέ δέ μοι παρ' ἐταίρων ἀγγέλός κέκυσ. π. 468. SYN. Ἀντάω, συναντάω, συντυγχάνω, ἐπίτυγχάνω, συνειμί, ὁπαδέω.
 Ὀμηρίδαι, ὦν, οἱ, subst. [Homeri imitatores,] imitators of Homer. Ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι. Nem. 2. 1.
 Ὀμηρός, ου, ὁ, (1) P. N. et (2) ὁ et ἡ, subst. [(1) Homerus ; (2) obses,] (1) Homer ; (2) a hostage or pledge. Εἰ γὰρ πυνηρὸν ἦν, Ὀμηρὸς οὐδέ ποτ' ἀνέποιε. Nub. 1056. SYN. (1) Μαῖωνίδης. EPI TH. (1) Ἡδυέπης, κλεινός, αἰοδῶν ἀριστός, λῶστος, σφός, λαμπροτάτος.
 Ὀμιλάδον, et ὁμιληδόν, adv. [catervatim, turmatim,] in troops, in crowds. Ὡς Τρῶες, εἴως μὲν ὁμιλάδον αἰὲν ἐποντο. P. 730. See also Hes. Op. 834. SYN. Ἀθρόως, ἰλαδόν.
 Ὀμιλέω, v. [versor cum aliquo, una sum,] to associate, meet, engage or mix with, to converse. Οἷς αἰεὶ τῷ παροῦθιν ὁμιλέον. Ἀλλὰ γὰρ ἐμπεης. Apoll. 1. 630. SYN. Συνδμιλέω, ἐντυγχάνω, συναυλίζομαι, συνοικέω, συμβάλλω, ἀναστρέφομαι, συνουσιάζω.
 Ὀμίλημά, ἄτος, τὸ, subst. [officium, congressus,] intercourse. Κάκον δ' ὁμίλημ', ἀσθενὲς δέ καὶ πῦλαι. Eur. fr. Antiop. 10. 3.
 Ὀμιλητός, ἡ, ὅν, adj. [mitis, adfabilis,] gentle, sociable. Κρατοῦσά μὲν γὰρ, οὐχ ὁμιλητὸν θράσος. Sept. Theb. 173.
 Ὀμιλία, as, ἡ, subst. [congressus, commercium, colloquium,] society, intercourse, connexion. Μετέω βροττίας προσπέσων ὁμιλίαν. Hipp. 19. SYN. Ὀμίλημά, μέτουσία, διατρέβη, πῆνήγυρις.
 Ὀμιλός, ου, ὁ, subst. [cætus, turba, multitudo,] a company, a throng, a band, a tumult. Πολλὸς δ' ἰμερῶεντᾳ χρόνον περὶ ἰστάθ' ὁμιλός. Σ. 603. SYN. Ἰλη, ὁμήγυρις, στίφος, ἄθροισμά, πληθός, ὄχλος, θορύβος. EPI TH. Ἄιδηλός, ἀνδρδμεός, ἀπειρίτος, εὐρύς, μίαιφονός, ἀρήιός, ἀντιβίτος.
 Ὀμιχέω, v. [mingo,] to make water. Μηδ' ἀντ' ἡέλιου τέτραμμένος ὀρθός ὁμιχεῖν. Hes. Op. 725. SYN. Οὐρέω, κάτουρέω.
 Ὀμίχλη, ης, ἡ, subst. [nebula,] a mist, darkness. Αὐτίκᾳ δ' ἡερά μὲν σκεδάσεν καὶ ἀπώσεν ὁμίχλην. P. 649. SYN. Ἀχλὺς, νέφελη, κνίσσα. EPI TH. Μεγάλη, σκιερά, σκοτεινή.
 Ὀμμα, ἄτος, τὸ, subst. [visum, spectaculum, oculus,] a sight, a spectacle, a look, an eye. Ψυχῇ ξυνηθὲς ὀμμά φιλάτου βροτῶν. Soph. Electr. 903. SYN. Ὀψίς, ὀπωπή, ὄψ, ὀφθαλμός, ὄραμα. EPI TH. Ἐδικόν, κυάειν, κάλδον, μαρμαίρον, φαεινόν, ὀξυτάτον, λαμπρόν, τυφλόν, φαιδρωπὸν, ὀρνιθόγονόν, δεινόν, χιθνοτόρφοπὸν, σκυθροπὸν, ἀλάδον, φαιδρόν, σεμνόν, σκετεινόν, ἀνολβόν, αἰμάτηρόν, πωλικόν, φίλδον, ἐλευθερόν, ἱερὸν, ὑπάφρον, ἀγρυπνόν, ἡσύχον, κἀτηφές, λαβρόν, ταυρομορφόν, ἀγρίωπὸν, λευκόν, διὰβροχόν, στικτόν, ὀρθόν, ἀγρίον, λοξόν, πουλυελικτόν, δολιόν, φοινίον, φαίδιμόν, Γόργειον, μαλθακόν, ἀκοίμητόν.
 Ὀμματοστέρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) oculis privans ; (2) oculis privatus, cæcus,]

- depriving of eyes; deprived of eyes, blind. Φλογμός τ' ὀμμάτοσσι τῆς φῦτων. Eumen. 943. SYN. (2) Ἄλλος, τυφλός.
- Ὀμμαῖτω, v. [oculatum reddo et vigilem,] to render keen-sighted or vigilant. Οὗτοι φρένα κλέψειεν ὀμματωμένην. Choëph. 841. SYN. Ἐξομμαῖτω.
- Ὀμνυμί, et ὀμνῶ, f. ὀμῶσω, et ὀμῶμαι, perf. ὤμωκα, et Attice ὀμώμωκα, v. [juro,] to swear. Ὀμνῶ δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμενεν ἀπαντάς. E. 278. SYN. Ἐπόμνυμι, κατόμνυμι, δίομνυμι, ὀρκωμῶτεω.
- Ὀμῶγᾶμος, et ὀμῶδεμνίος, ου, ὁ et ἡ, subst. [maritus, uxor,] a husband or wife. Ὀμῶγᾶμος κύρεϊ; Phœn. 137. (Dochmiac monometer.) See also Agam. 1077. SYN. See Ὀμευνέτης.
- Ὀμῶγάστριος, ου, ὁ et ἡ, subst. [frater uterinus,] an own brother or sister. Μή με κτεῖν, ἐπεὶ οὐχ ὀμῶγάστριός ἑκτόρος εἰμί. Φ. 95. SYN. See Ὀμαιμῶς.
- Ὀμῶγενέτωρ, ὄρος, ὀμῶγενής, ἔος, ὁ et ἡ, ὀμῶγόνος, et ὀμῶγνίος, ου, ὁ et ἡ, subst. [frater vel soror, cognatus,] a brother or sister. Πρὸς ἑμὸν ὀμῶγενέτορα. Phœn. 167. See also Iph. T. 919. Pyth. 4. 260. and Ran. 761. SYN. See Ὀμαιμῶς.
- Ὀμῶδέμνιος, vid. Ὀμῶγᾶμος.
- Ὀμῶδημῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ejusdem populi,] of the same nation, people, or rank. Ἴφικλέος μὲν παῖς, ὀμῶδαμῶς ἑών. Isthm. 1. 40. SYN. Ὀμώπτολις, δημότης, ὀμῶγνίος.
- Ὀμῶδουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conservus,] a fellow slave. Ἄγετ' ὀρθοῦσαι νῦν ὀμῶδουλόν. Hec. 60. SYN. Σύνδουλός.
- Ὀμῶθάλαμῶς, ου, ὁ et ἡ, subst. [socius tori vel cubiculi,] partner of the bed or chamber. Ὀμῶθάλαμῃ Νηρηίδων. Pyth. 11. 4. SYN. Ὀμευνέτης, ὀμῶδέμνιος, ὀμῶλεκτρῶς.
- Ὀμῶθεν, et ὀμοῦ, adv. [ex eodem loco, una, simul,] from the same place or source, along with, together. Εἰκὸς πέπονθα τῶν ὀμῶθεν πέφυκτά. Iph. A. 501. See also A. 127. SYN. Ὀμαρτῇ, ἅμᾳ, σχεδόν.
- Ὀμῶθροός, ου, ὁ et ἡ, subst. [venationis socius,] a companion in hunting. Πότνια, σὴν ὀμῶθρον ἐθήκαῶ· καὶ σὲ δὲ φασί. Call. 3. 210.
- Ὀμῶθρόνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ejusdem throni socius,] possessing the same seat or throne. Ζηνὸς ὑψίστου κάσιγνήτα καὶ ὀμῶθρόνου Ἥρας. Nem. 11. 2.
- Ὀμῶθυμᾶδόν, adv. [uno animo,] unanimously. Μᾶ τὸν Δι' οὐ δητ'. a. ἀλλὰ πῶς; b. ὀμῶθυμᾶδόν, Aves 1015.
- Ὀμοίος, vid. Ὀμοῖος.
- Ὀμοῖοπρῆπής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pariter decens,] equally becoming. Καὶ ξυγγαίρουσιν ὀμοῖοπρῆπεῖς. Agam. 766.
- Ὀμοῖος, et antiquitus ὀμοῖός, α, ὄν, adj. [similis,] like, similar. Ὡς αἰεὶ τῶν ὀμοῖόν ἄγει θεὸς ὡς τῶν ὀμοῖόν. P. 218. See also I. 440. SYN. Ἀλίγκιος, ἐνάλίγκιος, ἐφάμιλλός.
- Ὀμοῖω, v. [assimilo, similem efficio,] to liken, to make like, to compare. Ἴσὼν ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὀμοιωθήμεναί ἄντην. A. 187. SYN. Ἐτίσκω, ἐξίσω.
- Ὀμοίως, adv. [similiter,] similarly, in like manner. Φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γινῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὀμοίως. Plut. 489.
- Ὀμῶκλᾶω, ὀμῶκλέω, et Ion. imp. ὀμῶκλήσασκον, v. [clamore adhortor, minis ago,] to cheer on, to exhort, to threaten. Σπερχόμενοι δὲ γέροντος· ὁ δ' υἱᾶσιν οἰσὶν ὀμῶκλα. Ω. 248. See also O. 658. and B. 199. SYN. Κελεύω, ἐνίπτω, ὀνειδίζω, ἀπειλέω, παρᾶκελεύομαι.
- Ὀμῶκλή, ἥς, ἡ, subst. [hortatio clamosa, inclamatio, increpatio, comminatio,] a clamorous exhortation, a chiding, a threat. Πιστοτάτος δὲ οἱ ἔοκε μάχῃ ἐνὶ μεῖναι ὀμῶκλήν. Π. 147. SYN. Βόη, ἀπειλή, ἐλεγχός. EPITH. Χαλεπή, λευγάλεα, κράτερὰ, ἀριδηλός, στυνύεσσα.
- Ὀμῶκληρῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [consors, ejusdem sortis,] having the same portion. Ὀμῶκλαρῶν ἐς ἀδελφεόν. Olymp. 2. 89.
- Ὀμῶκλητήρ, ἥρως, ὁ, subst. [qui clamore hortatorio vel minaci utitur,] an exhorter, a reprover. Τοῦ δ' ἀνευθὲν ἐόντος, ὀμῶκλητήρως ἀκούσας. Ψ. 452. SYN. Ἀπειλητήρ.

- ὁμόλεκτρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui eodem lecto utitur,] sharing the same bed. Ὡ χαῖρε, πρέσβυ, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρᾳ. Orest. 470. SYN. See ὁμευνέτης.
- ὁμόλη, ης, ἡ, P. N. [Homola,] a mountain in Thessaly. Σύγχροτοί θ' ὁμόλας ἐναυ-λοι. Herc. F. 371.
- ὁμόλογεω, v. [consentio, adsentior, confiteor,] to agree with, to assent, to confess. Αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν, ὁμόλογούντος ἐστὶ σου. Iph. A. 1142. SYN. Σύμφημι, συμφωνεω, συγχωρεω, ὑπέικω.
- ὁμόλωις, ἰδὺς, ἡ, adj. [Homolois,] one of the seven gates of Thebes. Ὀμολώισιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένους. Sept. Theb. 567.
- ὁμόμαστιγίας, ου, ὁ, adj. [ejusdem flagellationis particeps, conservus,] subject to the same lash, a fellow slave. Πρὸς Διὸς, ὅς ἡμῖν ἐστὶν ὁμόμαστιγίας. Ran. 756. SYN. See ὁμόδουλος.
- ὁμόμητρίς, α, ὅν, adj. [eandem matrem habens,] having the same mother. Ὀμόμητρία γὰρ ἐστὶ καὶ ταύτου πατήρ. Acharn. 790. SYN. See ὁμαιμός.
- ὁμόνοιά, ας, ἡ, subst. [unanimitas, concordia,] unanimity. Κεῖσ' ὁμόνοιης ἱερὸν εὐφρόνους, ὅφρ' ἐκάμουντο. Apoll. 2. 720. SYN. Ὀμοφρόσυνη.
- ὁμόπατριός, α, ὅν, adj. [eundem patrem habens,] having the same father. Ἰστατὶ γάμων, ὅτε τὰν ὁμό-πατρίων. P. V. 574. SYN. See ὁμαιμός.
- ὁμόπτερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [similiter alatus, similia vela habens, affinis,] having like wings, sails, or veils. Ὀμόπτεροι κυανώπιδες. Pers. 565. SYN.
- ὁμόγενής, ὁμόγενετωρ, ὁμαιμός.
- ὁμόπολις, ἑως, adj. [ejusdem civitatis,] of the same state. Οὐ φησὶ Θήβης τῆσδ' ὁμόπολις λέως. Antig. 744. SYN. Ὀμοδημός.
- ὁμόργνημι, f. ὀργω, v. [(1) abstergo, (2) exprimo, premo,] to wipe off, to press out, to stamp. Δάκρυ δ' ὁμορξάμενω σχέδον ἠλῦθ' ὧδε τ' εἵπε. Apoll. 2. 242. SYN. Ἀπομόργνημι, ἐξομόργνημι, ἀπομάττω, ὁμοργάζω.
- ὁμορρόθεω, v. [(1) constrepto; (2) consentio,] to join in the noise, to correspond to. Ἐν οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμορρόθει. Orest. 523. SYN. Ὀμόλο-γεω, σύμφημι, συμφωνεω.
- ὁμορρόθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) strepitum seu sonitum una edens; (2) consentiens,] making a noise or sound together, harmonious. Ἀντρὸν ἔσω στείχοντες ὁμορρόθοι, ἀλλὰ τῷ φεῦγέ. Theocr. Ep. 3. 5.
- ὁμός, ἡ, ὅν, adj. [communis, idem,] common, of the same size or kind. Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμός θρούς, οὐδ' ἰὰ γῆρὺς. Δ. 437. SYN. Ὀμοῖός, ὁμοῖός, ὁ αὐτός, ἰός.
- ὁμόσε, adv. [eundem in locum, conjunctim,] in the same place, together. Ἐννέτος δὲ χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων. Orest. 912.
- ὁμόσπλαγχνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cognatus, consanguineus, frater,] a kinsman, a brother. Τένυμμένοι δὴθ', ὁμοσπλάγχνων τέ πλευρωμάτων. Sept. Theb. 887. SYN. See ὁμαιμός.
- ὁμόσπορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) eadem stirpe satus; (2) qui cum eadem muliere, quacum alius, rem agit,] (1) of the same seed or stock; (2) possessing the same marriage-bed as another. Ἔχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναιχ' ὁμόσπορον. Cæ. R. 260. SYN. (1) See ὁμαιμός.
- ὁμοστίχῳ, v. [una incedo,] to proceed or march together. Αἰὲν ὁμοστίχῳ, ὃ δὲ τ' ἐν μέσσησιν ὑρούσας. O. 635. SYN. Σύνδομαρτεω, σὺνῆδμαι.
- ὁμόστολός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui simul mittitur; (2) comes; (3) qui eodem amictus genere utitur,] sent along with, a companion, in the same dress. Στείχουσι μορφῆς δ' οὐκ ὁμόστολός φῦσις. Æsch. Suppl. 505. SYN. Ὀπαδός, ὁμοφουός, ὁμοῖός.
- ὁμοτιμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui paris est honoris et conditionis,] of equal honor or rank, on a level with. Εἴ μ' ὁμοτιμόν ἐόντ' ἀβήν ἀέκοντ' ἀθέξει. O. 186.
- ὁμοτοιχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [communem parietem habens; vicinus,] having an adjoining house, neighbouring. Τέρμα νύσος γὰρ ** γείτων ὁμοτοιχός ἐρεί-δει. Agam. 974.

1 "Dactylicum hexametrum indicavit Burneius. Supplendum ἀεὶ vel ejusdem temporis vocabulum." Blomf.

- Ὀμοτρώπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [iisdem moribus ornatus,] of the same turn or habits, agreeing. Ἀσφάλῃς Δίκαια, καὶ ὁμό-τρώπος. Olymp. 13. 9. SYN. Ὀμήθης.
- Ὀμοτρώφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [simul nutritus, convictor,] brought up or educated with. Παρθένον ἰσχυαίραν, ὁμοτρώφον Ἀπόλλωνος. Hom. Hymn. 8. 2. SYN. Ἐυνέστιος, ὁμοτοιχός, σύντρώφος, συνοικός.
- Ὀμοῦ, vid. Ὀμοθέν.
- Ὀμοῦριος, et ὁμονρος, ὅν, adj. [confinis, conterminus, finitimus,] bordering upon, friendly. Δὴ πότε Καδμείοισιν ὁμοῦριον ἄστυ πόλίσσαι. Apoll. 3. 1094. SYN. Πλησιόχωρος, συνοικός.
- Ὀμόφοιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [una ire solitus, comitans,] accompanying. Καὶ πάλαι, αἰμύλων μύθων ὁμοφοι-τός. Nem. 8. 55. SYN. See Ὀμόστολός.
- Ὀμόφρονεω, v. [eadem mente sum, consentio,] to agree, to consent. Ἡ δὲ ὁμοφρονέοντε. 2. 183. SYN. Συναινέω, σύμφημι, ὁμολόγω, ὁμορρόθεω.
- Ὀμόφροσυνη, ης, ἡ, subst. [unanimitas, concordia,] agreement, concord. Ἀλλήλοισι εἰς αἶν ὁμοφροσυνησὶ νοοῖο. Apoll. 2. 718. SYN. Ὀμόνοια, σύμβασις, ἄρθμος, φίλότης. EPI TH. Ἀρόρηκτος, φίλη, ἐσθλή.
- Ὀμόφρων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [ejusdem sententiæ, unanimis,] of the same mind. Οὐδὲ λῦκοι καὶ ἄρνες ὁμόφρονά θυμὸν ἔχουσιν. X. 263. SYN. Συμφράδμων, ὁμόνοεω.
- Ὀμόφυλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ejusdem tribus, gentis, generis, vel sexus,] of the same tribe, or sex; kindred. Φίλιαν ὁμόφυλον. Herc. 1193. SYN. Ὀμογενής, ὁμόπτολις, ὁμόδημος.
- Ὀμόφωνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [eadem lingua vel voce utens,] having the same language, symphonious. Τοῖς δ' ὁμόφωνόν. Agam. 153. SYN. Σύμφωνος, συναυλός, ὁμανυός, σὺνφῶδος, ὁμορρόθεος.
- Ὀμῶ, f. ὦσω, v. [conjungo,] to join together. Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φίλῳτητι. E. 209.
- * Ὀμπη, et ὁμπνη, ης, ἡ, subst. [fructus cerealis,] fruit, especially wheat and barley. Νηφάλια καὶ τῆσιν αἰεὶ μελίηδεῦς ὁμπας. Call. fr. 123. See also Call. fr. 268.
- Ὀμπνίος, ἱα, ὄν, adj. [fertilis, almus,] fertile, rich. Τιτῆνας δ' ἐδάεν στάχυν ὁμπνίον ἀμήσασθαι. Apoll. 4. 989. SYN. Ζεῖδωρος, πλούσιος, ἀφθόνος.
- Ὀμφάκτις, ου, adj. [acerbus, immaturus,] sour, surly. Δεινὸν γὰρ οὕτως ὁμφάκτιαν πέφυκεναι. Acharn. 351. SYN. Ὤμος, σκληρός.
- Ὀμφάλη, ης, ἡ, P. N. [Omphale.] Κεῖνος δὲ πραθεῖς Ὀμφάλη τῇ βαρβαρῷ. Trach. 252.
- Ὀμφάλιος, ὄν, adj. [Omphalius,] of Omphalus, a place in Crete, sacred to Jupiter. Ὀμφάλιον μετέπειτ' ἔδον κάλειουσ' Ἰκιδωνές. Call. 1. 45.
- Ὀμφάλδεις, εσσα, ἔν, adj. [umbilico-ornatus,] having a navel, boss, or excrescence; embossed, round. Πύξινον, ὁμφάλδεν τ', εἰ οἴκεσσιν ἄρηρος. Ω. 269.
- Ὀμφάλος, οὔ, ὁ, subst. [umbilicus,] the navel, the boss in the centre of a shield; an excrescence, centre. Ἐρρήξε λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὁμφάλον. Hec. 557. SYN. Τὸ μέσον. EPI TH. Λευκός, μέσος, θεσπίωδος.
- Ὀμφαξ, ἄκος, ἡ, subst. [uva immatura vel acerba,] an unripe or sour grape. Ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὁμφάκος πικρᾶς. Agam. 943. EPI TH. Δριμεῖα, ὦμή.
- Ὀμφή, ης, ἡ, subst. [oraculum, vox divina, fama,] a divine voice, an oracle, a response, a report. Δέξαιτ' ὁμφάν. Med. 176. SYN. Χρησμός, κληδών, φήμη, φᾶτις, χρηστήριον, μαντεῖον, θέσπισμα, θεόπρῳτον, κληδών. EPI TH. Θεία, θεσπέσια, ἡδεῖα, λίγεια, θεσκελός, θεσφάτος, ζᾷθεα, θεήλατος.
- Ὀμῶλας, ἄκος, ὁ et ἡ, adj. [conterminus, finitimus,] bordering upon, adjoining. Βούλας δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμῶλακές, ὧν ὑπὲρ ἤδη. Apoll. 2. 398. SYN. Γείτων, ὁμοῦριος.
- Ὀμώνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [idem nomen habens, ambiguus,] having the same name, ambiguous. Δύσανα, καὶ κήδε' ὁμώνυμα. Sept. Theb. 984.
- Ὀμῶς, et (2) Ὀμως, adv. [(1) pariter, æque, (2) tamen,] (1) equally, similarly,

- (2) yet, nevertheless. Πληθὺν θυμῶς ἵππων τὲ καὶ ἀνδρῶν ἀπιστιᾶν. Θ. 214.
 SYN. (1) See Ὀμοῦ, (2) ἀλλ' οὖν, μέντοι, μέντοιγέ.
 *Ὀνᾶρ, τὸ, subst. indecl. [somnia,] a dream. *Ἡ καὶ ὄνειροπόλον (καὶ γὰρ τ' ὄνᾶρ ἐκ Διὸς ἐστίν). A. 63. SYN. See Ὀνειρὸς.
 *Ὀνειᾶρ, ἄτος, τὸ, subst. [præsidium, auxilium, cibus,] support, assistance, provisions. Ἀμφότερον, κῦδος τὲ, καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειᾶρ. ο. 78. SYN. Ὀνησις, σιτις, βρωμᾶ, βρωσις. EPIITH. Ἔτοιμόν, μεγᾶ, μυριόν, προκείμενον.
 *Ὀνειδεῖς, vid. Ὀνειδιστήρ.
 *Ὀνειδίω, f. ἴσω, v. [probris increpo, probris adificio,] to reproach, to upbraid with. Ὀνειδίσας δὴ τοῦτ' Ὀδυνύσῃ καλὸν; Bacch. 641. SYN. Ἐξονειδίω, μέμφομαι, κερτυμέω, λοιδορέω, μωμάσμαι, ὀνῶμαι, ἐξελέγχω, προηλακίζω, ἐγκαλέω, ὑβρίζω.
 *Ὀνειδιστήρ, ἥρως, et ὄνειδεῖς, ον, ὁ et ἡ, adj. [objurgatorius,] reproachful, insulting. Λόγους ὄνειδιστήρᾱς ἐνδαινούμενος. Herc. F. 217. See also Φ. 393. SYN. Ἀπτόξῃς, ὑβρίστης.
 *Ὀνειδὸς, ἔως, τὸ, subst. [(1) probum, (2) gloria,] (1) reproach, insult, blame, (2) boast. Θήβαις κάλλιστον ὄνειδὸς. Phæn. 835. SYN. Μομφή, μέμψις, ὑβρις, λοιδορία, αἴσχος, κατηφείη, δόξα, κλέος. EPIITH. Ἀμᾶθες, κάκων, δύσφορὸν, λυγρὸν, πικρὸν, χαλεπὸν.
 *Ὀνειός, ον, ὁ et ἡ, adj. [asininus,] of an ass. Τοῖς ὄνειοῖς πράγμασιν. Equit. 1399.
 *Ὀνειράτᾱ, ων, τὰ, ab obsolet. ὄνειᾶρ, quod in obliquis casibus tantum adhibetur. Vid. Ὀνειρὸν.
 *Ὀνειροκρίτης, ον, ὄνειρομαντῆς, ἴος, ὄνειροπόλος, ον, et ὄνειροφρων, ὄνως, ὁ et ἡ, subst. [qui somnia interpretatur, vel e somniis futura prædicat,] an interpreter of dreams, one who tells fortunes from dreams. Ἔστιν ὄνειροκρίτας, ὃ διδάσκαλὸς ἐστὶ παρ' ᾧ νοῦς. Theocr. 21. 33. See also Choëph. 30. E. 149. and Hec. 701.
 *Ὀνειρὸν, ον, τὸ, ὄνειρὸς, ον, ὁ, et in plur. ὄνειράτᾱ, ὦν, τὰ, subst. [somnia,] a dream. Ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειδὸς ἐπέστυτ' οὐκίος ἀμολγῶ. δ. 841. See also B. 8. and v. 87. SYN. Ὀνᾶρ, ἐνυπνίον, φάντασμα, φάσμα. EPIITH. Οὐλὸν, οὐκίφοντον, πτηνὸν, μελάνοπτέρυν, ψευδὲς, νύχιον, ἐννύχον, ἀμένηον, ἀκρίτθιμον, κάκων, ἀμήχανον, αἰνὸν, πτερὸν, ὀλόν, πικρὸν, κενέον, δολόν, οὐκίφοντον. PHR. Μελαίνας οὐκίος παῖς μελάνον ἐκείμων, δόκημα οὐκίφοντον ἐννύχων ὄνειρων.
 *Ὀνειροπόλῶ, v. [inter somnia versor, somniorum interpretem ago,] to be busy with dreams, to interpret dreams. Ὀνειροπόλεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικὴν. Nub. 27.
 *Ὀνειροφάντης, ον, ὁ et ἡ, adj. [in somniis apparens,] appearing in dreams. Ὀνειροφάντοι δὲ πενήμονες. Agam. 410.
 *Ὀνέω, ὀνημί, et Ion. ὀνῖνημι, f. ὀνήσω, pass. ὀνάμαι, v. [adjuvo, delecto,] to assist, to cause good to. Ζεῦ πάτερ, εἰποῦ δὴ σὲ μετ' ἀθανάτοισιν ὀνησά. A. 503. See also Ω. 37. SYN. Ὀφέλω, χραισμέω, βοηθῶ, ἀπὸλαύω.
 *Ὀνήσιος, et ὀνήσιμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [commodus, utilis,] most beneficial, useful. Τῷ καὶ τ' ἀλλὰ μέθεντες, ὀνήσιον πόνεσθε. Apoll. 2. 335. See also Eumen. 927. SYN. Χρήσιμος, πρόσφορος, σύμφορος, ὠφέλιμος, ἀγαθός.
 *Ὀνησις, ἴος, ἡ, subst. [juvamen, fructus,] assistance, benefit. Αἱ γὰρ δὴ τοσούτων ὀνησιῶν ἀντίτασις. φ. 402. SYN. Ὀνειᾶρ, ὠφέλεια, ὠφέλημα, ὠφέλος, τὸ συμφέρον.
 *Ὀνητορίδης, ον, ὁ, patronym. [Onētores satus,] the son of Onetor. Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο φύλ' ἀνθρώπων. γ. 282.
 *Ὀνήτωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Onētor,] Λαογόνον θράσυν, νῖον Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς. Π. 604.

¹ Ὀνειδίω governs a dative of the person upbraided, or of the instrument, and an accusative, sometimes a genitive, of the thing.

ὄνθος, ον, ὁ, subst. [stercus vel fimus,] dung. Ἐν δ' ὄνθου βόεου πλήτο στῆμα τε, ρίνας τε. Ψ. 777. SYN. Βόλβιτον, κόπρος.

ὄνιδιον, ον, τὸ, subst. [asellus,] a little ass. Ὅσπερ κάχρυν ὀνιδίον εὐωχημένον. Vesp. 1306.

ὄνις, ἰδός, ἡ, subst. [stercus asininum,] ass's dung. Δὸς, μάζαν ἑτέραν ἐξ ὀνιδων πέπλασμένην. Pax 4.

ὄνυμα, ἄτος, Ion. οὐνυμά, et Æol. ὄνυμά, τὸ, subst. [nomen, prætextus,] a name, a pretext. Ἀρναῖος δ' ὄνυμ' ἔσκει· τὸ γὰρ θετὸ πότνιᾶ μήτηρ. σ. 5. See also 2. 194. and Olymp. 6. 95. EPITH. Κλυτὸν, πῶθειον, γενναῖον, φίλᾱτὸν, κλεινόν, ἀγέραστον, δυσκλέες, πύλῳπὸν, ἐλευθέρον, ὠφέλιμον, ἐσθλόν, ἄγλαον, ἀγάκλειτον, κυδάλιμον, ἐνδοξόν, ἀρίπρεπες, τηλέκλυτον.

ὄνυμάζω, et poet. ὄνυμαίνω, v. [nomino, nuncupo,] to name, to designate. Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρᾱ φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὄνυμάζοι. I. 511. See also Hes. Op. 80. SYN. Κάλω, ἐπικάλω, κλήζω, προῶγαγρεύω, ἐξὀνυμάζω.

ὄνυμακλήδην, et ὄνυμαστῖ, adv. [nominatim,] by name. Ἐκ δ' ὄνυμακλήδην Δανάων ὄνυμαστῖς ἀρίστοις. δ. 278. See also Theocr. 24. 76. SYN. Κλήδην, ἐξὀνυμακλήδην.

ὄνυμακλῦτος, et ὄνυμαστος, ἡ, ον, adj. [nominandus, celebrer,] having an illustrious name, celebrated, renowned. Πολλὰ γὰρ ὠπᾱσῇ παιδί γέρων ὄνυμακλῦτος Ἀλφης. X. 51. See also Herc. F. 507. SYN. Κλυτός, ἀγάκλυτός, τηλέκλυτός, εὐκλής, ἐρικυδής.

ὄνυμαστῖ, vid. ὄνυμακλήδην.

ὄνος, ον, ὁ et ἡ, subst. [(1) asinus, (2) vasis quoddam genus,] (1) an ass, (2) a wine-vessel. Ὡς δ' ὄν' ὄνος πᾶρ' ἀρουρᾶν ἰὼν ἐβίησάτ' οὐ παιδᾶς. Λ. 557. SYN.

ὄνιδιον. EPITH. Νωθής, βραδύπους, λαρκάγωγος, λάσιος.

ὄνοστος, ὄνотος, et ὄνοτατος, ἡ, ον, adj. [reprehensione dignus,] blameable, contemptible. Δῶρᾱ μὲν οὐκ ἔτ' ὄνοστα δίδοις Ἀχλῆϊ ἄνακτι. I. 164. See also Isthm. 485. and Hom. Hym. 4. 85. SYN. Μεμπτός, φαῦλος, εὐτελής.

ὄνοσφᾱγία, as, ἡ, subst. [victima ex asino facta,] the sacrifice of an ass. Τέρπουσιν λίπαραι Φοῖβον ὄνοσφᾱγίαι. Call. fr. 188.

ὄνοτάζω, ὄνώω, et ὄνομαι, v. [vitupero, carpo, reprehendo,] to reprove, to blame. Καί ρ' ὄνοτάν τις μιν βλάβη σκόδιως ὄνοτάζων. Hes. Op. 256. See also P. 173. and φ. 427. SYN. Μέμφομαι, ὀνειδίζω, λοιδορῶ, ἐπισκώπτω.

ὄνотος, et ὄνοτατος, vid. ὄνοστος. * ὄντως, adv. [vere, revera,] truly, certainly. Ἐχει γὰρ ὄντως ἐν θεοῖς ὀμιλίαν. Iph. A. 1621. SYN. Ἀληθώς, ἐτῶμως, ἐτητῶμως.

ὄνυμα, Æol. pro ὄνυμά, q. v.

ὄνυξ, ὄνυξ, ὁ, subst. [unguis,] a nail, a fang, a talon. Τίθεισᾱ λευκὸν ὄνυξᾱ διὰ πάρηδων. Orest. 951. SYN. Χήλη, ὄπλα. EPITH. Δάιμος, ὄξυς, ἄκρος, ἄγριος, γναμπτός, δήϊος, κράτερς.

ὄξύλη, ἡ, subst. [jus ex aceto et ἄλμη,] sauce made of vinegar and salt water. Εἰς ὄξύλην ἔμβάλε θερμὴν. Vesp. 331.

ὄξινος, ον, ὁ, subst. [vinum quod coacuit aliquatenus,] wine somewhat sour. Ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι θυμὸν ὄξινην πέπωκότες. Vesp. 1077. SYN. Δριμύς.

ὄξις, ἰδός, ἡ, et ὄξυβάφον, ον, τὸ, subst. [acetabulum,] a vinegar cruet. Τουτί τι ἦν, τὸ προῶσέρπον, ὄξις ἢ φάλαγξ; Vesp. 1509. See also Aves 360. EPITH. Χαλκῆα.

ὄξος, ἑός, τὸ, subst. [acetum,] vinegar. Ἐτὶ δ' ἐς τὰς ρίνας ἐγχεων. Ran. 620.

ὄξυβάφον, vid. ὄξις.

ὄξυβέλης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [acutum cuspidem habens,] sharp-pointed. ὄξυβέλης, καθ' ὀμιλὸν ἐπιπτέσθαι μὲν εἰνώνων. Δ. 126. SYN. ὄξυθηκτός, ὄξύστυμος.

ὄξυβῶας, ον, ὁ et ἡ, adj. [acute clamans,] shrill-sounding. Γῶν ὄξυβῶαν. Agam. 56. SYN. ὄξυτόνος, ὄξυφωνός, διατόρος, ὄξυγῶος, ὄξύκωκτός, ὄξύαλός, ὄξύμολπος, λίγυφωνός, λίγυς, ὄξύαλός.

ὄξυγῶος, ον, ὁ et ἡ, adj. [lamentabilis, flebilis,] lamenting, wailing, woful.

ὄξυγῶος λίταισιν. Sept. Theb. 308. SYN. See ὄξυβῶας.

- Ὄξυη, ης, ἡ, subst. [hasta,] a spear. Τεύχη, κῶμιζε· χειρὶ δ' ἐνθεὶς ὀξυήν. Heracle. 727.¹ SYN. See Δορῦ.
- Ὄξυθηκὺς, ον, adj. [præacutus,] whetted so as to become sharp. Παῖς, ὀξύθηκτ' πλευρὰ φαργάνῳ τυπέις. Androm. 1139. SYN. See Ὄξυβελής.
- Ὄξυθυμῶ, v. [præcipiti ira excalesco,] to be exasperated. Ἦν δ' ὀξυθυμῆς, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία. Androm. 687. SYN. Θυμῶμαι, χαλεπαίνω, ὀργίζομαι.
- Ὄξυθυμία, ας, et ὀξυθύμησις, ἡ, subst. [ira præceps,] violent passion. Καὶ δυσφύλακτ' ὀξυθυμίας ὑπὸ. Androm. 726. SYN. Μῆνις, ὀργή, θυμωμά, μένος.
- Ὄξυθυμὸς, et ὀξύκάρδιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [iracundus,] passionate. Γυνὴ γὰρ ὀξυθυμὸς, ὥς δ' αὐτῶς ἀνὴρ. Med. 320. See also Vesp. 430. SYN. Ὀργιλὺς, θυμῆρης, ὀξύχολος.
- Ὄξυκώκυτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [acute flebilis,] lamenting loudly. Παιδὸς τὸδ' ἦσθε' ὀξύκωκυτον παῖδος. Antig. 1316. SYN. See Ὄξυβδῶς.
- Ὄξυλάλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [argute loquens,] sharply speaking. Ἦν'κ' ἂν ὀξυλάλον περ ἰδὴ θήγοντος ὀδόντας. Ran. 815. SYN. Λιγύς, λιγύφωνος, ὀξύμολπος, ὀξύβδῶς.
- Ὄξυμέλης, ἔος, et ὀξύμολπος, ον, ὁ et ἡ, adj. [acuta voce canens,] singing with a shrill voice, loudly lamenting. Ἦν'κ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμέλης ἀχέτας. Aves 1095. See also Sept. Theb. 1025. SYN. See Ὄξυβδῶς.
- Ὄξυμέριμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [acute excogitatus,] acutely devised or invented. Ὅτ' αὖν εἰς ἔριν ὀξυμέριμους. Ran. 905.
- Ὄξυμήνιτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [celeriter vindictam provocans,] keenly provoking vengeance. Φόνους δῖαιρεῖν ὀξυμήνιτου δίκας. Eumen. 475.
- Ὄξυμολπος, vid. Ὄξυμέλης.
- Ὄξυνω, f. ὄνω, v. [(1) acuo, acescere facio; (2) acesco,] to sharpen, to irritate; to be sharp. Καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοῦμὸν ὄξυναι στόμα. Trach. 1178. SYN. Παροξύνω, ὀτρύνω, παρορμάω, ὄξυνόμαι, ὄξυτόνω.
- Ὄξυοεις, εσσα, ἐν, adj. [abiegnus,] made of fir. Ἐκτωρ δ' Ἠϊόνῃα βάλ' ἐγχεῖ ὄξυοεντί. H. 11.
- Ὄξυπενκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [acidus et amarus,] tart and bitter. Διανταίαν ὄξυπενκὲς οὐτ'α. Choëph. 630.
- Ὄξυπους, ποδὸς, ὁ et ἡ, adj. [celeres pedes habens,] quick-footed. Ὄξυπουν, ἡθημένον που τὴν τύχην, ἡ νῦν παρὰ. Orest. 1567. SYN. Τάχypous, ποδάς ὤκως, ὠκύπους, ποδώκης, ἄροῖπους.
- Ὄξυπρωρὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [acutam proram vel cuspidem habens,] having a sharp or pointed prow, sharp. Δάϊος στρατὸς, ὄξυπρῶ—ροισί. P. V. 431.
- Ὄξυρῆπης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [celer in vergendo, statuendo, agendo; celer,] quickly moving or acting. Φῶτας δ' ὄξυρῆπεϊ δόλω. Olymp. 9. 138.
- Ὄξυς, εἶα, ὅ, compar. ὄξυτέρως, superl. ὄξυτ'ατός, adj. [acutus,] sharp, keen, shrill, piercing. Παίων πρὸς ὄξυν γ' ὄνυχ'α πετραίου λίθου. Cycl. 400. SYN. Ὄξυθηκὺς, ὄξυστόμος, εὐθηκὺς, ὤκως, δριμύς, διάπρυσιος, ὄξυρῆπης.
- Ὄξύστομος, et ὄξύτ'ατός, ον, ὁ et ἡ, adj. [aciem acutam habens,] sharp-edged. Ὄξύστομον μάχαιρ'α ἐς γαίης μυχούς. Eur. Suppl. 1216.
- Ὄξύσχοινος, ον, ὁ et ἡ, adj. [asperos juncos habens,] having prickly rushes. Ἐγχοῖς δ' ὄξύσχοινὸς ἐκάστω μακρὸς ἀήρει. Batrach. 163.
- Ὄξύτερὸς, et ὄξύτ'ατός, vid. Ὄξυς.
- Ὄξύτ'ατός, vid. Ὄξύστομος.
- Ὄξύτονός, ον, ὁ et ἡ, adj. [argute sonans,] sharp-toned, loud. Ὄξύτ'ονους μὲν φῶδας. Aj. Fl. 630. SYN. See Ὄξυβδῶς.
- Ὄξύφρων, ονός, adj. [præditus celeri animo, acuto ingenio,] of quick decision, acute. Ὄξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν. Med. 642. SYN. Ἐχέφρων, ἄγγινός, ὄξυς, σφῶς, δεινός.

¹ See Musgrave's note on the passage quoted.

- Ὄξυφωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [arguta voce utens,] shrill-voiced. Προῦκλαδν, ὀξυ-
φωνός ὡς ἀηδών. Trach. 965. SYN. Ὄξυβύας, ὀξυφθογγος.
- Ὄξυχειρ, χειρός, ὁ et ἡ, adj. [celeri præditus manuum motu,] quick-handed,
rapid. Χοῦς προμποπὸς ὀξυχειρὶ σὺν κτύπῳ. Choëph. 21. SYN. Προχειρός,
δέξιός.
- Ὄξυχῶλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [iracundus,] irascible, angry. Ζεύχθη δ' ὀξυχῶλος
παῖς ὁ Ἀρῶαντός. Antig. 955. SYN. See Ὄξυθυμός.
- Ὀπαδός, Ion. ὀπηδός, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [comes,] a companion, an attendant.
Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσωνος. Med. 52. SYN. Ἀμφιπόλος, ὀπάων, θερά-
πων, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος.
- Ὀπάζω, f. ἄσω, v. [comitem do, comitor, præbeo,] to give as a companion, to
send with, to give. Ἀνθρώπων ἐργοισὶ χάριν καὶ κῦδός ὀπάζει. ο. 319. SYN.
- Ὄπηδew, χαρίζομαι, παρέχω, διδωμί.
- Ὀπαῖρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex eodem patre genitus,] born from the same father.
Ἡτοὶ ὁ Ἰφιδάμαντᾶ κασίγνητον καὶ ὀπατρὸν. Λ. 257 SYN. Ὀμοπαῖριός,
δμαιμός, ὁμογύστριος, q. v.
- Ὀπάων, ὄνός, ὁ, subst. [comes, sectator,] a companion. Ἀντίθεον Φοινικᾶ,
ὀπάων πατρὸς ἐοῖο. Ψ. 360. SYN. See Ὀπαδός.
- Ὀπή, ἡς, ἡ, subst. [foramen, fumarium,] an aperture, a smoke-hole, a window.
Ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Διᾶ. Plut. 715. SYN. Τρημᾶ.
- Ὀπη, ὀππη, ὀππῶθι, ὀππω, et ὀποι, adv. [ubi,] where, whither. Πλαζόμενοι
κατὰ ληϊδ', ὀπη ἀρξείεν Ἀχιλλεύς. γ. 106. See also α. 347. γ. 16. Vesp. 352.
and Heracl. 19. SYN. Ἡ, ἡχῆ, οἷ, ὀποι, ἰνᾶ, ἐνθα, ὀππῶθι.
- Ὀπηδew, Ion. pro Ὀπαδew, v. [comitor, sector,] to follow, to attend. Οὐτ'
αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δὲ τοῖ οὐτὸς ὀπηδεῖ. Ω. 368. SYN. Ἐπῶμαι, σὺνἐπῶμαι,
ὀπάζω, θεράπευω.
- Ὀπίας, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) caseus lacte ficulno coagulatus, ab ὀπός, q. v. (2)
repens per foramen. "Aristoph. autem per jocum ὀπίαν derivavit ab ὀπή, ac
ὀπίαν γενέσθαι usurpavit pro Per foramen perrepere. Vesp. 353." Steph.
Thes. i. ii. p. 1377=6385.] (1) cheese curdled with fig-juice, coagulated,
(2) stealing through a hole. Καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ βδός γᾶλᾶ. Cycl. 136.
- Ὀπιδνός, ἡ, ὄν, adj. [reverendus, extimescendus,] to be revered or feared,
awful. Ῥιγίστη πάντεσσιν ὀπιδνῶτατῇ τὲ τέτυκται. Apoll. 2. 292. SYN.
Φῶβερὸς, δεινός.
- Ὀπίζομαι, v. [(1) sequor; (2) curo, revereor,] to follow after, to attend, to
reverence, to fear. Ἀλλὰ σὺν αἰεὶ θυμὸν ὀπιζομαὶ ἡδ' ἀλέεινω. ν. 148. SYN.
Ἐποπιζομαι, αἰδέομαι, ἐντρέπομαι, ἀζομαι, ἐπιστρέφομαι, φροντίζω, ἀλέγίζω.
- Ὀπίθε, ὀπιθεν, ὀπισθε, ὀπισθεν, ὀπίσω et poet. ὀπίσω, adv. [a tergo,] behind.
Στῇ δ' ὀπίθε, πληξέν τὲ μετὰφρὲνόν, εὐρέε τ' ὤμῳ. Π. 791. See also B. 542.
I. 332. E. 595. F. 218. and Γ. 160. SYN. Κατόπιν, κατόπισθεν.
- Ὀπιθόμβροτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hominem sequens,] following a man, posthu-
mous. Εὐ-τραπέλοισ. Ὀπιθόμβροτὸν² αὐ-χημᾶ. Pyth. 1. 179.
- Ὀπιπτεύω, v. [speculor, specto, respecto,] to look for or about, to spy out.
Λαθρή, ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφάδων, αἶκε τῷχωμῷ. H. 243. SYN. Ἐποπτεύω, ἐπι-
τηρέω, τηρέω, ὀπτεύω, πέρυβλέπω, σκέπτῶμαι, σκόπιάζω, σκόπιωρέομαι. PHR.
- Ὀμμά παντάχῃ διαφerein κάκεῖσέ καὶ τὸ δεῦρῳ.
- Ὀπίς, ἰδός, ἡ, subst. [respectus, animadversio vel pœna divina,] respect, divine
punishment. Οὐκ ὀπίδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσίν, οὐδ' ἐλῆγνύν. ξ. 82. SYN.
Ἐπιστροφῇ, φρόντις, ποινή, ἐκδίκησις, τιμωρία, μῆνις. EPITH. Ἀφθιτός.
- Ὀπισθε, vid. Ὀπίθε.
- Ὀπισθιδίος, ὀπισθίος, ὄν, adj. [posterior,] posterior, hinder. Κάπρὸν ὀπισθιδίου²
φῆροι ποδὸς ἀσπαίροντᾶ. Call. 3. 150.

¹ Poëta (sc. Homerus) solet ὀπίσω ponere de futuro tempore, de præterito vero τὸ ἐμπροσθεν;
futura enim sequuntur nos et adsectantur a tergo; cum præterita jam profligaverimus quasi."

Damm. in Ὀπίσω. See also Elmsley CE. R. 488.

² This is the reading of Schmidius, instead of Ὀπισθόμβροτόν.

- *Ὀπισθοδῶμος, *ον, ὁ*, subst. [pars ædis posterior,] the back part of a temple, e. g. the Parthenon at Athens. Τὸν ὀπισθοδῶμον αἰὲ φύλαττων τῆς θεοῦ. Plut. 1193.
- *Ὀπισθοπῶς, *ου, et ὀπισθόπους, πῶδος, ὁ et ἡ*, [pedissequus, pedissequa,] a footman, attendant. Ὀπισθόπους δὲ τοῦσδε καὶ ξυνεμπόρους. Choëph. 701. See also Hipp. 1179.
- *Ὀπίσω, *vid.* *Ὀπίθξ.
- *Ὀπίστατος, *η, ὄν*, adj. [postremus,] last. Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο. A. 178. SYN. Ἐσχατός, τέλευταῖος, ἐσχατίος, νεάτος et Ion. νειάτος, Ἰστατός.
- *Ὀπίτης, *ον, ὁ*, P. N. [Opites,] Opites. Ἀσσιαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτῶνον καὶ Ὀπίτην. A. 301.
- *Ὀπλέω, ὀπλίζω, et ὀπλω, *v.* [armo, instruo, paro,] to arm, to furnish, to prepare. "Ὀπλέον, ἡμιόνους θ' ὑπάγον, ξεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ. B. 73. See also β. 289. and T. 171. SYN. Κόρυσσω, θωρήσσω, αἰχμάζω, ἐνόπλιζω, καθόπλιζω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω.
- *Ὀπλή, *ης, ἡ*, subst. [ungula,] a hoof. Ταῖς ὀπλαῖς ὄρνυτον εὐνάς, καὶ μετῆσαν στρώματά. Equit. 605. SYN. Ὀνυξ, χηλή. ERITH. Ἰππεῖος, κρᾶτερὰ, κέρσεσά, κρᾶταιά.
- *Ὀπλητῆς, *ων, οἱ*, P. N. [Hopletes,] men of one of the four tribes into which Athens was originally divided. Ὀπλητῆς Ἀργάδεῖς τ' ἐμῆς τ' ἀπ' Αἰγίδος. Ion 1580.
- *Ὀπλίζω, *vid.* *Ὀπλέω.
- *Ὀπλισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [armatura, apparatus bellicus,] armor, armament. Τῶν Βοιωτῶν δ' ὀπλισμᾶ, ποντίας. Iph. A. 253.
- *Ὀπλισμός, *οὔ, ὁ, et ὀπλίσσις, ἡ*, subst. [ipsa actio armandi, armatura,] the act of arming, armour. Κλῆρους λογχίμους τῷ καὶ ναυβάτας ὀπλισμούς. Agam. 395. SYN. Ὀπλισμᾶ, παντενχία, ὀπλά.
- *Ὀπλίτης, *ον, ὁ*, adj. [armatus, qui arma gestat,] armed. Καὶ πῶς ὀπλίτης τευχῶν ἄτερ φάνει; Heracl. 694. SYN. Ἐνόπλος, εὐόπλος, πάνοπλος, ὀπλόφθορος, τευχεσφόρος, αἰχμητής, πόλεμιστής, θωρηκτής, δόρυφόρος. PHR. Τευχέσι παμφαίνων, ἐκκόρυθμενός αἰθόπι χαλκῷ.
- *Ὀπλῶν, *ον, τὸ*, subst. [(1) armum, (2) instrumentum fabrilis et nauticum,] (1) armour, a weapon, (2) a tool, a cable. "Ὀφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείωμαι, ὀπλά τ' ἐπάντα. Σ. 409. SYN. Βέλός, βέλεμνον, σάκος, ὀπλισμός, ὀπλισμᾶ, pl. ἐντέα, τεύχεα, σκεύη. ERITH. Χαλκήϊον, δεινόν, δειμᾶλέον, μέγα, βύβλινον, εὐστρέφες, κάκιστον, καλλινικόν, χρυσέον, πάγχαλκόν, ἄσημόν, φᾶεννον, λαμπρόν, Ἡφαιστόπῶνον, χαλκήλατον.
- *Ὀπλοτέρως, *compar. et (2) Ὀπλοτάτος, η, ὄν*, superl. adj. [(1) junior, (2) ad arma magis idoneus,] (1) younger, (2) more fit for arms. Ὀπλοτέροι γέγαυσί, πῇ ποίθασιν τῷ βίηφι. Δ. 325. See also λ. 282. SYN. Νεώτερος, (2) νεώτατος, πάνοπλοτάτος.
- *Ὀπλόφορος, *ου, ὁ*, subst. [armiger,] an armour-bearer, armed. Ἀλλὰ σὺν ὀπλόφοροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπὶπνεύσας. Phœn. 801. SYN. *Ὀπλίτης.
- *Ὀπόθεν, *poët.* *Ὀπυῖθεν, *adv.* [unde,] from whence. Γένους δὲ ποίου, χ' ὠπόθεν, μάθειν θέλω. Iph. A. 696. See also α. 406. SYN. See *Ὀθεν.
- *Ὅποι, *adv.* [ubi?] where? Πέμπων ὅποι γῆς πυνθάνοιθ' ἰδρυμένους. Heracl. 19. SYN. See Ὅπου.
- *Ὅποιός, *et poët.* ὀποῖός, *α, ὄν*, adj. [qualis,] such as, what sort. Τοίῳ, ὀποῖός εἰσι, καὶ ὅτεν κεχρημένός ἐλθοι. τ. 77. See also α. 171. SYN. See Οἷός.
- *Ὅπος, *οὔ, ὁ*, subst. [coagulum,] rennet. Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γαλά λευκὸν ἐπειγόμενος σὺνἐπηξεν. E. 902. SYN. Χυμός, χυλός.
- *Ὅπως, *et poet.* Ὀπῶσος, *η, ὄν*, adj. [quantus,] as much as. Ἡδ' ὀπῶσα τῶλῶπυσέ σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα.¹ Ω. 7. See also Ψ. 238. SYN. Πῶσος, ὄσος, ἡλίκος.

¹ Ἄλγεα is here scanned as a spondee.

- ὄπῳ, ποῖ. ὀππῳάν, ὀπῳέ, et ποῖ. ὀππῳέ, adv. [quando,] when. Οὐ πρὶν μνηθμόν κατὰπανσέμεν, ἀλλ' ὀπῳαν δῆ. Π. 62. See also O. 209. A. 670. and B. 794. SYN. ὄῳαν, ὅτε, ἡνίκά, ἡμῶς, ἐπειδὴ, εὐτέ.
- ὄπῳτέρως, poet. ὀπῳτέρως, α, ὄν, adj. [uter,] whether of the two, which. Καὶ τῶν θεατῶν ὀπῳτέροι πλείους, σκόπει. Nub. 1096. SYN. Πῳτέρως, ἐκῳτέρως.
- ὀπῳθί, vid. ὄπη.
- ὀπῳτέρωθεν, adv. [ex utraque parte,] on both sides. ὀπῳτέρωθεν Ἄχαιοι ὀρινόμενοι κλῶνέονται. Ε. 59.
- ὀπῳντίς, ου, ὁ, adj. [Opuntius,] of Opus, a city in Locris. ὀπῳντίφ δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων Κῶραξ. Aves 1294.
- ὀπῳς, δεντός, ἡ, P. N. [Opus,] a city in Locris. Κλεινὰς ἐξ ὀπῳδεντός, αἰνήσαις. Olymp. 9. 22.
- ὀπῳἄλεος, et ὀπῳός, ἡ, ὄν, adj. [assatus,] roasted, broiled. ὀπῳἄλεων, ἃ ῥά τῇ πρῳτέρῃ ὑπέλειπον ἐδοντές. π. 50. See also Theocr. 14. 7. SYN. Φρυκτός.
- ὀπῳανίον, et ὀπῳανείον, ου, τὸ, subst. [culina, furnus,] a kitchen, an oven for baking. Τουτὶ δ' ὀρατέ τοῦπῳανίον ὑμῖν κἄλῶν. Pax 891.
- ὀπῳῶ, f. ἡσω, v. [torreo, asso,] to roast, to bake. ὀπῳήσας δ' ἄρᾳ πάντα, ξ. 76. SYN. Ἀνθράκίζω, ἀπανθράκίζω, ἐψέω.
- ὀπῳεύω, vid. ὀπῳμαι.
- ὀπῳήρ, ἦρως, ὁ, subst. [speculator,] an inspector, a spy, a scout. ὀπῳήρας δὲ κατὰ σκόπῳας. ξ. 261. SYN. Κάτοπτήρ, κάτοπτής, κατάσκοπός, θεατής, ἐπίσκοπος.
- ὀπῳήριος, ἰα, ἰὼν, adj. (τᾷ ὀπῳήριᾳ, pl. subaud. δῶρᾳ,) [(1) id quod videndi causa datur, (2) agnitio,] the sum given for a sight; the present the bridegroom gave to the bride when he saw her without the veil; an acknowledgment. Δεῦσειε δισῳὰς παιδὸς ἀντ' ὀπῳήριων. Ion 1127. SYN. Ἀνάκλυπτήριᾳ, θεῳήρητᾳ.
- ὀπῳμαι, ὀπῳεύω, et ὀπῳάω, v. [video,] to see, to behold, to inspect. Εἴ σ' ἡ πῳοῦσᾶ λαμψᾶς ὄψεται θεοῦ. Med. 353. See also Aves 1061. SYN. ὀπῳπεύω, ἐπισκέπῳμαι, βλέπω, ἐπῳβλέπω, ὀράω, δέρκῳμαι.
- ὀπῳός, vid. ὀπῳἄλεος.
- ὀπῳίω, et ὀπῳώ, f. ὕσω, v. [uxorem duco,] to marry. Πρεσβυτάτην δ' ὀπῳίει θυγατρῶν Ἰπῳδᾶμειᾶν. N. 429. See also Acharn. 254. SYN. Γάμῳ, σῳν-οικῳ.
- ὀπῳπή, ἦς, ἡ, subst. [visus, oculus,] a view, a sight, the eye. Δρύψῃ δὲ οἱ βλεφᾶρον, γυμνὴ δ' ὑπέλείπετ' ὀπῳπή. Apoll. 2. 109. SYN. ὀψῳς, ὠψ, βλέμμα, ὄμμα, πρῳσοψῳς. EPIITH. Ἀγρυπνός, ἀγᾶνῳφρων, ἰμέρῳδεσσᾶ, χᾶρίεσσᾶ, ἡδεῖᾶ, θᾶλῃᾶ, ἔρῳδεσσᾶ.
- ὀπῳπητήρ, ἦρως, ὁ, subst. [inspector, speculator,] an inspector, a spy. Νυκτός ὀπῳπητήρᾳ, πῳληδόκῳν. Hom. Merc. 15. SYN. See Κάτοπτης.
- ὀπῳώρα, Ion. ὀπῳώρη, ἦς, ἡ, subst. [autumnus,] autumn. Καὶ φᾶτ' ἐλεύσεσθαι ἡ ἐς θερός, ἡ ἐς ὀπῳώρην. X. 27. SYN. Φθῳνῳπῳρῳν, σταφύλῃ. EPIITH. Τῃθαλυῖᾶ, ἀγῳἄδκαρπός, ἡδίστη, ἀμπελῳδεσσᾶ, ἰμέρῳδεσσᾶ, γλαυκῃ, Διδῳνύσιᾶ, βρίθουσᾶ, φυλλᾶς. PHR. Ὀρα ὀπῳωρίνη, μνήστειρᾶ Ἀφρῳδίτης.
- ὀπῳωρίνός, ἡ, ὄν, adj. [autumnalis,] autumnal. Ὀς δ' ὄτ' ὀπῳωρινος Βῳρήης νέδ-αρδῃ ἄλῳήν. Φ. 346.
- ὀπῳως, Ion. ὀπῳως, adv. [sic, quomodo, qualiter, ut,] so, how, like as, that. ὀπῳοῖᾶ κισῳός δρυός, ὀπῳως τῃσδ' ἐξῳμαι. Hec. 398. See also A. 344. SYN. Ὀς, ὥστῃ, ἰνᾶ, ὄφρᾶ.
- ὀραμᾶ, ἄτῳς, τὸ, subst. [visus, spectaculum,] a vision, spectacle. Ὑδρος δ' ἐξᾶπίτης ἀνέφαινετῳ δεινὸν ὀραμᾶ. Hom. Batrach. 81. SYN. ὀψῳς, ὀπῳπή, δέργμᾶ, θεαμᾶ, πρῳσοψῳς.
- ὀρατός, ἡ, ὄν, adj. [visibilis,] visible. Πέτρᾳ ὑπὸ βλεμῳων, ὀθεν οὐκ ἐτῳ Νεῖλῳς ὀρατός. Theocr. 7. 114.

¹ The penult. of ὀπῳωρινος is uniformly long in Homer when the last syllable is long; but short in Hes. Op. 672. Eur. fr. incert. 169. 2. and in Martial. Epigr. 9. 13. Si daret autumnus, mihi nomen ὀπῳωρινος essem.

- *Ὠρᾶω, imperf. ἑώρων, perf. ἑώρακά, f. ὤδμαι, v. [video, cerno, aspicio,] to see, behold. Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρῳσά. θ. 459. SYN. Βλέπω, δέркоμαι, θεᾶμαι, ἄθρεω, καθόρῳω, κατόπτωμα, προσβλέπω, νῶεω.
- *Ὠργάζω, et ὄργαω, f. ᾄσω, v. [(1) instigo; (2) mollio, subigo,] to excite; to soften, to knead. Χάλικας παρὰφύρει, πηλὸν ἀπὸδὺς ὄργασον. Aves 839. SYN. Πάροξύνω, ὀργαίνω, μάλίσσω, δέψω.
- *Ὠργαίνω, et ὀργίζω, v. [irrito, ira accendo,] to irritate, to exasperate. Φῦσιν σὺ γ' ὀργάνειας, ἐξέρεῖς πῶτε; Œ. R. 335. See also Vesp. 223. SYN. Ἐρεθίζω, τάρασσω, πάροξύνω, ὀργάζω, παρὰθήγω, ἐξορμάω.
- *Ὠργάνη, ης, ἡ, adj. [effectrix,] effective. Τίνος οὐνέκ', ἀτιμὸν ὀργᾶ-ναν. Androm. 1005.
- *Ὠργάνον, ον, τὸ, subst. [(1) opus, (2) instrumentum,] work, instrument. Χρύσῳμ' Ἀθάνας τὸδε, παλαιὸν ὄργάνον. Ion 1030. SYN. Τεῦχος, ἔργον. EPITH. Λαϊνέον, θέσκελδον.
- *Ὠργᾶς, ἀδὸς, ἡ, subaud. γῆ, subst. [locus sacer,] a sacred place, (whether field, meadow, or grove). Καὶ πῶς πρὸς Ἰδης ὀργᾶδας πῶρενεται. Rhes. 278. SYN. Ἄλσος, τέμενος.
- *Ὠργᾶω, v. [impatienter appeto,] to be eager for. Τᾷ δ' αὐτὸς ὄργα μάθεῖν. Choëph. 447. SYN. Ἐπιθυμῶ, ἐφίμαι.
- *Ὠργή, ης, ἡ, subst. [indoles, ira,] disposition, temper, anger. Ὠργὴ γὰρ ἅμᾳ σου καὶ τῷ γῆρᾳ, οὐ σὸφον. Orest. 484. SYN. Χόλος, μῆνις, κότος, θυμός, τρῶπος. EPITH. Τράχειά, δεινὴ, δύσιατος, κῆκῃ, φαύλῃ, ἀσχήμων, ἀθᾶνᾶτος, βαρῦθυμός, παρὰνδμός, χάλειπῃ, ἀμφιλόγος, ἡλιὸς, στῦγιος, δίκαια, ἄγρια, ἀδάμαστος.
- *Ὠργίᾶ, ων, τὰ, subst. [orgia, "proprie Sacra Liberi, abusive omnium deorum."] Serv. in Virg.] orgies, the rites or mysteries of Bacchus or of any other god. Σκευὴν τ' ἔχειν ἡνάγκᾳς ὀργίων ἔμῳν. Bacch. 34. SYN. Ἱερᾶ, μυστήριᾶ. EPITH. Ἀσημᾶ, Εὐιά, νυκτιφαῖῃ, φιλοθύτᾳ.
- *Ὠργιάζω, v. [sacra perago,] to perform the sacred rites. Θέμις ὀργιάζειν. Bacch. 410. SYN. Ὠυηπόλῳ, ἱερεύω, θύω.
- *Ὠργίζω, vid. Ὠργαίνω.
- *Ὠργίων, ὄντος, ὁ, subst. [sacerdos sacrificus,] an officiating priest. Οὕστινας ἀνθρώπους ὀργιὸνας εἰσαγαγοῖτο. Hom. Hym. 2. 389.
- *Ὠργινᾶ, ᾄς, ἡ, subst. [(1) ulna; (2) juger,] an ell, a fathom, an acre. Ἔστηκε ξύλον αὖτον, ὅσον τ' ὄργυν', ὑπὲρ αἴης. Ψ. 327.
- *Ὠρεγμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [porrectio, extensio,] a stretching out. Τᾷ χερὸς ὄρεγμᾶτᾶ. Choëph. 420.
- *Ὠρέγω, et ὀρέγνυμι, (2) med. voc. ὀρέγομαι, v. [(1) porrigo, extendo; (2) porrectis manibus prehendo, cupio,] (1) to stretch out, to afford; (2) to take with out-stretched hands, to long for. Ὠρέγε' νῦν ὀρέγε γεραιάν. Phœn. 101. See also A. 351. SYN. Τείνω, ἐκτείνω, προτίθημι, παρέχω, (2) ἐφίμαι, ὀρεχθεῶ, ὀρμᾶω.
- *Ὠρειβᾶτης, et ὀρειβᾶτης, ἰδὸς, et ὀρεσίβᾶτης, poet. ὀρεσσίβᾶτης, et ὀρεσίδρομὸς, Ion. οὐρεσίδρομὸς, ὀρειδρομὸς, et ὀρείπλαγκτὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [montivagus,] mountain-traversing. Οὐδὲ θῆρ' ὀρειβᾶτην. Philoct. 955. See also Antig. 356. Bacch. 983. Iph. A. 1592. and Thesm. 333. SYN. Ὀρεῖος, ὀρεινὸς, ὀρεστέρος, ὀρεσκούος, ὀρεσκῶος, ὀρεστίτροφος, ὀρεσσίνυμος.
- *Ὀρεῖνός, et ὀρεσίνός, poet. ὀρεσσίνός, ὀρεσίβωτης, poet. οὐρεσίβωτης, ὀρεσίτροφος, οὐρείθρεπτός, ον, ὁ et ἡ, et ὀριτρέφης, ἑὸς, adj. [qui in montibus pascitur,] mountain-fed. Τάν τ' ὀρεῖνόν μιν ἀγρίαν. Herc. F. 364. See also Hes. Clyp. 407. M. 299. and Apoll. 2. 34. SYN. See Ὀρειβᾶτης.
- *Ὀρεῖος, Ion. οὐρεῖος, ον, ὁ et ἡ, et α, ὄν, et ὀρεστέρος, α, ὄν, et ὀρεσιῶς, ἀδὸς, ἡ, adj. [montanus, agrestis,] of a mountain, mountainous, wild. Πέτρας ὀρειας παῖς. Hec. 1092. See also Hom. Hym. 3. 244. X. 93. et Z. 420. SYN. See Ὀρειβᾶτης.
- *Ὀρείχαλκος, ον, ὁ, subst. [æs montanum, orichalcum,] mountain brass. Ὡς εἰπὼν, κνημίδας ὀρειχάλκου φάεινός. Hes. Clyp. 122.
- *Ὀρεκτός, ἡ, ὄν, adj. [porrectus, desideratus,] extended, stretched out, desired.

- Αἰχμηται μεμῶτες ὄρεκῆσι μέλῃσι. B. 543. SYN. Μᾶκρος.
 Ὀρέσβις, ου, ὁ, P. N. [Oresbius,] Oresbius. Οἰνυπίδην θ' ἔλενον, καὶ Ὀρέσβιδν αἰδολομήτην. E. 707. Ὀρεσίβατης, poet. Ὀρεσσίβατης. Vid. Ὀρειβάτης.
 Ὀρεσίγυνος, et poet. ὄρεσσῖγυνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [montigena,] born in the mountains. Φρούδη Γλύκη. Νυμφαὶ ὄρεσσῖγυνοι. Ran. 1385. See also Eur. fr. Xantr. 1.
 Ὀρεσίτροφος, vid. Ὀρεῖνυμος.
 Ὀρεσκός, et ὄρεσκῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [in montibus degens,] dwelling in the mountains. Ὡς ἐκπλέως γέ δαιτὸς εἰμ' ὄρεσκου. Cycl. 247. See also A. 268. SYN. See Ὀρειβάτης, et Ὀρεῖνυμος.
 Ὀρεσσίνυμος, vid. Ὀρεῖνυμος.
 Ὀρέστῆρος, vid. Ὀρεῖος.
 Ὀρέστευς, α, ὄν, adj. [Orestius,] of or belonging to Orestes. Φόνον βίαιον τῆς Ὀρεστείας χερὸς. Androm. 1246.
 Ὀρέστης, ου, ὁ, P. N. [Orestes,] the son of Agamemnon and Clytemnestra. Ἀσίδν ἀμφὶ ἀνακτᾶ, καὶ Ἰάμενον καὶ Ὀρέστην. M. 139. EPI TH. Ἀγάμεμνονιδης, τηλέκλυτος, πλῆξιππος, φαίδιμος, Ἀργεῖος, δύστηνος, ἄθλιος, μητροκτόνος, μητροφόντης, εὐπατρίδης, διός. Phr. Vid. passim in Eur. Orest.
 Ὀρεστιάς, vid. Ὀρεῖος.
 Ὀρεὺς, Ion. οὐρεὺς, ἔως, et Ion. ἧς, ὁ, subst. [mulus,] a mule. Πότερ' ἐμὲν γέ βοῦς, νυνὶ δ' ὄρεὺς, ποτὲ δὲ γυνή. Ran. 290. See also Ψ. 116. SYN. Ἡμιόνος.
 Ὀρεχθεῶ, v. [rugio, extendo me, valde cupio,] to roar, to be stretched or prostrated, to desire eagerly, to press towards. Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χερσὶν ὄρεχθεῖν. Theocr. 11. 43. SYN. Ὀρεγῶμαι, ἐπιθυμῶ, ἐφορμάω, στένω, κινῶ, συντάραττόμαι.
 Ὀρεωκόμος, ου, ὁ, subst. [mulio,] a muleteer. Οὐδ' ὥς ὑπὸ τῶν δούλων τὲ κώρεωκόμων. Thesm. 491.
 Ὀρθεύω, v. [erigo,] to raise up, to support. Πάρην τις ἄλλος, ὅς σὺν ὄρθευεν δέμας. Orest. 399. SYN. Ὀρθῶ, ἀνακουφίζω.
 Ὀρθιάζω, v. [clamorem edo,] to speak loudly, invoke aloud. Καὶ ψυχᾶγωγοῖς ὀρθιάζοντες γούois. Pers. 693. SYN. Ἐξορθιάζω, ἐπορθιάζω, ῥοθιάζω, θρηνῶ, μαντεύμαι.
 * Ὀρθιασμά, ἄτος, τὸ, subst. [verbum intenta voce prolatum,] vociferation. Ἡκουσᾶς ὀρθιασμαῶν; Acharn. 1042.
 Ὀρθίος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [erectus, clarus,] lofty, loud. Ὀρθίων κηρυμάτων. Soph. Electr. 683. SYN. Ὀρθός, ἡχίεις, ὑψηλός.¹
 Ὀρθόβουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recte consilians,] rightly counselling, prudent. Τῆς ὀρθοβούλου Θεμίδος αἰπυμήτᾳ παῖ. P. V. 18.
 Ὀρθοδάης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [recti peritus,] knowing the right way, prudent. Οὐδέ τὸν ὀρθοδάῃ. Agam. 990. SYN. Ὀρθόβουλός.
 Ὀρθοδίκαιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [justus,] just, upright. Ὀρθοδίκαιον. Eumen. 997.
 Ὀρθοδίκης, ου, ὁ et ἡ, adj. [recte judicans,] uprightly judging. Πυθῶ-νᾶ τὲ καὶ ὀρθοδίκαν. Pyth. 11. 15.
 Ὀρθόθριξ, τρήχος, ὁ et ἡ, adj. [capillos erigens,] raising the hair. Τόπος γάρ ὀρθόθριξ φῶβός. Choëph. 29.
 Ὀρθόκραϊός, η, ὄν, adj. [caput, cornua vel vela erecta habens. Vid. Steph. Thes. t. ii. p. 1437=6915.] having the head, horns, or sails erect. Ἐσθοντες κρεῖᾶ πολλὰ βδῶν ὀρθοκραϊάων. Θ. 231.
 Ὀρθόκρανός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1)erectum caput habens; (2)emiuens,] with head erect, eminent. Καὶ τύμβον ὀρθόκρανὸν οἰκείας χθονός. Antig. 1217. SYN. Ὀρθόκραϊός, ὑψηλός, ὀρθοσταδῖός.
 Ὀρθομάντειᾶ, ας, ἡ, subst. [vera vaticinatio,] true prophecy. Ἵπ' αὖ μὲ δεινός ὀρθομαντείας πόνος. Agam. 1186.

¹ Ὀρθία is also an epithet of Diana, so called from a place in Arcadia.

- Ὀρθονόμος, *ov, ó et ἡ*, adj. [recte distribuens,] dispensing justice. Δαίμονες ὀρθονόμοι. Eumen. 966.
- Ὀρθοπάλις, *ῖος, ó et ἡ*, adj. [civitatem recte constituens,] rightly regulating a state. Ἄστων, ὀρθοπάλιν. Olymp. 2. 14. SYN. Ἀστωνόμος.
- Ὀρθόπους, *πῦδος, ó et ἡ*, adj. [erectus,] elevated. Βῆρεας ἀμιππὸς ὀρθοπύδος ὑπὲρ πάγον. Antig. 985.
- Ὀρθός, *ἡ, ὄν*, adj. [rectus, erectus, porrectus,] right, straight, correct, elevated, extended. Μάστιγός ὀρθός εἰς ὁδὸν πῶρεύεται. Aj. Fl. 1254. Στάδαῖος, ἰθύς, ἐμπέδος, ἀληθής.
- Ὀρθοσταδίων, *ov, τὸ*, subst. [tunica recta,] a straight tunic without seam. Καὶ Κιμβήρικ' ὀρθοσταδία, καὶ περὶ βαρῖδας; Lysistr. 45.
- Ὀρθοσταδην, *et ὀρθοσταδὸν*, adv. [erecte,] in an erect posture. Πολλὰν ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἤεζοντο. Apoll. 4. 1426. See also P. V. 32. SYN. Ὀρθία, ὀρθως.
- Ὀρθοστάτης, *ov, ó*, subst. [qui stat erectus; columna, signum arrectarium,] which stands erect; a column, a pillar, an upright statue. Τύμβον π'ὶ κρηπιδ' ἐμπύρους ὀρθοστάτας. Helen. 546.
- Ὀρθόστατος, *ἡ, ὄν*, adj. [erectus,] erect. Δέμας κἀννοῦται κλιμάκων ὀρθοστάτων. Eur. Suppl. 507.
- Ὀρθῶ, *f. ὦσω, v.* [rectum facio, erigo,] to erect, to regulate properly, to support. Ὀρθῶσα' ἐκτείνοντες ἀθλίον νέκυν. Hipp. 786. SYN. Ἀνορθῶ, ὀρθεύω, ἰθύνω, διέπω, εὐθύνω.
- Ὀρθεύω, *v.* [mane surgo, mane vigilo,] to rise early. Γῶισι δ' ὀρθρευμένα. Eur. Suppl. 987. SYN. Ἐγρηγορέω.
- Ὀρθρῖος, *et ὀρθρινός, α, ὄν*, adj. [matutinus,] in the morning, very early. Ὀρθρῖος, οὐδὲ τίς οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν. Hom. Hymn. 3. 143. SYN. Αἰθριός, πρῶϊμος, πρῶϊός, πρῶός, ἀμφιλύκος.
- Ὀρθρός, *ov, ó*, subst. [ortus solis, tempus matutinum,] the sun-rise; the morning. Ὀρθροῦ ἀνιστάμενος, ἰνὰ τοι βιὸς ἀρκίος εἴη. Hes. Op. 575. SYN. See Ἀμφιλύκη, *et* Ἡως. EPITH. Δημιόεργος, βᾶθρος, σελασφόρος, φᾶσίμβροτος, ἱερὸς, ῥόδδδάκτυλος.
- Ὀρθωνόμος, *ov, ó et ἡ*, adj. [rite nominatus,] rightly named. Ἰλῖφ δὲ κηδὸς ὀρθωνόμον. Agam. 680.
- Ὀρθῶς, *adv.* [recte,] rightly, clearly. Ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἔμων κατενυγμάτων. Hipp. 1165. SYN. Ἀληθῶς, δικάως, καλῶς, εἰ.
- Ὀρθωτήρ, *ῆρος, ὄν*, subst. [director bonus,] a good regulator. Οὕτω δ' ἱερωνὶ θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι. Pyth. 1. 109.
- Ὀρίγανον, *ov, τὸ, et ὀρίγανός, ov, ἡ, raro ó*, subst. [origanum,] wild marjoram. Καὶ βλέποντ' ὀρίγανον. Ran. 603.
- Ὀριγᾶσθαι, *v.* [appeto,] to long for. Θηρῶν ὀριγνῶτ'· ἀλλὰ θεόμαχεῖν μόνον. Bacch. 1244. SYN. Ὀρεγῶμαι, ἐπιθυμέω, ὀρεχθεῶ.
- Ὀρίζω, *v.* [termino, finio, definio,] to terminate, to fix, to settle. Εἰς τήνδ' εἰς παῖδα ψήφον ὥρισαν φόνου. Hec. 259. SYN. Ἀφῶρίζω, διῶρίζω, περᾶτω, τάττω, κρίνω.
- Ὀρῶμηλις, *ἰδός, ἡ*, subst. [pomum montanum,] a wild apple. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοισ ὀρῶμαλιδές· αἱ μὲν ἔχοντι. Theocr. 5. 94.
- Ὀρίνω, *f. ἰνῶ, v.* [concito, cieo, commoveo,] to excite, to disturb. Τῷ νῦν μή μοι μάλλιν ἐν ἀλγέσσι θυμὸν ὀρίνης. A. 791. SYN. Ἐξῶρίνω, ἀνατάρασσω, διατάρασσω, ὀρθύνω, κινέω, ὀρω, ἐξορμάω, πάροξυνω, παραιθύσσω, διγείρω, ἐρεθίζω.
- Ὀρίων, *ov, τὸ, ὀριμα, ἄτος, τὸ, et ὀρός, ov, ó*, subst. [terminus, finis,] a limit, a boundary. Ὡς οὐτὲ γαίης ὀρί' ἂν ἐκβαίμεν λάθρα. Herc. F. 82. See also Iph. A. 952. *et* Φ. 409. SYN. Τέρμα, πέρας, τέλος.
- Ὀρίτρεφής, *vid.* Ὀρελνός.
- Ὀρκᾶν, *et ἐρκᾶν, ἡ, ἡ*, subst. [quicquid ita circumdat ut capiat,] any thing which surrounds or encloses; a machine used in besieging cities; an inclosure, a prison. Πενθῶς ὥς εἰς σκότεινὰς ὀρκᾶνας πᾶσούμενός. Bacch. 601. SYN. Εἰρκτὴ, ἐρκός, δίκτυον. EPITH. Πυργῶτις.

- "Ορκῖον, ον, τὸ, subst. [(1) victima sanciendo fœderis ergo cæsa; (2) fœdus jurejurando sancitum; (3) jusjurandum,] a victim sacrificed in making a treaty; a treaty; an oath. "Ορκῖα πιστὰ θεῶν συνάγον, κρητῆρι δὲ οἶνον. Γ. 269. SYN. Σπονδῇ, ὄρκος, συνθεσία, ὄρκωμᾶ, ἀρθμός. EPIITH. Ἀλλῖον, δίκαιον, κρυπτόν.
- "Ορκῖος, α, ὄν, adj. [(1) qui jurejurando adhibetur, jurisjurandi præses; (2) juratus, qui jurat,] appealed to by oath or in swearing; sworn on one's oath. Νῦν δ' ὄρκιον σοι Ζῆνᾶ, καὶ πέδον χθονός. Hipp. 1029. SYN. Ἐνορκός, δῶμότης.
- "Ορκός, ον, ὁ, et ὄρκωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [jusjurandum,] an oath. Τὸν ὄρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἐμπέδον. Iph. T. 759. See also Eumen. 489. SYN. "Ορκῖον. EPIITH. Γερούσιος, κράτερος, μέγας, δεινός, ἄγνος, ῥάδιος, πιστός, ὑπερβίος.
- "Ορκῶ, et ὄρκωμῶ, v. [juro, adjuro, in jusjurandum adhibeo,] to swear, to adjure. Τὶν' ὄρκον ὀρκώσεις ποθ' ἡμᾶς; b. "Οντῖνᾶ; Lysistr. 187. See also Antig. 265.
- "Ορκωμᾶ, vid. "Ορκός.
- "Ορκωμῶ, vid. "Ορκῶ.
- "Ορμᾶθος, οὔ, ὁ, subst. [(1) ordo, series, catena; (2) multitudo; (3) latibulum,] (1) a chain; (2) a multitude; (3) a hiding-place, a cave. Παῖς κἀλή, σχοῦσ' ἰσχαδὼν ὀρμᾶθον. Lysistr. 647. SYN. (1) Στίχος.
- "Ορμᾶθω, poet. pro ὀρμᾶμαι, v. [eo, proficiscor,] to hasten to, to go. Τίνος ἀγαλμάτων ἱκέτις ὀρμᾶθω; Androm. 851. (A double dochm.)
- "Ορμαίνω, f. ἄνω, v. [moveo, animo volvo,] to turn in the mind, to ponder. Ὀρμηναν δ' ἄνᾶ θυμόν, ἅπερ τέλλεσθαι ἐμελλόν. β. 156. SYN. Ἀνασκοπέω, μερμηρίζω, φροντίζω, μαιμᾶω.
- "Ορμᾶω, f. ἦσω, v. [(1) moveo, impello, concito; (2) moveo me, irruo, proficiscor, cupio,] to move, to urge, to incite, to hurry, to be anxious, to ponder. Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὀρμήσειε Κρόνιων. σ. 375. SYN. Ἐξορμᾶω, παρορμᾶω, ὀρνημί, ὀρούω, κινέω, ἐπείγω, παρῆλαυνω, ὀρμᾶθω, ὀρμαίνω, ἐπιφέρῶμαι.
- "Ορμειᾶ, vid. "Ορμιά.
- "Ορμένιδης, ον, ὁ, patronym. [Ormenides,] the son of Ormenus. "Ορμένιδαι κἀλεοντές· ἅπ' ὧν ἡρνήσῃτο μάτηρ. Call. 6. 75.
- * "Ορμένιον, ον, τὸ, P. N. [Ormenium,] a city in Thessaly. Οἱ δ' ἔχον "Ορμένιον οἱ τε κρήνην Ἑπείρειαν. B. 734.
- "Ορμένυός, ον, ὁ, P. N. [Ormenus,] "Ορσίλοχον μὲν πρῶτᾶ, καὶ "Ορμένον, ἡδ' Ὀφέλεστην. Θ. 274.
- "Ορμένυός, pro ὀρῶμενός, part. præ. pass. per sync. pro ὀρῶμενός, ab "Ὀρω, q. v.
- "Ορμέω, v. [stationem habeo; appello,] to be in harbor; to land. Οὔ ναὺς χάλινοῖς λινυδέτοις ὀρμεῖ σέθεν. Iph. T. 1044. SYN. Ἐφορμέω, ὀρμίζω, κατὰ-πλέω.
- "Ορμή, ἡς, ἡ, et ὀρμημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [impetus, conatus, studium, cupiditas,] impulse, ardor, attack, violence, eagerness, desire, will. "Ορμὴν λαβοῖς ἂν τῶν ἔμων βουλευμάτων. Eur. Suppl. 1060. See also B. 590. SYN. Ἐπιθυμία, λή, πόνος, βουλή, βία. EPIITH. Ἀγρία, μέλεα, αὐτόσσυτος, ἄκοσμος, λαβρὸς, ἀντίζους, ἄσπετος, εἰσφρά, δύσμαχος.
- "Ορμίᾶ, et ὀρμειᾶ, ἄς, ἡ, subst. [(1) linea, seta; (2) linum hami,] a cord, a string, a fishing-line. Ἦδη δὲ κάμνονθ' ὀρμιᾶν τείνων με τίς. Helen. 1614. See also Theocr. 21. 11.
- "Ορμίζω, f. ἴσω et ἰῶ, v. [navem ad terram appello,] to bring a ship to land. Οὔ ναὺς Ὀρέστον κρηφίδος ἦν ὠρμισμένη. Iph. T. 1329. SYN. Ἐνορμίζω, καθορμίζω, προσορμίζω, μεθορμίζω.
- "Ορμός, ον, ὁ, subst. [(1) statio navalis; (2) monile,] (1) a naval station; (2) a necklace. Ἀχνημένους ὀρμοῖο πέλας μίγα θηλυτέρησιν. Apoll. 4. 1345. SYN. (1) Αἰμήν. EPIITH. (1) Στένοπῶρος, γείτων, κοῖλος, ἐνπλῆτος, ἀκύμαντος, ναυλῶχος, πολυήρατος, (2) μέγας, παμποικίλος, πολυδαίδαλος, χρυσῆος, ἐννεάπηχος, πέρικαλλης, εὐχρως.

* Ὀρνᾶπέτιον, ου, τὸ, vox Bæotica pro ὀρνέον, vid. Ὀρνῖς.

Ὀρνέον, vid. Ὀρνῖς.

Ὀρνίθαρχος, ου, ὁ, subst. [curator vel dux avium,] leader or guardian of birds.

Ἐπεβάλεν ὀρνίθαρχος οὐδεὶς σοι παρών. Aves 1215.

Ὀρνίθειος, α, ὄν, adj. [ad aves pertinens,] of birds. Εὐχεσθὲ τῇ Ἑστίᾳ τῇ ὀρνίθει. Aves 864.

Ὀρνιθεύτης, vid. Ὀρνιθόθῆρας.

Ὀρνιθίας, ου, subst. [aquilo, aves abigens,] a north wind which scares away the birds. Ὀρνιθίας, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας. Acharn. 877. SYN. Οἰωνοκτόνος.

* Ὀρνιθῖον, ου, τὸ, dim. ab ὀρνῖς, subst. [avicula,] a little bird. Καὶ μὴν τὰ γ' ὀρνιθῖα λιπάρᾳ γ' εἶναι πρέπει. Aves 1590.

Ὀρνιθόγονος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [ab ave natus,] sprung from a bird. Διὰ τὸ τὰς ὀρνιθόγονον ὀμμά. Orest. 1382.

Ὀρνιθόθῆρας, ὀρνιθεύτης, et ὀρνιχόλοχος, ου, ὁ, subst. [auceps,] a bird-catcher. Οἱμοὶ τὰλας, ὀρνιθόθῆρα τουτῶι. Aves 62. See also Aves 526. and Isthm. 1. 6. SYN. Ἰξευτής.

Ὀρνιθόμᾶνέω, ν. [avium insano amore capior,] to be bird-mad. Ὀρνιθόμᾶνοῦσι πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Aves 1284.

Ὀρνιθοσκοπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aves inspiciens,] observing birds, augural. Εἰς γὰρ παλαιον θῶκόν ὀρνιθοσκοπὸν. Antig. 1011. SYN. See Οἰωνιστής.

Ὀρνῖς, ὀρνιθῖς, et Dor. ὀρνιχός, ὁ et ἡ, et ὀρνέον, Bæot. ὀρνᾶπέτιον, Dor. ὀρνέτον, ου, τὸ, subst. [(1) avis, ales; (2) gallus, gallina; (3) augurium,] a bird; a cock, hen; an augury. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνὸπῃ τ' ἴσαν, ὀρνιθες ὤς. Γ. 2. See also N. 64. Acharn. 931. and Theocr. 29. 13. SYN. Οἰωνός, πτηνός, πτερωτός, οἰώνισμα. * EPITH. Ἀισῖος, πόδωκῆς, φίλη, δεξιὰ, ἐσθλή, τανύσιπτέρος, σμίκρα, λιγυρά, πέτενη, ἀρίστερά, κακή, πτερόεσσα, ἄπτερος, μελωδός, αἰδοῦτάτη, αἰδολός, μελάνοπτερος, εὐπτερος, ἡέρα, κουφή, φοινικολύφος, τανύχειλης, γαμψόνυξ, τάχεια, ἀερόφοιτος. PHR. Πετέωνων ἔθνεα.

Ὀρνιχόλοχος, vid. Ὀρνιθόθῆρας.

Ὀρνυμί, ὀρνύω, ὀρύνω, et ὄρω, ν. [concito, cieo, excito, hortor,] to rouse, encourage, instigate. Ἀλλὰ σὺ γ' ὀρνυθὶ τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός. Z. 363. See also M. 142. K. 332. and Φ. 335. SYN. Ὀρμῶ, θαρσύνω, πρότρειω, ὀρίνω, πάροξυνω, κέλευω, ἐνὸρω.

Ὀρδαμνίς, ἰδός, ἡ, subst. [ramusculus tenellus,] a tender shoot. Τοὶ δὲ ποτὶ σκίεραῖς ὀρδαμνίσιν αἰθαλίωνες. Theocr. 7. 138. SYN. Κλαδίσκος, κλάδος, βλάστημα, κλών, ἄκρεμὸν, πτόρθος.

Ὀρδύνω, f. ὄνω, vid. Ὀρνυμί.

Ὀρός, Ion. οὐρός, ἔος, τὸ, subst. [mons,] a mountain. Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πδλυφλοίσβοιο θάλασσης. Z. 347. See also E. 397. SYN. Γήλοφος, λοφος, πρὼν, βουνός. EPITH. Ἀσκιόν, ἄκροπόλον, νίφον, σκίον, μέγα, παιπαλοῦς, περὶφαινούμενον, οἰόπολον, ὑψηλόν, αἰπύ, ἄκριτοφυλλον, ἀἰπυρέπες, εἰνόςφυλλον, ξαθέον, κατὰειμένον ὕλη, μακρὸν, περὶμήκες, χλωρόν, ἱερὸν, νησαῖον, δασκίον, ἀλμυρὸν, μελέον, ἄβατον, ἀγχάλον, ἡγάθεον, ἡλιβατόν, ἡνέμοεν, περὶμήκες, κλεινόν, κράναον, ὑψικάρηνον, θάμνοισι πέρισκεπες.

Ὀρός, ου, ὁ, vid. Ὀρίον.

Ὀρός, οὔ, ὁ, subst. [serum lactis,] whey. Χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· νῆον δ' ὄρῳ ἀγγεῖα πάντα. ι. 122.

Ὀροτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [montem feriens,] mountain-striking. Ἀμαχέτου δίκαν ὑδάτος ὄροτύπου. Sept. Theb. 85.

Ὀρούω, ν. [concitus feror, ruo, festino,] to hurry, rush, attack. Μόσχους ὀρούσας εἰς μέσας, λῶν ὅπως. Iph. T. 298. SYN. Ἐνδρούω, ἐπρούω, ὀρμάμαι, ἐπιπίπτω, ἐφορμάω, ἐφάλλομαι.

¹ The young scholar will easily recollect the difference between ὄρος, a mountain, and ὄρος, a limit or boundary, because though they have the same accent, the gender and declension are not the same, and the breathing is different; and between ὄρος a limit, and ὄρος whey, because, though they are of the same declension, they agree neither in accent nor breathing.

- Ὀροφή, ἡς, ἡ, subst. [confectio conclavis aut thalami aut ædis, Damm. congnatio,] the ceiling of a house, a roof. Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλέωτης κατέχεον. Nub. 173. SYN. Ὀροφός, στέγη, στέγος, τέραμνον, κροφή.
- Ὀροφίος, ου, adj. [in camera degens,] dwelling in the roof. Ὑπὸ τῶν κεράμιδων Ἡλιαστὴς ὀροφίος. Vesp. 206.
- Ὀροφός, ου, ὁ, subst. [(1) arundo fluvialis in tegendis ædibus usurpata; (2) camera,] (1) a reed used in thatching houses; (2) a ceiling, vaulted roof. Πρῶτον μὲν ὀροφῷ πετρῶν περὶβάλλει πέπλων. Ion 1143. SYN. Ὀροφή.
- Ὀρπετόν, vid. Ὀρνέον.
- Ὀρπηξ, ἡδός, et Dor. ὄρπαξ, ακός, ὁ, subst. [(1) surculus, (2) spiculum, hasta,] (1) a sucker, a shoot, (2) a shaft, a lance. Τάμνε, νέους ὄρπηκας, ἔν' ἄρματός ἀντιγῆς εἶν. Φ. 38. See also Hipp. 221. SYN. Κλάδος, κλάδισκός. EPITH. Ἀμπέλλεις, τὰαός, χλοῆρος, Θέσσαλός, εὐθαλής.
- Ὀρρόπυγιον, ου, τὸ, et ὄρρος, ου, ὁ, subst. [pars subjecta testiculis; sacri ossis extremum; podex,] the rump, &c. Κατὰ τὸ στοῦν ἄδειν, ἢ κατὰ τοῦ ὀρρόπυγιον. Nub. 158. See also Lysistr. 963. SYN. Πυγή, πρωκτός.
- Ὀρρώδew, v. [formido,] to fear, to dread. Τί χοῆμ' ἄθυμεις; ὦ ξέν', ὀρρώδew τῖνᾶ. Eur. Electr. 831. SYN. Δείδω, φθβεῖμαι, φρίσσω, ἐκφύβειω, ὄκνεω, ταρβέω.
- Ὀρρώδια, as, ἡ, subst. [metus,] fear, alarm. Μῶν χρονίος ἐλθῶν σ' ἐξέπληξ' ὀρρώδια; Ion 406. SYN. Δεῖμα, δέος, φθβός, τρόμος.
- Ὀρσικτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui fragores concitat,] loud-sounding. Ὀρσικτύπου Διός γ' ἐν ἀπαντὶ κράτει. Olymp. 10. 97. SYN. See Βαρυβρέμετης.
- Ὀρσίλοχος, ου, ὁ, P. N. [Orsilochus.] Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἐτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον. E. 547.
- Ὀρσῶθῦρα, as, ἡ, subst. [janua conclavis secundaria, in superiorem ædium partem admittens,] a side door to a hall, leading to the upper chambers. Ὀρσῶθῦρα δὲ τίς ἐσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ. χ. 126.
- Ὀρσῶλπεύω, et ὀρσῶλπέω, v. [vexo, agito,] to harass, distract. Ἡ μὲ βῶων ἐνέχ' ὥδε χολούμενος ὀρσῶλπεύεις; Hom. H. Merc. 308. See also Pers. 10. SYN. Τάρασσω, θορβέω, διατάρασσω, ἀνατάρασσω, πολέμεω.
- Ὀρσῶλπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [turbulentus, vexans,] turbulent, tormenting. Ὀρσῶλπος μὲν Ἄρης. Anacr. 116.
- Ὀρσῶμαι, Ion. ex futuro verbi ὀρω, [concito me, surgo,] to rise. Ὀρσῶ, Λαῶ μέδοντι ἄδῃ, κἀλουνσὶν ἄριστοι. Γ. 250. SYN. Ἀνίσταμαι, ἀναίσσω.
- Ὀρσῶτρίαινης, ου, ὁ, adj. [tridentem impellens,] trident-moving. Ὀρσῶτρίαινᾶ δ' ἐπ' Ἰσθμον ποντίαν. Olymp. 8. 64.
- Ὀρτάλιχος, ου, ὁ, et ὀρτάλιχεν, et ὀρτάλις, ἰδός, ἡ, subst. [pullus implumis,] a chicken. Οὐδ' ὅπου ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ Κοῖτον ὀρῶν. Theocr. 13. 12. SYN. Νεοσσός, ἀλέκτωρ.
- Ὀρτίλοχος, ου, ὁ, P. N. [Ortilochus.] Οἴκῳ ἐν Ὀρτίλοχοιῷ δαίφρωνος ἦτοί Ὀδυσσεύς. φ. 16.
- Ὀρτύγια, as, ἡ, P. N. [Ortygia,] an ancient name of Delos; also a small island near Syracuse. Ὀρτύγιης καθυπερθεῖν, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο. ο. 403.
- Ὀρνυξ, ὕγος, ὁ, subst. [coturnix,] a quail. Ὀρνυξ ἐκἀλείτ'· καὶ γὰρ ἦκεν ὀρνυγί. Aves 1297. EPITH. Οἰκόγενής.
- Ὀρνυγόμητρα, as, ἡ, subst. [coturnicum matrix,] a mother quail, a large quail. Καὶ Λητοὶ ὀρνυγόμητρα. Aves 871.
- Ὀρυκτός, ἡ, ὄν, adj. [fossus,] dug. Ἴπποι δὲ ρεῖα ταφρὸν ὑπερθῶρεονταὶ ὀρυκτὴν. Θ. 179. SYN. Σκαπτός, κατωρύχης, κατώρυξ.
- Ὀρῡμαγδός, οὔ, ὁ, subst. [sonus asper et impetuusus,] a crash; din, clamor. Ἐκτοσθεν δ' ἀντροῖ βάλων ὀρῡμαγδὸν ἐθηκέν. ι. 235. SYN. Θορυβός, κτύπος, ὀτθβός, τάρᾱχή, κραυγή, ψόφος, κτύπος, παῖαγός. EPITH. Πόλυς, ἀζηχὴς, μέγας, σιδήρειος, ἀργαλέος.
- Ὀρύσσω, f. ξω, v. [fodio,] to dig. Ἐκτοσθεν δὲ βάθειαν ὀρύξομεν ἐγγυθὶ τάφρων. H. 341. SYN. Διόρύσσω, σκάπτω, τάφρεω, ἐξορύσσω.
- Ὀρῡνευμά, ἀτός, τὸ, ὀρῡνά, as, ἡ, subst. [orbitas,] an orphan or destitute

- state. Τί φῆς ; τί ταρβῶν ὀρφάνεμ' ἐμῶν τέκνων ; Herc. F. 545. SYN. Ἀτέκνια, ἀπαιδία, ἐρημία.
- * Ὀρφάνεω, et ὀρφάνιζω, v. [orbo, orbum reddo,] to bereave, to render destitute. Καὶ παῖδας ὀρφάνευσ' ἀλλὰ ταῦτά μιν. Alcest. 308. See also Alcest. 407. SYN. Ἐρημῶ.
- * Ὀρφάνια, vid. Ὀρφάνεμᾶ.
- * Ὀρφάνιζω, vid. Ὀρφάνεω.
- * Ὀρφάνικος, et ὀρφάνος, ἡ, ὄν, et * ὀρφάνιστης, οὔ, ὅ, adj. [orbis quovis propinquo, viduus, desertus, privatus,] deprived of a relation, orphan, destitute. Παῖδες δ' ὀρφάνικοί· ὃ δέ θ' αἰμᾶτί γαῖαν ἐρεύθων. Λ. 394. See also Eur. Electr. 914. and Aj. Fl. 512. SYN. Χηρὸς, ἐρημὸς.
- * Ὀρφεὺς, α, ὄν, adj. [Orphicus,] of Orpheus. Ὀρφεῖα κατέγραψεν. Alcest. 989.
- * Ὀρφεὺς, ἔως, et Ion. ἥος, ὅ, P. N. [Orpheus.] Μῆτ' Ὀρφέως κάλλιόν ὑμνῆσαι μέλῃς. Med. 543. EPITH. Εὐαίνητος, Θρήϊξ, Θρηϊκίος, φορμίκτης, πατήρ ἁοιδας.
- * Ὀρφναῖος, α, ὄν, et ὀρφνός, ἡ, ὄν, adj. [tenebricosus, niger,] dark, black. Ὡμᾶ ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πατέρ. Orest. 1224. SYN. Σκότεινός, δυνόφερός.
- * Ὀρφνη, ης, ἡ, subst. [tenebræ, nox,] darkness, night. Ἡμεῖς ἐν ὀρφνῇ σπαργάνωσαντες πέπλοις. Ion 955. SYN. Ἀχλὺς, σκοτὸς, ζῆφος, νύξ. EPITH. Πύκνη, δυσαιθριὸς, μελαινὰ, δυνόφερᾶ, σκοτία, ἑλδὰ, λυγρὰ, ἀχλύσσοᾶ.
- * Ὀρχᾶμός, ον, ὅ, subst. [princeps, dux,] a chief, a commander. Ἐνθα κέ σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμέ λαῶν. Ξ. 102. SYN. Ἡγέμων, ἄρχος, ἀρχηγός, ἀρχηγέτης, ἡγητής.
- * Ὀρχαῖτος, et ὄρχος, ον, ὅ, subst. [series satarum arborum,] a row of trees, an avenue, a shrubbery, an orchard. Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχαῖτος ἀγχι θυράων. η. 112. See also η. 127. SYN. Ὀγμός, κηπός. EPITH. Ἀμπέλεις, νειάτις, ἡνέμευς, ὀπωρινός. PHR. See η. 112.
- * Ὀρχεῖμαι, v. [salto, tripudio,] to dance. Ὀρχεῦντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι. Σ. 594. SYN. Ἀλλόμεναι, χόρευμαι, ἀναχόρευμαι. PHR. Ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι. Apoll. 1. 539.
- * Ὀρχημὸς, οὔ, ὅ, ὄρχημα, ἄτος, τὸ, ὄρχησμός, οὔ, ὅ, et ὄρχηστὺς, ὅς, ἡ, subst. [saltatio,] dancing. Ἡμῖν ἡγεισθω φίλοπαίγμωνος ὄρχηθμοῦ. ψ. 134. See also Aj. Fl. 699. and Eumen. 373. and α. 152. EPITH. Ἀμύμων, Νυσσιῶν, αὐτὸ-δαῖς, ἱμερόεις. PHR. Ἀνάθημᾶ δαιτός.
- * Ὀρχηστήρ, ἥρως, et ὄρχηστής, οὔ, ὅ et * ὄρχηστρὺς, ἰδὸς, ἡ, subst. [saltator,] a dancer. Κοῦροι ὄρχηστῆρες ἐδινέον, ἐν δ' ἄρ' αὐτοῖσιν. Σ. 494. See also Ω. 261. and Ran. 517. SYN. Χόροισι πῆσαι ἀριστός, χόρευτής, χόρητής.
- * Ὀρχηστὺς, vid. Ὀρχηθμός.
- * Ὀρχίλος, ον, ὅ, subst. [orchilus,] the golden-crown wren. Sanx. Κἂν Δ' ἰθὺ βασιλεῖ κριόν, βασιλεὺς ἔστ' ὄρχίλος ὄρνις. Aves 569.
- * Ὀρχίπέδα, v. [testiculos contrecto,] Οὐκ ὀρχίπεδῶσαι, ὦν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Aves 142.
- * Ὀρχίπέδον, ον, τὸ, et * ὄρχις, ἔως, ὅ, subst. [testiculus, testis,] Ἐλξει θυράζ' αὐτόν, λαβὼν τῶν ὄρχιπέδων. Plut. 955. See also Nub. 713. SYN. Λακκόπεδον.
- * Ὀρχομένους, οὔ, ἡ, P. N. [Orchomenus,] a city in Bœotia, and another in Arcadia. Οἱ δ' Ἀσπληδὸνᾶ ναῖον, ἰδ' Ὀρχομένον Μινυεῖον. B. 511. EPITH. Πόλυμηλός.
- * Ὀρχός, vid. Ὀρχαῖμος.
- * Ὀρω, vid. Ὀρυνμῖ.
- * Ὅς, ἡ, ὅ, relat. [(1) qui, quæ, quod, (2) suus,] who, which ; his own. Ἀνδρὰ μοὶ ἐννέπε, Μοῦσά, πόλντροπον, ὃς μάλ' ἀ πολλὰ. α. 1. SYN. Ὅσκει, ὄστει, ὄστis, ὄtis.
- * Ὅσακι, et poet. ὅσακι, adv. [quoties,] as often as. Ὅσακι δ' ὀρμήσει πύλαων Δαρδανίων. X. 194.

ὄσατιός, poet. ὀσσατίος, vid. "ὄσος.

ὄσημεραι, adv. [quotidie,] daily. Μάλλον, ἢ κακοῖς τῶσούτοις ναυμάχεϊν ὄσημεραι. Vesp. 479. SYN. Ἐπ' ἡμᾶρ, καθ' ἡμέραν.

ὄσιος,¹ α, ὄν, adj. [sanctus,] sacred, proper. "Ὅσιος δὲ γ' ἐγερὸν ὀνόμα, τιμωρῶν πατρί. Orest. 540. SYN. Ἄγιος, δίκαιος, εὐσεβής, ἱερὸς.

ὄσιω, v. [(1) sanctum reddo; (2) expio,] to render holy, to expiate. Ὀσίουσθ' αὐτίκα γὰ πᾶσα χρεύσει. Bacch. 114. SYN. Ἀγνίζω, ἐφαγνίζω, καθαίρω.

ὄσιως, adj. [pie,] piously, properly. Παῖδ' οὐχ ὄσιως σὸν ἀποκτείνας. Hipp. 1282. SYN. Δικαίως.

ὄσμη, ἡς, et ὀδμή, ἡ, subst. [odor,] smell, perfume, stench. Ὁσμὴ κατήρες, μικρὸν, ἀλλ' ἐπεισβάλεϊν. Eur. Electr. 498. SYN. and EPITH. See Ὀδμή.

ὄσος, et ὀσατίος, poet. ὄσσος, et ὀσσατίος, α, ὄν, adj. [quotus, quantus,] how many, how great, as many as. "Ἢξει δ' Ὀδυσσεὺς ὄσῳ οὐκ ἦδη. Hec. 140. See also E. 758. SYN. See Ὀπσός.

ὀσᾶ, ἡς, ἡ, subst. et (2) P. N. [(1) vox divina et ominosa; fama; (2) Ossa,] (1) a prophetic voice, a report; (2) Ossa, a mountain in Thessaly. "Ὀσᾶ δ' ἄρ' ἀγγέλως ὤκα κατὰ πτόλιν φ' ἔχ' ἑὸ πάντη. ω. 412. SYN. (1) Φᾶτις, φήμη, αὐδή, κληδὼν, ὁμφή. EPITH. (1) Ἀρτίεπης, πατρία, ἀμβροτός, ἐράτη, ἐρατεινή, χρυσᾶ.

ὀσσατίος, vid. "ὄσος.

ὀσσομαι, Æol. pro ὀπτομαι, et ὀπτεύμαι, v. [specto,] to behold. Εἰσίδετην πάντων κεφάλας, ὀσσοντό δ' ὀλεθρὸν. β. 152. See also Lysistr. 597. SYN. See ὀπτομαι.

ὀσσίχος, η, ὄν, adj. [quantulus,] how little. Ὀσσίχων ἐστὶ τὸ τύμμη, καὶ ἀλλήκων ἀνδρᾶ δαμάσδει. Theocr. 4. 54.

ὀσσός, η, ὄν, vid. "ὄσος.

ὀσσοός,² ἔδος, τὸ, et ὀσσοός, ον, ὁ, subst. [oculus,] an eye. Πίζας ἐν ὀσσοῖς αἱμάτων ἐκβάλλων. Herc. F. 928. SYN. Ὀμμά, ὀφθαλμός, ὦψ. EPITH. Ἀδάκρυτον, αἱμάτῳ, δεινόν, περὶ καλλῆς, φαεινόν, διάστρῳφον.

ὀστῆον, ον, τὸ, subst. [os,] a bone. Ἀχρὶ καὶ εἰς ὀστοῦν οὐδ' ὀστῆον ἔκ' ἐτ' φωτός. τ. 451. EPITH. Λευκόν, μύελον, τᾶμ' ἐσ' χροόν.

ὀστίνος, η, ὄν, et ὀσσοφύης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [osseus,] of or belonging to the bone. Τοῖς ὀστέοις φουσῆτε τὸν πρωκτὸν κύνος. Acharn. 863. See also Batr. 288.

ὀστλιγξ, ιγγός, ἡ, subst. [(1) scintilla, (2) cirrus,] a spark, lock of hair.

ὀστλιγγες μᾶλεροῦ πῦρὸς ὡς ἰνδάλλοντο. Apoll. 1. 1297. SYN. (2) Βόστρογός.

ὀσσοφύης, vid. "ὀστίνος.

ὀστράκινδᾶ, adv. [sicut in ludo testarum,] as in the play with shells.³ "Ὀστ' εἰ σὺ βριμήσαις καὶ βλέπεις ὀστράκινδᾶ. Equit. 855.

ὀστράκωδερμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [cui testa loco cutis est,] covered with a shell instead of a skin.

ὀστράκον, ον, τὸ, subst. [testa,] a tile, pot, shell. Λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ ὅστιν ἢ τοῖς ὀστράκοις. Ran. 1305. SYN. See Λεπύρον.

ὀσφραίνωμαι, f. ὀσφρήσμαι, 2 aor. ὠσφρόμην, v. [odoror, olfacio,] to smell. Κάκδομαιδον, ὀσφραίνει τί; b. τοῦ ψύχους γ' ἴσως. Plut. 896.

¹ Homer uses the feminine ὀσίη as a substantive, as Damm. properly remarks. His words are: "In poeta solum occurrit foemininum elliptice et Ionice quasi substantivum positum, ἡ ὀσίη, jus, fas, mos."

² It is to be observed that ὀσσοός, an eye, nowhere occurs in the singular, except in Eustath. dat. sing. ὀσσοί: the dual ὀσσοί, so frequent in Homer, is derived from ὀσσοός, τὸ, by apocope for ὀσσοί.

³ H. Steph. in his Thes. t. ii. p. 1526=7044. makes ὀστράκινδα a substantive, and explains it, Ostracorum lusus: but in the passage above quoted, ὀστράκινδα must be taken adverbially, and βλέπειν ὀστράκινδα will denote, to carry ostracism in the look, unless we read ὀστράκινδαν, which will convey the same meaning. So we have in Hom. Od. τ. 446. πῦρ δ' ὀφθαλμοῖς δεδωκώς. On this very common Atticism, see the learned Dr. Blomfield's note, Sept. Theb. 5.

SYN. Δᾰπᾰδᾰν, γᾰῃ, ἐδᾰφᾰς, ὀδᾰς [ὄδος]. EPI TH. Φᾰσιζᾰν, στᾰφᾰλᾰν, εὔρᾰχᾰρᾰν, θέσκελᾰν, γένεθλᾰν.

Οὐδᾰνᾰσωρᾰς, ου, ὁ et ἡ, adj. [nulla cura dignus, vilis,] deserving of no care, worthless. Ἀβλᾰῃχρᾰ, οὐδᾰνᾰσωρᾰ, τᾰδᾰ οὐ μᾰνὸς ᾰμᾰν ἐρύξει. Θ. 178.

Οὐδᾰς, οὔ, ὁ, subst. [limen,] a threshold, a step. Ἀλλᾰῃλας πρᾰσσειπᾰν, ᾰμειβᾰ-
μᾰναι μᾰγᾰν οὐδᾰν. Hes. Theog. 749. SYN. Βᾰθμᾰς. EPI TH. Αὔλειᾰς,
ξεστᾰς, λαῖνᾰς, ᾰστεμφᾰς.

Οὐθᾰρ, ᾰρᾰς, τὸ, subst. [uber, mamma, fertilitas,] a breast, richness. Εἰ δᾰ κᾰν
Ἀργᾰς ἰκοίμᾰθᾰ Ἀχᾰϊκᾰν, οὐθᾰρ ᾰρούρης. I. 141. SYN. Μαστᾰς. SYN. Γλυκᾰρᾰν.

Οὐκᾰλᾰγων, οντᾰς, ὁ, P. N. [Ucalegon.] Οὐκᾰλᾰγων τᾰ καὶ Ἀντᾰνᾰρ, πεπνυμᾰνᾰ
ᾰμφᾰ. Γ. 148.

* Οὐλᾰ, adv. [vehementer,] violently, loudly. Οὐλᾰ κᾰτεκρᾰτᾰλιζᾰν, ἐπεψᾰφᾰον
δᾰ φᾰρέτραι. Call. 3. 247.

Οὐλᾰμᾰς, οὔ, ὁ, subst. [confertum agmen, globus,] a thick body of troops,
a throng. Ὡς ἐφᾰθᾰ Ἐκτωρ δᾰ αὐτᾰς ἐδᾰσᾰτᾰ οὐλᾰμᾰν ᾰνδρᾰν. Υ. 379. SYN.

Ἀθροισμᾰ, λᾰχᾰς, τᾰξᾰς, θᾰρᾰβᾰς, μᾰχη, εἰλη, ὁμιλᾰς.

Οὐλᾰ, ἡς, ἡ, subst. [(1) hordeum, mola salsa; (2) cicatrix,] barley, the salt cake
offered in sacrifice; (2) a scar. Οὐλᾰν πᾰρᾰ ὀφρᾰν, ἦν πᾰρᾰ ἐν πᾰτρᾰς δᾰμοις.
Eur. Electr. 573. SYN. Οὐλᾰχᾰτᾰ, (2) ὤπειλᾰ, κηλᾰς.

Οὐλᾰς, et οὐλᾰς, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) integer, plenus, fortis; (2) perniciosus,]
(1) entire, complete, thick, brave; (2) destructive. Οἶος δᾰ ἐκ νᾰφᾰων ᾰνᾰφαῖνᾰται
οὐλᾰς ᾰστᾰρ. Α. 62. See also Π. 224. SYN. Ὀλᾰς, δᾰσᾰς, (2) ὀλᾰς, ὀλᾰ-
θρᾰς.

Οὐλᾰκᾰρᾰνᾰς, ου, ὁ et ἡ, adj. [pleno et comis bene obsito capite,] having a
bushy head of hair. Γυρᾰς ἔην ὤμοις, μᾰλᾰνᾰχρᾰς, οὐλᾰκᾰρᾰνᾰς. τ. 246.

Οὐλᾰμᾰνᾰς, Ion. pro ὀλᾰμᾰνᾰς, aor. 2. ab Ὀλλυνμᾰ, q. v.

* Οὐλᾰν, ου, τὸ, subst. [gingiva,] a gum. Οὐλοισᾰν ἐξᾰμελᾰς εὔτᾰρᾰς γᾰλᾰ.
Choëph. 885.

Οὐλᾰπους, πᾰδᾰς, adj. [integros pedes habens,] sound-footed. Οὐλᾰπᾰδᾰ, οὐλᾰ-
κᾰρᾰνᾰ πᾰρᾰς κᾰτᾰᾰμᾰνᾰτᾰ ᾰντᾰμᾰ. Hom. Hym. 3. 137.

Οὐλᾰς, ἡ, ὅν, vid. Οὐλᾰς.

Οὐλᾰχᾰτᾰ, ἡς, ἡ, subst. [mola salsa,] a salt cake. Βοῦν δᾰ πᾰριστᾰσαντᾰ, καὶ οὐ-
λᾰχᾰτας ᾰνᾰλοντᾰ. B. 410. SYN. Οὐλᾰ, πρᾰχᾰτᾰ, πρᾰχᾰσᾰς.

Οὐλᾰ, v. [bene valeo, sum felix: in imperat. salve,] to be well, to be prospe-
rous; imperative, farewell. Οὐλᾰ τᾰ καὶ μᾰγᾰ χαῖρᾰ, θεοὶ δᾰ τᾰ ὀλβᾰα δᾰτᾰν. Ω.
401. SYN. Εἰ πᾰσσω, ὑγᾰῖνᾰ, εὔτᾰχᾰ.

* Οὐν, adv. [ergo, igitur,] therefore, then. Τὸν δᾰ ὡς οὐν ἐνᾰσᾰν ᾰρηᾰφᾰλος Μᾰ-
νᾰλαᾰς. Γ. 21.

Οὐρᾰ, ων, τᾰ, idem quod οὐροι, Ion. pro ὄροι, [termini,] limits. Ὅσοᾰ δᾰ
δᾰσκον οὐρᾰ κᾰτωμᾰδᾰοῖδᾰ πᾰλονται. Ψ. 431.

Οὐρᾰ, ᾰς, ἡ, subst. [cauda,] a tail. Θεῖνοντᾰ δᾰ οὐρᾰ πωλᾰκᾰς ρᾰνοῦ τρᾰχᾰ. Rhes.
780. EPI TH. Λᾰσᾰς, τᾰντᾰρᾰχᾰς.

Οὐρᾰῖδᾰς, α, ὅν, adj. [ad caudam pertinens,] of or belonging to the tail. Οὐ-
ρᾰῖται, ὅ δᾰ τᾰ ᾰγᾰχᾰ μᾰλα τρᾰχεῖ, οὐδᾰ τᾰ πολλᾰ. Ψ. 520.

Οὐρᾰνᾰῖδᾰς, ου, οὐρᾰνᾰῖδᾰς, α, ὅν, et οὐρᾰνᾰῖων, ωρᾰς, adj. [cœlestis,] celestial.
Οὐρᾰνᾰῖδᾰ μᾰγᾰ ᾰνακτᾰ, Θεῶν πρᾰτᾰρᾰ βᾰσίλᾰῃ. Hes. Theog. 486. See also
Here. F. 754. et Ω. 547. SYN. Ἐπουρᾰνᾰῖδᾰς, αἰθᾰρᾰῖδᾰς, Ὀλύμπᾰς, οὐρᾰνᾰχᾰς.

Οὐρᾰνᾰδᾰεῖκτᾰς, ου, ὁ et ἡ, adj. [a cœlo ostensus,] shown from heaven. Ἡς ᾰπᾰ
αἰγᾰλᾰς γαῖᾰν ἐλᾰσᾰται οὐρᾰνᾰδᾰεῖκτᾰς. Hom. Hym. 31. 4.

Οὐρᾰνᾰθεν, et οὐρᾰνᾰθᾰ, vid. annot. in voc. Οἰκᾰθεν.

Οὐρᾰνᾰμᾰκᾰς, ᾰς, ὁ, et ἡ, adj. [ad cœlum porrectus,] "towering to the sky,"
very lofty. Οὐρᾰνᾰμᾰκᾰ ρᾰῖτᾰ κᾰμοὶ φωνᾰν, ᾰ παμβᾰσίλειαι. Numb. 356.

Οὐρᾰνᾰνᾰκᾰς, ου, ὁ et ἡ, adj. [cœlum superans,] conquering heaven. Γᾰμᾰτᾰς
οὐρᾰνᾰνᾰκᾰν. Æsch. Suppl. 172.

Οὐρᾰνᾰς, οὔ, ὁ, subst. [cœlum,] heaven, the sky. Ὡτᾰν ἐν ᾰστροῖς οὐρᾰνοῦ τέμ-
νων ὀδᾰν. Phœn. 1. SYN. Ὀλυμπᾰς, αἰθᾰρ. EPI TH. Ἀστᾰρᾰς, εὔρᾰς, μᾰγᾰς,

μέσος, πῶλον χαλκός, σιδήρεος, χάλκεός, ἄμβρατος, αἰγλήεις, πῶλον φέλος, ἡνέμοεις, ἀφθιτός, ἀστροφός, ἀστρά φέρων, αἰπύς, δινήεις. PHR. Ὑπᾶτον εὐρυτίμου δῶμα Διός, χαλκὸς πέδους θεῶν ἔδρα, θεῶν ἔδος, Διὸς χαλκὸς βᾶτες δῶμα, Ζηνὺς θρόνος, δῶμα Διὸς νεφέλη γερᾶταῦ, Ζηνὺς πῶλον χρυσὸς οἶκος.

Οὐράνουχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [caelum tenens,] celestial. Ἀεὶδὼν οὐράνουχὸν ἀρχάν σέβειν. Choëph. 947.

Οὐρεῖς, Ion. pro Ὀρεῖς, q. v.

Οὐρεῖδρῶμος, Ion. pro Ὀρεῖδρῶμος, vid. Ὀρεῖβᾶτης.

Οὐρεῖθρεπτός, Ion. pro Ὀρεῖθρεπτός, ὅν, vid. Ὀρεῖνῶμος.

Οὐρεῖσιβώτης, vid. Ὀρεῖνῶμος.

Οὐρεὺς, Ion. pro ὄρεὺς, ἔως, Ion. ἦος, ὁ, subst. [(1) mulus; vel, ut mavult Dammius, custos, inspector, praesidium: at videsis doctiss. Heyneum in l. infr. c.] a mule; a guardian. Ἡ τῖν᾽ ὄρηων διζήμενός, ἡ τῖν' ἐταίρων; K. 84.

SYN. (1) Ἡμιδὼς, ὄρεὺς, κτηνός, (2) see Οὐρός, custos.

Οὐρεῶ, v. [meio,] to make water. Πῶλον γὰρ χρῶνδον οὐρεῖς σῦ. b. νη Δι', ὦ μέλε. Thesm. 614. SYN. Ὀμιχέω, κάτουρεῶ.

Οὐρητιάω, et οὐρησεῖω, v. [micturio,] to desire to make water. Ἀμῖς μὲν, ἡν οὐρητιάσῃς αὐτῇ. Vesp. 803.

Οὐριᾶχος, ου, ὁ, subst. [ima hastilis pars,] the bottom part of a spear. Ἡρᾶ οἱ, ἀσπαίρουσᾶ, καὶ οὐριᾶχον πέλεμιζεν. N. 443. SYN. Σαυρωτήρ.

Οὐρίζω, f. ἴσω, et Attic. ἴω, v. [vento secundo proveho,] to bring with a fair wind. Ἄλυσσαν, κατ' ὀρθάν οὐρίσας. Cæ. R. 714.

Οὐρίος, α, ὅν, adj. [secundus,] prosperous. Ἐρε-θιζόμενός οὐρίᾳ ριπίδι. Acharn. 669. SYN. Ἐπιδέξιός, εὐφῶρος, εὐτυχής, εὐνήμεός.

Οὐρίοστατης, ου, ὁ, adj. [prosperè institutus. Vid. Blomf. in l. infr. c.] prosperously established. Θηλὴν οὐρίοσταταν. Choëph. 807.

Οὐρόν, ου, τὸ, idem ac Οὐρός, et Ὀρός, q. v.

Οὐρός, Ion. pro Ὀρός, q. v.

Οὐρός, ου, ὁ, subst. [(1) ventus secundus; (2) custos,] (1) a fair wind, (2) a guardian. Πρύμνηθεν οὐρόν, ὡς δέκασπῶρον χρῶν. Troad. 20. SYN. (2) Φύλαξ, σωτήρ. EPITH. (1) Ἰκμενός, ἀπήμων, ἐπαιγίζων δι' αἰθερός, κάλδς, λάβρός, λίγυς, ἐπὶ λίγυς, κάλλιμος, πνείων, πλησίσιος, κραιπνός, σωτήριος, (2) πιστός, ὄτηρός.

Οὐρός, οὔ, ὁ, subst. ["locus paululum cavatus, per quem navis in terram subducta, aut recens ædificata, in aquam deducitur et demittitur,] 'the stays,' the hollow, down which a ship is launched. Οὐρούς τ' ἐξεκθαίρον' αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἵκν. B. 153. SYN. Ὀλκος.

Οὐς, ὦτός, τὸ, vid. Οὐάς.

Οὐσία, ας, ἡ, subst. [facultas, substantia, res,] means, substance. Ὡς ἂν παρούσης οὐσίας ἑκαστός ἦ. Helen. 1252. SYN. Πέριουσία, χρήματά, κτήματά, ὑπαρξίς. EPITH. Ἰκάνῃ, σύχνῃ.

Οὐτάζω, οὔταῶ, οὔτημι, et Ion. οὔτασκόν, et imp. οὔτήσασκόν, v. [cominus vulnere,] to wound, to stab. Οὔταζον σᾶκος εὐρύ πᾶναιόλον, οὐδὲ δύναντὸ. N. 552. See also κ. 356. A. 658. O. 745. and X. 375: SYN. Τίτρώσκω, νύττω, πλήσσω, τύπτω.

Οὐτιδάνος, ἡ, ὅν, adj. [homo vel res nihili,] good for nothing. Ἡ γάρ κεν δειλός τὴ καὶ οὐτιδάνος κάλειμην. A. 390. SYN. Ἄτιμος, ἀνδρίθμιος, φαυλός, ἀσθένης.

Οὐτίς, ἴος, acc. ἵν, ὁ et ἡ, subst. [nemo,] nobody. Οὐτὶν ἐγὼ πῦματον ἐδόμαι μετὰ οἷς ἐτάροισι. ι. 369.

Οὕτω, et οὕτως, adv. [sic, ita,] so, thus. Μὰ ψ οὕτω τοιόνδ' ἐτόνδ' ἐτὲ λαὸν Ἀχαιῶν. B. 120. See also A. 131. SYN. Ὡς, ὁμοίως.

* Οὗτός, αὐτῇ, τοῦτ', pronom. [(1) hic, (2) heus,] (1) he, she, it, (2) harkye. Οὗτος, τί πάσχεις; b. Πρὸς θεῶν σὲ λίσσασθαι. Hec. 1109.

- ὀφειλέτης, ου, ὁ, et ὀφειλέτης, ἰδὸς, ἡ, subst. [debitor,] a debtor. Ἦν μὲν γ' ὀφειλέται' τῇ μοι, μνήμων πᾶν. Nub. 484. See also Rhes. 965.
- ὀφείλω, 2 aor. ὤφελον, v. [debeo,] to owe, to be one's duty. Ψυχῇ μὲν εἶναι οὐ δύσιν ὀφείλομεν. Alcest. 728. SYN. Δεῖ με.²
- ὀφέλλω, v. [(1) debeo,³ (2) augeo, amplifico, adjuvo,] to owe, to be one's duty; to augment, to benefit. Ἦλθε μὲτα χρεῖος τὸ ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὀφέλλε. Φ. 17. SYN. Ὄφειλω, ὀφλέω, αὖξω, αὖξανω, ὠφέλεω, ἐπιδίδωμι.
- ὀφέλος, ἔος, τὸ, subst. [utilitas, commodum, augmentum,] usefulness, benefit, profit. Ὅς τοι πόλλ' ὀφέλος γένετο πτόλει τέ καὶ αὐτῷ. P. 152. SYN. Ὀφελήμα, ὠφέλειά, ὠφελήσις, ὄνησις, ἐπικουρία, αὖξησις, κέρδος.
- ὀφέλιτος, ου, ὁ, P. N. [Opheltius.] Καὶ Δολοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλιτον ἦδ' Ἄγελαν. Λ. 302.
- ὀφθαλμία, as, ἡ, subst. [ocularia ægritudo,] a disease or soreness in the eyes. Ταύτης ἀπαλλάξειν σὲ τῆς ὀφθαλμίας. Plut. 115. SYN. Λήμη.
- ὀφθαλμῖαι, v. [ægritudine oculorum laboro,] to have sore eyes. Μὰ τὸν Δῖ, οὐ γὰρ ἄλλ' ἐτύχον ὀφθαλμῶν. Ran. 193.
- ὀφθαλμιδίων, ου, τὸ, subst. [ocellus,] a little eye. Ἴδου δέχου κέρκον λαγῷ, τῷ ὀφθαλμιδίῳ περικύβην. Equit. 909.
- ὀφθαλμός, οὔ, ὁ, subst. [oculus,] an eye. Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νεφὸς ἀχλύος ὤσεν Ἀθήνη. O. 668. SYN. See Ὀμμά. EPIITH. Προθυμὸς, ὄλος, συγγενής, αὐπνός, ἰμερόεις, ὄξυς, γλυκύς, ἡμεροσκοπός, κυκλοτῆρης, μέγας, κάλος, στίλβων, φωσφόρος.
- ὀφθαλμοτεγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex oculis manans,] streaming from the eyes. Ὄφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημυριδί. Alcest. 185.
- ὀφθαλμώρυχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [oculos effodiens,] digging out the eyes. Ἄλλ' οὐ κάρανηστήρες ὀφθαλμώρυχοι. Eumen. 186.
- ὀφιοῦχος, ου, ὁ, subst. [anguinenens,] the name of a constellation. Τὸν δὲ καὶ εἰς ὤμους κἀταγει μὲγερὸν Ὀφιοῦχόν. Arat. 75. EPIITH. Αἰγλήεις, βριῖαρος, φαεινόμενος.
- ὀφίς, ἰός, ἔος et ἔως, ὁ, subst. [serpens, anguis,] a serpent. Ὅδαξ ἐλάβδῃμην ὡς παρείας ὦν ὀφίς. Plut. 690. SYN. Δράκων. EPIITH. Γοργωπός, αἰδὼς, αἰδῶνωπός, δεινός, πικρός, δηλήμων, ὀλός, οὐδόμενος, χθονίος, ἀμφιελικτός.
- ὀφιδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [anguinus, plenus anguium,] snaky, covered with snakes. Ὅς τὰς ὀφιδέας νι-ὄν. Olymp. 13. 89.
- ὀφίων, ὄνυς, ὁ, P. N. [Ophion.] Πρωτὸν Ὀφίων Εὐρυνόμη τέ. Apoll. 1. 503.
- ὀφλισκάνω, et ὀφλω, f. ἤσω, v. [damnor, crimini obnoxius sum,] to be fined or condemned. Πάτηρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμάρτιαν ὀφλισκάνει. Phæn. 775. See also Med. 405.
- ὀφρᾶ, adv. [ut, quo, donec,] in order that, until. Ὄφρᾶ ἔπος εἵποιμι τὸ μοι κατὰθύμῳ ἐστῇ. X. 393. SYN. Ὄπως, ὡς, ἵνα, ὥστε.
- ὀφρῆν, ἡς, et ὀφρὺς, ὄος, ἡ, subst. [supercilium,] an eye-brow, a brow. Στρατὸν, λεπαῖαν δ' ὀφρῆν καθήμενος. Heracl. 395. See also Hipp. 290. EPIITH. Στυγνὴ, οὐλὴ, κυάνανγης, κυάνεα, ἀμβροσία, μέλαινα, φαιδρά, ἐρατή.
- ὀφρῦς, εσσα, ἐν, adj. [excelsus, superbus,] built on the brow of a hill, proud. Ἰλῖος ὀφρῦεσσα πύρι σμύχοιτ' ἄκρης. X. 411. SYN. Ἠνέμοις, ὑψηλός.
- ὄχᾶ, adv. [valde, longe, multum,] very, greatly. Ἀμφότερῳ μὲν μᾶλλον ὄ γάρ κ' ὄχ' ἀριστὸν πάντων. M. 344. SYN. Ἐξοχᾶ.
- ὄχετηγός, οὔ, ὁ, adj. [qui aquam derivat alicunde,] who conducts a stream, or forms a channel. Ὡς δ' ὄτ' ἀνὴρ ὄχετηγός ἀπὸ κρήνης μελάνυδρον. Φ. 257.
- ὄχετός, ου, ὁ, subst. [canalis,] a channel, aqueduct, sluice. Πάρεκτρεποντές ὄχετον, ὥστε μὴ θάνειν. Eur. Suppl. 1121. SYN. Διαρρύη, διώρυξ.

¹ Brunck, in the passage quoted, reads Ὀφείλῃται, though he retains the true reading Ὀφειλέτης in the Ajax Fl. 590.

² On the various usages of this word, see Steph. Thes. t. ii. p. 1560=7094.

³ The interpretation of debeo is here given to ὀφέλλω, because it is sometimes used Ionice for ὀφείλω, see T. 200. E. 84. and other passages; but it must be remembered that ὀφείλω is never used in the sense of, 'to increase.'

- ὄχευς, ἔως, Ion. ῥός, ὁ, subst. [(1) pessulus, (2) lorum, (3) fibula,] a bolt, a bar, a thong, a buckle. "Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερέωνος ὄχευς τέτατο τρυφάλεινς. Γ. 372. SYN. ἱμάς, πέρονη, μόχλος, δεσμός. EPIITH. Χρύσειος, μακρὺς, στίβάρους, σθενάρους, εὐτευκτός, ἀλὺτός, θεοδμήτος, αἰδλός.
- ὄχειω, v. [coëo, inco,] to be connected with. Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κύρυντιλός, εἰ τὴν ὄχυνσεῖς. Theocr. 5. 147.
- ὄχέω, v. [velo, porto, persequor,] to bear, to carry, to pursue. Νηπιῖας, ὄχεῖν, ἐπεὶ οὐκ ἐτὶ τήλικός ἐσσί. α. 297. SYN. Φέρω, κομίζω, φέρω, ὑποφέρω, ὑπομένω, ὑπελαύνω.
- ὄχημα, ἄτος, et ὄχος, ἔος, τὸ, subst. [currus, vehiculum,] a chariot, a conveyance. Ἀψίδα πέτρῳ προσβάλων ὀχήματός. Hipp. 1228. See also Δ. 419. SYN. Ἀρμά, δῖφρος, ἀπήνη, ἄμαξά. EPIITH. Ἰππειὸν, νάϊον, πολικόν, ἀσεῖρωτον, ζῦγοις, περὶ φρόρον, πύλκαρπον, τέθριππον, θάλασσοπλαγκτόν, κένον, φλόγειον, πύλκωπον.
- ὄχησις, ου, ὁ, P. N. [Ochesius.] Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, ὄχησιος ἀγλαὸν υἷον. E. 843.
- ὄχθεω, v. [graviter fero, indignor, ingemisco,] to be indignant, annoyed, or grieved. Ὀχθήσας δ' ἄρ' εἰπέ πρὸς ὃν μεγάλῃ τ' ὀρᾷ θυμῶν. Λ. 403. SYN. Ἀγύνακτεω, βᾶρύνομαι, λυπεῖσθαι, πόνεω.
- ὄχθη, ῥς, ἡ, et ὄχθος, ου, ὁ, subst. [agger, ripa,] a mound, the bank of a river. Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποτάμοιο παρ' ὄχθας. Σ. 533. See also Iph. T. 291. EPIITH. Βάθειά, πέτρυνός, ἡνέμοις, ἐλαιόφρος, ξεστός, ἱερὸς, ἀγλαόκαρπος, λασιός, μάλακῃ, θάληρά, αἰπιῖα, εὐδενδρὺς.
- ὄχλεω, f. ἴσω, ὄχλεύω, et ὄχλίζω, f. ἴσω, v. [moveo cum molestia, turbo, vexo,] to move with trouble, to disturb, to vex. Ὀχλεῖς, σὺθεῖς τ' ἄν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλεόν. CE. R. 446. See also ι. 242. SYN. Ἐνόχλεω, τάρασσω, ἐκτάρασσω, ἐμποδίζω, ἀνίσω, κωλύω, μόχλεύω.
- ὄχληρός, ἂ, ὄν, adj. [molestus, turbulentus,] troublesome, turbulent. Ὀχληρὸς ἴσθ' ὦν καὶ τὰχ' ὥσθῃσι βίῃ. Helen. 451. SYN. Ἀλγεινός, ἀηδής, κλόνσεις.
- ὄχλος, ου, ὁ, subst. [(1) turba, multitudo hominum; (2) molestia,] a crowd, trouble, annoyance. Ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφύης ὅσος. Plut. 750. SYN. Ὀμιλός, θορύβος, τάραχῃ. EPIITH. Νήνέμος, πάνοπλος, ἱπποτης, θηλυγένης, μύριος, ἀπειρεσίος, ἀθύρογλωσσός.
- ὄχμάζω, f. ἄσω, v. [constringo,] to bind, to fasten. Ὑψηλόκρηνοι τὸν ἔωργον ὀχμάσαι. P. V. 5. SYN. Κάτεχω, δέω, σφίγγω, κατὰδεω, δεσμεύω, σύν-άπτω.
- ὄχνη, ῥς, ἡ, subst. [pirum,] a pear. Πάντ' ὁ ἐναλλὰ γεννοῖτο καὶ ἂ πῖτος ὄχνης ἐνείκει. Theocr. 1. 134.
- ὄχος, ἔος, τό. Vid. ὄχημα.
- ὄχος, ου, ὁ, subst. [qui continet aliquid, ut currus, portus, vel cubile,] a safe receptacle. Οὐ γὰρ ἔσαν λίμενες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπίωγαί. ε. 404.
- ὄχυρός, ἂ, ὄν, adj. [munitus, firmus, tutus,] fortified, defended, strong, safe. Ὀχυροῖσι παρθενῶσι φρουροῦνται κάλως. Iph. A. 738. SYN. Ἐχυρὸς, ἐρυμνός, στερεός, ἰσχυρός, ἀσφάλης.
- *ὄχυρως, adv. [firmiter, tuto,] firmly, safely. Ὀχυρῶς γ' εἶη κατὰγρηάσκειν. Med. 124.
- ὄψ, ὀπός, ἡ, subst. [vox,] a voice. Κίρκης ἔνδον ἀκούον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ. κ. 221. SYN. Αὐδή, φωνή, κληδών, φώνημα, φθόγγος, βόα, ἰαχή. EPIITH. Ὑστᾶτη, ἄρρητος, ἐναντία, ἀξυνέτος, δυσέμβλητος, φανέρα, φαιννή, εὐθροάς, κλυτή, ἀμβροσία, διὰ, μελίγηρὺς, θεομέρης, θεσπεσίος, πικροτάτη.
- ὄψαμήτης, ου, ὁ, subst. [messor vespertinus,] one who reaps till late in the evening. Μίλων ὄψαμάτ' ἀπέρατο, πετράς ἀποκομμ' ἀτεράμνω. Theocr. 10. 7.
- ὄψανον, ου, τὸ, subst. [visum,] a sight. Οὗτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει. Choëph. 527. SYN. See ὄψις.
- ὄψαρῶτης, ου, ὁ, subst. [qui sero arat, qui tardius arat, et post tempus,] one who is engaged late in ploughing, or who ploughs too late. (ὅτω κ' ὄψαρῶτης πρωτηρῶτῃ ἰσοφάριζοι. Hes. Op. 488.

- Ὀψέ, adv. [sero, longo post tempore,] too late, after a long time. Ὀψέ κᾶκῶς ἔλθοι ὁλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους. ι. 534. SYN. Δηρὸν, χρὸνῳ.
- Ὀφείω, v. [videre cupio,] to desire to see. Τῷ ῥ' οἷγ' ὀφείοντες αὐτῆς καὶ πόλε-μοιο. Ε. 37.
- Ὀψιγόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [post natus, posterus,] born long after, in the plur. posterity. Αἰνᾶρετῇ τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψιγόνος περ. Π. 31. SYN.
- Ὀψιμός.
- Ὀψικοίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sere dormiens,] late-sleeping. Ἐν ὀψικόιους δ' ὁμᾶσι βλάβας ἔχω. Agam. 862.
- Ὀψιμός, ου, ὁ et ἡ, et * Ὀψιός, α, ὄν, adj. [serus, serotinus,] late. Ὀψιμόν, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὐ πῶτ' ὀλεῖται. B. 325. See also Isthm. 4. 59. SYN.
- Ὀψιγόνος.
- Ὀψινόος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tarde vel sero sapiens,] slowly wise, wise by experience. Ἄγων ὀψινόου θυγάτερᾶ Πρῶ-φᾶσιν. Pyth. 5. 36.
- * Ὀψιός, α, ὄν, vid. Ὀψιμός.
- Ὀψις, ἔως, ἡ, subst. [vultus, os, visus,] the look, countenance, sight, appearance, vision. Ὀψει δ' οὐτ' ἄρ πω σὺ ἐμούς ἰδες, οὐτ' ἄρ ἐγὼ σοὺς. Υ. 205. SYN. Ὀψάνν, ὄραμα, ὄρασις, ὄπωπή, δεργμα. EPIITH. Ἀγάθῃ, ἀμειλίχῳς, ἐννύχῳς, ἡδεῖα, πᾶνδῆλος, γυναικεία, εὐδαίμων, ἀελπτός, φᾶνερᾶ, ἀληθής, χαρί-εσσα, στῦνῃ, πίκρα, παιδρά, ἡμεροεσσα.
- Ὀψιτέλεστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sero finitus,] completed late. See in Ὀψιμός.
- Ὀψών, ου, τὸ, subst. [opsonium; id quod una cum pane comedimus,] a relish, a savour. Ὀψου τ' ἄσαιμι προτᾶμών, καὶ οἶνον ἐπισχών. I. 485. SYN. Βρώμα. EPIITH. Μενδοεικῆς, πόντιον.
- Ὀψόφαγέω, v. [opsonia devoro,] to devour dainties, to be a glutton. Οὐδ' ὀψόφαγεῖν, οὐδὲ κίχλιζειν. Nub. 979.
- Ὀψόφαγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui opsoniis inhiat,] gluttonous. Γόργονες ὀψό-φαγοι. Pax 810. SYN. Λαίμαργος, ἀδρᾶγος.
- Ὀψωνέω, v. [opsonia coëmo, opsono,] to buy provisions. Οὗτος ὀψωνεῖν εοικ' ἀνθρωπὸς ἐπὶ τυραννίδι. Vesp. 495.

Π.

- * Πᾶγασαί, ὦν, αἰ, P. N. [Pagasæ,] a promontory of Magnesia. Κλείοντι Πᾶγασαί Μαγνήτιδες· ἀμφὶ δὲ λεῶν. Apoll. 1. 238.
- Πᾶγασαῖος, Ion. * Πᾶγασήϊος, α, ὄν, et * Πᾶγασήϊς, ἰδός, ἡ, adj. [Pagasæus,] of Pagasæ. Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμός Ἀπόλλωνος Πᾶγασαίου. Hes. Scut. 70. See also Apoll. 1. 524. and Apoll. 1. 318.
- Παγγαῖον, ου, τὸ, P. N. [Pangæus,] a mountain in Thrace. Βόλβης θ' ἐλειον δονᾶκᾶ, Παγγαῖον τ' ὄρος. Pers. 500.
- Παγγλωσσία, ας, ἡ, subst. [loquacitas,] loquacity. Μᾶθόντες δὲ, λάβροι παγ-γλωσσίᾳ. Olymp. 2. 157. SYN. Λαλία, ἀδύλεσχία, φλυαρία.
- Πᾶγέτωδης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [gelu constrictus,] frozen, chill. Θερμόν τῷ καὶ πᾶγέτωδες. Philoct. 1110. SYN. Χρυσταλλόπηκτος, κρυῖρος, ψυχρός.
- Πᾶγῃ, ἡς, et πᾶγῃς, ἰδός, ἡ, subst. [laqueus, decipulum,] a noose, a trap. Τί-νειν· ἐπείπερ καὶ πᾶγας ὑπερκόπους. Agam. 795. See also Batrach. 50. SYN. Δικτῶν, ἀρκύς. EPIITH. Δολοεσσα, κρυπτή, πόλυτροπός, πίκρα, σὸνδεσσα. PHR. Ξυλινός δολός, μύων ὀλετειρά, δικτῶκλωστός μηχάνῃ.
- Παγκαίνιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [semper vel omnino recens,] always, or entirely fresh or new. Κηκιδᾶ παγκαίνιστον, εἰμάτων βᾶφάς. Agam. 933.
- Πάγκᾶκος, compar. ἥων, superl. ἰστός, η, ὄν, adj. [omnino malus,] altogether or very bad. Ὡ παγκᾶκιστὲ, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω. Med. 466. SYN. See Κᾶκος.
- Παγκᾶκως, adv. [pessime,] very badly. Δόξοις, ὥς πάντᾳ παγκᾶκως. Pers. 287. SYN. See Κᾶκῶς.

Πάγκαλός, ου, ό et ή, adj. [omnino pulcher vel pulcherrimus,] very beautiful.

Καί τάσγε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη. Plut. 1019. SYN. See Κάλος.

Παγκάλως, adv. [pulcherrime,] most beautifully. Ἀλγεῖ μὲν, ἀλγεῖ, παγκάλως δ' ἀλγύνεται. Eur. fr. Beller. 16. 7. SYN. See Κάλως.

Πάγκαρτος, ου, ό et ή, adj. [fructum omnigenum habens, fructuosus,] having fruits of all kinds, all-fruitful. Πόλυστέφης ὧδ' εἶρπε παγκάρπου δάφνης. C. R. 83.

Παγκάρατος, ου, ό et ή, et * παγκάταπύγων, ὄνός, adj. [omnino abominandus,] very abominable. Αἰς οὐδὲ μέτην πάνυ τοῦ πόλεμον; ή, καὶ μὴν, ὧ παγκάταρατῇ. Lysistr. 588. See also Lysistr. 137. SYN. See Κάταρατος.

Παγκευθής, ἔός, ό et ή, adj. [omnia contegens,] all-concealing. Μόρφ τὰν παγκευθῇ κάτω. C. C. 1563.

Πάγκλαυτος, et πάγκλαυστος, ου, ό et ή, adj. [(1) omnino lamentabilis, (2) semper lugens,] altogether lamentable, ever-wailing. Ἀγης, ὅθεν πάγκλαυτὸν ἐξάμῃ θέρως. Pers. 827.

Παγκληρία, as, ή, subst. [tota hæreditas,] an intire inheritance or property. Καὶ δωμά, καὶ σὴν παρὰλαβὼν παγκληρίαν. Ion 813. SYN. Παμπησία.

Πάγκληρὸς, ου, ό et ή, adj. [hæres ex asse,] inheriting or possessing every thing. Οὐκ ἔσχες ἂν ποτ' οὐτὲ παγκλήρους δόμους. Ion 1542.

Παγκοίνος, ου, ό et ή, adj. [omnibus communis, publicus,] all-common, public. Πληγείς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δάμη. Sept. Theb. 604. SYN. See Κοινός.

Παγκοίτης, ου, ό et ή, adj. [qui omnes sopit,] all-lulling. Τὰν παγκοίταν ὄθ' ὄρω θάλαμυν. Antig. 813.

Παγκόνιτος, ου, ό et ή, adj. [(1) multo pulvere adpersus, (2) omne genus certaminis expertus,] (1) covered all over with dust, (2) trying every mode of contest. Πάμπληκτᾶ παγκόνιτᾶ τ' ἐξ-ηλθὼν. Trach. 505. SYN. (2) Πόλυπνός.

Παγκράτης, ἔός, ό et ή, adj. [omnipotens,] all powerful. Καὶ σὺ παγκράτης κόρα. Thesm. 317.

Παγκράτιον, ου, τό, subst. [pancratium,] a festival comprehending all the Grecian games. Καὶ παγκράτιόν γ' ὑπάλειψάμενοις νειανίκως. Pax 897. SYN. Ἀθλοῖς, πάλη.

Παγκρότως, adv. [magno cum strepitu,] with great noise. Στείλασά λαῖφος παγκρότως ἐρέσσειται. Æsch. Suppl. 731.

Πάγος, ου, ό, subst. [collis,] a hill, a bank. Προσπασσάλευσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ. P. V. 20. SYN. Λόφος, βουνός, πέτρα, ὄχθος. EPI TH. Εὐτειχής, ἐλαιόφυς, ἀρείος, αἰπὺς, ὄφρυς, στυφέλος, ἱερός.

Πάγουρος, ου, ό, subst. [canceri genus, pagyrus,] a kind of crab. Ἡσθίον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς. Equit. 606. SYN. Κάρκινος.

Παγχάλκεος, et πάγχαλκος, ου, ό et ή, adj. [totus æreus,] covered with brass. Ἀνδρᾶ τὸν ὅστις ὄδ' ἐστὶ, καὶ εἰ παγχάλκεόν ἴσχει. Apoll. 4. 1655. See also Heracl. 277. SYN. Χαλκεός, χάλκειος, κατὰχαλκος.

Πάγχρηστος, ου, ό et ή, adj. [omnino bonus,] excellent. Πάγχρηστον ἄγγος ἔσται. Acharn. 936. SYN. See Χρηστός.

Πάγχριστος, ου, ό et ή, adj. [omnino inunctus,] intirely anointed or besmeared. Τὰς πειθοὺς παγχρίστω. Trach. 663.

Πάγχρυσος, et παγχρύσεος, ου, ό et ή, adj. [totus aureus,] covered with gold, all gold. Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἱ τὸ πάγχρυσον δερὸς. Med. 5. See also Apoll. 4. 120. SYN. Χρυσέος.

Πάγχϋ, vid. Πάνϋ.

Πάθη, ης, πάθησις, ή, πάθημά, ἄτος, et πάθος, ἔός, τό, subst. [calamitas, infortunium, clades, ærumna,] suffering, feeling, calamity, distress. Μέλαν πάθαν. Antig. 978. See also Iph. T. 671. and Orest. 834. SYN. Συμφύρα, δυστυχία, τύχη. EPI TH. Κρυπτή, δεινή, περίσση, φόνια, πόλυπνός, μεγάλη, μέλεα, βροτεῖος, ἀπροσδοκῆτος, ἀργάλεα, πικρά, χάλεπη, οἰκία.

Παιάν, ἄνός, παιών, ὄνός, et παιών, ὦνός, ό, subst. [(1) hymnus in laudem Apollinis, necnon Dianæ; (2) hymnus in honore cujuslibet dei; (3) Apollo,

ut medicus, (4) medicus,] a hymn in honor of Apollo or Diana, or of any god; Apollo; a deliverer from disease. Παιὰν δὲ λάμπει, σπὸνδεσσά τ' ἡ γῆρὺς ὁμαυλὸς. *Æ.* R. 187. See also A. 473. and *Agam.* 98. *SYN.* Ὑμνὸς, Ἀπόλλων, ἱατροῦς.

* Παιανίζω, f. ἴσω, v. [accino,] to chaunt. Ὀλοῦγγυμὸν ἱερὸν εὐμένην παιάνισον. *Sept. Theb.* 254.

Παῖγμα, ἄτος, τὸ, παιγνία, ἄς, ἡ, παῖγνιον, ον, τὸ, et παιγμός, οῦ, ὁ, subst. [ludus, res ludicra, ludibrium,] sport, play, a laughing-stock. Ἱερὸς ἱερὰ παίγματ' ἀβρέμη. *Bacch.* 161. See also *Lysistr.* 701. and *Call.* 4. 324. *SYN.* Ἐμπαίγμα, ἄθυρμα, ἑορτή, παιδιά.

Παιδαγωγέω, v. [instituo, rego,] to instruct, regulate. Ἡ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὁπλίτην χρεόν; *Heracl.* 729. *SYN.* Παιδεύω, ἰθύνω.

Παιδαγωγία, ας, ἡ, subst. [institutio, moderatio,] instruction, education, guidance, attention. Νύσημ' ἀκηδεύοντ' ἀ παιδαγωγίᾳ. *Orest.* 881. *SYN.* Μάθησις, παιδεία, ὥρα.

Παιδαγωγός, οῦ, ὁ, subst. [puerorum custos et formator. *Vid.* *Steph. Thes.*] an attendant on the children of the wealthy. Ὡ πρέσβυ παιδαγωγῷ Ἐρεχθεῶς, πατήρ. *Ion* 725.

Παιδαριόν,¹ *vid.* Παίδιον,

Παιδεία, ας, ἡ, παιδευμά, ἄτος, τὸ, et παιδευσις, ἔως, ἡ, subst. [institutio, disciplina,] education, discipline. Πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδείαν. *Troad.* 128. See also *Androm.* 1090. and *Nub.* 932. *SYN.* Παιδαγωγία, διδασχὴ, διδασίς, μάθημα. *EPITH.* Στεβρὰ, πλεκτὴ, ἁγᾶθή.

Παιδεῖος, ον, ὁ et ἡ, et παιδικός, ἡ, ὢν, adj. [puerilis,] puerile. Μέρος λαχοῦσαν, οὔτ' ἐ παιδεῖον τρῶφῆς. *Antig.* 930. See also *Theocr.* 23. 32.

* Παιδεραστής, οῦ, ὁ, subst. [pædico,] a lover of boys. Μοιχέ, παιδεραστὰ. *Acharn.* 264.

Παιδευμά, et παιδευσις, *vid.* Παιδεία.

Παιδεύω, v. [instituo,] to educate children, to chastise. Εἰ μὴ γυναικας σώφρονας παιδεύετ' ἐ. *Andron.* 599. *SYN.* Διδάσκω, παιδαγωγέω, ἐκδιδάσκω, νοουθετέω, κολάζω.

Παιδιά, ἄς, ἡ, subst. [ludus, jocus,] play, sport. Πάροντ' ἀ μόχθων, παιδιὰν εἶναι δόκων. *P. V.* 322.

Παιδῖον, et παιδαριόν, ον, τὸ, * παιδίσκος, ον, ὁ, et * παιδίσκη, ἡς, ἡ, [subst.] puerulus,] a little boy, a child. Χερσὶ κράτει, πῶς πικρὰ βέλη πῶτ' ἐ παιδιὰ βάλλει. *Theocr.* 23. 5. See also *Plut.* 536. *Eccles.* 1136. and *Acharn.* 1146. *SYN.* Τεκνόν.

Παιδνός, ἡ, ὢν, subst. [adolescens. *Vid.* *Damm. et Steph. Thes.*] a full-grown boy. Παιδνὸς ἔων, κατὰ κῆπὸν ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν. *ω.* 337.

Παιδοβόρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [natos devorans,] devouring children. Παιδοβόροι μὲν πρῶτων ὑπῆρξαν. *Choëph.* 1055. *SYN.* See Παιδοφθόνος.

Παιδογύνος, ον, ὁ et ἡ, adj. [liberos procreans,] producing children. Παιδογύνῃ, πῶρ' ἴδ' Ἰναχου. *Eur. Suppl.* 639. *SYN.* Παιδοποιός, ἀκοίτης.

Παιδοκτόνέω, v. [liberos interficio,] to slay children. Παιδοκτονήσας, δῶμα θριγκῶσαι κάκοις. *Herc. F.* 1271.

Παιδοκτόνος, παιδοφθόνος, ον, ὁ et ἡ, παιδοκτετωρ, ὅρος, ὁ, παιδοκτευρά, ας, ἡ, et παιδολύμας, ον, ὁ et ἡ, subst. [liberorum interfector,] murderer of children. Μαρίας τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐ καὶ παιδοκτόνους. *Herc. F.* 831. See also *Med.* 1404. *Med.* 1390. *Med.* 845. and *Choëph.* 595. *SYN.* Παιδοβόρος, τέκνοκτετῆρ, τέκνοκτόνος.

Παιδοποιέω, et παιδουργέω, v. [liberos procreo,] to beget children. Σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποιῆσαι λαβών. *Orest.* 1079. See also *Ion* 174. *SYN.* Τεκνῶν, γεννᾶν, φθνεύω.

Παιδοποιός, οῦ, ὁ et ἡ, adj. [liberos generans,] child-begetting. See *Androm.* 4.

¹ Παιδαριόν is used as a term of endearment.

Παιδοτρίβης, ου, ὁ, subst. [ludimagister,] a trainer of boys, a wrestling-master.

Ἐν παιδοτρίβον δὲ τινὰ πάλην ἐμάνθηνες; Equit. 1235. SYN. Παιδάγωγος.

Παιδοτρίβικῶς, adv. [more ludimagistri,] like a wrestling-master. Ἄλλ' εἴ λέγεις καὶ παιδοτρίβικῶς ταυτὰ γί. Equit. 492.

Παιδοτρῶφῶ, v. [pueros educo,] to bring up a child. Πῶς ταύτην παιδοτρῶφῶ; Lysistr. 956.

Παιδοτρῶφος, ου, ὁ et ἡ, subst. [puerorum educator,] one who maintains children. Πάτερᾶ, τάν τε παιδοτρῶφον, ᾧ μάταν. Herc. F. 903. (A double dochi-miac.) SYN. Κουδοτρῶφος, τρῶφος.

Παιδοτρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a liberis afflictus,] inflicted by children. Πολλὰ δ' ἐτύμα παιδοτρωτᾶ. Eumen. 499.

Παιδουργῶ, vid. Παιδοποιῶ.

Παιδουργία, as, et παιδοποιία, ἡ, subst. [liberorum procreatio,] procreation. Τοῖς οἰσὶν αὐτοῦ δύσ τεκνον παιδουργίαν. Œ. R. 1248.

Παιδοφθόνος, vid. Παιδοκτόνος.

Παίῳ, Dor. παῖσῳ, f. ξῶ vel σῶ, v. [ludo, illudo, jocos,] to play, to baffle, to joke. Παίζει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἡ μαίνεται; Herc. F. 947. SYN. Ἐμπαίῳ, χλευάζῳ.

Παιήων, vid. Παῖαν.

Παιονία, as, ἡ, P. N. [Pæonia,] a nation of Thrace. Εἰμ' ἐκ Παιονίης ἐριβόλου, τηλόθ' εὐόσης. Φ. 154. EPIITH. Ἐριβόλαξ.

Παιόνες, ων, οἱ, P. N. [Pæones,] the Pæonians, the inhabitants of Pæonia. Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Παίονας ἱπποκόρυστάς. Φ. 205. EPIITH. Ἀγκυλλοτοχοί.

Παιονίδης, ου, ὁ, patronym. [Pæonides,] the son of Pæon. Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρίκλυτον ἐξενάριξεν. Λ. 368.

Παιπᾶλη, ης, ἡ, et παιπᾶλημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) pollen, farina tenuissima, (2) versutia,] fine flour; subtlety, a knave. Λέγειν γένῃσει τρίμμᾶ, κροτᾶλῶν, παιπᾶλη. Nub. 260. See also Aves 430. SYN. (2) Κερδᾶλέοφρων, πανούργος.

Παιπᾶλεις, εσσα, ἐν, et παιπᾶλῆς, ὄν, adj. [arduus, saxosus,] rough, craggy. Αὐτῖκά δ' ἐξ ὄρεος κατέβησάτ' ἀπαιπᾶλεντός. N. 17. See also Call. 3. 194. SYN. Τραχὺς, ὀκρίδεις, κατ' ἀκρηνός, κρᾶνᾶς.

Παῖς, et poet. παῖς, παῖδος, ὁ et ἡ, [(1) puer, (2) filius, (3) servus,] a boy, a child, a servant, Gallieè garçon. Δούϊν δὲ παῖδιν δὺ νερῶ κατόψεται. Hec. 45. SYN. Κόρος, νῖος, παιδίον, παιδίσκος, δούλος. EPIITH. Φροῦδος, σκοτίος, γενναῖος, ἀγαπητός, αἰδηλός, ἀριπρὲπής, ἀριστός, ἀτάλαφρων, ἀφνειός, ἐρατεινός, κρατερὺς, νηπιός, ὀλίγος, ὀρφανικός, σμικρὺς, φίλος, ἀγάκλυτος, κάκῳ μῆδης, κρατερόφρων, νηπιᾶχος, πᾶνᾶ ῥιός, πῶλυ τρῶπος, τηλύγετης, πρώθηβος, τηλεθῶν, ἄμυμων, νεός, νεᾶρος, ὑπέρθυμος, ἀγαυός, ἀποτμός, κυδάλιμος, ἀφανρός, μεγάλῃ τωρ, ὀψιγόνος.¹

Παιφάσσω, v. [oculos acriter circumfero, palpito,] to gaze fiercely round, to palpitate. Δίψῃ καρχαλέος· παίφασσε δὲ τόνδ' ἀνὰ χῶρον. Apoll. 4. 1442.

Παίῳ, vel παίσω, f. ἥσω, v. [percutio,] to strike. Παίειν πρόθυμῃ, παῖσ' εἰ δ' ὑπ' αὐχενᾶ. Hec. 562. SYN. Πάτάσσω, τύπτω, κρούω, πλήσσω, βάλλω, ἄράσσω, δαίρω, αἰκίζω.

Παῖων, medicus, vid. Παῖαν. Παῖων, vid. Παῖονες.

Παιωνίζω, vel melius Παιανίζω, v. [accino,] to sing a pæan. Ὀδολυγμὸν ἱερὸν εὐμὲνῃ παιανίσσων. Sept. Theb. 254. SYN. Ὑμνῶ, εὐφημῶ.

Παιωνίος, α, ὄν, adj. [medicus,] of Apollo, healing. Παιωνίαισι χερσίν. Acharn. 1223. SYN. Ἀκῆσιμος, ὀδυνήφατος.

¹ "Notanda hæc sunt ætatum discrimina: βρέφος, τὸ γεννηθὲν εὐθέως. Παῖδιον, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιτηνοῦ παιδαρίου, τὸ ἤδη περιπατοῦν καὶ λέξας ἀντεχόμενον· παιδίσκος, ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ (statim illum priorem excipiente) ἡλικίᾳ, ætate: παῖς δὲ, ὁ δι' ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἵεναι. Hanc subsequentem ætatem vocant τὸν πάλληκα, βοῦπαιδα, ἀντίπαιδα, μελλέφησον, quæ quatuor notant idem. Sed non omnium horum proprietas ubique est querenda." Vid. doctiss. Dammii Lexicon Pindaricum in v. Παῖς.

Πακτῶ, v. [compingo, clando,] to fasten, to close. Καὶ δῶμ' ἀκτον· μηδ' ἐπισκίνοὺς γόους. Aj. Fl. 579. SYN. Φράσσω, κλείω, ἀσφαλίζομαι.

Πακτωλὸς, οὗ, P. N. [Pactolus,] a river in Lydia. Ἡ ὅτ' ἐκαλὰ νῶοντος ἐπ' ὀφρὺσ' Πακτωλοῦ. Apoll. 4. 1300. EPITH. Χρυσανγῆς, μέγας, εὐχρυσός, Μηρότιος.

Πάλαι et πρὸπάλαι, adv. [jampridem, quondam, olim,] long ago, formerly. Πάλαι κῆνηγετοῦντ' αἰ καὶ μετρούμενον. Aj. Fl. 5. See also Equit. 1159. SYN. Πρὸτέρων, παρὸς, ἐκ παλαιοῦ, ἐμπροσθεν.

Πάλαιγενής, ἔως, et παλαιγόνος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [olim natus, priscus,] formerly born, ancient. Πάλαιγενεων λήξουσ' αἰοιδᾶν. Med. 422. See also Olymp. 14. 5. SYN. Πρὸγόνος, πρὸγενέστερος, παλαιός, πρεσβύτερος, γέραιος.

Πάλαιμὲν, vid. Πάλαιω.

Πάλαιμων, ὄντος, ὁ, P. N. [Palæmon.] Δεσπότη Πάλαιμον, ἰλέως ἡμῖν γενοῦ. Iph. T. 272. PHR. Ποντίας παῖς Λευκοθέας, νέων φύλαξ.

Πάλαιμήτωρ, ὄρος, adj. [antiquæ matris,] of an ancient mother. Ἴω Ζεῦ, τᾶς παλαιομάτορος. Eur. Suppl. 638.

Πάλαιος, ἂ, ὄν, adj. [priscus, antiquus,] ancient, worn out, obsolete, frivolous.

Πάλαιά καινῶν λείπεται κηδευμάτων. Med. 75. SYN. Ὡγυῖος, ἀρχαῖος, γέραιος, ἀρχαῖος.

Πάλαιότης, ἡτος, ἡ, subst. [antiquitas,] antiquity. Πάλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ γ' ἐνεστὶ τίς. Helen. 1055.

Πάλαιωφρων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [vetulus,] old, having antiquated notions. Γένους παλαιοφρῶν μέγας. Æsch. Suppl. 601. SYN. Πάλαιος, ἀρχαῖα φρονῶν.

Πάλαισμα, ἄτος, τὸ, et παλαισμοσύνη, ἡ, subst. [certamen,] a contest. Πάλαισμα μέλεας. Hipp. 817. See also θ. 126. SYN. Ἀθλοῖς, ἁγών, πᾶλη. EPITH. Δειδόν, γυῖοβάρης, ὑπερόπλον.

Πάλαιστής, οὗ, ὁ, subst. [luctor,] a wrestler, a combatant. Δεινὸς παλαιστής ἦν· ἐκλινε γὰρ κέρας. Eur. Suppl. 714. SYN. Ἀθλητής.

Πάλαιστρα, ας, ἡ, subst. [palæstra,] the wrestling school. Δρόμους, παλαιοστρας τ' οὐκ ἀνασχετοὺς ἔμοι. Androm. 597. SYN. Γυμνασίον.

Πάλαιφατός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [olim dictus, celebr,] said of old, of ancient renown. Ὡ ποιοί, ἡ μάλ' ἀ δὴ με παλαιοφάτ' ἀθέσφαθ' ἱκάνει. ι. 507. SYN.

Πάλαιος.

Πάλαιχθων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. et (2) P. N. [(1) qui regionem olim possidet, (2) Palæchthon,] (1) anciently possessing the land; Palæchthon. Τί ρέξεις παλαιχθὼν Ἀρης; προδώ-σεις. Sept. Theb. 101. (A double dochmiac.)

Πάλαιω, et Πάλαιμὲν, v. [luctor,] to wrestle or contend with. Καὶ νῦν κ' ἐπὶ τὸ τρίτον αὐτὸς ἀναΐξαν· ἐπαλίων. Ψ. 733. See also Pyth. 2. 112. SYN. Διάμαχομαι.

Πάλαμαι, v. [administro, machinor,] to manage, to contrive. Πρὸς ταῦτ' αὖ Κλέων καὶ πάλαμ' ἄσθω. Acharn. 659. SYN. Τεχνάζομαι, μηχανάομαι.

Πάλαμη, ἡς, ἡ, subst. [palma manus, manus,] the palm of the hand, the hand. Βεβακ' δ' Ἀτρείδας ἀλχοῦ πάλαμ' αἰς. Androm. 1026. SYN. Χεῖρ. EPITH. Ἀνδροφόνος, αἰμυβήφης, ἀπτολέμους, παιδοφόνος, ταμείσχοδος, κράτερ' αἰ.

Πάλαμῆδος, ἔως, ὁ, P. N. [Palamedes.] Εὐνήκα· Πάλαμῆδους σὲ τιμωρεῖ φόνος. Orest. 427. EPITH. Σαοφρων, ἀντιθέος.

Πάλαμναῖος, ἂ, ὄν, adj. [cæde contaminatus,] stained with murder. Πέπλον ὀμμάτων προθέσθαι. b. μὴ πάλαμναῖον λάβω; Iph. T. 1226. SYN. Φόνεος, αὐτοχειρ, ἀποτροπαῖος, πικρὸς, μῖστος, φονῖος.

Πάλασιᾶ, ὄν, τὰ, subst. [ficus consecræ,] minced figs. Τῶν τ' ἐπαλίων ἐκείνων. Pax 574.

Πάλασσω, v. [conspergo, inquino, sortior,] to besprinkle, to pollute, to cast lots. Αἶματι τ' ἐγκέφαλῳ τ' ἐπαλαξέμεν ἀσπιδὸν οὐδ' αἰ. v. 395. SYN. Βρέχω, μολύνω, μάλασσω, πάλυνω.

Πάλη, ἡς, ἡ, subst. [lucta,] a wrestling, a struggle. Νικῶσι, πυγμὴν καὶ πᾶλην, βουφόρβι. Alcest. 1050. SYN. Πάλαισμα, παλαισμοσύνη. EPITH. Καλλινικός, εὐπαλάμους, κράταιά.

- * Πάλιγγλωσσε, ου, ὁ et ἡ, adj. [contraria lingua utens, contrarium priori sonans,] using a different language, false. Βάρβαρος οὐτὲ πάλιγγλωστος πῶλιν. Isthm. 6. 35. SYN. Πάλιλλογος.
- Πάλικαπηλός, ου, ὁ, adj. [qui a caupone emit et rursus vendit,] a retailer of provisions. Ἐρμῆν πάλικαπηλὸν ἡμᾶς δεῖ τρέφειν; Plut. 1156.
- Πάλικυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [denuo iratus, infestus,] again angry, resentful, hostile. Ἀγριὸς εἶ πρὸς πάντα πάλικυτός, ἡ ὑπεροπτής. Theocr. 22. 58. SYN. Στυγνός, ἐχθρός.
- Πάλικυτός, adv. [animo iterum infesto, iracunde,] with repeated wrath, indignantly. Φερεῖν τὰ συμπίπτοντά μὴ πάλικυτός. Eur. fr. Œnom. 3. 2.
- Πάλι, et πάλιν, adv. [retro, iterum, de integro,] back, again, afresh. Ἐγχει, καὶ πάλιν εἶπε. Call. Ep. 30. 1. See also Hec. 944. Ἐμπάλιν, αὐθις, ἐξαυθις, ἅψ, πάλιμπετές.
- Πάλιλλογός, ου, ὁ et ἡ, adj. [iterum collectus, dicta repetens,] collected together again, repeating what has been said. Λαοὺς οὐκ ἐπέοικε πάλιλλογᾷ ταῦτ' ἐπαγείρειν. A. 126. SYN. Πάλινάγρετός.
- Πάλιμπαρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [retrogradus,] moving backward. Ἄ μὲν οὐθ' ἰστών πάλιμβά-μονς. Pyth. 9. 33. SYN. Πάλισσῦτός, πάλιντροπός, πάλιμπετής.
- Πάλιμβλαστής, εὖς, et πάλιμβλαστός, ὁ et ἡ, adj. [iterum germinans,] springing afresh. Τήν τ' ἀμφικρανὸν καὶ πάλιμβλαστῇ κύνᾳ. Herc. F. 1265.
- Πάλιμμήκης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [duplicatus longitudine, praelongus,] double in length, very long. Πάλιμμήκη χρόνον τίθεισαι. Agam. 189. SYN. Παμμήκης, μακρός.
- Πάλιμπετής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [retro festinans,] flying or hastening back. Αὐτὰρ οὐ γ' εἰς ἑτέρωσέ πάλιμπετές¹ ὄρματ' ἐνεικέ. Apoll. 4. 1315.
- Πάλιμπλαγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [retro errans, retrogradus,] wandering back, retrograde. Ἄφ' οὗ πάλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις. P. V. 863. SYN. Πάλιμπαρός, πάλιμπετής.
- Πάλιμπλάζδμαι, v. [vagus erroribus retro agitor,] to be driven back in various mazes. Ὑπερέφες, τῷ σ' οὐτὶ πάλιμπλαγχθέντᾳ γ' ὀΐω. v. 5.
- * Πάλιμπνοία, as, ἡ, subst. [flatus contrarius,] a contrary blast. Ἐσπερίοι δ' ἀνέμοιοι πάλιμπνοίῃσιν ἐκελσάν. Apoll. 1. 586.
- Πάλιμποινόν, ου, τὸ, subst. [remuneratio,] a recompense. Πάλιμποινὰ θέλων ἀμείψει. Choëph. 780. SYN. Ἀντάμειψις, ἀμοιβή, ἀντάλλαγμα, ἀποινά.
- Πάλιμφημός, ου, ὁ et ἡ, adj. [maledicus,] changed into infamy. Πάλιμφαμός αἰοδά. Ion. 1096. SYN. Δύσφημός.
- Πάλιν, vid. Πάλι.
- Πάλινάγρετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [retro recollectus et retractus,] called or drawn back, revocable. Αἰσυνίδη, τὸ μὲν οὐ πάλινάγρετόν, οὐδὲ τί μῆκος. Apoll. 2. 446. SYN. Πάλιλλογός.
- Πάλινδρός, et πάλινροσός, ου, ὁ, et ἡ, adj. [retro concitatus,] rushing back. Καὶ τὸ σφύρον πάλινδρόν ἐξεκόκκισεν. Acharn. 1178. See also Apoll. 2. 578. SYN. See Πάλιντροπός, πάλινρόμενός.
- Πάλινσθμῆω, v. [clamorem iterum edo,] to renew clamor. Πάλινσθμείς² αὖθιγγάνουσ' ἀγαλμάτων. Sept. Theb. 244. SYN. Δυσφημῆω, ἐπαλάλαζω, πάλιλλογῶ.
- Πάλιντίτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [post retributus,] punished after a time. Αἴκε πότε Zeus δρῶσι πάλιντίτᾳ ἔργα γένεσθαι. O. 226. SYN. Ἀντίτος.
- Πάλιντόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [retro tensus,] bent back, elastic. Ἡράκλεις ὅς δὴ σφὶ πάλιντόνον αἰψὰ τάνύσσας. Apoll. 1. 993.
- Πάλιντραπέλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [retro vel in contrarium versus,] turned the con-

¹ Πάλιμπετές, in the passage quoted, is used adverbially; but in the lines of Homer (Π. 395. and ε. 27.) Damm. contends that Πάλιμπετές is the acc. plur. for πάλιμπετέας, contr. πάλιμπετεῖς, by the omission of a or ι; in the same manner as Homer has ἐπιτηδὲς for ἐπιτηδεῖς, and ἀκλεῖς for ἀκλεεῖς.

² Dr. Blomfield proposes πολυστομείς instead of παλυστομείς.

trary way. Καὶ πῆμ' ἄγει πάλιντράπελδον. Olymp. 2. 69. SYN. Πάλιντρο-
πός.

Πάλιντριβής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [veterator, versutus,] practised in villany. Καὶ
πῶς τὰ μὲν πανούργα καὶ πάλιντριβῆ. Philoct. 454.

Πάλιντροπία, as, ἡ, subst. [conversio retro facta,] a turning back. Ἡ δὲ πάλιν-
τροπῆσιν ἀμχανός, οὐτὲ τί μύθων. Apoll. 3. 1156. SYN. Ὑποστρόφη,
πάλιντράπελῖα.

Πάλιντροπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [retrogradus, redux,] turning back, returning.
Πάλιντροπός ἐξάνεγειρόμηνος. Herc. F. 1060. SYN. Πάλινροσός, πάλινρός,
ὑπόστρόφος, πάλιν ὕρμένος, πάλιμβημός, ἐναντίος πάλισσῦτος.

Πάλιντύπης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [repercussus,] struck back, rebounding. Ῥαιστήρ
ἀκρόνους ὥστε, πάλιντύπες· οἱ δ' ὁμαδῶσαν. Apoll. 3. 1253.

Πάλιντύχης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [qui contraria fortuna utitur,] experiencng re-
verse of fortune, reduced. Πάλιντύχεϊ τριβᾶ βίου. Agam. 450.

Πάλιουρός, ου, ἡ, subst. [rhamnus paliurus,] white-thorn. Κάγκανᾶ δ' ἀσπάλᾳθφ
ἔξλ' ἐτοιμάσᾳτ', ἢ πάλιούρω. Theocr. 24. 87. SYN. Ἄκανθα.

Παλίρροθιός, παλίρροθός, παλίρροός, et παλίρροιός, α, ον, adj. [retro ruens vel
fluens,] flowing back, ebbing. Τὴν δ' αἰψ' ἡπερόνδε παλίρροθίον φέρε κῆμα. ι.
485. See also Iph. T. 1398. and Call. 4. 193. SYN. Ἀψορόρος, ἀντίστρο-
φός.

Παλίρρόπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui retro vergit, reflexus,] bending back.
Δίπλην ἀκανθαν, καὶ παλίρρόπον γόνυ. Eur. Electr. 492. SYN. See Πάλιντρο-
πός.

Πάλισκός, ου, ὁ, et ἡ, adj. [rursus vel valde opacus,] again or very shady.
Ἀντρον ἔσω δύνουσα πάλισκίον, ἐνθα Κρόνιον. Hom. Hymn. 3. 6. SYN. Δά-
σκός, κατάσκός, σκότης, βάθυσκός.

Πάλισσῦτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [resiliens,] rushing or retreating back. Πάλισσῦτον
δράμημᾳ νωτίσαι. Cæ. R. 193. SYN. See Πάλιντροπός.

Παλίωξις, ἴος, ἡ, subst. [ubi fugiens convertitur, et fugantem insequitur;
insecutio,] a chase, a pursuit where the pursued becomes the pursuer. Ἐκ
τοῦ δ' ἂν τοῖ ἐπειτὰ παλίωξιν παρὰ νηῶν. O. 69. SYN. Δίωγμός, ἰωκή,
ἰωχμός.

Πάλλαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [concubitus cum pellice,] adultery. Καὶ κρύβδᾳ
γ' ἥρας ταυτὰ τῶν παλλαγμάτων. Æsch. Suppl. 303. SYN. Μίασμα,
παλλακισμᾶ.

Παλλάδιον, ου, τὸ, subst. [Palladium,] an image of Minerva in Troy, supposed
to have fallen from heaven. Μισθοῦ διδόμενον, Παλλάδιον χρυσοῦμενων.
Acharn. 547.

Παλλάκη, ἡς, et παλλακίς, ἰδός, ἡ, subst. [concubina,] a concubine, a mistress.
Λυσάμενος, ἐξω παλλακὴν, ὧ χοιρίδον. Vesp. 1353. See also I. 449. SYN.
Ὅμενῆτις.

* Παλλαντίδαι, ὦν, οἱ, P. N. [Pallantidæ,] the sons of Pallas.¹ Μίασμα φεύγων
αἵματος Παλλαντίδων. Hipp. 35.

Παλλάς, ἄδος, ἡ, et (2) Πάλλας, αντός, ὁ, P. N. [Pallas,] (1) a name of Minerva,
(2) the father of Selene. Ἡ Παλλάδος ἐν πόλει. Hec. 464. See Hom. Merc.
100. SYN. (1) See Ἀθήνη.

Παλλατίδες, ὦν, αἱ, P. N. [Pallatides,] Ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὐνόμα Παλλατίδες.
Call. 5. 42.

Πάλλευκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [omni ex parte candidus,] all white. Παλλεύκων δὲ
πέπων. Eumen. 353. SYN. See Λευκός.

Παλλήνις, ἰδός, ἡ, P. N. [Pallenis,] a surname of Minerva, derived from Pallene
or Pallenus, one of the Δημοὶ of Attica, where she had a temple. See Herod.
Clio. c. 62. Δίας παροιθε παρθένον Παλλήνιδός. Heracl. 1031.

Πάλλω, f. ἄλω, v. [(1) vibro, quatio, agito; (2) sorte lego,] to brandish; to
choose by lot. Φοῖναι ψυχὰς δορεὶ παλλόμεναι. Phœn. 1315. SYN. Δι' ἀπάλλω,
σεῖω, κινέω, κρᾶδαινω, σᾶλεύω, στρέφω, κληρῶω.

¹ See the account of Pallas, related in the schol. on the passage quoted.

Πᾶλός, ου, ό, subst. [(1) vibratio, agitatio; (2) sors,] a shaking, a lot. Δελφῶν ἄριστές, οὗς ἐκλήρωσεν πᾶλός. Ion 419. SYN. Κλήρως, κλήρωσις.

Παλτός, ή, ον, adj. [vibratus,] brandished. Παλτῶ ρίπτει πύρρι, βαλβίδων. Antig. 131.

Πᾶλύνω, f. ὑνῶ, v. [(1) adspergo, conspergo; (2) albefacio,] to sprinkle, whiten. Τὸ τρίτον αὖθ' ὑδάτι· ἐπὶ δ' ἄλφειτ' ἀλευκὰ πᾶλύνειν. κ. 520. SYN. Ἐπιπάσσω, λευκαίνω.

Παμβᾶσιλειᾶ, as, ή, subst. [summa regina,] queen of all. Οὐρανὸς μὲν ῥήξαιτ' ἐκαί μοι φωνήν, ὃ παμβᾶσιλειαι. Nub. 357.

Παμβδέλῃρως, α, ον, adj. [impurissimus,] most debauched. Ὡ παμβδέλῃρα, φθονοῦσά τόνδ' ἐκ τὸν λῶγον. Eccles. 1043. SYN. Μιᾶρώτατος, μῦσᾶρως, ἀνδοῖς, βδέλῃρως, παμπονήρως.

Παμβίας, ου, ό, adj. [valde potens, violentus,] all-powerful, violent. Σχίσειν κέρανῳ παμβία. Nem. 9. 58. SYN. Παντὰ βιαζόμενος, πανδάματωρ.

Πάμβωτός, ου, ό et ή, et παμβώτης, ιδός, ή, adj. [omnia pascens, fertilissimus, almus,] all-feeding, most fertile, genial. Διον πάμβωτον ἄλσος. Æsch. Suppl. 567. See also Philoct. 395.

Παμματαιός, ου, ό et ή, adj. [omnino irritus,] altogether useless. Ἄκος δὲ παμματαίων. Agam. 378. SYN. See Ματαιός.

* Πάμμαχος, ου, ό et ή, adj. [cum nemine non pugnaturus,] ready to fight any one. Παμμαχῶ θράσει βρῶν. Agam. 163.

Παμμέλας, αινᾶ, ἄν, adj. [omnino niger,] intirely black. Παμμέλαν, ός μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν. κ. 525.

Παμμήκης, έός, ό et ή, adj. [omnino longus,] lengthened. Στέρνων ἄραγμούς, οὐδὲ παμμήκεις γῶους. C. C. 1609.

* Πάμμητις, ιδός, ή, adj. [plena luna clara,] bright, with a full moon. Νυκτὶ φαινομένη παμμήτιδι Κασσιόπειᾳ. Arat. Phoen. 189.

Πάμμητις, ου, ό et ή, adj. [per omnes menses durans, continuus,] lasting through all months, incessant. Πανσῦργε παμμήτις πολλῶν. Soph. Electr. 851. SYN. Διηνέκης.

Παμμήτειρα, as, et παμμήτωρ, ὄρος, ή, subst. [omnino mater, mater omnium,] intirely mother, mother of all. Γαίαν παμμήτειραν αἰετοῦμαι ἢ θεμελῶν. Hom. Hym. 29. 1. See also P. V. 90.

Παμμίᾳρως, et παμμιᾳρως, ου, ό et ή, adj. [omnino scelestus,] most detestable. Καὶ μιᾶρῃ, καὶ παμμιᾶρῃ, καὶ μιᾶρώτατ' ἐ. Pax 183. See also Lysistr. 968. SYN. See Παμβδέλῃρως.

Παμμίγης, έός, et πάμμιγος, ου, ό et ή, adj. [ex omnibus commixtus,] blended together, promiscuous. Βέλεᾶ παμμίγῃ. Pers. 274. (A single dochmiac.) See also Pers. 53. SYN. Σύμμιγος, ἁθρόος, πάνσφυρτος.

Πάμμορος, vid. Πανάθλιος.

Παμμιᾳρως, vid. Παμμιᾳρως.

Πάμπαν, et παμπήδην, adv. [omnino, prorsus,] altogether, intirely. Βάλλεαι, οὐδὲ τί πάμπαν ἄρύνειν νηυσὶ θοῇσι. I. 435. See also Theogn. 615. SYN. Πᾶν, πάντως, παντέλως.

Παμπειθής, έός, ό et ή, adj. [omnia suadens omnibus,] all-persuasive. Τὸν δὲ παμπειθῇ γλυκύν ἡμῖθεοι-σιν. Pyth. 4. 327.

Παμψησία, as, ή, subst. [tota possessio,] intire possession. Σκόθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμψησίαν. Sept. Theb. 818.

Πάμπληκτος, ου, ό et ή, adj. [undique percussus,] smitten on all sides. See in Παγκονίτις.

Παμποικίλος, ου, ό et ή, adj. [valde varius arte et ornatu,] finely embroidered. Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποικίλοι, ἔργα γυναικῶν. Z. 289. SYN. Πανάτολος, παικίλος.

Πάμπόλως, -πόλλῃ, -πόλῳ, adj. [permultus,] very much. Θνατῶν βίῳτῳ πάμπόλῳ γ' ἐκτός ἄτας. Antig. 614.

Παμπονήρως, ου, ό et ή, adj. [pessimus,] intirely wicked. Οὐδ' αὖθις αὖ σέ

¹ See Dr. Blomfield's note on the word Πάλος, Sept. Theb. 55.

- σκόψεται Παύσων ὁ παμπόνηρὸς. Acharn. 854. SYN. See Παμβδέλῳρὸς.
 Παμπόρφῳρὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [omnino purpureus,] all purple. Καὶ παμπορφῳ-
 ροὺς ἀκτίσι. Olymp. 6. 91. SYN. See Πορφῳρὸς.
 Πάμπρεπτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [late conspicuus,] very splendid. Παμπρέπτοις ἐν
 ἑδραῖσιν. Agam. 116. SYN. Εὐπρεπτός.
 Πάμπρωτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [longe primus,] by far the first. Τοῖς δ' ὁ γέρων
 πάμπρωτός ὑφαίνειν ἤρχετο μήτιν. H. 324. SYN. Πρώτιστός.
 Παμφᾶγος, ον, ὁ et ἡ, adj. [omnia devorans,] all-devouring. Θαύμαστών ἱε-
 νᾶμα παμφάγον πῦρὸς. Med. 1184. SYN. Ἀδμφᾶγος.
 Παμφᾶῖς, et παμφεγγῖς, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [splendidus,] all-shining. Δόμοις δὲ
 παμφᾶῖς σέλας. Troad. 550. See also Soph. Electr. 105.
 Παμφαίνω, et ποῖε. παμφάνῳ, v. [luceo,] to shine, to glitter. Χαλκῷ παμ-
 φαίνον· ὁ δ' ἐχ' ἄσπιδά πατρὸς ἐοῖο. E. 11. See also δ. 42. SYN. Στίλβω,
 λάμπω, ἀστράπτω.
 Παμφάρμακός, ον, ὁ et ἡ, adj. [omnium medicaminum peritus,] skilled in all
 medicines or drugs. Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετραῖς. Pyth. 4. 415.
 Παμφεγγῖς, vid. Παμφᾶῖς.
 Πάμφθαρτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [omnino eversus, penitus exitialis,] entirely de-
 stroyed, all-destroying. Κάκῳς τᾶριχευθέντᾶ παμφθάρτῳ μῶρῳ. Choëph.
 290.
 Πάμφίλος, ον, ὁ, P. N. [Pamphilus.] Ὁ Πάμφίλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
 Plut. 174.
 Πάμφλεκτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [omnia comburens,] all-consuming. Βωμοῖσι
 παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων. Antig. 1006.
 Παμφόρὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) omnia ferens; (2) promiscuus,] all-productive,
 promiscuous. Ἀνθη τέ πλεκτᾶ, παμφόρου γαίας τέκνα. Pers. 624.
 Πάμφυλός, ον, ὁ, P. N. et ὁ et ἡ, adj. [(1) Pamphylus; (2) ex omni tribu
 mixtus,] (1) Pamphylus, and a Pamphylian; see Schrader. Emendatt. præf.
 p. 20; (2) composed of every tribe or class. Ἐν νόμοις ἔκτισσέ. Θέλοντι δὲ
 Παμφύλου. Pyth. 1. 121.
 Πάμφωνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [omnisonus,] full-sounding. Αὐ-λῶν τεύχε πάμφω-
 νον μέλος. Pyth. 12. 34.
 Πάμφυχός, ον, ὁ et ἡ, adj. [omnino animatus, immortalis,] all-soul, immortal.
 Πάμφυχός ἀνάσσει. Soph. Electr. 841. SYN. Ἀθάνατος.
 Πάν, ανός, ὁ, P. N. [Pan,] the god of shepherds: in the plur. Πᾶνές denote
 Fauns. Ἡ Πανὸς ὄργας, ἡ τίνος θεῶν μόλειν. Med. 1169. EPITH. Ἀγρίδος,
 ἄγλαῖθεϊρός, φίλῳχόρος, αὐχμήεις, θεὸς νόμιος, ὄρεσσιβάτης, ἄγρονόμος, συρικτῆς,
 δᾶσος, δᾶσύτερνός, ὄρεσσινόμος, δῶσερως, μηλόνόμης, θηρευτῆς, εὐκραιός, θεσ-
 πέσιος, Ἀρκᾶς, Μαιναλῖος, Κωρυκῖος, Λυκαῖος, ἡδὺγέλως. PHR. See Hom.
 Hymn. 19.
 Πᾶνᾶγρός, ον, ὁ et ἡ, adj. [omnia capiens,] all-catching. Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου
 ἀλόντε πᾶνᾶγρον. E. 487. SYN. Πᾶνᾶλωτός.
 Πᾶνᾶθῆναιᾶ, αν, τὰ, P. N. [Panathenæa,] a festival at Athens. Πᾶνᾶθηναίοισι
 γέλων, ὅτε δῆ. Ran. 1090.
 Πᾶνᾶθλίος, et πάμῳρὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [miserrimus,] intirely wretched. Γυ-
 ναῖκῆς, Ἐκάβῃ ποῦ πῳθ' ἡ πᾶναθλία. Hec. 652. See also Cæ. C. 157. SYN.
 Παντάλας, παντλήμων, πᾶνᾶποτμός, τλημῳνέστατός, δῶσᾶμῳρὸς, οἰκτροτάτός,
 πᾶνοιζός, δυστόχεστατός, οἰκτροτάτός, κάκῳτῳχῆς.
 Πᾶναιθός, η, ὄν, adj. [omnino splendidus,] all-blazing. Ἐσοῦμένοι, κῆφᾶλὰς δὲ
 πᾶναιθροὶ κόρυθεσσί. E. 372. SYN. Λαμπρός.
 Πᾶναιδός, ον, ὁ et ἡ, adj. [omnino fulgens, varii coloris,] splendid throughout,
 variegated. Πᾶρ δὲ ζωστήρ κείτῳ πᾶναιδός, ᾧ ῥ' ὁ γῆραιός. K. 77.
 Πᾶναιτίος, ον, ὁ et ἡ, subst. [causa totius rei,] the author of all. Ἄλλ' εἰς τῳ
 πᾶν ἐπραξᾶς, ὡς πᾶναιτίος. Eumen. 200.
 Πᾶνᾶκειᾶ, as, ἡ, subst. [omnium morborum curatio,] the cure of all diseases, a
 panacea: the daughter of Æsculapius. Τᾶ βλεφᾶρά περίεψεν· ἡ Πᾶνᾶκειᾶ
 δέ. Plut. 730.

Πανᾶκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [omnia sanans,] all-healing. Ἡ πανᾶκὲς πάντων φάρμακον ἀ σόφια. Call. Ep. 48. 4.

Πανᾶληθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [verissimus,] intirely true. Ὅμοι-αν, πανᾶληθῆ, κακῶμαν-τιν. Sept. Theb. 719. SYN. See Ἄληθής.

Πανᾶληθῶς, adv. [verissime,] most truly. Εἰ θεῖη Διὸς εὖ πανᾶληθῶς. Æsch. Suppl. 89. SYN. See Ἄληθῶς.

Παναλκῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [omnipotens,] all-powerful. Ἴω, παναλκεῖς θεοί. Sept. Theb. 152. SYN. See Παγκρατής.

Πανᾶλωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnia capiens,] all-taking. Γάγγαμῶν, ἄτης πανᾶ-λώτου. Agam. 352. SYN. Πανᾶγρῶς.

Πανᾶπᾶλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tenuerrimus,] very delicate. Πανᾶπᾶλῳ, οἶοί τε ἀνάκτων παῖδες ἑασίν. ν. 223. SYN. See Ἀπᾶλός.

Πανᾶπήμων, ὄνός, adj. [prorsus innocuus, omnino illæsus,] intirely harmless, unhurt. Πρωτίστη δ' εἰνὰς πανᾶπήμων ἀνθρώποισιν. Hes. Op. 809. SYN. See Ἀπήμων.

Πανᾶπηρής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [integer,] sound, not mutilated. Ὡς πῶδᾶς, ὡς κεφαλὰς πανᾶπήρεᾶς ἐξῶμες αἰεῖ. Call. 6. 126. SYN. Ἀβλάβης, ἀσκηθής.

Πανᾶπῶτμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infelicissimus,] most ill-fated or unfortunate. Ἀντάρ ἐγὼ πανᾶποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱὰς ἀρίστους. Ω. 493. SYN. See Πανᾶθλιός.

Πανᾶργυρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [totus argenteus,] of solid silver. Δῶκᾶ δὲ οἱ κρητῆρᾶ πανᾶργυρὸν ἀνθεμῶεντᾶ. Ω. 274. SYN. See Ἀργυρεός.

Πανᾶριστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [prorsus optimus,] best of all. Οὗτος μὲν πανᾶ-ριστός, ὅς αὐτῷ πάντα νόησει. Hes. Op. 291. Βέλτιστός, κάλλιστός, πρῶφερέστᾶ-τός, ὑπεῖρδῶς.

Πανᾶρκέτος, η, ὄν, et παναρκῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. ["ad omnia sufficiens." Suicer.] all-sufficient. Αἷτ-ιον παναρκέτας νόσου. Choëph. 63. See also Call. fr. 48. 1. SYN. Πανταρκής.

Παναρχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnia regens,] all-ruling. Τοῖς σοῖς πανάρχοις. C. 1293.

Πανᾶτρέκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [verissimus,] intirely or very true. Πιερίδων, καὶ τήνδ᾽ ἀνατρέκεῖς ἐκλυὸν ὄμφην. Apoll. 4. 1382.

Πανᾶφῆλις, ἰκός, adj. [ab omnibus æqualibus destitutus,] deserted by all those of the same age, forlorn. Ἥμαρ δ' ὀρφανικὸν πανᾶφήλικᾶ παῖδᾶ τίθησι. X. 490.

Πανᾶχαις,² ἰδός, ἡ, P. N. [tota Achæa,] the whole of Achæa. Τῇδ' ἐνᾶγει-ρᾶμένος πανᾶχαιδός εἰ τι φέριστόν. Apoll. 3. 347.

Πανᾶχαιοί, ὦν, οἱ, P. N. [omnes Achæi, nobiles et ignobiles,] all the Achæans. Ἀντὸς καὶ τοῦ δῶρᾶ· σὺ δ' ἄλλους περ Πανᾶχαιούς. ι. 301. SYN. See Ἀχαιοί.

Πανᾶώριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino intempestivus,] very unseasonable. Ἄλλ' ἐνᾶ παῖδᾶ τέκεν πανᾶώριον· οὐδὲ νῦ τόν γέ. Ω. 540. SYN. Ἄωρος.

Πανδαισία, ας, ἡ, πανδαισίον, τὸ, subst. [convivium opiparum,] a sumptuous banquet. Καὶ πύκνον καὶ γωργόν, ὥσπερ μᾶζᾶ καὶ πανδαισία. Pax 565. SYN. Εἰωχία.

Πανδάκρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) valde lacrymabilis; (2) ad omnia lacrymans,] very lamentable, full of tears. Ὡ πανδάκρυτον ἄμῶν Οἰδῖπου γένος. Sept. Theb. 651.

Πανδᾶμᾶτωρ, ὄρος, adj. [omnia domans,] all-subduing. Ὅξῳ δὲ πανδᾶμᾶτωρ λοξῷ ἰδὲν οἶδον ἐρεξάν. Apoll. 4. 476.

* Πανδᾶρεός, ου, ὁ, P. N. [Pandareus,] the father of Merope, Cleothera, and Aëdon. See Damm. in P. R. Ὡς δ' ὅτε Πανδᾶρεον κούρη, χλωρῆς ἀηδών. τ. 518.

Πάνδᾶρος, ου, ὁ, P. N. [Pandarus,] Πάνδᾶρῆ, ποῦ τοι τόξον, ἰδὲ πτέρουεντὲς οἶστοι. E. 171. ΕΡΙΤΗ. Ἀντιθέος, δαΐφρων. PHR. Λυκάωνος υἱὸς ἀμύμων τε κρατέρους τῆ, τόξων εὖ εἰδώς.

Πανδᾶλετεῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [improbus, more Pandeleti sycophantæ,] rascally.

¹ The first syllable of Πανάπαλος, though naturally short, is prolonged in the arsis, as ἀνάπατος, ἐκάπατος, and some others. See Hermann's excellent treatise on Greek metres, p. 27. and Porson. Med. 139.

² See Ἀχαιῖς, and the note.

- Γνώμας τρώγων Πανδέλετειους. Nub. 921. SYN. Πάνουργος.
- Πανδερκέτης, ου, et πανδέρκης, ό et ή, adj. [omnia intuens,] all-seeing. Ἴω Γᾶ, καὶ Ζεῦ πανδερκέτᾳ βροτῶν. Eur. Electr. 1177. SYN. See Πανοπτής.
- Πανδημί,¹ adv. [toto populo,] with all the people, in a body. Εὐφαιμεῖτε δὲ πανδαμί. Eumen. 1042. SYN. Πᾶνδμιλί, κοινῇ, δημοσίως.
- Πανδημία, as, ή, subst. [universus populus,] a whole people. Πανδημία γὰρ χειρσὶ δεξιωνύμοις. Æsch. Suppl. 615.
- Πανδήμιός, et πάνδημος, ου, ό et ή, adj. [(1) publicus, (2) vulgaris,] of or belonging to the people, vulgar. Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιός, ὃς κατὰ ἄστυ. σ. 1. See also Apoll. 1. 1077. SYN. Δήμιός, δημότης, κοινός, πάγκοινός.
- Πάνδικός, ου, ό et ή, adj. [justissimus,] most just. Κλυουσά πρᾶξιν τήνδὲ πανδίκῳ φρένι. Trach. 294.
- Πανδίκως, adv. [justissime,] most justly. Κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκως. Sept. Theb. 157. EPI TH. Ὀρθῶς.
- Πανδίων, ὄνός, ό, P. N. [Pandion.] Εἰτὰ προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντᾳ τὸν Πανδίωνος. Pax 1183.
- Πανδόκειόν, et πανδοκίον, ου, τὸ, subst. [diversorium,] a public inn. Ὅς εἰς τὸ πανδοκεῖον ἐξελθὼν πότε. Ran. 557. SYN. Ἐπανλῆς, σᾶθμος.
- Πανδοκεύτρια, as, ή, subst. [caupona,] a female inn-keeper. Δημηγῶρεῖν φάλαινᾳ πανδοκεύτρια. Vesp. 35. SYN. Κάπηλῆς.
- Πανδόκῳ, v. [omnes recipio,] to entertain all. Ἄπαντᾳ πανδοκοῦσᾳ παιδείας ὄτλιν. Sept. Theb. 18.
- Πάνδοκός, ου, ό et ή, adj. [omnes recipiens,] receiving all, spacious. Πάνδοκόν, εἰς ἄφανῇ τῇ χέρσῳ. Sept. Theb. 858.
- Πανδοξία, as, ή, subst. [omnis gloria,] complete glory. Πανδοξίας ἄκρον. Μεγαλων δ' ἄεθλων. Nem. 1. 14.
- Πάνδωρός, α, ὄν, et ου, ό et ή, adj. et (2) in f. P. N. [(1) omnia largiens, beneficus, (2) Pandora,] (1) giving all things, (2) the first woman that ever lived, according to Hesiod. Πότνιᾳ γῇ, πάνδωρῇ, δοτειρᾷ μέλιφρονός ὄλβου. Hom. 41. 1. PHR. (2) See Hes. Op. 81.
- Πᾶνέλληνες, ων, οἱ, P. N. [omnes Græci,] all the Greeks.² Κλυτε πᾶνελλήνων προφερέστατοῖ, εἰ ἔτεόν δή. Apoll. 2. 209. SYN. See Ἑλληνες.
- Πάνεργέτης, ου, ό, adj. [omnia efficiens,] making all things. Πᾶναιτίον, πάνεργετα. Agam. 1462.
- Πᾶνέσχάτος, ου, ό et ή, adj. [extremus omnium,] last of all. Κόλπον ἔσω πόντοιο πᾶνέσχάτων Ἰονίοιδ. Apoll. 4. 308. SYN. See Ἐσχάτος.
- Πᾶνέτης, εὖός, ό et ή, adj. [per omnem annum,] through the whole year. Νιφθεσσ' Αἶτνα, πᾶνέτης. Pyth. 1. 38.
- Πᾶνεύκηλός, ου, ό et ή, adj. [quietissimus,] most calm. Ἐκλίθεν οὐρανὸθεν δὲ πᾶνεύκηλος γένετ' αἰθήρ. Apoll. 3. 1194. SYN. See Εὐκῆλός.
- Πᾶνεφθός, ου, ό et ή, adj. [omni ex parte coctus vel liquefactus,] well boiled or melted. Κυκλοτέρης ἐτέτυκτο πᾶνέφθον κασσίτεροιο. Hes. Scut. 208.
- Πᾶνήγυρίς, ἰός, et Att. ἔως, ή, subst. [cætus publicus, celebritas publica,] an assembly, a festival. Θακεῖς, νεοσσῶν τήνδ' ἔχων πᾶνήγυριν. Heracl. 240. SYN. Ὀμήγυρίς, ἀγῶρᾳ, συνόδός, ἄθροισμα, πληθός, ἀγῶρίς, ἑορτή, ὀμιλός. EPI TH. Ξυνή.
- Πᾶνήμαρ, adv. [tota die, quotidie,] during the whole day, daily. Ὡς δ' ὅτ' ἄνῃρ δόρποιο δῖλαιεταί, ᾗτῇ πᾶνήμαρ. v. 31.
- Πᾶνημερίος,³ α, ὄν, et πᾶνήμερός, ου, ό et ή, adj. [perdius,] during the whole day. Οἱ δὲ πᾶνημερίοι μολπή θέον ἰλάσκοντο. A. 472. See also Apoll. 2. 813.

¹ On the orthography of adverbs ending in *ei* and *i*, see Dr. Blomfield's Gloss. P. V. 216.

² The Ἑλληνες were properly those only who inhabited the city of Ἑλλάς, in Thessaly, built by Ἑλλαν, and the circumjacent country; thence the name extended to all the Thessalians, (in which sense it seems to have been used by Homer,) and afterwards to all the Greeks. See Thucyd. lib. i.

³ In expressing time the Greeks generally use the adjective, where in Latin and English

Πᾶνήμερεύω, v. [totam diem consumo,] to spend the whole day. *Τροία τοὺς πρῶπυρας πᾶναμέρευσεν.* Rhes. 357.

Πανθοΐδης, ου, ὁ, patronym. [Panthoides,] the son of Panthous. *Τίς δ' εἶς' ἐπὶ Πανθοΐδαν, ἦ τὸν.* Rhes. 28.

* Πάνθοϋς, ου, ὁ, P. N. [Panthoüs.] *Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμον καὶ Πάνθοϋν, ἡδὲ Θυμοίτην.* Γ. 146.

Πανθυμάδων, adv. [penitus iracunde,] very angrily. *Οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμάδων ὀκρῶντῶ.* σ. 33.

Πάνθυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnibus sacrificiis prosequendus,] observed with all kinds of sacrifices. *Πάνθυτᾷ θεσμῷ ἐξήνυσ', εὐνῶμῖα.* Aj. Fl. 712.

Παννυχίδες, ων, αἱ, subst. [pervigilia,] a festival of Bacchus, of Cybele and Ceres, celebrated throughout the whole night, vigils. *Καὶ παννυχίδες θεᾶς.* Helen. 1364.

Παννυχίζω, v. [pernocto,] to continue all night. *Παννυχίζει, αἰθέρα κνι-σαντί.* Isthm. 4. 112. SYN. Νύχεύω, νυκτέρεύω, ἐγρήσσω.

Παννυχῖος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, et πάννυχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [per totam noctem,] through the whole night. *Εἰᾶρ παννυχῖοι· πῦρ δέ σφίσι καίετο πολλὰ.* Θ. 550. See also ξ. 458.

Πᾶνδυρτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [perquam lamentabilis,] very lamentable. *Κλάω πᾶνδύρτοισ θρήνοις.* Hec. 212. SYN. Πανδάκρυτος.

Πάνοιζός, υός, et πάνοιζός, adj. [penitus ærumnoso,] all-wretched. *Ἴδ' πάνοιζός ἐστὶ.* Choëph. 44.

Πᾶνόλβιος, et πᾶνολβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [beatissimus,] all-happy. *Ἑσχεθῆ, καὶ μὴν ἐθηκὲ πᾶνόλβιον, εἰπεῖ τε μῦθον.* Hom. H. 6. 54. See also Æsch. Suppl. 590. SYN. Μακάριατός, μακάριώτατος, εὐδαιμονέστατος.

Πᾶνὸμιλί, adv. [catervatim,] in crowds. *Πανδημί, πᾶνὸμιλί.* Sept. Theb. 283.

Πᾶνομφαῖος, ου, et πᾶνομφής, ὁ, adj. [oraculorum auctor,] the author of all oracles. *Ἐνθα πᾶνομφαῶ Ζηνὶ ῥέζεσκόν Ἀχαιοί.* Θ. 250.

Πᾶνὸπεις, Ion. ἦος, ὁ et (2) ἡ, P. N. [Panopeus,] (1) the son of Phocus, who founded in Phocis (2) a city called after his own name. *Πυθῶδ' ἐρχόμενην διὰ καλλιχόρου Πᾶνὸπῆος.* λ. 580.

* Πᾶνὸπη, ης, ἡ, P. N. [Panope,] one of the Nereids. *Δωρίς, καὶ Πᾶνὸπη, καὶ Ἀγακλειτὴ Γαλατεία.* Σ. 45.

Πᾶνὸπλῖα, as, ἡ, subst. [armatura totum corpus tegens,] a suit of armour, a panoply. *Καὶ μὴν, ἐπειδὴ τὴν πᾶνὸπλίαν τὴν ἑμήν.* Plut. 951. SYN. Παντευχία, πανσᾶγία.

Πᾶνὸπτης, et παντόπτης, ου, ὁ, adj. [omnia videns,] all-seeing. *Τὴν τοῦ πᾶνόπου διφθεραν ἐνημμένος.* Eccles. 80. See also Eumen. 557. SYN. Πανδερεκτής.

Πᾶνορμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aptam omnino stationem habens,] excellent for anchoring or mooring. *Ἀτράπτοι τε δῖν' ἐκῆες, λίμνες τε πᾶνορμοι.* ν. 195.

Πᾶνοურγῶ, v. [(1) callide vel vafre ago; (2) perago,] to act knavishly or craftily, to do every or any thing. *Ἄλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πέπᾶνοურγηκότι.* Plut. 368. *Μηχανορράφῶ, φενακίζω.*

Πᾶνούργημα, ἄτος, τό, subst. [factum vafrum,] a knavish act. *Μετὰδρόμοι κακῶν πᾶνούργηματων.* Soph. Electr. 1387. (A double dochmiac.)

Πᾶνούργια, as, ἡ, subst. [calliditas, astutia, malitia, præstigiæ,] cleverness, cunning, knavery. *Εἶρε δ' ὁ πᾶνούργος ἐτέρων, πολὺ πᾶνούργιας.* Equit. 684. SYN. Τὸ πᾶνούργον, αἰσχουργία, δόλος, κερδοσύνη, τέχνη, δόλος.

Πᾶνούργος, et πάντουργός, ὁ et ἡ, adj. [callidus, sagax, vafes,] who can do any thing, clever, cunning, knavish. See in Πᾶνούργια, and Aj. Fl. 445. SYN. Δεινός, κερδαλέος, δολίος, δολόφρων, κἀκούργος.

the adverb, or some corresponding periphrasis is employed. Thus Hec. 902. *Μεσονύκτιός ὠλλύμαν,* and Il. Φ. 560.

Ἑσπέριος δ' ἄν' ἐπειτᾷ, λυεσσαμένους πύγαμοῦ,

Ἴδρ' ἀποψυχθεὶς, πρὸτ' Ἰλῖόν ἀπὸνέοιμην.

See the example quoted under the word Πᾶννυχίδες.

Πάνοψις, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui ab omnibus cernitur, conspicuus, fulgidus,] seen by all, bright. Οὐτάμεναι, αὐτῇ δὲ πάνοψιν ἐγγὺς ἐλοῦσα. Φ. 397.

Πανσᾶγία, as, ἡ, subst. [armatura tota,] a suit of armour. Φῶτᾶ βάντᾶ πανσᾶγία. Antig. 108. SYN. Πάνοπλια, παντευχία.

Πανσέληνος, ου, ἡ, subst. [plena luna,] full moon. Λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει. Sept. Theb. 385.

Πάνσοφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sapientissimus,] most wise. Τὸ πάνσοφον δ' εὖρημᾶ, τοξήρη σᾶγην. Herc. F. 188.

Πανσῦδια, et πασσῦδια, as, ἡ, subst. [omnis impetus,] all expedition or force. "Ενθεν πανσῦδιῃ σὺν τεύχεσσι θωρηχθέντες. Α. 724. See also Apoll. 1. 323. SYN. Συλληβδήν.

Πάνσυρτος, ου, ὁ et ἡ, adj. vel subst. [(1)omnia trahens, omni ex parte congestus, (2) colluvies,] drawing all things, heaped together from all sides; a collection. See in Πάμμηνός.

Παντάκλῃς, ἔος, ὁ, P. N. [Pantacles.] Τάξεις, ἀρετὰς, ὀπλίσεις ἀνδρῶν; b. Καὶ μὴν οὐ Παντάκλεα γέ. Ran. 1036.

Παντάλας, αινᾶ, ἄν, adj. [miserrimus,] most wretched. "Ω παντάλαινᾶ νύμφα. Androm. 140. SYN. See Πανάθλις.

Πανταρκῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [ad omnia sufficiens; omnes juvans,] all-sufficient. Πανταρκῆς, ἀκάκας, ἀμάχος βασιλεύς. Pers. 861.

Παντάρχης, ου, adj. [omnia regens,] all-ruling. "Ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ. C. 1085. SYN. Παγκράτης.

Παντέλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [perfectus,] intirely perfect, complete. "Αλλ' ὃ Ζεῦ πατέρ παντέλεις, πάντως. Sept. Theb. 111. SYN. Τέλεις.

Παντέλως, adv. [perfecte,] completely, intirely. Τίς ἄλλος, ἢ 'γὼ, παντέλως διώρισεν. P. V. 449. SYN. Τελείως πάντη.

Παντευχία, as, ἡ, subst. [armatura tota, exercitus,] complete armour, an army. Εἰς τήνδ' ἐποίσειν πόλεμιον παντευχίαν. Eur. Suppl. 1202. SYN. See Πάνοπλια.

Πάντεχνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnibus artibus idoneus,] understanding every art. Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πῦρὸς σέλας. P. V. 7.

Πάντη, πάντῳθεν, παντᾶχοῦ, παντᾶχῇ, πάντῳσέ, παντᾶχθέν, πάντῳτέ, adv. [ubique,] in every way, every where. Πάντη δὲ πόρον σχιστὸν ἄμειβων. Iph. A. 144. See also Iph. T. 68. Androm. 895. and Lysistr. 1006.

* Παντῆμᾶρ, adv. [quotidie,] daily. Παντῆμαρ Φινῆι χάριζόμενοι προῖαλλον. Apoll. 2. 532.

Πάντιμος, et παντῳσεμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [honoratissimus,] most honored. Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γερᾶς. Soph. Electr. 690. See also Eumen. 641. SYN. "Εντιμός, τιμῳτάτος.

Παντλήμων, ὄνος, adj. [omnino infelix,] intirely wretched. "Ω δεινᾶ παθοῦς, ω παντλήμων. Hec. 196. SYN. See Πανάθλις.

Παντῳγῆρως, ω, ὁ et ἡ, adj. [valde senex, æternus,] very old, everlasting. Τὰν οὐθ' ὑπὸς αἰρεῖ πόθ' ὃ παντῳγῆρως. Antig. 606. SYN. Αἰδιός, αἰώνιός.

Παντῳδάπος, vid. Παντοῖος.

Πάντῳθεν, πάντῳσέ, πάντῳτέ, vid. Πάντη.

Παντοῖος, et παντῳδάπος, ἡ, ὄν, adj. [omnimodus, varius,] of all kinds. "Ἐρωτὲς ἡμῖν εἰσὶ παντοῖοι βίον. Eur. fr. Rhad. 2. 1. See also Helen. 524. SYN. Πολύτροπος, πάντροπος.

Πάντολμος, et παντῳτολμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [audacissimus,] all-daring, very rash. Αἶκη, ξυνοῦσᾶ φωτὶ παντόλμῳ φρένας. Sept. Theb. 668. See also Agam. 1208.

Παντῳμισῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [omnibus invisus,] hateful to all. "Ω παντῳμισῆ κνώδαλα, στυγῇ θεῶν. Eumen. 647.

Παντῳπῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad omnia callidus,] having resources for every thing. Παντῳπῶρος, ἀπῳρος. Antig. 365.

Παντόπτης, vid. Πάνόπτης.

Παντορέκτης, ου, ὁ, adj. [omnia perpetrans,] daring every thing, bold.

Ἔρωτ' ἱ παντορέκτη. Anacr. 10. 16.

Παντοσεμνός, vid. Πάντιμος.

Παντοῦργος, vid. Πανοῦργος.

Παντοφύρτος, et πάμφυρτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino confusus,] all mixed, promiscuous. Τὰ πολλὰ παντοφύρτ' ἀνευ δίκης. Eumen. 557. SYN. Παμμίγης, πάμμικτος.

* Πάντροπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [penitus vertens, vel versus,] turned, or turning intirely. Παντρόπω φῦγᾶ γενούς. Sept. Theb. 954.

Πάντως, adv. [omnino,] altogether, by all means. Πάντως σφ' ἀνάγκη καθά-
νεϊν τῇδ' ἡμέρᾳ. Med. 1058. SYN. Πάντη, πάμπαν, πάνυ.

Πάνυ, adv. [omnino, prorsus, valde,] by all means, altogether, very. Ὡς τοὺς
δικαίους δ' ἂν βιάδιζοις; b. πάνυ μὲν οὖν. Plut. 97. SYN. Πάγχυ, πάντως, λίαν,
ἄγαν, μάλλ', σφοδρῶ, μέγα, μεγάλως.

Πάνυπερτάτος, η, ὄν, adj. [omnium supremus,] most excellent of all. Αὐτὴ δὲ
χθὰμᾶλὴ πάνυπερτάτῃ εἰν ἀλλ' κείται. i. 25.

Πάνυστάτος, η, ὄν, adj. [extremus omnium,] last of all. Πάνυστάτον σὲ προσ-
πίτνουσ' αἰτήσονται. Alcest. 165. SYN. See Ἐσχάτος.

Πάνωλέθρος, ου, et πᾶνῶλης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [(1) omnino perditus, (2) pernicio-
sus,] intirely ruined, destroying every thing. Καὶ σφᾶς κᾶκῶς κᾶκιστὰ, καὶ πᾶν-
ωλέθρους. Aj. F. 151. See also Med. 279. SYN. Ἐξώλης.

Πάνωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [omni tempore proveniens,] at all seasons. Φέρματ' ἱ
γᾶν πᾶνῶρω. Æsch. Suppl. 698.

Πᾶμαι, ἱ f. ἄσσομαι, v. [(1) gusto, comedo; (2) in possessionem acquirō,] to
taste, to eat, to possess. Μέθες πέπᾶσθαι πατρὶ παρθένον δέμας. Orest. 1196.
SYN. Γεύσομαι, ἐδόμαι, κτᾶμαι, ἔχω.

Πᾶται, πᾶταις, παππαῖς, παππαιῖς, πᾶπαν, πᾶπᾶπᾶται, interj. [atat! papæ!]
ah! strange! alas! Πᾶρεσθ', ὃ λοιπὸν ἐστίν, ἀπᾶται, πᾶται, πᾶταις. Vesp.
235. See also Lysistr. 923. Nub. 390. Vesp. 235. Pax 119. and Thesm.
1203.

Παππάω, v. [pappa dico,] to say or call papa. Καὶ παππάζουσ' ἅμᾳ τῇ
γλώττῃ τὸ τριώβελον ἐκκάλαμᾶται. Vesp. 609.

Πάππας, ου, ὁ, subst. [pater,] papa. Πάππᾳ φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοῖ ἐφοπλί-
σειᾶς ἀπῆλυν. 2. 57. SYN. See Πάτήρ.

Παππίας, πᾶππίας, ου, ὁ, et παππιδίων, ου, τὸ, subst. [paterculus,] dear papa.
Ζεῦξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς, ὃ παππῖᾳ. Pax 128. See also Vesp. 296. and
Equit. 1212.

Πάππος, ου, ὁ, subst. [(1) avus; (2) lanugo carduorum,] (1) a grandfather;
the down of thistles. Ἦδη καὶ πάπποι, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης. Arat. Phœn.
921. SYN. Πρὸπάτωρ, πρὸγόνος, γέρων, (2) ἄκανθις.

Παππῶς, α, ὄν, adj. [avitus,] of or belonging to a grandfather. Τὸν ἐράνον
τὸν λεγόμενον παππῶν ἐκ τῶν Μηδικῶν. Lysistr. 653. SYN. Ἀρχαῖος, παλαιός.

Παπταίνω, f. ἄνω, 1 aor. ἦνᾶ, et Ion. imp. ἐπαπταίνεσκον, v. [circumspicio, oculis
vestigo,] to look round, to survey. Πάπτηνεν δ' ἂν ἄν πυργὸν Ἀχαιῶν, εἴ τιν'
ἰδοιτῶ. M. 333. See also Apoll. 3. 952. SYN. Περίβλεπω, περὶσκοπέω, σκό-
πεω, ἔρευνᾶω, περὶπαπταίνω, ἀπὸπαπταίνω.

Πάπυρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [papyrus, planta Ægyptiaca,] the papyrus, an
Egyptian plant. Ὑπὲρ αὐχένος πᾶπύρω. Anacr. 4. 5.

Πάρ, poet. per apocopen, et παραι poet. per ectasin, pro πᾶρ,² præp. [(1)
cum gen. a, ab, ex, (2) cum dat. apud, juxta; (3) cum acc. ad, inter, prope,
ultra, propter, ob, per, contra,] (1) from, of; (2) with, at, near; (3) to, near,
during, beyond, contrary to, against, during, on account of. Πάρ δυνάμιν οὐκ
ἐστὶ καὶ ἐσσυμένον πτόλεμίξειν. N. 787. See also A. 233. and T. 3.

¹ The first syllable of Πάσασθαι in the sense of gusto is always short, and in that of possideo, always long. See Valck. ad Ammon. p. 187.

² Πᾶρα is also frequently used for παρῑστί and παρῑσι.

Πᾶρᾱβαίνω, f. βήσμαι, 2 aor. ἔβην, v. [(1) juxta eo vel sto; (2) transgredior, violo; (3) prætereo, fallo,] (1) to go or stand near; (2) to pass, to go along or beyond, to violate; (3) to escape one's notice. Ὡς τὸ παρβεβᾶωτε μᾶλ' ἑστασάν ἀλλήλοισιν. N. 708. SYN. Ὑπερβαίνω, μετᾱβαίνω, παρέρχομαι, λῦω.

* **Πᾶρᾱβακτρος**, ον, ὁ et ἡ, adj. [gressum baculo firmans,] staff-supporting. Φᾱός, οὐδ' ἄλδχος, πᾶρᾱβάκτροις. Phoen. 1564.

Πᾶρᾱβαλλω, f. βᾱλῶ, v. [(1) appono; (2) objicio; (3) navem appello; (4) depono; (5) confero,] to place near or before; to expose or present to; to bring a ship to shore; to lay aside; to compare. Πᾶρᾱβαλλῆ πολλὰς κλημαῖιδᾱς, Μανῖᾱ. Thesm. 739. SYN. Πᾶρᾱτίθημι, συμβάλλω, παρᾱδιδωμι, πρῶφῆρω, ὁμοιῶ, ἀπῶβάλλω, παρεγγίζω.

Πᾶρεβᾱσκῶν,¹ imp. Ion. a πᾶρᾱβαίνω, v. [juxta sto,] to stand near, to go by the side of. Ἀντίφῶς αὖ παρεβασκε περίκλυτος ὦ πῶτ' Ἀχιλλεύς. Λ. 104.

Πᾶρᾱβᾱτῶς, et πάρᾱτῶς, ον, ὁ et ἡ, et η, ὅν, adj. [violabilis,] may or must be violated or transgressed. Πᾶρᾱβᾱτῶν οὐδᾱμῇ πέλει. Antig. 874. See also Æsch. Suppl. 1043.

Πᾶρᾱβλέπω, f. ψω, v. [limis adspicio, hallucinor,] to look aside or askance, to mistake. Καὶ γὰρ παρᾱβλέψας τὴ μειράκισης. Ran. 409. SYN. Πᾶρῶρᾱω.

Πᾶρᾱβλήδην, adv. [(1) per comparisonem; (2) dolose; (3) ex obliquo,] comparatively; sarcastically; obliquely. Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παρᾱβλήδην κρῶτεονται. Apoll. 4. 1608. SYN. Παρᾱβᾱλᾱδην, δῶλῶν.

Πᾶρᾱβλῶψ, ὠπῶς, adj. [ex recto statu distortus,] distorted. Χωλαί τε ῥνσσαι τε, παρᾱβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ. I. 499. SYN. Φολκῶς, στράβῶς, λοξῶς.

Πᾶρᾱβῶθηξω, v. [auxilium fero,] to succour, assist. Πᾶρᾱβῶθηεῖθ', ὡς ὕπ' ἀνδρῶν τύπτῶμαι. Equit. 257. SYN. Ἐκβῶθηξω, ἀρήγω, βῶθηξω, ἐπιβῶθηξω, παρίσταμαι, ἀμύνω.

Πᾶρᾱβῶλῶς, et ποῖτ. παραίβῶλῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [temerarius, projectus, periculosus,] rash, dangerous. Πῶνηρῶς εἰ πόρῶ τῆχνης καὶ παρᾱβῶλῶς. Vesp. 192. See also Hom. Merc. 56.

Πᾶραγγέλλω, f. ἔλῶ, v. [nuncio, edico, denuncio,] to announce, to order. Πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι. Pers. 475. SYN. Ἀπαγγέλλω, προστάσσω, κέλεύω, παραινέω, σημαίνω, προστάσσω, πρῶλεγω.

Πᾶραγγελμᾱ, ἄτῶς, τὸ, subst. [præceptum, mandatum,] a command, order. Φλόγῳς παραγγέλμασιν νέοις πῦρ-ω-θέντα. Agam. 464. SYN. Ἐντῶλῃ, κέλευσμά, πρόσταγμα, ἐφέτημῃ, ἔνταλμά.

Πᾶρᾱγίνῶμαι, v. [adsum,] to be present, to arrive. Ἦνδᾱν κηρύκων, καὶ σφιν παρῆγινετῶ δαιτι. ρ. 173. SYN. Προσγίνῶμαι, παρειμι, ἐπιφοιτᾶω, παρέρχομαι.

Πᾶραγκάλισμα, ἄτῶς, τὸ, subst. [amplexus,] an embrace. Ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεταί. Antig. 650. SYN. Περίπλοκή, φίλημα. PHR. See Phoen. vv. 314—318.

Πᾶρᾱγράφω, f. ψω, v. [adscribo, inscribo,] to write by the side, to inscribe. Τὶ βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παρᾱγράψαι. Lysistr. 513. SYN. Γράφω, ἐγγράφω.

Πᾶρᾱγω, 2 aor. ἡγάγῶν, v. [(1) deduco, produco; (2) perverto; (3) transeo,] to lead or bring aside, to prolong; to pervert; to pass. Ἡ γὰρ τῷχη παρήγαγ' μαῆθς. Iph. T. 479. SYN. Πρῶγω, ἐξάγω, πρῶφῆρω, παρᾱπέμπω, ἐξαπατᾶω, παρᾱτρέπω.

Πᾶρᾱδερᾱθᾱν,² 2 aor. ἐδερῶν, per metath. ἔδρᾱθῶν, v. [juxta dormio,] to sleep near. Εἰ πως ἰμείραιτο πᾶρᾱδερᾱθεῖν φίλῳτητι. Ξ. 163. SYN. Παρᾱκειμαι, προσκεῖμαι.

Πᾶρᾱδειγμα, ἄτῶς, τὸ, subst. [exemplar, exemplum, documentum,] a pattern, an example, a proof. Πᾶρᾱδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν, εἰσοφιν τ' ἔχει. Eur. Electr. 1085. SYN. Εἰκῶν, χᾱρακτήρ.

Πᾶρᾱδέχομαι, f. ξῶμαι, v. [accipio, adprobo,] to receive from, to admit.

¹ This is said of the Παραβάτης, who stood in the war-chariot fighting whilst the charioteer drove the horses. See Damm. Lex. Hom. in v. Παραβάτης.

² Damm. makes the true word to be Παρᾱδρᾱθῶν.

Σκέφαι τοίνυν οἷους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρῑδέξασθ' πρῶτον. Ran. 1015. SYN.

Δεχῶμαι, ἀποδέχῶμαι, λαμβάνω, ἐπιβάλλωμαι.

Παράδιακόνεω, v. [administro, inservio,] to administer to, to attend on. Καὶ τοῖσι τειχίζουσι παρῑδιακόνει. Aves 839. SYN. Διακόνεω, ὑπηρετῶ.

Παράδιδωμι, f. δώσω, v. [(1) trado; (2) relinquo liberis vel posteris,] to give, to deliver, to betray, to bequeath. Πληγὴν σιδήρῳ· παρῑδοθεῖσάν εισιδών. Phoen. 1408. SYN. Διδωμι, μετῑδιδωμι, προδιδωμι.

Παρῑδόχῃ, ἥς, ἡ, subst. [conservatio, assensio, institutio,] the preservation, the approbation. Πατρίους παρῑδόχας, ἄς θ' ὁμήλικας χρόνῳ. Bacch. 197.

Παρῑδυμι, v. [irrepro,] to steal into a place, to come in. Ἐκδρῶσά παρῑδυν' ὁ γὰρ ἄνθρωπος τὴν νύχθ' ὄλην. Eccles. 55. SYN. Ὑπεισέρχῶμαι, ὑποδύμι.

Παρῑεῖδω, v. [juxta cano,] to sing near. Παντοίας ἐνέφυσεν' εἰκοῖά δέ τοι παρῑεῖδεν. χ. 348.

Παρῑείρω, v. [ad latus suspendo,] to hang by the side. Δέρμα· παρῑέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυνῖα. Π. 341. SYN. Παρῑακρέμάννυμι, ἐκκρέμάννυμι.

Πάραζεύγνυμι, f. ζω, v. [adjungo, conjungo,] to join to, to yoke. Ἠγησάμην οὖν, εἰ πάραζεύνειε τίς. Eur. fr. Meleag. 10. 1. SYN. Κάταζεύγνυμι, συνάπτω, συζεύγνυμι.

Παράθάλπω, v. [calefacio, foveo,] to warm, cherish, soothe. Παράθαλπομένα φρένα μύθοις. Med. 143. SYN. Θάλλω, κατῑθάλλω.

Παράθελγω, f. ζω, v. [permulceo,] to soften, to win from one's purpose. Ὅργας ἄνευς παρῑθέλξει. Agam. 70. SYN. Παράθάλπω, θέλγω.

Παράθερίζω, et per syncopen παρῑθρίζω, f. ἴσω, v. [demeto, amputo,] to mow down, cut off. Ἐμπης δ' ἀφλάστοις παρῑθροῖσάν ἄκρα κόρυμβά. Apoll. 2. 603.

SYN. Ἀποκόπτω, ἀποθέρίζω, παρῑτέμνω.

Πάραι, vid. Πάρ.

Πάραιβάτης, ου, ὁ, et παραιβάτης, ἴδος, ἡ, adj. [qui juxta alterum consistit in curru, ex quo pugnat; transgressor,] one who stands in the war-chariot for fighting, a combatant; a transgressor. Πάραιβάτας ἔστησάν εἰς τάξιν δόρυς. Eur. Suppl. 689. See also Apoll. 1. 754.

Πάραιβάσια, παρβάσια, as, et παραιβάσις, ἔως, ἡ, subst. [transgressio,] transgression, crime. Αἱ τ' ἀνδρῶν τὴ θεῶν τὴ παραιβάσιας ἐφεπονσαι. Hes. Theog. 220. See also Sept. Theb. 740. and Apoll. 4. 832. SYN. Ὑπερβάσια, ἄπλᾶκτα. EPI TH. Ὤκῃπῖδος.

* Πάραιβίς, ου, ὁ, P. N. [Paræbius,] Paræbius. Σὺν τοῖσιν δ' ἴκανε Πάραιβίς; ὅς ῥα οἱ ἦεν. Apoll. 2. 458.

Πάραιβόλος, vid. Παρῑβόλος.

Πάραιθύσσω, f. ζω, v. [accendo, emico, præterveho,] to kindle, to emanate from, to rush by. Λαίβεά πάντ' εἵναζε, παραιθύξας πτέρυγας. Apoll. 2. 1257. SYN. Αἰθύσσω, ἀνῑκνέω, κατῑθω, ἀνέγειρω.

Πάραίνεσις, ἔως, ἡ, subst. [adhortatio,] exhortation. Ἐς ποῖον ἐρπεις μῦθον, ἡ παραίνεσις; Helen. 315. SYN. Συμβουλή, νουθέσια, νουθῆτημά.

Πάραίνω, f. ἴσω, v. [suadeo, hortor, doceo,] to give advice, to recommend, to teach. Ρῶν παραίνειν, ἡ παθόντᾶ καρτέρειν. Alcest. 1087. SYN. Παράκᾶλέω, παρῑκελεύῶμαι, ἀναπείθω, συμβουλεύω, πρότρπω, ἀναμνήσκω.

* Πάραιρῶ, 2 aor. εἶδον, v. [aufero, privo,] to take away, to remove, to deprive. Λύπας παραιρεῖ. Hipp. 1106. SYN. Ἀφαιρῶ, αἶρῶ, ἐξαιρῶ, ἀπαίνῶμαι, ἀποστερῶ.

Πάραισθάνομαι, 2 aor. ησθόμην, v. [sentio, decipior,] to perceive, to mistake. Ἡδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθεν. Theocr. 5. 120. SYN. Αἰσθάνομαι, ἐπαισθάνομαι.

Πάραίστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [infaustus,] inauspicious. Ἀλλὰ Ζεὺς ἐτρεψέ, παραίστᾳ σήματᾶ φαίνων. Δ. 381. SYN. Ἀπαίστος, ἐναντίος, κακῶν ὄντος, κακός, παρορνίς.

Παράῖσσω, f. ζω, et Ion. imp. παραισσεσκόν, v. [prætercurro,] to rush past. Μύσας παρῑσσω, καπδολυσόν, ὃ πάτερ. Vesp. 988. See also Apoll. 2. 270.

SYN. Παρῑτρέχω, παρῑλαύνω, παρῑέρχῶμαι.

Πάραιτόμαι, v. [peto, deprecor, delrecto,] to ask as a favor, to deprecate, to

decline. Ἰὸ' εἰς μέλαθρά σε δε παραιτοῦμαι τὰδε. Iph. A. 685. SYN. Ἐξαί-
τῶμαι, αἰτέω, ἱκετεύω, λιπαρέω, ἀφίημι.

* Πάραιφασία, as, ἡ, παραιφασίς, et παρφασίς, εἰς, ἡ, subst. [monitum,] admoni-
tion. Τῷ νῦν ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πίθεσθῆ. Apoll. 2. 324. See also O.
404. and E. 217.

Παραίφημι, vid. Παράφημι.

* Παράκἀθημι, f. ἦσω, v. [utrimque demitto,] to let down on both sides.
Πηδᾶλᾱ τε ζεύγλαισι παράκἀθιέτω. Helen. 1535. SYN. Κάθημι.

Παράκἀθέζεσθαι, et παράκἀθηναι, v. [adsideo,] to sit near. Μετὰ τοῦτο τῷ
Πλουτωνί παρἐκἀθέζετο. Plut. 727. See also Thesm. 416. SYN. See Παρέ-
ζεσθαι.

Παραίτιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aliqua ex parte causa, socius culpæ,] partly the
cause, an accomplice. Ἡ Μοῖρᾱ τούτων, ὃ τέκνον, παραιτίος. Choëph. 897.
SYN. Μεταίτιος, αἰτίος, συναίτιος.

Παράκαιρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [intempestivus,] unseasonable. Κρυπτάδης εὐνῆς
ἀλδρον παράκαιρίᾱ ῥέζων. Hes. Op. 327. SYN. Ἄκαιρος, αἰσχυρός, ἀθεμιστός.

Παράκἀλεω, et παράκἀλέομαι, v. [advoco, accerso, hortor, oro,] to call, to sum-
mon, to request, to implore. Εὐ δρῶν παράκἀλει μ', ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἐμε. Iph.
A. 409. SYN. Προσκάλεω, κέλευω, παραινέω, νουθετέω, θαρσύνω, παροξύνω,
παραγγέλλω.

Παράκἀτάβάλλω, f. βάλῶ, v. [ordine depono, adapto, sacramento contendo,] to
put down in order, to fit, to lay down money in law-suits. Πάντη παράκἀβ-
βάλδν ἀσπετόν ὕλην. Ψ. 127. SYN. Κατάβάλλω, παράβάλλω.

Παράκἀτάλεγομαι, v. [juxta vel una cubo,] to lie near or with. Τῷ δ' ἀρᾱ παρ-
κἀτελεκτο γυνῇ, τὴν Λεσβοθῆν ἦγε. I. 660. SYN. Παράκειμαι, παράκλινῶμαι,
συγκἀεύδω, συγκοίμᾶσθαι, συγκἀτἀκλινῶμαι, παρἀλέγομαι.

Παράκἀτατίθημι, f. ἦσω, v. [juxta depono,] to deposit near or with. Τηλοθῆν
Αἰμόνιης, χθονίης παράκἀθετο νόμους. Apoll. 2. 506. SYN. Παράτιθημι,
κἀτατίθημι.

Παράκατῶ, v. [adsuo, paro,] to patch together, to mend. Ἡμῶν δ' ἕκαστος
στίβαδᾱ παρἐκατῶετο. Plut. 663. SYN. Κατῶ, συνράπτω, εὐτρεπίζω, ἐπι-
βάλλω.

Παράκειμαι, f. κείσθαι, v. [prope jaceo,] to lie or be placed near. Καὶ τὰ πα-
ράκειμένα. Lysistr. 1048. SYN. Ἀνάκειμαι, πρόσκειμαι, παράκλινῶμαι, παρᾱ-
κἀτάλεγομαι, προσειμι.

Παράκἐλευσμα, ἄτος, τὸ, subst. [hortamen,] exhortation, encouragement. Οὐ
δὴ τὸ δεινὸν παράκἐλευσμά ἡκούσᾶμεν. Iph. T. 321. SYN. Κἐλευσμά, παραινέ-
σις.

Παράκἐλητίζω, v. [juxta aut trans equito celete,] to ride near or over. Ἡνίκᾱ
γῆ κῆλς κἐλητᾱ παράκἐλητιῖ. Pax 900.

Παράκινδυνεύω, v. [audacius periclitor,] to rush rashly into danger, to risk. Σὺ
δ' οὖν παράκινδύνευ', ἐπεὶ καὶ τοῦ γ' ἐμοῦ. Vesp. 6. SYN. Κινδυνεύω, διακινδυ-
νεύω.

Παράκινω, v. [moveo, moveor,] to move, to shake. Ἴδον, σκύπει γ' ἦν μὲ πα-
ράκινήσαντ' ἰδῆς. Ran. 657. SYN. Κινέω, διακινέω.

Παράκλαίω, f. κλαύσω, v. [temere fleo, ploro,] to weep without occasion. Δεῦρῳ
σὺν αὐλητῇρὶ παρακλαίοντ' ἡλῶντες. Theogn. 1037. SYN. See Κλάω.

Παράκλιδόν, adv. [deflectendo,] by turning aside. Ἀλλ' ἡ μὲν λίπετ' αὐτὴ
παρὰλιδὸν οἷᾱ γῆραιή. Apoll. 1. 315.

Παράκλινω, f. ἴνω, v. [juxta vel paululum declino,] to incline a little, to drop.
Τὶ ποιεῖς; τὶ ποιεῖς; ποῖ παράκλινεις. Pax 157. SYN. Ἐκκλινω, παρὰτρεπῶμαι,
ἐκτρεπῶμαι.

Παράκοινᾶω, v. [communico,] to communicate with. Συγγενέσιν παρῆκοι-
νᾶθ'. Pyth. 4. 236.

Παράκοίτης, ου, ὁ, et (2) παράκοιτις, ἴδος, ἡ, subst. [consors lecti, maritus vel
uxor,] a bedfellow, a husband or wife. Τάων ἐν κόνιῃσι βάλες θάληρους παρᾱ-
κοίτας. Θ. 156. SYN. (1) Ἀκοίτης παράκλιντωρ, ξυνάδρος, σύζυξ, εὐνήτωρ, ἀνήρ,

γαῖνης, (2) γῆνη, ἀκοιτῖς. ΕΡΙΤΗ. (1) Βαθύπλουτος, θάληρος, βάρυποτος, (2) αἰδοία, βάθυζωνος, βάθυστερνός, νεῶγάδος, ἰφθίμη, ἐρατή, κῦδρά.

Παρακολουθεῖν, v. [sector,] to follow. Φερεῖ νῦν ἐγὼ σοι παρακολουθῶ πλησίον. Eccles. 725. SYN. Ἐπομαι, ἀκολουθεῖν, συνμαρτεῖν.

Παρακομίζω, f. Att. ἴω, v. [deduco, adfero,] to convey, to bring. Γερων γέροντά παρακομίζε. Herc. F. 124. SYN. Κομίζω, συνάγω, ἄγω, παῖαγω, παῖαπέμω.

Παρακονᾶω, f. ἴσω, v. [(1) exacuo, (2) instigo,] to whet, to sharpen; to instigate. Νῦν δὲ καὶ παρηκονηται. Ran. 1116. SYN. Θήγω, ἀκονᾶω, ὀξύνω παροξύνω.

Παρακόπη, ἥς, ἡ, subst. [mentis error,] aberration of mind. Παρακόπη, παρδοφῶρᾷ, φρενῶδαλῖς. Eumen. 330. SYN. Πάρανυᾷ, παρὰφροσύνη. ΕΡΙΤΗ. Αἰσχρομητῖς, τάλαινᾷ.

Παρακόπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mente privatus, furibundus,] deprived of understanding, mad. Παρακόπῳ τὴ λήμῃ στέλλεται. Bacch. 988. SYN. Παρὰφῶρος, φρενῶμάνης, φρενῶπλῆξ, φρενῶλης, φρενῶπληγῆς, μανιώδης, ἄφρων.

Παρακόπτω, v. [(1) perperam cudo; (2) fraudo,] to coin counterfeit money; to cheat. Ὑπ' ἀλφειάμοιβῳ παρέκοπην δίχονικῳ. Nub. 640. SYN. Παράκρουω, παρὰλγίζομαι, ἀφαιρέομαι.

* Παρακούω, f. κούσσω, v. [exaudio,] to hear. Ὀμόγνιε Ζεῦ καὶ παρακούων δεσποτῶν. Ran. 750. SYN. See Ἀκούω.

Παρακρέμιννυμι, f. κρέμω, v. [juxta pendere facio,] to let drop by the side. Χεῖρᾷ παρακρέμασας τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος. N. 597.

Παράκτιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [littoralis,] along the shore. Ἄλλ' εἰμὶ πρὸς τῇ λοῦτρᾷ καὶ παρακτίους. Aj. Fl. 654. SYN. See Ἀκτίος.

Παρακύντω, f. ψω, v. [inclinato capite inspicio, despicio,] to peep into, to watch. Νῦν μὲν με παρὰκύνψασα προῦφθης, ὦ σάπρά. Eccles. 884.

Παραλαμβάνω, f. λήψω, 2 aor. ἔαβδον, v. [accipio, excipio,] to receive from, to receive. Τὸ σπέρμ' ἀρουρᾷ παρὰλάβων, ἄλλον παρὰ. Orest. 546. SYN. Ὑπολαμβάνω, ἐπιλαμβάνω, ἀνάδεχομαι.

Παράλγεται, f. ξόμαι, v. [una cubo,] to lie near. Ἐν προχῶῃς πῶτάμου παρὲλέξαι δινηέντος. λ. 241. SYN. See Παρὰκατάλγεται.

Παράλειπω, f. ψω, v. [prætermitto, relinquo,] to let pass, to forsake. Ἄ σοι παρὲλῖπεν ἡδὲ τῶν λόγων, φράσω. Helen. 975. SYN. Δείπω, ἀπολείπω, ἀφίημι, παρῖημι, παρὰπέμω.

Παράλειφω, v. [inunguo,] to anoint, to besmear. Σαντῷ παρὰλείφειν τὰ βλεφάρᾳ τῆς ἐσπέρας. Eccl. 406. SYN. Ἀλείφω.

Παράληρῶ, v. [deliro, leviter desipio,] to dote, to trifle. Νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὄρωντες παρὰληροῦντ' οὐκ ἐλέειτε. Equit. 531. SYN. Παρὰφρονέω, ληρῶ.

Παράλιος, et παρὰλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mari adjacens, marinus,] near the sea, marine, sea. Ὅρνισί φορβὴ παρὰλοις γενήσεται. Aj. Fl. 1085. See also Aj. Fl. 412. SYN. Παράκτιος, ἀκτίος.

* Παράλιτεω, et παρὰλιταίνω, 2 aor. ἡλίτον, v. [offendo,] to offend. Ἡ ρᾷ θεοὺς ὀλοῇσι παρὰλιτές ἀφραδῆσι. Apoll. 2. 246. SYN. Ἀμαρτάνω, ἀφάμαρτάνω.

Παραλλάγαι, ὦν, αἶ, et παρὰλλαξίς, ἔως, ἡ, subst. [vices,] change, succession. Κτωρίων τε καὶ πῦρὸς παρὰλλαγᾶς. Agam. 473. SYN. Ἐραλλάγῃ.

Παραλλάξ, adv. [alternatim, juxta,] alternately, alongside. Ἐρπεί παρὰλλάξ ταῦτ' προσθεῖν οὗτος ἦν. Aj. Fl. 1087. SYN. Ἐναλλάξ, ἀμοιβᾶδῖς.

Παραλλάσσω, f. ξω, v. [alternō, prætereo,] to alternate, pass by. Παραλλάξασθαι διὰ χερῶν. Agam. 413. SYN. Παράμειβομαι, παρέρχομαι, παρὰμέτρεω.

Παράλῳω, f. ὥσω, v. [persolvo, exsolvo,] to loosen, to release. Παρέλυσέ δ' ἄν Ἑλλάδος ἀλγεινούς. Androm. 304. SYN. Ἀπολῳω, ἐκλῳω, ἀπαλλάττω, μεθέστημι, ἐκβάλλω.

Παράμειβω, et παρὰμειβομαι, v. [prætervehor,] to surpass. Παράμειψεν ἄνθρωπος. O. R. 504. SYN. Διὰμειβομαι, παρὰλλάσσω, παρέρχομαι.

Παράμελεω, f. ἴσω, v. [negligo, adspernor,] to neglect, despise. Ῥύσαι ἄν, ὥστε μὴ οὐ παρημέλημένον. Eumen. 300. SYN. Ἀμελεῶ, ἐξάμελεω, ἀτημελεῶ.

- Πᾶρᾰμένω**, παρμένω, et πᾶρᾰμίμνω, v. [juxta maneo, perduro,] to remain near, endure, await. Τῖνᾰ θροεῖς αὐτᾰν, ᾧ πῶτνιᾰ, πᾶρᾰμένει. Orest. 1247. See also O. 400. and β. 297. SYN. Μένω, μίμνω, ἀνᾰμένω, διακαρτέρω.
- Πᾶρᾰμετρέω**, v. [(1) melior secundum, (2) prætereo,] to measure according to ; to pass by. Γαῖην Κεκροπῖην πᾶρᾰ τ' Αὐλιδᾰ μετρέσαντες. Apoll. 4. 1779. SYN. See Παράλλᾰσσω.
- Πᾶρᾰμεύῃμαι**, v. [iranseo, supero,] to go beyond, to surpass. Μορφᾰ πᾶρᾰμεύεται ἄλλων. Nem. 11. 17. SYN. Πᾶρᾰμείβω, ὑπερέχω.
- Πᾶρᾰμίγνυμι**, f. μίξω, v. [admisceo,] to mingle with. Ἀντῖ σῖραιου μελίτος σμικρὸν τῷ θυμῖδῳ πᾶρᾰμίξας. Vesp. 873. SYN. Μίγνυμι, ἀνᾰμίγνυμι, φύρω.
- Πᾶρᾰμίμνω**, vid. Πᾶρᾰμένω.
- Πᾶρᾰμᾰῶμαι**, f. ἡσῶμαι, v. [mentionem facio,] to mention. Ὡ παγκᾰκιστέ, καὶ πᾶρεμῆσω γάρ αὐ. Trach. 1126. SYN. Μᾰῶμαι, μνημόνεύω.
- Πᾶρᾰμᾰδῶ**, perf. πᾶρᾰμᾰεῶλῃκᾰ, per sync. et mutat. παρμέμβλωκᾰ, v. [accedo cum cura amica,] to come to or attend with affection. Μήτηρ παρμέμβλωκῆν ὁμῶς νύκτας τέ καὶ ἡμᾰρ. Ω. 37. SYN. Πᾰρειμι, πᾰρίσταμαι, προθυμῶμαι.
- Πᾶρᾰμουσῶς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [dissonus,] discordant, out of tune. Καὶ πᾶρᾰμουσῶς ἄτας. Choëph. 460. SYN. Ἄμουσῶς.
- * **Πᾶρᾰμπίσχω**,¹ v. [obtego, involvo, prætexo,] to cover, disguise, to use as a pretext. Δέδοικᾰ σ', οὐδὲν δεῖ πᾰρᾰμπίσχειν λόγους. Med. 284. SYN. Κᾰλύπτω, ἔρεφω.
- Πᾶραμπύκῖζω**, Dor. πᾰραμπύκιδδω, v. [crines fasciis religo,] to bind the hair with a fillet. Ἄλλ' ἄγε, κῶμαν πᾰραμπύκιδδε τέ. Lysistr. 1316. SYN. Ἀμπύκῖζω.
- Πᾶρᾰμυθεῶμαι**, v. [(1) hortor, (2) consolor,] to exhort, console. Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη πᾰρᾰμυθήσασθαι. I. 680. SYN. Πᾰρηγορέω, πᾰρᾰκᾰλέω, πᾰρᾰπείθω.
- Πᾶρᾰμύθιον**, ου, τὸ, et πᾰρᾰμυθῖα, ἡ, subst. [solatium,] consolation. Οὐδέ τέ τῶν πυρῶν πᾰρᾰμύθιον, οὐκ ἄμᾰρνυμᾰ. Theocr. 23. 7. SYN. Θελεκτήριον, κήλημᾰ, μείλιγμᾰ, μείλικτήριον, θαλπωρή.
- Πᾶρᾰμυκᾰῶμαι**, f. ἡσῶμαι, v. [mugio, graviter sono,] to bellow. Βρυχῖα δ' ἡχώ πᾰρᾰμυκᾰται. P. V. 1118. SYN. Μυκᾰῶμαι, ἀρᾰβῶᾰω, βρύχω, βρυχᾰῶμαι.
- Πᾰρᾰνᾰῶμαι**, et * πᾰρᾰνᾰιῆταῶ, v. [juxta habito,] to dwell near. Ἀρκᾰδίην ἡμῖν δὲ κᾰκὸς πᾰρᾰνᾰσσᾰτὸ γείτων. Call. fr. 143. See also Trach. 635. SYN. Γειτνῖᾰω.
- Πᾰρᾰνᾰῶμαι**, v. [prætereo, prætervehor, præternavigo,] to go, ride, sail past. Ἀγχῖμῶλον δ' ἐπὶ τῇ, πᾰδῆας πᾰρᾰνᾰῖσθῃ κῶλωνους. Apoll. 2. 357. SYN. Πᾰρᾰπλῶ, πᾰρέρχομαι, πᾰρᾰνᾰίσομαι.
- Πᾰρᾰνᾰνῆω**, v. [appono, accumulo,] to serve up, supply abundantly. Σῖτον δ' ἐσσυμένως πᾰρᾰνᾰνῆῶν ἐν κᾰνέοισιν. π. 51. SYN. Σωρεῶ, πᾰρᾰνᾰτίθημι.
- Πᾰρᾰνᾰνήχω**, v. [præternato,] to swim past. Εἰ δὲ κ' ἐτι προτέρω πᾰρᾰνᾰνήξομαι, ἦν ποῦ ἐφεύρω. e. 417.
- * **Πᾰρᾰνᾰκᾰῶ**, v. [vinco,] to overcome, to surpass. Θηλυκράτης ἀπέρωτος ἔρωε πᾰρᾰνᾰκᾰ. Choëph. 591. SYN. Νικᾰῶ.
- Πᾰρᾰνᾰίσσομαι**, v. [prætereo,] to pass by. Ἄλλ' ὅτε δὴ Πᾰλῶπόννησον πᾰρᾰνᾰίσσετὸ πᾰσαν. Hom. Apoll. 430. SYN. See Πᾰρέρχομαι.
- Πᾰρᾰνᾰῶ**, v. [desipio, demens sum,] to think wrong, to be foolish. Εἰ μήτῃ πᾰρᾰνᾰῶσιδᾰ καινουργεῖς λόγον. Iph. A. 838. SYN. Πᾰρᾰφρῶνῆω, ἀφρῶνῆω, πᾰρᾰπᾰίω, μαινῶμαι.
- Πᾰρᾰνοῖᾰ**, as, ἡ, subst. [stultitia, amentia, dementia,] folly, madness. Ἐρῆα, πᾰρᾰνοῖᾰ σῶναγε.² Sept. Theb. 753. SYN. Ἄνοῖᾰ, ἀπῶνοῖᾰ, πᾰρᾰφρῶσυνῃ, πᾰρᾰφῶρᾰ, μᾰνῖα.
- Πᾰρᾰνᾰῶς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [contra leges faciens,] violating the laws. Πᾰδῆμῖω

¹ The form Παράμπισχω is here adopted instead of Παράμπεχω, which was the reading of Porson after Beck and Brunck, because ἀμπεchein no where occurs in Euripides, whereas ἀμπίσχω and its compounds are very frequent. See however Porson's note on the passage quoted.

² Σῶναγε is here the Doric form of σύνναγε, the penult. being long, as appears from the corresponding line in the antistrophe.

δικας, παρὰν ὄμφῃ δάκει. Troad. 284. (A double dochmiac.) SYN. Ἄν ὄμδς, ἄδικός.

* Παρὰν ὄμως, adv. [illicite,] unlawfully. Ὡ δεινὸν ἔργον παρὰν ὄμως εἰργασμένη. Med. 1118. SYN. Ἄδικως, ἀν ὄμως.

Παράντης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [in obliquum,] aside. See in Κατάντης.

Παράξει ὄς, ου, ὁ et ἡ, adj. [peregrinus, ignobilis, insuetus,] foreign, ignoble, strange. Ἄτιμᾶ καὶ παρὰσημᾶ καὶ παρὰξενᾶ. Acharn. 517. SYN. Ἀξενίδιον.

Παραξενίδιον, ου, τὸ, subst. [clavus inditus axi, ne rota excidat,] a linch-pin. Σκινδαλῶν τὲ παρὰξενιδᾶ. Ran. 835.

Παράπαίω, v. [excido, deliro, desipio,] to glide out, to err, to dote. Τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παρὰπαίειν. P. V. 1092. SYN. See Παράφρονέω.

Παράπάλλομαι, v. [juxta aliquem locum moveo me,] to move along. Οἷς παρ-ἐπάλλετό. Iph. A. 228. SYN. Παρορμαῶ.

Παράπατᾶω, f. ἤσω, v. [astute decipio,] to deceive cunningly, to steal upon, to elude. Οἶνω, παρηπάτησᾶς ἀρχαίτας θεάς. Eumen. 731. SYN. See Ἀπάτᾶω.

Παράπαφᾶω, 2 aor. ἡπάφην, v. [decipio, fallo,] to deceive. Δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρὰ μὲ ἡπάφῃ δαίμων. ξ. 488. SYN. Ἐξάπαφᾶω, παρὰπατᾶω.

Παράπειθω, 2 aor. παρῆπιθόν, Ion. et poet. παρπῆπιθόν, et παραιπῆπιθόν, v. [(1) suadeo, (2) falsa persuasione decipio,] to give advice, to persuade wrongly. Παράπεισον δὲ σὸν, ὃν λισ-σόμεθ'. Eur. Suppl. 65. SYN. Πειθω, ἀνᾶπειθω, ἐκπειθω, παρᾶκρούσμαι, ἐξάπατᾶω.

Παράπειράσμαι, v. [periculum facio,] to try, to make trial of. Ἐμπύροις τεκμαι-ρόμενοι παρὰπει-ρῶνται. Olymp. 8. 4. SYN. Πειράσμαι, διὰπειράσμαι, πειράζω.

Παράπέμπω, f. ψω, v. [prætermitto,] to send past, to dispatch. Αἴρεσθ' αὐτῷ πᾶν τὸ ρύθιον, παρὰπέμψατ' ἔφ' ἐν δέκᾳ κώπαις. Equit. 546. SYN. Διάπέμπω, πρόπέμπω, προᾶγω, παρᾶκῶμιζω.

Παράπέταμαι, per sync. παρπῆταμαι, v. [prætervolo,] to fly past, to outfly. Οἷδ᾽, τὰ δ' ἐν μέσσω κείμενᾶ παρπῆταται. Call. Ep. 32. 6. SYN. Παρέρχομαι.

Παράπετασμαῖ, ἄτδς, τὸ, subst. [(1) aulæum; (2) prætextus,] a curtain, a pretext. Ἀ' ν τοῖσι παρὰπέτασμαῖσιν τοῖς Μηδικοῖς γραφουσίν. Ran. 938. SYN. Κάλυμ-μα, πρόσχημα.

Παράπλάζω, f. ἄγζω, v. [præter errare facio,] to cause to wander past, or to go wrong. Ποῖ παρῆπλάγχθην γνώμης ἀγαθῆς; Hipp. 240. SYN. Πλάζω, ἀπὸ-πλάζω.

Παράπλέω, f. εὖσω, et Ion. παρᾶπλώω, f. ὦσω, v. [præternavigo,] to sail past or along. Οἷη δὴ κείνη γῆ παρῆπλω ποντὸπῆρος νηὺς. μ. 69. SYN. Παρᾶνέομαι.

Παράπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [mente captus,] mad, frenzied. Θανέϊται παρᾶ-πλήκτῳ. Aj. Fl. 229. SYN. Ἐμπληκτός, ἄφρων, μανιώδης.

Παράπληξ, ἡγός, adj. [(1) ex obliquo percussus a mari; (2) delirus,] (1) struck obliquely by the sea; (2) doting, delirious. Ἡῖδνας τὲ παρὰπληγας λῖμενας τὲ θαλάσσης. e. 440.

Παράπλησσομαι, f. ξῶμαι, v. [mente percellor, vesanus sum,] to be mad. Ὡσ-περ μεθύοντων, ἐστὶ παρὰπέπληγμένᾶ. Eccles. 139. SYN. Ἐμπλήσσομαι, μαί-νῶμαι, παρᾶφρονέω, ἐξέστην, φοιβάζομαι.

Παράπνέω, f. πνεύσω, v. [spiro præter,] to breathe past, to escape. Ἀρ-γύρῃ, ἵνα μήτι παρὰπνεύσῃ ὀλίγον περ. κ. 24. SYN. Πνέω, ἐπὶπνέω,

Παράπράσσω, f. ξω, v. [perperam ago,] to do wrong. Μηδενὸς ἄλλου παρᾶ-πράξαντός. Aj. Fl. 261. SYN. Ἀμαρτάνω.

Παράπρισμαῖ, ἄτδς, τὸ, subst. [scobs,] saw-dust. Καὶ παρᾶπρίσματ' ἐπῶν. Ran. 882.

Παράρῳς, et παρήϋρῳς, ου, ὁ et ἡ, adj. [delirus,] foolish, mad. Ταῦθ' ὁ παράρῳς ἑπ' ἔσχατᾶ γῆς ἐλάβ' ἐλθών. Theocr. 15. 8. SYN. Ἄκοσμος, παρᾶφρων. See Παρήϋρῳς.

Παράρρηγνυμί, f. ρήξω, perf. ἐρρώγα, v. [disrumpe,] to break loose, to burst forth. Μελαινὰ τ' ἀκροῦ τις παρῆρρώγεν πύδδς. Philoct. 844.

Παράρρειθρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [præterfluens,] flowing by. Ὅρᾶς παρᾶρρείθροισι χειμάρροισι ὄσα. Antig. 723.

Παράρρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui exorari se patitur verbis,] easy to be persuaded.

"Εκτορ, ἀμύχανος ἐσοὶ παράρρητοισι πῖθέσθαι. N. 726.

Παράρριπτο, f. ψω, v. [subeo periculum, audeo,] to run the hazard. Τίς οὗτος ἔσται; τίς παράρριψει, τέκνα. Œ. R. 1493. SYN. Ἀπορρίπτο, παρᾶκινδυνεύω, ἀποβάλλω.

Παράρρυνω, v. [elabor,] to slip away. Παρερρύνῃεν, ὡς λίπω μὴ τῷ λάβεῖν. Philoct. 653.

Παράρρυνσις, ἔως, ἡ, et παράρρυνμα, τὸ, subst. [tegumentum,] a covering, a deck. Στολμοὶ τὲ λαίφους καὶ παράρρυνσεις νέως. Æsch. Suppl. 723.

Παράρρυθμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [abhorrens a numero,] out of tune. Πόδι παρὰ-
ρυθμὶ εὐρυθμὰ Φρύγιων. Thesm. 121. SYN. Παράμουνσος, ἀμουνσος.

Παράσειρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fune conjunctus,] fastened to the side by a rope, joined. Πόδι κηδύσων παράσειρός. Orest. 1016. SYN. Σειράφωρος.

Παράσημος, ου, ὁ et ἡ, adj. [insignis, adulterinus, malus,] distinguished, counterfeit, bad. Ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενά. Acharn. 518. SYN. Κίβδηλος, κάκος, φαῦλος, ἄσημος, ἄδοξος, ἄδοκίμος.

Παρασκευάζω, f. ἄσω, v. [paro, instruo,] to prepare, to furnish. Ἄ γὰρ παρέ-
σκευάζον, ἐκμοχθὼν βίῃ. Herc. F. 1361. SYN. Κάτασκευάζω, συντάσσω, τάσσω, εὐτρεπίζω, διαπράσσω.

Παρασκευή, ἡς, ἡ, subst. [apparatus, instructio,] preparation, resources. Λευ-
κὴν δὲ χροῖαν εἰς παρασκευὴν ἔχεις. Bacch. 449. SYN. Κάτασκευή, πόροι.

Παρασκηνέω, ¹ v. [tentorii modo explico,] to spread over like a tent. Φᾶρος
παρεσκήνησεν, ἐν δ' αἰερόνῃ. Eumen. 637. SYN. Περιστέλλομαι, παραστὸ-
ρέννυμι.

* Παρασκῶπέω, v. [prætervideo,] to look beyond, not to perceive. Ἡ κάρτα
χρησμάτων ἄρ' ἔμων παρεσκῶπεῖς; Agam. 1223. SYN. Οὐ τυγχάνω, ἀμαρ-
τάνω.

Παρασπᾶω, f. ἄσω, v. [abstraho, avello,] to tear aside, or away. Φρένας παρ-
σπᾶς ἐπὶ λώβῃ. Antig. 792. SYN. Ἀποσπᾶω, παρᾶσπύω, φθείρω, ἀφέλκω.

Παρασπίζω, f. ἴσω, v. [(1) juxta stans clypeo munio; (2) comes sum,] to stand
near and protect with a shield, to accompany, to attend. Μά τὴν παρα-
σπίζουσάν ἄρμασιν πῶγῃ. Ion 1528. SYN. Ὑπασπίζω, παρασταῖεω, ἀμύνω,
πᾶρειμι, ὁμαρτέω.

Παρασπιστής, οὔ, ὁ, subst. [qui prope alterius clypeum pugnat, defensor,]
one who fights near the shield of another, a defender. Ἐνδέξιος σὺ πόδι
παρασπιστής γέγως. Cycl. 6. SYN. Ὑπαρασπιστής, ἀσπίδηφόρος, σύμμαχος,
παραστατής.

Παρασπῶν, adv. [celeriter, confestim,] very quickly, instantly. Κεκλόμε-
νος δ' ἥνυε μάλα μέγα τοῖ δὲ παρᾶσπῶν. Apoll. 1. 383. SYN. Πύραυτίκα.

Παρασταδόν, adv. [prope,] near. Ἐκτείνᾳ αὐτῷ, καὶ κύκλῳ παρασταδόν.
Choëph. 970.

Παραστάς, ἄδός, ἡ, subst. [postis, porticus,] a post, a pillar, a portico. Νύξ
ἦν Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παρασταῖδās. Phœn. 426. SYN. Σταθμός.

Παρασταῖεω, v. [a latere sto, auxilior,] to stand by the side or near, to assist.
Παραστατήσιν τοῖς Κρεοντείους πέλας. Œ. R. 400. SYN. Παρίσταμαι, παρα-
σπίζω, βόηθεω, ἀρήγω.

Παραστατής, ου, ὁ, et παραστατῆς, ἰδός, ἡ, subst. [qui a latere stat, auxiliator,
socius,] one who stands by the side, a defender, a companion. Τὸν Ἡρά-
κλειον ἵστε πον παραστατήν. Heracl. 89. See also Œ. C. 559. SYN. Ἀρωγός,
ἐπᾶρωγός, βόηθος, ἀλεξητήρ, προστάτης.

Παραστείχω, 2 aor. ἐστήχον, v. [prætereo,] to go past, or near. Δόμοις παρ-
στείχοντά, καὶ τὰδ' ἐννέπειν. Choëph. 560. SYN. Πᾶρέρχομαι, πλησιάζω,
παρᾶνέυμαι, παρὰβαίνω, παρᾶνίσσῶμαι.

* Παραστένᾳχω, v. [aggemo,] to groan near. Ἀθροαὶ Αἰήτασ παρέστένᾳχοντὸ
θυγατρί. Apoll. 4. 1297. SYN. Παράκλαω.

¹ On the interpretation of this word, see Dr. Butler's remarks in l. c.

Πάραστῶρῶ, f. ἦσω, v. [sterno, extendo,] to lay flat, to prostrate. Ἐγὼ σὲ ἢ τὸν Ἡρακλεᾶ πάραστῶρῶ. Equit. 481. SYN. Στῶρῶ, ἐκτείνω.

* Πάραστρέφω, et πάραστρωφᾶω, v. [distorqueo,] to distort. Τὴν μοῖραν εἰς τὸ μὴ χρεῖν πάραστρέφω. Eur. fr. Melan. 12. 3. See also Apoll. 2. 667. SYN. Δίαστρέφω.

Πάρασύρω, f. σῶρῶ, v. [in obliquum traho,] to draw obliquely, to distort, to pervert, to corrupt, to tear off. Τοῦτ' ὃ γὰρ τλητὸν πάρεσυρᾶς ἐπὸς. P. V. 1101. SYN. Πάραστρέφω, παραστρωφᾶω, διάστρέφω, παρᾶτρέπω.

Πάρασφάλλω, f. ἄλλω, v. [præter excidere facio,] to cause to fall, to disappoint. Ἰσχὺν, οἰκείων πάρεσφαλεν κἀλῶν. Nem. 11. 41. SYN. Διάσφάλλω, ἐπισφάλλω.

Πάρασχέδον, adv. [prope, illico,] near, close at hand, immediately. Δαῖτ' ἐντυνώμεσθ' ἅ πάρασχέδον, ὄφρα δ' ἴωσιν. Apoll. 1. 354. SYN. Πάραυτᾶ, παρᾶ-χοῖμα, παραυτῖκά, σχέδον, ἐγγύς.

Πάρασχέθω, inf. aor. πάρασχειν, vid. Πᾶρέχω.

Παράτάσσω, f. ἔω, v. [aciem instruo,] to draw up in battle array. Ἐπεὶ μόνος μ' ἔωσ' ἅ παρᾶταγμένον. Vesp. 1118. SYN. Ἐκτάσσω, ἀντίτάσσω.

Παράτεινω, v. [protendo,] to extend, to stretch along. Ἡδὲ, παρᾶτέταται μακρὰ πόρῳ πᾶν. Nub. 212. SYN. Ἐκτείνω, προτείνω, παρέλκω.

Παράτεκταινω, f. ἄνω, v. [adfabricor,] to fabricate. Αἰψὰ κ' ἐ καὶ σὺ, γέραιε, ἔπος παράτεκτῆναι. ξ. 131. SYN. Τεκταίνω, παρᾶσκευάζω.

Παράτέμνω, v. [præcido,] to cut. Ἐφησθᾶσαν τῆς κἂν παρᾶτέμειν θῆμῖσιν. Lysistr. 132. SYN. Ἀποτέμνω, ἀποσχίζω, τέμνω.

Παράτιθημί, f. θῆσω, v. [appono,] to place near, to supply. Σκύφος τ' ἐκισσοῦ παρᾶθεῖ' εἰς εὐρος τριῶν. Cycl. 389. SYN. Προστιθημί, διατίθημι, κατὰτιθημί, παρᾶβάλλω.

Παράτιλλω, v. [depilo,] to pluck the hair from. Ἀπὸρῶ, γράφω, παρᾶτίλλομαι, λογιζομαι. Acharn. 31. SYN. Τίλλω.

Παράτῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a latere protensus, resolutus,] stretched too far, aside, weakened. Παράτῶνους χερᾶς. Alcest. 409.

Παράτρεω, f. τρέσω, v. [timefactus diffugio,] to start aside through fear. Αἰδῶ, παμφάνδωντα' παρέτρεσαν δὲ οἱ ἵπποι. E. 295. SYN. Διᾶτρεω, τρέμω.

Παράτρέπω, f. ψω, παρᾶτρέπῶω, Ion. ἔω, et παρᾶτρωπᾶω, v. [diverto, deflecto,] to turn away. Ἀντιδῶχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους. Ψ. 423. See also δ. 564. and I. 496.

Παράτρέχω, f. θρέξω, 2 aor. ἔδραμῶν, v. [prætercurro,] to run past. Οὕτω δὲ καὶ σὺ παρᾶτρέχ' εἰς τὰ Πιττάλον. Vesp. 1432. SYN. Ἐκθῆω, παρᾶλαύνω, ἐπείγω, παρᾶέρχομαι.

Παράτρίβω, f. ψω, v. [attero,] to rub. Ἐλθὼν παρᾶτριβόμενός τ' ἐ μολίβδῳ. Theogn. 1101. SYN. Ἐπτρίβω, προστρίβω.

Παράτρωπᾶω, Ion. παρᾶτρώπῆω, et παρᾶτρωπᾶω, vid. Πάρατρεπω.

Παράτρωπῆ, ἥς, ἡ, subst. [deflectio,] a turning aside. Παράτρωπὰ μέλεα μοι. Ion 1230. SYN. Ἀποτρωπῆ, ἀπαλλάγῃ, ἀποφευγῖς, ἀποφύγῃ.

Παράτρωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [deflexus, aversus, aversandus,] turned aside, perverse, detestable. Παράτρωπον μέλὸς εἴρω; Androm. 526. SYN. Ἀποτρωπός.

Παράτρώγω, 2 aor. ἔτραγῶν, v. [abrodo,] to nibble at. Καὶ τοῦ κύκλου παρᾶτρωγὼν ὄψ' ἀρματωλίας. Pax 414. SYN. Τρώγω, ἀποτρώγω, κάτεσθι.

Παράτρωγᾶν, 2 aor. ἐτῶγῶν, v. [intervenio, obvius sum,] to fall in with, to meet. Οἷη γάρ ῥ' ἂν θεῶν παρᾶτῶγᾶν ἐμαρναμένοισιν. A. 74. SYN. Περῖτρωγᾶν, παρᾶμαι, πλησιάζω, μέτειμι, ἐπέρχομαι.

Παραυδάω, f. ἦσω, v. [colloquendo consolor,] to console by conversing with. Μὴ δὲ μοι θανάτον γὰρ παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. λ. 487. SYN. Πάρηγορεω, παρᾶνυθέομαι.

Παραυλίζω, f. ἴσω, v. [(1)juxta cubo; (2)habito,] to tarry or lie near. Παραυλίζουσα πέτρα. Ion 496. SYN. Παράκειμαι, παρᾶκοιμάομαι, παρᾶκάταλέγομαι, παρᾶναιεῖται, ἐγγίζω.

- Παραυλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [vicinus,] neighboring. 'Αλλ' ὡς παραυλὸν οἰκίσης. πόλις δέ σοι. *CE. C. 785.* SYN. See Παροικός, γείτων.
- Παραυτικά, adv. [confestim, illico,] immediately. Αὐτὸς κομιτοῦμαι τὸ γὰρ παραυτικῶς ἐνδοθὲν. *Vesp. 833.* SYN. Παράχρημα.
- Παραφαίνω, f. ἀνῶ, v. [ostendo,] to show, to produce. Πάρφαინε μὲν τὸν ὄρκον, ὡς ὁμῶς μεθῶ. *Lysistr. 183.* SYN. Δηλῶ, ἀποφαίνω, φαίνω.
- Παραφέρω, f. οἶσω, et παραφόρεω, v. [juxta fero,] to bring near, to bring, to carry. Ἐνυθημὰ παρὰφέροντι ποίεσιν λῶχων. *Phœn. 1156.* See also *Aves 840.* SYN. Παράγω, εἰσφέρω, προφέρω.
- Παραφεύγω, per sync. παρφεύγω, v. [præterfugio,] to flee by. Παρφυγείην σὺν νηϊ· φέρει δὲ τὴν κρατὶ ἐκάστω. *μ. 99.* SYN. Παράπλω, ἀποφεύγω.
- Παραφημί, poet. παραιφημί, v. [suadeo, hortor,] to advise, to accost. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι καὶ αὐτῇ περ νύεουσιν. *A. 577.* See also *Ω. 771.* SYN. Παραίνω, παρᾱκᾱλέω, παρᾱμυθεῖν.
- Παράφθημι, 2 aor. παρήφθην, v. [prævenio, prætercurro,] to outstrip. Κέρδεις, οὐτὶ τὰχει γὰρ παρὰφθᾶμενος Μενελάων. *Ψ. 515.* SYN. Φθάω, παρέρχομαι, προλαμβάνω.
- Παράφορα, ἄς, ἡ, subst. [insania,] madness. See in Παράκοπη.
- Παράφορος, ον, ὁ et ἡ, adj. [insanus,] mad. Τυφλὸν, τυφλῶ στείχοντὰ παρὰφορῶ ποδὶ. *Hec. 1033.* SYN. See Παράφρων.
- Παράφρονέω, et poet. παραιφρονέω, v. [desipio,] to be foolish or mad. 'Αλλ' ἡ παρὰφρονεῖς ἐξῶν, ἡ κερύβαντις; *Vesp. 8.* See also *Theocr. 25. 262.* SYN. Ἀφραίνω, παρᾱνῶ, παρᾱπαίω, μαίνομαι, παρᾱληρέω, παρᾱπλήσσομαι.
- Παράφρων, ὄνως, et παραφρονῖμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [amens, desipiens,] mad, foolish. Τὶ τοῦτ' αὖ παρὰφρων ἐρρίψας ἐπὸς. *Hipp. 232.* See also *CE. R. 691.* SYN. Ἀφρων, ἔκφρων, παρᾱπληκτός, ἀνθητός.
- Παράφλεκτός, *Æol.* Πάρφλεκτός, q. v.
- Παράχαλάω, v. [relaxo,] to loosen, to leak. Κάγωγ' ἔαν τὶ παρᾱχάλα, τὴν ἀντλίαν φυλάξω. *Equit. 432.* SYN. Χαλάω.
- Παράχορδίζω, et παρᾱχορδέω, f. ἰῶ, v. [aberro a chorda, erro,] to mistake the string, to err. Μηδὲν παρᾱχορδίζει, ὧν δεῖ σ' ἀποδείξαι. *Eccles. 295.* SYN. Ἀμαρτάνω.
- Παράχορεύομαι, v. [choreis celebror,] to be danced round, to be frequented by the Chorus. Παρᾱχορευόμενῳ τρίποδι. *Ion 466.* SYN. Ἀναχορεύομαι, χορεύομαι, παρᾱενοῦλεύω.
- Παράχρημα, adv. [confestim,] immediately. Τοῦτ' ἔμεν οὖν ἐστ' ὑμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παρᾱχρημὰ. *Vesp. 1048.* SYN. Παρ' αὐτὰ, παραντικά, παρασχέδον, εὐθεως.
- Παραψυχή, ἡς, ἡ, subst. [solatium,] a consolation. "Ἡδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παρᾱψυχή. *Hec. 280.* SYN. See Παράμυθιον.
- Παραψύχομαι, v. [consolor,] to console. Φᾶ δὲ παρᾱψύχοισά κᾱκὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα. *Call. 6. 46.* SYN. Παρᾱμυθεῖν, παρᾱκᾱλέω, ἀναψύχω.
- Πάρβυτος, vid. Παρᾱβᾱτός.
- Παρβαίνω, vid. Παρᾱβαίνω.
- Παρβυσία, vid. Παραιβᾱστια.
- Παρβυλάδην, adv. [a latere,] sideways. 'Αλλοτὲ παρβυλάδην· ναύτησιν δὲ χάρμα τέτυκται. *Apoll. 4. 936.*
- Παρδάκος, ἡ, ὄν, adj. [humidus, uvidus,] wet, damp. Ἐπειδὴ παρδάκον τὸ χωρίον. *Pax 1148.* SYN. Ὑγρός, διῦγρός.
- Παρδάλεα, ἄς, et παρδάλη, ἡς, ἡ, subaud. δορὰ, subst. [pellis pantheræ,] a leopard's skin. Παρδάλη μὲν πρῶτὰ μετὰφρὲνδον εἶνυ κάλυψε. *K. 29.*
- Παρδάλις, et *Ion.* πόρδαλις, ἔως, et *Ion.* ἰός, ἡ, subst. [panthera,] a leopard, a tiger. Ἡὐτὲ παρδάλις εἴσι βᾱθείης ἐκ ἐνυλῶχοιο. *Φ. 573.* See also *P. 20.* SYN. Ὀλοῦ, οὐρᾱεῖφοιτος, θῶα, στικτή, ἀναιδής.
- * Παρᾱω, f. ἔασω, v. [omitto, negligo,] to omit, neglect. Τὰ μὲν κατ' οἶκον ἀμελεῖα παρᾱεῖσεν. *Eur. fr. Antiop. 29. 2.* SYN. See Ἐᾱω.

¹ Valckenaer. Diatrib. p. 71. with his usual felicity reads ἀμελεῖ παρᾱεῖσεν.

- Πάρεγγαῶ, v. [in manus trado, vador,] to furnish, to give a pledge. "Εκτεινὼν, ἐκτεινοντὸ καὶ παρηγγύων. Eur. Suppl. 710. SYN. Ἐγγυῶ, παρῆχω, παρᾷδι-
δωμί.
- * Πάρεδρεύω, v. [adsideo,] to sit near. "Αιδον νύμφη παρῆδρεύοις. Alcest. 762. SYN. Πάρεζομαι, παρῆμαι, παρίζομαι, προσῆδρεύω, προσκαθέζομαι, παρᾱκάθε-
ζομαι, παρᾱκάθημαι.
- Πάρεδρὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [adsidens,] sitting near, supporting. Τᾷ σοφίᾳ παρῆ-
δρους. Med. 839. SYN. Συνέδρὸς, σύνθακός.
- Πάρεζομαι, et παρίζω, v. [adsideo,] to sit near. Ἡερὴν γάρ σοί γε παρῆζετό,
καὶ λάβε γούνων. A. 557. See also δ. 311. SYN. See Πάρεδρεύω.
- Πάρεῖα, ἄς, et παρήϊς, ἰδός, ἡ, et παρήϊόν, τὸ, subst. [gena,] a cheek. Δός, καὶ
παρεῖαν. προσβάλλων παρήϊδι. Hec. 410. SYN. Γένυς. ΕΡΙΤΗ. Λαμπρά,
ἁπᾱλή, ἀμφιδρόφός, χαρίεσσα, θάληρα, παρθενική.
- * Πάρεϊας, ον, et παρώας, ὁ, subst. [serpens quidam Æsculapio sacer,] a kind of
serpent, having full cheeks. Ὅδαξ ἐλαβύμην, ὡς παρείας ὦν ὄφης. Plut. 690.
- Πάρεικᾶθω, et παρίκω, v. [cedo, concedo,] to give way, to submit. Καὶ ταυτ'
ἐπαινεῖς, καὶ δόκεις παρεικᾶθαι; Antig. 1102. See also Philoct. 1048. SYN.
Ἵπείκω, ὑφίμαι, ὑπόχωρῶ, ὑποδίδωμι.
- Πάρεῖμι, f. ἔσομαι, v. [adsum,] to be present, ready. "Αἰδ' αὖ παρείσι τοῖς ἔμοις
θρηνημῖσι. Orest. 132. SYN. Παράγίγνομαι, παρίσταμαι, προσίσταμαι.
- Πάρεμι, inf. ἔναι, v. [advenio, progredior,] to come near, steal in, go forward.
Τούσδ' αὐτοὺς παρίοντάς ἐπήϊσεν, ὧν οἱ ἰόντων. Apoll. 2. 195. SYN. Πάρεισ-
δνμι, ἀφικνέομαι.
- Πάρεῖπον, ¹ aor. a παρᾱφημί, v. [persuadeo,] to persuade. Μόγυς παρειποῦσά
φρένας. P. V. 132. SYN. Παρᾱπειθω.
- Πάρεῖρω, v. [(1) inserō; (2) servo, si locus ab Antigone Sophoclis infra lauda-
tus sit sanus,] to insert, protect, observe. Ἐσθλ-ὸν ἔρπει' νόμους παρείρων.
Antig. 368. EXP. Πάρερων, ὃ φυλάττων τοὺς ἐν γῇ ὄντας νόμους.
- Πάρεισδεχῶμαι, v. [accipio a,] to receive from. Πάρεισδεδεγμαι, φορτὸν ὥστ'
ναυτίλος. Trach. 537. SYN. See Ἀποδέχομαι.
- Πάρεισδνμι, v. [irreπο, clam introëo,] to creep or steal into. Τῷ καὶ νῦν δελ-
δοικᾷ, Μένεξενε, μή με παρεισδύς. Call. Epigr. 45. 5. SYN. Ἵποτρεχω, παρειμί,
παρᾱδύομαι.
- Πάρεκβαίνω, v. [transgredior,] to go beyond. Ἰθείας, καὶ μὴ τὶ παρεκβαίνουσί
δικαίου. Hes. Op. 224. SYN. Παρᾱβαίνω, παρῆξιμι, παρέρχομαι.
- Πάρεκθῶ, et παρῆκνέομαι, v. [prætercurro, prætereo,] to run beyond, "Ενθεν
δὲ προτέρωσέ παρῆξέθρον Μελίβοϊαν. Apoll. 1. 592. See also Apoll. 2. 943.
SYN. Παρέρχομαι, παρᾱνέομαι, παρᾱτρέχω, παρᾱνίσσομαι.
- Πάρεκπρόφεύγω, v. [e manibus effugio,] to escape. Παντοίην, ἵνα μὴ σέ
πάρεκπρόφυγῇσιν ἁεθλά. Ψ. 314. SYN. Παρᾱφεύγω, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω.
- Πάρεκτέλῶ, v. [efficio,] to fulfil, to effect. Θυμὸς ἐμὸς, μήδ' ἄλλῳ παρεκτέλῃσειέ
τῷ δαίμων. Mosch. 4. 125. SYN. See Ἐκτέλῶ.
- Πάρεκτρέπω, f. ψω, v. [averto, diverto,] to turn aside or away. Πάρεκτρέπον-
τες ὀχέτον, ὥστ' ἐμὴ θάνειν. Eur. Suppl. 1121. SYN. Παρᾱτρέπω, ὑπεξαι-
ρέομαι.
- Πάρελαύνω, et παρῆξλαύνω, f. ἐλάσω, v. [præterveho, obequito,] to drive along,
or past. Καὶ νῦ κεν ἡ παρῆλασ', ἡ ἀμφήριστον ἐθηκέν. Ψ. 382. See also μ.
47. SYN. Ἐξῆλαύνω, παρέρχομαι, παρᾱτρέχω.
- * Πάρελκῶ, f. ὕσω, et παρέλκω, f. ἔω, v. [extraho, protraho, remoror,] to draw
along or beyond, to delay. Εὐπόλις μὲν τὸν Μάρικαν πρότιστον παρῆλκυσέν.
Nub. 553. See also σ. 281. SYN. Ἐξέλκω, παρᾱτείνω, μηκύνω, ἀνᾱβάλ-
λῳμαι.
- * Πάρεμβάλλω, f. ἄλῳ, v. [immitto,] to throw in. Τοῦτ' ἄρα παρεμβάλομεν
τῶν τρίχοινίκων ἐπ' ὧν. Vesp. 481. SYN. See Ἐμβάλλω.

¹ The first syllable of *παρείπω* is prolonged through the influence of the metrical arsis, Z. 62. Z. 377. H. 121. A. 792. and O. 404.

Πᾶρεμβλέπω, f. ψω, v. [oblique tueor,] to glance aside. Κυρτῶν τὲ νῶτᾱ κείσ κέρας πᾶρεμβλέπων. Helen. 1557. SYN. Πᾶρᾱβλέπω.

Πᾶρεμπόλᾱω, f. ἦσω, v. [(1) insuper s. furtim emo, (2) comparo,] to buy by stealth, to purchase. Γάμονς πᾶρεμπόλωντί γ' ἄλλοίους πῶσιν. Med. 906. SYN. Ὠνέῶμαι.

Πᾶρενανθέω, perf. ἐννήνῳθᾱ, v. [superne floreo, surgo,] to bloom upon, to rise. Τοίη πᾶρενήνῳθῃ μῆτις. Apoll. 1. 664.

Πᾶρεννέπω, v. [dico admonendo,] to admonish. Τοῖᾱ πᾶρεννέπεν Ἀργός· ἀνάξ δ' ἐπεχῶσάτῳ μύθοις. Apoll. 3. 367. SYN. Πάρανδάω.

Πᾶρενσάλεύω, v. [tripudio,] to dance. Μιμούμενος, καὶ τοῖν πῶδοῖν ᾧδὲ πᾶρενσάλεύων. Plut. 291.

Πᾶρῆξ, et πᾶρῆκ, præp. [extra,] out of. Ὡς ἄρᾱ φωνήσαντῃ, πᾶρῆξ ὁδοῦ ἐν νεκυσσῇ. K. 349. See also Y. 133.

Πᾶρῆξιμβέω, f. ψω, v. [prætereo, transeo,] to pass by. Δύετῳ Πηλιάδας δὲ πᾶρῆξιμβέον ἐρίπνας. Apoll. 1. 581. SYN. Πᾶράμειβω, πᾶραλλάσσω, πᾶρέρχομαι.

Πᾶρεξανλέω, v. [tibia canere desino, detero,] to leave off playing the flute, to wear out. Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφούς, καὶ πᾶρεξηλημμένους. Acharn. 681. SYN. Κατᾱτρίβω.

Πᾶρέξειμι, v. [prætereo,] to pass by. Πᾶρεξιόντες δ' ἄλλος ἀλλόθεν φίλων. Phœn. 1563. SYN. Πᾶρεκβαίνω, ὑπερβαίνω.

Πᾶρεξελαύνω, vid. Πᾶρελαύνω.

Πᾶρεξέρεω, v. fut. irr. of πᾶρεξεπειν, [præter verum loquor, percontor,] to speak falsely, to inquire. Ἡ γὰρ πᾶρεξέρεσθαι, ὃ τοι φίλον, ἢ γὰρ φάσθαι. Apoll. 3. 978. SYN. Πᾶρᾱφημι.

Πᾶρεξέρχομαι, 2 aor. ἦλθον, v. [juxta vel clam egredior, anteverto,] to go out near or privately, to outstrip. Ῥεῖᾱ πᾶρεξεληθοῦσᾱ τίς ἂν θεῶν οὐκ ἐθέλοντᾱ. κ. 573. SYN. Ἐξέρχομαι, πᾶρέρχομαι, πᾶρέξειμι.

Πᾶρεργᾶτης, ον, ὁ, subst. [rerum futilium opifex,] one who is busy about trifles. Κομψός γ' ὁ κήρυξ, καὶ πᾶρεργᾶτης λόγων. Eur. Suppl. 436.

Πᾶρεργόν, ον, τὸ, subst. [res secundaria, appendix, accessio,] an appendage, any thing secondary or useless. Ἄλλ' ἐν πᾶρέργῳ θεῶν μὲ δυσχερεῖᾱ μὲν. Philoct. 473. SYN. Προσθήκη.

Πᾶρερπύζω, f. ὕσω, et πᾶρέρπω, f. ψω, v. [clam repo,] to creep near, to steal in. Ἔσω πᾶρερπύσσασᾱ, πρὶν τὸν ἄνδρᾱ μὲ. Eccles. 511. See also Theocr. 15. 48. SYN. Ἐφερπύζω, πᾶρεισδύομαι, πᾶρέρχομαι.

Πᾶρέρχομαι, 2 aor. ἦλθον, f. ἐλεῦσθαι, v. [(1) prætereo, (2) elabor,] to pass by, to go to, to enter, to pass, to escape. Ἐν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικούς δόμους. Med. 1134. SYN. Διέρχομαι, εἰσέρχομαι, πᾶρᾱνέομαι, πᾶρᾱνίσσομαι, πᾶρᾱκνέομαι, πᾶραστείχω, πᾶράμειβω, πᾶρελαύνω, πᾶροίχομαι.

* Πᾶρῆσειδω, v. [inspicio,] to look upon. Γυμνάς πᾶρῆσιδὼν, ἐξεβᾶλ', οἶω, τὸ ξιφός. Lysistr. 156. SYN. Πᾶρείδω, ἐσλεῦσσω.

Πᾶρεσθίω, v. [rodo,] to gnaw, to eat. Ὡσπερ θύρας σοῦ τῶν λόγιων πᾶρεσθίει. Equit. 1023. SYN. Ἐσθίω, ἅπρεσθίω.

Πᾶρεστίος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui ad focum stat vel est,] who is near the hearth, an inmate. Μήτ' ἐμοὶ πᾶρεστίος. Antig. 373. SYN. Ἐφέστίος, οἰκεῖος, σὺνοικῖος, σὺναυλός.

Πᾶρευθύνω, f. ὕνω, v. [a recta via avertō vel depello,] to turn or drive out of the right way. Χερσὶν πᾶρευθύνοντες οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπου. Aj. Fl. 1069. SYN. Ἐκτρέπω, πᾶρᾱτρέπω, ἐκκλίνω, πᾶρᾱφέρω.

Πᾶρευκήλω, v. [mulceo, delinio,] to soothe. Πηγὰς ἀφαίρει, καὶ πᾶρευκήλει λόγοις. Herc. F. 99. SYN. Πᾶρᾱμυθεῖομαι, πᾶρᾱνω.

Πᾶρευνάζομαι, v. [juxta cubo,] to sleep near. Δρωῆσιν δὲ γυναιξὶ πᾶρευνάζεσθῃ βίαιως. χ. 37.

Πᾶρευνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [juxta accumbens,] lying near. Ἴω, ἰὼ πῆμα πατρὶ πᾶρευνόν. Sept. Theb. 1006. SYN. Σύνευνός, ὁμεινός, πᾶρεστίος, ὁμεινέτης.

Πᾶρευτρέπιζω, f. ἴσω, v. [apparo, ordino,] to prepare, settle well. Ἀπὲλθεῖ

ὑμῖς καὶ παρεντρῆπιζετε. Iph. T. 726. SYN. Εὐτρῆπιζω, παρασκενάζω, εὐτάσσω.

Πᾶρέχω, f. ἔξω, 2 aor. ἐσχόν, παρίσχω, παρίσκω, et παρασχέθω, f. ἦσω, v. [præbeo,] to afford, to supply, to make, to give. "Ὅχλον δὲ πᾶρέχων παρθένην νόσοις ἔμοις. Orest. 276. See also I. 634. Hes. Theog. 639. and Pyth. 1. 90. SYN. Δίδωμι, πόριζω, ὑπηρετέω, ὁπάζω, προστίθημι.

* Πᾶρηβαῶ, v. [ætatis vigorem transeo,] to pass the vigor of age. Υαμῖας ἄκατους πᾶρή-βησέν. Agam. 957.

Πᾶρηγῶρέω, et Ion. πᾶρηγῶρέεσκω, v. [consolor, lenio, hortor,] to comfort encourage, exhort. Πᾶρηγῶρησόν, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος. Hec. 288. See also Apoll. 3. 610. SYN. Πᾶρᾰμυθεῶμαι, παρενκληῶ, παρᾰκάλεω, κατᾰθέλω.

Πᾶρηγῶρίς, as, ἡ, et πᾶρηγῶρημᾰ, subst. [solatium,] consolation, encouragement. Μᾰλᾰκαῖα ἀδούλοισι πᾶρηγῶρίαις. Agam. 94. SYN. Πᾶρᾰμύθιδον, παραψύχη, παρᾰψύχια.

Πᾶρήϊον, on, τὸ, subst. [(1) gena, (2) ornatus ad genas,] a cheek; an ornament for the cheek. Ἀντῆς τήκετᾰ καλᾰ πᾶρήϊᾰ δακρυῦχεούσης. τ. 208. SYN. See Πᾶρειᾰ.

Πᾶρηῖς, vīd. Πᾶρειᾰ.

* Πᾶρήκω, v. [(1) prætereo, (2) prodeo,] to pass by, to go forth. Πᾶρήκέν, ὥστᾰ βραχῆᾰ μοι δεῖσθαι φράσαι. Œ. C. 570. SYN. See Πᾶρέρχομαι.

Πᾶρημαι, v. [juxta sedeo,] to sit near. Ὡς μῆ μοι τρύζητᾰ πᾶρήμενοῖ ἄλλοθεν ἄλλος. I. 311. SYN. See Πᾶρέζομαι.

Πᾶρήμερος, Dor. πᾰράμερος, on, ὁ et ἡ, adj. [quotidianus,] daily. Ἀ-εὶ πᾰράμερον ἐσλόν. Olymp. 1. 160. SYN. Ἐτερήμερος.

Πᾶρηξις, ἔως, ἡ, subst. [adventus,] access to land, landing. Σπαρνᾰς πᾰρήξεις καὶ κάκοστρώτους—τῖ δ' οὖν. Agam. 539.

Πᾶρηῤρία, as, ἡ, subst. [lorum vel catena qua equus παρήορος adjungitur τῇ ξυνωρίδι,] a chair or trace by which the outer horse was attached to the car. "Ὀφ' ὃ γέρων ἱπποῖδ πᾰρηῤρίας ἀπέταμνε. Θ. 87.

Πᾶρήορος,¹ on, ὁ et ἡ, adj. [juxta adjunctus, effuse protensus,] joined to the side, widely extended. Καὶ νῦν ἄχρειον καὶ πᾰρήορον δεμας. P. V. 371. SYN. Πᾰρᾰσειρός, σειρᾰφόρος.

Παρθενεία, et παρθενία, as, ἡ, subst. [virginitas,] virginity, a virgin state. *Ἡ παρθενείαν πατὴρ ἐξηγήσατᾰ. Troad. 973. See also Phœn. 1501. SYN. Παρθενευμᾰ, κύρεια. EPI TH. Ἐραννῇ, φᾰεινῇ, ἰμερῶεσσᾰ, καθᾰρᾰ, θεῦειδῆς.

Παρθενειὺς,² on, ὁ et ἡ, παρθενιὺς, et παρθενικὺς, ἡ, ὄν, et on, ὁ et ἡ, adj. [virginæus,] of a virgin, blooming. Ἡμῖν, ὅσαισι παρθενειὺς ἡδόνῃ. Hipp. 1297. See also Phœn. 231. and Eur. Electr. 174.

Παρθενευμᾰ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) virginitas, (2) occupatio virginea,] (1) virginity, (2) virgin employment. "Ὡ μοι νόθον μὲ παρθενευμ' ἔτικτε σὸν. Ion 1474. SYN. See Πᾰρθενειὺς.

Παρθενεύω, v. [(1) virgines educo, (2) med. virgineam vitam duco,] (1) to bring up a virgin, (2) to lead a virgin life. *Ἡ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις κάλῳς. Eur. Suppl. 462.

Παρθενόπαῖς, on, ὁ, P. N. [Parthenopæus,] one of the seven Argive chieftains in the Theban war. "Ὅδ' ἐστὶ Παρθενόπαῖς, Ἀτᾰλάντης γόνος. Phœn. 150. PHER. See Sept. Theb. 525—545.

Παρθενόπις, on, ὁ, subst. [virginum spectator,] an observer of virgins, a gallant. Τοξοτᾰ λωβητήρ, κερᾰ ἀγλαῆ, παρθενόπιπᾰ. A. 385. EXP. Ὁ τὰς παρθένοους ὀπιπτεύων καὶ ἐπίτηρῶν, γυναιμᾰνῆς.

Παρθένης,³ on, et παρθενική, ἡς, ἡ, subst. [virgo,] a virgin, a girl. Νύμφην τ'

¹ Πᾰρήορος is properly said of the horse, which was attached to the side of one of the two horses yoked to the pole of the carriage.

² Παρθενιὺς is also the name of a river in Paphlagonia; and παρθενεία, plur. are hymns sung in certain sacred festivals by a chorus of virgins. See Brunck. Aves 919.

³ Sometimes παρθένης is used adjectively in the sense of παρθενιὺς; also παρθενί is dat. quasi a παρθῆν. See Valcknaer. Theocr. p. 278.

ἀνυμφον, παρθένον τ' ἀπαρθένυν. Hes. 610. See also Σ. 567. SYN. Κόρα, κόουρα, παῖς, παιδίσκη. EPI TH. Ἀδμῆς, ἀπᾶλη, ἄδμητος, ἀνανδρός, ἄζυξ, ἀλφεσίβοια, ἀπτόλεμος, αἰδοία, ἀλκήσσοα, θάλαμη πόλος, ἐρυσίπτωλις, ῥόδοπηχὺς, σφῆ, νῆα, ἀνυμναιὸς, ἀπὸ βλεπτός, ἴση θεαῖσι, νύμφιός.

Παρθένος φάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [e virgine mactata,] from a virgin slain. Μιαιῶν παρθένοσφάγοισιν. Agam. 202.

Παρθένων, ὦνος, ὁ, subst. [(1) conclave virginum, (2) templum Minervæ,] a virgin's chamber, a temple of Minerva at Athens. Ἐν παρθένοισι μένῃ σοῖς, ἐπεὶ πόθου. Phœn. 201. SYN. Ὀχυρὸς, κένος, νυμφόκομος, ἀφύλακτος.

Παρθένωπός, ου, ὁ, subst. [qui virginea facie est,] having a girlish look. Μὴ παρθένωπός, ἀλλὰ τάνδρειον τρόπον. Eur. Electr. 949.

Πάρθιος, ου, ὁ, adj. [Parthius,] Parthian. Καὶ Παρθίους τῖς ἀνδράς. Anacr. 55. 3.

Πάριάυω, v. [juxta commoror, una cubo,] to remain near, to lie with. Εἴλετ' ἔχει δ' ἄλδχον θυμαρᾶ, τῇ παρίαύων. I. 336. SYN. See Πάραυλίζω.

Πάριζω, vid. Πάρεζμαι.

Πάριμι, f. ἦσω, 1 aor. ηκά, v. [(1) prætermitto, admitto; (2) solvo; (3) remitto,] to omit, neglect, loosen, weaken. Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι. Med. 1057. SYN. Πάραλείπω, μέθιμι, ἀνίμι, συγχωρῶ.

Πάριος, ου, ὁ et ἡ, et α, ὄν, adj. [Parius,] Parian, of Paros, an island in the Ægean sea. Στάλαν θέμεν, Πάριον. Nem. 4. 131.

Πάριπνέω, v. [præter equito,] to ride past or along. Πόντου παριπνέοντῃ, πέμψομεν πάτραν. Helen. 1664. SYN. Ἰππεύω, παράτρῃω, παρέλαυνω.

Πάρις, ἰδὸς, et ἰός, ὁ, P. N. [Paris.] Τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκᾶθος καὶ Ἀγῆνωρ. M. 93. SYN. Ἀλέξανδρος. EPI TH. Δύσπαρις, γυναιμῆνης, ἡπέρουπυτης, τοξότης, λωβητήρ, παρθενόπιπης, διός, αἰνυπάρις, Δαρδανίδης, Πριάμοιο παῖς, Ἰδαῖος, Πριάμιδης, βούτης, μεγάθυμος, βασιλεὺς, θεοειδής, οὐλομένος.

Πάρισω, v. [æquiparo,] to make equal, compare. Τὰν οὐδ' ἂν τῖς ἄμωμος ἐπεὶ χ' ἔλεγχῃ παρίσῳ. Theocr. 18. 25. SYN. Ὀμοῖω, ἐξίσω, ἰσοφάριζω, ἰσάζω.

Πάριστημι, f. ἀστήσω, v. [juxta statuo,] to place near, to show; in the 2nd. aor. and mid. v. to be present. Ὅστ' ἐν κάκοισιν εὐμένεις παρεστάναι. Alcest. 212. SYN. Πάρεχω, ἐφίστημι, παρᾶφέρω, παρὰσπᾶν, παρειμι.

Πάρισχω, vid. Πάρεχω.

Πάρμονος, et παρμόνος, ου ὁ et ἡ, adj. [permanens, constans,] permanent, constant. Ὀλβὸς ἀνθρώποισι παρμόνώτερος. Nem. 8. 29. SYN. Μοῖμος, βεβαιός.

Παρνάσιος, α, ὄν, Παρνασίος, ἰδὸς, ἡ, et Παρνασιάς, ἰδὸς, adj. [Parnassius,] of Parnassus, a celebrated mountain in Phocis. Ὀλωλὲ πορθηθεῖσ' ὃ γὰρ Παρνασίος. Troad. 9. See also Choëph. 555. et Ion 86.

Παρνασός, et Ion. παρνησός, οὔ, ὁ, P. N. [Parnassus,] a mountain in Phocis. Παρνασοῦ κατένασθην. Phœn. 214. EPI TH. Νίφεις, νίφωβόλος, δίκωρυφός, δίκωρηνός, διλοφός.

* Πάρνης, ηθός, ἡ, P. N. [Parnes,] a mountain in Attica. Βλέπε νυν πρὸς τὴν Πάρνηθ' ἥδη γὰρ ὄρω κατ'ιούσας. Nub. 323.

Παρνησίος, α, ὄν, adj. [Parnesius,] of Parnes. Ὀλίγου γ' ἀπ'εθῶν ἀνθράκες Παρνήσιοι. Acharn. 348.

Πάρνοψ, ὄπος, ὁ, subst. [genus locustæ,] a kind of locust. Ὁ δ' ἀνακράγων, ἀντήκᾶσ' αὐτὸν πάρνοπι. Vesp. 1311.

Πάρδεύω, v. [prætergredior,] to travel past. Τοῦτ' ὅν ἐρως ἔκτεινεν, ὁδοίπυρ, μὴ παρδεδεύσης. Theocr. 23. 47. SYN. See Πάρερχομαι.

Πάροίγω, f. ξω, v. [parum aperio,] to open a little. Τῇδ' ἰσχυρὰς τῆς θύρας, ἵνα μὴ μ' ἰδῇ. Pax 50. SYN. Ἰπανοίγω.

¹ On the orthography of Παρνασός, see an excellent note of Blomfield, Choëph. 555. who rightly distinguishes, after Elmsley, Acharn. 348. between Παρνασίος, of Parnassus, a mountain in Phocis, and Παρνήσιος, of Parnes, a mountain in Attica.

² See note on the word Παρνασός.

Πάροιθε, πάροιθεν, et παρὺς, adv. et præp. [antea,] before, formerly. Δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ. *Hec.* 48. See also Δ. 73. SYN. Ἐμπροσθεν, προτέρῳ, πρότερον, προτέρωσέ.

Πάροικίζω, v. [juxta habitare facio,] to cause to dwell near, place near. Θυμῶν, πεζὸν κάμῃ παρῳκίσαιτο. *Call. Ep.* 25. 4. SYN. Κατοικίζω, οἰκίζω, παρὰ-τίθημι.

Πάροικος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) inquilinus, accola, advena, (2) vicinus,] a neighbour; near. Δῶμον πάροιθε Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον. *Androm.* 43. SYN. Προσοικος, ἐποικος, ναέτης, ξενός.

Πάροιμια, as, ἡ, subst. [proverbium,] a proverb. Ἄνευ τύχης γάρ, ὥσπερ ἡ πάροιμια. *Eur. fr. Sthen.* 5. 1. SYN. Λόγος, ἐπὶος.

Πάροινέω, v. [(1) ebrius ago, (2) debacchor,] to act under the influence of wine; to be frolicsome. Καὶ τὸν πάροινοντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξῶται. *Eccles.* 143.

Πάροινικός, πάροινός, et πάροινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) inter vinum usitatus, temulentus; (2) ad injuriam ex vino proclivis,] customary with wine, drunken, insolent. Καὶ τῶν ξυνόντων πολλὺ πάροινικώτατος. *Vesp.* 1291. See also *Acharn.* 978. and *Anacr.* 42. 13. SYN. Οἰνοβάρης, οἰνοβάρειων, οἰνοπληθής, οἰνοπότης, οἰνοπίπης.

Πάροιτερός, et (2) παροίτατος, η, ὁ, v. adj. [(1) anterior, (2) primus,] (1) before, (2) the first, the foremost. Ἐστὶ δὲ τις πορθμοῦ παροιτερῇ Ἰόνιοι. *Apoll.* 4. 982. See also *Apoll.* 2. 29. SYN. Προτέρος, πρώτος.

* Πάροιτέρω, adv. [ante, ultra, amplius,] before, more, farther. Καὶ δὲ μὲ μηκέτι τῶνδὲ πάροιτέρῳ ἐξέρεσθῃ. *Apoll.* 2. 427.

Πάροιχόμεναι, v. [(1) prætereo, (2) morior,] to pass by; to die. Δύστανε, μοίρας ὅσον πάροίχει. *Med.* 991. SYN. See Παρέρχομαι.

Πάροξυνω, f. ὑνῶ, v. [exacerbo, instigo,] to irritate, instigate. Ὡ παῖ πατρός δὲ μὴ πάροξυνης φρένα. *Alcest.* 690. SYN. Ἐποξύνω, ὀτρύνω, ἐποτρύνω, παρορμῶ, ἄνῳγω, ἐρεθίζω, προτρέπω, παρὰκλεῖνω, παρὰκλῶ, παρὰθήγω.

Πάρορᾶω, v. [(1) limis oculis intueor, (2) vix animadverto,] to look at askance, overlook. Χρηστὸν ἐξεῖπὼν, ὅτι μοι παρῳρᾶς, ἡ. *Aves* 454. SYN. Παράβλεπω, ὑφῳρᾶω.

Πάρορνις, ιθός, adj. [contra avium volatum, infaustus,] inauspicious. Ὅδους ἀθύμους, καὶ παρόρνιθας πῆρους. *Eum.* 773. SYN. Παράισιός, ἀπαισιός.

Πάρος, adv. vid. Πάροιθε.

* Πάρος, ου, ἡ, P. N. [Paros,] an island in the Ægean sea, famed for its marble. Ἡδὲ Πάρος, Νάξος, Μύκονος, Τή-νῳ τέ. *Pers.* 886.

Πάρουσια, as, ἡ, subst. [(1) præsentia, (2) adventus, (3) tempus,] presence; arrival; time. Καρὰδόκησεν σὴν ἐκεῖ παρούσιαν. *Iph. A.* 1432. SYN. Καιρός, ἀφίξις. EPITH. Εὐμένης, καλὸς, φίλη.

Πάρῳχετεύω, v. [alio derivō,] to lead off clandestinely by a channel. Ταῦτ' οὖν παρῳχετεύσας εὖ, κούδεν λέγων. *Bacch.* 479. SYN. Ὀχετεύω, μετὰφέρω, παρ-άγω.

Πάρῳχος, ου, ὁ, subst. [paranymphus,] a bridesman. Ζηνὸς παρῳχος γάμων. *Aves* 1740. SYN. Παράνυμφος.

Πάροψώνεω, v. [clam opsonia coëmo,] to buy provisions privately. Αὐτοὺς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ πρότου. *Eccles.* 226.

Πάροψώνημα, ἄτος, τὸ, subst. [opsonium clandestinum,] a clandestine relish. Εὐνὴς παροψώνημα τῆς ἑμῆς χλιδῆς. *Agam.* 1422. SYN. Παρόψημα.

Παρπῳδῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [præsens,] present, immediate. Παρπῳδῖον νεφέ-λαν. *Nem.* 9. 90.

Πάρραλῖος, ποῖτ. pro Παράλῖος, q. v.

Πάρρασιός, α, ου, adj. [Parrhasius,] of Parrhasia, a town in Arcadia, founded by Parrhasius, the son of Jupiter. Παρράσιον οἰκεῖν δαπέδον ἐνίαυτοῦ κύκλῳ. *Orest.* 1662.¹

¹ Παρρᾶσία, γῆ or χώρα being understood, is the name of the town. *Call.* 1. 10.

Πάρρησια, as, ἡ, subst. [(1) oratio libera ; (2) libertas,] freedom of speech, independence. Ὡς μοι γένηται μητρόθεν παρρησία. Ion 674. SYN. Ἐξουσία, ἀνέσις, ἐλευθερία.

Παρτέμνω, pro Πάρᾱτέμνω, q. v.

Παρφαίνω, pro Πάρᾱφαίνω, q. v.

Πάρφασις, vid. Πάρᾱφᾱσις.

* Πάρφυκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui præterfugi potest,] that may be escaped. Δαίμων. τὸ γὰρ μόρσιμόν οὐ πάρ-φυκτόν. Pyth. 12. 53. SYN. Φευκτός.

Πάρφδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a proposito alienus,] out of tune, foreign to the purpose. Κούκετι πάρφδοις χρησόμεσθ' αἰνιγμάσιν. Iph. A. 1147.

Πάρωθεω, f. ὦσω, v. [reicio, adspornor, negligo,] to reject, slight, neglect. Ὅν νῦν παρώσας οὐτός, ἐμπάλιν λέγει. Trach. 358. SYN. Ἀπωθεώ, ἀποστρέφωμαι, ἀνάβάλλω, ἀποβάλλω, κατᾱφρόνέω, ἐκβάλλω.

* Πάρωννμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [denominatus,] named from or after. Φοίβη· τὸ Φοίβης δ' ὄνδρ' ἔχει παρώννμόν. Eumen. 8.

Πᾶς, πᾶσα, πᾶν, adj. [omnis, totus, quivis,] all, every, any. Ἐχθροὶ γὰρ ἐξῆς πάντᾳ δὴ κᾶλων. Med. 280. SYN. Ἄπας, σύμπας, ὅλος.

Πασίθεα, as, ἡ, P. N. [Pasithea,] the youngest of the three Graces. Πασίθεην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἡμᾶτᾶ πάντα. E. 269.

Πασίθθα, as, ἡ, P. N. [Pasithoa,] Ζευξέω τε Κλυτήν τε Ἰδυῖα τε Πασίθθην τε. Hes. Theog. 352.

Πασίφᾱη, ης, ἡ, P. N. [Pasiphaë.] Ἦν ῥᾶ τε Πασίφᾱη κόρη τέκεν ἡέλιον. Apoll. 3. 998.

Πασίμελων, ουσᾶ, ὄν, adj. [qui omnibus curæ est,] an object of care to all. Ἀργὴ πασίμελουσᾶ παρ' Αἰήταδ' πλεουσᾶ. μ. 70.

Πασσᾱλευτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [clavibus affixus,] nailed, fastened. Ὑπαίθροισι δεσμοῖσι πασσᾱλευτός ὢν. P. V. 113.

* Πασπᾱλη, et παιπᾱλη, ης, ἡ, subst. [res levis,] the least dust, a particle. Ὑπνου δ' ὄρᾱ τῆς νυκτός οὐδὲ πασπᾱλην. Vesp. 91.

Πασσᾱλένω, v. [clavibus affigo,] to fasten with nails or pegs. Ὡς πασσᾱλένῃ κῤᾱτᾶ τριγυφοῖσι τὸδε. Bacch. 1203. SYN. Προσπασσᾱλέω, προσπήγνυμι.

Πάσσᾱλδς, ου, ἐτ' πάσσαξ, ἄκδς, ὁ, subst. [paxillus,] a wooden peg. Κρέμασθᾶ τεύχη πασσᾱλων καθαρπάσας. Androm. 1111. See also Acharn. 764. SYN. Ὑσπληγξ.

* Πασσᾱδία, vid. Πάνσᾱδια.

Πάσσω, f. πᾶσω, v. [conspergo,] to sprinkle, to scatter. Πάσσε δ' ἄλδς θελοῖδ, κῤᾱτεντάων ἐπαείρας. I. 214. SYN. Ἐμπάσσω, ἐπιπάσσω, ποικίλλω, ῥίπτω, ἐπιβάλλω.

Πασσᾱ, ἄδδς, ἡ, subst. [(1) thalamus, (2) porticus,] a chamber ; a porch. Κέδρωτᾶ πασσᾱδων ὑπὲρ τέρεμνᾶ. Orest. 1366. SYN. Θαλάμδς, μελᾱθρόν, αἶθουσᾶ, στοᾶ. EPIITH. Νέδτενκτός.

Πάσχω, f. πελᾱσμαι, 2 aor. ἐπάθδν, v. [patior,] to suffer, to be treated with. Πάσχω τέ, καὶ πέπονθα, κατ' ἐπίσδμαι. Troad. 471. SYN. Ὑπόμηνω, ἀνέχομαι, κάμνω, τλῆμι, καρτέρῃω, πόνῃω.

Πᾱτάγῃω, v. [strepo, fragorem edo,] to make a noise, to scream. Eis ἁλλήλας ἐπίπτουσai, ῥήγνυνται, καὶ πᾱτάγοῦσιν. Nub. 378. SYN. Ὑσφῃω, δονῃω, κλάγγω.

Πᾱτᾱγδς, ου, ὁ, subst. [strepitus,] a clatter, a noise. Κῤᾱπον δέδορκα· πᾱτᾱγδς οὐχ ἐνδς δδρδς. Sept. Theb. 100. SYN. Ὑσφδς, ἦχδς, θροῦς, θδρῦβδς.

Πᾱτάσσω, f. ξω, v. [percutio, ferio,] to strike violently, to smite. Ἀτῇ πᾱτάζει θυμόν, ἐν δεινῷ παρᾶ. Antig. 1097. SYN. Πλήσσω, τύπτω, κρούω, κόπτω, παῖω.

Πᾱτέρῃω, v. [patrem appello,] to call father. Ἄλλ', ὦ πατέρ ἡμετέρη Κρόνῃδη. b. Παῦσαι, καὶ μὴ πατέρῃζε. Vesp. 652. SYN. Παππάζω.

Πᾱτέω, f. ἥσω, v. [calco, protero,] to tread on, trample on. Πᾱτοῖθ' ὁ δ' οὐκ εὐσέβῃς. Agam. 364. SYN. Καῖᾱπᾱτέω, στείβω, κατᾱτρίβω, ὕβρίζω, πρόπηλᾱκίζω, κατᾱφρόνῃω.

Πᾶτηρ, πατήρως et πατρὺς, ὁ, subst. [pater,] a father. Δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίου νέκρων. Orest. 102. SYN. Γόνεὺς, γεννητῆς, τόκεὺς. ΕΡΙΤΗ. Φίλος, θρασυμένων, θυμολέων, κλυτὸς, γεραίος, ἀγάθος, ἐσθλὸς, ἡπιὸς, μελίχρως, γέρων, ἀγαυὸς, ἀμύμων, δαΐφρων, δύστηνός, ἐρισθενής, ἐλεύθερός, παλαιός, πόλιος, ἀντίθεός.

Πᾶτησμός, οὗ, ὁ, et πατήσῃς, ἡ, subst. [conculcatio,] a trampling on. Πολλῶν πατήσμον δ' εἰμῶτων ἂν εὐξάμην. Agam. 936.

Πᾶτος, ου, ὁ, subst. [trita via,] a path. 'Αλλ' ὅτ' ἰδεῖ χῶρον ὃ τις πατοῦ ἐκτόθεν ἦεν. Apoll. 3. 1200. SYN. Στίβος, ἀτραπὺς, τρίβος, ὁδός.

Πᾶτρα, as, et πατρίς, ἰδὸς, (subaud. γῆ,) ἡ, subst. [patria,] the land of one's fathers. Ἀμφω κατάζειν εἰς πατραν, πρόσθεν δ' ἐμὲ. Phœn. 439. See also Phœn. 417. ΕΡΙΤΗ. Φίλη, κλεινὴ, ἐρικυδής, καλλίγυναικὸς, καλλιχρὸς, κυδιάνειρά.

Πατραδέλφεός, οὗ, et πατρὸςἀσίνγητός, ου, et πατρώως, ὡς, ὁ, subst. [patris frater,] a father's brother, an uncle. Πατραδέλφεός. Ἀλίκων. Isthm. 8. 144. See also ν. 342. and Pyth. 6. 46. SYN. See Θεῖος.

Πατραδέλφια, as, ἡ, subst. [consanguinitas avunculorum,] relationship of uncle and nephew, or of cousins. Σφετερίζαμενον πατραδέλφιαν. Æsch. Suppl. 39.

Πατραλόας, vid. Πατροκτόνους.

Πατριδίων, ου, τὸ, subst. [paterculus,] a dear father. Ἴθ', ὦ πατριδίων, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου. Vesp. 987. SYN. See Παππίας.

Πατρικός, et πατριός, vid. Πατρώϊος.

Πατρίς, vid. Πᾶτρα.

Πατριώτης, ου, ὁ, et πατριώτης, ἰδὸς, ἡ, adj. [popularis,] of the same country, a fellow countryman. Μὴ οὐ σὲ γὰρ καὶ πατριώταν Οἰδίπον. Cæ. R. 1091. See also Heracl. 755. SYN. Ἐγχώριος, δημότης, πόλιτης.

Πατρὸςγενής, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [indigena,] born in the country, native. Θεοὶ τὲ πατρὸςγενεῖς.¹ Antig. 938. SYN. Πατρώϊος.

Πατρὸςἀσίνγητός, vid. Πατραδέλφεός.

Πατρὸςκλείδης, ἔως, ὁ, P. N. [Patroclides.] Εἰ τὲ Πατροκλείδης τίς ἡμῶν τυγχάνει χειρῶν. Aves 790.

Πατροκλής, ἐός, Ion. ἦός, et Πατροκλός, ου, ὁ, P. N. [Patroclus.] Αἰψὰ δ' ἐταῖρόν ἐόν Πατροκλῆα προσηείπεν. A. 601. See also Θ. 476. ΕΡΙΤΗ. Φίλος Δῆ, δῶγενής, ἱππεὺς, ἱπποκέλευθος, μέγαθυμὸς, δειλός, ἀμύμων, μεγάλῃτωρ, Μενoitάδης, φῶς ἰσοθέος, ἀριστὸς Ἀχαιῶν, ἥρως, Μενoitίου ἀλκίμῃς νίος.

Πατροκτόνέω, ν. [parricida sum,] to kill one's father, to be a parricide. Πατροκτόνοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί; Choëph. 896.

Πατρὸςπατῶρ, ὄρος, ὁ, subst. [avus paternus,] a paternal grandfather. Σάμαρι πατρὸςπατῶρ. Pyth. 9. 144.

Πατροκτόνους, πατρὸςφόνους, ου, ὁ et ἡ, πατρὸςφονεύς, ἔως, Ion. ἦός, πατρὸςφοντῆς, οὗ, et πατραλόας, ου, ὁ et ἡ, subst. et adj. [patris interfector, parricida,] one who slays a father, parricidal. Δεινὴς ἔσωσας ἐκ πατροκτόνον χερὸς. Iph. T. 1084. See also Orest. 190. γ. 307. Cæ. R. 1441. and Ran. 784.

Πατροστερής, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [patre privatus, orbus,] deprived of a father. Ὅρῃν παρῆστί σοι, πατροστερῇ γόνον. Choëph. 247.

Πατρώϊος, πατρῴος, πατρικός, et πατριός, α, ὄν, adj. [paternus,] paternal, hereditary. Ἡ ρᾶ νῦ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός. Z. 215. See also Hec. 934. Aves 142. and Ran. 370.

Πατρώνυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a patre cognominatus,] named after a father. Τὸ πατρώνυμόν ὦν γένος ἀμετέρων.² Pers. 151.

Πατρώος, vid. Πατρώϊος.

Πατρώς, vid. Πατραδέλφεός.

Πατταλέω, πάταλός, et πάττω, vid. in Πασσάλεω, Πάσσυλός, et Πάσσω.

¹ This reading is manifestly wrong; the metre of the line ought to be anapaestic, which Brunck perceived when he proposed καὶ θεοὶ πρόγονοι, the anapaestic base, though he has retained the reading quoted above.

² See Dr. Blomfield's note on this passage.

- Παῦλᾶ, et πανσωλή, ἥς, ἡ, subst. [cessatio, quies,] a cessation, a rest. Παῦλᾶ κᾶκῶν ἔσται· τᾶ δ' ὑπέρτερᾶ νέρτερᾶ θήσει. Lysistr. 772. See also B. 386. SYN. Ἀναπανοῖς, ἀνεοῖς, σχῶλῃ, ἀπραξία, ἀπονεῖᾶ, ἡσυχῖᾶ.
- Παῦρος, α, ὄν, adj. [(1) paucus; (2) parvus, brevis,] few, small. Παύρων μετ' ἄλλων· ἐνᾷ γάρ ἐν πολλοῖς ἴσως. Heracl. 328. SYN. Ὀλίγος, βράχης, μικρός, σμικρὸς.
- Πανσαῖνέμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ventos placans,] wind-appeasing. Πανσαῖνέμου γὰρ θυοῖας. Agam. 207.
- Πανσίλυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [dolorem sedans,] grief-appeasing. Τὴν πανσίλυπὸν ἀμπέλον δοῦναι βροτοῖς. Bacch. 771.
- Πανσιπῶνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [labori finem faciens,] trouble-abating. Δει-λαίας πανσιπῶνος· καί. Iph. T. 451.
- Πανστήρ, ἥρως, ὁ, subst. [sedator, liberator,] an appeaser, a deliverer from. Πανστήρ' ἐφέξειν, ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι. Soph. Electr. 304. SYN. Σωτήρ.
- Πανστήριος, α, ὄν, adj. [vim sedandi habens,] able to appease. Σωτήρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσον πανστήριος. Cē. R. 150.
- Πανσωλή, vid. Παῦλᾶ.
- Πάω, et Ion. πανέσκω, v. [cessare facio,] to cause to cease, to allay. Παῦσαι δὲ λέκτρων ἀρπαγῆς Ἑλληνικάς. Iph. A. 1266. See also Ω. 17. SYN. Ἀναπαύω, τέλευτᾶω, κατᾰπαύω, λήγω.
- Πάφιος, α, ὄν, adj. [Paphius,] Paphian, of Paphos. Χαιρέτω ἅ Πάφια· μόνον ἱλαῖς Ἀρτέμις εἶη. Theocr. 27. 15.
- Πάφλαγών, ὄντος, ὁ, P. N. [Paphlagon,] a Paphlagonian. Εἰτὰ τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Πάφλαγῶνᾶ. Nub. 581. EPITH. Μεγᾰλήτωρ, μεγᾰθυμὸς, ἀσπιστής.
- Πάφλαζω, v. [ferveo, æstuo,] to rage, to bluster. Κύματᾶ παφλάζοντᾶ πῶλυ-φλοῖσβοῖς θάλάσσης. N. 798. SYN. Ἀναζέω, κᾰχλάζω, ἡχέω, ῥέθζω, βράζω.
- Πάφλασμα, ἄτος, τὸ, subst. [strepitus, quem æstuans mare edit,] blustering. Παῦε τῶν πάφλασματων. Aves 1243.
- Πάφος, ου, ἡ, P. N. [Paphos,] a city in Cyprus. Ἐς Πάφον, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θύηεις. Θ. 363.
- Πάχετος,¹ ου, ὁ, et πάχος, ἔδος, τὸ, subst. [spissitudo, crassities,] thickness, massiveness. Μειζῶνᾶ καὶ πάχετον, στίβάρωτέρον οὐκ ὀλίγον περ. Θ. 187. See also Cycl. 379.
- Πάχνη, ἥς, ἡ, subst. [pruina, gelu, glacies,] hoar frost, ice. Συννέχες, ἀργι-νόεσσᾶν αἰεὶ περὶτέτροφῇ πάχνην. Apoll. 2. 740. SYN. Πᾰγέτος, στίβη. EPITH. Χειμῆρια.
- Πάχνω, v. [gelu constringo,] to cause to freeze. Λύπη πάχνωθεῖσ', ἡ 'πὸ συμφορᾶς τίνος; Hipp. 803. SYN. Κατᾰπήγνυμι, συμπήγνυμι.
- Πάχος, vid. Πάχετος.
- Πάχυνκημος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui sunt pingues suræ,] thick-ankled or legged. Καὶ γαστράδεις, καὶ πάχυνκημοι, καὶ πύονες εἰσὶν ἀσελγῶς. Plut. 560.
- Πάχυνω, f. ὕνω, v. [pinguefacio,] to render fat or stupid. Αἱ δ' ἂν πάχυνθῇ κανᾰχνοῦσθῇ τᾷ τρέχῃ. Acharn. 791. SYN. Πιᾰίνω, λιπαίνω.
- Πάχης, εἰᾶ, ὅ, compar. πάσσων, et πᾰχίων, superl. πᾰχιστός, ἡ, ὄν, adj. [crassus, pinguis, tardus,] thick, large, rich, dull. Εἰστήκει πρόσθεν, πρυμνός, πᾰχῦς, αὐτᾰρ ὑπερθῆν. M. 446.
- Πεδάσκων, vid. Πεδᾰω.
- Πεδάιρω, Æol. pro Μεταίρω, q. v.
- Πεδάιχιμὸς, Æol. pro Μεταίχιμὸς, q. v.
- Πεδᾰμείβω, Æol. pro Μετᾰμείβω, q. v.
- Πεδᾰρὸς, Æol. pro Μετᾰρὸς, q. v.
- Πεδᾰρσὺς, Æol. pro Μετᾰρσὺς, q. v.
- Πεδανγάζω, vid. Μετανγάζω.

¹ Some grammarians consider πᾰχέτος to be a different form of the comparative παχύτερος; it is however here considered a subst., after the opinion of Damm, and H. Steph.

- Πεδᾶω, et Ion. imp. πεδάσκον, v. [compedibus adstringo, vincio,] to fetter. Ἐξέλααν' χαλῆπῃ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρᾶ πέδησε. λ. 291. See also ψ. 353. SYN. Δεω, δεσμεύω, συνάπτω, ἀνάδεω, κατὰδεω, συνδεω.
- Πεδέρχῃμαι, Æol. pro Μετέρχῃμαι, q. v.
- Πέδη, ης, ἡ, subst. [compes, pedica,] a fetter. Πέδαις ἄχαλκείοισιν ἔζευκται πόδας. Eur. fr. Per. 4. SYN. Βρύχος, δεσμός. EPI TH. Χρυσεία, ἄρρηκτός, ἄλυτός, χαλκῷδὲτός, σφύρήλατός.
- Πεδίᾱς, ἁδός, ἡ, (1) subst. et (2) adj. [(1) planities, (2) campester,] (1) a level, (2) of a plain. Πλαγγχεῖς πλατείᾱς πεδιάδος θ' ἁμαξίτου; Rhés. 279.
- * Πεδίήρης, ἔδος, adj. [campester, planus,] plain, level. Θράκης ἀμπεδίήρης. Pers. 572. (for ἀνὰ πεδίήρεις.) SYN. Πεδίᾱς.
- Πεδιῶν, ου, τὸ, subst. [calceus, talare,] a sandal, a slipper. Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πεδιῶ. K. 132. SYN. Ἵπυδημᾶ, ἀρβύλη, ἐμβᾶς, εὐμαρῖς, κωθορνὺς. EPI TH. Ἀμβροσύον, χρύσειον, ποτᾶνον, ἔρυν, γυναικεῖον, σιγαλλῶν, κοῦφον, ἁελλῆν.
- Πεδιῶν, ου, τὸ, subst. [campus, planities,] a level field, a plain. Θάρσει, τὰχ' αὐτῶν πεδιῶν ἐμπλήσω φόνου. Phœn. 730. SYN. Γῆ, πέδον, δάπεδον, ἄλωα, πέδος. EPI TH. Ἀνθεμῶν, ἀσπίδες, εὐρύ, ἱπυδῶτον, πυρρῶρον, λωγῆν, κατὰχαλῶν, χλοερῶτροφῶν, παρᾰπυτᾰμίον, ἀκάρπιστον, σύγχορτον, καλλιπυργόν, κλεινόν, ἄβρυχόν, καρπῶφρον, εὐδαίμων, ἀμπελῶν, δρῶσεν, εὐρύχορον, κρᾰνᾰν, κάρπιμον.
- Πεδιῶνόςμους, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui campos tuetur,] one who protects the plains. Πεδιῶνόμοις τὲ καγῶρᾱς ἐπισκόποις. Sept. Theb. 258.
- Πεδιῶπλόκτυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sonans ex ungulis campum ferientibus,] arising from the clatter of hoofs on the plain. Ἐλεδέμνας, πεδιῶπλόκτυπος. Sept. Theb. 83.
- Πεδῶβάμων, ὄνος, et πεδοστίβης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [terra incedens,] going on the ground. Πρηνᾶ τὲ καὶ πεδῶβάμονᾶ, κἀνέμωεντ' ἄν. Choëph. 583. See also Helen. 1515. SYN. Χθονοστίβης.
- Πεδῶθεν, πέδοι, et πεδονδε, genitiv. dat. et acc. antiq. a πέδον vel πέδος.
- Πέδον, ου, τὸ, et πέδος, ου, ἡ, subst. [solum, terra, humus,] ground, land, the floor. Ποίας πατρώας γῆς ἐρημώσας πέδον; Rhés. 274. See also Hom. Hymn. 2. 72. EPI TH. Κρᾰνᾰν, κάρπιμον, πατρίον, μελάγχμιον, ἄβατον, κρᾰταιλῶν, ξηρὸν, ἡδύ. SYN. Ἐδάφος, δάπεδον.
- Πέζᾱ, ης, ἡ, subst. [(1) planta pedis, (2) quævis extremitas adfixa, ut fimbria vestis, clavus ad extremam oram,] the sole of the foot; a fringe, extremity. Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρῖκον ἐστῶρι βάλλον. Ω. 272. SYN. Σφύρον, κρᾰσπέδον.
- Πεζεύω, v. [pedibus iter facio,] to travel on foot. Οὐτ' ἐπὶ γαίᾱς πόδᾱ πεζεύων. Alcest. 886.
- Πεζῶβόας, et πεζῶμάχης, ου, ὁ, subst. [miles, pedes,] a foot soldier. Ἵπασπιζων παρᾰ πεζῶβόαις. Nem. 9. 81. See also Pyth. 2. 121.
- Πεζῶμάχῳ, v. [pugnam equestrem committo,] to fight by land. Καὶ πεζῶμάχων, καὶ πόλιορκων. Vesp. 683.
- Πεζῶμάχης, vid. Πεζῶβόας.
- Πεζῶνόςμους, ου, ὁ et ἡ, adj. [terrestris,] supported by land, land. Πεζῶνόμοις ἐκ τὲ θαλάσσης. Pers. 78.
- Πεζός, ἡ, ὄν, adj. [pedestris,] on foot, by land. Κηδεμόνες πεζοῖσι καὶ ἱππῆεσσι τίθενται. Apoll. 3. 1273. SYN. Πεζῶνόςμους.¹
- Πειθάνωρ, vid. Πείθαρχος.
- Πειθαρχῶ, v. [pareo,] to obey. Ἴδον, παρεστῖν ἡδὲ πειθαρχοῦσά σοί. Iph. A. 1120. SYN. Πείθῃμαι, ὑπακούω, ὑπείκω, ὑποτάσσομαι, εὐπειθὴς εἰμί, εὐπειθεῶ, ἀκούθω.
- Πειθαρχία, as, ἡ, subst. [obedientia,] submission to authority. Πειθαρχία

¹ The dat. πεζῇ is frequently used adverbially.

γάρ ἐστὶ τῆς εὐπραξίας. Sept. Theb. 210. SYN. Πείσῃ, πειθῶ, εὐπειθεια, ὑποτάγη.

Πειθαρχός, ου, et πειθάνωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [obediens,] submissive to authority. Οἱ δ' οὐκ ἄκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχω φρένι. Pers. 380. See also Agam. 1629. SYN. Εὐπειθής, εὐπίθής, ἐρήϊκός, εὐηκός.

Πειθῶ, ὄς, ἡ, subst. [(1) suadela, (2) obedientia,] persuasion, obedience. Πειθῶ δὲ τὴν τυραννὸν ἀνθρώποις μόνην. Hec. 804. SYN. (2) Πειθαρχία, πείσῃ. EPIITH. Θελεῖσθων, μελίηδης, ἡδύεπης, Σειρήν.

Πείθω, f. σω, 2 aor. πέπιθον, v. [(1) persuadeo, (2) in voc. med. pareo, credo,] (1) to persuade, (2) to obey, to believe. Πείθειν, ἃ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμᾳ. Hec. 807. See also Apoll. 1. 964. SYN. (1) Ἀναπείθω, ἐκπείθω, παρᾶ-πείθω, πᾶραινέω, συμβουλευώ, (2) ὑπακούω, πιστεύω, πίθω.

Πείκω, v. Πεκτέω.

Πείνα, Ion. πείνη, ης, ἡ, subst. [fames,] hunger. Πείνη δ' οὐπότ' ἐδημὸν ἐσέρχεται, οὐδὲ τίς ἄλλη. ο. 406. SYN. Λιμός, βουλιμία.

Πεινάω, f. ἴσω, v. [esurio,] to be hungry. Πότερ' ἀπεπᾶσθαι χρήδδ' ἐγ', ἡ πεινῇν κᾶκῳ. Acharn. 734. SYN. Πέζεσθαι λιμῷ.

Πειρά, as, et πειρά, ἄς, ἡ, subst. [experimentum,] a trial, experience. Ὡ παῖδες, εἰς μὲν πειρᾶν ἡλθόμεν φίλων. Heracl. 310. SYN. Ἀποπειρά, ἐπιχείρημα, ἐμπειρία. EPIITH. Ἀζημιώτος, πόλυπῆμων.

Πειράζω, f. ἄσω, vid. Πειράω.

Πειραΐδης, ου, ὁ, patronym. [Piraides,] the son of Piraüs. Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο. Δ. 228.

* Πειραιεύς, et Πειραεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Piræus,] the Piræus, one of the harbors at Athens. Ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρταις; Pax 165. See also Pax 144.

Πειραίνω, vid. Πέραινω.

Πειραῖος, ου, ὁ, P. N. [Piræus,] Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρίκλυτος ἀντίον ἦν δα. ο. 543.

Πειράρ, et πειράς, vid. Πέρας.

Πειρατήριον, ου, τὸ, subst. [judicium, experimentum,] a trial. Νικῶν δ' ἀπὴρ ἄνδρα πειρατήριον. Iph. T. 968. SYN. Πειρά.

Πειράω,¹ f. ἴσω, πειράζω, f. ἄσω, et πειρητίζω, f. ἴσω, v. [tento, conor, periculum facio,] to attempt, to try, to tempt. Ὅταν γὰρ αὐτὰς τίς πένης πειρῶν τύχη. Plut. 150. See also ψ. 114. and O. 615. SYN. Ἀποπειράω, ἐπιχειρεῶ, ἀναζητέω, δοκίμάζω, διαγωνίζομαι.

* Πειρηναῖος, ὄν, adj. [Pirenæus,] of Pirene, a fountain near Corinth, sacred to the Muses. Πειρηναῖον θρώσῃ πῶλον. Eur. Electr. 475.

Πειρήνη, ης, ἡ, P. N. vid. Πειρηναῖος. Θάσσουσ', σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ. Med. 68.

Πειρήθος, ου, ὁ, P. N. [Pirithoüs,] Τὸν μὲν Πειρήθου νῖα, κρᾶτερὸν Πόλυποίτην. M. 129. EPIITH. Μεγαθυμὸς.

* Πείριος, ινθός, ἡ, subst. ["alveus qui imponitur curru ad recipienda onera vel sessoros." Damm. qui omnino consulendus est,] the body of the car. Καὶ τὰ μὲν εἰς πείρινθον τίθει Πειρίστρατος ἥρω. ο. 131.

Πείρω, f. πέρω, v. [transfigo,] to transfix, to pierce through, to cleave. Ἀνδρῶν τε πτόλεμους ἀλέγειν ἃ τέ κύματ' ἀπείρων. θ. 183. SYN. Διαπείρω, πέρωνάω, διατρύπαω.

Πείρως, ω, ὁ, P. N. [Piros,] a Thracian chief. Πείρως· οὐτὰ δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλὸν ἐκ δ' ἄρ' ἀπᾶσαι. Δ. 525.

Πείσανδρος, ου, ὁ, P. N. [Pisander,] Ἐκ δ' ἄρ' αὖ Πεισάνδρου, Πόλυκτοριδαὸς ἀνακτός. σ. 298.

* Πεισηνυρίδης, ου, ὁ, patronym. [Pisenoris filius,] the son of Pisenor. Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνυρίδαο. v. 148.

¹ "Attici hoc verbum (πειράω) in activa forma ponere non solent, nisi notet πειράζειν ἐρωτικῶς γυναῖκα, etc. Aristophanes. Πειρᾷ μὲν οὖν Ἰσως καὶ τῶν τιτθίων ἐφάπτεται." Damm. imo etiam, vir doctissime, ubi notat πειράζειν ἐρωτικῶς ἄνδρα, etc. Cycl. 576. Οὐκ ἂν φιλήσαιμι αἱ χάριτες πειρώσι με.

Πεισίνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Pisēnor.] Καί ῥ' ἐβάλε Κλείτον, Πεισίνωρος ἀγλαῶν νιδόν. ο. 445.

* Πείσᾱ, ἡς, ἡ, subst. [obsequium,] obedience, compliance. Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κρᾶδιῃ μὲν ἐτεληνῖα. ν. 23. SYN. Πειθαρχία.

* Πεισθηταῖος, ου, ὁ, P. N. [Pisthetærus.] Ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πεισθηταῖος. β. τῷ δὲ, τῇ; Aves 644.

Πεισίμβροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui mortales parent,] man-persuading. Χεροῖν πεισίμβροτόν τε βάκτρον. Choëph. 356.

Πεισίστρατος, ου, ὁ, P. N. [Pisistratus.] See in Πείρινος.

Πεισυχάλινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [habenis obediens,] obedient to the reins. Ἐν θ' ἄρματ' ἀπεισυχάλιν' ἀκαζεν-γνῶν. Pyth. 2. 21.

Πείσμα, ἄτος, τό, subst. [navis retinaculum,] a cable. Οὐδ' ὄρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία. Æsch. Suppl. 772. SYN. Σχοινῖον, κάλως, πρῦμνήσια. ΕΡΙΤΗ. Πόντιον, πλεκτόν, πέριμηκός.

* Πειστέος, α, ὄν, adj. verbal. [credendus,] must believe. Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις. Hipp. 1177.

Πειστήρ, ἥρος, adj. [qui persuadet, vel persuadetur, i. e. obsequens,] persuading or persuaded, complying, following. Καὶ τὸν μὲν πειστήρᾱ¹ κἀτῆγον ἐπ' ἡπειροῖο. Theocr. 21. 58.

Πειστηρίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [persuasorius,] persuasive. Ἄλλ' ἀντίαζε, καὶ λόγους πειστηρίους. Iph. T. 1054.

Πεκτέω, πέκω, et Ion. πείκω, ν. [carpo, carmino,] to tear out, to comb, to shear. Ἡνικά πεκτεῖν ὥρα προβάτων ποκὸν ἡρίνον¹ ἔϊτα χελιδών. Aves 714. See also E. 176. and σ. 315. SYN. Κτενίζω, ποκίζω, κείρω, ξαίνω, ξέω, τίλλω, κείρω.

Πελάω, vid. Πελάζω.

* Πελάγος, α, ὄν, adj. [marinus,] of the sea. Αἰροῖεν αὔραι πελάγιαν ὑπὲρ πλάκᾱ. Ran. 1438. SYN. Πόντιος, θαλάσσιος, ἀλῖος, ἐνάλιος.

Πελάγος, ἔος, τό, subst. [mare, æquor,] the sea, the main. Καὶ βαρβαροῖσι πελάγεσιν ναυσθλούμενον. Helen. 1209. SYN. Θάλασσα, ὠκεᾶνος, πόντος, κλυδων, ἄλς. ΕΡΙΤΗ. Ἄλιον, νήνεμον, πόντιον, ἄρτυγέτον, ἀλμυρόν, πορφυρεόν, κειμερίον, κυανέον.

Πελάγων, οντος, ὁ. P. N. [Pelagon.] Ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντᾱ, Ἀλάστορᾱ τε, Χρῆμιόν τε. Δ. 295.

Πελάζω, f. ἄσω, et πελάω, πελάθω, per sync. πλάθω, et πλάω, f. ἡσω, ν. [(1) appropinquare facio, admoveo; (2) appropinquo,] to bring near, to cause to approach, to approach. Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετῃ. Phœn. 287. See also Hom. Hymn. 6. 44. Eur. Electr. 1291. Alcest. 119. and Δ. 449. SYN. (2) Πλησιάζω, πλινᾶμαι, προσπελάζω, ἐγγίζω.

Πελάνος, ου, ὁ, subst. [quidvis ex humido concretum, libum, grumus,] a sacri-ficial cake, clotted foam, moisture. Χέουσα τόνδε πελάνον ἐν τύμβῳ πατρὸς. Choëph. 90. SYN. Πέμμα, ἄφρος, πλάκοις, μάζα. ΕΡΙΤΗ. Αἱμάτηρος, πιάλεος, ἐρυθρός, ἄθυτος.

Πελαργίδεος, ἔως, ὁ, dimin. a. (2) Πελαργός, οὔ, ὁ, subst. [ciconiæ pullus,] a young stork. Πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργίδεις τρέφων. Aves 1356. See also Aves 1354.

Πελαργικός, ἡ, ὄν, adj. [“ Pelargicus, idem qui Pelasgicus; et Tyrrheni iidem qui Pelasgi.” Not. doctiss. Blomf. Call. fr. 283. At vide Schol. in l. infra cit.] Τίς δ' αὖ καθεξεί τῆς πόλεως τῷ Πελαργικόν; Aves 832.

Πελαργός, vid. Πελαργίδεος.

Πελας, adv. et præp. [prope,] near. Ἐνθα δ' ἐπειθ', ἥρως χριμφεῖς πελάς, ὡς σὲ κέλευω. κ. 516. SYN. Πλήσιον, ἐγγύς.

Πελασγικός, ἡ, ὄν, Πελάσγιος, Πελασγιώτης, Πελασγός, ου, ὁ, et Πελασγίος, ἄδος, ἡ, P. N. [Pelasgus,] Pelasgian, Grecian. Κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασ-

¹ The reading of Kiessling is here adopted in this difficult and much disputed passage on the authority of Suidas, who interprets the doubtful word πειστήρσι, πειστήρι, πλέκτρσι, πιστήρσι, or whatever be the right reading, by ὑπήκοος.

γῆκον. Phœn. 105. See also Orest. 950. Eur. fr. Arch. 11. 7. Orest. 685. and Call. 5. 4.

Πελάτης, ου, ὁ, subst. [vicinus, qui appropinquat, qui invadit,] a neighbor, one who approaches, an invader. Στεῦνται δ' ἱεροῦ Τμώλου πελάται. Pers. 49. SYN. Πάροικος, γέτωρ, πλησίονχωρος.

* Πέλεθος, vid. Σπέλεθος.

Πέλεθρον, et πλέθρον, ου, τό, subst. [jugerum,] a measure of a hundred feet, an acre. Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννεᾷ κείτο πέλεθρον. λ. 576. SYN. Γνά.

Πελεῖα, as, et Πελεῖας, ἄδος, ἡ, subst. [columba,] a dove, a pigeon. Τίλλε πελεῖαν ἔχων, κατὰ δὲ πτέρᾳ χεῦεν ἔραζε. ο. 527. See also Androm. 1129. SYN. Πέριστῆρᾰ, τρήρων, φάιτα. ΕΡΙΤΗ. Ἑρασμία, τάνυπτέρως, ἔρατεινῇ, δειλῇ, δύσεινήτειρᾰ, παντρώφως.

Πελεῖοθρέμμων, ὄνως, adj. [columbarum nutrix,] dove-nursing. Οἷδ' ἀμφὶ νήσον τὴν πελεῖοθρέμμονᾰ. Pers. 314. SYN. Πόλυτρήρων.

Πελεκᾱς, ἄντος, ὁ, subst. [pelecanus,] a pelican. Καὶ πορφύρινῳ, καὶ πελεκᾱντί. Aves 882.

Πελεκᾱω, Æol. et poet. πελεκᾱω, f. ἦσω, πέλεκίζω, v. [securi cædo, dolo,] to hew down with an axe. Εἰκόσι δ' ἐκβάλε πάντα, πέλεκκησεν δ' ἄρᾰ χαλκῷ. ε. 244.

* Πελεκίνος, ου, ὁ, subst. [avis quædam,] a shoveler. Sanx. Καὶ πέλεκινῳ καὶ φλέξιδῷ. Aves 883.

Πελεκκόν, ου, τό, subst. [securis manubrium,] the handle of an axe. Ἀξίνην ἔχχαλκον ἐλαίνῳ ἀμφὶ πέλεκκῳ. N. 613.

Πελεκῶς, ἔως, Att. ἔως, ὁ, subst. [securis,] an axe, hatchet. Κατόν γέ τοῦτον, πέλεκῶν, ἐξάρας ἄνω. Hec. 1261. SYN. Ἀξίνη. ΕΡΙΤΗ. Μεγᾱς, ὄξως, ὑλότομος, στίβαρος, χαλκήλατος, ὀξύτομος.

Πελέμιζω, f. ξω, v. [moveo, commoveo,] to shake, to alarm. Ἀμφ' αὐτῷ πέλεμιζαί, ἐρείδοντες βελέεσσιν. H. 108. SYN. Σείω, κινῶ, τάρασσω, κρᾱδαίνω, τινάσσω, πάλλω.

* Πελλιᾱδες, ων, αἱ, P. N. [Peliades,] the daughters of Pelias. Οὐδ' ἂν κτάνειν πείσσα Πελιᾱδας κόρας. Med. 9.

Πελῖας, ου, ὁ, P. N. [Pelias,] king of Iolchus in Thessaly. Κυνᾱέας, βασιλῆος ἐφημοσώνη Πελῖας. Apoll. 1. 3. ΕΡΙΤΗ. Ἰφθιμῶς, ἀντιθέως, ἀτάσθαλός, ὑπέρηνωρ, ἄθεμις, ὀβριμόδεργος.

Πέλλα,¹ ης, ἡ, subst. [(1) mulctrum, (2) pellis,] a milk-pail; a hide. Σταθμῷ ἐνὶ βρομέουσι περγιλαγῆας κατὰ πέλλας. H. 642. SYN. Ἀμολγεὺς, ἁμολγίδων, γαυλός.

Πελλαῖος,² α, ὁν, adj. [Pellæus,] of Pella. Βούλει, Πελλαίου βοὺς μέγας εἰν αἰδῇ. Call. Ep. 14. 6.

Πελλήνη, ης, et Dor. Πελλάνα, as, ἡ, P. N. [Pellene,] a city in the Peloponnesus. Πελλήνης ἀφικανὸν Ἀχαιῖδος, ἣν ποτὲ Πέλλης. Apoll. 1. 177.

Πέλλης, ου, ὁ, P. N. [Pelles.] See in Πελλήνη.

Πελλῶς, ἡ, ὁν, adj. [fuscus, niger,] dark-colored, black. Τὰν οἷν τὰν πελλὰν, Κρατῖδα δωρήσῃμαί αὐτός. Theocr. 5. 99. SYN. Πελλαῖος, πύλλιος, πελίδωνος, μέλας, κελαινός, ἁμαυρός, ζοφῆρος, αἰθοψ.

* Πελοπῆτις, α, ὁν, Πελοπῆτις, ἰδός, ἡ, Πελοπῆτιᾱδος, ου, Πελοπίτις, α, ὁν, et * Πελοπίτης, ου, ὁ, adj. [Pelopius,] of or descended from Pelops. Παφλαγῶνες γ' ἐπὶ τοῖς Πελοπῆτιοῖ εἰκάθον αὐτως. Apoll. 2. 792. See also Apoll. 4. 1577. Theocr. 15. 142. Ion 1591. and Iph. T. 986.

Πελοπόννησος, ου, ἡ, P. N. [Peloponnesus,] a peninsula, comprehending the southern part of Greece. Ἀπασὰ Πελοπόννησός εὐτὺχεῖ πόλῃς. Eur. fr. Temen. 7. PHR. Γῆ, χθών, αἶᾰ, et χώρα Πελοπῖα, or Πελοπός.

¹ Πέλλα and Ion. Πέλλη is also the name of a city in Macedonia, the birth place of Alexander.

² Hederic on the authority of Hesychius, interprets Πελλαῖος by fuscus. The passage quoted from Callimachus, being unintelligible, decides nothing. See Steph. Thes. in v. Πελός.

Πελοποννησιῶν, adv. [lingua vel more Peloponnesiaco,] in the Peloponnesian dialect, or after the Peloponnesian manner. Ὡς καὶ ὁ Βελλερόφων· Πελοποννησιῶν λαλεῖν. Theocr. 15. 92. SYN. Δωριστί.

Πέλοψ, ὁπός, ὁ, P. N. [Pelops,] the son of Tantalus, and grandfather of Agamemnon. Οὗτος φύτευε Πελοπῶν, τοῦ δ' Ἀτρεΐδης ἔφν. Orest. 11. EPI TH. Πηλεΐπιδος, Τανταλίδος, Λυδός, Ἐνέτηϊδος.

Πελταστής, οὗ, ὁ, subst. [peltasta,] a targeteer. Πολλοὶ μὲν ἱππεῖς, πολλὰ πελταστῶν τέλη. Rhes. 307.

Πέλτη, ης, ἡ, subst. [pelta, scutum breve,] a small shield or buckler. Πέλτας θ' ὅσοι πάλλουσι, καὶ τόξων χερεῖ. Bacch. 772. SYN. Σάκος, ἀσπίς. EPI TH. Ζάχρυσος.

Πέλω, Ion. imp. πέλεσκόν, et πέλωμαι, et poët. πέλλωμαι, v. [sum,] to be. Δεινὴ τίς ὄργη καὶ δυσίατος πέλει. Med. 520. See also Π. 128. SYN. Εἰμὶ, ὑπάρχω, γίνωμαι, τυγχάνω.

Πέλωρ, ὁ et τὸ, indecl. adj. et subst. πελώριος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. πέλωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. et πελώριστος, η, ὄν, adj. [monstrum; monstrosus, mirus, immanis,] a monster; monstrous, grand, admirable, vast. Ἡ, καὶ ἀπ' ἀκμῶ-θεοῖδ' πέλωρ αἰτητὸν ἀνέστη. Σ. 410. See also Apoll. 4. 1682. M. 202. Theocr. Ep. 17. 5. SYN. Δεινός, μέγας, περιμήκης, ὑπερφύης, ὑπερμεγέθης.

Πεμπάζω, v. [in quinaris divido et numero, reputo,] to divide into portions of five and count, to calculate, consider. Θύμω πεμπάζων, ἀνενεϊκάτῳ, φώνησέν τε. Apoll. 4. 1748. SYN. Ἀριθμῶ, ἐρευνᾶω.

Πεμπαστής, οὗ, ὁ, subst. [qui numerat,] one who counts by fives, one who counts. Μυριά μυριά πεμπαστάν. Pers. 974.

Πεμπταῖος,¹ α, ὄν, adj. [quintanus,] on the fifth day. Γῆν δ' οὐκ εἶναι τὸν δὲ πρόκεισθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀπ' αὐτοῦσαν. Aves 474.

Πεμπτημέρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [quinquedialis,] continuing for five days. Πεμπταμέροισι ἄμλληται. Olymp. 5. 14.

Πέμπτος, η, ὄν, adj. [quintus,] the fifth. Πέμπταισι προσταχθέντ' α βορραῖαις πύλαις. Sept. Theb. 523.

Πέμπω, f. ψω, v. [(1) mitto; (2) deduco,] to send; to conduct, to convey. Πέμπτε δὲ μιν Λυκίηνδε, πῶρεν δ' ὄγ' σήματ' α λυγρὰ. Z. 168. SYN. Ἀποπέμπω, πομπεύω, στέλλω, ἵμι, ἀφίμι, βάλλω.

Πεμπώβυλον, ου, τὸ, subst. [veru quintas cuspides habens,] a five-pronged spit. Λεῖβε· νεοὶ δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβυλ' α χερσίν. γ. 460.

Πενέστης, ου, ὁ, subst. [famulus, servus,] a laborer, a slave. Αὐτὸς πένεστης ὢν ἐλάττων οὐδένος. Vesp. 1274. SYN. Θῆς, θεράπων, δούλος.

Πένης, ηὖς, et πενίχρως, οὗ, ὁ, subst. [qui labore victum quaerit, pauper,] a laboring man, a poor man. Πένητας οὐδεὶς βούλεται κτᾶσθαι φίλους. Eur. Electr. 1131. See also Plut. 977. SYN. Πενίχρως, πτωχός, ἐνδεής, ἀπὸρως, ἀχρήματός.

Πενθαλῆς, vid. Πενθήρης.

Πένθει' α, et πένθημ', vid. Πένθος.

Πενθερὸς, οὗ, ὁ, et (2) πενθερὰ, ας, ἡ, subst. [(1) socer, uxoris pater, (2) socrus, uxoris mater,] (1) a father-in-law, (2) mother-in-law. Ἀδρην νόμιζων πενθερὸν, κῆδος πικρὸν. Herc. F. 482. See also Call. 3. 149. SYN. (1) Κηδέστης, ἐκθρὸς, (2) ἐκθρά.

Πενθεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Pentheus,] Πενθεὺς πρὸς οἶκους ὁδὲ διὰ σπουδῆς περᾶ. Bacch. 208. EPI TH. Ἀτάσθαλός, θράσους, οἰστρῶμάνης, ὠκύμορος, ἀθέος, ἀνὸμος, ἀδίκος, ἀθεμιστός, δύσμορος.

Πενθεῶ, poët. πενθείω, et πένθημι, v. [lugeo,] to mourn. Μήδει' α, πενθεῖν δ' οὐ σὲ θαυμάζω τύχας. Med. 270. See also Ψ. 283. and τ. 120. SYN. Ὀλδοφύρομαι, ὀδυρόμαι, θρηνέω, αἰάζω, οἰμώζω, γοῶ.

* Πένθημ', vid. Πένθος.

Πενθήρης, ἔως, πενθαλῆς, α, ὄν, πενθήμων, ὄνός, πενθίμος, ου, ὁ et ἡ, et * πενθη-

¹ On the peculiar construction of Greek adjectives expressive of time, see note on the word Πάνημέριος.

- τήριος, α, ὄν, adj. [lugubris, luctuosus,] mournful, mourning. Κουρᾷ πενθήρει. Troad. 141. See also Bion, 1. 22. Agam. 410. Alcest. 528. and Choëph. 7.
- SYN. Γυῖρος, πῶλυπένθης, λυπηρὺς, ἀνΐαρὺς, δακρυῖς, πῶλυπένθης.
- Πενθητήρ, ἥρως, ὁ, et πενθητηρία, ας, ἡ, subst. [qui vel quæ luget,] a mourner. Μαρϊανδονοῦ θρηνητήρως. Pers. 933. See also Hipp. 805.
- Πένθιμος, vid. Πενθήρης.
- Πένθος, ἔος, πένθημα, αἶος, τό, et πένθεια, ας, ἡ, subst. [luctus,] mourning, grief. Ὡς ἀρτὶ πένθους τοῦδε γεύομαι πίκρου. Alcest. 1088. See also Choëph. 426. and Agam. 419. SYN. Θρήνως, γῶς, ὄδυρμα, λύπη. EPI TH. Τλησικάρδιον, ἀτλητὺν, λυγρὸν, στυγερὸν, ἀασχέτον, ἀλαστον, ἀμετρητὸν, ἀρρήτὸν, ἀσχετόν, κρατερὸν, μέγα, μυρῖον, χάλεπον, μακρὸν, οὐ μετρητὸν, οὐ τλητὸν, οὐ φέρτὸν, ὀλδὸν, ἀμείλιχον.
- Πένια, ας, ἡ, subst. [paupertas, inopia,] poverty, want. Πένια μὲν οὖν, ἡ σφῶν ξυνοικῶ πολλ' ἔτη. Plut. 437. SYN. Πτωχεία, ἐνδεία, ἀπῶρία. EPI TH. Κάκη, δειλή, διζυρά, ἀργάλεα, χάλεπη, λυγρά. PHR. Consult Plut. vv. 415—618.
- Πένυχρος, vid. Πένης.
- Πένομαι, v. [(1) ago, curo, laboro; (2) pauper vel inops sum,] to do, to perform, to labor, to be poor. Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. ω: 411. SYN. Πόνεω, πράσσω, ἐργάζομαι, κάμνω, σπουδάζω, ἐπιτηδένω.
- Πενταῖθλον,¹ contr. πεντάθλον, ἐτ πενταῖθλιν, ου, τό, subst. [quingentium,] a contest consisting of five different games. Δρόμων διαύλων πενταῖθλ' ἃ νόμιζεται. Soph. Electr. 691.
- Πενταῖθλος, ου, ὁ, subst. [quingentio,] a person engaged in the Pentathlum. Σω-γένης μετὰ πενταῖθλοισι. Nem. 7. 11.
- Πενταῖτηρίς, ἰδὼς, ἡ, subst. [tempus quinque annorum,] a period of five years. Πεντᾶ-ἐτηρὶδ' ὅπως ἀρ' ἔστασεν ἑορτάν. Olymp. 10. 69.
- Πενταῖτηρὺς, η, ὄν, πενταῖτης, et πεντέτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [quinguennis,] five years old. Αὐτῆκ' δ' εἰσαγάγον βούν' ἀρσενᾶ πενταῖτηρὸν. τ. 420. See also γ. 115. and Acharn. 187.
- * Πεντάκις, adv. [quingies,] five times. Καὶ τρισκακδοαίμων, καὶ τετράκις καὶ πεντάκις. Plut. 851.
- * Πεντάκσῳι, et πεντηκῳοί, αι, τὰ, adj. [quingenti,] five hundred. Τάλαντ' ἔσεσθαι πεντάκσῳ τῇ πῶλει. Eccles. 824. See also γ. 7.
- Πεντάκσῳιστός, ἡ, ὄν, adj. [quingentesimus,] the five hundredth. Τὴν πεντάκσῳιστὴν κατέθηκες τῇ πῶλει. Eccles. 999.
- Πεντάχᾳ, adv. [quinque modis,] by fives. Πένταχά κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἐποντο. M. 87.
- Πέντε, adj. indecl. [quinque,] five. Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπὶ-ποίησι. Π. 171.
- Πεντέσυριγγὺς, ου, ὁ et ἡ, adj. [quinque foramina habens,] having five holes. Δῆσαι σ' ἐκλευῖ πεντέσυρίγγῳ ξύλῳ. Equit. 1046.
- Πεντέταλαντος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui quinque talentorum est,] of five talents. Ὅτι πεντέταλαντος δι' ἐγγραπταί μοι δίκη. Nub. 772.
- Πεντέτης, vid. Πενταῖτης.
- Πεντήκοντᾶ, adj. indecl. [quingenta,] fifty. Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντᾶ γ' ἄμμοροι τέκνων. Hec. 421.
- Πεντηκοντῶγῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui quingenta jugerum est,] of fifty acres. Πεντηκοντῶγῶν τὸ μὲν ἡμῶν, οἰνυπέδοιο. I. 575.
- Πεντηκοντοῦπαις, -ἅπαις, et πεντηκοστοῦπαις, παιδὺς, adj. [e quingenta pueris vel puellis constans, quingenta liberos habens,] composed of, or having fifty children. Πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννᾶ πεντηκοντοῦπαις. P. V. 878. See also Æsch. Suppl. 325.
- Πεντηκόντηρὺς, ου, ἡ, adj. et subaud. ναῦς, subst. [quingenta remorum na-

¹ The five different games which composed the πεντάθλον are contained in the two following lines:

Ἄλμα ποδῶν, δίσκου τε βολή καὶ ἄκοντος ἐρωή,

Καὶ δρόμος, ἥδε πάλη· μία δ' ἐπλετο πᾶσι τελευτή.

See also Suidas in v. Βραβεῖς.

vis,] having fifty oars, a ship having fifty oars. Χώρει σὺ, καὶ ναῦν τοῖσδε πεντηκόντορον. Helen. 1411.

Πεντηκῶσιοι, vid. Πεντάκωσιοι.

Πέντοζος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quinque ramos vel digitos habens : in l. c. significat manus, subaud. χεῖρ,] having five fingers. Μῆδ' ὑπὸ πεντόζοις, θέων ἐν δαιτὶ θάλειῃ. Hes. Op. 740.

Πεντάβολος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quinque obolorum,] receiving five oboli. 'Ος τοῦτον δεῖ πῶτ' ἐν Ἀρκάδιᾳ πεντάβολον ἡλιάσασθαι. Equit. 795.

* Πῆδος, ἔος, τὸ, subst. [penis.] Οὐδέν γέ, πλὴν ἡ τὸ πῆδος ἐν τῇ δεξιᾷ. Nub. 734.

Πῆπαίνω, f. ἄνω, v. [matureo, ad maturitatem perduco ; lenio,] to ripen, to grow soft. Βλέψας πῆπαίνθη, εἰς πᾶλιν καθίσταται. Heracl. 160. SYN. Μάλασσω, πέπτω, πραινω, ἄδρυνω.

Πῆπαίτερος, η, ὄν, adj. comp. a *πέπων, [maturior, mitior,] more ripe, mellow, soft. Πῆπαίτερά γὰρ μοῖρᾶ τῆς τυραννίδος. Agam. 1336. EPIITH. Ἀπάλωτερος.

Πῆπαρηθός, ου, ἡ, P. N. [Peparethus,] an island in the Ægean sea on the coast of Macedon. Αἰγαί, Πειρῆσαι τε, καὶ ἀγχιᾶλη Πῆπαρηθός. Hom. Apoll. 32.

Πῆπειρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) maturus, mitis ; (2) senex,] ripe, mellow ; old. Ἐν-εστίν, ἀλλ' ἐν ταῖς πῆπείροις. Eccles. 896. SYN. Ὁραῖος, ἄκμαῖος, ὠρίμος.

Πῆπλήγω, vid. Πλήσσω.

Πῆπλος, ου, ὁ, et πῆπλωμα, ἄτος, τὸ, subst. [peplum,] a robe. Ὅστ' ἐνθάνειν γέ σοῖς πῆπλοις χεῖρ' ἔμην. Hec. 246. See also Æsch. Suppl. 728. SYN. Ἐανός, εἰμα, ἱματίον, ἐσθημα, ἔπωμις, χίτων, ἀμπέχονη, ἐνδυμα, περίζωμα, περίβολαιον. EPIITH. Κροκέος, εὐνητός, παμποικίλος, λεπτός, φαιινός, μάλακός, πορφύρεος, μέγας, περικαλλής, χαρίεις, ἀμβροστός, χιτώνωδης, κυανέος, πολυδαίδαλός, δαιδαλέος, ποικίλος, πύδηνέκης.

Πῆπνυμαι, vid. Πνύω.

Πῆπορῶ, vid. Πόρῶ, et Heyn. Pind. Pyth. 2. 105.

Πῆπρωται, a πόρῳ, πέπορται, πέπρωται, [quod datum seu distributum est,] it is allotted.

* Πεπτός, ὄν, adj. [coctus,] boiled, cooked. Καὶ πεπτὰ καὶ κρότητᾶ τῆς ξουθοπτερου. Eur. fr. Cress. 9. 5. SYN. Ἐφθός, ὀπτός.

Πέπτω, πέσσω, et πέττω, f. ψω, v. [coquo, matureo, digero,] to boil, to bake, to render mellow, to consume. Οἶμοι πλάκουντος, τοῦ ἔν τετραδὶ πέπερμένου. Plut. 1126. See also I. 561. and Eccles. 838. SYN. Κατάπέπτω, πῆπαίνω, πάσσω.

Πέπων, ὄνος, adj. [(1) maturus, (2) mollis, ignavus, (3) suavis,] ripe ; soft, soft-hearted, cowardly ; sweet. Ἐχθροῖς τοῖς σοῖς οὐ γένησθαι πέπων. Eumen. 66. SYN. (2) Ἀσθενής, δειλός, (3) προσφίλης.

* Πέρ, [“ articula est earum numero quæ annecti aliis orationis partibus solent, signif. habens ἐναντιωματικὴν : ponitur enim pro quanquam, quamvis, tametsi, licet.” Steph. Thes. t. iii. p. 232=c. 7478.] although. Μέντωρ, μηκέτι ταῦτᾶ λέγοιμέθα, κηδόμενοι πέρ. γ. 240.

Πέρα, πέραν, et πέρην, adv. et præp. cum genitiv. [ultra, præter, contra,] beyond, contrary to. Βροτοῖσι τιμὰς ὠπάσας πέρα δίκης. P. V. 30. See also Cæ. C. 940. and Ω. 752.

Περάσσκον, Ion. imp. a Πέραω, q. v.

Περαῖβοι, et Περραῖβοι, ὦν, οἱ, P. N. [Perrhæbi,] inhabitants of Perrhæbia, a part of Thessaly, bordering on the Peneus. Τῷ δ' Ἐνιήνῃς ἐποντο, μένε-πτόλεμοι τέ Περαῖβοι. B. 749. See also Æsch. Suppl. 264.

Περαθεν, Ion. περηθεν, πέρατηθεν, et περαιόθεν, adv. [(1) ex ulteriore parte, (2) ex adverso,] from the other side, from afar. Ἐννοικός ἡλθες λαόν ; ἡ πέρα-θεν. Heracl. 82. See also Apoll. 4. 54. and 4. 71.

Περαίνω, et poet. περαινώ, f. ἄνω, v. [perficio, finio,] to accomplish, to finish. Μῆ νυν περαινε τὴν δόκησιν, ἀλλ' ἐμούς. Orest. 629. See also χ. 175. SYN. Τέλειω, ἐκτέλειω, ἐξάνω, κάτεργάζομαι, τελειώω, ἐκπεραίνω, περάτω.

* Περαῖος, * περαιτέρος, et περάτος, η, ὄν, adj. [ulterior, ultimus,] further, furthest,

Ἰεμένοι, τῇ μὲν Θρησκῶν χθονά τῇ δὲ περαίνω. Apoll. 1. 923.

Περαῖω, f. ὦσω, v. [transmitto, trajicio,] to send or transfer to the other side. Ἄλλ' ἵδμεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκείνοι. ω. 436. SYN. Διάπορθμεύω, περᾶω, περαίνω.

Περαιτέρω, adv. [ulterius, amplius,] further, beyond. Ἄλλὰ οὐ τίς εἶ; b. βον-
λυτὸς ἢ περαιτέρω; Aves 1500.

Πέραν, vid. Πέρα.

Περαντικός, ἢ, ὄν, adj. [vim finiendi habens,] able to finish or conclude. Συν-
ερκτικός γάρ ἐστί, καὶ περαντικός. Equit. 1375.

Πέρās, ¹ poët. πεῖρας, et πεῖραρ, ἄτος, τὸ, subst. [finis, terminus,] the further end,
boundary. Βροτῶν μακροτάτον πέρās εὐ-ρεῖν; Helen. 138. See also ε. 289.
and Σ. 501. SYN. Τέλος, τέρμα, τέλευτή, ὄρος, ἐσχάτια. EPIITH. Μᾶκροτά-
τον, θυμηδές, δακρῦδέν, ἱμερδέν.

Περασῖς, ἔως, ἡ, subst. [transitus, exitus,] a passage through, a termination.
Περασὶν ἤδη, καὶ καταστρόφην τινά. OE. C. 103. SYN. See Πέρās.

Περατός, ² vid. Περαιός.

* Περατός, ἡ, ὄν, adj. [qui transiri potest,] which may be passed. Γαδείρων τὸ
πρὸς Ζῆφον οὐ πε-ρατόν. Nem. 4. 112.

Περάτω, (2) perf. pass. πεπεράτωμαι, quidam volunt per sync. πεπρωται,
[finio,] (1) to fix an end or boundary to. Πῆμ' οὐδέν ἤξει τὴν πεπρωμέ-
νην ³ δὲ χρή. P. V. 103. SYN. Περαίνω.

Περάω, et Ion. imp. περάσσκον, v. [(1) transeo; (2) transporto,] to pass over,
penetrate, convey over. Ἐκάβη' περᾷ γάρ ἡδ' ὑπὲρ σκηνὴν πόδα. Hec. 53.
See also ε. 480. SYN. Διειμί, διέξειμι, ὑπερβαίνω, διάπεράω, περάτω.

Περγάκος, ον, ἡ, et Περγάκον, ον, τὸ, P. N. [Pergamus, arx vel tota urbs Ilii;
unde generaliter in plur. arces vel alta ædificia. Vid. Suid. in v. et Eustath.
ad Il. Δ. p. 503, 4. et Barnes. Phœn. 1192. et Iph. A. 778.] the citadel of
Troy, Troy, Pergamus; a lofty building, a tower. Τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγά-
κων ἐλεῖν πόλιν. Phœn. 1192. EPIITH. Τερά, Ζῆθᾶ, ἐρατεινή, ισχυρά, ὀχυρά.

* Περγάσαι, ὦν, αἱ, P. N. [Pergasæ,] one of the Δῆμοι of Attica. Πρὶν γὰρ
εἶναι Περγασῆσιν, ἐνέον ἐν ταῖς ἐμβάσιν. Equit. 321.

Περγασίδης, ον, ὁ, patronym. [Pergasi filius,] the son of Pergasus. Περγασίδης,
ὄν Τρωῆς ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι. E. 535.

Πέρδιξ, ἰκός, ὁ et ἡ, subst. [perdix,] a partridge. Οὐτόσι πέρδιξ ἐκείνοσί γέ, νῆ
Δ', ἀττάγας. Aves 297.

Πέρδω, et πέρδωμαι, v. [pedo,] to break wind backwards. Ἐγειρέται τῆς νυκ-
τός, ἀλλὰ πέρδεται. Nub. 9.

Περῆθεν, vid. Περαθεν.

Πέρθω, f. σω, 2 aor. Ἐπράθον, v. [diruo, vasto,] to sack, to ravage. Ὡ τὴν
ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν. Hec. 545. SYN. Ἐκπέρθω, πορθέω, ἐξᾶλάω,
ἀνὰ τρέπω, δηῖω, κάτασκάπτω, κατὰστρέφω.

* Περὶ, ⁴ præp. [(1) cum gen. de, propter, ob, circum, ultra, (2) cum dat. cir-
cum, in, de; (3) cum acc. circum, erga. Vid. Steph. Thes. in v.] (1) con-
cerning, about, for, beyond; (2) around, in, concerning; (3) about, towards.
Νῦν δ' ἄμᾳ τ' ὠκυμῆρος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων. A. 417.

Περίαγνυμι, f. ἄξω, v. [circumfrango, circumsonare cum fragore facio,] to
break around, to cause to roar about. Ὅσους Βιλλαίοι μελαν περιάγνυται
ῥόδω. Apoll. 2. 793. SYN. Περιόρηνυμι, περιήχew.

Περίάγω, f. ἄξω, v. [circumduco,] to lead or turn about. Ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ
οἱ τὰ σχοινία. Pax 36. SYN. Περίσῦρω, περιφέρω, κύκλω, περιῆλίσσω.

Περίαιρέω, f. ἐλῶ, 2 aor. εἰλὼν, v. [circumcido, detraho,] to cut off, to take

¹ Πέρās is also used adverbially, in the sense of denique. Pers. 638.

² Πέραν, agreeing with γῆ, understood, is used to denote the extremity of the earth towards
the East, ψ. 242. and Apoll. 1. 1281.

³ Πεπρωμένη, with or without τύχη, αἴσα, μοῖρα, &c. denotes fate, destiny.

⁴ Πέρι is paroxyton when placed after its case, as also in the sense of περίεστι.

away, to strip. Περὶελῶ σ' ἀλαζδονείας. Equit. 290. SYN. Ἀφαιρῶ, παύω, περὶσολῶ, περὶτέμνω, ἰσχυαίνω.

Περὶἀλείφω, f. ψω, v. [circumlino,] to anoint all round or over. Τὰν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἐλκὺδριά περὶἀλείφειν. Equit. 907.

Περὶαλλᾶ, adv. [eximie, insigniter,] remarkably, exceedingly. Τί ποτ' Ἀνδρομέδα περὶαλλὰ κακῶν. Thesm. 1070. SYN. Ἐξαιρέτως, ἐξοχᾶ.

Περὶἄλουργός, οὔ, adj. [undique tinctus,] deeply dyed. Ὁ περὶἄλουργὸς τοῖς κακοῖς. Acharn. 856. SYN. Βεβαμμένος.

Περὶάπτω, f. ψω, v. [annecto, comparo,] to fasten around, to annex, to attach, to procure. Εὐρέτω πᾶν ἂν διὰ τὰς Λιπᾶρας, ἀφῶν τιμὴν περὶάψας. Acharn. 640. SYN. Ἀνάπτω, καθάπτω, προστίθημι, περὶβάλλω.

Περὶαρμόζω, f. ὄσω, v. [apte circumpono,] to fit round, to adapt. Τούτους ἀκριβώσῃτε περὶηρμοσμένοι. Eccles. 274.

Περὶβαίνω, f. βήσθαι, v. [(1) circumeo, (2) protego, defendo,] to go round; to defend. Ἀλλὰ θεῶν περὶβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε. Θ. 331. SYN. Ἀμφιβαίνω, περὶέρχομαι, ὑπερμάχομαι, προῖσταμαι.

Περὶβάλλω, f. βᾶλῶ, v. [circumjacio, ambio, amplector, supero,] to cast round, to embrace, to surpass. Τύραννιδ' αὐτῷ περὶβάλλειν ἐμελλε γῆς. Ion 828. SYN. Ἀμφιβάλλω, περὶτίθημι, περὶέχω, περιστέλλω, περὶπλέκω, ἀμφιέννυμι, ὑπερβάλλω.

Περὶβαριδῆς, ων, αἱ, subst. [calceamenta muliebria,] a kind of women's shoes, slippers. Καὶ Κιμβερικ' ὀρθοσάδιᾶ, καὶ περὶβαριδᾶς. Lysistr. 45.

Περὶβάρυς, εἶᾶ, ὅ, adj. [valde gravis,] exceedingly oppressive. Βάρυ τὸ περὶβάρυ κρύος ἔχειν. Eumen. 161.

Περὶβλεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspicuus, illustris,] conspicuous, distinguished. Ὅρατέ μ', ὅσπερ ἦν περὶβλεπτος βροτοῖς. Herc. F. 506. SYN. Περὶσημὸς, ἐπισημὸς, ἐπιφανής, ἐπόψιμος, ὁρατός, ἐξοχός, ἐξαίρετος.

Περὶβλέπω, f. ψω, v. [(1) circumspicio, (2) admiror,] to look round; admire. Περὶβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν. Phoen. 561. SYN. Περὶσκεπτῶμαι, ἀποβλέπω, θαυμάζομαι.

Περὶβληχρὸς, ὄν, adj. [omnino debilis,] exceedingly weak. Ἡμᾶτὰ μὲν στρέυγοντὸ περὶβληχρὸν βάρυνθοντες. Apoll. 4. 621.

Περὶβλύω, v. [circum scaturio,] to flow or wash around. Κύματὰ τε σκληρῇσιν περὶβλύει σπῖλαδεσσίν. Apoll. 4. 788.

Περὶβόητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui magnum circa clamorem edit, infamis,] uttering cries aloud or around, notorious. Φλέγει μὲ περὶβόητος ἀντιάζων. Cæ. R. 191.

Περὶβοῖα, as, ἡ, P. N. [Peribœa.] Γεῖνᾶτῶ, καὶ Περὶβοῖα, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη. η. 57.

Περὶβόλαϊον, ου, τὸ, subst. [amictus,] clothing, a vesture, a veil. Θανάτου τᾶδ' ἥδη περὶβόλαϊ' ἀνήμεθα. Herc. F. 548. SYN. Περὶβόλη, ἀμπέχονη, ἐνδυμᾶ.

Περὶβόλη, ἥς, ἡ, subst. [cinctura, vinculum, ambitus,] an enclosure, a sheath, an embrace, a circuit. Φέρ', ἐξελίξας περὶβόλᾶς σφραγισμάτων. Hipp. 867. SYN. Περὶβόλαϊον, περικτυχή.

Περὶβόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) sepiens, ambiens; (2) in neutro gen. subst. ambitus, septum,] (1) surrounding, investing; (2) an inclosure. Ὡς ἡλθόμεν σὼν περὶβόλον νῶριων. Helen. 1529.

Περὶβόσκειν, v. [depasco,] to feed near or upon. Οὐδὲ ποτε χθιζὸν περὶβόσκεται ἄνθρακ' τέφρη. Call. 2. 84. SYN. Ἐπὶβόσκειν, περὶναιετᾶν.

Περὶβρέμω, περὶβρῶμew, et Ion. imp. * περὶβρῶμεσκόν, v. [circumfremo,] to roar around. Βρασσόμενον' στρηνὲς δὲ περὶ στύφελῃ βρέμει ἀκτὴ. Apoll. 2. 323. See also Apoll. 1. 879. and Apoll. 4. 17. SYN. Ἀμφιᾶχω, περιστένω, περιστᾶνᾶχίζω, περιστένᾶχίζομαι.

Περὶβρῦχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [circumfremens,] roaring round. Χωρεῖ περὶβρῦχοισι. Antig. 336.

Περὶγῆθης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [valde lætus,] exceedingly glad. Τῇ δ' ἐπὶ καὶ Μελίτην, λιάρῳ περὶγῆθεῖς οὐρῳ. Apoll. 4. 421. SYN. Περὶχάρης, γηθῶσύνος, ὑπερχαίρων.

Περὶ γίγνδαι, et περὶ γίνδαι, v. [(1) supersum, reliquus sum; (2) supero,] to be over, to remain, to survive, to overcome. Περὶ γίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Plut. 554. SYN. Περὶ εἰμι, περισσεύω, ὑπερέχω, περὶ πέλω.

Περὶ γάλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [lacte plenus,] full of milk. See in Πέλλα.

Περὶ γληνᾶσαι, v. [circumspicio,] to glance all round. Αὐτὸς ἔρυνεν· ὁ δὲ μ' εἶδε περὶ γληνῶμενός ὄσσοις. Theocr. 25. 241. SYN. Περὶ βλέπω, περισκέπτωμαι, παπταίνω.

* Περὶ γλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde disertus,] very eloquent. Βία-ται, περὶ γλωσσοί τ' ἔφυν. Ἀνδρᾶ δ' ἐγὼ κείνῳ. Pyth. 1. 82. SYN. Ἡδὲ πῆς, λίγυς, γλωσσώδης.

Περὶ γνάπτω, f. ψω, v. [circum curvo,] to bend round, to double a cape. Τῇδε περιγνάψαντ' ὅλως παρὰ κελίται ἤδη. Apoll. 2. 364. SYN. Περὶ ἔλίσσω, περικλάω, περικάμπω.

Περὶ γράφη, ἡς, ἡ, subst. [circumscrip̄tio, descriptio minus exacta,] a faint outline, a print. Καὶ γὰρ δὴ ἔστον τῷδε περὶ γράφᾳ πόδοιν. Choëph. 201. SYN. Ὑπόγραφῃ, τυπός, μίμημα.

* Περὶ γράφω, f. ψω, v. [circumscribo, deleo, oblitero,] to circumscribe, to expunge. Οὗτος, τί περὶ γράφεις; b. τὸ δεῖν, ἐς Ἰσθμιά. Pax 879.

Περὶ δαῖμαι, v. [ardeo, depereo,] to be desperately in love. Οὐδ' οἷα καλῶ περὶ δαῖμα Ἐνδυμῶνι. Apoll. 4. 58. SYN. Ἐπιμαίνωμαι, δαῖμαι.

Περὶ δεῖδω, poet. περιδδεῖδω, f. εἶσω, et περὶ δῖω, v. [pertimesco,] to fear exceedingly. Νῆα περιδδελσαντὲς ἀνακρούεσκον ἑρετμοῖς. Apoll. 4. 1650. See also E. 566. SYN. Περὶ φόβωμαι.

* Περὶ δέμω, v. [circum struo vel ædifico,] to build all round. Περὶ δ' αὐλῇ Ὑψηλὴ δέδμητο κᾶτωρ ὕχεςσὶ λίθοισι. ι. 184.

Περὶ δέξις, ου, ὁ et ἡ, adj. [ambidexter,] exceedingly dexterous, very clever. Τοῖς περὶ δεξιοῖσι. Nub. 950. SYN. Ἀμφιδέξις, δέξις, φρονίμος, πολὺ τρῶπις.

Περὶ δέω, f. ἡσω, v. [circumligo,] to bind round. Ἐγὼ δὲ θεῖσά τοὺς στεφάνους, περὶ δῆσμαι. Eccles. 122. SYN. Ἀναδέω, ἀμφιδέω, δεσμεύω, περὶ ἀπτω.

Περὶ δίδωμι, f. δώσω, v. [(1) largiter do, (2) in voc. med. depono, seu deposito pignore certo, paciscor,] to give above others; to pledge oneself, to bargain. Ἀλλ' ἐπεὶ αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περὶ δώσωμαι αὐτῆς. ψ. 78. SYN. Περὶ τιθῆμι, συντίθῆμι, περὶ βάλλωμαι.

Περὶ δῖω, vid. Περὶ δεῖδω.

Περὶ δινεω, f. ἡσω, v. [circumago,] to whirl about. Ὡς τὼ τρις Πριάμοιο πόλιν περὶ δινῆσθην. X. 165. SYN. Περὶ ὀδεύω, περὶ ἔρχομαι, περὶ ἄγω, περὶ κινεω.

Περὶ δρόμη, ἡς, ἡ, subst. [circumcursio, circuitus,] a running about, a revolution. Ἐτέροι δὲ ἦλθον δ' ἐπὶ περὶ δρόμας ἐτῶν. Helen. 775. SYN. Κύκλος, κύκλωμα.

Περὶ δρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. et (2) ὁ, subst. [(1) circumvius, circularis, (2) ambitus,] (1) which may be run round, (2) circumference. Ὅφρων δὲ πλεκτάναισι περὶ δρόμον κῦτος. Sept. Theb. 491. SYN. Περὶ φέρης.

Περὶ δρύντω, f. ψω, v. [circum vel valde lacero,] to tear all round, or cruelly. Ἀγκωνάς τε περὶ δρύνθη, σθμά τε, ρῖνάς τε. Ψ. 395. SYN. Ἀμφιδρύντω, ἀποδρύντω, δρύντω, διασπάρασσω.

Περὶ δύνω, f. ὤσω, v. [exuo,] to strip off. Στήθεσσι παμφαίνοντάς, ἐπεὶ περὶ δυνεῖ χιτῶνάς. A. 100. SYN. Ἐκδύνω, ἀφαιρέω.

Περὶ εἶδω, v. [valde scio,] to know above others. Ἀμφω νοστήσασιν· ἐπεὶ περὶ οἶδε νοῆσαι. K. 247.

Περὶ εἰλέω, vel περὶ εἰλω, v. [circumplico, circumvolvo,] to wrap round or up. Ἀλλ' ἐν ῥάκοις περὶ εἰλόμενος κλάει, καὶ φησὶ πνεσθαι. Ran. 1066. SYN. Συγκάλυπτω, συστρέφω, περὶ εἰργω.

Περὶ εἰμι, v. [(1) supersum, supero, (2) circumeo,] (1) to survive, to be superior to, (2) to go round. Λίην φοιτίζουσαι; ἐπεὶ περὶ εἰστέ θέων. Apoll. 3. 54. SYN. See Περὶ γίγνδαι.

* Περῖεῖργω, f. ξω, v. [circum cohibeo,] to confine or inclose around. Σκώλοι-
-σι τὸ πρὸσωπον περῖεργμένους. Lysistr. 811. SYN. See Περῖειλεω.

Περῖελλίσσω, f. ξω, v. [circum celeriter moveo,] to move rapidly round. Δεινὸν
ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν. ε. 314. SYN. Περῖαγω.

Περῖέννυμι, f. ἔσω, v. [circuminduo, contego,] to put on, to dress. Χρίσον δ'
ἀμβρόσην, περὶ δ' ἀμβρότῃ εἰμάρῃ ἔσσον. Π. 670. SYN. Ἀμφιέννυμι, ἀμφι-
βάλλω, περὶβάλλω, περῖεχω.

Περῖεργάζομαι, v. [laboriose ago,] to labor diligently. Εἰ μὴ τὶ καινὸν ἄλλῳ
περῖεργάζετο; Eccles. 220. SYN. Ἐπιμέλειομαι.

* Περῖέρρω, v. [delabor,] to fall away, to perish. Τῶν θ' ἀρμόνιων διαχασκου-
σῶν ἄλλὰ γέρων ὦν περῖέρρει. Equit. 533. SYN. See Ἐρρώ.

Περῖέρχομαι, f. ἔλευσθαι, v. [circum eo, occupo, circumvenio, decipio,] to go
about, to seize, to deceive. Περῖέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξυνὸν ὅπλους, ὥσπερ
Κόρυβαντες. Lysistr. 558. SYN. Περῖοδεύω, περῖοδῶ, ἀμφιβαίνω, ἐνεδρεύω,
ὑπερχομαι, ἐξαπατάω, φενακίζω.

Περῖζᾶμένως, adv. [vehementer,] violently. Κερδᾶλέον περ ἐόντᾶ περῖζᾶμένως
κῆχλῶσθαι. Hom. Merc. 492. SYN. Ζᾶμένως, σφοδρᾶ, δεινῶς.

Περῖζώννυμι, f. ὠσω, v. [circumcingo,] to gird round. Τοῦτον τῶς τὸν ἀνδρᾶ
περῖεζῶσάτῳ. Pax 687. SYN. Ἀναζώννυμι, ἐτοιμάζω, διᾶδω.

Περῖζώστρα, as, ἡ, subst. [fascia, cingulum,] a border, girdle. Πάντῳσέ πορ-
φύρεαισι περῖζώστραισιν ἐλκτάν. Theocr. 2. 122. SYN. Δεσμός, τέλαμων,
ζωστήρ.

Περῖγῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [rotundus, curvus,] round, winding. Οἱ δ' ὅτε δὴ
λῖμενος περῖγῆᾶ κάλλιπὸν ἀκτὴν. Apoll. 1. 559. SYN. Περῖδρομος, περῖ-
φῆρης.

Περῖῆειν, plusquamperf. a Περῖειμι, circumeo, q. v.

Περῖήρεος, ἔος, ὁ, P. N. [Periëreus.] Αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βώρω Περῖήρεός νῆι.
Π. 177.

Περῖηχέω, f. ἴσω, et περῖᾶχω, v. [circumsono,] to sound or echo all round.
Μέσσοι ἐπομφάλιον περῖήχησεν δ' ἄρᾳ χαλκός. H. 267. See also i. 395.
SYN. Ἐξηχέω, κτυπέω, ἡχέω.

Περῖθαμβῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [stupore percussus,] astonished. Καὶ σφεῶς ἀμ-
φιέπον περῖθαμβέες αὐτὰρ Ἰήσων. Apoll. 2. 1162. SYN. Ἐκθαμβός, ἐμφόβος,
περῖφόβος.

Περῖθαρσῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde fidens,] very confident. Ὡ, δ' ἐτὶ κουρίζων
περῖθαρσεῖ δύνεν ὄμιλον. Apoll. 1. 195. SYN. Εὐθαρσῆς, εὐτολμός, πάν-
τολμός.

Περῖθετός, ον, ὁ et ἡ, adj. [circumpositus,] surrounded or covered. Κεφαλὴ
περῖθετός, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φόρῳ. Thesm. 265.

Περῖθῶ, v. [circumcurro,] to run about, to incircle. Ἡμεῖς Πάφλαγὼν δὲ
περῖθῶν τοὺς οἰκέτας. Equit. 65. SYN. Περῖτρέχω, περῖέρχομαι.

Περῖθυμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [valde iratus,] passionate. Ἐρινὺν τελέσαι τὰς περῖ-
θύμους κατὰρας. Sept. Theb. 721. SYN. Ουμώδης, θυμήρης.

Περῖθύμω, adv. [irato animo,] passionately. Μέμφεσθαι τοὺς γὰς νέρθεν περῖ-
θύμω. Choëph. 36. SYN. Ὑπερθύμιος.

Περῖᾶχω, vid. Περῖηχέω.

Περῖῖστημι, f. στήσω, v. [(1) cingo, (2) 2 aor. et voc. med. circumsto,] to sur-
round. Τοῖουσδὲ περῖέστησεν ἀνθρώποις φόβον. Eur. fr. Sis. 1. 37. SYN.

(1) Περῖτίθημι, περὶβάλλω, περῖκυκλῶ, περῖᾶγω, περῖκατάτιθημι, (2) περῖσκηπώ,
πυλῖορκῶ.

Περῖίσχομαι, v. [complector, vindico,] to clasp round, to claim. Ἐνδᾶπῆρ,
καὶ μάλλων ἧς περῖίσχετ' ὀύρης. Mosch. 2. 11. SYN. See Περῖεχω.

Περῖκαλλῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [formosissimus,] most beautiful. Ἄλλ', ὃ περῖ-
καλλῇ Θεσμοφόρῳ, δέξασθ' ἐμὲ. Thesm. 282. SYN. Κάλλιστος, πάγκαλός,
ώρατος, λαμπρός, φαιδρός, περῖκομψός, εὐμορφός.

* Περῖκάλυπτός, α, ὢν, adj. verbal. [cooperiendus,] must be covered. Οὐ
μαλθακιστ', ἀλλὰ περῖκάλυπτᾶ. Nub. 727.

- Περικάλυπτω, f. ψω, v. [circumvelo, cooperio,] to veil around, to cover up, spread over. Καὶ περικάλυψαι τοῖσι πράγμασι σκῶτον. Ion 1522. SYN. Κατάκάλυπτω, περισκέπω, κατὰκρύπτω, περιστέλλω, περικέχω.
- Περικατάβάλλω, f. βάλλω, v. [dejicio,] to cast down. Σὺν δὲ κάρη κόλποις περικαβάλλον' ἐνθ' ἔλεινόν. Apoll. 3. 707. SYN. Καταβάλλω, περιβάλλω.
- Περικατάγνυμι, f. ἄγω, v. [undique defringo,] to break on all sides or intirely. Οὐ περικατάζει τὸ ξύλον τύποντ' ἄχρην τὴν' αὐτάς. Lysistr. 357. SYN. Περιρρήγνυμι, κατὰγνυμι, καταρρήγνυμι.
- Περικατάπιπτω, 2 aor. ἐπέσθον, v. [decido,] to fall down. Κίρκος δ' ἀφλάστω περικάππεσεν' αἰψά δὲ Μοῦσος. Apoll. 3. 543. SYN. Κατάπιπτω, ἀποπίπτω, κατὰφέρωμαι.
- Περικατατίθημι, f. θήσω, v. [circumpōno,] to place about. Αὐτίκα δ' ἰδούκην χρυσῇ περικατθέτο μίτρῃ. Apoll. 3. 156.
- Περικειμαι, f. κείσθαι, v. [circumjaceo,] to lie about, to surround. Αὐτῷ γωρύτῳ, ὅς οἱ περικεῖτο φαεινός. φ. 54.
- Περικηδῶμαι, v. [valde curo,] to take great care of. Περικαδόμενοι. Καί. Nem. 10. 101. SYN. Κηδῶμαι, ἐπιμελεῶμαι, προκηδῶμαι, μερίμνω, προμηθεῶμαι.
- Περικηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [omnino aridus,] intirely withered. Αὔα παλαι, περικηλή, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. ε. 240. SYN. Ξηρός, αὐχμηρός.
- Περικίων, κίωνος, adj. [columnis undique cinctus,] pillar-surrounded. Περικίουσιν ἀγκρεμάσας θάλαμοις. Eur. fr. Erechth. 6. 4. SYN. Ἀμφικίων.
- Περικλάδης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [ramis undique obsitus,] thickly covered with branches. Ἡ ὕσῃ φύλλῃ χαμᾶζε περικλάδεος πέσεν ὕλης. Apoll. 4. 216. SYN. Σκίους, εὐφυλλός.
- Περικλῆς, ἔδος, περικλειτός, ἡ, ὅν, et περικλυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde celebr,] very celebrated, renowned. Οὐνὸμ' αὖτε Φρίξοι περικλέες εἰσαΐοντες. Apoll. 3. 330. See also Theocr. 17. 34. and ω. 153. SYN. Ἀγάκλειος, ἀγάκλης, ἀγάκλυτος, εὐκλής, ἐρικυδής.
- Περικλῆς, cōntr. Περικλής, εἰς, ὁ, P. N. [Pericles.] Εἰτὰ Περικλῆς φῶβηθεὶς μὴ μετάσχη τῆς τύχης. Pax 606.
- Περικλείδης, ου, ὁ, P. N. [Periclides.] Οὐκ ἴσθ', ὅτ' ἐλθὼν δεῦρ' Περικλείδας πῶτέ. Lysistr. 1138.
- Περικλυμένος, ου, ὁ, P. N. [Periclymenus.] Περικλυμένος παῖς, λαὸν ἐμβάλλον κάρα. Phœn. 1173.
- Περικλυστός, η, ὅν, adj. [qui undique alluitur,] washed all round. Τάφῳ περικλυστὸν ἄστυ. Herc. F. 1071. SYN. Ἀμφιρύτος, περιρύτος, ἀλίκλυτος, ἀλίκερκός, ἀλίζωνός, περικύμων.
- Περικλυτός, vid. Περικλῆς.
- Περικοκκῶω, f. ὕσω, v. [elato capite cano, ut gallus victor,] to crow over. Ἀπὲπυδάρισα μῶθωνά περικόκκωσά. Equit. 697.
- Περικομμά, ἄτος, et dimin. περικομματίον, ου, τὸ, et περικόπη, ἡ, subst. [edulium ex herbis et carnibus concisum,] minced meat. Περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω. Equit. 372. See also Equit. 770.
- Περικομψός, ου, ὁ et ἡ, adj. [perelegans,] very elegant. Τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμεθ'. Pax 994. SYN. Ἀσπεῖος, περικοαλής, χαρῖεις.
- Περικτείνω, f. κτενῶ, v. [juxta vel circa occido,] to kill around. Εἶπερ γάρ τ' ἄλλοι γέ περικτείνωμέθ' ἀπάντες. M. 245.
- Περικτίτης, ου, περικτίων, ὄνός, et περῖναιέτης, ου, ὁ, subst. [vicinus,] a neighbor. Τὴν πάντες μνῶνόντ' περικτῖται. λ. 287. See also Apoll. 2. 7. and II. Ω. 488. SYN. Πάροικος, ἀμφικτίων, γείτων, πλησιῶχωρός, ὁ ἐγγύς, ὁ πλησίον.
- Περικυκλῶ, et περικυκλώω, v. [circumdo, cingo,] to surround, to invest. Ὅλην ἐνέκαψ' περικυκλήσας¹ τοῖν πύδοιν. Pax 7. See also Aves 347. SYN. Περιβάλλω, περιίστημι, συγκυκλώω.
- Περικύμων, ὄνός, adj. [circumfluous,] sea-girt. Σὺν περικύμωνος οικήσας ἔδραν.

¹ Brunck reads περικυκλῖσας in the passage quoted.

Troad. 802. SYN. See Περικλυστὸς.

Περικωμάζω, f. ἄσω, v. [comessabundus oboeo,] to revel round. Οὐδὲ πᾶλαιστρος περικωμάζειν πειρῶν· οὐδ', εἰ τις ἔραστῆς. Vesp. 1025. SYN. Κωμάζω, ἐπικωμάζω, εἰλαπινάζω, εὖωχέομαι.

Περικωνέω, f. ἤσω, v. [pice obliño,] to cover with pitch. Τὰ ῥμβᾶδ' ἡμῶν περικωνεῖ. Vesp. 598. SYN. Περὶἀλείφω.

Περὶλάλέω, v. [obblatero,] to prate about. Μὴ περὶλάλωμεν, μηδὲ πυνθάνωμέθα. Eccles. 230. SYN. Στωμύλλω, φλυαρέω, γλωττοστρόφεω, ἀδύλεσχέω, σπερμολόγέω.

Περὶλαμβάνω, f. λήψω, 2 aor. ἐλάβῶν, v. [amplector,] to embrace. Παίζονσ', ὅπως ἂν περὶλάβοιμ' αὐτῶν τινά. Eccles. 881. SYN. Περὶέχω, περὶβάλλω, περικύπτω, περικλέω, προσπύσσομαι, κάτασπάζομαι.

* Περὶλείπω, f. ψω, v. [relinquo,] to leave. Ἀρξασάν, ἦκω, τοὺς γὰρ περὶλελειμένους. Helen. 425. SYN. Λείπω, ἀπὸλείπω, κατὰλείπω, προλείπω.

Περὶλείχω, et περὶλίχμαῶ, f. ἤσω, v. [circumcirca delingo,] to lick all round. Τὰ βλεφάρῳ περὶλείχον, ὥς γ' ἐμοὶ ᾄδκει. Plut. 737. See also Arat. Phoen. 1115. SYN. Περὶλάττω.

Περὶλεξις, ἔως, ἡ, subst. [circumlocutio,] circumlocution. Καὶ περᾶτειαν, καὶ περὶλεξιν. Nub. 317. SYN. Φλυαρία, ἀδύλεσχία.

Περὶλέπω, f. ψω, v. [decortico,] to take off the bark, to peel. Οὐδ' ἀνᾶθλησκει· περὶ γὰρ ῥᾶ ἔ χαλκὸς ἐλεψέ. A. 236. SYN. Ἀπὸλέπω, περιπύπτω.

Περὶλίχμαῶ, vid. Περὶλείχω.

Περὶμαιᾶω, f. ἤσω, v. [lustrō,] to seek eagerly, to survey. Αὐτοῦ δ' ἰχθυᾶσα σὸδ' ἐπὶλον περὶμαιμώσῃ. μ. 95.

Περὶμαινόμεναι, v. [(1) valde furo, (2) per furem vagor,] to be very furious. Ὅς νῦν κεκλήγως περὶμαινέται ἱερὸν ἄλσος. Hes. Scut. 99. SYN. Ἐκμαινόμεναι, ὑπερμαινόμεναι.

Περὶμαρνᾶμαι, v. [propugno, defendo,] to fight about or for, to defend. Νίκης καὶ κρατὸς περὶμαρνᾶμεθ' ἡμᾶτ' πάντα. Hes. Theog. 647.

Περὶμάχητος, ὁ et ἡ, adj. [qui magna contentione expetitur,] eagerly fought for. Ὅς ταῖσι φύλαις περὶμάχητος εἰμ' αἶε. Aves 1404.

Περὶμένεαίνομαι, v. [mire cupio,] to desire eagerly. Βάκτρῳ ἔρειδόμενῃ περὶ δὲ μένεαίνομ' ἄγορεύσαι. Apoll. 1. 670.

Περὶμένω, f. μένω, v. [opperior, expecto, moror,] to expect, to await, to delay. Περὶμεινᾶτε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἀρτὶ κέχειροτόνηται. Eccles. 517. SYN. Μένω, ἀνᾶμένω, προσμένω, ἐκδέχομαι, προσδοκάω.

Περὶμέτρος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [justæ plenæque mensuræ. Vid. Damm. in v.] of the proper size. Λεπτὸν καὶ περὶμέτρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετῆκειπεν. β. 95.

Περὶμήδης, ἔος, ὁ, P. N. [Perimedes.] Ἐνθ' ἱερῇιᾳ μὲν Περὶμήδης, Εὐρύλοχος τε. λ. 23.

Περὶμήκετος, οὐ, ὁ et ἡ, et περὶμήκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde longus et procerus,] very long, tall. Ἡ κατὰ Τηϋγέτον περὶμήκετον, ἥ ἔρῳμανθῶν. ε. 103. See also κ. 293. SYN. Εὐμήκης, μακρὸς.

Περὶμυχανᾶδμαι, f. ἡσῶμαι, v. [machinor, molior,] to plot, devise. Αὐτὶκὰ δούλιον ἡμᾶρ ἐμοὶ περὶμυχανῶντο. ξ. 340. SYN. Μηχανᾶω, ἐπιμυχανᾶδμαι, τεχνᾶδμαι, μηχανορρόφειω.

* Περὶμός, οὐ, ὁ, P. N. [Perimus.] Καὶ Περὶμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα, καὶ Μελανίππον. Π. 695.

Περὶναιεῖτᾶω, et περὶναιῶ, v. [circumhabito,] to dwell near. Τοὺς μὲν ἀριστῆας Μίνῃας περὶναιετᾶοντες. Apoll. 1. 229. See also Æsch. Suppl. 1028. SYN. Γειννᾶω, περὶοικέω.

Περὶναιετης, vid. Περικρῖτης.

Περὶνέφελος, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [nubibus circumdatus,] overcast, cloudy. Ἄερα περὶνέφελον. Aves 1192. (A dochmiac.)

Περὶνίσσεται, et περὶνοστέω, v. [circumeo,] to go about or round. Περὶνίσσεται

¹ Περὶναιετᾶω, like the simple verb Ναιετᾶω, has also a passive signification: see δ. 177.

ᾠρσ. Alcest. 461. See also Plut. 494. SYN. Περύρχομαι, περὶβαίνω, περὶ-
πῶλεω, περὶφέρῶμαι, περὶπατέω.

Περὶνῶω, f. ἦσω, v. [excogito,] to think about, to contrive. Κάχ' ὑπὸ τὸ πει-
σθαι, περὶνῶειν ἅπαντά. b. φημί καγώ. Ran. 958. SYN. Περὶμυχανᾶμαι.

Περὶνοστέω, vid. Περὶνίσσῶμαι.

Περίξ, adv. [circum, circa,] around, all round. Βωμὸν περὶξ νήσαντες ἀμφήρη
ἐξῆλθον. Herc. F. 243. SYN. Κύκλω, περὶσταδόν, πάντῳθεν, περὶ, ἀμφί.

Περίξεστος, ἡ, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [perpolitus,] highly polished. Πέτρῃ γὰρ
λίς ἐστὶ περὶξεστῇ εἰκυῖα. μ. 79. SYN. Ξεστός.

Περίξω, f. ξέσω, v. [circumquaque rado,] to shave all round. Χειμάρρους πῶ-
ταμὸς μεγάλας περὶέξεσθ' δύναις. Theocr. 22. 50. SYN. Καταξέω, ἀποξύνω.

Περὶδῶδς, ου, ἡ, subst. [circuitus,] a circuit, a revolution. Περὶδῶδς πάσαις
ἐτέων. Nem. 11. 51. SYN. Περὶδρόμη, περὶφόρᾳ, κύκλῳς, κύκλωμά.

* Περὶοικέω, f. ἦσω, v. [accola sum,] to dwell near. Νεανίων' τούτους δὲ περὶοι-
κοῦσιν μελὶτόπῳλαι. Equit. 853. SYN. Γειννῶω.

Περὶόπτῶμαι, f. ψῶμαι, et περὶόρᾳ, v. [(1) circumspicio; (2) negligo, contemno,]
to look round, overlook, despise. Ἄλλ' οὐ περὶόψεται μ' ὁ θεὸς Μεγάκλῃς.
Nub. 124. See also Vesp. 437. SYN. Περὶβλέπω, παπταίνω, ὀλιγωρέω, κα-
τὰφρονέω.

Περὶοργῶς, adv. [iracunde,] passionately. Ὅρ-γαῖ περὶοργῶς ἐπίθου-μεῖν. Agam.
209. SYN. Πάλιγκῶτως, περὶθύμῳς.

Περὶουσία, as, ἡ, subst. [abundantia,] abundance. Ὅζων τρυγὸς, τρασῖας, ἐρίων
περὶουσίας. Nub. 50. SYN. Εὐπύρῖα, κτήματά, πλοῦτος, περίσσευμά.

Περὶπαπταίνω, v. [circumspicio,] to look round. Πολλὰκίς ἐκ νηῶν πέλαγος πέ-
ριπαπταίνοντες. Arat. Phœn. 297. SYN. Παπταίνω, περὶβλέπω, περὶόπτῶμαι,
περὶόρᾳ.

Περὶπατέω, f. ἦσω, v. [ambulo,] to walk about. Φρουροῦντ' ἐγὼ τῇ καὶ σὺ κᾶτὰ
περὶπατοῦντ' ἐνύκτωρ. Vesp. 237. SYN. Περὶπῶλεω. PHR. Βαίνω παλλευκῶ
πῶδι, διῶβᾶδιζω.

Περὶπατός, ου, ὁ, et περὶπατῆσις, subst. [(1) ambulatio; (2) ambulacrum; (3)
disputatio ambulatoria,] walking; a walk; a dispute or argument during a walk.
Οὐ σοι γὰρ ἐστὶ περὶπατος κάλλιστ' ἀπὸ περὶ γὰρ τούτου. Ran. 953. SYN. Βᾶδισις,
διᾶτρίβη.

Περὶπέλωμαι, v. [supero, circumvolvō,] to surpass, to revolve. Ἡπάφης, οὐδὲ
δίκη περὶέπλεῖ νῆϊν ἐόντ' ἄ; Apoll. 3. 130. SYN. See Περὶγίνωμαι.

Περὶπεμπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [circumcirca missus,] sent around. Πειθοῖ, περὶ-
πεμπτὰ θυοσκινεῖς; Agam. 86.

Περὶπέτάζω, f. ᾶσω, v. [obtendo,] to stretch round. Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας περὶ-
πέπταται ὕγρὸς ἀκανθὸς. Theocr. 1. 55. SYN. Περὶπλέκω.

Περὶπέταστος, ἡ, ὄν, et ὁ et ἡ, adj. [expansus,] extensive. Περὶπέταστον κάπι-
μανδάλωτον αὖ. Acharn. 1201.

Περὶπέτῶμαι, et περὶπέτᾶμαι, v. [circumvolo,] to fly round. Περὶπέτεσθε τὸν
μάκαρ'. Aves 1721. See also Cæ. R. 482.

Περὶπέττω, et περὶπέπτω, f. ψω, v. [tego, involvo, obcrusto,] to disguise, to veil
over. Ὀνόματι περὶπέπτουσι τὴν μοχθηρίαν. Plut. 159. SYN. Περὶπλέκω, πέ-
ρικάλυπτο.

Περὶπέτης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1) in quem quis incidit, (2) adversarius, opertus,]
fallen upon, adverse, cruel, covered. Νῦν οὖν, ἐπειδὴ περὶπέτεῖς ἔχεις τυχας.
Androm. 974.

Περὶπενκῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [peramarus,] very bitter. Ὅξν βέλως περὶπενκῆς ἀπ'
αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν. Λ. 844. SYN. Ἐχπενκῆς, πενκεδάνος, πᾶν πίκρὸς.

Περὶπίπτω, 2 aor. ἐπέσθον, et περὶπίννω, v. [incido,] to fall upon, to meet with.
Λουτροῖσιν ἄλῳχον περὶπέσων πάνυστάοις. Orest. 361. See also Sept. Theb.
834. SYN. Ἐμπίπτω, προσπίπτω, ἐντυγχάνω, περὶτυγχάνω.

¹ Περιπέπταται, in the passage quoted, is per syncopen for περιπεπέταται, not the present from
περιπέπταμαι, as supposed by Dr. Morrell.

Περίπλανᾶσθαι, v. [circumcirca erro,] to wander about. "Ὡσπερ τὸδε δέρμῳ μὲ νῦν περίπλανᾶται. Isthm. 6. 69. SYN. See Περίνισσῶμαι.

Περίπλεκτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [perplexus, implicitus,] intricate. Ποσοὶ περίπλεκτοις, περὶ δ' ἰαχὲ δῶμ' ὑμέναϊφ. Theocr. 18. 8. SYN. Πόλῦπλόκος, περίελεκτος, πόλῦελεκτος, περίπτυχής.

Περίπλεκω, v. [circumplico,] to entwine, to enfold. Τῷ ῥὰ περίπλεχθεις φέρῳ μιν ὁλοοῖς ἀνέμοισιν. ξ. 313. SYN. Περίπτύσσω, περίβάλλω, ἀσπάζομαι, περίφυμι.

Περίπλεος, Ion. περίπλειος, Att. περίπλεως, ου, ὁ et ἡ, adj. [plenus, refertus,] full. Καπνῷ κνισσῆεντὶ περίπλεον ἐξῶχά δ' ἄλλων. Apoll. 1. 858. See also Arat. Phœn. 1118.

Περίπλευρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est in latere,] around the sides. Φέρονσαι περίπλευρον. Eur. Electr. 472.

* Περίπλεω, f. εὔσω, v. [circumnavigo,] to sail round or about. "Ὅστις περίπλευσας τὴν θύειαν ἐν κύκλῳ. Vesp. 924.

Περίπληθης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pergrandis, plenus,] very large. Οὐτὶ περίπληθὴς λίην τὸσδ' ἀλλ' ἀγᾶθὴ μὲν. δ. 404. SYN. Περίμήκετος, εὐμέγεθης, παμμέγεθης, μυριόπληθης.

Περίπλήθω, f. ἥσω, v. [(1) impleo, oppleo, (2) plenus sum,] to fill, to be full. Αὐτὰρ βουκόλίοισι περίπλήθουσι περ ἔμψης. Theocr. 25. 13. SYN. Ἀναπλήθω, πληρῶ, ἐμπίμπλημι.

Περίπλοκή, ἡς, et περίπλεξις, ἡ, subst. [circumplexus,] perplexity. Ταῦθ' αὐθ' ἑκαστᾷ, μῆτερ, οὐχὶ περίπλοκάς. Phœn. 504. SYN. Περίπτύχῃ, περίστοαίς.

Περίπλομένος, per sync. pro περίπῆλδμένος, vid. Περίπῆλδομαι.

Περίπνέω, f. εὔσω, v. [circumflo,] to blow round. Αὔραι περίπνεουσιν ἄν-θεμα. Olymp. 2. 130. SYN. Πνέω, ἐπίννέω.

Περίπῶλεω, v. [circumeo,] to go round, to roam about. Ἄλλ' εἰς ἐκεῖνον περίπῶλουντ' ἐλεύσομεν. Œ. R. 1254. SYN. Ἀμφίπῶλεω, περίνοστέω, περίπατέω, περίστοίχω, περίφερῶμαι, περίπλανᾶσθαι, περίερχομαι.

Περίπολλος, ἡ, ὅν, adj. [permultus,] very great. Αἰήτη, μάλα τοί μὲ δίκη περίπολλον ἔργεις. Apoll. 3. 427. SYN. Πάμπολῦ.

Περίπῶλος, ου, ὁ, subst. [qui circumit, inspector,] one who goes round, an inspector. Τοῦτ' ἴσμεν. β. οὐκουν δητὰ περίπῶλους ἐχρῆν. Aves 1177. SYN. Ἐφῶρος, φύλαξ, φρουρός, ἐπιστάτης.

Περίπῶτομαι, vid. Περίπῶτομαι.

Περίπρῶχέω, f. εὔσω, v. [circumfundo,] to pour around. Ουμὸν ἐνὶ στήθεσσι περίπρῶχῶθεις ἐδάμασσεν. Ξ. 316. SYN. Περίχέω, ἀμφίχέω.

Περίπτίσσω, f. ἴσω, v. [decortico,] to peel, to clear. Ἄλλ' ἐσμεν αὐτοὶ νῦν γὰρ περίεπτισμένοι. Acharn. 512. SYN. Πρίσσω, περίλῆπω, ἀπολέπιζω.

* Περίπῶνηρος, α, ὅν, adj. [improbissimus,] most wicked. Οὐδ' ὁ περίπῶνηρος Ἀρτέμων. Acharn. 850. SYN. Παμπῶνηρος.

Περίπτνυγᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [operimentum,] a covering. Ἴδου περίπτνυγμ' ἀντίπηγος ἐν κύκλῳ. Ion 1390. SYN. Περίβῶλός.

Περίπτύσσω, f. ξω, v. [circumplico,] to fold round, to inclose. Ἀμφότερους ὁλοῇσι περίπτύξαι γένεσσιν. Apoll. 4. 155. SYN. Περίπλεκω, ἀμπίσχομαι, περίβάλλω.

Περίπτύχῃ, ἡς, ἡ, subst. [(1) ambitus, (2) septum,] a winding, an inclosure. Ἀχαιῶν ναύλοχοι περίπτύχαί. Hec. 1001. SYN. Περίβῶλῃ, ἀναπτύχῃ.

Περίπτύχης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [circumvolutus, circumplicans,] wrapped round, investing. Οὔτῳ θεατὸς ἀλλὰ νιν περίπτύχεϊ. Aj. Fl. 915. SYN. Περίπῆ-τής.

Περίπυστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fama notus,] celebrated. Μηδείης περίπυστος ἔρως καὶ ἔργ' ἐτέτυκτο. Apoll. 4. 213. SYN. Περίβῶντος, περίσημος, ἐπίφαντος.

Περίρραίνω, v. [conspergo,] to sprinkle round. Βωμούς περίρραίνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς. Lysistr. 1132. SYN. Διάρραίνω, ραίνω, κатарραίνω.

Περὶ ῥέζω, f. ξω, v. [facio supra,] to surpass in doing. Ὡ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρᾶτεις, περὶ δ' αἰσὺλᾷ ῥέξεις. Φ. 214.

Περὶ ῥρέω, v. [circumfluo,] to flow round. Δινέδμεν, τὸν δ' αἵμα περὶ ῥρέε θερμὸν ἔοντά. ι. 388. SYN. Ἀμφὶ ῥρέω, περὶ ῥραίνομαι.

* Περὶ ῥρήγνυμι, f. ξω, v. [circum lacero,] to rend all round. Περὶ ῥήγνυμένων φαρῶν. Sept. Theb. 318.

Περὶ ῥρήδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [circumstillans,] dropping, streaming. Ἡρίπε δ' ἀμφοτέροισι περὶ ῥρήδης κέρασσιν. Apoll. 1. 431.

Περὶ ῥρύτος, η, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [circumfluus,] flowed round. Ὑπέρ τε πόντον, καὶ περὶ ῥύτας πόλεις. Eumen. 77. SYN. See Περὶ κλυστός.

Περὶ σαίνω, v. [circum motito,] to move about. Οὔρῃσιν μακρῇσι περὶ σσαίνοντες ἀνεστάν. κ. 215. SYN. Σαίνω, παρᾶ κινέω, κολᾶ κεύω, θωπεύω.

Περὶ σείω, f. σω, v. [circum agito et moveo,] to shake about. Ἴππουρις τρυφᾷ λειᾷ· περὶ σσειόντῳ δ' ἔθειραι. T. 382. SYN. Ἀνᾶ σείω, κινέω.

Περὶ σεμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [gravis et magnificus,] grand, magnificent. Πρωκτὸς λουτροῦ περὶ γιγνόμενος, τῆς ἀρχῆς τῆς περὶ σέμενου. Vesp. 602. SYN. Μεγαλόπρεπης, σεμνός.

Περὶ σεπτός, η, ὄν, adj. [venerabilis,] revered. Καὶ τιμαῖς καὶ θυσίαις πέρ-ρισεπται. Eumen. 1040. SYN. Εὐσεπτός, σεμνός, περὶ σεμνός.

Περὶ σημὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [insignitus,] remarkable. Τότε μὲν περὶ σαιμότατος καὶ ἀπιστός. Herc. F. 1012. SYN. Διάσημος, ἐπίσημος, περὶ πυντός.

Περὶ σθενέω, v. [supero viribus,] to surpass in power. Μὴ μὲ περὶ σθενέων δηλήσεται ὀξεί χαλκῷ. χ. 368. SYN. Εὐσθενέω, περὶ κράτew.

Περὶ σθενής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde potens vel robustus,] very powerful. Ἐν περὶ σθενεὶ μάλα χθεῖς. Nem. 3. 26. SYN. Ὑπερῖσχύων.

Περὶ σκῆλς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [perdurus, asper,] very hard, obdurate. Χ' ὦ δεινὸς ὄρκος, χ' αἱ περὶ σκελεῖς φρένες. Aj. Fl. 649. SYN. Δυσχέρης, σκληρὸς, ἀπηνής, χαλεπός.

Περὶ σκεπής, ἔος, et περὶ σκεπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui undique circa conspicitur, conspicuus,] conspicuous. Κεῖναι μὲν πύργοισι περὶ σκεπέεσσιν ἔρμυναί. Call. 4. 23. See also ξ. 6. SYN. Ὑψηλός.

Περὶ σκῆπω, v. [contego,] to cover over. Χρυσείου τάλαιου πέρὶ σκεπέ χειλεῶν ταρσοῖς. Mosch. 2. 61. SYN. See Περὶ κάλυπτω.

Περὶ σκέπτομαι, f. ψομαι, et περὶ σκόπεω, v. [circumspicio,] to round, to survey. Νύκτᾳ περὶ σκέψασθαι ἵν' αὐτὴ καὶ μάλλων ἴδῃαι. Arat. 199. See also Eccles. 485. SYN. Περὶ βλέπω, περὶ ὀρᾶω, περὶ ὀπτομαι.

Περὶ σθβεω, f. ἡσω, v. [circumeo,] to go about. Κύκλῳ περὶ σθβεῖν τὰς πόλεις καλούμενός. Aves 1425. SYN. Περὶ ἐρχομαι.

Περὶ σθφίζομαι, v. [astutia fallo,] to outwit. Οἱ μοι τάλας γ', οἷόν σε περὶ σθφίζεται. Aves 1645. SYN. Ἐξάπατάω.

Περὶ σπερχής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [supra modum urgens vel celer,] very quick, sudden. Πᾶρα στενάζειν. b. ὦ περὶ σπερχές πάθος. Aj. Fl. SYN. Ἐξάπναιος, αἰφνιδίος.

* Περὶ σπεύδω, v. [persequor,] to be anxious for. Οὐδ' αἴγες, πρίνοις περὶ σπενύδουσαι ἁκάνθαις. Arat. 390. SYN. See Σπεύδω.

Περὶ σπλαγχνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [animosus,] spirited, magnanimous. Ἐργὸν ἔχων, αὐτὸς τε περὶ σπλαγχνὸς Λαέρτης. Theocr. 16. 56. SYN. Μεγαλόσπλαγχνός, ἀνδρείος, εὐθυμός, εὐκάρδιος, γενναῖος.

Περὶ σσεύω, v. [abundo, supersum,] to abound, to be superfluous. Τὰ μὲν περὶ σσεύοντά τῶν λόγων ἀφές. Soph. Electr. 1288. SYN. Εὐπόρεω, περὶ γινόμεμαι, περὶ λείπομαι.

Περὶ σσθυός, ου, ὁ et ἡ, adj. [supervacanea verba habens,] containing superfluous words. Περὶ σσθυός ὁ λόγος εὐγενεῖαν. Eur. fr. Alex. 12. 1.

Περὶ σσός, η, ὄν, adj. [(1) eximius, (2) redundans, supervacaneus, (3) impar,] distinguished, important; redundant, superfluous; odd. Ποῖον δ' ἐμοῦ περὶ σσὸν ἡκουσας λόγον; C. R. 841. SYN. Εὐπόρος, ἐπίμεστος, περὶ πληθὺς, διᾶκένος, περὶ ὀσίδος, μάταιος.

- Περὶσσοφρων, *δυνος*, adj. [sapientior quam satis est,] too wise, over-wise. Ἡ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὦν περὶσσοφρων, ὅτι. P. V. 336. SYN. Περὶφρων, ἄγαν σφῶς, περὶσσοῦδος.
- * Περὶσσως, adv. [eximie, valde,] abundantly, very. Παῖδας περὶσσως ἐκδιδάσκεισθαι σφῶς. Med. 297. SYN. Περὶσσά.
- Περὶσταδόν, adv. [circumcirca,] round about. Οἱ δὲ μὴν ὥς εἶδοντο, περὶσταδόν ἡγέρεθοντο. Apoll. 2. 206. SYN. See Περὶξ.
- Περὶστειχῶ, v. [circumeo,] to go round. Τρις δὲ περὶστειχῶς, κοῖλον λῶχον ἀμφάφωσά. δ. 277. SYN. Περὶέρχῃμαι, περὶπῶλῶ, περὶελαύνω.
- Περὶστέλλω, f. ἐλῶ, v. [(1) exorno, cooperio; (2) compono decenter; (3) comprehendo,] to adorn, cover; arrange; seize. Πῶς ἂν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περὶστειλεῖν ἂν. Iph. T. 628. SYN. Περὶκάλυπτω, περὶπλέκω, περὶπτύσσω, συστέλλω, κοσμεῶ, περὶβάλλω.
- Περὶστῆνᾶχιζω, vel περὶστῶνᾶχιζω, περὶστῆνω, et περὶστῆνάζω, v. [ingemisco,] to groan, resound. Τοῖσιν δὲ μεγά δῶμά περὶστῶνᾶχιζέτο ποσσίν. ψ. 146. See also Π. 146.
- Περὶστῆρά, *ἄς*, ἡ, subst. [columba,] a dove, pigeon. Τὰς περὶστῆράς θ' ὁμοίως ἐυλαβῶν, εἶρας ἔχει. Aves 1082. SYN. See Πῆλειά.
- Περὶστῆφῆς, *ἔος*, ὁ et ἡ, adj. [circumcingens,] twining round, as a chaplet. Κισσὸς ὃν περὶστῆφῆς. Phæn. 660.
- Περὶστῆφάνδω, f. ὦσω, et περὶστῆφω, f. ψω, v. [corona redimo, cingo,] to crown, to surround. Περὶεστῆφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβευτικὸς; Plut. 787. See also e. 303. SYN. Περὶβάλλω, περὶσκεπῶ, ἐπιστῆφω.
- Περὶστῆραρχος, *ου*, ὁ, subst. [lustrationum domesticarum præfectus,] one who superintends domestic offerings. Ὁ περὶστῆραρχος περὶφέρειν χρὴ τὴν γάλην. Eccles. 128.
- Περὶστῆχιζω, idem quod περὶστοιχίζω, v. [circumvallo,] to fence or fasten round. Περὶστῆχιζω, πλοῦτον εἰμάτος κᾶκον. Agam. 1354. SYN. Περὶβάλλω.
- Περὶστρέφω, f. ψω, v. [circumverto,] to whirl about. Τὸν ῥὰ περὶστρέφας ἦκε στῆβάρῃς ἀπὸ χειρὸς. θ. 189. SYN. Περὶτρέπω, περὶσύρω, περὶδινῶ, διαστρέφω, πᾶραστρέφω, περὶστρέφω.
- * Περὶστῆλός, *ου*, ὁ et ἡ, adj. [columnis cinctus,] surrounded by pillars. Φρουρὰν ἐταξάν ἐν περὶστύλοις δόμοις. Androm. 1088.
- Περὶσχίζω, f. σχίσω, v. [discindo, proscindo,] to cut asunder. Τῆς κεν ὑπερβόρεα περὶσχιζονταὶ ἄελλαι. Apoll. 2. 362. SYN. Ἀνασχιζω, περὶτέμνω.
- Περὶτειχίζω, v. [circumdo muro,] to wall round. Περὶτειχίζειν μεγάλοις πλίνθοις. Aves 553.
- Περὶτέλῶ, f. λῶσω, Att. λῶ, v. [perficio,] to finish, effect. Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτ' μακρὰ τέλεσθη. κ. 470. SYN. Ἐπιτέλῶ, τέλῶ, περαίνω, ἐκτέλῶ, τὸλῶπεύω, ἄνω.
- Περὶτέλλω, f. ἐλῶ, v. [circumvolvendo perficio orbem,] to go round, revolve. Ἡ περὶτελλόμεναίς ὥραις πάλιν. Œ.R. 156. SYN. Περὶέρχῃμαι, πληροῦμαι, τελεῖσθαι, περὶτελῶμαι.
- Περὶτέμνω, et Ion. περὶτάμνω, f. τέμῶ, v. [circumcido, amputo,] to cut off. Βοῦς περὶταμνόμενος, ἡδ' οἶων πῶεα καλὰ; ω. 112.
- Περὶτευχῇμαι, v. [fio,] to become, to be. Οἳ τὲ κύνες, ὁ, τὲ ταῦρος, (ὁ δὲ περὶ θαῦμά τετυκται). Hom. Merc. 192.
- Περὶτίθημι, f. θήσω, v. [circumpono, circumdo,] to place about, to put on. Εἰμᾶτ' ἐσοῦμένους, περὶ δὲ ξίφος ὅξυ θέτ' ὦμφ. β. 3. SYN. Περὶβάλλω, ἀμφιβάλλω, περὶστῆφω, περὶστήθιμι, ἐπιτίθημι.
- Περὶτίλλω, f. ἱλῶ, v. [convello, evello,] to pluck out. Τὰς βλεφάριδας σου περὶτίλλω. Equit. 373. SYN. Τίλλω, ἐκτίλλω, ψάλλω.
- Περὶτιμῆεις, *εσσά*, ἐν, adj. [valde honoratus,] highly honored. Ἀνδράσιν, ὡδὲ δὲ κεν περὶτιμῆεσά γένοιμην. Hom. Apoll. 65. SYN. See Τιμῆεις.
- Περὶτίταινω, v. [circumextendo,] to stretch round. Αὐτοκἀσίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρ' ἐτήνηας. N. 534. SYN. Διᾶτεινω, κατᾶτεινω, περὶπετάγνυμι.

Περὶτίω,¹ v. [valde honoro et colo,] to honor highly. Τῷ νῦ μοι ἄλληκτον περὶ-
τίεται· οὐδὲ κέ λώβην. Apoll. 3. 74. SYN. Τιμᾶω, γεραιῶ, ὑπερτιμᾶω.

Περὶτοξέω, v. [sagittis undique configo,] to shoot on all sides. Περὶετόξευσεν
δ' ἄν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς. Acharn. 712.

Περὶτρέπω, f. ψω, et περὶτρώπew, v. [circumago,] to turn round, revolve. 'Αλλ'
ὅτ' ἐδὴ ῥ' ἐνίαυτος ἔην, περὶ δ' ἑτραπὸν ὦραι. κ. 469. See also B. 295. SYN.

Περιστρέφω, περὶᾶγω, ἐπιστρέφωμαι, ὑποκάμπω.

Περὶτρέπω, v. [circumappingo,] to fasten around, to accumulate. Ψυχρὴ, καὶ
σάκεσσιν περικυφῆτο κρύσταλλος. ξ. 477. SYN. Περὶπήγνυμι, πάγελω.

Περὶτρέχω, f. θρέξω, 2 aor. ἔδραμον, et περὶτρώχaw, v. [circumcurro,] to run
round. Ζητεῖν εἶπον κάλλος τίς ἀνὴρ ἐσέληλυθέ, καὶ περὶθρέξαι. Thesm. 657.

See also Call. 4. 28. SYN. Περὶθew, περὶπώλew, περὶέρχωμαι, περὶελαύνω.

Περὶτρέω, f. ἔσω, et περὶτρώμεω, v. [circumtrepido,] to be alarmed around.
Κάδδ' ἐπέσεν, λαοὶ δὲ περὶτρέσαν ἀγροῖωται. Α. 675. See also σ. 77. SYN.

Περὶδείδω, διάτrew, ὑποτρώμew.

Περὶτρίβης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [obtrit,] worn. Αὐστᾶλεος κύνησιν, περικρίβεις δὲ
τὴ χεῖρας. Apoll. 1. 1175. SYN. Συντρίβης.

Περὶτριμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [homo ad rem aliquam tritus,] a hack. Εὐρησιέ-
πης, περὶτριμᾶ δίκων. Nub. 447. SYN. Ἀποτριπτὸς.

Περὶτρώμew, vid. Περὶτρέω.

Περὶτρώπαδην, adv. [celeriter,] quickly. "Ἡδη δ' ἀσπετὰ μῆλ' ἀ περικτρώπαδην ἐτά-
μοντο. Apoll. 2. 143.

Περὶτρώπew, vid. Περὶτρέω.

Περὶτρώχaw, vid. Περὶτρέχω.

Περὶτρώχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rotundus,] round. Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περικτρώχος,
ἦν τε μῆνη. Ψ. 455. SYN. Κύκλεις, κύκλιος, κύκλωτερης, περικτρώχης, στρογγύλος.

Περὶτρώγω, 2 aor. ἑτραγὼν, v. [rodo,] to gnaw, to eat. Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων κεκρα-
ξιδάμας μὲν ἡμᾶς οὐ περικτρώγει. Vesp. 594. SYN. Περὶεδω, κατεδύμαι,
κατεσθίω.

Περὶὑβρίζω, f. ἴσω, v. [injuria vel contumelia adificio,] to treat with injury.
Ταύτην ἑῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτ' ἀ περικτῶβρίζειν. Thesm. 535. SYN. Ὑβρίζω,
καθῶβρίζω, ἐφῶβρίζω, αἰκίζωμαι.

Περὶφαίνωμαι, v. [undique conspicuus sum,] to appear or to be seen all around.

* Ἐν περικταίνωμένῳ, δόλους δ' ἄρ' ὑπὴλυθέ θάμνους. ε. 476. SYN. Ἐκφαίνωμαι,
καταφαίνωμαι.

Περὶφάνης, ἔος, ὁ et ἡ, et περικφαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspicuous,] conspicu-
ous, illustrious. Δεῖξω δὲ καὶ σοὶ τὴνδε περικφάνῃ νύσσην. Aj. Fl. 66. See also

Aj. Fl. 288. SYN. Περὶσημὸς, διαφάνης, ἐκδηλός, ἐπισημὸς, φάνερὸς.

Περὶφάνως, adv. [clare, perspicue,] clearly, conspicuously. Ὅτι κατὰλῦει περικ-
φάνως, εἰς ὦν μὲν. Plut. 948. SYN. Καταφάνως, ἐμφάνως, φανερως.

Περὶφας, αντός, ὁ, P. N. [Periphas.] "Ἡ τοὶ ὁ μὲν Περὶφαντὰ πέλωρῶν αὐτὸθ'
ἔασε. E. 847.

Περὶφειδύμαι, f. σῶμαι, v. [parco,] to spare. Οἷη δ' ἐκ πασέων γέρῳρου περικφεί-
σατο πατρός. Apoll. 1. 620. SYN. See Φειδύμαι.

* Περὶφέρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [orbicularis, rotundus,] circular, round. Βάκτρῳ
δ' ἐρεῖδον περικτῶρῇ στῖβον χθονός. Ion 743. SYN. See Περὶτρώχος.

Περὶφέρω, f. οἶσω, v. [circumfero,] to carry about. See in Περὶστιαρχός. SYN.
Περὶᾶγω, ἀναφέρω, διῶω.

Περὶφεύγω, v. [effugio, devito,] to escape, avoid. Ἔργους. Ἐπεὶ ψάμδος ἀριθμὸν
περικτῶφευγὲν. Olymp. 2. 178. SYN. Ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, καταφεύγω.

Περὶφότης, ου, ὁ, P. N. [Periphetes.] Τεῦκρος δὲ Πρῶθωνά τ' ἐνῆράτῳ καὶ Περὶ-
φότην. E. 515.

Περὶφίλw, f. ἡσω, v. [valde diligo,] to love exceedingly. Ὅν περὶ κηρὶ φίλει
Zeús τ' αἰγιόχος καὶ Ἀπόλλων. ο. 245. SYN. Ὑπερφίλw, φίλw.

Περὶφλύω, et περικτῶλέω, v. [amburo,] to burn, to scorch. Καὶ καταφύγει βάλ-
λων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περικτῶλεί. Nub. 396. SYN. Περὶκαίω.

¹ See the note on the word Τῶω.

- Περὶφθόβος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [pertrepidus,] much terrified. **Περὶφθόβον** μ' ἔχει τάρβος ἐτητύμως. *Æsch. Suppl.* 744. **SYN.** Ἐπιφθόβος, ἐρίταρβης, περίθαμβης, δέλαιος, περίδεής.
- Περὶφοιτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui circumvagatur, vulgivagus,] roving. **Ληφθήσῃ**, περὶφοιτῇ **Μένεραῖτες**, εἰπᾶ Πάνημον. *Call.* 47. 1. **SYN.** Ἀλήτης.
- * **Περὶφθόρα**, ᾱς, ἡ, subst. [ambitus, circuitus,] a circumference, rotation. Καὶ τὰς περὶφθόρας, εἰτ' ἂν ω κέχρηστος. *Nub.* 172. **SYN.** Κύκλος, κύκλωμα.
- Περὶφθρητός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [mobilis,] moveable. Ὁ περὶφθρητός Ἀρτέμων. *Anacr.* 62. 2.
- Περὶφράδεως**, adv. [scite,] skilfully. Ὡπτησαν δὲ περὶφράδεως, ἐρῶσαντὸ τέ πάντᾳ. *ξ.* 431. **SYN.** Ἐμπείρω, ἐμπερίᾳ τινί, ἐπιστάμενος.
- Περὶφράδης**, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [sciens, peritus,] skilful, cunning. **Περὶφράδης** ἀνὴρ. *Antig.* 348. **SYN.** Ἐμπείρος, δάμων, φράδμων.
- Περὶφράζομαι**, v. [(1) circumloquor; (2) perpendo,] to use circumlocution; to deliberate. Ἀλλ' ἀγέθ' ἡμεῖς οἷδε περὶφραζόμεθα πάντες. *a.* 76. **SYN.** Περὶλέγω, περὶσκέπτομαι, περὶφρονέω.
- Περὶφρονέω**, f. ἴσω, v. [(1) contemnor, perpendo; (2) contemno,] to contemplate; to despise. **Λεπτῇ**, κατὰ μικρὸν περὶφρονεῖ τὰ πράγματᾳ. *Nub.* 741. **SYN.** Κατὰφρονέω, ὑπερφρονέω, περὶφράω, ὑπερόπτομαι, διασκέπτομαι, περὶσκέπτομαι, περὶφράζομαι.
- Περὶφρων**, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [(1) prudentissimus; (2) superbus, arrogans,] most sensible; proud, arrogant. **Περὶφρονᾶ** δ' ἐλάκῃς ὥσπερ οὖν. *Agam.* 1400. **SYN.** Περὶσσοφρων, ὑτέρφρων, ἐχέφρων, σώφρων, σὺνέτος, ὑπερήφανός, ὑπερβίος.
- Περὶφύσητος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [graviter anhelans,] violently panting. Καὶ Κρίτυλλαν περὶφύσητω. *Lysistr.* 323.
- Περὶφύτεύω**, f. σω, v. [circumplanto,] to plant around. Ἡδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσάν. *Z.* 419. **SYN.** Φυτεύω, κατασπείρω.
- Περὶψύω**, f. ὕσω, v. [(1) circumadhæreo; (2) amplector,] to cling round, to embrace. Πάντᾳ κύσεν περὶψύς, ὡς ἐκ θανάτου φύγοντᾳ. *π.* 21. **SYN.** Περὶπλέκομαι, περιπτύσσω.
- Περὶψάρης**, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [supra modum lætus,] exceedingly delighted. Ἦκουσέ τ' αὐτοῦ, περὶψάρης τῷ πράγματι. *Vesp.* 1477. **SYN.** Περὶγρηής, ἐπιχάρης, τερπνός.
- Περὶχεύω**, f. χεύσω, 1 aor. ἐχευᾶ, v. [circumfundo,] to pour round. Τὴν τοῖ ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περὶχεύας. *K.* 294. **SYN.** Ἀμφιχέω.
- Περὶχῶρεύω**, f. σω, v. [circumcurso,] to dance round. **Περὶχῶρέουσα**, τέρψιν. *Phœn.* 325.
- Περὶχρεμπτός**, οῦ, ὁ et ἡ, adj. [abominandus,] abominable. **Περὶχρεμπτᾶ** βρυάξεις. *Æsch. Suppl.* 885. **SYN.** Ἀπόπτυστός.
- Περὶψάω**, f. ἴσω, v. [abstergo,] to wipe about, from, or away. Ἴδον, δεχού κέρκον λαγὼν, τῷ φθαλμιδίῳ περὶψῆν. *Equit.* 905. **SYN.** Ἀναψάω.
- Περὶώδυνός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui vehementer dolet,] excessively grieving. **Φεῦ**, τίς ἂν ἐν τᾷχει, μὴ περὶώδυνός. *Agam.* 1423.
- Περὶωπή**, ἡς, ἡ, subst. [specula, locus editus,] a look-out, an eminence. Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον εἰς περὶωπήν. *κ.* 146. **SYN.** Ἀκρώρειά, σκόπιᾶ.
- Περὶώσιός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [eximius, vehemens,] remarkable, vehement. Οὐτὲ τὶ θαυμάζειν περὶώσιον, οὐτ' ἀγάσθαι. *π.* 203. **SYN.** Περὶσσοός.
- Περικάζω**, Dor. περκάσδω, v. [nigresco,] to grow black. **Περικάσδων**, ἱερὸν χώρον ἀνέστρεφετο. *Call.* 5. 76. **SYN.** Μελαίνομαι.
- Πέρκη**, ἡς, ἡ, subst. [pertica,] a perch. Ἡ πέρκας, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθός ἀσπέτος ἄλμης. *Call. fr.* 37. 2.
- Περκνός**, ἡ, ὄν, adj. [nigris maculis distinctus,] having black spots. **Μορφόν**, θρηνητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλεουσίν. *Ω.* 316.
- Περκώσιός**, ου, ὁ, adj. [Percosius,] of Percote, a city in the Troad. Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν. *Z.* 30.
- Πέρννῃ**, et Ion. imp. πέρνασκον, v. [transporto ad vendendum, vendo,] to carry for sale, to sell. Πέρναντᾳ σ' εἶδον· εἰ δ' ἐγὼ ψευδῇ λέγω. *Cycl.* 271. **SYN.**

Πίπράσκω, ἀπεμπόδῃω, πωλέω.

Περὸνᾶω, f. ἦσω, v. [fibula transfigo et ligo,] to fasten with a clasp. Δίπλᾱκᾱ πορφύρεην περὸνῆσάτῳ, τήν οἱ ὅπασσε. Apoll. 1. 722. SYN. Ἐμπέρωνᾶω, πορπάζω, διάπερᾶω, διάτρεω.

Πέρωνη, ης, et περὸνις, ἰδὼς, ἡ, subst. [fibula,] a clasp, a buckle. Χρυσὸδέτοις περὸναις ἐπίσαμον. Phœn. 818. See also Trach. 927. SYN. Πόρπη, ἐνέτη. ΕΡΙΤΗ. Χρυσέα, χρυσήλατος, φαινή.

Πέρωνημά, Dor. περὸναμά, ἄτος, τὸ, subst. [vestis quæ fibula adfigitur,] a dress fastened with a clasp. Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντᾱ θεῶν περὸνάματᾱ φασεῖς. Theocr. 15. 79.

Πέρωνητρίς, ἰδὼς, ἡ, subst. [vestis muliebris ad pectus fibula adnexa,] a female vest, fastened on the shoulders by a clasp. Ἄλλ' ἰθὺ, τῷμπέχονον καὶ τὰν περὸνατριδᾱ λάσδεν. Theocr. 15. 21.

Περσέπτωλις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [urbes vastans,] city-destroying. Πεπέρακεν μὲν ὁ περσέ-πτωλις. Pers. 65.

Περσεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Perseus,] the son of Jupiter and Danaë. Χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσεὺς τ' ἄφ' αἰμάτων. Alcest. 525. ΕΡΙΤΗ. Ἀντιθέος, ἰσοθέος, εὐρὺ-μέδων, ὠκυπέδιλος, Δανάϊδης, κόρυθαίολος, λαιμοτόμος, (i. e. λαιμοτόμος,) χρυσάροος.

* Περσεῖδος, et Περσήϊδος, α, ὄν, adj. [Perseius,] of Perseus. Περσεῖων οἰκων ἔλεναν ἐπ' ἀκτάς. Helen. 1463. See also Theocr. 24. 71.

* Περσεῖς, ἰδὼς, ἡ, adj. [Perseis,] descended from Perseus. Νύμφας τὰς Περσεῖδος, καί. Herc. F. 797.

Περσέφασσᾱ, et Περσέφαττᾱ, ης, Περσέφυνειᾱ, ας, Περσέφυνη et Φερσέφυνη, ης, ἡ, P. N. [Proserpina,] Proserpine. Περσέφασσᾱ καὶ φίλα. Phœn. 695. See also Thesm. 294. Eur. Suppl. 282. Hec. 135. and Pyth. 12. 2. ΕΡΙΤΗ. Ἄγανᾱ, ἀγνή, ἔρατᾱ, ἐπαινή, χθονία, καλλιπαῖς, περὶκαλλῆς, νυκτιπόλος, εἰνῶδια, μελαμπέπλος, λευκιππὺς, ἄρρητὺς, κύρᾱ, κρόκυπέπλος, λευκώλενός.

Περσηῖάδης, ον, ὁ, patronym. [Persides,] the son of Perseus. Εὐρυσθεὺς, Σθιγέ-λοιὺ παῖς Περσηῖάδα. T. 123.

Περσηῖος, vid. Πέρσειος.

Περσηῖς, ἰδὼς, ἡ, P. N. [Perseis,] one of the Naiads. Περσηῖς τ', ἱάνειρᾱ τ', Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε. Hes. Theog. 356.

Πέρσης, ον, ὁ, et (2) Περσίς,² ἰδὼς, ἡ, P. N. [Persa,] a Persian, Persian. Ταδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων. Pers. 1. See also Pers. 59. ΕΡΙΤΗ. (1) Μεγαλαυχός, δυσπόλεμος, ἀγέρωχος, φθνίος, ἱππομάχος, τοξοφόρος, (2) ἀκροπειθής, βαθυζωνός, ἀκρογῶς.

Περσικός, ἡ, ὄν, adj. [Persicus,] Persian. Ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς² ἡσκημένη. Pers. 187.

Περσὸνδμέδμαι, v. [sub Persarum imperio vivo,] to live under the laws of the Persians. Οὐκ ἔτι Περσὸνδμοῦνται. Pers. 591.

Περσὸνδμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [habitus Persis ab iis qui eorum legibus parent,] paid by those who are subject to the Persian laws. Καὶ Περσὸνδμον τιμῆς μεγάλης. Pers. 916.

Πέρυσσ', et πέρυσιν, adv. [anno superiori; antehac,] last year, before. Τοῖς ἡπτάλοισι ἐπὶχειρήσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πύρετοῖσιν. Vesp. 1036.

Πέρυσινός, ἡ, ὄν, adj. [qui superioris anni est,] of last year. Τὸ πέρυσινόν τεθνηκ' ἐμοί. Ran. 986.

Πέσημά, ἄτος, et πέσος, ἔος, τὸ, subst. [(1) casus; (2) cadaver,] a fall, an attack; a corpse. Ὡ φίλᾱ πέσημάτ' ἄλλ' ἄθλιον πατρός. Phœn. 1715. See also Phœn. 1316. SYN. Πτῶμά, πτώσις, νεκρός.

¹ This passage has exercised the ingenuity of the critics, who all agree in rejecting the reading περονάματα. Reiske proposes θεῶν περ νάματα; Valckenaer reads θεῶν νάματα; Ruhnkens suggests θεῶν γε πονάματα, and Wassenberg θεῶν γε πονάματα. See Harles. in l. c.

² Περσίς with or without γαῖα, ἡ, αἶα, denotes the country of Persia. Περσίς is also the name of an effeminate cloak, Vesp. 1132.

³ Περσικά, αἶ, et Περσικά, ὦν, τὰ, are terms used by Aristophanes, Nub. 151. and Lysistr. 229. to denote a species of high shoes or boot.

- Πεσσός**, ὦ, ὁ, subst. [calculus lusorius, talus,] the mark or man at draughts. Ἐν μὲν τὸδ' ἡμῖν, ὡσπερ ἐν πεσσοῖς, δίδως. Eur. Suppl. 419. SYN. Κυβός, ψηφός.
- Πεσσὸν ὀμῶ**, v. [talos dispono,] to manage the marks, to arrange, dispose. Καὶ σταστάρχος, τὰδὲ πεσσὸν ὀμῶν. Æsch. Suppl. 13.
- Πέσσω**, et πέττω, vid. Πέπτω.
- Πετάζω**, f. ἄσω, v. [expando,] to spread, unfold. Καὶ διὰ ἰνιῶς ἦλθεν, ὃ δ' ἐξέτ' ἡρεῖ πέτασας. E. 495. SYN. Πάραρεινω, ἀνέχω, ἄπλωω, ἀνάπτυσσω.
- Πετάλον**, et ποῖτ. πέτηλον, ον, τὸ, subst. [folium,] a leaf. Ὁζὺ ἐπ' ἀκροτάτῳ πέταλοις ὑποπεπτηῶτες. B. 312. See also Mosch. 2. 67. SYN. Φύλλον, φύλλωμα, ἄκρεμων, λέπῖς. EPITH. Ζᾷδεον, πύκινον, ῥόδεον, κροκέον, χροσεῖον, ἄπαλον, χλοῦρον, γλαυκόν, εἰαρινόν, δροσῆρον.
- Πετάμαι**, vid. Πέτομαι.
- Πετασμά**, ἄτος, τὸ, subst. [velum, integumentum,] a covering, curtain, carpet. Πέδον κελεύθου στρώννυναι πέτασμασιν; Agam. 882. SYN. Κατάπετασμα, στρώμα, κάλυμμα.
- Πεττεινός**, πετεινός, et πεττηνός, ὄν, adj. [volucris,] winged. Ἀγροταὶ ἐξείλοντο, πᾶρος πεττεινὰ γένεσθαι. π. 218. See also Pax 129. and O. 247. SYN. Πτεροῖς, πτερυγώτος, πτηνός, πτερωτός.
- Πετευρόν**, ον, τὸ, subst. [trabs,] a beam or pole. Σεισάμενος πτερά ματρὸς ἐπ' αἰθᾶλεντὶ πέτευρον. Theoc. 13. 13. SYN. Σανιδῖον, ἑοκός.
- * **Πετῶν**, ὠνός, ἡ, P. N. [Peteon,] a village in Bœotia. Οἱ τ' Ἑλλῶν εἶχον, ἡδ' Ὑλην, καὶ Πετῶν. B. 500.
- Πετῶς**, ὦ, ὁ, P. N. [Peteos,] Peteon. Ὡν νιέ. Πετῶν δ' διοτρεφέος βασιλῆος. Δ. 338.
- Πέτομαι**, πέταμαι, et πετᾶμαι, v. [volo,] to fly, to proceed rapidly. Μάστιξεν δ' ἔλααν, τῷ δ' οὐκ ἄεκοντὲ πέτεσθην. E. 366. See also Aves 574. and Pax 76. SYN. Φερόμαι, ὀρῶμαι, τρέχω.
- Πέτρα**, as, ἡ, et πέτρος, ον, ὁ, subst. [petra, lapis, saxum,] a rock, a stone. Μελαινὰ πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω. Hec. 996. SYN. Λᾶς, χέρμα, λίθος. EPITH. Ἐπηρέφης, ἡλιβατός, μεγάλη, ἀναιδής, αἰπειά, λίσση, γλαφυρά, καταστύφελος, λιθαξ, πρόβλης, ὑψηλή, ἡρώειδης, μάρμαρος, κοιλὴ, αἰγίλιψ, ἀναιδής, περὶ μήκης, μυλῶειδης, ἀτειρής, ἀτράμνος, ἀλίκλυτος, ἀελλήεσσα, ἀλγυεῖων, ὀκρυέσσα, βάθειά, ὑψηλόκρημος.
- Πετραῖος**, πετρινός, η, ὄν, πέτρηις, εσσα, ἐν, πέτρηρης, εὖς, πετρώδης, εὖς, et πέτρηρέφης, εὖς, adj. [saxosus,] rocky. Ὅθεν πετραῖον ἄλμα δισκευθῆσεται. Ion 1267. See also Philoct. 161. B. 496. Philoct. 1294. Antig. 970. and P. V. 308. SYN. Λιθινός.
- Πετρορρίφης**, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [de rupe præcipitatus,] thrown from a rock. Δελφῶν δ' ἀνακτὲς ὦρσαν πετρορρίφῃ. Ion 1222.
- Πέτρος**, vid. Πέτρα.
- Πέτρω**, f. ὦσω, v. [in lapidem verto, lapido,] to convert into stone, to stone. Ζητοῦσιν αὐτήν, ὡς θάνῃ πέτρουμένη. Ion 1112. SYN. Κατάπετρω, κατάλευω.
- Πετρώμα**, ἄτος, τὸ, subst. [lapidum jactus,] the act of stoning. Εἰ χρὴ θανεῖν λευσίμῳ πετρώματι. Orest. 50.
- Πεύθυμαι**, vid. Πυνθᾶμαι.
- Πευθῶ**, ὄς, ἡ, subst. [rumor,] report, information. Πευθῶ τιν' ἡμῖν, ὧ φίλοι, νεαν φέρε. Sept. Theb. 366. SYN. Ἀγγελία, φήμη, πύστις, λόγος, θρύλλημα.
- Πευκάλιμος**, η, ὄν, adj. i. q. πύκνος, cf. Buttman. Lexic. p. 181. [prudens, peritus,] prudent, intelligent. Ἐρμείας ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκάλιμῳσιν ἐκαστῷ. Υ. 35. SYN. Σύνετος, πύκινος, πύκρος, φρονίμος.
- Πευκέδανος**, η, ὄν, adj. [amarus, pungens,] bitter, stinging. Ἡε πύθοι πτόλεμοι μέγα στομά πευκέδανον. K. 8. SYN. Πύκρος, ὀλέθριος, ἐχπευκής.

¹ On the formation of the genitive Πετεῶν, see Damm. in P. R.

- Πεύκη**, ἡς, ἡ, subst. [picea, tæda,] the pitch or pine tree, a torch. Τμηθεῖσά πεύκη, μήδ' ἐρεμῶσαι χερᾶς. Med. 4. SYN. Πίτυς, λάμπας, δάϊς. EPITH. Οὐρεία, ἀμφίπυρρος, αἰθαλόεσσα, πίων, ὑψηλή.
- Πευκίης**, Dor. πευκάεις, εσσαῖ, ἐν, et πεύκινος, ἡ, ὅν, adj. [pineus,] made of pine, blazing. Ἡ πευκαῖεν σκαῖος. Androm. 855. See also Trach. 1200.
- Πέφνω**, v. [occido,] to kill. Τηνῶ ἐν ἀμφίρῳτῃ πέφνεν, καὶ ἀμήσατό γαῖαν. Apoll. 1. 1305. SYN. Φθνεύω, ἀναιρέω, κτείνω, ἀποκτείνω, κατακτείνω.
- Πεύκω**, vid. Φύμῃ.
- Πῆ**, et (2) Πῆ, partic. [(1) qua ratione? qua? quo? (2) aliquo, aliquo modo,] (1) how? where? (2) somewhere, somehow. Πῆ φεύγεις, μετὰ νῶτᾶ βάλων, κακὸς ὡς, ἐν ὁμίλῳ. Θ. 94.
- Πηγαῖος**, α, ὅν, adj. [fontanus,] of a fountain, of spring water. Ὅδοιπύρῳ δι-ψῶντι πηγαῖον βέως. Agam. 874. SYN. Κρηναῖος.
- Πηγᾶνδον**, ου, τὸ, subst. [rutum,] rue. Οὐδ' ἐν σελίνῳ ποῦ 'στῖν, οὐδ' ἐν πηγᾶνῳ. Vesp. 478.
- Πηγᾶς**, ἁδός, ἡ, subst. [glacies,] ice. Τοῦτόν ἀλεύασθαι, καὶ πηγᾶδας, αἴτ' ἐπὶ γαῖαν. Hes. Op. 503. SYN. Πάχνη.
- Πηγαῖος**, α, ὅν, adj. [Pegasus,] of Pegasus. Ὡ Πηγαῖόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτέρυν. Pax 76.
- Πηγαῖος**, ου, ὁ, P. N. [Pegasus,] the winged horse, which sprang from the blood of Medusa. Ἄλλ' ἄγε, Πηγαῖε, χώρει χαίρων. Pax 153. EPITH. Τάνυπτερος. PHR. Πτηνὸς πῶλός. See also Pax 154—161.
- Πηγεῖσιν**, ου, ὁ et ἡ, adj. [denso vellere præditus,] thick-fleeced. Ἀρνεῖω μὲν ἐγωγέεῖσιν πηγεῖσιν ἀλλά. Γ. 197. SYN. Δασύμαλλος, βαθύμαλλος, δασυθριξ.
- Πηγῆ**, ἡς, ἡ, subst. [fons,] a fountain, a stream. Πόντου σὲ πηγαῖς ἀγνῖσαι βουλήσθαι. Iph. T. 1040. SYN. Κρήνη, πίδαξ, ῥόη, ῥεὺς, νᾶμα, δροσὺς. EPITH. Φίλη, δροσερά, ποταμία, ἀένναος, γλυκερά, καλλιῤῥεὺς, ψυχρά, περικαλ-λὴς, ἀμβροσία, φονίτις, ἀκίρατος.
- Πήγνυμι**, f. πήξω, 2 aor. ἐπάγον, v. [compingo, figo, pango, cogo,] to fasten together, to fix, to curdle. Ρίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας; Iph. T. 1431. SYN. Διᾶπρήνυμι, κατὰπήγνυμι.
- Πηγῶς**, ἡ, ὅν, adj. [(1) bene compactus, (2) intumescens, vel niger. Vid. Steph. Thes. tom. iii. 264=f. 7526, and Eustath. Il. I. 124.] compact; swelling, or black. Ραισθ' ἐπειγόμενην ἀνέμῳ, καὶ κύματι πηγῶ. Ψ. 234. SYN. Εὐπά-γης, στέρεος, μελᾶς, πόλιος.
- Πηγυλῆς**, ἡ, ὅς, ἡ, adj. [glacialis,] icy, frosty. Πηγυλῆς ὀκρίδεντος ἀναπνεύουσα μύχοις. Apoll. 2. 737. SYN. Παγετώδης, ψυχρά.
- Πηδάλιον**, ου, τὸ, subst. [gubernaculum,] a helm, rudder. Πρὸς δ' ἄρᾳ πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰθύνει. ε. 255. SYN. Οἶαξ. EPITH. Δίκαιον, εὐξούν, εὐναῖον, ἄγρυπνον.
- Πηδάσος**, ου, ὁ, et (2) ἡ, P. N. [Pedasus,] (1) α. the son of Bucolion; β. a horse of Achilles; (2) a city in the Troad. Βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον, καὶ Πηδάσον, οὗς ποτὲ νύμφη. Ζ. 21. EPITH. β. Ἀμύμων, ἱππὸς, (2) αἰπεινὴ, αἰπήσασα, ἀμπελῆεσσα.
- Πηδᾶω**, f. ἵσω, v. [salio,] to leap. Τὸ Τρωϊκὸν πηδημᾶ πηδήσας πόδοιν. Androm. 1128. SYN. Ἀλλᾶμαι, σκιρτᾶω, ὀρχεῖσθαι.
- Πήδημα**, ἁτός, τὸ, et πήδησις, ἡ, subst. [saltus, saltatio,] a leap, a dancing. See in Πηδᾶω. SYN. Ἀλμᾶ, σκίρτημα.
- Πηδόν**, ου, τὸ, subst. [remus,] a paddle, an oar. Ἐξδόμενος πηδοῖσιν ἐρέσσειε τοὶ δὲ βδείας. Apoll. 4. 200. SYN. Κώπη, ἑρέμδος, πλάτη.
- Πηκτὴ**, ἡς, ἡ, subst. [(1) caseus, (2) rete,] cheese; a net. Λευκότερα πακτᾶς πῶ-τιδῆν, ἀπάλωτῶρα ἀρνός. Theocr. 11. 20. SYN. Τύρα, δίκτυον.
- Πηκτὶς**, ἡ, ὅς, ἡ, subst. [fistula,] a pipe. Τὴν γραῦν ἐρωτᾶς, ἢ 'φῆρεν τὰς πηκτι-δας. Thesm. 1218. SYN. Σύριγξ. EPITH. Καλὴ, ἡδυπῆς, νυμφόκομος, λι-γυῖα, ἐπατόνδος.
- Πηκτός**, ἡ, ὅν, adj. [(1) compactus, (2) concretus, (3) fixus,] well fastened;

curdled; fixed. Πύργοισι πηκτῶν κλιμακῶν πρῶταμβάσεις. Phoen. 499. SYN.

Εὐπηκτός, εὐπαγής.

Πηλαῶων, ὄντος, ὁ, P. N. [Gigas,] one of the giants. See Dr. Blomf. in l. Πηλαῶωνων ἐλατῆρᾶ. Call. 1. 3.

Πηλέγων, ὄντος, ὁ, P. N. [Pelegon.] Ὅς τέκε Πηλέγονα κλυτὸν ἔγχει· τόνδ' ἐμύφασσι. Φ. 159.

Πηλείδης, Ἄεol. Πηληϊάδης, ου, et Πηλείων, ὦντος, ὁ, patronym. [Pelides,] the son or descendant of Peleus. Πηλείδας ξὺν ὄπλοις, παρ' ἀντύγᾶ. Iph. A. 229. See also A. 1. and A. 469.

Πηλεύς, ἔως, Ion. ἦτος, ὁ, P. N. [Peleus.] Ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου φάει. Hec. 37. EPITH. Δαΐφρων, Αἰᾶκίδης, ἱππηλάτης, γέρων, ἱππύτης, ἀνάξ, ἀμύμων, ἀντιθέως, ἐσθλός, βουληφόρος, ἥρως.

Πηλήϊος, α, ὦν, adj. [Peleïus,] of Peleus. Οἱκᾶδε νοστήσαντᾶ, δόμον Πηλήϊον εἶσω. Σ. 441.

Πήληξ, ηκός, ἡ, subst. [cassis, galea,] a helmet. Καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμούς, ἐπτάβουτους. Ran. 1017. SYN. Κόρυς, τρυφάλεια, κύνεη, κράνός. EPITH. Ἴπποκόμος, τέτραφάλος, εὐλόφος, φάεινῃ.

Πηλιᾶς, αδός, et Πηλιῶτις, ἰδός, ἡ, adj. [Peliaca,] of or near Pelion. Προπρόβιαζόμενοι· ἡ δ' ἐσπετὸ Πηλιᾶς Ἀργώ. Apoll. 1. 386. See also Med. 484.

* Πηλίκος, ἡ, ὦν, adj. [quantus,] how great? of what size? Τί το πρᾶγμᾶ; β. πηλικόν τι; α. μέγᾶ. β. μῶν καὶ πᾶχῶ; Lysistr. 23.

Πήλιόν, ου, τὸ, P. N. [Pelion,] a mountain in Thessaly. Μηδ' ἐν νῆπαισι Πηλίου πᾶσιν ποτὲ. Med. 3. EPITH. Εἰνὸςφυλλόν, αἰπῶ, αἰπεινόν, νίφον.

* Πηλιῶτις, vid. Πηλιᾶς.

Πηλοβάτης, ου, ὁ, subst. [qui per lutum graditur,] mud-trotter. Τῷ βαλε Πηλοβάτην ὑπὸ γούνατᾶ· πᾶσᾶ δ' ἐκλάσθη. Batrach. 238.

Πηλός, οῦ, ὁ, subst. [lutum, cænum,] mud, dirt. Τὸν πηλόν, ὃ πάτερ, πάτερ τουτὸνὶ φύλαξαι. Vesp. 248.

Πηλοφόρεω, v. [lutum fero,] to bear mud or mortar. Ἐπηλοφόρου δ' αὐτοῖς τίνες; β. ἐρωδιοί. Aves 1142.

Πῆμᾶ, ἄτος, τὸ, πημὴν, et πημῶσση, ης, ἡ, subst. [damnum, exitium, injuria,] loss, destruction, insult. Τὸ λοισθιον δὲ πῆμᾶ, πῆματος πλεόν. Hec. 1150. See also Alcest. 530. et P. V. 1094. SYN. Βλάβῃ, ζημίᾳ, ὀλέθρος, συμφορά. EPITH. Δάφεινόν, μέγᾶ, κάκον, πάλιγκτόν, πάλιντραπῆλόν, δεινόν, σμίκρόν, πίκρόν, θύραιόν, νέον, παλαιόν, καινόν, ἐπακτόν, αἰνόν, χάλεπτον, θεήλατόν, ὀλόν, ἄελπτόν, ἀλεγεινόν, βάρῶ, πύλυστόν, λοιγόν, ἀεικῆς, ἀργάλεον, θυμβόρον, δυσθέατόν.

Πημαίνω, f. ἄνω, v. [damno adificio,] to injure. Οὐκ ἔστ', Ὀδυσσεὺς ὃ τί σὲ κάμπημᾶνεῖ. Iph. A. 525. SYN. Βλάπτω, σίνεμαι, κάκω, κατὰπημαίνω, ἀδικῶ, λυμαίνεμαι, κάκωποιῶ.

Πημὴν, et πημῶσση, vid. Πῆμᾶ.

Πηνειός, οῦ, ὁ, P. N. [Peneus,] a river in Thessaly. Τὰν Πηνειοῦ σεμνὰν χώραν. Troad. 216. EPITH. Καλλιβρόχος, ἀργυρόδίνης, καλλιδίνης.

Πηνελῆως, ω, ὁ, P. N. [Peneleus.] Βοιωτῶν μὲν Πηνελῆως καὶ Λήϊτος ἥρχοντες. B. 494.

Πηνελόπειᾶ, as, et Πηνελόπη, ης, ἡ, P. N. [Penelope.] Θῆκ' ἐπεὶ σὲ γὰρ τόσσον ἐγεινὰτὸ Πηνελόπειᾶ. α. 223. See also Thesm. 554. EPITH. Ἀμύμων, ἐχέφρων, περίφρων, κούρη Ἰκάρειο, πολυδωρὸς, διὰ γυναικῶν, Ὀδυσσεὺς παράκουτις, αἰδοία.

Πηνελωψ, ὄπτος, ὁ, subst. [avis quædam anati similis,] a widgeon. Ἡ πηνελωψ ἡ χήν τις, ἡ περιστέρᾶ. Aves 1302.

Πήνη, ης, ἡ, et πηνιδόν, subst. [(1) tela; (2) tapes,] a web; tapestry. Τίς; ἀρὸς ἐμαῖσι μυθεύεται παρὰ πῆναις. Ion 195. EPITH. Ἀνθοκρόκος, δαιδάλεα.

Πηνιζέομαι, v. [texo,] to weave. Οὐτὲ τις ἐν τάλῳ πανίδεταί ἐργὰ τοιαῦτα. Theocr. 18. 32. SYN. Μηρῶμαι, ὑφαίνω.

Πηνικά, adv. [quando,] when, what time. Πρίν γ' ἂν ἀπενέγκῃς. ὅ. ἀλλ' ἀποίσω. α. πηνικά; Eccles. 857. SYN. Ἡνικά, ἥμος, ποῦτε.

Πηνίος, α, ὄν, adj. [ad telam pertinens,] of or belonging to the web. Πηνίδν ἐξέλκουσά παρὲκ μίτον, ἀγχοῦθι δ' ἴσχει. Ψ. 762.

Πήνισμά, ἄτος, τὸ, subst. [stamen seu filum e colu deductum,] spun thread. Ἰστοῦτόνᾳ πηνίσματά. Ran. 1315.

Πηός, οὔ, ὁ, subst. [affinis,] a brother-in-law, a relation by marriage. Ἡ τίς τοι καὶ πηός ἀπώλετό Ἰλιῦθι προ. Θ. 581. SYN. Κηδεμών, κηδεστής, κήδευμά, συγγενής.

Πηδῶν, ης, ἡ, subst. [affinitas,] affinity. Πηδῶν καὶ κήδος ἐνικρινθῆναί ὁμίλῳ. Apoll. 1. 48. SYN. Κήδευμά, συγγενείᾳ, κήδεᾳ.

Πήρα, as, ἡ, et dimin. * πηριδίον, ου, τὸ, subst. [pera, crumena,] a scrip, a wallet. Πήραν ἔχοντά, λάχάνα τ' ἄγρια δροσέρά κραιπάλωντά θ'. Plut. 298. See also Nub. 920. SYN. Θυλάκός, θυλακίον, κίβισις.

Πηρός, ἄ, ὄν, adj. [mutilus, debilis,] maimed, lame, blind. Αἱ δὲ χόλωσάμεναι πηρόν θεσάν' αὐτὰρ αἰοιδίην. B. 599. SYN. Ἄναπηρός, ἐμπηρός, κωφός, τυφλός.

Πηρώ, f. ὦσω, v. [mutilo, trunco, orbo,] to maim, to blind, to deprive of. Δίκαιος ὁ λόγος' κἂν γὶ πηρώσω γέ σοι. Ran. 623. SYN. Κόλωώ, λωβάσθαι, ἡμέρω, τυφλώ, ἀπκόπτω.

Πηχυῖός, α, ὄν, adj. [qui unius cubiti est,] a cubit long. Τοῦ ἦτοι ἄνθος μὲν ὅσον πηχυῖον¹ ὑπερθε. Apoll. 3. 853.

* Πηχύνω, f. ὕνω, v. [cubito impositum gesto,] to bear on the arm. Ἀργυρεὼν χαίον πᾶλᾳμῃ ἐνὶ πηχύνουσά. Apoll. 4. 972.

Πήχυν, ἔος, ὁ, subst. [brachium, cubitus,] the arm from the elbow to the head, the elbow, a cubit. Λαῖον δ' ἐπαίρε πήχυν, εὐθύνων ποδά. Heracl. 728. SYN. Ἀγκών, ἀγκάλη, ὠλένη. EPITH. Λευκός, ἀπᾶλός, ῥόδοις.

Πιάζω, f. ἄσω, et Dor. ἄξω, v. [comprehendo,] to seize, to catch. Τήνει καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὠρεός ἄγε πιάζας. Theocr. 4. 35. SYN. Πιέζω.

Πιαίνω, f. ἄνω, v. [pinguefacio,] to fatten, to enrich. Πρᾶσσε, πιαίνου, μίλων τὴν δίκην' ἐπεὶ παρᾶ. Agam. 1599. SYN. Λιπαίνω, χορτάζω.

Πῖαρ, τὸ, subst. et (2) adj. [pinguedo; pingue,] fatness; fat. Εἰς ὥρας ἀμῶν' ἐπεὶ μάλᾳ πῖαρ ὕπ' οὐδᾶς. ι. 135. SYN. Πιμελή, δημός, (2) see Πίων.

Πίασμα, ἄτος, τὸ, subst. [uber,] what fattens, the fattening. Ἀρδεῖ, φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί. Pers. 811. SYN. Τὸ λιπαίνον.

Πιδᾶκεις, et πιδῆεις, εσσά, ἐν, adj. [aquis salientibus scatens,] of, or copious in, flowing water. Τάκομαί, ὡς πετρῖνα πιδᾶκῶεσσά λιβάς. Androm. 116. See also A. 183. SYN. Πόλυπιδάξ, εὐδρὸς.

Πίδαξ, ἄκος, ἡ, subst. [fons, scatebra, aqua saliens,] a fountain, a stream, fresh water. Οὐρείαν πιδάκων ἐνίψαντ'. Androm. 284. SYN. Πηγῇ, κρήνῃ, λιβάς, στάγων, ἀναβλύσις. EPITH. Δᾶκρυῶεσσά, καλλιναός, πορφύρεα, πέτραία, ὀλίγῃ.

Πιδῆεις, vid. Πιδᾶκεις.

Πιδύτης, ου, ὁ, P. N. [Pidytes,] See in Περκωσίος.

Πιέζω, f. ἔσω, v. [premo,] to press, to afflict. Λάβων, πιέζει τὰ γὰρ τὸ δυστυχές. Hipp. 633. SYN. Πιάζω, κατὰπιέζω, θλίβω, βαρύνω, ἀνῖω, μᾶλάσω, κατὰβάλλω.

Πιερῖα, as, ἡ, P. N. ["Pieria nonnunquam notat partem montis Olympi, nonnunquam regionem Thessaliæ, sæpe et urbem. Quando sermo est de Mysis Πιερῖθην venientibus innuitur mons ille, Mysis sacer." Cl. Damm. in P. R.] Pieria. Πιερῖα μούσειός ἐδρα. Bacch. 404.¹

Πιερίδες, ων, αἱ, P. N. [Pierides,] the Muses. Ἐννεᾷ Πιερίδας.

Πιθάκην, ης, ἡ, subst. [dolium,] a cask, a hogthead. Πιθάκης πλευράν, ἐρρώγιαν καὶ ταύτην' ἀρᾷ γέ πολλῶν. Plut. 546. SYN. Πιθός.

Πιθάνος, ἡ, ὄν, adj. [persuasorius,] persuasive, convincing. Πιθάνᾳ πάντα· δεῖ δὲ ταύτης. Thesm. 464. SYN. Εὐπειστός, δόκιμαστός, χάριεις, ἀλήθινός.

¹ Πηχυῖον is here scanned as an antibacchius.

² Compare the corresponding line in the Antistrophe, Bacch. 419.

* Πιθάνως, adv. [apte ad persuadendum,] persuasively. Γυναικεῖς εἰ καὶ πιθάνως. b. πειράσθαι. Thesm. 268.

Πιθῶ, f. ἦσω, v. [fretus sum, cedo,] to rely on, to comply with. Ἀττά, πρόσω φέρῃ τόξα' (τάχ' οὐκ εἴ πασὶ πῖθήσεις.) φ. 369. SYN. Πειθῆμαι, ὑπείκω, ὑπακούω.

Πιθηκίζω, f. ἴσω, v. [simiam ago,] to play the ape, to fawn. Ταῦτ' ἀκτιδῶν, ὑπὸ τῷ μίκρον ἐπιθήκισα. Vesp. 1290. SYN. Κόλλακνῶ.

Πιθηκισμός, οὔ, ὁ, subst. [imitatio simiae; adulatio,] apishness, flattery. Οἱ μὲν τὰς, οἷς πιθηκισμοῖς μὲ περὶ ἑλάνειν. Equit. 887.

Πιθηκός, ου, et πῖθων, ωνος, et πῖθηξ, ὁ, subst. [simia,] an ape. Πότερον πῖθηκός ἀνὰ πλέως ψιμυθίου. Eccles. 1072. See also Pyth. 2. 132.

Πιθός, ου, ὁ, subst. [dolium,] a cask. Ὅρων πῖθον καταγνῶμεν οἶνον πλέων. Pax 703. SYN. Πιθαῖκη, κερᾶμος.

Πικραίνω, v. [amarum reddo, molestia adficio,] to render bitter, exasperate. Ἦδη τις Μόρσων πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθεν; Theocr. 5. 120. SYN. Δάκνω, παροξύνω, λυπέω.

Πικρογάμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui nuptiae sunt infelices,] unfortunate in marriage. Πάντες κ' ὠκυμύροι τῷ γένοιάτῳ πικρογάμοι τῷ. a. 266.

Πικρογλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [amare dictus,] bitterly spoken. Αἶ, αἶ, πικρογλωσσούς ἀράς. Sept. Theb. 787.

Πικροκαρπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [cujus fructus est amarus,] having bitter fruits. Ἐξοτρύνει πικροκαρπὸν ἀνδροκτάστιαν τέλειν. Sept. Theb. 690.

Πικρός, ἄ, ου, adj. [amarus, acerbus,] bitter, tart, cruel. Γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδονχοῦμένοι. Herc. F. 1279. SYN. Ἄδενκης, ὀδυνήρς, χαλεπός, στρυφνός.

Πικρότης, ἡ, ὅς, πικρία, ἡ et πικρασμός, ὁ, subst. [amaritudo,] bitterness. Γυναῖκα, γλώσση πικρότης ἐνεστὶ τίς. Eur. Electr. 1014.

Πιλῶ, f. ἦσω, v. [carmino, cogo, constipo,] to card, to compress. Οὐπω δαψάλεω μάλ' ὑπ' ἡερί πιληθείσα. Apoll. 4. 678. SYN. Πύκνω.

Πιλημά, ἄτος, τό, subst. [carminatio, tegumentum faciei,] a carding, a covering. Ποιμένικόν πιλημά· καὶ ἐν χερὶ χαῖτον ἔχουσα. Call. fr. 125. SYN. Πετᾶσος, μίτρα.

Πιλιδίων, ου, τό, subst. [pileolus,] a little hat. Τὸ πιλιδίων περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον. Acharn. 439.

Πιληῶ, et πιληνμῖ, v. [admoveo,] to cause to approach. Οὐρὸς ἐν βήσσης πιληῶ, χθονὶ πολυβύτειρῃ. Hes. Op. 508. SYN. Πελάζω, προσβάλλω, ἐγχρίπτω.

Πίλος, ου, ὁ, subst. [pilus, indumentum e lana villisque compactum,] felt, a hat. Πίλον ἔχειν ἀσκητῶν, ἢ οὐτὰρ μὴ κατὰ δέην. Hes. Op. 540.

Πιμῆλη, ἡς, ἡ, subst. [pinguedo,] fatness, fat. Μηροὶ κάλυπτης ἐξεκείντ' ἐπιμέλῃς. Antig. 1011. SYN. Λίπος, δημός, πῖαρ, ἀλειφάρ, κνίσσα.

Πίμπλειᾶ, ας, ἡ, P. N. [Pimplia,] a mountain in Thessaly, near Olympus, sacred to the Muses. Ὡ Μοῦσαι τὸν αἰοῖδον, ὃ μὴ Πίμπλειαν αἰεῖσθ. Call. 4. 7.

* Πιμπληῖς, ἰδός, ἡ, adj. [Pimpleis,] of Pimplia. Οἰάγρῳ σκόπιῃς Πιμπληῖδός ἀγχι τέκεσθαι. Apoll. 1. 25.

Πιμπλημι, et πιμπλάνω, v. [compleo,] to fill. Ζεύγνυσθ' ἐπ' ἵππους, πῆδ' ἀπιμπλάθ' ἀρμάτων. Phoen. 532. See also I. 675. SYN. Ἀναπιμπλημι, πληθώ, ἐμπλήθω, πληρῶ.

Πιμπρημι, f. ἦσω, v. [accendo, comburo,] to set on fire, to burn. Πιμπρησὶ δ' οἴκους· ὧδ' ἔχει κλημάτα. Troad. 886. SYN. Καίω, ἀνάκαίω, κατὰκαίω, ἐμπύριζω.

Πινάκηδον, adv. [in modum tabularum,] like a tablet. Πινάκηδον ἀποσπῶν. Ran. 845.

Πινάκιον, et πινάκιδιον, ου, τό, et πινάκισκος, ου, ὁ, subst. [tabella,] a little tablet, a small dish. Σκόπειν δ' ὅ τι ἂν προγράψωμεν ἐν τοῖς πινάκιοις. Aves 450.

Πινάκωπώλης, ου, ὁ, subst. [qui tabulas vel aves in tabulis consertas vendit,] one who sells tablets or birds on tablets, a poulterer. Ὁ πινάκωπώλης Φιλόκράτης μέλαγχόλων. Aves 14.

- Πίναξ**, ἄκος, ὁ, subst. [tabula, asser, catinus,] a tablet, a dish. Καὶ τὰλλὰ τὰπὶ τοῦ πίνακος τραγήματᾶ. Plut. 996. SYN. Σάνις, δέλτος. ΕΡΙΤΗ. Πτυκτός, εὐγομφός.
- Πινᾶρος**, ἁ, ὄν, πίνους, εσσαῖ, ἔν, et πινώδης, ἔος, adj. [sordidus,] squalid. Σκέψαι μου πινᾶρὰν κόμαν. Eur. Electr. 184. See also Apoll. 2. 210. Orest. 219. SYN. Ῥυπᾶρος, σπλωτός.
- Πινᾶω**, v. [squaleo,] to be squalid. Βληχώμενοί, σὲ τουτοῖν πινῶντᾶ κατὰλαβόντες. Plut. 297. SYN. Μιαινόμεαι.
- Πινδαρεῖος**, α, ὄν, adj. [Pindaricus,] of Pindar. Πινδαρεῖον ἔπος. Aves 939.
- Πινδάρης**, ον, ὁ, P. N. [Pindarus,] Pindar, an illustrious lyric poet of Thebes. Πινδάρην οὐ ποθέοντῃ τῶσον Βοιωτὶδὲς ὕλαι. Mosch. 3. 89.
- Πίνδος**, ον, et ὄθεν, ὁ, P. N. [Pindus,] a chain of mountains in Macedonia, Thesaly, and Epirus. Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεᾶ, ἥ κατὰ Πίνδω; Theocr. 1. 67.
- Πιννότηρης**, ον, ὁ, subst. [cancellus, vel squilla quædam pinnæ socia,] the smallest of crabs that waits upon the naker fish. Sanx. Ὁ πιννότηρης οὗτος ἐστὶ τοῦ γένους. Vesp. 1510.
- Πίνους**, et πινώδης, vid. Πινᾶρος.
- * **Πίνος**, ον, ὁ, subst. [sordes,] filth, squalidness. Ἐ-σθαλᾶ σὺν πίνῳ χερῶν. Agam. 750. SYN. Ῥυπός, ῥυπὸν, λυμᾶ.
- Πινύσκω**, et πινύσσω, v. [(1) doceo; (2) admoneo,] to teach, to advise. Κερδᾶλῳ μύθῳ σὲ, θεῇ, μᾶλᾶ τῷδὲ πινύσκει. Call. 3. 152.¹ SYN. Νουθετέω, προσφώνω.
- Πινυτός**, ἦ, ὄν,² adj. [prudens, callidus,] wise, prudent, clever. Αἴσχεῦ πόλλ' ὄρων, ὅστις πινυτός γέ μετέλθοι. a. 229. SYN. Φρονίμος, σννετός, περὶφρων, σώφρων.
- Πίνω**, Ion. imp. πίνεσκόν, f. πῖομαι,³ poet. πῖμαι, 2 aor. ἐπῖδον, perf. πέπωκα, v. [bibo, poto,] to drink. Δῖδονσέ, πίνειν οἷον οὐκ ἀνοσομίαν. Ran. 1247. See also Π. 226. SYN. Ἐκπίνω, κατὰπίνω, φίλδποτέω.
- Πινυόμενος**, ον, ὁ et ἡ, adj. [pinguia pascua habens,] having rich pastures. Νῦν ἐν πινυμένοις. Æsch. Suppl. 51. SYN. Εὐφύρος, εὐκαρπός, πίων.
- Πιπιῖζω**, v. [do bibere, bibo,] to give to drink, to sip. Οἷα πιπιῖζονσι, καὶ τρέχουσὶ διακέκραγότες. Aves 508.
- Πιπράσκω**, v. [vendo, mercede accepta prodo,] to sell, to betray for money. Δίχως ἐπράθην, ὦν ἐλευθέρου πατρός. Choëph. 910. SYN. Ἄπεμπολάω, πωλέω.
- Πίπτω**, f. πέσομαι, 2 aor. ἐπέσων, perf. πέπτωκα, et πῖνέω, 2 aor. ἐπῖνυν, v. [cado,] to fall. Τᾶ δ' οὐ κάλως πίπτοντᾶ δερκόμαι βροτῶν. Electr. 1102. See also Med. 1192. SYN. Κατὰπίπτω, πῖνέω, ἡμῶ, ἔρειπω.
- Πισᾶ**, ης, ἡ, P. N. [Pisa,] a city of Elis, situated on the Alpheus. Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, εἰς Πισαν μύλων. Iph. T. 1.
- * **Πισαῖτις**, ἰδός, et Πισεύς, ἔως, Ion. et Dor. ἦός, ὁ, adj. [Pisatis,] of Pisa. Ἡν χερσὶ πάλλων, παρθένον Πισατίδᾶ. Iph. T. 825. See also Theocr. 25. 201.
- Πισός**, ἔος, τὸ, subst. [locus irriguus,] a marshy place, a meadow. Πισεῖα τε προλιπὼν καὶ ἐλεσιπιδάς, οὐδὲ νύμφων. Apoll. 1. 1266. SYN. See Λειμών.
- Πισσᾶ**, et πίττα, ης, ἡ, subst. [pix,] pitch. Ἡ πίττῃ δῆπὸν καυμένης ἐξέρχεται. Vesp. 1375.
- Πισσῆεις**, εσσαῖ, ἔν, et πισσῆνος, η, ὄν, et πισσῆρης, ἔς, adj. [piceus,] pitchy. Θᾶνόντας ἐν κητῖδι πισσῆρει φλδγός. Choëph. 262.
- Πιστευμᾶ**, ἄτος, τὸ, subst. [fides, pignus fidei,] a pledge of faith. Ἐμῶν τῆ καὶ σῶν κυρίως πιστευμάτων. Agam. 851. SYN. Ἐγγυή, ἐγγυήσις.
- Πιστεύω**, f. σω, v. [(1) credo, (2) fido, (3) committo,] to believe, to trust, to entrust. Σίγα νῦν, ὥς γυναιξὶ πιστεύω βράχῳ. Orest. 1102. SYN. Πείθεμαι, παρᾶτιθεμαι.
- Πίστις**, ἔως, ἡ, subst. [fiducia, fides,] confidence, a pledge of faith. Πίστιν

¹ See Blomfield's Gloss, Pers. 835.

² The fem. πινυτή is used as a substantive, H. 289 v. 71. and 228.

³ The first syllable of πίεμεν, π. 143. σ. 3. of πίομενος, κ. 160. and of πίομεν', N. 493. is long on account of the metrical ictus.

- μέγιστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται. Med. 22. SYN. Ἐγγυή, ἀξιωμα. ΕΡΙΤΗ.
 Ἀσφάλης, ἐνδίκος, ἀλκήεσσα, θεοειδής.
 Πιστός, ἡ, ὄν, adj. [fidelis, fretus,] faithful, to be depended upon. Σπονδαίτῃ,
 καὶ σὴ πίστις, ἡ μ' εἰσὴγάγες. Phœn. 376. SYN. Ἀξιοπιστός, δοκιμὸς, ἀξιοχρεῶς,
 εὐορκὸς, βεβαίος.
 Πιστοῦμαι, v. [fidem facio mihi,] to confirm. Ἐπεὶ δ' ἐπιστώθησάν, εὖ δὲ πως
 γέρον. Iph. A. 66. SYN. Βεβαιῶμαι.
 Πίστρον, ον, τὸ, et πίστρα, as, ἡ, subst. [(1) poculum, (2) canalis in quo ada-
 quantur pecora,] a drinking-cup; a trough. Ἐγὼ δὲ πληροῦν πίστρα, καὶ σα-
 ρειν στέγας. Cycl. 29. See also Cycl. 47. SYN. Κυλιξ.
 Πίσυνος, η, ὄν, adj. [fretus,] relying on. Θοῦρυβος δὲ πῖσυνος, κάμαθεὶ παρρήσιγ.
 Orest. 896. SYN. Πιστεύων, θαρρῶν.
 Πίσυρες, ων, adj. [quatuor,] four. Ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πόλεων πῖσυρας σὺν ἐγειρέται
 ἵππους. O. 680. SYN. Τέσσαρες.
 Πιτάνη, ης, ἡ, P. N. [Pitane,] a town in Laconia. Μηδὲ πόλιν Πιτάνας. Troad.
 1101.
 Πιθεὺς, ἔως, et Ion. ἦος, ὁ, P. N. [Pittheus,] Ἰππολύτους ἀγνοῦ Πιθεὺς παι-
 δεύματά. Hipp. 11.
 Πιτνάω, et πῖτνημι, v. [expando, extendo,] to expand, to stretch. Οὐμέλαι δ'
 ἐπῖτναντὸ χρυσήλατοι. Eur. Electr. 713. SYN. Ἐκτείνω, ἐκτανύσσω.
 Πιτνῶ, vid. Πίπτω.
 Πιττάκος, οὔ, ὁ, P. N. [Pittacus,] one of the seven wise men of Greece. Ξεινὸς
 ἄταρνείτης τίς ἀνὴρ ἐπὶ Πιττάκων οὕτως. Call. Ep. 1. 1.
 * Πιττάλος, ον, ὁ, P. N. [Pittalus,] Οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλαῖ πρὸς τοὺς Πιττάλων.
 Acharn. 1032.
 Πιτυεῖα, as, ἡ, P. N. [Pityia,] a town in Asia Minor. Ἰσοῦ τὲ δυσκελεύδους τῇ
 καὶ ἡμερτῇ Πιτυεῖα. Apoll. 4. 565.
 Πιτυλεύω, v. [cieo strepitum remorum agitatione,] to splash, bluster, toil.
 Σὺ δὲ γ' ὦν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πῖτυλεύσας. Vesp. 678.
 Πιτυλός, ον, ὁ, subst. [sonus præcipue remorum aquam pulsantium,] a splash-
 ing, a noise. Ταρσὴ κἀτῆρει πῖτυλὸν ἐπέτρωμενόν. Iph. T. 1347. SYN. Ψυ-
 φός, κρότος.
 * Πιτυρὼν, ον, τὸ, subst. [furfur,] bran. Νῦν θυσῶ τὰ πῖτυρά· τὸ δ', Ἀρτέμι, καὶ
 τὸν ἐν Ἀιδᾷ. Theocr. 2. 33.
 Πίτυς, ὅς, ἡ, subst. [pinus,] the pine-tree. Ἀδὺ τί τὸ ψιθόρισμα καὶ ἂ πῖτυς,
 αἰπόλε, τίνα. Theocr. 1. 1. ΕΡΙΤΗ. Ἀκροκόμος, ὑψηλή, σκιερὰ, μακρὰ, κρᾶ-
 νῆ, βλωθρά.
 Πίφασκω, et πῖφασκῶμαι, v. [dico, memoro, ostendo,] to tell, mention, show.
 Οὗς νῶϊν πῖφασκε Δῶλων, ὃν ἐπέφνυμεν ἡμεῖς. K. 478. SYN. Φημί, δηλῶ,
 παφάσσω, φανερῶ, μηνῶ, σημαίνω.
 Πίων, ὄνός, compar. πιότερός, superl. πιότατός, η, ὄν, et πείρα, as, ἡ, adj. [pin-
 guis,] fat, rich. Πιδνᾷ, πεντάετηρόν, ὑπερμενεῖ Κρόνῳ. B. 403. See also
 Hom. Apoll. 48. I. 471. and Σ. 342. SYN. Εὐδαίμων.
 Πλαγὰ, Dor. pro Πληγῇ, q. v.
 Πλαγίαυλός, ον, ὁ, subst. [obliqua tibia,] a cross or oblique flute. Κῆν αὐλῶ
 λαλέω κῆν δῶνάκι, κῆν πλαγίαύλω. Theocr. 20. 29.
 Πλαγίος, α, ὄν, adj. [(1) obliquus, transversus, (2) ambiguus,] oblique, across,
 athwart, ambiguous. Πλαγιά γὰρ φρονεῖς· τὰ μὲν νῦν, τὰ δὲ παλαι, τὰ δ' ἀν-
 τικά. Iph. A. 332. SYN. Λεξιός, ἐγκάρσιος, δολίος.
 Πλάγκων, ὡνός, ὁ, subst. [cerea pupa,] a wax doll. Ὡς δὲ Μίμαντι χιῶν, ὡς
 ἀέλιγ' ἐνὶ πλάγκων. Call. 6. 91.
 Πλαγκτός, ἡ, ὄν, adj. [(1) vagus; (2) stolidus,] wandering; foolish. Πλαγκτὰ
 δ' ὥσπερ τις νέφελα. Eur. Suppl. 971.
 Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, subst. [vagatio,] a wandering about, vagrancy. Πλαγκτο-
 σύνης δ' οὐκ ἐστὶ κακώτερόν ἄλλο βροτοῖσιν. o. 341. SYN. Πλάνη, ἀλημοσύνη,
 ἀλμῆ, ἄλη.
 Πλαδάρος, ἂ, ὄν, adj. [madidus,] wet, flaccid. Βριθόμενοι πλαδάρῳσι κἀρήασιν

- ῥήρειντο. Apoll. 3. 1397. SYN. Ὑγρὸς, διῦγρὸς, ἱκμάλεὺς, διέρως, νοτέρως.
 Πλάδω, v. [nimio humore madeo,] to be too wet. Οἶον δὲ πλάδῶσαν ἐπι-
 σχίζοντες ἀρουραν. Apoll. 2. 664. SYN. Ὑγραίνεμαι, νοτίζομαι.
 Πλάζω, f. ἀγζω, et πλάνω, f. ἴσω, v. [errare facio, erro,] to cause to err, to
 frustrate, to err, to wander. Δύσφημος πλάζοιτο δὲ ἡέρως, ἦν ἐτὶ λαοί. Apoll.
 1. 1137. SYN. Ἀποπλάζω, παρ᾽τρέπω, σφάλλω.
 Πλάθων, ης, ἦ, πλάθων, ου, τὸ, subst. [sartago,] a frying-pan. Εἰδᾶτα θ' ὅσα
 γυναῖκες ἐπὶ πλάθωνι πνέονται. Theocr. 15. 115. SYN. Ἡγᾶν, τήγανον.
 Πλάθω, vid. Πελάζω.
 Πλαίσιον, ου, τὸ, subst. [quadratum oblongum, lateris forma,] an oblong square,
 the form of a brick, a brick, a rectangle. Καὶ πλαίσια ξύμπνικτα πλιν-
 θεύουσιν γε. Ran. 800.
 Πλάκερὸς,¹ ὁ, ὄν, adj. [(1) latus; (2) textilis. Vid. not.] broad, plaited. Ζωσ-
 τήρι πλάκερῳ ροικάν' δ' ἔχεν ἀγορεύλαίω. Theocr. 7. 18. SYN. Πλάτῦς, πλεκτός.
 Πλάκους, οὐντός, ὁ, adj. et subst. [(1) latus et tenuis; (2) placenta,] (1) flat and
 thin; (2) a pancake. Ἄμυλοι, πλάκουντες, σησάμουντες, ἱτρίᾳ. Acharn. 1092.
 SYN. Πλάτῦς, πλάκερὸς, (2) λαγάνων, ζωμός.
 Πλάνω, vid. Πλάζω.
 Πλάνη, ης, ἦ, πλάνημά, ἄτος, τὸ, et * πλάνος, ου, ὁ, subst. [error,] a wandering,
 an error, a maze. Καὶ πρὸς γε τοῦτοίς, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης. P. V. 643. See
 also P. V. 853. and OE. R. 67. SYN. Πλαγκτόςωνη, ἄλη, ἀλημά. EPI TH.
 Πόλυφθορός, ἀλιός.
 Πλάνης, ἡτός, πλάνητης, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [erro, vagus,] wandering,
 vagrant. Πλάνητες ἐπ' οἶδμά, πόλεις τέ. Iph. T. 418. See also Heracl. 878.
 SYN. Πλαγκτός, ἀλήτης.
 Πλάνοσιβης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [errantibus calcatus,] trodden by wanderers.
 Βέβωτ' ἀνατεῖ τὴν πλάνοσιβῆ χθονά. Eumen. 76.
 Πλάνύσσω, et πλάνύττω, v. [oberro, vagabundus sum,] to wander. Τί, ὦ
 πόνηρ, ἄνω κάτω πλάνύττομέν; Aves 3. SYN. Πλανάσμαι, πλάζομαι, ἄλω,
 ἀλημί, περὶφερόμαι. PHR. Δρόμους τέ πολλοὺς πλήθω καμπύμους.
 Πλάξ, Πλάκς, ἡ, subst. [planities, tabula,] a flat or level surface, a table.
 Ὅς τὴν ἀρίστην Χερσὸννησίαν πλάκᾳ. Hec. 8. SYN. Σάνις, γῆ, ἰσοπέδον.
 EPI TH. Δικρύφος, αἰθερία, ποντία, πλουσία, ἡλιόβλητος, σεμνή, νάπαία, βᾶ-
 θεῖα, τάνυφύλλος.
 Πλάσμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) figmentum; (2) commentum,] any thing formed,
 a figure; an invention. Ὅλιγοδράνες, πλάσματᾶ πηλοῦ, σκίψεϊδᾶ φύλ' ἀμηνά.
 Aves 686.
 Πλάσσω, f. πλάσω, v. [(1) fingo, formo; (2) illino; (3) comminiscor,] to fa-
 shion; to besmear; to invent. Καινὸν δὲ τοῦνδ' ἄνᾳ χρόνον πέπλασμένον.
 Ion 829. SYN. Διάπλάσσω, μορφῶ, τυπῶ, προσποιέομαι, σχηματίζω.
 Πλάστιγξ, ιγγὺς, ἡ, subst. [(1) lanx e jugo suspensa; (2) flagrum. Vid. Etymol.
 M. p. 674, 20. and Spanhem. ad Aristoph. Ran. 1420.] the scale of a ba-
 lance; a thong. Πλάστιγγᾶ πρόσθε, καὶ τὸ σοι γενήσεται. Pax 1248. SYN.
 Πίναξ, λέκανη, μάστιξ.
 Πλαστός, ἡ, ὄν, adj. [fictus, adulterinus,] formed, fictitious. Καλεῖ παρ' οἴνῳ,
 πλαστός ὡς εἶην πατρί. OE. R. 780. SYN. Ἐπίπλαστός, κίβδηλος.
 Πλάτᾱγξω, f. ἴσω, v. [sonitum edo, crepito,] to make a noise, to clap the
 hands. Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλᾱτο καὶ πλάτᾱγησεν. Theocr. 8. 88.
 SYN. Ψόφω, σμάραγξω, κρότῶ, κρόταλίζω. PHR. Κρούω χεῖρας.
 Πλάτᾱγῆ, ἡς, ἡ, subst. [crepitus, crepitaculum,] a noise, a rattle. Ἄλλ' ὄγε
 χαλκεῖν πλάτᾱγῆν ἐν χερσὶ τῖνάσσω. Apoll. 2. 1057. SYN. Κώδων, κρό-
 τᾱλῶν.

¹ Calliergus would here read *πλοκερὸς*, which, like *πλακερός*, is by some derived from *πλέω*, and then obtains the meaning of *textilis*. Schneider derives *πλακερός* from *πλάξ*, *πλακός*, and apprehends its signification to be the same as *πλατύς*. On account of the discrepancy of opinion, both meanings are here retained, after the example of Dr. Morrell.

Πλάτᾱγῃμᾱ, ἄτος, τὸ, subst. [strepitus, sonus,] a din, a noise. Οὐδέ τῃ τηλέφῃλον πῶτεμάξᾱτὸ τὸ πλάτᾱγῃμᾱ. Theocr. 3. 29. SYN. Πάτᾱγῃς, πᾱτᾱγῃμᾱ, ἄραγῃς, ψόφῃς, θροῃς.

Πλάτᾱγῳνίον, ου, τὸ, subst. [papaveris folium,] a poppy bell. Ἡ μακῶν ἄπαλᾱν, ἐρύθρα πλάτᾱγῳνί ἔχοισᾱν. Theocr. 11. 57.

Πλάταιᾱ, as, ἡ, P. N. [Platæa,] in Bæotia. Οἷτῃ Πλάταιᾱν ἔχον, ἡδ' οἷ Γλίσσαντ' ἐνέμοντῃ. B. 504.

Πλάταιενς, ἔος, adj. [Platæensis,] of Platæa. Καὶ Πλάταιᾱς εὐθῃς εἶναι. Ran. 694.

Πλάτᾱμων, ὠνῃς, ὁ, subst. [saxum amplum et latum,] a large flat rock. Λεῖψ' ἐπὶ πλάτᾱμῳνι, τῳν οὐκ ἐπέβαλλῃ θάλασσᾱ. Apoll. 1. 365. SYN. Πετρα.

Πλάτᾱνιστῃς, et πλάτᾱνῃς, ου, ἡ, subst. [platanus,] a plane-tree. Καλῃ ὑπὸ πλάτᾱνιστῃ, ὅθεν ῥέεν ἁγλαῶν ὕδωρ. B. 307. See also Nub. 1004. ERITH. Ἀγρία, βλωθρά, εὐμήκης, λᾱσῃ, σκῃῃρά, ἀμφίλαφῃς, κῃμῃωσᾱ.

Πλάτᾱνιστέω, v. [platanis obumbror,] to be covered with plane-trees. Ἐκ πλάτᾱνιστοῦντος ψυχρῳν ὕδωρ ἐπάγων. Theogn. 878.

Πλάτειᾱζω, f. ἄσω, v. [dilato,] to speak broadly. Τρύγῃνῃς ἐκκναισεῃντῃ πλάτειᾱσδοισᾱ ἅπαντᾱ. Theocr. 15. 88.

Πλᾱτέῃμαι, v. [dilator,] to be made broad. Τῃ νέῃριον δ' αὐ κῃπῃων πλάτουμῃων. Acharn. 551.

Πλάτῃ, et πλάτα, ης, ἡ, subst. [palmula,] the broad part of the oar, an oar. Ἐνθᾱδῃ, πᾱρ' εὐπῃρῃνοισῃν Ἀργῃων πλάταις. Iph. A. 728. SYN. Κῃπη. ERITH. Ἐνᾱλῃ, νῃκτέρῃς, νᾱνπῃρῃς, νᾱντίλῃς, πῃρωτόπῃλῃς, πῃντοπῃρῃς, νᾱνσίπῃρῃς, ἔσχᾱτῃ, εὐπῃρῃνῃς, εὐπῃρῃς.

Πλάτῃς, ἰδῃς, ἡ, subst. [conjux,] a wife. Καὶ τοῃσι παιδίοισῃ, καὶ τῃ πλάτῃδι. Acharn. 132. SYN. Γῃνῃ, ἁκοῃτῃς.

Πλάτῃς, ἔος, τῃ, subst. [latitudo,] breadth. Ἵπῃ τοῃ πλάτους ἂν πᾱρῃεῃλᾱσαιτῃν. b. Ἡράκῃεῃς. Aves 1129. SYN. Εὐρῃς, εὐρῃτης.

Πλάτῃγῃζω, et πλάτῃζῃμαι, v. [palmula aquam percutiendo strepitum excito,] to make a splash. Τῃ θᾱλατῃτῃκῃπῃς, καὶ πλάτῃγῃζεις; Equit. 827.

Πλάτῃρῃους, οῃ, ὁ et ἡ, adj. [late fluens,] wide-flowing. Ὅσῃν πλάτῃρῃους Νεῃλῃς ἁρδέυῃ χθῃνᾱ. P. V. 877.

Πλάτῃς, εῃᾱ, ὃ, adj. [latus,] broad. Πλαγῃχεῃς πλάτειᾱς πῃδιᾱδος θ' ἁμαξῃτον. Rhcs. 279. SYN. Εὐρῃς, εὐρῃχωρῃς.

Πλέγῃμᾱ, ἄτος, τὸ, subst. [textura, nexus,] any thing plaited or connected, a link. Εὐρῃς τ' ἁπῃστῃ πλεγῃμᾱτων ὃ δ' ἐν μῃσῃ. Ion 1392. SYN. Πλεκῃτῃν, πῃλῃκῃ, πῃλῃκῃς.

Πλέθῃρον, vid. Πῃλῃθῃρον.

Πλειᾱς, Ion. πῃληῃς, et πῃλειᾱς, ἁδῃς, ἡ, P. N. [Vergilia,] one of the Pleiades. Πλειᾱδῃς αῃσσων, ἐτῃ μεσῃσῃρης. Iph. A. 8. See also Σ. 486. and Theocr. 13. 25.

Πλειστήρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [quamplurimus,] extended, long. Τῃ λοιπῃν εῃς ἅπαντᾱ πλειστήρη χῃρῃνῃ. Eumen. 766.

Πλειστηρίῃζῃμαι, v. [potissimum arguo,] to accuse as the principal cause. Καὶ φίλῃτᾱ τῃλῃης τῃσῃδε πλειστηρίῃζῃμαι. Choeph. 1016.

Πλειστόμβῃρῃτῃς, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde frequens,] much frequented. Πᾱτῃρός θ' εῃορῃτᾱν τε κῃτῃσῃ πλειστόμβῃρῃτῃν. Olymp. 6. 116.

Πλειῃων, et πῃλῃων, compar., et πῃλεῃστῃς, superl. a Πῃλῃς, q. v.

Πλειῃων, ὠνῃς, ὁ, subst. [annus,] a year. Οἷ δῃ τᾱ μῃεν πλειῃωνι, τᾱ δ' οὐχ ἐνῃ τῃωνδ' ἅπῃδ' ἁμῃπᾱν. Call. 1. 89. SYN. Ἐτῃς, ἐνῃαυτῃς.

Πλέκῃς, ἔος, τὸ, subst. [sportula e viminibus contexta,] a wicker basket. Τῃ δ' ὃ τᾱλας γῃ, τοῃδ' ἔχεις πῃλῃκῃους χῃρῃς; Acharn. 454. SYN. Πλέγῃμᾱ, φόρμῃδῃν.

* Πλέκῃω, v. [coëo,] to copulate. Στῃθῃντ' ἂν ὠνῃδες, κᾱπῃθῃμοῃιεν πῃλῃκοῃν. Lysistr. 152.

Πλεκῃτᾱῃω, vid. Πῃλῃκῃω.

Πλεκτάνη, ἡς, ἡ, subst. [(1) spira, (2) rete,] a coil, a wreath ; a net. Αὐραι διαφαίρουσ' ἡλεκτάνην κάπνου. Aves 1717. SYN. Πλέγμα, πλέκος.

Πλεκτός, ἡ, ὄν, adj. [(1) plexus, (2) textilis,] twisted ; to be woven. Πλεκτοῖσ' φύλλοις, δυστῆχ' ἑξωρός ὦν ; Hipp. 807.

Πλέκω, f. ἔω, et πλεκτάνω, v. [necto, texo, plico,] to plait, to entangle. Παῦσαι πλέκουσ' ἡψόμαί σ' ἐγὼ κάλῳς. Ion 1409. See also Choëph. 1036. SYN. Ἀναπλέκω, ἐμπλέκω, κατὰπλέκω, εἶρω, συμπλέκω, ὑφαίνω.

Πλεῖον, ποῖτ. πλεῖον, et πλεῖν, adv. [magis,] more. Τὰ λοιπὰ μου κλύουσ', θανυῖσιν πλεῖον. P. V. 485. See also Thesm. 560. and Plut. 1185.

* Πλεῖονεξία, ας, ἡ, subst. [avaritia,] avarice. Πλεῖονεξίαν τὴν δωμάτων ἀπέπτυσά. Iph. A. 509. SYN. Φιλόχρηματ' ἡ, φιλαργυρία.

Πλεῖος, πλεῖος, α, ὄν, et πλεως, ω, adj. [plenus,] full. Πρὸ γε στενάζεις, καὶ φόβον πλεα τὶς εἶ. P. V. 721. See also Θ. 162. and Equit. 1126. SYN. Ἐμπλεός, πλήρης, μεστός, ἀνάμεστός.

Πλεύμων, vid. Πνεύμων.

Πλευρά, ας, ἡ, πλευρὸν, οὗ, τὸ, et πλευρώμα, ἁτὸς, τὸ, subst. [latus, costa,] a side, a rib. Καὶ τὰς πλευράς δαρδάπτουσιν. Nub. 711. See also Hec. 814. and Sept. Theb. 887.

Πλευριτὶς, ἰδὸς, ἡ, subst. [pleuritis,] a pleurisy, a pain in the side. Πλευριτὶς ἡμῶν οὐδὲν ἂν λάβοι ποτ'. Eccles. 417.

Πλευροκόπεω, v. [latera percutio,] to strike the sides. Τὰ δὲ, πλευροκόπων, δῖχ' ἀνερρώγην. Aj. Fl. 236.

Πλευρὸν, vid. Πλευρά.

Πλευρῶν, ὠνὸς, ἡ, P. N. [Pleuron,] a city in Ætolia. Οἱ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὀλέων, ἡ δὲ Πυλὴν. B. 639.

* Πλευρώνιος, α, ὄν, adj. [Pleuronius,] of Pleuron. Ἀγκαῖον δὲ πᾶλη Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη. Ψ. 635.

* Πλευστῆς, α, ὄν, adj. verbal. [navigandus,] must sail. Ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμῖν' ἀπλευστῆ. Lysistr. 411.

Πλευστικός, ἡ, ὄν, adj. [navigationi commodus,] favorable for sailing. Κονφοτέρ', ὧ παῖδες, ποιεῖθ' ὅπλ' ἀπλευστικός οὐρός. Theocr. 13. 52. SYN. Πλώσιμος, ναυσίπορος, πλωτός.

Πλέω, Ion. πλείω, f. πλεύσω, et πλώω, f. ὥσω, et Ion. imp. πλωίσεσκον, v. [navigo,] to sail. Ἐπλευσ', ὅπως δ' ἐπλευσά θεῶμανεί ποτμ'. Orest. 79. See also π. 368. e. 240. and Hes. Op. 632. SYN. Διάπλέω, ἀπὸπλέω, ναυτίλλομαι, ναυστολέομαι.

Πληγᾶδες, apud Apoll. 2. 597. and 647. pro Συμπληγᾶδες, q. v.

Πληγή, ἡς, ἡ, et πληγῆ, ἁτὸς, τὸ, subst. [plaga, ictus,] a stripe, a blow. Πληγῆς βάθειαν ἄλδ' ἀ τραύματος λάβων. Rhes. 792. See also Iph. T. 1367. SYN. Τραυμά, αἰκία, βόλη, ἀραγμός.

Πληθὺς, ἑὸς, τὸ, et πληθὺς, ὅς, ἡ, subst. [multitudo,] a multitude, population. Πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἡνῶτον τᾶλας. Hec. 1149. See also B. 278. SYN. Ὀχλός, ὁμήγυρις, λαός, εἶλη, πᾶνήγυρις. EPITH. Δεινόν, ἀλόγιστόν, σμικρόν, ἄθροον, ἀπερίττον.

Πληθύνω, f. ὕνω, v. [multiplico, augeo,] to multiply. Ταύτην ἐπαινεῖν πάντῳθεν πληθύνομαι. Agam. 1341. SYN. Αὕξω.

Πληθύω, f. ὕσω, v. [plenus sum, abundo,] to be full, to be very prevalent. Δήμου κρατοῦσά χεῖρ ὅποι πληθύεται. Æsch. Suppl. 612. SYN. Αὐξάνομαι, πληθύνομαι.

Πλήθω, f. σω, v. [(1) impleo, (2) plenus sum,] to fill, to be full. Ὅψιν τέρειν τήνδ' ἐπλησά δακρύων. Med. 901. SYN. Ἐμπλήθω, πληρῶ, πίμπλημι, ἀναπλήθω.

Πλήϊας, vid. Πλειᾶς.

Πληκτιζομαι, v. [(1) depugno, (2) lascive me gero,] to contend with, to be wanton. Πληκτιζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς. Eccles. 964. SYN. Μᾶχομαι, διαμάχομαι, ὑβρίζω.

Πληκτρὸν, et Dor. πᾶκτρὸν, ον, τὸ, subst. [pecten, calcar gallinacei, flagellum,]

an instrument with which the lyre was struck, a spur. Προσδράμων εἴπη πατάσας· Αἶρε πλῆκτρον, εἰ μάχει. Aves 759. SYN. Kteis, ἱμασθλή, μάστιξ, βέλως. EPIITH. Χρύσεον, ἐλεφάντινον.

Πλημῆ, vid. Πελάζω.

Πλημμελέω, f. ἤσω, v. [pecco, delinquo,] to act wrong, to err. Τὶ πλημμελήσας, τὸ μέρους εἰ μετῆλθε γῆς; Phœn. 1669. SYN. Ἄμαρτᾶν, ἀφάμαρτᾶν, ὕβριζω.

Πλημμελής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [inconditus, mendosus,] out of tune, inharmonious, wrong. Οὐδὲν πρὸς αὐτῶν οἶδ᾽ ἀπλημμελὲς κλυών. Rhes. 855. SYN. Ἄμουσος, ἀμελής, ἀμέτρος, ῥάθυμος, ἀπαίδευτος, μοχθηρός.

Πλημμυρῆς, ἰδὸς, ἡ, subst. [impetus fluctuum maris, æstus,] the dashing of the waves, a tide. Ὁφθαλμοῦτέγκτω δεύεται πλημμυριδί. Alcest. 185. SYN. Ἄμπωτις, ἀνάρροια.

Πλημμύρω, v. [æstuo, inundo,] to overflow. Πλήμμυρον λῶχίης ἐκ νηδύος, αἷματι χειρᾶς. Apoll. 4. 706.

Πλήμνη, ης, ἡ, subst. [modiolus rotæ, cui inseritur axis,] the hole in the centre of the wheel, into which the axle is placed. Ὡς ἂν τοι πλήμνη γέ δ᾽ ἀσσεύται ἀκρὸν ἰκέσθαι. Ψ. 339. SYN. Χυδᾶ, σύριγξ.

Πλὴν, adv. [præter, sed, tamen,] besides, except, but, nevertheless, yet. Πλὴν τῷ τέκοντι κάρτα δυσμάθης ἰδεῖν. Med. 1193.

Πληξίππος, ου, ὁ et ἡ, adj. [equos pungens, eques,] spurring horses, equestrian, warlike. Αὐτόν, ἔπειτ᾽ ὃ ἑταῖρον Ὀϊλῆα πληξίππον. Λ. 93. SYN. See Ἰππότης.

Πλήρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [plenus,] full. Πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφάγας. Hec. 520. SYN. See Πλεῖος.

Πληρῶω, ὦσω, v. [compleo,] to fill up. Πληροῦσά θυμόν· θεοῖσι² δ' ὧδ' ἔχει νόμους. Hipp. 1324. SYN. Ἀνάπληρῶω, ἐκπληρῶω, πλήθω, γέμίζω.

Πλήρωμα, ἄτος, τὸ, subst. [plenitudo, copia,] fulness. Ἰβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος. Orest. 1659. SYN. Πλησμονή, πληθός.

Πλησιάζω, f. ἄσω, v. [appropinquo,] to approach. Πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλησίασθῇν πότε; Eur. Electr. 634. SYN. Πελάζω, πίνηνμι, ἐγγίζω, κρίμπτω.

Πλησίος, α, ὄν, adj. [propinquus,] near, neighboring, a relation. Ἐξαισι ταῖσδε πλησία σάθεισά δός. Iph. A. 629. SYN. Πάρ᾽ ἀπλησίος, ἀγχιστεὺς, οἰκεῖος, πλησιόχωρος.

Πλησιόχωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vicinus,] neighboring. Ἐλέησον, καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρόν. Vesp. 393. SYN. Πρόσοικος, πρόσχωρος, γείτων, πῆρικτιον, ἀστυγείτων.

Πλησίσιτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vela implens,] sail-filling. Ἰκμὲνδον οὐρὸν ἵει πλησίσιτον, ἐσθλὸν ἑταῖρον. μ. 149.

Πλησμονή, ης, ἡ, subst. [satietas,] satiety. Τιμῶσιν, οὐκ ἐς πλησμονὰς θηρώμενοι. Troad. 1201. SYN. Πλήρωμα, κόρος.

Πλήσσω, et πλήττω, f. ξω, et Ion. πῆπλήγω, v. [percutio,] to strike, to smite. Ἐγὼ δὲ κοινῇ ξυμφορᾷ πῆπληγμένος. Thesm. 186. See also Σ. 51. SYN. Κατὰπλήσσω, τύπτω, κόπτω, ἀράσσω, ῥήγνυμι, βάλλω, οὐτάζω, βλάπτω, πληγὰς ἐμβάλλω s. ἐντείνω.

Πλινθεύω, et πλινθουργέω, v. [lateres fingo,] to make bricks or tiles. See in Πλαίσιον, and Plut. 514. PHR. Πλινθους ἐλκύω, ὀπτᾶω.

Πλίνθος, ου, ἡ, subst. [later, tegula,] a brick, a tile. Καιναῖς πλίνθοισιν ἄνοικοδδμεῖν. Pax 100.

Πλινθουργέω, vid. Πλινθεύω.

Πλινθοφόρεω, v. [lateres porto,] to carry bricks. Ἐταῖροι δ' ἐπλινθοφόρουν πέλαργοι μυριοί. Aves 1139.

Πλινθοφόρος, ου, ὁ, subst. [quæ lateres bajulat,] one who carries bricks, a bricklayer. Πλινθοφόρος, οὐ λίθουργός, οὐ τέκτων παρῆν. Aves 1134.

¹ The penult. of πλινθυρῆς is long in the instance quoted above, in Apoll. 2. 578, Apoll. 1241. and Choëph. 180. It is short, i. 487. and Apoll. 4. 1269.; other instances do not occur in the writers to which the author has confined himself.

² Θεοῖσι is here scanned as a trochee.

- Πλινθῶφης**, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [lateribus contextas,] covered with bricks or tiles. Ἐφ' ὧν εἰκὴ πάντα, κοῦτ' ἑ πλινθῶφεις. P. V. 459.
- Πλίσσῃμαι**, f. ξῶμαι, v. [tolutum incedo,] to go at an ambling pace. Αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο ποδῶσιν. Ἐ. 318. SYN. Δῖ' αἰβαίνω.
- Πλοιᾶριον**, dimin. a (2) * πλοῖον, ου, τὸ, subst. [(1) navicula, cymba, (2) navis, inpr. oneraria,] (1) a boat, (2) a ship. Ἐν πλοιᾶριῳ τιννοντῶ σ' ἀνὴρ γέρων. Ran. 139. See also Sept. Theb. 598. SYN. Ἐφολκίς, βάρης, σχέδια, ναῦς.
- Πλόκῃμις**, ἰδὸς, ἡ, πλόκῃμις, et πλόχμις, ου, ὁ, subst. [cincinni, coma,] curled or braided hair. Τῷ χαρίεντος Ἰλα; τῷ τὰν πλόκῃμιδ' ὀρευντός. Theocr. 13. 7. See also Orest. 381. and P. 52. SYN. Χαίτη, κικιννός, βόστρυχος, κόμη, θρίξ, ἑθειρά. SYN. Φάεινῃ, αὐχμηρά, καλλικόμης, τρυφέρα, ξανθὴ, λιπαρά, λευκόθριξ, χαρίεσσα, ἰσβόλος.
- Πλόκῃ**, ἡς, ἡ, subst. [nexus; fraus,] a plaiting; a fraud. Ἐμὴ φατισθεῖς· οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλόκας. Iph. A. 936. SYN. Συμπλόκῃ, σύνδεσμος, ἀπάτη.
- Πλόκος**, ου, ὁ, subst. [corolla, cirrus, funis,] a chaplet, lock of hair, rope. Λεπτὸν τὲ πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον. Med. 782. SYN. Πλέγμα, πλόκῃμις.
- Πλόος**, contr. πλοῦς, οον, οὔ, ὁ, subst. [navigatio,] a voyage, a course. Μένειν ἀνάγκῃ, πλοῦν ὄρωντας ἡσυχῶν. Hec. 889. SYN. Ναυίλια, ναυκληρία, ναυστολία, ναυστολήμα. EPI TH. Ἐσχάτος, κάλος, οὐρίος, ἀπήμων, τάχως, εὐάνεμος.
- Πλουθῦγεια**, as, ἡ, subst. [salus et divitiæ,] health and wealth. Φιάλας, χλαῖνιδας, στεφάνους, ὄρμους, ἐκπώματ' αὖ, πλουθῦγεια. Vesp. 677.
- Πλούσιος**, α, ὄν, adj. [dives,] rich. Λιμὸν δ' ἐν ἀνδρὸς πλουτοῦ φρονήματι. Eur. Electr. 371. SYN. Εὐπρόος, ἀφνειός, ὀλβίος, εὐχρημάτος, εὐκλήμων, πολὺχρυσός, πολυτελής, πόλυκτῃμων, πολὺκληρὸς, πλουτόχων, πλουτογῆτης, ἡφθόνος.
- Πλουσιως**, adv. [affluenter,] in an expensive or splendid manner. Ἄνυσον πᾶθ' ὑπόδυσσάμενός· εἰτὰ πλουσίως. Vesp. 1168. SYN. Εὐπρόως, ἀφθόνως.
- Πλουτέω**, f. ἤσω, v. [dives sum,] to be rich. Πλουτεῖς δ' ἐν οὐ πλουτοῦσι, Μενέλεως δὲ σοι. Androm. 210. SYN. Εὐπρόεω, εὐχρημάτεω.
- Πλουτίζω**, v. [divitem reddo,] to enrich. Ἀλλῃ τιν' ἄταις ἀν' ἐμοῦ πλουτίζετ' αἶ. Agam. 1239. SYN. Πλούσιον, εὐπρόον ποιέω, πλουσιάζω.
- Πλουτογῆτης**, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [divitiis lætus,] delighting in wealth. Πλουτογῆτῃ μύχον νυμίζετ' αἶ. Choeph. 788. (Vers. Cret. trim.)
- Πλουτοδότης**, ου, ὁ, subst. [divitiarum largitor,] the giver of riches. Πλουτοδοταὶ καὶ τοῦτ' ἡγάρας βασιλῆϊον ἔσχον. Hes. Op. 125. SYN. Ὀλβιόδωρος.
- Πλούτος**, ου, ὁ, subst. [(1) divitiæ; (2) Plutus,] riches, wealth; and (2) personif. Plutus the god of wealth. Εἰσὶ ὄν' αἰετὸν δ' ὁ πλούτος, καὶ φιλόψυχον κῆκον. Phoen. 606. SYN. Ἀφένος, ἀφθονία, κτήματ' αἶ, ὄλβος, κτεάν' αἶ, περῖουσι' αἶ, εὐδαιμνία; (2) Πλούτων. EPI TH. Θεοπεσιός, μέγας, ἀδίκος, διαδέκτωρ, ὑπόπτερος, ἀνδνητός, αὐτάρκης, ἀπειρεσίος, πικρός, ἐπιμοχθός, εὐρυσθενής.
- Πλουτοχθών**, χθονός, adj. [dives terra,] rich in land. Πλουτοχθών ἐρμαίαν. Eumen. 950.
- Πλούτων**, ὡνός, ὁ, P. N. [(1) Pluto, (2) Plutus, Vid. Schneider. Orph. Argon. 1194.] (1) Pluto, the god of the infernal regions, (2) Plutus, the god of wealth. Μετὰ τοῦτ' αἶ τῷ Πλούτωνι παρέκθέζετ' αἶ. Plut. 727. SYN. (1) See Ἄδης and Ἄϊδωνεύς, (2) Πλούτ' αἶ.
- Πλόχμις**, vid. Πλόκῃμις.
- Πλύνος**, οὔ, ὁ, subst. [locus vel labrum in quo lavantur vestes,] a place for washing clothes, a washing-tub. Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλῦνοί εὐρεῖς ἐγγὺς ἑασί. X. 153. EPI TH. Ἐπηγῆνός, κάλος, λαίεδος.
- Πλύνω**, Ion. imp. πλύνεσκον, f. Ion. πλύνεω, Att. πλύνω, v. [lavo vestes,] to wash clothes. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσὶ. b. καὶ πλύνε γέ. Plut. 1168. See also X. 155. SYN. Λούω, κατὰ πλύνω, μόλυνω, νίπτω, κλύω.
- * Πλωῖς, ἄδός, ἡ, subaud. νεφέλη, subst. [nubes natans,] a floating cloud. Πλωῖδες ὀξύτονου διὰ πνέματός. Philoct. 1093.
- * Πλωίεσκον, vid. Πλέω.
- * Πλωίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [genus avis natatilis. Vid. Pausan. lib. 8. c. 4.] the name of a voracious bird which frequented the lake Stymphalus and was de-

stroyed by Hercules. Πλωϊδᾶς ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἔσθενε λίμνης. Apoll. 2. 1055.

Πλωσίμωδς, η, ὄν, adj. [navigabilis,] navigable. Μᾶκρόν τῷ δευρῷ πελάγος, οὐδὲ πλωσίμωδον. Œ. C. 663. SYN. Πλωτὸς, πλευστικός, ναυσίπῳρός, πλωτικός.

Πλωτήρ, ἡρὸς, et πλώτης, ου, ὁ, subst. [(1) natator; (2) nauta,] a swimmer; a sailor. "Ελκοντὲ τοὺς πλωτῆράς ἄν ἄπῆκναίτε. Eccles. 1087. SYN. Ναύτης.

Πλωτὸς, η, ὄν, adj. [(1) navigabilis; (2) natatilis,] navigable; floating. "Η πλωτῆς εὐρόντες ἐτ' εἰν ἄλὸς οἰδμαῖτι νῆᾶ. Apoll. 4. 232. SYN. Πλωσίμωδς, πλευστικός, ναυσίπῳρός.

Πλώω, vid. Πλέω.

Πνεῦμᾶ, αἶσος, τὸ, πνῶῃ, et ποῖτ. πνοῇ, ἡς, ἡ, subst. [spiritus, flamen, flatus,] breath, wind, a blast. Τέμνει σιδήρω πνεύματος διαρρόας. Hec. 565. See also Orest. 84. and E. 526. SYN. Ἀημά, αὐτμή. EPIITH. "Ηδιστὸν, θεῖον, ἡρεθισμένον, κάλλιστον, καθῆρον, οὐρίον, ἀναιμόν, δύσχειμόν, θάλασσιον, ἄσημόν, ἀπᾶλόν, κραιπνοσύνον, φαιδρόν, πόμπιμόν, εὐειλόν, λεπτόν, φίλον, πλησίστιον, εὐαῆς, θερμόν, χειμῆριον.

Πνεύμων,¹ et πλεύμων, ὄνος, ὁ, subst. [pulmo,] the lungs. Οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἰσω τόξᾱ πνευμόνων λαβεῖν; Orest. 526. See also Ran. 476.

Πνέω, ποῖτ. πνείω, f. πνεύσμαι, et πνευσοῦμαι, v. [spiro, anhele,] to breathe, to blow. Εἰ μή γέ πῦρ πνέουσι μνηκτῆρων ἀπὸ. Alcest. 509. See also η. 119. Ἐπιπνέω, κατᾶπνέω, ἀημί, φνύω, ξᾶω.

Πνίγεύς, ἔως, ὁ, subst. [furnus,] an oven. Ἀέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἔστιν πνίγεύς. Nub. 96. SYN. Ἰπνός, κάμινος.

Πνιγρὸς, ἂ, ὄν, adj. [(1) fervens; (2) suffocans,] sultry; choking. Κρεμάσαντ᾽ σαυτόν. b. παῦε, πνιγρὰν λέγεις. Ran. 122.

Πνίγος, ἔος, τὸ, subst. [æstus velut nos suffocans,] sultry heat. Μῆτριφ πνίγευ, κοῦκ ἀποδράντες. Avēs 726. (Anapæst. dim.) SYN. Καῦμᾶ, θάλπος.

Πνίγω, f. ξω, v. [suffoco, coquo in vase clauso,] to choke, strangle, stew. Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκόλυμβους. Batrach. 157. SYN. Ἀποπνίγω, κατᾶπνίγω, ἄγχω.

Πνῶῃ, et πνοῇ, vid. Πνεῦμᾶ.

Πνύω, f. πνύσω, perf. pass. πῆπνυμαι, v. [sapere facio,] to make wise. Ἀνθρώπων πέπνυσθ'· θεοὶ δ' ὤπαζόν διζύν. ψ. 210.

Πνύξ, Πνύκος, ὁ, P. N. [Pnyx,] a place in Athens, dedicated to public assemblies. Ναί, ναί, δι᾽ ἀκρινον δητᾶ, πλὴν μὴ ἔν τῇ Πνύκι. Equit. 749.

Πῶᾶ, et ποῖα, as, ἡ, subst. [herba, gramen,] grass. "Ησθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς. Equit. 606. SYN. Χλόῃ, βῶτανῃ, χόρτος. EPIITH. Τερεῖα, εὐώδης, χλοῦρα, ἀπᾶλῃ, μᾶλακῃ, βλωθρά, λειμωνίς, ἐρίθηλῆς.

Πόδαγος, οὔ, ὁ, subst. [pedissequus, dux,] an attendant, guide. Ἐγὼ δὲ σφ' πόδαγος ἐσπύμην πατρί. Antig. 1196. SYN. Ἀγωγός, ὁδαγός, πομπεύς, ἀκδλουθός.

Πόδαγρᾶω, v. [podagra laboro,] to be gouty. Καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν παρὰ τῷ μὲν γὰρ πόδαγρῶντες. Plut. 559.

Πόδαλειρίδς, ου, ὁ, P. N. [Podalirius,] son of Æsculapius. Ἰητῆρ' ἀγαθὼ Πόδαλειρίδς ἡδὲ Μᾶχᾶων. B. 732.

Πόδαπός, η, ὄν, adj. [cujas? e qua regione?] of what country? "Ανθρωπῆ, πόδαπός; b. χοιροπόλας Μεγαρίκος. Acharn. 818.

Πόδαργη, ης, ἡ, P. N. [Podarge,] τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμω ἄρπυιᾶ Πόδαργη. Π. 150.

Πόδαργος, ου, ὁ, P. N. [Podargus,] the name of a horse. Ξάνθε τέ καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἰθων, Λάμπε τέ δι. Θ. 185.

Πόδαρκης,² ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valens pedibus, velox,] powerful in or swift of foot. Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτὰ πόδαρκης διὸς Ἀχιλλεύς. A. 121. SYN. See Πόδώκης.

Πόδενδυτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quo pedes circumdantur,] covering the feet.

¹ Πνεύμων is the term employed by the more recent, πλεύμων by the more ancient Attic writers. See R. P. Orest. 271. and Brunck. Trach. 567.

² Πόδαρκης is also a P. N. B. 704.

- * Ἄγρευμᾶ θηρὸς, ἣ νεκροῦ πῶδένδυτον. Choëph. 985. SYN. Πῶδῆρης, πῶδηνέκης, πῶδιστήρ.
- Πῶδέων, ὠνὸς, ὁ, subst. [pediolus,] a foot. Ἀκρῶν δέρμα λεοντὸς ἀφήμενον ἐκ πῶδέωνων. Theocr. 22. 52.
- Πῶδηνέκης, * πῶδῆρης, ἔδος, et πῶδιστήρ, ἥρως, adj. [ad pedes pertingens,] reaching down to the feet. Δέρμα δ' ὃ μὲν ταυροῖο πῶδηνέκης ἀμπέχῃ' ὤμοις. Apoll. 1. 324. See also Bacch. 821. and Choëph. 987. SYN. Πῶδένδυτος.
- Πῶδηνέμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ventos velocitate æquans,] swift-footed as the wind. Εἰ μὴ Πηλείωνι πῶδηνέμος ὠκέα Ἰρίς. Σ. 166. SYN. Ἰσάνέμος, ἀελλόπους. See Πῶδωκῆς.
- Πῶδῆρης, vid. Πῶδηνέκης.
- Πῶδῆς, οὔ, ὁ, P. N. [Podes,] Ἑσθλὸν, ἐνὶ προῦμαχοισὶ Πῶδῆν νῖον Ἡετίωνος. P. 590. EPI TH. Ἀφνειὸς, ἀγαθὸς, ἀμύμων.
- Πῶδισκὸς, ον, ὁ, subst. [pedunculus,] a little foot. Περὶ τοῖς κάλοῖς πῶδίσκοις. Anacr. 44. 4.
- Πῶδιστήρ, vid. Πῶδηνέκης.
- Πῶδόψηστρον, ον, τὸ, subst. [mantile ad pedes abstergendos,] a towel for wiping the feet. Χωρὶς πῶδοψήστρων τῇ καὶ τῶν ποικίλων. Agam. 899.
- Πῶδώκειᾶ, et πῶδωκία, ας, ἡ, subst. [velocitas pedum,] swiftness of foot, fleetness. Ὅς Τρώων σκόπὸς ἰδεῖ, πῶδωκίῃσι πέποιθώς. B. 792. See also Anacr. 2. 3. SYN. Ἑλάφροτης.
- * Πῶδωκειέστατος, superl. a
- Πῶδῶκης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [pedibus velox,] swift-footed, fleet, quick. Πῶδῶκῆς ὄμμα, χεῖρᾶ δ' οὐ βράδύνεται. Sept. Theb. 619. SYN. Πῶδᾶς ὠκὺς, πῶδηνέμος, πῶδάρκης, ἀερσίπους, ἀελλόπους, τάχως, τάχῃπους, τάχῃδρόμος, θῆος, ἐλάφρος, ὀξύς.
- Πῶθεινός, ἡ, ὄν, et οὔ, ὁ et ἡ, adj. [desideratus, amabilis,] desirable. Οἱ τῇσδ' ἀληθεῖς ὦ πῶθεινός ἡμέρα. Helen. 622. SYN. Τρίποθητος, ἐπενεκτός.
- Πῶθεν, adv. [unde? alicunde,] from whence? how? from any where. Ἐκεῖνός αὐτός; b. αὐτοῦτος. a. πῶθεν οὖν, φράσων. Plut. 83.
- Πῶθέρπω, Dor. pro Προσέρπω, q. v.
- Πῶθέσπερος, ἡ, ὄν, v. [vesperinus,] towards evening. Χ' ἂ μάτηρ τᾷ δὲ μάλα πῶθέσπερᾶ πάντ' ἀρίθμευντι. Theocr. 8. 16. SYN. Ἑσπερίδος.
- Πῶθεω, et Ion. imp. πῶθεεσκόν, f. ἴσω, v. [desidero,] to desire, to regret. Ὅρθως πῶθεῖς ἀρ' εἰδέναι τάκεῖ, γύναι. Iph. T. 543. See also A. 492. SYN. Ἀγαπᾶω, ὀρεγῶμαι, κλάω, ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, λιλαιῶμαι.
- Πῶθῃ, ἡς, et πῶθησις, ἡ, et πῶθῶς, ον, ὁ, subst. [desiderium,] desire, regret, loss. Λέξω τόδ' ἀμφὶ μνήμᾳ σοῦ πᾶρος πῶθῳ. Helen. 960. See also Apoll. 1. 1320. SYN. Ἰμερός. EPI TH. Ἀμφιδάκρυτος, ἀργάλεα, ἰμερόεσσα, δόλυεσσα, βᾶρεῖα, γλυκῆρα, γλυκεῖα, θερμή.
- Πῶθῃκω, Dor. pro Προσῃκω, q. v.
- Πῶθῶρᾶω, et πῶθῶρημι, Dor. pro προῶρᾶω, q. v.
- Πῶθι, adv. [ubi? alicubi, aliquando,] where? somewhere, at some time. Πῶθι γέραιον ἵχνος τίθημι; Phæn. 1732.
- Ποία, vid. Πᾶα.
- Ποιάντιος, α, ὄν, adj. [Pœantius,] of Pœas. Εὖ δὲ Φίλοκλήτην, Ποιάντιον ἀγλαῶν νῖον. γ. 190.
- Ποίας, αντός, ὁ, P. N. [Pœas,] father of Philoctetes. Ποιάντος νῖον ἐξεθηκ' ἔγω πῶτῃ. Philoct. 5. EPI TH. Ἀγανός, ἀγλαός, ἀμύμων.
- Ποίεω, f. ἴσω, v. [facio,] to make. Λέγειν τὸ μέλλον τοὺς μέμνηντας ποιεῖ. Bacch. 297. SYN. Πράσσω, ἀνῶτω, ἐργάζομαι, τίθημι, καθίστημι, δρᾶω, κατασκευάζω.
- Ποίηεις, εσσα, ἔν, et ποιηρός, ἂ, ὄν, adj. [herbosus,] grassy. Ὅς ῥ' ἐκ Δουλίχτιον πολὺπυρον, ποιηεντός. π. 396. See also Bacch. 1037. SYN. Λεχεποιῆς, χλοῆρος.
- Ποίητης, οὔ, ὁ, subst. [poëta,] a poet, an author. Κάγῳ μὲν τοιοῦτός ἀνὴρ ὢν ποιητής οὐ κῶμῳ. Nub. 545. SYN. Μουσὸπύλῳς, αἰοιδός, μουσῳποιός. EPI TH. Σφός, ψυχρός, θρηνητικός. PHR. Μουσῶν ὄρνις, ἱερεὺς, θεράπων.

- Ποιητός**, ἡ, ὄν, adj. [(1) factus; (2) factitius,] made; pretended. Οἱ δ' ἐκβά-
λόντες δάκρυά ποιητῶ τρῶφω. Helen. 1546. SYN. Εὖ ποιητός, τεχνήεις.
- Ποικιλείμων**, ὄντος, adj. [veste variata indutus,] star-studded. Ἡ ποικιλείμων
Νὺξ ἀποκρύψει φῶς. P. V. 24. SYN. Ποικιλῶς.
- * **Ποικίλια**, ας, ἡ, subst. [varietas, subtilitas,] variety, subtlety. Ἀλλὰ ποι-
κίλια πρᾶπιδων. Eur. fr. Æol. 9. 2.
- Ποικίλλω**, f. ἰλῶ, v. [(1) vario, orno, (2) vafre fingo; (3) perplexe loquor,] to
diversify, to embellish; to speak ambiguously. Ἔθοντῶ, ποικίλλοντες ἀν-
θρώπων βίον. Cycl. 339. SYN. Αἰόλλω, δαιδάλλω, παρallάττω, προσποιῶ-
μαι.
- Ποικιλῶ**, ἄτος, τὸ, subst. [(1) ornatus versicolor; (2) vestis acu picta,] em-
broidery, an embroidered vest. Πολλὰς βάφας φθείρουσά τοῦ ποικιλῶτος.
Choëph. 1000. SYN. Ποικίλια.
- Ποικίλοβουλός**, ου, ὁ et ἡ, ποικιλόφρων, ὄντος, et ποικιλόμητης, ου, adj. [varia et
multiplicia habens consilia, astutus,] having various designs, artful. Δῆσέ
δ' αὐκτοπέδῃσι Προμηθεῖ ποικίλοβουλόν. Hes. Theog. 521. See also Hec.
130. and A. 482. SYN. Ἀγκυλόμητης, δολομήτης, κερδαλέοφρων, κερδαλέος,
ποικίλος, πῶλοβουλός, πῶλομήχανός, δολερός.
- Ποικίλογγῆς**, ὄς, ὁ et ἡ, adj. [varie sonans,] sounding with varied notes.
Φόρμιγγά τῇ ποικίλογγαῖν. Olymp. 3. 13.
- Ποικίλοδεϊρός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui collum est maculosum,] having a spotted
neck. Ὡδ' ἱρησὶ πρόσσειπεν ἀηδονὰ ποικίλοδεϊρόν. Hes. Op. 201.
- Ποικιλόδέρμων**, ὄντος, adj. [variam habens cutem,] having a spotted skin. Ποι-
κίλοδέρμων. Iph. A. 227.
- Ποικίλοθριξ**, τριχός, adj. [varios habens capillos,] having different colored
locks or hair. Φοῖβε, ποικίλοθριξ. Alcest. 600. SYN. Στικτός, κατὰστικτός,
αἰδῶς.
- Ποικιλόμητης**, vid. Ποικίλοβουλός.
- Ποικίλομορφός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [variam habens formam,] variously formed.
Οὗθ' ἱμάτιων βάπτων δάπαναῖς κοσμήσαι ποικίλομόρφων. Plut. 530.
- Ποικίλοθρόνός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchrum sedile habens,] having a beautiful
throne. Ποικίλοθρόν' ἀθανάτ' Ἀφροδίτα. Sapph.
- Ποικίλωντός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [varium habens tergum,] having a variegated
back. Ποικίλωντόν ὄφιν, ὦ ρκέσῖλα. Pyth. 4. 444.
- Ποικιλόπτερός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [variam habens alam,] having a many-colored
wing. Σὺν δ' ὁ ποικιλόπτερός ἀμφιβᾶλόν. Hipp. 1265.
- Ποικίλος**, η, ὄν, adj. [(1) varius; (2) versutus; (3) dubius,] variegated, beauti-
fully carved or painted; deceitful; doubtful. Λάβοῦσά πέπλους ποικίλους ἡμπ-
έσχετῶ. Med. 1156. SYN. Παμποικίλος, αἰδῶς, πᾶναιδῶς, ποικίλομορφός,
ἐτερόχρῶς, πῶλοελκτός, στικτός, ποικιλόφρων.
- Ποικίλοστόλος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [variis rebus instructus,] furnished with various
things. Ἠλθόν μὲ νηὶ ποικίλοστόλῳ μετὰ. Philoct. 343.
- Ποικίλοτραυός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [varie balbutiens,] variously stammering, sound-
ing. Κόσσοφοὶ ἀχεῦσιν ποικίλοτραυλὰ μέλη. Theocr. Ep. 4. 10. SYN. Ποι-
κίλογγῆς.
- Ποικιλόφορμιγξ**, ιγγός, adj. [quæ suaviter cithara canitur,] sweetly played on
the lyre. Ὑπὸ ποικιλόφορμιγγός αἰοιδᾷς. Olymp. 4. 4.
- Ποικιλόφρων**, vid. Ποικίλοβουλός.
- Ποικίλωδός**, οῦ, ὁ et ἡ, adj. [perplexe canens,] enigmatical. Ἡ ποικίλωδός
Σφίγξ τὰ πρὸς πᾶσι σκόπειν. Cæ. R. 230.
- Ποικίλως**, adv. [varie, ambigue,] variously, ambiguously. Κρυπτεύουσι δὲ
ποικίλως. Bacch. 876.
- Ποιμαίνω**, et Ion. imp. ποιμαίνεσκον, v. [(1) pascō, rego; (2) curo; (3) delinio,]
to feed, direct; take care of; soothe. Αἴγας ὁμοῦ καὶ οἷς τὰ οἱ ἄσπετὰ ποι-
μαίνοντῶ. A. 245. See also i. 188. SYN. Βουκόλεω, νυμέω, νεμῶμαι, βόσκει,
διέπω, ἐκκόμιζω, θεράπεύω.
- Ποιμανθῆρῶν**, ου, τὸ, subst. [grex hominum,] a flock or host of men, a host

Χθονά ποιμανθρίον θεῖον. Pers. 76. SYN. Ποίμνη, ποιμνῖον, ἄγέλη, στρατευμά, πληθὺς.

Ποιμάνωρ, et ποιμάντωρ, ὄρως, ὁ, subst. [pastor hominum, dux,] a shepherd of men, a commander. Τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστί, κἀπιδεσπόζει στρατοῦ; Pers. 246. SYN. See Ποιμήν.

Ποιμῆνικός, ἡ, ὄν, adj. [pastoralis,] pastoral. Τῆνος ὁ ποιμῆνικός καὶ ταὶ δρυῖς. αἱ δὲ κ' αἰείδης. Theocr. 1. 23. SYN. Νόμιος, βουκολικός.

Ποιμῆν, ἐνός, ὁ, subst. [pastor, dux,] a shepherd, a leader. "Ἐνθ' οὐτὲ ποιμῆν ἀξιοὶ φέρβειν βότᾳ. Hipp. 74. SYN. Ποιμάνωρ, μηλόβοθης, νόμευς, βότηρ, βουκολός, ποιμνίων ἐπιστάτης, κηδεμὼν, ἀρχὸς, βασιλεύς. EPIITH. Ἀγραυλός, ἄγριώτης, ὄρεσίδρομος, ἐσθλός.

Ποίμνη, ης, et ηθὲν, ἡ, et dimin. ποίμνιον, ου, τὸ, subst. [grex,] a herd, a flock. Λειμῶνά, ποίμνας βουστάσεις τῆ πρὸς πατρὸς. P. V. 674. See also Orest. 995. SYN. Ἀγέλη, πῶν, βόσκημα, ἱλᾶς. EPIITH. Χρυσέομαλλός, εὐβότωγᾶτη, εὐκραιρὺς, εὐθριξ.

Ποιμνήτις, α, ὄν, et ποιμνίτης, ου, adj. [pastoralis,] of a flock, pastoral. Αἰτὲ κατὰ στάθμον ποιμνήτιον ἡλάσκουσιν. B. 470. See also Alcest. 593.

Ποινάτωρ, ὄρως, ὁ et ἡ, subst. [qui poenam exigit,] an avenger. Ἀγᾶμένδρος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις. Eur. Electr. 23. SYN. Τίμωρός, ἄμυντωρ.

* Ποινᾶω, et ποινάζω, f. ἄσω, v. [muelto, punio,] to fine, punish. Ποινασόμεσθ' ἂν νῦν δὲ τὴν προκειμένην. Iph. T. 1434. SYN. Κελάζω, αἰκίζω, ἀπώτιννυμι, ζημιῶ, τιμωρέομαι.

Ποίνη, ¹ (Dor. ποίνα,) ης, ἡ, subst. [compensatio, multa, poena,] a compensation, fine, punishment. Ποίνας ἀδελφῶν καὶ πατρὸς λαβὼν ἔμοῦ. Troad. 362. SYN. Ἄμοιβη, βλάβη, τίσις, κολᾶσις, τιμωρία, ἄποινον. EPIITH. Ἀντιπάλος, δολιόφρων, κρύεσσα, βάρεϊά, ἐχθρά, βραδύπους.

Ποινίμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ultor, vindex,] retributive, avenging. Καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὦν σὲ ποινίμος δίκη. Trach. 810. SYN. Ποινάτωρ, ἄμυντωρ.

Ποιδλογέω, v. [herbas colligo,] to gather ears of corn, to glean. Ἀ πρᾶν ποιδλογευσᾶ παραιβᾶτις, οὐνέκ' ἐγὼ μὲν. Theocr. 3. 32.

Ποιδνόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [herbivorus, herbosus,] grass-eating, grassy. Νῦν ἐν ποιδνόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις. Æsch. Suppl. 50.

Ποῖος, α, ὄν, adj. [qualis?] of what sort? Αἰνότηρε Κροῦνίδη, ποῖον τὸν μῦθον ζεῖπας; A. 552.

Ποιπνύω, f. ὥσω, v. [satago, opus facio sedulo, ministro diligenter,] to labor at diligently, to serve. Ὡς ἰδὼν "Ηφαιστον διὰ δώματ' ἀποιπνύοντ' αἱ. A. 600.

SYN. Πόλευν, ὑπηρέτω, διακονέω.

Ποίφυγμα, ἄως, τὸ, subst. [vehemens spiritus emissio,] a puff of wind, a boast. Μηδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν. Sept. Theb. 266. SYN. Βοή.

Πόκᾱ, Dor. pro Πότῃ,

Πόκᾱς, ἄδος, ἡ, subst. [coma,] combed hair. Ἀλλ' ἐκπόκῳ σοὶ τὰς πόκᾱδας. b. οὐπὸτ' ἐμὰ Διᾶ σὺ γ' ἄψει. Thesm. 567. SYN. Θρίξ, πλόκᾱμις.

Πόκλιζομαι, f. ξομαι, v. [vello,] to clip, to pluck. Τίς τριχᾶς ἀντ' ἐρίων ἐπόκλιζατο; τίς δὲ παρῆυσας. Theocr. 5. 26. SYN. Πεῖλω, κείρω.

Πόκος, ου, ὁ, et πόξι, πῶκος, ἡ, subst. [vellus,] a fleece. Πῶρας δ' ἐπ' αὐτῆς οἶν μελάγχχιμον πόκῳ. Eur. Electr. 513. See also Ran. 187. SYN. Κῶος, κῶας, ἐρίον, δερὸς.

Πόλεμαρχός, ου, ὁ, subst. [dux belli,] a commander in war, one of the nine Archons at Athens. Ὡστ' ἀνᾶπῃδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν πόλεμαρχόν. Vesp. 1042. SYN. Στρατηγός, στρατάρχος, ἡγέμων.

Πόλεμῶ, f. ἥσω, πόλεμιζω, et πτόλεμιζω, f. ἴσω et ἰζω, v. [(1) bellum gero, (2) pugno, (3) dissideo,] to wage war; to differ with, to quarrel. Πόλεμῳ, τὰ μητρὸς σύμβολ' ὅς γ' ἔσωσέ μοι. Ion 1385. See also Thesm. 814, and T. 206. SYN. Διάπολεμῶ, ἐκστρατεύομαι, μάχομαι, μάρναμαι.

Πόλεμηδόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pugnam excipiens et sustinens,] fight-sustaining. Δίς ἐν πόλεμαδόκοις Ἄρεος ὕπλοι-σιν. Pyth. 10. 22.

¹ Ποίνα in the plural is sometimes personified, and denotes the Furies: see Εὐμνίδεις.

Πολεμής, * *πολεμικός*, et *πολεμῖος*, α, ὄν, adj. [bellicosus, ad bellum pertinens, hostilis,] warlike, belonging to war, hostile. Σχέρλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολέμητ' ἔργα μέμηλε. μ. 116. See also Pax 673. and Vesp. 1158. SYN. Δήϊος, μάχιμος.

Πολεμίω, vid. *Πολέμειω*.

Πολεμικός, et *πολεμῖος*, vid. *Πολεμής*.

Πολεμιστήριος, α, ὄν, adj. [habilis ad bellum, bellicus,] fit for war, martial.

Πόσους δρόμους ἔλα τὰ πολέμιστήριά. Nub. 28. SYN. *Πολεμικός*, *πολεμής*.

Πολέμιστής, et *πτολέμιστής*, οὔ, ὅ, et (2) *πολέμιστριά*, ας, ἡ, subst. [(1) bellator (2) bellatrix,] a warrior. Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι, καὶ θαρσάλεον πολέμιστήν. E. 602. See also X. 132. and Choëph. 418. SYN. *Προμάχος*, *μάχητής*.

ΕΡΙΤΗ. Ἐλέγχιστος, κορυθαίξ, τάλαιρινος, τάλαιφρων, γέρων, θαρσάλεος, θύος, ῥηξήνωρ, δάημων.

Πολέμοκλόνος, οὔ, ὅ et ἡ, adj. [bellum ciens,] war-stirring. Δῆριν ἀπειρεσίην, πολέμοκλόνον ἔργον Ἄρηος. Batrach. 4.

Πολέμοκραντος, οὔ, ὅ et ἡ, adj. [a bello confectus,] finished by war. Καὶ Δῖσθεν πολέμοκραντον τέλεος ἄγων. Sept. Theb. 149.

Πολέμος, et *πτολέμος*, οὔ, ὅ, subst. [bellum,] war. Ἄπολέμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπενσας τέκνοις. Herc. F. 1124. See also A. 492. SYN. *Δῆρις*, *μάχη*, *δηϊότης*, *μῦθος*. **ΕΡΙΤΗ**. Αἰμαῖτοις, δηϊός, δυσηλέγης, δυσηχής, κάκος, λευγάλεος, ὀλός, ὁμοίος, πολυαίξ, γεν. ἰκός, στυγερός, αἰνός, ἀλῖαστος, ἀπρηκτός, δακρυῖος, θρασύς, πολυδακρύς, φθισήνωρ, ἐλάφρος, ἐπιδήμιος, ὀκρυῖος, ἀργαλέος, τλήμων, οἰκεῖος, χάλεπος, ἀντίβιος, ἐχθροδύπος, πευκεδάνος, δεινός, φθισίμβροτος, ὀϊζυρός, ἀλεγεινός, κυδαλίμος, δειλαιός, τραχύς, ἱπποχάρμης, βαρύπενθος.

Πολέμοφθορός, οὔ, ὅ et ἡ, adj. [bello consumens,] consuming by war. Οὔτε γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ πολέμο-φθοροσίν. Pers. 658.

Πολεύω, v. [(1) verso, (2) versor alicubi, habito,] to turn about; to dwell in. Γένει πολεύων. Antig. 342. SYN. *Διάγω*, *ἀναστρέφωμαι*, *διᾶτρίβω*.

Πόλω, v. [(1) versor, (2) aro,] to be occupied about; to plough. Ἀμφιμέλαθρον πόλει σὺν ἀγρότας ἀνὴρ. Orest. 1265. SYN. *Πολεύω*, *ἀναστρέφωμαι*, *ἀροτρίαζω*, *ἀρῶ*.

Πολιάινμαι, v. [incanescō,] to be hoary. Πολῖαι-νόμενας πνεύματι λάβρω. Pers. 114. SYN. *Λευκαίνωμαι*.

Πολιάρχος, οὔ, ὅ, subst. [civitatis rector, princeps urbis,] governor of the state. Ἐμὰ μὲν πολιάρχον εὐνῶμφ πατρά. Nem. 7. 125. SYN. *Ἀστυνόμος*, *πολισσός*, *πολιούχος*, *πολισσόνόμος*.

Πολίης, ἄδος, ἡ, adj. [urbem tutans, epith. Minervæ,] city-protecting. Τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἔωμεν Πολιάδα; Aves 828. SYN. See *Πολιούχος*.

Πολίζω, f. ἴσω, v. [urbem condo,] to found a city. Δή ποτ' Ἐκαμειοσίν ὁμοῦ-ρίον ἄστυ πόλίσσαι. Apoll. 3. 1094. SYN. *Κτίζω*, *ἰδρῶ*, *οἰκοδόμειω*.

Πολίτης, et *πολίτης*, vid. *Πολίτης*.

Πολιόχρος, vid. *Πολιούχος*.

Πολιόκροτάφος, οὔ, ὅ et ἡ, adj. [cana habens tempora,] hoary-headed. Παῖδας πρωθήβας, πολιόκροτάφους τὲ γέροντας. Θ. 518. SYN. *Γέρων*, *πρεσβύτες*, *πάλαιος*.

Πολιορκέω, v. [obsideo,] to besiege. Καὶ πεζομάχων, καὶ πολιορκῶν. Vesp. 683. SYN. *Περίστημι*. PHR. See Sept. Theb. 118.

Πολίος, α, ὄν, adj. [canus, albus,] hoary. Θυγάτηρ ἀνανδρος πολία παρθενεύεται. Helen. 282. SYN. *Λευκός*, *λευκανθής*, *γέρων*, *πολιόχρως*.

Πολιούχος, *πολιόχος*, *πολισσούχος*, et *πολίσσος*, οὔ, ὅ et ἡ, adj. [urbem tutans,] city-protecting. Ὡ πολιούχον κρατὺς. Rhes. 818. See also Apoll. 1. 312. and Apoll. 2. 848. SYN. *Πολίης*, *ἐρυσίπτολις*.

Πολιόχρως, ω, ὅ et ἡ, adj. [canum colorem habens,] hoary. Ὅρνιθ' ὅπως κηφῆνᾶ πολιόχρως κύνος; Bacch. 1354. SYN. See *Πολίος*.

Πόλις, et poet. *πτόλις*, ἴος, et Attice *ἔως*, ἡ, et *πολίσις*, αῖος, τὸ, subst. [civitas,] a city, a state. Πόλις γὰρ εὖ πράσσουσα δαίμονας τίει. Sept. Theb. 77. See also B. 130. and Aves 564. SYN. *Ἀστυ*, *πτολιέθρον*. **ΕΡΙΤΗ**. Ἐδμητός,

πῶλυσκαρθμός, αἰπεινὴ, αἰπειᾶ, ἄκρα, ἐνᾶλός, εὖ ναιετᾶωσά, εὖ ναιόμενη, ἐνᾶλός, εἰνᾶλια, εὐρύαγυιᾶ, εὐτείχης, εὐτείχεός, ἱερὰ, ἰμερῶεσσά, καλλιγύναιξ, λευκὴ, πῶλυχρυσός, ἄμβιάτος, ἀπόρητος, ἄρρηκτός, κλυτὴ, καλλίπλουτος, φιλάρματός, βάρβαρός, πᾶλιγγλωσσός, νέπιόλις.

Πολισσόνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) in urbe degens, (2) civitatem regens,] living in the city; governing the state. Δαίων, ἀρχαῖς τὲ πολισσόνοις. Choëph. 851. SYN. See Πόλιάρχος.

Πολίσσοος, vid. Πόλιουχος.

Πολίτεία, as, ἡ, subst. [constitutio reipublicæ,] the constitution of a state. ἔχεις ἅπαντὰ πρὸς πολίτειαν ἃ δεῖ. Equit. 219.

Πολίτης,¹ πόλιτης, ου, ὁ, πόλιτης, et πολίτης, ἴδός, ἡ, subst. [civis,] a citizen, a subject. Τίνας πολιτῶν ἐξάμιλλωνται σὲ γῆς; Orest. 425. See also B. 806. Hipp. 1124. and Eur. Electr. 1333. SYN. Ἀστὸς, ἐνδημος, δημότης. EPITH. Κάκός, ἀγαθός, ὑψιπῶλις, ἀργός, κλεινός, τίμιος, σφῶς, σεμνός, κάκωλόγος.

Πολίχνη, ης, ἡ, subst. [oppidulum,] a small town. Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνός ἀπὸ Ζάνθοιο πολίχνης. Call. 4. 41.

Πολλάκις, et πολλάκι, adv. [sæpe,] often. See in Πόλιχνη. SYN. Θάμᾶ, πολλά, πόλῶ, θάμινᾶ, θάμᾶκις.

* Πολλάχου, adv. [multis modis,] in many ways. Πολλάχου σκοποῦντες ἡμᾶς, εἰς ἅπαντ' εὐρήσεται. Vesp. 212.

Πολλοδεκάκις, adv. [multidecies,] many times ten. Καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπὸ λεῖσθῃ τῆμερόν. Pax 243.

Πόλλος, Ion. pro Πόλος, q. v.

Πόλος, ου, ὁ, subst. [polus, cælum,] a pole, the sky, heaven. Λαμπρῶν ἀστρῶν πόλον ἐξάνισας. Orest. 1702. SYN. Οὐρανός. EPITH. Φαεινός, χρυσήρης, οὐρανίος, Ἀτλάντειος, ἀγήραντος, ἀστερῶεις, ἀστερῶφοιός.

* Πολλοστός, ἡ, ὄν, adj. [multesimus, longissimus,] very long. Ἀσπᾶσασθαι θυμός, ἡμῖν ἐστὶ πολλοστῶ χρόνῳ. Pax 559.

Πόλυαιμόνις, ου, ὁ, patronym. [Polyæmonides,] the son of Polyæmon. Καὶ Πόλυαιμόνιδην Ἀμαπάονᾶ, καὶ Μελάνιππόν. Θ. 276.

Πόλυαιμων, ὄνός, adj. [cruentus,] bloody. Πόλυαιμων, φονίος. Æsch. Suppl. 847. SYN. Αἰμάτσεις.

Πόλυαινέτος, et πόλυαινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum laudatus,] highly praised. Πόλυαινέτον ἀλκᾶ. Heracl. 761. See also K. 544. SYN. Ἑρικούδης.

Πόλυάιξ, ἰκός, adj. [impetuosus,] impetuous. Ἰξέ δ' ἐπ' ἐσχατὴν πόλυάικος πόλεμοιο. Υ. 328. SYN. Ἀσάτις, θοῦρος, φοιτάλεός, σφοδρός.

Πόλυανδρός, ου, ὁ et ἡ, πόλυάνωρ, ὄρος, adj. [multos habens homines, vel maritos,] populous, having many husbands. Τῶν μεγέλαύχων καὶ πόλυάνδρων. Pers. 539. See also Agam. 61. SYN. Εὐανδρός.

Πόλυάνθεμος, ου, ὁ et ἡ, et πόλυανθής, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [multis germinibus efflorescens,] having many flowers. Μῖτραις πόλυανθέμοις. Anacr. 58. 3. See also ξ. 353. SYN. Εὐάνθεμος, εὐανθής, ἀνθεμοῖς.

Πόλυάρματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multos currus habens,] having many chariots. Τᾷ πόλυαρμάτῳ ἀντιχάρεῖσά Θήβα. Antig. 149.

Πόλυάρητος, ου, et πόλυενκτός, ὁ et ἡ, adj. [multis votis expetitus,] much prayed for. Παιδὸς παιδί φίλῳ· πόλυάρητος δὲ τοῖ ἐστὶ. τ. 404. See also Eum. 540. SYN. Πόθεινός, τίμιος, πόλυθεστός, πόλυήρατός, πόλυπότητος.

Πόλυαστρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sidereus,] starry. Ἄλλ' οὐ, τὸ Διὸς πόλυαστρον ἐδός. Ion 869. SYN. Ἀστερῶεις.

Πόλυβάφης, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [maceratus,] well dyed or soaked. Σώματ' ἀπόλυβᾶφῃ. Pers. 280.

Πόλυβενθής, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [valde profundus,] very deep, fathomless. Πικρὸν ἀποπνεῖουσαί ἄλός πόλυβενθέος ὁδμήν. δ. 406. SYN. Βυσσής, βάθος.

Πόλυβος, ου, ὁ, P. N. [Polybus,] Πόλυβου δὲ νιν λαβόντες ἐπὶ πόβουκόλοι. Phœn. 28.

¹ Πόλιτης is also a P. N., one of the sons of Priam. B. 791.

Πολυβοτρεῖα, Ion. πολυβοτρεῖα, ας, ἡ, πολυβοσκός, πολυβύτος, ου, ό, et πολυβοτήρ, ἡρός, ό et ἡ, adj. [multum alens,] much-nourishing or feeding, genial. Ἐξ ἱππων ἀποβάντες ἐπὶ χθονᾷ πολυβοτρεῖαν. Γ. 265. See also Olymp. 7. 115. and Sept. Theb. 773. SYN. Πολυφόρος, πολυθρέμων, πολυγόνος, εὐκαρπός, κάρπιμος, πολυκαρπός.

Πολυβότρυς, υός, adj. [racemis abundans,] abounding in clusters of grapes. Ὅς τὴν πολυβότρυν ἀμπέλον φέει βρώτοισι. Bacch. 640. SYN. Ἀμπέλεις.

Πολυβουλός, ου, ό et ἡ, adj. [multi consilii,] very wise. Ὅπποτέ κεν πολυβουλός ἐνὶ φρεσὶ θήσῃ Ἀθήνη. π. 282. SYN. Ποικίλοβουλός, ποικιλόφρων, πολυμητῖς, πολυμήχανός, σύνετός, αἰδρις, ἐχέφρων.

Πολυβούτης, ου, adj. [multos boves habens, dives,] having many oxen or cattle, rich. Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι, πολυβόρνες, πολυβούται. I. 296.

Πολυβρόχος, ου, ό et ἡ, adj. [multis laqueis constans,] having many meshes. Περὶ δὲ δεσμὰ καὶ πολυβρόχ' ἀμμάτων. Herc. F. 1029.

Πολυβωμός, ου, ό et ἡ, adj. [multas aras habens,] having many altars. Ὡ μὲ γάλῃ, πολυβωμῆ, πολύπτυλῃ, πολλὰ φέρουσα. Call. 4. 266.

Πολυγήςτης, εὖς, ό et ἡ, adj. [multum exhilarans,] greatly delighting. Ἀάχον πολυγαθέες. Pyth. 2. 51.

Πολυγλωσσός, ου, ό et ἡ, adj. [(1) multiloquus, (2) loquax,] many-tongued; loquacious. Μὴ ξὺν φθύνῃ τῇ καὶ πολυγλώσσῳ βύῃ. Soph. Electr. 641. SYN. Ἀλάος, ἀδόλεσχός, σπερμολόγος, στωμυλός.

Πολυγναμπτός, ου, ό et ἡ, adj. [multos flexus habens, flexilis,] entwining. Κνύζα τ', ἀσφοδελῷ τῇ, πολυγνάμπτῳ τῇ σελίνῳ. Theocr. 7. 68.

Πολυγνώτος, ου, ό et ἡ, adj. [multis notus, celebr,] well known. Μα-τρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων. Nem. 10. 70. SYN. Εὐγνωστός.

Πολυγομφός, et πολυγόμφωτος, ου, ό et ἡ, adj. [multis clavis compactus,] well nailed. Πολυγομφὸν ὄδισμα. Pers. 71.

Πολυγόνος, ου, ό et ἡ, adj. [fecundus,] fertile. Πολυγόνᾳ τέλεθαι. Æsch. Suppl. 760. SYN. Πολυκαρπός.

Πολυδαιδάλος, ου, ό et ἡ, adj. [multa arte factus,] curiously wrought. Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρήρειστο. H. 252. SYN. Εὐποίητος, ποικίλος.

Πολυδάκρυς, Ion. Πουλυδάκρυς, υός, * πολυδάκρυός, et πολυδάκρυτός, ου, ό et ἡ, adj. [multas lacrymas effundens, flebilis,] causing or shedding many tears lamentable. Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολυδάκρυν Ἴτῆν. Aves 212. See also Apoll. 2. 918. Thesm. 1050. SYN. Ἀριδάκρυς, πολυθρήνης, πολυθρήνητος.

Πολυδαμνά, ης, ἡ, P. N. [Polydamna.] Ἐσθλὰ, τὰ οἱ Πολυδαμνὰ πῦρεν ὦνον παρ᾽ακοίτῃς. δ. 228.

Πολυδερῆς, ἄδος, et πολυδερὲς, adj. [multa cacumina habens,] many-peaked. Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδερᾶδος Οὐλύμποιο. Θ. 3.

Πολυδένδρεός, ου, ό et ἡ, πολυδένδρης, εὖς, ό et ἡ, adj. [arboribus abundans,] abounding in trees, woody. Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεόν ἀγρὸν ἐπειμύ. ψ. 359. See also Bacch. 552.

Πολυδερκής, εὖς, ό et ἡ, adj. [multa cernens,] much-seeing. Ὁφθαλμοῖσιν ἰδόντες φάος πολυδερκέος Ὅου. Hes. Theog. 451. SYN. Πανδερκής, πάνοπτης.

Πολυδεσμός, ου, ό et ἡ, adj. [multis ligatus vinculis,] having many chains. Περπὲ δ' ἐπὶ σχεδύῃς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἐδωκέ. η. 264. SYN. Πολυγομφός.

Πολυδεύκης, εὖς, ό, P. N. [Pollux.] Ἴθυσ ἀνασχόμενοι, Πολυδεύκεος ἀντιᾶσκόν. Apoll. 2. 100. EPIITH. Ἀμώμητος, πύξ ἀγᾶθος, διός, κρατερὸς. PHR. See Hom. Hymn. 32.

Πολυδίψιος, ου, ό et ἡ, adj. [siticulosus, multum desideratus,] thirsty, much desired. Καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἀργὸς ἰκοίμην. Δ. 171. SYN. Διψαλέος, τριπύθητος.

Πολυδόνης, ου, ό et ἡ, adj. [multum jactatus,] much tossed. Σοὶ πρώτων, Ἰοὶ πολυδόνον πλάνην φράσω. P. V. 813.

Πολυδρόμος, ου, ό et ἡ, adj. [vagus,] running much, wandering. Πολυδρόμο φῦγας ὀφελὺς εἶτι μοι. Æsch. Suppl. 745. (A double dochm.)

- Πολυδώρα, ης, ἡ, P. N. [Polydora.] Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρα. Π. 175.
- Πολυδωρὸς, ου, ὁ, P. N. et (2) adj. [(1) Polydorus; (2) valde dotatus,] (1) Polydorus, (2) well portioned. Πολυδωρὸς, Ἐκάβης παῖς γέγως τῆς Κισσεως. Hec. 3. ΕΡΙΤΗ. (1) Ἀντιθέος, Πριαμίδης, τάλας, νεώτατος Πριαμίδων, ἄκλαυστος, ἀτάφος. SYN. (2) Εὐκτεῖανός, πολυκτεῖανός.
- Πολυειδὺς, ου, ὁ, P. N. [Polyidus.] Τοὺς μὲν ἑας, ὃ δ' Ἄβαντὰ μετόχῃ, καὶ Πολυειδύν. E. 148.
- Πολυελικτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [multiflexuosus,] much-winding. Πολυελικτὸν ἄδδνάν. Phœn. 323.
- Πολυῆπης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [verbosus,] wordy. Πολυῆπεις τέχναι. Agam. 1103. SYN. See Λαλὺς.
- Πολυῆτης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [longævus,] for or after many years, aged. Ἐμὲνδον ἐκ Τροίας πολυῆτῃ μολεῖν. Helen. 650. SYN. Χρὼνιὺς, γηραιὺς.
- Πολυευκτὸς, vid. Πολυάρητος.
- Πολύζηλος, et πολυζήλωτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multo studio expetitus vel expetendus,] sought or to be sought with much emulation. Τὰχ' ἐς δόμους σου τὸν πολυζήλον πῶσιν. Trach. 185. See also Hipp. 168. SYN. See Πολυάρητος.
- Πολυζυγὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [multa habens transtra,] many-benched. Ἀσχαλᾶ παρὰ νηὶ πολυζυγῷ, ἦν περ ἄελλαι. B. 293. SYN. Πολύκληις.
- Πολυήρατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [perjucundus, optabilis,] very delightful, most desirable. Μνήμ' ἔλενης χειρῶν πολυήρατου ἐς γάμου ὥρην. o. 126.
- Πολύχης, εὖς, et πολύχητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multisonus,] loud-sounding. Ἡ τε θάμὰ τρωπῶσα χεῖρ πολύχηά φωνήν. τ. 521. See also Hipp. Alcest. 941. SYN. Ἡχήεις, ἐρίβρομος, πολύφωνος, πολύθροος.
- Πολυθαρσής, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [multa fiducia præditus, audax,] having much confidence, bold. Ὅς ῥά τ' Ἀμαζονίδων πολυθαρσέος ἐκ πόλεμοιο. Apoll. 2. 914. SYN. Εὐθαρσής, πάντολμος, τἀασίφων.
- Πολυθέος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui multos deos colit vel habet,] worshipping or having many gods. Πολυθέων ῥυσία-σθεῖσάν. Æsch. Suppl. 430.
- Πολυθερσίδης, ου, ὁ, patron. [Polythersides,] the son of Polytherse.
- Πολυθεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [percarus,] very dear. Τέκνον, ἐλίνυσον, τέκνον πολυθεστὲ τόκευσί. Call. 5. 48. SYN. See Πολυάρατος.
- Πολυθρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [feris abundans,] abounding in wild beasts. Σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολυθρῶν. Hipp. 144.
- Πολυθρέμων, ὄνος, et πολυθρέματός, ὄν, adj. [multos alens,] very nourishing, rich. Ἄλλους δ' ὃ μέγας καὶ πολυθρέμων. Pers. 33. SYN. Πολυβοσκός, πολυβότος, πολυτροφός, πλούσιος, πολυτάμμων, πολυμηλός.
- Πολυθρηνός, et πολύστυνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [luctuosus,] mournful. Πολυθρηνον μέγα που στένει, κικλήσκου-σά. Agam. 691. See also Helen. 211. SYN. Πολυδάκρυς, πολυδάκρυτος, πολυέκκυτος, πολυπενθής, πολυκλαυτός, πολυκνηδής, βαρυνπενθής.
- Πολυθρόος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sonorus,] much-sounding, noisy. Φυγάδὰ ματαιοῖ πολυθρόοις. Æsch. Suppl. 827. SYN. See Πολύχης.
- * Πολυθρόος, ου, ὁ et ἡ, adj. ["ex multis foliis vel plicis constans." Vid. doctiss. Markland. in l. c.] consisting of many sheets or leaves. Δέλτου μὲν αἰδὲ πολυθρόοι διαπτύχαί. Iph. T. 728.
- Πολυθύτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multa habens sacrificia,] of or composed of many sacrifices or victims. Πολυθύτον δε δὲ ἄλσος Ἀρ-τεμίδος. Iph. A. 185.
- Πολυιδὺς, ου, ὁ, P. N. [Polyidus.] Ἦν δὲ τῆς Εὐχήνωρ, Πολυίδου μάντις υἱός. N. 663. ΕΡΙΤΗ. Γέρων, ἀγῶθος.
- Πολυδρεῖα, as, ἡ, subst. [multa scientia,] much knowledge, ability. Ἐσχ', ἡ πάντ' ἐφύλασσε νόον πολυδρεῖησιν. β. 346. SYN. Ἐμπειρία, ἐπιστήμη.
- Πολυδρὺς, εὖς, adj. [multa callens,] knowing much, learned. Ἠλύθ' ἀνὴρ πολυδρὺς ἐμοῦ πρὸς δώματ' αὐτοῦ. o. 458. SYN. Ἐμπειρὸς, πολυπειρὸς, ἐπιστήμων, δάημων.

Πόλυιππός, ου, ὁ et ἡ, adj. [equis abundans,] possessing many horses. Ἴμβριον αἰχμητήν, πόλυιππον Μέντορος υἱόν. N. 171.

Πόλυιχθύς, ου, et πόλυιχθύς, ὅς, ὁ et ἡ, adj. [piscibus abundans,] abounding in fish. Ἡ εἰς οἶδμ' ἄλιον πόλυιχθύον ἀμφὶς ὀρούσει. Hom. Apoll. 417. SYN. Ἰχθυοῖς, πόλυκλήτης.

Πόλυκαγκής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [admodum aridus, siccus,] much parched, dry. Τῶν δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πόλυκαγκεῖα δίψαν. A. 641. SYN. Ξηρὸς, κατὰ ξηρὸς.

Πόλυκάνης, ἔος, πόλυκτῶνός, et πόλυφῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multos interficiens,] killing many. Πόλυκάνεις βότῶν ποιόντων ἄκος δ'. Agam. 1140. See also Orest. 1141. SYN. Δορυκάνης, πόλυφθόρος, πόλυκτῶνός.

Πόλυκάπνυς, ου, ὁ et ἡ, adj. [fumo abundans,] abounding in smoke. Μή σ' αἰθαλώσῃ πόλυκάπνον στέγος πέπλους. Eur. Electr. 1140. SYN. Ψόλεις, καπνώδης.

Πόλυκαρπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fructuosus,] fruitful, productive. Ἀσσοῦν ἔνι πόλυκάρπου ἄλωης, πειρηγίζων. ω. 220. SYN. Καρποφόρος, εὐκαρπός.

Πόλυκάστη, ης, ἡ, P. N. [Polycaste.] Τόφρᾳ δὲ Τηλεμάχον λοῦσεν καλὴ Πόλυκάστη. γ. 464.

Πόλυκερδεία, as, ἡ, subst. ["magna prudentia agendi commode et dextre." Damm.] great cunning. Αὐτὰρ ὃ ἦν ἄλῃχον πόλυκερδείῃσιν ἄνωγε. ω. 166. SYN. Δόλος, ἀνουργία, ποικιλόφροσυνή.

Πόλυκερδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [astutus, callidus, vafer,] crafty, cunning, knavish. Μνήσατο Μηδείης πόλυκερδὲς ἐννεσίᾳων. Apoll. 3. 1363. SYN. Δολομητής, πόλυμητής, ποικιλόφρων, κερδαλέος, πανουργός.

Πόλυκέρως, ὡτός, adj. [multa habens cornua,] many-horned. Ἐνθ' εἰσπέσων ἔκειρε πόλυκέρων φόνον. Aj. Fl. 55. SYN. Εὐκέρως.

Πόλυκεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [varie acu pictus,] much-embroidered. Ἀγχι δὲ μιν πόλυκεστός ἱμάς ἀπᾶλιν ὑπὸ δειρῇν. Γ. 371. SYN. Δαιδαλέος, ποικίλος, αἰδολός.

Πόλυκηδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde luctuosus,] very lamentable. Ἀμφότερων σὺ μὲν ἐνθαδ' ἐμὸν πόλυκηδέα νοσθόν. ψ. 351.

Πόλυκητης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [belluis abundans,] abounding in large beasts. Οὐ γάρ τις δηίων πόλυκητέα Νειλὸν ὑπερβάς. Theocr. 17. 98. SYN. See Πόλυιχθύς.

Πόλυκλαυτός,¹ et πόλυκλαυστός, ου, ὁ et ἡ, et η, ὄν, adj. [multum defletus vel deflens,] greatly lamented. Ἐρὸς ἀερθὲν, τὴν πόλυκλαύτην. Agam. 1503. SYN. See Πόλυθρηνός.

Πόλυκλειτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum celebratus,] renowned. Ἐξ οὗ πόλυκλειτον καθ' Ἑλ-λανας. Olymp. 6. 120.

Πόλυκλήϊς, ἰδός, ἡ, adj. [multis transtris instructus,] many-benched. Νηὶ πόλυκλήϊδι καὶ εἰσίδε πάντας ἑταίρους. ψ. 324. SYN. Πόλυζυγός.

Πόλυκληρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [locuples,] rich. Ἡγάγμεν δὲ γυναικὰ πόλυκληρων ἀνθρώπων. ξ. 211.

Πόλυκλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [longe evocatus,] called from afar. Ἀλλήλοισ' αἶψα αὐτὲ πόλυκλητοὶ ἐπικούροι. K. 420.

Πόλυκλυστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multis alluens vel perstrepens undis,] boisterous with waves. Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πόλυκλύστω ἐνὶ πόντῳ. τ. 277. SYN. Πόλυφλοισβός.

Πόλυκμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum laboris et ærumnæ habens, elaboratus,] occasioning much labor, highly wrought. Ἄλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἰξὲ πόλυκμήτου θαλάμοιο. δ. 718. SYN. Πόλυδαϊδάλος, εὐτυκτός.

Πόλυκνημὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui multa sunt juga et saltus,] billy and woody. Σχοινόν τε, Σκῳλόν τε, πόλυκνημόν τ' ἔτεωνόν. B. 497.

Πόλυκνισσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multo nidore redolens,] fragrant. Τηλοθὲν ἀντίωσά πόλυκνίσσου ἐκατόμβης. Apoll. 3. 879. SYN. Εὐώδης.

¹ The form πόλυκλαυτός is preferable to that of πόλυκλαυστός. See the able remarks of Heinrich, Mus. v. 236. p. 132.

- Πόλυκοινός, ου, ó et ή, adj.** [omnibus communis, publicus,] very common, public. Μεγάν, ή τόν πόλυκοινόν "Αδαν. Aj. Fl. 1193. SYN. Πάγκοινός.
- Πόλυκοιράνεια, as, ή, subst.** [multorum imperium,] the government of many, ochlocracy. Ούκ αγαθόν πόλυκοιράνιη· εἰς κοίρανός ἐστω. B. 204.
- Πόλυκοιράνός, ου, et πόλυκράτης, ἔος, ó et ή, adj.** [præpotens,] ruling many, very powerful. Πόλυκοιράνῃ, μάνθανε παῖ. Ran. 1270. SYN. Ἐρισθένης, παγκράτης.
- Πόλυκόλυμβός, ου, ó et ή, adj.** [multum natans,] swimming much. Πόλυκόλυμ-βοῖς μέλειν. Ran. 245.
- Πόλυκρανός, ου, ó et ή, adj.** [multa habens capita,] many-headed. Φάνηθι ταυ-ρός, ή πόλυκρανός γ' ἰδεῖν. Bacch. 1005. SYN. Ἐκατογκέφαλός.
- Πόλυκράτης, vid. Πόλυκοιράνός.**
- Πόλυκρῶτός, ου, ó et ή, adj.** [(1) multis plausibus resonans, (2) astutus,] (1) loudly applauding, (2) crafty. Αἰγίπυδον, δίκερωτά, πόλυκρῶτον, ἡδὺ γέλωτά. Hom. Hym. 18. 37.
- Πόλυκτεάνός, ου, ó et ή, πόλυκτῆμων, ὄνος, et πόλυκτητός, ου, ó et ή, adj.** [qui multa acquisivit et possidet, dives,] having many possessions, rich. Οὐ πολλόν, ἰδεῖ πατρίδα πόλυκτεάνον. Olymp. 10. 44. See also Ion 583. et Androm. 765. SYN. Ἀφνειός, πόλυκληρός, πόλυπάμμων, πόλυλήϊός, πόλυμηλός, πλούσιός, ὀλβίός.
- Πόλυκτονός, vid. Πόλυκάνης.**
- Πόλυκτορίδης, ου, ó patronym. a (2) Πόλυκτωρ, ὄρος, ó, P. N. [(1) Polycitorides; (2) Polycetor,] (1) the son of Polycetor; (2) Polycetor. Πείσανδρός τε Πόλυκτο-ρίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων. χ. 243. See also ρ. 207.**
- Πόλυκώκυτός, ου, ó et ή, adj.** [multum lugens, luctuosus,] very sad, mournful. Βῆς πόλυκώκυτους εἰς Ἄϊδα πύλας. Theogn. 244. SYN. See Πόλυθρηνός.
- Πόλυκωμός, ου, ó et ή, adj.** [comessationibus abundans,] full of revels. Πόλυ-κώμους κῆρτα δαΐτας. Anacr. 42. 14.
- Πόλυκωπός, ου, ó et ή, adj.** [multos habens remos,] many-oared. Σταίη πόλυ-κωπὸν ὄχημά ναός αὐτῷ. Trach. 658.
- Πόλυλήϊός, ου, ó et ή, adj.** [multas segetes habens, dives,] having many crops, rich. Ναῖε πόλυκτῆμων, πόλυλήϊός· ἀλλὰ εἰ μοῖρα. E. 613. SYN. See Πό-λυκτῆμων.
- Πόλυλιτός, poet. πόλυλλιστός, et πόλυλιτός, ου, ó et ή, adj.** [multum invocatus,] much entreated, supplicated. Ἄλλ' ήγ' ἐν νηοῖσι πόλυλλιστοῖσι μένουσά. Hom. Apoll. 347. See also Call. 4. 316. SYN. Πρόσίκτωρ.
- Πόλυμᾶθής, ἔος, ó et ή, adj.** [multa doctus,] who has learned much. Ἀνδρῶν παρόντων πόλυμᾶθῶν καὶ δεξιῶν. Vesp. 1170. SYN. See Πόλυιδρίς.
- Πόλυμεδιμνός, ου, ó et ή, adj.** [multos medimnos gignens,] producing many medimni. Δαμάτερ, μέγα χαῖρε, πόλυτροφέ, πολυμέδιμνέ. Call. 6. 2.
- Πόλυμέτρως, ου, ó et ή, adj.** [copiosus,] plenteous. Οὗτός ποτ' ἐκ γῆς πόλυ-μέτρον λάβων σάχυν. Eur. fr. Mel. 1. 6.
- Πόλυμήλη, ης, ή, P. N. [Polymele.] Παρθενίος, τὸν ἐτικτε χόρῳ καλῇ Πόλυμήλῃ. Π. 180.**
- Πόλυμηλός, ου, ó et ή, adj.** [multas oves habens, vel multa poma ferens,] rich in sheep, producing many apples. Ἰφίκλου υἱός πόλυμήλου Φυλάκίδα. B. 705. SYN. See Πόλυθρέμμων.
- Πόλυμήστωρ, ὄρος, ó, P. N. [Polymestor.] Πόλυμήστωρος πρὸς δῶμά, Θρηκίου ξένου. Hec. 7.**
- Πόλυμητις, ἴος, adj.** [multo consilio præditus, sagax,] full of sense, wise. Εἴτ' ἐκδῦναι ῥακέσιν κρυφθένθ', ὥσπερ πόλυμητις Ὀδυσσεύς. Vesp. 351. SYN. Πόλυ-βουλός, ποικίλοβουλός, ποικίλοφρων, μητίετης, πόλυφρων, περισσόφρων, πόλυ-παίπαλός.
- Πόλυμηχάνεια, α, ή, subst.** [calliditas, solertia,] much contrivance, ingenuity. Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πόλυμηχάνειν τῇ. ψ. 321. SYN. Σόφια, προμηθία, πλύπλοκία, ποικίλοφροσύνη, παιπαλμα.
- Πόλυμήχανός, ου, ó et ή, adj.** [callidus, solers,] much-contriving, clever, inge-

- nious. Φράσσεταί, ὡς κὲ νῆταί, ἐπεὶ πολὺμήχανός ἐστίν. α. 205. SYN. Πολύβουλός, πολὺμητῖς, πολὺπαίπαλός, μηχανορράφος, πανοῦργός.
- Πολύμητρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multis liciis textus,] having many threads, woven. Πολύμητων πέπλων. Æsch. Suppl. 439.
- Πολυμνήστειά, (subaud. μέλη) ων, τὰ, subst. [carmina a Polymnesto quodam inventa,] the strains of Polymnestus. Καὶ Πολυμνήστειά ποιῶν, καὶ ξυνῶν Οἰωνίχρ. Equit. 1287.
- Πολύμνηστος, η, ὄν, et ὁ et ἡ, adj. [multum ambitus,] much courted. Πολύμναστών ἀπηνθίσω. Agam. 1434.
- Πολυμνήστωρ, ὄρος, ὁ, adj. [memoria pollens,] having a powerful memory. Γένου πολυμνήστωρ ἐφάπτωρ Ἰούς. Æsch. Suppl. 544. SYN. Εὐμήμων, μνήμων, μνημόνικός.
- Πολύμνιά, ας, ἡ, P. N. [Polyhymnia,] one of the nine Muses. See the note of the word Ἐρατώ.
- Πολύμοχθος, et πολυπῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ærumnosus,] causing or undergoing much labor, wretched. Ὡ πολύμοχθος Ἄρης, τὶ πόθ' αἵματί. Phœn. 796. ΕΡΙΤΗ. Ἀθλιός, πανᾶθλιός, μοχθηρός, ἐπιπῶνός.
- Πολύμυθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [verbosus,] of many words, loquacious. Οὐτ' οὖν Τηλέμαχον μάλ' ἀπερ πολύμυθον ζόντα. β. 200. SYN. Ἀλάος, ποικιλόμυθος, πολὺλόγος, στώμυλός.
- Πολύναός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multa habens delubra,] having many temples. Τὶν δὲ χάριζόμενα, πολυῶνυμέ καὶ πολύναε. Theocr. 15. 109.
- Πολύναυτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [multos nautas habens,] having many sailors. Πολύχειρ, καὶ πολύναυτης. Pers. 85.
- Πολυνείκης,¹ ἔος, ὁ, P. N. [Polynices,] one of the sons of Œdipus. Ἐξυπτιά-ζων ὀνόμα, Πολυνείκους βίαν. Sept. Theb. 574.
- * Πολυνεικής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [contentiosus,] contentious. Οἱ δὲ ὄρθως καὶ πολυνεικεῖς. Sept. Theb. 829.
- Πολυνέφελος, et πολυνέφελός, ου, adj. [nubibus obductus,] having many clouds, cloudy. Πολυνέφελα κρέοντί, θυγάτηρ. Nem. 3. 17.
- Πολυνήης, ου, ὁ, P. N. [Polynæus.] Ἀμφιάλός θ' υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδα. θ. 114.
- Πολυνίφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [multa nive tectus, nivosus,] covered with snow. Πετάλα κατὰ δριῖά πολυνίφεα. Helen. 1325. SYN. Νιφόβελός, νιφόβλης, χιτώνδης, νιφέτωδης, νιφθεῖς, χιτώνδης.
- Πολυξενός,² et Ion. πολύζεινός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui multos hospites habet,] entertaining many strangers, hospitable. Τὸν πολυξενώτατον. Æsch. Suppl. 163. See also Alcest. 584. SYN. Φιλόξενός, εὐξενός.
- Πολυξένη, ης, ἡ, P. N. [Polyxena,] the daughter of Hecuba. Αἰρεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἑμὴν Πολυξένην. Hec. 40. PHR. For an account of the sacrifice of Polyxena, see Hec. 519—580.
- Πολύξεστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [expolitus, pulchre factus,] highly polished, beautifully made. Φασὶ πολυξέστοις. C. C. 1570. SYN. Πολύκμητος.
- * Πολυξώ, ὄος, ἡ, P. N. [Polyxo.] Λαῖνδον· αὐτὰρ ἐπειτὰ φίλη τροφὸς ὦρτο Πολυξώ. Apoll. 1. 668.
- Πολυόλβος, ου, ὁ et ἡ, adj. [divitiis abundans,] very wealthy. Βασίλειῦ χώρας τὰς πολυόλβου. Eur. fr. Archil. 33. 1. SYN. See Πολυκτεᾶνός.
- Πολυόρνιθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [avisibus frequens,] having many birds. Πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν. Iph. T. 436.
- Πολυόχλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [populosus,] populous. Οὐ σῆς ἐρῶμεν πολυόχλου τυραννίδος. Rhes. 166. SYN. Πολυάνθρωπος.
- Πολυπαίπαλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [versutus, astutus,] cunning, crafty. Τὴν δ' ἄρ' αὖ Φοινίκης πολυπαίπαλός ἡπερῶπεν. ο. 418. SYN. See Πολύβουλός.
- Πολυπάμμων, ὄνός, adj. [multa possidens, dives,] possessing much, wealthy.

¹ See the note on the word Ἐτεκκλης.² Πολύζεινός is also a proper name. B. 623.

Τρῶες, δ', ὥστ' ὅτιες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ. Δ. 433. SYN. See Πόλυ-κτεᾶνός.

Πόλυπειρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multa expertus, callidus,] of much experience. Δεινὴν, ἀγαθὴν, φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολυπειρόν. Lysistr. 1109. SYN. See Πόλυδρις.

Πόλυπενθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [in multo luctu,] in much sorrow, sad. Καὶ σὺ, γέρον, πολυπενθές, ἐπεὶ σὲ μοὶ ἡγάγε δαίμων. ξ. 386. SYN. Πόλυθρηνός.

Πόλυπημονίδης, ου, ὁ, patronym. [Polypemonides,] the son of Polypemon. Υἱὸς Ἀφείδαντος Πόλυπημονίδαο ἀνακτός. ω. 304.

Πόλυπῆμων, ὄνος, adj. [multa damna afferens, noxius,] bringing many losses or distresses, calamitous. Αὐτὰρ ἀναξ ἄτη πολυπήμονι χεῖρας αἶερας. Apoll. 4. 228. SYN. Βλάβερός, λωβήεις, δηλήμων, πόλυσίνης, ζημιώδης, λυμαντήρως.

Πόλυπηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multo stamine textus,] richly woven. Χρήσαι, πολυπηνὰ φάρεά δύναι. Eur. Electr. 191. SYN. Πόλυτέλης.

Πόλυπίδαξ, ἄκος, et πολυπίδακός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fontibus abundans,] abounding in springs. Ἴδην δ' ἱκανον πολυπίδακᾶ, μητέρα θηρῶν. O. 151. See also Υ. 218. SYN. Εὐγυρός, καθυγρός, πόλυπόταμος.

Πόλυπικρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde amarus,] very bitter. Μὴ πολυπικρὰ καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσσαι ἐλθόν. π. 255. SYN. Πικρότατος.

Πόλυπίνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [valde sordidus,] very squalid. Ψάφαρῶχρον καὶ πολυπίνες τ' ἔχων. Rhés. 712.

Πόλυπλαγκτός, ου, ὁ et ἡ, πολυπλάνης, ἔος, πολυπλάνητός, et πολυπλάνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multivagus,] wandering much, roving. Πόλυπλαγκτοτέρων τε θνατῶν. Herc. F. 1190. See also Helen. 203. 1318. and Phœn. 671. SYN. Περύφοιτος, περίστρῶφος.

Πόλυπλέθρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui multorum jugerum est,] of many acres, extensive. Πολλῶν μὲν ἄρχεις, πολυπλέθρους δὲ σοι γῆας. Alcest. 703. SYN. Εὐρύχωρος, πλατύς, μέγας.

Πόλυπλόκῃα, as, ἡ, subst. [versutia, dolus,] cunning, deceit. Ἀλλὰ δόλους, ἀπάτας τὲ, πολυπλόκῃας τ' ἐφίλησάν. Theogn. 67. SYN. Πόλυμηχανία, πάνουργία.

Πόλυπλόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multis nexibus implicans vel implicitus, multiplex,] entangling, entangled. Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὅς ποτ' ἐπέτρη. Theogn. 215. SYN. Πόλυπτύχος, ποικίλος, δολιχόφρων.

Πόλυποίκιλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [variegatus,] variegated. Ἔς ἔρῖν ὀρνύμενα πολυποίκιλᾶ. Iph. T. 1150.

Πόλυποίτης, ου, ὁ, P. N. [Polypœtes.] Ἀνοτάντες δ' ἐτᾶροι Πόλυποίταιο κράτεροῖο. Ψ. 848. ΕΡΙΤΗ. Κράτερὸς, ξανθὸς, ἰσθθεὶς, μένεπτολέμους, υἱὸς Πειριθοῖο.

Πόλυπῶνός, Ion. πολυπῶνός, vid. Πόλυμοχθός.

Πόλυπόταμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multos habens fluvios,] having many rivers. Μαιῶτῖν ἀμφὶ πολυπόταμόν. Herc. F. 409. SYN. Πόλυπίδαξ, πολυπίδακός.

Πόλυπότνιός, ᾶ, ὅν, adj. [valde venerandus,] highly to be honored. Μητέρα Δινδύμην πολυπότνιαν ἐγκάλεοντες. Apoll. 1. 1125.

Πόλυπους, ὁ πόδος, adj. [multos pedes habens,] many-footed. Ἦξει καὶ πόλυπους. Soph. Electr. 488.

Πόλυπραγμῶνέω, v. [ardelionem ago,] to act the busybody. Εὐεργετεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμῶνεῖν. Plut. 914. SYN. Περύεργάζομαι, πολυπραγμαῖεω.

Πόλυπραγμοσύνη, ἡ, subst. [solicitude de multis negotiis nihil ad nos pertinentibus,] a meddling interference. Πόλυπραγμοσύνης νῦν ἐς κέφαλήν τρέποιτ' ἐμοί. Acharn. 833. SYN. Περύεργία.

Πόλυπράγμων, ὄνος, adj. [curiosus,] meddling, inquisitive. Ἀμᾶθης γὰρ ἔφους, κοὺ πόλυπράγμων. Aves 471. SYN. Περύεργός, φιλόπράγμων, ἐπιμέλης, πραγματικός.

¹ Πόλυπους, Attice Πουλύπους, is also a subst., the name of an animal, the polypus. See Damm. in v. Πόλυπους.

- Πόλυπρεμνός, ου, ὁ et ἡ, adj.** [multos habens stipes vel truncos,] having many stumps or trunks. *Κύκλ᾽ πόλυπρέμνοιο δ' ἔξ ὕλης τετάνυστο.* Apoll. 4. 161.
- Πόλυπτολῖς, ἔως, adj.** [multas urbes habens,] containing many cities. *Πόντι᾽, πολυῦμελαθρῆ, πόλυπτολί, χαῖρε, Χιτώνη.* Call. 3. 225.
- Πόλυπτόχος, ου, ὁ et ἡ, adj.** [multas plicas vel vāles habens, sinuosus,] having many folds or valleys, winding. *Ἰδης ἐν κόρυφῇσὶ πόλυπτόχου, ἀλλότ' ἑ αὐτῇ.* X. 171. **SYN.** *Πόλυπλόκος, πτόχως.*
- Πόλυπυργός, ου, ὁ et ἡ, adj.** [multis turribus munitus,] defended by many towers. *Τὸν διαβὰς, ἐκαεργε, καὶ Ὠκάλην πόλυπυργόν.* Hom. Hym. 2. 242.
- Πόλυπυρρός, ου, ὁ et ἡ, adj.** [tritico abundans,] abounding in wheat. *Τὰς Ἀφροδίτας πόλυπυρρὸν αἶαν.* Æsch. Suppl. 564. (Choriambic trimeter.) **SYN.** *Πυρρόφρος, πόλυκαρπός.*
- Πόλυρράπτος, πόλυρράφος, ου, ὁ et ἡ, et πόλυρράφης, ἔς, adj.** [multum consutus,] well sewed. *Ῥίψας τόξον ἔραζε, πόλυρράπτον τῷ φάρετριν.* Theocr. 25. 265. See also Aj. Fl. 575.
- Πόλυρρήν, ηνός, adj.** [(1) multos agnos habens, (2) dives pecoris,] having many lambs, rich in cattle, wealthy. *Ἀγχι δὲ ναιετάουσι πόλυρρήνες Τιβάρηνοι.* Apoll. 2. 377. **SYN.** *Πόλυμηλός, πόλυβούτης, πόλυκτεῖανός.*
- Πόλυρρήνός, ου, ὁ et ἡ, adj.** [corio multiplici indutus,] covered with many hides. *Ἄν δὲ πόλυρρήνον ῥώμα σάκος, ἄν δὲ καὶ ἔγχος.* Apoll. 3. 1230.
- Πόλυρρόδος, ου, ὁ et ἡ, adj.** [rosis abundans,] abounding in roses, rosy. *Χωρῶμ' ἐς πόλυρρόδους.* Ran. 448.
- Πόλυρρόθος, ου, ὁ et ἡ, adj.** [multiloquax,] loquacious. *Ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροίμοις πόλυρρόθοις.* Sept. Theb. 7.
- Πόλυρρύτος, ου, ὁ et ἡ, adj.** [multifluus, copiose fluens,] flowing copiously, streaming. *Πόλυρρύτον γὰρ αἶμ' ὑπεξαίρουσι τῶν.* Soph. Electr. 1419.
- Πόλῡς,¹ poët. πολὺς, Ion. πολλός, πολλή, πόλῡ, poët. πολὺ, Ion. πολλόν, gen. οὔ, ἡς, οὔ, et ἔος, adj.** [multus, magnus, vehemens,] much, many, great, violent. *Πάντ' ἔθεν ἐκ μελέων πόλῡς ἑρρέεν, οὐδὲ πῃ εἶχεν.* II. 110. See also N. 804. and θ. 109. **SYN.** *Μεγὰς, ἀμυδρός, ἀπλετός, σῦχρός, ἱκανός, ἀσπότης.*
- Πόλῡσινος, ἔος, ὁ et ἡ, adj.** [valde noxius,] very injurious. *Μύχου δ' ἀφερκτός πόλῡσινους κύνος δίκην.* Choëph. 440. **SYN.** See *Πόλῡσίων.*
- Πόλῡσιτος, ου, ὁ et ἡ, adj.** [(1) frumento abundans, (2) cibo repletus,] abounding in food. *Οὐκ ἦν μὲν πόλῡσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ.* Theocr. 21. 40.
- Πόλῡσκίος, ου, ὁ et ἡ, adj.** [umbrosus,] having much shade, shady. *Ἦνωγεν, λεῖπεν δὲ πόλῡσκίον ἄλσος Ἄρηός.* Apoll. 4. 166. **SYN.** See *Σκίσις.*
- Πόλῡσκαρθμός, ου, ὁ et ἡ, adj.** [tripudians, exultans,] dancing, bounding. *Ἀθάναιοι δὲ τὸ σῆμ' ἀποσκαρθμοῖο Μυρίνης.* B. 814. **SYN.** *Τάχως.*
- Πόλῡσπέρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj.** [multum disseminatus,] widely scattered. *Βόσκει γὰρ μέλαινα πόλῡσπέρῃς ἀνθρώπους.* λ. 364.
- Πόλῡσπρός, et πόλῡσπερμός, ου, ὁ et ἡ, adj.** [segete abundans, fertilis,] abounding in seeds, fertile. *Νιφθόβδ' ἀπὲρ δῖα, πόλῡσπρὰ τ'.* Aves 952.
- Πόλῡσταφύλος, ου, ὁ et ἡ, adj.** [uvis abundans,] abounding in grapes. *Χαλκιδὰ τ', Εἰρερίαν τὴν πόλῡσταφύλον τ' Ἰστιαίαν.²* B. 537.
- Πόλῡσταχύς, ὅς, adj.** [multas spicas edens,] producing many ears. *Δάματερ πόλῡκαρπε, πόλῡσταχύ, τοῦτ' ὃ τὸ λῶν.* Theocr. 10. 42.
- Πόλῡστιός, ου, ὁ et ἡ, adj.** [lapillis abundans,] pebbly. *Πεζὸς ὑπὲρ Κραθίν τῇ, πόλῡστιόν τῇ Μετώπην.* Call. 1. 26.
- Πόλῡστέφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj.** [multis sertis redimitus,] covered with garlands. *Ἐγὼ μὲν ἔρπω πρὸς πόλῡστέφῃ μύχον.* Eumen. 39.
- Πόλῡστομέω, v.** [multum loquor,] to talk much. *Καὶ ξυμβόλοισιν οὐ πόλῡστο-*

¹ The last syllable of *πόλῡς* sometimes is long in Homer, as in N. 705.; but this arises from the effect of the metrical ictus.

² *Ἰστιαίαν* is here scanned as an antibacchius. See Clarke's note on the passage.

μεῖν χρῆών. Æsch. Suppl. 511. SYN. Μακρόβλογεω, περιλάλω, φλυαρεώ, στομύλλω, ληρεώ.

Πόλυστωνός, vid. Πόλυθρονός.

Πόλυσχιστός, ου, ό et ή, adj. [(1) in multas partes fissus, (2) qui findi potest,] divided, or which may be divided into many parts. "Εσθη κελεύθων έν πόλυσχίστων μία. C. 1592. SYN. Σχιστός.

Πόλυτειρός, εός, ό et ή, adj. [stellatus,] studded with stars. "Ελκων έξοπθεν πρύμναν πόλυτειρέος 'Αργοῦς. Arat. 604.

Πόλυτεκνός, ου, ό et ή, adj. [multos habens liberos,] having many children. Οὐδ' εις αμύλλαν πόλυτεκνον σπουδην έχων. Med. 557.

Πόλυτίμητός, ου, ό et ή, et η, όν, adj. [valde honoratus,] highly honored. Δέξαι δητ', ώ πόλυτιμήτη. Pax 978. SYN. Πάντιμός, πόντιός, σεβάσμιός, πόλυμνός, αἰδοίός.

Πόλυτλας, άντός, πόλυτλήμων, όνός, et πόλυτλητός, ου, ό et ή, adj. [(1) multa passus, (2) patiens, (3) ærummosus,] much-enduring; patient; calamitous. "Ως φάτο· ρίγησεν δε πόλυτλας διός 'Οδυσεύς. e. 171. See also σ. 318. and λ. 38. SYN. Τλησίπυός, πόλυπυός, τλήμων, παντλήμων.

Πολυτρήρων, ωνός, adj. [columbis abundans,] having many doves. Φάρην τε, Σπάρτην τέ, πολυτρήρωνά τέ Μέσσην. B. 582.

Πόλυτρητός, ου, ό et ή, adj. [multa foramina habens,] porous. "Υδατι καὶ σπόγγοισι πόλυτρητοισι κάθαρειν. χ. 439.

Πόλυτροπός, ου, ό et ή, adj. [(1) multum peregrinatus, multiplex, varius, (2) versutus,] much travelled, various; cunning. "Ανδρά μοί έννεπέ, Μοῦσα, πόλυτροπών, ός μάλα πολλά. α. 1. SYN. Πόλυμήχανός, πόλυποίκιλός, κερδαλέός, δολοπλοκός.

Πόλυτροφός, ου, ό et ή, adj. [multos alens, almus,] nourishing many, genial. Δάματερ, μεγά χαίρε, πόλυτροφέ, πουλυμέδιμνε. Call. 6. 2. SYN. Πόλυφορβός, πόλυθρέμων, βιόδωρός, βιόσσοός.

Πόλυῦμνητός, et πόλυῦμνός, ου, ό et ή, adj. [multum hymnis celebratus,] much celebrated in song. "Εν πόλυῦμνήτῳ Διός αλσει. Nem. 2. 8. See also Equit. 1325. SYN. Εὐκλής, πόλυτίμητός, πόλυνύμός, επιδοξός, πόλυφάτος.

Πόλυφάγος, ου, ό et ή, adj. [multum vorans,] voracious. Γένυσιν πόλυφάγοις. Aves 1065.

Πόλυφάρμακός, ου, ό et ή, adj. [medicamentis vel venenis abundans,] abounding or skilled in drugs. Κίρκης ίζεσθαι πόλυφαρμάκου ές μεγά δώμα. κ. 276.

Πόλυφάτος, et πόλυφημός, ου, ό et ή, adj. [multorum sermone jactatus,] much talked of, celebrated. "Ολυμπία τ' άγώνων πόλυφάτων έχον. Pyth. 11. 71. See also β. 150. SYN. 'Αμφίβοητός, πόλυαινός, πόλυαίνετός, πόλυνύμός, διάπυστός.

Πόλυφειδής, έως, ό, P. N. [Polyphideus.] Μάντιός αυ τέκετο Πόλυφειδέα τε, Κλειτόν τέ. ο. 249. EPIITH. Μάντις, υπέρθυμός, βροτών υχ' άριστός.

Πόλυφημός,¹ ου, ό, P. N. [Polyphēmus.] Πόλυφημόν· αντί δ' εύιων βακχευμάτων. Cycl. 25. EPIITH. 'Αντιθεός, κρατῆρός, αιπόλος, दूसῆρως, βλοσυρός, μόνοδερκτης, άνίκτηός.

Πόλυφθόρός, et (2) πόλυφθυρός, ου, ό et ή, adj. [(1) multos occidens, (2) dirutus,] destroying many, ruinous, ruined. Αυτής λεγούσης τας πόλυφθόρους τυχας. P. V. 654. SYN. Πόλυκάνής, πόλυφόνός, πόλυπήμων.

Πόλυφίλος, ου, ό et ή, adj. [multos amicos habens,] having many friends. Πόλυφίλδον έπεταν. Pyth. 5. 5.

Πόλυφιλητός, ου, ό et ή, adj. [multas potiones amatorias expertus,] one who has tried many love-potions, amorous. 'Ανήρ τις πόλυφιλητός άπνηεός ήρατ' έφάβω. Theocr. 23. 1. SYN. Έρωμάνής, दूसῆρως.

Πόλυφλοισβός, ου, ό et ή, adj. [multo strepitu resonans, sonorus,] loud-sounding, roaring. Πορφύρεον μεγά θυῆ πόλυφλοισβοιό θαλάσσης. ν. 85. SYN. Έρίβρομός, πόλυχηής.

¹ Πόλυφημός is also used adjectively. See Πόλυφάτος.

Πολυφοίτης, ου, ὁ, P. N. [Polyphœtes.] Φάλην, Ὁρβαῖόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφοίτην. N. 791.

Πολυφῶνός, vid. Πολυκῆνός.

* Πολυφόντης, ου, ὁ, P. N. [Polyphontes.] Αἶθρον τέτακται λῆμα, Πολυφόντου βία. Sept. Theb. 444.

Πολυφορβός, η, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [multos pascens,] feeding many. Ἐρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πειράτᾳ γαίης. Ξ. 301. SYN. See Πολυτρόφος.

Πολυφράδης, ἔως, ὁ et ἡ, πολυφράδμων, et πολυφρων, ὄνός, adj. [valde consultus valde prudens,] very wise, very prudent. Γαίης ἐννεοῖσσι πολυφράδεσσι δόλων θεῖς. Hes. Theog. 494. See also Apoth. 1. 1411. and θ. 294. SYN. See Πολυβουλός.

Πολυφροντῖς, ἰδός, ὁ et ἡ, adj. [multis curis plenus,] having many cares. Πολυφροντίδες τε βουλαί. Anacr. 39. 6. SYN. Πολυκηδής.

Πολυφροσύνη, ης, ἡ, subst. [variarum rerum peritia, prudentia,] skill, judgment. Ἐς φάος ἥελιου σφῆσι πολυφροσύναις. Theogn. 712. SYN. See Πολυδρεΐα.

Πολυφρων, vid. Πολυφράδης.

Πολυφωνός, ου, ὁ, P. N. [Polyphonus.] Λιμυχᾶρις δ', ὡς εἶδεν ἀπολλυμένον Πολυφώνον. Batrach. 211.

Πολυχαλκός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) æratus; (2) dives,] (1) brazen, (2) rich. Οὐρανὸν ἐς πολυχαλκόν, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνη. γ. 2. SYN. Χαλκήρης, ισχυρός, χάλκεός.

Πολυχανδής, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [valde capax,] very capacious. Ἦτοί δ' κῶρος ἐπείχῃ πτότῃ πολυχανδέα κρωσσόν. Theocr. 13. 46.

Πολυχειρ, εἰρός, adj. [multas manus habens,] many-handed, having numerous forces. See in Πολυανύτης.

Πολυχορδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multas habens chordas,] many-stringed. Βάρβιτον ἐς πολυχορδόν, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὄνυμαστους. Theocr. 16. 45.

Πολυχρόνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [longævus, vivax,] long-lived, ancient, durable. Δωσὼ καὶ βιώτῳ τέρμα πολυχρόνιον. Call. 5. 128. SYN. Πάλαιγηνός.

Πολυχρυσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [multum auri habens, dives,] having much gold, wealthy. Ὡ Διὸς ἀδύπητος φάτι, τίς ποτὲ τὰς πολυχρύσους. Œ. R. 151.

Πολύχωστος, ου, ὁ et ἡ, -adj. [in altum congestus,] piled or heaped up on high. Πολύχωστον ἂν εἴχες. Choëph. 345.

Πολυψαμάθος, et πολυψαρμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [arenosus,] sandy. Χῶμα πολυψαμάθον ἀλαθείς. Œsch. Suppl. 877. SYN. Ψαμάθωδης.

Πολυώδυνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) multos labores habens; (2) molestus; (3) afflictus,] causing much pain; troublesome; distressed. Ἄλλ' οὐδ' ὥς ὑπὸ βύρσαν ἐδυν πολυώδυνός ἰός. Theocr. 25. 238. SYN. Ἐπώδυνός, ὀδυνηρός.

Πολυωνυμία, ας, ἡ, subst. [multitudo nominum,] a number of names, renown. Καὶ πολυωνυμίην' ἵνα μή μοι Φοῖβός ἐρίῃ. Call. 3. 7. SYN. Εὐφήμια.

Πολυώνυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multi nominis et famæ,] having many names, renowned. Κίλικιον θρέψεν πολυώνυμόν. Pyth. 1. 32. SYN. Πολυφάτος, πολύμνητος, πολυώνυμος.

Πολύωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multos habens oculos, vel multa foramina,] many-eyed, having many orifices. Δικτυφ' ἐξέρυσαν πολύωπ' οἱ δὲ τὲ πάντες. χ. 386. SYN. Πολύτρητος, πολυβροχός.

Πολύωφελώς, adv. [valde utiliter,] very usefully. Πολύωφελώς μὲν πολεῖ τῇ Ἀθηναίων. Thesm. 304. SYN. Συμφερόντως, λυσίτελως.

Πομπαῖος, ου, ὁ et ἡ, adj. [deductorius, deductus,] conducting, conducted, propitious. Ἀλλὰ σ' ὁ Μαίας πομπαῖός ἀναξ, Med. 757.

Πομπεύς, ἔως, et Ion. ἦός, πομπός, ου, ὁ, et πομπήμων, ὄνός, subst. [dux,] a guide, a conductor. Εὐρὺμάχ', οὐτὶ σ' ἀγωγὰ ἐμοὶ πομπῆας ὀπάξειν. ν. 364. See also Bacch. 953. and Apoll. 2. 675. SYN. Πρόπομπός, ἀγωγός, ἡγέμων, πόμπιμος, ὀδηγός. ΕΡΙΘΗ. Κραιπνός, ἀγανός, ἀπήμων, σωτήριός.

Πομπέω, ν. [comitor, deduco,] to attend, to conduct. Αὐτὴ μιν πόμπευδν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἀροῖτο. ν. 422. SYN. Παράπέπω, διαπέπω, πρόπέπω, προάγω, ὀδηγεῖω.

- Πομπή**, ἡς, ἡ, subst. [(1) missio, (2) deductio, (3) pompa, impulsus,] a mission, a message; guidance; a procession, an impulse. *Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἑμῶν φίλων.* Herc. F. 579. SYN. Ἀποπομπή, ἀποστολή. EPIITH. Ἀμύμων.
- Πομπήμων**, vid. Πομπεύς.
- Πομπῖμος**, η, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) deductorius; (2) qui deducitur,] fit or able to convey; conducted. *Πάτερ γέραιε, πομπῖμαν.* Phœn. 1726. SYN. See Πομπεύς.
- Πομπός**, vid. Πομπεύς.
- Πομφυλύζω**, f. ξω, v. [largiter profundo,] to burst forth. *Ἐκ δ' ἀρ' αὐτοῦ πομφυλύζαν.* Pyth. 4. 215. SYN. Βρυῶ.
- Πόνεω**, f. ἥσω, v. [(1) laboro; (2) patior; (3) ægroto,] to labor, to work; to endure; to be distressed, to be ill. *Οὐκουν πόνειν με χρή· πονοῦντά δ' ἄξιον.* Rhes. 161. SYN. Διᾶπνονέω, πράσσω, πάσχω, ἀνέχῃμαι, μοχθεῶ, κάμνω, τάλαιπωρεῶ, κῆκοπαθεῶ, νύσῃω.
- Πόνημα**, vid. Πόνος.
- Πόνηρία**, ας, ἡ, subst. [(1) misera vitæ conditio; (2) improbitas, vitium, nequitia,] wretchedness, want; villany. *Τι οὖν ἐτι ζῶ τῶν κῶρακων πόνηριq.* Thesm. 868. SYN. Κάκουργια, πάνουργημα, μοχθηρία, φανδοτης, κῆκη, κῆκοῖθαι, ἀπορία.
- Πόνηρος**, ἄ, ὄν, adj. [(1) laboriosus, miser; (2) improbus,] toilsome, wretched; wicked. *Ὁ μὲν πόνηρος οὐδὲν ἄλλῳ, πλὴν κῆκος.* Hec. 594. SYN. Ἐπιπόνος, μοχθηρός, ἀθλιός, δυστυχής, ἀτυχής, κῆκος, μῖαρος, ἀναιδής, φλαυρός, ἀσελγής.
- Πόνος**, ου, ὁ, et πόνημα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) labor; (2) ærumma, morbus,] labor, work; distress; disease. *Πόνος μὲν ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κῆχρήμεθα;* Med. 335. See also Iph. T. 165. SYN. Κάματος, μόγος, κόπος, ἔργον, ὄτλος, λύπη, ἀνία. EPIITH. Ἀλῖος, οἰζυρός, ἔνυαλῖος, δεινός, γλυκὺς, ἀμεγαρτός, ἄκαματός, θυμαλγής, κράτερός, γυνισάρης, λευγαλέος, αἰπὺς, κάλός, κῆκος, ἀμετρητός, χαλέπος, μέγας, δίπλους, πῶλὺς, εὐσεβής, εὐκλής, μύριος, δύσλυτος, εὐφημὸς, μακρός, ἀτελεστός, ἀπειρέσιος.
- Ποντεύς**, ἔως, ὁ, P. N. [Ponteus.] *Ποντεύς τε, Πρωρεύς τε, Θῶων, Ἀνάβησινέως τε.* θ. 113.
- Ποντιάς**, vid. Πόντιος.
- Ποντίζω**, f. ἴσω, v. [in pontum mergo,] to plunge or drown in the sea. *Εὐτὲ γὰρ ὃ ποντισθεῖς.* Soph. Electr. 508. SYN. Κατάποντιζω.
- Πόντιος**, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, et ποντιάς, ἄδος, ἡ, adj. [marinus, maritimus,] of the sea, marine, maritime. *Ἴκετας δέχεσθαι ποντίους ἐφθαρμένους.* Cycl. 300. See also Hec. 444. SYN. Ἀλῖος, ἐνάλιος, θαλάσσιος, πελάγιος.
- Πόντισμα**, ἄτος, τὸ, subst. [(1) submersio; (2) naufragium,] an immersion, a wreck. *Ἐς ναῦν ἐχώρου, Μενέλεφ ποντίσματά.* Helen. 1547.
- Πόντθεν**, vid. Πόντος.
- Ποντομέδων**, οντός, ὁ, P. N. [pontum regens,] sea-ruling. *Ποντομέδων, ἀναξ ἰχθυόδωφ.* Sept. Theb. 123.
- Ποντόνους**, ου, ὁ, P. N. [Pontonous.] *Ποντόνους, κρητῆρά κῆρασσάμενος μεθὺ νεῖμον.* η. 179.
- Ποντοπρέω**, ποντοπρεεύμαι, et ποντοπῶρεω, v. [mare pervado,] to pass over the sea. *Ἐπτάδεκαδὲ καὶ μὲν πλεῖον ἡμᾶτὰ ποντοπρεεύων.* η. 267. See also ε. 277. and λ. 11. SYN. Διᾶπεράω, ναυιλλόμεαι.
- Ποντοπῶρος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [mare trajiciens,] sea-passing. *Ἡ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δάμειτε ποντοπῶροισιν.* H. 72. SYN. Θάλασσοπλαγκτός.
- Ποντοῦσειδων**, ὦνός, ὁ, P. N. [ponticus Neptunus,] Neptune, god of the sea. *Ὡ Ποντοῦσειδων, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί.* Plut. 1050. SYN. See Πόσειδάων.
- Πόντος**, ου, antiq. ὄθεν, acc. ὄν, antiq. ονδε, ὁ, subst. [(1) pontus, mare; (2) Pontus, vel mare Euxinum,] (1) the sea, the ocean, (2) the Euxine, or Black Sea. *Μήσῃμαὶ οἱ Πόντιοι κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας.* Apoll. 1. 2. SYN. Θάλασσα, ἅλς, ὠκεᾶνός, σῆλος, πελάγος. EPIITH. Πελάγιος, ἀλμυρός, μέλας, κυανέος, εὐξείνους, ἀξενώτατος, δεινός, εὐνέμος, ἀπείρων, ἀμείλιχος, ἀρτυγέτος, εὐρύς, ἡέροειδής, ἰουειδής, ἰχθυέις, κυμαίνων, μεγάκῆτης, οἶνοψ, πολὺκλυστός, ἀρτυγέτος, ἀμει-

λίχιδς, νίφθεις, χειμωνότῳπός, πόλιδς, πῶλῳφλοισβδς, βάθυβρόδς, ἄγριδς, ἐρίγδου-
πός, πίκρδς.

Πῶξ, vid. Πῶκδς.

Πῶπᾶν, ον, τὸ, subst. [placentula lata, tenuis, et rotunda,] a broad thin round
cake. Εἰ που πῶπᾶν εἶη τι κατὰλελειμμένον. Plut. 680. SYN. Πᾶκοῦς,
ψαιστόν.

Πῶποι, et πῶπαξ, ["est interjectio notans indignationem, luctum, aut admiratio-
nem magnam, aut alium ejusmodi motum animi." Damm. heu! proh!] oh
gods! o strange! alas! ὦ πῶποι, ἀνάρημά γάρ φέρω. Œ. R. 167. See also
Eumen. 143. SYN. Φεῦ, πᾶπαί.

Ποπνύω, f. ὄσω, et ποπνυλιάω, v. [(1) sibilo, (2) concrepo digitis, (3) noctuæ
more ejulo, (4) demulceo,] to hiss; to crack; to screech as an owl; to pat.
Καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόπ-πύσεν. Plut. 732. See also Theocr.
5. 89. SYN. Σύριττω, κηλέω.

* Πόρδᾶλις, vid. Πάρδᾶλις.

Πορδῆ, ἦς, ἡ, subst. [crepitus ventris,] breaking of wind. Ταῦτ' ἄρᾳ καὶ τῷ νῶ-
ματ' ἀλλήλοιν βροντῇ καὶ πορδῇ ὁμοίω. Nub. 395.

Πόρεία, as, ἡ, subst. [profectio, iter, trajectory,] a setting out, journey, ferrying
over. Νεκύσιν ἐπὶ πόρεία. Thesm. 1055. SYN. Ὀδοιπόρια, βᾶδις, ὁδός,
πῶρευμά. EPI TH. Πόλυσκαρθμός, ὁμόστυλός, τάχειᾶ, ἀλίπλαγκτός, ἀελλᾶς,
πόλυμοχθός.

Πῶρευμά, ἄτος, τὸ, subst. [(1) profectio; (2) expeditio,] a journey; an expedi-
tion. Ἄλλοισιν οἴκοις, καὶ πῶρεύμασι βροτῶν. Eumen. 239. SYN. See Πόρος.

Πῶρευσίμος, et πῶρευτός, ἡ, ὄν, adj. [permeabilis,] that may be travelled, fit for
passing. Ἐκτεῖν, ἐτρέφθην, ἦν περ ἦν πῶρευσίμον. Eur. Electr. 1046. See
also Agam. 278.

* Πῶρευτός, α, ὄν, adj. [proficiscendus,] must go. Ἄν δ' ἀντίβαινῃ πρὸς ἐμέ
σοι πῶρευτέον. Iph. A. 1016.

Πῶρεύω, v. [trajicio, mitto, ire facio,] to cause to go, despatch, convey. Ὡς
ἂν πῶρεύσας δὲ Ἀχέρουσιον πύρον. Here. F. 835. SYN. Διάπορθεύω, βαίνω,
πέμπω, στέλλω, ἐπιστέλλω. — In the mid. voice, Ἐκπῶρεύομαι, στέλλομαι,
ὀδεύω, ἀπειμῶ.

Πῶρεω, et per. redupl.¹ πᾶπῶρεω, v. [præbeo,] to afford, grant. Λίσσεται δ' αἰψὰ
πῶρεῖν αὐτοσχέδον ἢ δ' ἀγανοῖσιν. Apoll. 3. 148. See also Pyth. 2. 105. SYN.
Πορσύνω, δίδωμι, πᾶρεχω.

Πορθεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Porthæus.] Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγενοντο.
Æ. 115.

Πορθῶ, f. ἡσω, v. [diruo, vasto,] to destroy, lay waste. Πορθήσεθ' ἡβήσαντες
Ἰσμηνοῦ πόλιν. Eur. Suppl. 1224. SYN. Ἐκπέρθω, ἐξᾶλπάω, πέρθω, κάτα-
στρέφω, ἀνὰτρέπω, ἀναιρέω, κάτασκάπτω, κατὰβάλλω.

Πορθητής, οὔ, et πορθήτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [eversor, vastator,] one who over-
turns, a plunderer. Τῷ τὰς Τροίας πορθητῇ. Troad. 215. See also Agam.
880. SYN. Λυμαντής, λυμῶν, ἀναστᾶτης.

Πόρθμενμά, ἄτος, τὸ, subst. [transvectio,] a ferrying or conveying over. Πόρθ-
μενμ' ἀχέων. Agam. 1535.

Πορθμεὺς, ἔως et Ion. ἦδς, ὁ et ἡ, subst. [portitor,] a ferryman. Χάλεπαί γ' ἂν
ἦστέ γενόμεναι πορθμῆς, b. τῇ; Eccles. 1086. SYN. Ναύτης, κωπηλάτης.

Πορθμεύω, v. [transfreto, fretum trajicio,] to ferry over, convey across. Ἄκροισι
δακτύλοισι πορθμεύων ἰχθός. Iph. T. 267. SYN. Διᾶπέμπω, διεκπέρω, διᾶ-
βαίνω, διᾶπῶρεύω.

Πορθμήϊον, et πορθμεῖον, ον, τὸ, subst. [naulum,] the fare. Τούνεκᾶ καὶ νέκδς
πορθμήϊον οὐτὶ φέρονται. Call. fr. 110. 1. SYN. Ναυλόν. EXP. Ὁ μισθός τοῦ
ναύτου. Suid.

Πορθμῖς, ἰδός, ἡ, subst. [linter quo transfretamus,] a ferry-boat, a ship. Δοῦναι
κελεύσω πορθμίδ', ἢ καθήσσομαι. Helen. 1060. EPI TH. Γλαφῆρᾶ, κῦνᾶ.

¹ Vid. Heyn. in l. c.

Πορθμός, οὔ, ὁ, subst. [(1) fretum; (2) trajectus,] a passage over, a ferry, a streight. Σχέδιον πορθμῶν ἀμείψας. Pers. 69. SYN. Πόρθμενμά.

Πόριζω, f. ἴσω, Att. ἰῶ, v. [viam aperio, invenio, suppedito,] to open a passage, to devise, to supply, to furnish. Πόριξε δὴ, πόριξε. Alcest. 225. SYN. Ἐκπόριζω, ἐξενρίσκω, τεχνάζομαι, ἐξετάζω, πόρεω, παρέχω, εὐδῶ.

Πόριμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) pervius; (2) transiens; (3) industrius,] penetrable; penetrating; industrious, useful. Καὶ πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον. Ran. 1429. SYN. Πόρευσίμος, εὐπόρος, κερδαλέος.

Πόρις, vid. Πόραξ.

Πόριστις, οὔ, ὁ, subst. [(1) qui suppeditat; (2) qui vectigalia colligit,] one who supplies; a tax-gatherer. Καὶ τοῦτὶ τοῖσι πόρισταις. Ran. 1505. SYN. Ἐκλογιστής.

Πόρκης, ου, ὁ, subst. ["circulus quo cuspis hastæ cum hastili firmiter jungitur." Damm.] a ring which fastened the extremity of the spear to the shaft. Αἰχμὴ χαλκείη περὶ δὲ χρούσεος θεῖ πόρκης. Z. 320.

Πορνεῖον, ου, τὸ, subst. [lupanar,] a brothel. Γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖα εἰσιόνθ' ἐκάστῳ. Vesp. 1283.

Πόρνη, ης, ἡ, et (2) dimin. πορνιδίον, ου, τὸ, subst. [scortum, meretrix,] a harlot. Μεθῶν τὴ ταῖς πόρναῖσι λειδορῆσεται. Equit. 1400. See also Nub. 993. SYN. Ἐταίρη, ἑταιρίς, ἑταιριστρία, κάσαυρα, κάσαλβας.

Πορνύβοσκεω, v. [meretricem alo,] to keep a mistress. Εἰ πορνύβόσκουσ' ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί. Pax 849.

Πόρνυς, ου, ὁ, subst. [cinædus, scortator,] a pathic, a profligate. Οὐ τοὺς γὰρ χρυστοὺς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους ἐπέε. Plut. 155. SYN. Μάχλος, μίαρως.

Πόρος, ου, ὁ, subst. [(1) trajectus; (2) via; (3) vectigal; (4) emolumentum,] a passage; way, stream; tax, supply; gain. Οὗτοι δὲ μακρὸν ἤλθομεν κώπῃ πόρον. Iph. T. 116. SYN. Πορθμός, κελευθός, τρίβος, μηχάνη, φόρος, τέλος, δασμός, κέρδος. ΕΡΙΤΗ. Ἐυκτιμένος, ἡμᾶθους, εὐξεινός, ἄξενός, σχιστός, ἀπόρος, ἀγχιπλους, Ἀχέρουσός, ἱερός, ἁλμυρός, πορφύροστρωτός, μορμύρων, σκῶτιός, ἀμείλιχος.

Πορπακίζομαι, et πορπάω, f. άσω, v. [fibulo,] to clasp, buckle. Καὶ τήνδ' ἐμὴ πόρπασον ἀσφάλῳ, ἰνᾷ. P. V. 61. See also Lysistr. 106. SYN. Σφίγγω, πέρωνᾷ.

Πόρπαξ, ακός, ὁ, et πόρπη, ης, ἡ, subst. [fibula,] a buckle. Ταύτας ἔᾶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατέθῃναι. Equit. 849. See also Phœn. 60. SYN. Ὅχανός, πέρωνη.

Πόρπαξ, ἄρος, τὸ, subst. [indumentum fibulatum,] a buttoned vest. Κάνταυθὰ γυμνὸν σῶμα θεῖς πορπαμάτων. Herc. F. 954.

Πόρρω, Æol. πόρσω, et πόρρωθεν, adv. [longe, procul, eminus,] afar, at a distance. Ἦδι, παρὰ τεῖται μακρὰ πόρρω πάν. Nub. 212. See also Olymp. 3. 79. et Trach. 1006. SYN. Μακρόθεν, ἀπὸθεν, ἐκᾶθεν.

Πορσαίνω, et πορσύνω, f. ὑνῶ, v. [præbeo, suppedito,] to provide, supply. Σωτῆρὶ πορσαίνοντ' Ὀλυμπίῳ. Isih. 6. 11. See also Med. 1016. SYN.

Πόρεω, παρέχω, εὐτρέπιζω, ετοιμάζω, ὑπηρέτω.

* Πόρσω, vid. Πόρρω.

Πόραξ, ἄκος, πόρις, et πόρις, ἴος, ὁ et ἡ, adj. [vetulus, juvenicus,] a calf, a heifer. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακ' μήτηρ. P. 4. See also E. 162. and Bacch. 726. SYN. Μόσχος, δαμάλις, δαμάλη.

Πορτίτροφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vetulus nutriens,] nourishing calves. Ἦμ' ἐν αὐτῷ πορτίτροφόν, ἡ δ' αὖ νήσου. Hom. Apoll. 21.

Πορφύρα, as, ἡ, subst. [purpura,] purple. Τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον. Agam. 932.

Πορφύρεός, α, ὄν, et πορφύρεϊδής, ἴός, ὁ et ἡ, adj. [purpureus,] of a purple color, purple. Εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησι τὴ πορφύρεοισιν. I. 200. See also Troad. 124. SYN. Μέλαις, σκῶτεινός.

Πορφύρεντικός, ἡ, ὄν, adj. [pertinens ad purpurarum venationem,] of those who seek purple. Κοιλῶς ἀγμός, πορφύρενταί στέγα. Iph. T. 264.

- Πορφύρεϊς, ἰδὸς, ἡ, et * πορφύριων, ὠνὸς, ὁ, subst. [(1) vestis purpurea, (2) avis quædam,] a purple dress; a purple-crested water-fowl. Πορφύρεϊς, κέρχνη, κόλυμψις, ἀμπέλεις, φήνη, δρύοψ. Aves 304. See also Aves 1249.
- Πορφύροστρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [purpura stratus,] spread with purple. Εὐθὺς γένεσθω πορφύροστρωτος πύρος. Agam. 883.
- Πορφύρω, v. [purpureo colore nigrico; perturbor,] to assume a purple hue; to be disturbed or uneasy. Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πελάγος μεγὰ κύματι κωφῷ. Ξ. 16. SYN. Μελαίνομαι, τάρασσῶμαι, μεριμνῶ, καλχαίνω.
- Πόσειδάων, et Πῶσειδών, ὠνός, ὁ, P. N. [Neptunus,] Neptune, the fabled god of the sea. Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Πῶσειδαον καὶ Ἀθήνη. Υ. 115. EPIITH. Ἐννῶσιγαιὸς, γαιήχχός, ἐννῶσιχθών, πόντιος, ποντῶμεδων, ἀγλαῶτριάινης, ἀλῖος, εὐρύκρειων, περικλυτός, ἐρικυδής, εὐρύμεδων, ποντοπόσειδων, τῖνακτωρ γαίας, Ἰσθμῖος, ἄφθιτός, κρείων, κλυτός, ὀροστριάινης, κυανόχαιτης, ἐμμένες ἥτορ ἔχων, μεγалоσθενής, πόσφρων, ἀναξ, πάτηρ, ἐλελίχθων, πέτραϊός. P.H.R. Γαίης κινήτηρ, καὶ ἀγρυγετοῖο θαλάσσης Πόντιον.
- Πῶσειδάντιος, et Πῶσιδήϊος, Dor. Πῶσειδάντιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [Neptunius, Neptuno sacer,] of Neptune, sacred to Neptune. Πῶσειδανίους Ἀμυνωνίους. Phæn. 195. (A double dochmiac.) See also Ξ. 266.
- Πῶσις, ἰός, ὁ, subst. [maritus,] a husband. Τί σοι πρὸς Ἐκτόρ, ἢ γέροντ' εἴπω πῶσιν; Hec. 422. SYN. See Ἀκοίτης.
- Πῶσις, ἰός, ἡ, et πότης, ηῶς, ἡ, subst. [potio, potus,] drinking, drink. Οὐ πῶσις, οὐδὲ βρώσις, ἐταίρου τεθνεϊωτός. T. 210. See also Λ. 779. SYN. See Πῶμα.
- Πῶσος, et poet. πόσος, η, ὄν, adj. [quantus?] how much? Πῶθος; πῶσος τις; ὁ. σμικρὸς, ἡλικὸς Μῶλων. Ran. 55.
- Ποσσαῖ, adv. [quoties?] how often? Ποσσαῖ δ' ἀργυρέοιο θεῇ πευρήσαο τόξον; Call. 3. 119.
- Ποσσημάρ, adv. [quot dies,] how many days, within how many days. Ποσσημάρ μεμόνας κτέρειζέμεν Ἐκτόρ, αἰ δῖον. Ω. 657.
- Πῶτᾱγω, vid. Πρῶσᾱγω.
- Πῶτᾱίδω, vid. Πρῶσᾱδω.
- Πῶταιγιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens dictus, recens,] newly spoken, recent, fresh. Σκεθρὸς τᾶ μέλλοντ', οὐδὲ μοι πῶταινιόν. P. V. 102. SYN. Νεῶρος, νεόχμος, νέος, πρόσφατός, ἀδύκητος.
- Πῶτᾱμείβομαι, Dor. pro Πρῶσᾱμείβομαι, q. v.
- Πῶτᾱμῆις, ἰδὸς, ἡ, et πῶτᾱμῖος, ου, ὁ et ἡ, et α, ὄν, adj. [fluvialis,] of a river. Νύμφαι ἐλεινόμενοι πῶτᾱμῆιδες, αἰ περὶ κέλην. Apoll. 3. 1218. See also Troad. 1060.
- Πῶτᾱμός, οὔ, ὁ, subst. [fluvius,] a river. Πῶτᾱμῶν τέ πηγαί, ποντίων τέ κυμάτων. P. V. 89. SYN. Πείθρῶν, νᾱμά, πηγῇ, ῥῶος, ῥέεθρῶν, ῥευσίς. EPIITH. Καλλιγέφυρός, βάρβαρος, ἱερὸς, μέγας, χεῖμαρρός, ῥέων, δεινός, διῦπότης, εὐρύρευτος, θεῖος, ξανθός, ἀλκυονίς, βαθυδινήεις, βαθυρῥῶος, δινήεις, δονᾶκενς, κελᾶδων, παρθενίος, βαθυδίνης, εὐρῥῶος, εὐρὺ ῥέων, λαβρὸς, χεῖμαρρός, πλήθων, ὠκυρῶος, ἀργυρῶδίνης, λαμπρὸς, μορμύρων, ἡχίης, ἐνκελᾶδος, καλλιρῥῶος, πορφύρεος, ἀργυρεός.
- Πῶτανός, ἡ, ὄν, Dor. pro πῶτηνός, et πῶτητός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [volucris,] flying, winged. Πῶταναν εἰ σὲ τις θέων κτῖσαι. Eur. Suppl. 630. See also Apoll. 4. 1240. SYN. See Πέτεινός.
- Πῶτᾱδμαι, et πῶτᾱμαι, v. [volo,] to fly, to flutter. Ἐνθά καὶ ἐνθά πῶτῶνται ἀγαλλόμεναι πτέρυγεσσιν. B. 462. See also ω. 7. SYN. Πέτῶμαι, ἀνιπτάμαι.
- Πῶτανυάζω, Dor. pro Πρῶσανυάζω, q. v.
- Πῶτανυέω, Dor. pro Πρῶσανυέω, q. v.
- Πῶτᾱ, adv. [(1) quando? (2) aliquando,] when? ever, sometimes, formerly, at one time. Ἡ εἰ δὴ πῶτᾱ τοι κατὰ πτόνᾱ μῆρ' ἔκῃ. Α. 40.
- Πῶτερός, α, ὄν, adj. [uter?] which of the two? whether? Πῶτερᾱ δ' ἐν οἴκοις, ἢ ἂν ἀγροῖς ὁ Λαίος. OE. R. 112.

Πότη, ἡς, ἡ, subst. [volatus,] flying, flight. Αἰθυλή δ' εἰκνύῃ, πότη ἀνεδύσατο λίμνης. *e.* 337. SYN. Πησῖς, πημά.

Πότηνός, vid. Πότανός.

Πότηρ, ἥρως, ὁ, et ποτήριον, ου, τὸ, subst. [poculum,] a cup, a goblet. Πότηρ δ' ἐν χεῖρεσσι κισσινὸν λαβών. *Alcest.* 772. See also *Equit.* 124. SYN. Δεπᾶς, ἔκπωμα, κύλιξ, κτύλη.

Πότης, vid. Πῶσις, potio.

Πότης, ου, et superl. ποτίστατος, η, ὢν, adj. [bibulus,] drinking. Οἱμοι τὶ γάρ μοι τὸν ποτην ἦπτες λυχνόν; *Nub.* 57. See also *Thesm.* 742.

Πότηρός, vid. Πότανός.

* Πότηδόρπιός, vid. Προσδόρπιός.

Ποτή, Dor. pro Πῶς, q. v.

* Πότιδαία, as, ἡ, P. N. [Potidæa,] a town in Macedonia, in the peninsula of Pallene. Σε δ' ἐκ Πότιδαίᾳς ἔχοντ' εὐ οἰδᾷ δέκα τάλαντα. *Equit.* 438.

Ποτίζω, v. [potum præbeo, aquatum duco,] to give drink, to bring to water. Δάφνις ὃ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιᾱς ὧδε ποτίσδων. *Theocr.* 1. 121. SYN. ἐμπίζω, ἄρδω.

Ποτίστατος, vid. Πότης.

Πότμος, ου, ὁ, subst. [sors, fatum, mors,] lot, fate, death. Εὐδαίμων' ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι. *Ion* 1605. SYN. Εἰμαρμένη, πέπωμένη, μοῖρα, μῶρος, θανάτος. *ΕΡΙΤΗ.* Ἄποτμος, θεῶμάνης, προδηλός, μελέος, φόνιος, εὐαίων, ἀπᾶτωρ, εὐτυχής, κακὸτυχής, κοινός, ἀδευκής, αἰκής, δολίος, δόλους, λευγάλεος, δακρυῶεις, ὀλῶς, λυγρός, ἀθλίος, ὁμοῖος, ἀφυκτός, τλήμων, ἀναίστος, ὥκυσ.

Ποτνιαῖδες, ων, αἱ, adj. [clamantes, furore percellentes, furentes,] calling, maddening, frenzied. Βάρχας ποτνιαῖδας εἰσίδων, αἱ τῆσδε γῆς. *Bacch.* 653. SYN. Μανιώδης, μανῖας.

Ποτνιανακτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dominatu venerandus,] venerable for its power. Αἰθλίδα Σμύρνην ἀλγείτονά ποτνιανακτόν. *Hom. Hymn.* 37. 6.

Ποτνια, et ποτνά, ἡ, adj. [venerandus, augustus,] venerable, awful, majestic. Ὡ ποτνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἰ σφῆ. *Orest.* 207. See also *Troad.* 292. SYN. Σεμνή, σεβάσμιος, ἔντιμος, τιμία.

Πότης, ἡ, ὢν, adj. [potabilis, potus,] drinkable, drunk. Ποτῆρᾷ δὲ χριστόν, ἡ πότον, τὸ φάρμακόν; *Hipp.* 518. Πότην, οὔ, any thing drinkable. SYN. See Πῶμα. *ΕΡΙΤΗ.* Ἀσθενέστερον, ὑδρῆρον, ἀκητόν, ἡδύ, θεῖον, ἀμβροσίον, εὐώδες, λυσίπονον.

* Ποῦ, et ποῦ, partic. [ubi? alicubi,] where? somewhere. Ποῦ τὴν ἀσσαν δὴ πῶτ' οὖσαν Ἰλίου. *Hec.* 482. SYN. Οὔ; ἱνά; ἐνθα; ὅπου;

Πουλύβοτεῖρα, vid. Πόλυβοτεῖρα.

* Πουλυδάμας, Ion. pro Πόλυδάμας, αντός, ὁ, P. N. [Polydamas.] Οἱ δ' ἐς Πανθοῖδην ἀγάπην ῥά Πουλυδάμαντα. *N.* 756. *ΕΡΙΤΗ.* Ἀμύμων, ἀμώμητος, ἀναξ, ἐγχεσπάλος, πέπνυμένος.

Πουλυμέδιμος, Ion. pro Πόλυμέδιμος, q. v.

Πουλυμελάθρος, Ion. pro Πόλυμελάθρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [multorum tectorum,] worshipped in many houses or temples. See in Πόλυπτολῖς.

Πουλὺς, Ion. pro Πόλὺς, q. v.

Πουλύπους, Ion. pro Πόλύπους, q. v.

Πούς, πόδος, ὁ, subst. [pes,] a foot. See *J. Pollux*, lib. 2. §. 194. Ἐκάβη· πέρῃ γάρ ἦδ' ὑπὲρ σκηνὴν πόδα. *Hec.* 53. SYN. Πέζα, βάσις, κῶλόν. *ΕΡΙΤΗ.* Τλήμων, νόστιμος, λαιψήρος, τυφλός, παρὰφύρος, ἡσυχός, γέρων, βῆδρομος, ἐνόπλος, ὑστερός, αἰθερίος, δαρός, ἀνόςιος, ὀρθός, πέδοστιβῆς, ταύρειος, τᾶχὺς, ἄκρος, νεΐατος, αἰολός, λιπαρός, ὥκὺς, ἀπάλος, ἄωρος, ἐρίγδουπος, καρπάλιμος, διέρως, ἀμβροσίος, θῶς, σφάλερός, ἀκαμάτος, στίβαρος, στέρεος, κάλός, κραιπνός, τρομέρος, ἀργαλέος, ἀργυρεός.

¹ The words compounded of ποτῖ, Dor. for πρὸς, are arranged under the same words compounded of πρόσ.

- Πρᾶγμα, ¹ Ion. πῆγμα, ἄτος, et πρᾶγος, ἔτος, τὸ, subst. [res, negotium,] a fact, a matter, condition. Πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τὸδε. Hec. 1224. See also Theogn. 1074. and Aves 112. SYN. Χρῆμα, ἔργον, πρᾶξις, πάθος.
- Πραγματεύομαι, v. [negotior,] to be engaged in business. Τοῖς σφοῖς, ὧν οὐνέκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματεύομην. Nub. 526. SYN. Ἐπιχειρῶ, διαπυνεύομαι, ἐπιμέλεισθαι, ἐνεργῶ, ἐπιτηδεύω.
- Πραγματίων, ου, τὸ, subst. [res parva,] a little affair. Οὐδ' ἐλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντὶ λογεξέπιτρίπτου. Nub. 1004.
- Πραγματόδιφης, ἔτος, ὁ et ἡ, adj. [qui litem scrutatur,] a pettifogger. Καὶ πραγματόδιφης. εἰτὰ δεῦμα πτερὰ λαβών. Aves 1224. SYN. Δικολόγος.
- Πράγος, vid. πρᾶγμα.
- Πρακτῆρ, Ion. πρηκτῆρ, ἥρος, et πράκτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [(1) actor, (2) mercator, (3) coactor tributorum,] a doer, a performer, a merchant, a tax-gatherer. Ἀρχὸς ναυτῶν, οἵτε πρηκτῆρες ἑασίν. θ. 162. See also Ran. 1322. SYN. Ἐργάτης, ἐμπόρος.
- Πρακτήριος, ου, ὁ et ἡ, et πρακτικός, ἡ, ὄν, adj. [efficax, strenuus,] fit for acting, efficacious. Πειθῶ δ' ἐποιτῶ, καὶ τῷχῃ πρακτήριος. Æsch. Suppl. 532. See also Equit. 91. SYN. Δραστήριος.
- Πράκτωρ, vid. Πρακτῆρ.
- Πραμνεῖος, et πράμνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sc. οἶνος, "vinum Pramnium ita dictum vel a rupe quadam, (sc. in Icaria insula,) vel a πρᾶννεν, mitigare." Hederic. Vid. omnino Schol. Hom. κ. 235. et Damm.] old, generous, mellow, or, Pramnean. Οἶνω Πραμνεῖω¹ ἐπὶ δ' αἰγείου κνῆ τυρὸν. Λ. 638. See also Equit. 107.
- Πρᾶν, vid. Πρώην.
- Πραξαγόρας, ου, ὁ, et (2) Πραξαγόρα, ας, ἡ, P. N. [(1) Praxagoras, (2) Praxagora.] Πραξαγόρας τὰδε δῶρὰ θεοῖς ἀνέθηκε Λυκαῖον. Anacr. 189. See also Eccles. 124.
- Πραξινόη, ης, ἡ, P. N. [Praxinoë.] Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τέθριππων. Theocr. 15. 5.
- Πρᾶξις, Ion. πῆξις, ἔως, ἡ, subst. [effectus, actio,] an act, an effect, conduct. Κοῦκ οἶδ'α πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων. Hipp. 1008. See also γ. 82. SYN. Πρᾶγμα. ΕΡΙΤΗ. Φοῖνα, κοινῇ, ὠκεῖα, ἀδίκος, ἀγάθῃ, φίλῃ.
- Πραξιτέλης, ἔτος, ὁ, P. N. [Praxiteles,] a celebrated sculptor. Ἔργον Πραξιτέλεως¹ τῇ παιδί δὲ ταῦτ'α φύλάσσω. Theocr. 5. 105.
- Πραῶνως, adv. [leniter,] gently. Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Αἰσχϋλ', ἀλλὰ πρᾶνως. Ran. 856.
- Πρᾶος, comp. ὑτῆρος, superl. ὑτᾶτος, πρᾶνς, et Ion. πρηῦς, superl. ὑτᾶτος, adj. [placidus, mitis,] mild, gentle. Ὁ θῆρ δ' ὕδ' ἡμῖν πρᾶός, οὐδ' ὑπέσπασε. Bacch. 436. SYN. Ἡμερὺς, μᾶλ' αὐτός, ἡπῖός.
- Πρᾶπς, ἰδὸς, ἡ, subst. [pectus, mens, ingenium,] the breast, the heart, understanding. Ἡφαιστος ποίησ' εἰδύνῃσι πρᾶπιδεσσί. A. 608. SYN. Φρὴν, ἐπινόια.
- Πράσιᾶ, ας, ἡ, subst. [area in horto,] a plot in a garden, a row. Ἴδ' ἀσπῖαι τρισάθλιαι, καὶ πεντάκις. Pax 242.
- Πρασσαῖος, ου, ὁ, P. N. [Prassæus,] the name of a frog. Πρασσαῖος δ' ὡς εἰδὲν ἔθ' ἡμίπνου πρὸπῆσόντ'α. Batrach. 251.
- Πρασσοφᾶγος, ου, ὁ, P. N. [Prassophagus,] leek-eater, the name of a frog. Πρασσοφᾶγος δ' ἐσιδὼν, πῶδός ἐλκυσέ Κνισσοδιώκτην. Batrach. 229.
- Πράσσω, Ion. πρήσσω, et πράττω, f. ξω, v. [facio, ago,] to make, to do, to fare, &c. Αὐτόματ'α πράξας τὰγάθ' εὐτυχῆσάτ'α. Helen. 718. SYN. Δι' ἀπράσσω, ποιῶ, ἀνῶ, ἐργάζομαι.
- Πρατός, ἡ, ὄν, adj. [vendendus, vendibilis,] saleable, for sale. Πρατόν νῖν ἐξεπεμψεν, οὐδ' ἡμέσχετο. Trach. 276. SYN. Ὠνῖός.
- Πραῦμητις, ἰδὸς, adj. [leni et miti consilio agens,] acting mildly. Τῇ μὲν ὁ Χρυσόκυμας πρᾶμητιν. Olympe. 6. 71.

¹ In the plural πρᾶγματ'α frequently signifies trouble, annoyance.

- Πραῦνω**, Ion. **πρηῦνω**, v. [lenio, mansuefacio,] to soften, assuage. Ὁργήν τε πραῖνονσά καὶ ἐνθυμίας. Phryx 11. 3. See also Apoll. 3. 190. SYN. Κατὰ-πραῦνω, κηλέω, θέλω, μάλίσσω, τῖθάσσω, ἐκμειλίσσω, πέπαίνω, ἐξιλάσκωμαι.
- Πραῦς**, Ion. **πρηῦς**, vid. **Πρᾶός**.
- Πρέμνυν**, ου, et ὄθεν, τὸ, subst. [stipes, stirps, caudex,] a trunk, stem, root. Ὅπως ἂν αἰταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρεμνὰ ταυτί. Lysistr. 267. SYN. Κορμός, ἔρνος.
- Πρεπόντως**, adv. [convenienter, decenter,] becomingly, suitably. Κάπειτ' ἄ θεοῖς ὑστέρων αἰθῖς, προσενείμασθαι δὲ πρεπόντως. Aves 563. SYN. See **Εὐκόσμως**.
- Πρεπτός**, ἡ, ὄν, et **πρέπωδης**, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [decens, conveniens,] befitting, proper, suitable, becoming. Πρεπτῶν ἀγώνων, οὐκ ἀνέξωμαι τὸ μὴ οὐ.¹ Eumen. 917. See also Plut. 797. SYN. Πρόσφορός, ξύμφορός, εὐπρέπης, εὐσχήμων, καλός.
- Πρέπω**, v. [(1) decorus sum; (2) excello,] to become, to be proper, or becoming, to excel. Τί χρῆμ' αὖ κούρα τῇδ' ἐπενθίμῳ πρέπεις; Alcest. 528. SYN. Διὰπρέπω, μετὰπρέπω, κρατιστεύω, διαφέρω, λάμπω. SYN. of **Πρέπει** impers. **Πρὸςήκει**, εἰοικέ, χρῆ, εὐλόγως ἔχει.
- Πρέσβᾶ**, **πρέσβειρᾶ**, as, **πρεσβυτῖς**, et **πρέσβηῖς**, ἰδὸς, ἡ, adj. [(1) ætate pro- vecta, (2) veneranda,] aged; venerable. Πρέσβᾶ Διὸς θυγάτηρ Ἄττη, ἡ πάντας αἰτᾶται. T. 91. See also Apoll. 4. 800. Hec. 830. and Hom. Hym. 28. 3. SYN. (2) Σεμνός, ἔντιμός.
- Πρεσβεία**, as, ἡ, et **πρέσβευμᾶ**, ἄτος, τὸ, subst. [(1) vetustas, (2) legatio, (3) dignitas,] age; an embassy; dignity. Ἐδρῶνων φύλακες, κατὰ πρεσβείαν. Pers. 4. See also Rhes. 933. SYN. **Κηρύνεμᾶ**.
- Πρέσβειρᾶ**, vid. **Πρέσβᾶ**.
- Πρεσβεὺς**, ἔως, Ion. **ηὺς**, ὁ, subst. [(1) senex; (2) legatus,] an old man, an ambassador. Κόραξ πατάξας τὸν γὰρ σὸν τοῦ πρεσβέως. Acharn. 93. SYN. **Πρέσβυς**.
- Πρεσβεύω**, v. [(1) honoro, (2) antecello, legationis munere fungor,] to reverence; to be pre-eminent, to be an ambassador. Καὶ τοὺς σέβοντας τὰμ' αὖ πρεσβεύω κρᾶτη. Hipp. 5. SYN. Τιμᾶω, προτιμᾶω, πρεσβεὺς εἰμί.
- Πρεσβήϊδυν**, Ion. pro **πρεσβεῖδυν**, ου, τὸ, subst. [donum honoris et virtutis causa datum,] an honorary reward. Πρώτῳ τοι μετ' ἔμε πρεσβήϊδυν ἐν χερσὶ θήσω. O. 289. SYN. **Τιμῖδυν**.
- Πρέσβηῖς**, vid. **Πρέσβᾶ**.
- Πρέσβυς**, ἔδος, τὸ, subst. [honor, reverentia,] an object of reverence. Βασίλειῷ γῆναι, πρέσβος Πέρσας. Pers. 629. SYN. **Κυδός**.
- Πρέσβιστος**, vid. **Πρέσβυς**.
- Πρεσβυγενής**, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [natus maximus,] the oldest. Πρεσβυγενὲς Πριάμω.² Troad. 595. SYN. Πρεσβυτάτος, πρωτογόνος, προτὴρηγενής.
- Πρέσβυς**, ὅς, comp. ὑτὲρός, superl. ὑτάτος, et **πρέσβιστος**, ἡ, ὄν, et **πρεσβύτες**, ου, adj. [(1) senex, antiquus, (2) honoratus,] old, honored; subst. an old man. Τὸν πρέσβυν οἱ μετέστη. Vesp. 1451. See also Acharn. 178. SYN. Γέρων, γέροντις, πρεσβεὺς, τίμιος, ἔνδοξος.
- Πρεσβυτῖς**, vid. **Πρέσβᾶ**.
- Πρεσβυτικός**, ἡ, ὄν, adj. [senilis, priscus,] old, antiquated. Πρεσβυτικὸν τί, τὸν τρόπον μιμούμεναι. Eccles. 278. SYN. Γεροντικός, γέρων, παλαιός, ἀρχαῖος.
- Πρεσβυτοδότης**, ου, ὁ et ἡ, adj. [senes accipiens,] receiving old men. Καὶ γέροντοισι πρεσβυ-τοδῶκοι. Æsch. Suppl. 675.
- * **Πρεμνεῖα**, as, ἡ, subst. [benevolentia, placabilitas,] kindness, gentleness. Ἦκω λαβούσα πρεμνεῖαν ἄλλα με. Orest. 1317. SYN. **Εὐμνεῖα**, εὐνοῖα, ἡμερότης, ἡπιότης, εὐοργησιὰ.
- Πρεμνής**, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [propitius, placabilis, mitis,] propitious, placable, auspicious, gentle. Τίνος θεῶν βροτῶν τε πρεμνενοῦς τύχων; Dan. 9. SYN. **Εὐμνής**, **πρᾶός**, **εὐνός**, **φίλοφρων**, **ἡπιός**, **πρόφρων**.

¹ Μὴ οὐ are here scanned as one long syllable.

² The reading **Πριάμω** instead of **Πρίαμῳ**, suggested by Musgrave, and approved by Seidler, is here adopted, because it is equally required by the sense and the metre.

Πρευνμένως, adv. [miti vel propitio modo,] mildly, propitiously. Γῇ τε, καὶ φθίτοῖς χεῖσθαι· πρευνμένως δ' αἰτοῦ τὰδὲ. Pers. 225. SYN. Εὐμένως, ἡπίως, ἄγανως.

Πρηγορέων, ὦνός, ὁ, subst. [ingluvies,] the craw, crop, or maw in birds; the throat. Ἦν δὲ πον δειπνήτῃ, πρηγορέωνάς ὑμῖν πέμψομεν. Aves 1113. SYN. Λαιμός.

Πρήθω, f. σω, v. [incendo,] to set on fire, to burn. Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμματα· πρήσω πολλὴν. Sept. Theb. 430. SYN. Καίω, ἀνὰπρήθω, ἐκπρήθω, πίμπρημι, ἀνάπτω, κατὰφλέγω.

Πρηκτήρ, vid. Πρακτήρ.

Πρημαίνω, v. [vehementer spiro,] to blow hard. Πλοκάμους θ' ἐκάτογκεφάλῳ τυφῶ, πρημαίνουσας τὴν θύελλαν. Nub. 336. EXP. Λαβρῶς φυσᾶω.

Πρηνής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [pronus,] prone, steep. Ἦρ' ἔπε δὲ πρηνής, ὑράβησέ δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. E. 58. SYN. Κατὰφέρης, προπέτης, κατὰφορὸς.

Πρηξιδίκη, ης, ἡ, P. N. [Praxidice.] Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλησεν δὲ Δύσηρ'ς. Anacr. 193.

Πρήσσω, vid. Πράσσω.

Πρηστήρ, ἡρός, ὁ, subst. [turbo igneus e nubibus prorumpens,] a scorching wind or storm. Μεγάλῳ τυφῷ, καὶ πρηστήρῃ. Lysistr. 974. SYN. Ἄελλᾶ, λαίλαψ, ἀστράπη, κέραυνός.

Πρηῦς, Ion. pro Πραῦς; vid. Πραῦς.

Πρηών, vid. Πρών.

Πριάμαι, v. [emo, redimo, conduco,] to buy, to ransom, to hire. Πόσιν πρίασθαι χρημάτων ὑπερβολῇ. Med. 235. SYN. Ὡνεύμαι, ἀγοράζω, ἐκπριάμαι, πῖπράσκω, πέρνημι.

Πριάμιδης, ου, ὁ, patronym. [Priamides,] a son or descendant of Priam. Νέω-τάτος δ' ἦν Πριάμιδων· ὁ καὶ μὲ γῆς. Hec. 13.

* Πριάμις, ἰδὸς, ἡ, adj. [Priameia,] of Priam. Ὅν εἶδον, εἶδον ἐν πύλαισι Πριάμιτι. Orest. 1489.

Πριάμης, ου, ὁ, P. N. [Priamus,] Priam. Οὐχ ἡδὲ Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίον δαμάρ; Hec. 491. EPI TH. Ἀγακλῆς, ἀναξ, βασιλεὺς, διδοτρεφῆς, δαΐφρων, Δαρδανίδης, εὐμμελῖδης, θεοειδής, γέρων, μέγας, μεγαλήτωρ, διδός, εὐτεκνός, πολλυτέκνός, Λαῦμεδοντιάδης, Θεοφῖν μήστωρ ἀταλαντός, ἰσοθῆδός φῶς.

Πρίηπος, ου, ὁ, P. N. [Priapus,] the god of gardens and vineyards. Πάντες ἀνθρώπων, τὶ πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίηπος. Theocr. 1. 81. EPI TH. Μελάγχλαινός.

Πρίν, adv. [(1) prius, ante, (2) priusquam; (3) donec,] before; until. Ἀτρεΐδην, σὺ δ' ἔθ', ὡς πρίν² ἔχων ἀστεμφεᾶ βουλὴν. B. 344.

Πρινιδίον, ου, τὸ, dimin. [parva ilex,] a small holm oak. Καὶ πρινιδίους οἰκήσου-σιν. Aves 616.

Πρινίνος, η, ὄν, et πρινώδης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [iligneus, durus,] of holm oak, oaken, strong. Οἶδον ἐξ ἀνθρώπων πρινίνων.³ Acharn. 667. See also Vesp. 382. SYN. Στέρεός, σκληρός.

Πρίνός, ου, ὁ, subst. [ilex,] a holm oak, an oak. Σὺ δ' εὐθύς, ὥσπερ πρίνός ἐμπρησθεῖς, βῆξ. Ran. 882.

Πρινώδης, vid. Πρίνινός.

Πριστός, ἡ, ὄν, adj. [serratus,] cut with a saw, sawn. Πριστοῖσι λόγχης θέλγεται βινήμασι. Eur. fr. Tel. 25. SYN. Ἐμπρισθεῖς, τμητός.

Πρίω, v. [(1) serra seco; (2) constringo; (3) frendeo,] to cut with a saw; to bind; to gnash. Σάφες δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἔν. b. μὴ πρίε τοὺς ὀδόντας. Ran. 927. SYN. Ἀποπρίω, κατὰπρίω, σχίζω, κόπτω, δέω, δεσμεύω.

Πρίων, ὄνός, ὁ, subst. [serra,] a saw. Μορφή μάλιστα εἰκαστὸν, ὥστε πρίονός. Trach. 701. EPI TH. Ὀδοντωτός.

¹ On the strict meaning of this word, see J. Pollux, ii. 134. and Schol. Aristoph. Ran. 476.

² Πρίν is often long in Hom. as Z. 81. I. 403. o. 393. &c. by the effect of the metrical ictus, sometimes also in Attic writers, as Prom. 481. Eccl. 857.

³ Vers. Cretic. trim.

* **Πρό**, *præp. cum genitiv.* [ante, eoram, præ, pro,] before, in presence of, previous to, in comparison with, for, on account of. Πλήρης πρό τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφάγας. *Hec.* 520.

* **Προᾶγορεύω**, *f. σω, v.* [prædico, prænuncio,] to proclaim, to announce beforehand. Προᾶγορεύω μὴ βᾶδιζειν τὴν ἐμήν. *Lysistr.* 1214. *SYN.* Προειπὼν, κηρύσσω.

Προᾶγω, *f. ἄξω, v.* [produco, promoveo, deduco, præeo,] to bring forward, promote, conduct, go before. Ἄλλᾳ καὶ ὡς προᾶγοιεν Ἱηπαιήνῃ δῶρᾱ. *Hom. Apoll.* 272. *SYN.* Κατᾶγω, προελαύνω, προπέμπω, παρᾶπέμπω, ἡγεῖμαι.

Προᾶγωγεύω, *v.* [prostituo,] to prostitute. Αὐτὸς ἑαυτὸν προᾶγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβᾶδιζεν. *Nub.* 976. *SYN.* Προΐστημι, κατὰπορνεύω.

Προᾶγωγός, *οὔ, ὁ, et ἡ, subst.* [leno,] a pimp, a prostitute. Οὐ προᾶγωγὸς κατέδειξ' οὐτὸς. *Ran.* 1079.

Προαιρῶ, 2 *aor. εἶλον, v.* [promo, constituo, præfero,] to draw forth, to settle, to choose. Αὐταῖσι τὰμῖτου προαιρούσαις λαβεῖν. *Thesm.* 419. *SYN.* Προφῆρω, ἐκφῆρω, προκρίνω.

Προᾶλῆς, *ἔως, ὁ et ἡ, adj.* [declivis, proclivis,] sloping, precipitous. Χώρῳ ἐνὶ προᾶλεϊ, φθάνει δὲ τὲ καὶ τὸν ἄγοντά. *Φ.* 262. *SYN.* Πρηγῆς, προπέτης, προχειρὸς.

Προᾶνᾶβάλλομαι, *v.* [prælude,] to prelude. Ἄττ' ᾄσεται, προᾶνᾶβάλληται, μοι δόκεϊ. *Pax* 1267. *SYN.* Προκᾶτάρχομαι.

Προᾶστίον, *ον, τὸ, subst.* [suburbium,] suburbs. Τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προᾶστίου. *Alcest.* 852.

Προᾶνᾶῶ, *v.* [prædico, denuntio,] to tell beforehand, to denounce. Ἰερὸν πῦλμον προῶνᾶν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἁπειπεῖν. *Aves* 556. *SYN.* Προῆρῶ, προῆγω, παραγγέλλω, ἀπαγγέλλω.

Προᾶδην, *adv.* [inter progrediendum,] forward, moving on. Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προᾶδην οὐρήσης. *Hes. Op.* 727.

Προᾶδής, *εἶα, ὅ, adj.* [profundus,] deep. Εὐρύς τε προᾶδής τε καὶ ὀλκάδι νηϊ περῆσαι. *Apoll.* 4. 283.

Προᾶβαίνω, *f. βήσωμαι, προᾶβιβᾶω, et προᾶβιβημι, v.* [prægredior, procedo, succedo,] to go forward, succeed, turn out. Κάραδὸκῶ τάκειθ' ἐν, οἱ προᾶβήσεται. *Med.* 1114. See also *Π.* 609. and *N.* 18. *SYN.* Προέρχομαι, προχωρῶ, ἐκβαίνω, προπύδίζω, προμύλλω, προκόπτω, προνέμωμαι.

Προᾶβακχίτις, *ον, adj.* [Bacchicus,] Bacchean. Προᾶβακχίτι' δαῖμον. *Bacch.* 407.

Προᾶβάλλω, *et Ion. imp. προᾶβάλεσκον, v.* [projicio, emitto,] to throw forward or on, to send forth, to allege, to risk. Ψυχὴν προᾶβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονος. *Rhes.* 183. See also *e.* 331. *SYN.* Ἀποβάλλω, προτείνω, απορρίπτω.

Προᾶβάσις, *ἔως, ἡ, subst.* [progressus, proventus,] advance, produce. Ὑμεᾶς ἐσθ' ἐμὲναι κειμήλιᾳ τε προᾶβάσιν τέ. *β.* 75. *SYN.* Προκύπη, ἐπιδόσις, προσόδος.

Προᾶβάτιον, *ον, τὸ, subst.* [ovicula,] a little sheep. Βληχόμενοι τέ προᾶβάτιων. *Plut.* 293.

Προᾶβάτογνώμων, *ονος, adj.* [qui inter oves discernit,] one who distinguishes sheep. Ὅστις δ' ἀγὰθος προᾶβατογνώμων. *Agam.* 768.

Προᾶβάτον, *ον, τὸ, subst.* [ovis,] a sheep, cattle. Κάπειτ' αὖ τούτοις τοῖς προᾶβατοῖσι μοι δόκει. *Vesp.* 34. *SYN.* Ὀῖς, μῆλιν. *EPITH.* Εἰρύπκον, εὐτρεφές.

Προᾶβάτωπώλης, *ον, subst.* [ovium venditor,] a sheepseller. Τὸν προᾶβάτωπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρεών. *Equit.* 138.

Προᾶβημᾶ, *ἄτος, τὸ, subst.* [progressus,] an advance, a capering. Ἐμβὰς γέροντων εὐρύθοις προᾶβήμασιν. *Plut.* 759.

Προᾶβιβᾶω, *et Προᾶβιβημι, vid. Προβαίνω.*

* **Προᾶβλέπω**, *vid. Προᾶδέκωμαι.*

Προᾶβλημᾶ, *ἄτος, τὸ, subst.* [eminentia, munimentum,] a jutting out, a barrier, a protection, a defence. Προᾶβλήματ', αἰθὼν τ' ἐξάμυνασθαι θεοῦ. *Eur. Suppl.* 219. *SYN.* Προᾶβλή, ἐρῦμᾶ.

- Πρόβλης, ἦτος, ὁ et ἡ, adj. [prominens,] jutting out. Εἰσθήκει προβλήτης ἐπεμβέ-
βῶς σκῆπτειοῦ. Apoll. 4. 1681.
- Πρόβλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [projectus,] cast out, exposed. Ῥιφθῶ κῦσὶ πρῶ-
βλητος, οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. Aj. Fl. 831. SYN. Ἐκβλητος, ἀπὸ βλητος.
- Πρόβλώσκω, v. [progredior,] to go forth. Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἄκην ἐμεναί
παρὰ ἔργον. Φ. 385. SYN. Ἐκβαίνω, ἐκπορεύομαι, ἔξεμι, πρόβαίνω.
- Πρόβῶω, f. ἦσω, v. [clamo præ aliis, exclamo,] to shout above others. Ὡς
τῷ γε πρόβῶωντ' ἐμάχην ὠτρυνὸν Ἄχαιων. M. 277. SYN. Πρόφωνέω, ἐκβῶω.
- Πρόβῶλαις, ου, ὁ et ἡ, adj. [exporrectus,] stretched out. Δούρατί δὲ πρόβῶλαϊ,
ὅπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντά. Theocr. 24. 123. SYN. Πρόβλης, πρόβλητος.
- Πρόβῶλη, ἦς, ἡ, subst. [(1) objectus, (2) propugnaculum,] interposition, defence
against. Θιναῖτον πρόβῶλάν. Orest. 1496. SYN. Πρόβλημα, εἰλᾶρ.
- Πρόβῶλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante positus, prominens,] et subst. ὁ, [promonto-
rium, propugnator,] placed before, jutting out; a promontory, a champion.
Λάμπων, πρόβῶλος ἔμος. Nub. 1161. SYN. Πρόβλης, πρόβλητος, πρῶν, πρῶ-
μάχης, πρῶμῶλος, προστάτης.
- Πρόβουλεύω, v. [consulo, provideo,] to deliberate for. Καὶ κήδῃμαί σου, καὶ
πρόβουλεύω πάσαι. Equit. 1339. SYN. Πρόνδεω.
- Πρόβούλομαι, perf. med. βέβουλα, v. [potius cupio,] to prefer. Οἴκοι ἔχειν
καὶ γὰρ ῥᾶ Κλυταίμνηστρας πρόβέβουλα. A. 113. SYN. Πρόκρινω, προτι-
μῶω.
- Πρόβουλοπαις, παιδός, adj. [consilio prognatus, vel posteris consulens. Vid.
Blomf. in l. c.] counsel-born, or consulting for posterity. Πρόβουλοπαις
ἄφερτος, ἄτας. Agam. 377.
- Πρόβουλος, ου, ὁ, subst. [(1) qui ante alios consultat, (2) senator,] a counsellor;
a senator. Νῆ τὸν Δῖ', ἀλλὰ τοῖς πρόβουλοις ἀντίκρυσ. Lysistr. 609. SYN.
Βουλευτής, μητίετης, σύμβουλος.
- Πρόβῶω, f. ὕσω, et πρόβῶσσω, v. [emungo,] to snuff. Κάρφος χαμάθεν σὺ νῦν
λάβων, τὸν λῆχρον πρόβῶσιν. Vesp. 249. See also Vesp. 250. SYN. Ἀπῶ-
μύττω, πρόμύσσω.
- Πρόβῶμῖδον, ου, τὸ, subst. [vestibulum aræ,] the vestibule of the altar. Ἐλκει
βίταις Ζηνός εἰ πρόβῶμῖων. Heracl. 80.
- Πρόγενεῖς, ου, ὁ, adj. [promissam barbam habens,] having a long beard.
Νύμφα, καὶ πρόγενεῖς; ἀπάγασθαί με ποίησεῖς. Theocr. 3. 9. SYN. Εὐγενεῖς,
εὐπῶγων.
- Πρόγενέστερος, α, ὄν, adj. [(1) major natu, (2) venerabilior,] older; more vene-
rable. Εἶποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὅς πρόγενέστερος εἴη. δ. 205. SYN. Πρεσβυτέρος,
παλαιότερος.
- Πρόγεννήτωρ, ὄρος, πρόγονός, ου, et πρόγεννητῆρ, ἦρος, ὁ, subst. [progenitor,] a
forefather, ancestor. Πάλαιων πρόγεννητῶρων. Hipp. 1377. See also Aves
543. SYN. Πρόπᾶτωρ, πρόγενέστερος, πρότεργηγῆς.
- Πρόγιγνώσκω, et προῖδᾶμι, v. [ante cognosco, constituo,] to know or deter-
mine before. Τότε στένάζειν καὶ προγιγνώσκειν ἐχρήν. Hipp. 1075. See
also δ. 396.
- Πρόγιγνομαι, v. [præcedo, procedo,] to precede, to proceed. Ἀμφὶ ὅμοῦ πρῶ-
γόνοντ' πῦρος σέλας ἀμπνελοντές. Apoll. 3. 1291. SYN. Προῖγω, πρόβαίνω,
προμύλλω, προχωρέω.
- Πρόγονός, vid. Πρόγεννήτωρ.
- Προγράφω, f. ψω, v. [prius scribo; proscribo,] previously to write; to proscribe.
Σκοπεῖν, ὃ τί ἂν προγράψωμεν ἐν τοῖς πινάκιοις. Aves 450.
- Προῖδᾶμι, vid. Πρόγιγνώσκω.
- Προδίδω, f. σω, v. [ante metuo,] to fear previously. Οὐκ οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ
γῆ νῦν λῶγῳ. Cæ. R. 90. SYN. Προφύβεομαι, προδευμαινώ.
- Προδείλως, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui ante vesperam aliquid agit,] before the evening,
in the afternoon. Ἦτοῖ ὃ μὲν σήραγγά προδείλως ἐστῆχεν εἰς ἡν. Theocr. 25.
223.

¹ Πρόγονός has also the signification of step-son. Ion 1328.

Προδελικνυμί, f. ξω, v. [præmonstro,] to show previously. Σκήπτρῳ προδελικνὺς, γαίαν ἐμπόρευσεται. *Æ. R.* 456. *SYN.* Προσημαίνω, προφαίνω, επαγγέλλω.

Προδέρκομαι, προβλέπω, et προείδω, v. [prævideo,] to see or look before or forward. Θνητοὺς δ' ἐπανασά μὴ προδέρκεσθαι μῦθον. *P. V.* 256. See also *Ran.* 1521. and *Nem.* 1. 40. *SYN.* Προλεύσσω, προγιγνώσκω.

Προδηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [manifestus,] very plain. Προδηλὸς ἄρ' ὁ πότμος. *Orest.* 187. *SYN.* See Ἀριδηλός.

Προδιδάσκω, f. ξω, v. [prius doceo,] to teach before or previously. Ἄλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτερον, ὃ τὶ περ μέλλεις, προδιδάσκειν. *Nub.* 476.

Προδίδωμι, f. δώσω, v. [(1) prodo, (2) prius do,] to betray, desert; give previously. Προδίδωσι, παιδὰς τ' ἐκτέκνουμένους λάθρα. *Ion* 441. *SYN.* Ἀπολείπω, ἐκλείπω.

Προδίκος, ου, ὁ, subst. [justitiæ defensor, patronus,] a supporter of justice, a patron.¹ Ἐρ-πει προδίκους Ἀτρεΐδαις. *Agam.* 438. *SYN.* Συνήγορός, προστάτης, σύνδίκος.

Προδόκη, ἡς, ἡ, subst. [angustus locus, insidiis aptus,] a place where a person lies in wait for game, an ambush. Πέτρης ἐκβαίνοντά δεδεγμένους ἐν προδόκῃσι. *Δ.* 107. *SYN.* Ἐνέδρα, λῃχός, ἐγκρυμμά.

Προδόμος, ου, ὁ, subst. [atrium, vestibulum,] an entrance-hall, vestibule. Ὡκα δ' ὑπὸ φλοιὴν προδόμῳ ἐνὶ τόξῳ τῶν ὀφθαλμῶν. *Apoll.* 3. 278. *SYN.* Προθύρον, προθύραιον, αἰθουσά, παστάς.

* Προδόσια, as, ἡ, subst. [proditio,] a betraying, treachery, treason. Ἡ μὲ προὔδωκεν; b. καλὴν γὰρ προδύσιαν δίκαια δρᾶν. *Helen.* 1632.

Προδοτής, ου, ὁ, et προδοτὶς, ἴδός, ἡ, subst. [proditor,] a traitor, betrayer. Οὐ πῶς ἡμῶν προδοτὴς γέγονεν; *Ion* 863. See also *Thesm.* 400.

Προδοτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [proditus,] betrayed. Προδοτὸς ἐκ φίλων. *Hipp.* 591.

Προδουλός, ου, ὁ et ἡ, subst. [servus,] a slave. Λῦοι τὰχος προδουλὸς ἐμβάσιν πύδους. *Agam.* 918. *SYN.* See Δουλός.

Προδρομός, ου, ὁ et ἡ, adj. [præcurrens,] running before, or forward. Ἐγὼ δὲ προδρομος, σὴς πάρασκευῆς χάριν. *Iph. A.* 424. *SYN.* Προρηγητής, προρηγητήρ, προτρέχων.

Προεδρία, as, ἡ, subst. [prior sedes,] a first or front seat. Ἴδον προεδρίαν· οἷον ὀψομαί σ' ἐγώ. *Equit.* 703.

Προέργω, v. [prohibeo, arceo,] to prevent, to hinder. Πάντας δὲ προεργεῖ θύς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν. *Λ.* 568. *SYN.* Ἀπειργώ, καθείργω, κωλύω, ἐμπόδιζω.

Προείδω, vid. Προδέρκομαι.

Προεννέπω, viul. Προλέγω.

Προεξέπιστάμαι, v. [probe novi ante,] to know well before. Καίτοι τί φημί; πάντ' ἀ προεξέπιστάμαι. *P. V.* 101. *SYN.* Προγιγνώσκω, προδάμνι, προείδω.

Προεξερευνᾶω, v. [ante scrutor,] to examine previously, to investigate. Ἐπισχῆς, ὡς ἂν προεξερευνήσω στίβον. *Phæn.* 92. *SYN.* Ἐξερευνᾶω, ἐξετάζω.

Προεξερευνητής, ου, ὁ, subst. [scrutator ante,] a previous examiner. Στείχων δ' ἀνακτος προεξερευνητὰς στρατοῦ. *Rhes.* 292.

Προεξέφίμαι, v. [prius mando vel jubeo,] to order or command previously. Ὅν κείνους ἐνδύς, ὡς σὺ προεξέφίσεθ. *Trach.* 761. *SYN.* Ἐντέλλω, προεννέπω.

Προέπω, et προέρω, vid. Προλέγω.

Προέρωω, f. ὤσω, v. [protraho, deduco,] to draw forward, to bring to. Αὐτὰς δ' ἐσσύμενος προέρύσσαμέν ἡπειρόνδε. *ι.* 73. *SYN.* Καθελεῖω.

Προερέσσω, v. [promoveor remigando,] to row forward. Σπουδῇ δ' ἐς λίμνα προερέσσομεν, οὐδὲ τίς ἡμῖν. *ν.* 279.

Προέχω, v. [(1) ante habeo, (2) promineo, (3) præsto,] to hold before, to jut out, to excel. Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας. *Nub.* 989. *SYN.* Προτείνω, ὑπερέχω.

¹ Προδικος is also a P. N. *Nub.* 360. and *Aves* 693.

Προηγέμαι, v. [prægredior,] to lead the way before. Ἴν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σὺ. b. πάντ' μὲν οὖν. Plut. 1195. SYN. Καθηγεῖμαι, ὑψηγεῖμαι, πρό-πέμω.

Προηγῆτηρ, ἦρως, προηγῆτης, οὗ, ὁ, et προηγῆτειρά, as, ἡ, subst. [dux viæ,] a guide, a leader. Ταύρον προηγῆτῆρά συμφόρας ἔχων. Bacch. 1148. See also Œ. R. 1292. and Apoll. 3. 1181. SYN. Ἡγέμων, ἄγος, ὁδηγός.

Προηκής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [præacutus, prætensus,] sharp, stretched out. Νῆϋς, ἐπεὶ οὐκ ἔτ' ἔρετμὰ προήκεᾷ χερσὶν ἐπειγόν. μ. 205. SYN. Ὀξύθηκτος, εὐμήκης.

Πρόηκω, v. [progredior,] to advance. Ἀν-θρώπῳ ὅτι προήκων. Nub. 513. SYN. See Πρόβαίνω.

Προῆμαρ, adv. [ante diem,] before day. Πρόνυξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχαῖρη. Simon. 230. 47.

Πρόθελυμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [e radice erutus, conjunctus,] plucked up by the roots, extirpated, heaped up. Φράξαντες δὲρῷ δουρὶ, σάκος σάκει πρόθελύμνω. N. 130. SYN. Πρόρριζος, αὐτόρριζος, πύκνος, σύνεχης.

Πρόθεσπιζω, v. [vaticinor,] to prophecy. Τὸ μελλόν ἢ κραινοῖτο πρότεθεσπι-κει. P. V. 219. SYN. Πρόμανεύδωμαι, προῖπῶν, θεσπιφδεω, χρησμολόγῶ.

Πρόθῶ, et προθέσσω, v. [præcurro, antecurro,] to run forward, to outstrip. Τοῦνέκ' οἱ πρόθεουσὶν οὐκ εἰδὲ μύθησασθαι; A. 291. See also X. 459. SYN. Πρότρεχω.

Πρόθνήσκω, 2 aor. ἐθάνον, v. [mori pro,] to die for. Παίδων προθνήσκειν πᾶτερᾶς, οὐδ' Ἑλληνικόν. Alcest. 700.

Πρόθῆνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Prothoenor.] Ἀρκείλαός τε, Πρόθῆνωρ τε, Κλονίος τε. B. 495.

Πρόθῆος, ου, ὁ, P. N. [Prothoüs.] Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθῆος Τενθρήνδονος υἱός. B. 756.

Πρόθρώσκω, 2 aor. ἐθῶρον, v. [prosilio,] to spring forward. Οὐρανὸθεν προθῶ-ροῦσ' αὖ φῶβ' δ' ἐτίναχθεν αὐτῆς. Apoll. 4. 641. SYN. Πρόπηδάω, ἀνδρούω, ἀνατέλλω, προπίπτω, ἐξορμαῖμαι.

Πρόθυμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [quod sacrificio præmittitur,] an offering before the regular sacrifice. Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πῶπᾶν καὶ προθύμᾶτ'. Plut. 660.

Πρόθυμεῖμαι, v. [(1) alacri sum animo, (2) valde cupio,] to be in high spirits; to be zealous, to desire much. Καὶ μὴν προθυμοῦμαι γὰρ στυλοπρωκτῆν. Vesp. 1173. SYN. Ἐπιθυμῶ, σπουδάζω, ἐπειγύμαι, εὐθυμῶ, θαρρῶ.

Πρόθυμία, as, ἡ, subst. [(1) animi alacritas, (2) studium,] zeal, promptness. Πρόθυμιας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπει' ἄτᾳ. P. V. 349. SYN. Ἐπιθυμία, ὁρμή, σπουδή.

Πρόθυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [promptus, alacer,] ready, zealous. Πρόθυμὸν εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονᾶ. Med. 1143. SYN. Μέμᾶως, πρόφρων, προχειρὸς, ἐτοιμὸς, σπουδαῖος, ἄκνως.

Πρόθύμως, adv. [prompte, alacriter,] readily, earnestly. Οὐκουν ὄρας ὁρμωμέ-νους ἡμᾶς παλαι πρόθύμως. Plut. 257. SYN. Ἐτοιμῶς, ἀσμένως, ἡδέως, ἱλαρῶς, σπουδαίως.

Πρόθυραῖον, et προθύρον, ου, τὸ, subst. [prima exterior janua domus,] the front door, a threshold. Οὐ μὰ τὰδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραῖα. Hom. Hym. 3. 384. See also Vesp. 870. SYN. Προπύλαιον, προπύλον, προδόμος. ΕΡΙΤΗ. Εὐτευκτόν.

Πρόθύω, f. ὕσω, v. [ante vel pro sacrificio,] to sacrifice before or for. Παιδὸς προθύσων ξενίᾳ καὶ γενέθλιᾳ. Ion 804.

Προΐάλλω, f. ἄλλω, v. [ante mitto,] to send forward. Ἀγρόνδε προΐαλλε' φίλει δὲ μὲ κρηθῆ μάλλον. o. 369. SYN. Πρόπέμω, προτίθημι, ἀποστέλλω.

Προΐάπτω, f. ψω, v. [præmitto,] to send forward, or before the time. Ὠγύγαν αἶδι προΐά-ψαι. Sept. Theb. 310. SYN. Πρόπέμω, προΐάλλω.

Προΐημι, v. [projicio, abjicio, negligo,] to send forward or away, throw out, neglect, omit. Πάγαν προΐεῖσθ' κρημνῶν. Hipp. 123. SYN. Ἐπιπροΐημι, πρόπέμω, προρρίπτω, ὀλιγωρῶ.

Προϊκά, προικὸς, et προῖξ, adj. [gratis,] gratuitously. 'Αλλ' οὐκ ἂν, εἰ τί προϊκά πρῶσ' ἄγαγεῖν σ' ἔδει. Pax 907. See also p. 413. SYN. Ἄμισθι, δωρεάν.

Προῖκτης, ου, ὁ, subst. [mendicus,] a beggar. Αἰδῶς δ' οὐκ ἄγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προῖκτη. p. 347. SYN. Πτωχὸς, πένης, βωμολύχος, ἀγύρτης. ΕΡΙΤΗ. Ἄναιδῆς, θαρσαλέος.

Προῖστημι, f. στήσω, v. [ante colloco, propono,] to place before, to propose. Χαίρειν κέλεύω· τί τὰδὲ προῖστήσω λόγῳ; Cycl. 319. SYN. Προτίθημι, πρὸ-βάλλω, προφέρω.

Προϊτίδες, ων, αἱ, P. N. [Præitides,] the name of one of the seven gates at Thebes. Τυδεὺς μὲν ἦδη πρὸς πύλαισι Προϊτίσι. Sept. Theb. 373.

Προῖτος, ου, ὁ, P. N. [Prætus,] Τὴν ἀντιτάξεις τῷδὲ; τίς Προίτου πύλων. Sept. Theb. 391.

Προῖτις, ἔως, ἡ, subst. [persecutio,] pursuit. Ἐν δὲ προῖτις τὲ πᾶλιωξις τὲ τέτυκτο. Hes. Scut. 154. SYN. Δίωγμα, δίωγμός, ἰωχμή.

* Προκάθεύδω, v. [prius dormio,] to sleep first. Κάπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν, προκάθεύδει πρῶ πάν. Vesp. 104.

Προκάθιζω, et * προκάθηναι, v. [ante consideo,] to sit down before. Κλαγ-γηδὸν προκάθιζόντων· σμαράγει δὲ τὲ λειμών. B. 463. See also Rhés. 6. SYN. Προσῆμαι.

Προκάκῳπάθω, v. [malis ante affligor,] to be previously afflicted with misfortunes. Βάττει βαθμὶ προκάκῳπάθων. Æsch. Suppl. 871.

Προκάκῳς, η, ὄν, adj. [malus palam,] manifestly bad. Κάκᾳ προκάκᾳ λέγεις. Pers. 980.

Προκάλέομαι, et προκάλίζομαι, v. [(1) evoco, (2) lacesso, (3) hortor, (4) appello,] to call out, to challenge, to urge on, to appeal to. Προκαλούμεθ' εὐγενεῖαν, ὃ γέρον, σέθεν. Herc. F. 308. See also θ. 228. SYN. Ἐκκάλεω, παράκάλεω, προτρέπω, ἐρεθίζω, ἐπάγω.

Προκάλυμμα, ἄτος, τό, subst. [velamen,] a veil. Προκάλυμματων ἐπλευσέ. Agam. 673. SYN. Κάλυμμα, περικάλυμμα, κάλυπτρα.

Προκάλύπτω, f. ψω, v. [prætendo, velo,] to place before as a covering, to pretend, to cover. Ἐπειτὰ μέντοι προῖκαλύψατ' ὄμματά. Med. 1144. SYN. Κατάκαλύπτω, προτείνω, προβάλλω, κάλυπτο.

Προκάμνω, 2 aor. ἐκάμνῳ, v. [ante vel pro laboro,] to labor or be weary beforehand or for. Μὴ προκάμητῃ, πύδᾳ. Herc. F. 118. SYN. Προπνέομαι.

Προκάς, vid. Πρόξ.

Προκαταγινώσκω, f. γνώσσομαι, v. [ante damno,] to condemn previously. Πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγινώσκ', ὃ πάτερ. Vesp. 919. SYN. Προκρίνω, καταγινώσκω.

Προκειμαι, v. [objectus sum ante,] to be placed before, to be proposed. Ψυχῆς ἁγῶνᾳ τὸν προκειμένον περὶ. Orest. 838. SYN. Πάρεβάλλομαι, παράκειμαι, διατάσσομαι, προίσταμαι.

Προκῆδμαι, et προκηραίνω, v. [curam gero de,] to be anxious for. Μὴ μου προκῆδου μάσσοῦ, ὡς ἐμοὶ γλυκῦ. P. V. 650. See also Trach. 29. SYN. Μερμινᾶω, κηδῶμαι, προμηθεύωμαι, φροντίζω, ἐπιμελέομαι.

Προκηρύσσω, f. ξω, v. [(1) ante prædico, (2) per præconem edico,] to proclaim previously, or by a herald. Σάφῃ προκηρύξοντά· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν. Antig. 34. SYN. Κηρύσσω, ἀνᾶκηρύσσω, ἀναγυρεύω.

Προκλυτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante vulgatus,] heard of long ago. Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἑπεῖα θνητῶν ἀνθρώπων. Y. 204. SYN. Διάβητος, πολυθρύλλητος, δυμναστος.

* Προκλαίω, f. κλαύσω, v. [prius defleo,] to weep or lament before. Προῦκλαῶν, ὀξυφωνὸς ὡς ἀηδών. Trach. 965. SYN. See Κλαίω.

Πρόκνη, ης, ἡ, P. N. [Progne,] 'Αλλ', εἰ δόκεῖ σφῶν, ταῦτ' ἀχρὶ δρᾶν, ἡ Πρόκνη. Aves 665. SYN. Ἀτθίς, παιδοῦλετρα.

Πρόκόπτω, v. [proficio, progredior. Vid. Monk. Hipp. 23.] to advance, to do good. Τί δ' ἂν πρόκοπτοίς, εἰ θελοῖς αἰετὲν εἶναι; Alcest. 1098. SYN. Προάγω, προβαίνω, ἐπιδίδωμι, προχωρῶ.

Πρόκρινω, f. ἰνώ, v. [præfero,] to select in preference. Πάντων πρόκρινας σωφρονέστατον βροτῶν. Helen. 47. SYN. Ἐκκρίνω, κρίνω, ἀπθαινῆναι, ἐξαιρῆναι, ἐκλέγω, προτιμῶ.

Πρόκρις, ἴος, vel ἰδός, f, P. N. [Procris. Vid. Ov. Metam. vii. 493, 672—865.] Φαίδρην τε Πρόκριν τῇ ἰδον, καλὴν τ' Ἀριάδην. λ. 320.

Προκροσσαι, ὦν, αἱ, subaud. νῆες, subst. [naves ita collocatæ ut puppes altæ quasi murum pinnis eminentibus constituant,] ships drawn up in a line, so that the high sterns look like a wall with projecting pinnacles. Τῷ ῥα προκρόσσας ἐρῶσαν, καὶ πλησῶν ἀπάσης. Ξ. 35.

Πρόκρούστης, ου, ὁ, P. N. [Procrustes.] Οἱμοί, Πρόκρούστης τημέρον γενήσῃμαι. Eccles. 1013.

Πρόκρούω, f. σω, v. [pulsando extendo, trudo, subagito,] to stretch out by hammering, to push. Τὴν γραῦν πρόκρούσῃ πρῶτῶν ἣν δὲ μὴ θέλῃ. Eccles. 1017.

Πρόκῦλινδῶμαι, πρόπροκῦλινδῶμαι, et πρόκῦλινδέωμαι, v. [provolvere ad pedes alicujus,] to roll or fall before. Αὐτως, οὐδ' ἄρ' αὖτε πρόκῦλινδεταὶ οὐδέτερωσέ. Ξ. 18. See also X. 221. and Aves 501. SYN. Πρόπίπτω, γονάξωμαι, προσκύνω, προπίτνω.

Πρόκῦπτω, f. ψω, v. [procumbo,] to incline or bend forward. Πάραρρᾶγέντος τιθῆιον πρόκῦψαν. Ran. 412. SYN. Κύπτω, ἐπιρρέπω, ἐπικύπτω.

Πρόκῡων, ὄνος, ὁ, P. N. [Procyon,] the name of a star which precedes the dog-star. Καὶ Πρόκῡων διδύμοις ὑπὸ καλᾷ φαίνει. Arat. 450.

Πρόκῡμιον, vid. Προίμιον.

Πρόκωπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [gladium capulo tenens, dstrictus,] holding a sword by the hilt, drawn (as said of a sword). Ὅ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χερσὶν ἔχων. Orest. 1485.

Πρόλαγχᾶνω, v. [ante sortior,] to choose before. Ὅτι προείληχ' ἄλλ' ἀπαντὰ ταῦτα χρὴ μεμνημένους. Eccles. 1159.

Πρόλάξωμαι, et πρόλαμβᾶνω, v. [prius apprehendo, anticipo,] to seize first, to anticipate, to surprise. Πρόλάξωμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς. Ion 1027. See also Ion 410. SYN. Φθάω, προφθάνω.

Πρόλέγω, πρόεπω, προεννέπω, et προῖερω, v. [prædico, edico,] to speak first, proclaim. Ἐνέκα γὰρ τῶν πρόλελεγμένων. Vesp. 886. SYN. Προμηνῶ, προφώνεω, προσημαίνω.

Πρόλείπω, v. [relinquo, deficio,] to leave, to fail, to faint. Ἦν μὴ πρόλιπωσ' αἱ μυρίαι μὲ μυχᾶναι. Thesm. 927. SYN. See Λείπω.

Πρόλεσχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [garrulus,] chattering. Καὶ μὴ πρόλεσχος, μηδ' ἐφοκῆς ἐν λόγῳ. Æsch. Suppl. 208. SYN. Στώμυλός.

Πρόλεύσσω, v. [prævideo,] to see beforehand. Δοκῶ πρόλεύσειν οἷς γὰρ ἡ γνώμη κᾶκῶν. Philoct. 1360. SYN. See Πρόδέρκομαι.

Πρόλογός, ου, ὁ, subst. [prologus,] a prologue, an introduction of the subject of a tragedy, first adopted by Euripides: see Ran. 1119. Τὸν πρόλογον οὐχ ἔξει πρόσάφαι λήκῃ. Ran. 1216.

Πρόμαλός, ου, ἡ, subst. [salix,] a willow. See the Schol. in l. c. Ἐξείης πρόμαλοι τῇ καὶ ἰτέαι ἐκπέφθασιν. Apoll. 3. 201.

Πρόμανθᾶνω, 2 aor. ἐμάθην, v. [prius disco,] to learn previously. Εἴτ' αὖ πρόμαθεῖν ᾗσιν ἐδίδασκεν, τῷ μὴ μὴ ξυνέχοντάς. Nub. 966. SYN. See Πρόγιγνώσκω.

Πρόμαντεύομαι, v. [vaticinor,] to foretell. Ἡ πρῶτᾳ μὲν τᾷ θεῷ προῦμαντεύσασθαι. Eur. fr. Melan. 17. 1. SYN. See Πρόθεσπίζω.

Πρόμαντις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [præsaus,] prophetic. Αἶ, αἶ· πρόμαντις θυμός, ὥς τὶ προσδοκᾷ. Androm. 1061.

Πρόμαχίζω, et πρόμαχῶμαι, v. [(1) in prima acie pugno, (2) defendo,] to fight in the first ranks for or with, to be the champion of. Ἐκτορ, μηκέτι παμπᾶν Ἀχιλλῇι πρόμαχιζε. Υ. 376. See also P. 358. SYN. Ὑπερμαχῶμαι, ὑπερασπίζω.

Πρόμαχος,¹ et προῦμος, ου, ὁ, subst. [(1) qui in prima acie pugnat; (2) propugnans]

¹ Πρόμαχος is also a P. N. in Ξ. 476.

nator,] one who fights in the front rank, a champion. Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἱρηκὶ ἔοικώς. Π. 582. See also Troad. 31. SYN. Προστάτης, ὑπερασπιστής.

Προμέλετᾶω, f. ἦσω, v. [ante meditor,] to premeditate, to practise. Ἡ παῖς ἐμελλε προμέλετᾶν, ᾧ τοζότᾳ. Thesm. 1177. SYN. Προλογίζομαι.

Προμήθειος, α, ὄν, adj. [Prometheüs,] Promethean. Φάρμακόν, ὄρρα τέ φασὶ Προμήθειον κάλεσθαι. Apoll. 3. 844.

Προμήθειᾱ, et Προμηθία, as, ἡ, subst. [providentia, cura,] superintendence, care. Καὶ τὰπὶ χέρσου νῦν προμήθειαν λάβειν. Æsch. Suppl. 186. See also Hec. 783. SYN. Προνοῖᾱ, προθυμία, ἐπιμελείᾱ.

Προμηθεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Prometheus.] "Οστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχάλῃ. P. V. 251. EPITH. Ἀγκυλόδηγος, πυρφόρος, σόφιστής, Ἰάπετιδίδης, δολομηγίς, δολοφρόνων, παῖς Ἰάπετοῦ, ποικίλοβουλος. PHR. See P. V. 445—515.

Προμηθεὺς, et προμηθής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [providus,] provident. Προμαθεὺς εὐκοινόμεγος ἀρχά. Æsch. Suppl. 708. See also Soph. Electr. 1078.

Προμηθικῶς, adv. [prudenter,] prudently. Εὖ γ' ἐπὶ νουθεσίᾳ αὐτῷ καὶ προμηθικῶς. Aves 1510. SYN. Περίφραδώς, ἐπιμελῶς, δεξιῶς, ξυνέπῳς.

Προμηνῶω, f. ὕσω, v. [præmonstro,] to declare before. Ἄλλ' οὖν προμηνύσεις γὰρ τοῦτο μηδενί. Antig. 84. SYN. Προῆρῶ, προσημαίνω, προδιδάσκω, προλέγω.

Προμήτωρ, ὄρος, ἡ, subst. [avia,] a grandmother, a female ancestor. Καὶ σὲ, τὸν προμάτορος, Phœn. 687.

Προμίγνυμι, v. [prius misceo,] to mix in preference. Παλλὰκιδι προμίγηναί, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν. I. 452.

Προμῶμαι, v. [(1) ambio nuptias pro alio; (2) præsagio,] to court for another; to presage. Προμῶται τί μοι. C. C. 1075. SYN. Προμαντεύομαι.

Προμνηστίνος, η, ὄν, adj. [alter post alterum,] one after another. Αἱ δὲ προμνηστῖναί ἐπῆρσαν· ἡ δὲ ἐκάστη. λ. 232.

Προμνήστριά, as, ἡ, subst. [(1) pronuba, (2) conciliatrix,] a female matchmaker; a procuress. Εἴθ' ὦφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς. Nub. 41.

Προμῶλω, inus. 2 aor. ἐμῶλόν, v. [progredior,] to advance. Στῆσάν· ὁ δὲ προμῶλὼν ἰδετο κρείων ἔτῳ νέος. δ. 22. SYN. See Προβαίνω.

Προμῶλη, ἡς, ἡ, subst. [vestibulum,] a porch, a vestibule. Αὐτοῦ δ' ἐν προμῶλῃ τετυμμένᾳ γούνατ' ἔκαμψεν. Apoll. 1. 1174. SYN. Προθύρον; προθύραιον, προδόμος, προπύλαιον.

Προμῶς, vid. Προμῶχος.

Προμοχθεῶ, v. [prius laboro,] to labor previously. Προμφοχθήκασι σέβεσθαι. Eur. Suppl. 1244. SYN. Προπνέομαι.

* Προναία, as, ἡ, adj. [Pronæa,] an epithet of Minerva, so called from a statue erected to her honor, in front of the temple at Delphi. See Herod. viii. 37. and Meurs. Lect. Att. p. 87. Χὴ Παλλὰς, Δέλφοι νῦν ὕθ' ἰδρύντο Πρόναϊν. Call. fr. 220.

Πρόναος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ante templum situs,] placed in front of a temple. Βωμοὺς πρόνάους, καὶ πόλισσούχων ἔδρας. Æsch. Suppl. 503.

Πρόνέμω, v. [attribuo, procedo,] to distribute, to advance. Πρόνέμεν· πατρός οὐ· νέκα. Isthm. 8. 37. SYN. Προβαίνω.

Πρόννοχος, v. [ante animadverto,] to perceive beforehand. Εἴτ' αὖ πάλιν αὐθις ἀνιστῆμένους ἐνμύησαι καὶ πρόννοχαι. Nub. 975. SYN. Προσκοπέω, προγινώσκω, προδιδάσκω, προδέρκομαι.

Πρόνοια, as, ἡ, subst. [prudencia,] forethought, prudence. Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν. Hec. 567. SYN. Προμήθειᾱ φρόντης, ἐπιμελείᾱ, ἐπνοια. EPITH. Θεία, σόφη, ἡσυχός.

Πρόννομος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ante pascens,] feeding before. Πρόννομα δὲ βῦτα τῶς. Æsch. Suppl. 699.

Πρόννος, ον, ὁ et ἡ, adj. [prudens,] prudent. Πάτερ' εὐθαρσῇ Δανάον, πρόννον. Æsch. Suppl. 976. SYN. Προμηθεὺς, προμηθής, εὐνός, φρονίμος.

Πρόνυξ, adv. [ante noctem,] before night. See in Πρόημαρ.

Πρόνωπης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [(1) praeceps, pronus, (2) promptus,] prone; ready.

Ἄγαν πρόνωπης εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρεῖ. Androm. 727. SYN. Πρηνής, κατὰ φέρης, προπέτης, πρόνωπιός, κρημνώδης, ἀπτόμοδος.

Πρόνωπιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante vestibulum,] before the vestibule. Ὅδ' ἐστὶ ἀνὴρ· τί τὰδε; πῶς πρόνωπιός. Bacch. 634. SYN. See Πρόθυρον.

Πρόξ, προκάς, et προκάς, ἄδως, ὁ et ἡ, subst. [hinnulus, dama,] a fawn, a hind.

Ἦ αἴγας κέραους, ἡὲ προκάς ἰχνεύοντες. Apoll. 2. 279. See also Hom. 5. 71. SYN. Νέβριος, κέμας, δορκάς.

Προξενεῶ, v. [hospitio excipio nomine civitatis, suppedito,] to entertain in the name of the state; to supply, to furnish. Οὐδ' ἐλπεις, ἦτις καὶ θράσος τί προξενεῖ. Trach. 727. SYN. Ξενίζω, προῖσταμαι.

Προξενία, as, ἡ, subst. [hospitium,] hospitality. Ποῖ πότε τρέψει; τινὰ προξενίαν. Med. 360. SYN. Ξενία.

Πρόξενος, ου, ὁ et ἡ, subst. [(1) qui peregrinos nomine civitatis hospitio excipit, (2) hospes publicus, (3) conciliator,] a public entertainer; a public guest; a match-maker. Ξὺν προξενιοσὶ, μάντεσιν τὲ Πυθίοις. Androm. 1092. SYN. Ξενός, προστάτης, φίλος.

Προοίμιον, et προκώμιον, et φροίμιον, ου, τὸ, subst. [præludium,] a prelude. Τί χρῆμά μ' οἰκτροῖς ἐκάλεσας προοίμοις; Herc. F. 1170. See also Nem. 4. 17. and Troad. 888. SYN. Πρόλογος.

Προόμνυμι, f. ὁμῶσω, v. [ante juro,] previously to swear. Ἐκμαρτύρησον προόμῶσας τὸ μ' εἰδέναι. Agam. 1167.

Προῶνυμάζω, f. ἄσω, v. [primum nomino,] to name first. Δάναν δὲ πρόνωμασσε τήνδ', ὅθ' οὐνέκᾱ. Dan. 20.

Προδοπτός, contr. προῦπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspicuus,] conspicuous, manifest. Προῦπτὸν ἐς Αἶδην στείχω κατὰ γῆς. Hipp. 1363. SYN. Προδηλός, δηλός, φανερός, προφανής.

Προδφείλω, v. [ante debeo,] to owe previously. Καὶ ποῦστί; κάμοι γάρ τί προδφείλει κάκῶν. Iph. T. 524.

* Προπάλαι, vid. Πάλαι.

* Προπᾶρ, præp. [ante,] before, in front of. Προπᾶρ ὅς ἀγεῖται στρατοῦ. Phoen. 119. SYN. Πρό.

Προπᾶροιθῆ, et προπᾶροιθεν, adv. et præp. [ante, in conspectu,] before, in sight. Ἦόνος προπᾶροιθῆ βάθειος ἐστίχωντό. B. 92. SYN. See Ἐμπροσθεν.

Πρόπας, πιαός, πᾶν, adj. [universus, totus,] the whole, all. Πατὴρ οὐ φεύξεσθ' ἔρινυς; b. ἐρρέτω πρόπας σδὺλος. Phoen. 633. SYN. Πᾶς, ἅπας, ἕμπας.

Προπάσχω, f. πείσῃμαι, 2 aor. ἐπάθην, v. [ante patior,] to suffer or experience before. Ὡν προπάθη, τὸ τίνειν. C. C. 229.

* Προπάτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [avus, progenitor,] a grandfather, an ancestor. Πελιδὺς ἐπὶ προπάτορός εἰδαν. Orest. 1441. SYN. Προγεννήτωρ, προγόνος, προγενέστερος.

Προπέπω, f. ψω, v. [(1) præmitto; (2) deduco,] to send forward, to conduct. Προσεῖπάθ' ἡμᾶς, καὶ προπέψατε χθονός. Hipp. 1102. SYN. Προῖημι, παρὰ πέπω, προῖάλλω, ἀναγῶ.

Προπέτειᾱ, as, ἡ, subst. [proclivitas, protervitas,] readiness, petulance. Εἰ δ' ἄκων ἦκω, τὴν προπέτειάν ὄρα. Call. Ep. 43. 2.

Προπέτης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [praeceps, proclivis, protervus,] leaning down, headlong, petulant. Τύμβου προπέτη, φοινισσόμεναν. Hec. 149. SYN. Πρόνωπης, πρηνής, αὐθάδης, ἀναίδης, κατὰφέρης, ἐπιρρέπης.

Προπηλάκιζω, f. ἴσω, v. [contumelia adificio,] to insult. Προπηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἐστὶ βροτῶν. C. R. 427. SYN. Ὀνειδίζω, λοιδορεῶ, ὑβρίζω, ἐρεθίζω, κερτόμεν, λωβᾶσθαι, δεινάζω.

Προπίνω, v. [propino,] to drink to one, to pledge. Ἀκρήτου προπύθεισ' ὄχετ'

¹ Πρόνωπιόν is also used as a substantive, signifying a vestibule, a porch, Hipp. 376. and Bacch. 629.

ἔχουσα κτλ. Call. Ep. 37. 2.

Προπίπτω, 2 aor. ἐπέσθην, et προπύτνέω, v. [ante cado,] to fall before, to lean forward. Δε προπίπτονσα, προσαιτοῦσ'. Eur. Suppl. 71. See also Soph. Electr. 1380. SYN. Πᾶραπίπτω, προσπίπτω, προσπύτνέω, γονυάζομαι, προκτλινδόμεαι.

Προπόδιζω, v. [procedo,] to proceed. Κούφα πόσι προβίβας, καὶ ὑπασπίδια προπόδιζων. N. 158. SYN. See Προβαίνω.

Προπόλευνά, ἄτος, τὸ, subst. [ministerium,] service, attendance on. Ὡ καλλίστας προπόλευνά δάφνας. Ion 113. SYN. Ὑπηρέτημά, θεράπειά.

Προπόλος, ου, ὁ et ἡ, subst. [minister,] an attendant, a minister. Οὐ νυκτίφαντον προπόλον ἔνοδῖας μ' ὄρε. Helen. 569. SYN. Πρόσπολος, ἀμφιπόλος, ὑπηρέτης. EPIPH. Ἰέρους, ἀγῖους, μακάρ.

Προπομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [prævius,] going before, conducting. Καὶ τὰς πρόπομπους διῆτά τάσδε λοιδορεῖς. Eumen. 206. SYN. Προηγότηρ, προηγότης, ὁδηγός.

Προπόνεω, v. [ante laboro,] to labor or be distressed previously. Ἄλῃς ἐμοίγ', ἄλῃς, γὰς προπόνουμένας. Œ. R. 685. SYN. Πρόμοχθεω, προπάσχω.

Προποντῖς, ἰδός, ἡ, P. N. [Propontis,] the sea of Marmora. Εἴσω δ' ὄρμυν ἔθεντο Προποντιδός, ἐνθά Κιανῶν. Theocr. 13. 30.

Προπόσις, ἔως, ἡ, subst. [propinatio,] drink. Θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ προπόσιν. Simon. 101. 6. SYN. Πόσις, πότον, πῶμά.

Προπότης, ου, ὁ, adj. [propinatorius,] drinking to. Τροία τοὺς προπότας πᾶναμείρειται. Rhes. 357.

Προπράσσω, f. ξω, v. [prius exigo,] to require first. Φίλοι-σί, τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσ-σων. Choëph. 820.

Προπρέων, ὦνος, adj. [benevolus, promptus,] kind, ready. Ἡράκλεις, σέῃ δέ προπρεῶνά. Nem. 7. 126. SYN. Πρόπρηνης, προφρων, προθυμός.

Πρόπρηνης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [pronus,] prone, extended. Φασγάνῳ αἵξας, ἡέ προπρηνεῖ τύψας. χ. 98. SYN. See Πρηνής.

Πρόπρῳ, præp. [ante, coram,] before. Πρόπρῳ μάλ' ἐνδοθὶ Σύρτιν' ἴν' οὐκέτι νόστος ὁπίσσω. Apoll. 4. 1235. SYN. Πρό, προπαροίθε.

Πρόπροβιάζομαι, v. [ante vim infero,] to use violence first. Προπροβιαζόμενοι ἡ δ' ἐσπέτο Πηλῖας Ἀργώ. Apoll. 1. 386.

Πρόπροκάταγδην, adv. [procurrendo cum impetu,] with impetuosity, forward. Προπροκάταγδην κόλῃς ἄλδος ἐν δ' ἄρ' αἰέσσαις. Apoll. 2. 597.

Πρόπρυμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante puppim,] thrown before the stern, destructive. Πρόπρυμνά δ' ἐκβόλῃ φέρε. Sept. Theb. 767. SYN. Παντέλης, ἔσχατος.

Πρόπυλαιόν, et προπύλον, ου, τὸ, subst. [vestibulum,] a porch, vestibule. Τὰ προπύλαιά πάκτουν; Lysistr. 265. See also Soph. Electr. 1375. SYN. See Προθύραιον.

Πρόπυργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante turrez situs,] before the towers. Ἴδω πρόπυργοι θύσται πάτρους. Agam. 1139.

Πρόρεω, et προῤῥέω, et Ion. imp. προῤῥέσκων, v. [profluo,] to flow forward or on. Στήῃ ἐπ' ὠκύροφ πῶταμῳ ἄλαδε προῤῥεοντι. E. 598. See also Apoll. 3. 225. SYN. Ἀποῤῥέω, ἐκρέω, καταῤῥέω.

Πρόρρητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [prædictus,] told before, foretold. Κάμοι τὰδ' ἦν πρόρρητά, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων. Trach. 686.

Πρόρριζός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui una cum radice projicitur,] ruined root and branch. Πρόρριζος, δεινὴ δὲ θέλει γενέται ὁδμή. E. 415. SYN. Προθέλυμνός.

Προσαγόρεω, v. [compello,] to address. Ὡ ἄνθρωπε, βούλει μὴ προσάγορεύειν ἐμέ; Acharn. 1113. SYN. Προσκάλεω, προσενόμαζω, ἐνομάζω, προσανδάω.

Προσαγώ, Dor. πῶταγω, f. ξω, 2 aor. ἡγάγην, v. [(1) adduco, (2) appello; (3) impo,] to lead or bring to; to allure, to land. Καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μάλλον· κοῦκ οἶδ' ὅτι χρημὰ μέ ποιεῖς. Vesp. 697. SYN. Ἐπάγω, κατᾶγω, ἐπέχω, προστίθημι, προσβάλλω, προσφέρω.

Προσάδω, et Dor. πῶταείδω, v. [accino,] to sing to. Καὶ διδασκοίμην προσάδειν Pros. Lex.

- Μορσίμον τραγωδίαν. Equit. 401. See also Theocr. 2. 11. SYN. Συνάδω, ἐπιμέλω.
- Προσάϊσω, f. ξω, v. [accedo,] to approach. Τηλεμάχον δ' ἄρ' ἔπειτ' ἀπροσάϊζας λάβε γούνων. χ. 365. SYN. Ἐπαϊσω, ἐπιδούω, προσπηδάω.
- Προσσαιτέω, v. [(1) insuper peto; (2) mendico,] to ask in addition; to beg. Χωλὸς, προσαιτῶν, στῶμυλος, δεινὸς λέγειν. Acharn. 429. SYN. Πτωχεύω, ἐπαιτέω.
- Προσάλειψω, f. ψω, v. [allino,] to anoint over, to besmear. Ἐρχομένην προσάλειψεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλοδ. κ. 392. SYN. Ἐπαλείψω, ἐπ' ἄνω, μύρω.
- Προσάλίσκωμαι, v. [insuper capior,] to be convicted besides. Κατὰ προσάλισκόμεθα. Acharn. 701.
- Προσάμβασις, ἑως, ἡ, subst. [gradus,] a step, an ascent. Πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων πρόσαμβάσεις. Phoen. 499. SYN. Βηρᾶ, βάθμῃς.
- Προσᾱμείβωμαι, Dor. πῶταμείβωμαι, v. [respondeo,] to answer, to reply. Τὰν δ' ἄρ' ἠὲ χὼ Δάφνις πῶταμείβετο, Κύπρι βᾶρεῖα. Theocr. 1. 100. SYN. Μετᾱμείβωμαι, ἁμείβωμαι, ἀπομείβωμαι, ἀποκρίνωμαι.
- Προσᾱμέλω, Dor. πῶταμέλω, v. [mulgeo insuper,] to milk besides. "Α, δὲ ἔχοισ' ἐρίφως, πῶταμέλξεταῖ ἐς δὴ πέλλας. Theocr. 1. 26.
- Προσᾱμύνω, f. ὑνῶ, v. [insuper auxilior,] to assist additionally. "Η ρᾶ τί οἱ χ' ἡμεῖς προσᾱμύνομεν, ἥ καὶ οὐχί. B. 238. SYN. Προσβῆθε, προσαρκεῶ, ἔμυνω.
- Προσαμφέννυμι, f. ἰῶ, v. [insuper induo,] to put on besides. Προσαμφίω τῷδ' ἰσὺ δ' οἴμω, ὦ πῶνρη. b. αἰβοῖ. Equit. 891. SYN. Ἐπαμφέννυμι.
- Προσαντέλλω, v. [surgo insuper,] to arise besides. Κῶνιν προσαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ πᾶρην. Eur. Suppl. 698. SYN. Ἐπᾱντέλλω, ἀντέλλω.
- Προσάντης, ἑὺς, ὁ et ἡ, adj. [arduus, adversus,] steep, difficult, adverse. Κεῖνός μοι μόνον προσαντες. b. τί τῷδ' ἐκινῶν αὖ λέγεις; Orest. 781. SYN. Κατάντης, ἀνάντης, δυσχερής, ἐναντίος, σκληρός.
- Προσᾱπόβάλλω, f. βάλλω, v. [insuper abjicio,] to throw away besides. Προσᾱποβάλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκά. Nub. 1258. SYN. Προσᾱπόλλυμι.
- * Προσᾱπόλλυμι, f. ὄλω, v. [insuper perdo,] to destroy besides. Προσᾱπόλλυτ' ἐμ', ὄλλυτ'. Hipp. 1371. SYN. Προσδιαφθείρω.
- Προσάπτω, et προτίάπτω, f. ψω, v. [adjungo,] to join. Γῇ τῇδ' ἑορτήν καὶ τέλην προσάψομεν. Med. 1379. See also Ω. 110. SYN. Συνάπτω, προστίθημι, προσαρμόζω, ἐπιβάλλω.
- Προσαρκέω, f. ἔσω, v. [auxilior,] to assist. Σοὶ ξυμπόνησαι, καὶ τάχυν προσαρκεῖσαι. Hec. 850. SYN. See Προσᾱμύνω.
- Προσαρμόζω, f. ὄσω, v. [adapto,] to fit, to apply. Πρὸς στέρνῃ θῶμαι; τῷ προσαρμόσω στῆμα; Herc. F. 484. SYN. Προσᾱγώ, προσάπτω, προσβάλλω, ἑφαρμόζω.
- Προσᾱρῶ, perf. med. ἀρῆρᾶ, v. [applico,] to apply, to fit on. Χάλκ' ἐπίσωτρα, προσᾱρῆρῶ, θαῦμα ἰδέσθαι. E. 725. SYN. See Προσάπτω.
- Προσαναίνομαι, v. [areo,] to be parched. Πέτρας προσαναίνοντων. P. V. 151. SYN. Ξηραίνωμαι.
- Προσανυῶ, v. [alloquor,] to address. Πάντας μύθοισι προσανυῶ. Pers. 159. SYN. Προσφθέγγωμαι, προσθρῶω, πρόσφημι, προσεῖπον, προσῆρῶ, προσφινῶ, προσηγῶρῶ, προσᾱγῶρεύω, προσμυθεῖμαι, προσεννέπω.
- Προσαύλειος, ου, ὁ et ἡ, adj. [villanus,] rustic. Παῦσαι λέγων μοι τὰς προσαυλείους τῆχας. Rhcs. 269.
- Προσαυλέω, Dor. πῶτανυλέω, v. [accino tibia,] to play by way of accompaniment. Ἀξίον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλῳς. Eccles. 892. See also Theocr. 6. 71. SYN. Προσᾱδῶ, ἐπανυλέω.
- Προσβαίω, 2 aor. ἔβην, v. [accedo,] to come to. Δι' ἀμφιτρήτος τῆσδε προσβαίω ποδὶ. Cycl. 701. SYN. Προσχωρῶ, ἐπιβαίω, πῶτίνισσῶμαι, ἀφικνεῖμαι, ἐφικνεῖμαι.
- Προσβάλλω, f. ἄλω, v. [(1) admoŕeo; (2) irruo,] to apply, to inflict; to assail.

- Εἰ νυκτὺς αὐτοῖς προσβάλωμεν ἐκ λόχου; Phœn. 736. SYN. Ἐπιβάλλω, προσ-
 ἄρω, πρόσαρμόζω, πρόσάπτω, προστίθημι, προσκρούω, ἐπέρχομαι.
- Πρόσβασις, ἔως, ἡ, subst. [aditus,] an approach. Ὡς πρόσβασιν τῶνδ' ὀρθίαν
 οἰκῶν ἔχει. Eur. Electr. 489. SYN. Προσῶδος, εἰσῶδος.
- Προσβιάζομαι, v. [insuper cogo,] to force besides. Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κάμει
 προσβιάζεται. Plut. 16. SYN. Ἀναγκάζω, πρῶαγω.
- Προσβιβάζω, v. [accedere facio,] to move forward. Εἰ προσβιβάζεις μ'. b. ἀλλ'
 ἑτέρα ποι σκεπτέον. Equit. 35. SYN. Προσάγω, πρῶαγω.
- Προσβιβᾶω, v. [transeo ad,] to pass to. Τὸ δευρὸ προσβιβᾶ λέγων. Aves 425.
 SYN. Προσβαίνω.
- Προσβλέπω, Dor. ποτίβλεπω, f. ψω, v. [adspicio,] to look to, to see. Αἰσχύ-
 νημαί σέ προσβλέπειν ἐναντίον. Hec. 954. See also Theocr. 5. 36. SYN.
 Ἀποβλέπω, πρόσόπτωμα, προσδέρκομαι, προσλεύσσω, πρῶσῶω, πρῶσῶσθαι.
- Προσβόλη, ἡς, ἡ, subst. [(1) adjectio, (2) impetus, (3) casus,] an addition;
 attack; case. Κάκας ἐφαίνον τῷ σκόπουντι προσβόλας. Eur. Electr. 829.
 SYN. Προσθήκη, συντυχία, ἐπίδρομή, ἐπιφύρα.
- Πρόσβορός, et προσβύρειος, ου, ὁ et ἡ, adj. [septentrionalis,] looking towards the
 north. Πρόσβορόν ἄντρον, ὡς Μάκρας κικλήσκωμεν. Ion 937. SYN. Βύρειος,
 ἀρκτικός.
- Προσγᾶλλω, f. ἄσω, v. [arrideo,] to smile upon. Τί προσγᾶλλᾷ τὸν πᾶνύστατον
 γέλω; Med. 1037. SYN. Γέλλω, μειδιάω.
- Προσγίγνομαι, v. [accedo,] to be added to, to belong to. Εἰ τόλμᾳ προσγί-
 νοιτ', βούλησις θ' ἅμᾳ. Androm. 700. SYN. Πᾶργίγνομαι, πρῶσέρχομαι.
- Πρόσδεγμά, ἄσος, τὸ, subst. [susceptio,] a reception. Προσδέγματ' αὐτὴν ὡς
 ἐδεξάμην φίλως. Trach. 628. SYN. Ὑποδοχή, ἀντίληψις.
- Προσδέρκομαι, et ποτίδέρκομαι, 2 aor. ἐδράκον, v. [adspicio,] to look to or upon.
 Ὡς μὴ σ' ἐλινύοντᾱ προσερχθῇ πάτηρ; P. V. 53. SYN. See Προσβλέπω.
- Πρόσδετος, ου, ὁ et ἡ, adj. [alligatus,] bound to. Χαλκῇ, μετώποις ἰππικοῖσι
 πρόσδετος. Rhes. 303.
- Προσδεύομαι, Dor. ποτίδευόμαι, v. [opus habeo,] to have need of. Οὐδὲν ἐγὼ
 τήνω ποτίδευομαι ἄλλᾳ τὸν ἄνδρα. Theocr. 5. 63. SYN. Χρᾶομαι.
- Προσδέχομαι, et ποτίδεχομαι, f. ξομαι, v. [(1) admitto; (2) expecto,] to admit,
 to receive; to expect. Καὶ τίς σέ πύργος Ἀτθίδος προσδέζεται; Phœn. 1720.
 See also B. 137. SYN. Ἀναδέχομαι, ὑποδέχομαι, εἰσδέχομαι, προσδοκᾶω.
- Προσδεῶ, v. [insuper indigeo,] to require in addition. Λυπηρὸς τί προσδεῖς, ἡ
 φίλεις οὕτω φῶς; Herc. F. 90.
- Προσδιαφθείρω, f. φθέρω, v. [insuper perdo,] to destroy besides. Ὀλωλᾶ, καὶ
 σέ προσδιαφθέρω ξυνών. Philoct. 76. SYN. Προσάπολλυμι.
- * Προσδιδωμί, f. δώσω, v. [insuper do,] to give besides, to give. Σοὶ μὲν προσέ-
 διδου σμικρὸν, ὧν ἐλάμβανεν. Equit. 1222. SYN. Ἐπιδιδωμί.
- Προσδοκάω, v. [expecto,] to expect. Μῶν τὴν θανούσαν ὠφελεῖν τί προσδοκᾷς;
 Alcest. 1110. SYN. Κάραδοκέω, προσδέχομαι, ἀναμένω, ἐλπίζω.
- Προσδοκητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [expectatus,] expected. Ὅδ' οὖν ποίειτω, πάντα
 προσδοκητὰ μοι. P. V. 971.
- Προσδόρπιος, et ποτίδόρπιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad cœnam utilis,] useful for sup-
 per. Πίνειν δαινυμένω, ὅτι οἱ ποτίδόρπιον εἶη. ι. 249.
- Πρῶσῆδάφισται, v. [solidum reddo,] to render firm, to inlay. Πρῶσῆδάφισται
 κοιλὸ γαστήρος κύκλου. Sept. Theb. 492. SYN. Ἐδάφισται, κάτασπράννυμι.
- Πρῶσῆδρεύω, v. [adsideo, obsideo,] to sit near, to besiege. Πότερᾱ κατ' οἴκους,
 ἡ πρῶσῆδρεύων πύρᾳ; Orest. 397. SYN. Ἐπιμέλεσθαι, προσμένω, παρέδδομαι,
 προσκαθίζω, παρῆδρεύω.
- Πρῶσῆδρία, as, ἡ, subst. [assiduitas,] constant attention. Εἰ γὰρ πρῶλείψεις μ',
 ἡ πρῶσῆδρία νῶσεν. Orest. 298. SYN. Ἐπιμέλεια.
- Πρῶσῆδρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [assiduus,] assiduous. Τὸτ' ἐκ πρῶσῆδρου λιγνύος
 διάστρεφόν. Trach. 796. SYN. Ἐφέδρος, ἐπιμέλης, σὺνέχης.
- Πρῶσειδῶμαι, et ποτρείδωμαι, 2 aor. εἶδον, v. [(1) adspicio, (2) similis sum,] to

look, to see; to look like. Μάλιστα ἐκείνου βοστρύχοις προσεΐδεται. Choëph. 172. See also Theocr. 3. 39. SYN. See Προσβλέπω.

Προσεικάω, f. ᾄσω, v. [(1) adsimulo; (2) comparo,] to liken, to compare. Λαμπρὸν χάρακτῆρ', ἣ προσεικάζει μὲ τῷ; Eur. Electr. 559. SYN. Εικάζω, ἀπεικάω, ὁμοῖω, παρὰβάλλω.

Προσεΐκω, v. [adsimilis sum,] to be like. Ἐξωρᾶ πράσσω, κοῦκ ἔμοι προσεικῶτα. Soph. Electr. 618. SYN. Εἶκω, ζοικᾶ.

Προσειλῶ, et προτΐειλῶ, v. [advolvo,] to roll or drive towards. Αἰεὶ μιν πῶτ' ἡνᾶς ἀπὸ στρατόφιν προτΐειλεῖν. K. 347. SYN. Προελαύνω, σὺνελαύνω, προδῶκω.

Προσειλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [apricus,] sunny. Δόμους προσειλούς ἦσαν, οὐ ξύλουργίαν. P. V. 460.

Προσεῖμι, v. [advenio,] to approach. Προσεῖμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεᾶ. Eumen. 240. SYN. Προσέρχῃμαι, προσβαίνω, ἀφικνέσθαι, ἐπιβαίνω.

Προσεῖμι, v. [adsum,] to be present, to be added to. Τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἔμοις κακοῖς κακόν. Orest. 755. SYN. Πᾶρειμι.

Προσεῖω, v. [ante concutio,] to shake first or forward. Ἄ· μὴ προσεῖε χεῖρά, μὴ δ' ὦθει βίᾳ. Helen. 444. SYN. Προτΐνω.

Προσεκτίλλω, f. ἱλῶ, v. [simul evello,] to pluck out also. Αἷ τε θηλείαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτέρᾶ. Aves 287. SYN. Ἐκτίλλω, ψάλλω.

Προσελκῶ, f. ὄσω, et προσέλκω, v. [(1) attraho, (2) in v. med. complector,] to draw towards; to embrace. Προσέλκῃσαι νῖν, ὕστατον θέωμεν. Iph. A. 1451. See Olymp. 6. 42. SYN. Ἐφέλκω, ἐπάγω, προσβάλλω.

Προσεμβαίνω, 2 aor. ἐνέβην, v. [(1) insuper ingredior; (2) insulto,] to tread upon; to insult. Οὐ γὰρ θανάοντι καὶ προσεμβηναὶ σέ χρή. Aj. Fl. 1348. SYN. Ἐπεμβαίνω, ἐνάλλῃμαι, ἐπεγγελάω, ἐφάλλῃμαι.

* Προσεμφέρης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [adsimilis,] like. Τὸ λοισθίον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφέρης. Eur. fr. Thes. 5. 13. SYN. Ἐμφέρης, ὁμοῖος, ἀλγικῶς, προσομοῖος, ἰκέλος, παρὰπλήσιός.

Προσεννέπω, et inus. προσέπω, 1 aor. εἶπα et εἵπα, 2 aor. εἶπῶν et εἵπῶν, προσέρῶ, et προσῶ, v. [adloquor,] to address. Τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω; Choëph. 104. See also Iph. T. 371. Vesp. 21. and Alcest. 963. SYN. See Προσανδᾶω.

Προσεξευρίσκω, et προσευρίσκω, 2 aor. ευρὼν, v. [insuper invenio,] to discover besides, or something new. Οὐδὲ παμπόνηρὸς· ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκε τί. Equit. 1283. See also Soph. Electr. 1352. SYN. Ἄνευρίσκω, ἐξευρίσκω.

Προσέπιωρκεῖω, f. ἦσω, v. [insuper pejero,] to be perjured besides. Ἐπηνέσῃμεν ἂν, καὶ προσέπιωρκήσῃμεν. Lysistr. 1238.

Προσέπιτέρπῃμαι, v. [insuper delector,] to be delighted besides. Προσέπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων. Ran. 232.

* Προσεργάζῃμαι, f. ᾄσῃμαι, v. [insuper facio,] to do more. Μηδὲν προσεργᾷσαι τὸ τοῖς δέδραμένοις. Herc. F. 1007. SYN. Ἐπεργάζῃμαι.

Προσῆρεύγῃμαι, v. [eructo,] to dash against. Κύματ' αὖ τε τρῶφοντά, τὰ τε προσῆρεύγεται αὐτήν. O. 621. SYN. See Ἐρεύγω.

Προσῆρῶ, vid. Προσεννέπω.

Προσῆρίζω, Dor. πῶτέρισδω, v. [certo,] to contend. Αὐτὸςθὲ μοι πῶτέρισδῃ, καὶ αὐτὸςθὲ βωκὸλιάσδεν. Theocr. 5. 60.

Προσέρπω, et πῶθέρπω, v. [adrepo,] to creep to, to approach. Πᾶν μοι φῶβερὸν τὸ προσεργῶν. P. V. 127. See also Theocr. 4. 48. SYN. Ἐφέρπω, ἀνέρπω, προσέρχῃμαι, προσεῖμι.

Προσέρχῃμαι, Dor. πῶτέρχῃμαι, 2 aor. ἦλθῶν, Dor. ἦνθῶν, et προσῖκνέσθαι, f. ἱζῃμαι, v. [advenio,] to approach. Προσέρχεται γάρ τις κακῶς πάντων ἀνὴρ. Plut. 861. See also Agam. 765. SYN. Προσεῖμι, προσέρπω, ἐπέρχῃμαι, προσβαίνω, ἐγγίζω, προσμῶλῶ, ἐφικνέσθαι, προσστείχω, προσπελάζω, πλησιάζω.

Προσῆνχῃμαι, f. ἱζῃμαι, v. [precor,] to pray to. Προσενυχόμεσθ' αὐτοῖς αἰνῶν.

- μάσιν. Hipp. 115. SYN. Ἐπεύχῃμαι, εὐχῃμαι, δεῖμαι, ἱκετεύω, λιπαρέω, ἀντιβόλῃω, λισσῃμαι.
- Πρῶσῃχω, πρῶσίσχω, et προσχέθῃμαι, v. [(1) intendo, (2) appello,] to direct to, to keep upon; to land. Παῖδες πρῶσέσχον ὄμμ' ὃ δ' οὐκ' εἶ' αὐτὸς ἦν. Herc. F. 926. See also Orest. 356. and Theocr. 25. 253. SYN. Προσβάλλω, πρῶσ-αγω, προσφέρω, πλησιάζω, ἐξοκέλλω.
- Πρῶσηγῶρέω, v. [adloquor,] to address. Πρῶσηγῶρήσων εἰμι καὶ σώσων πόλιν. Phoen. 1004. SYN. See Πρῶσανδαῶ.
- Πρῶσηγῶρημᾶ, αἶος, τὸ, subst. [adloquium,] an address. Πρῶσηγῶρημᾶ ματέρων. Eur. Suppl. 813. SYN. Πρόσφθεγμᾶ, πρόσρησις.
- Πρῶσήγῳρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui adloquitur vel salutatur,] one who addresses, or is addressed, talking. Στερκτὸν, ἡ πρῶσήγῳρον. Œ. R. 1338.
- Πρῶσήκω, et Dor. πῶθήκω, perf. ηκά, v. [pertineo, convenio,] to belong, to suit. Θῶμέθᾶ, χρεια δὲ πρῶσήκει. Pers. 148. SYN. Κᾰθήκω, πρέπω, διατεί-νῃμαι.
- Πρῶσημαι, προσθαῖω, πρῶσιζᾶνω, πρῶσίζω, et προσκᾰθίζω, v. [adsideo,] to sit down at, near, or upon. Βρῶτων, οἱ τοῖς πέλας πρῶσήμενοι. Œsch. Suppl. 388. See also Œ. C. 1166. Sept. Theb. 693. Androm. 227. and Helen. 894. SYN. Πᾰρέζῃμαι, πᾰρημαι, πᾰρίζω, πρῶσεῖδρεύω.
- Πρῶσημαίνω, f. ἄνω, v. [ante significo, portendo,] to signify or tell beforehand; to portend. Τῶσονδὲ μέντοι σοι πρῶσημαίνω, γύναι. Med. 723. SYN. Πρῶαγ-γέλλω, πρῶμηνῶ, πρῶάγῳρεύω, πρῶθεσπίζω.
- Πρῶσηῳός, Dor. πῶταῳός, α, ὅν, adj. [orientalis,] eastern. Καὶ τὸ πῶταῳον τὸ Λακινῖδον, ᾗπερ ὃ πύκτας. Theocr. 4. 34. SYN. Ἐῳός, ἐῳός, ἡῳός.
- Προσθακῶ, vid. Πρῶσημαι.
- Πρόσθῃ, et πρόσθεν, adv. [ante,] before. Τοῦ πρόσθῃ Κάδμου τοῦ πᾰλαι τ' Ἀγῃ-νῳός. Œ. R. 268. SYN. Ἐμπροσθεν, πᾰρός, πρῖν, πρῶπᾰροιθεν, πρῶτον.
- Προσθήκη, ης, ἡ, et * πρόσθημᾶ, αἶος, τὸ, subst. [additamentum,] addition, aid. Οὐκ ἐκδιδαχθεῖς ἄλλᾰ προσθήκη θεοῦ. Œ. R. 38. See also Eur. Electr. 192. SYN. Προσβόλη, ἐπιφῳρά, ἐπίδῳσις.
- Προσθιγγᾶνω, 2 aor. ἐθίγῳν, v. [attingo,] to touch. Ὡς τᾰπεινὸς ἦς ἀπάσης δεξίας προσθιγγᾶνων. Iph. A. 339. SYN. Προσψάνω, ἀπτόμαι, ἀντίλάζῃμαι, ἐπιλαμβᾰνῳμαι, ἐπιψάνω.
- * Πρόσθῳός, α, ὅν, adj. [anterior,] front. Βᾰσιν τῇ χερσὶ προσθίαν κᾰθαρμῳσας. Rhes. 210.
- Προσθῳδῳός, ου, adj. [qui pro ædibus stat, ædes defendens,] standing before, defending a home. Προσθῳδῳοῖς Ἀτρεΐδαις. Choëph. 316.
- Προσθῳρέω, v. [adloquor,] to address. Ἐτῳμᾰ προσθῳρεῖς. P. V. 617. SYN. See Πρῶσανδαῶ.
- Πρῶσιζᾶνω, et πρῶσίζω, vid. Πρῶσημαι.
- Πρῶσῳκνέῳμαι, vid. Πρῶσέρχῃμαι.
- Πρῶσῳκτωρ, ὁρος, ὁ, subst. [supplex,] a suppliant. Φῳλοῖς γᾰρ εἰσῳν οὐκ ἔμοῖς πρῶσῳκτῳρες. Eumen. 119. SYN. See Ἴκετης.
- Πρῶσίπτῳμι, v. [advolo,] to fly to. Μορῳῃς, ὅθεν μοι σχετῳλιᾰ πρῶσῳεπᾰτῳ. P. V. 665.
- * Πρῶσίστημῳ, v. [antesisto,] to place before or near. Πρῶσίستانται πᾰλῳ λᾰ-χόντες. Sept. Theb. 120. SYN. Κᾰθίστημῳ.
- Πρῶσίσχω, vid. Πρῶσῃχω.
- Προσκᾰθίζω, vid. Πρῶσημαι.
- Προσκαίῳ, f. καῖσῳμαι, v. [insuper incendo,] to burn besides. Καὶ τᾰλλᾰ τᾰ σκεῳή τᾰ προσκῳκαυμένᾰ. Vesp. 933. SYN. See Ἐπῳκαίῳ.
- Προσκαῖῳ, f. ἔσω, v. [(1) arcesso, (2) in jus voco,] to call to, to ask assistance; to summon, to go to law with. Ὑπὸ πῳερῳγων τῳ προσκαῖεῳ σῳφῳτέρῳν; Aves 1426. SYN. Κᾰλέῳ, ἐπῳκαῖῳ, πᾰράκᾰλέῳ, πρῶσᾰγω, πᾰραγγέλλω.
- Προσκαρῳδίῳς, Dor. πῳτῳκᾰρῳδίῳς, ου, ὁ et ἡ, adj. [in corde,] at the heart. Μεῳ-ζον δ' ᾰ Κυθῳρεῳ φῳρει πῳτῳκᾰρῳδίῳν ἔλκῳς. Bion 1. 17.

- Προσκατᾶτῆθιμι**, f. θήσω, v. [insuper depono,] to put down besides. *Kān προσκατᾶθῆιην γ', ὥστ' ὁμοῦσαι, τριώβυλόν.* Nub. 1235. SYN. *Κατᾶτῆθιμι.*
- Πρόσκειμαι**, f. κείσθαι, v. [(1) adjaceo, (2) insto, (3) incumbo,] to be adjacent to, to press upon, to enforce. *Ἐγὼ κλυδωνά πολέμιων προσκείμενον.* Iph. T. 317. SYN. *Ἐγκειμαι, ἐπῖκειμαι, παρίσταμαι, προσεγγίζω.*
- Προσκέπτομαι**, f. ψομαι, v. [(1) ante contemplor, (2) prospicio alicui,] to look to first, to have regard to. *Πῦρ σοι πρόσσιω, κού τὸ σὸν προσκέψομαι.* Androm. 256. SYN. *Διασκέπτομαι, πρὸνῶω, προσκοπέω, πρὸλογίζομαι.*
- Προσκέφαλαιον**, ον, τὸ, subst. [pulvinar,] a pillow. *Καίτοι, τὸ δεινὰ, προσκέφαλαιον οὐκ ἔχεις.* Lysistr. 926. SYN. *Πρόσκρανον, ὑποκέφαλαιον.*
- Προσκηδής**, ἔως, ὁ ἐπὶ ἡ, adj. [necessarius,] allied, intimate. *Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδεὺς οὐδὲ τράπέζῃ.* φ. 35. SYN. *Οἰκειὸς, ἐπιτήδειος.*
- Προσκινεῖσθαι**, f. ἡσθαι, v. [admoveor,] to move towards. *Κακῶς παρέξω, κοῦχ' ἢ προσκινήσθαι.* Lysistr. 227. SYN. *Προστίθεμαι, προσάγω, προσομιλέω.*
- Προσκλίνω**, Dor. πῶτικλίνω, f. ἰνῶ, v. [acclino,] to incline towards. *Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κῶρων.* φ. 165. SYN. *Ἐπῖκλίνω.*
- Προσκοπέω**, et προσκοπέομαι, v. [prospicio, provideo,] to look forward to, to provide for. *Λύμης, ἃ κείνοι πάντα προσκοπεῖν χρεών.* Heracl. 471. SYN. *Προσκέπτομαι, πρὸβλέπω, προῤῥᾶω, προμελέτῶ, ἐπιστρέφομαι, πορίζω.*
- Προσκόπτω**, v. [impingo, offendo,] to strike against, to stumble. *Ἐμ-βαδάς, ἢ προσέκοψέ τῳ σκότῃ τὸν δάκτυλόν σου;* Vesp. 275. SYN. *Προσπαίω, ἐπδρούω, κατὰφῆρομαι.*
- Πρόσκρανον**, et πῶτικρανόν, ον, τὸ, subst. [pulvinar,] a pillow, a cushion. *Ἐμ-βαλὲ καὶ πῶτικρανόν.* b. ἔχει κάλλιστᾶ. a. καθίζεν. Theocr. 15. 3. SYN. *Προσκέφαλαιον.*
- Προσκυλίω**, v. [advolvo,] to roll to. *Ἄνυσας τί προσκυλιέ γ'. b. οἱμοὶ δειλαῖος.* Vesp. 202.
- Προσκυνῶ**, f. ἡσῶ, et προσκύνω, ὕσῶ, v. [veneror,] to worship. *Καὶ προσκυνεῖσθαι βαρβάρων ὑπ' ἡθέλεις.* Troad. 1014. See also Philoct. 657. SYN. *Κυνῶ, πρὸσεύχομαι, προσπίπτω.*
- Προσκύνπτω**, f. ψῶ, v. [inclino me ad aliquid,] to bend towards or forward. *Ἀπὸνίζῃ, καὶ τῷ πῶδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασά φίλῃσιν.* Vesp. 608. SYN. *Πρὸ-κύνπτω, προσκλίνωμαι.*
- Προσκύρῶ**, ἡσῶ, et προσκύρω, f. ρῶ, v. [consequor,] to come to, to meet with. *Πῶτέρᾳ δῶμοισι πῶμᾶ προσκύρεῖ νέον;* Choëph. 11. See also OE. R. 1299. SYN. *Ἐφῖκνέομαι, προσάγω, παρᾷγίγνομαι.*
- Προσλάζωμαι**, v. [comprehendo,] to lay hold of. *Γεραῖᾱς χειρὸς προσλαζόμεναι.* Hec. 64.
- Προσλαμβάνω**, f. λήψω, 2 aor. ἐλάβον, v. [insuper accipio,] to receive or take besides. *Ψευδῇ λέγοντᾶ προσλάβειν τῇ ξυμφύρᾳ.* Iph. A. 1145. SYN. *Ἐπιλαμβάνω.*
- Προσλέγω**, Dor. πῶτῖλέγω, v. [(1) insuper dico; (2) adloquor,] to say besides; to address. *Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοῖφ πῶτῖλέξᾳτό μύθῳ.* Theocr. 25. 192. SYN. See *Πρῶσανδαῶ.*
- Προσλεύσσω**, v. [adspicio,] to look at. *Βλαστοῦς, ὅπως ἐβλαστῇ, προσλεύσσειν ἔμοι;* OE. R. 1376. SYN. See *Προσβλέπω.*
- Προσμανθάνω**, 2 aor. ἐμάθον, v. [addisco,] to learn besides. *Παν' ἀλλὰ δυνρεὶ κατὰκλινεῖς προσμάνθανέ.* Vesp. 1208.
- Προσμάσσω**, Dor. πῶτῖμάσσω, f. ξῶ, v. [adjungo,] to join or add to. *Καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαζεν.* Equit. 815. SYN. *Προσπῖέζω, προστίθιμι, προσάπτω.*
- Προσμένω**, v. [(1) permaneo, (2) expecto,] to remain, to wait for. *Τὸν ἀνδρὰ τὸν βοτῆρᾶ προσμεῖναι μόνον.* OE. R. 847. SYN. *Ἐμμένω, παρᾶμένω, διατρέλω, προσδύκῶ, προσδέχομαι, πρόσκειμαι.*
- Προσμηχάνῃσθαι**, v. [artificiose adfigo,] to fasten to with art. *Σφίγγ' ὠμῶσιτον προσμηχάνημῃην.* Sept. Theb. 537.

- Προσμίγνυμι**, f. *μίξω*, v. [(1) *admisceo*; (2) *accedo*; (3) *confligo*,] to mingle; to approach; to engage. *Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξει θράσος*; Philoct. 105. **SYN.** *Ἐπιμίγνυμι*, *ὑποδύομαι*, *ὑποδέχομαι*, *προσγίγνομαι*, *προσβάλλω*.
- Προσμῶλῶ**, *inus*. 2 aor. *ἐμῶλόν*, v. [*accedo*,] to approach. *Χειρώσδμαι κάκ τῶνδῃ*. *προσμῶλοι μόνον*. Trach. 1111. **SYN.** See *Πρόσέρχομαι*.
- Προσμυθεῖν**, *ποτίμυθεῖν*, et *πρότιμυθεῖν*, v. [*adloquor*,] to address. *Μητὶ οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτίμυθήσεται*. Theocr. 25. 66. See also λ. 142. **SYN.** See *Πρόσανδάω*.
- Προσνέμω**, v. [*attribuo*,] to assign, to allot, to enroll. *Κάπειτ' ἑτοῖς ὑστέρων αὐθις*. *προσνεύμασθαι δὲ πρέποντως*. Aves 563. **SYN.** *Νέμω*, *ἀποδίδωμι*, *προσ-τάσσω*, *ἀνὰ τίθεμαι*.
- Προσνήχω**, v. [*adnato*,] to swim or float to. *Θλιβόμεναν κάλυβαν τρυφῆρον πρόσενναχέ θάλασσαν*. Theocr. 21. 18. **SYN.** *Νήχομαι*, *κόλυμβῶ*.
- Προσνίσσῶμαι**, et *ποτίνισσῶμαι*, v. [*accedo*,] to approach. *Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχόμε-νὸν ποτίνισσεται*, οὐδ' ὅσα Θήβας. I. 381. **SYN.** See *Πρόσέρχομαι*.
- Προσνυμῶ**, v. [*me moveo ad*,] to move towards. *Αἰεὶ πρόσενώμα*. Philoct. 717. **SYN.** *Νωμῶ*, *πρόσέρπω*.
- Πρόσῳδῖον**, *ον*, τό, subst. [*carmen quod canebatur in supplicationibus, maxime Apollinis*,] a solemn hymn. *Πρόσῳδ' ἄ μὲν ἄλ' ἄ*. Aves 853.
- Πρόσῳδος**, *ον*, ὁ et ἡ, subst. [(1) *aditus*; (2) *supplicatio*; (3) *proventus*,] approach; festival; produce, revenue. *Ἴδω, ἰώ*. *στυγναὶ πρόσῳδοι*. Alcest. 877. **SYN.** *Εἰσῳδος*, *ἐφῳδος*, *ἄφιξις*, *παρουσία*, *ἐσφῳρά*, *πύρος*.
- Πρόσώζω**, Dor. *πτόρόσδω*, v. [*redoleo*,] to smell. *Ἀμφῶες, νέετ' ἐν χεῖς, ἐτὶ γλυφά-νοισι πτόροσδον*. Theocr. 1. 28. **SYN.** *Ὀζω*, *ἀπόζω*, *ὀζαίνω*.
- Πρόσοιστῆς**, *α*, ὢν, adj. verbal. [*adferendus*,] must be brought or added to. *Τούτῃ πρέπουσαν μηχανὴν πρόσσοιστῆδον*. Thesm. 1132.
- * **Πρόσοιχῶμαι**, v. [*proficiscor*,] to go. *Ἐς ναὸν πρόσσοιχόμενοι*, Πυθιόνικος. Pyth. 6. 4.
- Πρόσῳμαρτέω**, v. [*comitor*,] to accompany. *Γίγνεται' οὐδὲ τί καλὸν ὅτ' ψευ-δος πρόσῳμαρτεῖ*. Theogn. 609. **SYN.** *Πάρῳμαρτέω*, *ὁμαρτέω*, *ἀκολουθεῖν*, *ἐπὶ-μαῖ*, *ὁπαδέω*, *συνδοιοπῶρῶ*.
- Πρόσῳμιλέω**, v. [*versor una*,] to associate with. *Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἡ πρόσῳμιλεῖ*. Med. 1081. **SYN.** *Κάθῳμιλέω*, *ὁμιλέω*, *συντυγχάνω*, *συνειμί*, *συγγίγνομαι*, *συμπεριφέρῶμαι*.
- Πρόσῳμοιός**, *α*, ὢν, adj. [*assimilis*,] like. *Ἄγε δὴ φύσιν ἀνδρῆς ἀμανρόβιοι, φύλ-λων γένε' ἀπὸ πρόσῳμοιοι*. Aves 685. **SYN.** *Ὅμοιός*, *πάρῳμοιός*, *ἀλλογικός*, *πρόσεμ-φέρης*, *πρόσειοκός*, *εἰοκός*, *πρόσφῳρός*, *προσφέρης*, *ἐμφέρης*.
- Πρόσῳπτόμαι**, et *πρόσῳρῶ*, Dor. *πτόῳρῶ*, *πτόῳρῆμι*, *πρόσῳσῶμαι*, et *πρότίσῳσῶμαι*, v. [*adspicio*,] to look upon. *Ἀκτινὰ, κύκλον θ' ἡλίου πρόσῳψεται*. Alcest. 209. See also Alcest. 885. and X. 356. **SYN.** See *Προσβλέπω*.
- Πρόσσυδίξω**, f. *ἰσω*, v. [*adfligo*,] to dash against. *Βρέφος τὲ τοῦμόν σῶ πρόσσυ-δίσας πέδῳ*. Iph. A. 1151.
- Πρόσουρέω**, v. [*mingo*,] to make water on. *Ἄπαξ πρόσσουρήσαντ' ἡ τῇ τραγῳδίᾳ*. Ran. 95.
- Πρόσουρός**, *ον*, ὁ et ἡ, adj. [*vicinus*, vid. Brunck. in l. c.] a neighbor. *Ἴν' αὐτὸς ἦν πρόσουρός, οὐκ ἔχων βᾶσιν*. Philoct. 691. **SYN.** *Γείτων*, *ὁμόρος*, *πρόσοικός*, *ὁ ἐγγύς*, *πλησιόχωρος*, *ἀστυγέτων*.
- * **Πρόσσοφείλω**, v. [*insuper debeo*,] to owe besides. *Πρὸς τρίσιν ἱαμβείοισι πρόσ-οφείλων φανεί*. Ran. 1133.
- Πρόσσοψίς**, *ἔως*, ἡ, subst. [*adspectus*,] sight, look, presence. *Ἦ πρόσσοψίς, ὧ φιλάτη πρόσσοψίς*. Helen. 635. **SYN.** *Ὀψίς*, *πρόσωπὸν*, *θεαμα*. **ΕΡΙΤΗ.** *Ἡδεῖα*, *ἄθλια*, *πάνυστατη*, *σκῶθρωπός*.
- Πρόσπαιός**, *ον*, ὁ et ἡ, adj. [(1) *contra feriens*; (2) *recens*,] striking against; re-
cens. *Γένοιτ' ἂν, εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κάκ' ἄ*. Agam. 338. **SYN.** *Πρόσπάτος*, *νέος*, *νέοχμὸς*, *αἰφνιδίος*, *πῶταινός*, *νέαρὸς*.
- Προσπαίω**, f. *σω*, v. [*contra ferio*,] to strike against. *Πρόσπεπαισας, ὧ τέκνον, πύλῳ*. Antig. 855. **SYN.** *Ἐπίπαιω*, *προσβάλλω*, *προσπίπτω*.

- Προσπᾶλαιω, v. [contra luctor,] to struggle against, to wrestle with. Προσπᾶ-
λᾶισων ἦλθ' ἄνθρωπος. Isth. 4. 90. SYN. Ἀντιπᾶλαιω, ἐναντιῶμαι, ἀνταγωνίζο-
μαι, ἀντιβαίνω, ἀντρείδω, ἀθλεύω.
- Προσπασσάλευω, et προσπαττάλευω, v. [clavis adfigo,] to nail to. Ὡς περ κοτίνω,
προσπαττάλευσώ τοιούτῳ. Plut. 943. SYN. Προσπήγνυμι. —
- Προσπᾶλάω, προσπλάω, et προσπίνηνμι, v. [(1) appropinquare facio, (2) ap-
propinquo,] to cause to approach; to approach. Προσπᾶσθεις, ἢ σὲ γέ.
OE. R. 1101. See also M. 285. and v. 95. SYN. Πλησιάζω, πρῶσῶ, ἐγ-
χρίπτω, ἐφίστημι, προσέρχομαι, γειννιάω.
- Προσπέμπω, v. [insuper mitto,] to send besides, or to. Διδούς, ἀνὰ πείσεις,
οὐτὲ προσπέμπων φίλους. Equit. 473. SYN. Ἐπίπέμπω, ἐπιστέλλω.
- Προσπέρδω, 2 aor. ἐπαρδόν, v. [pedo contra,] to break wind at. Νῆ τὸν
Ἄπολλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς στόμα τῷ θαλάμακι. Ran. 1074. SYN. Κατὰ-
πέρδω.
- Προσπήγνυμι, f. πῆξω, v. [adfigo,] to fasten. * * * * ἡ προσπηγνῦναι. Eur. fr.
Scir. 2. 1. SYN. Προσπασσάλευω, πρῶσάπτω, πρῶσείδω, ἐμπέδω.
- Προσπηχύνομαι, v. [uluis amplector,] to embrace. Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἐτά-
ραι πρόσπηναντο. Call. 1. 46. SYN. Ἐναγκάλιζομαι, περίπλεκω, προσ-
πύσσω.
- Προσπίεζω, f. ἔσω, v. [insuper premo,] to press besides. Καὶ προσπίεζει χρη-
μάτων ἄχρηστα. Choëph. 295.
- Προσπίπτω, 2 aor. ἐπέσθην, et προσπίτνῶ, 2 aor. ἐπίτνῶν, v. [(1) accido ad ;
(2) occurro ; (3) adior,] to fall down before, meet, fall on, attack. Πρόσ-
πιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ἀγαμέμνονος γόνυ. Hec. 139. See also Helen. 64. SYN.
Παράπιπτω, ἱκετεύω, εἰσπίπτω, ἐπδρούω, ἐπίτυγχάνω, προστυγχάνω.
- Πρόσπλαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui adiri potest,] accessible. Ἀνημέροι γάρ,
οὐδὲ πρόσπλαστοι ξenois. P. V. 741. SYN. Πρόσσηνός, πρῶσβάτος, πρῶσιτος, εὐ
πρῶσδός.
- Προσπνέω, poet. προσπνέω, f. εὐσω, v. [adflo,] to breathe upon. Ὡς ἡδὺ μοι
πρῶσπνευσέ χοιρείων κρῆων. Ran. 340. SYN. Ἐπίπνῶ.
- Προσποιέω, et προσποιέομαι, v. [(1) vindico ; (2) acquiro ; (3) simulo,] to claim ;
to gain ; to pretend. Ὅταν κατὰ τίθῃ, προσποιῇ τῶν χρημάτων. Eccles. 871.
SYN. Περὶποιέομαι, ἀντε῅χομαι, προσπλάσσω, προστίθημι, πρῶβάλλομαι, σχημα-
τίζομαι, σκήπτω.
- Προσπόλλειν, v. [famulor,] to be a servant, to attend upon. Τύμβῳ τέτακται
προσπόλλειν Ἀχιλλεύς. Troad. 266. SYN. Ἀμφίπολλῶ, ὑπηρέτῶ.
- Πρόσπολλος, ου, ὁ et ἡ, subst. [famulus,] a servant. Ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἀγέτε
τῶνδε, πρόσπολοι. Orest. 622. SYN. Ἀμφίπολλος, θεράπων, πρῶπολλος, θερά-
πεινᾶ, δμῶς.
- Προσπόρπατος, οῦ, ὁ et ἡ, adj. [fibula adnexus, adfixus,] fastened. Οἷον δεσμῶ
προσπορπατός. P. V. 144.
- Προσπταίω, v. [(1) impingo ; (2) erro,] to strike against, stumble ; err. Ὅστις
σὲ προσπταίοντά περὶ νοστεῖν ἐξ. Plut. 121. SYN. Πταίω, προσπίπτω, ἁμαρ-
τᾶν, ἀμπλάκω.
- Πρόσπτυγμα, ἄτος, τὸ, subst. [amplexus,] an embrace. Ἄγε, παῖ, φίλιον πρόσ-
πτυγμα, μέθεῖς. Troad. 784. SYN. Περὶπλοκή, ἄσπασμα, περὶβόλη, ἄσπασμος.
- Προσπύσσω, et προσπύσσομαι, v. [amplector,] to embrace, salute. Ὡ φίλτα',
ἀλλὰ στόμα γέ σόν προσπύξομαι. Phœn. 1685. SYN. Περὶπύσσω, ἀσπάζο-
μαι, περίπλεκω, ἀγκάζομαι.
- Προσραίνω, v. [adspergo,] to sprinkle. Γέλων παρῆσθεν, ἣν πρῶσέρραινον κύκλω.
Eccles. 379. SYN. Διάρραίνω, ἐπιρραίνω, προσπᾶσσω, προσβάλλω.
- * Προσρέω, i. q. Πρόσῆρῶ, q. v.
- Προσρήγνυμι, f. ρήξω, v. [insuper frango,] to break besides. Θλάσσει δὲ οἱ κοτύ-
λην, πρὸς δ' ἄμφω ρήξει τένοντες. E. 307. SYN. Διάρρήγνυμι, καταρρήγνυμι.
- Πρόσρησις, ἔως, ἡ, subst. [salutatio,] an address, a salutation. Ἐθαψά, Πρω-
τεῦ, σ' ἐνέκ' ἐμῆς πρόσρησῆς. Helen. 1165. SYN. Πρόσθηγμα, πρῶσηγῶρημα,
προσηγῶρία, ἄσπασμα, προσφώνημα.

Προσσαινω, v. [adulor, blandior, detrecto,] to flatter, to delight, to decline. *Τῆς οὐκ'εὖ οὔσης τῆσδε προσσαινουσὶ μέ.* Hipp. 866. SYN. *Σαίνω*, θέλω, κολάκεύω, εὐφραίνω, θωπεύω.

Προσσεβω, v. [colo præterea,] to honor besides. *Μήτ' ὀξύμολποις προσσεβειν οἰμώγμασιν.* Sept. Theb. 1025.

Προσσταζω, et *πῶτιστάζω*, f. *ζω*, v. [adstillo,] to drop into. *Φωνᾷ πῶτιστάζων ὑάρυν.* Pyth. 4. 244.

Προσσείχω, 2 aor. *εἰσέιχόν*, v. [accedo,] to go to. *Εὐτ' Ἀφροδίτῃ διὰ πρῶσε-τίχῃ μακρὸν Ὀλυμπόν.* v. 73. SYN. See *Πρῶσερχομαι*.

Πρόσσω, poet. pro *Πρῶσω*, q. v.

Προσταλαιπωρέω, v. [adhuc duro,] to endure still. *Καὶ προσταλαιπωρήσῃτ' ἐτ' ὀλίγον χρόνον.* Lysistr. 767.

Προστασία, as, ἡ, subst. [imperium,] presidency. *Πολλῶν προστασίῃ νέων γυναικῶν.* Call. Ep. 41. 4. SYN. *Πρῶδρα*.

Προστάσσω, et *προσάττω*, f. *ζω*, v. [impero,] to enjoin, to command. *Πῶς ταῖς Ἀθήναις τόνδε προστάσεις πόνον;* Eur. Suppl. 196. SYN. *Διάτάσσω*, συντάσσω, ἐπιστέλλω, ἐντέλλω, ἐπισκήπτω.

Προστάτew, v. [(1) præsum; (2) tueor,] to preside over, to defend. *Σώζειν, ἐπεὶ περ τῆσδε προστάρεῖς χθονός.* Heracl. 207. SYN. *Προΐστημι*, *πρῆγξομαι*, ἀμύνω.

Προστατήριος, α, ὄν, adj. [tutularis,] tutelary. *Δεῖμα προστατήριον.* Agam. 949.

Προστάτης, ου, ὁ, subst. [præpositus, præses, supplex,] a leader, a suppliant. *Γλώσσαις πόνηρῶν προστάτῶν φηλούμενοι.* Eur. Suppl. 254. SYN. *Πρῶδικός*, ἱκέτης.

Προστείχω, v. [antevenio,] to advance. *Κρῶντᾶ προστείχοντᾶ σημαίνουσί μοι.* C. R. 79.

Προστέλλομαι, v. [mittor,] to be sent forward. *Δίκῃ δ' ὁμαίμων κάρτᾶ νῦν προστέλλεται.* Sept. Theb. 411.

Πρῶστένω, v. [ante gemo,] to lament previously. *Ἴσον δὲ τῷ πρῶστένειν.* Agam. 244. SYN. *Ἐπιστένω*.

Πρόστερνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ante pectus adpositus,] before the breast. *Πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων ἀγέλαστοις.* Choëph. 27.

Προστέρπω, et *πῶτίτερπω*, v. [oblecto,] to delight, to charm. *Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων πῶτίτερπῶ αὐτὰρ ἔγωγε.* O. 401. SYN. *Ἐπιτέρπω*, *πρῶσηγῶρῶ*.

Προστήκω, f. *ζω*, v. [adhæreo,] to stick. *Δεινῶτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακώς.* Trach. 838. SYN. *Πρόσκειμαι*.

Προστίθημι, f. *θήσω*, v. [adjicio,] to add to. *Μόνον τοῦδ' ἔργον προστίθεις ἐμῷ τέκνῳ.* Eur. Suppl. 27. SYN. *Ἐπιτίθημι*, *ἐπιβάλλω*, *πρῶσάπτω*, *προσφῆρω*.

Προστίλω, v. [stercore inquino,] to daub. *Τῷ ὀφθαλμῷ μου πρῶστέτιλῃσεν, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρῶσωπὸν.* Nub. 411.

Προστομίον, ου, τὸ, subst. [ostium,] the mouth of a river. *Ναῖον ἀρθέντ' ἀπὸ προστομίῳν.* Æsch. Suppl. 3. SYN. *Στομά*, *στομίον*, *πρῶχῳ*. EPITH. *Λεπτοβάφης*.

Προστρέπω, v. [oro,] to pray, entreat. *Κάκως ὀλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων χθονά.* Eur. Suppl. 1205. SYN. *Ἰκέτεύω*, *σεβῶμαι*, *πρῶσεύχομαι*.

* **Προστρέχω**, 2 aor. *ἔδραμῶν*, v. [accurro,] to run towards, to try to win. *Ἐσπουδάκνυα προστρέχει πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι.* Thesm. 572.

Προστρίβομαι, v. [infligo, attero,] to inflict, to impress. *Ἄλλ' ἀμβλύν ἤδη, προσέτριμμένον τῷ πρῶς.* Eumen. 238. SYN. *Παράτρίβω*, *ἐπιβάλλω*.

Πρόστριμμα, ἄτος, τὸ, subst. [attritio, qui attritus est,] a rubbing, a track. *Εὐρησιῆπης, περὶ τριμμά δικῶν.* Nub. 446.

Προστρόπαιος, ου, ὁ, adj. [(1) quem supplicamus; vindex, (2) supplex,] addressed in prayer; avenging; suppliant. *Τὸν προστρόπαιον, τὸν τῷ γενναῖον καλεῖν.* Heracl. 1015. SYN. *Πρόστρόπος*, ἱκέτης.

Προστρόπη, ἡς, ἡ, subst. [supplicatio,] a petition, supplication. *Πόλεως ἐπέστης*
Pros. Lex. 5 C

προστρέπῃν ἐμοῦ τ' ἔχων. *Æ. C. 558.* SYN. Ἰκέσια, ἀπὸ τρέπῃ, κατὰρὰ, ἄγος.

Πρόστρεπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [supplex,] suppliant. Ἰκετεύόμεν σὲ πάντες οἷδε πρόστρεποι. *Æ. R. 41.* SYN. Προστρέπαιος, ἱκέτης, προσίκτωρ.

Προστυγχάνω, 2 aor. ἐτύχον, v. [occurro, consequor,] to meet with, to obtain. Τὰ προστυχόντα¹ ἐξενία ἐμψόρῳ μαθών. *Alcest. 770.* SYN. Ἐπίτυγχάνω, ἐπιλαμβάνω, συμβαίνω, προσπίπτω.

Πρόσφαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [victima,] a victim. Πίνοντα τύμβον πλησίον προσφαγμάτων. *Alcest. 861.* SYN. Σφαγίον, ἱερεῖον, θυμᾶ, θυσία. *ΕΡΙΤΗ. Φίλον, ἀνδρῶν.*

Προσφάζω, f. ξω, v. [macto ante,] to sacrifice before. Προσφάζεται μὲν αἵμα πρώτῃ νεκτέροισ. *Helen. 1254.*

Πρόσφατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [recens,] recent, new. Λύσασθ' αἵμα πρόσφατοis δίκαις. *Choëph. 791.* SYN. See Πρόσπαιος.

Προσφέρεις, ἔος, adj. [similis,] like. Οὐ πώποτ' εἶδον προσφέρεστέραν δεμᾶς. *Helen. 558.* SYN. Ἐμφέρης, ὁμοῖος, πρῶσσομοῖος, πρῶσεμφέρης, ἀλίγκιος, πρόσφορος.

Προσφέρω, f. οἶσω, v. [affero, adhibeo,] to bring to, to apply, to cause. Καὶ μήτ' πορθεῖν πατριδᾶ, μήτ' προσφέρειν. *Phœn. 498.* SYN. Ἐπιφέρω, εἰσκόμιζω, πρῶσσω, παρῆχω, παρᾰφέρω.

Πρόσφημι, et προσφγγῶμαι, v. [adloquor,] to address. Τόνδ' ἀπομειβόμενος πρῶσφη πῶδας ὥκως Ἀχιλλεύς. *A. 84.* SYN. See Πρόσανδαῶ.

Πρόσφθεγμα, ἄτος, τὸ, subst. [adloquium,] an address, salutation. Προσφθέγματος γὰρ οὐ μίαινδμαι σέθεν. *Orest. 75.* SYN. See Πρόσρησις. *ΕΡΙΤΗ. Ὑστατον, χρῶντον, φίλον, ἀθλιον, λοίσθιον.*

Πρόσφθεγκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [dignus quem adloquaris,] fit to be addressed. Γενήσῃμαι πρόσφθεγκτός, ἀλλ' οὕτως ἄπει; *Philoct. 1067.*

Προσφθεῖρμαι, v. [depereo,] to be undone. Ἀτὰρ ἦν Κεφάλός σοι λοιδορῆται προσφθεῖς. *Eccles. 248.* SYN. Ἐπιμαινδμαι.

Πρόσφθογγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [salutatorius,] saluting. Καὶ προσφθόγγοισι χρεῶν αὐτήν. *Pers. 158.*

Προσφιλειᾶ, as, ἡ, subst. [amicitia, benevolentia,] friendship, kindness. Τοιαυτέ μέντοι προσφιλειᾶ δαιμόνων. *Sept. Theb. 511.* SYN. Φιλία, φίλότης, φίλοφρόσυνη.

Προσφίλης, ἔος, adj. [gratus, amicus,] grateful, friendly. Οὐ δὴτ' ἄταρ μοι προσφίλης γ' ἀπόλλυσαι. *Hipp. 1396.* SYN. Φίλος, ἀγαπητός, εὐμένης, φίλητός, πῶθητός.

Προσφίλως, adv. [amice, grate,] in a friendly or agreeable manner. Σκέψαι γὰρ εἰ σοι προσφίλως αὐτῇ δοκεῖ. *Soph. Electr. 442.* SYN. Εὐμένως, φίλοφρόνως.

Προσφορά, ἄς, ἡ, subst. [commodum,] advantage. Ποίω γὰρ ἡ σὴ προσφορά δηλώσεται; *Æ. C. 581.* SYN. Προσθήκη, πρῶσσοδος.

Προσφόρημα, ἄτος, τὸ, subst. [ferculum, cibus,] a dish, food. Χρήζουσ' ἂν εὖροι δαιτὶ προσφόρηματά. *Eur. Electr. 423.*

Πρόσφορός, ου, ὁ et ἡ, adj. [commodus, aptus, similis,] convenient, fit, proper, suitable, like. Οὐκοῦν ἐπ' αὐτῇ πράσσειας τὰ πρόσφορά; *Alcest. 149.* SYN. Καίριος, ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ἱκανός, προσφέρης.

Προσφύης, ἔος, adj. [adhærens,] growing or clinging to, fit. Προσφύε' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μεγά βάλλετο κῶας. *τ. 58.* SYN. Πρόσφορός, ἐγγενής.

Προσφύω, et ποτίφύω, f. ὕσω, v. [adhærerere facio, confirmo,] to cause to grow or cling to, to attach, to confirm. Καὶ ταῦτ' ἀληθῇ παντὰ προσφύσας λόγῳ. *Æsch. Suppl. 284.* SYN. Πρῶσσεχμαι, ἀποδείκνυμι, παρᾰφύω, προσφῆρμαι.

Προσφωνέω, v. [adloquor,] to address. Καλλιὸν οὐδεὶς οἷδε προσφωνεῖν φίλους. *Med. 662.* SYN. See Πρόσανδαῶ.

¹ The neuter participle is used in the sense of obvium, "chance," or, "which casually occur," as in the passage quoted.

Προσφωνῆεις, et πῶτιφωνῆεις, εἰσᾶ, ἐν, adj. [loquens,] speaking. Εἰ δὲ ὁμοφῶνέοις, πῶτιφωνῆεις τὲ γένοιτο. ι. 456. SYN. Αὐδήεις, φωνῆεις.

Προσφώνημα, ἄτος, τὸ, subst. [adlocutio,] an address. Οὐπω θέμις σοι τῇσδε προσφωνημάτων. Alcest. 1163. SYN. See Πρόσρησις.

* Προσχαίνω, v. [hianti ore edo,] to utter with open mouth or loudly. Χάμαιπέτες βῆμα προσχάνης ἔμοι. Agam. 893.

Προσχεῖθαι, vid. Πρόσχω.

Πρόσχημα, ἄτος, τὸ, subst. [species, decus,] a show, appearance, ornament, pretext. Πρόσχημα τῆς τραγωδίας, γρύζοντάς οὐδὲ τοῦτο. Ran. 913. SYN.

Σχημᾶ, εἶδος, πρῶφᾶσις, σκηψίς, πρὸκάλυμμα.

Προσchrήζω, v. [insuper peto,] to ask besides. Σᾶφει δὲ μύθος πᾶν ὅπερ προσchrήζετο. P. V. 662. SYN. Βούλειμαι, chrήζω, πρῶσαιτέω.

Πρόσχωμα, ἄτος, τὸ, subst. [agger,] alluvial earth, a mound. Νείλου πρὸς αὐτῷ στῆματι καὶ προσχώματι. P. V. 872. SYN. See Χῶμα.

Προσχωρεῖν, v. [(1) progredior; (2) vicinus sum; (3) obsequor,] to proceed; to join on with; to conform to. Ἦδη στί, καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις. Philoct. 964. SYN. Πρόσέρχουμαι, ὑπείκω, ὑπακούω.

Πρόσχωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [adjacens,] neighboring, adjacent. Ὡ παῖδες, κλύετε τῶνδὲ προσχώρων ξένων; Œ. C. 493. SYN. Γείτων, πλησιδχωρός, πρόσουρος.

Πρῶσω, poet. πρόσσω, adv. [ultra, longe,] onwards, forward, beyond, far. Ἴω, ἰώ, καὶ πρῶσω γ' ἔμοι. Sept. Theb. 999.

Πρῶσφδός, ου, ὁ et ἡ, adj. and (2) subst. [(1) consonus, (2) accentor,] (1) in concert with, (2) one who accompanies in singing. Τινὰ δὲ πρῶσφδόν. Phœn. 1513. SYN. Ἐυνφδός, ξύμφωνός.

* Πρῶσωθεν, adv. [e longinquo,] from or at a distance. Πρῶσωθεν αὐτὴν ἀγνός ὦν ἀσπάζομαι. Hipp. 101. SYN. See Ἄπωθεν.

Πρῶσωπῶν, ου, τὸ, subst. [vultus,] the face, countenance. Κρύπτοντᾶ χειρᾶ καὶ πρῶσωπῶν ἐμπάλιν. Hec. 343. SYN. Πρῶσοψίς, βλέμμα, ὦψ. ΕΡΙΤΗ. Ἐυνηρέφες, εὐγένες, κάλῶν, εὐφῶες, στῦνόν, γελῶν, ἀνθήλιν, λευκῶν, ἡδῶ, δυστῦχες, νεᾶρον, βλῶσῶρον, χάριεν, ἰμερτόν, τηλανγες, ἀμβρῶσιον, ἄγλαδῶν, ἐράτειον, φαιδρόν, μελιχχίον, γλυκερόν.

Πρῶσῳτάτος, η, ὅν, adj. [qui longissime ante est,] very far before. Λήγει δ' ἔρις δρᾶμοῦσά τοῦ πρῶσῳτάτου. Aj. Fl. 742.

Πρῶσωφέλω, v. [adjuvo,] to assist besides. Καὶ τοῖσδε γ' οἴκοις ἐκδίκως πρῶσωφέλει. Alcest. 42. SYN. Ἐπωφέλω, ἐπᾶμύνω, πρῶσᾶμύνω, προσβῶθητέω, ἐπᾶρήγω.

Πρῶσωφέλημα, ἄτος, τὸ, subst. [subsidium insuper,] additional assistance. Πρῶσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν. Med. 611. SYN. Ὡφέλησις, ἄρωγή.

Πρῶταινι, adv. et præp. [recenter, ante,] newly, before. Ὑμᾶς δὲ βάντας χρὴ πρῶταινι ταξέων. Rhes. 524.

Πρῶταρβέω, v. [timore ante corripior,] to be previously alarmed. Πᾶτερᾶ πρῶταρβούνθ' ἱκέσιον ψαύειν χερὸς. Herc. F. 963. SYN. Πρῶφῶβεσθαι.

Πρῶτάσσω, et πρῶτάττω, f. ξω, v. [præstituo,] to prescribe, to order previously. Ἄναξ πρῶτάσσω. Æsch. Suppl. 842. SYN. Πρόκᾶθίστημι, πρῶτίθημι.

Πρῶτείνω, v. [porrigo,] to stretch out, to offer. Τελῆτας πρῶτείνων εὐίους νεάνισιν. Bacch. 234. SYN. Ἐκτείνω, παράτεινω, πρῶβάλλω, προσφέρω.

Πρῶτελειᾶ, ων, τὰ, subst. [sacrificia antenuptialia,] antenuptial sacrifices, preludes. Πρῶτελειᾶ δ' ἡδὴ παιδὸς ἔσφαξας θεᾶ. Iph. A. 718. SYN. Αἱ πρῶγαμου θυσίαι.

Πρῶτελίζω, v. [initio,] to initiate. Ἀρτέμιδι πρῶτελίζουσὶ τὴν νεάνιδᾶ. Iph. A. 433. SYN. Τέλω, μῦθω, παιδεύω, ἐκδιδάσκω.

Πρῶτέμνω, 2 aor. ἐπᾶμν, v. [proscindo,] to cut, to plough. Δείσας γειδμόρος μὴ οἱ πρῶτᾶμωννταῖ ἀρούρας. Apoll. 3. 1386.

Πρῶτενῆς, ἔος, adj. [extensus,] stretched out. Σὺν τῷδ', Οἰνῶμαος πρῶτενῆς δόρυ χειρὶ μεμαρπῶς. Apoll. 1. 756.

- Πρότενθεώ, v. [prægusto,] to taste before others, to be gluttonous. Διὰ τοῦτο προτένθενουσιν ἡμέρα μίᾳ. Nub. 1202. SYN. Πρόλαμβάνω.
- Προτένης, ου, ὁ, subst. [helluo,] a glutton. Ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δόκουσιν μοι πάθειν. Nub. 1202. SYN. Λίχνος, ἄκρατης.
- Προτέρηγενής, ἔος, adj. [prius natus,] born before, more ancient. Μήτηρ Αἰγυπτος προτέρηγενέων αἰζήων. Apoll. 4. 268. SYN. See Προγενήτωρ.
- * Προτέρως, α, ὄν, adj. [prior,] former, before, previous, preferable. Καὶ τῶν νόμων γὰρ μὴ προτέρων εἶναι θέλειν. Orest. 481.
- Προτέρω, et προτέρωσέ, adv. [longius,] further. Ἦ, καὶ ὁ μὲν προτέρωσέ δόμων ἐξώρτο νέεσθαι. Apoll. 1. 306. SYN. Πορόρωτέρω, μακρότέρω.
- Προτεύχουμαι, v. [ante fio,] to be done before. Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσθαι μὲν, ἀχνυμένοι περ. T. 65. SYN. Προγίγνομαι.
- Προτιάπτω, vid. Προσάπτω.
- Προτιάων, ὄντος, ὁ, P. N. [Protiāon,] Τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστυνόφ Προτιάωνος νιῆ δώκε. O. 455.
- Προτίθημι, f. θήσω, v. [propono,] to place before, to propose. Ἐλέξ' ἀμύλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων. Med. 546. SYN. Ἀνατίθημι, προτάσσω, προτείνω, προβάλλω, προφέρω.
- Προτιμάω, f. ἴσω, et προτίω, f. ἴσω, v. [præfero,] to honor before, to prefer. Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις. Med. 344. See also Antig. 22. SYN. Προκρίνω, ἐκλεῖγμαι, προτίθημι, ἐπιστρέφμαι.
- Προτίμυθεῖμαι, vid. Προσμυθεῖμαι.
- Πρότμησις, ἔως, ἡ, subst. [umbilicus,] the navel. Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὕπ' ἀσπίδος ὀμφαλόεσσης. A. 424. SYN. Ὀμφαλός.
- Πρότνος, ου, ὁ, subst. [rudens,] a cable. Λαίφῃ πρότνος ἐπερειδόμενας. Hec. 112. SYN. See Κάλως.
- Πρότρῃπω, v. [adhortor,] to exhort, to encourage. Καὶ σοὶ γ' ἐπισκήπτω τὲ καὶ προτρέψομαι. C. R. 1446. SYN. Προκἀλέξμαι, παρὰκἀλέω, ἐπείγω, μετὰτρέπμαι.
- Προτρῷπαδην, adv. [concitato cursu,] precipitately. Προτρῷπαδην φέβοντο μέλαινας ἐπὶ νηῶν. E. 700. EPITH. Προθύμως.
- Προτρῷγῆτηρ, ἦρος, ὁ, subst. [providemiator,] the name of a bright star on the right wing of the Virgin. Δεξιτέρῃ πτέρυγι, προτρῷγῆτηρ δ' αὐτὲ καλεῖται. Arat. 137.
- Προτύπτω, v. [(1) ante verbero ; (2) prorumpo ; (3) appello,] to strike before ; to push forward, to burst forth ; to land. Ἐνθ' Ἀργῷ προὔτυψεν ἐπειγόμενῃ ἄνμοισι. Apoll. 1. 953. SYN. Προβάλλω, προκρούω, προκόπτω.
- Προὔπτος, contr. a Προσπτός, q. v.
- Προὔργιαιτέρως, α, ον, adj. [potior,] more advantageous. Ἀλλ' ἐτέρᾳ γὰρ ἦν γέ τῶνδ' ἐπ' οὐργιαιτέρᾳ. Lysistr. 20.
- Προὔργου, contr. a πρό ἔργου.
- Προφαίνω, v. [præmonstro, præluceo,] to show before, to shine forth, to appear. Γηθήσει, προφάνεισά ἅνα πτόλεμοιο γέφυρας. Θ. 378. SYN. Ἐπιφαίνω, περιστρίβω, προδείκνυμι.
- Προφαντός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conspicuus,] conspicuous. Ὀμλεῖν, προφαντον σόφια καθ' Ἑλ-λανᾶς. Olymp. 1. 187. SYN. Ἐπίσημος, ἀπόβλεπτος.
- Προφάσιζμαι, v. [prætendo, culpo,] to urge as a pretence, to blame. Τὶ λέγεις ; τί προφάσιζει περὶ φανῇ πράγματά ; Lysistr. 756. SYN. Αἰτιάμαι, σκήπτμαι, προφᾶσιν ποιοῦμαι.
- Προφάσις, ἔως, ἡ, subst. [prætextus, causa,] a pretext, a reason. Τίς γὰρ πυραΐθειν προφάσις Ἀργείων στρατῶν ; Rhés. 78. SYN. Σκῆψις, αἰτία, ἀφορμή, προχάνη.
- Προφᾶτός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [pronuntiatus,] pronounced. Ἐν Νέμεῳ προφᾶτον. Olymp. 8. 21.
- Προφῆρης, ἔος, inus. compar. προφῆρεστέρος, superl. προφῆρεστάτος et προφῆρτατός, η, ὄν, adj. [præstans,] distinguished. Εἰ ἐν τῇ ψυχῇ προφῆρεστέρον, ἢ ἐν τοῖς παῖδων. Apoll. 3. 730. SYN. See Ἐξοχός.

- Πρόφερω**, f. *οίσω*, v. [(1) *profero*; (2) *objicio*; (3) *antecello*,] to bring forward; to upbraid with; to excel. *Παῖδας πρόφerein eis eútuxian*. Med. 1088. **SYN.** Ἐκφέρω, προβάλλω, προαιρέμαι, προτρέπω, οὐνειδίξω, προέχω, διάφέρω.
- Πρόφεύγω**, v. [*profugio*,] to flee forward, to escape. Ἰεσθαι, προφύγοντά μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν. Z. 502. **SYN.** Φεύγω, ἀποφεύγω.
- Πρόφητεύω**, v. [*prædico*,] to predict. Οὐκ ἐστίν, ὅστις σοι πρόφητεύσει τὰδε. Ion 372. **SYN.** Πρόφημι, προθεσπίξω, θεσπίδω.
- Πρόφήτης**, ου, ὁ, et * *πρόφητις*, ἰδὼς, ἡ, subst. [*propheta*,] a prophet. Ὅς δὲ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστά πρόφήτης. Aves 972. See also Ion 42. **SYN.** Μάντις, μαντιπόδης, χρησμφδὺς, θεῶπρόπυς, χρησμοδολγὸς, θέσπις, ὑποφήτης. **ΕΡΙΤΗ.** Ἰέρως, ἐτήτυμος, τίμιος.
- Προφθάνω**, et *πρόφθημι*, v. [*prævenio*,] to be beforehand with, to get the start. Δόγῃν ἐνώμα στήματι, προφθῆναι θέλων. Phæn. 1400. **SYN.** Φθάνω.
- Πρόφθβεῖμαι**, v. [*ante metuo*,] to fear before, to dread. Πρόφθβούμαι· τί ποτ' εὖπλοι-άν. Æsch. Suppl. 1053. **SYN.** Πρόταρβξω, φθβεῖμαι, δειμαίνω, δείδω.
- Πρόφθρεῖμαι**, v. [*utro citroque cursito*,] to run up and down. Ἀποδούμειθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν πρόφθρουμένω. Aves 4.
- Πρόφθωσδε**, adv. [*in lucem*,] forward, to the light. Ἐξάγαγε πρόφθωσδε, καὶ ἡέλκον ἰδέν αὐγάς. II. 188.
- Πρόφράξω**, f. ἄσω, v. [*prænuntio*,] to tell before. Ἀλλὰ μᾶλα πρόφρασσά μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Φ. 500. **SYN.** Πρόαγγέλλω, προλέγω, προσημαίνω.
- Πρόφρασσά**, vid. *Πρόφρων*.
- Πρόφρυνῆως**, et *πρόφρυνως*, adv. [*lubenter*,] willingly, zealously. Προφρυνῆως βύοισθε φίλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν. P. 224. See also Eumen. 930. **SYN.** Προθύμως, εὐμένως.
- Πρόφρων**, ὄνως, et f. *πρόφρασσά*, ης, adj. [*benevolus, lubens*,] kind, zealous, willing. Χαῖρε· πρόφρων σε χθονίος θ' Ἑρμῆς. Alcest. 759. See also K. 290. **SYN.** Εὐμένης, προθυμὸς, εὐνὼς, φίλιος.
- Πρόφϋλάσσω**, et *πρόφϋλάττω*, f. ξω, v. [*pro statione excubias ago*,] to guard in front of. Σοὶ δὲ ῥίγουν καὶ πρόφϋλάττειν. Acharn. 1146. **SYN.** Διάφϋλάσσω, προσκῶπέω.
- Πρόφρυάω**, v. [*ante misceo vel præparo*,] to mingle or to prepare before. Καὶ μὴν ὀργῶ, νῆ τὸν Δῖα, καὶ προπέφύραται λῶγος εἰς μοι. Aves 462. **SYN.** Εὐτρέπίξω.
- Πρόφϋτεύω**, v. [*ante genero*,] to generate or form before. Δεινὰν δεινῶς προφϋτεύσαντες. Soph. Electr. 198. **SYN.** Προσκέπτωμαι.
- Πρόφρυμι**, v. [*nascor ante*,] to be born or be before. Οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρός μεν ὅς προϋφ πατήρ. Aj. Fl. 1291. **SYN.** Προγίγνομαι.
- Πρόφρωνῶ**, v. [*prædico, præmoneo*,] to tell beforehand, to threaten. Ὑμῖν πρόφρωνῶ πᾶσι Καδμείοις τὰδε. Œ. R. 223. **SYN.** See Προλέγω.
- Πρόχαίρω**, v. [*gaudium præcipio*. Vid. Blomf. Gloss. in l. c.] to rejoice beforehand. Ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἂν λῦσις, προχαίρετω. Agam. 243.
- * **Πρόχαλκεύω**, v. [*procudo*,] to forge, to make. Πρόχαλκεύει δ' Αἰσά φασγάνουργος. Choëph. 636. **SYN.** Χαλκεύω.
- Πρόχάνη**, ης, ἡ, subst. [*prætextus*,] a pretext. Ἀγροσέ τοι πάσησιν ἐπὶ προχᾶνῇσιν ἐφοίτα. Call. fr. 26. 1. **SYN.** See Προφᾶσις.
- Πρόχειριζω**, v. [*promo*,] to bring forth. Πρόχειριόυμαι, κάξετᾶσω τὴν οὐσίαν. Eccles. 729. **SYN.** Πρόφέρω, ἀναφαίνω, εὐτρέπίξω.
- Πρόχειρως**, ου, ὁ et ἡ, adj. [*ad manum, promptus*,] handy, ready. Κἀλῶς ἐλεξας· ἀλλ' ἐμοὶ πρόχειρ' ἔχων. Heracl. 726. **SYN.** Ἐτοιμὸς, εὐχέρης, ἐπιδέξιός, δέξιός.
- Πρόχῃω**, f. ὕσω, v. [*profundo*,] to pour forth. Ἐς πῆδιον προχέοντὸ Σκαμάνδριδ' αὐτὰρ ὑπὸ χθών. B. 465. **SYN.** Ἐκχέω, ἐκπέμπω.
- Πρόχυν**, adv. [*funditus*,] utterly. Πρόχυν, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. ξ. 69. **SYN.** Παντέλως.
- Πρόχρη**, ης, ἡ, subst. [*ostium fluvii, profluxus*,] a flood, the mouth of a river.

Elr' ἄρᾳ Νείλου πρῶχῶαῖς ὑδάτων χρυσέης ἄρτεσθε πρῶχουσίν. Nub. 272.

ΕΡΙΘΗ. Ἀργῦρεα, δρῶσερα.

Πρῶχῶς, et πρῶχους, ου, ἡ, subst. [aqualis,] a ewer, a basin. See in Πρῶχῶη.

Πρῶχῶρεύω, v. [præsilio,] to dance on. Αἵματι Θήβας, κῶμῶν ἀναυλοτάτον πρῶχῶρεύεις. Phœn. 802. SYN. Χῶρεύω, ἀναχῶρεύω.

Πρῶχους, vid. Πρῶχῶς.

Πρῶχρίω, f. ἴσω, v. [ante inungo,] to anoint previously. Τῆς οἰδς, ᾧ προῦχρίον ἐς μέσην φλόγα. Trach. 698.

* Πρῶχῶσις, ἔως, ἡ, subst. [alluvio,] a heaping up, a mound. Ἦδε καὶ Ἀσσοῦ ρίης πρῶχῶσιν χθινός· ἡμαῖ δ' αὐτῷ. Apoll. 2. 966. SYN. Χῶμά.

Πρῶχῶτης, ου, ὁ, subst. [mola salsa,] a salt cake. Πρῶχῶταις καθαροῖσι καὶ πᾶτῃρ ἐμῶς. Iph. A. 1471. SYN. See Οὐλοχῶται.

Πρῶχῶτος, ἡ, ὄν, adj. [projectus,] projecting. Πέτρησι πρῶχῶτῇσιν· ἀπέκρυνεν δὲ ῥέεθρά. Hom. Apoll. 383.

Πρῶχωρεῶ, v. [procedo,] to proceed, to succeed. Νῦν σοι πρῶχωρεῖ δωματῶν κατὰστάσις. Phœn. 1281. SYN. See Προέρχῶμαι.

Πρῶλης, ἔος, ὁ, subst. [miles pedes,] a foot soldier. Ἠγέμενα πρῶλεων, Ἀντή- νῶρος ἀγλαῶν υἱόν. O. 517. ΕΡΙΘΗ. Πεζῶς.

Πρῶλις, ἔως, ἡ, subst. [saltatio armata,] a dance of soldiers. Οὐλά δὲ Κούρητές γε περὶ πρῶλιν ὥρχήσαντο. Call. 1. 82.

Πρύμνα, ης et antiq. πρύμνηθεν, ἡ, subst. [puppis,] the stern or poop of a ship. "Οστις φύλασσει πῶγος ἐν πρύμνῃ πύλεως.¹ Sept. Theb. 2.

Πρυμναῖος, πρυμνήσιος,² et πρυμνητῆς, οὔ, adj. [ad puppim pertinens,] belonging to the poop or stern. Σπασσάμενος, πρυμναῖά νέως ἀπὸ πείσματ' ἐκοψέν. Apoll. 4. 208. See also Herc. F. 477. and Med. 768.

Πρυμνός, ἡ, ὄν, gen. antiq. πρυμνοθεν, adj. [extremus, postremus,] the last, the hindermost. Ἐξέρυσε πρυμνοῖδ βράχιδνός ὄβριμόν ἐγχῶς. N. 532. SYN. Πύμνατος, ἔσχατος.

Πρυμνοῦχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [puppis tenens,] ship-detaining. Πρυμνοῦχὸν Αὔλιν· ἐνθ' ὑπερεΐνας πύλας. Eur. Electr. 1022.

Πρυμνώρειά, as, ἡ, subst. [radix montis,] the foot of a mountain. Ἴπποι δ' ἐν πρυμνώρειῃ πύλοπιδάκος Ἰδης. E. 307.

Πρύτανεῖα, ων, τὰ, subst. [pecunia quam deponebant actor et reus iudicio disceptaturi,] bail money. Πρύτανεῖα, μετὰλλ', ἀγῶρας, λίμενας, μισθοὺς, καὶ δημῶπρατὰ. Vesp. 659.

Πρύτανειον, ου, τὸ, subst. [locus Athenis in quo Prytanes iudicia exercebant. Vid. Potter. Antiq. lib. 1.] the Prytaneum. Σίτησιν αὐτὸν ἐν Πρύτανεῖφ λαμβάνειν. Ran. 764.

Πρύτανεύω, v. [(1) senator sum apud Athenienses, (2) præssum,] (1) to be one of the Prytanes, (2) to command, to rule. Ἦν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρύτανευσῇ μοι. Acharn. 60. SYN. Εὐθύνω, διοικῶ, ἐπιστάτω, βασιλεύω, τᾶμνέω.

Πρύτανις, ἔως, ὁ, subst. [(1) senator Atheniensis ex numero 500, (2) summus magistratus, (3) P. N. See E. 678.] one of the Senate of 500 at Athens, a prince. Κρῶνι, πρύτανι Φρυγίῃ, γένετᾶ. Troad. 1279. SYN. Ἀρχων, βασιλεὺς, προστάτης, ἐξαρχός.

Πρῶ, vid. Πρωί.

Πρώην, et Dor. πρὰν, et πρῶϊζᾶ, adv. [nuper, olim,] lately, formerly. Τὸν σὺ πρώην κτείνᾳς, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης. Ω. 500. See also Theocr. 2. 115. and B. 303. SYN. Ἀρτίως, νέωστί.

Πρωθήβης, ου, adj. [puber,] youthful, young. Πρωθήβην ἔτ' ἐουσᾶν εὐκῶσάβοιᾶ δ' ἔδωκεν. α. 431. SYN. Ἐφηβός, νέος, ἀκμάζων.

¹ Πύλεως is here scanned as an iambus.

² Πρυμνήσιον is also used as a substantive, σχολίων being understood, and denotes the cable astern, by which the ship is moored: see Damm. in v.

Πρωί,¹ et Attic. πρῶ, adv. [(1) mane, (2) tempestive,] (1) in the morning, (2) early. Πρωί δ' ὕπ' ἡοίοι συν τεύχεσσι θωρηχθέντες. Σ. 303. See also Vesp. 404. SYN. Ἐωθεν.

Πρώϊζα, vid. Πρώην.

Πρώϊμος, contr. πρῶμος, πρώϊος, et πρῶος, α, ὄν, adj. [matutinus, tempestivus,] in the morning, early. Δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μὴ 'στί πρῶμα. Vesp. 264. See also O. 470. and Pax 1001. SYN. Ὀρθρίος.

Πρωκτός, οὔ, ὁ, subst. [podex,] the posteriors. Τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν. Plut. 152. SYN. Πῦγῃ.

* Πρωκτοπεντέτηρίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [quinque anni. Vid. Meurs. in Græc. Fer.] five years. Ὅσῃν ἔχει τὴν πρωκτοπεντέτηρίδα. Pax 876.

* Πρωκτοτρηῶ, v. [nates specto, custodio,] to watch the posteriors, to watch. Οὐκουν σὲ δῆτ' αὐτὰ δεινὸν ἐστὶ πρωκτοτρηεῖν. Equit. 878.

Πρῶν, ὠνός, πρώων, et πρήων, ὄνός, ὁ, subst. [(1) collis, (2) cacumen montis,] a hill; the top of a mountain, a precipice. Οὐκ εἶσι ἔρημοι πρῶνές ἀνθρώπων, ξενέ. Cycl. 116. See also Π. 299. and Hes. Scut. 437. SYN. Βουνός, λῶφος. EPIITH. Ἀμφίζενκτός, κοινός, ἀλλίος, βησσήεις, ἄκρος.

Πρῶξ, ὠκός, ὁ, subst. [gutta roris,] a dew-drop. Τῶστέα' μὴ πρῶκας σιτίξεταί, ὥσπερ ὁ τέττιξ. Theocr. 4. 16. SYN. Στάγων δρόσων.

Πρώρα, as et antiq. αἰν, ἡ, subst. [prora, navis,] the prow, a ship. Ἐς πρῶραν εἵρπε, καπὶ ταυρείῳ σφάγῃ. Helen. 1581. EPIITH. Ὠκεῖα, κυάνεμβόλος, ἐνᾶλλίος, ἐνᾶλδος.

Πρωρατεύω, v. [in prora navem rego,] to be a boatswain. Κᾶτ' ἐντευθεν πρωρατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους διᾶθρησαι. Equit. 540.

Πρωτᾶγρίον, ον, τὸ, subst. [captura prima,] the first booty. Τοῦτ' οὖν κεν Ἀρτέμιδος πρωτᾶγρίον ἄξιον εἶη. Call. 3. 104. SYN. Πρωτόλειά.

Πρωταρχός, ον, ὁ et ἡ, adj. [a prima origine proveniens,] arising from the origin, original. Πρωταρχὸν ἄτην· ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν. Agam. 1163. SYN. Ἀρχός, κύριος.

Πρωτέσιλαος, ον, ὁ, P. N. [Protesilaus.] Πρωτέσιλαον τ', ἐπὶ θάκοις. Iph. A. 195. EPIITH. Ἀρήϊός, ἥρως, μεγᾶθυμός, ἡῦς.

Πρωτεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Proteus.] Πρωτεὺς δ', ὅτ' ἔζη, τῇσδε γῆς τυραννός ἦν. Helen. 4. EPIITH. Μαντίπῶλος, γέρων, ἁθᾶνᾶτος, νημερτῆς, ἀλλίος, Πόσειδάωνος ὑπόδωμος, πῶλυτρυπός, ποντοπύρρος. PHR. See δ. 385—8.

Πρωτηρότης, ον, subst. [qui primus arat,] one who ploughs first. See in Ὀψᾶρδτης.

Πρώτιστος, vid. Πρῶτος.

Πρωτοβόλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [primum percussus,] first struck. Τέρμονα τὲ πρωτοβόλον ἀλίφ. Troad. 1061.

Πρωτογένειά, as, ἡ, P. N. [Protopenia.] Δὲ Πρωτογένειας. Olymp. 9. 63.

Πρωτογόνος, ον, ὁ et ἡ, et πρωτοφύης, ἔδος, adj. [primogenitus,] first born or produced. Ἄν, πρωτογόνον θαῖός ἐν θαλάμοις. Iph. T. 209. See also Apoll. 3. 850. SYN. Πρῶτερηγένης, πρωτοτόκος, (i. e. πρωτότοκος.)

Πρωτοθρόνος, ον, ὁ et ἡ, adj. [primo throno sedens,] sitting on the first throne or seat. Χησιᾶς, Ἰμβράσιη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων. Call. 3. 228.

Πρωτοκτόνος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui primus occidit,] slaying first. Πρωτοκτόνοισι προστρύπαις Ἰξίονος. Eumen. 721.

Πρωτολειά, ὦν, τὰ, subst. [primitiæ spoliolum,] the first fruits of the spoils. Τῶν σῶν δὲ γόνᾶτων πρωτολειά θιγγᾶνω. Orest. 376.

Πρωτομαντις, ἔως, ἡ, subst. [prima vates,] the first prophetess. Τὴν πρωτομαντιν Γαῖαν· ἐκ δὲ τῆς Θεμῖς. Eumen. 2.

Πρωτομῶρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [prius fato functus,] meeting fate first. Τοὶ δ' ἀπ' αὐτῶν μῶροι δὴ, φεῦ. Pers. 576.

Πρωτοπάγης, ἔδος, adj. [nuper compactus,] lately constructed. Καλὴν, πρωτοπάγῃ· περικυβᾶ δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς. Ω. 267.

¹ "Πρωὶ dissyllabum non agnoscit Atticus sermo, nec semel quidem apud Comicum occurrit." Brunck. Lysistr. 612. See also Ruhnken. Timæ. p. 160.

Πρωτόπῃμων, ὄνδε, adj. [primum damnum adferens,] causing the first calamity.

Πρωτόπῃμων· ἔτλα δ' οὖν θυτῆρ γένεσθαι. Agam. 217.

Πρωτοπλόδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [primo navigationem expertus,] first-sailing. Πρωτοπλόον· κούρω δὲ δῶω, καὶ πεντήκοντά. θ. 35.

Πρωτός, et πρώτιστος, η, ὄν, adj. [primus, longe primus,] first, by far the first.

Ξένιας τ' ἀριθμῷ πρώτος ὦν ἐμῶν φίλων. Hec. 782. See also Nub. 553. SYN.

Προτέρως.

* Πρωτοφύης, vid. Πρωτογόνος.

Πταίρω, v. [sternuto,] to sneeze. Ὡς φαίτο· Τηλεμάχος δὲ μεγ' ἐπτάρεν· ἀμφὶ δὲ δῶμα. ρ. 541.

Πταίσμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) lapsus; (2) culpa, error,] a slip; an error, a fault.

SYN. Πτῶμα, πῆσημα, σφάλμα, λύμη, λώβη, ἀμάρτημα.

Πταίω, f. σω, v. [(1) labor; (2) erro,] to stumble; to fail. Πταίσας δὲ τῷ δὲ πρὸς κᾶκῳ, μᾶθήσεται. P. V. 962. SYN. Πάραπταίω, προσκρούω, προσβάλλω, ἁμαρτάνω, σφάλλωμαι.

Πταρμός, οὔ, ὁ, subst. [sternutatio,] sneezing. Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί· πταρμόν τ' ὄρνιθα κἀλεῖ τέ. Aves 720.

Πτελέα, as, ἡ, subst. [ulmus,] an elm. Καίοντο πτελεῖαι τέ, καὶ ἰτέαϊ, ἡδὲ μύρι· και. Φ. 350. EPI TH. Ἐϋφυλλός, αἰπεινή, εὐφύης.

Πτελεατικός, η, ὄν, adj. [Pteleaticus,] of Pteleum. Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρὸς ἀφνέω. Theocr. 7. 65.

Πτελεός, οὔ, ἡ, P. N. [Pteleus,] Ἀγχιᾶλόν τ' Ἀντρῶν, ἡδὲ Πτελεὸν λῆχεποῖον. B. 697.

Πτερελαός, ου, ὁ, P. N. [Pterelaus,] Χαλκείαν κἀτέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάον. Theocr. 24. 4.

Πτερῖνος, η, ὄν, πτέρεις, εσσα, ἔν, πτερύφορος, πτερύγωτός, et πτέρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [alatus,] winged. Θύοντες εὐώμεσθᾶ τοῖς πτέρινοις θεοῖς. Aves 903. See also Ion 200. Orest. 311. Equit. 1084. and Aves 1198. SYN. Κατάπτερός, πτηνός, τάχως, τὰν ὑσίοπτερός, εὐπτερός, πέτεεινός.

Πτέρῖς, ἰδός, ἡ, subst. [filix,] fern. Αἱ δὲ καὶ τῷ μῶλῃς, ἀπάλαν πτέρῖν ὧδε πάτη· σεῖς. Theocr. 5. 55.

Πτέρνα, ης, ἡ, subst. [calcx,] the heel. Ἐς σφῦρὸν ἐκ πτέρνης, βόεου δ' ἐξήπτεν ἱμαντάς. X. 397. SYN. Σφῦρὸν, τάρσος.

Πτεροτρόκτης, et πτεροπᾶγός, ου, ὁ, P. N. [qui calcem corrodit, nomen muris,] the name of a mouse. Λειχόμελη, θυγάτηρ Πτεροτρόκτου βασιλῆος. Batrach. 29. See also Batrach. 222.

Πτεροδόνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pennis agitated,] moved by wings. Καὶ πτέρω· δόνητα· σὺ δὲ κλύων εἰσει τάχα. Aves 1390.

Πτέρεις, vid. Πτερῖνος.

Πτέρων, οὔ, τὸ, et πτέρυξ, ὕδος, ἡ, subst. [ala,] a wing. Λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτέροις. P. V. 402. See also B. 316. EPI TH. Παρθενίον, οὐρίον, φίλον, φοιτᾶς, χρυσέον, κολπώδες, θύον, ὠκύ, ὠκύπλάνον, ἄγλαον, κούφον, λαψήρον, ῥάδιον, ἐλάφρον, ξουθόν.

Πτεροῦμαι, v. [(1) plumesco; (2) alis attollo vel attollor,] to feather, to raise or rise on wings. Ταρσῷ κἀτρηεῖ πτύλον ἐπέρωμενόν. Iph. T. 1347. SYN. Ἄναπτέρω, κουφίζω.

Πτεροποικίλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [varias alas habens,] with variegated wings. Ὅρνις τε πτεροποικίλος. Aves 248.

Πτερορρύεω, v. [pennas amitto,] to lose the feathers. Πτερορρύεῖ τέ, καθ' οἷς ἐτέρω φύομεν. Aves 106.

Πτερύφορος, vid. Πτερῖνος.

Πτερυγίζω, f. ἰω et ἰσω, v. [tento volatum, volito,] to try the wings, to flutter. Οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀπέπτᾶτο. Aves 795.

Πτερυγώτης, vid. Πτερῖνος.

Πτερυγώκης, ἔος, adj. [rapide volans,] fleet-winged. Τὸν πτερυγώκῃ τόνδ' οἰωνόν. P. V. 294. SYN. Εὐπτερός, τάχύπτερός, ὠκύπτερός, πτέρεις.

Πτερυξ, vid. Πτέρων.

Πτέρωσις, ἔως, ἡ, subst. [peniarum productio,] plumage. Ὁρῶντέ τὴν πτέρωσιν; ἦν γὰρ, ὧ ἔξιναι. Aves 97.

Πτέρωτος, vid. Πτερίνως.

Πτηνός, ἡ, ὄν, adj. [volucris,] winged. Πτηνοῖσι μύθοις ἀδᾶπανως τέρψαι φρένα. Orest. 1175. SYN. See Πτερίνως.

* Πτησίς, ἔως, ἡ, subst. [volatus,] flight. Γαμψωνύχων τε πτησὶν οἰωνῶν σκέθρως. P. V. 497.

Πτήσσω, f. ξω, et πτώσσω, v. [expavesco,] to crouch through fear. Σιγῇ πτηξείαν ἄφωνοι. Aj. Fl. 171. See also E. 634. SYN. Ἐκπήσσω, καταπήσσω, καταπήσσομαι, πτόεμαι, φθβεῖμαι, πτωκάω.

Πτίλον, ον, τὸ, subst. [pluma,] a feather. Τουτὶ πτίλον σοι. b. τῆς κεφαλῆς νῦν μου λάβοῦ. Acharn. 585. SYN. Πτερὸν, ἰουλός.

Πτόω, πτοίω, poet. πτοίω, f. ἡσω, v. [trepidum facio,] to alarm. Ἄνεψιών οἱ δ' ἐπτόημένοι φρένας. P. V. 881. See also Apoll. 1. 1232. SYN. Ἐκπλήσσω, φθβεῖω, ἀτύω, τῦράττω.

Πτολεμαῖος, ον, ὁ, P. N. [Ptolemæus,] Ptolemy. Μισθοδότης Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷς ἀριστός. Theocr. 14. 59. PHR. See Theocr. 14. 60—64. and Theocr. 17.

Πτολεμαῖς, ἰδός, ἡ, P. N. [Ptolemæis,] Δίξεσθαι, φυλῆς Πτολεμαῖδος, νιῆα πατρὸς. Call. Ep. 11. 3.

Πτολεμίω, vid. Πόλεμιω.

Πτολεμίστης, vid. Πόλεμίστης.

Πτολέμω, vid. Πόλεμω.

Πτολίεθρον, ον, τὸ, subst. [oppidum,] a town. Ἐς πέδιον, λίπετην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον. γ. 485. SYN. See Πόλις. ΕΡΙΤΗ. Αἰπεινόν, εὖ ναιῶμενόν, ἐφάλλον, ἱερὸν, ἀλυστέφανόν, ἐκτικμένον, ἐπήρατόν, ἱμερτόν, εὐρύαγυιόν.

Πτολίπορθός, et πτολίπορθός, ον, ὁ, subst. [urbium populator,] ravager of cities. Δὸς μὴ Ὀδυσσηὰ πτολίπορθὸν οἰκᾶδ' ἱκέσθαι. ι. 530. See also Agam. 763. SYN. Πυργόδαικτός.

Πτόλις, vid. Πόλις.

Πτόρθος, ον, ὁ, subst. [ramus,] a branch. Τρόφαϊσιν, ὡς τις πτόρθος ἠῆξαμην τάλας. Hec. 20. SYN. Κλάδος, ἔρνος, κλών, κλαδισκός, κλημᾶ, θάλλος.

Πτύγμα, ἄτος, τὸ, πτύξ, πτύχος, et πτύχη, ἡ, ἡ, subst. [plica,] a fold, a recess. Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιό φαινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν. B. 315. See also A. 77. and Orest. 1648. SYN. Πλόκη.

Πτυκτός, ἡ, ὄν, adj. [plicatus,] folded. Γράψας ἐν πῖνακι πτυκτῷ θυμόφθορά πολλὰ. Z. 169. SYN. Πλεκτός.

Πτύξ, vid. Πτύγμα.

Πτύον, ον, τὸ, subst. [ventilabrum,] a fan. Αἰθὺς ἐγὼ πάσαιμι μεγά πτύον· ἃ δὲ γέλαξαι. Theocr. 7. 156. SYN. Λέκμος.

Πτύσσω, f. ξω, v. [plicco,] to fold. Εἴματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀήνης. Z. 252. SYN. Πλέκω, καταπύσσω.

Πτύχη, vid. Πτύγμα.

Πτύω,¹ f. πτύω, v. [(1) spuo, (2) contemno,] to spit; insult, despise. Ἀλλὰ πτύσας ὥσει τὴ δυνάμει, μέθες. Antig. 653. SYN. Ἀποπτύω, ἀτιμάω.

Πτωκάω, et πτωσκάω, v. [expavesco,] to be alarmed at. Οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ὦδὲ φίλον πτωκάωμεν ἦέν. Δ. 372. SYN. Πτόεμαι, πτήσσω, πτώσσω, ἐκπλήσσομαι.

Πτωκάς, ἄτος, ἡ, adj. [timida,] timid. Πτωκάσιν αἰθύνῃσι βίον δύσζηλόν ἔχοντες. Hom. Hymn. 42. 2.

Πτώμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) casus; (2) clades; (3) cadaver,] a fall; disaster; a corpse. Μένελαός, Ἐλένης πτώμ' ἰδὼν ἐν αἵματι. Orest. 1195. SYN.

Πταῖσμα, πάθος, ξυμφύρα, ἐρείπιόν, πῆσημα, πῆσος.

¹ The penult of Πτώω is long in the pres. and imperf., and short in the future and aorists.

- Πτώξ, πτωκός, et πτάξ, πτάκος, ó et ή, subst. [animal pavidum, lepus,] a timid animal, a hare. Πτώκᾱ, πατρώϊον ἄ-γνισμᾱ. Eumen. 327. See also Agam. 134. SYN. Λᾱγώς, δειλός.
- Πτώσιμος, ου, ó et ή, adj. [caducus,] ready to fall, falling. Σταγών, ἄτε καὶ δὲρι πτωσίμοις. Agam. 1091. SYN. Ἐρείψιμος.
- Πτώσω, vid. Πήσω.
- Πτωχεία, as, ή, subst. [mendicitas, paupertas,] beggary, poverty. Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πένιαν φάμεν εἶναι ἀδελφὴν. Plut. 549. SYN. Ἄχρηνα, ἀπόρεια, χρεία, πένια, ἐνδεία.
- Πτωχεύω, et Ion. imp. πτωχεύεσκόν, v. [mendico,] to beg. Πτωχεύων, ἵνα μή σέ κατὰτρύχω καὶ ἑταίρους. ο. 308. SYN. Ἐπαιτέω, πρῶσαιτέω, ἀπῶρεω.
- Πτωχικός, ή, ον, adj. [mendico conveniens,] beggarly, mean. Ἄτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου. Acharn. 448. SYN. See Πτωχός.
- * Πτωχιστέρος, vid. Πτωχός.
- Πτωχόποιος, ου, ó et ή, adj. [ad mendicitatem redigens,] reducing to beggary. Καὶ πτωχόποιε, καὶ ῥακίδου ῥάπτᾱδῃ; Ran. 842.
- Πτωχός, compar. πτωχιστέρος, ή, ον, adj. [mendicus,] a beggar, poor. Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίδον, ὃν σὺ λέγεις, εἴην ἐστὶν μηδὲν ἔχοντά. Plut. 552. See also Acharn. 424. SYN. Ἐπαίτης, πένης, ἐνδείης. EPIITH. Πανδήμιος.
- Πυγή, ἡς, ή, et (2) dimin. Πυγίδιον, ου, τὸ, subst. [(1) nates, (2) nates exiles,] the buttocks; small buttocks. Πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς. Eccles. 964. See also Acharn. 638. SYN. Πρωκτός, ἀρχός.
- * Πυγίζω, v. [pædico,] Οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτὸ, πυγίζεις ἄγων. Thesm. 1120.
- Πυγμαῖοι, ων, P. N. [Pygmæi,] the Pygmies. Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρᾱ φέρουσαι. Γ. 6.
- Πυγμαχία, as, et Πυγμή, ἡς, ή, subst. [pugilatus,] boxing. Εἰδὼς πυγμαχίης, νίος Πάνθηος Ἐπειός. Ψ. 665. See also Ψ. 669. EPIITH. Ἀπηνῆς, ὑπερ-δύλος.
- Πύγμαχος, et πύκτης, ου, ó, subst. [pugil,] a boxer. Μνᾱμὰ πυγμαχον κἐλαδῆσαι. Isthm. 8. 135. See also Theocr. 22. 63. SYN. Ἀθλητής, ἀγωνιστής.
- Πυγμή, vid. Πυμαχία.
- Πυγοστύλος, ου, ó et ή, adj. [nates ornans,] ornamenting the buttocks. Μηδέ γυνή σέ νδον πυγοστύλος ἐξάπατάτω. Hes. Op. 371.
- Πυγούσιος, α, ον, adj. [mensuram cubiti æquans,] a cubit wide. Βοθρὸν ὀρεξαὶ ὅσον τῇ πυγούσιον ἐνθά καὶ ἐνθά. κ. 517.
- Πύελος,¹ ου, ή, subst. [(1) balneatorium vas ; (2) alveus in quo lac aut alius liquor excipitur,] a bathing utensil; a dish or bowl. Καὶ τὴν πύελον κατὰ-κλυξέ, καὶ θερμαίν' ὕδωρ. Pax 843. SYN. Σκύφος, λάρναξ.
- Πυθάγγελος, ου, ó, P. N. [Pythangelus,] Πυθάγγελος δέ; ὅ. περὶ ἔμου δ' οὐδεὶς λόγος. Ran. 87.
- Πυθαγόρας, ου, ó, P. N. [Pythagoras,] Κάγῳ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω. Call. fr. 128. 2. EPIITH. Σόφος, Σαμῖος.
- Πυθαγόρικτός, ου, ó, subst. [Pythagoræ sectator,] a follower of Pythagoras. Τοιοῦτος πρῶαν τῆς ἀφίκετὸ Πυθαγόρικτάς. Theocr. 14. 5.
- Πύθειςκόν, imp. a πυνθάνομαι.
- Πυθικός, Πύθιος,² α, ον, et Πυθιάς, ἄδος, ή, adj. [Pythius,] Pythian. Μεσομφά-λοις Πυθικοίς. Sept. Theb. 744. See also Ion 552. and Aves 858.
- Πυθιδνικός, ου, ó et ή, adj. [qui Pythia vincit,] conquering at the Pythian games. Ὑπερτάτας, Πυθιδνικόν. Pyth. 8. 5.
- Πύθιος, vid. Πυθικός.
- Πύθμην, ἐνός, ó, subst. [fundus,] the bottom. Πύλαις διπλαῖς ἐνγλάτ'. ἐκ δέ πυθμένων. Cē. R. 1261. SYN. Βένθος, βυσσός.
- Πυθοῖ, vid. Πυθώ.

¹ The first syllable of Πύελος is long in Epic writers, as in Homer, τ. 553. but uniformly short in Attic writers, as in Aristophanes, Vesp. 140.

² Πύθιος has the penult. long, Hom. Hymn. 2. 373.

- Πυθοκραντῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ab Apolline perfectus,] accomplished by Apollo. Καὶ γὰρ τὰ πυθοκραντᾶ, δυσμᾶθῃ δ' ὅμως. Agam. 1226.
- Πυθόμαντις, ἔως, adj. [Delphis oracula edens,] oracular at Delphi. Τὸν Πυθόμαντιν Λοξίαν, χρῆσαντ' ἐμοί. Choëph. 1017.
- Πυθόχρηστis, et πυθόχρηστῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [Delphis prædictus vel prædicens,] foretold or foretelling at Delphi. Ὁ Πυθόχρηστας φύγας. Choëph. 927. See also Choëph. 901.
- Πύθω, f. σω, v. [putrefacio,] to rot. Ἀνερῶς, οὗ δὴ που λεύκ' ὅστε᾽ αὖ πύθεταί ὕμβρω. α. 161. SYN. Σήπω, ἀπύσῃπω, μυδαίνω.
- Πυθῶ, ὄος, οἰ, ὠ, et Πυθῶν, ὠνός, acc. antiq. Πυθῶδε, ἡ, P. N. [Delphi,] a city in Phocis, famous for an oracle of Apollo. Δίδωσι μᾶντις, ἣ πύτ' εἰς Πυθῶ μολών. Androm. 52. See also B. 519. and A. 580. SYN. Δελφοί. ΕΡΙΤΗ. Πέτρηεσσα, πόλυχρυσός, αἰπεινή, σεμνή.
- Πύκᾱ, vid. Πύκινῶς.
- Πύκᾱζω, f. ᾶσω, v. [(1) denso, (2) tego; (3) orno,] to thicken; to cover; to adorn. Μητερ, πύκαζε κρατ' ἐμὸν νικηφόρον. Troad. 355. SYN. Καλύπτω, σκεπάζω, περικάλυπτω, σκιάζω, κοσμέω, στέφανω, πύκνω.
- Πύκμηδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [prudens,] prudent. Καὶ τὸν μὲν γραίης πύκμηδεὸς ἐμβαλε χερσίν. α. 438. SYN. See Πύκινόφρων.
- Πύκνός, et πύκνός, ἡ, ὄν, adj. [(1) densus, frequens; (2) prudens; (3) elegans,] thick, crowded; prudent; elegant. Κτείνων' ἀλλ' ὅτε δὴ πύκινῃς ἐνέκυρσέ φαλαγξί. N. 145. See also Phæn. 1167. SYN. Σύχνος, σύνετος, πύκμηδης, πύκινόφρων, φρόνιμος, εὐβουλός.
- Πύκινόφρων, ὄνός, adj. [prudenti mente præditus,] of a prudent mind. Ἄλλον γ' εἰσεσθαι Ζηνὸς πύκινόφρονά βουλήν. Hom. Merc. 535. SYN. Πύκμηδης, πύκνός, δῦίφρων, πέριφρων, περισσόφρων, σύνετος.
- Πύκνῶς, πύκνῶς, et πύκᾱ, adv. [(1) dense, frequenter; (2) prudenter; (3) eleganter,] thickly, densely; prudently; elegantly. Τέρποντες πύκινῶς ἀκᾶχῇ μὲνδ' οὐδὲ τί θυμῷ. T. 312. See also Thesm. 445. and E. 70. SYN. Πύκινᾱ, πύκνᾱ, σύχνως, ἐπιμελῶς, φρόνιμος, περίφραδῶς, σύνετῶς, ὑθρῶς.
- Πύκνόπτερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [firmas alas habens,] strong in the wing. Δάφνης, ελαίας, ἀμπέλου' πύκνόπτεροι. C. C. 17.
- Πύκνός, vid. Πύκινός.
- Πύκνόστικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [crebris maculis distinctus,] thickly spotted. Καὶ κασιγνήταν πύκνοστίκτων ὀπαδὸν. C. C. 1092.
- Πύκνότης, ἡ, ὁ, et πύκνωμά, ἄτος, τὸ, subst. [(1) densitas; (2) crebritas; (3) prudentia,] thickness, solidity; frequency; prudence. Εἰ σοι πυκνότης ἐνεστ'. Equit. 1132. See also Æsch. Suppl. 243. SYN. Σύχνότης, σύνεσις, φρόνημά, φρόνησις.
- Πύκνω, v. [denso,] to thicken. Στρεβεῖ πύκνώσας. Nub. 702. SYN. Πάχυνω, πήγνυμι, πύκάζω, ὀγκῶ.
- Πύκνωμά, vid. Πύκνότης.
- Πύκνῶς, vid. Πύκινῶς.
- Πυκτάλιζω, et πυκτεύω, v. [pugilor,] to box. Πρὸς ἔρωτᾶ πυκτάλιζω. Anacr. 69. See also Cycl. 229. SYN. Πυκτομάχew, μάχεται.
- Πύκτης, vid. Πύγμαχος.
- Πυκτίς, ἰδός, ἡ, subst. [animal quoddam,] an animal. Σκᾶλῶπας, ἐχίνως, αἰελοῦρως, πυκτιδίς. Acharn. 879.
- Πυλάδης, ου, ὁ, P. N. [Pylades,] the friend and relative of Orestes. Πυλάδῃ, στᾶθωρῃ ἐκπύδων, ὡς ἂν σάφως. Choëph. 18.
- Πυλαίμαχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui ad Pylum pugnat,] fighting at Pylos. Ἐτόρυνε δ' αὐθ' ἡ Παλλᾶς, ἡ Πυλαίμαχος. Equit. 1172.
- Πυλαίμενης, ἔος, ὁ, P. N. [Pylæmenes.] Ἐνθα οἱ νιὸς ἐπᾶλτο Πυλαίμενέος Βασίλῃος. N. 643. PHR. Πυλαίμενέος λασίδον κῆρ, ἀτάλαντος Ἄρηι, ἀρχὸς Πάφλαγων.
- Πύλαιος, ου, ὁ, P. N. [Pylæus.] Τῶν ἡρχ' Ἰππυθόος τε, Πύλαιός τ', ὅζε' Ἄρηος. B. 842.

Πυλάρτης,¹ ον, adj. [portas clausas habens,] having the gates shut. Eis 'Αἰδός περ ἰόντᾱ πυλάρταο κρατῆροῦ. N. 415.

* Πυλατῆς, ἰδὸς, ἡ, adj. [apud Thermopylas celebrata,] celebrated at Thermopylae. Πυλατίδες κάλονται. Trach. 640.

Πυλῶρος, πυλῶρος, et πυληδόκος, ον, ὁ et ἡ, subst. [janitor,] a porter. 'Οτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγασκλιτοὺς πυλῶρους. Φ. 530. See also Herc. F. 1268. and Hom. Merc. 15. SYN. Θύρωρος, φύλαξ. ERITH. Ἰέρως, τράπεζεύς.

Πύλη, ης, ἡ, et Πύλωμα, ἄτος, τό, subst. [(1) porta; (2) P. N. Pyla.] (1) a gate. (2) Thermopylae. "Ἢκω, νέκρων κενθμῶνᾱ καὶ σκότου πύλας. Hec. 1. See also Phoen. 1129. SYN. Θύρα, πρόσδομος. ERITH. Εὐωπὸς, εὐρεῖᾱ, κυᾱνεᾱ, ὀλοή, χαλκεία, δίκλις, ὑψήλη, στῖβᾱρά.

Πυληγενής, ἔος, adj. [Pylo ortus,] sprung from Pylos. Τοῦ Νηληϊᾶδαο Πυληγενῆες δὲ οἱ ἱπποῖ. Ψ. 303. SYN. Πυλῖος.

Πυληδόκος, vid. Πυλῶρος.

Πυλῆνης, ον, ἡ, P. N. [Pylenes,] See in Πλευρών.

Πυλῖος, α, ὄν, adj. [Pylius,] Pylian, of Pylos. 'Αντὶδῆχος, μεγάλη δὲ πόθῃ Πυλίοισιν ἐτύχθη. P. 704. ERITH. Πυληγενής.

Πύλος, ον et antiq. ὄθεν, ἡ, P. N. [Pylos,] Οὐμὸς ἐφωρμήθη ἱμὲν ἐς Πύλον, ὄφρᾱ πύθῃται. δ. 713. ERITH. Ἡμᾶθ'εσσαῖ, ἡγάθεα, ἱέρα, εἰσθεα, Νηληϊός.

Πύλω, v. [portis munio,] to fortify with gates. Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνᾱ πέπυλωται πύλαις. Aves 1158.

Πύλωμα, vid. Πύλη.

Πύλων, ὠνός, ὁ, P. N. [Pylon,] Αὐτὰρ ἐπειτὰ Πύλωνᾱ καὶ 'Ορμῆνόν ἐξενᾱριξέ. M. 187.

Πυλῶρος, vid. Πυλάωρος.

Πύματός, η, ὄν, adj. [extremus,] last. "Ἀλλοτὲ δ' ἐν πύματοισί, κέλεύων' πᾶς δ' ἄρᾱ χαλκῷ. ι. 369. SYN. Ἐσχάτος, ὕστατος, πᾶνύστατος, ὀπίστατος, τέλευταῖος.

Πυνθάνομαι, πυνθῆναι, et Ion. imp. πυνθεσκόν, v. [(1) audio, cognosco; (2) sciscitor,] to hear; to know, to inquire, to ask. "Ἐγνων' ἀτὰρ τίς ὦν γὰρ πυνθάνει τὰδε; Androm. 875. SYN. Ἀνᾱπνθάνομαι, ἐκπυνθάνομαι, ἐπίσταμαι, ἀκούω, ἔρωτᾶω, μανθάνω, διδάσκωμαι, ἐξιστῶρῶ, παρᾱλαμβάνω, αἰσθάνομαι.

Πύξ, adv. [pugnis,] with the fists. Πύξ πᾱτάξας μὲν ἔξικοψέ τοὺς χυρὸνς τοὺς προσθίους. Ran. 548. SYN. Πύγμα.

Πύξινός, η, ὄν, adj. [buxinus,] of the box-tree. Πύξινόν ὀμφᾱλδεν τ', εὐ οἴηκεσσὶν ἄρηρός. Ω. 269.

Πύξος, ον, ἡ, subst. [buxus,] the box-tree. 'Ἐσδδόμενον πύξιοι ποτὶ κλάδον' ὥς δ' ἐνῶσῃ. Bion 2. 3.

Πῦος, ον, ὁ, subst. [colostrum,] beasting milk. Καὶ στῆφᾱνοισιν παντὸδαποισιν, καὶ πύῳ, καὶ πῦρίᾱτῃ. Vesp. 710.

Πῦρ, πῦρος, τό, subst. [ignis,] fire. Μὴ πῦρὶ δέχεσθαι, μητὲ προσφωεῖν τινᾱ. Orest. 47. SYN. Φλόξ, "Ἡφαιστὸς, αἰθὺς, πυρσός. ERITH. Ἄμαιμάκετον, ἀνήφαιστον, λάβρον, κερᾱνύνον, αἰθαλόεν, σεμνόν, πάμφᾱγον, διόν, ἐπιβώμιον, κᾱθάροισιν, εὐάλιον, κερᾱννοφᾱῖς, ἀστράπηφόρον, ἀθανᾱτόν, κλεινόν, αἰθόμενον, ἀενᾱόν, στῆρεόν, θερῖον, κήλειον, μάλερον, αἰδηλόν, ἀκάματόν, δεινόν, θεσπιδᾱές, μεγά, ὀλδόν, αἰνόν, ἄγριόν, στὸνδῆν, φᾱεινόν, θᾱνᾱτῃφόρον, λευγᾱλέον, θᾱλέρον, ἀνίκητόν, οὐλόμενον.

Πῦρᾱ, πυρκαῖᾱ, ᾱς, ἡ, et πῦρὸν, ον, τό, subst. [pyra, rogos,] a funeral pile. Πῦρᾱ δ' ἐπέσφαξ' αἰμᾱ μηλείου φόνου. Eur. Electr. 92. See also H. 431. and Choeph. 478. ERITH. Θερμῇ, ἀλεγεινῇ, αἰνῇ.

Πῦρᾱγρα, ας, ἡ, subst. [forceps fabrorum ferrariorum,] tongs. "Ἀκμὸνᾱ τε, σφύραν τ', ἐνποίητόν τῃ πῦράγρην. γ. 434.

* Πῦραιθω, v. [comburo,] to burn. Τίς γὰρ πῦραιθῃεν προφᾱσίς 'Αργείων στρατόν; Rhés. 78. SYN. Καίω, κατᾱφλέγω, πίμπρημι, αἰθαλόω, πυρπόλεω.

Πυραίχμης, ον, ὁ, P. N. [Pyræchmes,] Καὶ βᾱλὲ Πυραίχμην, ὃς Παῖδᾱς ἱπποκόρυστάς. Π. 287.

¹ Πυλάρτης is a P. N. in Homer, A. 491.

Πύρακτω, v. [in igne verso,] to turn in the fire. "Ἀκρὸν ἄφαρ δὲ λαβίων ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.¹ ι. 328.

Πυράμους, οὐντος, ὁ, subst. [placenta triticea,] a kind of sweet cake made of wheat and honey. Τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμετέρους ὁ πυράμους. Thesm. 94.

Πύρασός, ου, ὁ, P. N. [Pyrasus.] Οὐτὰ δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἦδὲ Πυλάρτην. Λ. 491.

Πύραυγής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [igne fulgens,] shining with fire. Ἡνὸρῆς σκηπτοῦχῃ, πύραυγῃ κύκλῳ ἐλίσσων. Hom. Hymn. 7. 6.

Πυργηδόν, adv. [turmatim,] in crowds. Ἰσχον γὰρ πυργηδὼν ἀρηρότες, ἡϋτὲ πέτρῃ. O. 618. SYN. Ἰλαδὼν, ἀγῶρηδων.

Πυργηρῶ, v. [turribus claudio, obsideo,] to shut up in the tower, to invest, to besiege. Χρόνον γὰρ ἦδη τόνδε πυργηρουμένοις. Sept. Theb. 22. SYN.

Κύκλω, πόλιορκῶ.

Πυργιδίων, vid. Πύργος.

Πύργινός, η, ὄν, et πυργῶτις, ἰδός, ἡ, adj. [turreus,] of a tower. Νδ-μίσματᾱ πύργινᾱ. Pers. 866. See also Sept. Theb. 338.

Πυργυδάκτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [turres vastans,] tower-destroying. Πόλεμον πυργυδάκτας. Pers. 108.

Πύργος, ου, ὁ, dim. πυργιδίων, ου, et πύργωμᾱ, ἄτος, τὸ, subst. [turris, ædificatio,] a tower, an edifice. Καὶ παῖς μὲν ἄρσῃν πατὴρ ἔχει πύργον μέγαν. Alcest. 322. See also Equit. 790. and Phœn. 294. SYN. Τεῖχος. ΕΡΙΤΗ. Ὀρθίος, ἀσφάλης, μέγας, εὐαυγής, ἀθραυστός, ἄκρος, ὀρθίος, ἐχθρός, λαίγιος, ὑψηλός, ἐυδημής, θεῖος, θεοδημής, ἡλιβατός, προύχων, πέτρηις.

Πυργῶτις, vid. Πύργινός.

Πυργόφυλαξ, ἄτος, ὁ et ἡ, subst. [custos turrium,] a keeper of the towers. Τάσδε δὲ πυργόφύλακες, πόλιν. Sept. Theb. 154.

Πυργῶ, v. [in altum tollo, amplifico,] to raise on high, to exaggerate. Μενελαὸν εἰπόν, ὅς πεπύργωσαι θράσει. Orest. 1585. SYN. Ὑψῶ, αὖξω, μέγαλυνω.

Πυργώδης, et πυργυειδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [turritus,] full of towers. Ἐχοντ' ἀπ' ἄκρας ἡκὲ πυργώδους πλακὺς. Trach. 273.

Πύργωμᾱ, vid. Πύργος.

Πυρδαῖς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [igni urens,] burning with fire. Πυρδαῖ τινα πρόνοιαν. Choëph. 597.

Πυρεῖον, et Ion. πυρήϊον, ου, τὸ, subst. [igniarium,] wood for kindling a fire. Ἀνδρὸς τεχνημᾱ καὶ πυρεῖ ὄμου τάδε. Philoct. 36. See also Hom. Merc. 111.

Πυρέσσω, et πυρέττω, v. [febri laboro,] to be in a fever. Ὡμοι, πυρέσσω, συγκομμένοις τάλας. Cycl. 228.

Πυρετός, οὔ, ὁ, subst. [febris, ardor,] a fever, glowing heat. Τοῖς ἡπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν. Vesp. 1036. SYN. Φλόγμυς, πῦρ, καῦμα. ΕΡΙΤΗ. Αἶθων, λαβρός.

Πυρηφόρος, et πυρφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [triticeum ferens,] wheat-bearing. Ἴξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον ἐνθα δ' ἐπειτᾱ. γ. 495. See also Phœn. 653. SYN.

Πολυλήγος, εὐκαρπός, καρποφόρος.

Πυρίατης, ου, ὁ, subst. [decoctum lac,] scalded cream. See in Πυός.

Πυρίγενετής, οὔ, et πυρίγενής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [igni genitus,] forged in the fire.

Πυρίγενετᾱν χάλινων. Sept. Theb. 192. See also Hipp. 1218.

Πυρίδαπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ab igni consumptus,] consumed by fire. Δεῦρ' ἔτε, σεμναί, πυρίδαπτω. Eumen. 1044.

* Πυρίδιον, ου, τὸ, subst. [igniculus,] a little fire. Πυρίδιᾱ λεπτᾱ μὲν. Lysistr. 1206.

Πυρίκης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [in igne acutus,] sharpened in the fire. Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμοῖς πυρίκηκᾱ μοχλὼν ἐλόντες. ι. 387.

Πυρίθαλπής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [igni calefactus,] warmed by fire. Ἀκρων ἐκ σκεπέλων, πυρίθαλπῶς ὑψοθὶ πέτρης. Apoll. 4. 926.

¹ Κηλέω is here scanned as a spondee.

Πύρρικανστὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [igni ustus,] burnt with fire. Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν' ὥστε σκῶλος πύρρικανστὸς. N. 564.

Πύρρικμητὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [in igne fabricatus,] formed in the fire. "Εργὰ θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πύρρικμητοὶ τὲ λῆβητες. Call. 4. 145. SYN. Πύριγενέτης, πύριγενής.

Πυρίλαμπης, ἔος, ὁ, P. N. [Pyrilampes.] Τὸν Πυρίλαμπος ἐν θύρα Δῆμον· κάλδον. Vesp. 98.

* Πύριμὸς, et πύρινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [triticeus,] of wheat. Πύριμον, σπᾶθ' κολούων φασγάνου μέλανδ' ἐτον. Eur. fr. Eurysth. 2. 2.

Πύριπνέω, f. πνεύσω, v. [ignem spiro,] to breathe flames. Τὰν πύριπνέουσ' ἀν' ἐναίρει. Ion 201. SYN. Πύρ πνέω.

Πύριστακτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ignem stillans,] streaming with fire. Οἰκεῖς ὑπ' Αἴτνῃ, τῇ πύριστάκτῳ πέτρᾳ. Cycl. 298.

Πύριφάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [igni absumptus,] wasted by fire. Μήποτ' ἐ πύριφάτων. Æsch. Suppl. 641.

Πύριφλέγθων, οντὸς, ὁ, P. N. [Pyriphlegethon,] the name of a river in Tartarus. "Ενθα μὲν εἰς Ἄχ' ἐροντὰ Πύριφλέγθων τὲ ῥέουσ' ἰ. κ. 513.

Πύριφλέγων, οντὸς, et πύριφλέγης, et πύριφλεκτὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ardens,] blazing. Δράκων, ἡ πύριφλέγων. Bacch. 1006. See also Ion 194.

Πυρκαϊά, vid. Πύρα.

Πυρναῖος, α, ὄν, adj. [maturus, edulis,] ripe, eatable. Πυρναῖος σταφύλας καλὸν βέβριθ' ἐν ἁλώα. Theocr. 1. 46. SYN. "Ωρίμους, τρώξιμους.

Πύρνον, et πύρινον, ου, τὸ, subst. [panis triticeus,] a small loaf made of wheat. "Ωτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγέροι. ρ. 362. SYN. "Αρτός, ψωμός.

* Πύρρον, vid. Πύρα.

Πύρρως, εσσά, ἐν, adj. [igneus, rutilus,] fiery, red. Οἷος δ' οὐρανὸθεν πύρρως ἀνὰ πάλῃται ἀστήρ. Apoll. 3. 1376. SYN. Πύρώδης, πύρωπος, ἐμπύρως, πυρρός, πυρσός, πυρσώδης.

Πύρορράγης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [igne ruptus, inutilis,] cracked by the fire, useless. Λαλὸν τ' ἰ καὶ πύρορράγης. Acharn. 933.

Πυρὸς, οὔ, ὁ, subst. [triticeum, frumentum,] wheat, corn. "Εστ' αὖν ὠκύποδες, μέλιθ' ἐὰν πυρὸν ἐδοντες. K. 569. SYN. Κριθή, σῖτος. ΕΡΙΤΗ. Μελίφρων, ἡδύς.

Πυροφόρος, vid. Πυρηφόρος.

Πύρῳ, f. σω, v. [(1) accendo; (2) accenso igne lustrō,] to set on fire; to purify by fire. "Απτουσί πεύκας, ὡς πύρῳσσαντες δόμους. Orest. 1559. SYN. Ἄναπύρῳ, καθαίρω, καθαρίζω.

Πυρπᾶλᾶμος, η, ὄν, adj. [igneam manum vel vim habens,] fiery, destructive. Κελαδησόμεθ' ἀ βροντὰν καὶ πυρπᾶλᾶμον βέλδς. Olymp. 10. 96.

Πύρπνους, ου, ὁ et ἡ, adj. [ignem spirans,] breathing fire. Δὲ κύτει, πύρπνους ἔσπευ-δε. Eur. Electr. 473.

Πυρπὺλῳ, v. [(1) circa ignem versor; (2) igne depopulor,] to be engaged about a fire; to burn, to lay waste with fire. Καὶ δὴ πυρπὺλεοντὰς ἐλεύσσομεν ἐγ-γὺς ἐόντας. κ. 30. SYN. See Καίω.

Πύρπολημᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [vastatio per ignem,] devastation by fire. Τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβόικᾶ πυρπόλημᾶτ' ἀ. Helen. 766.

Πύρπολός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ignitus,] fiery. "Ον Ζεὺς κέρανφ' πυρπὺλῳ καταιθάλοι. Eur. Suppl. 650.

Πύρρᾶσος, ου, ὁ, P. N. [Pyrrhasus.] Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην, καὶ Πύρρᾶσόν ἀνθεμόεντ' ἀ. B. 695.

Πύρρῆας, ου, ὁ, P. N. [Pyrrhias,] the name of a slave. Καὶ ξένοι, καὶ πύρρῆας. Ran. 730.

Πύρρῆχος,¹ ἡ, ὄν, adj. [(1) Pyrrhichus; (2) rufus,] Pyrrhic; red. Τὴν Πύρρῆχην τ' ἰς ἐμάθε τὴν Κινησίον. Ran. 153. SYN. (2) Πύρρὸς, πυρσός, πύρρῳτρίχος, ἐρυθρός, ξανθός, ξανθοκόμης.

¹ Πύρρῆχη, with ὄρχησις understood, signifies the Pyrrhic or war dance.

Πυρρόθριξ, τριχός, et πυρρότριχός, ον, ό et ή, adj. [rufos capillos vel pilos habens,] having red hair, chestnut-colored. Πυρρότριχας, μόνθ-χαλά. Iph. A. 225.

Πυρρόπίπης, ον, ό, subst. [ruforum puerorum amator,] a lover of red-haired boys. Τόν Ίουλίον τ' άν οϊόμεαι, γέροντά πυρρόπίπην. Equit. 407.

Πυρρός, vid. Πυρσός.

Πύρρος, ον, ό, P. N. [Pyrrhus,] also called Neoptolemus, the son of Achilles. Ον Πάτροκλῆς, ον Πύρρος άπό Τροίας επάνελθών. Theocr. 15. 140.

Πυρσαίνω, v. [rufum reddo,] to make red. Ό ξανθάν χαίταν πυρσαίνων. Troad. 229.

Πυρσεύω, v. [face accensa signum do, accendo,] to make a signal by a lighted torch, to light. Όμεις δε μοι γυναικές εύ πυρσεύετε. Eur. Electr. 694. SYN. Άνάκαίω, λάμπω, δαδουχέω.

Πυρσός, ον, ό, subst. [fax,] a torch. Έπει δ' άφείθη, πυρσός ως, Τυρσηνίκῆς. Phoen. 1392. SYN. Δάϊς, λαμπάς, φάνος. EPIITH. Έπήτριμος, έμφάνης, έτή-τῆμος, γάμήλῆς.

Πυρσός, et πυρρός, ή, ον, adj. [fulvus, rufus,] tawny, red. "Ηδη δε πυρσαῖς γένυσῖν έξανδρούμένος. Phoen. 32. See also Equit. 896. SYN. Πύρριχός, πύρρεϊς.

Πυρσώνωτος, ον, ό et ή, adj. [tergum rufum habens,] red-backed. Δράκοντά πυρσώνωτον, ως σφ'. Herc. F. 398.

Πυρσώω, v. [ignes excito,] to raise fires. Διππέτῃ δε νέων πυρσοῖς σταθμά. Rhes. 43.

Πυρσώδης, εός, ό et ή, adj. [ignitus,] lighted. Πυρσώδη φλόγα πέυκάς. Bacch. 146.

Πυρφόρεω, v. [ignem fero,] to carry fire. Φόνεύει, τά δε και πυρφόρεϊ. Sept. Theb. 332.

Πυρφόρος, ον, ό et ή, adj. [ignem ferens,] bearing fire. Κτήσαντό πέμπε πυρ-φόρους. Phoen. 699. SYN. Λαμπάδηφόρος.

Πύρώδης, εός, et πυρωπός, ον, ό et ή, adj. [igneus,] fiery-looking, fiery, red. Τάς τε πυρώδεις Δίος άστέρωπάς. Aves 1746. SYN. See Πύρρεϊς.

Ίυστις, εως, ή, subst. [(1) fama, (2) interrogatio,] a report; a question. Καί τώνδε πύστις ούκ όκνω χρώνιζεται. Sept. Theb. 54. SYN. Φήμη, βάξις, άκώή, θρόός, θρύλλημα, λόγός.

Ίυτίναῖος, α, ον, adj. [viminalis,] made of wicker. Ός Διitreφέης γε πύτιναῖα μόνον έχων πτέρᾱ. Aves 798. SYN. Λυγίνος.

Πω, vox enclit. [quodammodo,] somehow. Έσθλόν δ' ούδε τί πω είπας έπος, ούδ' έτελεσσάς. A. 108.

Ίώγων, ωτός, ό, subst. [barba,] a beard. Ξυστειλάμεναί θ' αίμαῖτᾱ τόν πώγωνά τε. Eccles. 99. SYN. Γενειόν. EPIITH. Δάσκιός, ξανθός, λάσιός, βάθος.

Ίωλέω, v. [vendo,] to sell. Έπει γ' έλήφθη σου λάθρα πωλών τά σᾱ. Cycl. 260. SYN. Άπεμπολάω, πίπράσκω, άποδίδομαι, ώνέομαι.

Ίωλέομαι, et Ion. πωλέσκωμαι, v. [vendo, versor, ventito,] to traffic, to be engaged in, to frequent. Πωλείται τις δευρό γέρων άλιος νημερτής. δ. 384. See also λ. 239. SYN. Πράσσομαι, πολεύω, διαγίγνομαι, φοιτάω, άναστρέφομαι, πόρεύομαι.

Ίώλης, ον, ό, subst. [venditor,] a seller. Εἰς ούτοσί πώλης τί τούντευθεν; λεγέ. Equit. 1131. SYN. Πράτήρ, άπεμπωλητής.

Ίωλίκος, ή, ον, adj. [equinus,] of a colt. Θείνοντε δ' ούρα πωλίκῆς ρίνου τρίχᾱ. Rhes. 780.

Ίωλῖον, ον, τὸ, subst. [equuleus,] a young colt. Καυτός κατάψων αὐτόν, ωςπερ πώλῖον. Pax 73.

Ίωλόδαμνέω, v. [pulos domo,] to tame colts. Έγώ φονεύσω, πωλόδαμνήσεις δε σᾱ. Rhes. 624.

Ίωλός, ον, ό et ή, subst. [pullus,] a colt, the young of other animals. "Η μοι παrés γε, σοι δε χορή πώλων μέλειν. Rhes. 613. SYN. Νεοσός, μόσχός, σκυμνός. EPIITH. Ζυθοφόρος, νεόζωξ, μόνάμπωξ, χρυσοδαϊδάλός, δρομαῖός, δρομάς,

βαλίῃς, νεῶδμης, ἐρίαύχην, αἰγλήεις, ἄδμης, ζᾶφλεγής, τᾶχῡγονος, ξανθός, σεί-
ραῖος, ἀγᾶλός.

Πῶμα,¹ ἄτος, τὸ, subst. [(1) operculum, (2) haustus, (3) poculum,] a cover, a
lid; a draught; a cup. Δαιτὸς γενοίμην πῶματός τ' αὐτῶν δίχᾳ. Iph. T. 954.
SYN. (1) Φραγμός, (2) δέπας, ἐκπωμά, κῆλιξ, πῶτος, πῶσις.

Πῶς, et πῶς, adv. et enclit. [quodammodo, quomodo?] somehow, how?
Τουτὶ δὲ τὸ πάθος πῶς ἐπάθες; κᾶτειπέ μοι. Plut. 86.

Πωτᾶμαι, v. [volito,] to flutter about. Πωτᾶτ' ἀλκυόνις, λῆγυρῇ ὅπῃ θεοπί-
ζουσα. Apoll. 1. 1085. SYN. Πῶτᾶμαι, πῶτῆμαι, πῆδμαι.

Πῶτημά, ἄτος, τὸ, v. [volatus,] flight. Ὑπέρ τῆ πόντον ἀπτέροις πωτήμασιν.
Eumen. 250. SYN. Πήσις.

Πῶν, ἔος, τὸ, subst. [grex,] a flock, a herd. "Οστ' ὄϊων μὲν πῶν διέρχεται ἀρ-
γεννάων. Γ. 198. SYN. Ποίμνιον, ἀγέλη, ποίμνη, βοσκήματᾶ.

P.

Ῥαβδίζω, ἴσω, v. [virgis caedo,] to scourge. Οὐκουν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ῥαβδί-
ζειν καὶ τολύπευειν. Lysistr. 587. SYN. Μαστίζω.

Ῥαβδονόμει, v. [certamen gubernō,] to act as umpire. Ῥαβδονόμει ξυνοῦσα.
Trach. 516.

Ῥάβδος, ου, ἡ, subst. [baculus,] a stick, a staff, a wand. "Ιστοῖ βρόχους, πᾶγι-
δας, ῥάβδους. Aves 527. SYN. Ῥῶτάλιν, σκῦτάλη, βακτηρία, βάκτρον, σπάθη,
σκήπτρον. EPITH. Περὶμήκης, βόηλατης, κάλη, περικαλλής, χρυσεία, τριπέτη-
λος, ἀκρήϊος, δῆνηκῆς.

Ῥαβδοῦχος, ου, ὁ, subst. [qui virgas gestat, licitor, viator,] a licitor, an atten-
dant, a traveller. Χρὴν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους. Pax 733. SYN. Μασ-
τίκτωρ, βράβευτής.

Ῥαγίζω, v. [uvas lego,] to gather grapes. Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ πῶθεσπερᾶ ῥαγί-
ζοντι. Theocr. 5. 113.

Ῥᾶδᾶμανθς, ὅς, et Ῥᾶδᾶμας, ανθς, ὁ, P. N. [Rhadamanthus,] one of the three
judges in hell. Ψευδεσθ' ἔγωγῆ τῷδε τοῦ Ῥᾶδᾶμάνθυος. Cycl. 273. See also
Theocr. 2. 34. EPITH. Ἀντιθέος, ξανθός, παρῆδρος Κρόνου.

Ῥᾶδινός, ἡ, ὅν, adj. [(1) gracilis, (2) agilis,] slender; nimble, moving. Δᾶκρῦσι-
στακτὸν ἅπ' ὅσων ῥᾶδινῶν. P. V. 407. SYN. Ἀπᾶλός, λεπτός, εἰσφρός,
ὥκός.

Ῥᾶδίος, ῥήδιος, et ῥηϊδίος, α, ὅν, compar. ῥάων, et ῥηϊτέρως, superl. ῥᾶστος,
ῥᾶϊστος, ῥηϊτάτος, et ῥῆστος, adj. [facilis,] easy. Αἰῶνά θέσθαι; ῥᾶδιον γὰρ
ἐστὶ σοι. Hec. 743. See also Theogn. 574. and M. 54. SYN. Εὐκόλος,
εὐχέρης, εὐπῶρος, προχείρως.

Ῥᾶδίως, et ῥηϊδίως, adv. [facile,] easily. Τῷχους ἂν αὐτοῦ ῥαδίως, ὅσον θελῃς.
Orest. 693. See also Δ. 391. SYN. Ῥεῖα, ῥεῖα, εὐχέρως.

Ῥᾶζω, f. ἄτος, v. [guttis conspergo,] to bedew, to besprinkle. Ῥάσσατῆ τ' ἐν
δὲ ῥόνους εὐνοίητοισι τᾶπητᾶς. v. 150. SYN. Ῥαῖνω.

Ῥᾶθᾶμινγξ, ιγγός, ἡ, subst. [gutta,] a drop. "As ἄρ' ἄφ' ἱππέων ἀπλέων ῥᾶθᾶ-
μιγγῆς ἐβαλλὼν. Υ. 501. SYN. Ῥᾶνις, λίβας, στάγων, στάγμα, ψᾶκᾶς. EPITH.
Αἰματῶεσσα, θάμινῃ.

Ῥᾶθᾶπνυγίζω, v. [planta pedis nates alicujus ferio,] to kick the posteriors. Ἐκ
τῆς πόλεως, ῥᾶθᾶπνυγίζων, αἱ τὰς σπονδὰς προκάλουνται. Equit. 796.

Ῥαθυμία, ας, ἡ, subst. [ignavia,] indolence. Δύσκειαν ἐκθήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.
Med. 220. SYN. Ἀργία, ἀμελεία, νωθρεία, βλάβεια.

Ῥάθυμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ignavus,] indolent. Οὐδεὶς γὰρ ὦν ῥάθυμος εὐκλῆς

¹ Πῶμα is invariably found in the sense (1) in Homer, and in the sense (2) and (3) in Euri-
pides. On Hec. v. 392. Porson remarks: "Πῶμα Mss. et edd. sed hæc forma: Atticis erat in-
cognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum πῶμα
flagitet; nullum, ubi πῶμα postulet; pauca, ubi admittat." Πῶμα, haustus, occurs Nem. 3. 136.

- ἀνήρ. Eur. fr. Archel. 7. 2. SYN. Ἀργὸς, ὄκνηρὸς, νωθρὸς, βλαξ, σχυλαῖος, ἀπράγμων.
- Ραιβός, ἡ, ὄν, adj. [incurvis cruribus,] in-kneed. Ῥαιβός, ἀσφάλλως βέβηκώς ποσσὶ, καρδίας πλέως. Archel. fr. 9. 4. SYN. Στρέβλος.
- Ραίνω, v. [spargo,] to sprinkle, to scatter. Ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλεφάρᾳ τῶν ἐναντίων. Ran. 1441. SYN. Περιβράινω, ράζω, βρέχω, κατάρραντιζω.
- Ράιστος, vid. Ῥάδιος.
- Ραιστήρ, ἡρὸς, ὁ, subst. [malleus,] a hammer. Ῥαιστήρ ἄκμυνὸς ὥστ' ἐ, πάλιν τύπες· οἱ δ' ὁμάδουσιν. Apoll. 3. 1253. SYN. Κέστρα, σφύρα.
- Ραιστήριος, α, ὄν, adj. [corrumpens,] destructive. Κύντερά μὲξόδησιν ἄλὸς ραιστήριᾷ νηῶν. Apoll. 4. 921. SYN. Λοιγίος, λυμαντήριος, ὀλεθριος, ὀλός.
- Ραίω, v. [frango, corrumπο,] to break, to destroy, to spoil. Ῥεται πῶθ', ὅταν ταύτη ραίσθῃ. P. V. 197. SYN. Φθείρω, ἀναιρέω, ἀπορραίω, θραύω, πορθεῶ.
- Ράκιδον, ον, τὸ, subst. [vestis vilis et detrita,] a vile and worn-out garment, rags. Ἐνέβυσσάμεν ῥάκιοισι, κάπακτώσμεν. Vesp. 128.
- Ράκιδουρραπαδης, ον, ὁ, subst. [qui vestes viles et detritas consuit,] a patcher up of rags. See in Πρωχῶποιος.
- Ράκιδυτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [lacerus,] torn. Ῥάκιδυτῷ στολᾷ. Rhes. 708.
- Ράκος, ἔος, et ῥάκωμά, ἄτος, τὸ, subst. [lacerum fragmentum,] a rag, a patch, a fragment. Διαρτᾶμῃσει σώματος, μέγα ῥάκος. P. V. 1059. See also Acharn. 431. SYN. Ῥάκιδον, τρίβων, τρίβωνίδον, τρυχός, φάρος.
- Ράμνος, ον, ἡ, subst. [rhamnus alba,] white-thorn. Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τέ καὶ ἀσπάλθοι κομῶντι. Theocr. 4. 57. SYN. Βάτος.
- Ραμνοῦσις, ἰδός, ἡ, P. N. [Rhamnussis,] Ῥεπλεδόν, ἀμφ' Ἐλένη Ῥαμνοῦσιδι θυμωθεῖσαι. Call. 3. 232.
- Ράμφος, ἔος, τὸ, subst. [rostrum,] a beak or bill. Τὸ ῥαμφὸς ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται. Aves 99. SYN. Ῥύγχος, δέρτρων.
- Ράνις, ἰδός, ἡ, subst. [gutta, pluvia,] a drop, rain. Πῶσιν· σὺ δ' οὐδέ ῥάνιδ' ὑπαιθρίας δρόσον. Androm. 226. SYN. Ῥαθᾶμιγξ, σαγών, λίβας, σταλαγμός, ψεκᾶς. EPITH. Ὑγρᾶ, αἰματόρροτος, αἰμακτῆ.
- Ραντήριος, α, ὄν, adj. [conspersus,] streaming. Ἀνδρὸς σφαγεῖον, καὶ πέδον ῥαντήριον. Agam. 1060.
- Ραπτός, ἡ, ὄν, adj. [consutus,] patched. Ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησιν βύελας. ω. 227. SYN. Ῥάφεις.
- Ράπτω, f. ψω, v. [compono,] to join or patch together. Μῶν εἰς γυναικ' ἐρράψας οἷά δὴ γυνή· Androm. 903. SYN. Συρράπτω, συντίθημι, καταρτίζω, μηχανᾶμαι, ἀκῶμαι.
- Ράφαν, ἡς, et ῥάφανις, ἰδός, ἡ, subst. [raphanus,] a radish. Οὐ τρώγω ῥάφανας, οὐ κράμβας, οὐ κόλῳκιντας. Batrach. 53. See also Nub. 977.
- Ράφεὺς, ἔως, ὁ, subst. [sutor, sartor,] a stitcher, a patcher. Κἀγὼ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ῥάφεύς. Agam. 1594. SYN. Ἀκροστής.
- Ράφι, ἡς, ἡ, subst. [sutura, compages,] a seam, a patch. Ξανθὸν δὲ κρεῖττα διέπαιλυνε, καὶ ῥάφας. Phœn. 1175.
- Ράχια, as, ἡ, subst. [littus scopulosum,] a rocky shore. Χρίπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθονᾶ. P. V. 738.
- Ράχιζω, v. [per spinam disseco,] to cut up. Κυκλω ῥάχιζων· κάδῳκει μὲν ἐσθ' ὅτ' ἐ. Aj. Fl. 56. SYN. Διακόπτω, σφάζω.
- Ράχις, ἔως, ἡ, subst. [spina dorsi,] the back bone. SYN. Νῶτος. EPITH. Ἐδρατα.
- Ραψῳδεῶ, v. [carmina contexo,] to make verses, to chant. Καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισι. Eccles. 678. SYN. Ἀδω, φλυαρεῶ.
- Ραψῳδός, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [carminum contextor,] a minstrel, a bard. Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κῶων. Œ. R. 391.
- Ρέα, poet. Ρεία, as, ἡ, P. N. [Rhea,] Κελευθὸν, ἧξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέα. P. V. 862. See also Bacch. 59. EPITH. Παρράσια, μήτηρ, ὠκυπέδιλος, πανδάματειρα, ἡνκόμος, πότνιᾶ, θεσπέσια.

- 'Ρεᾶ, et ρεῖᾶ, adv. [facile,] easily. "Ἴπποι δὲ ρεᾶ τὰ φρόν ὑπερθόρρονται ὀρυκτὴν" Θ. 179. See also Z. 138. SYN. See 'Ραδίως.
- 'Ρέγκω, vel ρέγχω, v. [sterto. Vid. Steph. Thes. in. v.] to snore. 'Ἄλλ', εἰ δὲ κεῖ, ρέγκωμεν ἐγκέκλυμμενοι. Nub. 11. SYN. Κνώσσω.
- 'Ρεῖθρὸν, ρεῖθρὸν, ου, ρέως, ἔως, et ρεῦμα, ἄτος, τὸ, ῥόη, ἦς, ἡ, et ῥός, ου, ὁ, subst. [alveus, flumen,] a channel, a stream, a river.¹ Φειᾶς παρ τεύχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥεῖθρα. H. 135. See also P. V. 408 and 815. Iph. T. 1438. and Bacch. 277. SYN. 'Ρός, νᾶμα, κροῦνός, ἀπόρρωξ. EPI TH. Χλοῦρον, ποτάμιον, ἄεραδὸν ἀλεγεινὸν, δεινὸν, ἐρατεινὸν, κάλῳν, αἰπὺ, ἱερὸν, καλὶρρύον, στένον, μάλακόν, ἡχηῖν, ἰμερδὲν, μάλακόν.
- 'Ρέζω, Ion. imp. ῥέζεσκόν, f. ῥέζω, v. [(1) facio; (2) sacrifico,] to make, to do; to sacrifice. Καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἡ τὰδὲ ῥέζει. χ. 158. See also χ. 209. SYN. Τελέω, ἐπιτέλεω, ποίεω, πράσσω, ἱερεύω.
- 'Ρεθός, ἔος, τὸ, subst. [(1) membrum; (2) facies,] a member, a limb; a face. Ψυχὴ δ' ἐκ ρεθῶν πτάμενη "Αἰδοσδε βεβήκει. Π. 856. SYN. Μελός, πρῶσπῶν, ἔρευθός, ἄρθρον.
- 'Ρεῖθρὸν, vid. 'Ρεῖθρὸν.
- 'Ρεκτῆρ, ἦρος, ὁ, subst. [operator,] a performer. Οὐτ' ἀγαθοῦ μάλλον δὲ κακῶν ρεκτῆρᾶ καὶ ὕβριν. Hes. Op. 189. SYN. Πράκτωρ, ἐργάτης, ποιητής.
- 'Ρεός, vid. 'Ρεῖθρὸν.
- 'Ρέπω, v. [vergo,] to incline to, to come to. Γῆ καὶ σκία τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει. Eur. fr. Meleag. 15. 2. SYN. Ἐπιρρέπω, κλίνω, φέρμαι.
- 'Ρεῦμα, vid. 'Ρεῖθρὸν.
- 'Ρέω, et ῥέω, v. [(1) fluo; (2) fundo; (3) dico,] to flow, to stream; to pour; to say. 'Ρεῖ δ' οἶνφ, ρεῖ δὲ μελίσσᾶν. Bacch. 143. SYN. (1) Ἐρωέω, καταρρέω, (2) χέω, (3) see Ἐρέω.
- 'Ρηβαῖος, ου, ὁ, [Rhebaeus amnis,] a river in Paphlagonia. "Εστ' ἐπὶ 'Ρηβαίου προχῡας, σκόπελόν τε Κόλωνης. Apoll. 2. 791.
- 'Ρήβας, ου, ὁ, P. N. [Rebas,] a river in Bithynia. 'Ρήβαν, ὠκυρὸν ποτάμεν, σκόπελόν τε Κόλωνης. Apoll. 2. 652. SYN. Σαλμύδησος.
- 'Ρηγμῖν, ἱνός, ἡ, subst. [littus,] a shore. Ἀκραῖς ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξενου πόρου. Iph. T. 254. SYN. Αἰγιάλος, ἀκτὴ, θῖς, ὄχθη, ἡῶν. EPI TH. Βαθεῖᾶ.
- 'Ρήγνυμι, ῥήσσω, et ῥηγνύσκω, f. ῥήξω, v. [frango,] to break. "Ορνυσθ' ἱπποδάμοι Τρώες ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος. M. 440. See also Σ. 571. and H. 141. SYN. Σχίζω, καταρρήγνυμι, ἄγνυμι, ἄρασσω, παίω, κλάω, κατακλάω.
- 'Ρηγός, ἔος, τὸ, subst. [stragula,] a coverlid, bed-clothes. Κώεᾶ, καὶ χλαῖνας, καὶ ῥηγεᾶ σιγαλόεντα. ψ. 180. SYN. Στρωμνή. EPI TH. Σιγαλόεν, κάλῳν, πορφύρεον, ἀλιπόρφυρον.
- 'Ρηδίως, vid. 'Ραδίως.
- 'Ρηῖτερός, ῥήιστός, et ῥῆστός, vid. 'Ραδίως.
- 'Ρηκτός, ἡ, ὅν, adj. verbal. [qui frangi potest,] easy to be broken, fragile. "Ηρ' ἂν ὄγ' οὔτε ρηκτός εἰο χάλκοις τυπῆσιν. Apoll. 3. 847.
- 'Ρῆμα, ἄτος, τὸ, subst. [verbum,] a word. Ζητῶν ἂν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λακοί. Ran. 97. SYN. Ἐπος, λόγος, ῥῆσις, μῦθος. EPI TH. Αἰμυλλῖον, κάλῳν, ποικίλῳν, ἱπποβαμῶν, ὑπερβιδόν, αἰδῶν, δριμύ.
- 'Ρημαῖον, ου, τὸ, subst. [vocula,] a little word. Ὡν ἂν λέξη, ρημαῖοισιν. Nub. 942.
- 'Ρηναῖᾶ, as, ἡ, P. N. [Rhenæa,] an island in the Ægean sea. Νάξος τ', ἡδὲ Πάρος, 'Ρηναῖᾶ τὲ πετρήεσσα. Hom. Apoll. 44.
- 'Ρηξηνδρία, as, ἡ, subst. [fortitudo,] courage. Καὶ ρηξηνδρίην ὅποτε κρίνοιμι λῶχονδὲ. ξ. 217. SYN. See Ἀνδρείαᾶ.
- 'Ρηξήνωρ, ὀρός, adj. [strenuus,] courageous, earnest. Οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῆι ρηξήνωρ πέμπων ἔπεσθαι. Π. 575. SYN. See Ἀνδρεῖος.
- * 'Ρῆξις, ἔως, ἡ, subst. [ruptura,] a rupture. 'Ρήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν. Phœn. 1271.

¹ 'Ρεῖθρον is also the name of a harbour in Ithaca.

- 'Ρῆσις, ῖος, et Attic. ῥωσις, ῆ, subst. [locutio,] discourse. Μύθων ἡμέτερων καὶ ῥήσους; οὐδὲ τίς ἄλλος. φ. 291. SYN. 'Ρῆμα, λέξις, δόγμα. EPIITH. Πάλι γλωσσός.
- 'Ρῆσις, ου, ὁ, P. N. [Rhesus.] 'Ρῆσον τίθεντ' ἐλεξας ἐν Τροίᾳ πῶδᾰ; Rhes. 276.
- 'Ρήσσω, vid. 'Ρήγνυμι.
- 'Ρήτωρ, ῥρὸς, et ῥήτωρ, ὄρως, ὁ, subst. [orator,] a speaker, a proposer. Μύθων τε ῥήτηρ' ἐμῆναι, πρηκτῆρᾰ τὲ ἔργων. I. 443. See also Hec. 123. SYN. Δημήγδορς, σὺνήγορς.
- 'Ρητός, ῆ, ὄν, adj. [loquendus, dictus,] which may be spoken, appointed. Οὐ τλητόν, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' ἀπωλόμην. Hipp. 847. SYN. Φάτος, εἰρημένος, φᾶνέρος.
- 'Ρήτρα, as, ῆ, subst. [pactio,] an agreement. 'Αλλ' ἀγὲ νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπερθέ. ξ. 393. SYN. 'Ρῆσις, συνθήκη, σύμβάσις, ὁμολογησία, ζύνθημα.
- 'Ρήτωρ, vid. 'Ρήτηρ.
- 'Ριγῆδανός, et ῥιγῆλός, ῆ, ὄν, adj. [horribilis,] horrible. Εἴνεκά ῥιγῆδανῆς ἔλενης, Τρωσὶν πόλεμιζεῖν. T. 325. SYN. Φρίκώδης, φῶβέρος, χᾶλεπός, ἐκπληκτικός, δεινός.
- 'Ριγῶ, v. [horreo, frigeo,] to shudder, to be cold. Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν. Nub. 442. SYN. 'Ορόωδεω, φῶβεῖμαι.
- 'Ριγῆλός, vid. 'Ριγῆδανός.
- 'Ριγῶν, ὄνός, compar. et ῥιγιστός, ῆ, ὄν, superl. ab inus. ῥιγός, adj. [magis seu maxime horrendus,] more or most horrid. Μίξαντες δᾰὶ χεῖρας· ὅ τι καὶ ῥιγῖδον ἄλγος. Apoll. 4. 403. See also Apoll. 2. 292.
- 'Ριγός, ῥός, τὸ, subst. [frigus,] cold, shivering, horror. 'Ρίγος, καὶ καμάτος· γλυκέρους δὲ μοι ὕπνους ἐπέλεθῃ. ε. 472. SYN. Ψυχός, κρύος, φῶβός.
- 'Ριγώ, v. [frigeo,] to be cold. 'Αφραδίαις, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγώσεμῃν ἔμπης. ξ. 481. SYN. Φρίσσω, ψύχῃμαι, ψυχραίνω.
- 'ΡΙζᾰ, ῆς et antiq. ῥήεν, ῆ, ῥίζωμᾰ, ἄτος, et ῥίζιόν, ου, τὸ, subst. [radix,] a root. 'ΡΙζας ἀνεσπᾶρασσὸν ἀσίδῃροις μόχλοις. Bacch. 1093. See also Sept. Theb. 409. and Aves 655. EPIITH. Εὐγένης, αἰμάτωψ, διηνέκης, μέγαλή, πίκρα, λύγρᾰ, θάλλουσα, ῥάδινη, δυσπᾶλῆς, εὐήρατός, ἐχέπενκῆς, βᾶθειᾰ.
- 'ΡΙζώ, v. [radicibus firmo, stabilio,] to root or fix firmly, to strengthen. Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρρίζωμένον. Cē. C. 1591. SYN. Ἐπύρῳννυμι.
- 'ΡΙζωμᾰ, vid. 'ΡΙζᾰ.
- 'ΡΙκνός, ῆ, ὄν, adj. [curvus, rugosus, tenuis,] crooked, wrinkled, weak. Βάκτρῳ σκηπτόμενος ῥικνοῖς πῶσιν ἦε θύραζε. Apoll. 2. 198. SYN. 'Ρυσσός, ἰσχνός, ἀσθενής.
- 'ΡΙμφᾰ, adv. [celeriter,] quickly. 'ΡΙμφᾰ Μελαντίους ἀρήκδός, αἶτ' ἐνὶ πόντῳ. Apoll. 4. 1707. SYN. Τάχῃως, ῥῆᾰ, ῥεῖᾰ, ῥάδιως.
- 'ΡΙμφάρματός, ου, ὁ et ῆ, adj. [qui citato cursu est,] of rapid chariots. Πώλοισιν, ῆ ῥιμφαρμάτοις. Cē. C. 1062.
- 'ΡΙν, et ῥίς, ἴνός, ῆ, subst. [nares, nasus,] a nostril, a nose. 'Αμβροσίην ὑπὸ ῥινᾰ ἐκαστῷ θῆκε φέρουσᾰ. δ. 445. SYN. Μυκτήρ. EPIITH. Πλάτειᾰ, τέτρημένη, πῦμάτη.
- 'ΡΙνηλάτῳ, v. [naribus investigo,] to smell out, to trace by scent. 'ΡΙνηλάτῳσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων. Agam. 1156. SYN. Ἰχνεύω, ἐρευνᾶω.
- * 'ΡΙνημᾰ, ἄτος, τὸ, subst. [raimentum,] a filig. Πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν. Eur. fr. Tel. 25.
- 'ΡΙνός, οὔ, ὁ et ῆ, subst. [(1) corium; (2) scutum,] a hide, a skin; a shield. Ἐοσάτῳ δ' ἐκτοσθεν ῥινὸν πᾶλιότῳ λυκοῖ. K. 334. SYN. Βύρσα, σκυτός, δέρμα, διφθέρα, ἄσπις. EPIITH. Παναϊόλος, στικτός, βδεῖος, λεπτοτάτος, λασιύς, δασύθριξ, αἰμάτδοις.
- 'ΡΙνότηρὸς, ου, ὁ et ῆ, adj. [qui clypeos coriis obductos perforat,] hide-piercing. 'ΡΙνότηρος, καὶ πρῶτός Ἀθηναίῃ ἐπύρουσῃ. Φ. 392.
- 'ΡΙόν, ου, τὸ, subst. [cacumen prominens in vertice montis,] a peak, a promontory. Ἐνθα Νότος μέγα κύμα πᾶσι σκαῖον ῥίον ὠθεῖ. γ. 295. SYN. Ἀκρὸν, ἄκρωρειᾰ, ἄκρωτήριόν, κῶρυφή, κολῶφών.

Ῥιπή, ἥς, ἡ, subst. [vehemens impetus, jactus,] a violent impulse, a throw, a stroke.¹ Πτερυγῶν ριπαῖς ὑπὸσυρίζεις. P. V. 126. SYN. Ὀρμή, βόλη, πνὸή, ριπίς. EPITH. Πετρῖνη, ὠκυπλάνος, αἰθαλδεσσα, παμφεγγής, λευγάλεα, φοιτᾶς, θδᾶ, ὀλδᾶ, ἀνέμωκῆς.

Ῥιπίζω, v. [ventilo, follibus accendo,] to fan, to blow up a fire. Ἄλλ' ἀνέγειρει καὶ ριπίζει, κερδῶν ἰδίῳ ἐπιθυμῶν. Ran. 360. SYN. Αἰκμάω, φυσᾶω, ἀναρρίπιζω, ὀπτᾶω.

Ῥιπίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [follis,] a pair of bellows. Τὴν ἐσχάραν μοι δευρὸ καὶ τὴν ριπίδᾶ. Acharn. 888. SYN. Πτυόν.

Ῥιπὸς, ἔος, τὸ, et ρίψ, ἱπὸς, ἡ, subst. [crates,] a wicker basket, a crate. Φράξῃ δὲ μιν ῥίπεσσι διάμπερὲς οἰσύνῃσι. e. 256. SYN. Ταρσὸς, ψιᾶθὸς.

Ῥιπτάζω, Ion. imp. ριπτάζεσκόν, ριπτῶ, ρίπτω, et Ion. imp. ρίπτασκόν, v. [projicio,] to throw, to dash. Ῥιπτάζων κατὰ δῶμά θεοῦς ἐμὲ δ' ἐξῶχά πάντων. E. 257. See also Hom. Hymn. 3. 279. Eccles. 503. Iph. A. 39. and O. 23. SYN. Ἀπορρίπτω, κατὰβάλλω, καταρρίπτω.

Ῥιπτὸς, ἡ, ὄν, adj. [præcipitatus,] headlong. Λατρεύματ', οὐδ' ὁ ριπτὸς Ἰφίτου μῦθος. Trach. 357.

Ῥίς, vid. Ῥίν.

Ῥίψ, vid. Ῥιπὸς.

Ῥίψασπις, ἰδὸς, et ρίψοπλὸς, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [clypeo vel armis abjectis fugiens, ignavus,] throwing away arms, cowardly. Ταῦτ' ἀρᾶ, ταῦτᾶ Κλεώνυμόν αὐται τὸν ρίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι. Nub. 353. See also Sept. Theb. 303. SYN. See Δειλὸς.

Ῥῶᾶ, Dor. pro Ῥοιᾶ, q. v.

Ῥῶδᾶνός, ἡ, ὄν, adj. [facile motus, agitatus. Vid. Damm.] easily moved.² Πᾶρ πῶτᾶμόν κελᾶδοντᾶ, περὶ ῥῶδᾶνόν δδνᾶκῆᾶ. Σ. 576.

Ῥῶδειᾶ, as, ἡ, P. N. [Rhodia.] Ἰπῶ τε, Κλυμένη τε, Ῥῶδειᾶ τε, Καλλιρῶη τε. Hes. Theog. 351.

Ῥῶδιαῖός, ῥῶδεός, ῥῶδινός, ἡ, ὄν, et ῥῶδδεις, εσσα, ἐν, adj. [roseus,] rosy, rose-colored. Στεφάνος ῥῶδιαῖός. Anacr. 142. See also Apoll. 3. 1019. Anacr. 6. 2. and Med. 837. SYN. Ἑρῦθρός, εὐδῶδης.

Ῥῶδιός, α, ὄν, P. N. [Rhodius,] Rhodian, of Rhodes.³ Ἐκ Ῥῶδοῦ ἐννεᾶ νῆᾶς ἄγειν Ῥῶδιον ἀγερῶχων. B. 654.

Ῥῶδδάκτυλός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [roseos digitos habens,] rosy-fingered. Ἥμας δ' ἡρὶγενεῖᾶ φάνη ῥῶδδάκτυλός ἥως. Ω. 778.

Ῥῶδδεις, vid. Ῥῶδιαῖός.

Ῥῶδδμηλόν, οὐ, τὸ, subst. [mala rosea,] a rosy cheek. Χεῖλέος, οὐκ ὄσσων λιπάρων σέλᾶς, οὐ ῥῶδδμαλόν. Theocr. 23. 8.

Ῥῶδδν, οὐ, τὸ, subst. [rosa,] a rose. Ῥῶδᾶ μ' εἶρηκας. b. καὶ βωμδλῶχός. Nub. 910. EPITH. Ἐλευθερίον, εὐκαρπύν, κάλόν, τερπνόν, φοινίκιον, πυρσόν, εἰαρίον, θέριον, δρῶσδεν, ἀγνητόν. PHR. Εἰαρός μελημᾶ, φέριστόν ἄνθος, χάρμα θεῶν, χάρισιν ἀγαλμᾶ, μελημᾶ μύθοις.

Ῥῶδδπη, ἡς, ἡ, P. N. [Rhodope.] Ἡ Ἄθῶ, ἡ Ῥῶδδπαν, ἡ Καυκάσον ἐσχᾶδεντᾶ. Theocr. 7. 77.

Ῥῶδδπηχὺς, ἔος, adj. [roseos habens cubitos,] rosy-armed. Ῥῶδδπηχῆες δὲ Νύμφαι. Anacr. 53. 21.

Ῥῶδδός, οὐ, ἡ, P. N. [Rhodus,] a celebrated island in the Ægean sea. See in Ῥῶδιός.

Ῥῶδδχρὸν, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [roseum colorem habens,] rosy-colored. Ῥῶδδχρὸν δὲ κ' Ἀφρῶδιτα. Anacr. 53. 22.

Ῥῶή, vid. Ῥεῖθρον.

* Ῥῶθεῶ, v. [obmurmuro,] to murmur against. Λῶγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρῶθου ἔμοι. Antig. 259.

¹ Ῥίπη is also a P. N. in Hom. B. 606.

² * Ῥῶδᾶνός is also a P. N. denoting the river Rhone, Apoll. 4. 627. See the Schol. and Hoëlz. in l.

³ Ῥῶδιός is also the name of a river, Il. M. 20.

- Ῥοθιάζω, v. [(1) cum impetu remigo, (2) cum impetu voro, more porcorum,] to row violently; to devour with noise. Οἶον ῥοθιάζουσ', ὧ πῶλυτιμῳ Ἑρακλείς; Acharn. 807. SYN. Ῥοχθεω, ὀρμαῶ.
- Ῥοθιάς, ἄδης, ἦ, et ῥοθίος, α, ὄν, adj. [impetuosus,] violent, dashing. Ἐπεὶ δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβύλῃ. Pers. 402. See also ε. 412.
- Ῥοθός, ον, ὁ, subst. [(1) strepitus undarum, (2) tumultus,] the dashing of waves; a tumult. Τῆς δὲ δίκης ῥοθός ἐλκόμενῃ ἢ κ' ἄνδρες ἄγωσι. Hes. Op. 218. SYN. Θορύβος, ροῖβδος, ἀραγμός, ῥύμη.
- Ῥοιὰ, ἄς, ἦ, subst. [malus Punica,] a pomegranate. Ὀρχναι, καὶ ροιαὶ, καὶ μηλεῖα ἁγλαῶκαρποι. η. 115.
- Ῥοιδεω, et ροιζέω, v. [strido,] to make a noise. Δεινόν μ' ἂν γὰρ κεῖθι τυχοῖς, ὅτ' ἐροιδήσειεν. μ. 106. See also K. 502. SYN. Ῥοχθεω, βρύχω, ἡχέω, σμᾶρᾶγέω, ὠρυῶμαι, συρίσσω.
- Ῥοιδησις, ἔως, ἦ, ροῖβδος, et ροῖζος, ον, ὁ, et * ροῖζημα, ἄτος, τὸ, subst. [stridor,] a noise. Οὗ-δ' ἐν ροιδήσει βουκόλων. Iph. A. 1086. See also Antig. 1004. Π. 361. and Aves 1182. SYN. Ἥχος, ῥοθός, ψόφος. EPITH. Ἀκάματος, ὀξεία, ἥριτα.
- Ῥοικός, ἦ, ὄν, adj. [incurvus,] crooked. Αἴθ' ἥς μοι ροικὸν τὸ λαγώβυλον, ὥς τὸ πᾶτάξω. Theocr. 4. 49. SYN. Ῥίκνος, καμπύλος, σκολιός, ραίβος.
- Ῥόμβος, ον, ὁ, subst. [(1) tornus, (2) rotatio, (3) instrumentum in orgiis Corybanticis adhibitum,] a top; a whirling round; a bacchanalian drum or cymbal. Ῥόμβον θ' ἐλίσσόμενα. Helen. 1361. SYN. Βέμβιξ, δινός, τρύχος, ῥόπτρον. EPITH. Χαλκεός.
- Ῥός, vid. Ρεῖθρον.
- Ῥοπάλισμος, οὔ, ὁ, subst. [satyriasis,] excitement. See Schol. in l. c. Κᾶρ' ἐντέξῃ τετάρων τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπάλισμούς. Lysistr. 553.
- Ῥοπάλον, et ῥόπτρον, ον, τὸ, subst. [clava,] a club. Σὺ μὲν γενοῦ γῶ, τὸ ῥοπάλον τοῦτ' ἐλπίων. Ran. 495. SYN. Κορύνῃ, βάκτρον, ξύλον. EPITH. Μεγά, χαλκὸβάρης, αὐανθὲν.
- Ῥοπή, ἥς, ἦ, subst. [inclinatio, momentum,] inclination, impulse, consequence. Σμικρὰ πάλαι σῶματ' ἐντάζει ῥοπή. OE. R. 961. SYN. Νεῦμα, δυνάμεις, βόηθειά.
- Ῥόπτρον, vid. Ῥοπάλον.
- Ῥοφέω, v. [sorbeo,] to sup' up, to swallow. Ἐνθον, ῥοφήσων, ἔντραγ', ἐχέ τριώβυλον. Equit. 51. SYN. Ἀναρροφέω, κατὰπίνω, βροχθίζω, κάπτω, κατὰβροχθίζω.
- Ῥοχθεω, v. [strepitum asperum edo,] to make a hoarse noise, to roar. Κῦμα μέγα ροχθεῖ κυῶνπιτός Ἀμφιτρίτης. μ. 60. SYN. Ῥοιζέω, βρενθῶμαι, ἡχέω, βδᾶω.
- Ῥυάχετος, ον, ὁ, subst. [tumultus,] a tumult. Τὸν τῶν Ἀσαναίων γὰρ μὴν ῥυάχετον. Lysistr. 170. EXP. "Ῥυάχετον, θόρυβον, ἢ τὸν ῥέοντα ὄχετον." Hesych.
- Ῥυγχιών, ον, dimin. a ῥύγχος, ἔος, τὸ, subst. [rostrum, os,] a beak, a jaw, a face. Ἄλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταῖς τὰ ῥυγχιῶ. Acharn. 744. See also Aves 1155. SYN. Ῥάμφος, χάσμα.
- Ῥυδόν, adv. [affluenter, abundanter,] copiously, abundantly. Κούρη δ' εἰμ' Ἀρῦβαντός ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο. ο. 425. SYN. Χυδὸν, σφόδρα, πάνθ.
- Ῥυφήνεια, ας, ἦ, subst. [opulentia,] wealth. Ἐν δὲ ῥυφήνειν ἐβάλες σφίσιν, ἐν δ' ἄλλης ὄλου. Call. 1. 84. SYN. Εὐπόρια, ὄλβος.
- Ῥυθμιζέω, v. [concinno,] to arrange, to adjust. Ὅδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλῆς θεά. P. V. 249. SYN. Καταρρύθμιζω, κοσμεῶ, καλλωπίζομαι, εὐθύνω, εὐτρεπίζω.
- Ῥυθμός, ὅ, οὔ, ὁ, subst. [rhythmus, modulatio, ordo,] rhythm, measure, arrangement, harmony, order. Τί δὲ μ' ὠφέλησους οἱ ῥυθμοὶ πρὸς ἀλφειτὰ; Nub. 648. SYN. Εὐθυμοσύνη, ἐμμελεῖα, μέτρον, τάξις, κανὼν, μέλος. EPITH. Λιγυρός, ἡδύς, φρένθελγής, Φρυγίος.
- Ῥύμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) tractio, (2) auxilium, (3) perfugium,] a dragging;

¹ The penult. is with Attic writers sometimes short.

a defence, assistance; refuge. Ἀπασι κοινὸν ῥύμᾳ δαιμονῶν ἐδρα. Heracl. 261.

SYN. Ἐρύμᾳ, φύλακῃ, κατὰ φύγῃ.

Ῥύμβος, ου, et ῥυμβῶν, ὄντος, ὁ, subst. [tortus,] a twirling round, a coil. Ῥύμβος πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ'. Eur. fr. Pirith. 2. 2. See also Apoll. 4. 144. SYN. See Ῥόμβος.

Ῥύμη, ης, ἡ, subst. [impetus; cursus; vicus,] force, course, impulse; a street. Ἐν νυκτὶ χρῆσθαι τ' εὐτυχεῖ ῥύμη θεοῦ. Rhes. 64. SYN. Ὀρμή, ῥυθός.

Ῥύμᾳ, ἄτος, τὸ, subst. [sordes,] filth. Εἰ ῥύμᾳ τυγχάνεις ἔχων, σοὶ λουτρῶν ἐγὼ παρέξω. Lysistr. 377. SYN. Ῥύπον, καθαρά.

Ῥυμός, ου, ὁ, subst. [temo,] the pole of a carriage. Ῥυμοῦ ἐξεῖροι, ἡ ἐκφέροι ὑψὺς αἶρας. K. 505. EPI TH. Ἐύξεστος, ἀργυρεὸς.

Ῥύμαι, ἰον. imp. ῥυσκῶμην, f. ῥύσσομαι, v. [(1) traho ad me; (2) tueor, custodio,] to draw to oneself; to defend, to guard. Ἐρρύεθ' ἡμᾶς τοῦτ' ἴσον ναοῖς θεῶν. Helen. 800. SYN. Ἀναρρύσσομαι, φύλασσω, ἐκφύλασσω, ἐκσώζω, σώζω, ἐλευθερώω.

Ῥυπάται, vel potius ῥυππάται, [nautica acclamatio,] the cry of sailors working together. Ἐργων ἐδρακὲ κάμῃ, καὶ τὸ ῥυππάται.

Ῥύπᾳ, f. ῥύπω, v. [sordeo,] to be filthy or dirty. Καλὸν ὑπεκπύρεται μάλᾳ περ ῥύπωντᾷ καθῆραι. Z. 88. SYN. Πίνω.

Ῥύπον, ου, τὸ, et ῥύπος, ου, ὁ, subst. [(1) sordes, (2) cera sigillaris,] (1) filth, (2) sealing-wax. Αὐτὰρ ἐπεὶ πλύναν τὴ καθῆρᾶν τε ῥύπᾳ πάντᾳ. Z. 93. See also Lysistr. 1199. SYN. Πίνος, λύμᾳ, λύμη, κηλῖς.

Ῥύπτω, v. [sordes eluo,] to wash away filth, to cleanse. Ἄλλ' οὐδὲ πῶποτ', ἐξ ὄτου γὰρ ῥύπτομαι. Acharn. 17. SYN. Καθαίρω, ἀπομάσσω, πλύνω.

Ῥυσός, et ῥυσσός, ἡ, ὄν, adj. [rugosus,] wrinkled, rugged. Δᾶκρυ' ἀμφὶ βλεφάρους, ῥυ-σά. Eur. Suppl. 51. See also Troad. 497. SYN. Ῥέκνός.

Ῥυσιάζω, v. [(1) bona alicujus, tanquam pignus, vi abripio, (2) abripio,] to take away by way of pledge; to take away. Ἀψῶμαι κοῦ ῥυσιάζω, τὰμὰ δ' εὐρίσκω φίλᾳ. Ion 525.

Ῥυσίβωμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aram defensens,] altar-defending. Ῥυσίβωμόν Ἑλλάωνων. Eumen. 923.

Ῥυσιδίφρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [currum trahens,] drawing a chariot. Ῥυσιδίφρον χεῖρᾳ πλαξίπποιο φωτὸς. Isthm. 2. 31.

Ῥυσίος, α, ὄν, adj. [(1) vim liberandi habens, (2) supplex,] able to deliver; suppliant.² Καὶ μήτ' ἐδῆρις ῥυσίων ἐφάψεται. Æsch. Suppl. 417. SYN. Αὐτήριον λυτρὸν, τίμημᾳ.

Ῥυσίπολις, ὤος, adj. [urbem liberans,] delivering the city. Ῥυσίπολις γένου, Παλλᾶς, ὅ θ' ἱππίος. Sept. Theb. 122.

Ῥυσμός, ου, ὁ, subst. [rerum series, tractus,] a series, a course. Ὡπτηται μέγα δὴ τ'· μὰ δαίμονᾶς, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ. Call. Ep. 44. 5. SYN. Σχημᾳ.

Ῥυσσός, vid. Ῥυσός.

Ῥυστάζω, Ion. imp. ῥυστάζεσκον, v. [per vim traho,] to drag. Ῥυστάζοντᾶς ἀεικέλως κατὰ δώματᾳ καλᾶ. v. 319. See also Ω. 756. SYN. Ἐλκω, ἐλκυ-στάζω, εἰλκῶω, ἔρῳω, ῥυσιάζω.

Ῥυστακτὺς, ὄος, ἡ, subst. [vexatio,] annoyance. Ἡμῶς, ὧδ' ἐ πάθοι ῥυστακτὺς ἐξ ἀλέγεινῆς. σ. 223.

Ῥυτᾶ, ὦν, τὰ, subst. [habenæ,] reins. Ῥυτᾶ χαλαινόντες. τὰ δ' ἐπικροῦτόντᾳ πέτοντῶ. Hes. Scut. 308.

Ῥυτήρ, ἥρως, et ῥύτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [(1) lorum; (2) qui trahit, (3) custos,] a thong or rein; one who draws; a defender, a guardian. Βήσᾱτ' ῥυτήρας δὲ χεῖροιν' ἔχεν' ἐκ δὲ πόληος. Apoll. 3. 1236. See also Thesm. 108. SYN.

Ῥυτᾶ, ἡνιᾶ, ἱμας, χαλινός, ῥύτωρ, σωτήρ.

¹ The first syllable of Ῥόμοι is in the present generally short in Homer, but long at the beginning of the verse in the arsis, in the opt. always long, even in the thesis, and short in the tragic writers; the same syllable is always long in the future and 1st aorist. On the formation of Ῥόσκευ, Damm observes: "Ῥόσκευ est sec. sing. imperf. m. ἐρύεσο, Ionice ἐρύσκεσο, per syncopeν ἐρύσκεσο, extruso sigma, ἐρύσκεο, contracte ἐρύσκου, Ionice et abjecto augmenta Ῥόσκευ."

² The neuter Ῥύσῳν is used as a substantive, and denotes a ransom, a pledge.

- Ῥυτίον, ου, τὸ, P. N. [Rhytium,] a city in Crete. Φαιστόν τε, Ῥυτίον τε, πόλεις εὔ ραιεῖσθαι. B. 648.
- Ῥυτίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [ruga,] a wrinkle. Ἐν τῷ πρόσῳπῳ τῶν ῥυτίδων ὄσας ἔχει. Plut. 1052.
- Ῥυτός, ἡ, ὄν, adj. [(1) tractus, (2) fluens,] drawn; flowing. Ἀ γὰρ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξόμυρξομαι. Hipp. 649. SYN. Κατάρρυτος.
- Ῥύτωρ, vid. Ῥυτήρ.
- Ῥύω, v. [fluo,] to flow. Vid. Ῥέω.
- Ῥωγᾶλέος, α, ὄν, et ῥωγᾶς, ᾄδος, adj. [lacer, ruptus,] torn, burst. Πυκνὰ ῥωγᾶλην ἐν δὲ στρόφῳς ἦεν ἄορτήρ. σ. 108. See also Apoll. 4. 1448. SYN. Ῥηκτός, σχιστός.
- Ῥωγμός, et ῥωχμός, οὔ, ὁ, et ῥῶξ, ὠγός, ἡ, subst. [rima,] a cleft, an opening. Χ' ἂ λῖθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται. Bion 11. 2. See also ψ. 420. and χ. 143. SYN. Ῥήγμα, ὀπή, ἀπορρώξ.
- Ῥώμη, ἡς, ἡ, subst. [robur,] strength. Καὶ πνεύμαρ' ἀνέμων οὐκ αἶε ῥώμην ἔχει. Herc. F. 102. SYN. Ἰς, δυνάμεις, ἀλκή, ἰσχύς. EPI TH. Ἀσθενής, ἀνηβητηρία, ἀμαθής, βίατός.
- * Ῥῶξ, vid. Ῥωγμός.
- Ῥῶμαι, v. [vehementer moveor, valeo,] to move quickly, to be well. Τεύχεσιν ἐρρώσαντο πύρην περὶ καυόμενοι. ω. 69. SYN. Κινέομαι, ἐπείγω.
- Ῥωπήϊδον, et ῥωπεῖδον, ου, τὸ, et ῥῶψ, ὠπός, ἡ, subst. [virgultum,] a bush, a shrub. Ἡμεῖς μὲν περὶ ἀστυ κατὰ ῥωπήϊα πυκνά. ξ. 473. See also ξ. 49. SYN. Φρύγανον. EPI TH. Δασεῖα, χλοῦρά.
- Ῥωχμός, vid. Ῥωγμός.

Σ.

- Σαγγᾶριός, ου, ὁ, P. N. [Sangarius,] a river in Phrygia.
- Σάγη, ἡς, ἡ, subst. [armatura,] armour. Δούρσοις σάγαις πύλαις ἐβδόμαις. Sept. 119. (A double dochmiac.) EPI TH. Ὑπέρκομπός, παντέλης, φέραςπις, τοξήρης.
- Σάγμα, ἄτος, τὸ, subst. [involucrum,] a covering. Ἐοικῆναι μάλιστα Μοῦρχον σάγματι. Vesp. 1142. SYN. Θήκη.
- Σάθρος, ἂ, ὄν, adj. [(1) putris; (2) debilis; (3) inutilis,] rotten; weak; paltry. Τοῦτ' ἐς γυναικας δολιδον ἐστὶ καὶ σάθρον. Bacch. 479. SYN. Σάπρος, ἀσθενής, μυδαλέος, βλάξ, μάλᾶκος, φλύαρος, οὐτιδάνος.
- Σαίνω, v. [blaudior. Vid. doctiss. Blomf. Gloss. Sept. Theb. 379.] to fawn upon, to flatter. Κνυζηθμῷ σαίνουσιν, ὑποτρομέοντες ἰουσαν. Apoll. 3. 882. SYN. Κολάκεύω, ὑποσαίνω, ὑπαικάλλω, θωπεύω.
- Σαίρω, v. [verro,] to sweep. Σαίρειν τὴ δῶμα, κερκῖσιν τ' ἐφρεσᾶναι. Hec. 363. SYN. Κῶρεω, τρίβω, κοσμεῶ, καθαίρω, καλλύνω.
- Σάκεσπᾶλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui scutum vibrat,] shield-brandishing, valiant. Ἀτρώμον, οἷον ἔχεσκέ σάκεσπᾶλός ἱππῶτα Τυδεύς. E. 126.
- Σάκεσφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [clypeos gestans,] shield-bearing. Σάκεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον. Phoen. 139.
- Σάκκος, σᾶκος, et σάκτης, ου, ὁ, subst. [saccus,] a sack. Κάπειτ' ἂ γ' ἐς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνειτ. Acharn. 745. See also Acharn. 822. and Plut. 681. SYN. Ουλακίον. EPI TH. Ἐρμυνός.
- Σᾶκος, ἔος, τὸ, subst. [clypeus,] a shield. Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σᾶκει. Phoen. 1123. SYN. Ἀσπίς. EPI TH. Φῖλον, δεινόν, μέγα, προθέλυμον, φάεινον, δαιδαλέον, πῦκα ποιητὸν, χαλκήρες, αἰδολόν, γέρρον, ἐπτάβουειν, εὐρύ, ὀλιγόν, πᾶναιδολόν, στίβαρον, τετραθέλυμον, χάλκεον, εὐκῦκλόν, χαλκοδέτον, χαλκήλατον.

¹ The first syllable of Ῥυτός is long in Hom. ζ. 267. and ξ. 10, but it is short in the tragic writers.

Σάκος, ου, et σάκτης, vid. Σάκκος.

Σάκτωρ, ὄρος, adj. [implens,] filling. Σάκτορι. Περσῶν Ἀγδῶβᾶται γάρ. Pers. 921.

Σαλαμίνιος, α, ὄν, adj. [Salaminius,] of Salamis. Ἀ-καῖς Σαλαμινίᾳσι, στύφε-
λους θεί-νοντας. Pers. 956.

Σαλαμίς, et Σαλαμίν, ἴνδς, ἡ, P. N. [Salamis,] an island near the coast of Attica.
Τῆς Σαλαμίνος στεφάνον. Iph. A. 194. ΕΡΙΤΗ. Ἐυκτιμένη, ἀγχιᾶλός, κλεινή,
ἄλιπλαγκτός, εὐδαίμων, περὶφαντός, πελειῶθρέμμων.

Σαλεύω, et σαλάσσω, v. [agitor,] to be agitated or tossed. Ἦδη σαλεύει, κᾶν
κουφίσαι κᾶρᾶ. Œ. R. 23. SYN. Ἀνασαλεύω, δυνέομαι, κυμαίνομαι, ταρασσο-
μαι.

Σαλμυδησίος, α, ὄν, adj. [Salmydesius,] of Salmydesus, a bay in the Euxine sea.
Τραχεῖᾱ πόντου Σαλμυδησία γνάθος. P. V. 751.

Σαλμωνεύς, ἔως, Ion. ἦος, ὁ, P. N. [Salmoneus.] Θεοῦ μᾶνεις ἑρρίψε Σαλμωνεύς
φλόγα. Eur. fr. Æol. 23. 4.

Σαλμωνίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Salmonis,] a promontory in Crete. Παμπρώτιστᾱ
βαλοῖεν ὑπὲρ Σαλμωνίδος ἄκρης. Apoll. 4. 1693.

Σαλός, ου, ὁ, subst. [(1) salum, (2) jactatio,] the sea, the surge; a tossing about.
Κεῖμαι δ' ἐπ' ἁκαῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ. Hec. 28. SYN. Ἀλμη, κλυδων,
κλυδωνίον.

Σαλπίζω, f. ἰγξω, v. [tuba cano,] to sound a trumpet. Δεινὸν ἑσάλπιζον πόλε-
μου κτύπον· οὐρανὸθεν δέ. Batrach. 200. SYN. Κηρύσσω, βυκάνίζω.

Σάλπιγξ, ἰγγός, ἡ, subst. [tuba,] a trumpet. Τὶ δ' ἐγὼγ' ἄρᾱ τῇ σάλπιγγί τῇδε
χρήσομαι; Pax 1240. SYN. Βυκάνη. ΕΡΙΤΗ. Τυρσηνική, βάρυδονπός, πύλε-
μική.

Σάμη, ης, ἡ, P. N. [Samé,] an island in the Ionian sea. Ἐκ δὲ Σάμης πῖσυρές τε
καὶ εἰκοσὶ κοῦροί ἑσὶν. π. 249.

* Σάμιος, α, ὄν, adj. [Samius,] of Samos. Κεῖμαι τοῦ Σάμιου διπλὸν, ὁ τραγί-
κος. Call. Ep. 51. 6.

Σάμοθρᾶξ, ακός, ὁ, adj. [Samothracious,] Samothracian. Θῆκε θεοῖς Σάμοθρᾶξ·
λέγων ὅτι τήνδε κᾶτ' εὐχήν. Call. Ep. 50. 3.

Σάμος, et Σάμοθράκη, ης, ἡ, P. N. [Samos, Samothrace,] Samos, an island in the
Ægean sea, on the coast of Asia Minor; also another at the mouth of the river
Hebrus in Thrace, called by way of distinction Samothrace. Οἷα Λέσβος,
ἐλαδφύτος τὲ Σάμος, Χίος. Pers. 885. See also Pax 276.

Σαμφόρας, ου, ὁ, subst. [Samphoras,] the name of a horse in Aristoph. having a
sigma on his thigh. Ἵπᾱγε, τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾶς, ὦ Σαμφόρα; Nub.
1298.

Σανδάλον, ου, τὸ, et dimin. σανδάλισκος, ου, ὁ, subst. [sandalum,] a sandal.
Σανδᾶλᾱ δ' αὐτὶκ' ἔριψεν ἐπὶ ψάμαθους ἄλιησιν. Hom. Merc. 79. See also
Ran. 407. SYN. Ὑπόδημᾱ, ἀρβύλη.

Σανίδιον, ου, τὸ, dimin. a σάνις, ἰδός, ἡ, subst. [asser, tabula,] a board, a
tablet. Χυτρίδιᾱ, καὶ σάνιδία, κάμφορείδιᾱ. Pax 202. See also Orest. 1220.
SYN. Πίναξ, δέλτος. ΕΡΙΤΗ. Εὖ ἀρῶνιᾱ, κολλητή, εὖξεστός, κληίστη, μακρά,
ὕψηλη, Ορήσση, ἐξευγμένη, εὐτυκτός.

* Σανιδότρεω, v. [tabulam perforo,] to bore a hole in a board. Τῇ σανιδότρη-
σας ἐξῆπιστοπρώκτισον. Thesm. 1144.

Σᾶος, vid. Σῶος.

Σᾶφροσύνη, vid. Σωφροσύνη.

Σᾶφρων, vid. Σώφρων.

Σᾶω, vid. Σῶω.

* Σάπειρες, ων, οἱ, P. N. [Sapires,] a nation in Scythia. Ἐξείης δὲ Σάπειρες ἐπὶ
σφίσι ναϊεταῖοσι. Apoll. 2. 397.

Σᾶπρος, ᾱ, ὄν, adj. [putris,] rotten. Ὡς ἅπαντ' ἤδη στί μεστᾱ τᾶνθᾶδ' εἰρήνης
σᾶπρᾱς. Pax 554. SYN. See Σᾶθρος.

Σαπφώ, ὄος, ἡ, P. N. [Sappho,] a celebrated poetess of Lesbos. Σε πλεὺν Ἀρ-

χίλδοχοῖο πῶθεϊ Πάρως, ἀντί δὲ Σαφροῦς. Mosch. 3. 92. ΕΡΙΤΗ. Παρθένος, ἡδύφωνος, εὐπλόκαμος.

* Σαργάνη, ης, ἡ, subst. [vinculum,] a chain. Βρόχον τῷχεῖν ἐν σαργάναις. Æsch. Suppl. 795. SYN. See Δεσμός.

Σαρδάναπαλος, ου, ὁ, P. N. [Sardanapalus,] the last king of Assyria. Ποῦ Πρόξενοι; b. Τίς ὁ Σαρδάναπαλος οὐτός; Aves 1021.

Σαρδάνιος, et Σαρδόνιος, α, ὁν, adj. [Sardonius,] Sardinian. Σαρδάνιον' μέγα τοῖδ' ὃ δ' εὐδμητον βάλε τοίχων. v. 302. See also Theocr. 16. 86.

Σάρδεϊς, ἔων, αἱ, P. N. [Sardis,] the capital of Lydia. Οἷδ', ὅς τὸ Σαρδέων' ἄστυ περὶβάλλει κύκλῳ. Bacch. 445.

Σαρδίηνη, ης, ἡ, P. N. [Sardene.] Ναίετ' Ἐσάρδηνης πόδα νειῶτον ὑψικέμοιοι. Hom. Hymn. 34. 3.

Σαρδιανικός, et Σαρδιανός, ἡ, ὁν, adj. [Sardianus,] of Sardis. Ἴνα μή σὲ βάψω βάμμα Σαρδιανικόν. Acharn. 112. See also Eur. fr. Plith. 5.

* Σαρδῶ, ὅς, ἡ, P. N. [Sardinia,] an island in the Mediterranean. "Οστις πῶ-
λεων ἔρχων πλείστων, ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς. Vesp. 700.

Σαρκάζω, v. [diducto rictu irrideo,] to grin at. Γλισχροῦτά τὰ σάρκαζοντες, ὥσπερ κύνιδιά. Pax 481.

Σάρκινος, η, ὁν, adj. [carneus,] fleshy. Ἐλπίς τῶν ὑπῶν Ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν. Theocr. 21. 66. SYN. Εὐσαρκός, πολὺσαρκός.

Σάρξ, αρκός, ἡ, subst. [caro,] flesh. Λευκὴν ἔδαπτον σάρκ' τῆς δυσδαίμωνος. Med. 1186. SYN. Κρεῖας, σῶμα, βρώτος. ΕΡΙΤΗ. Ἀπᾶλη, φωνήεσσα, λευκή, νεᾶρά, πῶλια, τέρεινα, τάλαινα, χιόνεα.

Σάρων, ου, τὸ, subst. [verriculum,] a besom. Ἀστέρῃη, πόντοιο κακὸν σάρων' οἰσθα καὶ αὐτή. Call. 4. 225.

Σαρπηδών, ὄντος, et Σαρπήδων, οντός, ὁ, P. N. [Sarpëdon.] Αὐτοῦ ἐπ' ἀντίθεω Σαρπηδὸνι παίδιμος Ἐκτωρ. Π. 649. ΕΡΙΤΗ. Ἄναξ, Διὸς υἱός, Λυκίων ἄγος, χαλκοκέρυστης, ἀρχός, διός, βουληφόρος.

Σαρπηδόνιος, α, ὁν, adj. [Sarpëdonius. Vid. Schol. in l. c.] of Sarpedon. Καὶ μὲν ἄγων ἑκάθεν, Σαρπηδόνιην ὅθι πέτρην. Apoll. 1. 216.

* Σάρωνικός, ἡ, ὁν, adj. [Saronicus,] Saronic, the name of the gulf of Ægina. Φλογὸς μέγαν πώγωνά, καὶ Σάρωνικοῦ. Agam. 297.

Σάρωνις, ἰδός, ἡ, subst. [quercus hians ætate,] a decayed oak. Ἡ πολλὰς ἐφύ-
περθὲ σάρωνιδας ὕγρος Ἰάων. Call. 1. 22. SYN. Δρύς.

Σάτινη, ης, ἡ, et σάτινον, ου, τὸ, subst. [currus,] a chariot. Ζεύξασα θεὰ σάτι-
νας. Helen. 1310. See also Hom. 5. 13. SYN. Ἄμαξά, ὄχος.

Σάτνιους, εντός, ὁ, P. N. [Satniois,] a torrent in the Troad. Ναίε δὲ Σατνιόεν-
τός ἐνρρεῖται παρ' ὄχθας. Z. 34.

Σάτνιος, ου, ὁ, P. N. [Satnius.] Σάτνιον οὐτᾶσ' δουρὶ μετάλαμνον ὀξυοεντί. Ξ.
443.

Σάτυρος, et dimin. Σάτυρίσκος, ου, ὁ, P. N. [Satyrus,] a Satyr. Ὅταν Σάτυρους τοῖνον ποιῆς, κάλεῖν ἐμέ. Thesm. 157. See also Theocr. 4. 62. ΕΡΙΤΗ. Κα-
κόκημος.

Σαυλοῦμαι, v. [exhilaror,] to be delighted. Πρῶστ', αἰοδαῖς βαρβίτων σαυλοῦ-
μένοι; Cycl. 40.

Σαῦλος, η, ὁν, adj. [delicatus,] delicate. Σαῦλὰ πῶσιν βαίνουσα. Διὸς δ' ἐριού-
νιος υἱός. Hom. Merc. 28. SYN. Ἀβρός, ἡσυχός, κοῦφός, τρυφῆρος.

Σαυρομάται, ων, οἱ, P. N. [Sarmatæ,] a nation in the north of Europe and Asia. Σαυρομάτας, τοῖς αἰσίιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσει. Apoll. 3. 353.

Σαῦρος, ου, ὁ, et σαῦρά, ας, ἡ, subst. [lacertus,] a lizard. Ἀνικά δὴ καὶ σαῦρος ὑφ' αἰμάτισσι καθεύδει. Theocr. 7. 22. See also Theocr. 2. 58.

Σαυρωτήρ, ἥρος, ὁ, subst. [ferramentum infimum in extremo hastili,] an iron point at the lower extremity of a spear. Ὅρθ' ἐπὶ σαυρωτήρος ἐγλάτῃ. τῇλ' ὃ δὲ χαλκός. K. 153.

Σαυτοῦ, vid. Σξαντοῦ.

- Σάφᾱ, σάφως, σάφηνως, adv. [clare,] clearly, truly. Ὅρᾱς γὰρ οὐδέν, ὣν δὲ κεῖς σάφ' εἰδέναι. Orest. 253. See also Plut. 40. and Theogn. 957. SYN. Φανερῶς, ἀληθῶς, ἀναφανδόν, δηλᾶ, ἐμφανῶς, λαμπρῶς, ἐναργῶς.
- Σάφηνειᾶ, ας, ἡ, subst. [perspicuitas,] clearness. Ὁφθαλμὸν ἔξω καὶ σάφηνειᾶ λόγον. Sept. Theb. 67. SYN. Ἐνάργειᾶ, ἄκριβειᾶ.
- Σάφηνιζω, f. ἴσω et ἰῶ, v. [clare explico,] to explain clearly. Τὸ σοῦτον ἀρκῶ σοι σάφηνισαι μόνον. P. V. 642. SYN. Διᾱσάφειω, δηλῶ, ἐρμηνεύω, φανερῶ.
- Σάφηνης, et σάφης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [manifestus,] clear, plain. Χρόνος. Τὸ δὲ σάφανες ἰὼν πόρσω. Olymp. 10. 67. See also Bacch. 1078. SYN. Ἀρίδηλός, φανερὸς, δηλὸς, ἀληθής, εἰλικρινής, ἐναργής.
- Σᾶω, et σᾶῶζω, vid. Σῶζω.
- Σᾶωτήρ, vid. Σωτήρ.
- Σβέννυμι, et σβεννύω, f. σβέσω, v. [extinguo,] to extinguish. Καὶ τὸν αἰχματὰν κέρανον σβεννύεις. Pyth. 1. 8. SYN. Ἀποσβέννυμι, ἐξάλειφω, κατασβέννυμι.
- * Σεαυτοῦ, contr. σαντοῦ, ἧς, οὔ, pronom. [tui ipsius,] of yourself or thyself. Δᾶκνον σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀποδιδουμένον. Vesp. 778. SYN. Σοῦ, ἑαυτοῦ.
- Σεβάζομαι, σεβίζω, et σεβω, v. [veneror, subvereor,] to worship, to venerate, to fear. Οὐδὲ μὴν ἐξενῦριξε' σεβάσσατό γὰρ τόγῃ θυμῷ. Z. 417. See also Pyth. 5. 106. and Phœn. 1341. SYN. Προσεύχομαι, ἐντρέπομαι, προσκυνέομαι, αἰδέομαι, ἀγάζομαι, θεράπευω.
- Σεβᾶς, τὸ, subst. [veneratio,] veneration. Τιμάσθω, σεβᾶς ἐμπόρων. Alcest. 1018. SYN. Τίμη, αἰδώς, θαυμά.
- Σεβίζω, et σεβω, vid. Σεβάζομαι.
- Σειρά, ας, ἡ, subst. [catena, funis,] a chain, a rope. Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες. χ. 175. SYN. Δεσμός, αἰσῆς, σχοῖνός. EPIITH. Χρυσεία, εὐπλέκτη, ἐλικώδης.
- Σειραιὸς, et σειραφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [funarius,] of a rope. Σὺν τῷ γέροντι δεσμῷ σειραῖων βρόχων. Herc. F. 1005. See also Nub. 1303.
- Σειρήν, ἡνὸς, ἡ, P. N. [Siren,] the name of certain sea-nymphs. Σειρήνες, εἶθ' ἔμοις γούις. Helen. 169. EPIITH. Πτερόφορος, νεανὶς, πάρθενος, χθόνος κύρα. PHR. See Apoll. 4. 892—914.
- Σειριᾶω, v. [fulgeo,] to shine. Ὁξεᾶ σειριᾶει, καὶ μιν κἄλεουσ' ἄνθρωποι Σειριᾶν. Arat.
- Σειριὸς, ου, ὁ, P. N. [Sirius,] the dog-star. See in Σειριᾶω. SYN. Κύνων Ὀρίωνος. EPIITH. Διψίος, αἰθαλδεῖς, ἀζαλέος.
- Σεισίχθων, ὄνός, adj. [terram quatens,] earth-shaking. Ἀμμι δ' εἰκὲ Κρύνου σεισίχθον' υἱόν. Isthm. 1. 76. SYN. See Ἐννοσίγαιος.
- Σεισμός, οὔ, ὁ, subst. [motus,] an earthquake, a shock. Αὐτομάτῳ; ἢ νῦν σεισμός ἔστρεψε χθόνος; Iph. T. 1167. SYN. Τρῶμος, ἐνδοῖς, κίνησις.
- Σεισμός, ὄν, ὁ, adj. [concussus,] shaken. Ὡς ὁδὲ γὰρ σειστός ἅμᾳ τῇ στρόφῃ γίγνεται. Acharn. 346.
- Σείω, v. [quatio,] to shake. Σείουσα χαλτὴν κρατᾶ τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε. Med. 1188. SYN. Ἀναείω, αἰθύσσω, πάλλω, τινάσσω, ἐκτινάσσω, ταραττω, κινέω.
- Σελάγγω, et σελάγεῖν, v. [fulgeo,] to blaze. Σελάγειτό δ' ἄν ἄστυ. Eur. Electr. 714. SYN. Σειριᾶω, λάμπω, ἐκπύρῳ, αὐγάζω, στίλβω, μαρμαίρω.
- Σελάγος, ου, ὁ, P. N. [Selagus,] Καὶ βάλεν' Ἀλφίον Σελάγον υἱόν, ὅς ρ' ἐν Παισῷ. E. 612.
- Σελαῖς, αὖς, τὸ, subst. [fulgor,] a blaze. Νηὸς καυόμενης σελαῖς ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. O. 600. SYN. Αὐγή, φῶς, φέγγος, φλόξ, πῦρ. EPIITH. Δικροφόν, παμφᾶες, καλλιφεγγές, φλογερὸν, λαμπρὸν, κῶανωπὸν, λάβρὸν, χρυσοφεγγές.
- Σελασφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [fulgorem ferens,] light-bearing. Λαμπαδων σελασφόρων. Eumen. 1025.
- Σεληναία, et σελήνη, ης, ἡ, subst. [luna,] the moon. Ἀελίου Σελαναία. Phœn. 179. See also Helen. 114. SYN. Μηνή. EPIITH. Ἀστέρωπος, πᾶννυχός, θεᾶ, ἀνασσα, διᾶ, εὐπλοκάμους, θεᾶ λευκώλενός, λαμπρά, πρόφρων, πλήθουσα, φαεινὴ, αἰγλήσασα, βῶσπις, δροσσεσσα, κέραν, πόντιᾶ, Τιτηνὶς, φαεσφόρος, πόντιᾶ,

δίχομηνος, χουσεόκυνκλος, άστερωπος, χουσήνιος, ευωπισ, πρεσβύστη αστρων.

PHR. Nuktos afeγγes omma.

Σεληπιάδης, ου, ό, patronym. [Selepiades,] the son of Selepias. Υιός Εύήνοιο Σεληπιάδαο άνακτος. B. 693.

Σελινός, ου, ό, et σελινόν, ου, τό, subst. [apium,] parsley. Ουδέ μήν γ' ουδέ έν σελίνω που 'στιν, ουδ' έν πηγάνω. Vesp. 480. EPITH. Μαλάκος, χλωρός, θάλλων, θαλέρως. PHR. Βότανη λειοντός.

Σελλός, ου, ό, P. N. [Sellus,] the name of the priests of Jupiter at Dodona. Σελλών έσελθών άλσος εισεγραψάμην. Trach. 1169. EPITH. Ύποφήτης, όρειός, χαμαικοίτης, χαμαιεύνης, ανιπτόπους.

Σέλμα, άτος, τό, subst. [transtrum, tabula,] a bench, a deck, a board. Ταύρον φεροντές τ' εισεθεντο σέλματά. Helen. 1565. SYN. Ζυγόν, εδωλίον, θράνος, κλήις.

Σέμελη, ης, ή, P. N. [Semele,] the mother of Bacchus. Σέμελης' ίσουσι δ', ως άνήρπάσεν ποτε. Hipp. 456. SYN. Ευωπισ, Καδμηις, ευειδής, λευκώλενος, τόκας Διδώνσου.

Σεμνόμαντις, έως, ό, subst. [vates venerabilis,] a venerable prophet. Τόν σεμνόμαντιν άνδρά πέμψασθαι τινά; OE. R. 556.

Σεμνόμυθεω, v. [magnifice loquor,] to speak grandly. Τι σεμνόμυθεις; ου λόγων εύσχημόνων. Hipp. 492. SYN. Αυχέω, κομπάζω.

Σεμνόπροσωπέω, v. [gravitatem in vultu exhibeo,] to cast a grand look. Κανυπόδητος κάκ άλλά άνέχει, κάφ' ήμιν σεμνόπροσωπέις. Nub. 363.

Σεμνός, et σεπτός, ή, όν, adj. [venerabilis,] venerable, grand, dignified. Ούτος, τί σεμνόν, και πέφροντικός βλέπεις; Alcest. 789. See also P. V. 837. SYN. Εύσεπτός, σεμνότης, εύσχήμων, κάλός, τίμιός, έντιμός.

Σεμνόστομος, ου, ό et ή, adj. [gravis ore,] grand in speech. Σεμνόστομός γε και φρόνηματος πλέως. P. V. 989. SYN. Μεγάληγορός.

* Σεμνότης, ητός, ή, subst. [gravitas,] majesty, dignity. 'Αλλά μίμν' ου σεμνότητός έργον, ήν δυνώμεθα. Iph. A. 1344. EPITH. Άξιωμα, τίμη.

Σεμνότης, ου, ό et ή, adj. [venerandus,] revered. 'Ως σεμνότημος, και ξυνοικήτωρ έμοι. Eumen. 836. SYN. See Σεμνός.

Σεμνώ, et σεμνύνω, v. [venerandum et augustum reddo,] to render grand or majestic. Θεϊον δε σέμνον θεσμών αιθέρος μυχών. Helen. 865. See also Aves 728. SYN. Καλλύνω, κοσμέω, in the mid. v. κομπάζω, γαυρόω, μεγά φρόνέω, λαμπρύνομαι, αλαζονεύομαι.

Σεμνώς, adv. [graviter,] gravely, decently. Σεμνώς έχουσαι διά χερών συνωνύμων. Aesch. Suppl. 201. SYN. Αινώς, έντίμως.

* Σεπτός, vid. Σεμνός.

* Σεριφίος, ου, ό, P. N. [Seriphus,] of Seriphus. Άπεδότο φήνας κύνιδιον Σεριφίων. Acharn. 542.

Σέρφος, ου, ό, subst. [culex,] a gnat like an ant. Πάτα πέφρακται, ουκ έστιν όπης ουδ' ει σέρφω διαδύναι. Vesp. 352.

* Σεσωφρόνισμένως, adv. [prudenter,] prudently. 'Αλλ' ήσυχώς χρή, και σεσωφρόνισμένως. Aesch. Suppl. 732.

Σεύς, Σέως, ό, subst. [tinea,] a nit. Ύπο των σεων κατάκαπτόμενα. b. ποιων σεων; Lysistr. 730.

Σεύω, et σεύομαι, vid. Σώω, et Σύδομαι.

Σηκάω, v. [stabulo includo,] to fold or pen. Καί νυ κέ σήκασθεν κατά Ιλίων, ήυτε άρνες. O. 131. SYN. Συγκλείω, κατάκλείω, κθειέρω, κθειέρω-νυμύ.

Σηκίς, ιδός, ή, subst. [ancilla,] a maid-servant. "Οτι την θυραν άνεφξεν ή σηκίς λάθρα. Vesp. 765. SYN. Θεράπεινα, άμφιπόλος, λατρίς, διάκονός, δούλη.

Σηκίτης, et σηκόδρος, ου, ό et ή, adj. [stabulo inclusus,] kept in the stall or fold. "Αρνα τυ σακίταν λάψη γεράς' αι δε κ' άρέσκη. Theocr. 1. 10. See also p. 224. SYN. Ύπανυός.

Σηκός, ου, ό, et σήκωμα, άτος, τό, subst. [septum, fanum,] an inclosure, a fold, a den, a temple. Σφάξας έμαντόν σηκόν ές μελαμβάθη. Phoen. 1024. See

- also Eur. Electr. 1272. SYN. Ἐπανλῖς, σταθμός, ποιμνήϊον, ναὺς, περίβολος, στέγη. EPI TH. Βρομῖδος, ἄβατος, ἱερὸς, Λυκαῖος, κατηγορέης, ἁγίος, βαθύς.
- Σήμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) signum; (2) portentum; (3) vexillum; (4) sepulcrum,] a sign, a device; a portent; a standard; a tomb. Νίκης τὲ σήμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων. Phoen. 1273. SYN. Σημεῖον, τέρās, μνήμα, σύμβολον, τέκμαρ, τάφος. EPI TH. Ταυρόπουν, λευκόν, περὶ τρῶχόν, ἀρίφραδες, δῆλόν, κῆκον, μέγα, λυγρόν, ἁγαυόν, ἐνδέξιόν, ἐναίσυμον, λίπαρόν, πολύστονόν.
- Σημαίνω, f. ἄνω, v. [(1) signo, (2) nuncio, (3) impero,] to sign, to signify; to announce; to give orders, to command. Ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ. Heracl. 830. SYN. Ἀποσημαίνω, δηλῶ, μηνῶ, προφαίνω, προστάσσω, ἐπιτάσσω, ἄρχω, δεσπόζω.
- Σημαντήρ, ἥρως, et Σημάντωρ, ὅρος, ὁ, subst. [qui signum dat,] one who gives a signal, a director. Ὡς δ' ὅπ' ἄγραυλοῖδ' κἄρ' ἔχνηά σημαντήρως. Apoll. 1. 575. See also Apoll. 1. 355. SYN. Ἡγέμων, διάκτωρ, δεσπότης, ποιμήν.
- Σημαντήριον, et σήμαντρον, ον, τὸ, subst. [sigillum,] a seal. Καὶ τὰλλ' ὅμοιαν πάντᾳ, σημαντήριον. Agam. 592. See also Iph. A. 325. SYN. Σφραγίς, σημεῖον, σφραγιστήριον, σφράγισμα.
- Σηματουργός, οὔ, ὁ, subst. [qui insignia facit,] an engraver. Ὁ σηματουργὸς δ' οὐ τις εὐτέλης ἄρ' ἦν. Sept. Theb. 487.
- Σημεῖον, et σημήϊον, ον, τὸ, subst. [signum,] a sign, a device. Σάφέστατον σημεῖον, ἢ τὲ φωσφορός. Ion 1157. See also Call. 3. 219. SYN. Σήμα, σημαντήριον, σήμαντρον, τέρās, ἁγαλμα, σφραγίς. EPI TH. Σάφέστατον, δῆλόν.
- Σήμερον, et τήμερον, adv. [hodie,] to-day. Εἰ μὴ μ' ἀναπεισέτ', ἀποθάνεισθε τήμερον. Equit. 68.
- Σηπία, as, ἡ, subst. [sepia,] a cuttle-fish. Πῶς κατὰ γέλαστον; b. ὥσπερ εἰ τις σηπίας. Eccles. 126.
- Σηπιάς, ἄδος, ἡ, P. N. [Sepias,] a promontory in Iolchus. Αἰὲν ἐπιπρῶθεοντες· ἔδυνε δὲ Σηπιάς ἄκρη. Apoll. 1. 582.
- Σήπω, v. [putrefacio,] to rot. Κειμένῳ, οὐδὲ τί οἱ χρώς σήπεται, οὐδὲ μὴν εὐλαί. Ω. 414. SYN. Πύθμαι, μυδαίνω.
- Σήραξ, αγγός, ἡ, subst. [fissura, antrum,] a cleft, a cavern. Ἡ τοὶ ὁ μὲν σήραγγά προδεδίλως ἐστὶ χέν εἰς ἦν. Theocr. 25. 222. SYN. Κοιλῆς, χάσμα, σπέος, σπήλαιον, ἄντρον, κοῖλον.
- Σήσαμνόν, ον, τὸ, subst. [sesama,] Indian corn. Νεμόμεσθᾶ δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα. Aves 159.
- Σησαμῶς, μούντος, ὁ, et σισάμῃς, ἰδός, ἡ, subst. [placenta e sesamo et melle,] a cake made of sesame and honey. Τὸν σησαμούνθ', ὃν κατέφαγες, τοῦτόν σε ἔξεσιν ποιήσω. Thesm. 570. SYN. Παλκοῦς, μάζα.
- Σηστός, οὔ, ἡ, P. N. [Sestus.] Καὶ Σηστόν καὶ Ἄβυδον ἔχον, καὶ διὰν Ἀρίσβην. B. 836.
- Σθενᾶρός, ἂ, ὄν, adj. [validus,] powerful. Μᾶλλον βράχιων σθενᾶρὸς ἀσθενῶς μένει. Eur. Electr. 389. SYN. Ἰσχυρός, κρατῆρός, ἐρισθενής, μέγαλοσθενής, ἐρρωμένος, ῥωμαλέος.
- Σθενελαός, ον, ὁ, P. N. [Sthenelaus.] Καὶ ῥ' ἐβάλε Σθενελαόν Ἰθαίμενος φίλον υἷον. Π. 586.
- Σθενέλως, ον, ὁ, P. N. [Sthenelus.] Σθενέλου τυραννός. Heracl. 362. EPI TH. Περσηϊάδης, ἰφθίμος, Κάπᾶνήϊός υἷος. PHR. See Apoll. 2. 913.
- Σθενόβοια, as, ἡ, P. N. [Sthenobœa,] called also in Homer Antæa, the wife of Prætus king of Argos. Καὶ τί βλάπτουσ', ὧ σχετ' ἄνδρων, τὴν πόλιν αἰ' μαὶ Σθενόβοιαι; Ran. 1049.
- Σθενός, ἔδος, τὸ, subst. [robur,] strength. Νεότης μ' ἐπῆρῃ καὶ σθένος τοῦ νοῦ πλεόν. Eur. fr. Androm. 11. SYN. Ἰς, ἀλκή, ἰσχυς, βία, κρατῆς, δυνάμῃς, ῥώμη. EPI TH. Βράχῳ, μέγα, θεῖον, πιστόν, ἁμαυρόν, ἐπιεκτόν, ἐσθλόν, οὐκ ἀλαπάδνον, ἀρήϊον, μάλερόν, θρασύ, δεινόν, πικρόν, ἄγναμπτόν, βάρῳ, ἀμεγαρόν, ὀλόν.
- Σθενω, v. [polleo,] to be strong or powerful. Σθενεῖν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει. Iph. T. 912. SYN. Δυνάμαι, ἰσχύω, δυνάμιν s. σθένος ἔχω.

- Σιά, Lacon. pro Θεᾶ, q. v. Σιάλως, ον, ὁ, subst. [porcus saginatus,] a fattened hog. Αἰγῆς ἀνέμεινους, σιάλους θ' εὐοντάς ἐν αὐλῇ. β. 300. SYN. Ἐννέωρος, Ζατρεφής, λίπαρος.
- Σίβυλλᾶ, ης, ἡ, P. N. [Sibylla,] the Sibyl. Μετὰ νῶν. b. τί δ' ἔγωγε; a. τὴν Σίβυλλαν ἔσθιτε. Pax 1116.
- Σίβυλλῆα, v. [Sibyllam ago,] to play the Sibyl. "Αδει δὲ χρησμούς· εἰθ' ὁ γέρων σίβυλλῆ. Equit. 61.
- Σίβυρτίδης, ον, ὁ, P. N. [Sibyrtius.] Ἐγῶδ', ὅς ἐστι Κλεισθῆνης ὁ Σίβυρτίου. Acharn. 118.
- Σιγᾶ, adv. [silenter,] in silence. Σιγαῖτ', Ἄχαιοι, σιγὰ πᾶς ἔστω λέως. Hec. 530.
- Σιγαλδεῖς, εσσα, ἐν, adj. [fulgens,] resplendent. Ἐκ γὰρ σφέας¹ χειρῶν φύγον ἡνῖα σιγαλδεντά. A. 128. SYN. Θαύμαστος, λαμπρός.
- Σιγαῶ, v. [sileo,] to be silent. Ἀγάμέμνωνος, τοῦνθενδὲ σιγωμεν, φίλοι. Hec. 713. SYN. Σιωπᾶω, ἡσυχάζω, νηνέμω ἐστην, κατὰσιγάζω, ἄφωνος εἶμι.
- Σίγειον, ου, τό, P. N. [Sigeum,] a town of the Troad. Κάγω πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλατῇ. Philoct. 355.
- Σιγῇ, ῆς, ἡ, subst. [silentium,] silence. Οὐ γάρ τί σιγῇ διέπερασας Ἑλλάδα. Eur. Suppl. 128. SYN. Σιωπῇ, νηνεμία. EPITH. Ἀλέγεινῃ, νεῦπενθῆς, σφῆ, νύμων.
- Σιγηλὸς et σιωπηλὸς, ἡ, ὄν, adj. [silens,] silent. Τὰ τ' ἐκπόδων σιγηλᾶ, καὶ γλώσσης ἄπο. Bacch. 1038. See also Call. 2. 12. SYN. Σιωπηλὸς, ἡσυχὸς, ἡσυχᾶϊς, ἄφωνος, ἄκων, σιγαλῆδς.
- * Σιγητέος, α, ὄν, adj. [tacendus,] must not be mentioned. Σιγητέον μοι καὶ σὲ προσποιοῦμέθα. Helen. 1386. SYN. Οὐ λεκτός, οὐ διδακτός.
- Σίγυννος,² ου, ὁ, subst. [jaculi genus,] a kind of javelin. Ἄλλ' ἄμυδις κορυναῖς ἀζηχεῖς, ἡδὲ σίγυννους. Apoll. 2. 99. SYN. Ἀκόντιον, βέλδς.
- Σίδηρέος, et σίδηρεῖος, α, ὄν, adj. [ferreus,] of iron, hard. Ἐργατῖναι τοὶ δ' ἀμφὶ σίδηρέα ἐργὰ μέλονται. Apoll. 2. 376. See also H. 144. SYN. Σίδηρῶ-βριθῆς, σίδηρίτης, σκληρὸς, ἀδμάντινός.
- Σίδηρίτης, ου, ὁ, adj. [circa ferrum occupatus,] occupied about iron. *H σιδάριταν, ἐπαινῆσαι. Nem. 5. 35. SYN. Σίδηρεὺς, σίδηρουργός, σίδηροτέκτων.
- Σίδηρῶβριθῆς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [ferro gravis,] laden with iron. Σίδηρῶβριθεῖς ἐλάβε δεξιᾷ ξύλον. Eur. fr. Meleag. 4.
- Σίδηρῶβρως, ὠτος, ὁ et ἡ, adj. [ferrum edens,] eating iron. Σίδηρῶβρωτὶ θηγαῖν νηεκῶνῆς. Aj. Fl. 820.
- Σίδηρῶκμῆς, ἦτος, ὁ et ἡ, adj. [ferro confectus,] despatched by the sword. Σίδηρῶκμῆσιν ἡσυχος πέσων. Aj. Fl. 325.
- Σίδηρῶμήτωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [ferrum producens,] mother of iron. Αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σίδηρῶμήτορᾶ. P. V. 309.
- Σίδηρῶνῶμος, ου, ὁ et ἡ, adj. ["(1) ferrum dirigens, (2) ferro distribuens,"] directing the sword; distributing by the sword. Καὶ σφε σίδηρῶνῶμ. Sept. Theb. 788.
- Σίδηρῶνωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ferreum dorsum habens,] iron-backed. Σίδηρῶνώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν. Phoen. 1146.
- Σίδηρῶπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a ferro percussus,] struck by the sword. Σίδηρῶπλακτοὶ δὲ τοὺς μένουσιν. Sept. Theb. 906.
- Σίδηρὸς, ου, ὁ, subst. [ferrum,] iron, the sword, a knife. Τέμνει σίδηρῳ πνεύματος διαρρύσας. Hec. 565. EPITH. Κούριμός, θηκτός, ὄξυς, στρεπτός, αἰθων, μέλας, μελάνδετός, κρύβεις, πικρός, χρηματῶδίατης, ξένος, πόντιος, ὀλῶς, κρατερὸς, ἀνδρῶφῶνός, βάρυπότημός, καρχάρδδους, δασπλῆς.
- Σίδηροτέκτων, ὄνός, adj. [ferri artifex,] a worker in iron. Λαῖᾶς δὲ χειρὸς οἱ σίδηροτέκτωνες. P. V. 739.

¹ Σφέας is here scanned as a long syllable.

² Σίγυννοι is also a P. N. a people of European Scythia beyond the Danube. Apoll. 4. 320.

- Σιδηρόφρων, ὄνως, adj. [ferreus animo, immitis,] iron-hearted, cruel. Σιδαρόφρων ξυνηψέ γὰ φίλα πάλιν. Phœn. 683. SYN. Σκληρός, ἀμειλίχως, σκληρόψυχως, σκίρόψυχως.
- Σιδῖον, ου, τό, subst. [cortex mali Punici,] the rind of a pomegranate. Κάκ τῶν σιδίων βάραχους ἐπολεῖ, πῶς δόκεῖς; Nub. 881.
- Σιδῶνες, ων, οἱ, P. N. [Sidones,] the inhabitants of Sidon. Πολλόν, ἐπεὶ Σιδῶνες πολυδαίδαλοι εὖ ἄσκησάν. Ψ. 743.
- Σιδωνίος, et Σιδώνιος, α, ὄν, et *Σιδωνίᾱς, ἀδός, ἡ, adj. [Sidonius,] Sidonian. Σιδωνίων βασιλεὺς, ὅθ' ἐὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν. ο. 118. See also Helen. 1530 and Helen. 1430.
- Σιδῶν, ὦνός, ἡ, P. N. [Sidon,] a celebrated city of Phœnicia. Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχόμαί εἶναι. ο. 424.
- Σίζω, ν. [strido, sibilo,] to crackle, to hiss. Σίζουσα παρὰλός, ἐπὶ τράπέῃ κειμένη. Acharn. 1158. SYN. Ἥχῳ, σφρίττω, τρίζω, ψιθυρίζω.
- Σικάνια, ας, ἡ, P. N. [Sicania,] Sicily. See Damm. P. R. Πάλαξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντά. ω. 306.
- Σικέλια, ας, ἡ, P. N. [Sicilia,] Sicily. Τῆς καλλιάρπου Σικελίας λευρὰς γῆας. P. V. 377. EPI TH. Πόλυμῆλος, πείρα, περίρρυτος.
- Σικελίδης, ου, ὁ, P. N. [Sicelides,] Σικελίδαν νίκημὶ τὸν ἐκ Σάμῳ, οὐτὲ Φίλητᾶν. Theocr. 7. 40.
- Σικελικός, et Σικελός, ἡ, ὄν, adj. [Siculus,] Sicilian. Τὸν Σικελικόν, τρίμημά κλωὸς σὺκίνος. Vesp. 897. See also ν. 383.
- Σικιννίς, ἰδός, ἡ, subst. [Sicinnis,] a dance of satyrs. Ποίμνας. τί ταῦτά; μῶν κρότος σικιννίδων. Cycl. 37.
- Σικῦός, ου, ὁ, subst. [cucumis,] a cucumber. Κεῖπου σικῦόν ἰδοῖεν, ἡ λαγώδιον. Acharn. 519.
- Σικῶν, ὦνός, ἡ, P. N. [Sicyon,] a city in the Peloponnesus. Ἐν ταυτῇ τῷ μετὰξὺ Κόρινθον καὶ Σικῶνός. Aves 968.
- Σικχαίνω, ν. [odio habeo,] to hate. Πίνω· σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια. Call. 29. 4. SYN. See Ἐχθαίρω.
- Σιλήναι, ων, αἱ, P. N. [Sileniæ,] a shore in Salamis so called. Στυφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων. Pers. 508.
- Σίληνός, ου, ὁ, P. N. [Silenus,] the nurse and attendant of Bacchus. Σίληνόν ἐν μέσοισι. Anacr. 38. 12. EPI TH. Λαχρήεις, λασιός, δασύθριξ.
- Σίλφιδον, ου, τό, subst. [sylphium, laserpitium,] a spice. Τὸν Πλοῦτον αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττον σίλφιδον. Plut. 925.
- Σιμαίθα, ης, ἡ, P. N. [Simætha,] Ἡ ῥὰ μὲ, Σιμαίθα, τῶσδ' ἐφθασάς, ὅσῳ ἐγὼ θῆν. Theocr. 2. 114.
- Σιμβλήϊός, α, ὄν, et σιμβληῖς, ἰδός, ἡ, adj. [qui ad alveare pertinet,] belonging to the hive. Λείβων ἐκ δὲ παῖος σιμβλήϊά ἐργά μελισσῶν. Apoll. 3. 1035. See also Apoll. 1. 880.
- Σίμβλός, ου, ὁ, subst. [alveare,] an hive. Οἱ δ' ἐντοσθὲ μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους. Hes. Theogn. 598. SYN. Σμήνός.
- Σίμοις, εντός, ὁ, P. N. [Simois,] a river near Troy. Ἡξεῖ δὴ Σίμωεντά, καί. Iph. A. 751. EPI TH. Καλλιρρῶς, διός, θεῖός, Φρύγιός, Ἰδαῖός.
- Σίμωεντίς, et contr. Σίμουντίς, ἰδός, ἡ, et Σίμούντιός, α, ὄν, adj. [Simœntius,] of the Simois. Σίμωεντιῶ παρ' ἀκτάν. Androm. 1172. See also Eur. Electr. 441. and Helen. 250.
- Σιμοεισίος, ου, ὁ, P. N. [Simoisius,] Ἐνθ' ἐβᾶλ' Ἀνθεμίωνός υἱὸν Τελαμώνιός Αἴας. Δ. 473.
- Σίμος,¹ ἡ, ὄν, adj. [(1) simus; (2) arduus,] snub-nosed; lofty. Τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς. Eccles. 705.
- Σίμων, ὦνός, ὁ, P. N. [Simon,] Πῶς δὴτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησέ; Nub. 396.
- Σινᾶμωρῶ, vid. Σίνω.

¹ Σίμος with perispom. is a P. N. in Theocr. 14. 53.

Σινᾶμωρς, ου, ὁ et ἡ, adj. [noxius,] hurtful. Σινᾶμωροι πόλεμιζονοσι θύρωροι. Anacr. 126. SYN. Σίντης.

Σινδῶν, ὄνως, ἡ, subst. [lintheum tenue,] fine linen. Βρόχῳ μίτῳδει σινδῶνος καθημμένην. Antig. 1222.

Σίνις, ἰδὼς, ὁ, P. N. et (2) ὁ et ἡ, adj. [(1) Sinis; (2) rapiens,] the name of a robber killed by Theseus; plundering. Σίνιν δόμοις ἀγᾶλακτον οὐ-τως. Agam. 697. SYN. (2) Κλέπτης, λήστης.

Σινὸς, ἔως, τὸ, subst. [injuria,] injury, loss. Δρόσοι κατεψέκαζον ἔμπεδον σινὸς. Agam. 544. SYN. Βλάβη, Ζημία, πῆμα, ἄτη. EPITH. Λυγρὸν, κρυπτάδιον, ἀλεγεινὸν, αἰνὸν, ἀργαλέον, ὀλὸν, δύστηνόν.

Σίντης, ου, adj. [noxius,] harmful. Σίντης, ὃν τε καὶ ἀνδρῆς ἀποκτᾶμεναι μεμᾶσιν. Υ. 165. SYN. Κάκουργὸς, δηλήμων, σινᾶμωρς, ἀργαλέος.

Σιντίες, ων, οἱ, P. N. [Lemnii,] the inhabitants of Lemnos. Οἷχεται ἐς Λήμνον, μετὰ Σιντιάς ἀργιόφρονους. θ. 294. SYN. Λήμνιοι.

Σιντήις, ἰδὼς, ἡ, adj. [Lemnii,] an epithet of Lemnos. Οἱ πρὶν μὲν ποτὲ δὴ Σιντήϊδ' Λήμνον ἔναιον. Apoll. 4. 1759.

Σινῶμαι, Ion. imp. σίνεσκόν, et σινᾶμωρεῶ, v. [lædo,] to hurt. Τὴν δὲ κ' ἄμυναίμην, ὅτ' ἐμοὶ σίνουιθ' ἑταίρους; μ. 114. See also ζ. 6. and Nub. 1065. SYN. See Βλάπτω.

Σινώπη, ης, ἡ, P. N. [Sinope.] Αὐτῇ δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονὸς ἐνθά Σινώπην. Apoll. 2. 948.

Σῖον, ου, τὸ, subst. [sium,] water-cresses. Τῇ σῖων χόροι μέλοντι. Lysistr. 1306.

Σίραιον, ου, τὸ, subst. [defrutum,] sodden wine. Ἀντὶ σίραιον, μελίτος σμικρὸν τῷ θυμίδῳ παρᾶμικας. Vesp. 873.

Σισᾶμις, vid. Σησᾶμοῦς.

Σισύμβριον, et σίσυμβρόν, ου, τὸ, subst. [serpyllum sylvestre,] wild thyme. Καὶ μύρτῃ, καὶ μήκωνῃ, καὶ σίσυμβρίᾳ. Aves 160.

Σισύρα, as, ἡ, subst. [sagum pelliceum,] a goat-skin garment. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκέκορδύλημένως. Nub. 10. SYN. Περὶβλημᾶ, ἱμάτιον, διφθέρα.

Σισυφείδς, et Σισυφίδης, ου, ὁ, et Σισυφίς, ἰδὼς, ἡ, adj. [Sisyphius,] of Sisyphus. Ἄλλ' οὐτὲ Σισυφείδον εἰσοῶν πέτρων. Herc. F. 1094. See also Aj. Fl. 190.

Σισυφὸς, ου, ὁ, P. N. [Sisyphus.] Ἐνθά δὲ Σισυφὸς ἔσκειν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. Z. 153. EPITH. Αἰδολόμητις. PHR. See λ. 596—602.

Σιτέμαι, Ion. imp. σιτεσκόμεν, v. [pascor,] to feed. Ἀπὸ τῆς μάξης, ἧς σιτεῖται ταύτην γὰρ ὅταν τίς ἀφαιρῇ. Eccles. 665. See also ω. 208. SYN. Βρώσκω, ἐδῶμαι, ἐσθίω, βόσκειμαι, διατᾶμαι.

Σιτησίς, ἔως, ἡ, subst. [nutritio,] maintenance. Σιτησίην αὐτὸν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν. Ran. 776.

Σιτίζω, σιτέω, et σιτεύω, v. [nutrio,] to nourish, to maintain. Κᾶθ' ὥσπερ αἱ τίθαι γέ, σιτίσεις κακῶς. Equit. 716. SYN. Σιτέω, τρέφω, πόλεύω.

Σιτίον, vid. Σίτος.

Σιτονόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [cibum distribuens,] one who supplies food. Σιτονόμου μέλεος; πῶθεν ἐλπιδός; Philoct. 1091.

Σιτοποιεῶ, v. [panem conficio,] to make bread. Ἡ σιτοποιεῖν, κὰν πέδῳ κοίτας ἔχειν. Troad. 496. SYN. Ἀρτοποιεῶ.

* Σιτοποιὸς, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [panem conficiens,] making bread. Προσθεὶς ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις. Hec. 362. SYN. Ἀρτοποιός.

Σίτος, ου, ὁ, σιτόν, ου, τὸ, et σιτίον, ου, τὸ, subst. [cibus,] food, meat. Ὡν οὐτὲ σιτᾶ διὰ δέξης ἐδέξατο. Orest. 41. See also Pax 137. SYN. Βρώμα, ἄρτος, ἐδάρ, εἶδάρ, ἐδεσμά. EPITH. Γλυκέρως, μελίφρων, πόλως, καθαιμός, ἀφθόνος, μελίτηδης, ἐλευθερίως.

Σιτοφάγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pane victitans,] food-eating. Ἀνδρὶ γέ σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ρίψ' ὑλήεντι. ι. 191.

Σιττά, [vox pastorum gregem ad festinandum compellentium,] a word employed

† Some here read Σιντιάδα: but cf. Apoll. 1. 608.

by shepherds in driving on their flocks. Οὐκ ἄπὸ τὰς κρίνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἔσθρητῃ. Theocr. 5. 3.

Σίφλος, ἡ, ὄν, adj. [(1) deformis; (2) mutilus; (3) debilis,] deformed; maimed; weak. Τούνεκ' ἔην ποδᾶ σιφλός· ἀτὰρ δέμῃς οὐχ ἔτις ἔτλη. Apoll. 1. 204.

SYN. Ἄμορφος, χωλός, ἀσθενής.

Σίφλω, v. [(1) mutilo, (2) debilito,] to mutilate, to render weak. Ἄλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπολοιτὸς, θεὸς δὲ ἔσιφλώσει. Ξ. 142. SYN. Βλάπτω, ἀφάνίζω, τυφλῶ.

Σίφων, ὡνός, ὁ, subst. [fistula,] a pipe. Ὡς διὰ μακροῦ γὰρ τὸν σίφωνα τὸν φίλον Cycl. 438.

Σιφωνίζω, v. [elicio,] to extract. Ἐπειτὰ σιφωνίζομεν τὸν οἶνον. b. ἐπιτρίβειν. Thesm. 557. SYN. Ἐξέρῶ, ἐφέλκω.

Σιωπᾶω, v. [sileo,] to be silent. Καὶ γὰρ τί σιγῶς, ὦν σιωπᾶσθαι χρῆν; Ion 435. SYN. See Σιγᾶω.

Σιωπή, ἡς, ἡ, subst. [silentium,] silence. Ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μάθειν ὁ βούλομαι; Herc. F. 1117. SYN. See Σιγή.

Σιωπηλός, vid. Σιγηλός.

Σκάζω, v. [titubo, vacillo, claudico,] to totter, to halt, to hobble. Τῷ δὲ δύνω σκάζοντῃ βήτην Ἄρεος θεράποντῃ. T. 47.

Σκαιός, ἂ, ὄν, adj. [(1) lævus, stultus, (2) Scæus,] left, foolish; Scæan. Ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ἦ, τίνες σφοί; Eur. Electr. 972. SYN. Λαιός, ἀρίστέρους, ἀνὴρ μάλις, ἀτόπος, ἀδίκος.

Σκαιῶσση, ἡς, ἡ, et σκαιότης, ἡς, ἡ, subst. [stultitia, imperitia,] folly, awkwardness. Ζῶειν, σκαιῶσσαν φυλάσσω. C. C. 1213. See also Antig. 1028. SYN. Μωρία, ἀγριότης, δυσχέρεια, ἀπειρία.

Σκαίρω, Ion. imp. σκαίρεσκόν, v. [salio,] to dance. Σκαίροντες βηταρμῶν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο. Apoll. 1. 1135. See also Apoll. 4. 1402. SYN. Σκιρτᾶω, ἄλλομαι, ἀναχρεῶ.

Σκαιῶς, adv. [sinistre, stolidè,] unluckily, awkwardly, foolishly. Σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χᾶλεπῶς ἐκπυθάνει. Plut. 60.

Σκάλαθρυματίων, ὡν, et σκάλαθρυμᾶ, ἂτος, τὸ, subst. [nugæ,] trifles. Ὅστις σκάλαθρυματὶ ἄττα μικρὰ μαθάνων. Nub. 630.

* Σκάλαθύρω, v. [fodico,] to pierce. Ἦν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκάλαθῆραι. Eccles. 610.

Σκάλεῦω, et σκάλλω, v. [fodio,] to dig. Ἐχονθ' ἑταῖραν, καὶ σκάλεοντ' ἀνθράκας. Pax 440. See also Ψ. 191. SYN. Σκάπτω, ὀρύσσω, κινέω, διαξαίνω, σκάφεύω.

Σκαλμός, οὔ, ὁ, subst. [scalmus, paxillus ad quem alligatur remus,] the peg to which the oar is fastened. Ναύταις τῇ πεντήκοντ', ἐπὶ σκαλμῶν πλατάς. Iph. T. 1348.

Σκάλοψ, ὅπος, ὁ, subst. [talpa,] a mole. Σκάλοψās, ἐχίνως, αἰελοῦρους, πυκτιδᾶς. Acharn. 879.

Σκάμανδριός, α, ὄν, et ὡν, ὁ et ἡ, adj. [Scamandrius,] of the Scamander, a river in the Troad. Σκάμανδριος γὰρ τάσδε διὰπέρων ῥόας. Troad. 1141.¹

Σκάμανδρος, ὡν, ὁ, P. N. [Scamander.] Βῶτ' Σκάμανδρος, δεσπότης κληρουμένων. Troad. 29. EPIITH. Διός, δινείης, ἡϊοεῖς, εὐρύροδος, βαθυδίνης.

Σκαμβωνίδης, ὡν, ὁ, patronym. [Scambonides.] Νικόστρατος δ' αὖ φησὶν, ὁ Σκαμβωνίδης. Vesp. 81.

Σκανδάληθρον, ὡν, τὸ, subst. [decipula,] a gin or trap. Κᾶτ' ἀνεγκύσας ἔρωτᾶ, σκανδάληθρ' ἰστὰς ἐπῶν. Acharn. 687. SYN. Ῥόπτρον.

Σκάνδειᾶ, ας, ἡ, P. N. [Scandia.] Σκάνδειαν δ' ἄρ' ὠκὲς Κῦθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι. K. 268.

Σκάνδιξ, ἡ, ὁ, subst. [scandix, olus quoddam sylvestre,] a wild pot-herb. Σκάνδικά μοι δὸς, μητρὸθεν δεδεγμένους. Acharn. 478.

Σκάπανη, ἡς, ἡ, et σκάφιδον, ὡν, τὸ, subst. [ligo,] a spade. Κῶχ' ἔχων σκάπαναν τῇ καὶ εἰκάτῃ τουτόθ' ἐμᾶλᾳ. Theocr. 4. 10. See also Aves 807. SYN. Δίκελλᾶ.

¹ Σκάμανδριος is also a P. N. in Homer. See Z. 402. and E. 49.

* Σκάπτων, vid. Σκήπτρων.

Σκάπτω, f. ψω, v. [fodio,] to dig. Σκάπτει, μόχλευει θυρέτρα, κάκβαλων σταθμά. Herc. F. 994. SYN. Κάτασκάπτω, σκάλευω, σκάλλω, ὀρύσσω.

Σκαρδαμύσσω, v. [nicto, conniveo,] to wink, to blink. Οὐ σκαρδαμύσσειν, οὐδέ χρέμπεσθαι τινά. Cycl. 619. SYN. Μῶω, καμμῶω, νυστάζω, διγδύλλω, βλεφάρίζω.

Σκαρθμός, οὔ, ὁ, subst. [pes,] a foot. Σκαρθμῶ ἐπιχρεμέθων. Apoll. 3. 1259. SYN. See Πούς.

Σκάρφη, ης, ἡ, P. N. [Scarphe,] a city in Locris. Βῆσάν τε, Σκάρφην τέ, καὶ Ἀνγείας ἐρατεινάς. B. 532.

Σκατόφαγος, ου, ὁ, subst. [merdivorus,] dirt-eater. Μὰ Δι' οὐκ ἐγωγ', ἀλλὰ σκατόφαγον. b. αἶ τάλαν. Plut. 706.

Σκάφη, ης, et σκάφης, ἰδός, ἡ, subst. [scapha, cymba,] a tray, a bowl. Ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω, τὰ κηρίᾱ. Eccles. 742. See also ι. 223.

Σκάφιόν, ου, τὸ, subst. [poculum,] a cup, a bowl. Σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιόν ἀποτέτιλμένῳ. Aves 806. SYN. Ἐκπομά, ποτήριον.

Σκάφης, vid. Σκάφη.

Σκάφεύς, ἔως, ὁ, subst. [fossor,] a digger. Σκάφεύς τις, ἡ βουφορβύς. Eur. Electr. 252.

Σκάφος, ἔως, τὸ, subst. [scapha, navigium,] any thing hollowed out, the hold of a ship, a ship. Εἴθ' ὦφελ' Ἀργούς μὴ διαπτάσθαι σκάφος. Med. 1. SYN. Πλοῖον, κύμβη, ναυκληρίον. EPITH. Γλάφυρον, θόον, πύλυκαπτον.

Σκεδάννυμι, σκεδάω, σκίδνημι, et σκεδάω, f. ἄσω et ὦ, v. [dispergo,] to scatter, to disperse. Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκεδάσον δ' ἀπὸ κήδεᾱ θυμοῦ. θ. 149. See also A. 487. SYN. Ἀποσκεδάννυμι, σκίδνημι, ἐγχέω.

* Σκεθρός, ἄ, ὄν, adj. [lucidus,] clear. Σκεθράν τις ὑμῶν. Eur. fr. Alcmae. 12. 2. See in Πηϊσί.

Σκεθρῶς, adv. [lucide,] clearly, distinctly. SYN. Ἀκριβῶς, τῶρως, ἄληθως, διαμπερῆς.

Σκείρων, ὡνός, ὁ, P. N. [Sciron,] a robber in Attica, slain by Theseus. Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τούμῳν εἰσδράν. Hipp. 1203.

Σκελίσκιδόν, vid. Σκέλος.

Σκέλλω, σκλέω, et σκλήμι, v. [findo æstu,] to cleave or split by heat. Σκλήρη ἀμφὶ περὶ χρῶᾱ ἵνεσιν ἡδὲ μέλεσσι. Ψ. 191. SYN. Ξηραίνω, ἰσχυαίνω.

Σκέλος, ἔως, et dimin. σκελίσκιδόν, ου, τὸ, subst. [tibia, crus,] the shin-bone, the leg. Εἰς δ' ἀπὸρὼν ἦκων δόρυς, ἐπὶ σκέλος πάλιν. Phœn. 1415. See also Eccl. 1160. SYN. Κνήμη, ἀστράγάδος.

Σκεπάω, et σκεπάω, v. [operio, tego,] to cover, to conceal. Κραδίῃ τὴν σκεπάω; Anacr. 21. 10. See also ν. 99. SYN. Καλύπτω, κρύπτω, στέγαζω, στέγω, φύλασσω, καταστεγνῶω.

Σκεπαρνόν, ου, τὸ, subst. [ascia,] a hatchet. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἥε σκεπαρνόν. ι. 391. SYN. Ἀξίνη.

Σκεπᾶς, τὸ, subst. [præsidium,] a protection. Χείρας νιψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκεπᾶς ἦν ἀνέμοιοι. μ. 336. SYN. Στέγασμα, κάλυμμα, ἐπικάλυμμα, ἐπίβλημα, πρὸβδλή. EPITH. Ἀβρόν, λεπτόν.

* Σκεπτῆς, α, ὄν, adj. verbal. [considerandus,] must consider. Εὖ προσβιβάσεις μ'. b. ἄλλ' ἔτερα ποι σκεπτῆδόν. Equit. 35. SYN. Ὅρατῆς.

Σκεπτῶμαι, v. [(1) circumspicio; (2) considero,] to look about or to, to consider. Κάλλει. τὸν ἐνθενδ' ὥς ἔχει σέψαι λόγον. Troad. 924. SYN. Διασκέπτομαι, σκῶπῶ, ἐπισκῶπῶ, περισκέπτομαι, λογιζομαι, ἐνθυμέομαι, μελετῶ, φύλασσομαι, ὀρῶ, σκῶπιωρέομαι.

Σκερβόλλω, v. [convitior,] to abuse. Ὅτις σέ φίλῳ; b. παῦσαι γ' οὗτος, καὶ μὴ σκερβολλῇ πῶνηρά. Equit. 821. SYN. Λοιδόρεω, διαβάλλω, κερτῶμεω, αἰγιάδω, κερβύλλω.

Σκερβύλλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [convitiatorius,] abusive. Σκερβύλλᾱ μυθήσαντο. Call. fr. 281. SYN. Λοιδόρος, κέρτομος.

Σκευάζω, f. σω, v. [paro,] to prepare. Χοίρως γὰρ ὑμε σκευᾶσας, φασὼ φέρειν. Pros. Leg.

Acharn. 739. SYN. Κάτασκευάζω, εὐτρέπιζω, ἐξαρτῶ, τάσσω, ἀπεργάζομαι, μηχανᾶσθαι, ὀπλίζω, στέλλω.

Σκευᾶριον, ου, τὸ, dimin. a σκευῶς, ἔως, τὸ, subst. [vas, supellex,] a vessel, furniture. Καὶ μὴν ὅποτε τι σκευᾶριον τοῦ δεσπότητος. Plut. 1139. See also Equit. 979. SYN. Τευχῶς, ἐπιπλᾶ, ὅπλα.

* Σκευαστέος, α, ὄν, adj. verbal. [præparandus,] must prepare. Λείχειν; ἄρ' αὐτῇ καὶ λεκάνην σκευαστέον; Pax 855.

Σκευῇ, ἡς, ἡ, subst. [apparatus,] arrangement, dress. Σκευῇ πρέπόντως σώρ' ἔμὸν καθάψομαι. Rhes. 202. SYN. Στόλῃ, στόλδος, κάτασκευῇ, ὀπλιστῆς.

Σκευδοποιός, οὔ, ὁ, subst. [qui personas parat,] a vizard-maker. Τῶν σκευδοποιῶν εἰκάσαι πάντως γέ μὴν. Equit. 232.

Σκευῶς, vid. Σκευᾶριον.

Σκευοφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui impedimenta portat,] a baggage-bearer. Ἐγὼ δ' ἔσομαι σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει. Ran. 499.

* Σκέψις, ἔως, ἡ, subst. [consideratio,] consideration. Καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν. Ran. 974. SYN. Νόημα.

Σκηᾶω, et σκηῆω, v. [tentorium figo,] to pitch a tent. Πεδίῳ ὁδοιπλάνουντες ἐσκηνημένοι. Acharn. 69.

Σκηνῇ, ἡς, ἡ, σκήνημά, et σκήνωμά, αὐτός, τὸ, subst. [(1) tentorium, (2) casa,] a tent; a cottage, an abode. Ἐα. τιν' ἀνδρᾶ τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὄρω. Hec. 721.

See also Chloëph. 245. and Ion 1133. SYN. Περὶπέτασμα, κλισία, οἰκία, οἰκημα. EPITH. Σκιῆρα, αἰτοχῶς, δεσποσύνος, σμικρὰ, ἱερὰ, τιμήεσσα.

Σκηπᾶνιδον, vid. Σκηπτρόν.

Σκηπτός, οὔ, ὁ, subst. [turbo,] a thunderbolt, a whirlwind, a storm. Τινὶ τροπῷ; λοιμοῦ τίς ἡλθε σκηπτός, ἡ στάσις πόλει; Pers. 721. SYN. Τυφῶς, κεραινός, τάρᾶχῃ.

Σκηπτουχία, ας, ἡ, subst. [(1) sceptri gestatio; (2) imperium,] the bearing of the sceptre; sway. Τῶν ἀρχέλων, ὥστ', ἐπὶ σκηπτουχίᾳ. Pers. 302.

Σκηπτουχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sceptrum gestans,] sceptre-bearing. Σκηπτουχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμὰ εἰδώς. β. 231.

Σκηπτρόν, Dor. σκάπτρον, et σκηπᾶνιδον, ου, τὸ, subst. [sceptrum,] a sceptre, a staff. Σκήπτρῳ Πριάμῳ διέριδόμενα. Troad. 151. See also Nem. 11. 4. and Ω. 247. SYN. Σκίπων, ράβδος, βάκτρον. EPITH. Ὀλβιδόν, βασιλιδόν, παλαιόν, ἀφθιτόν, πατρώϊον, θυμαρῆς, πᾶχῦ, χρύσεον, ψιλόν, ἀργυρόηλον, δίκασπῶλον, ἀγλαόν.

Σκήπτω, et σκήπτομαι, v. [immitto cum impetu; incido, incumbo; simulo,] to dash or hurl upon; to fall down or upon, to lean upon; to pretend. Πρῶδοις ἂν εἴης· τὴν βίαν σκήψας ἔχεις. Helen. 833. SYN. Ἐνσκήπτω, ἐπισκήπτω, ἐμπίπτω, κάτασκήπτω, περὶβάλλω, ἐπερείδω, στηρίζω, προφάσιζομαι.

Σκηρίπτω, et σκηρίπτομαι, v. [innitor,] to rest upon. Χηλὰς σκηρίπτοντ' ἐπὶ πᾶσι πόνεονται. Apoll. 2. 669.

Σκηψίς, ἔως, ἡ, subst. [prætextus,] a pretext, a plea. Σκῆψιν τιν' ἐχθορὸς σοῖς χροῦτᾳ δεικνύναι. Med. 742. SYN. Προφάσις, ἀνὰβόλη, πρόσχημα, φρόντις.

Σκιά, ας, et σκιάς, ἄδος, ἡ, subst. [umbra,] a shade, a shadow. Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκίαν. Med. 1221. See also Theocr. 15. 119. EPITH. Ἀντίστοιχός, κονφή, πέτραία.

Σκιάδειον, ου, τὸ, subst. [umbella,] an umbrella. Ἐρρίπται τὸ σκιάδειον. Thesm. 829. SYN. Σκία, σκηνή.

Σκιάζω, et σκιάω, v. [obumbro,] to overshadow. Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένος ἔμῳ σκιάζεται. Phœn. 61. See also β. 388. SYN. Σκέπάζω, ἐπικρύπτω, σκῶτιζω, ζόφω, ἄμανρῶ.

Σκιάθος, ου, ἡ, P. N. [Sciathus,] an island in the Ægean sea opposite to Mount Pelion. Φαινέτο εἰνάλῃ Σκιάθος, φαίνοντο δ' ἄπωθεν. Apoll. 1. 583.

Σκιάπους, πόδός, adj. [latos pedes habens,] broad-footed. Πρὸς δὲ τοῖς Σκιάπυσι. Aves 1553.

Σκιάροκρῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [umbrosa coma vestitus,] clad with foliage. Σκιά-

ρῶκομον τ' ἐν ἔρνεσιν ὕλας ; Bacch. 864.

Σκιάς, vid. Σκιά.

Σκίατροφέω, v. [in umbra nutrio,] to nourish in the shade. Τοξεύματ' αἰνεῖν μὴ σκίατροφούμενός. Eur. fr. Bell. 17. 8.

Σκίδνημι, vid. Σκεδάννυμι.

Σκιερός, ἄ, ὄν, σκίδειδής, σκίωδης, εὖς, ὁ et ἡ, et σκίους, εσσα, ἐν, adj. [umbrosus,] shady. Δρά-κων, σκίερᾷ κατ'ἀχαλκός. Iph. T. 1247. See also Aves 687. Eur. Suppl. 769. and E. 525. SYN. Δάσκιος, κατὰσκιός, δεινδρήεις, καλλιφυλλός, σκότεῖνος, σὺνηρεφής.

Σκίλλα, ης, ἡ, subst. [squilla,] a sea-onion. Ἀρκάδικοι σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμων. Theocr. 7. 107.

Σκίμαλιζω, v. [talitro, ludificor,] to fillip, to point at with contempt. Ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥημάτων σκίμαλίσω. Acharn. 444. SYN. Χλενάζω.

Σκίμπους, πῶδός, ὁ, subst. [grabatus,] a pallet, a couch. Ἀπόλλυμαι δειλαιός ἐκ τοῦ σκίμπόδος. Nub. 709. SYN. Κράββατον.

Σκίπτω, et σκιμάζω, v. [facio incumbere,] to cause to rest upon, to fasten. Μέσσοις ἄρστρον σκίμψατο. Pyth. 4. 399. SYN. Ἐπέρειδω, σκίπτω, σκηρίπτω.

Σκίειδης, et σκίους, vid. Σκίερός.

Σκίπων, ὠνός, ὁ, subst. [baculus,] a staff. Κάγῳ σκόλιφ' σκίπωνι χερὸς. Hec. 65. SYN. See Βάκτρον.

* Σκίρα, ὠν, τὰ, P. N. [Scira,] a festival at Athens which gave name to the month Σκίραφθρίων. Ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἑμαῖς φίλαις. Eccles. 18.

Σκίρρός, ου, ὁ, subst. [externa pars casei,] the rind of cheese. Ἐκ τῶν πόλεων τὸν σκίρρον ἐξέδηδκεν. Vesp. 920.

Σκιρτάω, f. ἴσω, v. [salio, lascivio,] to leap, to frisk. Ἐπίσημα πῶλοι δρομαῖδες ἐσκιρτων φέβω. Phoen. 1141. SYN. Ἀνασκιρτάω, ἀλλόμαι, σκαίρω, ἀναστρέφωμαι.

Σκίρτημα, ἄτος, τὸ, subst. [saltus,] a leap, a struggle. Κῶλον ἄγει τὰχὺ πουν σκιρτήματα Βάκχα. Bacch. 165. SYN. Πήδημα, ἄλμα.

Σκίταλοι, ὠν, οἱ, subst. [homines viles et improbi,] worthless men. Ἄγέ δὴ Σκίταλοι, καὶ Φενακές, ἦν δ' ἐγώ. Equit. 634. SYN. Εὐτέλης, πύνηρος.

Σκίωδης, vid. Σκίερός.

* Σκίῳνη, ης, ἡ, P. N. [Sciōne,] a town in Thrace. Τηρεῖν Σκίῳνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρὸς. Vesp. 210.

Σκλέω, vel σκλημι, vid. Σκέλλω.

Σκληρός, ἄ, ὄν, adj. [durus, asper,] hard, cruel. Ὡ βάρβαρον σὺ θρέμματα καὶ σκληρὸν θράσος. Androm. 260. SYN. Ἀπηνής, ἀγρίος, στέργρος, ἀτραμνός, χάλεπτος, τράχυς, στέρεός, δεινός.

Σκληρῶς, adv. [duriter, aspere,] hardly, cruelly. Ἐπὶ ταῖσι πέτρας οὐ φροντίζει σκληρῶς σὲ καθήμενον οὕτως. Equit. 783. SYN. Χάλεπῶς, δεινῶς.

Σκνιπαῖος, α, ὄν, adj. [tardus,] slow. Ἐρχόμενα σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν. Theocr. 16. 93. SYN. Βράδύς.

Σκόλιον, ου, τὸ, subst. [carmen conviviale,] a convivial song. Ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκόλιᾶ, γέγραμμένους. Acharn. 531.

Σκόλιος, ἄ, ὄν, adj. [obliquus,] crooked, wrong, unjust. See in Σκίπων. SYN.

Δόχμιος, στρέβλος, ἀδικός, δυσχερής.

Σκόλοψ, ὄπος, ὁ, subst. [palus, vallus,] a pale, a stake, a palisade. Πηξαῖ ἀνὰ σκόλοπεςσι, τὸμόνθ' ἀπάλῃς ἀπὸ δειρῆς. Σ. 177. SYN. Σταυρός, σκῶλος, χάραξ.

Σκόλυμος, ου, ὁ, subst. [scolymus,] a kind of thistle, an artichoke. Ἡμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡχεῖα τέττιξ. Hes. Op. 580.

Σκόμβρος, ου, ὁ, subst. [scombrus,] a mackerel. Περὶ Λακῆδαιμόνων, περὶ σκόμβρων νέων. Equit. 1008.

Σκόπαδα, ὠν, οἱ, P. N. [Scopadæ,] the inhabitants of Scopium, a town in Thessaly. Πολλοὶ δὲ Σκόπαδαισιν ἐλανθόμενοι πῶτι σακόν. Theocr. 16. 36.

Σκόπελος, ου, ὁ, σκόπη, et σκόπιᾶ, ἄς, ἡ, subst. [scopulus,] a beacon, a cliff. Τοιγὰρ θανούσαι σκόπελον ἤμαξαν πέτρας. Ion 277. See also Agam. 300. and Δ.

275. SYN. Ἀπορόως, ἐρίπνη. ΕΡΙΤΗ. Ἠλιβάρως, ἡερίως, τηλεφάνης, τηλαυγής, παιπαλῶεις, ἀγχιᾶλός, κυματόπληξ, λοφῶεις, στύφελός.

Σκοπέω, et σκοπέομαι, v. [speculator,] to explore, to look to, to consider. Σκοπῶ τὰ χρήμαθ', ὡς ἔχει μέγα σθένος. Eur. Electr. 427. SYN. Σκέπτομαι, περισκέπτομαι.

Σκοπή, et σκοπία, vid. Σκοπέλος.

Σκοπιάζω, et σκοπῶρεῖμαι, v. [e specula observo,] to watch, to spy. Νωλέμεσ' οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μᾶλ' ἀπερ σκοπιάζων. E. 58. See also Vesp. 361. SYN. See Σκέπτομαι.

Σκοπός, οὐ, ὁ, subst. [(1) speculator, (2) præsēs, (3) meta,] a spy, an inspector; a superintendant; a mark. Σκόπους ἐπεμψέ τοῦσδε τῶν ἐμῶν κᾶκων. Eur. Electr. 354. SYN. Κατόπτης, ἐπόπτης, κάτοπτηρ, κατάσκοπος, θεατής, ἐφόρος, τέρμα, τύπος.

Σκορδινᾶμαι, v. [pandicular,] to yawn. Στένω, κέχνη, σκορδινῶμαι, πέρδωμαι. Acharn. 30.

Σκορροδάλη, ης, ἡ, subst. [muria allio condita,] garlick-pickle. Στέργων σκορροδάλη, μὴ δώσειν τὸ τρίωβδλόν. Eccles. 292.

Σκορροδίζω, v. [allio alo vel inficio,] to give a taste of, or to feed with garlick. Σὺ δ', ὦ Παφλάγων, φάσκων φίλειν μ', ἐσκορροδίσας. Equit. 946.

Σκορροδίον, dimin. a σκορρόδον, ου, τὸ, subst. [allium,] garlick. Ἀλλὰ σκορροδίου ὑπὸ τρυφῆς ἐκάστυτέ. Plut. 818. See also Vesp. 1167.

Σκοτεινός, σκοτίος, α, ὄν, et σκοτεις, εσσα, ἐν, adj. [(1) tenebricosus, (2) spurius,] darksome, dark, gloomy, spurious. Φέρ', ἐς σκοτεινὰς περὶβόλας μέθῃ ξίφος. Phœn. 283. See also Alcest. 1009. and Hes. Op. 553. SYN. Ὀρφναίος, ἀφεγγής, λαθραῖος, νόθος, κνέφατος, ἀφώτιστος.

Σκοτία, ας, ἡ, σκοτῖος, εὖος, τὸ, et σκοτῖος, ου, ὁ,¹ subst. [tenebræ,] darkness. Αἰὲν σκοτία κρύπτεται. Phœn. 346. See also Hipp. 419. and Iph. T. 1026. SYN. Κνέφας, ὄρφνη, ἡλύγη. ΕΡΙΤΗ. Ἀερία, στῦνέρα, φθονέρα.

Σκοτῶδινῶ, et σκοτῶδινεῶ, v. [vertigine tenebricosa laboro,] to have a dizziness. Καὶ σκοτῶδινῶ. Acharn. 1219. SYN. Ἰλιγγῶ.

Σκοτῶμήνιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [illunus,] moonless. Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κᾶκῃ σκοτῶμήνιος, ἢ δ' ἄρα Ζεὺς. E. 457.

Σκοτῖος, vid. Σκοτία.

Σκοτῶ, v. [tenebras obduco,] to darken. Ἐγὼ σκοτῶσω βλεφάρᾳ καὶ δέδορκοτά. Aj. Fl. 85. SYN. Ἀμανρῶ, συσκιάζω, κνέφάζω.

Σκυδμαίνω, et σκύζομαι, v. [succenseo,] to be angry with. Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἴκε πύθαι. Ω. 592. See also I. 198. SYN. Ὀργίζομαι, ὀργαίνω, δυσκόλαινω, στυγνάζω, σκυθρωπάζω.

Σκυθῆς, ου, ὁ, et Σκυθαῖνᾶ, ης, ἡ, P. N. [Scythia,] a Scythian. Οὐτ' οὖν Θρήϊξ μίγαδες Σκυθαῖ, οὐτὲ Σίγυννοι. Apoll. 4. 320. See also Lysistr. 184.

Σκυθίζω, v. [more Scythico utor,] to imitate the Scythians. Καὶ κράτ', πλοκάμῳ τ' ἐσκυθισμένον ξύρῳ. Eur. Electr. 241.

Σκυθικός, et Σκυθίος, α, ὄν,² adj. [Scythicus,] Scythian. Καὶ πόντου Σκυθικοῦ πέραν, καὶ ὅθι πλάτῃ τεῖχος. Theocr. 16. 99.

Σκυθράζω, et σκυθρωπάζω, v. [vultu sum tetrico et mæsto,] to be sullen-looking. Χ' ὦ μὲν σκυθράζει' δεσπότης δ' ἄνιστορεῖ. Eur. Electr. 830. See also Lysistr. 7. SYN. See Σκυδμαίνω.

Σκυθρωπός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [vultu tristi,] sullen-looking. Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ἔννεστώτος φρένων. Alcest. 813. SYN. Βλοσυρός, στυγνός, χᾶλῆπος, στρυφνός, δόσκολός.

Σκύλαξ, ἄκος, et σκύμνος, ου, ὁ, subst. [catulus,] a whelp, a cub, a dog. Ὅν ὠμῆστοι σκυλάκας, ἄς ἐθρέψατῃ. Bacch. 334. and Σ. 419. SYN. See Κύων.

Σκύλευμα, vid. Σκύλδν.

Σκυλεύω, vid. Συλάω.

¹ "Σκότος, in masculino genere magis Atticum est, monente, post alios, Porsono ad Hec. 819." Cl. Monk. Hipp. 192.

² Σκυθία, with many other similar adjectives, is used absolutely, γῇ or χώρα being understood, to denote the country of Scythia, &c.

- Σκύλλα, ης, ἡ, P. N.** [Scyllā,] a marine monster in the Straits of Messena. Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ὄκησε σπέος. Med. 1356. **ΕΡΙΤΗ.** Δεινὴ, πέτρατα, κύων, ὀλοῶφρων, Αὐσονία, πότνιά. **PHR.** See μ. 95—105.
- Σκύλλω, v.** [lacerō, fatigo, vexo, cutem detraho,] to tear, to weary, to harass, to excoriate. Σκύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἥε. Pers. 583. **SYN.** Σύρω, σείω, ῥιπτάω, τείρω, ἐνὸχλῳ.
- Σκυλόδεψω, vid. Σκυτοῦμεω.**
- Σκυλόδεψης, ου, ὁ, subst.** [coriarius,] a currier, a tanner. Ἐς τῶν σκυλόδεψων, ἦν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν. Eccles. 420. **SYN.** See Σκυτεὺς.
- Σκυλὼν, ου, et σκύλευμᾶ, ἄτος, et σκύλος, ἔος, τὸ, subst.** [spolium,] spoil. Καὶ σκύλα γράφεις πῶς ἐπ' Ἰναχοῦ ῥοαῖς; Phœn. 583. See also 871. and Theocr. 25. 142. **SYN.** Ἐλώριον, λεία, ληῖς, λάφυρα (τά,) ἔλωρ. **ΕΡΙΤΗ.** Κάλλιστον, δοριθήρατον, βροῦδεν.
- Σκυμνός, vid. Σκύλαξ.**
- Σκυρὸς, ου, ἡ, P. N.** [Scyrus,] an island and town near Eubœa. Σκυρὸν ἐλὼν αἰπεῖαν, ἔννηος πτόλιεθρον. I. 664. **ΕΡΙΤΗ.** Αἰγίβοτος, ἡνέμβεσσα, ἐνάλια.
- Σκυρωτός, ἡ, ὄν, adj.** [complanatus,] level. Σκυρωτὰν ὁδὸν, ἐν-θα. Pyth. 5. 124.
- Σκυτάλη, ης, ἡ, σκυτάλῳν et σκυτάλῳν, ου, τὸ, subst.** [lorum, scytale,] a wand, a thong, the scytale. Εἴπερ γὰρ χ' αὐτὴ 'στι σκυτάλη Λακωνικὴ. Lysistr. 991. See also Eccl. 76. and Aves 1283. See also Theocr. 17. 31. and Aves 1283. **SYN.** Ῥοπαλὼν, ῥάβδος, ἱμάσθλη.
- Σκυτεὺς, ἔως, et σκυτοῦμεός, ου, ὁ, subst.** [coriarius,] a tanner or currier, a shoemaker. Σκυτῆς, βάλανῆς, ἀλφίταιμοιβοί, τορνευτασπίδολυρὸπηγοί. Aves 491. See also H. 221. **SYN.** Βυρσοδέψης.
- Σκυτίνος, η, ὄν, adj.** [coriaceus,] leathern. Οὐδὲν ἦλθε ραψάμενη σκυτίνον καθειμένον. Nub. 538. **SYN.** Δερματίνος.
- Σκυτοῦμεω, et σκυλόδεψω, v.** [coriarius sum,] to be a tanner, leather-cutter, or shoemaker. Ἡ σκυτοῦμεῖν, ἡ σκυλόδεψεῖν. Plut. 514.
- Σκυτός, ἔος, τὸ, subst.** [cutis, corium,] a hide. Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τὸτ' ἐν τοῖς σκυτέσιν. Pax 669. **SYN.** Δέρμα, βύρσα, δῶρά.
- Σκυτοῦμικός, η, ὄν, adj.** [ad artem sutoriam pertinens,] of a shoemaker or cobbler. Τὸ σκυτοῦμικὸν πληθὺς· οἱ δ' ἐκ τῶν ἄγρων. Eccles. 432.
- Σκύφος, ου, ὁ, et ἔος, τὸ, subst.** [poculum,] a bowl, a cup. Ἡδὺ σκύφον τῷδ' ἀσθένεστέρω πύτῳ. Eur. Electr. 499. **SYN.** Δεπὰς, κισσύβιον, πύτηριον, κύπελλον. **ΕΡΙΤΗ.** Κίσσινον, χρυσέυτευκτον, ἀργυρέον, εὐρύ, δῶρατέον.
- Σκώληξ, ηκός, ὁ, subst.** [vermis,] a worm. Ὡσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάρουσιν κινούμενοι. Vesp. 1101.
- Σκῶλος, ου, ὁ, subst.** [palus aridus,] a dry stake. Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν' ὥστε σκῶλος πυρῖκανστος. N. 564.
- Σκῶμμά, ἄτος, et dimin. σκωμματῖον, ου, τὸ, subst.** [vituperium,] a banter, a jeer. Ἄλλ' εἰᾶ νῦν τῶν σκωμματῶν ἀπαλλάγέντες ἤδη. Plut. 316. See also Vesp. 1280. **SYN.** Παῖδια, λοιδορία, γέλοισιν, βωμολόχῃ.
- Σκωπτὴς, ου, ὁ, subst.** [vituperator,] a banterer, a jester. Ὁ σκωπτὴς. δράχμην μετ' ἐμοῦ πρῶην λαβών. Vesp. 788. **SYN.** Λοιδόρος, γέλοιστης, βωμολόχος.
- Σκώπτω, v.** [vitupero,] to banter, to disparage. Καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, καὶν σκώπτῃ τίς σέ, φλέγεσθαι. Nub. 992. **SYN.** Κατ' ἀγέλαω, λοιδορεῶ, ληρεῶ, ἔρεσχέλω.
- Σκῶρ, gen. σκάτος, τὸ, subst.** [merda,] ordure. Καὶ σκῶρ' αἰεὶ νῶν' ἐν δὲ τούτῳ κειμένους. Ran. 146. **SYN.** Κόπρος, βόρβορος.
- Σκωρᾶις, ἰδός, ἡ, subst.** [sella familiaris,] a close-stool. Ἰνὰ μὴ γένωμαι σκωρᾶις κωμωδική. Eccles. 371. **SYN.** Λάσανον.
- Σκῶψ, ὠπός, ὁ, subst.** ["avis inauspicata, ex genere noctuarum," Damm.] a kind of owl. Κῆξ ὄρεων τοὶ σκῶπες αἰδοῦσιν γαρύσαιντο. Theocr. 1. 36. **SYN.** Γλαῦξ.
- Σμαράγγω, et σμαράγιζω, v.** [resono,] to roar. Δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρᾶ-

νῶθεν σμᾶργήση. Φ. 199. See also Hes. Theog. 693. SYN. Ἠχέω, φθέγγομαι, ψόφω.

Σμᾶδμαι, et σμήχω, v. [detergo,] to wipe. Πέξεται, λιπαρόν σμασμένα πλοκάμῳ. Call. 5. 32. See also Pax 1307. SYN. Τρίβω, ἀποσμήχω, ἀπομάσσω, καθαίρω, ὁμόγυνυμι.

Σμερδᾶλέως, et σμερδνός, ἡ, ὄν, adj. [terrificus,] terrible. Σμερδᾶλεη κεφαλὴ, ἐν δὲ τρίστοιχοῖ ὄδοντες. μ. 91. See also O. 687. SYN. Φόβερὸς, φρικώδης, δεινός.

Σμῆνός, ἔως, τὸ, subst. [examen,] a swarm. Ἄλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θῆων κινεῖται σμῆνός ἀοιδαῖς. Nub. 297. SYN. Σίμβλός, ἔσμος.

Σμήχω, vid. Σμᾶδμαι.

Σμίκρὸς, vid. Μίκρὸς.

Σμίλαξ, ἁκὺς, ἡ, subst. [smilax, taxus,] a herb called bind-weed. Στέφανους, δρυός τε, σμίλακος τ' ἀνθεσφόρου. Bacch. 692. EPIITH. Χλόηρα, καλλίκαρπος, πόλυφυλλός.

Σμίλευμά, ἄτος, τὸ, subst. [ramentum,] a paring. Σχινδᾶλᾶμῶν τὲ πᾶραξὺνία, σμιλεύματ' ἔργων. Ran. 819.

Σμίλη, ἡ, et σμίλῳ, ὄν, τὸ, subst. [scalprum,] a graver, a pen-knife. Δέξασθε σμίλης ὀλκούς. Thesm. 779. SYN. Γλυφάνος.

Σμινθεὺς, ἔως, ὁ, [epith. Apollinis. Vid. Damm. in P. N.] a name of Apollo. Σμινθεὺς εἰπότε τοι χάριεντ' ἐπὶ νῆον ἔρεψα. A. 39.

Σμῖνῃ, ἡ, subst. [ligo,] a spade. Πωλῶ γαυλὸν, κτῶμαι σμῖνῃν, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνὸρῦντω. Aves 602. SYN. Δίκελλᾶ, ἀξίνη, σκάφεϊδν.

Σμῦγερὸς, ἁ, ὄν, adj. [patiens, ærumnosus,] enduring, calamitous. Τρισσαῖα Ἄμαζόνιδων μετὰ δὲ σμῦγερῶτά τοι ἀνδρῶν. Apoll. 2. 374. SYN. Μῶγερὸς.

* Σμῦγερῶς, adv. [ærumnose,] wretchedly. Ἀτην οὐ σμῦγερῶς, δεινῶν ὑπὲρ οἴα τ' ἔοργα. Apoll. 4. 381.

Σμύρνᾳ, ἡ, subst. [myrrha,] myrrh, frankincense.² Σμύρνης ἰδρωτᾶ, χρυσέων τ' ἐκπωμάτων. Ion 1175. EPIITH. Αἰθέρια, εὐώδης, Ἀσσυρία.

Σμύχω,³ f. ἔω, v. [attero,] to waste away. Κῆρ ἄχρει σμύχουσα· νῶος δὲ οἷ, ἡν' ὄνειρος. Apoll. 3. 446. SYN. Ἀποσμύχω, ἀναλίσκω, τρύχω, διαφθείρω, καίω.

Σμῶδιξ, ιγγὺς, ἡ, subst. [vibex,] a weal. Σμῶδιξ δ' αἰμᾶτῶεσσά μετὰφρενοῦ ἐξυπνέστη. B. 267. SYN. Κονδύλη, μώλωψ, τύλη.

Σὀβᾶρὸς, ἁ, ὄν, adj. [tetricus, durus,] sullen, stern, severe. Ὡς σὀβᾶρὸς, δάματ' εἰσελήλυθεν. Plut. 872. SYN. Ὑπέρηφάνος, χαλῆπος, αὐθάδης.

Σὀβᾶρῶς, adv. [tetrically, sternly. Μή μοι σὀβᾶρῶς χώρει λίαν. Pax 83. SYN. Ὑπέρηφάνως, δεινῶς.

Σὀβέω, v. [expello,] to drive away, to move. Ἄγε νῦν ἐπειδὴ τουτοῖ σέσσω βήκαμέν. Acharn. 211. SYN. Ἀποσὀβέω, κινέω, ὀρμάω, ὠθέω, ἀπελαύνω, πτόω.

* Σόλοι, ὡν, οἱ, P. N. [Soli,] a town in Cyprus. Ἡδὲ Σόλους, Σαλαμίνα τε, τὰ νῦν. Pers. 892.

Σόλος, ὡν, ὁ, subst. [discus ferreus,] an iron quoit. Ἐξείης δ' ἴσαντο· σόλοι δ' ἐλὲ δῖος ἔπειδος. Ψ. 839. SYN. See Δίσκος. EPIITH. Αὐτόχωνος, εὐδίνης.

Σόλῳμοι, ὡν, οἱ, P. N. [Solymi,] a nation bordering upon Lycia. Τηλόθεν ἐκ Σόλῳμων ὄρεων ἰδὲν· εἰσάτω γάρ οἱ. ε. 283. EPIITH. Κυδάλιμοι.

Σόλων, ὡνός, ὁ, P. N. [Solon,] the Athenian lawgiver. Ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον. Aves 1660. EPIITH. Πάλαιος, φίλῳδης.

Σὀμαι, v. [festino,] to hasten. Σοῦσθὲ νῦν, ὦ ξανθαί, σοῦσθὲ, Πελασγιάδες. Call. 5. 4. SYN. Ὀρμάω, σπεύδω.

Σὺς, σῶς, et σῶς, ὡν, ὁ et ἡ, adj. [salvus,] safe. Ὅπως οἱ πᾶρα νηυσὶ σόω.

¹ "Utroque modo scribitur σμίλαξ et μίλαξ, ut σμάρκαδος et μάρκαδος." Barnes.

² Σμύρνα is also a P. N., a city of Ionia, in Asia Minor, Hom. Hymn. 8. 4.

³ The penult. of σμύχω is short in the aor. pass.

μάχονται Ἄχαιοί. A. 344. See also A. 32. and Hec. 980. SYN. Ἰγῆς, ἀκέραιος, ἀβλαβής.

Σοροππηγός, οὗ, ὁ, subst. [sandapilarum fabricator,] a coffin-maker. Ἡ τοῖς σοροππηγοῖς τὴν μάνιαν αὐτοῦ φράσω. Nub. 844.

Σορός, οὗ, ἡ, subst. [sandapila,] a coffin, a bier, a tomb. Πόθειν, ἐρῶν τ' εὐκαιᾶς ὠραιᾶς σοροῦ. Vesp. 1365. SYN. Φερετρὸν, θήκη, τάφος, μνήμα. EPIITH. Λιθίνῃ, ἐγχαλκός.

Σός, et τέος, ἡ, ὅν, pronom. [tuus,] thine. Οὐκ οὖν κἀκύνει τοῖςδὲ σοῖς βουλευμάσιν. Hec. 251. See also Heracl. 911.

Σουνῖαράτος, ον, ὁ, adj. [Sunii adoratus,] prayed to at Sunium. Δελφίνων μέδων, Σουνῖαράτῃ. Equit. 560.

Σουνῖερακός, ον, ὁ, adj. [qui, velut accipiter, Sunium defendit,] a hawk, protector of Sunium. Ὡς Σουνῖερακῇ, χαῖρ' ἀναξ Πελαργικῇ. Aves 868.

Σούνιον, ον, τὸ, P. N. [Sunium,] a town and promontory in Attica. Μάλῃας τ' ἄκροι κευθμῶνές, ἢ τῇ Σουνίῳ. Cycl. 293.

* Σοῦσα, ὡν, τὰ, P. N. [Susa,] one of the chief cities of Persia. Οἷτ' ἐπὶ Σούσων, ἡδ' Ἀγβατάνων. Pers. 16.

Σουσίγενής, ἐός, ὁ et ἡ, adj. [Susis genitus,] born at Susa. Περσῶν Σουσίγενῇ ἔειπεν. Pers. 649.

* Σουσίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Susis,] a country in Asia, the capital of which was Susa. Κέναν-δρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος. Pers. 124.

Σοφία, ας, ἡ, subst. [sapientia,] wisdom, philosophy. Λήθης· σοφίᾳ δ' ἂν σόφίαν. C. R. 503. SYN. Φρόνησις, ἐμπειρία, νοῦς, ἐπιστήμη, εὐβουλία. EPIITH. Κλεινοτάτη, ἄγνη, διὰ, ἐρατή, ἱερὰ, ἀμβροσία.

Σοφίζω, et σοφίζομαι, v. [(1) sapientem reddo, (2) sapiens, peritus sum; (3) comminiscor,] to render wise; to be wise, clever; to contrive. Οὐδὲν σοφίζομεσθὰ τοῖσι δαίμοσι. Bacch. 196. SYN. Τεχνάζομαι, λογοῖς ἀπάτῃ.

Σοφισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [commentum,] a contrivance, a device. Κάδμον σοφίσμαθ', ὧν νῦν οὐνέκα κτάνειν. Bacch. 30. SYN. Πλάσμα, ἐνθύμημα, διδαγμα, ἀπάτη. EPIITH. Θεσσαλὸν, κᾶκον, κομψόν, δολιχόν.

Σοφιστής, οὗ, ὁ, subst. [sophista, doctus artifex,] a sophist, a clever contriver. Πολλῶν σοφιστῶν πημάτων ἐγγινόμεν. Heracl. 993.

Σοφός, compar. σοφώτερος, superl. σοφώτατος, ἡ, ὅν, adj. [sapiens,] wise. Κρίτης ἂν εἴης οὐ σοφὸς γνώμης ἐμῆς. Eur. Suppl. 1063. SYN. Συνετός, ἐμφρων, πεπαιδευμένος, ἐννύος.

Σοφοκλής, et contr. Σοφοκλῆς, ἐός, ὁ, P. N. [Sophocles,] a celebrated tragic poet. Οὐ καὶ Σοφοκλῆς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου; Ran. 787.

Σοφῶς, adv. [sapienter,] wisely. Σοφῶς δ' ἐφευρὲς ὥστε μὴ θανεῖν ποτὲ. Alcest. 715.

Σπαθᾶω, v. [(1) texo, (2) profuse insumo. Vid. Brunck. in l. c. (3) ordior,] to weave; to spend lavishly; to contrive. Προφᾶσιν ἐφασκόν· ὦ γυναι, λίαν σπαθᾶς. Nub. 55. SYN. Ὑφαίνω, ράπτω, δαπάνῃ, ἀναλίσκω.

Σπαθή, ης, ἡ, subst. [radius textorius,] a shuttle. Σπαθῆς τῇ πληγᾷ, εἰς δὲ θηρίων γραφήν. Choëph. 226.

Σπαίρω, v. [palpito,] to quiver. Παῖδ᾽ ἀφίλον σπαίροντ᾽ διὰ φλόγος· ἥκε δ' αὐτῇν. Apoll. 4. 874. SYN. Ἀσπαίρω, πάλλομαι, ἄλλομαι.

Σπᾶνίζω, v. [penuria laboro,] to suffer from poverty. Οὐ τῶνδ' ἐν ἀγέλαις ὀλβίαις σπᾶνίζομεν. Helen. 1259. SYN. Δέδομαι, ἀπώρεω.

Σπᾶνίος, et σπαρνός, ἡ, ὅν, adj. [rarus,] rare, scarce. Ἐν βίῳ σπᾶνίον μέρος· ἢ γὰρ ἔ-μοιγ', Alcest. 489. See also Call. 3. 19. SYN. See Ἄραιος.

Σπᾶνις, ἔως, et σπᾶνία, ἡ, subst. [penuria,] poverty, want. Δάμαρτ᾽ ἀφλαυρᾶν δ' οὐ σπᾶνις γυναικ' ἔχειν. Iph. A. 1163. SYN. Ἐνδεῖα, ἀπώρια.

Σπᾶνιστός, ἡ, ὅν, adj. [inops,] poor. Τὴν νῦν σπᾶνιστοῖς δέξεται δωρήμασι. C. C. 4. SYN. Εὐτέλης, σπᾶνίος, σμίκρος, ἐλλίπης.

Σπαράγμα, ἄτος, τὸ, et σπάραγμος, οὗ, ὁ, subst. [laceratio,] a rending. Σπαράγμα κόμας. Androm. 818. See also Bacch. 724. SYN. Ἀμυγμᾶ, διάρρηξις, ἀνασχίσις.

Σπάράσω, v. [lacro], to tear. Σάρκας γέραϊαῖς ἐσπάρᾳξ ἅπ' ὀστέων. Med. 1214.

SYN. Ἀμύσσω, διασπᾶω, κατασπάράσω, καταρρήγνυμι, λᾱκίζω, ἀνασχίζω.

Σπαργάνιζω, σπαργάνω, et inus. σπάργω, v. [fasciis involvo], to wrap in swaddling-clothes. Τῷ δὲ σπαργάνισασά μεγαν λιθὸν ἐγγυᾶλιξεν. Hes. Theog. 485.

See also Ion 955. SYN. Δῆω.

Σπαργανιώτης, ου, ὁ, adj. [fasciatus], bandaged, swaddled. Θάρσει, σπαργανιώτᾳ Διὸς καὶ Μαιᾶδος υἱέ. Hom. Merc. 301.

Σπάργανον, ου, τὸ, subst. [fascia], swaddling-clothes. Αὐτῷ ξὺν ἄγγει, σπαργάνοισι θ', οἷς ἔχει. Ion 32. SYN. Ταυρία, τελάμων, δεσμός.

Σπαργάνω, vid. Σπαργάνιζω.

Σπαργᾶω, v. [tumeo], to swell. Σπαργωντάς μοι τοὺς μαστοὺς χᾱλᾶσθην. Cycl. 55. SYN. Ἄνοιδω, οἰδαίνω, ἀνθῆω, ὀργᾶω, ὀγκῶ.

Σπαρνός, vid. Σπᾱνίος.

Σπάρτη, ης, et antiqu. ηθεν, ἡ, P. N. [Sparta], the capital of Laconia. Μένελαος ἀγᾶγων Ἑρμιόνην Σπάρτης ἀπὸ. Orest. 65. EPITH. Εὐρεΐᾳ, καλλιγύναιξ, εὐρύχυρὸς, κυδιάνειρά, κρᾱτέρά.

Σπαρτιάτης, ου, ὁ, et Σπαρτιάτης, ἰδὸς, ἡ, adj. [Spartanus], Spartan. Τοῖς Σπαρτιάταις δόξα, καὶ μάχης ἁγών. Androm. 723. See also Helen. 115.

Σπαρτοί, ὦν, οἱ, P. N. [Sparti, quos e draconis dentibus a Cadmo in terram satis ortos fingeant], an epithet of a particular family in Thebes, fabled to have sprung from the dragon's teeth sown by Cadmus. Σπαρτῶν δ' ἅπ' ἀνδρῶν ὦν Ἄρης ἐφείσατο. Sept. Theb. 408. EPITH. Γηγενής.

Σπάρτον, et dimin. σπαρτίον, ου, τὸ, subst. [funis, vel, ut Salmasio placet, "non rudens, sed funiculi vel lora quibus naves consuebantur." Vid. et Varr. ap. Gellium, lib. 17. c. 3.] a rope, a string. Καὶ δὴ δοῦρᾳ σῆσηπὲ νέων, καὶ σπάρτᾳ λένυνται. B. 135. See also Pax 1247. SYN. Κᾱλως, μῆρινθος, σχοινίος, σχοινῖον.

Σπασμός, οὔ, ὁ, et σπᾱσῖς, ἡ, subst. [convulsio, tentigo], a convulsion, irritation. Οἱμοὶ κᾱκὸδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ' ἔχει. Lysistr. 845.

Σπᾱτίλη, ης, ἡ, subst. [stercus humanum liquidum. Vid. Suidam in v.] human excrement. Ὡς κείνὸς ἀναιδῶς τὴν σπᾱτίλην ἡσθίεν. Pax 48. SYN. Κῶπρος.

Σπᾶω, f. ἄσω, v. [traho], to draw, to tear away. Ἡ καὶ νέοσσὸν τόνδ' ὑπόπτερον σπᾶσας; Orest. 1461. SYN. Ἀποσπᾶω, διασπᾶω, ἔλκω, σύρω, σπᾶράσω.

Σπείδος, vid. Σπῆδος.

Σπείρᾳ, as, ἡ, et σπείραμα, ἄτος, τὸ, subst. [spira], a coil, a fold. Σπείραις ἔσωξέ πολλὺπλόκοις ἄντην ὦν. Med. 481. See also Choëph. 242. EPITH.

Δικτυόκλωστός, βῆειᾳ.

Σπείρῶν, ου, τὸ, subst. [(1) velamen, (2) velum], a covering, a garment; a sail. Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπικρίδον ἐμπέσσε πόντη. e. 318. SYN. Ἰματίον, στῆγασμα, ῥᾱκός, φᾱρός.

Σπείρω, f. ἐρῶ, σπερμαίνω, et σπῶρεύω, v. [sero, spargo], to sow, to plant, to spread, to beget. Μὴ σπείρῃ τέκνων ἁλὸκᾳ δαιμόνων βίᾳ. Phœn. 18. See also Hes. Op. 734. SYN. Φυτεύω, γεννᾶω.

Σπῆλεθος, et πῆλεθος, ου, ὁ, subst. [merda], dung. Καὶ τῶν σπῆλεθων κοινωνοῦμεν; b. μᾶ Δ', ἄλλ' ἐφθης μ' ὑπὸκρούσας. Eccles. 596. See also Acharn. 1169.

Σπένδω, Ion. imp. σπένδεσκον, f. σπείσω, v. [libo], to pour a libation. Καὶ σπένδε, καὶ βάκχευε, καὶ στέφον κᾱρᾳ. Bacch. 309. SYN. Ἀποσπένδω.

Σπῆος, poet. σπείδος et σπῆος, ἔος, τὸ, et σπήλυγξ, υγγός, ἡ, subst. [spelunca], a cave. See in Σκύλλα. See also e. 194. and Σ. 402. SYN. Σπήλαιον, ἀντρον, κοίλωμα, φωλεός, κοιλάς. EPITH. Ἀργυφῆον, γλαφύρον, ἡερόειδēs, κᾱτηρέφēs, στένον, ὑψηλόν, βᾱθύ, ἀφεγγές, κοιλόν, φόνιον.

Σπέρμα, ἄτος, τὸ, subst. [semen], seed, origin, race. Τὸ σπερμ' ἀρουρᾳ, πᾱρᾱλᾱβοῦσ' ἄλλου πᾱρᾱ. Orest. 546. SYN. Σπῶρος, γόνος, γόνῃ. EPITH. Πᾱλύμνηστον, πολλῶνῶμόν, ἀχᾱριστόν, μαντικόν, θῆλυ, γενναῖον, δύστηνον.

Σπερμαίνω, vid. Σπείρω.

Σπερμόλυγος, ου, ὁ, subst. [qui semina legit, scurra,] a seed-pecker, a jester.

Καὶ σπερμόλυγων ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνὰ κάψαι. Aves 580.

Σπερχεῖος, ου, ὁ, P. N. [Sperchius,] a river in Thessaly. Σπερχεῖος ἄρδει πедиῶν εὐμένει πότῳ. Pers. 493. EPI TH. Διυπέτης, ἀκάμας.

Σπέρχης, ἴος, ὁ, P. N. [Sperchis.] "Αἰς καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσέ. Theocr. 15. 98.

Σπερχινός, ἡ, ὄν, adj. [celer,] quick, hastening. Πρὶν ἀγγέλους σπερχινούς τε καὶ ταχυρότους. Sept. Theb. 271. SYN. Ὤκως, τάχως, ἐπισπερχής, εὐπέτης, ἐλάφρως.

Σπέρχω, v. [(1) vehementer cupio, (2) festino,] to desire eagerly; to hasten on. Νῆα κυβερνήσαι, ὅποτε σπέρχοιεν ἅελλαι. γ. 283. SYN. Ἐπισπέρχω, ἐπείγω, σπεύδω, ἐπισπεύδω.

Σπεύδω, f. σω, v. [festino, urgeo,] to hasten, to urge on. Ὅρῳ δόκουντ' αὖ μάλ' ὄν, ἡ σπεύδοντ' αὖ σέ. Heracl. 735. SYN. Κατασπεύδω, τάχυνω, ἐπείγω, σπέρχμαι, ἐρεθίζω, παϊάσσω.

Σπήλυξ, et σπήξ, vid. Σπῆξ.

Σπίλας, ἄδος, ἡ, subst. [petra ad mare vel in mari sita,] a rock in or near the sea. Ἄλλ' ἀκαὶ προβλήτης ἔσαν, σπῖλάδες τε πάγοι τε. ε. 405. SYN. Πέτρα, ἀπόρρυξ. EPI TH. Σκληρὰ, γλαφύρα, ὀξεῖα, τρηχεῖα.

Σπινθήρ, ἥρος, ὁ, σπινθήρις, ἰδὺς, et σπινθάρη, ὕδος, ἡ, subst. [scintilla,] a spark. Ἐμβάλων σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρίκου ψηφίσματός. Pax 609. See also Hom. Apoll. 442. and Apoll. 4. 1544. SYN. Μαρμαρυγή. EPI TH. Λαμπρός, βλοσυρός, πορφύρεός, αἰθάλεις.

Σπίνος, ου, ὁ, subst. [linaria viridis,] a bird called a siskin. Κάξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην, καὶ τὴν σπίνω. Pax 1149.

Σπλαγχνεύω, v. [extoritur particeps sum,] to feed upon entrails. Λυπη. θύοντας καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ. Aves 984.

Σπλάγχνον, ου, τὸ, subst. [viscera, cor,] bowels, heart, disposition. "Οστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμάθειν σάφως. Med. 222. SYN. Ἐγκατὰ, κῆαρ, ἦθος.

Σπλήν, ἦνος, ὁ, subst. [splen,] the spleen. Οἶόν τε, πρὶν τὸν σπλήνα κομίδῃ μ' ἐκβάλεῖν. Thesm. 3.

Σπογγία, as, ἡ, σπόγγιον, ου, τὸ, et σπόγγος, ου, ὁ, subst. [spongia,] a sponge. Πῶς δειλός, ὅστις σπογγίαν ἤτησ' αὖ; Ran. 487. See also Acharn. 462. and Vesp. 598.

Σπογγίζω, f. ἰω, v. [abstergo,] to wipe away. Μὴ φροντίσης, ἐτέρως γὰρ αὐτὰ σπογγίει. Thesm. 247. SYN. Ἀπομάσσω, ἀποψάω, ἀποσμάω.

Σπῶδω, v. [in pulverem dejicio, pulso,] to cast into the dust, to beat. Στράτου κάμοντος καὶ κῶως σπῶδουμένον. Agam. 653. SYN. Καθαίρω, ἀφαιρέω.

Σπῶδιὰ, ἄς, et σπῶδος, οὔ, ἡ, subst. [cinis,] dust, ashes. Ὡς δ' ὅτι τις δαλὸν σπῶδι' ἐνέκρυσσε μέλαινη. ε. 488. See also Eur. Suppl. 836. SYN. Κόνις. EPI TH. Ψάφάρα.

Σπῶδίζω, v. [in pulverem redigo,] to reduce to ashes. Διὰ τινθαλέω σπῶδίσον τάχως. Vesp. 328. SYN. Ἐκκαίω.

Σπῶδος, vid. Σπῶδιὰ.

Σπῶδᾶς, ἄδᾶς, ἡ, subst. [vestis coriacea,] a leathern garment. Ἐχέ τὴν σπῶδᾶ πάντως δ' ἐμοὶ ῥιγῶν δόκεις. Aves 935. SYN. Σάγος, διφθέρα.

Σπονδή, ἥς, ἡ, subst. [libatio, induciæ,] a libation, a treaty, a truce. Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σφ' ἀσιγνήτῳ φέρων. Phæn. 95. SYN. Χθὴ, θύσια, εὐχή. EPI TH. Ἀκρητός, νεκτάρεια.

Σπονδοφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui libationes offert vel inducias fert, fetialis,] libation-offering, truce-bearing. Σπονδοφόρος, ὅπ' ἐμοῦ δι-ωκόμενος. Acharn. 216.

Σπύρα, ἄς, ἡ, et σπύρος, ου, ὁ, subst. [semen, progenies,] seed, production, sex. Ἡ πάντα νικῶσ' ἀνδρὰ καὶ θηλὴν σπύραν. Hec. 653. See also Theocr. 16. 94.

SYN. Γόνος, γονή, σπέρμα.

Σπῶρας, ἄδος, ἡ, adj. [sparsus,] scattered. Ἡ νησιώτην σπῶραδ' ἀκέτηνταί βιον; Rhcs. 697.

Σποργίλος, ου, ὁ, P. N. [Sporgilus.] Οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος; Aves 300.

Σπῶριμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sativus,] fit for sowing. Φαινόμενος σπῶριμοῦ δι' αὐλάκος. Theocr. 25. 219.

Σπῶρος, vid. Σπῶρα.

Σπουδάσω, f. ἄσω, v. [(1) festino, (2) studeo,] to hasten; to be anxious. Οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν. Hec. 805. SYN. Ἐπιτηδεύω, μελεῶμαι, προθυμεῖσθαι, σπεύδω, σπουδῇν ἔχω, τιθεμαι.

Σπουδαῖος, α, ὁν, adj. [(1) studiosus, (2) probus,] zealous, industrious, anxious, serious; good. Λέγε δὴ τὰ τὸ σπουδαῖον ὃ τί τοῦτ' ἐστὶ σοι. Lysistr. 96. SYN. Ἐπιμελής, προθυμὸς, σπερχνός, χρηστὸς, σφός, ἀγαθός.

Σπουδαρχίδης, ου, ὁ, adj. [magistratus ambiens,] anxious for offices of state. Ὅστις; πόλιτος χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης. Acharn. 595.

Σπουδαστὴς, α, ὁν, v. [studendus,] must be diligently attended to. Ἐπὶ τίνος σπουδαστῆον μοι μᾶλλον. Iph. A. 902.

Σπουδή, ἡς, ἡ, subst. [festinatio, studium,] haste, zeal. Σπουδαὶ δὲ λόγων κατὰτεινόμενων. Hec. 129. SYN. Τάχος, πρόθυμια, ἐπίθυμια, ἐπιμελεία, ἀρετή.

Σπῦρίς, ἰδος, ἡ, et dimin. σπυρίδιον, ου, τὸ, subst. [sporta, corbis,] a basket. Καὶ Κωπαίδων ἐλθεῖν σπυρίδας. Pax 1005. See also Acharn. 468. SYN. Κόφινος, κανὼν, τάλανος, στάγινος.

* Στάγμα, ἄτος, τὸ, στάγων, ὄντος, στάξ, ἄγος, ἡ, στάλαγμος, οὔ, ὁ, et στάλαγμα, ἄτος, τὸ, subst. [gutta,] a drop. Τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαῆς μελί. Pers. 618. See also Bacch. 756. Apoll. 4. 626. Antig. 1239. and Hec. 241.

* SYN. Λιβᾶς, ῥαθάμυγξ, ψεκᾶς. EPI TH. Δρῶσερον, ὕγρον, αἱματηρόν, ὕδρηλον, χλωρόν, νοτίον, ὕγροβόλον.

Στάδιος, στάδιος, et στάτος, ἡ, ὁν, adj. [statarius,] standing, erect. Οὐδ' αὖ μὴ ἔγχε στάδια. Pers. 245. See also Ran. 1353. and Z. 506. SYN. Ἐδραῖος, βεβαιοῦς, ὀρθίος.

Στάδιοδράμεσθαι, v. [stadio contendo,] to strive in the course. Οἱ ἐγὼ στάδιοδράμομαι. Herc. F. 859.

Στάδιον, ου, τὸ, subst. [(1) stadium, (2) curriculum,] a distance of 600 Greek feet, or about 200 yards; a course. Ὁδοῦ περὶελθεῖν στάδιον πλεῖν ἢ χίλιον. Aves 6.

Στάδιος, vid. Στάδιος.

Στάσω, f. ξω, * στάλω, στάλασσω, et στάλαζω, v. [stillo,] to drop. Θύρσων γλυκεῖαι μελίτος ἔσταζον ῥοαί. Bacch. 700. See also Apoll. 4. 1064. and Helen. 632. SYN. Ἀποστάσω, κάταστάσω, ψεκάσω, λείβω, ῥέω.

Στάθευος, ἡ, ὁν, adj. [adustus,] parched. Ὁψει, στάθευτος δ' ἡλίου φοίβῃ φλόγι. P. V. 22. SYN. Φλόγιζόμενος.

Στάθεύω, v. [torreo,] to parch, to burn. Τῇ λαμπάδι στάθεύσω. Lysistr. 378. SYN. Ὀπᾶω, θάλπω, αἰθύσσω.

Στάθμω, v. [metior, conjicio,] to measure, to conjecture. Πλέθρου στάθμῃσας μήκος εἰς εὐγώνιον. Ion 1137. SYN. Ἐξετάζω, εἰκάζω, στοχάζω, ὑποτόπew, τεκμαίρομαι, δοξάζω.

Στάθμη, ἡς, ἡ, subst. [regula,] a rule, a measure. Τῷ χη, πᾶρ' οἷαν ἡλθόμεν στάθμην βίου. Ion 1514. SYN. Κᾶνων, λαβή.

Στάθμος, οὔ, ὁ, plur. στάθμοι, et στάθμα, subst. [(1) stabulum; (2) postis; (3) libra, pondus,] a stall, a fold; a door-post; a pound, a weight. Μάλιστα, μυρίον γέ δους χρυσοῦ στάθμον. Bacch. 800. SYN. Ἀύλις, ἐπανυλῖς, πᾶραστᾶς, ζῦγος, τάλαντόν. EPI TH. Ἀργυρεὺς, ποιμνήτις, οἰσπῶλος, ἀκρὺς, μυρῖος, κοῖλος, οἰκεῖος, περὶμήκης.

Στακτός, ἡ, ὁν, adj. [stillans, liquidus,] dropping, liquid. Οὐτὲ μύροιςιν μύρῃσαι στακτοῖς. Plut. 529. SYN. Ὑγρός, χυτός.

Στάλαγμα, et στάλαγμος, vid. Στάγμα.

Στάλασσω, et στάλω, vid. Στάσω.

- Στάλιξ, ἰκός, ἡ, subst. [paxillus, quo sustententur retia,] a peg supporting nets. Ἀμπαύων στάλικες δ' ἀρτίπαγεῖς ἄν' ὄρη. Theocr. Ep. 3. 4. SYN. Ἰκρίδιον, πάσσαλός.
- Στάμιν, ἱνός, ἡ, subst. [statumen,] a rib in a ship. Ἀράρων θάμεσι σταμίνεσσιν. ε. 252.
- Σταμνῖον, ον, τὸ, et στάμνος, ον, ὁ vel ἡ, subst. [urna, urceolus,] an urn, a pitcher. Φερετω κύλικά τις ἐνδόθεν καὶ σταμνῖον. Lysistr. 199. See also Plut. 545. SYN. Κάλπῖς, κέραμύς, ἀμφόρεύς.
- Στάξ, vid. Στάγμα.
- Στάσιάζω, f. ἰάσω, v. [seditionem excito,] to excite sedition, to be factious, to quarrel. Μὴ στασιάζωμεν. Lysistr. 768. SYN. Διαστατέω, διίσταματ, διχοστατέω, ἐρίζω, ἀνακινέω, νέωτερίζω.
- Στάσιάρχος, ον, ὁ, subst. [auctor seditionis, vel cætus princeps,] an author of sedition, the head of a party. Καὶ στασιάρχος, τὰδὲ πεσσύνομῶν. Pers. 13.
- Στάσις, ἔως, ἡ, subst. [seditio, status,] a faction, a sedition, a state or condition. Καὶ στάσις πόλιταις. Androm. 475. SYN. Δίχοστασία, κατάστημά, θύρῳδος, τάρᾱχή.
- Στάσιωρον, ον, τὸ, subst. [caula montana. H. Steph. Vide tamen notas viro- rum eruditorum in l. citato,] a mountain fold or den. Μηλοβότα στασιωρόν. Cycl. 53. EXP. Σταθμόν ὄρειον.
- Στάτηρ, ἥρος, ὁ, subst. [stater,] a silver or gold coin, in silver worth about half a crown, in gold 13 shillings. Καὶ τοῦτ' ὅτι πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων. Nub. 1041. SYN. Τετραδραχμός.
- Στάτιζω, v. [(1) sisto, (2) sto,] to place; to stand. Διμῶι στατίζουσ' ἄς ἐπερσ' ἔμους πατήρ. Eur. Electr. 316. SYN. Ἰστημί, παρίστημί.
- Στάτος, οὐ, Στάδαῖος.
- Σταυρός, οὐ, ὁ, subst. [vallus,] a stake. Σταυροῖσιν πυκνιοῖσι. Ω. 453. SYN. Σκόλοψ.
- Στάφῖς, ἰδός, ἡ, subst. [uva passa,] a raisin. Ἀ σταφύλις στάφῖς ἐστί. Theocr. 27. 9.
- Στάφυλλῃ, ἥς, et σταφύλῃς, ἰδός, ἡ, subst. [uva,] a grape. Ἦν' ἐνθά δ' ἄνὰ σταφύλαι παντοῖαι ἔασιν. ω. 342. See also Theocr. 27. 9. SYN. Βότρυς. ΕΡΙΤΗ. Βακχῆας, πίων.
- Στάφυλη, ἥς, ἡ, subst. [perpendicularum architectonicum,] a plummet. Σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἔισας. Β. 765.
- Στάχυς, ὅς, et ἀστάχυς, ὁ, subst. [spica, seges,] an ear of corn, a crop. Σπαρτῶν στάχυς ἐβλαστῆν. Herc. F. 5. SYN. Λήϊον. ΕΡΙΤΗ. Χρυσόπηληξ, γηγενής, πύριμος, πύλῳμέτρος, ἀγλαός.
- Στέαρ, ἀτός, τὸ, subst. [sebum, adeps crassus et densus,] suet. Ἐκ δὲ στέατος ἐνεικέ μέγαν τρόχον. φ. 178. SYN. Πιμέλη, λίπος.
- Στέγάζω, vid. Στέγω.
- Στέγανός, et στέγνος, ἡ, ὄν, adj. [opertus, tectus,] covered, reserved. Λευκῆς χιὼνος πτέρῳγι στέγανός. Antig. 114. SYN. Κάτηρεφής, σὺνέχης, σίωπηλός.
- Στέγη, ἥς, ἡ, et στέγος, ἔος, et στέγαστρον, ον, τὸ, subst. [(1) tectum, (2) domus,] a covering; a house. Οὐδ' ἂν στέγην γάρ, ἥς κάτηρεφεῖς δόμοι. Hipp. 470. See also Pers. 146. and Choëph. 971. ΕΡΙΤΗ. Πάνδημος, ἀξένος, νυμφίδιός, τυραννική, πορφύρευτική, ἀκλήσις.
- Στέγω, et στέγάζω, v. [tego,] to cover, to protect. Στέγει τυραννον δῶμά προσπόλων ἐμῶν; Hipp. 845. See also Soph. Electr. 781. SYN. Κάλυπτω, κάταστέγάζω, ἀμύνω.
- Στείβω, v. [calco,] to tread upon. Στείβων ἀνδρῶν. Helen. 868. SYN. Πάτεω, περιβάλλω, ἐπεμβαίνω.
- Στεινόπῳρος, Ion. pro Στένδοπῳρος, q. v.
- Στεινός, Ion. pro Στένός, q. v.
- Στείνω, Ion. pro Στένω, q. v.
- Στείνωπος, Ion. pro Στένωπος, q. v.

- Στεῖρα, as, Ion. στεῖρη, ης, ἡ, subst. [(1) "carina navis; (2) juvenca quæ nunquam peperit." Damm.] the keel of a ship; a steer. Στεῖρη πορφύρεον μέγαλ' ἰάχε, νηὸς ἰούσης. β. 428.
- Στειπτός, et σσιπτός, ἡ, ὄν, adj. [calcatus,] trodden. Στειπτή γέ φυλλὰς ὡς ἐναυλιζοντὶ τῷ. Philoct. 33. See also Acharn. 180.
- Στεῖρος, et στερήφος, η, ὄν, adj. [sterilis,] barren. Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βούν. κ. 522. See also Thesm. 648. SYN. Ἄγονός, ἀτόκος, ἀκαρπός.
- Στείχω, et στήχῳ, v. [ordine incedo, vado,] to march in order, to go. Οὐκ ἐστὶ στείχουσί γάρ εἰς φθόνον ἡδῆ. Med. 973. See also B. 92. SYN. Βαδίζω, πορεύομαι, ὑποχωρεῶ, ἔρχομαι.
- Στελεῖα, Ion. στέλεια, ἄς, ἡ; στελεῖον, Ion. στείλειον, et στείλειον, ου, τὸ, subst. [manubrium,] a socket, a handle. Αἰθεὶς ἐπὶ στελεῇ. Apoll. 4. 957. See also e. 336. SYN. Λάβη, ἄφη, κώπη.
- Στελεχός, εὖς, τὸ, subst. [stipes, caudex,] the stump or stem of a tree. Τὰς ἀνδράς ἔρρειν, στελεχῇ. Lysistr. 336. SYN. Πίζα, κορμός, κλάδος.
- Στέλλω, f. ἐλῶ, v. [instruo,] to arrange, to adorn, to prepare for. Ἐνθ' Ἀργῶθεν ναῦν ποτιῖαν ἐστείλαμεν. Iph. T. 70. SYN. Ἀναστέλλω, συστέλλω, στήλιζω, σκευάζω, παρσκευάζω, περιβάλλω, κοσμεῶ, περιστέλλω.
- Στέμμα, ἄτος, τὸ, subst. [corona,] a garland. Σεμνὰ στεμμάτων μυστήριᾶ. Ion. 480. SYN. See Στεφανός.
- Στεμμάτων, vid. Στεφω.
- Στέμφυλα, τὰ, subst. [fraces, olivarum vel uvarum pressarum reliquiae,] the remains of olives or grapes pressed. Βρύων μέλιτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. Nub. 45. SYN. Βρυτῆα, τὰ.
- Στεναγμός, ἄτος, τὸ, στεναγμός, οὗ, ὁ, et στυνάχη, ἡς, ἡ, subst. [gemitus,] a groan. Τῶν σῶν δ' ἀκούσας, Ἰδλῆως, στεναγμάτων. Heracl. 479. See also Phoen. 1054. and Ω. 512. SYN. Στόνος, οἰμωγή, ὀλοφυρμός. EPITH. Ἡδύ. PHR. Πένθιμος στεναγμάτων εἰσβολή.
- Στενάζω, στεναχίζω, et στενάχω, vid. Στένω.
- * Στενακτέος, α, ὄν, adj. [ingemiscendus,] must be lamented. Τὰ τούτων οὐχὶ σοὶ στενακτέον. Eur. Suppl. 301.
- Στενακτός, ἡ, ὄν, adj. [(1) gemens; (2) gemendus,] lamenting; to be lamented, mournful. Στενάζεθ', ὡς στενακτᾶ. Herc. F. 909. SYN. Γοερός, ἀξιοθρηνός, στενακτέος.
- Στενάχω, vid. Στένω.
- Στενόκωκυτός, ου, ὁ et ἡ, subst. [lamentum ciens,] causing bitter groans. Ἐκκοκκίῳ σου τὰς στενόκωκυτους τρήχας. Lysistr. 449.
- Στενόλεσχέω, v. [de rebus male subtilibus garrus,] to chatter ignorantly about subtleties. Καὶ περὶ καπνοῦ στενόλεσχέιν. Nub. 319. SYN. Λεπτόλογεω, στωμύλλω.
- Στενόπορθμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [arctum fretum habens,] having a narrow channel. Κέλοισα, στενόπορθμόν. Iph. A. 167.
- Στενόπορος, Ion. στενωπόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [angustos meatus habens,] having a narrow passage, narrow. Αὐτοὶ θ' ὑπ' αὐτῶν στενόπορους κατ' ἐξόδους. Androm. 1132. See also Iph. T. 891.
- Στένός, Ion. στεινός, et στενύγρος, ἂ, ὄν, adj. [angustus,] straight, narrow. Οὗ δὲ στενὸν διαυλὸν ῥέχεται πέτρας. Troad. 437. See also Simon. 200. SYN. Στενωπόρος, στενωπός, λεπτός, στενόχωρός.
- Στένωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Stentor.] Στένωρ εἰσαμένη μεγάλητορὶ χαλκεῷ φωνῇ. E. 785.
- Στενύγρος, vid. Στένός.
- Στένω, Ion. στείνω, στενάζω, στεναχίζω, et στενάχω, v. [gemo,] to groan. Οὐκ ἂν μόνωθεὶς τῆς δαμαρτὸς ἐστένες. Alcest. 307. See also Phoen. 1654. π. 188. and θ. 95. SYN. Στόναχέω, οἰμώζω, στοναχίζω, ἀναστείνω, κλάω, ὀδυρόμαι, ὀλοδύζω.
- Στένωπός, Ion. στεινωπός, οὗ, ὁ et ἡ, adj. [angustus,] narrow. Δρυμός τε καὶ στενωπός ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς. Œ. R. 1399. SYN. See Στένός.

- Στέργηθρὸν, *ov*, et στέργημα, *ἄρς*, *τὸ*, subst. [*amoris illecebræ*,] an enticement to love, a charm. Εὐλῶτά δ' εἶναι στέργηθρὰ φρένων. Hipp. 256. See also Trach. 1138. SYN. Φιλία, ἔρως, φίλτρον, δέλαιρ.
- Στέργω, *v*. [(1) *amo ut parens*, (2) *diligo*, (3) *contentus sum*,] to feel natural affection, to love, to be content, to desire. Δείσαντες, ἢ στέρξαντες; Cē. R. 11. SYN. Ἀγαπᾶω, φίλω, ἀρκέομαι, ἀρέσκομαι, ἰμείρω.
- Στέρεος, et στερόδος, *ἂ*, *ὄν*, adj. [*firmus*,] strong. Ἐπαυοῖδαῖσιν θέλξει, στερῆάς τ'. P. V. 180. See also Androm. 98.
- * Στερῆοφρων, *ὄνς*, adj. [*dura mente præditus*,] hard-hearted. Ποτὲ χρὸνψ στερῆοφρων. Aj. Fl. 526. SYN. Δυστραπέλδς.
- Στερῆω, στερίσκω, et στερῶμαι, *v*. [*privo*,] to deprive. Τῆς σῆς στερηθεὶς φιλατίας ὀμιλίας. Hipp. 839. See also Eur. Suppl. 1103. and Phæn. 592. SYN. Ἀποστέρω, ἀμέρῳ, ἀφαίρω, ὀφρᾶνίζω, περὶσυνᾶω, ζημιῶ.
- Στερῆως, *adv*. [*firmiter*,] firmly. Ἐντεῦτο στερῆως. K. 263. SYN. Χάλεπως, ἰσχυρῶς, βέβαλως.
- Στερίφος, *vid*. Στεῖρος.
- Στερκτός, *ἡ*, *ὄν*, adj. [*amabilis*,] lovely. Στερκτόν, ἢ προσήγορόν. Cē. R. 1338. SYN. Ἀγαπητός, ἔραστός.
- Στερνόν, *ov*, *τὸ*, subst. [*pectus*,] the chest, the breast. Ἄρην Αἰτωλὸν ἐν στέρνοισι ἔχει. Phœn. 134. SYN. Στήθος. ΕΡΙΘΗ. Κάλλιστον ἰμέρῳ, λάχνην, λάσιον.
- Στερνοτύτης, *ἔός*, *ὁ* et *ἡ*, adj. [*pectora tundens*,] beating the breast. Φῶνοι, μάχαι, στερνοτύτεις τ' ἂν ἂν τῶπῳ. Eur. Suppl. 614.
- Στερνοῦχος, *ov*, *ὁ* et *ἡ*, adj. [*in gremio continens*,] holding in the lap. Στερνοῦχον χθόνος. Cē. C. 691. SYN. Πεδίουχος.
- Στερῶμαι, *vid*. Στερῶ.
- Στερόπη, *ἡς*, et στερόψ, *ὅπως*, *ἡ*, subst. [(1) *fulgor*, (2) *fulgur*,] brightness, splendor, lightning. Χειμωνοτύπη, βροντῇ, στερόπῃ τ'. Æsch. Suppl. 35. See also Antig. 1127. SYN. Ἀστράπη, ἀστερόπη, σέλας.
- Στερόπηγῆρες, *ov*, *ὁ*, et *ἡ*, adj. [*qui fulgur concitat vel congregat*,] lightning-exciting or gathering. Κινήσει πύκνιν νῆφελιν στερόπηγῆρες Ζεὺς. Π. 298.
- Στερόδος, *vid*. Στερῆος.
- Στερόδος, *ἔός*, *τὸ*, subst. [*corium*,] a hide. Στερόδῳσιν αἰγείοις ἐζωσμένα. Apoll. 4. 1349. SYN. Δέρμα.
- Στεῦμαι, *v*. [*statuo, promitto*,] to resolve, to promise. Στεῦνται δ' ἔρου Τρώλον πέλαται. Pers. 49. SYN. Ὑποδέχομαι, ὑπόσχομαι.
- Στεφανή, *ης*, *ἡ*, subst. [*cinctura, ora*,] an inclosure, a border. Πύργων ἐπ' ἄκρας στεφάνας ὄθι σοι. Troad. 786. ΕΡΙΘΗ. Καλὴ, εὐτυκτός, χρυσεῖα, εὐχαλκός, χαλκεία, θυσσάνδεσσά.
- Στεφάνηπλόκῳ, *v*. [*coronam plecto*,] to weave a garland. Στεφάνηπλόκοις ἐβοσκὺν ἐν ταῖς μυρρίναις. Thesm. 455.
- Στεφάνηφόρεω, *v*. [*coronam gesto*,] to wear a crown or garland. Ἰσμεν, ὧ στεφάνηφόρει. Herc. F. 777.
- Στεφάνηφόρεια, et στεφάνηφόρεια, *as*, *ἡ*, subst. [*coronæ gestatio*,] the wearing of a crown. Νίκῃ στεφάνηφόρειαν. Eur. Electr. 862.
- Στεφάνηφόρος, *ov*, *ὁ* et *ἡ*, adj. [*coronam gestans*,] crown-bearing. Στεφάνηφόρους ἄπωθῃ. Bacch. 523. SYN. Καταστέφης, ἐπηρέφης, πολυστέφης, περιστέφης.
- Στεφάνίζω, *vid*. Στεφω.
- Στεφάνισκος, *ov*, *ὁ*, subst. [*corolla*,] a little crown, a chaplet. Ρῶδινοισι στεφάνισκοις. Anacr. 5. 15.
- Στεφάνος, *ov*, *ὁ*, et στεφάνωμα, *ἄρς*, et στεφός, *ἔός*, *τὸ*, subst. [(1) *corona*, (2) *honos*,] a crown, a garland; honor. Οὐδεὶς στεφάνον ἀνθαιρήσεται. Herc. 654. See also Herc. F. 355. and Med. 945. SYN. Στέμμα, περὶδημα. ΕΡΙΘΗ. Χρυσῆος, χρυσεῦτενκτός, πλεκτός, χλωροκόμος, κλεινοτάτος, καλλινικός, οὐρανός, καλλιπαῖς, πάτρωος, καλλιχόρος, κισσίνος, χρυσήλατος, περὶβύλος, ἱερὸς, ἄβρος, χλοῆρος, νεοθήλης, ἡδὺ πνέων, ἡδύπνοος, τηλαυγής, ῥόδοις, εἰαρινός, οὐρανός, ταῖνφυλλός, χρυσόκομος.

Στέφανῶν, vid. Στέφω.

Στέφανῶδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [coronis aptus,] fit for crowns or garlands. Ἄν' ἄ δ' ἐλαταῖσι, στέφανώδει τὲ χλόα. Iph. A. 1058.

Στέφος, vid. Στέφανος.

Στέφω, στεμμαῶν, στέφανίζω, et στέφανῶν, v. [corono,] to crown. Οἶνον· στέφει δὲ κράτ' αὖ μυσσίνους κλάδοις. Alcest. 774. See also Heracl. 530. and Orest. 915. SYN. Ἀναστέφω, περίστέφω, κοσμέω, περικοσμέω, πύκάζω.

Στήθος, ἔος, subst. [pectus,] a breast. Ἴκνεῖται λόγος διὰ στήθεων. Sept. Theb. 559. (A double dochmiac.) SYN. Στέρνον, θώραξ. EPIITH. Ἰμερῶν λαχνηῖν, φίλον, ἀπάλον, ἀργυφῶν, μετ' ἀμάξιον, μέσον, γοῦρον.

Στήλη, ἡ, subst. [columna, cippus,] a pillar, a buttress, a monument. Μέμνησ', ὅτ' τῆς στήλης κατέτιλ' ἐσπερας; Aves 1054. SYN. Κίον, στῦλος, μνημα. EPIITH. Πρόβλη. PHR. Πάρου λίθου λευκοῦτα.

Στημορράγγω, v. [staminibus ruptis scindo, vel scindor,] to rend, or to be rent. Στημορράγουσιν ποικίλων ἐσθημάτων. Pers. 841.

Στήμων, ὁ, subst. [stamen,] the warp. Εἰ μὴ τὸν στήμον' ἀνήσεις. Lysistr. 519. EPIITH. Λεπτός.

Στήριγμα, ἄτος, τὸ, subst. [fulcimentum,] a strengthening, a support. Κάμοι χερός τις ἐνδὼτ' στηρίγματά. Iph. A. 617. SYN. Ἐρείσμα, ἔχμα, ὑποβάθρον, στήριγμα.

Στηρίζω, f. ξω, v. [firmiter figo, fulcio, firmo,] to fix firmly, to prop up, to establish. Πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς. Bacch. 1072. SYN. Ἐρείδω, κρατύνω, ἵστημι, ἐμπεδῶ.

Στησίχορος, ον, ὁ, P. N. [Stesichorus,] a Greek lyric poet of Himera in Sicily. Οὕτω γάρ Ὀμηρὸς ἦδ' Στησίχορος. Simon. 10. 4.

Στία, as, ἡ, subst. [lapillus,] a pebble. Στιάων· εἶσω δὲ μέλας λίθος ἡρήρειστό. Apoll. 2. 1176. SYN. Ψήφος, λίθαξ.

Στίβαρος, ἂ, ὁν, adj. [(1) firmus, (2) gravis,] strong; heavy. Ὡχέρ', ἐπεὶ ῥ' αἴλιον στίβαρης ἀπὸ χειρὸς ἄρουσεν. N. 505. SYN. Στερός, στερεός, βριάρος, ἀστεμφής, βάρυς, ἰσχυρός, κράτερός.

Στίβαρος, adv. [firmiter, graviter,] strongly, heavily. Αἶ ῥ' αὖ πύλας εἵρυντ' οὐκα στίβαρος ἀράντας. M. 454. SYN. Στερεώς, στερόως, ἰσχυρῶς.

Στίβας, ἄδος, ἡ, subst. [stramentum,] a pallet bed. Πράγματ' αὖ τῷ καὶ στίβαδ' αὖ, ἂς ἐλαχέ Φορμίων. Pax 348. SYN. Στρωμνὴ, λέχος. EPIITH. Χάμαιπέτης.

Στίβη, ἡ, subst. [pruina,] hoar-frost. Στίβῃ ὑπηόη. ρ. 25. SYN. Πάχνη, αἶθρος, πάγος. EPIITH. Κάκη.

Στίβος, ον, ὁ, subst. [trames,] a track, a way. Ἐπίσχε, ὡς ἂν προὔξερευνήσω στίβον. Phoen. 90. SYN. Τρίβος, ὁδός, ἀτραπός, πάτος, ἵχνος. EPIITH. Μέγας, περιφέρης.

Στίγμα, ἄτος, τὸ, et * στιγμός, οὔ, ὁ, subst. [punctio, nota,] a puncture, a mark, a spot. Στίγματ' αὖ δ' ὡς ἐπέφαντ' ἰδεῖν δεινοῖσιν δράκουσιν. Hes. Scut. 166. See also Aesch. Suppl. 846. SYN. Κηλὶς, ποικιλμῖ, σπῖλος.

Στιγματίας, ον, ὁ, adj. [stigmatē notatus,] stigmatised, branded. Στιγματίας θ', ἀρπάλειος. Lysistr. 331.

* Στιγμός, vid. Στίγμα.

Στίζω, f. ξω, v. [pungo,] to prick, to brand. Ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ. Vesp. 1287. SYN. Καταστίζω, κεντέω, νύσσω, ποικίλλω, στίγματιζω.

Στικτός, ἡ, ὁν, adj. [maculosus,] spotted. Καὶ νεβροῦ στικτὸν δερῶς. Bacch. 823. SYN. Κατάστικτός, αἰδός, ποικίλος, κατάστικτός, αἰδώνωτος, βαλὺς κηλιδωτός.

* Στιλβίδης, ον, ὁ, P. N. [Stilbides,] a famous Athenian soothsayer, in the Peloponnesian war. Ἡ σχιζὰ γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πίεζει. Pax 1031.

Στίλβω, v. [fulgeo,] to shine, to flash out. Στίλβει νύσῳδεις ἀστράπας. Orest. 474. SYN. Ἀποστίλβω, ἀστράπτω, λάμπω, αὐγάζω.

Στίλη, ἡ, subst. [stilla, nummus minimus,] a drop, a mite. Τὶ οὐκ ἀποκοιμήθην ὅσον ὅσον στίλην; Vesp. 213.

¹ The active form of Στήρίζω frequently occurs in a neuter signification.

- Στιλπνός, ἡ, ὄν, adj. [fulgidus,] shining, bright. Στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἑρσαι. E. 351. SYN. Λαμπρός, ἀστράπτων.
- Στιξίς, ἡ, subst. [ordo militaris,] a rank of soldiers. Τὶ δρωῖν τᾷ ; μῶν τάσσοντᾷ πόλεμίων στιχᾶς ; Heracl. 676. SYN. Στοιχός, τάξις, στίφος. EPI TH. Πύκνη, κρατερὰ, δολιχή.
- * Στιπτός, id. q. Στειπτός, q. v.
- Στίφος, ἔος, τὸ, subst. [turba, caterva,] a crowd, a troop. Πόλεμον στίφος παρέχοντες. Pers. 20. SYN. Ὀμιλός, πλῆθος, τάξις, στίξ, ἀγγελ, ἴλη, τέλος.
- Στιχᾶω, vid. Στείχω.
- Στιχίος, ου, ὁ, P. N. [Stichius,] a Boeotian general in the Trojan war. Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκέσιλαον ἐπεφνέ. O. 329.
- Στίχος, ου, ὁ, subst. [ordo,] order, a row, a measure. Τάξαι νεῶν μὲν στίφος ἐν στίχοις τρισῖν. Pers. 372. SYN. Μέτρον.
- Στλεγγίς, ἰδός, ἡ, subst. [strigil,] a scraper. Ὅρᾶς, ὡς στλεγγίδας λαβούσαι. Thesm. 556. SYN. Ψήκτρα.
- Στόα, poet. στοιά, ἄς, ἡ, subst. [porticus,] a porch. Στόας στέναχούσης. Acharn. 548. See also Eccl. 680. SYN. Αἶθουσα.
- Στοιβή, ἡς, ἡ, subst. [verbum supervacaneum, complemento versus serviens,] a word foisted in. Ἡ στοιβῇν ἰδης. Ran. 1178.
- Στοιχαῖδες, ων, οἱ, P. N. [Stechades,] five islands on the coast of France. Στοιχαῖδες, Ἀργῶς περὶ ὧσιν ἀνήκοντ' ἡνός. Apoll. 4. 554.
- * Στοιχεῖον, ου, τὸ, subst. [(1) elementum ; (2) umbra solis,] element, first principle ; a line on a dial. Ὅταν ἡ δέκα πουν τὸ στοιχεῖον. Eccles. 652.
- Στοιχηγῶρεω, v. [ordine narro,] to tell in order. Στοιχηγῶροῖν· οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμι σοι. Pers. 436.
- Στοιχίζω, f. ἴσω, v. [ordino,] to set in a row, to arrange. Τρόπους δὲ πολλοὺς μαγνίκης ἐστοίχισα. P. V. 493. SYN. Πέριστοιχίζω, μάκρηγῶρεω, διάκοσμεω, διατάσσω.
- Στόλη, ἡς, ἡ, et στολισμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [vestis,] a garment, clothing, dress. Ἀθηναῖος εἰμάτων στολῇ. Iph. A. 73. See also Hec. 1138. SYN. Ἐσθῆς, στολμός, ἀμπέχονη, στολῖς, κόσμος. EPI TH. Μελαινά, γυναικῶμιδος, θήλειᾷ, αἰκίης, δυσπνήης.
- Στολίδω, et στολίζω, v. [induo,] to put on, to clothe. Νέβριδα στολίδωσάμενα πότ' ἐγώ. Phœn. 1768. See also Eur. Suppl. 669. SYN. Ἀμφιβάλλω, ἀμφιστέλλω, ἀμπίσχω, ἀμπέχω, περὶβάλλω, ἀμφέννυμι.
- Στολῖς, ἰδός, ἡ, subst. [plica,] the fold of a garment. Στολίδες ὑπὸ σφύροισι τεινύουσιν σέθεν. Bacch. 924. SYN. Στολή, δέρμα. EPI TH. Κρόκεσσά, παμποικίλος.
- Στολμός, οὔ, ὁ, subst. [amictus,] a clothing, dress. Στολμοῖσι νεκρῶν κρατᾶς ἐξεστεμμένα. Herc. F. 525. SYN. Στολισμᾶ, στολή.
- Στόλος, ου, ὁ, subst. [(1) præparatio, (2) expeditio,] arrangement ; an expedition by land or sea. Φρυγῶν ἐς αἰᾶν αὐθις αἴροισιν στολόν. Hec. 1123. SYN. Πάρασκενι, στρατεία, ἐξόδος, πλοῦς, πλῆθος.
- Στόμα, ἄτος, et στόμιον, ου, τὸ, subst. [os,] a mouth, an entrance. Ἀνὰ στόμ' αἰεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν. Androm. 95. See also Antig. 1231. SYN. Εἰσβολή, ἐκβολή, εἰσόδος, μάσταξ. EPI TH. Νεκτᾶρεῶν, τέρεν, κάλῶν, ἡδὺ, λιγυρῶν, γυερῶν, ἱμερῶν, δολιῶν, αἰδῶν, ἀμβροσίῶν, ἀνδρῶν, δεινῶν, ἀφυλλῶν, σάφέστατον, ἄκρον, εὐπρόσηγῶρον, ἐτήτυμον, πόντιον, εὐφημῶν, ἄθροον, ἀψευδές, ἀχάλινον, εὐρύον, ἐλεινόν, ἐλευθέρον, νεκτᾶρεῶν, ἐρῶν, μακρῶν, βάρύφθογγον, σκαιόν, ἀπύλων, μέγα, φθονῶρον, σεμνόν, κακῶγλωσσόν.
- Στομαλίμνον, ου, τὸ, subst. [æstuarium,] a lake or inlet near the sea. Καὶ μὲν ἐς στομαλίμνον ἐλαύνεται. Theocr. 4. 23.
- Στομαργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [loquax,] babbling, trifling. Τὴν σὴν στομαργόν, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν. Med. 525. SYN. Στομαλγῆς, φλυαρός, ἀλάζων, ὑπερκομπός, σπερμῶδγός.
- Στομάτουργος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [ore opus suum conficiens,] one who mouths. Ἐνθεν δὲ, στομάτουργος ἔπων. Ran. 847.

Στόμαχος, ου, ὁ, subst. [guttur,] the throat, gullet. Ἡ, καὶ ἀπὸ στόμαχους ἀρῶν τὰμὲ νηλεῖ χαλεῶ. Γ. 292. SYN. Λαιμός, φάρυγξ.

Στόμιον, ου, τὸ, subst. [os,] the mouth. Vid. Στόμα.

Στόμιον, ου, τὸ, subst. [frænum,] a bit, a bridle. Γνώμη στόμιων ἅτερ εὐθύων. P. V. 295. SYN. See Χάλινος.

Στόμω, f. ὦσω, v. [os obturo, acuo,] to stop the mouth, to sharpen. Δειναῖς ἐχιδναῖς εἰς ἐμ' ἐστόμωμένη; Iph. T. 288. SYN. Ὀξύνω, παρόξύνω, ἀποστόμω.

Στομφάζω, v. [magnifice loquor,] to talk big. Ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντάς. Vesp. 720. SYN. Ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, μεγαλάνχεω, ὑψηλόδύγεω, καυχᾶμαι.

Στόμφαξ, ακός, ὁ et ἡ, adj. [grandiloquus,] speaking big, braggart. Ὑδφον πλέων, ἀσύστατον, στόμφακᾶ, κρημνοποιόν. Nub. 1370. SYN. Κομπαστής, ἀλάζων, μέγαληγῶρος, καυχηγής.

Στόμωσις, εως, ἡ, subst. [acumen,] an edge. Πολλὴν ἔχον στόμωσιν. Cæ. R. 795.

Στόναχέω, et στόναχίζω, v. [gemo,] to groan. Νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στόναχί-σεται ἐξδῶμῃναι. Hom. Hymn. 4. 253. See also ι. 13. SYN. See Στένω.

Στόναχῇ, vid. Στέναγμα.

Στόνυεις, εσσα, ἐν, adj. [gemebundus,] groaning. Στόνυεσσά τε γῆρὺς ὀμνυλός. Cæ. R. 187. SYN. Ἀγαστύνος, γῶερὸς, πένθιμος, στένακτος.

Στόνων, ου, ὁ, subst. [gemitus,] a groan. Στόνων αὐτάς· σὺ τ', ὦ. Sept. Theb. 135. SYN. See Στέναγμα.

Στόνυξ, ὄχος, ὁ, subst. [præacuta cautes,] a sharp rock. Πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφύρον. Apoll. 4. 1679.

Στόρεω, et στόρνυμι, f. ἔσω, et στρώννυμι, f. στρώσω, v. [sterno,] to spread, to prostrate. Στόρεσας θέλω προπίνειν. Anacr. 4. 3. See also Eur. Suppl. 776.

Στόχάζομαι, v. [(1) collineo ad scopum, (2) conjicio,] to aim at a mark; to conjecture. Εὐ γε στόχάζει, καπὸφράγνυσαι κύκλῳ. Antig. 241. SYN. Εὐστόχεω, οἶμαι, εικάζω.

Στόχασμα, ἄτος, τὸ, subst. [collineatio ad scopum,] an aim. Οὐκ ἀγκύλωτοῖς Θεσσαλῶν στόχασμάσιν. Bacch. 1194.

Στραγγεύομαι, v. [tempus tero,] to linger. Τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; Nub. 131. SYN. Ἀνάβάλλω, διατρίβω.

Στραγγουρία, as, ἡ, subst. [stranguria,] a strangury. Ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας. Vesp. 806.

Στραγγουρίῳ, v. [stranguria laboro,] to be afflicted with a strangury. Στραγγουρίῳ γάρ, ἐχθὲς ἐφαγον κάρδαμα. Thesm. 622.

Στράπτω, i. q. ἀστράπτω, v. [fulguro, fulgeo,] to lighten, to shine. Στράψαντά χειρὸς τῆς ἀνίκητου βέλη. Cæ. C. 1514. SYN. Ἀστράπτω, ἀποστράπτω, ἀπὸλάμπω.

Στράταρχος, vid. Στράτηγος.

Στράτεια, as, ἡ, subst. [expeditio militaris,] an expedition. Ἴτω στράτεια διὰλυθεῖς ἐξ Αὐλίδος. Iph. A. 495. EPITH. Δυστόχεσάτη, ὀλεθρίος, χιλιόναυς.

Στράτευμα, ἄτος, τὸ, στρατιά, as, ἡ, et στρατός, οὗ, ὁ, subst. [exercitus,] an army. Κατέσχ', Ἀχιλλεύς, πᾶν στρατεῦμα Ἑλληνικόν. Hec. 38. See also Troad. 232. and Bacch. 1345. SYN. Στόλος, ἐξῶδος, στρατοπέδον. EPITH. Ναυσίπυρον, χιλιόναυ, βάρβαρον, εὐρύ, πολὺ, ἀλῖον, ἀεικέλιος, φίλοπτόλεμος, ὀλός, ἀνηρίθμῳ, κρατέρως, ἀμείλιχος, ἀρήϊος. PHR. Κύμα χειρσαίων στρατοῦ.

Στράτεύω, v. [(1) exercitum in expeditionem duco, (2) milito,] (1) to lead an army on an expedition, (2) to serve in war. Ἔνος δ' ἐπ' ἀνδρὸς δώματα στράτεῦμέν. Herc. F. 821.

Στράτηγέω, et στράτηλάττω, v. [exercitum duco,] to lead an army. Δυοῖν γέροντοιν δὲ στράτηγεται φῶγῃ. Androm. 39. See also Orest. 709. SYN. Ἠγεμόνεύω.

Στράτηγία, as, ἡ, subst. [munus imperatorium, peritia imperatoria,] the office

of a general, generalship. Τὴν δ' ἔμην στρατηγίαν. *Androm.* 676. *SYN.* 'Ηγέμενευμά.

Στρατηγικῶς, *adv.* [imperatorie,] in a general-like manner. Καὶ στρατηγικῶς. *Aves* 361.

Στρατηγίδον, *vid.* Στρατόπεδον.

Στρατηγίς, ἰδός, ἡ, *adj.* [prætorial,] of a general.¹ Καὶ δὴ 'πὶ δίσοις ἦν στρατηγίῳ πύλαις. *Aj. Fl.* 49. *SYN.* Στρατῳῖτις.

Στρατηγός, στρατάρχος, *et* στρατηλάτης, *ου, ὁ, subst.* [dux exercitus,] a general. Σφαλέρᾳ δ' οὐ φίλῳ στρατηγῶν κράτη. *Rhes.* 132. See also *Pyth.* 6. 31. and *Orest.* 567. *SYN.* 'Αρχός, ἡγέμων.

Στρατία, *vid.* Στρατευνᾶ.²

Στρατίος, ὄν, *adj.* [ad exercitum s. ad bellum pertinens, militari more,] belonging to an army or war, in a soldier-like manner. Μεγά καὶ στρατῖον κατέπαρδεν. *Vesp.* 616. *EXP.* Μεγά, φέβερῶν.

Στρατῳῖτης, στρατωνίδης, *ου, ὁ, et* *στρατῳῖτις, ἰδός, ἡ, *subst.* [miles, milites,] a soldier, military. Εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατῳῖταις ἅ 'λάβες. *Vesp.* 965. See also *Acharn.* 596. and *Agam.* 46. *SYN.* 'Οπλίτης, τευχηστής, αἰχμητής, ἄσπιστής, πόλεμιστής, μάχητής.

*Στρατῳῖτικός, ἡ, ὄν, *adj.* [militaris,] military. Μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλῖον στρατῳῖτικόν; *Pax* 527. *SYN.* Πόλεμικός, μάχιμος.

Στρατόμαντις, ἔως, ὁ, *subst.* [augur exercitus,] soothsayer of the army. Κεδνὸς δὲ στρατόμαντις ἰδών. *Agam.* 120.

*Στρατόνικη, ἡς, ἡ, *P. N.* [Stratonice.] Καὶ Στρατόνικην, ἡμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πόλεμιζεῖν. *Thesm.* 807.

Στρατόπεδον, *et* στρατηγίδον, *ου, τὸ, subst.* [castra, exercitus,] a camp, an army. Μεθεῖται στρατός στρατόπεδον λίπῶν. *Sept. Theb.* 79. See also *Aj. Fl.* 721.

Στρατός, *vid.* Στρατευνᾶ.

Στρατώ, *v.* [exercitum colloco,] to post or encamp an army. Οἱ ῥᾶ τὸτ' ἐστράτωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοι. *Γ.* 187. *SYN.* Σκηνώ.

Στρατωνίδης, *vid.* Στρατῳῖτης.

Στρέβλη, ἡς, ἡ, *subst.* [instrumentum nauticum,] a screw. Στρέβλαισὶ ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον. *Æsch.* *Suppl.* 450.

Στρέβλος, ἡ, ὄν, *adj.* [detortus, tortuosus,] distorted, crooked. "Ελθωσι στρεβλοῖσι πάλαισμασιν ἀντιλογούντες. *Ran.* 878. *SYN.* Στρεπτός, καμπύλος, δύσκολος, σκολιός, στραβός.

Στρέβλω, *v.* [torqueo, distorqueo,] to twist, to distort, to rack. 'Ἐπὶ τοῦ τροχου γὰρ δεῖ σ' ἔχει στρέβλούμενον. *Plut.* 875. *SYN.* Στρέφω, παρ᾽στρέφω, διαστρέφω, βάσανίζω, αἰκίζω.

Στρεπταιγλός, ἡ, ὄν, *adj.* [fulgorem torquens, vox dithyramb. ab Aristoph. conficta,] light-whirling. Στρεπταιγλᾶν δαΐδον ὀρμάν. *Nub.* 334.

Στρεπτός, ἡ, ὄν, *adj.* [tortus,] twisted, pliant. Στρεπταῖς λυγοῖσι σῶμα συμπεπλεγμένους. *Cycl.* 225. *SYN.* Στρέβλος.

Στρεύνωμαι, *v.* [paulatim tabesco,] gradually to waste away. 'Η δηθὰ στρεύνεσθαι ἔων ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. *μ.* 351. *SYN.* Στραγγεύωμαι.

Στρέφεινέω, *v.* [contorqueo,] to turn and twist. Στρέφεινέθηεν δὲ οἱ ὅσοι. *Π.* 792. *SYN.* Πέριστρέφω, περὶδινέω, δινέω, τρῶχόδινέω, στρόφεινέω.

Στρέφω, *f. ψω, et* *Ion. imp.* στρέψασκον, *v.* [verto,] to turn, to twist. Κῶρας στρέφουσαν. *Med.* 1172. See also *Σ.* 546. *SYN.* Στρόφω, μεταστρέφω, κύλλω, δινέω, γνάμπω, στρέβλω, στρόφάλιζω, στρωφᾶω, τρέπω, στρόβω.

Στρεψιάδης, *ου, ὁ, P. N.* [Strepsiadēs.] Ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει, τὸν ἀσκάντην λαβών. *Nub.* 633.

Στρεψοδικέω, *v.* [jus perverto,] to pervert justice. 'Αλλ' ὅσ' ἑμαντῶ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρηστὰς διόλισθεῖν. *Nub.* 433.

¹ Στρατηγίς with 'Αρχη understood is used substantively and denotes prætura, a government, a command; see *Eccles.* 830, and 865.

² Στρατία is also a *P. N.*: see *Hom. B.* 606.

Στρεψοδικόπανουργία, *as, ἡ*, subst. [versutia in pervertendis causis,] villany in perverting justice. Πικρὰν τὰχ' ὄψει στρεψοδικόπανουργίαν. Aves 1468.

Στρηνής, *ἔσς, ὁ et ἡ*, adj. [asper, acutus,] sharp, rough. Στρηνὲς δὲ περὶ στυφὴν βρέμει ἄκτῃ. Apoll. 2. 323. SYN. Τράχῦς. EXP. Ἀνὰ τετᾶμένους, καὶ μέγας, καὶ ὄξυς, καὶ διάτρυς. Schol. in l. c.

Στρίβιλικίγξ, subst. [ne nauci quidem,] not a whit. Οὐδ' ἂν στρίβιλικίγξ· ἀλλ' ἅπῳν οἰμῶζε ποι. Acharn. 1035.

Στρώβω, *v.* [agito,] to agitate. Στρώβει, τάρασσων φοιμήσοι φημίους. Agam. 1187. SYN. Κινέω, στρέφω.

Στρώβιλος, *et στρόμβος, ου, ὁ*, subst. [turbo,] a top, a whirlwind. Εὐδαιμόνεστέρος φάνει τῶν Καρκίνου στρώβιλων. Pax 864. See also P. V. 1120. SYN. Τράχῦς.

Στρώβος, *ου, ὁ*, subst. [vertigo,] a turning, a fastening. "Ἐλχοντ' ἄφαντοι, ποιμένος κῆκοῦ στρώβω. Agam. 640. SYN. Στρώφος, στρώφιδον.

Στρογγύλος, *η, ὄν*, adj. [rotundus, globosus,] round, globular. Χάλάζαις στρογγύλαις ξυντρίβόμεν. Nub. 1127. SYN. Τρύχειδης, μηνυειδης, κύκλωτῆρης, ἑγκύκλος.

Στρόμβος, *vid.* Στρώβιλος.

Στρούθιον, *ου, τὸ*, dimin. a Στρουθός, *οὔ, ὁ et ἡ*, subst. [passerculus, passer,] a little sparrow, a sparrow. Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον.¹ Aves 1077. See also Aves 877.

Στρώφιδες, *vid.* Στρώφας.

Στρώφαϊς, *α, ὄν*, adj. [versutus,] shuffling, cunning. Πὰρὰ τὴν θύραν στρώφαϊν ιδρύσσασθαι με. Plut. 1154. SYN. Στρέβλος.

Στρώφαλιγξ, *ιγγός, ἡ*, subst. [circumversio, gyros,] a turning round, a vortex, a whirlwind. Μειῦτέρη γὰρ πᾶσά περὶ στρέφεται στρώφαλιγγί. Arat. 43. SYN. Στρόμβος, στρώβος, συστρόφη.

Στρώφαλιζω, *v.* [verto,] to turn. Τῇ δὲ πᾶρ' ἡλᾶκατα στρώφαλιζέτε. σ. 314. SYN. See Στρέφω.

Στρώφας, *ἄδός, ἡ*, adj. [quæ circumagitur, tortuosa,] turning round. Στρώφades² κέλευθοι. Trach. 131.

Στρώφευς, *ἔως, ὁ*, subst. [cardo,] a hinge. Ἐγὼ δὲ κατὰχεασά τοῦ στρώφεως ὕδωρ. Thesm. 487. SYN. Στρώφιγξ.

Στρώφεω, *et στρωφᾶω, v.* [verto,] to turn. "Ἡδὲ στρώφει τι πνεῦμά περὶ τῶν ὀμφάλων. Pax 175. See also N. 557. SYN. See Στρέφω.

Στρώφη, *ἡς, ἡ*, subst. [(1) versio; (2) strophe; (3) versutia,] a turning, distortion; strophe; trick. Ἐν στρώφαϊσιν ὀμμάτων. Herc. F. 927. SYN. Τρόπη, κάμψη, διάστρωφη, ὥδή.

Στρώφιγξ, *ιγγός, ἡ*, subst. [(1) cardo; (2) flexus,] a hinge, a pivot; a winding. Πῶλοι στρώφιγξιν ἐνδύθεν κύκλούμεναι. Phoen. 1142. SYN. Στρώφη, στρώφευς, περὶ θύρα.

Στρώφιδον, *ου, τὸ*, subst. [zona, redimiculum,] a zone, a kerchief for the head. Τὸ στρώφιδον ἤδη λύομαι. Lysistr. 931. SYN. Στρώφος, περὶ δεσμός.

Στρώφιος, *ου, ὁ*, P. N. [Strophius,] the father of Pylades. Στρώφιος, ὁ Φωκεύς. Agam. 854.

Στρώφισ, *ἱδός, ἡ*, subst. [(1) homo versutus; (2) laqueus,] a shuffling fellow; a noose or knot. Πλεκτὰς ἱμάντων στρώφιδας ἐξάνήσσυμαι. Androm. 716. SYN. Πλεκτῶν.

Στρώφιδινεῖν, *v.* [in gyros circumagor,] to wheel about. Στρώφιδινεῖνται. Agam. 50. SYN. See Δινέω.

Στρώφος, *ου, ὁ*, subst. [(1) funiculus; (2) cingulus; (3) tormina intestinorum,] a cord, a rope; the gripes. Στρώφον ἐσθῆσιν περὶβάλλονται. Sept. Theb. 869. SYN. Στρώφιδον. EPITH. Χρυσέως.

¹ See Brunck's note on this passage.

² Στρώφιδες is also the name of two islands in the Ionian sea near Zacynthos, so called because it was believed that they were floating islands. See Apoll. 2. 295. and Hygin. fab. 19.

Στρυμῶδωρὸς, ον, ὁ, P. N. [Strymodorus.] Τὴν Στρυμῶδωρον Θοῤῥῆται ἐκ τοῦ Φελλῆως. Acharn. 273.

Στρυμονίως, α, ὄν, adj. [Strymonius,] of the river Strymon. Οἱαί Στρυμονίους. πελάγους. Pers. 874.

Στρυμών, ὄνως, ὁ, P. N. [Strymon,] a river which separates Thrace from Macedon. Ἐξορὼν ἀγνοῦ Στρυμόνος· θεοὺς δὲ τίς. Pers. 503. PHR. See Rhes. 345—350.

Στρυφνός,¹ ἡ, ὄν, adj. [acerbus,] harsh, severe. Στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος. Vesp. 872. SYN. Σκληρὸς, χάλεπός, σπέρεός, τραχὺς, ἀγρίος.

Στρωμά, ἄτος, τὸ, et στρωμνὴ, ἡς, ἡ, subst. [stratum, lectus,] a coverlid, a couch, a bed. Δάκνει μὲ δῆμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων. Nub. 37. See also Phæn. 432. SYN. Δέμνιν, κατάστρωμά, εὐνή, κάλυμμά, λεκτρὸν, κολίτη.

Στρώννυμι, vid. Στῶρεω.

Στρωτός, ἡ, ὄν, adj. [stratus,] spread, covered. Καὶ στρωτὰ φέρεται λέκτρα σώματος κενά. Helen. 1260.

Στρωφᾶω, vid. Στῶφεω.

Στυγάνωρ, ὄρος, adj. [odio viros prosequens,] man-hating. Ἰζει στυγάνωρ. P. V. 749.

Στυγερὸς, et στυγνός, ἡ, ὄν, adj. [invisus, tristis,] hated, sad. Ἀλόχω τέ σῶ στυγερὸν θανάτων. Med. 990. See also Hipp. 770. SYN. Στυγητός, ἀπεχθής, μισητός, γοερὸς, λυπηρὸς, σκυθρωπός, χάλεπός, ἐπιφθόνος.

Στυγερώπης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [torvo adspectu adspiciens,] beholding with a stern look. Ὀμαρτήσῃ στυγερώπης. Hes. Op. 194. SYN. Σκυθρωπός, στυγερὸς.

Στυγερῶς, adv. [horrendum vel tristem in modum,] horribly. Ἡ κεν τις στυγερῶς. Apoll. 2. 18. SYN. Φοβερῶς, χάλεπῶς, ἐπιπῶνως.

Στυγέω, f. ἦσω, et στύζω, 2 aor. ἔστυζον, v. [odio prosequor,] to hate. Χώσοι στυγοῦσιν ἀνδρῶν μίσσαστράς. Eur. Electr. 683. SYN. Ἀποστυγέω, μισέω, ἀπεχθαίρω, ἐχθραίνω, δυσχεραίνω.

Στυγημά, ἄτος, τὸ, subst. [quod aliquis odio habet,] a hated object. Στίλβει νόσώδεις ἀστράπας, στυγημ' ἐμὸν. Orest. 474. SYN. See Στυγός.

* Στυγητός, ἡ, ὄν, adj. [odio dignus,] detestable. Ἦρα στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται; P. V. 612. SYN. See Στυγερὸς.

Στυγίος, ον, ὁ et ἡ, adj. [Stygios,] Stygian. Ζεὺς μελίσσων Στυγίους. Helen. 1338.

Στυγνός, vid. Στυγερὸς.

* Στυγός, ἔως, τὸ, subst. [odium,] hatred. Ὡ θεῶμανές τέ, καὶ θεῶν μέγα στυγός. Sept. Theb. 650. SYN. Μίσος, στυγημά.

Στυλός, ον, ὁ, subst. [(1) columna; (2) fulcrum,] a pillar; a support. Κόμῶντ' αἰσσοῦ, στυλὸν Εὐδίου θεοῦ. Eur. fr. Antiop. 32. 2. SYN. Κίον, στήλη.

Στυμφαϊδῆς, ων, αἱ, adj. [Stymphæides,] of Stymphæ, a town in Epirus. Καὶ εἰ Στυμφαϊδῆς εἶεν. Call. 3. 180. EXP. Ἡπειρωτικά.

Στυμφαλίδῆς, ων, αἱ, adj. [Stymphalides,] of Stymphalus, a town, river, lake, and fountain in Arcadia. Πλωιδᾶς ὄρνιθας Στυμφαλιδᾶς. Apoll. 2. 1055.

Στύμφηλός, ον, ἡ, P. N. [Stymphalus.] Στύμφηλόν τ' εἶχον. B. 608.

Στύξ, ὄνως, ἡ, P. N. [Styx,] a river in hell. Κώκυτός θ', ὅς δὴ Στύγος ὑδάτος ἐστίν ἀπορρώξ. κ. 514. EPITH. Ῥιγίστη, ὑπιδνῶτατη, ἀφθιτός, ὠκέανειά, κελαινά.

Στυππειδῶλης, ον, ὁ, subst. [lini venditor,] a tow-seller. Ὡς πρῶτ' αὖ μὲν στυππειδῶλης γίνεσθαι. Equit. 129.

Στύπος, ἔως, τὸ, subst. [stipes, caudex,] a stem, a trunk. Ἐσκέ δὲ τι στίβαρον στύπος. Apoll. 1. 1117. SYN. Πρέμνόν, στέλεχος, κορμός. EPITH. Ἡερσμήκης.

* Στύρᾶ, ων, τὰ, P. N. [Styra,] a town in Eubœa. Ἡδ' οἱ Στύρᾶ ραιτῶτα τῶν, B. 539.

¹ According to Draco p. 83. the υ was always long.

* Στυφεδάνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [decrepitus,] worn out, battered. Ὁ οὐτός, οὗτος, στυφεδάνῃ, καὶ χοιροθλίψ. Vesp. 1364.¹

Στυφέλιζω, f. ζω, v. [(1) disjicio; (2) coërceo; (3) verberibus incesso,] to disperse, to restrain, to insult. Ἀλλοις ἐπένωμα στυφέλιζων. Antig. 139. SYN. Ὡθεῶ, ἀναστρέφω, προπηλακίζω, λοιδορέω, κάκω, ὀνειδίζω.

Στυφέλισμος, οὔ, ὁ, subst. [injuria, contumelia,] ill usage, insult. Ὅργας ὑμῶν ἡνέσχετο καὶ στυφέλισμούς. Equit. 534. SYN. Λοιδερία, ὕβρις, μέμψις, ὀνειδισμός, λώβη.

Στυφῆλος, et στυφλός, ἡ, ὄν, adj. [asper, durus,] rough, hard. See in Στρηνής. SYN. Τραχὺς, σκληρὸς, τάρᾰχώδης, στερερός.

Στυφόκομπός, ου, ὁ et ἡ, subst. [cothurnix quædam,] a kind of quail. Ἵπὸ στυφόκομπου τὴν κέφαλὴν πέπληγμένῳ. Aves 1299.

Στύω, v. [tentine laboro,] to swell with lust. Κάγῳ καθέυδειν βούλωμαι, καὶ στύομαι. Acharn. 1220.

Στωμυλέομαι, στωμυλεύομαι, στωμύλλω, et στωμυλλάομαι, v. [loquax sum, nugor,] to babble, to trifle. Ἄ στωμυλεῖται. Equit. 1376. See also Pax 994. and Thesm. 1083. SYN. Φλυαρέω, κῶλακέω.

Στωμυλία, as, ἡ, et στώμυλᾰ, ἄτος, τὸ, subst. [loquacitas,] babbling. Καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας. Ran. 1100. See also Ran. 973. SYN. Λαλιά, ἀδόλεσχία, φλυαρία, ἀγχινοιά, πᾶνονογία.

* Στωμυλιῶσυνλεκτάδης, et στωμυλός, ου, ὁ, subst. [qui fabulas colligit, homo garrulus, nugator,] a collector of chit-chat, a babbler, a trifler. Σὺ δὲ μὲ ταῦτ', ὃ στωμυλιῶσυνλεκτάδῃ. Ran. 841. See also Acharn. 428. SYN. Ἄδολεσχός, λαλός, φλυαρὸς, εὐτραπέλος.

* Σὺ, σοῦ, et Dor. Τύνη, pronom. [tu,] thou, you. Ἄλλ' εἰς κἄλὸν σὺ τ' εἶπας. OE. R. 78.

Συβάριζω, v. [Sybarito more vivo,] to live like a Sybarite. Συβάριζειν. Pax 343. SYN. Τρυφᾶω.

Συβάρις, ἔως, ἡ, P. N. [Sybaris,] a city near Tarentum. Ἄκουε, μὴ φεῦγ' ἐν Συβάρει γῆνι πύτῃ. Vesp. 1435.

Συβαρίτης et Συβάρτης, ου, ὁ, et Συβαρίτης, ἰδός, ἡ, P. N. [Sybarita,] a native of Sybaris. Ἄνῃρ Συβαρίτης ἐξεπέσεν ἐξ ἀρμάτων. Vesp. 1427. See also Theocr. 5. 5., et 5. 126.

Συβαριτικός, ἡ, ὄν, adj. [Sybariticus,] Sybaritish. Αἰσωπικὸν γελοῖον, ἡ Συβαριτικόν. Vesp. 1259.

Συβίνη, ης, ἡ, subst. [theca ex corio suillo confecta,] a case made of hog's skin. Ἀλλὰ τὸ συβίνην λάβε. Thesm. 1197.

Συβόσυν, ου, τὸ, subst. [grex suum,] a herd of swine. Τόσσα σύων σύβουσι. ξ. 101.

Συβώτης, et σύφορβος, οὔ, ὁ, subst. [subulcus,] a swine-feeder. Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε σύβώτης. ρ. 184. See also Φ. 282. SYN. Ὑφορβός.

Σύγγαμος, ου, ὁ et ἡ, subst. [conjux,] a married person, a husband, a wife. Καὶ ξυγγάμοισι δυσμένες μάλιστ' αἰεί. Androm. 182. SYN. Συνάωρ, συνάορς, σύζυγος, σύνευνος, σύνοικων, σύλλεκτρος, συγκοίτης, γάμετης, κηδεστής.

Συγγείτων, ὄνός, adj. [vicinus,] neighboring. Ξυγγείτων οἰκῶν αἰῶν. Eur. Suppl. 396. SYN. Σύγχροτος, γείτων, πλησιόχωρος.

Συγγέλᾰ, f. ἄσων, v. [una rideo,] to laugh along with. Ἄκῶλασά δ' ἦθη, λαμπρά συγγέλᾰν μόνον. Eur. fr. Erechth. 2. 22.

Συγγενεῖα, as, ἡ, subst. [cognatio,] relationship. Ὡ ξυγγενεῖα πατρός ἐμοῦ. Orest. 724. SYN. Κηδός, κήδευμά.

Συγγενεῖραι, as, ἡ, subst. [communis mater vel soror,] a common mother or sister. Κλεινῶν ξυγγενεῖραι ἀδελφῶν. Eur. Electr. 746.

Συγγενής, ἔός, et σύγγονός, ου, ὁ et ἡ, adj. et subst. [cognatus,] related to, kindred, a kinsman. Ἐγὼ δ' ἀτολμός εἰμι συγγενῇ θεῶν. P. V. 14. See also Hipp. 1376. SYN. Ὅμογενής, ὁμαιμός, σύγγονός.

¹ This is the reading adopted by Brunck, instead of Στυφεδάνος. See Toup. in Suid. iii. 142.

* Συγγενῶς, adv. [more consanguineo,] in a kindred manner. Συγγενῶς δύστηνός ὢν. Herc. F. 1284.

Συγγεωργός, ου, ὁ, subst. [socius in agro colendo,] a fellow husbandman. Καὶ συγγεωργούς κἀλέσθην. Plut. 223.

Συγγηθῆω, v. [una gaudio,] to rejoice with. Καὶ συγγηθῆ, καὶ ξυνωδίει κακοῖς. Helen. 726. SYN. Συγχαίρω, συνήδμαι.

Συγγίνυμαι, v. [una sum,] to be with, to assist. Πάντων μέγιστον, Ζηνι, συγγένοιτό μοι. Choëph. 239. SYN. Συμμάχεσθαι, συνεργεῶ, σὺνείμι, σὺννοσιάζω, συμπράσσω, συμπάρασταῖν, σὺνᾶμιλέω.

Συγγινώσκω, f. γινώσκειν, v. [ignosco,] to pardon. Συγγινώσεται σοι τήνδ' ἄμαρτιαν πόσις. Androm. 832. SYN. Συγχωρεῶ, συγγνώμην ἔχω, φεῖδμαι.

Σύγγνοια, as, συγγνώμη, ης, et συγγνωμύσση, ης, ἡ, subst. [venia,] pardon. Σύγγνοιαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι ταῖς. Antig. 66. See also Vesp. 367. and Trach. 1267. SYN. Ἀφέσις, χάρις, ἄνεσις.

Συγγνώμων, ὄντος, adj. [facilis in danda venia,] forgiving. Σύγγνομον εἶναι. Med. 866. SYN. Ἐλέημων, οἰκτίρων.

Σύγγνωστος, η, ὄν, adj. [ignoscendus,] pardonable. Σύγγνωστον, ὅταν τις κρείσσον, ἢ φέρειν, κἀκ. Hec. 1089.

Συγγογγυλίζω, f. ἴσω, v. [contorqueo,] to roll with. Ευστρέφας καὶ συγγογγυλίσας. Lysistr. 974. SYN. Μεταστρέφω.

Συγγόνος, vid. Συγγένης.

Συγγραφεύς, ἔως, ὁ, subst. [conscriptor,] a writer. Τὸν συγγραφεῖν, τὸν μελέων ποιητήν. Acharn. 1151. SYN. Λογογράφος, γραφεύς.

Συγγράφω, f. ψω, v. [conseribo,] to compose, to paint. Ταῦτ' ἄλλα μετὰ τῆς Γραμματέως συγγράφονται. Thesm. 432.

Συγκάθαρμόζω, f. ὄσω, v. [concinno,] to fit together. Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι. Aj. Fl. 922.

Συγκάθελκω, v. [una deorsum traho,] to drag down along with. Διὸς θέλοντος, ξυγκάθελκυθήσεται. Sept. Theb. 610.

Συγκάθεύδω, v. [una dormio,] to sleep along with. Τοῖς τηλικούτοις συγκαθέουδον ἡδῶμαι. Eccles. 1001. SYN. Συγκάταδάρθω, συγκοιμάσθαι, σὺνεύδω, σὺνευνάζομαι, παρὰκάθεύδω, συγκοιτάζομαι.

Συγκάθημαι, v. [consideo,] to sit together. Ἐκκλησιάζειν προβάτα συκαθήμενά. Vesp. 32. SYN. Παρέζομαι, συνθακῶ, σὺνᾶδρυνώ, σὺνᾶδριάζομαι.

* Συγκάθισμι, f. ἴσω, v. [una demitto,] to let down together, to deposit. Καὶ συκαθήσω κόσμον ἐν ταυτῇ σκάφει. Helen. 1067.

Συγκάθιστημι, f. ἴσω, v. [una constituo,] to settle along with, to confirm. Γυναῖκες αἰδὲ συκαθίσταντ' ἂν ἰδοῦν. Hipp. 294. SYN. Κάθιστημι, διατίθημι, ἰδοῦν, ἀνορθώω, συντάττω.

Συγκάλέω, f. ἔσω, v. [convoco,] to call together. Ἐγὼ δὲ λαοὺς συκαλῶν ἐγχαρίους. Æsch. Suppl. 526. SYN. Κάλέω, σὺνάγω, σὺνάγειν.

* Συγκάλυμπος, οὔ, ὁ, subst. [velamen,] a covering. Τίς ὁ συκαλύμπος; Aves 1496. SYN. See Κάλυμμα.

Συκαλύπτειός, α, ὄν, adj. [contegendus,] must be covered up. Ἄλλὰ συκαλύπτειός. P. V. 532. SYN. Κάλυπτειός.

Συκαλύπτος, η, ὄν, adj. [contectus,] covered up. Κνίσθη τέ κῶλᾶ συκαλύπτα. P. V. 505. SYN. Ἐπηρέφης.

Συκαλύπτω, v. [contego,] to cover up. Ἄ συκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνον. Phœn. 886. SYN. Περικαλύπτω, κατὰκαλύπτω, κρύπτω, περιστέλλω.

Συγκάμνω, et σὺνᾶπσκάμνω, v. [(1) simul laboro, (2) adjuvo,] to labor along with; to assist. Συκαμίνουσαι ταῖς τοῦδε, τῶπων. P. V. 1095. See also Iph. T. 1347. SYN. Συμμοχεῶ, σὺνἐργάζομαι, συμπόνεω, συσπεύδω, σὺνᾶρῶ, συμπράσσω, σὺνεκκομίζω.

Συκαίσιγγήτη, ης, ἡ, et σύκασις, ἔως, ὁ et ἡ, subst. [qui una frater vel soror est,] an own brother or sister. Ὡς συκαίσιγγήτη τέ, καὶ ταῦτοῦ πατρὸς. Iph. T. 801. See also Alcest. 421. SYN. Αὐτοκαίσιγγητός, αὐτάδελφος, σὺνᾶμίμων, σύγγονος.

- Συγκάταβαίνω, f. βήσθαι, v. [una descendo,] to go down with, to concur. Οὕτω μοῖρᾳ τὲ συγκάτεβα. Eumen. 1049. SYN. Συνέξειμι, προσκάταβαίνω.
- * Συγκάταγω, f. ξω, v. [una deduco,] to restore together. Ἡ τὸν τύραννον ξυγκάταγειν, ἢ παιδίδον. Thesm. 339.
- Συγκάταδάρθω, v. [una dormio,] to sleep together. Ἄλλ' ἐξεσται προῖκ' αὐτῷ ξυγκάταδάρθειν. SYN. See Συγκάθεύδω.
- Συγκάταζεύγνυμι, f. ζεύξω, v. [conjungo,] to join together. "Οἱ οὐν ἐκ' ἀτῆ ξυγκάτεzeugται κᾶκῃ. Aj. Fl. 123. SYN. Κάταζεύγνυμι.
- Συγκάταιθω, et συμφλέγω, v. [comburo,] to set fire to together. Θαλλοῖς ὃ δὴ λείπειτ' ὃ συγκάτηθμεν. Antig. 1202. See also Theocr. 22. 211. SYN. Κάτακαίω.
- Συγκάτακειμαι, v. [una jaceo,] to lie near, or with. Τοῖς ἀνδράσι συγκάτακεῖσθαι. Equit. 612. SYN. Πρόσκειμαι, σύκειμαι, συγκάτακλίνομαι, πᾶρακειμαι, λέχους, κοινωνέω.
- Συγκάτακλίνω, et συγκλίνω, f. ἴνω, v. [accumbere facio,] to cause to lie down with. Ταύτην δ' ἐγᾶμον, ξυγκάτεκλινῶμεν ἐγώ. Nub. 49. See also Alcest. 1109.
- Συγκάτακτείνω, et συγκάτακτημι, v. [una interficio,] to slay with, to join in killing. Καὶ ξυγκάτεκτανον γάρ. Orest. 1088. SYN. Συμφόνεύω, συγκάτεργάζομαι, συσφάττω.
- Συγκάταμίγνυμι, vid. Συμμίγνυμι.
- Συγκάτασκάπτω, f. ψω, v. [una diruo,] to destroy with. Ξυγκάτασκάψων δ' ἐγώ. Rhes. 392. SYN. Συναιρέω, συνδιαφθείρω.
- Συγκάτεργάζομαι, v. [una conficio,] to despatch along with. Λυσσᾷδε συγκάτεργάσω μοίρα. Herc. F. 1018. SYN. Συγκάτακτείνω.
- Συγκάτευχθαι, et σπνεύχθαι, v. [una precor,] to pray together. Ἄλλ' ὦν ἐρῶ μὲν, ταῦτ' ἀ συγκάτηξάμην. Antig. 1336. See also Helen. 646.
- Συγκάτοικέω, vid. Συνναίω.
- Συγκάτοικίζω, f. ἴσω, v. [colloco,] to place along with. Ἀφθογγᾷ δ' αὐταῖς ξυγκάτοικίζειν δᾶκη. Hipp. 642. SYN. Κάτοικίζω.
- Συγκάτοικτίζω, f. ἰώ, v. [commisereor,] to pity. Τὰ δ' οἷά πάσχω συγκάτοικτίσμεν. Trach. 535. SYN. Συναλγέω, συγκλάω, συμπάσχω, συλλυπέω.
- Σύγκειμαι, v. [(1) una positus sum, (2) consto,] to lie together; to consist or be composed of; to be settled. Δίβαμος εἰμὶ τῇδε συγχέεται δόλως. Rhes. 215. SYN. See Συγκάτακειμαι.
- Συγκέλεύω, f. σω, v. [una jubeo vel hortor,] to join in commanding or encouraging. Ξυγκέλεύων παῖδ' ἄγειν θανουμένην; Iph. A. 892. SYN. Συμπᾶραινέω.
- Συγκεράννυμι, et συγκίρνημι, v. [commisceo,] to mingle together. Παίδων ὅπως νῦν σπέρμα συγκραθήσεται. Ion 409. See also Eccles. 836. SYN. See Συμμίγνυμι.
- Συγκλάω, f. ἄσω, v. [confringo,] to break off. Καὶ κλήμαθ' ὑπὸ θου ξυγκλάσασθ τέτταρα. Eccles. 1031. SYN. Συνᾶράσσω, συνθλάω, συνθραύω, συντρίβω, ἀποτρίβω.
- Συγκλείω, et συγκληίζω, f. σω, v. [concludo,] to close. Οὐχὶ συγκλείσεις στῆμα; Hipp. 500. See also Ion 244. SYN. Κατάκλειω, καθείργω, σπνείργω.
- Σύγκληρὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [consors,] a colleague. Ξύγκληρόν ἐλθόντες χθονά. Heracl. 32. SYN. Μετόχος.
- Σύγκλητὸς, ον, ὁ et ἡ, adj. [convocatus,] called together, convened. Ταδὲ κᾶρ' οἴκους κλύουσά, συγκλήτου. Iph. A. 301.
- Συγκλίνης, ἐς, ὁ et ἡ, adj. [prope accubans,] reclining near, inclining towards. Τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι. Ran. 1294.
- Συγκλίνω, vid. Συγκάτακλίνω.
- Συγκλόνεω, v. [conturbo,] to throw into confusion. Συνεκλόνεον γὰρ οἱστοί. N. 722. SYN. Συντᾶράσσω, συγκροῶ.
- Συγκοιμάομαι, v. [una dormio,] to sleep with. Αὕτη δίπους λέαινα, συγκοιμώμενη. Agam. 1229. SYN. See Συγκάθεύδω.

- Συγκοίμημά**, ἄτος, τὸ, subst. [concupitus,] a concubinage. Ὡ γενναῖα συγκοιμήματά. Androm. 1262. SYN. Σύνουσία.
- Σύγκοιτος**, ου, ὁ et ἡ, subst. [consors lecti,] a bed-fellow. Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκύν. Pyth. 9. 42. SYN. Σύνευνός, ὁμεινέτις, σύλλεκτράς.
- Συγκολλᾶω**, v. [(1) conglutino; (2) compono,] to glue together; to settle. Καὶ μαρτυρίας ξυνέκολλων. Vesp. 1036. SYN. Συναρμόζω, συνίστημι, συντίθημι, συγκάπτω, προσκολλᾶμαι.
- Συγκολλητής**, ου, ὁ, subst. [consarcinator,] a vampir, forger. Βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητής. Nub. 446. SYN. Συναρμοστής.
- Συγκόλλως**, adv. [apte,] fitly. Καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί. Æsch. Suppl. 316. SYN. Ἀρμυδῶς, προσηκόντως.
- Συγκομίζω**, v. [conveho,] to carry together, to convey. Μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἔῃν ὅπως ἔχει. Aj. Fl. 1048. SYN. Ἐκκομίζω, ἐκφύρω, κηδεύω, σὺνεκκομίζω, σὺνεκφέρω.
- Συγκόπτω**, v. [concido,] to cut to pieces. Καὶ διδόμεν αὐτοῖς προῖκᾶ συγκεκόφθαι. Nub. 1426.
- Συγκρασις**, ἔως, ἡ, subst. [commistio,] a mixture. Ἄλλ' ἐστὶ τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς. Eur. fr. Æol. 6. SYN. Σύμμιξις, ἐπίμιξις.
- * **Σύγκρατος**, η, ὅν, adj. [commistus,] mingled, joined. Καὶ μὴν ἐσθρῶ τὸδε σύγκρατον. Androm. 494.
- * **Συγκρατύνω**, f. ὑνῶ, v. [commolior,] to seize firmly. Δρυῖνους συγκρατύνουσαι κλάδους. Bacch. 1092.
- * **Συγκρίνω**, f. ἵνῶ, v. [secerno,] to separate, to select. Συγκρίνας· τὼς οἷγε φῶν ἀϊδηλοὶ ἐποντο. Apoll. 4. 681. SYN. Διᾶκρίνω, ἐκκρίνω, ἐκλέγω.
- Συγκροτέω**, v. [collido,] to beat together. Καὶ συγκροτοῦσιν ἄνδρες αὐτ' ἐκεῖθεν αὔ. Equit. 469. SYN. Συγκρούω, συμπλάτᾳγω, σὺνάγω, συγκαθίστημι, συσκευάζω.
- Συγκρούω**, v. [complodo,] to clap. Ὁ χῶρος δ' εὐθὺς τῷ χεῖρ' ὥδι συγκρούσας. Pax 1061. SYN. Συγκροτέω, συμβάλλω, σὺνάπτω, σὺνάρᾳτω, σὺνωθεῶ.
- Συγκρύπτω**, f. ψω, v. [celo,] to conceal. Τάσδε συγκρύψαι τὰδε. Iph. T. 1053. SYN. Συγκάλυπτω, κρύπτω, κἀλύπτω.
- Συγκυᾶω**, v. [commisceo,] to throw into confusion. Ἡστραπὶ, ἐβρόντα, ξυνέκυκα τὴν Ἑλλάδα. Acharn. 530. SYN. See Συμμίγνυμι.
- Συγκύναγος**, ου, ὁ et ἡ, subst. [venationis socius,] a companion in hunting. Ὡ ξυγκυναγε, καὶ ξυνεκτράφεις ἐμοί. Iph. T. 710. SYN. Συνθηρευτής.
- Συγκύπτω**, v. [simul inclino,] to bend together. Τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμᾳ βληχᾳται. Vesp. 570. SYN. Συγκλίνω, ὑποκύντω, συγκάμπτω.
- Συγκύρω**, f. ρσω, v. [evenio,] to happen. Σύνεκυρσ' ἄδοκτος ἄδονά; Ion 1447. SYN. Συντυγχᾶνω, ἐμπίπτω, συμβαίνω, ἐπιτυγχᾶνω.
- Συγκωμάζω**, f. σω, Dor. ξῶ, v. [simul comessor,] to revel together. Ἐνθα συγκωμάξᾳτ', ἐγγυᾳσσομαι. Olymp. 11. 16. SYN. Συγχορεύω, μετὰδαινύμαι, σὺν-εὐωχεῶ, συμπίνω.
- Σύγκωμος**, ου, ὁ et ἡ, subst. [socius comessionis,] a fellow reveller. Σύγκωμῆ, νυκτὶπερίπλυνηξ. Acharn. 263.
- Συγχαίρω**, v. [una gaudeo,] to rejoice with. Καὶ πάντα λῆων συγχαίρειν, κἀπὶ κέλευειν. Pax 1317. SYN. Συνήδουμαι, ἐπιχαίρω, ἐπιγυθεῶ.
- Συγχειμάζω**, v. [una in hibernis sum,] to winter with. Καὶ ταῦτᾳ σὺνχειμάζετο. Plut. 848.
- Συγχεῶ**, f. εὔσω, 1 aor. ἔχεᾳ et ἔχενᾳ, v. [(1) commisceo; (2) confundo; (3) mœrore adificio,] to mingle together; to confound; to distress. Καὶ ταῦτᾳ πάλιν γράμματᾳ συγχεῖς. Iph. A. 37. SYN. Συμμίγνυμι, συγκυᾳω, συντᾳράσσω, συγκῆράννυμι.
- Συγχορεύω**, v. [una choreas exerceo,] to join in the dance. Λάβοῦσᾳ συγχορευσὺν. Aves. 1761. SYN. Συγκωμάζω.
- Σύγχορτος**, ου, ὁ et ἡ, adj. [conterminus,] bordering on. Χθονᾳ σύγχορτον Συρία φεγγόμεν. Æsch. Suppl. 6. SYN. Ὁμῶρος, γείτων, πλησιᾳχωρὺς.

Σύγχυσις, ἔως, ἡ, subst. [confusio,] confusion, disorder. Ὡς δ' ἀνολβὸν εἶχεσ' ὀμμά, σύγχυσίν τε, μὴ νῆων. Iph. A. 354. SYN. Τάραχῃ. ΕΡΙΤΗ. Πίκρά.

Συγχώννυμι, f. ὤσω, v. [aggere communio,] to pile up. Συγχώσειεν, τῶν τ' οὐρανίων. P. V. 1085.

Συγχωρῶ, f. ἴσω, v. [concedo,] to yield. Ἡ καὶ τυραννος ταῦτ' ἀσυγχωρήσεται; Iph. T. 742. SYN. Ὑπείχω, μεθίημι, σύμφημι, πᾶραχωρῶ, συγγινώσκω, συμφωνῶ.

Συγχωρητῆς, α, ὄν, adj. verbal. [concedendus,] must be conceded. Χρήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητῆα. C. C. 1426. SYN. Σύγγνωστὸς.

* Σῦδην, adv. [tumultuose,] tumultuously. Νῆων δὲ ταγοὶ τῶν λείπειμένων σῦδην. Pers. 486. SYN. Τάχεως, μίγδα.

* Σύνεννέσις, ἔως, ὁ, P. N. [Syennesis,] a Persian, viceroy of Alicia. Σύνεννέσις τε, πρῶτος εἰς εὐψυχίαν. Pers. 332.

Συζεύννυμι, f. ζεύξω, v. [conjungo,] to join together, to unite. Φίλοι γυναικες, τινὶ πτόμφ συνεζύγην; Helen. 254. SYN. Σύνάπτω, συντίθημι, συγκολλᾶω.

* Συζῦγίς,¹ α, ὄν, adj. [conjugalis,] conjugal. Ἰὼ, ἰὼ, συζῦγίαι χαρίτες. Hipp. 1142.

Σύζυγος, ου, ὁ et ἡ, subst. [conjux,] a yoke-fellow, a husband, a wife. Ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινά. Plut. 945. SYN. Σύγγαμος, ὁμογάμος.

Σύζωμα, ἄτος, τὸ, subst. [cingulum,] a girdle. Τί σοι περαίνει μηχανὴ συζωμάτων; Aesch. Suppl. 471. SYN. Ζώνη, ζῶμα.

Συζώννυμι, f. ζώσω, v. [accingo,] to gird together. Εύζωσὸν ἀνύσας. Thesm. 255. SYN. Ἄναζώννυμι.

Συκάζω, et συκόλλογέω, v. [ficus lego,] to gather figs. Γλώτ-ταισί, συκάζουσί τε. Aves 1699. See also Pax 1347. SYN. Συκά τρυγᾶω.

Συκεῖ, et συκῇ, ἡς, ἡ, subst. [ficus,] a fig-tree, a fig. Συκέας² τεσσαράκοντά. ω. 340. ΕΡΙΤΗ. Γλυκερά, ἄγρια, μέλαινα, διφύρος, εὐκαρπὸς.

Συκίδιον, ου, τὸ, subst. [ficus,] a little fig. Καὶ τὰ νεᾶ συκιδία. Pax 598.

Σύκινος, η, ὄν, adj. [ficulnus,] of a fig-tree or fig. Καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρόν θεόν. Plut. 946.

Συκίς, ἰδος, ἡ, subst. [plantarium ficuum,] a fig plantation. Εἰτὰ πᾶρ' ἀ τόνδε νεᾶ μοσχιδία συκίδων. Acharn. 996.

Συκόλλογέω, vid. Συκάζω.

Συκόν, ου, τὸ, subst. [(1) ficus, fructus; (2) ficosus tumor,] (1) a fig; (2) a swelling in the eye. Τῆς δ' ἡδὺ τὸ συκόν. Pax 1349. SYN. Συκεῖ, συκῇ.

Συκοπέδιλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ficulneus calceos gestans, vox comica notans sycophantam,] wearing fig-tree slippers. Πλὴν Δωροὶ συκοπέδιλε. Equit. 529.

Συκοφαντῶ, v. [falso calumnior,] to accuse falsely. Συκοφαντήσειν τινά. Vesp. 1196. SYN. Διᾷβάλλω, λοιδορῶ, ὀνειδίζω.

Συκοφάντης, ου, ὁ, et συκοφαντρία, ας, ἡ, subst. [sycophanta,] a false accuser. Καὶ συκοφάντης. Aves 1423. See also Plut. 971.

Συκοφαντία, ας, ἡ, subst. [calumniosa-delatio,] a false accusation. Ὡς οὗτος ἦδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ. Equit. 437.

Συκοφαντρία, vid. Συκοφάντης.

Συλαῶ, συλεύω, et σκυλεύω, v. [(1) spolio; (2) eripio,] to plunder, to snatch from. Τέκνων μοι μή τί συλαῖται βιός; Hipp. 799. See also Ω. 436. and Phoen. 1432. SYN. Ἀποσυλαῶ, ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ, ἐρημῶ.

Συλήτωρ, ὄρος, ὁ, et συλήτειρά, ας, ἡ, subst. [prædator,] a plunderer. Οὐ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας. Aesch. Suppl. 934. See also Herc. F. 377.

SYN. Αἰτίστης, ληστής.

Συλλάβη, ἡς, ἡ, subst. [(1) syllaba; (2) plica,] a syllable; a fold. Ἄφωνα καὶ Σφωνοῦντ'· συλλάβας τίθεις. Eur. fr. Palam. 2. 2.

Συλλαμβάνω, f. λήψω, v. [(1) comprehendo; (2) cum dativ. adjuvo,] to seize;

¹ Συζῦγία is used as a subst. in Hipp. 1128.

² Συκέας is here scanned as a spondee.

- to assist. Τῷ γὰρ πόνουντί καὶ θεὸς συλλαμβάνει. Eur. fr. Tem. 3. SYN. Λαμβάνω, συμάρπτω, συναλλίσκω, συνπῶνέω, συγκάμνω, συμβόηθεω.
- Συλλέγω, f. ξω, v. [colligo,] to collect. Ὁ ροὺς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια. Acharn. 397. SYN. Συναθροίζω, συνᾶγω, συνᾶγείρω, συναίρειω, θησαυρίζω.
- Σηλλήβδην, adv. [summatio,] summarily. Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἀπαντᾷ σοι φέρω. Plut. 646. SYN. Συντόμως, ἁπλῶς, ὅλως, βραχέως.
- Συλλήπτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [adjutor,] an assistant. Σὺ γὰρ μοι τοῦδε συλλήπτωρ πῶνον. Iph. T. 95. SYN. Συνεργός, συνῶργός, σύμμαχος, συμβόηθης, ἀλεξητήρ.
- * Συλλογή, ἥς, ἡ, subst. [collectio,] a collection. Οὐτ' ἐν γένειον συλλογῇ τριχώματός. Sept. Theb. 663. SYN. Αθροισμᾶ, συναξίς.
- Σύλλογός, ου, ὁ, subst. [concio,] an assembly. Ἔρις γὰρ ἐν θεοῖς σύλλογός τε σοῦ περὶ. Helen. 877. SYN. Συνόδος, ὁμήγυρίς, ἐκκλησία, ἄθροισις, πᾶνήγυρίς.
- Συλλύνω, f. ύσω, v. [una solvo, concilio,] to help to unbind, to settle. Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Aj. Fl. 1317. SYN. Διαλύω, συναλλάσσω, λύω.
- Συμβαίνω, f. βήσμαι, v. [(1) accedo; (2) convenio; (3) consentio,] to happen; to meet; to agree. Ἰσως ἀπαντᾷ συμβαίη κἀλῶς. Iph. T. 1056. SYN. Συνέρχομαι, συγγίνεσθαι, συγχωρεῖω, ἐντυγχάνω, συμβάλλω, συμφωνεῖω, συντίθεμαι.
- Συμβακχεύω, v. [una bacchor,] to join in Bacchanalian revels. Πᾶν δὲ συνέ-βάκχευσ' ὄρος. Bacch. 715.
- Σύμβακχος, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui una cum aliis bacchatur,] a fellow-bacchanalian. Ὡ τέκνον, ὦ ζύμβακχε Κασάνδρα θεοῖς. Troad. 502. SYN. See Βάκχη.
- Συμβάλλω, f. ἀλῶ, v. [(1) comparo, (2) congregior, (3) compono,] to throw or put together, to engage, to confer. Αἰσχρὸν δὲ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους. Iph. A. 830. SYN. Συμφέρω, συλλέγω, συνάπτω, συντάσσω, συμβαίνω, διακρίνω, συνεισφέρειω.
- Σύμβασις, et συμβιβασίς, ἔως, ἡ, subst. [compositio,] agreement. Ἐτέδκεουσ τε σύμβασιν ποιοῦμενον. Eur. Suppl. 749. SYN. Συνημῶσυνη, καταλλάγῃ, συν-αλλάγῃ, ὁμολογία, ξυνθήκη.
- Συμβόλαιον, ου, τὸ, subst. [(1) pactum, (2) necessitudo,] a contract, intimacy. Ἐλθοιμεν, ἃ τὲ νῶν συμβόλαια πρόσθεν ἦν. Ion 414. SYN. Συνθήκη, σύμβασις, συναλλάγῃ, σύμβολον.
- Συμβόλεω, v. [obvius fio. Vid. tamen Gloss. doctiss. Blomf. in l. infr. c.] to meet, to give the watch-word. Συμβόλει φέρων φέρουσι. Sept. Theb. 345. SYN. Συναντῶ, συντυγχάνω, συμβάλλομαι, συγκύρεω.
- Συμβόλη, ἥς, ἡ, subst. [pactum, congressus,] an engagement, a conflict. Ἀρχὴ δὲ ναοὶ συμβόλης τίς ἦν φράσων. Pers. 356. SYN. Μάχη. EPITH. Βᾶρεϊα.
- Σύμβολον, ου, τὸ, et σύμβολός, ου, ὁ, subst. [indicium, tessera, auspicium, pactum,] a token, proof, compact. Σύμβολ' ὅς γ' ἔσωσέ μοι. Ion 1385. See also P. V. 496. SYN. Σημεῖον, τέρας, σύνθημα, οἰωνισμᾶ.
- Συμβουλευώ, v. [consulo, suadeo,] to deliberate, to advise. Ἡμεῖς μὲν, ὦ πρεσβυτά, συμβουλευόμεν. Nub. 794. SYN. Συμμητιᾶσθαι, βουλευώ, συμπάρινεω; συγκελεύω.
- * Συμβούλομαι, v. [una volo,] to wish along with. Συμβούλον δὲ μοι. Hec. 373.
- Σύμβουλος, ου, ὁ, subst. [consiliarius,] a counsellor. Τῶνδε συμβούλους καλεῖς. Pers. 180. SYN. Συμφράδμων, βουλευτής, σύνιστωρ, συνῆδρος.
- Συμβύω, f. ύσω, v. [constipo,] to crowd together. Συμβέβυσμένοι πῶκνον. Vesp. 1105.
- Συμμανθάνω, v. [condisco,] to learn together. Κούδεις ἐπίσταται μὲ συμμάθειν τῷπος. Aj. Fl. 869.
- Συμάρπτω, f. ψω, v. [corripio,] to grasp, to seize. Φωτὲ συμάρψας δῶδ. Cycl. 396. SYN. See Συλλάμβανω.
- Συμάρτυρ, ὄρος, ὁ, subst. [qui una testis est,] a joint witness. Συμάρτυράς ἡμ' ἐπικτῶμαι. Antig. 846.

† Σύμβολός is also used in the sense of obvius, augur. Aesch. Suppl. 511.

- Συμμαρτῶρ**, v. [una testor,] to bear testimony along with or to. Ὡς ἂν παρ-
οῦσά καὶ σὺ μοι **συμμαρτῶρῃς**. Hipp. 286. SYN. Ἐπιμαρτῶρῶ, σὺνέπεινῶ.
Συμμαῖχῶ, et **συνεκμαῖχ**ῶ, v. [auxilior,] to be an ally in battle, to assist. Καὶ
τοῖσιν εὖ φρόνουσιν **συμμαῖχ**εῖ τῷχῃ. Eur. fr. Pirith. 6. 3. See also Lys. 1156.
SYN. Συνάρῃγω, συμπάραστᾶτῶ, συνᾰμιλλᾶμαι, συνίσταμαι, ἐπικουρῶ, συνᾰ-
μύνω.
Συμμαχία, as, ἡ, subst. [societas in bello,] an alliance in war. **Συμμαχίας**
ἁμαρτών. Agam. 206. SYN. Ὀμαιχμία, κοινωνία, ἀρηξίς, φίλια.
Συμμαχικός, ἡ, ὅν, adj. [socialis,] auxiliary. Τὸ **συμμαχικόν** αὐ τοῦθ', ὅτ' ἐσκό-
πούμεθα. Eccles. 193.
Σύμμαχος, ου, ὁ et ἡ, subst. [pugnæ socius,] an ally in war, a supporter.
Γυνὴ γυναιξὶ **σύμμαχος** πέφυκε πῶς. Eur. fr. Alop. 2. SYN. Συνασπιστής, ἐπι-
κουρός, συλλήπτωρ, ἀλεξητήρ, συνᾰρωγός.
Συμμετέχω, (aor. 2. **συμμετέσχον**.) et **συμμετίσχω**, v. [una particeps sum,] to share
with. Οἳ τὲ **συμμετασχόντες** δόρυς. Eur. Suppl. 658. See also Antig. 537.
SYN. Μετέχω.
Συμμετῶ, v. [una metior,] to measure with. Καὶ μ' ἡμᾶρ ἡδὴ **συμμετρούμενος**
χρόνῳ. Cæ. R. 73.
Σύμμετρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [accommodatus, similis,] suitable, proper, like.
Σαυτῆς ἀδελφοῦ **συμμετρου** τῷ σῷ κάρῃ. Choëph. 221. SYN. Ὅμοιος, συνᾰφδός.
Συμμήστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [consiliarius,] a counsellor. **Συμμήστωρες** ἡγέρεθοντο.
Apoll. 1. 228. SYN. Σύμβουλός.
Συμμητιᾶμαι, v. [una consilium in eo,] to consult together. Αὐτοὶ γὰρ **κἀλλεον**
συμμητιᾶσθαι. K. 197. SYN. See Συμβουλεύω.
Συμμίγῃς, ἔδος, et **σύμμικτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [commistus,] mixed together,
blended. Πάλαι-οἱσὶ **συμμίγεις** κᾰκοῖς. Sept. Theb. 738. See also Eur. fr.
Thes. 7. 1. SYN. Μικτός, συμπλέκης, σύμφυρτός.
Συμμίγνυμι, **συμμίσγω**, et **συγκἀτἀμίννυμι**, v. [commisceo,] to mix together.
Κᾰκῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ **συμμίγνυται**. Ion 1017. See also Theog. 214. and Herc.
F. 674. SYN. Ἀνᾰμίννυμι, συγκεράννυμι, συγκίρνημι, συγκύκῳ, συμβάλλω,
συντᾰράσσω, συμπᾰρᾰμίννυμι, συμᾰφύρω.
Σύμμολπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [conciniens,] harmonizing with. **Σύμμολπος** τόξων
ρύσαιτ' ἄν. Ion 163. SYN. See Σύμφωνός.
Συμμοχθῶ, v. [simul laboro,] to labor with. **Συμμοχθοῦντ'** ἔμοι κτῆνεῖς. Iph.
T. 691. SYN. See Συγκάμνω.
Συμμῶ, f. ὕσω, v. [comprimor,] to be closed. Σὺν δ' ἔλκεᾰ πάντα μέμκεν. Ω. 420.
SYN. Συγκλείδωμαι.
Συμπαίζω, v. [colludo,] to play with. Αἱσὶ πλεῖστα **συμπαίζει**. Cæ. R. 1109.
SYN. Συγκωμάζω, συγχαίρω, συνᾰθύρω.
Συμπαίστρια, et **συμπαίκτηρια**, as, ἡ, subst. [socia lusuum,] a playfellow. Συμ-
παιστρίας, χίτωνιον. Ran. 411.
Συμπαίω, v. [impingo,] to dash against. Μετωπᾰ **συμπαίουσιν** Βαρκαίοις ὄχοις.
Soph. Electr. 727. SYN. Εἰσπαίω, παίω, προσκρούω, προσβάλλω, προσκόπτω.
Συμπᾰραινῶ, v. [simul hortor,] to recommend. **Συμπᾰραινέσας** ἔχω. Aves 852.
SYN. Συγκέλευω.
Συμπᾰρᾰμίννω, v. [commisceo,] to mix together. Ἐν τῇ θύειᾰ **συμπᾰρᾰμίννων**
ὄπῳ. Plut. 719. SYN. See Συμμίγνυμι.
Συμπᾰραστᾶτῶ, et **συμπᾰρίστημι**, f. ἦσω, v. [(1) adsto; (2) auxilium fero,] to
stand by, to succour. Ἐκονθ' ἔκοντ' Ἱνὴν **συμπᾰραστᾶτεῖν**. P. V. 226. See
also Cæ. C. 1340. SYN. Συμμαῖχῶ.
Συμπᾰραστᾶτης, ου, ὁ, subst. [adjutor,] an assistant. **Συμπᾰραστᾶτην** λαβεῖν.
Philoct. 675. SYN. See Σύμμαχος.
Σύμπας, αἰῶ, ἅν, adj. [simul omnis,] all together. **Συμπάντων** βασιλῆιδᾰ τιμάν.
Hipp. 1277. SYN. Ἄπας, πᾰς.
Συμπᾰτάσσω, f. ξω, v. [collido,] to dash against. Καὶ **συμπᾰτάζαντες** μέσων
πάντα στᾰῖτον. Eur. Suppl. 709. SYN. Συγκρούω, συμπαίω, συμπλήσσω.

- Συμπέμπω**, f. ψω, v. [simul mitto,] to send with. *Οὐδ' σὺ δέσμα συμπέμπεις ξένων.* Iph. T. 1330.
- Συμπενθέω**, v. [una lugeo,] to mourn together. *Ἐλχε συμπενθεῖν ἑμοί.* Choëph. 193. SYN. *Συναλγέω, συστένάζω.*
- Συμπέραίνω**, f. ἀνῶ, v. [una perficio,] to help to finish, to close together. *Καὶ ξυμπέρανειν, καὶ πᾶρεσθάναι λέχει.* Med. 883. SYN. *Συγκάμνω, συντέλλω, σὺνεργάζομαι.*
- Συμπήγνυμι**, f. ξω, v. [compingo,] to fix together. *Ἐπειγόμενος σὺνᾤπηξεν.* E. 902. SYN. *Συνάπτω, συμμίγνυμι, σὺναῶ, σὺνᾄθροίζω, συγκολλάω, συνδέω.*
- Συμπίνω**, v. [una bibo,] to drink along with. *Ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίης ἐκ κραιπᾶλης.* Acharn. 276.
- Συμπίπτω**, et **συμπίτνῃω**, v. [incido,] to fall upon or together, to happen. *Ὅς εἰς ἀγῶνᾶ τόνδ' ἐ συμπεσὼν μάχης.* Trach. 20. See also P. V. 441. SYN. *Ἐμπίπτω, ἐμβάλλω, συντυγχάνω, σὺνέρχομαι, καταντᾶω, προσπίπτω.*
- Συμπλάσσω**, v. [confiingo,] to form. *Γαίης γὰρ σύμπλασσε.* Hes. Theog. 571. SYN. *Μηχανᾶσθαι, τέχνάζομαι, συμπλέκω.*
- Συμπλάτᾳγέω**, v. [manibus complosis strepo,] to clap the hands. *Χερσὶ τῇ συμπλάτᾳγασεν.* Ψ. 102. SYN. See *Συγκρότῃω.*
- Συμπλέκω**, f. ξω, v. [complico, conjungo,] to fold or join together. *Ἄπορ' γὰρ τῷδ' ἐ συμπεπλεγμέθ' ἐξεν.* Bacch. 789. SYN. *Ἐμπλέκω, σὺνείρω, σὺναρμύττω, συνδέω, συγγίνομαι.*
- Συμπλέω**, f. εὐσώ, v. [una navigo,] to sail together or with. *Οὗτος δὲ συμπλεῖ.* Iph. T. 601. PHR. *Κοινῇ ναυτίλλομαι.*
- Συμπληγᾶς**, et **Πληγᾶς**, ἄδός, ἡ, subaud. πέτρα, P. N. [in plur. Symplegades,] rocks at the entrance of the Euxine sea. *Ἡκουσὶν εἰς γῆν, Κῦαν' ἐαν' ἔνυμπληγᾶδ'.* Iph. T. 242. See also Apoll. 2. 527. PHR. See Apoll. 2. 318—324.
- Συμπλήγδην**, adv. [collidendo,] dashing at the same time. *Συμπλήγδην.* Theocr. 24. 55. SYN. *Συλλήβδην.*
- Σύμπλους**, ου, ὁ et ἡ, adj. [una navigans,] sailing along with. *Ἐμῷ ζύμπλους πῶσει.* Helen. 1206. SYN. *Συνναύτης, συνναυβύτης.*
- * **Συμπνέω**, f. πνεύσω, v. [conspiro,] to conspire, to combine. *Ἐμπατοῖς τῷχαισὶ συμπνέων.* Agam. 180. SYN. *Συμφυσᾶω.*
- Συμπόδιζω**, v. [impedio,] to fetter. *Καὶ ξυμπόδισας.* Ran. 1512. SYN. *Ἐμπόδιζω, σὺνείργω, κωλύω.*
- Συμποῖω**, v. [una facio,] to co-operate. *Ἰνὰ συμποῖῷ σοῦ' πισθῆν.* Thesm. 158. SYN. See *Συμπόνηω.*
- Συμποιμαίνω**, v. [una pascō,] to feed together. *Ἐν δ' ἐποιμαίνοντ' ἁρῇ.* Alcest. 594.
- Συμπόνηω**, v. [una laboro,] to labor with, to assist. *Γυναῖκα συμπόνην γυναικὶ χρή.* Helen. 328. SYN. *Συμποῖω, συγκάμνω, σὺνεργάζομαι, συμπράσσω, συλλαμβάνω, ἐπικούρεω, συνδράω, σὺνἐπάπτομαι.*
- Συμπόνηρεύομαι**, v. [simul cum alio male ago,] to act evilly with. *Ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπόνηρενὼμέθ'.* Lysistr. 408.
- Συμπόρευομαι**, v. [una proficiscor,] to journey together. *Ξυμπόρευομαι δ' ἐγώ.* Iph. T. 1489. SYN. *Σὺνέρχομαι, σὺνδμαρτέω.*
- Συμπορθεῖω**, et **συμπερθεῖω**, v. [simul depopulo,] to assist in laying waste. *Ταλθύβιδος, ὅς σῳ πατρὶ σὺνἐπόρθει Φρύγας.* Orest. 879. SYN. *Συνόλλυμι, συμφθείρω.*
- Συμπόσιον**, ου, τό, subst. [compotatio,] a drinking party. *Οὕτω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὅπωπ' ἐγώ.* Lysistr. 1225. SYN. *Σύνεστια, σὺνδειπνόν, δαῖς.*
- Συμπότης**, et **συμπόσιαστής**, οὔ, ὁ, subst. [compotator,] a drinking companion. *Πῶς δὴ, πρόσθερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων.* Vesp. 21. SYN. See *Συνδαίτωρ.*
- Συμπότηκος**, ἡ, ὄν, adj. [convivialis,] convivial. *Ξυμπότηκος ἐστὶ, καὶ ξυνουσίαστικος.* Vesp. 1214.
- Συμπράκτωρ**, ὄρος, ὁ, subst. [qui aliquid cum alio facit,] a fellow performer. *Οὐδ' ἀγγέλός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ.* Œ. R. 116. SYN. *Συλλήπτωρ, σὺνεργάτης, ἀκόλουθος, σύμμαχος.*

Συμπράσσω, f. ξω, v. [una facio,] to co-operate, to assist. Σήμαιν' ὃ τί χροῖ σοί
 συμπράσσειν. P. V. 303. SYN. See Συμπῶνέω.

Συμπρέπης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [decens,] becoming. "Ὁραν τ' ἔχονθ' ἑκαστὸν, ὥστε
 συμπρέπες. Sept. Theb. 13. SYN. Εὐπρέπης, πρέπων, προσήκων, κόσμιός.

Συμπροξενέω, v. [more hospitali adjuvo,] hospitably to assist. Συμπροξενήσων,
 ὡς τύχῳ μαρτενμάτων. Helen. 146. SYN. Συμπράσσω, προξενέω.

Συμπρόπέμπω, v. [una deduco,] to conduct with. Ἰακχῆ φίλῳ ὄρευντᾶ, συμπρό-
 πεμπῆ με. Ran. 413. SYN. Συνᾱκόλουθῶ, σὺνδμαρτέω, πρόπέμπω, παρᾱπέμ-
 πω.

* Σύνπτυκτός, ὄν, adj. [complicatus, quadratus,] folded together, squared. See
 in Πλαίσιδον.

Συμπτύσσω, f. ξω, v. [complico,] to fold together. Κάθηκά συμπτύξας ἄλαμπες
 ἥλιον. Trach. 691. SYN. See Συμπλέκω.

Συμπυνθάνομαι, v. [simul audio, vel quæro,] to hear or inquire with. Καὶ
 συμπύθεσθαι παρθένον θεσπίσµατᾶ. Helen. 327.

Συμπύρῳ, f. ὦσω, et συμφλέγω, v. [simul incendo,] to burn together. Σὺ συμ-
 πύρῳσας δαῖτ' ἀναλώσεις πικράν. Cycl. 308. See also Theocr. 22. 211.
 SYN. Συγκαίω, σὺννεπρήθω, κατᾱφλέγω.

Συμφερός, et συμφόρητός, ἡ, ὄν, adj. [collatus,] brought together. Συμφερτὴ δ'
 ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν. N. 237. SYN. Αἰσθός.

Συμφέρω, et συμφῶρέω, v. [confero, congregior,] to contribute, to meet together;
 impers. it is advantageous. Ψυχὴν βιάζον τὰµα συμφέρειν κακά. Herc. F.
 1358. See also Apoll. 1. 39. SYN. Συγκοµίζω, σὺνᾱγω, σὺνᾱθροίζω, συμ-
 βάλλω.

Συμφεύγω, v. [confugio,] to escape, to go into exile with. Εὐμφεύξομαι τῷδ'
 ἀθλιωτᾶτῳ πατρί. Phœn. 1693. SYN. Σὺνᾱπόδραῶ, κατᾱφεύγω.

Σύμφημι, f. φήσω, v. [adsentior,] to agree with. Καὶ συμφήσουσι σῶφοί μοι.
 Hipp. 266. SYN. Ὁµόλογέω, συμφράζομαι, σὺναινέω, σὺνᾱγρένω, σὺναι-
 δᾶω.

Συμφθείρω, v. [una perdo,] to assist in destroying or ruining. Ἡ μὲν τί κερδαί-
 νουσα συμφθείρει λέχους. Androm. 939. SYN. Συμπορθεῶ, σὺναιρέω.

Σύμφθογγός, vid. Σύμφωνός.

Συμφίλλω, v. [una amo,] to love together. Οὗτοι σὺνέχθην, ἀλλὰ συμφίλειν
 ἔφυν. Antig. 523.

Συμφλέγω, vid. Συμπύρῳ.

Συμφῶνεύω, v. [una interficio,] to assist in killing. Ὑμεῖς δὲ µ' ἀλλὰ θυγατρί
 συμφῶνεύσατέ. Hec. 391. SYN. Συγκᾱτακτείνω, συγκᾱτεργάζομαι, συνδαΐζω.

Συμφῶρά, ᾱς, ἡ, subst. [casus,] an event, good or bad. Πρὸς τὰς παροιθε συμφο-
 ρὰς εὐδαίµονας. Helen. 456. SYN. Συντύχια, ἀτύχηµα, τύχη, θλίψις, δυστυ-
 χία, κακὸτύχια. EPITH. Θεήλατος, χᾱλέπη, ἀνὸσίος, κακὴ, παιδῶποιός, σκληρὰ,
 ἐμφάνης, πικρὰ, λυγρὰ.

* Συμφῶρέω, vid. Συμφέρω.

Σύμφωρός, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [commodus, utilis,] convenient, advantageous. Δού-
 λων γὰρ ἰδίον τοῦτο, σοὶ δὲ σύμφωρόν. Eur. Electr. 633. SYN. Χρήσιµός, ὄνη-
 σίµός, ἐπιτήδειός, ὠφέλιµός, λυσίτελής.

Συμφράδμων, ὄνός, ὁ, subst. [consiliarius,] a counsellor. Τοιοῦτοι δέκα μοι
 συμφράδµονες ἦεν Ἀχαιῶν. B. 372. SYN. Σύµβουλος.

Συμφράζομαι, f. ᾱσῶμαι, v. [simul consulto,] to consult with, to devise. "Οφρά
 δόλον συμφράσσεταί. Apoll. 4.439. SYN. Συμβουλεύω, σύμφημι, συννῶ.

Σύμφρουρός, ὄν, ὁ et ἡ, adj. [qui una custodit,] a guardian. Χαῖρ', ὦ μελᾱθρον
 ἐύφρουρόν ἐµοί. Philoct. 1453.

Σύμφρων, ὄνός, adj. [qui eadem est mente cum alio,] having the same mind,
 consenting. Σύμφρονά ταγόν. Agam. 109. SYN. Ὁμόφρων, συμφράδμων,
 σύμφωνός.

Σύμφυγας, ᾱδός, ὁ et ἡ, subst. [socius exsilii,] a fellow exile. Ἴνα σύμφυγᾱδας
 λήψοµαί οἰκτράς. Bacch. 1372.

Σύμφυρτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [commixtus,] mixed together. *Ἐμφυρτὰ δ' ἦν ἅπαντ'.* Hipp. 1229. SYN. See *Συμμήγης*.

Συμφύρω, et *συμφυράω*, v. [commisceo, fædo,] to mix together, to disfigure. *Πᾶν σὺνέφυρ' ἐπὶ πρόσωπόν.* Theocr. 22. 111. SYN. See *Συμμίγνυμι*.

Συμφυσᾶω, v. [una sufflo, conspiro,] to blow together or violently; to agree. *Καὶ ταῦτ' ἔφ' οἷσιν ἐστὶ συμφυσώμεν'.* Equit. 466. SYN. *Συμπνέω*.

Συμφυτεύω, v. [una auctor sum,] to join in forming. *Καὶ ξυμφυτεύσαι τοῦργον.* OE. R. 355. SYN. *Συμβουλεύω*.

Σύμφυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [congenitus,] congenial, native. *Ἄλκ' ἀν' ξύμφυτον,* αἰών. Agam. 106. SYN. *Ἐμφύτος*.

Σύμφωνος, et *σύμφθογγός*, ου, ὁ et ἡ, adj. [consonus, concors,] agreeing in sound, harmonious. *Ἐπ' αὖ δὲ συμφώνους οἶων ἑαίνυσσ' αὖτ' ἡρόδας.* Hom. Merc. 51. See also Agam. 1158. SYN. *Σύμμολπος*, *σύνφθογός*, *σύνανλός*, *ὁμόφωνός*, *σύμφρων*, *συγγνώμων*, *συναρμόδιος*.

Συμψάω, f. ἦσω, v. [corrado,] to sweep away. *Συμψῆσαι καὶ προνόησαι.* Nub. 971. SYN. *Συντρίβω*, *συνάφαιρ'.*

Συμψηφίζομαι, v. [una suffragium do,] to vote with. *Ἐμψηφισαί μοι.* Lysistr. 142. SYN. *Σύμφημι*, *συνδοκέω*.

* *Σύν*, præp. cum dat. [cum,] with. *Ἄμους αὐτοῖσιν σὺν φῶδ'.* Phœn. 820. SYN. *Μετὰ*, *ἀμ'.*

Συνᾶγείρω, et *συνᾶθροίζω*, v. [colligo,] to collect. *Πᾶν βίοντον συνᾶγείρων.* δ. 90. See also Rhés. 609. SYN. *Συλλέγω*, *συνάγω*, *ἄγείρω*, *ἄθροίζω*.

Συνάγω, v. [confero,] to bring together. *Ἐρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν.* Sept. Theb. 504. SYN. *Συμφέρω*, *συλλέγω*, *συνᾶθροίζω*, *συνᾶγείρω*, *συνάπτω*, *συγκέμιζω*, *συστέλλω*, *συναρμόζω*.

* *Συνάγνυμι*, 1 aor. *ἔαξα*, v. [confringo,] to dash to pieces. *Τὰς οἱ ξυνεαζάν ἄελλαι.* ξ. 383.

Συνᾶγωνιζομαι, v. [certaminis socius sum,] to assist in the combat. *Εὐριπίδῃ κατ' ἡ. ξυνηγωνιζομένην.* Thesm. 1070. SYN. *Συμμάχ'.*, *συλλαμβάνω*, *συνπράσσω*, *ἀμύνω*.

Συνᾶδω, v. [concino,] to sing together, to agree. *Συναδέτω δὲ Χαῖρις.* Aves 858. SYN. *Συναυδάω*, *συναυλέω*, *σύνφημι*.

Συνᾶείρω, v. [simul tollo,] to raise with. *Ὅστις τολῆσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἄεϊρας.* ι. 332.

Συνᾶθροίζω, vid. *Συνᾶγείρω*.

Συνᾶθρίω, v. [colludo,] to play with. *Τῇσιν αἰὲν σὺνέθρυεν.* Mosch. 2. 30. SYN. See *Συμπαίζω*.

Συναιμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [consanguineus,] of the same blood, kindred. *Ἡ δὲ σὺναιμον λέχος ἦλθεν.* Phœn. 831. SYN. *Ὁμαιμός*, *ὁμογενής*, *ὁμογενέτωρ*, *σύνγονός*, *συνόμαιμος*.

Συναινέω, et *συνέπαινέω*, v. [collaudo,] to praise, to approve of. *Φάνεν-τος χάριν ξυναινέσαι.* Agam. 468. See also 1076. SYN. *Αἰνέω*, *καταινέω*, *ἐπαινέω*, *σύνφημι*, *εὐλόγ'.*, *ἐγκωμιάζω*.

Συναίνυμαι, v. [colligo,] to collect. *Λητὼ δὲ σὺναίνυτο κάμπυλ' αὖτόξ'.* Φ. 502. SYN. *Συλλέγω*, *συλλαμβάνω*, *ἄθροίζω*.

Συναίρ'., 2 aor. *εἰδ'.*, v. [(1) contraho, (2) aufero,] to contract; to take away. *Χλαῖναν μὲν σὺνελὼν καὶ κώ'.* υ. 95. SYN. *Συνάγω*, *συντρίβω*, *συνεξαιρ'.*

* *Συναίρω*, f. *ἄρ'.*, v. [una tollo,] to take with, to perpetrate with. *Καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν.* P. V. 671.

Συναίσσω, v. [una irruo,] to rush together. *Καὶ τ' ἐξ' ἀνὰ κτήν.* Hes. Scut. 189. SYN. *Συμφέρομαι*, *συνόρουω*, *συμβάλλω*.

Συναίτιος, α, ὄν, adj. [qui simul cum alio causa est alicujus rei,] a joint cause. *Ἄλλ' ἀρκὺς ἡ ξυνευνός, ἡ ξυναιτία.* Agam. 1085. SYN. *Μεταίτιος*, *παραιτίος*, *αἰτίος*.

Συνᾶκολουθεῖω, vid. *Συνόμαρτέω*.

Συνᾶλάζω, f. *ἔω*, v. [simul clamorem edo militarem,] to join in the war cry. *Ἀλώτῃ ξυνηλάζαν.* Herc. F. 11.

- Συναλγέω, v. [una doleo,] to lament with or over. Τότε ξυναλγεῖν χρῆν σ', ὅτ' ὠλλυμην ἐγώ. Alcest. 649. SYN. Συγκλάω, συμπενοῦμαι, συμπάσχω.
- Συναλγῆδων, ὄντος, adj. [particeps doloris,] participating in sorrow. Ἰτ', ὃ ξυναλγῆδόνες. Eur. Suppl. 85. SYN. Συμπάθης, ζυνωδὸς κακοῖς.
- Συνάλεγω, v. [cordi habeo,] to mind. Σύν-ἀλεγειν καὶ γάμον. Isthm. 8. 103. SYN. Μεριμνάω, φροντίζω, ἐπιμέλεσθαι.
- Συναλιάζω, v. [congrego,] to assemble. Τίς δ' αὖ συναλῖαξέ τόνδε τὸν στολόν. Lysistr. 93. SYN. Συνάγειρω, συλλέγω, συνᾶθροίζω, συναῶ.
- Συναλλάγῃ, ἧς, ἡ, subst. [interventus,] interposition, intercourse. Ἐν τῇ δαιμόνων συναλλάγαῖς. Œ. R. 34. SYN. Διλλάγῃ, κοινωνία.
- Συναλλάσσω, f. ξω, v. [(1) congregior eum aliquo, (2) concilio,] to have intercourse with, to reconcile. Ἐλένη ξυναλλαχθεῖσάν εὐναίοις γάμοις. Androm. 1234. SYN. Κοινωνέω, συντυγχάνω, συγχωρεῶ, συμβάλλω, σπένδωμαι, ὁμιλέγω.
- Συνάλοῖα, v. [contundo,] to shatter. Μεχρὶ σὺνηλοῖσέ παρήϊα. Theocr. 22. 128. SYN. Συγκλάω, συγκρούω, συντρίβω.
- Συνᾶμα, adv. [simul,] together. Τρίηκόσιοι ταῦροι συνᾶμ' ἐστίχωντο. Theocr. 25. 126.
- Συνᾶμα, v. [colligo,] to collect. Φῆ· ὃ δ' ἄρ' ἀστράγαλους συνᾶμήσατθ. Apoll. 3. 154. SYN. Συμψάω, συλλέγω.
- Συναμπέχω, et συναμπίσχῃμαι, v. [tego,] to veil or cover. Ἦπου τί σεμνὸν ἐστὶν ὃ ξυναμπέχεις. P. V. 530. See also Herc. F. 1102. SYN. Συγκάλυπτω, πέριστέλλω, ἀμφικάλυπτω, ἀμφιέννυμι, περὶβάλλω.
- Συνᾶμνῶν, f. ὄνῳ, v. [una opitator,] to aid together. Τούτῳ ξυνᾶμνεῖν, εἰ γὰρ ἐκ δῶμων λαβόν. Iph. A. 62. SYN. Συμβοηθεῶ, συμμαχεῶ, ἐπαρήγω.
- Συνᾶναγκάζω, f. ἄσω, v. [simul cogo,] to extort. Καὶ σὺνηναγκασμένους. Iph. A. 395. SYN. Κἀτάναγκάζω, ἐκβιάζωμαι.
- Συνᾶνέρχῃμαι, v. [simul adscendo,] to go up with. Συνᾶνήλυθεν Ἡρακλῆι. Apoll. 2. 915.
- Συναντᾶω, συναντιάζω, f. ἄσω, et συναντόμαι, v. [obvius fio,] to meet. Τὸν συναντήσαντά μοι. Ion 536. See also Œ. R. 813. and Ion 830. SYN. Συντυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, συμφέρωμαι, προστυγχάνω, συμβάλλομαι, ἀντάω.
- Συνάντησις, ἑως, ἡ, subst. [occursus,] a meeting. Τινὰ συνάντησιν; Ion 537. SYN. Ἀπάντημα, ἀντησις.
- Συναντιάζω, vid. Συναντᾶω.
- Συναντλέω, v. [simul haurio vel laboro,] to draw or labor with. Δίῳ παιδὶ συναντλεῖ; Ion 198. SYN. Συνεργάζωμαι, συγκάμνω.
- Συνᾶντῶ, v. [simul conficio,] to contribute to destroy. Συνᾶντρεῖ βίου. Agam. 1092. (A single dochmiac.)
- Συνᾶοιδός, vid. Συνωδός.
- Συνᾶορός, Ion. σὺνήορός, ου, ὁ et ἡ, subst. [comes,] a companion. Φόρ-μιγγὶ σὺνᾶορός. Nem. 4. 9. SYN. Συνᾶοπαδός, ἀκόλουθος, συνθηϊώσότης.
- Συνᾶπόδρημι, v. [una fugio,] to run away along with. Καὶ σὺνᾶπόδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσει μοι. Ran. 81. SYN. Συμφεύγω.
- Συνᾶπόκάμνω, vid. Συγκάμνω.
- Συνᾶπόκειμαι, v. [repositus sum,] to be treasured up together. Χάρῖς ἡ χθονία ξύν γ' ἀπόκειται. Œ. C. 1752. SYN. See Συγκάτακειμαι.
- Συναπτός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [continuus,] connected. Χάλα ξυναπτοὺς ἡνίας. Eccles. 504. SYN. Συναφής, σὺνδετός, σὺνέχης.
- Συνάπτω, v. [connecto,] to join together. Πῶσιν συνάψαι πόλεμον Ἑλλήσιν μέγαν. Helen. 55. SYN. Πρόσάπτω, συζεύγνυμι, συνδέω, σὺνάγω, συντίθημι, συγκολλάω, σὺνείρω.
- Συνᾶράσσω, f. ξω, v. [confringo,] to break to pieces. Ἡ γὰρ σὺνήραξ' οἰκόν. Herc. F. 1133. SYN. Συντρίβω, συνθραύω.

¹ A better reading of this passage seems to be that found in one of the Vatican Mss. σὺν ἅμα στιχῶντο.

- Συνᾶρέσκω**, f. ἔσω, v. [comprobo,] to approve of. Καὶ θεμίς ἦν ἄμφω συνᾶρέσασμέν. Apoll. 4. 371. SYN. Εὐδόκῃω.
- Συναρθρὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [connexus,] joined, agreeing. Τὸρὸν γὰρ ἤξει συναρθρὸν αὐταῖς. Agam. 245. SYN. Σύμφωνος, q. v.
- Συναριστᾶω**, f. ἦσω, v. [una jento,] to breakfast together. Ἐνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρωποι συναριστῶσι. Eccl. 1486.
- Συναριστεύω**, v. [excello cum alio,] to excel along with. Ἔβας, ἔβας, τοξοφόρῳ συναρι-στεύων. Troad. 806.
- Συναρμόζω**, f. ὄσω, v. [apte compono,] to fit, to adjust, to close. Ἐνάρμυσον δὲ βλεφάρᾳ μου τῇ σῇ χερί. Phoen. 1465. SYN. Σύνάπτω, συναρτύνω, συντίθημι, σῦνείρω, συμπήγνυμι.
- Συναρπάζω**, f. ἄσω, v. [corripio, diripio,] to seize, to plunder. Σκύνον ἐν χερσὶν ξυνήρπασαν. Orest. 1503. SYN. Ἀρπάζω, ἄφαρπάζω.
- Συναρτᾶω**, v. [connecto,] to join together. Καὶ ξυναρτήσας γένους. Med. 564. SYN. Συνδέω, σῦνείρω, συναρμόζω, συμπλέκω.
- Συναρτύνω**, f. ὕνω, v. [simul struo,] to devise. Τινὰ τήνδ᾽ συναρτύνασθε μένοι-νῃν. Apoll. 4. 356.
- Συνάρω**, v. [apte compono,] fitly to put together. Σφιν καλὴ συνάρηρὲν αἰοδή. Hom. Apoll. 164. SYN. See Συναρμόζω.
- Συνᾶρωγός**, ου, ὁ et ἡ, subst. [una defensor,] a joint defender. Συνᾶρωγέ θεμιστός. Hom. Hymn. 7. 4. SYN. Ἀρωγός, ἀλεξητής, σύμμαχος.
- Συνᾶσθῶ**, v. [una desipio,] to join in folly with. Καὶ τοῦτ᾽ λυπρὸν, ξυνᾶσθ-φεῖν τοῖς μὴ σόφοις. Phoen. 405.
- Συνασπίζω**, subst. [una auxiliior,] to assist together. Κῶμοι ξυνασπίζοντες. Cycl. 39. SYN. See Συμμάχῶ.
- Συνᾶσπιστής**, ου, ὁ, subst. [commilito,] a fellow-soldier. Κηδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὸς φίλους. CE. C. 379. SYN. See Σύμμαχος.
- Συνασχαλᾶω**, v. [simul doleo,] to grieve along with. Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κάκοις. P. V. 167. SYN. See Συμπενθῶ.
- Συναναίνω**, f. ἄνω, v. [simul exsicco,] to burn up with. Καὶ ξυναναῖνῳ κόρας. Cycl. 642. SYN. Αὑαίνω, ξηραίνω.
- Συνανδᾶω**, v. [consentio,] to consent. Ἐνανδῶ. Aj. Fl. 943. SYN. See Σύμ-φημι.
- Συναυλία**, as, ἡ, subst. [contubernium, concentus,] a joining together, a concert. Ἐναυλίαν πενήθησμέν. Equit. 9. SYN. Συνῶγιον, σύνοικτα.
- Συναυλὸς**, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) contubernalis, (2) consonus,] dwelling with, agreeing with. Ἴτω ξυναυλος βῶα χαρᾷ. Eur. Electr. 879. SYN. Σύνοικος, κοινωνός, ὁμαυλός, σὺνῶδός, σύμφωνός.
- Συναύξομαι**, v. [concreresco,] to increase with. Εἰ μὴ ξυναύξοιθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι. Eur. Electr. 544.
- Συνδαίτω**, v. [simul occido,] to kill together with. Ἀλλὰ μὲ συνδαΐξον. Aj. Fl. 361. SYN. See Συμφονεύω.
- Συνδαίτωρ**, ὄρος, et συνδειπνός, ου, ὁ, subst. [conviva,] a fellow guest. Συνδαίτωρ μετὰκοινός. Eumen. 352. See also Ion 1172. SYN. Συμπότης, σύνδειπνός, συνθοινήτωρ, σὺνέστιός, δαιτυμῶν, σύσσιτός, συντραπέζος, ὁμοτραπέζος.
- Συνδαίω**, v. [simul epulor,] to feast with. Ὡς τοὺς γάμους τοὺς τῆσδε συνδαί-σας ἔμοι. Helen. 1438.
- Σύνδειπνός**, vid. Συνδαίτωρ.
- Σύνδεσμά**, ων, τὰ, subst. [nexus, vincula,] joints, fastenings. Σύνδεσμά χρυσός εἶχε. Med. 1190. SYN. Δεσμός.
- Συνδέτεός**, α, ὄν, adj. verb. [colligandus,] must be tied together. Ταυτὶ γὰρ ἐστὶ συνδέτεῖ. Eccles. 785. SYN. Ζευκτέος.
- Σύνδετός**, η, ὄν, adj. [colligatus,] bound together. Καὶ νῦν κατ' οἴκους ξυνδέ-τους αἰκίζεται. Aj. Fl. 65.
- Συνδέω**, f. ἦσω, v. [colligo,] to bind together. Ταύτην προτέραν ξύνδησον. Ly-sistr. 445. SYN. Σῦνείρω, σύνάπτω, συζεύγνυμι, συμπλέκω.

Συνδιαφέρω, f. αίσω, 1 aor. ήνεγκά, v. [cum alio perfero,] to endure along with.

Ενδιήνεγκαν μεθ' ήμων. Equit. 594. SYN. Συνάγωνίζομαι.

Συνδικάζω, f. άσω, v. [una judico, ulciscor,] to assist in administering justice, to avenge. Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει. Med. 158. SYN. Έπεξέρχομαι, έκδίκω.

Συνδικαστής, ου, ό, subst. [qui simul judex est,] a brother judge. Οι ξυνδικασται παράκαλοῦντες τουτονί. Vesp. 215.

Συνδικέω, v. [patrocino,] to defend the cause of another. Καί ξυνδικήσων αύτός. Eumen. 582. SYN. Σύνηγόρεω, προϊστάμαι.

Σύνδικος, ου, ό et ή, subst. [qui causam alterius defendit, patronus,] an advocate, patron. Έγώ δ' άρωγούς ξυνδικούς θ'. Aesch. Suppl. 734. SYN. Προστατης, σνήγόρος.

Συνδικως, adj. [jure,] with justice. Λάκτισμα δέπνου ξυνδικως τίθεις άρᾱ. Agam. 1591. SYN. Δίκη, δικαίως.

Συνδιόλυνμι, f. όλσω, Att. όλω, 1 aor. ώλεσα, v. [una perdo,] to destroy along with. Κάμε συνδιώλεσεν. Eur. fr. Oedip. 7. 2. SYN. See Συμφονεύω.

Συνδύκω, v. [consentio,] to agree. Σοί δε συνδύκειν χρεών. Iph. T. 71. SYN. Σύναινέω, σύμφημι, όμοφωνέω, όμολόγέω.

Συνδουλεύω, v. [una servio,] to be a fellow-slave. Ενδουλεύσω. Hec. 203.

Σύνδουλος, ου, ό et ή, subst. [conservus,] a fellow-slave. Μη κρύπτε σύνδουλον σεθεν. Med. 64.

Συνδράω, f. άσω, v. [una facio,] to assist in doing. Ό συνδρών αίμα και μητρος φόνον. Orest. 400. SYN. See Συμπράττω.

Συνδρόμας, άδος, ή, adj. [concurrrens,] running together. Πως τας συνδρόμαδας πέτρας. Iph. T. 423. SYN. Συμπληγās.

Σύνδρομος, ου, ό et ή, adj. [(1) una currens, (2) consentiens,] running with, meeting, agreeing. Μεγάλας σύνδρομος Άρτεμίδος. Call. 5. 110. SYN. Σύνπαδος, σύμφωνος.

Συνδρόμωσ, adv. [una currendo,] with equal speed, concisely. Καί μαρτυρεϊτε συνδρόμωσ. Agam. 1155.

Συνδυās, άδος, ή, adj. [compar,] a partner. Ενδυάδος φίλιας άλδχου. Alcest. 488. SYN. Σύζυξ.

Σύνδυδ, adj. [bini,] two together. Σύνδυδ κοιμήσαντο. Hom. Hymn. 5. 74.

Συνδυστυχέω, v. [pari calamitate laboro,] to be unfortunate together. Ός αν Μενελεύς ξυνδυστυχῆ. Orest. 1098. SYN. Συγκάμνω.

Συνδώδεκά, adj. [duodecim simul,] twelve together. Συνδώδεκά πλήθει. Troad. 1068.

Συνδέρια, as, ή, subst. [consessus,] an assemblage. Έχθραι τέ και στέργηθρά και σύνδέρια. P. V. 501. SYN. Σύνδός, συγκλησία, έκκλησία, κοινωνία.

Συνδεριάομαι, σύνδρεύω, et σύνδεριάζω, v. [consideo,] to sit together, to assemble. Τους δ' άγορην δε σύνδεριάσθαι άνωγεν. Apoll. 1. 328. SYN. Συγκάθεζομαι, συγκάθημαι.

Συνδέρως, ου, ό et ή, subst. [(1) consessor, (2) adjutor,] one who sits with or near; a counsellor. Κάτειδον δε δ' Αϊαντέ σύνδροφοι. Iph. A. 192. SYN. Παῖδρος, έφεδρος, σύνθρονος, σύμβουλος, σύνθακος.

Συνέεργω, poet. pro σύνεργω, et σύνεργάθω, v. [(1) concludo, (2) colligo,] to inclose; to collect, unite. Ζωστηρί θώωσ σύνεργέ χιτών. ξ. 72. See also E. 36. SYN. Κάθειργω, σύνεχω, συγκελείω, σύνελκω, σύνειρω.

Συνείκδοσι, adj. [viginti simul,] twenty together. Ουτε ξυνείκδοσι φωτών. ξ. 98.

Συνείδω, f. είσθαι, perf. m. οίδα, part. ειδώς, v. [(1) simul cognosco, (2) conscius sum,] to be privy to; to be conscious. Σύνοιδα δειν' είργασμένος. Orest. 390. SYN. Σύνιημι.

* Σύνειλίσσω, v. [convolvo,] to roll together. Σπείρας σύνειλίσσοντα. Ion 1164. SYN. Σύνειλέω, συμπύσσω.

Σύνειμι, v. [una sum,] to be with. Σαλαμίνιος γάρ εστιν, ω ξυνειμι' έγώ. Eccles. 38. SYN. Μῆτειμι, παρειμι, όμιλέω, συγγίνδομαι.

- Σύνειμι, vid. Συνέρχμαι.
 Συνείρω, v. [connecto,] to join together. "ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους. Aves 1079.
 SYN. Συνῶ, συνάπτω, συμπλέκω, συναρμόζω.
 Συνεισβαίνω, v. [simul ingredior,] to embark with. Ταυτὸν συνεισέβησάν 'Αργῶν σκάφος. Med. 477.
 Συνεισερχῶμαι, v. [simul intro,] to go in with. Θέλω δὲ καὶ γὰρ σοι συνεισελθεῖν δόμους. Helen. 335.
 Συνεκθνήσκω, v. [simul morior,] to die together. Συνεκθάνειν δὲ σπῶντ' ἀ χρὴ τῷ πώματι. Cycl. 568. SYN. Συνθνήσκω, συνεκπνέω.
 Συνεκκλέπτω, v. [furti particeps-sum,] to join in stealing. Πέμψω ξυνεκκλέψασά. Troad. 1011. SYN. Ὑποκλέπτω.
 Συνεκκῶμιζω, v. [simul exporto vel sustineo,] to bear out or support with. Συνεκκῶμιζειν Κύπριν. Hipp. 467. SYN. See Συγκῶμιζω.
 Συνεκμᾶχέω, vid. Συμμάχέω.
 Συνεκμῶχεύω, v. [simul januam refringo,] to assist in breaking down a door. Συνεκμῶχεύσω; Lysistr. 430.
 Συνεκπνέω, f. πνεύσω, v. [simul animam efflo,] to expire with. Χρὴ συνεκπνεύσαι μὲ σοι. Iph. T. 684. SYN. Συνεκθνήσκω, συνθνήσκω.
 Συνεκπῶνέω, f. ήσω, v. [adjuvo in perficiendo,] to assist in completing. Μοχθοῦσ' μόχθους εὐτυχῶς ξυνεκπῶνει. Eur. fr. Androm. 7. 4. SYN. See Συμπῶνέω.
 Συνεκπῶτέος, α, ὄν, adj. verb. [simul ebibendus,] must be drunk up together. Συνεκπῶτέ' ἐστὶ σοι καὶ τὴν τρυγᾶ. Plut. 1086.
 Συνεκσῶζω, v. [confero operam ad salutem alienjus,] to join in delivering. Ὑπεκτράποιμην μὴ οὐ ξυνεκσῶζειν. C. C. 566.
 Συνεκτρέφω, f. θρέψω, v. [simul educo,] to bring up with. Καὶ ξυνεκτράφεις ἑμαί. Iph. T. 710. SYN. Συντρέφω.
 Συνεκφέρω, v. [una educo,] to bring out with, to deliver. Πάτερ' ἀ τὲ παισὶν ἡδέως συνεκφέρειν. Eur. fr. Dict. 7. 1.
 Συνελκῶ, f. ὦσω, et *σύνελκω, f. ξω, v. [simul traho,] to draw together. Ἡμῖν πρόθυμω, τήνδ' ἐκ ξυνέλκυσσον. Pax 417. See also Pax 468. SYN. Συνάγω, συναίρω.
 Συνεμβάλλω, v. [simul injicio,] to cast in together. Συνεμβάλλωμεν εἰσιόουσαι τοὺς μὀχλους. Lysistr. 246.
 Συνεμβάλλω, ἥs, ἥ, et συνέμβλλον, ον, τὸ, subst. [(1) collisio, (2) commissio, (3) impetus,] a dashing; a fastening; impetuosity. Εὐθὺς δὲ κώπης ῥόθιαδος ξυνεμβάλλω. Pers. 402. See also Agam. 956. SYN. Πρόβω.
 Συνέμπορος, ον, ὁ et ἡ, subst. [commercator, socius,] a fellow-merchant or traveller. Ὡδαῖοι, τὸν ξυνέμπορον. Ran. 396. SYN. Ὅμοστος, συνδοιπῶρ.
 Συνεμπρήθω, v. [comburo,] to burn up or together. Μὴ ξυνεμπρῆσαι νέων. Rhes. 485. SYN. See Συμφλέγω.
 Συνεξαίρω, 2 aor. εἶλον, v. [adjuvo in expugnando,] to assist in destroying. Αἰ ξυνέειλον Φρυγᾶς. Troad. 24. SYN. Συμπορθεῶ, συναίρω, συμφείρω.
 Συνεξακούω, f. κούσθαι, v. [simul exaudio,] to hear clearly along with one. Συνεξήκουσ' ὡσαύτως ἑμοί. Trach. 376.
 Συνεξελαύνω, f. ἐλάσω, v. [simul expello,] to drive away with. Συνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ'. Agam. 1596.
 * Συνεξέρχμαι, [una exeo,] to go out or away with. Οἷs ξυνεξήλθον, θέλω. Hec. 1098.
 Συνεξευρίσκω, 2 aor. εὕρον, v. [una excogito,] to help in discovering. Καὶ σὺ ξυνέειπ' αὐτὸν. Thesm. 601. SYN. Συμφράζμαι.
 Συνῶχμος, οὔ, ὁ, et σύνωχή, ἥs, ἡ, subst. [junctura,] a joint. Αὐχένος ἐν ξυνῶχμῳ. E. 465.
 Συνῶπειδω, v. [una accino,] to sing or celebrate together. Συνῶπειδέτ' 'Αργεῖμιν. Iph. A. 1491. SYN. See Σύνάδω.
 Συνῶπαινέω, vid. Σύναινέω.

Συνέπικεμαι, v. [simul incumbo,] to assail together. *Ἐνέπικεισθ' ὑμεῖς*. Equit. 266.

Συνέπιψεύδωμαι, v. [una pariter mentior,] to support another in a lie. *Οὐ γάρ σφιν λάγδνες συνέπιψεύσονται*. Call. 3. 123.

Συνέπῳμαι, 2 aor. εσπόμην, v. [comes sum,] to accompany. *Σιγῇ πέλάζων ἀντῷ ξυνείπेटῷ*. Hipp. 1226. SYN. See *Συνδομαρτέω*.

Συνεπόμενυμι, v. [una jurejurando confirmo,] to confirm by an oath along with. *Ἐνεπόμενυσθ' ὑμεῖς ταῦτ' ἀπῶσαι*. Lysistr. 237. SYN. See *Συνόμνυμι*.

Συνεπότηρύνω, f. ἔνω, v. [simul instigo,] to excite at the same time. *Ἐν δ' ἐποτρύνει πέλας*. Soph. Electr. 299.

Συνεραῶ, v. [pariter amo,] to love together with. *Ἄλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσάμεν' συνεραῶσθαι*. Bion 16. 8. SYN. *Συμφίλῳ, ἀντερῶ*.

Συνεργάζομαι, v. [co-oporor,] to co-operate. *Εἰ συμπονήσεις καὶ ξυνεργᾷσει, σκόπει*. Antig. 41. SYN. See *Συμπράσσω*.

Συνεργᾶτης, et συνεργός, οὗ, ὁ, et συνεργᾶtis, ἰδός, ἡ, subst. [operis socius,] a co-operator. *Οὐδὲ σκότον φρίσσουσὶ τὸν ξυνεργᾶτην*. Hipp. 419. See also Ion 48. et Eur. Electr. 100. SYN. *Συμπράκτωρ, συλλήπτωρ, σὺνέριθός, σύμμαχος, ἐπίκουρός*.

Συνεργέω, συνέργω, et σνέρδω, v. [simul facio,] to co-operate. *Βούλει ξυνεργῶν αὐτός*. Helen. 1426. See also Trach. 83. and Soph. Electr. 350. SYN. *Συμπράσσω, q. v.*

Συνερίδω, v. [comprimo,] to press together, to fasten. *Δεσμοῖς διδύμοις σνέριθεντες*. Iph. T. 458. SYN. *Κατάπηγνυμι*.

Συνέριθός, ου, ὁ et ἡ, subst. [socius laboris,] a fellow workman. *Ἐλ-θης σνέριθός αὐτοῖς*. Pax 786. SYN. *Συνεργᾶτης, σννεργός, συμπράκτωρ, βῆθος*.

Συνερκτικός, ἡ, ον, adj. [bene constringens,] able to connect together, or to reason. *Συνερκτικός γάρ ἐστι*. Equit. 1378.

Συνέρχομαι, et σννειμί, v. [convenio,] to come together. *Χρόνῳ ξυνελθοῦσά χροῖς*. Helen. 1468. See also Z. 120. SYN. *Συγγίγνομαι, συμπίπτω*.

Συνέσις, ἔως, ἡ, subst. [sapientia, conjunctio,] wisdom, a union. *Σώζει σέ σνέσις*. Orest. 1539. SYN. *Φρόνησις, νόημά, ἐπιστήμη*.

Συνεσπίπτω, f. πέσομαι, v. [simul incido,] to rush upon with. *Ἐνεσπέσομαι γάρ μετ' αὐτοῦ*. Eccles. 1087. SYN. *Συνέκειμαι, συμπίπτω, συντυγχάνω*.

Συνεστῖός, ου, ὁ et ἡ, subst. [convictor, conviva,] an inmate, a guest. *Καὶ ξν-έστιός γενοῦ*. Alcest. 1170. SYN. *Συντράπεζός, συνθιναίω, συνδαίω, δαιτῶν, συμποτής, σννοικός, δμοτράπεζός*.

Συνέτος, ἡ, ον, adj. [prudens,] intelligent. *Τὰ τ' οἰκτρά σνέτος εἰμί, καὶ τὰ μή*. Iph. A. 1255. SYN. *Φρόνιμός, σώφρων, σόφος, πευκάλιμός, ἔμπειρός*.

Συνέτως, adv. [prudenter,] prudently. *Οὐ σννέτ' σννέτως*. Iph. A. 466. SYN. *Ἐμπείρως, φρόνιμως, πνντῶς, πνκνῶς*.

Συνεύδω, et σννευνάδωμαι, v. [una dormio,] to sleep together. *Ἦπερ ξννηῦδες ἐν φάει*. Eur. Electr. 1145. See also OE. R. 982. SYN. See *Συγκάθεύδω*.

Συνευνέτης, et σννευνός, ὁ, et σννευνέtis, ἰδός, ἡ, subst. [tori particeps,] a partner of a bed. *Ὅτῳ μάλιστα χρῆσεται ξννευνέτη*. Med. 242. See also Eccles. 948. and Androm. 900. SYN. *Ὁμευνέτης, ὁμογάμος, ὁμολεκτρός, σύλλεκτρός, σύγγαμος, σύζυξ, σύζυγός*.

Συνευτύχῳ, v. [simul felix sum,] to be successful with. *Βίον ξννευτύχοῖν*. Hipp. 1118.

Συνευφράδωμαι, f. ἄσσωμαι, v. [fausta precor,] to pray for blessings on. *Ἐσθλός δέ σννευφράσασθαί τοῦσιν*. Apoll. 3. 917.

Συνεύχομαι, vid. *Συγκάτευχομαι*.

Συνεπάττωμαι, v. [una prehendo, adjuvo,] to lay hand to a work with somebody, to assist. *Ἐγὼ δέ, σννεπαττόμενος σπουδᾷ*. Olymp. 10. 117. SYN. See *Συμπόνηω*.

* *Συνέχης, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [continuus,] continuus. Τὸ σννέχες ἔργου παντός εὐρίσκει τέλος*. Eur. fr. Archel. 29.

Συνεχῶς, contr. συνέχως, adv. [(1) continenter, (2) crebro,] continuously; frequently. Συννεχῶς ἐμαχοντό. Hes. Theog. 636. SYN. Σύχυνως.

Συνέχθω, v. [una odi,] to join in hating. See in Συμφίλειω.

Συνέχω, v. [contineo,] to keep together. Ἀσά-λευτόν τε μένει, καὶ συνέχει. Bacch. 386. SYN. Κατέχω, περικέχω, συνείργω, συστέλλω, συλλαμβάνω.

Συνηβᾶω, et συννέδω, v. [una pubesco,] to grow up to maturity with. Ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν. Anacr. 76. 4. See also Dan. 105. SYN. Συννεανιεύδωμαι.

Συνηβῶλια, as, ἡ, subst. [congressus,] an engagement. Ἀριστῆς δὲ συνηβόλην κέχῃροντό. Apoll. 2. 1161. SYN. Συμβολή.

Συνηγόρεω, v. [(1) patrocinator, (2) adsentio,] to patronise, to plead for; to agree. Συνηγόρουσιν ἐκ τῶν; Nub. 1085. SYN. Συνδίκω, σύμφημι, συναῶδω.

Συνηγόρικος, ἡ, ὄν, adj. [patrocinandī vim habens,] able to defend in a cause. Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγόρικόν. Vesp. 691.

Συνηγόρος, ου, ὁ et ἡ, subst. et adj. [patrocinans, consonans,] advocating, agreeing. Μαντεῖα καὶ τοῖς πάλαι ξυνήγορά. Trach. 1167. SYN. Συνδίκος, προστάτης, σύμφωνός.

Συνήδωμαι, v. [pari gaudio adficior,] to rejoice with, to congratulate. Οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδ' αὖτως ξυνήδωμαι. Rhes. 958. SYN. See Συγχαίρω.

Συνήθειά, as, ἡ, subst. [consuetudo,] intercourse, familiarity. Ῥεῖα συνηθέησιν. Hom. Merc. 482. SYN. Ὀμιλία, ἔθος, οἰκειότης.

Συνήθης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [consuetus, familiaris,] accustomed to, familiar with. Ἀθην τῇ, συνήθεᾶς ἁλλήλοισιν. Hes. Theog. 230. SYN. Ἐθᾶς, οἰκειὸς, ἐπίτη-δεῖος.

* Συνήλιξ, ἴκος, adj. [æqualis,] of the same age. Εὐ γὰρ τὸδ' ἴστ', ἔμοι ξυνήλικες. Pers. 789. SYN. See Ὀμήλιξ.

Συνημόσυνη, ης, ἡ, subst. [societatis sanctio,] fellowship, compact. Μή μοι, ἀλαστῇ, συνημόσυνας ἀγόρευε. X. 261. SYN. Συνθήκη, σύμβασις, ἄρθμος, σπονδή, σύνθημα.

Συνήμων, ὄνδος, ὁ, subst. [socius,] an ally. Δέχθαί ἐμειλίζαντο συνήμωνα. Apoll. 4. 1210. SYN. Συνήθης, συνάδρος, σύμμαχος.

Συνήδρος, vid. Συνάδρος.

Συνηπερόπενω, v. [simul decipio,] to assist in deceiving. Καὶ μὴν ἐγὼ συνηπερόπενω. Lysistr. 845.

Συνηρέμεω, v. [una remigo,] to row together, to agree. Ἡ πάρος ξυνηρέμεϊν. Aj. Fl. 1329. SYN. Συντρέχω, ὁμορρόθεω.

Συνηρεφέω, v. [obfusco,] to cover, to darken. Ἀρ' ὁλβὸς αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς ξυνηρεφεῖ. Eur. fr. Phaeth. 5. 3.

Συνηρεφής, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [contectus, densus,] covered, thick. Ὡς ξυνηρεφές. Orest. 947. SYN. Κατηρεφής, σύσκιος, στῦγνός.

Συνθακῶ, v. [consideo,] to sit together. Καὶ πόλλ' ἐτικτον νυκτὶ συνθακῶν αἶε. Heracl. 994. SYN. See Συγκάθεζομαι.

Συνθακός, ου, ὁ et ἡ, subst. [consessor,] one who sits with, an associate. Ξύνθακός ἐσται, ναυτίλοις σωτήριός. Orest. 1654. SYN. See Συνῆδρος.

Συνθάλλω, v. [demulceo,] to soothe with. Ξύνθαλπε μύθοις ψευδεσίν' νύσημα γάρ. P. V. 706. SYN. Πάρηγόρεω, κατὰθάλλω.

Συνθάπτω, v. [una sepelio,] to bury together, to assist in burying. Καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω. Aj. Fl. 1395. SYN. Συνκτερεῖζω.

Συνθέλω, v. [consentio,] to consent. Συνθέλω δ' ἐγώ. Herc. F. 832. SYN. Ἐθέλω, σύμφημι.

Συνθερίζω, v. [una meto,] to reap with. Συν-θερίζε, καὶ τοῦτον λάβων. Acharn. 949.

Συνθεσία, as, et σύνθεσις, ἔως, ἡ, subst. [compositio,] putting together, agreement. Ποῦ δὴ συνθεσῆσαι τε καὶ ὀρκῖα. B. 339. See also Pyth. 4. 299. SYN. Συνθήκη.

Συνθετός, ου, et ἡ, ὄν, adj. [compositus, fictus,] composed, fictitious. Αἰσχιστὸν εἶναι φήμι συνθετοὺς λόγους. P. V. 707. SYN. Ψευδής.

- Συνθεῶ, f. θεύσθαι, v. [una curro, bene cedo,] to run together, to go off well. Συνθεύσεται ἡδὲ γὰρ βουλή. v. 245. SYN. See Συντρέχω.
- Συνθεωρῶ, v. [simul adspicio,] to see at once, or along with. Ὡς ἐνθεώρεις Ἀνδρόκλει καὶ Κλεισθένει. Vesp. 1182.
- Συνθήγω, v. [exacuo,] to irritate. Οὗτος γὰρ ὀργῇ συντέθηγμένος φρένας. Hipp. 689.
- Συνθήκη, ης, ἡ, subst. [foedus,] a contract. Συνθήκας πέποιθσθ' ἄνδρες. Pax 1065. SYN. Σύμβασις, σὺνηβόλια, συμβόλη, ἄρθμος, σπονδή, σύνθεσις, συνθεσία.
- Σύνθημα, ἄτος, τό, subst. [compositio, signum,] an agreement, a signal. Οὐκ ἐρηξὲς ζύνθημα; Rhes. 680. SYN. Σῆμα, σημειῶν, σύμβολον, μάθημα, συνθήκη.
- Συνθηματίατος, α, ὄν, adj. [locatitius, conductus,] made at a fixed price, ordered. Πλέξει στέφανους συνθηματίας. Thesm. 465.
- Συνθηρᾶω, et συνθηρεύμαι, v. [una venor,] to hunt together. Νευρᾶς ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι. Philoct. 1005. See also Thesm. 163. SYN. Σύνεκθλουθεῶ.
- Συνθιάσωτης, ου, ὁ, subst. [sodalis,] a fellow reveller, a companion. Δύο πρεσβυτά ξυνθιάσωτα. Plut. 508. SYN. See Σύνᾱρρος.
- Συνθνήσκω, v. [una morior,] to die with. Πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθάνειν ἐμὲ. Hec. 396. SYN. Σύνεκθνήσκω, σύνεκπνέω, σὺνἀπόλλυμι, συνδιαφθεῖρόμαι.
- Συνθoinάτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [conviva,] a guest. Πικρόν γὰρ συνθoinάτορ'. Eur. Electr. 638. SYN. See Συνδαίτωρ.
- Συνθρανῶω, et συνθραύω, v. [confringo,] to dash to pieces. Δωμά τ' ἐρρήξεν χαμαζέ, συνθρανῶνται δ' ἅπαν. Bacch. 623. See also Orest. 1586. SYN. Συντρίβω, συγκλάω.
- Συνθυῶ, f. ὕσω, v. [una sacra facio,] to offer incense with. Εἰ δὲ ξένους ἀστοῖσι συνθυεῖν χρῆών. Eur. Electr. 795.
- Συνιζᾶνω, v. [subsido,] to sink. Σάρκες δ' οἱ μὲν ἰδρωτὶ συνιζᾶνον. Theocr. 22. 112.
- Σύνιημι, ¹ 1 aor. ἤκα et contr. ἦκά, v. [(1) committo, (2) intelligo,] to engage; to understand. Εἴτ' οὐ ζύνιης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ; Plut. 45. SYN. (1) Συμβάλλω, συμμίγνυμι, (2) αἰσθάνομαι, γινώσκω, ἐπιστάμαι, μαθᾶνω.
- Σύνιστημι, f. στήσω, v. [constituo,] to settle. Ἐν τῇ πόλει ζύνιστάμεκον. Equit. 863. SYN. Συντάσσω, συναρμόζω, συστέλλω, σὺνάγω.
- Σύνιστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [consciis,] privy to. Μισοθέον μὲν οὖν, πολλὰ σύνιστορᾶ. Agam. 1058. SYN. Σύνειδώς, συναίτιος.
- Σύνισχᾶνω, v. [cohibeo,] to restrain. Ἄλλ' ὃ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ σύνισχάνει. Iph. A. 694.
- Συνεκτερεῖω, v. [una sepelio,] to join in burying. Τάρχον μεγάλωστί' συνεκτερεῖζε δὲ λαός. Apoll. 2. 840. SYN. Συνθάπτω.
- Συνναίω, Ion. συνναίεσκω, Σύννοικῶ, et συγκάτοικῶ, v. [una habito,] to dwell together with. Τοιαῦτὰ τῶν γυναιξὶ συνναίων ἔχουσ. Sept. Theb. 179. SYN. Σύνναυλιζομαι.
- Συνναυβύτης, et συνναύτης, ου, ὁ, subst. [navigationis socius,] a brother sailor. Ἡμεῖς δὲ, συνναῦται γὰρ τοῦδ' Ὀδυσσεως. Cycl. 702. See also Philoct. 565. SYN. Σύνεμπόρος, ὁμόστολός, συμπλοός.
- * Συνναυμάχεω, v. [una navali praelio decerto,] to fight by sea along with. Ὅστις ἂν ξυνναυμάχῃ. Ran. 702.
- Συννεάζω, vid. Σύννηβᾶω.
- Συννεύω, v. [annuo,] to consent. Ζύννευσον, ὦ γέραιε. CE. R. 1510. SYN. Σύναινέω, σύνφημι.
- Συννέφεω, v. [obnubilo,] to render gloomy. Λαμπρᾷ γάληνῃ, τῶν δὲ συννέφεϊ πάλιν. Eur. fr. Dau. 1. 7. SYN. Συσκιάζω.
- Συννέφης, ἔος, ὁ, ἡ, et συννέφελός, ὄν, adj. [nubilus, tristis,] cloudy, gloomy. Τόνδε δεῦρὸ συννέφῃ. Phoen. 1328. SYN. Σκότεινός, σκυθρωπός.

The antepenult. is always *short* in Homer, but in the Attic poets generally *long*.

Συννήχῃμαι, f. ἔῃμαι, v. [simul nato,] to swim with. "Οστις τοιούτοις θηρίοις ξυννήζεται. Eccles. 1098.

Συννικᾶω, v. [simul vinco,] to conquer with. Καὶ σὺ συννικᾷς ἔμοι. Alcest. 1122.

Συννῶω, v. [mecum reputo,] to consider. Ἐν ἑμαυτῷ τί συννοοῦμένους. Orest. 627. SYN. Συμφράζῃμαι, ἐννῶω, συλλογίζῃμαι.

Συννοιά, as, ἡ, subst. [consideratio,] understanding, thoughtfulness. Ἡ ξύννοιά βουλευεῖ πάλαι. Antig. 279. SYN. Λόγισμός, συνέσις, ἐννοιά, φρήν.

Σύννομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui iisdem pascuis utitur, (2) conjunctus,] having the same pasture or share; a partner. Σύννομον θέλων ἔχειν. Sept. Theb. 347.

Συννῶσσω, v. [una ægroto,] to sicken along with. Ξυνσφύρονεῖν σοι βούλομαι, ἀλλ' οὐ ξυννῶσειν. Iph. A. 407. SYN. Συγκάμνω.

Συννυμφόκῃμος, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui cum alio sponsam curat,] one who joins with another in attending a bride. Συννυμφόκῃμον τέ δικάων. Iph. A. 48.

Συνῶδος, ου, ἡ, subst. [congressus, conventus,] a meeting, engagement. Ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πληρεῖ ξυνῶδω. Hec. 106. SYN. Σύμβασις, ἐκκλησία, συμβόλη, πᾶνήγυρις. EPIITH. Κῦανθα.

Συνοικῆω, vid. Συναίω.

Συνοικήτωρ, ὄρος, et συνοικήτης, οὔ, ὁ, et συνοικός, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui una habitat,] one who dwells with. Ὡς σεμνότημος καὶ ξυνοικήτωρ ἔμοι. Eumen. 836. See also Plut. 1148. SYN. Συναυλός, ὁμέστιός.

Συνοικία, as, ἡ, subst. [cohabitatio,] a dwelling together. Δράκονθ' ὁμιλον, δυσμενῇ ξυνοικίαν. Æsch. Suppl. 275. SYN. Συναυλία.

* Συνοικίζω, f. ἴσω, v. [una habitare facio,] to cause to dwell together. Ἐπίσημον εὐνὴν Ἡράκλει ξυνοικίσας. Herc. F. 68.

Συνοικιστήρ, ἦρως, ὁ, subst. [qui una condit urbem,] a joint founder. Συνοικιστήρ τέ τᾶν κλεινᾶν Σῦρα-κουσᾶν. Olymp. 6. 8.

Συνοίκουρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [socius in custodienda domo,] a companion in guarding a house. Καὶ ξυνοικούρους κᾶκων. Hipp. 1072. SYN. Συνοικός.

Συνοίμιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [consonus,] in the same tune, harmonising with. Ὅρφεϊ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον αἰεδόν. Apoll. 2. 161. SYN. Συνῶδός, σύμφωνός.

Συνόλλυμι, v. [una amitto vel perdo,] to lose or destroy with. "Ὅθ' οὐνέκ' αὐτῷ γ' οὐ ξυνωλόμην ὁμοῦ. Helen. 104.

Συνδαιμών, ὄνος, ὁ et ἡ, subst. [consanguineus,] a kinsman. Στένουσὶ τὰν σὺν ξυνδαιμόνων. P. V. 417. SYN. See Συναιμός.

Συνδμαρτεῖω, et συνακλουθεῖω, v. [comitor,] to accompany. Ξύν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι. Orest. 940. See also Ran. 401. SYN. Συνεπόμαι, συμπορεύομαι, παρὰκλουθεῖω.

Συνδμήλιξ, ἴκος, adj. [æqualis,] of the same age. Ἀμμες γὰρ πᾶσαι συνδμήλικες. Theocr. 8. 22. SYN. See Ὀμηλιξ.

Συνόμνυμι, v. [conjuro,] to confirm with an oath, to conspire. Ξυνώμωσαν γάρ. Agam. 633. SYN. Συνεπόμνυμι, συνίσταμαι.

Συνδμωδότης, vid. Συνωμότης.

Συνδπαδός, Ion. συνδπηδός, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [comes,] an attendant. Ξείνω συνδπηδός εουσά. Apoll. 4. 745. SYN. Ὀπάων, ὀπαδός, ἀκλουθός, ὁμόστολός.

* Συνδπαδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [armorum socius,] associated in arms. Ὡ ξυνδπαδὸρὰτὰ νῆα νέω. Herc. F. 126. SYN. Συντραϊώτης.

Συνωργίζῃμαι, v. [una irascor,] to share in anger. Δαματρὶ συνωργίσθη Διόνυσος. Call. 6. 72. SYN. Συνασχάλλω.

Συνδρίνω, v. [concito,] to rouse with or together. Νῶϊν δὲ κῆαρ συνδρίνεται ἄτη. Apoll. 3. 56. SYN. Συντᾶράσω.

* Συνδρούω, v. [congregior,] to rush together, to engage. Ἀψ δ' αὔτις συνδρουσᾶν ἐναγτιοί. Apoll. 2. 88. SYN. See Συμβάλλω.

* Συκουρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [conterminus,] neighboring to. Πηλοῦ ξυκουρός, διψία κόνις, τᾷδε. Agam. 478. SYN. Ὀμόρος.

- Συνουσία, as, ἡ, subst. [consuetudo familiaris, congressus; convivium,] familiar intercourse; conviviality. "Οστις πρόσθ' ἔλθ' ἀβλάβεϊ ξυνουσίᾳ. Eumen. 285. SYN. Ὀμιλία, μετουσία, συνῶδός, συνοικία.
- Συνουσιαστικός, ἡ, ὄν, adj. [facilis ad coetus conviviales,] fond of conviviality. See in Συμπότικός. SYN. Εὐτραπέλης.
- Συνόφρῳμαι, v. [supercilia contraho,] to contract the eyebrows, to be sad. Στυγῶ πρόσωπῳ καὶ ξυνωφρῶμένῳ. Alcest. 793. SYN. Σκύθράζω, σκύθρωπάζω.
- Συνόφρως, ὅς, adj. [cui supercilia coeunt,] having the eyebrows united. Τὶ λεληθότως συνόφρῳ. Anacr. 28. 16.
- Συνόχη, ἡς, ἡ, subst. [conjunctio, angustia,] the union where two ways meet, a narrow part. Ἐν ξυνόχῃ σὶν ὁδοῦ. Ψ. 330.
- Συνόχως, ου, ὁ et ἡ, adj. [continuus,] continual. Παίγματ' ἄ συνόχ' αἰ φοιτᾷσιν. Bacch. 162. SYN. Συνέχης, πρόσέχής.
- Συνόχως, inus. a συνέχω, v. [contrahio,] to contract. Κυρτῶ, ἐπὶ στήθος συνόχωκός τε. B. 218. SYN. Συνάγω.
- Συσταθεύω, pro συσταθεύω, v. [simul asso,] to roast along with. Καὶ ξυσταθεύσω τοῦτον. Lysistr. 844.
- Συνσωφρόνέω, pro συσσωφρόνέω, v. [sapio cum,] to be wise with. See in Συννόσσω.
- Συντάλαιπωρέω, v. [condoleo,] to be miserable with. Χ' ἡμεῖς γὰρ μετὰ σοῦ ξυντάλαιπωρήσόμεν. Lysistr. 1225. SYN. Συγκάμνω, συναλγέω, συνδυστέχω.
- Συντάνω, v. Συντείνω.
- Συντάρασσω, f. ξω, v. [conturbo,] to disorder, to disturb. Μὴ μοι δὲρὶ συντάρῃς. Heracl. 379. SYN. Συνδρίνω, συμμίγνυμι.
- Συντάσσω, f. ξω, v. [compono,] to arrange together. Καὶ τοῖσι συνταχθεῖσιν οὐσί μὴ γάθοις. Herc. F. 190.
- Συντείνω, et συντάνω, v. [contendo, concito,] to draw together, to enforce. Συντείνει πρὸς τύμβον γνώμα. Hec. 188. See also Pyth. 1. 158. SYN. Πάρατεινω, σπουδάζω, συνδρίνω, διὰτείνωμαι.
- Συντέκνω, v. [una liberos procreo,] to beget children with. Καὶ ὧ' ἐν αὐτῷ ξυντέκνου κινούμεν' αἰ. Thesm. 14. SYN. Συντέκνοποιέω.
- Συντέλλω, v. [conficio,] to complete, to establish. Αὐτίκα συντέλλειν. Pyth. 9. 100. SYN. Συνεργάζομαι, συνίστημι.
- Συντέλεια, as, ἡ, subst. [collatio,] a collection or assemblage. Ὡς ξυντέλει' αἰ, μὴ πρόσθ' πυργώματ' αἰ. Sept. Theb. 237. SYN. Ἀθροισμᾶ, κοινωνία.
- * Συντέλλης, ὅς, ὁ et ἡ, adj. [impensae socius,] sharing in the expense, tributary. Πάρις γὰρ, οὐτὲ συντέλλης πόλιν. Agam. 515.
- Συντέμνω, v. [concido,] to cut off, to be concise. Ἄπαντ' αὐτὰ συντέμων φράσω. Hec. 1162. SYN. Συντρίβω, συνθραύω.
- Συντετᾶμένως, adv. [enixe,] strenuously. Καὶ συντετᾶμένως. Plut. 325.
- Συντετραίνω, v. [perforo,] to penetrate. Τῶν δὲ συντετραίνε' μῦθον. Choeph. 444. SYN. Διάπερᾶω, συντρίπτω.
- Συντέχνος, ου, ὁ, subst. [qui ejusdem artis est peritus,] a fellow artist. Τὸν ἀριστὸν ὄντ' αἰ τῶν αὐτοῦ ξυντέχνων. Ran. 775. SYN. Ὀμότεχνος.
- Συντήκω, subst. [(1) liquefaciendo consumo, (2) liqueo,] to cause to melt away; to waste away. Ἐμὲ δὲ συντήξουσιν νυκτὲς, ἡμέραι τε δακρύοις. Iph. A. 398. SYN. Συμφθείρω, ἐκτίκω.
- Συντίθημι, f. θέσω, v. [(1) compono, (2) in med. v. paciscor,] (1) to put together, to comprehend, (2) to bargain. Συντίθεις ἅπαν γένος. Med. 745. SYN. Συμβάλλω, συνίστημι, συζεύγνυμι, συμπλέκω, ὁμολογέω.
- Σύντομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [concisus, brevis,] concise, brief. Μὴ τὶ μακιστῆρ' αἰ μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων. Pers. 704. SYN. Βράχως, συνεσταλμένος.
- Συντόμως, et superl. συντόμως, adv. [concise,] concisely. Πεύσει τὰ πάντα συντόμως. Eumen. 418. See also OE. C. 1579. SYN. Σύντομ' αἰ, βράχεως.
- Σύντονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [continuus,] unremitting. Πρόσφ' αἰ μ' αἰρετὲ, σύντον' αἰ δ' ἔλκετ' αἰ. Hipp. 1358. SYN. Ἐνύνης, σπερχνός, θούριος.

Συντράπεζος, ον, ὁ et ἡ, subst. [ejusdem mensæ particeps,] eating at the same table. Καὶ συντράπεζον ἀξιοῖς εἶχειν βιδν. Androm. 656.

Σύντρεῖς, ἰά, adj. [tres simul,] three together. Σύντρεῖς αἰνῶμενός. ι. 429.

* Συντρέφω, f. θρέψω, v. [simul nutrio,] to bring up together. Καὶ συντρέφασαι προσπόλοισι βασιλέως. Helen. 1036.

Συντρέχω, 2 aor. ἔδραμόν, v. [(1) concurro, (2) convenio,] to run together; to correspond, to agree. Χρόνον τὸ μῆχος αὐτὸ συντρέπει. Orest. 1214. SYN. Συνθῆω, συντρώχάζω, συμπίπτω.

Συντρίαινῶ, v. [tridente concutio,] to shake with the trident. Στρεπτῷ σιδήρῳ συντρίαινῶσιν πολλῖν. Herc. F. 941. SYN. Συντρίνάσσω, συγκλονέω, συντάράσσω.

Συντρίβω, f. ψω, v. [contero,] to break to pieces. Αὐτοῖσι σὺν ναύταισι συντρίβω βάλῶν. Cycl. 699. SYN. Συνθραύω, συνθλίβω, ἀνῖάω, κατὰκλάω, καταβρίγγνυμι.

Σύντροφος, ον, ὁ et ἡ, adj. [simul nutritus,] reared with. Οὐ κάμνει σύντροφός ὢν. Iph. T. 1120. SYN. Ὀμότροφός, οἰκεῖός.

Συντρώχάζω, v. [concurro,] to meet. Ἐκέλευσέ συντρώχάζειν. Anacr. 7. 4. SYN. See Συντρέχω.

Συντυγχάνω, v. [(1) obviam fio, (2) colloquor,] to meet with, to occur; to converse with. Μὴ καὶ Δδλωνᾶ συντυχῶν κατάκτανῃ. Rhes. 861. SYN. Ἐντυγχάνω, συναντᾶω, συνέρχῃμαι, συμφέρῃμαι, συμπίπτω.

Συντύρω, v. [in caseum cogo,] to make into cheese. Καὶ τὰς βοιωτῶν ταῦτᾶ συντυρούμενᾶ. Equit. 479. SYN. Συμπήγγνυμι, συγκυκάω.

Συντύχια, as, ἡ, subst. [(1) occursus, (2) congressus, (3) casus,] an occurrence; meeting; event. Συντύχια κρείστων ἐκύρησεν. Hec. 215. SYN. Τύχη, συμφορά.

Συνωδίνω, v. [simul dolore adficio,] to be distressed along with. Καὶ ξυγγέγηθῆ, καὶ ξυνωδίει κάκοις. Helen. 733. SYN. Συναλγέω, συμπάθῃω.

Συνωδός, et συναΐοδος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [concinens,] harmonising with. Τὰδ' οὐ ξυνωδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις. Med. 1004. See also Herc. F. 787. SYN. Σύμφωνός, συνοίμίδος, ὁμαυλός.

Συνωμοσία, as, ἡ, subst. [conjuratio,] a conspiracy. Ὑμῶν ἀπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ. Equit. 474. SYN. Συστάσις.

Συνωμοτής, et συνὸμωμότης, ον, ὁ, subst. [qui eodem jurejurando adstrictus est,] one bound by the same oath, a conspirator. Ἐπανσά τοὺς ξυνωμοτάς. Equit. 862. See also Lysistr. 1006. SYN. Ἐνώμοτός.

* Συνώνυμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [commune nomen habens,] having a common name. Γαῖᾶ τις ξυνώνυμός. Helen. 494.

Συνωρίζομαι, v. [copulo,] to join together. Ἴδου, ξυναπτῆ, καὶ ξυνωρίζον χερᾶ, Bacch. 194. SYN. See Συνζεύγνυμι.

Συνωρῖκεύομαι, v. [bigas agito,] to drive a pair of horses. Ἰππάζεται δὲ καὶ ξυνωρῖκεύεται. Nub. 15.

Συνωρίς, ἰδός, ἡ, subst. [biga, par,] a couple of horses or mules drawing a carriage, a pair. Ἀποσπάσας μου τὴν μὲνῃν ξυνωριτᾶ. Œ. C. 895. SYN. Ζευγός, συζύγια. EPITH. Εὐτέκνός, πόλις.

Συνωφέλλω, v. [una adjuvo,] to join in assisting. Πάρόντᾶ καὶ ξυνωφέλουντᾶ μοι. Philoct. 871. SYN. Συνάρῃγω, συμβόηθῃω.

Συνωχᾶδόν, adv. [continenter,] continuously. Ἀστράπτων ἔστειχῆ συνωχᾶδόν. Hes. Theog. 690. SYN. Συνόχα, συνέχεως, συνέχως.

Συοκτόνός, ον, ὁ et ἡ, subst. [apri interfectori,] a boar-slayer. Κούρην Ἰασίοδ συοκτόνῳ Ἀρκασίδαδ. Call. 3. 216. SYN. Συφόντης.

Σύρα, as, ἡ, P. N. [Syrā.] Βομβύκα χάριεσσᾶ, Σύραν κἀλεοντί τῷ πάντες. Theocr. 10. 26.

Συράκοσαι, et Συράκουσαι, ὦν, αἱ, P. N. [Syracusæ,] a celebrated city in Sicily. Μεγάλοπόλις ὦ Συρά-κῶσαι. Pyth. 2. 1. See also Olymp. 6. 8.

Συράκοσιός, et Συρακούσιός, α, ὄν, adj. [Syracusanus,] Syracusan. Ἦδη βαστάζουσι Συρακοῖσι μεσᾶ δοῦρᾶ. Theocr. 16. 78. See also Aves 1297.

Σύρδην, melius Φύρδην, q. v. Vid. doctiss. Blomf. Pers. 54.

Σύριγμα, ἄτος, τὸ, subst. [sibilus,] a whistling. "Ενθ' ἔχει συρίγματᾶ. Bacch. 920. SYN. Ψιθύρισμα.

Σύριγξ, ιγγὺς, ἡ, subst. [(1) fistula, (2) modiolus rotæ, (3) vena, (4) theca,] any hollow tube, a pipe; the nave of a wheel; a vein; a repository for spears. "Ἐτι γὰρ θερμαὶ σύριγγες ἄνω. Aj. Fl. 1411. SYN. Αὔλαξ, δόναξ. EPI TH. Νυκτίβρομος, πρεσβυτάτη, ἀρματειὺς, κἀλαμῶεσσα, εὐθογγὺς, ἐκἐλαδὺς, λιγυρὰ, ἐννεάφωνος, κἀλή, περὶ χεῖλὺς ἐλικτῆς, ποιμενική, (2) ἐλγτροχὺς, (3) θερμὴ, αἰμάτῳεσσα.

Σύριζω, Dor. συρίσσω, v. [(1) sibilo, (2) fistula cano,] to whistle, rattle; to pipe. Φίμοι δὲ συρίζουσι βάρβαρον τροπὸν. Sept. Theb. 459. SYN. Ψιθύρίζω.

Συρικτῆς, et συριστῆς, οὗ, ὁ, subst. [(1) sibilator, (2) qui fistula canit,] a whistler; a piper. Πᾶ πῶχ' ὁ συρικτὰ προσφίλεις ἥσῃ μελὺς. Theocr. 8. 34.

Συρίδς, α, ον, P. N. [Syrius,] Syrian. Συρίας δ' ὡς λιβάνου κἀπνὺς. Bacch. 144.

Συρμαία, ας, ἡ, subst. [potus ex planta quadam ραφανίς et sale, purgationi serviens,] a purging draught. "Αλλ' ἐστὶν ἐπιτήδεα συρμαίαν μετρεῖν. Pax 1253.

Συρράπτω, v. [consuo,] to sew together. Δέρματᾶ συρράπτειν νέυρῳ βῶδς. Hes. Op. 542. SYN. Καταρράπτω, καταττῶ.

Συρρήγνυμι, f. ῥήξω, v. [confringo,] to break down. "Αλλὰ κἀκοῖσι συνέρρηκεται πόλειεσσιν. θ. 137. SYN. Συνθραύω, συνάρασσω, συντρίβω.

Συρτίς, εως, ἡ, P. N. [Syrtris,] the name of two quicksands on the coast of Africa. Πρόπρῳ μᾶλ' ἐνδόθει Σύρτιν' ἴν' οὐκ ἐτι νόστὺς ὀπίσσω. Apoll. 4. 1235.

Σύρφαξ, ἄκος, σύρφετος, ου, et σύρφος, ὁ, subst. [colluvies,] filth, scum. "Ως ἴσθοντό γε τὸν μὲν σύρφακᾶ τὸν ἄλλον. Vesp. 673. See also Call. 2. 109. SYN. Λυμᾶ.

Σύρω, v. [traho,] to draw along. Σύρων εὐχόμενοις τὲ θεοῖς. Batrach. 74. SYN. "Ελκω.

Σὺς, Æol. pro ὕς, ὕος, ὁ et ἡ, subst. [(1) sus, (2) aper,] a sow, a boar. "Η σὺων μορφώτρια. Troad. 439. See also Ψ. 32. SYN. Χοῖρος, κᾶπρος, κᾶπρίδς. EPI TH. Αγρίδς, ἀργιῶδους, μᾶλᾶ πίων, πενταέτηρος, θάλεθων ἄλοιφῃ, μέγας, ἀναίδης, λᾶσίδς, πᾶχὺς, λυσσαλέδς.

Συσκεδάννυμι, f. σκεδῶ, v. [una dissipo,] to scatter together. Συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἑπῶν. Ran. 904. SYN. Ἀποσκεδάννυμι.

Συσκευάζω, v. [paro,] to prepare. Τὸ δεῖπνον, Χρυσέ, συσκευάζει νῶν. Vesp. 1251. Vesp. 1243. SYN. Εὐτρεπίζω.

Συσκηνήτρια, ας, ἡ, subst. [contubernalis,] a female tent-fellow, a mate. Καί τις σοῦ 'στὶ συσκηνήτρια. Thesm. 431. SYN. Σύνοικδς.

Συσκιάζω, v. [obumbro,] to shade, to cover. Πεύκαισι συσκιάζον. Bacch. 1041. SYN. Συγκάτακάλυπτω, σκιάζω, κατασκιάζω.

Συσπλαγχνεύω, v. [exta simul edo,] to eat entrails with. "Αγέ δῆ, θέαται, δεῦρδ συσπλαγχνεύετῃ. Pax 1116.

Συσπουδάζω, v. [una studiose operam navo,] to co-operate earnestly with. Συσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης. Pax 678.

Συσσεύω, v. [concutio,] to shake together. Τόσσον φᾶς συνέσευσῃ βῶων ἴφθιμᾶ κᾶρηᾶ. Hom. Merc. 94. SYN. Συγκλόνω, συνάρασσω, συγκρούω.

Συσσιτέω, v. [una cibum capio,] to eat with. Καὶ Μελτιάδῃ ξυνέσεται. Equit. 1302. SYN. Συναριστᾶω, συνδαίω.

Συσσίτιον, ου, τὸ, subst. [convictus,] an eating together. Καταστῆσαι τὲ τὰ ξυσσίτιᾶ. Equit. 710. SYN. Συμπόσιον, σὺνοικία, ἀριστόν.

Συσσιτός, ου, ὁ et ἡ, subst. [convictor,] a messmate. Πάσωνᾶ κᾶλει τὸν ξυσσιτῶν. Plut. 602. SYN. Ὀμέστιδς, σύνεστιδς, σὺνοικδς, σύντροφδς, σύνδειπνδς.

Συσώζω, v. [simul servo,] to join in preserving. Σωθέντες αὐτοὶ, καὶ σὲ συσώσαι ποῖτῃ. Helen. 1388. SYN. Σώζω.

Συστάσις, εως, ἡ, subst. [cætus,] a band. Εἰς δὲ συστάσεις. Androm. 1077. SYN. Σύνδδς, ὁμιλδς, σῆνουσα, σὺνωμῶσα, στίφδς.

Συστέλλω, f. ἔλω, v. [(1) compono, (2) contraho, (3) consternō,] to settle, lay out for burial, gather in, contract, overpower. Οὐ πέπλοισι συνεστάλησαν. Troad. 380. SYN. Περιστέλλω, υποστέλλω, συντίθημι, συνέιργω, κατὰβάλλω, κατάρσσω.

Συστένάζω, v. [congeo,] to groan or lament together. Ὡς συστένάζειν οἰδᾶ γενναίως φίλοις. Ion 935. SYN. Συναλγέω, συγκλάω, συμπεινέω, οἰκτείρω.

Συστολίζω, v. [apparo, orno,] to prepare, to furnish. Ἀγάλ-ματὰ συστολίσαι χρήζουσα λίμφ. Orest. 1434. SYN. Συσκενάζω, κατὰκοσμέω, ἀσκεώ, καλλωπίζω.

* Συστρατήγος, οὗ, ὁ, subst. [collega prætorii,] a joint commander. Καὶ ξυστρατήγους. Phœn. 757.

Συστρέφω, f. ψω, v. [contorqueo,] to twist round. See in Συγγογγυλίζω. SYN. Περιστρέφω, σννειλίσσω, στρέβλω, συστέλλω.

Συσφάζω, v. [una mactō,] to slay together. Καὶ συσφάγῃναι, καὶ πύρωθῃναι δευῆς. Iph. T. 686. SYN. See Συγκάτακτείνω.

Συφέος, poet. σφειδς, οὗ, ὁ, subst. [suile,] a pig-stye. Ῥάβδω πεπληγυῖα, κατὰ σφειδοῖσιν ἔεργον. κ. 238. See also κ. 389.

Συφορβός, vid. Σὺβώτης.

Σύχνης, ἡ, ὄν, adj. [frequens, multus,] frequent, much. Πληγαὶ σύχναὶ κατ' ἄσπ. Aves 1014. SYN. Πόλῦς, θαμῖνός, ἄθροός, συνέχης, πύκνός.

Σῦν, et σέω, v. [urgeo,] to cause to hurry on. Δεξιτέρῃς, σὺτὸ δ' αἰμᾶ κελαινέφες. Φ. 167. See also Z. 133. SYN. Κινέω, ὀρμάω, πόρενύμαι.

Σφάγειον, οὐ, τὸ, subst. [vas, quo sanguis victimarum excipitur,] a vessel for receiving the blood of victims. Αἵτναῖα τὲ σφάγεῖα πελέκεων γνάθοις. Cycl. 394.

Σφάγευς, ἔως, ὁ, subst. [occisor, culter serviens mactationi,] a slayer, the knife used at sacrifices. Ὁ μὲν σφάγευς ἔστηκεν. Aj. Fl. 815. SYN. Ὀλετήρ, φονεύς.

Σφάγη, ἡς, ἡ, et σφάγιασμός, οὗ, ὁ, subst. [(1) cædes, (2) jugulum, (3) vulnus,] slaughter; the throat; a wound. Αἰμᾶ τῶν ἔμῶν σφάγων. Trach. 572. See also Eur. Electr. 200. SYN. Φόνος, ἀναίρεσις. EPIITH. Δεινή, ὀλεθρία, δακρυόεσσα, αὐτοκτόνος, πόλιθῦτος, ἀνδρῖος.

Σφάγιαζω, σφάζω, et σφάττω, v. [mactō,] to slay. Ἡσθην σέρφω σφάγιαζόμενον. Aves 571. See also Troad. 134. and Agam. 1408. SYN. Ἀποσφάττω, θύω, φονεύω, πέφνω, κατὰπέφνω, ἀποκτείνω.

Σφάδαζω, v. [luctor, palpito,] to struggle, to palpitate, to quiver. Ἡ δ' ἐσφάδαζε καὶ χεροῖν ἐντη δίφρου. Pers. 199. SYN. Δονεῖμαι, χάλεπαίνω, σπάσμαι, ἀσπαίρω, ἀσπᾶτω, διαπύρεω, σφύζω.

Σφάγιον, οὐ, τὸ, subst. [victima,] a victim. Ἄ δ' Αὔλις ἐλάβε σφάγι' ἔμῃς ὁμοσπόρου. Orest. 651. SYN. Ἱερεῖον, θύμα, θύσια. EPIITH. Ἀρρήγον, φονῖον, ἐπιχώριον, μυσᾶρον, χειροδαΐκτον, αἰμοβᾶφες.

* Σφάγις, vid. Σφακτός.

Σφάζω, vid. Σφάγιαζω.

Σφαῖρα, as, ἡ, subst. [globus,] a sphere, a ball. Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἄν' ἰθὺν πειρήσαντο. θ. 377. EPIITH. Εὐκύνκλος, περήγης, περὶφέρεις, καλή, πορφύρεα, εὐτροχάλος.

Σφαιρηδόν, adv. [in modum pilæ,] like a ball. Ἦκε δὲ μιν σφαιρηδὸν ἐλιξαμένους δι' ὀμίλου. N. 204.

Σφαιρῶ, v. [in pilam cogo,] to form into a ball. Στήθεά δὲ σφαιρωτὸ πελώριά. Theocr. 22. 46.

Σφάκελος, οὐ, ὁ, subst. [dolor quivis acutus, caries,] an acute pain, mortification, a paroxysm. Ἵπὸ μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενὸς πληγεῖς. P. V. 903. SYN. Σπασμός.

Σφᾶκος, οὐ, ὁ, subst. [salvia,] sage. Κᾶθ' ὃ μὲν ἔτριβε κεδριδάς, ἄνηθον, σφᾶκόν. Thesm. 486.

¹ Σφαγεῖον has the signification of σφάγιον, a victim, Troad. 749. if the reading be correct. See Musgrave's note and Dr. Blomfield's Glossary, Agam. 1060.

* Σφακτός, et σφαγτός, α, ὄν, adj. [mactatus,] slain. Σφακτὰν κύσιν τὴ φοινίαν. Hec. 1060. See also Antig. 1291.

Σφάλερὸς, α, ὄν, adj. [lubricus,] tottering, slippery, dangerous. Σφάλερὰ τὰν ὁδῶν. Eumen. 377. SYN. Ἐπισφάλῃς, ἀσθενής, ὀλισθηρὸς, ἀπατήλιος, ἀτακτηρὸς, γλίσχρος.

* Σφάλερως, adv. [lubrice, dubie,] in a slippery, doubtful, dangerous manner. Ἄπῳ, μὴ σφάλερως, ἐπὶ τὴν γαῖαν. Iph. A. 600.

Σφάλλω, f. σφάλω, v. [supplanto, fallo,] to supplant, to throw down, to deceive. Δειναὶ δὲ τύχαι σφάλλουσὶ δόμους. Med. 201. SYN. Ἄποσφάλλω, κατὰβάλλω, ὑποσκέλλω, πταίω, ὀλισθαίνω.

Σφάλμα, ἄτος, τὸ, subst. [lapsus, error, peccatum,] a fall, a mistake, a calamity. Τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξαιτούμενος. Androm. 54. SYN. Πτώμα, πέσημα, ἁμάρτημα, δυστυχία, πταίσμα, πλάνη.

Σφαράγγω, v. [guttare stridorem edo, crepito,] to make a rattling noise with the throat, to rattle. Οὐθαῖα δὲ σφαράγευντο. ι. 440. SYN. Βρύχω, σμαράγγω, δουπέω, βροντῶ.

Σφαράγίζω, v. [cum strepitu excito,] to raise with a noise. Ἐνόςιν τὴ κύνιν θ' ἅμ' ἐσφαράγιζον. Theog. 706.

Σφάσσω, vid. Σφαγιάζω.

Σφεδῶνός, ἡ, ὄν, adj. [vehemens,] vehement. Φεῦγόν· ὃ δὲ σφεδῶνόν ἐφεπ' ἐγχεῖ· λίσσα δὲ οἱ κῆρ. Φ. 542. SYN. Σφοδρὸς, χυλῆπος, δεινὸς, στεῖρὸς, ἰσχυρὸς, ἐμβριθής.

Σφέλας, ἄτος, τὸ, subst. [scabellum,] a footstool. Πολλὰ οἱ ἅμφι κῆρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαιμάτων. ρ. 231. SYN. Θρανῖον, θρῆνυς.

Σφενδάμνινός, ἡ, ὄν, adj. [acernus,] of a maple-tree. Μάρathonόμαχαι σφενδάμνινοι. Acharn. 181. SYN. Ἰσχυρὸς, στεῖρὸς, πρίνινός.

Σφενδονῶ, σφενδονίζω, v. [funda utor,] to sling. Ἐσφενδονῶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη. Phoen. 1199. SYN. Ἀπορρίπτω.

Σφενδονῆ, ἡς, ἡ, subst. [(1) funda; (2) pala annuli,] (1) a sling; (2) the bezil of a ring. Καὶ μὴν τύποι γε σφενδονῆς χρυσηλάτου. Hipp. 865.

Σφετέρους, α, ὄν, adj. [(1) suus, (2) proprius, (3) vester,] their; proper; your. Σφετέρησιν ἁτασθάλῃσιν ὄλοντο. α. 7. SYN. Σφωίτερους, ὑμέτερους.

Σφηκία, ἄς, (2) σφηκία, ας, ἡ, subst. [(1) nidus vesparum, (2) examen vesparum,] a wasp's nest; a swarm of wasps. Πολλῶν δίκαστῶν σφηκίαν διάσκεδῶ. Vesp. 229. See also Cycl. 473.

Σφηκίσκος, ου, ὁ, subst. [palus acutus,] a sharp stake. Μέγαν λαβόντες ἡμμενον σφηκίσκον. Plut. 301. SYN. Σκόλοψ.

Σφηκῶ, v. [constringo,] to bind fast. Πλοχομοὶ θ' οἱ χρυσῷ τὴ καὶ ἀργυρῷ ἐσφηκῶντο. P. 52. SYN. Δέω, σφίγγω, συσφίγγω, γομφῶ.

Σφηκῶδης, et σφηκδεΐδης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [gracilis,] wasp-like, slender. Τὸ σφηκῶδες σὺ πόριζεις. Plut. 562. SYN. Ἰσχνός, λεπτός, λαγῆρὸς.

Σφήκωμα, ἄτος, τὸ, subst. [galeæ pars, cui crista inseritur,] the fastening of a crest to the helmet. Ὅμως δ' οὐτὶ τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πᾶλιν. Pax 1215.

Σφῆν, ἡνός, ὁ, subst. [cuneus,] a wedge. Ἀδάμαντινον νῦν σφηνὸς ἀθάδῃ γνάθον. P. V. 64. SYN. Γόμφος, ἥλός.

Σφήξ, ἡκός, ὁ et ἡ, subst. [vespa, crabro,] a wasp, a drone. Σφήξιν ἐμφερεστάτους. Vesp. 1103. EPITH. Αἰδολός, πικρός, δάφωινός, ὀλός, λευγαλέος, ἐνὸδιός.

* Σφήττιός, α, ὄν, adj. [Sphettius,] Sphettian. See 'Robinson's Grec. Antiq.' Χαιρέφων ὁ Σφήττιός. Nub. 156.

Σφίγγω, v. [constringo,] to bind tight. Γέρων ἐσφίγγετο πέπλος. Theocr. 7. 17. SYN. Σφηκῶ, συστέλλω, σὺνείργω, συμπλεκῶμαι, περὶπλέκω.

Σφίγξ, ιγγός, et Bæot. Φίξ, ἡκός, ἡ, P. N. [Sphinx,] a fabulous monster of Thebes. See Lempriere. Ἡ ποικίλωδος Σφίγξ. Œ. R. 130. See also Hes. Theog. 326. EPITH. Μιαίφονός, κύων, μιζοπάρθενός, δυσζύνετός, δῆιός, ἄγρία, δεινή, ραψωδός, χρησμοδός, ὠμόσπιτός, ὀλός, παρθένός, πτέρεσσά. PHR. See Phoen. 1034—1061, and 819—824.

- Σφοδρός, ἄ, ὄν, adj. [vehemens,] vehement, strong. Πυνθάνομαι πάνυ σφοδρά.¹ Plut. 25. SYN. Ἄγαν, λίαν, πάνυ, δεινῶς.
- Σφοδρύνομαι, v. [vehemens sum,] to be violent. Ἄτὰρ σφοδρύνει γ' ἄσθενεῖ σφίσματι. P. V. 1047. SYN. Ἐπαίρομαι, κομπάζομαι, ὀρμάομαι.
- Σφονδύλη, ης, ἡ, subst. [insectum de blattarum genere,] a kind of cock-roach. Ἔως ἡ σφονδύλη φεύγουσά πονηροτάτον βδεῖ.² Pax 1077.
- * Σφονδύλιος, ου, ὁ, subst. [vertebra,] the spine. Σφονδύλιων ἔκπαλθ'. Υ. 483. See also Eur. Electr. 841.
- Σφραγίδιον, ου, τὸ, dimin. a σφραγίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [sigillum,] a little seal. Οἱπίδεσθ' ἔχειν σφραγιδίᾱ. Thesm. 434. See also Iph. A. 155. SYN. Σήμαντρον, σημεῖον, σφράγισμα.
- Σφραγίζω, f. ἴσω, v. [signo,] to seal. Καὶ σφραγίζεις, λύεις τ' ὀπίσω. Iph. A. 38. SYN. Σημαίνω, κατὰσημαίνω.
- Σφραγίς, vid. Σφραγίδιον.
- * Σφράγισμα, ἄτὺς, τὸ, subst. [sigillum,] a seal. Φερ', ἐξελίξας περὶβόλῃς σφραγισμάτων. Hipp. 867. SYN. See Σφραγίδιον.
- Σφρῖγᾶω, v. [tumeo,] to swell, to be enraged. Καὶ μὴ σφρῖγῶντᾱ θυμὸν ἰσχυναίην βίᾱ. P. V. 388. SYN. Ἀνθεῶ, ἄκμάζω, οἰδαίνω, βράζω, σκιρτᾶω, ὀργίζομαι, ογκόομαι.
- Σφῦζω, v. [palpito,] to throb. Σφυσδεῖν, ὡς ἀνίαθῃ. Theocr. 11. 71. SYN. Ἀσπαίρω, σφάδάζω, πηδᾶω, ἀλγέω, ἀνιάομαι.
- Σφῦρα, as, ἡ, subst. [malleus,] a hammer. Ἀκμονᾶ τε σφύραν τε. γ. 434. SYN. Κέστρα, ραίστηρ.
- Σφῦρας, et σπῦρας, ἄδὸς, ἡ, subst. [stercoris caprini globulus,] a piece of goats' dung. Ναννῶφῦεις, σφῦράδων. Pax 790.
- Σφυρήλατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [malleo ductus, durus,] beaten out with a hammer, hard, solid. Σφυρήλατος οἶα Κόλοσσος. Theocr. 22. 47. SYN. Στερεῦς.
- * Σφυρμαῖχος, ου, ὁ, P. N. [Sphyromachus,] Ὡς Σφυρμαῖχος ποτ' εἶπεν. Eccles. 22.
- Σφῦρον, οὔ, τὸ, subst. [malleolus pedis,] the ankle, the heel. Σύριγξ αἱματῶσεσᾱ κατὰ σφῦρόν· αὐτὰρ ὅ τήν γε. Apoll. 4. 1647. SYN. Ταρσός. ΕΡΙΤΗ. Κἄλδον, κούφον, μὲνδχῆλδον.
- Σχᾶδων, ὄντος, ὁ, subst. [favus vesparum,] the comb of wasps. Πλήρες δὲ σχᾶδων. Theocr. 1. 147.
- Σχάζω, f. ἄσω, et σχᾶω, v. [(1) findo, (2) demitto, (3) cohibeo,] to slit, to relax; to dismiss; to check. Γῆρὺν ἄφθογον σχάσας. Phœn. 974. See also Nub. 409. SYN. Ἀποσχάζω, κατὰκόπτω, ἀνίημι, χᾶλᾶω, μετὰβάλλω, κατὰπαύω.
- Σχεδία, as, ἡ, subst. [ratis,] a raft, a ship. Τὰς ποντοπόρους ἔσχε σχεδίας. Hec. 110. SYN. Πλοῦαῖρον, ναῦς. ΕΡΙΤΗ. Εὐρεῖᾱ, πολυδεσμός.
- Σχεδῖος, α, ὄν, adj. [(1) qui præsto est, (2) item, P. N. Schedius,] near, immediate. Σχεδῖα τ' αὐτοκωπᾱ νωμῶν βέλῃ; Choëph. 157. See also P. 806.
- Σχεδῶθῆν, et σχέδον, adv. [prope, præsto,] near, at hand. Σχεδῶθεν δὲ οἱ ἡλυθῆν ἀνὴρ. ο. 223. See also Δ. 247. SYN. Πλησίον, ἐγγὺς, πέλας, ἄγχι, βάδην, αὐτοσχεδίην, σχεδίην.
- Σχέθω, f. σχήσω, ab inus. Σχέω, v. [habeo, inhihero, contineo, detineo,] to have, to restrain, to detain. Τὶν' ἐπινόϊᾱν ἔσχεθῆς; Phœn. 419. SYN. Ἔχω, ἴσχω, κατέχω, καθείρω, ἐπέχω.
- Σχελίς, ἰδὸς, ἡ, subst. [segmentum carnis taurinæ,] a side of beef. Ἄλλᾱ σχελιδᾶς ἐδηδῶκός. Equit. 361.
- Σχερίᾱ, as, ἡ, P. N. [Scheria,] an island of the Phæacians, afterwards called Κερκύρα, and now Corfu. Εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ. ε. 8. ΕΡΙΤΗ. Ἐρατεινή, ἐρίβωλδς.

¹ The only form which occurs of this word, in the Greek poets, is 'σφοδρά. The neuter plur. used adverbially, and synonymous to Σφοδρῶς. M. 124.

² This line is dactylic hexameter, and Ἔως is scanned as one syllable, as in Hom. O. 539.

Ἔως ὁ τῷ πολέμῳ μένων. See Clarke, Il. A. 193. and Brunck. Pax 1077.

- Σχεῖς, εἶς, ἡ, subst. [habitus,] shape, form. Οὐχ ὁπλων σχεῖν. Sept. Theb. 503. SYN. Σχήμα, κατάστασις.
- Σχετήριον, ον, τὸ, subst. [remedium ad sedandum,] a sedative. 'Αλλ' ἡδὺ λιμοῦ καὶ τὸδε σχετήριον. Cycl. 135. SYN. Κλητήριον.
- Σχετλιάζω, v. [conqueror, tanquam acerba passus,] to complain. Οὐ δεῖ σχετλιάζειν, καὶ βδοᾶν. Plut. 476. SYN. Δυσχεραίνω, χἀλεπαίνω, δυσφῶρεω, δδύρομαι.
- Σχετλιῖς, α, ὄν, et ον, ὁ et ἡ, adj. [(1) miser, (2) asper, (3) scelestus,] wretched, cruel, wicked. Ὡ σχετλιῖοι πομπαί. Iph. T. 652. SYN. Ἀτυχῆς, κάκοδαίμων, τλήμων, ὀδυνήρως, σκληρῶς, ὠμῶς, χἀλεπῶς, ἐπαχθῆς, ἀδίκως, ἀναιδῆς, πῶνρως, μοχθηρῶς, δυστυχῆς.
- Σχεῶ, vid. Σχεθω.
- Σχήμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) habitus, cultus, (2) decus, ornamentum,] form, fashion, figure, splendor. Ὡ σχήματ' οἰκων, ὃ πῶτ' εὐτυχεῖς δόμοι. Hec. 617. SYN. Τῶς, σχεῖς, χἀρακτήρ, δόξα, πρῶσωπῶν, ἀξίωμα, κόσμος, εἶδος, κόμπως. EPIITH. Εὐγένης, σεμνόν, λαμπρόν, φαῦλόν.
- Σχηματίζω, v. [(1) effingo, (2) simulo,] to form, to arrange, to pretend. Ἐσχηματισταὶ δ' ἀσπίς οὐ σμικρόν τρῶπῶν. Sept. Theb. 461. SYN. Ῥυθμιζω, πλάσσω, πλαστουργέω, συντάσσω, κατὰσκομῶ, μορφῶ, ὑπὸκρίνομαι, προσποιέομαι, κατὰσκοπεῖν, ἐκτῶπῶ.
- Σχιζᾶ, et σχιδή, ἡς, ἡ, subst. [lignum fissum,] cleft wood, a log. Κατ' ἐπὶ σχιζῆς ὁ γέρον. Γ. 459. EPIITH. Ἄφυλλος.
- Σχιζω, f. ἴσω, v. [findo, scindo,] to cleave, to cut. Σχισθέντ' ὁ οὐκ εὐκρυπτὰ γίγνεται. Agam. 606. SYN. Ἀνασχιζω, κατασχιζω, ῥήγνυμι, διατμήγω, διατῆμνω, ῥαῖκω, τέμνω, κόπτω.
- Σχισμός, οὔ, ὁ, subst. [fissura, scissura,] a cleft, a rent. Ἐμοὶ δὲ μῖνει σχισμός ἀμφήκει δόρι. Agam. 1118. SYN. Ῥήγμα, σπαραγμός, ῥαγᾶς, ῥωγή.
- Σχίνος, ον, ἡ, subst. [(1) lentiscus, (2) squilla,] the mastich-tree, a sea-onion. Καὶ σχίνον· εἴτ' ὅξει διέμενος Σφηγτίων. Plut. 720.
- Σχιστός, ἡ, ὄν, adj. [fissus,] cleft, divided. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κληῖζεται· σχιστὴ δ' ὁδός. OE. R. 733.
- Σχοίνινός, η, ὄν, adj. [juncus,] made of rushes. Σχοίνινας ἵπποισι γάρ. Eur. fr. Autol. 2.
- Σχοίνιον, ον, τὸ, et σχοίνις, ἰδός, ἡ, subst. [funiculus e junco tortus,] a cord made of rushes. Ὡσπερ οἱ τὰ σχοίνια. Pax 36. See also Theocr. 23. 51. SYN. See Σπάρτιον.
- Σχοῖνός, ου, ὁ, subst. [juncus,] a rush. Στίβ' ἀδα σχοίνων. Plut. 541.
- Σχολάζω, f. ἄσω, v. [otior, moror,] to be at leisure, to loiter. Μὴ νῦν σχολάζει. Aesch. Suppl. 215. SYN. Βραδύνω, ῥαθυμῶ, σχολὴν ἄγω, εὐσχολῶ, ἀπραγῶ.
- Σχολή, ἡς, ἡ, subst. [otium, vacatio,] leisure, exemption, slowness. Οὐκ ἀφθόρον σχολὴν ἔχω. Androm. 730. SYN. Διὰτρίβη, ἀνέσις, ἀπραγμοσύνη, βραδύτης, ἀργία. EPIITH. Φιλότη, τερπνὴ, κῆχη.
- Σώσσω, vid. Σώω.
- Σώζω, σώω, et σώωζω, v. [servo,] to preserve, to keep. Σώζων σῖδηρον ἐν λυγρῷ πῆσμάρι. Phœn. 1435. See also A. 83. SYN. See Σώω.
- Σωκῶ, v. [valeo, possum,] to be powerful, to be able. Μοῦνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἐτί σωκῶ. Soph. Electr. 118. SYN. Ἰσχύω, δυνάμει, σθένω, βύθηθω.
- * Σώκος, ου, ὁ, subst. [servator, qui potens est,] a preserver, one who is mighty. Λητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος, ἐριούνης Ἑρμῆς. Υ. 72.
- Σωκρατέω, v. [Socratem ago,] to imitate Socrates. Ἐκῶμων, ἐπείνων, ἐρρύπων, ἔσωκρατουν. Aves 1282.
- Σωκρατής, εἶς, ὁ, et dimin. Σωκρατίδιον, ον, τὸ, P. N. [Socrates, Socrates parvus,] the celebrated Athenian philosopher; the little Socrates. Ἐπὶ τί στεφάνον; οἶμοι, Σώκρατες. Nub. 256. See also Nub. 746. EPIITH. Μήλις, κάκοδαίμων, σῶφός.

¹ Σχοῖνός is also P. N. Schœnus, a city in Bœotia. B. 497. See Damm. P. V.

² Σώκος is also a P. N. See A. 427.

- Σῶμα, ἄρως, τὸ, subst. [corpus,] a body. Σῶμ' ἐρημώσας ἑμὸν. *Hec.* 31. *SYN.* Δεμάς, χρώς. *EPITH.* Μέγα, ἀθαπτόν, ἄκλαυστόν, χρήσιμόν, γυμνόν, αἱματοστάγες, λευκὸν γήρα.
- Σῶπῶλις, ἴδς, ὁ, P. N. [Sopolis.] Παῖδ᾽ Διοκλείδου Σῶπῶλιν ἐστένον. *Call.* *Ep.* 18. 2.
- Σῶρος, οὔ, ὁ, subst. [acervus,] a heap. *Δηλοῖς* γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἦκειν. *Plut.* 269. *SYN.* Χῶμα, σάγμα, θιν, ὄγκος.
- Σῶς, vid. Σῶδς.
- * Σωσθάνης, ου, ὁ, P. N. [Sosthānes.] Ἰππων ἐλάτηρ καὶ Σωσθάνης. *Pers.* 32.
- * Σωσίας, ου, ὁ, P. N. [Sosias.] Ὅδὶ δὲ φησὶ Σωσίας. *Vesp.* 78.
- Σωσιπῶλις, ἔως, adj. [civitatem servans,] preserving the state. Ὁ σωσιπῶλις οἶμοι τάλας. *Acharn.* 163. *SYN.* Πῶλισσῶδς, ῥυσίπτολις, πῶλισσοῦχος.
- Σωστῆδς, α, ὄν, adj. [servandus,] must be preserved. Σωστῆδον ὦ' τάν. *Lysistr.* 501.
- * Σωστράτη, ης, ἡ, P. N. [Sostrate.] Ὡσπερ κἀλεῖς τὴν Σωστράτην. *Nub.* 678.
- Σῶτειρά, ας, ἡ, et (2) σωτήρ, et σωτήρ, ἡρῶς, ὁ, subst. [(1) servatrix, (2) servator,] a preserver. Σῶτειράν εἶναι. *Med.* 528. See also *Med.* 361. and *Call.* 4. 166. *SYN.* Σωτήριδς, φύλαξ.
- Σωτηρία, ας, ἡ, subst. [salus,] safety, preservation. Σοὶ φέρων σωτηρίαν. *Troad.* 755. *SYN.* Φυλάκη, εὐθήνεια, φάος. *EPITH.* Νικηφόρος, κλεινή, καλή.
- Σωτήριδς, α, ὄν, adj. [salutaris,] preservative. *Ναυτίλοις* σωτήριδς. *Orest.* 1654.
- Σωφρόνῃω, v. [modestia utor, sana mente sum,] to be discreet, or wise. Ἐσωφρόνῃεν, οὐκ ἔχουσα σωφρόνῃειν. *Hipp.* 1037. *SYN.* Νοῦν ἔχω; σῶφρων, σφῶδς, φρόνιμος, κόσμιδς, εἰμί.
- Σωφρόνιζω, v. [ad sanam mentem reduco,] to render discreet. Ἀμπνῶας δ' οὐ σωφρόνιζει. *Herc. F.* 865. *SYN.* Εὐθύνω, παιδεύω, φρένω.
- Σωφρόνικῶς, et σωφρόνως, adv. [modeste, prudenter,] with moderation, prudently. Ὅτι σωφρόνικῶς, κοῦκ ἀνόητως. *Equit.* 542. See also *Phœn.* 1128. *SYN.* Σῆσωφρόνισμένως, ἐγκρατῶς, μετρίως.
- Σωφρόνισμά, ἄρως, τὸ, subst. [prudens monitum,] a prudent suggestion. Πόλλοισιν ἄλλοις σωφρόνισμάσιν πάτρῶς. *Æsch.* *Supp.* 999. *SYN.* Πάράγγελμα, νουθετημα.
- Σωφρόνως, vid. Σωφρόνικῶς.
- Σωφρόσῃνη, et σωφρόσῃνη, ης, ἡ, subst. [modestia,] moderation, discretion. Ὅδ' ὁ σωφρόσῃνη πάντας ὑπερσῶν. *Hipp.* 1362. See also *ψ.* 13. *SYN.* Σφῆα, αἰδῶς, ἄγνεια, τὸ σῶφρον. *SYN.* Κλεινή, ἄγνη, ἀρίζηλδς. *PHR.* Δώρημά κάλλιστον θεῶν, οὐδὲν πρεσβυτέρῳ τῆς σωφρόσῃνης.
- Σῶφρων, et σωφρων, ὄνδς, adj. [prudens, modestus,] prudent, moderate. Γυναικὺς ἔργα σῶφρονδς. *Med.* 909. See also *Φ.* 462. *SYN.* Δαῖφρων, ἔμφρων, φρένῃρης, φρόνιμος, μετρίως, σπουδαῖδς.
- Σῶω, Ion. imp. ὥεσκον, v. [servo,] to preserve. Σῶετ᾽· δὴ γάρ που μᾶλ' οἶδμαί εἶσιν ἐρυξων. *Apoll.* 4. 197. See also *Θ.* 363. *SYN.* Σῶζω, σᾶω, σῶω, σᾶῶζω, ἐκῶζω, διασῶζω, ἐρύω, τηρέω, διατηρέω, φυλάσσω, λυτρώω.

T.

- Ταγέω, et ταγεύω, v. [impero,] to command. Ταγεῖν, ἔχοντα σκηπτρὸν ἰθυντήριδν. *Pers.* 770. See also *Sept. Theb.* 58. *SYN.* Τάσσω, ἄρχω, ἡγεμόνεύω, σημαίνω.
- Τάγη, ἡς, ἡ, subst. [præfectura,] a command. Ὁ δ' ἐμός γὰρ, κὰν ἐκ τᾶς τᾶγᾶς ἔλῃ πῶκα. *Lysistr.* 105. *SYN.* Ἀρχή, ἡγεμόνευμα.

¹ The first syllable of ταγῶς, ταγεύω, and ταγεύω, is long, (short *Ψ.* 160.) of ταγή, and ταγοῦχος, short: *Brunck.* *Equit.* 159. assigns as a reason, that the former are deduced from the obsolete perf. middle of τάσσω, τέταγα, the latter from the 2nd aor. ἔταγον. See *Dawes.* *Misc. Crit.* p. 245. *Dr. Blomfield,* *P. V.* 96; *Gloss.* and *Agam.* 109, note.

Τάγηνον, et τήγανον, ου, τὸ, subst. [sartago,] a frying-pan. Τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων. Equit. 929. SYN. Ἡγάνον.

Ταγὸς, οὔ, et ταγούχος, ου, ὁ, subst. [dux,] a leader or commander. Νεῶν γὰρ ταγὸι τῶν λείπειμένων σύδην. Pers. 486. See also Eum. 296. SYN. Ἀγὸς, ἡγεμὼν, στρατηγός.

* Ταινάρης, α, ὄν, adj. [Tænarius,] of Tænarus. Ταινάρην αἰδηλὸς ὑπὸ χθονᾶ. Apoll. 1. 102.

Ταινάρως, ου, ὁ, P. N. [Tænarus,] a promontory of Laconia, now Matapan. Ἡ τὸ Κερβερίου, ἡ τὸ κόρακας, ἡ πὶ Ταινάρων; Ran. 187.

Ταινία, ας, ἡ, subst. [tænia,] a fillet, a border. Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν. Anacr. 20. 13. SYN. Ζώνη, στεφάνη, διάδημα, κόσμος, στέμμα.

Ταινίω, ν. [(1) redimio fascia, (2) orno,] to bandage, to adorn. Καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους. Eccles. 1032. SYN. Περρίελεω, περρίδεω, στεφανῶ, κοσμέω.

Τάκερως, ἄ, ὄν, adj. [liquefactus,] melting. Τάκερὸς ἔρως. Anacr. 147. SYN.

Ἀβρός, ἀπᾶλός, τέτηκώς, ὕγρός, μᾶλᾶκός.

Τάλαεργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [patienter laborem subiens,] patiently laboring, toilsome. Οἶδν, ὅτε κλωστήρᾳ γυνὴ τάλαεργὸς ἐλίσσει. Apoll. 4. 1062. SYN. Πόλυμοχθός, τλήμων, τάλαίφρων.

Τάλαϊονίδης, ου, ὁ, patronym. [Talaionides,] the son of Talaüs. Τάλαϊονίδα δ' ἀνακτός. Ψ. 678.

Τάλαιπωρῶ, ν. [ærumnas et labores perpetior,] to suffer troubles and hardships. Εἰς οἶδν ἦκω· τί δὲ τάλαιπωρεῖν μὲ δεῖ; Orest. 665. SYN. Τάλαω, ὀτλέω, ἀντάμαι.

Τάλαιπωρός, et τάλαπερίδς, α, ὄν, adj. [ærumnosus,] wretched. Τὴν τάλαιπωρον πόλιν. Troad. 1267. See also η. 24. SYN. Ἀθλιός, κάκῳδαίμων, ἐπίπονός, κύπῳδης, μέλῃς, τάλας.

* Τάλαιπῶρος, adv. [ærumnose,] wretchedly. Καὶ νῦν τάλαιπῶρος ἔγωγ', ὦ φιλᾶτη. Eccles. 54. SYN. Ἀθλίως, κάκῳς.

Τάλαίφρων, τάλαφρων, et τάλασίφρων, ὄνός, et τάλακάρδιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui animo patienti est,] enduring, patient. Οἶων ἐγὼ πῶθ' ἂ τάλαίφρων. Antig. 866. See also N. 300. A. 466. and Hes. Scut. 424. SYN. Τάλαεργός, τάλαπενθής, τάλαπᾶθής, τολμηρός, τάλαυρινός, τάλαός.

Τάλαντον, ου, τὸ, subst. [(1) libra, (2) talentum,] a balance; a talent, consisting of sixty minæ, and worth about 193*l*. Ἀλλ' ἦν τάλαντά τις λάβη τριά καὶ δέκα. Plut. 194. SYN. Σταθμός, ῥοπή, ζυγός, πλάστιγξ.

Τάλαντοῦχος, ου, ὁ, subst. [qui libram tenet,] one who holds the balance, an umpire. Καὶ τάλαντοῦχος ἐν μάχῃ δόρυς. Agam. 427. SYN. Ζυγοστάτης.

Τάλαντῶ, ν. [libro,] to balance. Σὺν δ' ἐπίπαν ζυγὸν τάλαντον. Æsch. Suppl. 830. SYN. Σύγοσᾶτέω, σᾶθμαῶμαι.

Τάλαός, ἄ, ὄν, et τάλας, αινᾶ, ἄν, adj. [miser,] wretched. Τάλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκέλδονεροι. Aves 688. See also Hec. 20. SYN. Τάλαεργός, ἄθλιός, τάλαίφρων, κάκῳδαίμων, δυστυχής.

Τάλαπερίδς, vid. Τάλαίφρων.

Τάλαπενθής, ἐός, adj. [mærorem perferens,] grief-enduring. Ἐχων τάλαπενθεῖ θυμὸν. ε. 222. SYN. See Τάλαίφρων.

Τάλαρός, et dimin. τάλαρίσκός, ου, ὁ, subst. [qualus, calathus,] a basket. Ὅν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς τάλαροις κατήσθιεν. Ran. 560. See also Theocr. 15. 113. SYN. Σπύρίς, καλάθος, κᾶνέον, καλάθισκός, κῳφίνός, φορμός. ΕΡΙΤΗ. Πλεκτός, ἀργυρεός, διηής.

Τάλας, vid. Τάλαός.

Τάλασήϊς, α, ὄν, adj. [lanificus,] of wool. Τάλασήϊά ἐργά μεμηλῆν. Apoll. 3. 292.

Τάλαυρινός, η, ὄν, adj. [durus, fortis,] hard, brave. Τὸ μοί, ἐστὶ τάλαυρινον πολέμιζεῖν. H. 239. SYN. See Τάλαίφρων.

- Τάλαω, v. [perpetior,] to endure. Ἐπιόντᾳ τᾷλάσση. O. 104. SYN. Τλημί, καρτέρῃω, ὑπόμενω, ἀνᾷτλημι.
- Ταλθύβιδος, ου, ὁ, P. N. [Talthybius,] the herald of Agamemnon. Ταλθύβιδος ἦκω Δαρῆιδων ὑπηρετης. Hec. 501. EPIITH. Ὅτρηρος, θεράπων, θεῖος, κήρυξ. PHR. Θεῶ ἐνάλιγκιός αὐδὴν.
- Τάλις, ιδός, ἡ, subst. [virgo nubilis,] a marriageable young woman. Τάλιδος ἦκει μῶρον Ἀντίγονης. Antig. 629. SYN. Νύμφη.
- Τάλως, ω, ὁ, P. N. [Talus. Vid. Val. Flacc. x. et Plat. in Minoe.] Ὅρμασι χαλκείῳ Τάλω. Apoll. 4. 1670.
- Τάμεσίχρως, ὄς, adj. [corpus seu cutem incidens,] cutting the body or skin, keen. Μακρῆς, ἄς εἶχον τάμεσίχροῦς. N. 340.
- Τάμια, as, ἡ, et τάμιας, ου, ὁ, subst. [dispensatrix, promus, condus,] a dispenser, a steward, a housekeeper. Καὶ τάμια παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοις δότηρες. T. 44. SYN. Ἐφθρὸς, οἰκονόμος, δέσποινα, διοικητριά, δεσπότης. EPIITH. Αἰδοίη, ἀμφίπολος, ὄτρηρη, δίκαια.
- Τάμιέω, Ion. imp. τάμιέυεσκον, v. [dispenso,] to act as a steward, to dispense. Ἡμεῖς τάμιέυομεν ὑμῖν; Lysistr. 495. See also Antig. 949. SYN. Διοικέομαι, οἰκονόμειω, ἀποσώζω, φύλασσω, ἀποτίθημι.
- Τάμιος, ου, ἡ, subst. [coagulum,] rennet. Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμιον δριμεῖαν ἐνεῖσα. Theocr. 11. 66. SYN. Πίτυα, ὄπδος.
- Τάμνω, vid. Τέμνω.
- Τανᾷκης, et τανῦκης, ἔς, ὁ et ἡ, adj. [protensam habens aciem, acutus,] sharp, long-pointed. Κτεῖνας τανᾷκεῖ χαλκῶ. δ. 257. See also κ. 439. SYN. Προμήκης, εὐθηκτός, εὐμήκης, ὀξύθηκτός.
- Τανᾷδεῖρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [protensum collum habens,] long-necked. Οἰωνῶν τανᾷδεῖρων. Aves 1393. SYN. Δολιχαύχην.
- Τανᾶος,¹ ἂ, ὄν, adj. [extensus, longus,] extended, long. Ἡλιάδες τανᾶῃσιν ἐφήμεναί αἰγείρουσιν. Apoll. 4. 604. SYN. Προμήκης, μακρός, ἐπίμηκης, τανᾷκης, τανῦκής.
- Ταναύπους, vid. Τανῦπους.
- Τανηλέγης, ἔς, ὁ et ἡ, adj. [longam quietem adferens,] bringing a long sleep. Μοῖρ ὀλὴ καθέλγῃσι τανηλέγος θανάτοιο. β. 100.
- Τανταλείος, α, ὄν, et Τανταλίδης, ου, adj. [e Tantalō,] of Tantalus. Τὸ Τανταλείον σπέρμα. Iph. T. 989. See also Iph. T. 200.
- Ταντάλιζω, ταντάλω, et ταντάλεύω, v. [vehementer concutio. Vid. Hesych.] to shake violently, to shatter. Χλωρῇ τ' ελαίᾳ ταντάλιζει. Anacr. 102. See also Antig. 137. SYN. Σάλεύω, σάλασσω, διάσειω, ἐκτρίνασσω, κρᾶδάλνω.
- Ταντάλος, ου, ὁ, P. N. [Tantalus.] Διὸς πέφυκεν, ὡς λέγουσι, Τάνταλος. Orest. 5. PHR. See λ. 581—586. and Orest. 5—9. and Porson's note.
- Τανῦγλωσσός, ου, ὁ et ἡ, adj. [linguam protensam habens,] long-tongued. Σκῶπές τ' ἱρηκές τῷ τανῦγλωσσοί τῷ κῶρωναι. ε. 66.
- Τανῦγλώχιν, υός, adj. [cuspidem promissam habens,] long-barbed. Προῆκᾳ τανυγλώχινᾱς διστοῦς. Θ. 297.
- Τανῦδρομός, ου, ὁ et ἡ, adj. [longum curriculum absolvens,] completing a long race. Σφάλερά τανῦδρομοῖς. Eumen. 377.
- Τανῦκής, vid. Τανᾷκης.
- Τανῦθειρά, as, ἡ, et τανῦθριξ, ἰχός, adj. [promissam comam habens,] long-haired. Κερανοῦ, τανῦθει-ρά. Olymp. 2. 40. See also Hes. Op. 514. SYN. Δασῦθριξ, λαῖος, τρίχωτος.
- Τανῦπέπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [extenso pēplo amictus,] long-robed. Πὰρ δ' ἔλενη τανῦπεπλὸς ἐλέατο. δ. 305. SYN. Ἐλκεσίπεπλος.
- Τανῦπους, et ταναύπους, πόδός, adj. [pedes protensos habens,] broad-footed. Σεμνάς Ἐρινὺς τανῦπόδας, μάθειν ἐμέ. Aj. Fl. 837. See also Hom. Merc. 232. SYN. Τανύσφυρος.

¹ Τανᾶος is also the name of a river in the Peloponnesus. Eur. Electr. 410.

Τάυυπτέρυξ, ὄγος, et τάνυσίπτέρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui alæ sunt extensæ,] with outstretched wings. Εἰκυῖα τάνυπτέρυγι λιγυφώνῳ. T. 350. See also Aves 1415.

Τάνυρρίζος, ου, ὁ et ἡ, adj.* [radices extensas habens,] deeply rooted. Αἰγειροὶ τὲ τάνυρρίζοι. Hes. Op. 210. SYN. Βαθύρρίζος.

Τάνυστος, ὄος, ἡ, subst. [extensio,] extension, stretching. Δῆρὸν ἀποτρωπᾶσθὲ τάνυστος. φ. 112. SYN. Ἐκτάσις.

Τανύσφυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [longa crura habens,] long-legged, graceful. Εἰσὶ τανύσφυροὶ Ὠκεῖναι. Hes. Theog. 564. SYN. Τανύπους, ταναύπους, τὰχῦ-πους.

Τανύφλοιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [corticem habens longum,] long-barked. Μελίην τὲ, τανύφλοιόν τὲ κρᾶνειᾶν. Π. 767.

Τανύφυλλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [folia habens lata,] broad-leaved. Ἄπεκοψά κόμην τανύφύλλου ἐλαίης. ψ. 195. SYN. Ἐρίφυλλος.

Τάνυω, f. ὕσω, v. [extendo,] to stretch out. Πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφότε-ροισι τάνυσσᾶν. Ν. 359. SYN. See Τείνω.

Ταξιαρχῶ, v. [cohorti præsum,] to command a band. Κεῖ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρ-χεῖν. Pax 443. SYN. Ἡγεμῶνέω, ταγῶ, ταγεύω, στρατηγῶ, σημαίνω.

Ταξιῶ, v. [in acie constituo,] to post. Σφέτερας ἀτερθὲ ταξιόυσθαι. Olymp. 9. 118. SYN. Τάσσω.

Ταξιαρχός, ου, ὁ, subst. [ordinum ductor,] the captain of a band. Ποῦ 'σθ' ὁ ταξιαρχός; Aves 318. SYN. Στρατηγός, πῶλεμαρχός, στραταρχός, ἡγεμών.

Τάξις, ἔως, ἡ, subst. [(1) ordo, (2) cohorts,] arrangement, rank, a band of soldiers. Ὅμολωσιν δὲ τάξιν εἰχῆ πρὸς πύλαις. Phœn. 1135. SYN. Λόχος, στόλος.

Τάπεινος, ἡ, ὄν, adj. [humilis,] humble. Ἡψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν τάπεινος ὦν; Hec. 245. SYN. Χαμαιπετής, χαῖμαῖλος, μικρός, γλίσχρος, ἄδοξος.

Τάπεινότης, ηὗος, ἡ, subst. [dejectio,] dejection. Τάπεινότητα ζωὸν οὐδὲν λαμ-βάνει. Menand. SYN. Κατήφειᾶ.

Τάπης, ηὗος, ὁ, subst. [tapes,] tapestry, a covering. Καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σάπρον. Plut. 542. SYN. Στρώμα. ΕΡΙΤΗ. Φάεινος, πορφύρεός, ἀλι-πόρφυρος, οὐλός, ῥυδέος, μάλακώτερος ὕπνῳ.

Τάραγμα, αῖος, τὸ, τάραγμος, οὔ, ὁ, ταραξίς, ἔως, et ταραχή, ἡς, ἡ, subst. [perturbatio, consternatio,] alarm, disturbance, consternation. Ὡς ἐν κλύδωνι καὶ φρένων τάραγματι. Herc. F. 1082. See also Iph. A. 1128. Thesm. 144. and Iph. A. 508. SYN. Σύγχυσις, θόρυβος, ἐκπληξίς.

* Τάρακτρον, ου, τὸ, subst. [quod perturbat,] a thing which raises commo- tions. Καὶ κύκητρον, καὶ τάρακτρον. Pax 654.

Τάράκτωρ, ὄρος, et τάράκτης, ου, ὁ, subst. [perturbator,] a disturber. Τὸν ἀν-δρῶφόντην, τὸν πόλεως τάράκτορα. Sept. Theb. 569.

Τάραξικάρδιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [animum perturbans,] heart-distressing. Τοῦτο τοῦπος δεινὸν ἤδη, καὶ τάραξικάρδιον. Acharn. 315. SYN. Δηξιθυμός, θυμὸν κατέδωκ.

Τάραξιππόστρατος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui equestres copias perturbat,] one who throws the cavalry into confusion. Καὶ τάραξιππόστρατον. Equit. 247.

Τάραξις, vid. Τάραγμα.

Τάρασσω, f. ἔω, v. [perturbo,] to trouble. Ὅταν τάραξῃ Κυπρίς ἡβῶσαν φρένα. Hipp. 973. SYN. Ἀνατάρασσω, συντάρασσω, θύρῳβέω, συγχέω, κύκᾳω, ὀρίνω, ἐμπλήσσω.

Τάραχῃ, vid. Τάραγμα.

Ταρβάλεος, α, ὄν, adj. [timidus,] fearful. Ταρβάλεον, καὶ μητρός ὑπαιδεύοικεν ἐνιπᾶς; Hom. Merc. 165. SYN. Ἄτυζηλός, φόβερός, δειλαιός, δειλήμων, ταρ-βόσυνός, ἐμφόβος.

Ταρβέω, Ion. imp. τάρβεσκόν, v. [timeo,] to fear. Ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν ἀναγ-καίως ἔχει. Trach. 725. See also Hom. Hymn. 4. 252. SYN. Τρέω, δεῖδω, δειμαίνω, ὀρώδεω, φόβεῖμαι.

¹ Πόλεως is here scanned as an iambus.

Τάρβος, ἔδος, τὸ, et ταρβόσθη, ης, ἡ, subst. [terror, metus,] terror, fear. Οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμεν. Phœn. 372. See also σ. 341. SYN. Δεῖμα, δειλία, φόβος, δέος, ἐκπληξίς, ὀρώδεια.

Ταρβόσυνος, η, ὄν, adj. [pavidus,] trembling. Ταρβόσθη φόβῳ τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν. Sept. Theb. 226. SYN. See Ταρβάλλεος.

Τάριχεύω, v. [(1) sale condio, (2) exsicco,] to salt, to embalm, to dry. Κακῶς τὰριχενθέντ' αὖ παμφθάρτῳ μύρῳ. Choëph. 290. SYN. Ξηραίνω, ἀλίζω, τέρμα-χίζω.

Τάριχος, ου, ὁ, et ἔος, τὸ, et τὰρίχιον, ου, τὸ, subst. [(1) salsamentum piscium, (2) caro sale condita,] salt fish or meat. 'Αλλ' ἐπὶ τὰρίχη τοὺς λῶφους κρᾶδαι-νέτω. Acharn. 967. See also Pax 562. SYN. Πάροψώνημα. ΕΡΙΤΗ. Γά-δειρικός, χρηστός, σάπρος.

Τάρνη, ης, ἡ, P. N. [Tarne,] a city of Mæonia or Lydia. 'Εκ Τάρνης ἐρίβωλλ-κός. E. 44.

Τάρρος, et ταρσός, οὔ, ὁ, plur. ταρσά, τὰ, subst. [(1) crates, super qua casei sic- cantur; (2) ala avis, palmula remi, manus vel pedis,] a wicker basket for drying cheese; the flat part of a wing; an oar; the palm of a hand or foot. "Ἐπειρ' ἀπὸ τάρρου τοὺς θεοὺς ὑπερφόρνεῖς. Nub. 226. SYN. Τάλαρος, κόπη, πτέρον, πούς, χεῖρ. ΕΡΙΤΗ. Κατήρης, θῶς, λυσσώδης, κραιπνός, σκληρός.

Ταρταρεῖος, α, ὄν, adj. [Tartareus,] of Tartarus. Μέλαιθρῳ ταραγμᾷ Ταρταρεῖον. Herc. F. 909.

Τάρταρος, ου, ὁ, plur. Τάρταρα, τὰ, P. N. [Tartarus,] the lowest region of hell. Κῆρας ἀνάκλων τὰς Ταρταρον. Herc. F. 866. ΕΡΙΤΗ. Εὐρύς, μέγας, ἡέρεῖς, ἀναύγητος, βάθος, κνέφαῖος, μέλαμβάθος, ἄχλϋοις. PHR. "Ἄβυσσά χάσματ' αὖ Ταρταρον.

Ταρτήσιος, α, ὄν, adj. [Tartessus,] of Tartessus, a town in Spain. Ταρτησίᾳ μύραινα. Ran. 475.

Ταρφεῖος, ἂ, ὄν, ταρφής, et ταρφύς, ἔδος, adj. [densus, frequens,] thick, crowded, frequent. Ταρφεῖας κατέχευαν. M. 158. See also O. 472. and Sept. Theb. 531. SYN. Πύκνός, δάσϋς, τραχύς, πόλϋς, πληρής.

Τάρφος, ἔδος, τὸ, subst. [densitas sylvæ,] a thicket. Βάθεις ἐν τάρφεσιν ὕλης. O. 606. SYN. Πύκνωμα.

Ταρχύω, ὕσω, v. [sepelio,] to bury. Καὶ χθὼν ἐμμύρην αἰσᾶν' ἐπὶ χθὼνι ταρ-χύουσι. Apoll. 3. 208. SYN. Θάπτω, ἐκφέρω, κηδεύω.

Τάσσω, f. ξω, v. [(1) ordino, (2) mando,] to arrange, to order. Φρουρίῳ ἐτα-ξαν ἐν περιστύλοις δόμοις. Androm. 1088. SYN. Κοσμέω, εὐτρέπιζω, κελεύω, κατάρτω, εὐθύνω, διατάσσω, εὐθετέω.

Ταῦγετός, Ion. Τηῦγετός, ου, ὁ, P. N. [Taygetus,] a mountain in Laconia. 'Ἐγὼ δὲ καὶ κα ποττὸ Ταῦγετόν γ' ἄνω. Lysistr. 117. ΕΡΙΤΗ. Μέγας, ἔρανος.

Ταύρειος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [taurinus,] of a bull. 'Ες πρῶραν εἰρπε, καπὶ ταυρεῖῳ σφάγῃ. Helen. 1581.

Ταυρηδόν, adv. [more taurino,] like a bull. "Ἐβλεψὲν οὖν ταυρηδόν ἐγκύνσας κατω. Ran. 816.

* Ταυρικός, ἡ, ὄν, adj. [Tauricus,] of the Tauri, a people of European Sarmat-ia. Σὺ δ' εἰπᾶς ἐλθεῖν Ταυρικής μ' ὄρους χθονός. Iph. T. 85.

Ταυροδέτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [taurino glutine junctus. Vid. Toup. Epist. Crit. p. 118.] glued. Καὶ ταυροδέτός γ'. Eur. fr. Cret. 2. 8.

Ταυροκέρως, ω, adj. [taurina habens cornua,] having a bull's horns. Τέλεσαν ταυροκέρων θεόν.¹ Bacch. 100.

Ταυροκρανός, et ταυροκεφάλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [taurinum caput habens,] having the head of a bull. Ταυροκρανός ἀγκάλαις. Orest. 1373.

Ταυροκτόνέω, et ταυροσφάγέω, v. [taurum mactō,] to slay a bull, to sacrifice. Ταυροκτόνεῖ μὲν δώδεκ' ἐντέλεις ἔχων. Trach. 762. See also Sept. Theb. 43.

Ταυροκτόνός, ταυροσφάγός, et ταυροφόνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [taurum interficiens,]

¹ Θεόν is here scanned as one long syllable, the metre being Ionic, a minore dim.

bull-slaying. Ἰὼ μάκαιρᾶ ταυροκτόνων λέόντων. Philoct. 400. See also Trach. 609. and Theocrit. 17. 20.

Ταυρομορφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tauriformis,] bull-formed. Ὡ ταυρομορφὸν ὄμμα Κηφισοῦ πατρός. Ion 1260. SYN. Ταυροειδής.

Ταυροπόλος, ου, et Ταυροπόλη, ης, ἡ, adj. [Epith. Dianæ, vel quod apud Tauros colatur, vel quod taurorum gregibus præsist,] frequenting the Tauri, or presiding over bulls. Τόλοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν. Iph. T. 1458. See also Aj. Fl. 172.

Ταυρόπους, ποδός, adj. [tauri pedes habens,] having a bull's foot. Πρύμνας, σήμᾶ ταυρόπουν. Iph. A. 275.

Ταῦρος, ου, ὁ, subst. [taurus,] a bull. Κρίος, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών. Nub. 661. SYN. See Βοῦς. EPITH. Μέγας, αἶθων, ἐγύγηλος, λασιάυχην, παμμελᾶς, ζατρεφής, ἀδμής, δασύθριξ, οὐρεῖς, ὑβριστής, ἀγραιλός, εἰλίπους, ἐλιξ, κνημαργός, μώνυξ, πέλωρος, ἄχαιινός.

Ταυροσφάγω, vid. Ταυροκτόνω.

Ταυροσφάγος, vid. Ταυροκτόνος.

Ταυροφάγος, ου, ὁ et ἡ, subst. [taurorum vorator,] a bull-eater. Μηδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου. Ran. 357.

Ταυροφόνος, vid. Ταυροκτόνος.

Ταυρόω, v. [(1) tauri formam induo, (2) exaspero,] to put on the form of a bull, to enrage. Ἄλλ' ἢ πὺρ' ἦσθ' αἰθρῇ; τεταύρωσαι γὰρ οὖν. Bacch. 910. SYN. Ἀποταυρόω, ἀγριόω.

Τάφευς, ἔως, ὁ, subst. [qui sepulturam dat,] one who buries another, an undertaker. Ὅταν θάνω γὰρ, καὶ σὺ μου τάφευς γένη. Œ. C. 582.

Τάφη, ης, ἡ, subst. [sepultura,] burial. Ὡς εἶ τοῦτο εἶπας, πλὴν ἐν' εἰ χερσὶ τάφας. Helen. 1062. SYN. Κηδός, τάφος, κτερεῖα, ἐντάφια, ἐκφορά.

Ταφήϊς, α, ὁν, adj. [sepulchralis,] sepulchral. Ἡ θεμὶς οἰχόμενοισιν, ταφήϊα λαμβύμεναι. Apoll. 2. 842. SYN. Ἐπιτυμβιδίος, ἐπικήδειος, ἐπιτάφιος.

Τάφιος, α, ὁν, adj. [Taphius,] an inhabitant of Taphos or Cephallenia, one of the Echinades. Τάφίων ἡγήτορι Μέντη. a. 181. SYN. Τηλεβόας, Κεφαλλην. EPITH. Φιλήρετος, ληίστηρ, ληίστωρ.

Τάφος, ου, ὁ, subst. [(1) sepulcrum, (2) sepultura, (3) terror,] a tomb, a funeral; awe, alarm. Μήθ' αἶμα' εἰσὶν εἰς ἐμὸν στάζειν τάφον. Heracl. 1041. SYN. Σήμα, μνημα, ἡρῶν, τύμβος, τάφη, (3) θάμβος, ἐκπληξίς. EPITH. (1) Ἐρημός, θυραῖος, λαῖνός, βασιλικός, χωστός, χθονίος, αἰμύνητος, ἐρεμνός, μενόεικος.

Τάφρος, ου, ἡ, subst. [fossa,] a trench, a ditch. Ἐκτος τάφρων τῶνδ', ὡς μάχου- μένους τάχα. Phœn. 726. SYN. Βόθρος, λάκκος, ἔρκος. EPITH. Ὀρυκτή, βάθειά, εὐρεῖα, κοίλη, μεγάλη.

Τάχᾶ, et τάχεως,² adv. [(1) velociter, (2) forsan,] quickly; perhaps. SYN. Ὡκα, ἀντικᾶ, εὐθὺς, καρπαλίμως, ἐν τῷχει, ὥσως, συντόμως, κραιπνῶς, τάχος.

Τάχινος, vid. Τάχος.

Τάχος, ἔως, τὸ, et τάχους, ητός, ὁ, subst. [celeritas,] celerity. Ἐπεὶ βέβηκε καὶ τὸ δεσποῦ τοῦ τάχους. Troad. 1135. See also Ψ. 740. SYN. Ὡκυτης, δρομός, ἐλαφρία, κορυφή.

Τάχυβάτης, et τάχυπῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui celeriter incedit,] quick-going.

Τάχυβάταν νέων κατόπτην μόλειν. Rhes. 134. See also Helen. 1271. SYN. Τάχυρης, ὠκυπῶρος.

Τάχυβουλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [promptus consilio,] quick of counsel, rash. Ἐν Ἀθηναίοις τάχυβούλοις. Acharn. 630.

Τάχυρης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [qui celeriter remigat,] quickly rowing. Θεῖναι, ξὺν ὄχρῳ, τάχυρηι. Œsch. Suppl. 33.

Τάχυνω, f. ἑνῶ, v. [accelero,] to hasten. Μὴ τάχυν' ἀνευ δίκης. Androm. 548. SYN. Σπεύδω, σπέρχομαι, κατεπείγομαι, ἐπιτάχυνω.

¹ Ταῦροι is also the name of a nation. See Ταυρίκος.

² See in Τάφρος, and Ψ. 365.

- Täxh̄p̄eith̄s**, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [credulus,] credulous. Ἐγὼ δὲ οἱ ἂ τάχῃ πειθῆς, Theocr. 2. 138. SYN. Εὐπειθῆς, εὐπίθης, εὐπιστός.
- Täxh̄m̄r̄ōs**, et tāxh̄p̄ōt̄m̄ōs, ου, ὁ et ἡ, adj. [brevis ævi,] short-lived. Τάχῃ πορὸς, ἀλλὰ τάχῃ μὲρδν. Agam. 470. See also Olymp. 1. 154. SYN. Ὤκῃ μὲρδς, ὀλίγο χρόνῳ, ὀλίγο δρᾶνῆς.
- Täxh̄p̄ōm̄p̄ōi**, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter deducens,] quickly-conveying. Ἐπραξ-αν τάχῃ πόμποισι διωγοῖς; Æsch. Suppl. 1054.
- Täxh̄p̄ōr̄ōs**, vid. Täxh̄b̄āt̄h̄s.
- Täxh̄p̄ōus**, ποδός, adj. [celeres pedes habens,] swift-footed. Στείχει, τάχῃ πουν ἰχνὺς ἐξ ἄνῳν. Troad. 234. SYN. Ἀργίπους, τάχῃ πορὸς, τάχῃ βᾶτης, τάχῃ βάμων, ἄεροιπους.
- Täxh̄p̄ōl̄ōs**, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeres equos habens,] having swift horses. Τυ-δεΐδῃ, περὶ μὲν σὲ τῶν Δανᾶσι τάχῃ πωλοι. Θ. 161.
- Täxh̄p̄t̄ēr̄ōs**, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter volans,] rapidly flying. Ὡ διὺς αἰθῆρ, καὶ τάχῃ πτεροὶ πνῶαι. P. V. 88.
- Täxh̄p̄r̄ōb̄ōs**, ου, ὁ et ἡ, adj. [velox, trepidus,] rapid, alarming. Πρὶν ἀγγε-λους σπερχνοὺς τὲ καὶ τάχῃ ρῶθους. Sept. Theb. 271.
- Täxh̄p̄r̄ōst̄ōs**, ου, ὁ et ἡ, adj. [præpes,] fleet, rapid. Εἴθ' ἅελλαία τάχῃ ρῶστος πέλεις. (E. C. 1081).
- Täxh̄s**, εἰᾶ, ὅ, et tāxh̄n̄ōs, ἡ, ὅν, adj. [celer,] swift, quick. Σοὶ ξυμπῶνῃσαι, καὶ τάχῃν προσαρκῆσαι. Hec. 850. See also Theocr. 2. 7. SYN. Ὤκῃς, θόος, λαίψη-ρὸς, ὀξύς, τάχῃ πορὸς, τάχῃ πτερὸς, τάχῃ ῥῆρης, τάχῃ ρῶστος, τάχῃ πους, βάλῖος, ἐλά-φρὸς.
- Täxh̄t̄h̄s**, vid. Täxh̄ōs.
- Tāōs**, ὦ, et tāōn̄, ὦνός, ὁ, subst. [pavo,] a peacock. Τηρεὺς γὰρ εἰ σὺ; ποτῆρὸν ὀρνῖς, ἡ τᾶως; Aves 102. EPITH. Μηδικὸς, χρυσόπτερός.
- Tēgḡw**, v. [(1) madefacio, (2) mollio, (3) fundo,] to wet, to bedew, to soften, to pour. Τὶ χλωροῖς δακρυοῖς τέγγεις κόρας; Med. 918. SYN. Βρέχω, νοτίζω, μάλασσω, ὑγραίνω, ὑδραίνω, στάζω, σταλάσσω.
- Tēḡea**, as, ἡ, P. N. [Tegea,] a city in Arcadia. Οἱ Τέγεην καὶ κληρὸν Ἄφει-δάντειον ἐναῖδν. Apoll. 1. 162. EPITH. Εὐμηλὸς.
- Tēḡōs**, ὅν, adj. [(1) tectus, (2) altus,] covered, lofty. Δώδεκ' ἔσαν τέγεοὶ θα-λάμῃ ἐστοῖθ' λίθοιθ'. Z. 248. SYN. Στεγᾶνός, κάτηρέφῆς, ὑπερώϊός.
- Tēḡōs**, ἔδς, τὸ, subst. [tectum,] a roof, a house. Ἐννᾶται κῶνάβον τέγεων ὑπὲρ εἰσαῖοντες. Apoll. 2. 1087. SYN. Στεγός, στεγη, ὀρόφος, δῶμά, δῶμός. EPITH. Ἰερὸν, ὑψηλόν.
- Tēth̄m̄ōs**, α, ὅν, adj. [legitimus, solemnus,] legitimate, solemn. Τέθμια εἶτε σφιν Καρνεαῖδες ἡλυθὸν ᾤραι. Call. 2. 87. SYN. Θεσμῖός, νόμῖμός, ἱερὸς.
- Tēth̄m̄ōs**, οὗ, ὁ, subst. [lex,] a law, an institution. Ἡράκλειος τέθμῳ. Nem. 10. 61. SYN. Θεσμός, νόμός, τὰ νόμῖμα.
- Tēth̄n̄āth̄i**, imp. a τέθνημι, i. e. θνήσκω, [morere,] die. Τέθνᾶθι' κῆρᾶ δ' ἐγὼ τὸτ' ἐδέξμαι. X. 365. See also Nub. 1438. SYN. See Θνήσκω.
- Tēth̄rip̄p̄ōb̄ām̄ōn**, ὄνός, adj. [quadrijugus,] riding in a carriage and four. Τέθριπ-ποβάμῳνι σὸδλφ. Orest. 983.
- Tēth̄rip̄p̄ōs**, ου, ὁ et ἡ, adj. [quatuor equos habens,] drawn by or having four horses. Ὡ τέθριππὸν ἡλίου σέλας. Eur. Electr. 866. SYN. Τετραδῶρὸς, τέτρω-ρὸς, τετραβάμων.
- Tēin̄w**, ἐνῶ, v. [tendo, extendo, pertineo,] to stretch, to pertain. Οὐκ εἰς γέ-ροντας ἡδὲ σοὶ τείνει τύχη. Hipp. 797. SYN. Ἐκτείνω, τάνῳ, παρᾶτείνω, τίταινω.
- Tēir̄ōs**, ἔδς, τὸ, subst. [signum cœleste,] a star. Ἐν δὲ τὲ τεῖρεᾶ πάντᾳ. Σ. 485. SYN. See Ἀστρὸν.
- Tēir̄ēōs**, ου, ὁ, P. N. [Tiresias,] a famous Theban prophet. Οἰωνόμαντις Τειρεῖας ἔχει φράσαι. Phœn. 779. EPITH. Μάντις, Θήβαιός, ἀλᾶός, ἀναξ, ὀρθόμαντις, προφῆτης ἐξόχος, σχετλῖός, θεόπρῶπος, σέφανηφόρος.
- Tēir̄w**, v. [vexo, altero,] to harass, to wear away. Χρεία δὲ τείρει μ'. Helen. 419. SYN. Τρύχω, ἀνᾶω, κᾶκῳ, λυπῶ, θρύπτω, τρίβω.

- Τειχεῖσι** πλῆτης, ¹ ου, ὁ, subst. [mœnium oppugnator,] a destroyer of walls. Ἄρες, Ἄρες, βροτῶλοιγῆ, μίαιφονῆ, τειχεῖσι πλῆτᾶ. E. 455. SYN. Πορθήτωρ.
- Τειχίζω**, f. ἴσω, v. [murum ædifico, munio,] to build a wall, to fortify. Καὶ τοῖς τειχίζουσὶ παράδιακονεῖ. Aves 839. SYN. Δέμω, κρατύνω, ὀχυρῶ, ἐρῦνῶ.
- Τειχιθεῖς**, εσσαῖ, ἔν, adj. [muris circumdatus,] well fortified. Γόρτυνᾶ τῆ τειχιθεῖσαν. B. 646. SYN. Τετειχισμένους.
- Τειχιῶν**, vid. Τεῖχος.
- Τειχισμᾶ**, ἄτος, τὸ, et τειχισμῶς, ὁ, subst. [munimentum,] a fortification. Θραυστῷ λαῖνῳ τειχισμᾶτι. Herc. F. 1087. SYN. Ἐρῦμᾶ, εἰλᾶρ, προβύλλος, ὀχυρωμᾶ. EPITH. Αὐτομορφῶν.
- Τειχομάχῳ**, v. [murum oppugno,] to assault a fortification. Τί δέ, τειχομάχεῖν μοι διάνοει; Nub. 481. SYN. Πόλιρκῳ.
- Τειχομάχος**, ου, ὁ, subst. [muri oppugnator,] a besieger. Ἦ τειχομάχος ἀνὴρ, βόηθησάτω. Acharn. 570.
- Τεῖχος**, ἔδος, et τειχιῶν, ου, τὸ, subst. [murus, munimentum, domus,] a wall, a fortress, a house. Τρωϊκῶν ἐκ τειχεῶν. Orest. 240. See also π. 343. SYN. Περὶβύλλῃ, θριγκῶς. EPITH. Ἰέρων, ἐπτάπυλόν, πᾶτρῶν, λάϊνόν, παλαιόν, ἄκρον, ἀρήϊόν, αἰπῶ, χάλκεόν, ἐρμινόν, μακρόν, ἡλιβατόν, κλυτόν, οὐρανῶν.
- Τείως**, vid. Τῶς.
- Τεκμαίρω**, v. [(1) certis signis ostendo; (2) conjicio,] to prove clearly, to conjecture. Ἐργῷ κοῦ λόγῳ τεκμαίρεται. P. V. 344. SYN. Ἀναφαίνω, δείκνυμι, σημειῶμαι, εἰκάζω, συμβάλλω, σκέπτομαι.
- Τεκμᾶρ**, τέκμων, et τέκμηριόν, ου, τὸ, subst. [certum signum,] a distinct proof, a sign, a mark. Ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτ' ἐχείματος τέκμᾶρ. P. V. 463. See also δ. 373. and Hipp. 929. SYN. Σῆμᾶ, σημειῶν, τέλδς. EPITH. Ἀσφαλῆς, σῆφες, ἐναργῆς, πιστόν, μέγιστόν.
- Τεκμηρσᾶ**, ης, ἡ, P. N. [Tecmessa,] the wife of Ajax. Τεκμηρσᾶν οἴκτῳ τῷ δὲ συγγέκραμένῃν. Aj. Fl. 895. EPITH. Δαῖα, δύσμορὸς, δουρίληπτος.
- Τεκνίδιόν**, vid. Τεκνών.
- Τεκνὸγονός**, et τέκνῶποιός, ου, ὁ et ἡ, subst. [parens,] a parent. Τεκνὸγονοὶ κέκληνται. Sept. Theb. 923. See also Troad. 847. SYN. See Παιδὸγονός.
- Τεκνοκτόνός**, ου, ὁ et ἡ, subst. [liberorum interfector,] a destroyer of children. Ὁφθησόμεσθᾶ, καὶ τέκνοκτόνον μῦθος. Herc. F. 1146. SYN. See Παιδοκτόνός.
- Τεκνὸλῆτειρά**, as, ἡ, subst. [quæ liberos amisit,] who has lost her young. Τεκνὸλῆτειρ' ὡς τίς ἀηδών. Soph. Electr. 107.
- Τεκνών**, dimin. τεκνίδιόν, ου, et τέκος, ἔδος, τὸ, subst. [proles, filius vel filia,] offspring, a son or daughter. Ὡ τέκνᾶ, Κάδμου τοῦ παλαι νῆα τρῶφῃ. Œ. R. 1. See also Lysistr. 889. et Androm. 1243. SYN. Γενεᾶ, βρέφους, γόνος, ἔκγονός, παῖς. EPITH. Ἀγλαῶν, ἐρικυδῆς, κάλλιμῶν, νήπιόν, περὶκαλλῆς, τηλέκλυτόν, φιλόλῶν, γλυκερόν, φαίδιμῶν, ἐρατεινόν, θυμῆρες.
- Τεκνὸποιός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [pœnam ob liberos exigens,] child-avenging. Μνάμων μῆνις τέκνῶποιός. Agam. 150.
- Τεκνὸποιός**, vid. Τεκνὸγονός.
- Τεκνῶ**, v. [liberos procreo,] to beget children, to generate. Εἰ γὰρ τέκνώσεις παῖδά. Phœn. 19. SYN. Γεννᾶω, φύω, φῦτεύω, φτεύω, τίκτω, παιδοποιεῶμαι.
- Τέκος**, vid. Τεκνών.
- Τεκταίνω**, v. [fabricor,] to fabricate, to construct. Σιγῇ δ' ἐτεκτῆναντ' ἀπόφθεγκτόν μ', ὅπως. Iph. T. 952. SYN. Τέχναζω, τεύχω, κατασκευάζω.
- Τεκτονίδης**, ου, ὁ, patronym. [Tectonides,] the son of Tecton. See in Πόλυτονός.
- Τεκτοσύνη**, ης, ἡ, subst. [ars fabrilis,] the art of a mechanic. Ὁργᾶνῶν χερὰ τεκτοσύνας. Androm. 1006.

¹ Some read Τειχεῖσι πλῆτης, others Τειχεῖσι βλήτης.

Τέκτων, ὄνως, ὁ, subst. [faber, artifex,] a mechanic, a contriver. Τεκτωνων μοχθήμασι. Ion 1129. EPITH. Κλυτός, δαίμων, σφός.
 Τελαμών, ὠνως, ὁ, subst. et (2) P. N. [(1) lorum, fascia, (2) Telamon,] a leather thong, a bandage; Telamon. Τῇ ῥά δὴω τελαμώνε. E. 404. SYN. ἱμῖας, δεσμός. EPITH. Χρυσῆος, φαεινός, εὐδμητός, ἀργυρέος, πλατύς, (2) ἀντιθέος, κρύατος, Αἰακίδης, ἀμύμων, ἀγανός, ἀρηϊφίλος.
 Τελαμωνιάδης, ου, ὁ, patronym. [e Telamone satus,] the son of Telamon. Ἄλλῃ τοι Τελαμωνιάδῃ. N. 709.
 Τελαμώνιος, α, ὄν, adj. [Telamonius,] of Telamon. Τελαμωνίου δ' Αἴαντος εἰσεῖδον σφαγίας. Helen. 847.
 Τελέω, v. [orior,] to spring up. Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες. Med. 1092. SYN. Εἰμί, ὑπάρχω, γίνεσθαι.
 Τελεῖος, et τελέος, α, ὄν, et τελέεις, εσσαῖ, ἔν, adj. [perfectus,] complete. Ἰὼ τελεῖοι, τελεῖαί τε γὰς. Sept. Theb. 153. See also Ion 1418. and A. 315. SYN. Τελεσφόρος, παντέλης.
 Τελεῖω, et τελείω, vid. Τελέω.
 Τελεόμηνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui numerum mensium implevit,] that has its full number of months (a child). Ὅ τ' ἐλάκεν, ὅποτ' ἐτελεόμηνος ἐκφέρου. Trach. 826.
 Τελεσιδώτειρα, ας, ἡ, adj. [donatrix finis,] one who gives an end. Μοῖρ' ἀτελεσιδώτειρ'. Heracl. 899.
 Τελεσιφῶρων, ὄνως, adj. [perficiens animi propositum,] executing its intent. Ὅρ-θῶνυμον τελεσιφῶρων. Agam. 681.
 Τελεσφόρια, ας, ἡ, subst. [institutum,] an institution.
 Τελεσφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad finem perducens, et productus,] bringing to an end, accomplished. Τελεσφόρον εἰς ἐνῖαντον. T. 32. SYN. Τελεῖος.
 Τελετή, ἡς, ἡ, subst. [finis, initiatio,] an end, an initiation, a sacred rite. Πόθεν δὲ τελετὰς τάσδ' ἄγεις ἐς Ἑλλάδα; Bacch. 457. SYN. Τελεός, θυσία. EPITH. Μονοήμερος, νύκτερος, ἀρρήτος.
 Τελευταῖος, α, ὄν, adj. [ultimus,] last. Εἰς τελευταίαν φλόγα. Ion 1148. SYN. Ἐσχατός, ὑστατός.
 Τελευταῖω, v. [finio,] to end. Ὅταν τελευτήσης βῖον. Helen. 1665. SYN. Πληρῶω, τελέω, τελεῖω, λήγω.
 Τελευτή, ἡς, ἡ, subst. [finis,] an end. Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἔμων ἰδὼν γάμων. Med. 1385. SYN. Τελεός, ἀπαλλαγή. EPITH. Πικρά, γλυκέρ' α.
 Τελέω, τελείω, et τελεῖω, v. [perficio,] to complete. Ἐὰν μόνον τὸ ταχθεῖν εὖ τολμᾷ τελεῖν. Aj. Fl. 528. See also A. 5. Trach. 1273. SYN. Διατέλλω, τελευτᾶω, περαίνω, τὸλυπεύω, ἀνῶω, τελεσφόρῶω, ἀπεργάζεσθαι.
 Τελέως, adv. [perfecte,] completely. Τελέως ἀκούσῃν ἔργον. Trach. 1279. SYN. Ἐντελῶς, ἀπαρτί.
 Τελέεις, vid. Τελεῖος.
 Τελεός, εὖς, τὸ, poet. pro τῶλος, (ut ἄχθος pro ἄχος,) subst. [tributum, debitum, merces,] tribute, a debt, a reward. Ὡ Εὐηρείδα, τέλεός σε φειλομένην. Call. 6. 106. SYN. Χρεός.
 Τέλλω, v. [orior,] to arise. Ἦν, ἡλίον τέλλοντος, ὥκυπους ἁγών. Soph. Electr. 699. SYN. Ἀνατέλλω.
 Τέλμα, ἄτος, τὸ, subst. [lacuna,] a slough. Ὅμβριον ὕδωρ ἂν εἴχῃ ἐν τοῖς τέλμασιν. Aves 1592. SYN. Σήραγξ, τενάγος, βάθρον, ἰλὺς, συστάς.
 Τέλος, εὖς, τὸ, subst. [finis, tributum,] an end, a tribute, an office. Τέλος δέχει σὺ τῶν ἔμων προσφθεγμάτων. Hec. 413. SYN. Τελευτή, πέρας, ὄρος, τελετή, δασμός. EPITH. Πικρὸν, θανάτηφόρον, δῖρρῶμον, τρίρρῶμον, κάκον, δυστέκμαρτον, ὠκυμῶρον, ἔρρον, αἰσίμῶν, εὐολβόν.
 Τέλος, ου, τὸ, subst. [finis,] an end, extremity. Τέμνει δὲ τὸ τέλος ἀρούρης. N. 707. SYN. Τελεός, πέρας.
 Τελώνης, ου, ὁ, subst. [publicanus,] a farmer of taxes and tolls. Καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα. Equit. 248.
 Τεμάχος, εὖς, τὸ, subst. [frustum abscissum,] a slice. Κεστρᾶν τεμάχη μεγά-

λαῖν. Nub. 339. SYN. Κερματῖδον, μδρίδον.

Τεμένιος, α, ον, adj. [ad lucum pertinens,] of a grove or sacred inclosure.

Βωμοὺς ὀρίζει, τεμένϊαν τὲ φυλλάδα. Trach. 756.

Τεμένιος, ἔος, τὸ, subst. [(1) agri portio a cæteris resecta, (2) nemus sacrum,] land set apart for an individual, a sacred grove or inclosure. Τέμενος τὰ μὲν ἐξ ὄχλῳ ἄλλων. Z. 194. SYN. Ἀλοῦς, ναῦς. EPITH. Κἄλδον, ἀγλαῶν, περικαλλές, ἱερὸν, πεντηκοντόγειον, Κυλλήνϊον.

Τεμέση, ης, ἡ, P. N. [Temese,] a city in Cyprus. Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν. α 184.

Τέμνω, et τάμνω, f. τέμω, 2 aor. ἐτάμδον, v. [seco,] to cut. Τέμνειν, ὄφρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητῃ φύγοιμεν. γ. 175. See also A. 88. SYN. Ἀποτέμνω, κόπτω, σχίζω, τμήσω.

Τέμπᾶ, ων, τὰ, P. N. [(1) Tempe, (2) loca arboribus consita et pratis virentibus amœna,] (1) a beautiful valley in Thessaly, through which the river Peneus runs; (2) any delightful valley. Ἡ κατὰ Πηγειῶν καλὰ Τέμπᾶ. Theocr. 1. 67. EPITH. Αὐδήεντᾶ.

Τεῖνᾱγος, ἔος, τὸ, subst. [locus palustris,] a marshy place. Πάντη γὰρ τεῖνᾱγος, πάντη μνίδεντᾶ βύθοιο. Apoll. 4. 1237. SYN. Τέλμα, σήραγξ, ἱλύς.

Τεῖνᾱγώδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [cœnosus, palustris,] muddy, marshy. Ἐπεὶ τεῖνᾱγώδεᾶ λείσσω. Apoll. 4. 1264.

* Τεῖνᾱγων, οντός, ὁ, P. N. [Tenagon,] Τεῖνᾱγων τ', ἄριστεὺς, Βακτρίων ἰθαγενής. Pers. 311.

Τένδω, v. [rodo,] to gnaw. Ὅτ' ἀνόστειος ὄν ποδὰ τένδει. Hes. Op. 522. SYN. Ἐσθίω, ἔδω, τρώγω, κατεσθίω, λιχνεύω.

Τενέδος, ου, ἡ, P. N. [Tenedos,] an island in the Ægean sea. Ἐς Τενέδον δ' ἐλθόντες. γ. 159. EPITH. Ἱμερτῇ, ἀγχιᾶλός.

Τένθειᾶ, ας, ἡ, subst. [gulositas,] gluttony. Πολλὴν γὰρ τένθειαν λέγεις. Aves 1690. SYN. Ἀδηφαγία, λιχνεία.

Τένθης, ου, adj. [gulosus,] gluttonous. Τένθαις πολλοῖς. κατὰ Μελάνθιον. Pax 1009. SYN. Ἀδηφαγός, λιχνός.

Τενθρηδών, ὄνος, ὁ, P. N. [Tenthredon,] Προθύος Τενθρηδόνος υἱός. B. 756.

Τένων, οντός, ὁ, subst. [(1) tendo, (2) cervix,] a tendon, the neck. Τένοντ' ἔς ὀρθὸν ὁμᾶσι σκόπουμένη. Med. 1163. SYN. Αὐχὴν. EPITH. Κρατερός, παχύς, βᾶθύς.

Τεός, poet. pro Σός, q. v.

Τεράζω, et τεράτευμαι, v. [portenta narro,] to tell of prodigies. Οὕτω δ' εἶπε τεράζων. Agam. 123. See also Equit. 624. SYN. Ψεύδωμαι, ῥαχίζω.

Τεραμνόν, et τερεμνόν, ου, τὸ, subst. [tectum,] a roof, a house. Ἐπὶ Πυθίοις τεράμοις. Hipp. 538. See also Orest. 1366. SYN. Ὑπερφόν, στέγη, σκηνώμα. EPITH. Νυμφίδιον.

Τεράς, ἄτος, ἄος, et τεράτευμα, ἄτος, τὸ, subst. [signum, portentum,] a sign, a prodigy. Τεράς, οὐ τεράς, ἀλλ' ἐρίν. Helen. 1133. See also Lys. 763. SYN. Τεκμαρ, σῆμα, πέλωρ, σημεῖον, θαῦμα. EPITH. Οὐρεῖον, ἀγρίον, δαῖδον, δέξιον, δύστηνον, πέλωριον, ἀποφώλιον, ἀγρίωπον, σμερδαλέον, ἀπιστόν, μεγαλόν.

Τερασκόπος, ου, ὁ, subst. [haruspex,] a soothsayer. Ἄτὰρ τὸδ' ἄλλο θαῦμα, τὸν τερασκόπον. Bacch. 244. SYN. Οἰωνοσκόπος, μάντις.

Τεράτεια, ας, ἡ, subst. [prodigiosa narratio,] a marvellous story. Καὶ τεράτειαν, καὶ περὶ λεξίν. Nub. 317. SYN. Ψεῦδος.

Τεράτευμα, vid. Τεράς.

Τεράτευμαι, vid. Τεράζω.

Τεράτῶδης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [portentosus,] prodigious. Καὶ σεμνόν, καὶ τεράτῶδες. Nub. 363. SYN. Πελώριος, παρὰδοξός.

Τεράτωπος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [portentosus ad spectu,] prodigious to behold. Ἄφαρ τεράτωπὸν ἰδέσθαι. Hom. Hymn. 18. 36. SYN. Ἀγρίωπος, τεράτῶδης.

* Τερεμνόν, vid. Τεραμνόν.

Τερετρών, ου, τὸ, subst. [terebrium,] an auger, a wimble. Τόφρᾳ δ' ἐνείκε τερετρᾷ Κἄλυψο. ε. 246. SYN. Τρύπανον.

Τερηδών, ὄνδς, ὅ, subst. [teredo, vermis lignum terebrans,] a timber-worm.

SYN. Σῆς, σκώληξ.

Τέρην, εἰνᾶ, ἐν, adj. [tener,] tender. Χρῶ, χ' ὡς τέρεινᾶ νύμφα. Cycl. 513.

SYN. Ἀβρός, ἀπᾶλός, τρυφῆρός, χλωρός, μάλᾶκος.

* Τέρθρον, ου, τέρμᾶ, αἶτος, τὸ, et τέρμων, ὄνδς, ὅ, et τέρμῆς, ὄδς, ὅ, subst. [terminus, meta,] a limit, a boundary, a goal, an end. Καί μοι τὸ τέρθρον δῆλόν εἰσπῶρεύδεται. Eur. fr. Eurysth. 3. 2. See also Orest. 1337. and Troad. 1061. SYN. Τελός, καμπτήρ, ὄρδς, ἐσχάτια, τὸ ἐσχάτον.

Τέρμινθος, ου, ἡ, subst. [terebinthus,] the turpentine-tree. Τερμίνθου τρώγων ἐσχάτον ἀκρῆμόνᾳ. Theocr. Ep. 1. 6.

Τερμίυεις, εσσᾶ, ἐν, adj. [ad pedes usque demissus,] reaching down to the feet.

Καὶ τερμίυεντᾶ χιτῶνᾶ. τ. 242. SYN. Πόδῆρης, πόδηνῆκς, μάκρδς, μέγᾶς.

Τερμίδς, et τερμῶνῆδς, α, ὄν, adj. [terminalis, ultimus,] concluding, last, remotest. Ἐλθόντῃ χώραν τερμίαν. C. C. 85. See also P. V. 117. SYN.

Ἐσχάτδς, τέλευταῖδς.

Τέρμων, vid. Τέρθρον.

Τερπιάδης, ου, ὅ, patronym. [e Terpio natus,] the son of Terpius. Τερπιάδης δὲ τ' αἰοῖδς. χ. 330.

Τερπικέραυνδς, ου, ὅ, adj. [fulmine gaudens,] delighting in thunder. Ἴνᾶ καὶ Δῖι τερπικέραύνῳ. η. 164.

Τερπνός, ἡ, ὄν, adj. [delectabilis, jucundus,] delightful. Τερπνὸν ἐκ κῦναγίας.

Hipp. 108. SYN. Εὐτερπῆς, ἀσπᾶσιδς, ἐπιτερπῆς, ἡδύς, γλυκύς, χαίρεις.

Τερπνῶς, adv. [jucunde,] with pleasure. Τερπνῶς νῦν εἰσίδοιμ' ἂν ἐξοινωμένας. Bacch. 802. SYN. Ἡδέως, ἀγάνῶς.

Τέρπω, v. [delecto,] to delight. Ἄλλ' αἱ ῥῆταί τέρπουσὶ τοὺς ξυνενεῖτας. Androm. 207. SYN. Εὐφραίνω, ἐπιτέρπω.

Τερπωλή, ἡς, et τέρψῆς, ἔως, ἡ, subst. [delectatio,] delight. Οἶνν τερπωλὴν θεὸς ἡγάγεν. σ. 37. See also Phæn. 202. SYN. Ἡδύνη, εὐφρόσυνη, θυμηδία, ἀγᾶνδφρῶσυνη, γηθῶσυνη, χαρμόνη. EPITH. Βράχειᾶ, λυγρᾶ, ἄλνπδς, ψυχρᾶ, ἡδεῖᾶ, θεσπέσιᾶ.

Τερσαίνω, et τέρσω, v. [abstergo, sicco,] to wipe off, to dry. Τερσῆναι δύνᾳται.

II. 219. See also η. 124. SYN. Ξηραίνω, ἀναίνω.

Τερψίμβρῶτδς, ου, ὅ et ἡ, adj. [homines delectans,] delighting mortals. Καὶ χῶρον τερψιμβρῶτοῦ ἡέλιοῖδ. Hom. Apoll. 411.

Τέρψῆς, vid. Τερπωλή.

Τερψιχόρη, ἡς, ἡ, P. N. [Terpsichore,] one of the nine Muses. See note on the word Ἐρατώ. Γελνᾶτὸ Τερψιχόρη, Μουσέων' μιᾶ. Apoll. 4. 896. EPITH. Χαρίεσσᾶ, εὐειδῆς.

Τεσσαῤῥαβοῖδς, et τέτραῤῥοειδς, ου, ὅ et ἡ, adj. [quatuor boum pretio aestimatus,] worth four oxen. Τιον δὲ ἔ τεσσαῤῥαβοῖδν. Ψ. 705. See also Call. 3. 53.

Τεσσαῤῥακοντᾶ, adj. [quadraginta,] forty. Τῷ δ' ἅμᾳ τεσσαῤῥακοντᾶ μέλαινα νῆες ἐποντῶ. B. 759.

Τεσσαῤῥακοντᾶέτης, ου, adj. [quadraginta annos natus,] forty years old. Τοῖς δ' ἅμᾳ τεσσαῤῥακοντᾶέτης αἰζηὸς ἔποιτῶ. Hes. Op. 439.

Τεσσαῤῥακοστῶς, ἡ, ὄν, adj. [quadragesimus,] fortieth. Τῆς τεττᾶῤῥακοστῆς, ἣν ἐπὶρσί' Εὐριπίδης; Eccles. 825.

Τέσσαρῆς, poet. τέτθρῆς, ἅ, τὰ, adj. [quatuor,] four. Παιδὲς γένθμενοι τέσσαρες ῥίξης μιᾶς. Ion 1576. See also Hes. Op. 696. SYN. Πίσυρῆς.

Τετᾶνός, οὔ, ὅ, subst. [tetanus, distensio,] distension. Χῶ τετᾶνός ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενδν. Lysistr. 846.

Τεταρτῶς, et τέτρατῶς, η, ὄν, adj. [quartus,] fourth. Ἰζει τεταρτον τόνδῃ μάντῖν ἐν θρόνοῖς. Eumen. 18. See also N. 20.

Τέτω, v. [invenio,] to find. Οὐκ ἐνδδν ἅμύμνᾶ τέτμεν ἀκοῖτῖν. Z. 374. SYN. Κατάλαμβάνω, εὐρίσκω.

* Τετῶρεω, vid. Τῶρεω.

- Τετραβάμων, ὄνδς, adj. [(1) quadrupes, (2) quadrijugus,] four-footed, drawn by four horses. Ἄ λῆχῶν ἐπέβας τετραβάμοσσι γυίοις. Helen. 375. SYN. Τετραπους, τετρασκελὴς, τετράρρως, τεθριππόβαμων.
- Τετραβόειος, vid. Τεσσαράβοις.
- Τετραγῶδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [quatuor jugera habens. Vid. Damm. in v.] consisting of four acres. Τετραγῶν δ' εἴη. σ. 373.
- * Τετραγωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quatuor angulos habens,] quadrangular. Ὁ κύκλος γένηται σοι τετραγώνος. Aves 1005.
- Τετραῖνης, ἔδς, ὁ et ἡ, et τετραῖνός, ὄν, adj. [qui quatuor annorum est,] four years old. Τετραῖνες δὲ πίων ἀπὲλνέτο κρατὸς ἀλειφάρ. Theocr. 7. 147.
- Τετραζῦγος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quadrijugus,] drawn by four horses. Πείσειας ἄν τιν', οἷτινες τετραζῦγων. Helen. 1038.
- Τετραθέλυμνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quadruplex,] fourfold. Σάκος θεῖο τετραθέλυμνον. χ. 122.
- Τετραίνω, v. [terebro,] to bore, to perforate. Τέτρηνεν δ' ἄρᾳ πάντα. ε. 247. SYN. Διάτρεω.
- Τετράκι, et τετράκις, adv. [quater,] four times. See in Πεντάκις.
- Τετρακνήμωδς, ου, et τετρακνήμων, ὄνδς, adj. [quatuor habens radios,] having four spokes. Πῆμα τὸν δὲ τετρακναμῶν. Pyth. 2. 73. See also Pyth. 4. 382.
- Τετρακύκλος,¹ ου, ὁ et ἡ, adj. [quatuor rotas habens,] four-wheeled. Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετρακύκλων ἀπὴννην. Ω. 324.
- Τετραμέτρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui quatuor metrorum est,] containing four measures. Ἦγεῖ πότερον τριμέτρων, ἢ τὸ τετραμέτρων. Nub. 642.
- Τετραμοῖρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [quadruplum continens,] containing a fourth part, fourth. Οἱ τετραμοῖρον νυκτὸς φρουράν. Rhes. 5. SYN. Τεταρτός, τετράτος, τετρατρυφός.
- Τετραορία, as, ἡ, subst. [quadriga,] a chariot and four. Θήρωνά δὲ τετραορίας. Olymp. 2. 8.
- Τετράρρως, et τετρωρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) quadrijugus, (2) quadrupes,] drawn by four, four-footed. Τετράρρον φάσμα ταύρου. Trach. 508. See also Hipp. 1224. SYN. Τετράζῦγος, τετραβάμων, τεθριππός, τετραπους, τεθριππόβαμων.
- Τετραπάλαι, adv. [jamdudum,] very long ago. Εἰν' Ἀλίκαρνησεῦ, τετραπάλαι σπύδι. Call. Ep. 2. 4. SYN. Πρόπαλαι, παλαι, χρόνῳ.
- Τετραπήχως, ἔδς, adj. [qui quatuor cubitorum est,] four cubits high. Εἰ γενναίους, καὶ τετραπήχεις. Ran. 1016.
- Τετραπλῆ, adv. [quadrupliciter,] fourfold. Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσμεν. A. 128.
- Τετραπόδηδον, adv. [more quadrupedum,] like a quadruped. Ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραπόδηδον ἐσθάναι. Pax 896.
- Τετραπόδης, ου, ὁ et ἡ, adj. [quater aratro versus,] four times ploughed. Καὶ τετραπόδοισιν ὁμοίως. Theocr. 25. 26.
- Τετραπους, πῶδς, adj. [quadrupes,] four-footed. Τετραπόδος βάσιν θηρὸς ὀρεσέρου. Hec. 1041. SYN. Τετρασκελὴς, τετραβάμων, τετράρρως.
- Τετραπτερυλλίς, ἰδός, ἡ, subst. [locusta,] a grasshopper. Ἡ τῶν τετραπτερυλλίδων. Acharn. 871. SYN. Ἀκρίς, τέττιξ.
- Τετραπτιλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [quatuor pinnas habens,] four-winged. Βούλει μάχεσθαι Γηρύονη τετραπτιλός; Acharn. 1081.
- Τετραπόλις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [quatuor urbes habens,] containing four cities. Ὅδ' ἐκ τίνος γῆς, ὃ γέρον, τετραπόλιν. Heracl. 81.
- Τετταρχία, as, ἡ, subst. [tetrarchia,] a tetrarchy. Ἀστοῖς δὲ, πάσῃ δ' ἐννέπω τετταρχία. Alcest. 1173.
- Τετράς, ἄδός, ἡ, subst. [quaternio,] the number four, a party of four, a period of four days. Τοῦ ἔν τετράδι πέπερμενον. Plut. 1126.

¹ The second syllable in τετρακύκλος is long, ι. 242. Ἐσθλαί τετρακύκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν, if τεσσαράκυκλοι be not the true reading.

- Τέτρασκελὴς, ἔδος, ὁ ἐτ ἡ, adj. [quadrupes,] four-legged. Τυφῶνας, ἡ Γίγαντας, ἡ τέτρασκελεῖς. Herc. F. 1263. SYN. See Τετράπους.
- Τέτραστατήρως, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [quatuor stateras æquans,] of four staters or half-crowns. Τέτραστατήρου καὶνόν. Eccles. 413.
- Τετράτης, vid. Τεταρτός.
- Τετράτρυφός, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [in quatuor partes fractus,] broken into four parts. Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφόν. Hes. Op. 440. SYN. See Τετράμοιρος.
- Τετράφαλκός, ἐτ τετράφαλδος, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [quatuor conos habens,] having four cones or plumes. Ἀμφίφαλον κύνεην θέτο, τετράφαλκον. Λ. 41. See also X. 315.
- Τετραχθα, adv. [quadrifariam,] in four ways. Τριχθα γέ καὶ τέτραχθα διέσχισεν ὃς ἀνέμοιο. ι. 71.
- Τετρεμαίνω, vid. Τρέμω.
- Τετρωτός, vid. Τετράορος.
- “Τέττα, [possit esse vocativus ab ὁ τέττης, ου, et est, ut τάτα, ἄττα, ἄππα, πάππα, titulus juniorum ad seniores.” Damm. in v.] respected sir. Τέττα, σίωπῃ ἡσδ. Δ. 412.
- Τέτταρες, vid. Τέσσαρες.
- Τεττιγυφόρος, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [cicadifer,] wearing the cical. “Ὅδ’ ἐκεῖνος ὄρεν τεττιγυφόρος. Equit. 1328.
- Τέττιξ, ιγός, ὁ, subst. [cicada,] the cical, or balm-cricket. Οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἐνὰ μῆν’ ἡ δὲ ὄσ. Aves 39. SYN. Τετραπτερυλλίς. ΕΡΙΘΗ. Λάλδος, ἡ χέτης, κύνανόπτερος, σόφος, γηγένης, φύλυμος, ἀπάθης, ἀναιμόσαρκος, αἰθάλιων, λυγρός, ὀξύμελής, λειριόεις.
- Τεττώ, vid. Τεύχω.
- Τευθίς, ιδός, ἡ, subst. [loligo,] a sleeve-fish. See in Τάγνην.
- Τευθρανίδης, ου, ὁ, patronym. [Teuthranides,] the son of Teuthras. Τευθρανίδην. Ζ. 13.
- Τεύθρας, αντός, ὁ, P. N. [Teuthras.] Ἀντίθεον Τεύθραντά. Ε. 705.
- * Τευκρίς, ιδός, ἡ, adj. [Trojana,] Trojan. Θουρίος ὄρνις Τευκρίδ’ ἐπ’ αἰάν. Agam. 111. SYN. See Τρωϊκός.
- Τεῦκρος, ου, ὁ, P. N. [Teucer.] “Ὀνόμα μὲν ἡμῖν Τεῦκρος. Helen. 87. ΕΡΙΘΗ. Ἄναξ, Τελαμώνιος, ἀντίθεός, δαΐφρων, εὐμμελής, ἐκηβολός, ἀριστός Ἀχαιῶν, ἀμύρων.
- Τευμησός, ου, ὁ, P. N. [Teumesus,] a mountain and village in Boeotia. Τευμησὸν ἐκλείποντά. Phœn. 1116. ΕΡΙΘΗ. Λεχέποιος.
- Τεῦτλον, et dimin. τεύτλιον, ου, τὸ, subst. [beta,] bect. Θώρηκας δ’ εἶχον χλοῦρων πλατέων ἀπὸ τεύτλων. Batrach. 161. See also Ran. 972.
- Τευχεσφόρος, τευχόφορος, et τευχηστής, ου, et * τευχηστήρ, ἡρός, ὁ, subst. [armiger,] an armor-bearer, a warrior. Ἐπ’ ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ. Choëph. 617. See also Rhes. 3. Call. 1. 77. and Pers. 900. SYN. See Ὀπλίτης.
- Τεῦχος, ἔος, τὸ, subst. [(1) vas, (2) instrumentum bellicum,] a vessel, armor. Σὺ δ’ αὖ λαβούσα τεῦχος. Hec. 607. SYN. Σευτός, ἀγγεῖον, κύτος, ὄπλον. ΕΡΙΘΗ. Πόντιον, ἀγχυρσόν, λευκόν, αἰμάτηρον, πληρὲς, (2) χρυσήλατον, ἀρήϊον, κένον, δήϊον, κλυτόν, αἰὸλον, μάρμαυρον, περὶκαλλές, πύλεμήϊον, χρύσεον, παμφάνων, σιγαλδέν.
- Τευχοφόρος, vid. Τευχεσφόρος.
- Τεύχω, et τετῶ, v. [fabricor, paro,] to make, to prepare. Τεύχειν’ ἐξοχὰ γὰρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη. Ε. 61. See also ο. 77. SYN. Τεκταίνω, τεχνάζομαι, εὐτρεπίζω, παρασκευάζω, ποῖω, ὀπλίζω.
- Τεφρα, as, ἡ, subst. [cinis,] ashes. Μέστ’ ἐστὶν ἡμῶν κύνος ἡ τέφρας πῶθεν. Cycl. 634. SYN. Αἰθάλη, σπόδος. ΕΡΙΘΗ. Μελαινά, λεπτή, οἰκτροτάτη, βαθεῖα, ἀμπελδοεσσά.
- Τεχνάζω, τεχνᾶω, et τεχνᾶμαι, v. [arte paro, vel ago,] to contrive ingeniously. Τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμετέρους ὁ παρῶμοις. Thesm. 94. See also Heracl. 1003. SYN. Μηχανάομαι, τεύχω, τεκταίνω, κατασκευάζω, ἀπύαω.
- Τεχνασμα, et τεχνημά, ἄτος, τὸ, subst. [artificium, opus,] an artifice, a work.

- Τεχνάσματ'** ἐστὶ ταῦτᾶ. Orest. 1577. See also Iph. T. 1356. SYN. Δόλος, μηχανή, μηχανήμια, σόφισμα, ἔργον, πάλαισμα, πάλαιμια.
- Τεχνη**, ης, ἡ, subst. [(1)ars, (2)dolus,] art, artifice. Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὐρίσκειν τεχνάς. Iph. T. 1032. SYN. Τεχνημα, τεχνασμα, ἐπιστήμη, δόλος, πανουργία. EPI TH. Μαντική, ἔμπυρος, δόλια, ξενοκτόνος, γυναικεία, σκληρά, ἄπηνης, ἀψευδής, ἔρατη, δυστέκμαρτος, πίνυτή, φαρμάκεσσα, πύκινη, πόλυμψις.
- Τεχνήεις**, εσσα, ἐν, adj. [arte excultus vel excolens,] artfully made, artful.
- Τεχνηέις** "Ηφαιστὺς ἐμήσατο θεσκέλα ἔργα. Apoll. 3. 229. SYN. Δαίδαλος.
- Τεχνηέντως**, adv. [artificiose,] with skill. "Ὁς ῥ' ἐνὶ χερσὶν εὐξοῖα τεχνηέντως. Apoll. 1. 561. SYN. Εἶ, κάλῳς, ἐπισταμένως.
- Τεχνημα**, vid. Τεχνασμα.
- Τεως**, poet. *τειως*, adv. [interea; donec; tamdiu,] in the mean time; until; so long as. Ἐγὼ δ' οἶσω τεως. Heracl. 725. See also δ. 91. SYN. Ἔως, ἐπὶ τῷσουτον, πάλαι.
- Τῇ**, imper. ab inus. *τάω*, v. [accipe,] take. Τῇ τὸδε φάρμακον ἐσθλόν. κ. 287. EXP. Λάβε, δέξαι.
- Τήθη**, τηθῇ, et τίθη, ης, ἡ, subst. [nutrix, avia,] a nurse, a grandmother. Ἄλλ' ὧ τηθῶν ἀνδρεϊοτάτων. Lysistr. 549. SYN. Τιθήνη, μάμμη, μητρὸμήτωρ.
- Τῆθος**, ἔος, τὸ, subst. [ostreorum genus,] a kind of oyster. Πολλοὺς ἂν κόρρ-σειεν ἄνῃρ ὃδὲ τῆθεᾶ διφῶν. Π. 747. SYN. "Ὀστρεὸν, κόγχη.
- Τηθύς**, ὅς, ἡ, P. N. [Tethys,] the greatest of the marine deities. Τηθύς δ' Ὠκεᾶν' πτότᾱμους τέκε δινῆεντάς. Hes. Theog. 337. SYN. Θάλασσα. EPI TH. Ἀρχαῖα, ἱέρα, πόλυτέκνυς, μήτηρ, λευκώλενος, βωπιᾶναιρά.
- Τήτις**, α, ὅν, adj. [Teius,] of Teos, a maritime town of Ionia. Ἴβυκὸς ἐκεῖνος, κἀνάκρῳν ὁ Τήτις. Thesm. 161.
- Τηκεδών**, ὄνς, ἡ, subst. [tabes,] a consumption. Τηκεδὼνι φθινύθουσαί. Apoll. 4. 902. EPI TH. Στυγέρα.
- * **Τηκτός**, ἡ, ὄν, adj. [liquefactus,] melted. Τηκτὸς, μόλυβδος. Androm. 266.
- Τήκω**, et *τήκμαι*, [(1)liquefacio, (2)tabesco,] to melt away, to pine. Τῆκε, πῶσιν γούωσα. τ. 264. SYN. Ἐκτήκω, ἀπότηκω, μαραινῶμαι, ἀπομαραινῶμαι, φθίνῶμαι.
- Τηλανγής**, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [(1)longe splendorem spargens, (2)conspicuous,] shining from afar, conspicuous. Ἀκτὶς τηλανγῆς θάλπει. Aves 1092. SYN. Τηλεφάνης, λαμπρὸς, ἐκδηλὸς, περὶφάνης.
- Τῆλε**, τηλοθῆν, τηλοθί, τηλοσέ, et superl. τηλοτάτω, adv. [procul,] far off. Τῆλε δὲ χαλκός. K. 153. See also B. 849. Π. 233. Δ. 455. and η. 322. SYN. Ἐκᾶς, μακροθῆν, πόρρω, ἀπότηλε, μακράν, μακροτάτω.
- Τηλεδᾶπός**, ἡ, ὄν, adj. [longinquus, peregrinus,] distant. Τηλεδᾶπ' πρὸς δ' αὐτοὶ ὄνησομεθ'. ξ. 415. SYN. Τήλουρος, ξένος, ἐκδημὸς, ἀλλοδᾶπός.
- Τηλεθᾶω**, v. [floreo,] to flourish, to bloom. Ἐνθα δὲ δένδρεᾶ μακρὰ πέφύκει τηλεθῶντά. η. 114. SYN. See Θάλλω.
- Τηλεκλειτός**, et τηλεκλυτός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [procul celebrer fama,] far-famed. Τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάτην. λ. 307. See also T. 400. SYN. See Ἀγάκλυτος.
- * **Τηλεκλής**, ἦος, ὁ, P. N. [Telecles,] Ἡράκλῆς μὲν ἐνῆράτῳ Τηλεκλήᾳ. Apoll. 1. 1040.
- Τηλεκλητός**, ον, ὁ et ἡ, adj. [e longinquo arcessitus,] invited from afar. Τηλεκλητοὶ τ' ἐπικούροι. M. 108.
- Τηλεμάχος**, ου, ὁ, P. N. [Telemachus,] the son of Ulysses. Τηλεμάχ' οὐ γὰρ ἐπ' ἐγᾶμει πῶσει πῶσιν. Orest. 582. EPI TH. Ἡρώς, ὑψάγῳρας, δαΐφρων, θεοειδής, θεοεικέλης, πόλυμυθος, μεγάλητωρ, μέγαθυμος, πέπνυμένος, μένος ἀσχετός, φίλος υἱός Ὀδυσσεύς.
- Τήλεμος**, ου, ὁ, P. N. [Telemus,] Ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἐχθρ' ἀγυρεύων. Theocr. 6. 23.
- Τηλεπлагκτός**, ου, ὁ et ἡ, adj. [longe errans,] far-wandering. Πα μ' ἀγούσῃ τηλεπлагκτοὶ πλάναι; P. V. 595.

Τηλεπομπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a longinquo missus,] sent from afar. Φᾶος δὲ τηλεπομπὸν οὐκ ἠναίκετο. Agam. 291.

Τηλεπόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [longe penetrans,] far-penetrating, deep. Τηλεπόρον τῆ βῶμα. Nub. 964.

Τηλεπόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [portas longe a se invicem collocatas habens,] having gates far apart from each other. Ἦδ' ὡς τηλεπόλον Λαιστρυγόνην ἀφίκα-
νεν. ψ. 318.

Τηλεσκοπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [longe prospiciens,] far-surveying. Τηλεσκοπῶ ὁμματὶ γαῖαν. Nub. 289.

Τηλεφάνης, ἔδος, ὁ et ἡ, adj. [procul conspicuus,] conspicuous from afar. Τη-
λεφάνεις σκοπίας ἀφορώμεθα. Nub. 281. SYN. See Τηλανγής.

Τηλεφίδης, ου, ὁ, patronym. [Telephides,] the son of Telephus. Τηλεφίδην
κάτενῆρά το χαλκῶ. λ. 518.

Τηλεφίλον, ου, τὸ, subst. [papaveris folium,] a poppy-leaf. Οὐδὲ τὸ τηλεφίλον
ποτὶ μᾶξά μιν πλάτῃ γησε. Theocr. 3. 29.

Τήλεφος, ου, ὁ, P. N. [Telephus.] Καὶ τὸν Μελῆαρον, κατὰ μᾶλ' αὖ τὸν Τήλεφον.
Ran. 864.

Τηλία, as, ἡ, subst. [cribri circumferentia, tabula. Vid. Brunck. ad Vesp. 147.]
the hoop of a cask or sieve, a board, a meal-tub. Ποῦ 'σθ' ἡ τηλία; Vesp.
147. SYN. Σάνις, κόσκινος.

Τηλίκος, η, ὅν, et τηλικούτος, αὐτη, οὗτο, adj. [tantus statura aut ætate,] so
great in age or size, such. Ἦδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος. σ. 174. See also
Eccles. 1031. SYN. Τσόςος, τσοῦτος.

* Τήλορος, et τήλουρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [longinquus,] distant. Ἐν τοῖσδ' ἐκείνου
τήλορος ναίω δόμοις. Eur. Electr. 251. See also Orest. 1319. SYN. Τηλε-
δαός, τηλεπόρος.

Τηλυγέτος, η, ὅν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) natus cum pater jam senex vel absens
est, (2) delectissimus, (3) unicus,] born when the father is advanced in age or
in a distant land, dearly loved, the only. Ἐχω σ', ὄρεσθ' αὖ, τηλυγέτον. Iph. T.
829. SYN. Ἀγαπητός, ὀψιγόνος, μόνος.

Τηλωπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [longe e conspectu,] far out of sight. Τηλω-
πὸς οἰχεῖ, δυσμένων θηρῶν ἔχων. Aj. Fl. 564. SYN. Ἐκδημός, ἐκτόπιος,
μακρός.

Τημελέω, v. [curo,] to mind, to observe. Σώματός τ' ἐτημελεῖ. Iph. T. 312.
SYN. Ἐπιμελεῖσθαι, μελετᾶω, φροντίζω, σπουδάζω, μερίμνᾶω.

Τημερα, et τήμερον, vid. Σημερα, et σήμερον.

Τῆμος, τημόσδε, et τημοῦτος, adv. [tunc,] then. Μένει καὶ τῆμος ἰδέσθαι. Apoll.
4. 252. See also Theocr. 10. 49. and Call. 3. 175. SYN. Τότε, τῆνικά,
τῆνικάδε, τῆνικάυτ' αὖ, τὸκά, τὸφρά.

Τηνεῖ, τῆνῶθεν, τῆνῶθι, τῆνῶθε, adv. [ibi,] there. Τηνεῖ γὰρ φοιτῇ. Theocr. 2.
98. See also Acharn. 754. Theocr. 8. 44. and Theocr. 3. 10.

Τήνελλ' α, η, τήνελλός, ου, ὁ, subst. [lyræ harmonia victoriam clamans,] a
triumphal song. Τήνελλ' α δὴτ' εἶπερ κάλεις. Acharn. 1228. See also Equit.
276.

Τηνικά, τῆνικάδε, et τῆνικάυτ' α, adv. [tum, ideo,] then, therefore. Τανικά
κεκμακὼς ἀμπαύεταί. Theocr. 1. 17. See also Pax 1142. and Aves 1487.
SYN. See Τῆμος.

Τήνιος, α, ὅν, adj. [Tenius,] of Tenos, one of the Cyclades. Σκόροδων κεφαλὰς
τρέις Τηνίων. Plut. 718.

Τήνος, Dor. pro Ἐκείνος, q. v. item P. N. [Tenos,] an island. See Τήνιος.
Τῆ-νφ τὲ συνάπτουσ'. Pers. 887.

Τήρει' α, η, P. N. [Teria,] a city in the Troad. Καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ. B. 829.

* Τήρειος, α, ὅν, adj. [e Tereo,] of or belonging to Tereus. Ὅπ' α τὰς Τηρείας.
Æsch. Suppl. 62.

¹ Τηλέπυλος is considered by Wolf as a proper name. See Damm. in v. and Schol. Hom.
κ. 82.

Τηρεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Tereus.] Ἐν ταῖς τράγωδιασιν ἔμει τον Τηρέα. Aves 101.

Τηρέω, v. [observo,] to watch. Τηροῦντες ἡμᾶς. Thesm. 416. SYN. Διατηρεῶ, φυλάσσω, θεράπεύω, τημελέω, σκοπέω, σκέπτομαι, φρουρέω, σκοπιύζω.

Τήρησις, ἔως, ἡ, subst. [observantia,] the watching. Ἀφύλακτος ἡ τήρησις. Eur. fr. Antig. 6. 2. SYN. Φυλάκη, θεράπειά.

* Τηρός, ὄν, adj. [custodiens,] guarding. Ἡ τηρόν ἱεροῦ ραβδόν. Æsch. Suppl. 256. SYN. Φύλαξ.

Τητιάω, v. [privo,] to deprive. Ἀρίστων νυμφῶν τητῶμεναι. Hec. 324. SYN. Ἀφαιρέω, στέρεω, στέρισκω.

Τῆτες, adv. [hoc anno,] this year. Τῆτες δ' ἀπέθανον. Acharn. 15.

Τηγέτος, vid. Ταυγέτος.

Τησῖος, α, ὄν, adj. [irritus,] vain. Εἶσω· τησῖοι δὲ πόδες φέρων ἐνθά καὶ ἐνθά. Apoll. 3. 651. SYN. See Μᾶταιος.

Τιάρα, ας, ἡ, subst. [tiara,] a turban. Ἐγνώρισεν τιάραις. Anacr. 55. 4.

Τιβάρηνις, ἰδός, ἡ, adj. [Tibarenis,] of the Tibareni. Πάρεξ Τιβάρηνιδᾶ γαῖαν. Apoll. 2. 1012.

Τιβάρηνοι, ὦν, οἱ, P. N. [Tibareni,] a nation in Scythia. Ἀγχι δὲ ναιεῖσθονσι πολύρρογες Τιβάρηνοί. Apoll. 2. 377.

Τῖω, f. ἦσω, v. [crucio, angō,] to torment, to fret. Τίφθ' οὕτω τετίησθον. Θ. 447. SYN. Τρυχώω, ἀνιάω, τύλαιπυρέω.

Τῖη, adv. [cur?] why? Ὡ Μενελάε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτως; Z. 55. SYN. Τί, διὰ τί, τίπτε;

Τιθαιώσω, v. [mellifico,] to make honey. Ἐπειτὰ τιθαιώσσουσι μέλισσαι. v. 106.

Τιθάσειης, οὔ, ὁ, subst. [delinitor,] a soother, a tamer. Ἰνᾶ γιγνώσκης τὸν τιθάσειήν. Vesp. 704.

Τίθασσος, ἡ, ὄν, adj. [mansuetus,] tame. Τίθασσος ὦν, φίλον ἐλη. Eumen. 357. SYN. Ἡμέρος, πρᾶός.

Τίθημι, et inus. τίθεω, f. θήσω, v. [pono, facio,] to place, to cause. Φιλότητά μετ' ἀμφοτέρωσι τίθησι. Δ. 83. See also A. 585. SYN. Ἀνατίθημι, καθί-στημι, τάσσω, πρῶβάλλω, ποίεω.

Τιθνέδμαι, v. [nutrio, servo,] to nourish, to preserve. Οὐ Πόντιαι σεμνὰ τίθη-νούνται. C. C. 1049. SYN. Τρέφω, ἀνατρέφω, σώζω, θεράπεύω.

Τίθνηος, οὔ, et (2) τίθνην, ης, ἡ, subst. [nutrix,] a nurse. Πόνων τίθνηους ἀπο-δίδουσα σοι τροφάς. Iph. A. 1230. SYN. Θρέπτειρα, θρέπτρια, τροφός. EPITH. Ἐύζωνος, εὐπλοκάμης, βᾶθυκολπός, γέρατα.

Τιθράσιος, α, ὄν, adj. [Tithrasius,] of Tithrasus, a place in Libya. Δίασπασον-ται Γοργῶνες Τιθράσiai. Ran. 480.

Τιθύμαλλον, ον, τὸ, subst. [herba lactaria,] spurge. Τιθύμαλλον ἐμβάλοντά τοῦ Λακωνικοῦ. Eccles. 405.

Τιθωνός, οὔ, ὁ, P. N. [Tithonus.] Λαῶμέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πριάμὸν τέ. Υ. 237. EPITH. Ἄγανός, χάριεις, ῥοδόεις.

Τίκτω, f. τέξω, 2 aor. ἐτέκον, v. [pario, gigno,] to produce, to beget, to bear. See in Τιθωνός. SYN. Τέκνω, γεννάω.

Τίλλω, f. ἱλλῶ, v. [vello,] to pluck or tear. Ἐλκε, τίλλε, παῖε, δαῖρε. Aves 365. SYN. Ἀποτίλλω, ἐκτίλλω, ἀποκνίζω, ξαίνω, ψάλλω.

* Τιλμός, οὔ, ὁ, subst. [vulsio,] a tearing. Τιλμοί, τιλμοί, καὶ σιγμοί. Æsch. Suppl. 846.

Τιμάγητος, ου, ὁ, P. N. [Timagetus.] Βασεῦμαι πότε τὰν Τιμαγήτοιδ παλασ-τραν. Theocr. 2. 8.

Τιμαγόρας, ου, ὁ, P. N. [Timagoras.] Τιμαγόρα, πολλῶν ὄργην, ἀπατερθεὶν ὄρωντί. Theogn. 1055.

Τιμαλφέω, v. [honoro, celebro,] to honor, to extol. Διοσδότοις σκήπτροισι τι-μαλφούμενον. Eum. 629. SYN. See Τιμάω.

* Τιμάρος, Ion. τιμήρος, vid. Τιμωρός.

- Τιμαῖος**, *ον, ὁ* *et ἡ*, adj. [honorem habens,] possessing honor. Πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμαῖος ἐστὶ. Hom. Hymn. 4. 31. SYN. See Τιμήεις.
- Τίμαρχος**, *ον, ὁ*, P. N. [Timarchus.] Ἡ δίζη Τιμαρχὸν ἐν Ἀἰδῶς. Call. Ep. 11. 1.
- Τιμᾶω**, *v.* [æstimo, honoro,] to value, to honor. Οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδ' τιμήσεις νέκυν. Phœn. 1684. SYN. Τίω, τιμαλφῶ, σέβάζομαι, πρεσβεύω, αἰδεῖσθαι, γέραίρω, κυδαίνω, διὰ τιμῆς ἔχω, θεράπεύω.
- * **Τιμάωρ**, *vid.* Τιμωρός.
- Τιμή**, *ἡς, ἡ*, subst. [honos, pretium,] honor, value, price, prerogative. Φοῖβ', ἀδίκεις αὖ, τιμὰς ἐνέρων. Alcest. 30. SYN. Γέρας, κλέος, σέβας, κύδος, ἀξίωμα, ἀξιώσις, τίμημα, δόξα, εὐδοξία. EPIITH. Μεγάλη, βασιληΐς, πρεσβηΐς, ἀξία, μαρτεῖος, πολυθύτος, δημηγῶρος, ξενοκτόνος, πατρῶος, ἀθανάτος, γέρασμιος, ὑψηλῶρ, βούθυτος, δάφνηφόρος.
- Τιμήεις**, *εσσαῖ, ἐν, et τιμῖος, α, ὄν*, adj. [pretiosus, honoratus,] precious, honored. Τιμήεις τῷ γάμος καὶ αἰδιδίμος. Apoll. 4. 1143. See also Troad. 49. SYN. Ἐντιμός, τιμάσχος, ἀξιοτιμός, γεράρος, σέβασμιος, ἐριτιμός, ἐνδοξός, περὶ βλαπτός.
- Τιμήμα**, *ἄτος, τὸ*, subst. [æstimatio, mulcta,] a valuation, a rate, a penalty. Τὸν Σικελικόν, τίμημα κλωὸς σὺκίνος. Vesp. 897. SYN. Ζημία, ἀντάλλαγμα, ἀξία.
- * **Τιμήορος**, *vid.* Τιμωρός.
- Τιμητέος**, *α, ὄν*, adj. verbal. [in honore habendus,] must be honored. Εἰ δὲ δυστύχει, τιμητέος. Orest. 478.
- Τιμητικός**, *ἡ, ὄν*, adj. [censorius,] pertaining to a censor. Ἡ πῖνακτον τιμητικόν. Vesp. 167.
- Τιμῖος**, *vid.* Τιμήεις.
- Τιμοδμήος**, *ον, ὁ*, P. N. [Timodēmus.] Καὶ τῇ κατὰ θυγατρὶ τῷ δῶρᾳ Τιμοδμήος. Call. Ep. 40. 3.
- Τιμοδμήιδης**, *ον, ὁ*, adj. [a populo honoratus,] honored by the people. Τιμοδμήϊδαι ἐξ ὁχώτα-τοι. Nem. 2. 27. SYN. Ὑψιπλόης.
- Τιμοθέος**, *ον, ὁ*, P. N. [Timotheus.] Ὁ Τιμοθέον δὲ πύργος. Plut. 180.
- * **Τιμοκλειᾶ**, *ας, ἡ*, P. N. [Timoclia.] Τιμοκλεῖ ἐπεσάται. Thesm. 373.
- Τιμοκρέων**, *οντός, ὁ*, P. N. [Timocreon.] Κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥοδίος. Simon. 58. 2.
- Τιμοκρίτος**, *ον, ὁ*, P. N. [Timocritus.] Κάρτερος ἐν πολεμοῖς Τιμοκρίτος. Anacr. 164.
- Τιμονῶς**, *ἡς, ἡ*, P. N. [Timonoë.] Τιμονῶς δὲ, τίς ἐσσί; Call. Ep. 16. 1.
- * **Τίμος**, *ον, ὁ*, subst. [pretium,] price. Ποῦ δὴθ' ὁ τίμος. Choëph. 903. SYN. Τιμή, ἀντάλλαγμα, τίμημα.
- Τίμων**, *ωνός, ὁ*, P. N. [Timon.] Τίμων μισάνθρωπος ἔσοικέω. Call. Ep. 3. 1. EPIITH. Σκληρός, ἀπηνής, ἄγριος.
- Τιμώνας**, *ατός, ὁ*, P. N. [Timōnax.] Εὐχέω, Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα. Anacr. 197.
- Τιμωρῶ**, *v.* [(1) *cum dat.* defendo, ulciscor; (2) *cum acc.* punio,] to defend, to avenge, to punish. Παλάμηδους σὲ τιμωρεῖ φόνος. Orest. 427. SYN. Ἐκδικέω, ζημιῶ, μετέρχομαι, καλᾶζω, βοηθεῶ, ἀμύνω, ἐπικουρῶ, ἀρκέω, ἀρήγω.
- * **Τιμωρία**, *ας, et τιμώρησις, ἡ*, subst. [vindicta, poena,] vengeance, punishment. Ματρὸς αἱμάτων τιμώριαι. Orest. 394. SYN. Ποινή, δίκη, τίσις.
- Τιμωρὸς**, *τιμάορος*, Ion. *τιμήορος*, *ον, ὁ et ἡ, et τιμάωρ, ὄρος, ὁ*, subst. [ultor, defensor,] an avenger, a defender. Οὐκουν, τράφέντων τῶνδ', τιμωροὺς ἔμούς. Herc. F. 167. See also Eur. fr. Dan. 7. 4. Apoll. 4. 1309. et Æsch. Suppl. 43. SYN. Τίτης, ποινητὴρ, ἀμύντωρ.
- Τινάκτωρ**, *ὄρος, ὁ*, subst. [quassator,] one who shakes. Οὐ Πόσειδάωνά τινάκτορᾶ γαίης. Trach. 502.
- Τινάσσω**, *v.* [quatio, vibro,] to shake, to brandish. Πιστὸς, τινάσσω χειρὶ πύρπνοον βέλδος. P. V. 953. SYN. Ἀποτίνάσσω, σείω, δύνεω, πάλλω, κρᾶδαινω, κινέω, ἀναπάλλω, σάλλασσω.
- Τίνυμι**, *τίνω*, Ion. imp. *τίνεσκόν, f. τίσω, v.* [luo, pendo,] to pay, to expiate, to

recompense. Λώβην τινυμένους θυμαλγῆ. ω. 325. See also Orest. 7. and Apoll. 2. 477.¹

Τιπτῆ, pro τῇ ποτῆ.

Τίρυνθος, ου, et Τίρυνς, υνθος, ἡ, P. N. [Tiryns,] a city in Argolis. Λιπών Τίρυνθον εὐκτιμένον πατόλιεθρον. Hes. Scut. 81. See also B. 559. ΕΡΙΤΗ. Τειχιδεσσαῖ.

Τιρύνθιος, α, ον, adj. [Tirynthius,] Tirynthian. Οἶον παῖδᾶ σ' ἡ Τιρυνθία. Alcest. 854.

Τῖς, τινός, pronom. [aliquis, quis?] some one, who? Τίνας ποῖθ' ἔδρας τάσδε μοι θύαζέτῃ; Œ. R. 2.

* Τισιάδης, ου, ὁ, P. N. [Tisiades.] Ω Σμικυθίων, καὶ Τισιάδῃ. Vesp. 401.

Τίσσις, ἔως, ἡ, subst. [vindicta,] vengeance. Καὶ γὰρ τίσις τῶνδ' ἐστὶ τοῖς τε νερεῖοις. Helen. 1012. SYN. Τιμωρία, ποινή.

Τιταίνω, v. [tendo, extendo,] to stretch, to spread. Προπαροῖθε θρόνων ἐτίταινε τράπεζας. κ. 354. SYN. Τείνω, ἔλκω.

Τιτάν, ἀνός, Ion. ἦνός, ὁ, P. N. [Titan,] (1) the Sun, also (2) in the plur. the Giants, sons of Caelus and Terra, who conspired against Jupiter. Ἀφέλως δ' ἐλαμψε Τιτάν. Anacr. 37. 7. SYN. (1) See Ἥλιος. ΕΡΙΤΗ. (2) Ἄριστοι ἐξ ὅχᾳ πάντων, ἄγαθοί, δεινοί, κρατεροί, βίην ὑπερὸ πλὸν ἔχοντες, γηγενεῖς, ἀγριοί, ὑπερφύλλοι, πάλαιγενεῖς.

Τιτανίς, ἰδός, ἡ, adj. [Titania,] Titanian, gigantic. Μερῶπος Τιτανιδᾶ κόφραν. Helen. 381.

Τιτανοκτῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [Titanas interficiens,] Titan-destroying. Κινέσθω μεγὰ Τιτανοκτῶνόν. Batrach. 274.

Τιτᾶνός, ου, ὁ et ἡ, subst. [(1) calx, gypsum; (2) item, P. N. Titanus,] (1) clay, gypsum; (2) a town and mountainous country in Thessaly. Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτᾶνῳ, λευκῷ τ' ἐλέφαντί. Hes. Scut. 141. See also B. 751. SYN. Λευκὴ γῆ.

Τιτᾶρήσιός, ου, ὁ, P. N. [Titaresius,] a river in Thessaly. Οἱ τ' ἀμφ' ἱμερτόν Τιτᾶρήσιόν. B. 751.

Τίτης, ου, ὁ, adj. [vindex,] avenging. Τίτας φόνος πέπηγεν. Choëph. 65. SYN. See Τιμωρός.

Τίθη, ης, ἡ, subst. [nutrix,] a nurse. Ἐχουσαῖ; b. τίθη, νῆ Δί', ἐμή, Thesm. 609. SYN. Μάμμη, τροφός.

Τιθός, οὔ, ὁ, et dimin. τιθιδόν, ου, τὸ, subst. [mamma,] a teat, a breast. Τιθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἔχει. Thesm. 647. See also Ran. 414. SYN. Μαζός, μαστιδιδόν.

Τίτίας, ου, ὁ, P. N. [Titias.] Ἀθλεύων Τίτην ἀπὸ καίνυτο. Apoll. 2. 785.

Τίτρώσκω, et τρώω, f. τρώσω, v. [vulnero,] to wound. Φάτις, τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν. Agam. 841. See also Φ. 293. SYN. Τραυματίζω, οὐτάζω, ἀμύσσω.

Τίτυοκτῶνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [Tityum interficiens,] slaying Tityus. Ἀρτέμι, παρθενίη, Τίτυοκτῶνῃ. Call. 3. 110.

Τιτύος, οὔ, ὁ, P. N. [Tityus,] one of the Giants. Ἦγόν, ἐποψόμενον Τιτύον, Γαιήδον υἱόν. η. 324. PHR. See λ. 575.

Τίτυρός, ου, ὁ, P. N. [Tityrus.] Ὁ δὲ Τίτυρός ἐγγυθὲν ἄσει. Theocr. 7. 72.

Τίτυσκομαι, v. [dirigo ad scopum,] to aim at. Οὐδ' ἀφάμαρτε τίτυσκομένος κέφαλήφιν. Α. 350. SYN. Στόχαζω, ἐμβάλλω, εὐτρέπιζω.

Τίφη, ης, ἡ, subst. [blatta,] a bakehouse beetle. Σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρύαλλιδος; Acharn. 925. SYN. Σιλφιδόν.

Τίφος, ἔος, τὸ, subst. [palus,] a marsh. Ἐρύμάνθιον ἀμμεγᾶ τίφος. Apoll. 1. 127. SYN. Ἐλός, λίμνη, τέλμα.

Τίφυς, ὅς, ὁ, P. N. [Tiphys,] one of the Argonauts. Τίφυς δ' Ἀγνιάδης. Apoll.

¹ The first syllable of *τινυμί* is long in Homer, Hesiod, and Apollonius Rhodius, but short in the Tragedians, except in Œd. Col. 220.

1. 105. **EPITH.** Ἀμύμων, κυβερνήτης.
Τίω, f. *ίσω*, v. [(1) honoro, (2) vereor,] to honor, to fear. Πίσθνος Δίι, οὐδέ δε τίει. I. 238. See also v. 144. **SYN.** See Τιμᾶω.
Τλήθυμς, ου, ὁ et ἡ, adj. [animum multa tolerantem habens,] resolute-hearted. Παγκρατίον τλάθυμς ἄζει. Nem. 2. 24. **SYN.** See Τλήμων.
Τληΐα, as, ἡ, P. N. [Tleia.] Τληΐῃ ἰμερῶντα βίον πῶρε. Anacr. 199.
Τλημῖ, f. ἡσω, v. [tolero, audeo,] to endure, to have courage. Μὴ πρὸς σὲ θεῶν, τλῆς με πρὸδοῦναι. Alcest. 285. **SYN.** See Τολμᾶω.
Τλημόνως, adv. [patienter, fortiter, misere,] patiently, wretchedly. Λάθρα τέθνηκε τλημόνως Πόλυξενη. Troad. 40. **SYN.** Κάκως, ἄθλιως, οἰκτρως.
Τλημοσύνη, ης, ἡ, subst. [tolerantia, miseria,] endurance, misery. Τλημοσύνας, ὅς' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Hom. Ap. 191.
Τλήμων, ὄνς, adj. [tolerans, audax, miser,] enduring, bold, wretched. Ὡς τᾶφου τλήμων τῷχω. Hec. 47. **SYN.** Τλήθυμς, τλητὺς, τἀλασφόρων, τλησι-κάρδις, πόλυτλας, πόλυμοχθὺς, πόλυπήμων, τληπάθης, τἀλαίπωρς, δύσμορς, δύστηνς, καρτέρθυμς, τολμήεις, κάρτερς, εὐτολμς.
Τληπόλεμος, ου, ὁ, P. N. [Tlepolemus.] Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρίκλυτὸς ἡγέμενευεν. B. 657. **SYN.** Ἡράκλειδης, ἦς, μέγας, Τυρινθίω ἀρχηγέτης.
Τλησικάρδις, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui duro animo est,] hard-hearted, cruel. Πένθειά τλησικάρδις. Agam. 419. **SYN.** Σκληρὸς, ἀπηνής, τλήμων.
Τλητὺς, ἡ, ὄν, adj. [tolerandus,] to be endured, enduring. Οὐ τλητὺν ὕρην, ἔξον ἀτέκνοις. Alcest. 908. **SYN.** Φερτὸς, ἀνεκτὸς, τλήμων, ὑποιστὸς.
Τμήδην, adv. [cæsim,] with a gash. Τμήδην δ' αὖχεν' ἐπῆλθε. H. 262.
Τμήσω, f. ξω, 2 aor. ἐτμᾶγον, v. [seco,] to cut. Ἀφράδεως ἐτμηξεν. Apoll. 2. 483. **SYN.** Τέμνω, σχίζω, ὑπὸτέμνω.
Τμητὸς, ἡ, ὄν, adj. [secabilis, sectus,] capable of being cut, cut. Τμητῶν ἱμάντων, οὐ κατοιδ' ὅτ'ω τρῶπῳ. Hipp. 1240. **SYN.** Σχιστὸς, εὐκᾶτς.
Τμῶλς, ου, ὁ, P. N. [Tmolus,] a mountain in Lydia. Ἄλλ', ὃ λίπυσσά Τμῶλδον, ἐρῦμᾶ Λυδίας. Bacch. 55. **EPITH.** Νιφθεῖς, ἱερὸς, χρυσόρρὸς, ἀνθεμώδης, καλὸς, ἡνέμοις.
*** Τοί**, partic. [sane,] in fact, certainly. Δωδέκατη δὲ τοῖ αὐτοῖς ἐλεύσεταί. B. 287.
Τοῖς, τοῖόςδε, et τοῖούτς, αὐτῇ, οὐτὸ, adj. [talis,] such. Τοῖς ἦν Τυδεύς. H. 211. See also X. 420. and δ. 650.
Τοῖχς, ου, ὁ, subst. [paries,] a wall. Εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μέλῳ. Troad. 118. **SYN.** Τεῖχς, τειχῶν. **EPITH.** Λιθόστρωτς, εὐδμητς, εὐτμητς.
Τοιχωρῆς, v. [mirum perfodio,] to be a housebreaker. Ὁ δὲ λωπὸδύρεϊ γέ, νῇ Δί', ὃ δὲ τοιχωρῆεϊ. Plut. 165.
Τοιχωρῆς, ὄν, ο, subst. [qui murum perfodit,] a housebreaker. Τοιχωρῆς τις διεβάλεν. Plut. 204. **SYN.** Λήστης.
Τόκας, ἄδς, ἡ, adj. [quæ parit vel peperit,] a female breeding. Καίτοι τόκας δέργμα λεαίνης. Med. 190. **SYN.** Τέκοῦσά, γεννώσα.
Τόκευς, ἔως, Ion. ῆς, ὁ et ἡ, subst. [parens,] a parent. Χάλα τόκεῦσιν εἰδὼς θυμουμένοις. Hec. 403. **SYN.** Τέκων, γόνεῦς, γεννήτωρ, γένετης, ὁ φύσας. **EPITH.** Φίλς, δειλς, κένδς, μάκρ, γερᾶρς, ἁγάνς.
Τόκς, ου, ὁ, subst. [(1) filius, (2) partus, (3) usura,] a child, childbirth, the interest of money, Ἀγαμέμνωνός τε καὶ Κλυταίμνηστρας τόκς. Androm. 884. **SYN.** Τεκνόν, παῖς, (2) γέννημα, γόνς, γόνῃ, (3) ἐργόν, δάνειον, δάνειμα. **EPITH.** Εὐγένης, αἰνός, πόλυκλαντς, νέγγνς.
Τόλμα, τόλμη, ης, ἡ, et τόλμημα, ἄτς, τὸ, subst. [audacia,] audacity, an attempt. Εἰ τόλμα προσγένοιτο, βούλησις θ' ἄμα. Androm. 700. See also Orest. 1073. **SYN.** Θράσς, εὐτολμία, θράσυτης, ἐγχείρημα, αὐθαδία, ἀναδειά.

¹ In the pres. and imp. the iota is in the arsis always long, and in the thesis generally short, especially in the Tragedians, but always long in fut. aor. and perf. pass.

² Porson. Phœn. 1740. denies the existence of the pres. τλήμι.

ΕΡΙΘΗ. Ἀμήχανος, δεινὴ, γενναία, δῆα, ὀλοά, πικρά, κάκουργος, ἀθέος, ἀδίκος, λυπηρά.

Τολμᾶω, ¹ f. ἴσω, v. [sustineo, audeo, patior,] to dare, to undergo. Τολμᾶ πᾶνουργεῖν. Med. 583. SYN. Τλημί, ὑπομένω, θαρρῶ, καρτέρω, θρασύνομαι, τολυπέω, ἀποτολᾶω.

Τολμήεις, εἰσά, ἐν, et *τολμηρὸς, ἁ, ὄν, adj. [audax, firmus,] daring, firm, enduring. Θυμῷ τολμήεντι. K. 205. See also Nub. 444. SYN. Εὐτολμὸς, πάντολμὸς, θραῦς, ἀγένηρ.

Τόλμηᾶ, vid. Τόλμᾶ.

* Τολμηρὸς, vid. Τολμήεις.

* Τολμητέος, et τολμητὸς, ἡ, ὄν, adj. verbal. [sustinendus, audendus,] must be supported or dared. Τολμητέον τὰδ'. Med. 1047. See also Helen. 815.

* Τολμίστατος, ἡ, ὄν, adj. [audacissimus,] most daring. Ὡ κακῶν κακιστῆ, καὶ τολμίστατῆ. Philoct. 984.

Τολυπέω, v. [machinor, conficio,] to contrive, to complete. Αὐτὰρ ἐμοί, τὶ τὸδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολυπευσῆ. a. 238. SYN. Ἐκτελέω, κατεργάζομαι, μηχανάζομαι, πλέω, τλημί, ταλαιπωρέω.

Τόλπη, ἡ, subst. [glomus, lana pexa et conglomerata ad nendum,] a ball of yarn ready for spinning. Τόλπην μεγάλην. Lysistr. 586.

Τόμαϊς, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [(1) sectilis, (2) sectus,] fit for cutting, cut. Ὅρῳ τόμαϊον τόνδε βόστρον τὰφφ. Choëph. 162. SYN. Τμητὸς, τμηθεὶς.

Τόμᾶω, v. [amputatione indigeo,] to require cutting. Θροεῖν ἐπωδῖα πρὸς τῶντι ἡμάτι. Aj. Fl. 582.

Τόμη, ἡς, ἡ, τόμης, οὐ, ὁ, et τμήων, οὐ, τὸ, subst. [amputatio,] a cutting, section, a part, the trunk. Πίθοῦ νῦν, ἀνήμενον δὲ φασγάνον τήμας. Orest. 1100. See also Batrach. 37. et Lysistr. 192. SYN. Τεμάχος.

Τόμος, ἡ, ὄν, compar. τώμωτερος, ἡ, οὐ, adj. [secans,] cutting, sharp. Ὅ μὲν σφάγεις ἐστηκέν, ἡ τώμωτατος. Aj. Fl. 815. SYN. Τέμνων, ὀξύς.

Τονθρεύω, v. [mussito, murmuro,] to mutter. Τονθρεύοντες δὲ γήρα. Acharn. 683. SYN. Γογγύζω, ψιθυρίζω.

Τόνος, οὐ, ὁ, subst. [tonus,] a bed-cord, a note. Ἄλλ' ὕφεσθῃ τοῦ τόνου. Vesp. 337. SYN. Ἡχός.

Τοξάζομαι, vid. Τοξεύω.

Τόξαρχος, οὐ, ὁ, subst. [præfectus sagittariorum,] a commander of archers.

Τόξαρχος πολίταις. Pers. 562. SYN. Ἀρχός, ἡγέμων.

Τόξευμά, ἄντις, τὸ, et τοξεία, ἡ, subst. [jaculatio,] a shot from a bow. Τόφλοῖς ὀρωντάς οὐτάσας τοξεύμασιν. Herc. F. 108. ΕΡΙΘΗ. Πτέρωτον, λυγρὸν, θερμὸν, πυκνόν.

Τοξευτήρ, et τοξευτής, vid. Τοξότης.

Τοξευτός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [sagitta percussus,] shot. Τοξευτός, ὡς λεγουσίν, ἐκ Φοίβου δάμεις. Philoct. 335.

Τοξεύω, et τοξάζομαι, v. [jaculor arcu,] to shoot. Ἐρως ἐτόξευσ' αὐτὸν ἐνθεον κόρης. Troad. 259. See also χ. 27. SYN. Ὀϊστεύω, βάλλω, κατὰτοξεύω, ἀκοντίζω.

Τοξήρης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [arcu instructus,] furnished or armed with a bow, of a bow. Μόλῃ τοξήρης. Rhés. 226. SYN. See Τοξότης.

* Τοξικός, ἡ, ὄν, adj. [jaculandi peritus,] skilled in the use of the bow. Ὡς κάκως πέπραγέ μου τὸ τοξικόν. Lysistr. 462.

Τοξόδαμας, ἀντὸς, et τοξόδαμνός, οὐ, ὁ et ἡ, adj. [arcu domans,] subduing with the bow. Καὶ Μασίστρης, ὃ τέ τοξόδαμας. Pers. 30. See also Pers. 88. SYN. See Τοξότης.

Τόξον, οὐ, τὸ, subst. [arcus,] a bow. Πτηνῶν ἀγέλας τόξοισιν ἐμοῖς. Ion 108. SYN. Τόξευμά, κέρως, βίος. ΕΡΙΘΗ. Ἀγκυλόν, κάμπυλόν, παγχρυσέον, πάλιντον, φαίδιμόν, ἀνέμωλιόν, εὐξοόν, κύκλωτερες, κράτερον, εὐάγκυλόν, κερουλικόν, ἐκήβολόν, χρυσέον, κερόδετον, ξύμμαχόν, ἐκἀτήβολόν, ἁμαιμάκετον.

¹ See a note by Dr. Monk, Alcest. 285. on the various interpretations of τολμᾶω. The learned professor there (after Porson Phœn. 1740.) denies the existence of τλημί and τλάω, and makes τλῆναι the second aorist of τολμᾶω! See Damm. in v. Τλημί.

Τοξοποιέω, v. [curvo,] to make into an arch; to bend. Οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρύς. Lysistr. 8. SYN. Συστρέφω.

Τοξοῦνη, ης, ἡ, subst. [ars sagittandi,] skill in shooting. Μηδ' ἐπὶ τοξοῦνῃ φόνιψ πάτρως. Androm. 1183. SYN. Τοξική, τοξουλκὸν λήμᾱ.

Τοξότης, τοξοφόρος, τοξευτής, οὔ, τοξευτήρ, ἥρως, τοξευχής, ἔδος, ὁ et ἡ, et τοξότης, ἔδος, ἡ, subst. [sagittarius,] a bowman, an archer. Κἄθ' εἰλκὼν αὐτὸν οἱ Πρωτάνεις, χ'οὶ τοξῶται. Equit. 665. See also Troad. 806. Ψ. 850. Arat. 684. Æsch. Suppl. 296. and Call. 3. 223. SYN. Τοξήρης, τοξικός, τοξοδάμας, τοξοδαμνός, ἀκοντιστήρ, οἰστευτήρ.

Τοξουλκός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [arcum trahens,] bow-drawing. Καὶ τοξουλκῷ λήμᾱ-τὶ πιστούς. Pers. 55.

Τοπάζω, v. [conjicio,] to conjecture. Εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν, ἐπεὶ τοπάζετέ. Vesp. 73. SYN. Εἰκάζω, στοχάζομαι, ἐνθυμεῖμαι, ὑποπτεύω, ὑποτόπῃω, σταθμαῖομαι, ὑπόλαμβανω.

Τοπαρχός, ου, ὁ et ἡ, subst. [loci rector,] governor of a place. Γυνὴ τοπαρχός. Choph. 652. SYN. Δεσποτής, ὁ, δέσποινα, ἡ.

Τοπήϊα, ων, τὰ, subst. [supellex nautica,] tackle. Πέμπουσὶ τοπήϊα νηὸς ἐκείνης. Apoll. 4. 315.

Τόπος, ου, ὁ, subst. [locus,] a place. Ορήκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων. Alcest. 67. SYN. Χώρα, χώρος, θώκος.

Τορέω, τῶρεω, redupl. aor. 2. τῆτορε, v. [(1) terebro, sculpo, cælo, (2) penetrabilem, i. e. claram vocem mitto,] to perforate, to work with the chisel, to carve; to have a piercing voice. Τῶρευε πᾶσάν ψῆδην. Thesm. 995. See also Thesm. 59. and Ψ. 255. SYN. Ἀντίτορεω, τρυπάω, διάπειρω, τέτραίνω.

Τορνεύω, τορνύω, v. [torno, rotundum reddo, circumdescribo,] to make round, to mark all round. Οὐδ' ἔτρε ζωστήρᾳ παναυλόν. Λ. 236. See also Pax 381.

Τόρνος, ου, ὁ, subst. [tornus,] a turning-wheel, or lathe. Τόρνῳ γραφόμενος περὶφόραν ἔλκη δράμων. Bacch. 1056. SYN. Δῖνός.

Τορνός, vid. Τορέω.

Τόρος, ἡ, ὅν, adj. [clarus, perspicuus,] clear, distinct. Βράχυνς τόρος θ' ὁ μῦθος. Æsch. Suppl. 282. SYN. Φάνερός, σαφής, διατόρος, τρανής.

Τορύνη, ης, ἡ, subst. [tudicula,] a ladle. Δοίδυε, οὐδέ τορύνη. Equit. 984.

Τορύνω, v. [tudicula agito,] to stir with a ladle. Ἐτόρνυε δ' αὖθ' ἡ Παλλὰς. Equit. 1169. SYN. Κινέω.

Τόρως, adv. [clare, perspicue,] clearly. Τόρως λέγουσαι τάσδ' ἀναιμάκτους φύγας. Æsch. Suppl. 204. SYN. Φάνερός, ἐμφάνως, σαφώς, ἀκριβώς, τρανώς.

Τοσαῖς, poet. τοσαῖς, et τοσαῖκί, adv. [toties,] so many times. Τοσαῖκί μιν προπαροίθεν. X. 197.

Τόσος, poet. τόσος, τόσοςδε, et τόσοῦτος, pronom. [tantus,] so much, so great.

Πῶς αὐτὲ τόσῃν ἄλδς εἰμὶ κέλευθόν. Apoll. 2. 418. See also Pers. 483. and Ran. 9. SYN. See Τηλικοῦτος.

Τόσουτάρριθμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [adeo numerosus,] so numerous. Πλήθος τόσουτάριμόν ἀνθρώπων θανεῖν. Pers. 438.

Τόσως, adv. [tanto,] so much. Δὺς τόσως ἐμέ. Eur. Electr. 1093.

Τότε, τότενικά, τουτάκίς, adv. [tunc, tum, olim,] then, formerly. Κρόνου τότε ἤδη παντέλως κρανθήσεται. P. V. 947. See also Æ. C. 440. and Call. 1. 44. SYN. Τῆμος, τόκᾱ, τόφρᾱ.

Τόφρᾱ, adv. [tamdiu, donec, tunc,] so long, so long as; until; then. Τόφρᾱ δ' ἐπὶ Τρώων. Δ. 221. SYN. Τότε, τέως, ὥς.

Τράγᾱλίζω, v. [rodo,] to gnaw. Καὶ τράγᾱλίζοντᾱ τὸ μηδέν. Vesp. 672. SYN. Τρώω, ἐσθίω, λαγᾱρίζομαι.

Τράγασαῖος, α, ὅν, adj. [vorax,] voracious. Ὡς τράγασαῖα φαίνεται. Acharn. 808.

Τράγειός, α, ὅν, adj. [hircinus,] of a goat. Ταὶ δὲ τράγεια. Theocr. 5. 51.

Τράγελᾱφός, ου, ὁ, subst. [hircocervus,] a goat-stag. Οὐδέ τράγελᾱφους, ἄπερ σὺ. Ran. 937.

Τρᾶγῆματᾶ, ὦν, τὰ, subst. [bellaria,] sweetmeats. Ἐρωτὸς. δ. ἀρτων. α. μονοτ-
κῆς. δ. τρᾶγῆματων. Plut. 190. SYN. Τρωγᾶλῖα, ἐπιφθρήματᾶ.

Τρᾶγικός, ἡ, ὄν, adj. [tragicus,] tragic. Καὶ κοσμήσας τρᾶγικὸν λῆρδν. Ran.
1005. SYN. Λυπηρὸς.

Τρᾶγίσκος, dimin. a Τρᾶγός, q. v.

Τρᾶγοκτόνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [hircos cædens,] goat-slaying. Αἰμᾶ τρᾶγοκτόνδν,
ὠμβόφᾳγον χάριν. Bacch. 139.

Τρᾶγδομάσχάλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hircum olens,] stinking like a goat. Τρᾶγδο-
μάσχαλοι. Pax 813. SYN. Δυσώδης, γράσων.

Τρᾶγός, et dimin. τρᾶγίσκος, ου, ὁ, subst. [hircus,] a goat. Ἀρτείους τῆ, τρᾶ-
γους τῆ. ι. 239. See also Theocr. 5. 141. SYN. Χιμᾶρὸς. EPIITH. Δᾶσους,
δᾶσυμαλλός, δᾶσῦθριξ, λᾶσιός, λᾶχμιός. PHR. Λευκὼν αἰγῶν ἀνῆρ, αἰγὸς πῶσις.

Τρᾶγωδέω, v. [tragœdum ago,] to play the tragedian. Αὐλῶν, τρᾶγωδῶν.
Pax 531.

Τρᾶγωδία, ας, ἡ, subst. [tragœdia,] tragedy. Ἄπαξ προδουρήσαντᾶ τῇ Τρᾶγω-
δίᾳ. Ran. 95. PHR. Ληκυθιδὸς Μοῦσᾶ.

Τρᾶγωδικός, ἡ, ὄν, adj. [pertinens ad tragœdum,] belonging to a tragedian.
Ἄλλ' ὠδυνήθην ἑτέρων αὐ τρᾶγωδικῶν. Acharn. 9. SYN. Θρηνώδης.

Τρᾶγωδοδιδάσκάλος, et * τρᾶγωδοποιός, ου, ὁ, subst. [qui tragœdias scribit et
docet,] a tragic writer. Ἀγάθωνά πείσαι τὸν τρᾶγωδοδιδάσκάλον. Thesm. 94.
See also Thesm. 30.

Τρᾶγωδός, ου, ὁ, subst. [tragœdus,] a tragedian. Πρῶμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν
τοῖσι τρᾶγωδοῖς. Aves 512.

Τρᾶμῖς, ἰδὸς, et τρᾶμη, ἡ, subst. [linea quæ scrotum medium dividit, podex,
the posteriors. Αἰδὸς γεγενῆμαι πάντᾶ τὰ περὶ τὴν τρᾶμιν. Thesm. 253.
SYN. Προκτός, ὀρότος, περίναιδν.

Τρανὴς, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [manifestus, certus,] manifest, certain. Ἴσμεν γὰρ οὐ-
δὲν τρανές, ἀλλ' ἁλώμεθα. Aj. Fl. 23. SYN. Σάφης, τὸρός, ἀληθὴς, ἐμφανής,
φάνερὸς.

Τρανῶς, adv. [perspicue,] evidently, clearly. Ἐπεσχε, τρανῶς ὡς μάθης τῶχης
σεθεῖν. Eur. Electr. 758. SYN. Σάφως, ἀληθῶς, ἐκδήλως, φάνερως.

Τράπεζα, ης, ἡ, subst. [mensa,] a table. Θῆσαν τράπεζαν αἰνέσαι. Alcest. 2.
EPIITH. Ξένια, κοινή, πλήρης, πλουσία, σώφρων, καλή, κυανόπεζα, εὐξέως, πλῆ-
θουσα, ἀργυρεᾶ, λιπαρά, εὐτρεπής, νυμφίδια, ξεστή, ὑπερφιάλδος, εὐξεστός.

Τράπεζεός, ἔως, Ion. ἦός, ὁ, subst. [mensæ adsecla,] an attendant at the table.
Οἱοί τῆ τράπεζῆς κύνες ἀνδρῶν. p. 309.

Τράπεω, v. [uvas calco,] to tread grapes. Ἄλλας δὲ τράπεουσί. η. 125. SYN.
Πάτω.

Τρᾶσιᾶ, ἄς, ἡ, subst. [tabula seu corbis, ubi siccantur casei et ficus, et aliū
fructus,] a board or basket for drying cheese, figs, or other fruits. Ὁζὼν
τρῶγός, τρᾶσιᾶς, ἔριων περίουσιᾶς. Nub. 50. SYN. Ταρρός, ταρσός.

Τραυλίζω, f. ἴσω, v. [balbutio,] to stammer. Οἷδ' ἔξει σοι τραυλίσαντι πῖθ-
μένός. Nub. 862. SYN. Βαμβαίνω, βαττᾶρίζω, ψελλίζω.

Τραῦμα, ἄτος, τὸ, subst. [vulnus,] a wound. Οὐκ ἐστ' ἐν ὄψει τραῦμα. Heracl.
684. SYN. Ἐλκός, πληγὴ, ὀλέθρος. EPIITH. Φόνιδν, ἄγριδν, δεινδν, καθαι-
μδν, ὀλδδν.

Τραυμάτιζω, v. [vulnero,] to wound. Τῆτραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρδν.
Eumen. 246. SYN. See Τίτρώσκω.

Τραφέρος, ἄ, ὄν, adj. [compactus, densus,] compact, close. Εἰ μ' ἐθέλοντες
ἐπὶ τραφέρην τῆ καὶ ὑγρὴν. v. 98. SYN. Ξηρός, χέροςος.

Τραχήλιᾶ, ὦν, τὰ, subst. [edulia a collo animalium,] meat from the neck, which
was usually thrown away. See Schol. in l. c. Καὶ τραχήλι' ἐσθίει. Vesp.
962.

Τραχήλος, ου, ὁ, subst. [collum,] the neck. Ὃς ἐς τραχὴλον τὸν ἐμὸν εἰσὶ χά-
τερων. Troad. 364. SYN. See Αὐχὴν. EPIITH. Ἐλεφάντινός, ράδινός, ἀπᾶλός.

Τραχίλν, Ion. Τρηχίλν, ἰνός, ἡ, P. N. [Trachis,] a city in Thessaly. Ἡμεῖς μὲν
ἐν Τραχινί τῇδ' ἀνάστατοι. Trach. 39.

Τραχίνιος, α, ὄν, adj. [Trachinius,] of Trachis. Πάντ' ἄνδρα Τραχίνιον ἐξεί. Theocr. 24. 81.

Τραχὺς, Ion. τρηχὺς, εἶδ, ὅ, adj. [asper,] rough, harsh. Λεῖον τὸν τραχὺν ἐχέον. Pax 1086. SYN. Δριμύς, σκληρὸς, ἀγρίος, στυφελὸς, ὠμός.

Τρεῖς, τριῖ, adj. [tres,] three. Λαιμοὺς τρεῖς τριῶν μήλων τέμων. Eur. Suppl. 1211.

Τρέμω, et τέτρεμαίνω, v. [tremo,] to tremble at. Ψόγον τρέμουσά δημότων. Eur. Electr. 643. See also Nub. 373. SYN. See Τρέω.

Τρέπω, f. ψω, v. [verto,] to turn. 'Αλλ' ἄγετ', eis εὐνὴν τρέπεθ' ἡμᾶς. δ. 294. SYN. Μεταστρέφω, ἐκτρέπω, μετ'ἀβάλλω, στρέφω, ἀλλάσσω.

Τρέφω, f. θρέψω, v. [alo,] to nourish, to keep. Γυναικὰ χρηστὴν ἀγαθὴν, ἣ μὴ τρέφειν. Iph. A. 749. SYN. Ἀνατρέφω, ἐκτρέφω, τιθηνέω, αἰξέω.

Τρέχω, f. θρέξω, 2 aor. ἐδράμω, v. [curro,] to run. Τρέχων ὁ μῦθος. Ion 531. SYN. See Θέω.

Τρέω, f. ἔσω, v. [timeo,] to dread. Οὐδ' ἂν τρέσας εἵποιμι. Med. 1222. SYN.

Τρέμω, τρῶμῶ, ὀρῶδῶ, τέτρεμαίνω, φρίττω, φόβεσθαι, ταρβέω.

Τρήμα, ἄτος, τό, et τρηστὶς, ἔως, ἡ, subst. [foramen,] an orifice. 'Εκπῆσοι σου τὸ τρήμα. Eccles. 906. SYN. Τρυμᾶλια, τρώγλη, ὀπή, τρῦμᾶ.

Τρήρων, ὠνός, adj. [pavidus,] fluttering. Τρήρωσι πέλειάσιν ἰθμάθ' ὁμοῖαι. E. 778. SYN. Δειλή.

Τρητός, ἡ, ὄν, adj. [perforatus,] perforated. Πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῦ λίθοιο. v. 77.

Τρήχω,¹ v. [perturbo,] to be boisterous. Τετρήχει δ' ἀγῶρή. B. 95. SYN. Θυρόβῶ, τάρασσῶμαι.

Τρίαινα, ἡς, ἡ, subst. [tridens,] a trident. Τὸν τῇ μεγασθενὲ τρίαίνης τᾶμιαν. Nub. 566. SYN. Τριῶδους.

Τρίαινω, v. [tridente moveo,] to move with a trident, to turn up. Μόχλοις τρίαίνου, ἀνατρεψὼν ἐμπᾶλιν. Bacch. 344.

Τριακάς, ἄδος, ἡ, subst. [(1) trigesima dies mensis; (2) numerus tricenarius,] the thirtieth day of the month, the number thirty. Ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα. Pers. 345.

Τριάκοντά, Ion. τρήκοντά, adj. indecl. et τρήκοντοι, αι, ἄ, adj. [triginta,] thirty. Τῶν δὲ τρήκοντα γλαφύροι νῆες ἐστίχωντο. B. 680. See also Call. fr. 67.

Τριακοντάζυγος, ου, ὅ et ἡ, adj. [triginta transtra habens,] having thirty banks of oars. Οὐνέκεν ἡρώσῃ τριακοντάζυγον Ἀργώ. Theocr. 13. 74.

Τριακοντούτις, ἰδός, ἡ, adj. [quæ triginta annorum est,] for thirty years. 'Αλλ' αὐταῖς σπονδαὶ τριακοντούτιδες. Acharn. 194.

Τριακόσιοι, Ion. τρήκῶσιοι, αι, ἄ, adj. [trecenti,] three hundred. Καὶ κῆ τρήκῶσιοισιν ἐγὼν ἀνδρεσσὶ μάχοιμην. v. 390.

Τριακτήρ, ἥρως, ὁ, subst. [victor,] a conqueror. Ὅς δ' ἐπει' ἐφν τρία-κτῆρὸς. Agam. 165. SYN. Νικηφόρος.

Τρίας, ἄδος, ἡ, subst. [numerus ternarius,] the number three. Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφίσιν ἐννεάδες τρεῖς. Theocr. 17. 84.

Τρίβαλλος, οὔ, ὁ, P. N. [Triballus,] a Thracian god. Καὶ τὸν Τρίβαλλον νῦν ἔρον. Aves 1627.

* Τριβέσκω, vid. Τρίβω.

Τρίβη, ἡς, ἡ, subst. [mora,] delay. Φάνει γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τρίβῃ. Antig. 1078. SYN. Δι'ατρίβῃ, σχολή, ἀργία, βραδύτης, ἀναβολή.

Τριβόλεκτραπέλος, ου, ὅ et ἡ, adj. [nugacissimus,] most trifling. Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβόλεκτραπέλ' οἶα περ οἱ νῦν. Nub. 1003.

Τριβύλος, ου, ὁ, subst. [tribulus,] a thistle. Καὶ τοὺς τριβύλους ἀπολέξει. Lysistr. 576.

Τρίβος, ου, ὁ, subst. [semita,] a path. Στῆθ' αἱ μὲν ὁμῶν τήνδ' ἀμαξήρη τρίβον. Orest. 1249. SYN. Στρίβος, ὁδός, ἄτραπός.

Τρίβω, Ion. imp. τριβεσκόν, f. ψω, 2 aor. ἐτρίβον, v. [tero,] to rub, to wear, to

¹ Praes. inus. unde perf. τέτρηχα derivatur, sed melius a ταραττω : cf. Buttmann, Lexil. p. 210.

- consume. Ἐν τοῖσδε πληστοῖσι τρίβεσθαι μῦθος. Eumen. 195. See also Apoll. 2. 482. SYN. Διὰ τρίβω, τρύχω, τείρω, ἀναλίσκω, ἀλῶω.
- Τρίβων, ὠνός, ὁ et ἡ, adj. [exercitatus, peritus,] practised, skilled. Σόφους γὰρ ἄνθρωποι καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα. Med. 684. SYN. Ἐμπειρὸς.
- Τρίβων, ὠνός, ὁ, et τριβώνιον, ον, τὸ, subst. [pallium detritum,] a threadbare cloak. Τρίβωνες ἐκλείποντες οἴχονται κροκάς. Eur. fr. Autol. 3. 12. See also Plut. 898. SYN. Στόλισμα.
- Τρίβωνικῶς, adv. [modo pallii detriti,] like a threadbare cloak. Τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναλάβου τρίβωνικῶς. Vesp. 427.
- Τρίγαμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ter uxorem ducens, vel ter nupta,] thrice married. Ὅσσον παρθενική προῖσκει τριγαμοῖς γυναικός. Theocr. 12. 5.
- Τρίγερων, οντός, adj. [valde senex,] very old. Τρίγερων μῦθος τὰδε φωνεῖ. Choeph. 308.
- Τρίγληνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [tres oculos habens; formosissimus,] having three eyes; very beautiful. Τρίγληνα, μῦρδεντᾶ. σ. 297. SYN. Τριόπτις.
- Τρίγλυφός, ον, ἡ, subst. [sculptum triglyphum,] a carved triglyph. Ὅρα δὲ γ' εἶσω τριγλύφων, ὅποι κενόν. Iph. T. 113.
- Τρίγλῶχιν, ινός, ὁ et ἡ, adj. [tres cuspides habens,] three-pointed. Ἴφ τριγλῶχινι βάλων. A. 507.
- Τρίγωνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [triplex,] triple. Ἀγραύλου κόραι τρίγωνοι. Ion 499.
- Τρίγωνός, ον, ὁ et ἡ, adj. [triangulus,] triangular. Οὗτός σ' ὀδώσει τὴν τρίγωνόν ἐς χθονᾶ. P. V. 838.
- Τρίδουλος, ον, ὁ, subst. [cujus pater et avus, sicut et ipse, servi fuere,] a slave in the third generation. Μητρὸς φάνῳ τριδουλός. OE. R. 1063.
- Τρίδραχμός, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui pretio vel pondere trium drachmarum est,] worth or weighing three drachms. Ὅδι δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἄγρους. Pax 1201.
- Τρίεμβόλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [triplici rostro armatus,] armed with a triple beak. Οὕτω γέρων ὦν, σνύδμαι τριέμβολον. Aves 1256.
- Τρίτηρης, ἰδός, ἡ, subst. [triennium,] every three years, a festival to Bacchus celebrated every three years. Σύνῃσαν Τρίτηρηδων. Bacch. 134.
- Τρίτηρες, adv. [per tres annos,] for three years. Οἱ δὲ τοι τρίτηρες μέγαρον κατὰ κοῖραν ἐνοσύν. ν. 377.
- Τρίζυγός, et τρίζυξ, ὕγος, ον, ὁ et ἡ, adj. [trijugis,] being three under the same yoke. Οὐμὰ τριζυγοῖς θαῖασι. Helen. 356.
- Τρίζω, v. [strideo,] to squeak. Τρίζουσαι πτόενται. ω. 7. SYN. Σίζω, ψιθύρίζω.
- Τρίηκοντᾶ, et τρήκοντι, vid. Τριάκοντᾶ.
- Τρίηραρχῶ, v. [trierarchi munere fungor,] to perform the office of trierarch. Οὐκ οὖν ἐθέλει γὰρ τρήραρχεῖ. Ran. 1065.
- Τρίηραρχός, ον, ὁ, subst. [qui in publicam triremem sumptus confert,] a trierarch, one who contributes to the expense of a trireme. Θέρβου στρατιωτῶν, περὶ τρήραρχου βόης. Acharn. 545.
- Τρίηρης, ἰδός, ἡ, subst. [triemis,] a galley with three banks of oars. Ταῖσδε Πελόποννησιῶν τρήρῃσι ζωμέματᾶ. Equit. 279. SYN. Τρίσκαλμος.
- Τρίκαρηνός, et τρικρανός, ον, ὁ et ἡ, adj. [triceps,] three-headed. Τρίκαρηνον Γηρόνῃ. Hes. Theog. 287. See also Trach. 1100.
- Τρίκη, et Τρίκκη, ης, ἡ, P. N. [Tricca,] a town in Thessaly. Οἱ οἱ ἐποντο Τρίκης ἐξ ἐπιπόβοιτο. Δ. 202. See also B. 729.
- * Τρικαῖός, α, ὄν, adj. [Tricæus,] of Tricca. Ἐνθα δὲ Τρικαῖοι. Apoll. 957.
- Τρίκορῆς, ὅθος, et τρικόρυθος, ον, ὁ et ἡ, adj. [tres cristas gestans,] three-crested. Τρίκορυθὲς γ' ἴν' ἄντροις. Bacch. 123. See also Orest. 1488.
- Τρίκορύσιός, α, ὄν, adj. [Tricorysius,] of Tricorythus, a district in Attica. Οὐχ ὄρες; οὐκ ἐμπις ἐστὶν ἡδὲ Τρικόρυσια; Lysistr. 1032.
- Τρίκοτυλός, ον, ὁ et ἡ, adj. [tres cotylos continens,] containing three cotyli.

Τρίκωπλον; ἡ πῶς; εἶπ' ἔμοι. Thesm. 743.

Τρίκνυα, ας, ἡ, subst. [*"fluctus decumanus."* Vid. Doctiss. Blomf. P. V. 1051.] a large wave, a tide. Τρίκνυαίς βρέμοντα. Troad. 83. SYN. Ζάλη. Τρίλλιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ter rogatus, ter optatus,] thrice prayed for, thrice wished for. Ἀσπασίη τρίλλιστος. Θ. 418. SYN. Τρίποθητος, τρίφιλητος.

Τρίλοφα, ας, ἡ, subst. [crista triplex,] a triple crest. Τίς ὁ τρύπος τῆς τρίλοφίας; Aves 94.

Τρίμετρος, η, ὄν, adj. [tria metra continens,] containing three metres. See in Τέτραμετρος.

Τρίμηνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [trimestris,] for three months. Χρόνον πρόταξας ὡς τρίμηνον, ἡνίκ' ἄν. Trach. 164.

Τρίμυα, ἄτος, τὸ, subst. [orator vafer,] a hackneyed speaker. Λέγειν γένῃσει τρίμυα. Nub. 260. SYN. Τρίβων, ἐπιτριπτός, πανούργος.

Τρίμοιρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [triplex,] triple. Χθόνος τρίμοιρον χλαῖναν ἐξήνχει λάβων. Agam. 845. SYN. Τρίμερης, τριχθαδύς.

Τρινάκριος, α, ὄν, P. N. [Trinacrius,] Sicilian. Ἀῖε δὲ Τρινάκριη, Σικανῶν ἐδός. Call. 3. 57.

Τρίοδος, ου, ἡ, subst. [trivium,] a place where three ways meet, a highway. Παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας θεοῦ. Eur. Suppl. 1221.

Τρίοδους, οντος, ὁ, subst. [tridens,] a trident. Τρίο-δοντός τ' ἄμαιμάκετον. Isthm. 8. 74. SYN. Τρίαινά.

Τρίοπης, ου, ὁ, P. N. [Triopes.] Θήκατ' βουπείνα Τρίοπεω¹ γόνον οἰκτρὸν ἰδέσθαι. Call. 6. 23.

Τρίοπος, ου, ὁ, P. N. [Triopus: at videsis Hermann. Hom. Apoll. 211.] Οὐ μὴν Τρίοπος γ' ἐνέλειπεν. Hom. Apoll. 213.

Τρίορχης, ἔος, et τρίορχος, ου, ὁ, subst. [accipiter quidam,] a kind of hawk, a buzzard. See in Κύμινδης, and Aves 1206.

Τρίοψ, ὄπος, ὁ, P. N. [Triops,] a promontory of Cnidus. Τρίοπος κατὰθεῖο κώλωναν. Theocr. 17. 68.

Τρίπαιαι, adv. [diutissime ante,] very long ago. Τρίπαιαι κάθημαι. Equit. 1150.

* Τρίπαιαιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [antiquissimus. Vid. Blomf. in l. c.] most ancient. Τὸν τρίπαιαῖον. Agam. 1452.

Τρίπαλτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [perquam vehemens,] very violent. Δι' ὕγρα τρίπάλτων πημάτων. Sept. Theb. 985.

Τρίπαρθένος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres virgines habens,] having three virgins. Ζεῦχος τρίπαρθένον. Eur. fr. Eurysth. 15.

Τρίπηχυς, ὄος, adj. [tricubitalis,] three cubits long. Κλωφῶ τρίπήχει. Cycl. 235.

Τρίπλαξ, ἄκος, τρίπτυχός, ου, ὁ et ἡ, et τρίπλᾶστος, α, ὄν, adj. [triplex,] threefold.

Τρίπλᾶκᾶ, μαρμάρην. Σ. 480. See also Λ. 353. and Acharn. 88. SYN. Τρίπλᾶς, τρίμοιρος, τρίπλος, τρίφᾶσιος.

Τρίπλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tria folia habens,] three-leaved. Χρυσείην, τρίπλητον. Hom. Merc. 529. SYN. Τρίφυλλος.

Τρίπλος, η, ὄν, contr. οῦ, ῆ, οῦν, adj. [triplicatus,] treble. Αἰδύμᾶ καὶ τρίπλᾶ. Choëph. 779. SYN. See Τρίπλαξ.

Τρίποδής, ου, ὁ et ἡ, adj. [ad tripodem pertinens,] of a tripod. Μέλει τρίποδής τις ἔδρη. Call. 4. 90.

Τρίποθητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [desideratissimus,] thrice desired. Εἰάρ ἔμοι τρίποθατόν. Bion 6. 15. SYN. See Τρίλλιστος.

Τρίπολιστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ter magnus,] very great. Πατὴρ τρίπολιστόν οἶτόν. Antig. 859. SYN. Διᾷσημος, ὑπερμεγέθης.

Τρίπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ter versus,] thrice turned or ploughed. Νειῶ ἐνὶ τρίπλῳ. ε. 127.

Τρίπους, et τρίποδος, ὁ, (1) adj. et (2) subst. [tripes,] three-footed; a tripod. Κατὰκαρφόμενης, τρίποδας μὲν ὁδοῦς. Agam. 79. SYN. (1) Τίτροβάμων, τρι-

¹ Τρίοπεω is here scanned as an anapest.

σκελῆς, (2) λιβῆς, χυτροῖς. ΕΡΙΤΗ. (2) Δωδεκάβοις, ἐμπύριβήτης, λδετρο-
χῶς, μέγας, τεσσαράβοις, ὠτίεις, αἰθων, ἀπύρος, περίκαλλης, κτητός, ποιήτης,
ἐριτιμὸς, εὐχαλκός, μαντιπόλος, χρυσήλατος, ἀναθηματικός.

Τριπτόλεμος, ου, ὁ, P. N. [Triptolemus.] Ὡ Τριπτόλεμε, καὶ Κελεῖ, περίοψεσθι
μέ; Acharn. 55.

Τρίπυχός, vid. Τρίπλαξ.

Τρίπωλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres equos habens,] drawn by three horses. Τρί-
πωλὸν ἄρμα δαιμόνων. Androm. 276.

Τρίρρυνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [trijugus,] having three poles. Δίρρυνά τε καὶ τρίρρυνά
τέλη. Pers. 47.

Τρίς, adv. [ter,] thrice. Ἀποχειρότῳ νηθῆναι τρίς ἐν τῇ κκλησίᾳ. Pax 667.

Τρίσθλιός, ου, τριθάλας, αινά, ἄν, et τρισκάκοδαίμων, ὄνός, adj. [ter infelix,]
thrice wretched. Εἰσὶν ἄλλοι τοῖν τρίσθλίοις ἐρις κῆκῃ. See also Hipp. 736.
and Pax 1270. SYN. Αθλιώτατος.

Τρίσεινός, ἄδός, ἡ, subst. [vigessimus et septimus dies mensis,] the twenty-
seventh day of the month. Παῦροι δ' αὐτῇ ἴσασι τρίσεινάδᾳ. Hes. Op. 812.

Τρισκαίδεκά, adj. [tredecim,] thirteen. Ἡ δώδεκ', ἡ τρισκαίδεκά. Ran. 50.

Τρισκαίδεκάπηχός, ὄός, adj. [qui tredecim cubitorum est,] thirteen cubits high.
Ἄνθρωπος τρισκαίδεκάπηχός. Theocr. 15. 17.

Τρισκαίδεκάτης, η, ὄν, adj. [tertius decimus,] the thirteenth. Τῇ τρισκαίδεκάτῃ
δ' ἄνεμος πῆσεν. τ. 302.

Τρισκάκοδαίμων, vid. Τρίσθλιός.

Τρίσκαλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tribus remorum ordinibus instructus. Vid. V. D.
Blomf. Gloss. Pers. 685.] having three banks of oars. Ἡ τρισκάλοις βαρῖ-
σιν ὀλομένον. Pers. 1076. SYN. Τρίηρης.

Τρισκέλης, ἑός, ὁ et ἡ, adj. [tria crura habens,] three-legged. Τρισκέλης, αὐτό-
φλοιδόν. Theocr. Ep. 4. 3. SYN. Τρίπους.

Τρισκόπῳ νιστός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ter pistus,] thrice-baked. Ἄρτος τρισκόπα-
νιστός. Batrach. 45.

Τρισκυάθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres cyathos capiens,] containing three cyathi.
Τρισκυάθον τὴν κέλεβρον ἔχουσα. Anacr. 90.

Τρισμακάρ, αἰρά, τρισμακάριός, et τρισόλβιός, α, ὄν, adj. [ter felix,] thrice happy.
Ὡ τρισμακάρ, ὡς δικαίως. Pax 1333. See also Vesp. 1284. and Eccles. 1121.
SYN. Τρίς εὐτυχής, τρίς εὐδαίμων.

Τρισυρῖθπαλαι, adv. [vox ludicra, a παλαι conficta,] an immense time ago.
Ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γὰρ τρισυρῖθπαλαι. Equit. 1156.

* Τρισμυρίος, α, ὄν, adj. [triginta millia, permultus,] thirty thousand, immense.
Ἰκκον μελαίνης ἡγέμων τρισυρίας. Pers. 320.

* Τρισόλβιός, vid. Τρισμακάρ.

Τρίσθλυμπιονίκης, ου, adj. [ter in certamine Olympico vincens,] thrice victori-
ous at the Olympic games. Τρίσθλυμπιονίκαν ἐπαινέων. Olymp. 13. 1.

Τριπιδάμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres spithamas adæquans,] three spans long.
Τριπιδάμον δ' ἄψιν τάννειν. Hes. Op. 425.

Τρισπονδός, et τριτόσπονδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tres libationes accipiens, ter liba-
tus,] receiving triple libations. Χθαῖσι τρισπόνδοισι. Antig. 431. See also
Agam. 237. and Dr. Blomf. Gloss.

Τρισσός, η, ὄν, adj. [triplex,] triple. Τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσιν. Theocr. 18. 83.
SYN. See Τρίπλαξ.

Τριστοιχεί, adv. [triplici ordine,] in triple row. Τριστοιχεί· πᾶρά δέ σφιν
ἐκάστω. K. 473.

Τρίστοιχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tribus ordinibus instructus,] arranged in three
rows. Ἐν δὲ τρίστοιχοῖς ὀδοντῆς. μ. 91.

Τρισχίλιοι, αι, ἄ, adj. [tres millia,] three thousand. Ὑπὸ μυρίων ἑτῶν γὰρ καὶ
τρισχιλίων. Plut. 1083.

Τρισώματος, et τρισώμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tria corpora habens,] three-bodied.
Τρισώματος τῶν Γηρύων ὁ δευτέρος. Agam. 843.

Τρίταιός, α, ὄν, adj. [qui tertio die perficitur. Vid. R. P. Hec. 32.] on the

third day. Τρίτατον ἤδη φεγγὺς αἰωρούμενος. Hec. 32.

Τρίταλας, vid. Τριτάθλιος.

Τρίτῳβάμων, ὄντος, adj. [tribus pedibus incumbens,] three-footed. *Α τρίτῳ-βάμωνος χεῖρ. Troad. 276. SYN. See Τρίπους.

Τρίτος, et superl. τρίτατος, ἡ, ὄν, adj. [tertius,] third. Αἰθίς κέλεύω καὶ τρίτον γέ. Helen. 1416. See also Hipp. 134.

Τρίταλαντος, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui trium talentorum est,] of three talents. *Ες πόλιν, ὡς τρίταλanton βαρὺς. Lysistr. 338.

Τριτογενεῖα, as, et Τριτογενῆς, ἔδος, ἡ, [epith. Minervæ,] epithet of Minerva.

*Ὡς δὲ Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογενεῖα, Δ. 515. See also Equit. 1186. SYN. See Ἀθήνη.

Τρίτοσπονδος, vid. Τρίσπονδος.

Τρίτοσπῶρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [tertium generatus,] third sown. Καὶ τρίτοσπῶρ γόνῃ. Pers. 823.

Τρίτων, ὡντος, ὁ, P. N. [(1) Triton; (2) Nilus;] (1) Triton, a sea-god, (2) the Nile. Καὶ ποτάμους Τριτωνὸς εὐρύροτος. Apoll. 4. 628.

* Τριτωνίης, ἄδος, et Τριτωνίς, ἰδος, ἡ, adj. [Tritonis,] of Trítōn. Λίμνης τ' εὐδρου Τριτωνιάδος. Ion 871. See also Apoll. 3. 1182.

Τρίφιλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ter amatus,] thrice-beloved. *Ὁ τρίφιλος Ἀδωνίς. Theocr. 15. 86. SYN. See Τρίλλιστος.

Τρίχᾶ, et τριχᾶ, adv. [tripliciter,] in three ways. *Ἡμος δὲ τρίχᾶ νυκτὺς ἐην. μ. 312. See also Γ. 363. SYN. Τρίπλη.

Τρίχαις, ἰκος, adj. [cujus capellus et crista agitantur; bellicosus. Vide tamen Damm. in v. et Hesiod. fr. 68.] having the hair and cone of the helmet waving; warlike. Δωριεὺς τὲ τρίχαικες, δίοι τὲ Πέλασγοί. τ. 177.

Τρίχες, plur. a Θριξ, q. v.

Τρίχης, ον, ὁ et ἡ, adj. [trifidus,] cleft in three parts. Τρίχας, ὁ καὶ περὶ πρύμναν. Sept. Theb. 757.

Τρίχης, ἰδος, ἡ, subst. [piscis quidam ossa pilis similia habens,] a sprat. *Ἐβηττὲ, τρίχιδων ἐσπερας ἐμπλήμενος. Eccles. 56.

Τρίχόβρωτος, ὠτος, et τρίχόβροτος, ὁ, subst. [tinea, pediculus,] a moth, a louse. *Ἀλλ' ἡ τρίχόβρωτος τοὺς λῶφους μου κατέφαγον. Acharn. 1110. SYN. Σῆς, σκώληξ.

* Τρίχοινίκος, ον, ὁ et ἡ, adj. [tres chœnices capiens,] containing three chœnices. Τοῦτο γὰρ παρεμβάλομεν τῶν τρίχοινίκων ἐπῶν. Vesp. 481.

Τρίχορρύεω, v. [pilorum defluvio laboro,] to have the hair falling off. Τρίχορ-ρύειτον, οὐδὲν ἐστόν· τῷ λῶφω. Pax 1221.

Τρίχωμα, ἄτος, τὸ, subst. [cæsaries,] the hair. Ξυλλογῇ τρίχώματος. Sept. Theb. 663. SYN. See Θριξ.

Τριψημέρῳ, v. [diem tero,] to waste or spend the day. Οἱμοι, διατρίψεις, καπῶ-λεῖς τριψημέρων. Vesp. 845. SYN. *Ἡμέραν, χρόνον, τρίβω, διατρίβω.

Τρίωβδλον, ον, τὸ, subst. [tres oboli,] three oboli. *Ὡς δὲ ἄμσαι τρίωβδλον. Nub. 1235.

Τροία, as, et antiq. αθεν, ἡ, P. N. [Troja,] Troy. Τροία, περὶ δὲ πύργος εἶχ' ἐπὶ πόλιν. Hec. 1191. SYN. Vid. Ἰλῶν.

Τροίην, ἡνός, ἡ, P. N. [Trœzen,] a city of Argolis. Πολλὰκ' σ' ἐκ Τροίηνος. Call. 4. 41.

* Τροίηνης, α, ὄν, adj. [Trœzenius,] of Trœzen. Τροίηνιαι γυναῖκες. Hipp. 375.

Τροίηνης, ον, ὁ, P. N. [Trœzenus,] Υἱὸς Τροίηνοιο διοτρεφέος Κεῖαδ. B. 847.

Τρῶμερος, ἄ, ὄν, adj. [tremulus,] trembling. Τρῶμερὰν φρίκα, τρῶμερὰν φρεν' ἔχω. Phœn. 1299. SYN. Περὶφάδος, περὶδέης, τρῶμικός, τρῶμώδης, ὑποτρώπος.

Τρῶμεω, v. [tremo,] to tremble. Εἰ δὲ τοῦτόν γε τρῶμεῖς. σ. 79. SYN. See Τρῶω.

Τρῶμος, ον, ὁ, subst. [tremor,] a trembling. Σαρκὸς ἐξᾶμειψασαι τρῶμον. Bacch. 597. SYN. Δεῦς, φύβος, τάρβος.

Τρόπαλα, ατ, ἡ, subst. [conversio,] change. Λήμαρτος ἐν τρόπαϊα χορνῖα μετὰ-
-λακτός.¹ Sept. Theb. 703. SYN. Μετὰτροπή.

Τρόπαιον, ον, τὸ, subst. [tropæum,] a trophy, triumph. Στήσαι τρόπαια τῶν
κάκων, ἃ σοι πᾶρά. Orest. 705. SYN. Νίκη, νικητήριον, νικηφόριον.

Τρόπαιος, ον, ὁ et ἡ, adj. [hostes in fugam convertens, averruncans,] putting
the enemy to flight, averting. Ὡ Ζεῦ τρόπαιε. Heracl. 867. SYN. Νικη-
φόρος, ἀλεξικακός, ἀποτρόπαιος.

Τρόπαλλις, ἰδός, ἡ, subst. [fasciculus (alliorum),] a bunch (of onions). Τὸ μὲν
ἄτερον τούτων, σκόρδων τρόπαλλιδος. Acharn. 813.

Τρόπεω, et τρωπᾶω, v. [verto, in fugam verito,] to turn, to rout. Ἀψ ὅχρα
τρόπεον. Σ. 224. See also ο. 666. SYN. Τρέπω, νικάω, κατὰβάλλω.

Τρόπη, ἡς, ἡ, subst. [(1) versio, (2) fuga,] a change, a turning, a flight or rout.
Τρόπας κατὰρρήγνυσαι. Antig. 675. SYN. Ἄμοιβή, δίωξις, δρασμός.

Τρόπις, ὡς vel ἰδός, ἡ, subst. [carina,] a keel. Λεγέ νῦν ἀνύσας τί τὴν τρόπιν
τοῦ πράγματός. Vesp. 30. SYN. Ἐντέρονειά, στείρα.

Τρόπος, ον, ὁ, subst. [modus, ritus, indoles,] turn, manner, fashion, custom,
disposition. Τοὺς τρόπους ἅπλους ἔχειν. Iph. A. 927. SYN. Ἔθος, ἥθος,
σχῆμα, νόμος, θεσμός, γνώμη, φύσις. ΕΡΙΤΗ. Ἐκούσιος, φαῦλος, ποιητός, ἀναγ-
καίος, χρηστός, γενναῖος, δούλος, ἐλεύθερος, ἀγρίος, δυσσεβής, βάρβαρος.

Τρόπος, οὔ, et τρόπωτήρ, ἥρος, ὁ, subst. [strupus,] a thong which fastened the
oar to the vessel. Ἡρτύναντο δ' ἔρεμα τρῶποις ἐν δερμάτινοισιν. θ. 53. See
also Acharn. 548.

Τρόπω, v. [remum strupo adligo,] to fasten the oar to the vessel. Ἐτρώπουτό
κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον. Pers. 382.

Τρόφαλις, ἰδός, ἡ, subst. [recens caseus,] fresh cheese. Τρόφαλιδά τυροῦ Σικέ-
λικήν κατέδηδσκε. Vesp. 838.

Τρόφειά, ων, τὰ, subst. [(1) educationis merces; (2) alimentum,] a return made
for being maintained or educated. Ἄλλ' ἢ θάνων τρόφειά πληρώσει χθονί.
Sept. Theb. 473. SYN. Θρέμμα, θρεπτήριον, θρέπτρα, τρόφαι. ΕΡΙΤΗ.
Καλῶ.

Τρόφευς, ἔως, ὁ, subst. [nutritor,] one who nourishes, a foster-father. Πόλυβφ
τρόφει δίδωσιν. Phœn. 45. SYN. Τρόφος.

Τρόφι, ἡς, ἡ, subst. [(1) victus, (2) cura alendi, (3) proles, (4) merces edu-
cationis,] food; the care of feeding; offspring; return for education. Ζητοῦσα
τὴν τὴν, ποῦ κατοικοίη, τρόφην. Œ. C. 362. SYN. Δίαιτα, διατρίβη, παιδεία,
τρόφειά.

Τρόφίς, ὁ et ἡ, adj. [densus. Vid. Damm. in v. Τρόφος,] thick. Πολλὸν δὲ τρόφι
κυμᾶ κύλινδεταί. Λ. 307.

Τρόφίμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [alimentum præbens, vel accipiens,] nourishing,
nourished. Τρόφίμος ἐξεβα, γυναικῶν τίνος; Ion 686. (A double dochmiac.)
SYN. Τρόφευς, τρόφος, μῶθων.

Τρόφεις, εὐσά, ἐν, adj. [bene altus, tumens,] well-fed, swelling. Κύματα τε
τρόφεντα, πέλωριον. γ. 290. SYN. Τρόφίμος, μέγας, πίων, πᾶχυν, οἰδαίνων,
πηγός.

Τρόφος, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [(1) altor, nutrix, (2) alumnus vel alumna,] one who
maintains, a nurse; a nursling. Τρόφον τέκνων οἰκουρὸν. Herc. F. 45. SYN.
Τιθινός, τίθινη, τρύφεις, μήτηρ, τρόφίμος.

Τρόφώνιος, ον, ὁ, P. N. [Trophonius.] See in Ἐνστρέφω.

Τρόχᾶζω, vid. Τρόχᾶω.

Τρόχᾶλος, ἡ, ὄν, adj. [(1) currens, (2) velox, (3) rotundus,] running, rapid, round.
Κεῖνδ περιγληνὲς τρόχᾶλον, γὰρ μιν κἀλεοῦσαι. Arat. Phœn. 475. SYN.
Τρόχους, τρόχουδης, εὐκύκλος, κύκλωτῆρης.

Τρόχᾶω, τρόχᾶζω, et τρωχᾶω, v. [curro,] to run. Ἀρκοῖ ἅμα τρόχωσαι. Arat.
27. See also Helen. 723. and X. 163. SYN. Θέω, τρέχω, κατασπεύδω.

Τρόχηλαῖω, v. [aurigor, exagito,] to drive about, to torture. Τὸ μητρός δ'

¹ See Dr. Blomfield's Gloss. Choëph. 763.

- αἶμα νιν τροχῆλάτει. Orest. 36. SYN. Δίφρηλάτει, ελαύνω, δίφρεώ, ἀρμα-
τεύω, ἡνιόχεύω.
- Τροχῆλάτης, ου, ὁ, subst. [auriga,] a charioteer. Κάγω τὸν ἐκτρέποντά, τὸν
τροχῆλάτην. Œ. R. 806. SYN. Δίφρευτής, ἀρματήλατης, δίφρηλάτης, ἡνιόχος,
ὑφηνιόχος.
- Τροχῆλάτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [rotis agitatus, circum impulsus,] urged by wheels,
whirled round. "Ἦτις σφάγας μὲν Ἑκτόρος τροχῆλάτους. Androm. 399.
- Τροχίλια, as, ἡ, subst. [trochlea,] a windlass. Τὴν δ' ἐκ τροχίλιας αὖ κατε-
λυσσωμένην. Lysistr. 723.
- Τροχίλος, ου, ὁ, subst. [trochilus,] a wren. Τροχίλως, κολύμβως. Acharn. 876.
- Τροχίς, ἴδς, ὁ, subst. [nuncius, cursor,] a messenger, a runner. Ἄλλ' εἰσὶρῶ
γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τροχίν. Aj. Fl. 977. SYN. Ἀγγέλως, δρομέως.
- Τροχῶδινεώ, v. [in orbem circumago,] to whirl round. Τροχῶδινεῖται δ' ὄμματ'
ἐλίδην. P. V. 907. SYN. Περιελαύνω, περιφέρω, κυκλώω.
- Τροχῶειδής, εὖς, ὁ et ἡ, et τροχῶεις, εσσα, ἐν, adj. [rotundus,] round. Ἀθανάτων
κάλλιστον ἐπὶ τροχῶειδὲ λίμνη. Theogn. 7. See also Call. 4. 261. SYN.
See Τροχᾶλδς.
- Τροχῶποιεώ, v. [rotas facio,] to make wheels. Ἡ' ῥάπτειν, ἢ τροχῶποιεῖν. Plut.
513.
- Τροχῶς, ου, ὁ, subst. [cursus,] a course. Τὸν ἀμφὶ Λίμνας τροχόν. Hipp. 1129.
SYN. Δρόμος.
- Τροχῶς,¹ οὐ, ὁ, subst. [rota, discus, massa rotunda,] a wheel, a quoit, a ball.
Τροχῶς ἀρματος γὰρ οἶα. Anacr. 4. 7. SYN. Γύρως, κύκλος. EPITH. Κυρῶς,
εὐκύκλος.
- Τροβλίον, ου, τὸ, subst. [catinus,] a dish. Ἀλλὰ καὶ τὰ τρύβλια. Eccles. 252.
SYN. Πάροψις, λῆκάνη.
- Τρυγαῖος, ου, ὁ, P. N. [Trygæus,] Ποῦ, ποῦ Τρυγαῖος ἐστίν; Pax 1197.
- Τρυγᾶω, f. ἦσω, v. [uvas vel fruges colligo,] to gather in grapes or fruit, to
reap. Οὐκ, ἀλλ' ἐρημὰς φῆθ' οὗτος ῥάδιως τρυγήσειν. Vesp. 634. SYN. Δρέπω,
ἀπδλαύω, καρπύσμαι, καρπίζω. PHR. See Anacr. 50.
- Τρυγή, ης, ἡ, subst. [vindemia,] the vintage. Οὐδὲ τρυγὴν οἶσεις. Hom. Apoll.
55.
- Τρυγητήρ, ῆρως, ὁ, subst. [vindemiator,] a vintager. Ἐφῶρεν ἀπὸ τρυγητήρων.
Hes. Scut. 293.
- Τρυγηφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [uvarum vel frugum ferax,] producing grapes or
fruits. Οὐτὲ τρυγηφόρος ἡδὲ γ' ἐπήρατος. Hom. Apoll. 529. SYN. Καρπύφο-
ρός, εὐκαρπός.
- Τρυγικός, et τρυγασικός, ἡ, ὄν, adj. [fæcibus perunctus, comicus,] daubed with
lees of wine, comic. Τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλός ἡμῶν. Acharn. 628.
- Τρυγῶδαίμων, ὄνως, ὁ, subst. [dæmon os fæcibus perunctus,] a poor devil of a
comic poet. Ἄπὲρ οἱ τρυγῶδαίμῶνες οὗτοι. Nub. 295.
- Τρυγοίπης, ου, ὁ, subst. [colum vinarium,] a wine-filterer. Κιττοῦ, τρυγοίπου.
Pax 535.
- Τρυγωδία, as, ἡ, subst. [comœdia,] comedy. Μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγωδίαν
ποιῶν. Acharn. 499. SYN. Κωμῶδία.
- Τρυγωδικός, ἡ, ὄν, adj. [comicus,] comic. Ἥλθες πόθεινὴ μὲν τρυγωδικοῖς χῶ-
ροῖς. Acharn. 886. SYN. Τρυγικός, κωμωδικός, κωμικός.
- Τρυγωδός, οὐ, ὁ, subst. [actor vel poëta comicus,] a comic poet or actor. "Οστὶς
ἀπήλλαξεν χῶρον τρυγωδῶν. Vesp. 1537.
- Τρυγών, ὄνως, ἡ, subst. [turtur,] a turtle-dove. Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι. Theocr.
15. 88.
- Τρύζω, Ion. imp. τρύζεσκόν, v. [strideo,] to whine, to squeak. Ὡς μὴ μοι
τρύζητὲ παρήμενοι. I. 311. See also Theocr. 7. 140. SYN. Τρίζω, ψιθῶ-
ρίζω.

¹ On the distinction between τροχός and τροχός, see Damm. in v. τροχός.

- Τρύμη, ης, ἡ, subst. [foramen a terebra; veterator,] a hole made by an auger, an old knave. Κύρβις, κρύβαλον, κινάδος, τρύμη. Nub. 447. SYN. Τρύπανον, ἀπότριπτός, τρίμμα, πᾶνοῦργός.
- Τρύξ, τρυγός, ἡ, subst. [(1) vinum recens; (2) faex; (3) scoria,] new wine, lees of wine, dross of metal. "Ὡζων τρυγός, τρασίās, ἔριων πέριονσιās. Nub. 50. EPIITH. Γλυκεῖα, μελιθήης, παλαιά, σᾶπρά, νεόπλουτός.
- Τρύπανον, ου, τό, et τρυπάνη, ἡ, subst. [terebra,] an auger. Τρυπάνῳ, οἷ δὲ τ' ἐνερθεῖν ὑποσσεῖουσιν ἱμαντί. ι. 385. SYN. Τρύμη, τέρετρον.
- Τρυπάω, v. [terebro,] to perforate. "Ὡς δ' ὅτ' τις τρυπῶ δούρῳ νήϊον ἀνήρ. ι. 384. SYN. Τόρεω, τρέω, πέραίνω.
- Τρύπημα, ἄτος, τό, et τρύπη, subst. [foramen,] an orifice. Μηδεμίας ἦ τρύπημα κένον. Eccles. 624. SYN. Ὀπή.
- Τρυσάνωρ, ὄρος, adj. [homines atterens,] man-wearing. Τηλῶθεν αὐδὰ τρυσάνωρ. Philoct. 208.
- Τρυσίβιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vitam vexans,] life-harassing. Καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσίβιον. Nub. 420. SYN. Ἀνίαρός, χάλεπος, λυπηρός.
- Τρυτήνη, ης, ἡ, subst. [trutina,] a balance. Εἴθ' ἡ μῖαρά φαλαιν', ἔχουσά τρυτήνην. Vesp. 39. SYN. Ζυγός, τάλαντον, στάθμη.
- Τρυφάλεια, as, ἡ, subst. [galea tres conos habens,] a helmet having three cones. Καὶ λευκόλοφος τρυφάλειās. Ran. 1016. SYN. See Κόρυς. EPIITH. Αὐλώπις, ἵππουρις, φάεινή, λευκόλοφας, ἵπποκόμος, τρίπτυχος, χαιτήεσσα.
- Τρυφᾶω, et τρυφεραίνωμαι, v. [luxurior, abundo,] to live luxuriously, to abound. Ἀρ' οὖν τρυφῶμεν; Eur. Suppl. 225. See also Vesp. 686. SYN. Ἀβρύνωμαι, θρύπτω, ἀσελγέω, σπαργᾶω, ὑβρίζω, ἀσωτεῦμαι.
- Τρυφερός, ἅ, ὅν, adj. [mollis, delicatus,] soft, delicate. Ὡδι πρόβας, τρυφερόν τι διάσάλακωνίσον. Vesp. 1169. SYN. Τρυφών, ἀπαλός, ἄβρος, ἀσωτός, ἀσελγής.
- Τρυφή, ἧς, ἡ, et τρυφήμα, ἄτος, τό, subst. [(1) luxus, (2) fastus,] luxury, wantonness. Ταῖς σαῖς ἐγκάθυβρίζειν τρυφαῖς. Troad. 990. See also Iph. A. 1050. SYN. Χλιδή, ἄβροσύνη, σπάταλημα.
- Τρυφός, ἔος, τό, subst. [fragmentum,] a fragment. Τὸ δὲ τρυφός ἐμπέσσε πόντω. δ. 508. SYN. Θραῦσμα, ἀπδοκμα.
- Τρυχηρός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [attritus,] worn, ragged. Τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἰμένην χρῶα. Troad. 498.
- Τρυχνός, ἡ, ὅν, adj. [mollis,] soft. Ἀ φώνα δὲ τρυχνά. Theocr. 10. 37. SYN. Μαλάκος.
- Τρυχός, ἔος, τό, subst. [pannus lacer,] a torn garment, rags. Τὰ ποῖα τρύχη; μάκρον οἷς Οἰνεὺς ὀδί. Acharn. 418. SYN. Ῥάκος, ῥάκωμα, ῥάκιον, τριβώνιον, τρίβων.
- Τρύχω, τρυχῶ, et τρύω, v. [attero,] to wear away. Οἷ μ' αἰκαδόμενην μῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον. τ. 133. See also Mimn. 2. 12. and P. V. 27. SYN. Τείρω, ἐκτρίβω, πῖέζω, ἐκθήκω, κατὰτρύχω.
- Τρωάς, vid. Τρωϊκός.
- Τρώες, ων, οἱ, P. N. [Trojani,] Trojans. Τρωσὶ θ' ὁμοίως ἐστὶ δ' ὅπῃ νῦν. Agam. 66. SYN. Δαρδανῖδαι, Λαῦμεδοντιάδαι. EPIITH. Ἀγήνορες, ἵπποδάμοι, μέγαθυμοι, ὑπέρθυμοι, ἄγαυοί, ἄλκιμοι, ἄλλεες, δευδμήμονες, ἐπικούροι, κέντορες, ἵππων, μεγάλητόρες, τηλέκλητοι, ὑπερφίλοι, φίλοπτόλεμοι, ἄερωχοι, ἀπισταί, ἐγγενεῖς, χαλκοχίτωνες, ὑπέρηνορέοντες, θαρσάλλοι, δειλοὶ, ἀρηϊφίλοι, θωρηκταί.
- Τρωαλίᾳ, et τρωκτᾶ, ὦν, τὰ, subst. [bellaria,] sweetmeats. Τῶν τρωαλίων, καὶ μὴ φαίρει. Pax 772. SYN. Τράγῃματᾶ, ἐπιφώρηματᾶ.
- Τρώγλη, ης, ἡ, subst. [caverna,] a hole. See in the next word.
- Τρωγλῶδυνω, v. [cavernam subeo,] to enter a hole. Ἡ, καὶ τρωγλῶδδυνοντὰ κατὰ τρώγλην ἐρεῖνει. Hom. Batrach. 53.
- Τρωγλῶδότης, ου, ὁ, P. N. muris. See in Ἐπίφθημι.
- Τρώγω, f. ξω, v. [rodo,] to gnaw, to eat. Σὺκὰ τέ τρώγειν. Pax 1324. SYN. Κατὰτρώγω, ἐσθίω, ἐδύμαι.

Τρωϊκός, Τρωϊός, Τρωϊός, α, ὄν, et Τρωϊάς, Τρωάς, ἄδός, ἡ, adj. [Trojanus,] Trojan. Δῖθεϊσά, λείας Τρωϊκῆς ἐξαίρετον. Androm. 15. See also Θ. 106. Eur. Electr. 1077. Hec. 94. and Ω. 704. EPITH. of Τρωάδες. Εὐπλόκαμοι, βαθυκόλποι, ἐλκεῖσπέπλοι, πολυμοχοι, ἐλκεχίτωνες, δόρικητοι.

Τρώϊλος, ου, ὁ, P. N. [Troilus,] one of the sons of Priam. Τρώϊλον ἰππῖσχάρμην. Ω. 257.

Τρώκτης, ου, ὁ, subst. [(1) vorator, (2) impostor,] an eater, a knave. Τρώκτης, ὅς δὴ πολλὰ καὶ ἀνθρώποισιν ἔωργει. ξ. 289. SYN. Πανούργος.

Τρωμά, vid. Τραυμά.

Τρωξάρτης, ου, Aol. αῶ, ὁ, P. N. muris. Τρωξάρταὶ πατρὸς μεγάλῃτρός. Hom. Batrach. 28.

Τρώξιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [edulis,] eatable. Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον. Theocr. 1. 49. SYN. Βρώσιμος, ἐδώξιμος, ἐδεστός.

Τρωπᾶω, vid. Τρόπῶω.

Τρώς, ὡς, ὁ, P. N. [Tros,] Τρωᾶ δ' Ἀλαστορίδην. Υ. 463. EPITH. Ἀμύμων, μεγάλῃτωρ.

Τρωτός, ἡ, ὄν, adj. [vulneratus, vulnerabilis,] wounded, vulnerable. Οὕτω σιδήρῳ τρωτὸν οὐκ ἔχει δέμας; Helen. 809.

Τρώω, vid. Τίτρώσκω.

Τυγχᾶνω, v. [(1) sum, (2) contingo, (3) adsequor,] to be, to happen, to reach, to hit. Τὴν μὲν δίκαιαν, τὴν δ' ὅπως ἐτύγχανέν. Hipp. 933. SYN. Εἰμί, ὑπάρχω, συμβαίνω, ἐντυγχᾶνω.

Τυδείδης, ου, Aol. αῶ, ὁ, patronym. [Tydides,] the son of Tydeus. Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης. E. 85.

Τυδεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Tydeus,] one of the seven chieftains at Thebes, and father of Diomed. Ἐγὼ δὲ Τυδεῖ κεδόν' Ἀστιάκου τόκον. Sept. Theb. 403.

EPITH. Δαΐφρων, μεγάθυμος, δουρίκλῆτος, κράτερς, μένεπτόλεμος, ὄχ' ἀριστός, ἀγαυός, ἱπποδάμος, Αἰτώλιος, Οἰνειαῖδης, ἱππηλάτης, ἱππότης, σάκεσπάλος, μίκρος δέμας ἀλλὰ μάχητης, πρόπῶλος φόνου.

Τυκίω, v. [polio,] to polish. See in Κρέξ. SYN. Ξέω.

Τυκισμά, αῖτος, τὸ, subst. [ædificium,] a building. Κάνωνων δὲ τυκισμάτ' αἰοῖβον. Troad. 814. SYN. Οἰκοδόμημα.

Τυκός, ου, ὁ, subst. [instrumentum ferreum, quo lapidicæ utuntur ad poliendos lapides,] an instrument used in polishing stones. Φοίνικί κανὼν καὶ τυκοῖς ἡρμοσμένα. Heracl. 940.

Τυκτός, ἡ, ὄν, adj. [fabricatus,] made, artificial. Τυκτὴν, καλλιρῶον, ὅθεν ὑδρεύοντ' ὀδῶνται. ρ. 206. SYN. Ποιήτος.

Τύλη,¹ as, ἡ, et τύλος, ου, ὁ, subst. [callus,] hard brawny skin produced by labor. "Ἴθι δὴθ', ὑπόκνυτε τὰν τύλαν Ἰσμήνιχ' Ἀχάρν. 954. See also Acharn. 553.

Τύλωω, v. [callosum reddo,] to render callous. Ὡσεῖ τις μάκελα τετύλωμένους ἐνδοθὶ χεῖρας. Theocr. 16. 32. SYN. Σκληρῶω, παχύνω.

Τύμβευμά, αῖτος, τὸ, subst. [sepultura, sepulcrum,] burial, a tomb. Ἐν δὲ λαισθῖν τυμβεύματι. Antig. 1220.

Τυμβεύω, v. [sepelio,] to bury. Οὐχ ὧδε ναύτας ὀλομένους τυμβεύομεν. Helen. 1244. SYN. Θάπτω, τύμβον χέω, ποίω.

Τυμβήρης, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [sepulchralis,] sepulchral. Τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἐδρας; Thesm. 889. SYN. Τυμβόχῶς, ἐπιτυμβιδίος, τυμβόχωστος.

Τύμβος, ου, ὁ, subst. [bustum,] a tomb. Τίς τὸν γέροντ' ἀτύμβον ὀρφανὸν σέθεν. Med. 1206. SYN. Χῶμα, τάφος, σῆμα, τάφρος, γήλοφος, τυμβόχῃ. EPITH. Ἀμύμων, εὐρύς, ἐπικεύς, μέγας, ὑψηλός, ἄκρος, ἀνδροκμητός, πολυκλαυτός, ξεστός, ἱερός, κοῖλος, ἐρικόδης.

Τυμβόχῃ, ἡς, ἡ, subst. [tumulus,] a tumulus, a tomb. Ἔσται τυμβόχῃς. Φ. 323. SYN. Τύμβος, χῶμα.

¹ The penult. of τύλη is generally long: cf. Lucill. 52.

- Τυμβόχθος**, *ον, ὁ* et *ή*, adj. [adgerens tumulum,] throwing up a tomb. Καὶ μήβ' ὁμαρτεῖν τυμβόχθᾶ χειρώματα. Sept. Theb. 1024.
- Τυμβόχωστος**, *ον, ὁ* et *ή*, adj. [in tumulum adgestus,] dug up so as to form a tomb. Νόμοις πρὸς ἔργμα τυμβόχωστών. Antig. 848.
- Τυμβώρυχος**, *ον, ὁ*, subst. [sepulcri violator,] a robber of graves, a resurrection man. Πρὸς πατρὸς τυμβώρυχος. Ran. 1179. EXP. Λωπδόυτης νεκρῶν.
- Τύμμα**, *ἄτος, τὸ*, et *τύπη*, *ἥς, ή*, subst. [ictus,] a blow. Ὅσοῖκόν ἐστὶ τὸ τύμμα. Theocr. 4. 55. See also Apoll. 3. 848. SYN. Πληγὴ, κρουμά.
- Τύμπανισμος**, *οὔ, ὁ*, subst. [(1) tympani pulsatio; (2) excruciatio,] the beating of a drum; torment. Χὼ τυμπανισμός, χοὶ πύκνοι Σάβάζιοι. Lysistr. 388.
- Τύμπανον**, et *τύπανον*, *ον, τὸ*, subst. [(1) tympanum; (2) palus, ad quem devincti plagis cædebantur; (3) fustis,] a drum or timbrel, a whipping-post, a club. Μετὰ ταῦτ' ἐκθύβάντιζ' ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ. Vesp. 119. See also Hom. Hymn. 13. 3. EPI TH. Βυρσοτόνον, βυρσοῦτνες, ἐπιχώριον, βάρυβροχόν.
- Τυνδάρεϊς**, *α, ὄν*, adj. [Tyndareus,] of Tyndarus. Τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνέστησαν φόνον. Orest. 368.
- Τυνδάρεὺς**, *ον*, et *Τυνδαρεῶς*, *ω, ὁ*, P. N. [Tyndarus,] a king of Sparta, and husband of Leda. Σπάρτη, πατήρ δὲ Τυνδαρεῶς. Helen. 17. See also λ. 298. EPI TH. Κρατέροφρων.
- Τυνδάριδης**, *ον, ὁ*, et (2) *Τυνδαρίς*, *ἰδὸς, ή*, patronym. [Tyndaro satus vel sata,] (1) the son, (2) the daughter of Tyndarus. Παῖδες Τυνδαρίδαι. Helen. 1496. See also Helen. 471. SYN. See Κάστωρ.
- Τύνη**, Dor. pro ΣϚ, q. v.
- * **Τυννός**, *ή, ὄν*, et *τυννουτοσί*, [parvus,] thin, little. Αὐτὰρ ἐπ' ἅματι τυννὸν ἀνεὺ πύρρος, αἰνυτὸ δόρπον. Theocr. 24. 137. See also Nub. 876. SYN. Μικρός, παῦρος, ὀλίγος, τυθός.
- Τυντλάζω**, v. [glebas frango,] to break the clods. Οὐδὲ τυντλάζειν. Pax 1148.
- * **Τύπη**, vid. Τύμμα.
- Τύπισ**, *ἰδὸς, ή*, subst. [malleus,] a hammer. Ὀρθὸς ἐπὶ στελεῇ τύπιδος βάρυν ὦμον ἐρείσας. Apoll. 4. 957. SYN. Σφύρα, ραιστήρ.
- Τύπος**, *ον, ὁ*, subst. [forma,] a print, a figure. Ὡς ἡδὺς ἐν πόρπακι σὸς κεῖται τύπος. Troad. 1186. SYN. Τύπωμα, κόμμα, σχήμα, εἰδὸς, εἰκὼν. EPI TH. Ἡβητῆς, γραπτὸς, σίδηρονωτὸς, χρυσόκλλητὸς, ἐρατὸς.
- Τύπτω**, f. *τύψω* et *τυπτήσω*, v. [verbero,] to beat. Πᾶρῃω τύπτειν, πεινῇν, δαψῇν. Nub. 441. SYN. Πλήσσω, παίω, κρούω, ἄρασσω, κύπτω, πῦτάσσω.
- Τύπωμα**, *ἄτος, τὸ*, subst. [(1) figura, (2) vas,] figure, fashion; an urn. Τύπωμα χαλκὸςπλευρὸν ἡρμένον χέροιν. Soph. Electr. 54. SYN. Τύπος, ἄγγυς, τεῦχος.
- Τυραννέω**, et *τυραννέω*, v. [regno,] to hold the sovereignty. Ἰδίᾳ σθένων τίς, ἢ τυραννέων χθονός; Helen. 785. See also Med. 963. SYN. Ἀρχω, κρατέω, κυρίεω, βασιλεύω, δεσπόζω, ἀνάσσω, κοιρανέω.
- Τυραννικός**, *ή, ὄν*, et *τυραννός*, *ον, ὁ* et *ή*, adj. [tyrannicus,] of a tyrant or absolute monarch, royal. Εἰς θρόνους τυραννικούς. Ion 1572. See also Androm. 3. SYN. Ἀρχικός.
- Τυραννίς**, *ἰδὸς, ή*, subst. [regnum,] absolute power, sovereignty. Κρείσσω διδωσὶ τῆς τυραννίδος χάριν. Hipp. 1024. SYN. Ἀρχή, κοιρανίη, δεσποτεία, βασιλεία. EPI TH. Πόλυόχθης, ἰσοθέος. PHR. Μήτηρδικτίας.
- Τυραννός**,¹ *ον, ὁ* et *ή*, subst. [tyrannus,] a sovereign, a tyrant. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πύλει. Eur. Suppl. 439. SYN. Βασίλευς, ἀρχὼν, ἀναξ. EPI TH. Σεμνὸς, λαμπρὸς, μακάριος, βάρβαρος, ὠμόφρων, δημόβροτος, κρατέρος.
- Τυρβάζω**, v. [turbas excito,] to disturb. Ὁψωνοῦντας τυρβάζεσθαι. Pax 1007. SYN. Τάρασσω, θορύβειω, φιλονεικῶ.

¹ For the adj. Τυραννός, see the word Τυραννικός.

Τύρευνᾶ, ἄτος, τὸ, et τυρός, οὐ, et τυροῖς, εντός, ὁ, subst. [caseus,] cheese. Πηκτοῦ γαλακτός τ' οὐ σπᾶνῖα τυρεύνᾶτᾶ. Cycl. 190. See also Cycl. 136. and Theocr. 1. 58. SYN. Πηκτῇ, τροφᾶλῖς. EPITH. Ὅπιᾶς, αἰγείος, νεόπηκτος, ἁπᾶλός, πίων.

Τυρίος, α, ὄν, adj. [Tyrius,] of Tyre, Tyrian. Φοινικὸγένοὺς παῖ τῆς Τυρίας. Eur. fr. Cret. 2. 1.

Τυρόγλυφος, ον, ὁ, P. N. muris. See in Λιμνισίος.

Τυροῖς, vid. Τύρευνᾶ.

Τυροκνηστῖς, ἰδός, ἡ, subst. [radula caseo radendo,] a cheese-scraper. Οὐ στήσμαι ἔλαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδός. Lysistr. 231.

Τυρόνωτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [dorsum habens ex caseo,] cheese-backed. Κάμοι πλάκουντος τυρόνωτον δὸς κύκλον. Acharn. 1124.

Τυρόπωλῶ, v. [(1) caseos vendo, (2) examino,] to be a cheesemonger, to weigh. Ἀνδρῶν ποιητῶν τυρόπωλῆσαι τέχνην. Ran. 1369.

Τυρόπῳλῆς, ον, ὁ, subst. [caseorum venditor,] a cheesemonger. Καὶ τυρόπωλαι. Equit. 854.

Τυρός, vid. Τύρευνᾶ.

Τυρσηνικός, ἡ, ὄν, Τυρσηνῖς, ἰδός, ἡ, et Τυρσηνός, ὄν, adj. [Tyrrhenus,] Tyrrhene, Tuscan. Χρὴ μένειν Τυρσηνικῆς. Rhes. 985. See also Med. 1339. and 1356.

* Τυρῶ, ὄος, ἡ, P. N. [Tyro,] the daughter of Salmoneus. "Ενθ' ἦτοι πρέτην Τυρῶ ἰδόν. Λ. 234.

Τυτθός, ἡ, ὄν, adj. [parvus,] little. Καὶ ἑτρεφέ τυτθὸν ἐόντᾶ. a. 435. SYN. Μικρός, ὀλιγός, βαιός, τυννός.

Τυφαονίος, α, ὄν, adj. [Typhaonius,] of Typhoëus or Typhon. Καυκάσου ἐν κνημοῖσι, Τυφαονίῃ ὅτι πέτρῃ. Apoll. 2. 1214.

Τυφῶων, ὄνός, Τυφῶν, ὦνός, Τυφωεύς, ἔως, Τυφῶς, ὦ, ὁ, P. N. [Typhon, Typhoëus,] a famous giant. Δεινόν τ' ἀργάλεον τέ Τυφῶνᾶ. Hom. Apoll. 307. See also P. V. 362. B. 783. and P. V. 378. EPITH. Θούρος, ἐκάτογκάρηνος, τρισώματός, ἄγριός, ἐκάτογκεφάλας, Κίλιξ, πολυκάρηνος, γηγενής, σμερδαλέος, πέλωρ.

Τυφλόπους, πῶδός, adj. [caecum pedem habens,] blind-footed. Ἄ πῶδᾶ σὸν τυφλόπουν θεράπεύμασιν. Phæn. 1565.

Τυφλός, ἡ, ὄν, adj. [(1) caecus, (2) qui non videtur,] blind, not seen. See in Τόξευμᾶ. SYN. Ἄλᾶός, ἀφανής, τυφλώδης, τυφλώψ.

Τυφλῶ, f. ὤσω, v. [caecum reddo,] to blind. Ὅψιν τυφλώσας. Phæn. 776. SYN. Ἐκτυφλώ.

Τυφώγερον, οντός, ὁ, subst. [fastuosus senex,] a disdainful old man. Ἡκουσά γάρ τυφώγερον-τάς. Lysistr. 335. SYN. Τυφεδάνος.

Τύφω, v. [fumum emitto, ardeo,] to emit or cover with smoke, to burn. Κά-τυφέ, κάνέπνυε. Antig. 1009. SYN. Κάπνιζω, κάπνω φύρω, καίω, μαράινδμαι, φλέγω.

Τυφωεύς, vid. Τυφῶων.

Τυφῶς, ὦ, ὁ, subst. [procella acrior,] a violent tempest. Μεγάλῃ τυφῷ καὶ πρηστήρῃ. Lysistr. 974. SYN. Ἄελλᾶ, λαίλαψ, θεελλᾶ, κάταιγῖς.

Τύχη, ἡς, ἡ, subst. [fortuna,] fortune. Οὐκ ἐστίν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις. Hec. 774. SYN. Συντύχια, εὐτύχια, πέπρωμένη, εὐδαιμονία, δυστύχια, συμφορά, τὸ συμβαίνδον. EPITH. Ἀγᾶθῃ, μακάριᾶ, θραυσάντυξ, μεγάλη, ἄωρος, αἰσχροῖ, ἀφανής, δυστυχῆς, ἀνέλπιστος, τυραννός, εὐδαίμων, βάρυπότης, ἀβιωτός, δυσπάλαιστος, βᾶρεῖᾶ, οἰκτρᾶ, χθονίος, ἀναγκαία, εὐμήκης, προσαύλειος, μακάριᾶ, ἀσθενής, πολύστονός, λαμπρᾶ, ἁστατός, κακὸπότης, πολυφθόρος, γλυκεῖᾶ.

Τύχηρός, α, ὄν, adj. [(1) fortuitus, (2) fortunatus,] chance, fortunate. Τύχηρόν ὄντ' ἀνευ δίκας. Agam. 449. SYN. Εὐτυχής.

Τύχηρως, adv. [(1) fortuito, (2) fortunate,] by chance, fortunately. Ἀγαγεῖν τυχέρως τὰ κατ' ἄγρους Διδονούᾶ. Acharn. 250. SYN. Εὐτυχῶς, ἀνέλπιστᾶ.

Τύχιος, ον, ὁ, P. N. [Tychius,] Τύχιος καμὲ τεύχων. H. 221.

Τωθάζω, f. ἄσω, v. [irrideo,] to jeer. Λάβοῦσ', ἰν' αὐτὸν τωθάσω νεανίκαῶς. Vesp. 1362. SYN. Σκώπτω, χλευάζω, λοιδορέω, ἐρεθίζω.
Τῶς, id. q. Οὕτως, q. v.

Υ.

Υἱάδες,¹ ων, αἱ, P. N. [Hyades,] the Hyades, a constellation of seven stars. Πληῖαδας, Ὑάδας τε. Σ. 486.

Υἱακίνθινος, η, ὄν, adj. [hyacinthinus,] hyacinthine, purple. Ὑακινθίνῳ ἀνθεῖ ὁμοίως. ψ. 158. SYN. Πορφύρεός.

Υἱακίνθος, ου, ὁ, P. N. et (2) ὁ et ἡ, subst. [Hyacinthus,] (1) Hyacinthus, (2) a hyacinth. Ἡ κόμοις Ὑακίνθου. Helen. 1468. EPITH, (1) Ἰμερῶεις, Ἄμυκλαῖος, (2) εὐώδης, πύκνος, μαλάκος, ἀνθεμῆεις, πορφύρεός.

Υἱάλινος, α, ὄν, adj. [vitreus,] of glass or crystal, transparent. Ἐξ υἱάλινων ἐκπομάτων καὶ χρυσίδων. Acharn. 74. SYN. Λαμπρὸς.

Υἱάλος, ου, ἡ, subst. [crystallus, vitrum,] a crystal, glass. Ἄφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; b. τὴν υἱάλον λέγεις; Nub. 766.

Υἱάπολις, ἔως, ἡ, P. N. [Hyampolis,] a town in Bœotia. Καὶ Ὑάπολιν ἀμφε- νέμοντο. B. 521.

* Υἱαντίος, α, ὄν, adj. [Hyantius,] Bœotian. Ἡε κάρ' ἄλλος Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο. Apoll. 3. 1240.

Υἱβάλλω, Æol. pro Ὑπβάλλω, q. v.

Υἱβός, η, ὄν, adj. [curvus,] crooked. Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματός, ὑβέ, τᾶφειης. Theocr. 5. 43. SYN. Κυβός, κάμπυλός, γυρός.

Υἱβρίζω, f. ἴσω, et ὕβρισιῶω, v. [contumelia adificio,] to insult. Οὗτοι μ' ὕβρι- ζώσ', ὧν πόλις τὰνῦν κλύει. Orest. 430. See also Anacr. 57. 5. SYN. Ἐξυ- βρίζω, καθύβριζω, ὀνειδίζω, αἰκίζω, δεινάζω, αἰσχύνω.

Υἱβρίς,² ἔως, ἡ, subst. [contumelia,] insult, insolence. Ἀθῆνᾶτον Ἡρας μητὲρ eis ἐμὴν ὕβριν. Bacch. 9. SYN. Αἰκεία, ἀτιμία, ὕβρισμα, ἀδικία. EPITH. Οὐχ οἶσα, ἀτάσθαλός, ὑπέρβιός, ἄλεγεινῇ, ἀθεμίσιτός, αἰνῇ, θυμαλγής.

Υἱβρισμαῖ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) injuria, (2) ludibrium,] an injury, an insult. Ὑβρισμαῖ θεμένος τὸν Ἀγάμέμνονος γόνον. Orest. 1037. SYN. Ὑβρίς, ἀδικημαῖ, ἐπήρειᾶ, λώβη, ὀνειδός.

Υἱβριστής, οῦ, superl. * Ὑβριστοτάτος, η, ὄν, adj. [contumeliosus,] insolent. Εἶναι σ' ὕβριστὴν φησί. Plut. 1074. See also Vesp. 1303. SYN. Λωβητήρ, ὑπέρηφᾶνός, λοιδορὸς, θρασὺς, βίαστής.

Υἱγαίνω, v. [valeo,] to be well. Ὅτι ἡ νήφοντες οὐχ υἱγαίνωμεν. Lysistr. 1228. SYN. Εὖ ἔχω, εὐθηνέω, εὐρωστέω.

Υἱγεία, ας, ἡ, subst. [salus,] good health. Δόξαν τὸδ' υἱγείας ἔχει. Bacch. 936. EPITH. Ἀγλαῶδωρὸς, χρυσέα, καλλιπλοκάμους, μακάρις.

Υἱγής, ἂ, ὄν, et υἱγής, ἔός, ὁ et ἡ, adj. [sanus,] sound, healthy, true. Ἄκος υἱγῆρόν ἐν. Nem. 3. 29. See also Androm. 448. SYN. Ἀσκηθής, ἀληθής, σῶς, εὐρωστός, ἐβρώμενος, ἀνόςος.

Υἱγραίνω, v. [humecto,] to moisten, to water. Λευκῆς τᾶκείσης χυῖνός, ὑγραίνει γῶας. Helen. 3. SYN. Βρέχω, διάβρεχω, ἄρδω, ὕδραίνω.

Υἱγρόβoλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [humidus,] moist, wet. Ἡ δ' ὑγρόβoλους σταγόνas νούτους. Eur. fr. Chrys. 7. 3.

Υἱγρός, ἂ, ὄν, adj. [(1) humidus, (2) mollis, (3) viridis,] moist, watery, soft, verdant. Ἀζεινὸν ὑγρὰν ἐκπερᾶσαι. Androm. 786. SYN. Ὑδατῆεις, ὑδατῆ- νός, ὕδρηλός, ὕδρηρὸς, ἐφῦδρὸς, ἐνῦδρὸς, δρῦσῆρὸς, μαλάκος, ὕδαρής.

Υἱγρότης, ητός, ὁ, subst. [humiditas,] moisture. Πῆζεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντιαν. Phœn. 1271. SYN. Ἰκμάς, ὕδαρότης, ὑγρασία.

¹ The first syllable of Ὑάδες is long twice in Euripides, Ion 1156. Electr. 468. and twice short in Hesiod, Op. 233. and Fr. 60. 4. and once Arat. 173.

² Ὑβρις is used in the sense of Ὑβρίστῃς, Hes. Op. 189.

- Υγρώσσω, v. [madeo,] to be wet. Βδλαῖς ὑγρώσσω σπόγγος ὤλεσεν γραφήν. Agam. 1300. SYN. Υγραίνομαι, διαβρέχομαι.
- Υδαρής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [aqua dilutus,] diluted with water. Ὑδαρεῖ σαίνειν φίλοντι. Agam. 771. SYN. See Υγρός.
- Υδάτηγος, οὔ, ὁ, subst. [aquæ ductor,] a conveyer of water. Τίς ἀνὴρ ὑδάτηγος ἱμαῖον. Call. fr. 42.
- Υδατίνος, η, ὄν, et ὑδατοεῖς, εσσα, ἔν, adj. [aquosus,] watery. Πολλὰ δ' οἶα γυναικες φῶρεοισ' ὑδατῖνα βράκη. Theocr. 28. 11. See also Theocr. 25. 89. SYN. Υγρός, ὑδαρής, ὑδρηλός, καθῦδρος, ἐνῦδρος, δροσῆρος, μάλακος.
- Υδάτοτρέφης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [in aqua nutritus,] nourished in water. Αἰγειρῶν ὑδάτοτρέφων ἦν ἄλσος. ρ. 208.
- Υδεῖω, et ὕδεύμαι, v. [celebro,] to celebrate. Χαλκῆας μὲν ὑδεῖομεν Ἡφαίστιο. Call. 1. 76. See also Apoll. 2. 530. SYN. Ὑμῆω, ᾄδω, κητέω.
- Υδρα, as, ἡ, et ὑδρὸς, ον, ὁ, subst. [hydra,] a water-snake. Ὑδρας λειοντάς τ' ἐξάπολλυναι λέγων. Heracl. 950. See also B. 723. ΕΡΙΤΗ. Λερναία, ὀλοφῶρων, λυγρὰ, εἰδυῖα, μυρϊόκρανός, ἀμφϊόκρανός, πάλιμβλαστὴς, πολῦφονός, ὀλοή.
- Υδραίνω, f. ἄνω, v. [lavo,] to wash. Ἡ δ' ὑδρηνάμενη. ρ. 58. SYN. Λούω, βρέχω, ὑγραίνω.
- *Υδρεῖα, as, ἡ, subst. [aquatio,] drawing of water. Ὑδρεῖς περὶ δῆριν ἀμεμφεῖ. Apoll. 4. 1767.
- Υδρεύω, v. [aquam peto,] to go for water. Ἡ πειρήνας ὑδρευσόμενα. Troad. 208. SYN. Πῶτιζω, ἀντλέω.
- Υδρηλός, et ὑδρηρός, η, ὄν, adj. [humidus,] moist, wet. Σταγόνας ὑδρηλός, ὡς τὰ γ' ἐκ γάτας τρέφῃ. Eur. Suppl. 217. See also Eur. fr. Beller. 17. 6. SYN. See Υγρός.
- Υδρία, as, ἡ, subst. [vas aquarium,] a water-vessel. Φερε δευρὸ ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδρίαφόρε. Eccles. 733. SYN. Ἀγγεῖον, κάλπῖς, σκευὸς.
- Υδρίαφόρος, ον, ὁ et ἡ, subst. [qui vas aquarium gestat,] a bearer of a water-vessel. See in Ὑδρία.
- Υδροειδής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [aquæ similis, aqueus,] water-like, aqueous. Τὸν ὑδροεντὰ δὴνὰκί χλωρὸν. Helen. 348.
- Υδρομέδουσα, ης, ἡ, P. N. ranæ. Καὶ με πατήρ Πηλεύς ποτὲ γεινᾶτο, Ὑδρομέδουση. Batrach. 19.
- Υδρορροῖα, ἄς, ἡ, subst. [cloaca,] a gutter or sewer. Τόσαυτὰ λέξας, εἰς ὑδρορροῖαν πέσω. Acharn. 1186. SYN. Διῶρνε, διαρρόη.
- Υδροφόρος, ον, ὁ et ἡ, subst. [qui aquam gestat,] a water-bearer. Σάμερον, ὑδροφόροι. Call. 5. 45. SYN. Ὑδρίαφόρος, ὑδροχῦτος.
- Υδροχάρις, ὡς, ἡ, P. N. ranæ. Ὑδροχάρις δὲ τὲ πέφνε. Batrach. 224.
- Υδροχῦτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [aquam fundens,] pouring out water. Κρήναισι παρ' ὑδροχῦτοις. Cycl. 66.
- Υδωρ, ἄτος, et ὕδωρ, ἔος, τὸ, subst. [aqua,] water. Καὶ κεν ὕδωρ φῶρεοις. Z. 457. See also Hes. Op. 61. SYN. Χεῦμα, χδὰ, νᾶμα, θαλασσα. ΕΡΙΤΗ. Ἀγλαῶν, ἄλμυρον, ἄσπετον, ἱερὸν, ἀκῆρατον, ἀμβροσίον, καλὶρρόον, δνοφῆρον, κάλλιστον, λαβροτάτον, μέλαν, ὄμβριμον, ἄατον, χειμῆριον, ψυχρόν, γλυκερόν, λευκόν, μελίηδες, λιᾶρον, σεμνόν, δινηῆν, νοτῆρον, κυᾶνειδες, πλούσιον, ποτᾶμιον, ἄστακτον, καθᾶρον, αἰονόν, λίμναϊον, ἀφθιτόν, ἀφθόνον, δνοφῆρον, ἐπήρατον, πορφοῦρον, πόντιον, πηγαῖον, ναυλόχον, μαρμαρῶεν, κοροτρόφον, καρπᾶτόκον.
- Υεῖς, ἰδός, ἡ, P. N. [Hyetis,] a mountain near Miletus. Ὑμμες δ' Ὑεῖδος καὶ Βυβλίδος ἀδύ λιπόντες. Theocr. 7. 115.
- Υεῖος, οὔ, ὁ, subst. [pluvia,] rain. Δωμάτος ἀγλαῖην τὲ καὶ ὕετοῦ ἐμμεναὶ ἄλκαρ. Apoll. 2. 1076. SYN. Ὀμβρός, δροσός, βροχή, ὕδωρ.
- Ὑηνία, as, ἡ, subst. [indoles suilla,] hoggishness. SYN. Μωρία, ἀμάθια, ὕδῖα.
- Υθλέω, v. [nugor, garrio,] to trifle, to babble. Ὑθλεῖς ἀπερρ' οὐκ ἂν διζαζαίμεν σ' ἐτι. Nub. 781. SYN. Ληρέω, φλυαρέω, μωραίνω, στῆμύλλω, κωτίλλω.

Υἱοδίον, ου, τὸ, subst. [filiolus,] a little son. Τὸ γὰρ υἱοδίον τηρεῖ με. Vesp. 1347. SYN. Παιδίον, παιδαρίον.

Υἱός, ἔός, υἱός, οὔ, et υἱς, ἴός, ὁ, subst. [filius,] a son. Τὸν πατέρα τύπτεισθαι ὅστιν ὑπὸ τῶν υἱέων. Nub. 1341. See also Troad. 980. and Apoll. 1. 72. SYN. Παῖς, τέκνον, τέκος, γόνος, ἀπὸ γόνος. EPIITH. Ὠκυμῶρος, φίλος, κρατερὸς, ἀριστός, ὑπέρθυμος, διότρεφής, κυδαλῖμος, κραταιός, δαΐφρων, ὀλβίος, καρτερόθυμος, σχῆτλις, ἐγχεσίμωρος, ἐσθλός, πίνυτος, ἡβίωων, ἀρήϊος, ἀσχετός μένος, ἀγλαός, ἀλκίμος, ἀνύμων, γαίηϊός, ἐυμμελής, ἴφθιμος, νήπιός, περικλυτός, τοξοφῶρος, ἀταρβής, ἐριούνιος, νόθος, τὰχυσ, ἦς, μέγας, ἐρικόδης, νηπιᾶχος, σχῆτλις, δυσώνυμος.

Υἱωνός, οὔ, ὁ, subst. [nepos,] a grandson. Υἱωνοῖο πέσόντος. N. 207. SYN. Ἵνις, ἑγγόνος.

Ὑκης, ου, ὁ, subst. [piscis quidam,] a kind of fish. Θεὸς δὲ οἱ ἱερὸς ὕκης. Call. fr. 72.

Ὑλαγμα, ἄτος, τὸ, ὕλαγμος, οὔ, ὁ, et ὕλακη, ἦς, ἡ, subst. [latratus,] a barking. Σὺ δ' ἐξόρινας ἡπίους ὕλαγμασίν. Agam. 1621. See also Φ. 575. and Apoll. 3. 1216.

Ὑλαῖος, ου, ὁ, P. N. [Hylæus,] Οὐδὲ μὲν Ὑλαῖον. Call. 3. 221.

Ὑλαῖος, α, ὅν, et ὕλεις, εσσα, ἔν, adj. [sylvanus,] of the woods, woody. Οἷα δὲ θήρ ὕλαῖος. Theocr. 23. 10. See also α. 246. SYN. Δενδρῆεις, ὕλοκῶμος, ἄγριος, δασύς.

Ὑλακίδης, ου, ὁ, patronym. [Hylacides,] the son of Hylacus. Κάστωρ Ὑλακίδης. Ξ. 204.

Ὑλακῶμωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [latrando custodem agens,] a barking guardian. Περίσσεινον κύνες ὕλακῶμωροι. π. 4.

Ὑλακτεῶ, * ὕλασκω, et ὕλαω, v. [latro,] to bark. Ἄμουν' ὕλακτῶν. Alcest. 776. See also π. 9. and Æsch. Suppl. 884.

Ὑλας, ου, ὁ, P. N. [Hylas,] the companion of Hercules. Αὐτὰρ Ὑλαν φίλο-τητι. Apoll. 1. 1324. EPIITH. Κἄλός, ἐσθλός, ὁπάων, πρωθήβης, ξανθός, κάλ-λυστος, χαῖρις.

Ὑλη, ἡς, ἡ, subst. [(1) sylva, (2) lignum, (3) materia,] a wood, wood, materials. Θηρᾶν καθ' ὕλην Κύπριν. Bacch. 677. SYN. Δρυμός, δριῦν, ξυλόν, φρυγᾶνόν. EPIITH. Χλωρά, βαθύξύλος, δυσεὔρετός, σκιᾶράκῶμος, ἀκροτάτη, βα-θειᾶ, δάσκιος, παντοίη, τηλεθώσῃ, ἀσπετός, ἀγνυτός, ἀζάλεα, νεόθηλῆς, πυκνός, αὐή, ἀγρία, λῆστα, ὀρειᾶς, πολυδένδρεῦς, φορβᾶς, ἀξύλος.

Ὑλεις, vid. Ὑλαῖος.

Ὑληκοίτης, ου, adj. [qui cubat in sylvis,] sleeping in the woods. Καὶ νήκυροὶ ὕληκοῖται. Hes. Op. 527.

Ὑλουργός, ὕλουργός, ὕλητομός, et ὕλοτόμος, ου, ὁ, subst. [qui ligna secat,] a wood-cutter, a carpenter. Ἀνερὲς ὕλουργοί. Apoll. 2. 80. See also Herc. F. 241. Theocr. 17. 9. and Ψ. 114. SYN. Ξύλουργός, ξυλοτόμος, ξυλοκόπος.

Ὑληφόρος, ου, ὁ et ἡ, subst. [qui ligna portat,] a bearer of faggots. Εὐρόνθ' ὠρίκην ὕληφόρον. Acharn. 272.

Ὑλήωρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [saltuarius,] living in the woods. Αἴγῃ μὲν ὕλήωροὶ ἀπόπρῶθεν. Apoll. 1. 1227.

Ὑλλῆες, ων, οἱ, P. N. [Hyllei,] a nation in Illyria. Ὑλλήων νῆσοι γὰρ ἐπι-προύχοντο. Apoll. 4. 525.

Ὑλλήϊς, ἰδός, ἡ, adj. [Hyllensis,] of the Hyllei. Ἀμφὶ πόλιν ἄγαν ὕλληϊδᾶ. Apoll. 4. 536.

Ὑλλίκος, ἡ, ὅν, et Ὑλλίς, ἰδός, ἡ, adj. [Hyllicus,] of Hyllus. Ὑλλικῶ ἐν λίμνῃ, σχεδὸν ἀσπεός. Apoll. 4. 1125. See also Pyth. 1. 120.

Ὑλλός, ου, ὁ, P. N. [Hyllus,] (1) a river in Lydia, (2) the son of Hercules. Ὑλλῶ ἐπ' ἰχθυόεντι. Υ. 392. EPIITH. (2) Κρατερὸς, σθενᾶρος, Ἡράκλειδης.

Ὑλοδρόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in sylvis currens,] running in the woods. Θηρῶν τ' ἀγρίων πυδὲς ὕλοδρόμων. Thesm. 49.

¹ Ὑλη is also a P. N., a city in Boeotia, B. 500.

Υλῶκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sylvosus,] woody. Ἐπεὶ ὑλῶκον ῥάπος ἦλθεν. Androm. 283. SYN. See Ὑλαῖος.

Υλῶφᾶγος, et ὑλῶφορβός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in sylvis pascitur,] fed in the woods. Καὶ βόως ὑλῶφάγοι κρεῖας. Hes. Op. 589. See also Iph. T. 262.

Ὑμεῶπός, ἡ, ὅν, adj. [vestras,] of your country. Ὁ γοῦν χᾶρακτῆρ ὑμεῶπός τῶν ῥητόρων. Pax 220.

Ὑμέναιος, ου, ὁ, subst. [(1) Hymenæus, deus nuptiarum, (2) cantus nuptialis, (3) nuptiæ,] the god of marriage; the nuptial song; nuptials. Ὑμῆν, Ὑμέναι' ὦ, Ὑμῆν Ὑμέναι' ὦ. Pax 1332. SYN. Γάμος, γάμῃλευμα. EPIITH. Κἄλός, φύνιός, ποιμνίτης, δίκαιός, ἐράσμιός, κρύφιδός, πάμφωνός, ἰμερδείς, ὠκυμῶρός, πένθιμός, νυμφιδίος, σεμνός, χάρεις, ἀτάσθαλός, ἐννυχίος, περικλυτός, αἰνυμῶρός, νεόζυγ, ἀνορόφονός.

Ὑμέναιός, v. [(1) uxorem duco, (2) Hymenæum canto,] to marry a wife, to sing the nuptial song. Ἀμ-φὶ λουτρᾶ καὶ λέχος σὺν Ὑμέναιον. P. V. 973. EXP. Ἀδω τὸν Ὑμέναιον, σινάπτω τὸν γάμον.

Ὑμετέρως, et ὕμω, ἂ, ὅν, pronom. [vester,] your. Διὰ τῆς χώρας τῆς ὕμετέρας. Aves 557. See also β. 140. SYN. Σφετέρως, σφωϊτέρως.

Ὑμῆν, ἐνός, ὁ, P. N. [Hymen,] the god of marriage. See Ὑμέναιος.

Ὑμνῶ, et ὕμνωδῶ, v. [decanto,] to celebrate in song. Ἐνθεν Δωρίς ὕμνηθη-σέται. Ion 1590. See also Ion 6. SYN. Ἄννμνῶ, ἐφνμνῶ, καθνμνῶ, κληίζω, κελᾶδῶ, εὐφημῶ, αἰνῶ, εὐδῶ, αἰδῶ. PHR. Κλυταῖς δαιδάλλειν ὕμνων πύχαις.

Ὑμνητός, η, ὅν, adj. [carmine celebrandus,] deserving of song, celebrated. Ὑμνητὸν ἐόντᾶ, καὶ Κάστωρος βίαν. Pyth. 11. 93. SYN. Εὐνμνός, πολυφᾶτός, περικλυτός.

Ὑμνοποιός, et ὕμνωδός, ου, ὁ et ἡ, subst. [cantator,] a songster. Τῆς ὕμνοποιῶν παιδᾶ Θορήκιον θεᾶς. Rhes. 647. See also Herc. F. 394. SYN. Μελωδός, ἀοιδόθετης, ψαλτήρ.

Ὑμνός, ου, ὁ, subst. [hymnus,] a hymn, a song. Ὑμνον δ' ἀκούσῃ τόνδ' ἐδέσμιον σέθεν. Eumen. 306. SYN. Μελός, ἀοιδῆ, ψδῆ, ῥμός. EPIITH. Ἄλῦρός, τερπνός, εὐάχητός, ὑπὸνυμφιδίος, δοκίμος, εὐᾶρεστός, θαυμαστός, ἀναξιδόρμυγξ, δαΐδάλος, ἡδυεπής, κλυτός, μελίγηνός, ὑπὸνυμφιδίος, θρασύς, καλλίνικός, φίλιός, φιλοτήσιός, γλυκός, γερᾶρός, ὀρθριός, ἐράτός, λιγός, μηλόνυμός, ὀξυφωνός, μακάριός.

Ὑμνωδῶ, vid. Ὑμνῶ.

Ὑμνωδία, as, ἡ, subst. [hymnorum cantio,] a singing of hymns. Γαῖαν βιᾶσθαι μακάριαις ὕμνωδiais. Helen. 1433. SYN. See Ὑμνός.

Ὑμνωδός, vid. Ὑμνοποιός.

Ὑμουσία, as, ἡ, subst. [musa suilla,] a grunting muse. Θαν-μάζω τῆς ὕμου-σίας. Equit. 986. SYN. See Ὑμνία.

Ὑπαγκάλιζω, f. ἴσω, v. [in ulnis gesto,] to bear in the arms, to embrace. Τὸ θῆλυ παιδὸς γένος ὑπηγκάλισμεν. Heracl. 42. SYN. Ἀγκάζω, ἀγκάλιζεσθαι, κατασπάζεσθαι, προσπύσσεσθαι.

Ὑπαγκάλισμα, ἄτος, τὸ, subst. [ulnarum gestamen,] an object embraced. Ὡ νεὸν ὑπαγκάλισμα μητρὶ φιλᾶτόν. Troad. 759. SYN. Ἀγκάλισμα, ἀσπασμός, πρόσπύγμα.

Ὑπᾶγω, v. [subduco, recedo,] to withdraw, to retire. Τιν' ὑπᾶγεις μ' ἐς ἐλπίδα; Helen. 825. SYN. Ὑπεξᾶγω, ὑπεξαιρέσθαι, ὑφαιρέω, ἐκκλέπτω, ὑπὸβάλλω, ἀπαλλάττομαι, χωρῶ.

Ὑπάγωγεός, ἐως, ὁ, subst. [instrumentum fabrilis,] a trowel. Ἄνω δὲ τὸν ὑπάγωγῶ. Aves 1149.

Ὑπάειδω, contr. ὑπᾶδω, v. [succino,] to sing in an under tone. Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἰεῖ. Σ. 570. See also Ran. 368. SYN. Ἐπᾶδω.

Ὑπαί, poet. pro Ὑπᾶ, q. v.

Ὑπαιδεῖδω, vid. Ὑποδεῖδω.

Ὑπαιθᾶ, adv. [recta,] straight on. Κοιλῇ ὑπαιθᾶ ῥάπη. Apoll. 2. 737. SYN. Ἰθὺ, ἐνάντιον.

- ὑπαίθριος, α, ὄν, adj. [subdivus,] under the open air. Ῥανίδ' ὑπαίθριος δρόσον. Androm. 226. SYN. Αἰθριός.
- ὑπαίθω, v. [clam ardeo,] to burn secretly. Καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σὸν; Trach. 1212. SYN. Αἶθω, κατὰκαίω.
- ὑπάισσω, et ὑπάσσω, f. ξω, v. [subtus moveor,] to move under. Βωμοῦ ὑπαίξας. B. 310. See also Φ. 126. et Aj. Fl. 301. SYN. Ὑπεξέρχουμαι, ὑφέρπω, ὑφορμῶ, ἀπαΐσσω.
- ὑπακούς, vid. Ὑπήκους.
- ὑπακούω, v. [audio, parco,] to hear, to obey. Ὁ δ' ἄρ' ἐμμάπῃως ὑπακούσε. ξ. 485. SYN. Ἀκούω, ἀκροῦμαι, πειθαρχέω, ἐπακούω, ὑπείκω, ὑπότάσσομαι, πρόσ-εχω, πείθουμαι, εὐπειθέω, ἀκλόουθεω.
- ὑπαλείφω, f. ψω, v. [sublino,] to anoint beneath. Ὑπαλείφον εἰρήνην μὲ τῷ φθαλμῷ τᾶχϋ. Acharn. 1029. SYN. Ἐπαλείφω, χρίω, μύρδω.
- ὑπαλεύδουμαι, et ὑπαλύσκω, v. [declinando vito,] to escape narrowly. Τῶν ὑπαλευνάμενος θανάτον. ο. 275. See also δ. 512. SYN. Ὑπεκφεύγω.
- ὑπαλύξις, ἔως, ἡ, subst. [effugium,] escape. Κάκων ὑπαλύξιν ἔσεσθαι. ψ. 287. SYN. Φύγη, ἀλυξις.
- ὑπαλύσκω, vid. Ὑπαλεύδουμαι.
- ὑπανᾶκινεω, et ὑπάποτρέχω, v. [levi motu abeo,] to move away lightly. Ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανᾶκινεῖν. Eccles. 1165. See also Eccl. 284. SYN. See Ὑπόκινεω.
- ὑπανῖδουμαι, v. [angor,] to be annoyed. Ἔωθεν ὑπανῖδωντὸ τῇ νοσηνῖα. Nub. 1198. SYN. Ἀνῖδουμαι, λυπέω, ἐνόχλεουμαι, δυσχεραίνουμαι, ἀλγέω.
- ὑπανίσταμαι, v. [exsurgo,] to rise up. Ὑπανίστασθαι πρόσϊοῦσι. Nub. 989. SYN. Ἐξεγείρδουμαι.
- ὑπαντᾶω, et ὑπαντῶ, v. [obviam procedo,] to go to meet. Παῖδός ὑπαντήσας. Philoct. 719. See also Z. 17. SYN. Ἀπαντᾶω, προσκυρέω, ἐντυγχάνω, συμφερόμαι.
- ὑπαξόνιος, α, ὄν, adj. [qui circa axem est,] around the axle. Συρίγγων αἰωφθογγὺν ὑπαξόνιων. Call. 5. 14.
- ὑπαπόκινητέος, α, ὄν, adj. [clam subducendus,] must privately withdraw. Τοῦτ' ἐπὶ πόνηρον ἄλλ' ὑπαπόκινητέον. Thesm. 924.
- * Ὑπάποτρέχω, vid. Ὑπαπόκινεω.
- ὑπᾶρ, τὸ, subst. [visio vera,] a true vision. Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὑπᾶρ ἐσθλόν. τ. 547.
- ὑπάργυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [argentifer,] producing silver. Κρυπτὸς δ' ἐν ἀντροῖς τῇσδ' ὑπαργύρου χθόνος. Rhes. 967.
- ὑπαρνος, ου, ἡ, adj. [agnum sub se fovens,] cherishing a lamb under her. Καὶ παῖδ' ὑπαρνος γάρ τις ὥς ἀπόλλυσαι. Androm. 555.
- * Ὑπαρχῆ, ἡς, ἡ, subst. [initium,] a beginning. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς. CE. R. 132. SYN. See Ἀρχή.
- ὑπαρχός, ου, ὁ, subst. [(1) qui sub alio dux est, (2) dux,] a subordinate commander, a commander. Φράσων ὑπάρχοις τοῖς ἐμοῖς. Helen. 1431. SYN. Ἐπαρχός, ἀρχός, προστάτης, ἡγεμὼν, ἐπιστάτης.
- ὑπάρχω, f. ξω, v. [(1) incipio, (2) sum,] to begin, to be. Οὐκουν ὑπάρχειν τόνδε καθ'αυρόντ' ἀχρή; Rhes. 629. SYN. Εἰμὶ, γίνεσθαι, ἐπιγίνεσθαι.
- ὑπασπιδίος, α, ὄν, adj. [sub clypeo gestatus,] worn under the shield. Ἀνδρῶν ἰλη τὸν ὑπασπιδῖον. Aj. Fl. 1407.
- ὑπασπιστήρ, ἦρὸς, et ὑπασπιστής, οὔ, ὁ, subst. [armiger,] an armor-bearer. Ὅχλον δ' ὑπασπιστήρᾳ καὶ δόρυσσοῦν. Æsch. Suppl. 190. See also Rhes. 2. SYN. Ἀσπιστής, τευχεσφόρος, δούρφορος.
- ὑπασπίζω, v. [sum scutifer, protego,] to be an armor-bearer, to protect. Εὐμπίλους γένεσθαι, τῶνδ' ὑπασπίζων πάτρι. Heracl. 217. SYN. Ὑπασπιστής εἰμὶ, βῆθεω, ἐπικούρεω.
- ὑπαστρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sidereus,] of the stars. Κράτῃσιν ἀρσένων ὑπαστρον δέ τοι. Æsch. Suppl. 398.
- ὑπᾶτος, η, ὄν, adj. [summus,] highest. Ὑπᾶτος, ἴτω, ἴτω. Antig. 1332. SYN. Ὑπέρτατος, καθ'ὑπέρτατος, κράτιστος, μέγιστος, πάνὑπέρτατος.

- * Ὑπανυάζω, v. [subsplendesco,] to shine faintly. "Ολκὸν ὑπανυάζων. Apoll. 3. 1377. SYN. Ὑποστίλβω.
- * Ὑπανυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sub aula vel tentorio est,] under an awning. Σκήνης ὑπανυλόν. Aj. Fl. 796. SYN. Ἐνανυλός, ἐνδὸς μυχός, ὑπόστῆγος.
- * Ὑπάφρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [spumeus,] rheumy. Κατὰ πτόλιν, ὑπαφρὸν ὄμμι' ἔχων. Rhes. 707.
- * Ὑπέγγυός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sponsioni obnoxius,] responsible. Ἀμέρσας βίτον τὸ γάρ ὑπέγγυον. Hec. 1012. SYN. Ὑπεύθυνός.
- * Ὑπείδδμαι, v. [(1) suspicor, (2) video,] to suspect, to see. Πῶς; ἄρ' ὑπείδων τοῦθ'. Ion 1023. SYN. Ὑφῶρᾶω, ὑπόβλεπω, εικάζω.
- * Ὑπείκᾶθω, ὑπείκω, et ὑποδείκω, v. [cedo,] to yield. Τούτοις ὑπείκᾶθοιμι. Soph. Electr. 361. See also OE. R. 625. and Π. 305. SYN. Εικάθω, εἰκω, ὑπεξίσταμαι, ὑπόχωρῶ, συγχωρῶ, ὑπάκούω, προῶχω.
- * Ὑπείκτεός, α, ὄν, adj. [cedendus,] must give way. "Αρχοντες εἰσὶν, ὥστ' ὑπείκτεον· τί μή; Aj. Fl. 668.
- * Ὑπείμι, v. [subsum,] to be under, near, or present. "Ανδρες ἔμῳ ὑπέασι μέλαθρον. I. 204. SYN. Πάρεμι, εὐδὸν εἰμι.
- * Ὑπείμι, v. [subeo,] to enter. Ὡς λάθρα γ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσά με. Vesp. 463. SYN. Ὑπέρχῶμαι, ὑφίσταμαι.
- * Ὑπείνωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Hypenor.] Καὶ Ὑπείνωρᾶ, ποιμένα λαῶν. E. 144.
- * Ὑπείπω, v. [suggero,] to suggest. Ἀκὸν ὑπείπων. Herc. F. 957. SYN. Ὑφηγῶμαι, ὑποτίθημι, ὑπομιμνήσκω, προᾶγορεύω.
- * Ὑπείρ, ποῖτ. pro Ὑπέρ, q. v.
- * Ὑπειρεσία, ας, ἡ, subst. [remigatio,] rowing, oars. "Οσσαὶ ὑπειρεσίησιν. Apoll. 1. 114.
- * Ὑπειροχίδης, ου, ὁ, patronym. [Hyperochides,] the son of Hyperochus. Ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην. A. 672.
- * Ὑπείροχος, ὁ, P. N. [superior,] superior. Καὶ ὑπείροχον ἔμμεναί ἄλλων. A. 783. See also Trach. 1096. SYN. Ἐξῆχος, προφῆρεστέρος, ἐξαίρετός.
- * Ὑπέκ, præp. [ex,] from under. See in Τέμνω.
- * Ὑπέκδνμι, v. [effugio,] to escape from. Αἶ, αἶ· πόνους μὲν Τρωϊκοὺς ὑπεξέδν. Cycl. 347. SYN. Ὑπέκφεύγω.
- * Ὑπέκκλινω, v. [paulatim declino,] to stoop a little. Ἦν δ' ὑπεκκλίνη γέ δευρί. Equit. 272. SYN. Ὑπέκτρέπω.
- * Ὑπέκλαμβάνω, v. [clam excipio,] to receive secretly. Μήτηρ ὑπεκλάβουσα, καὶ κλείει πύλας. Herc. F. 992.
- * Ὑπέκπέμπω, v. [clam emitto,] to send out privately. Δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονός. Hec. 6. SYN. Λάθρα ἐκπέμπω.
- * Ὑπέκπρῶθεω, et ὑπεκτρέχω, v. [præcurro,] to outrun. Τόσσον ὑπεκπρῶθεον. θ. 125. See also Med. 524.
- * Ὑπέκρῶλῶ, v. [clam solvo,] privately to release from. Ἐνθ' αἶγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκρῶλυσαν ἀπήνης. 2. 88. SYN. Ὑπόλῶω, ἐκλῶω.
- * Ὑπέκπρῶρεω, v. [sub profluo,] to flow on beneath. Καλὸν ὑπεκπρῶρεει. 2. 87. SYN. Προῶρεω.
- * Ὑπέκπρῶφεύγω, et ὑπέκφεύγω, v. [effugio,] to escape. "Οφρᾶ τὸ κητὸς ὑπεκπρῶφῶν ἄλειτο. Υ. 147. See also Antig. 553. SYN. Ἐκφεύγω, προῶφεύγω, ἀποῶφεύγω.
- * Ὑπέκσῶζω, et ὑπεκσῶζω, v. [eripio incolumem e malo,] to rescue safe from harm. Αὐτὸν ὑπεξεσῶσεν Ἀπόλλων. ψ. 292. and Pers. 459. SYN. Ἐκσῶζω, ὑπεξέρῶω, ἐρύμαι, ὑπεξαίρω.
- * Ὑπέκτίθημι, v. [clam amoveo,] to remove privately. Λάθρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπεξέθου. Androm. 310. SYN. Ὑπέκπέμπω.
- * Ὑπέκτρέπω, v. [paulatim declino,] to turn a little aside. Ὑπεκτραποῖην μὴ οὐ² σῶζειν· ἐπεὶ, OE. C. 566. SYN. Ἀνάχωρῶ, ἐκτρέπω, ὑπεκκλίνω.

¹ Ὑπείροχος is also a P. N.

² Μη οὐ in scanning form a crasis of one long syllable.

ἵπεκτρέχω, vid. ἵπεκπρόθεω.

ἵπεκφέρω, v. [clam effero,] to carry away privately. Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος. Θ. 268. SYN. ἵπεξεῖρω, ὑπεξαίρω, ἐκφέρω, ἐξαγω, ὑπεξαγω.

ἵπεκφεύγω, vid. ἵπεκπρόφεύγω.

ἵπεκχέω, v. [effundo,] to pour forth, to shed. Τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτὶκά δάκρυ. Apoll. 3. 705. SYN. Ἐκχέω.

ἵπενάντιός, ᾧ, ὄν, adj. [adversus,] opposite to. ἵπενάντιοι ἀλλήλοισιν. Hes. Op. 347. SYN. See ἔναντιός.

ἵπενερθεῖ, et ὑπενερθεν, adv. et præp. [infra,] beneath. Ἐδδισεν δ' ὑπενερθεῖ ἀναξ. Υ. 61. SYN. Κάτωθεν.

ἵπεξαγω, v. [subduco,] to withdraw, to extricate from. Ποῖ μ' ὑπεξαγεις πόδα; Hes. 800. SYN. See ἵπεκφέρω.

ἵπεξαίρω, 2 aor. εἰδόν, v. [clam aufero,] privately to take away. Δύστην δὲ ὄλβον δωμάτων ὑπεξέλων. Hipp. 629. SYN. See ἵπεκφέρω.

ἵπεξᾶκρίζω, v. [ad cacumina ascendo,] to mount the tops of a mountain. Μόσχων ὑπεξήκριζόν. Bacch. 667. SYN. Ἀκρίζω.

ἵπεξᾰλεύομαι, et ὑπεξᾰλύσκω, v. [devito,] to shun. Σε δ' ὑπεξᾰλέασθαι ἀνώγει. O. 180. See also Hes. Theog. 615. SYN. Ἐξᾰλεύομαι, ὑπᾰλύσκω, ὑποφεύγω, ὑπεκφεύγω, ἐκφεύγω, φεύγω.

ἵπεξάνᾰβημι, v. [transcendo,] to mount up from under. ἵπεξάνᾰβας πῶδι Κάστωρ. Theocr. 22. 197. SYN. ἵπέκδυμι.

ἵπεξαντλέω, et ὑπεξαΐψω, v. [exhaurio,] to exhaust. Κάκων γὰρ ἄργι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρένι. Ion 927. See also Apoll. 2. 985. SYN. Ἐξαντλέω, ἀνὰτλημι, ἐκκένυω, ὑποφέρω.

ἵπεξεῖρω, v. [subtraho,] to draw away from, to rescue. Πάτερ' ὅμῳν ὑπεξεῖρνι ὁ φόνος. Apoll. 2. 1185. SYN. ἵφαιρῶ, ὑπεξαίρῶ, ἐκκλέπτω, ὑπεκσῶ, ὑπεκφέρω.

* ἵπῆρ, poet. ὑπεῖρ, præp. [cum genitiv. super, pro, per, de; cum accusativ. ultra, trans, supra, præter,] upon, for, by, from; beyond, above. Κάτ' αἰσᾶν ὀνεῖδίσας, οὐδ' ὑπῆρ αἰσᾶν. Γ. 59. See also Ψ. 227.

ἵπῆρα, as, ἡ, subst. [funis quo antenna regitur,] the rope which manages the sail-yard. Ἐν δ' ὑπῆρας τῆ κάλους τῆ πῶδας τ'. ε. 260.

ἵπῆραις, εἶς, ὁ et ἡ, adj. [furiose flans,] blowing furiously. ἵπῆραϊ Ἰσὺς ἀέλλη. Λ. 297.

ἵπῆραιδέομαι, v. [valde revereor,] to respect greatly. Τῷ μὴ μὲ λῖην ὑπῆραιδέο, κούρη; Apoll. 3. 977.

* ἵπῆραίρω, v. [excedo,] to exceed. Μήθ' ὑπῆράρας, μήθ' ὑποκάμψας. Agam. 759.

ἵπῆρᾰκοντίζω, v. [ultra jaculor,] to shoot beyond. ἵπῆρᾰκοντίζεις σὺ γ' ἡδη. Aves 362. SYN. ἵπερβάλλω, ὑπερέχω, νικᾶω, ὑπεραίρω, ὑπερπαίω, ὑπερτείνω, ὑπερβαίνω.

ἵπῆρᾰκρίζω, v. [supra culmum surgo,] to rise above the top. Ἡ τῶνδ' ἐδῶμων ὑπῆρακρίζει. Eur. Suppl. 998. SYN. Ἀκρίζω, ὑπεξᾰκρίζω, ὑπερτέλλω.

ἵπῆραλγέω, v. [valde doleo,] to grieve excessively. Μὴ τί πάθῃθ', ὡς ὑπῆραλγέω. Med. 118. SYN. ἵπῆράχθῶμαι, ὑπερστένω, ὑπερπᾶθῶ.

ἵπῆραλγῆς, εἶς, ὁ et ἡ, adj. [valde dolens,] grieving excessively. Ὡ τὸν ὑπῆραλγῆ χόλον νέμουσά. Soph. Electr. 176. SYN. ἵπῆραχθῆς, βῆρῶαλγῆς, λυπηρός.

ἵπῆράλῶμαι, et ὑπερπηδᾶω, v. [transilio,] to leap beyond or over. Χραύση μὲν τ' αὐλῆς ὑπῆράλμενόν. E. 138. See also Theocr. 5. 108. SYN. ἵπερθρώσκω, ὑπερθῶρῶ, ὑπερβαίνω.

ἵπῆραλλος, ον, ὁ et ἡ, adj. [supra alios, eximius,] above others, distinguished. ἵπῆραλλόν αἰχμὰν τᾶμών. Nem. 3. 57. SYN. Ἐξαίρετος, ἐξοχος, ὑπεῖροχος, ἐπίσημος, προφέρεστέρος, ὑπερέχων.

ἵπῆράναιδέομαι, v. [impudentia superior,] to be surpassed in impudence. Οἱμοὶ κακῶδαίμων, ὑπῆράναιδεσθῆσθαι. Equit. 1203. SYN. Ἀναίδεια ὑπερβάλλω.

- *ὑπεραντέλλω, v. [supra exsurgo,] to rise up above. Νύμφαι θησαντὸ δῶμον ὑπεραντέλλοντά. Apoll. 1. 776. SYN. See ὑπερτέλλω.
- *ὑπεραντλῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [oppressus, ac pene submersus. Vid. Lucian. Tom. 1. p. 108. 73. et Monk. in l. infr. c.] overwhelmed, and almost sunk. Χάλεπῃ δ' ὑπεραντλῶς οὐσα. Hipp. 765.
- *ὑπεράνωρ, Dor. pro ὑπερήνωρ, q. v.
- *ὑπερᾶποκρίνῃμαι, v. [defendo, ut patronus,] to defend. Ὑπερᾶποκρίνη μοῦ σᾶφῶς, σώσεις ἔμῃ. Thesm. 186. SYN. Σύνηγῶρεω, συνδίκεω, ὑπερδίκεω.
- *ὑπεράσιός, ου, ὁ, P. N. [Hyperasius.] Ἀστῆριος δὲ καὶ Ἀμφίων Ὑπερασίου νῆς. Apoll. 1. 176.
- *ὑπεραυχῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [jactabundus,] boasting. Ὡς δ' ὑπεραυχᾶ βάζουσιν ἐπὶ πτόλει. Sept. Theb. 479. SYN. Ὑπερκῶπος, ὑπερήφανός, μέγανυχής.
- *ὑπεραυχθῆς, vid. ὑπερβάρης.
- *ὑπεράχθῃμαι, v. [valde gravor,] to be very indignant. Ὑπεράχθεῦ, μήτ' ἐπὶ ἁλοῦ. Soph. Electr. 178. SYN. See ὑπεραλγέω.
- *ὑπερβαίνω, et ὑπερκᾶτᾶβαίνω, v. [transgredior,] to go beyond or over, to transgress. Δῶμους ὑπερβαίνουσα. Med. 383. See also N. 50. SYN. Παράβαίνω, ὑπεράλλομαι, ὑπερτέλλω, ὑπερέρχομαι, υπερπαίω, παρᾶμείβωμαι.
- *ὑπερβάλλω, v. [(1) super jacio, (2) supero,] to throw beyond or further, to surpass. Δέδοικᾶ, μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλλῃ κάκοις. Hipp. 928. SYN. Ὑπερᾶκοντίζω, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, νικᾶω, ὑπεραίρω.
- *ὑπερβάρης, ὑπεραυχθῆς, et ὑπερβριθῆς, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [prægravis,] overloaded, overwhelming. Τίθησὶ δαίμων ὑπερβάρης ἐμπύτων. Agam. 1146. See also Theocr. 11. 37. and Aj. Fl. 951. SYN. Ἀχθεινός, ἐπαυχθῆς.
- *ὑπερβάσια, as, ἡ, subst. [vagatio ultra limites,] transgression, a surpassing. Ὑπερβάσιᾳ κῦτάσχη. Antig. 605. SYN. Παραιβάσια, ὕβρις, ἄδικία, κῶρος, παρὰ νόμιμα.
- *ὑπερβάτως, ου, ὁ et ἡ, adj. [transcendens,] surpassing. Τὰ δ' ἐστὶ, καὶ τῶν δ' ὑπερβάτωτέρᾳ. Agam. 417.
- *ὑπερβύς,¹ ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) viribus superans, (2) superbus,] surpassing in strength, proud, insolent. Ἀμύν ὑπερβύδν ἐμβάλε θάρσος. Apoll. 1. 820. SYN. See ὑπερήφανός.
- *ὑπερβύλαδην, adv. [ultra modum,] immoderately. Γινώσκων, μὴ πῖν' οἶνδν ὑπερβύλαδην. Theogn. 484. SYN. Λίαν, περίσως, ἄμετρος.
- *ὑπερβύλῃ, ἧς, ἡ, subst. [quod exsuperat,] an excessive height. Ὅστις καθ' ὑπερβύλᾱν τοξεύσας. Œ. R. 1196.
- *ὑπερβύλῶς, ου, ὁ, P. N. [Hyperbolus.] Ἐποίησεν εἰς Ὑπερβύλῶν. Nub. 557.
- *ὑπερβύρεός, ου, ὁ et ἡ, adj. [Hyperboreus,] Hyperborean, northern. Ἡμῶς Ὑπερβύρεων ἱερὸν γένος. Apoll. 4. 614. PHR. De Hyperboreis. Vid. Pyth. 10. 57—69. et Spanhem. ad Callim. H. Del. 281.
- *ὑπερβριθῆς, vid. ὑπερβάρης.
- *ὑπεργάζομαι, v. [clam facio,] to do privately. Πόλλ' ὑπείργασται φίλα. Med. 867. SYN. Κᾰτεργάζομαι.
- *ὑπεργήρως, ω, et ὑπεργηρός, ὄν, adj. [admodum senex,] very old. Τὸ θ' ὑπεργήρων, φυλλάδος ἦδη. Agam. 78.
- *ὑπερδέης, ἐέος, ὁ et ἡ, adj. [major timore, intrepidus,] superior to fear, intrepid. Καὶ ὑπερδέᾳ δῆμῶν ἐχοντάς. P. 330.
- *ὑπερδείδω, v. [timeo valde vel pro,] to fear excessively or for. Τis τέκνων ὑπερδέδοι-κῇ. Sept. Theb. 279. SYN. Περίδείδω, υπερφύβειομαι, ὑπερδαιμάινω.
- *ὑπερδίδωμι, f. δώσω, v. [do pro,] to give for. Πόλλεως θανούσᾳ τῇσδ' ὑπερδότησεται. Eur. fr. Erechth. 1. 40.
- *ὑπερδίκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [admodum justus,] exceedingly just. Τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κᾶν ὑπερδίκ' ἦ, δάκνει. Aj. Fl. 1119. SYN. Πάνδίκος, ἐκδίκος.
- *ὑπερδίκεω, v. [patrocinator,] to defend. Πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδίκεις ὄρα. Eumen. 655. SYN. Ὑπερᾶποκρίνῃμαι.

¹ Ὑπερβύς is also a P. N. in Sept. Theb.

² Ὑπερδέᾳ is here put for ὑπερδέειν, by syncope, as Homer uses κλεᾶ for κλεῖν.

- ὑπερδίκως, adv. [justissime,] most justly. Ταδ' ἂν δικάϊως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν. Agam. 1367. SYN. Ἐνδίκως, δίκαιδ' αὐτῶν.
- ὑπερείᾳ, as, ἡ, P. N. [Hyperia.] Ἐν εὐρύχῳ ὑπερείῃ. 2. 4.
- ὑπερείπω, v. [subverto, succido,] to throw down, to fall under. Αὐτοῦ γὰρ ὑπὴρὶ πῆ φαιδ' ἰμῶ γυνῶ. Ψ. 691. SYN. Κατὰ φέρωμαι, κατὰ πίπτω.
- ὑπερεξηκοντῆτος, εὖς, adj. [ultra sexaginta annos natus,] more than 60 years old. Ἄλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντῆτεῖς. Eccl. 974.
- ὑπερέπαινω, v. [valde laudo,] to praise exceedingly. Ὁ μὲν λαβὼν ἀργυρίῳ ὑπερέπηνεσεν. Eccles. 186.
- ὑπερέρχομαι, v. [supero,] to go beyond, to surpass. ὑπερελθόντων ἱεροῖς. Olymp. 13. 20.
- ὑπερερχαίρω, v. [vehementi odio habeo,] to hate bitterly. ὑπερερχθαίρει καὶ σφας ἐσίδων. Antig. 128. SYN. ὑπεράχθομαι, ὑπεραλγέω.
- ὑπερέχω, v. [(1) teneo super, (2) supero, (3) sustineo,] to hold or rise above or over, to surpass, to support. Ὁμ' ὑπερσχὼν ἱτυός. Phœn. 1399. SYN. ὑπερφέρω, ἀνέχω, ὑπεραίρω, διαφέρω, νικάω, ὑπεράγω, ὑπερβάλλω, περῖέχω, ὑπερβαίνω.
- ὑπερζέω, v. [vehementer ferveo,] to boil violently. ὑπερζέονθ' ὑφελκτέον. Equit. 920. SYN. Ἄναζέω, ἐκκυμαίνω.
- ὑπερηνόρεα, as, ἡ, subst. [ferocia, virilitas,] high, manly spirit. "Ὅς μ' ὑπερηνόρεῖ θύων ἀγέρας τὸν ἐθικέ. Apoll. 3. 65.
- ὑπερηνόρεω, v. [ferocio, superbio,] to be high-spirited. Τρώων ὑπερηνόρεόντων. Δ. 176. SYN. ὑπερηφάνεω, ὑπερφρύνεω.
- ὑπερήνωρ, ὄρος, adj. [ferox, superbus,] of manly spirit; proud. Ἦδη δ' Αἰήτη ὑπερήνωρ. Apoll. 4. 212. SYN. Ἀγῆνωρ, ὑπερήφάνος, ἀλκίμους, εὐψυχός.
- * ὑπερησία, as, ἡ, P. N. [Hyperesia,] a city in Argolis. "Ὅς ῥ' ὑπερησίηνδ' ἀπινάσσεται. ο. 254.
- ὑπερηφάνεω, v. [superbio,] to be proud. Ταῦθ' ὑπερηφάνεοντες ἔπειοι χαλκὸν χιτώνες. Α. 693. SYN. ὑπερηνόρεω, ὑπερφρύνεω, κατὰ φρύνεω, μεγὰ φρύνεω, ἀλαζυνεύομαι, ἀγάλλομαι.
- ὑπερήφανος, ου, ὁ et ἡ, adj. [superbus,] gallant, proud, insolent. ὑπερή-φάνον θεοῖς τοῖς πᾶρος ἐν-δείκνυσιν. P. V. 411. SYN. ὑπερβίως, ὑπερήνωρ, ἀγέρωχος, ὑπερανός, ὑπερφίλος, ἀγαυός, ὑπερφρων, ὑπερθυμός, ὑπερόπλος.
- ὑπερθε, et ὑπερθεν, adv. et præp. [supra,] above. Μόχθων οὐκ ἄλλος ὑπερθεν. Med. 650. SYN. Ἐξὑπερθεν, ἄνω, ἄνωθεν.
- ὑπερθεῶ, v. [prætercurro,] to outrun. Τύχη θ' ὑπερθεῖ. Androm. 194. SYN. See ὑπερτρέχω.
- ὑπερθνήσκω, v. [morior pro aliquo,] to die for one. Μητρὸς λέχων ὅς ὑπερθνήσκεις. Androm. 498.
- ὑπερθύρεω, et ὑπὸ θρώσκω, v. [super exsilio,] to leap over, to hover over. Οὐτ' ἄρ' ὑπερθύρειν σχέδον. M. 53. See also Hec. 811. SYN. ὑπεράλλομαι, ὑπερέλλω.
- ὑπερθυμός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde animosus,] spirited. Υἱὸς ὑπερθύμους. M. 128. SYN. Μεγᾶλόψυχος, γενναῖος, προθυμός, ὑπερήφανός, εὐθυμός, θυμώδης.
- ὑπερθύμως, adv. [animose, iracunde,] spiritedly, angrily. Οὐδ' ὑπερθύμως ἄγαν. Eumen. 827. SYN. Περὶθύμως, εὐτόλμως.
- ὑπερθύριον, ου, τὸ, subst. [limen superius superliminare,] the transom over the door. Ἀργυρεὸν δ' ἐφ' ὑπερθύριον. η. 90.
- ὑπερίημι, v. [ulterior mitto,] to overshoot. Οὐδ' ὑπερήσει. θ. 199.
- ὑπερικταίνομαι, v. [subsulto præ lætitia,] to leap for joy. Πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. ψ. 3.
- ὑπερίπταμαι, ὑπερπωτάομαι, et ὑπερπέτομαι, v. [supervolo,] to fly over. Ὡμὸν ἐπέγραψεν τὸ δ' ὑπερπᾶτο. χ. 280. See also Theocr. 15. 120.
- ὑπερίσταμαι, et ὑπερσάτεω, v. [tueor,] to defend. Ἄς φίλος οὐτὶς ἀνὴρ ὑπερ-

- ιστάται. Soph. Electr. 188. See also Æsch. Suppl. 347. SYN. Προϊστάμαι, βῆθηω, ἀμύνω, ἐπαρκῶ.
- * Ὑπερίστωρ, ὄρος, adj. [supra modum sciens,] knowing above measure. Κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ. Soph. Electr. 850. SYN. Ὑπέροψος.
- * Ὑπεριονίδης, ου, ὁ, patronym. [Hyperione satus, Epith. Solis,] the son of Hyperion, the Sun. Κίρκη δ' Ἑλίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο. Hes. Theog. 1011.
- * Ὑπερίσχω, v. [porrigo,] to stretch over or forth. Ὅς ξείνους ἱκέτησί τ' ἐ χεῖρ' ὑπερίσχει. Apoll. 3. 985.
- * Ὑπερίων, ὄνός, ὁ, P. N. [(1) Hyperion, pater Solis; (2) Sol et ipse. Vid. Damm. Etym. et Real. in v.] (1) Hyperion the father of the Sun, (2) the Sun. Γεινᾶθ', ὑποδυμῆεϊσ' Ὑπεριόνος ἐν φιλότῃ. Hes. Theog. 374.
- * Ὑπερκάμνω, v. [valde, vel pro aliquo laboro,] to labor or be distressed greatly or for. Μῶνος σὺ πόλλ' εὖς τῇσδ' ὑπερκάμνεις, μῶνός. Bacch. 951. SYN. Προκάμνω, ὑπερπῶνέω, ὑπεργάζομαι.
- * Ὑπερκάταβαίνω, vid. Ὑπερβαίνω.
- * Ὑπερκῶπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nimis jactabundus,] too boastful. Τοῖαντ' ἀλῶνταις ὑπερκῶποις σάγαις. Sept. Theb. 387. SYN. See Ὑπερανχός, and Ἀλάζων.
- * Ὑπερκῶπως, adv. [supra modum,] extravagantly. Οἱ δ' ὑπερκῶπως. Choëph. 130. SYN. Ὑπέρηφᾶνως, ὑπερμέτρως.
- * Ὑπερκῶρεω, v. [exsaturō,] to oversatiate. Οὐτ' ἄν πλούτου θυμὸν ὑπερκῶρεῖσαις. Theogn. 1154.
- * Ὑπερκρέμιννυμι, f. ἄσω, et ὑπερκρέμαμαι, v. [suspendeo,] to hang over. Τάνοι πάτῃρ ὑπερκρέμα-σέ. Olymp. 1. 89. See also Theogn. 1016. SYN. Ἀνᾶκρέμω.
- * Ὑπερκαῶμαι, v. [abunde possideo,] to possess abundantly. Πόλ' ἄν τ' ἐ κακῶν ὑπερεκτῇσω. Soph. Electr. 217. SYN. Προσκαῶμαι.
- * Ὑπερκύδας, αντός, adj. [summa gloria insignis,] most glorious. Ὡς κεν Τρωῆς ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς. Δ. 66. SYN. Ὑπέρλαμπρός.
- * Ὑπέρλαμπρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde splendidus,] excessively splendid. Ὑπερλάμπροις ἀκτίσιν κατέχει. Nub. 572. SYN. Πόλυφεγγής, πρόφανής.
- * Ὑπερμαίνομαι, v. [supra modum insanio,] to be outrageously mad. Ὑπέρμανησαν, κἀνδμίσαν σφώτατον. Ran. 776. SYN. Ἐκμαίνομαι.
- * Ὑπερμάχew, v. [pro aliquo pugno,] to fight for. Τοῦδ' ὑπερμάχεῖς ἔμοι; Aj. Fl. 1346. SYN. Προμάχιζω, βῆθηω, ὑπερίσταμαι.
- * Ὑπέρμεγας, μέγαλη, μέγας, adj. [præmagnus,] immensely great. Ὡ νῦν μὲν οὐδεῖς, αὐτῶν δ' ὑπέρμεγας. Equit. 158. SYN. Πελώριος, μέγιστος, ἄσπετος.
- * Ὑπερμένεω, v. [viribus præpolleo,] to be mighty. Ἀνδρὲς ὑπερμένεοντες ἐπινόν. τ. 62. SYN. Ὑπέρεχω, ὑπερισχῶ, ἐπικράτew.
- * Ὑπερμήνης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [viribus præpollens,] mighty. Καὶ ὑπερμένων ἐπικούρων. P. 362. SYN. Ὑπείροχος, μέγαλοσθενής.
- * Ὑπερμέτρως, adv. [supra modum,] immoderately. Γίγνωσκ' τάνθρώπειά, μὴδ' ὑπερμέτρως. Eur. fr. In. 21. SYN. Ἀμέτρως, ὑπερβλάδην, ἄκραγως.
- * Ὑπερμήκης, εὖς, ὁ et ἡ, adj. [prælongus,] exceedingly long. Καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους. P. V. 611. SYN. Μάκροτάτος.
- * Ὑπερμνήστρα, as, ἡ, P. N. [Hypermnestra,] one of the fifty daughters of Danaüs. Οὐ δ' Ὑπερμνήστρα παρέπλάγχθη. Nem. 10. 10. PHR. Μόνόψηφόν ἐν κλέφ' ἀτασχοῦσά ξιφός.
- * Ὑπέρμυρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [præter fatum,] premature. Ἐνθα καὶ Ἀργεῖοισιν ὑπέρμυρᾶ. B. 155.
- * Ὑπερπῶνέω, v. [insuper cogito,] to consider besides. Φρονῶ. b. τὶ δὴθ' ὑπερπῶνέῖς; Cæ. C. 1741. SYN. Ἐπινῶνέω.
- * Ὑπέροπληστώς, vid. Ὑπέροπλος.
- * Ὑπέροπλία, as, ἡ, subst. [superbia,] pride, insolence. Ὡς ὑπέροπλήσι. A. 205. SYN. Ὑπέρηνόρεα, ἀλαζόνεια.
- * Ὑπέροπλίζομαι, v. [vi et armis supero. Vid. Damm.] to overcome by force of arms. Οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπέροπλίσσαιτο. p. 268. SYN. Νικᾶω.
- * Ὑπέροπλος, ου, ὁ et ἡ, superl. δῶτάτος, et ἡσῶτάτος, adj. [superbus, insolens,]

- proud, insolent. Ἀγᾶθός περ ἔων ὑπεροπλὺν εἵπεν. O. 185. See also Apoll. 2. 4. SYN. See Ὑπερήφανός.
- Ὑπερόπτης, et ὑπεροπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [contemptuosus, insolens,] contemptuous, insolent. Πρὸς πάντα πάλιγκότος, ἡδ' ὑπερόπτης. Theocr. 22. 58. See also OE. R. 883. SYN. Ὑπερήφανός, ὕβριστής.
- Ὑπερορρώδεω, v. [timeo valde vel pro aliquo,] to fear greatly or for. "Ὅθ' ἡ τεκοῦσά, χυπερορρώδοῦς' ἐμοῦ. Eur. Suppl. 354. SYN. See Ὑπερδείδω.
- Ὑπερός, ου, ὁ, subst. [pistillum,] a pestle. Ὑπερον δὲ τρίπηχυν. Hes. Op. 421.
- * Ὑπερῶχος, vid. Ὑπείρῶχος.
- Ὑπερπάθεω, v. [valde commoveor,] to be excessively affected. Ὑπερπάθησας. Phœn. 1470. SYN. See Ὑπεραλγέω.
- Ὑπερπαίω, v. [supergridior,] to exceed. Πόλυν δ' ὑπερπέπαικέν αὖ. Eccles. 1110. SYN. See Ὑπερβαίνω.
- Ὑπερπələμαι, v. [emineo,] to surpass. Ἄλλων ὑπερέπλετο εἰν ἀλὶ νήσων. Apoll. 4. 1637. SYN. See Ὑπέρεχω.
- Ὑπερπηδάω, vid. Ὑπεράλλομαι.
- Ὑπερπικρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde amarus,] excessively bitter. Τὸν πικρῶς ὑπερπικρὸν. P. V. 980.
- Ὑπερπλήθω, v. [nimis repleo,] to glut. Ὑβρίς, ἦν πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν. OE. R. 874.
- Ὑπερπλουτέω, v. [divitiis abundo,] to be excessively rich. Οὕτως ὑπερπλουτεῖν. Plut. 354. SYN. Ζαπλουτέω, εὐπύρεω.
- Ὑτέρπλουτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [prædives,] excessively rich. Τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς. P. V. 475. SYN. Πόλυκτεᾶνός, πόλυολβός, πόλυχρυσός, Ζάπλουτος.
- Ὑπερπόνεω, v. [nimio labore me exerceo,] to labor too much for. Ἐπεὶ κἄλόν μοι τοῦδ' ὑπερπόνουμην. Aj. Fl. 1310. SYN. Ὑπερκάμνω, ὑπεργάζομαι.
- Ὑπερπόντιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [transmarinus,] over the sea. Φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιός, ἐν τ'. Antig. 785.
- Ὑπερπυππάζω, v. [demulceo poppysmate,] to soothe with patting. Ὑπερπύππαζόν τε μέ. Equit. 677.
- Ὑπερπυρρίαιω, v. [supra modum rufus sum,] to be exceedingly red. Ὅδὶ δὲ δεισᾶς ὑπερπυρρίασέ μου. Ran. 311.
- Ὑπέροσφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [valde sapiens,] excessively wise. Τὸν φρονίμυν ἀνδρᾶ τὸν ὑπέροσφον. Acharn. 970. SYN. Ὑπερίστωρ.
- Ὑπερσᾶτέω, vid. Ὑπερίσταμαι.
- Ὑπερστένω, v. [valde vel pro aliquo gemo,] to groan deeply or for. Σῶν ὑπερστένω πόνων. P. V. 66. SYN. See Ὑπεραλγέω.
- * Ὑπερᾶτος, vid. Ὑπερτέρος.
- Ὑπερτείνω, v. [supra extendo,] to stretch beyond or over. Γοργῶφ' ὑπερτείνουσά σου κἄρα κύκλων. Eur. Electr. 1255. SYN. Ἐκτείνω, ὑπερβαίνω.
- Ὑπερτέλω, v. [supero,] to surpass. Μητ' οὖν νεᾶρων τιν' ὑπερτέλῃσαι. Agam. 350. SYN. See Ὑπερβαίνω.
- Ὑπερτέλης, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [qui superat,] surpassing. Νῦν δ' ἡνίκ' ἀθλων τῶνδ' ὑπερτέλης ἔφν. Trach. 36.
- Ὑπερτέλλω, v. [exorior,] to rise above. Κόρυφῆς ὑπερτέλλοντά δειμαίνων πέτρῶν. Orest. 6. SYN. Ἀνατέλλω, ὑπέρεχω, ὑπερβαίνω.
- Ὑπερτέρια, as, ἡ, subst. [contabulatio currus,] the upper part of a carriage. Εὐκυκλὸν, ὑπερτέρῃ ἀραρυῖαν. 2. 70.
- Ὑπερτέρως, superl. ὑπερτάτως, et ὑπερώτατος, η, δν, adj. [(1) superior, (2) summus,] higher, highest. Εἰ τὰδικ' ἔσται τῆς δίκης ὑπερτέρᾳ. Eur. Electr. 584. SYN. Κάθυπερτέρως, κρείσσων, ἀνώτερος, κρατίστως, ἀνώτατος.
- Ὑπερτίθημι, v. [super pono,] to place over, to assign. Πάντ' μὲν θεῶν αἰτίων ὑπερτίθεμιν. Pyth. 5. 33. SYN. Ὑπεραίρω, προτίθημι, προκρίνω.
- Ὑπερτιμάω, v. [supra alios honore adfacio,] to honor exceedingly. Πάτερδ' ὑπερτιμῶντες ὥς εὐεργέτην. Antig. 284. SYN. Μέγα τιμάω, προτιμάω.

ὑπερτολμῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [audacissimus,] very daring. Ἄλλ' ὑπερτολμῶν ἀνδρῶς. Choëph. 585. SYN. Παρτολμῶς.

ὑπερτύνδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [ultra modum tentus,] overstrained. Βθάσμαι γὰρ τὰν ὑπερτόνον βθά. Nub. 1154.

ὑπερτοξεύσιμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sagitta superari potest,] which may be shot beyond or surpassed. Μίασμι' ἐλεξās οὐχ ὑπερτοξεύσιμον. Æsch. Suppl. 482. SYN. ὑπερβλητός.

ὑπερτρέχω, 2 aor. ἔδραμον, v. [supercurro,] to run over or beyond, to exceed. Μιᾶν ὑπερδράμεῖν χερᾶ. Helen. 1523. SYN. ὑπερθεῶ, ὑπερπηδάω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω.

ὑπερύθριάζω, f. ἄσω, v. [erubescō,] to blush. ὑπερύθριᾶσέ, χὴ Πανάκει' ἀπεστράφη. Plut. 702. SYN. ἔρυθριᾶω.

ὑπερφᾶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [eminenter celebratus,] highly celebrated. ὑπερφᾶτον ἄνδρα μορφᾶ. Olymp. 9. 98. SYN. Πόλυφᾶτος, εὐκλέης.

ὑπερφέρω, v. [præsto,] to excel. Κάλλει δ' ὑπερφέρουσάν. Hec. 268. SYN. See ὑπερβάλλω and ὑπερέχω.

ὑπέρφει, adv. [supra modum,] excessively. Φέρεις ὑπέρφει τὰς τύχας. Herc. F. 1312.

ὑπερφιάλδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [sœdifragus, insolens,] violating treaties, insolent. Μᾶλ' δ' εἰσὶν ὑπερφιάλοι κατὰ δῆμον. 2. 274. SYN. Ἀσπονδός, ἀθεός, ἀδίκος, ὑπερήφανός, ὑπερόπτης.

ὑπερφιάλως, adv. [immodice,] immoderately. Μὴ ποὺ τίς ὑπερφιάλως νέμεσῃ. N. 293.

ὑπερφίλῶ, v. [supra modum amo,] to love exceedingly. Ἄλλ' ἐγωγ' ὑπερφίλῶ. Plut. 1072.

ὑπερφόβεσθαι, v. [nimium timeo,] to be too much alarmed. Μηδ' ἄγαν ὑπερφόβου. Sept. Theb. 224. SYN. See ὑπερδεῖδω.

ὑπερφρόνῶ, v. [(1) insolesco, (2) contemno,] to be insolent, to despise. ὑπερφρόνησας τὸν παρόντ' αἰμῶν' αἰ. Pers. 830. SYN. Κατὰφρόνῶ, ἀτιμάζω, ὑπερηφάνῶ.

ὑπέρφρων, ὄνδς, adj. [(1) superbus, (2) magnanimus,] proud, gallant. Ποῖον κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρων; Aj. Fl. 1236. SYN. ὑπερήφανός, ἀγώνωρ, ὑπερήνωρ, μέγαλ' ὄφρων, μέγα φρόνων, ὑπέρβιός.

ὑπερφύης, ἔδς, ὁ et ἡ, adj. [naturæ modum excedens,] supernatural, extraordinary. Ὅχλός ὑπερφύης ὄσος. Plut. 750. SYN. ὑπείρ' ὄχός, ὑπερκύδας, ἀγαπός.

ὑπερφύως, adv. [mirum in modum,] wonderfully. Οὐ γὰρ ἄλλ' ὑπερφύως. Eccl. 386. SYN. ὑπέρφει, ὑπερμέτρως, ἐκπαύλως.

ὑπερχαίρω, v. [summopere lætor,] to be exceedingly delighted. Δώροισ ὑπερχαίρουσ' αἰ. Med. 1162.

ὑπερχλιδάω, v. [insolentia vel deliciis modum supero,] to be excessively insolent or luxurious. Κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς. Trach. 281. SYN. Ἀβρύνομαι, ὑπερφρόνῶ, ὑπερτρέφω.

ὑπερχόλῶ, v. [vehementer irascor,] to be very angry. ὑπερχόλῶ γὰρ. Lystr. 693. SYN. ὑπεράχθομαι, ὑπεροργίζομαι.

ὑπερχόμαι, v. [(1) subeo; (2) circumvenio; (3) obsequiose colo,] to enter into, to circumvent, to impose upon, to cringe to. Οὐ γὰρ τίς οἶκτος σῆς μ' ὑπερχέται φύγῃς. Hipp. 1092. SYN. ὑπειμι, εἰσέρχομαι, ὑποτρέχω, ἀπάτῶ, κολᾶ-κεύω.

ὑπερῶα, ας, ἡ, subst. [palatum,] the palate. ὑπερῶην δ' οὐκ ἐδίηνε. X. 495.

ὑπερῶω, vid. ὑπόχωρῶ.

ὑπερῶϊον, contr. ὑπερῶον, ου, et antiq. ὄθιν, τὸ, subst. [cœnaculum,] a supper or upper room. ὑπερῶϊα σιγαλόεντ' αἰ. π. 449. See also II. 184.

ὑπερῶϊατος, vid. ὑπερτέρους.

ὑπεύδιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tranquillus,] tranquil. Κάκειθεν ὑπεύδι' αἰ. πείσματ' ἐλυσάν. Apoll. 4. 1731. SYN. See εὐδίδος.

- Ἵπευθυνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [rationi reddendæ obnoxius,] responsible. Παρά τῶν ὑπευθύνων ἔχοντ' αὐτὰ χρῆματ' αὐτά. Vesp. 102. SYN. Ἵποδίκος.
- Ἵπεννᾶω, v. [congregior,] to sleep with. Γελᾷθ' ὑπεννθηεῖς Ἵπερλόνι. Hes. Theog. 374. SYN. See Εὐνάζω.
- Ἵπέχω, 2 aor. ἐσχόν, v. [subeo, submitto,] to undergo, submit, afford. Δίκην ὑποσχῆς αἵματος μητροκτόνου. Orest. 1666. SYN. Ἵποτίθημι, ἀνέχω, ἀνᾶτλημι, ὑφίσταμαι, δίδωμι.
- Ἵπηριός, α, on, adj. [subobscurus,] gloomy. Καὶνδ' ὑπηρίον θείην Πελόπηϊ δ' αὖ γαῖαν. Apoll. 4. 1577.
- Ἵπήκοός, et Ἵπάκουός, ου, ὁ et ἡ, adj. [moriger,] obedient to. Ἵπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἔλευθεραν ἔχω. Heracl. 288. See also Apoll. 4. 1381. SYN. Κατήκοός, πειθηνός, ὑπουργός.
- * Ἵπημύω, perf. ἡμυκά, "Attic. ἐμήμυκά, et interserto ν ad roborandam vocem, ἐμνήμυκά," Damm. v. [sum demisso capite,] to hang down the head. Πάντ' αὖ δ' ὑπεμνήμυκε. X. 491. SYN. Ἐπικλίνω, κατὰβάλλομαι.
- Ἵπηνέμιος, α, on, adj. [(1) ventosus, (2) inanis,] windy, empty. Ἵπηνέμιοι φύρρονται. Theocr. 5. 115. SYN. Ἡνέμευς.
- Ἵπηνέμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vento non expositus,] under or sheltered from the wind, calm. Καθήμεθ' ἀκρῶν ἐκ πᾶγων ὑπηνέμοι. Antig. 411.
- Ἵπήνη, ης, ἡ, subst. [barba,] a beard. Ἐμὴν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν. Theocr. 20. 21. SYN. Γένειον, πώγων. EPIITH. Φρίσσουσα, λᾶσία, σῖα γῶν, λάχνη.
- Ἵπηνήτης, ου, ὁ, adj. [barbatus,] having a beard. Πρωτὸν ὑπηνήτην. κ. 279.
- Ἵπηριός, et ὑπηρός, α, on, adj. [matutinus,] morning. Στριβὴ ὑπηρίῃ. ρ. 25. See also Apoll. 4. 841. SYN. See Ἐώθιός.
- Ἵπηρεσία, ας, ἡ, et Ἵπηρετήμα, ἄτος, τὸ, subst. [ministerium,] service. Χῦπηρεσίαν ἀποδείξειν. Vesp. 600. See also Soph. Electr. 1358. SYN. Ἵπουγία, θεράπειά.
- Ἵπηρετέω, et ὑπουργέω, v. [ministro,] to serve, to minister to. Ἄλλ' ἐργὸν ἡδὲ σὸν τὰ λοιπὰ ὑπηρετεῖν. Philoct. 16. See also Philoct. 144. SYN. Θεράπευω, διακονέω, διοικέω, βόηθεύω, δουλεύω.
- Ἵπηρετής, ου, ὁ, et ὑπηρετής, ἰδός, ἡ, subst. [minister,] a servant, an assistant. Παῦσαι· δίδου δὲ χεῖρ' ὑπηρετῇ φίλῳ. Herc. F. 1391. See also Iph. A. 322. SYN. Ἵπουργός, διάκονός, ἐπίτροπος, ἀκλουθός, δοῦλος.
- Ἵπηχέω, v. [subter sono,] to sound beneath. Ἐόρηξέ δ' αὐδὴν, ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθονά. Eur. Suppl. 720. SYN. Ἵποβρέμω.
- Ἵπίλλω, v. [claudio,] to shut. See in Λεοντόπους. SYN. Κλείω, συγκλείω, συστέλλω, καθείρω.
- Ἵπισχνέδμαι, et ὑπισχόμεναι, v. [polliceor,] to promise. Μὴ μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνού. Eur. fr. Hipp. 1. See also Ψ. 209. SYN. Ἵφίσταμαι, ὑποδέχομαι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυᾶω.
- Ἵπνῶδότης, ου, ὁ, et ὑπνῶδουτῆρ, ας, ἡ, adj. [somniafer,] sleep-giving. Ἵπνῶδουτῆρ νύμφη. P. V. 593. See also Orest. 175.
- Ἵπνός, ου, ὁ, subst. [somnus,] sleep. Ὡ φιλὸν ὑπνου θέλγητρον. Orest. 205. EPIITH. Ἀπειρών, ἀπήμεν, γλυκὺς, ἡδύμεν, ἡδύς, λιᾶρς, νήγρετος, πάννυχος, ὑσατός, χαλκός, ἀμβροσίος, γλυκέρως, γλυκὺς, λυσίμελης, μελιηδὺς, μελιφρων, πανδαμάτωρ, σχετλὺς, πόλῦς, μάλακος, νηλὺς, θαλέρως, λυσίμελης, βάθῦς, λοιγίος, πρᾶος. PHR. Ἀναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων — ὑπνου κωμὰ κατὰ γρόμην. See also Philoct. 827—833.
- Ἵπνώω, ὑπνώω, et ὑπνώσω, v. [(1) dormio, (2) somnum adfero,] to sleep, to bring on sleep. Γυναικὺς ἔσθ' ὑπνῶν, ἀνευ ψωλᾶς, μύγας. Lysistr. 143. See also e. 48. et Orest. 173. SYN. Ἀφῦπνώω, καθεύδω, εὐδω, κοιμᾶμαι.
- * Ἵπνώδης, ἔδος, adj. [somniaulos,] sleepy. Βῶατ' ἐμὴ τὸν εὖ διαύοντ' αὖ πνώδεα. Herc. F. 1042. SYN. Ὑπνηλὸς, νυστάλεος.
- Ἵπνώσω, vid. Ὑπνώω.

¹ On the quantity of the penult. of Ὑπεύθυνος, see the note on the word Εὐθύνω.

- * Ὑπό, et poet. ὑπαί, praep. [*cum genitiv.* a, praē, sub, propter; *cum dativ.* sub, per, a; *cum accusativ.* sub, ad,] from, before, by; under, to, near. Νεοτῆραν ὑπὸ χθονῶ. Alcest. 47. See also Γ. 217.
- Ὑποβάλλω, et Æol. ὑββάλλω, v. [(1) suppono, (2) suggero,] to place under, to substitute, to suggest. Ὑποβάλλε πλεύραις πλεῦρά. Orest. 217. See also T. 8. SYN. Ὑποτίθμῃ, ὑπὸπέμπω, ὑφίημι, πείθω, διαλέγμαι.
- Ὑποβλέπω, v. [(1) subadspicio, (2) suspicor, (3) contemno,] to look under or sternly, to suspect, to despise. Ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς. Thesm. 396. SYN. Ὑφύρω, ὑποπτεύω, ὑπὸνῶω, παρᾶβλέπω.
- Ὑποβλήδην, adv. [interpellando sermonem alterius,] abruptly. Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο. A. 292.
- Ὑποβλητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [subdititiis, subdolos,] suborned, subtle, false. Οὐδέεις ἔρεῖ πῶθ', ὡς ὑποβλητον λῶγόν. Aj. Fl. 481. SYN. Πῆπλασμένος, ψευδής.
- Ὑποβρέμω, v. [fremo sub,] to roar beneath. Ἀϊδὺς υποβρέμει μῦχος γᾶς. P. V. 442. SYN. Ὑπηχέω.
- Ὑποβρυχᾶ, adv. [sub aqua,] under water. Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχᾶ θῆκε πῶλὺν χρῶνόν. ε. 319.
- Ὑποβρυχίος, α, ὄν, adj. [(1) demersus, (2) fremens,] (1) sunk, (2) roaring. Ἦκεν υποβρυχίην. Apoll. 4. 1757. SYN. (2) Βρυχίος, μυκώμενός.
- Ὑπογάστριον, ου, τὸ, subst. [abdomen,] the under belly. Ὑπογάστριον φάγωμεν Ἡλιαστίκου. Vesp. 195.
- Ὑπογλαύσσω, et Ion. imp. ὑπογλαύσσεσκόν, v. [splendorem emitto,] to glisten. Δεινὸν ὑπογλαύσσοντά. Call. 3. 54. See also Mosch. 2. 86. SYN. Ὑπολάμπω, ὑποστίλβω.
- Ὑπογλυκαίνω, v. [subdulce reddo,] to sweeten. Ὑπογλυκαίνων ῥημάτων μαγειρίκοις. Equit. 216.
- Ὑπογνάμπτω, vid. Ὑποκάμπω.
- Ὑπογράφεὺς, ἔως, ὁ, subst. [amanuensis,] a notary. Ὅπως γένομαί σοι Φάνος ὑπογράφεὺς δικῶν. Equit. 1256. SYN. Ὑπογραμμᾶτικός.
- Ὑπογράφη, ἥς, ἡ, subst. ["imago quæ imprimendo efficitur." Doctiss. Blomf. Gloss.] a print. Πτέρναι, τένόντων θ' ὑπογραφαί, μετρούμεναι. Choëph. 203.
- Ὑπογράφω, f. ψω, v. [intento crimen,] to bring a charge. Εἰπ', εἴ τι καινὸν ὑπογράφει τῷ μῷ βίῳ. Herc. F. 1009.
- Ὑποδάμναμαι, et ὑπόδαῶ, v. [subjugo,] to subdue. Εἰπέ μοι, ἥ ἐκων ὑπὸ δάμνασαι. π. 95. See also Hom. Hym. 16. 4. SYN. Ἀδάω, χειρῶ, ἀποκτείνω, κατὰδουλῶ.
- Ὑποδέιδω, v. [metuo, vereor,] to fear, to reverence. Ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὄμοχλῃν. Ω. 265. SYN. Ὑποπτήσσω, δείδω, δειδίσσμαι, εὐλάβεσμαι, ὑπὸτρέω, ὑπὸτρώμει, ὑπὸδειλιάω.
- Ὑποδείκνυμι, f. δείξω, v. [ostendo,] to show. Λάμψρους δὲ χάνων ὑπεδείξεν ὄδοντας. Theocr. 25. 234. SYN. Δείκνυμι, ἀναδείκνυμι, ὑποτίθμαι.
- Ὑποδεξιή, ἥς, ἡ, subst. [copia ad excipiendos hospites,] provision for the entertainment of a guest. Πᾶσα τοῖ ἐσθ' ὑποδεξιή, πόλλεσσι δ' ἀνάσσει. I. 73. SYN. Ὑποδόχη, ὑποδεξιή.
- Ὑποδέχμαι, v. [(1) excipio, (2) suscipio,] to receive, to undertake. Τὸν εἵνδον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ. Σ. 59. SYN. Ἀναδέχμαι, ἐξινίζω, ὑπισχνέμαι, ἀναλαμβάνω.
- Ὑποδεῖμαι, v. [subligo,] to tie underneath. Ὑποδεῖσθῃ δ' ὡς τὰχιστὰ τὰς Ἀδωνικάς. Eccles. 269.
- Ὑποδηλῶ, v. [occulte declaro,] to declare secretly. Σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδράμων. Thesm. 1020. SYN. Ὑποδείκνυμι, ὑποφαίνω, ἀποδείκνυμι, δηλῶ.
- Ὑποδημᾶ, ἀτός, τὸ, subst. [calceamentum,] a shoe, a sandal. Ὑποδημάτων δεῖ. Thesm. 262. SYN. Εὐμαρίς, πεδιλόν, ἀρβύλη.

- *Υποδίκος, ου, ο et η, adj. [reus.] amenable to justice. Ὑποδίκος θελει γενέσθαι χερῶν. Eumen. 260. SYN. Ὑπεύθυνος, υπαίτιος, ἐνδοχός.
- *Υποδινεῶ, v. [verso,] to whirl about. Ἡ δ' ὑποδινηθεῖσά. Call. 4. 79. SYN. Ὑποσεῖω, ὑποστρέφω.
- *Υποδμῶς, ὡς, et ὑπόδρηστηρ, ἥρως, ό, subst. [subservus,] an under servant, a minister. Πασειδάωνος ὑπόδμῶς. δ. 386. See also o. 329. SYN. Δμῶς, δουλός, ὑποχείριτος.
- *Υποδδύς, ἑως, η, subst. [successio,] succession. Ληξιν ὑποδδύσιν τῷ μόχθῳ. Eumen. 508. SYN. Διαδύχῃ.
- *Υποδδύχῃ, ἥς, η, subst. [(1) exceptio; (2) convivium,] reception, entertainment. Ἐμῶν φίλαισιν ὑποδδύχαις δῶμων. Iph. A. 1229. SYN. Ἀποδύχῃ, ὑποδεξία.
- *Υπόδρα, adv. [torve,] sternly. Τὸν δ' ἄρ' ὑποδρά ἰδών. B. 245. SYN. Δεινῶς, ταυρηδόν.
- *Υπόδρᾶω, et ὑποδρήσω, v. [famulor,] to wait upon. Οἱ σφῖν ὑποδρώσιν. o. 332. See also Apoll. 3. 274. SYN. Ὑπηρέτῳ, ὑπουργῳ, δουλεύω, θητεύω.
- *Υπόδρηστηρ, vid. Ὑπόδμῶς.
- *Υπόδρομος, ου, ο et η, adj. [currens sub,] running or rolling under. Ἰχθυος ὑπόδρομον, κῶλῳν ἑκτός ἀσπίδος. Phœn. 1406.
- *Υπόδρῶς, ου, ο et η, adj. [subroscidus,] dewy. Λειμῶνές τῷ φέρουσιν ὑπόδρῶσοι. Theocr. 25. 16. SYN. Δρῶσαι, δρῶσῆς, δρῶσιμος.
- *Υπόδυμι, et ὑποδύμαι, v. [(1) subeo, (2) induo sub,] to enter, to go under. Τὸν μὲν ἐπειθ' ὑποδύντῃ δύν. Θ. 332. See also Eumen. 845. SYN. Εἰσδύνω, ὑπέρχομαι, ὑποβαίνω, ὑπεκδύμαι.
- *Υποείκω, v. [cedo,] to retire from. Τόφρ' ὑπδεικῇ μάχης. A. 240. SYN. Εἰκω, ἀποχωρεῶ, ὑποχωρεῶ, ὑπερωῶ.
- *Υποεργός, ου, ο et η, subst. [subminister,] an assistant. Ἀργος τῷ θεῷ ὑποεργός Ἀθήνης. Apoll. 1. 226. SYN. See Ὑπηρετής.
- *Υποζεύγνυμι, f. ζεύω, v. [jugo submitto,] to put under a yoke, to subject to. Οὐρήας υποζεύασθαι ἀπήνη. Apoll. 3. 840. SYN. Ὑποβάλλω, ὑποτάσσω, δάμῳ.
- *Υποζυγίον, ου, τὸ, subst. [jumentum,] a beast of burden. Πρὶν πειραθείης ὥσπερ ὑποζυγίου. Theogn. 126. SYN. Κτηνός.
- *Υποθεῶ, vid. Ὑποτρέχω.
- *Υποθημῶσυν, ἥς, η, subst. [consilium,] a suggestion, advice. Εὖ εἰδῇ σόφῃς ὑποθημῶσυνσιν Ἀθήνης. O. 412. SYN. Ἐφημῶσυν, ἐντολή, ὑπομνησις.
- *Υποθυμᾶς, ἀδός, η, subst. [sertum appensum collo,] a garland round the neck. Πλεκτὰς δ' ὑποθυμᾶδας. Anacr. 90.
- *Υποθυμῆς, ἰδός, η, subst. [avis quædam,] a bird that lays its eggs in thyme. See in Κίττα.
- *Υποθωπεύω, v. [subblandior,] to fawn upon. Καὶ τῷ γυναιόν μ' ὑποθωπεῦσάν. Vesp. 610. SYN. Θωπεύω, ὑποκρίεσθαι, ὑποσσεῖν, ὑποκλάκειν.
- *Υποθωρήσω, v. [clam armo,] to arm privately. Λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο. Σ. 513.
- *Υποίγνυμι, f. ξω, v. [clam aperio,] to open privately. Πλήρεις, ὑποίγνυσσιν συμπαραστᾶταις. Eccles. 15.
- *Υποικουρεῶ, v. [domi clam aliquid facio,] to do secretly at home. Ἄ νῦν ὑποικουρεῖτε. Thesm. 1168.
- *Υποίσχᾶν, et ὑποίσχῃ, v. [polliceor,] to promise. Λαίης ὑποίσχᾶνῃ χειρὸς ἄγοσθῃ. Apoll. 3. 120. See also Apoll. 4. 474. SYN. See Ὑπισχέσθαι.
- *Υποκάμπω, et ὑπογνάμπω, v. [flecto,] to bend. Μήθ' ὑπεράρας, μήθ' ὑποκάμψας. Agam. 795. See also Hom. Hymn. 7. 13. SYN. Ὑποστρέφω, ἐκλείπω.
- *Υποκάρδιος, α, ὄν, adj. [sub corde latens,] lurking under the heart. Ὑποκάρδιον ἔλκος. Theocr. 11. 15.
- *Υποκείμαι, f. κείσθαι, v. [subjaceo,] to lie under, to await. Ἀθλός γ' ὑποκείσεται. Olymp. 1. 135. SYN. Ὑποτίθεμαι, ὑποβάλλομαι, ὑφίσταμαι, ὑπείμι, ὑπογίγνομαι, ὑποείκω.
- *Υποκινεῶ, v. [leviter moveo,] to move slightly. Ζεφύρου ὑποκινήσαντος. Δ. 423.

- ὑποκλαίω, v. [sublacrymor,] to weep slightly. Οὐθ' ὑποκλαίων, οὐθ' ὑπολείβων. Agam. 68.
- ὑποκλέπτω, et ὑποκλόπεσθαι, v. [clam abripio,] to steal away privately. Τους τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους. Soph. Electr. 115. See also χ. 382. SYN. Ἐξαπατάω, ὑποστέλλομαι, διακλέπτω.
- ὑποκληίζω, v. [clam divulgo,] to divulge by private communications. Ὑποκληίζομεναν. Aj. Fl. 225. SYN. Διαγγέλλω, φημίζω.
- ὑποκλίνω, v. [proclino,] to lean. Σχοινὺν ὑπεκλίνθη. e. 463. SYN. Ὑποβάλλω, ὑφίημι.
- ὑποκλόνεω, v. [turbo,] to throw into confusion. Τούτους μὲν ὑποκλόνεσθαι εἶαω. Φ. 556. SYN. Ὑποτάρασσω, ὑπόσειω, ὑποθροῦβέω.
- ὑποκλόπεσθαι, vid. Ὑποκλέπτω.
- ὑποκόλπιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui in sinu vel amplexu est,] in the bosom. Ἄλλος τοι γλῦκῶν ὑποκόλπιός. Theocr. 14. 37.
- ὑποκόριζομαι, v. [blando nomine appello,] to call by a fond name. Νητάρῳδον ἂν καὶ φάττιδον ὑπεκόριζετο. Plut. 1011. SYN. Ὑποθωπεύω, διάσώρω.
- ὑποκουρίζομαι, v. [juveniliter cano vel ago,] to sing or act like a young man. Ὑποκουρίζεσθ' αἰοδαῖς. Pyth. 3. 33.
- ὑποκρέκω, v. [subcrocito,] to sound gently, to harmonise with. Μάνιασιν ὑποκρέκει. Olym. 9. 59. SYN. Ὑπηχέω, συμφωνέω, συνάδω.
- ὑποκρέμμαι, v. [suspendeo,] to hang. Πέτρην ὑποκρέμαται. Hom. Apoll. 284. SYN. Κρέμμαι.
- ὑποκρίνομαι, f. ἰνοῦμαι, v. [(1) respondeo, (2) simulo, (3) explico,] to answer, to pretend, to explain. Οὕτως ὑποκρινόμενον σάφως ονειράται; Vesp. 53. SYN. Ἀποκρίνομαι, ἀπομειβόμεναι, εἰκάζω, ἐρμηνεύω.
- ὑποκριτής, ου, ὁ, subst. [simulator, histrio,] a representer of a borrowed character, a player. Τὸν δ' ὑποκριτὴν ἐτέρων. Vesp. 1279. SYN. See Μιμῶς.
- ὑποκρούω, v. [obloquor, obturbo,] to inveigh against, to disturb. Τί δ' οὖν ὑποκρούσωσί σε; Eccles. 256. SYN. Ἀνᾶκρούω, ἀντιθέγγομαι, ἐπιτάρασσω, ἀνατάρασσω, αἰνίσσομαι.
- ὑποκρύπτω, v. [occulto,] to hide. Ἀχνὴν ὑπεκρύφθη. O. 626. SYN. Καλύπτω, ὑποκλέπτω, ἀποκρύπτω.
- ὑποκρύψα, adv. [clanculum,] secretly. Αἰδῶς γὰρ ὑποκρύψα κέρδει κλέπτεται. Nem. 9. 79. SYN. Λᾶθρα, κρυψά, κρυφίως.
- ὑποκύκλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [rotundus,] round. Τάλαρόν θ' ὑποκυκλὸν ὅπασσεν. δ. 131. SYN. Τροχχειδής.
- ὑποκύομαι, f. ὑσῶμαι, v. [gravida fio,] to conceive. Αἱ δ' ὑποκυσομέναι. Υ. 225. SYN. Κῦεω, γαστροφῶρεω.
- ὑποκύπτω, v. [caput submitto,] to bow, to lower. Ἴθι δὴθ', ὑποκυπτέ τὰν τύλαν. Acharn. 954. SYN. Κύπτω, ὑποβάλλω, ὑπείκω, ὑποκλίνω.
- ὑποκωφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [subsurdus,] hard of hearing. Ὑποκωφόν· οὗτος τῇ προτέρᾳ νοῦμηνίᾳ. Equit. 43.
- ὑπολαμβάνω, f. λήψω, 2 aor. ἐλάβδν, v. [(1) suscipio; (2) excipio; (3) respondeo; (4) puto,] to undertake; to take up, to catch; to answer; to suppose, to think. Αἰδοῦς ὑπολάβων φίλ' ἂν τυχοῖς. Here. F. 301. SYN. Ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιλαμβάνω, ὑποκρίνομαι, ἀποκρίνομαι, ὑπονέω, νομίζω, ἡγεῖσθαι, δοξάζω, στοχάζομαι.
- ὑπολαμπής, ἔος, ὁ et ἡ, adj. [sublucidus,] shining slightly. Ἥλεκτρον θ' ὑπόλαμπές ἔην. Hes. Scut. 142.
- ὑπολάμπομαι, v. [aliquantum luceo,] to shine faintly. Χάρσπῃ ὑπολάμπεται Ἥως. Apoll. 1. 1280. SYN. Ὑποφαίνομαι, ὑποστίλβω.
- ὑπολείβω, v. [libo,] to pour a libation. See in Ὑποκλαίω. SYN. Λεῖβω, σπένδω.
- ὑπολείπω, v. [(1) relinquo, (2) deficio,] to leave behind, to fail. Ὅσταν δυνόφερᾶ νῦν ὑπολειφθῇ. Soph. Electr. 91. SYN. Ἀπολείπω, ἐλλείπω.
- ὑπολευκαίνομαι, v. [aliquantum albesco,] to whiten a little. Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχρυσίαι. E. 502.

- Ἰπδληνls, ἰδδς, ἡ, ὑπδληνlδν, τδ, subst. [(1) vas quod torculari subjacet, (2) alveus,] a vessel beneath the wine-press to receive the wine; a trough. Χρυσείας ὑπδληνlδās ἐπλήσαντδ. Call. 3. 166. SYN. Πυελδς.
- Ἰπδλιζων, ὄνδς, adj. [paulo minor,] somewhat less. Λαοὶ δ' ὑπδλιζδνēs ἡσαν. Σ. 519. SYN. Ἐλάσσων, μείων.
- * Ἰπδλισπδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [laevis, lubricus,] smooth, sleek. Πολλοῖς γ' ὑπδλισποῖς πῦγlδιοῖσιν ἐχάρlσω. Equit. 1368.
- Ἰπδλοιπδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [reliquus,] remaining. Οὐκοῦν ὑπδλοιπόν σοι τδ βάρθρον γlνεται. Plut. 431. SYN. Λοιπδς, ἐπlλοιπδς, πέρlλοιπδς.
- Ἰπδλῡρlδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [aptus lyrae,] fit for the lyre. Ἐνέκᾱ δδνᾱκδς, ὃν ὑπδλῡρlδν. Ran. 284.
- Ἰπδλῡω, f. ὑσω, v. [(1) subter solvo, (2) debilito, (3) excalceo,] to loose or weaken beneath, to strip off shoes. Ἰπδλῡεται μου τᾱ γδνᾱτ', ὦ Ἀυσιστράτη. Lysistr. 216. SYN. Ἐξαίρω.
- Ἰπδμᾱκρδς, α, ὃν, adj. [paulo longior,] somewhat long. Ἐπειρ' ἄνωθεν ρᾱβδδν εὐθῡς ὑπδμᾱκρδν. Pax 1242.
- Ἰπδμάσσω, v. [conspargo,] to besmear. Θεστῡλl, νῦν δὲ λᾱβουῡσᾱ τῡ τᾱ θρῡνᾱ ταῡθ', ὑπδμαζδν. Theocr. 2. 59. SYN. Μάσσω, ἀλείφω, ἀνᾱφύρω.
- Ἰπδμειδlᾱω, v. [subrideo,] to smile. Ἰπδμειδlᾱσε Κύπρις. Anacr. 45. 14. SYN. Μειδlᾱω, γέλᾱω.
- Ἰπδμένω, v. [(1) sustineo, (2) maneo, (3) expecto,] to endure, to remain, to expect. Ἰπδμένεις ἐμέ. Œ. R. 1323. SYN. Προσμένω, δlᾱμένω, ὑφlσᾱμαι, προσδῡᾱμαι.
- Ἰπδμινῡῃσκω, f. μνῡσω, v. [in memoriam revoco,] to recall to mind. Τοῖωνδ' ἄρχῡν νῦν ὑπεμνῡῃσθην πέρl. Pers. 335. SYN. Ἀᾱμινῡῃσκω, νουθετέω, πᾱραγγέλλω.
- Ἰπδμνᾱῖμαι, v. [clam ambio nuptias,] to woo secretly. Αὐτοῦ τε ζῶοντδς ὑπεμνᾱῖσθῆ γῡναῖκᾱ. χ. 38.
- Ἰπδμνηῡς, εῡς, ἡ, subst. [monitio,] a reminding. Eis δᾱκρῡᾱ πορθμῡνονσ' ὑπδμνησιν κᾱκῡν. Orest. 1031. SYN. Ἀᾱμνηῡς, ὑπδθημῡσlνη.
- Ἰπδνδῡω, v. [(1) suspicor, (2) conjicio,] to suspect, to conjecture. Σῡ μηδενl eis ἐμ' ὑπδνδῡει τοῖουτδ. Plut. 361. SYN. Ἰπδλαμβᾱνω, ὑπδπτῡμαι, ὑποπτεῡω, ὑπδτῡπέω, στῡχᾱζῡμαι.
- Ἰπδνοιᾱ, as, ἡ, subst. [suspicio, opinio,] a suspicion, hint, opinion. Ἰπδνοιᾱ ἡμlν. Phoen. 1149. SYN. Ἰποψlᾱ, σημειῡν.
- * Ἰπδνῡῃδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [sub Neio monte situs,] situated under mount Neium. Ἡμεῖς ἐξ Ἰθακῡς ὑπδνῡῃδς. γ. 81.
- Ἰπδνῡσσω, v. [clam pungo,] to sting secretly. Δᾱκτῡλᾱ πᾱνθ' ὑπῡνυξεν. Theocr. 19. 3. SYN. Ἰπδπλῡσσω.
- Ἰπδπεινᾱω, v. [paulum esurio,] to be half famished. Καὶ παῖδᾱρlων ὑπδπεινῡωντων. Plut. 536.
- Ἰπδπέρδῡμαι, v. [suppedo,] to break wind. Ἰπδπερδῡμένδς. Ran. 1128.
- Ἰπδπερκᾱζῡω, v. [paulatim nigresco,] to grow gradually black. Ἐτέραι δ' ὑπδπερκᾱζονσl. η. 126. SYN. See Περκᾱζῡω.
- Ἰπδπίμπρημl, f. πῡῃσω, v. [suburo,] to set fire to beneath. Ἰπδπίμπρησlν ἄνῡρ. Lysistr. 348. SYN. Ἰφᾱπτω.
- Ἰπδπlνω, v. [plusculum bibo,] to drink a little too much. Ἰπῡπlνδν ἐν ᾱστει. Aves 494. SYN. Πlνῡ, μεθῡσκῡμαι.
- Ἰπδπlπτω, 2 aor. ἐπῡσδν, v. [cado sub,] to fall under or down before. Ἰπδπῡσδν τδν δεσπῡτην. Equit. 47. SYN. Κατᾱπlπτω, προσπlπτω, ὑπδκῡπτω.
- Ἰπδπlτῡῡω, v. [pice sublino,] slightly to cover with pitch. Ἰκᾱνδν γᾱρ αὐτῡν πρῡτέρδν ὑπῡπlτῡον χρῡνδν. Plut. 1094.
- Ἰπδπlτῡῡω, v. [subeffingo,] to form under. Ἰπδ τοῖς δννξl κῡρδν ὑπῡπῡῡπlασμένδς. Vesp. 108. SYN. Ἀᾱπlᾱσσω, ἐμπlᾱσσω, ἐνᾱλείφω.
- Ἰπδπδλlδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [paulum canus,] rather hoary. Ἰπδπδλlδν γῡνεῖδν. Anacr. fr. 107.
- Ἰπδπορῡῡς, ἰδς, ἡ, adj. [quæ vitulum vel liberos habet,] having a calf or young

- Χαλέπη δ' ὑποπορτῖς ἐριθός. Hes. Op. 601.
- ὑπόπορφύρεος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aliquantum purpureus,] being of a light purple.
- ὑποπορφύροισι πέπλοις. Anacr. 28. 30.
- ὑπόπτερός, ου, ὁ et ἡ, adj. [alatus,] winged. ὑποπτέροις νότοισιν. Hec. 1246.
- SYN. Πτέρεις, πτερωτός, τὰ χυπτέρως, ὥκως.
- ὑποπτεύω, v. [suspicor,] to suspect. Τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ; ὑποπτεύω τῇ γάρ. Iph. T. 1037. SYN. ὑπὸνέω, ὑπόλαμβάνω, ὑποτὶδπέω.
- ὑπόπτῆς, et ὑποπτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) suspectus, (2) suspicax,] suspected, suspicious. Στέγειν, ἢ τὶ λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν ; Philoct. 136. See also Phœn. 1225.
- ὑποπτήσσω, v. [præ timore me submitto,] to crouch down through fear. Ταρβείν ὑποπτήσσειν τὲ τοὺς νέους θεούς ; P. V. 996.
- ὑπόρθριός, α, ὄν, adj. [matutinus,] morning. ὑπορθρίασι φωναῖς. Anacr. 12. 9. SYN. Ὀρθριός.
- ὑπόρρυθός, ου, ὁ et ἡ, adj. [tenuis,] having the voice smothered. ἴδ' ἀτρεμαῖαν ὡς ὑπόρρυθόν. Orest. 147. SYN. Λεπτός, ἡσυχός.
- ὑπορράπτω, v. [(1) subsuo, (2) consarcino,] to patch up or together. Τόνδ' ὑπορράπτει λῶγον ; Alcest. 553. SYN. Ἐπιρράπτω, κατῶω.
- ὑπορρέω, v. [subterfluo,] to flow under. ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου. Nub. 1292. SYN. ὑφέρπω.
- ὑπορρήγνυμι, f. ξω, v. [subrumpo,] to burst out. Οὐρανὸθεν δ' ἄρ' ὑπερράγῃ ἀσπερὶς αἰθήρ. Π. 300. SYN. Ἀναρρήγνυμι.
- ὑπόρρητός, ου, ἡ, adj. [agnum subter se habens,] having a lamb under her. Θῆλυν, ὑπόρρηνον τῇ μὲν κτῆρας οὐδὲν ὁμοῖον. K. 216. SYN. ὑπαρνός, ὑποπορτῖς.
- ὑπορχεῖμαι, v. [salto ad cantum,] to dance to singing. Ἀδειν ἐτοιμός, ἡδ' ὑπορχεῖσθαι κύφω. Choëph. 1012.
- ὑπόρω, perf. m. ὠρῶ, v. [excito,] to raise. Τοῖον γὰρ ὑπωρῶρε Μοῦσα λιγεία. v. 62. SYN. Ὄρω, κινέω.
- ὑπόσαίνω, v. [subblandior,] to cringe under. Ἰσκὲν ὑποσαίνων. Apoll. 4. 411.
- SYN. ὑπόθωπεύω, ὑπαικάλλω, ὑποκύλλω.
- ὑπόσειω, v. [succutio,] to move underneath. Οἱ δὲ τ' ἐνερθὲν ὑποσσεῖουσιν ἱμαντὶ. ι. 385. SYN. ὑποτᾶράσσω, ὑποκινέω.
- ὑποσκάλεω, v. [surculo suscito,] to stir up. Τὸ πῦρ ὑποσκάλεε. Acharn. 1013. SYN. Ζωπύρῶ.
- ὑποσκάπτω, v. [suffodio,] to excavate. Αὐτὸθεν ἄλμαθ' ὑποσκάπτοι. Nem. 5. 37. SYN. Σκάπτω.
- ὑπόσκιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [umbrosus,] shady. Τοιγὰρ ὑποσκιῶν ἐκ. Æsch. Suppl. 664. SYN. Κατάσκιός, σκίερός, σκίδεις.
- ὑποσκιᾶω, v. [obumbro,] to overshadow. Αἱ δὲ νέον σκῶπέλοισιν ὑποσκιῶνται ἄρουραι. Apoll. 1. 451. SYN. See Σκιάζω.
- ὑποσμήχω, v. [paulatim exuro,] to burn up gradually. Κενεαὶ γὰρ ὑποσμήχονταὶ ὄπωπαί. Apoll. 2. 447. SYN. ὑπομίμνημι, ἀμαυρῶ, θλίβω.
- ὑποσπᾶνίζω, v. [aliquantum egeo,] to be somewhat in want of. Τὶ δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑποσπᾶνισμένον ; Aj. Fl. 740. SYN. Σπᾶνίζω, ἐνδεὴς ἔχω.
- ὑποσπᾶω, f. σπᾶσω, v. [subtrahō,] to withdraw. Ὁ θῆρ ὃδ' ἡμῖν πρᾶός, οὐδ' ὑπέσπᾶσε. Bacch. 436. SYN. ὑφαιρῶ, ὑποστέλλω, ἀφαιρῶ.
- ὑπόσπονδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [factis induciis,] under a truce. Ἥτις μ' ἐπεισέ, δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν. Phœn. 280. SYN. Ἐκσπονδός, ὁμωμικός.
- ὑπόστατός, η, ὄν, adj. [sustinendus,] to be sustained. Δεινός τῆ, θνητοῖς γ' οὐδ' αὖτως ὑπόστατός. Eur. fr. Antig. 17. 1. SYN. Ἀνασχέτος, ὑποιστός.
- ὑποστᾶχϋῶμαι, v. [succresco,] to grow up like ears of corn. Ἀνδρὶ γ' ὑποστᾶχϋῶ. v. 212. SYN. Αὐξάνω, ἐπαύξωμαι.
- ὑπόστεγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sub tecto est,] under the roof. Τὴν εἰσδέδεγμα πημνὴν ὑπόστεγόν. Trach. 376. SYN. ὑπόρυφος, ὑπώρυφος, ὑπωρυφίς, ὑφέστιός, ἐνδὸμυχός, κἀστέγος, ὑπαυλός.

- ὑποστέλλω, v. [contraho, subduco,] to draw in, to withdraw, to lower. Ἐπει-
θραύσινει, κοῦχ ὑποστέλλει λδγψ. Orest. 600. SYN. Συστέλλω, ὑφίεμαι.
- ὑποστένω, ὑποστέναζω, et ὑποστὸν ἄχίζω, v. [ingemisco,] to groan. Ὑποστένου-
μέν τ' ἂν γ' ὁ θρανίτης λέως. Acharn. 162. See also Aj. Fl. 1001. and B.
781.
- ὑποστῶρῶ, f. ἔσω, et ὑποστρώννυμι, f. στρώσω, v. [substerno,] to spread under,
to spread. Ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστῶρεσαι. v. 139. See also Helen. 59.
SYN. ὑποβάλλω, ὑποτάνω, ὑποτείνω.
- ὑποστρέφω, f. ψω, v. [converto,] to turn back. Δεῦρ' ὑποστρέψας πάλιν. Alcest.
1038. SYN. Ἄναστρέφω, ἀποστρέφω, ἀνέρχομαι.
- ὑποστρόφη, ἦς, ἡ, subst. [reversio,] a turning back. Ἐξ ὑποστρόφῃς. Soph.
Electr. 725. SYN. Ἄναστρόφη, ὑποτροπία.
- ὑποστυρίζω, v. [leniter strideo,] to whiz gently. Περὺγων ῥιπαῖς ὑποστυρίζει.
P. V. 126. SYN. See Ὑπηχέω.
- ὑποσχέσια, as, et ὑπόσχεσις, ἔως, ἡ, subst. [promissio,] a guarantee, a promise.
Αἰνυτάρησιν ὑποσχέσεισιν δδλωθεῖς. Apoll. 4. 457. See also κ. 483.
- ὑποτάσσει, ἔως, ἡ, subst. [extensio,] extension. Πεδίων ὑποτάσεις. Bacch.
738.
- ὑποτάρασσω, f. ξω, v. [leviter commoveo,] to confound somewhat. Ἡνικά
Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος. Vesp. 1276. SYN. ὑποκινέω, ἀνατάρασσω,
τυρβάζω, ὑποκλύνω.
- ὑποταρβέω, v. [paveo,] to fear. Τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες. P. 533. SYN. See
ὑποδείδω.
- ὑποταρτάρῃος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sub Tartaro degens,] dwelling under Tartarus.
Τιτῆνης θ' ὑποταρτάριοι. Hes. Theog. 851. SYN. See ὑποχθονῖος.
- ὑποτείνω, v. [subjicio,] to spread or place under, to suggest. Οὐ θωπεύων
οὐθ' ὑποτείνων μισθοὺς. Acharn. 657.
- ὑποτέλλομαι, v. [orior,] to arise. Βρυχῇ δ' ὑπέτέλλετ' ὀδόντων. Apoll.
2. 83.
- ὑποτέμνω, et ὑποτμήσω, v. [succido,] to cut away. Ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλει
δέρμα μοχθηροῦ βδός. Equit. 316. See also Apoll. 3. 327. SYN. Ἀποτέμνω,
ἐκκόπτω, ὑφαιρέω, παραιρέομαι.
- ὑποτίθημι, v. [subjicio, suggero,] to place under, to suggest. Ὑπέθηκας ὀρθῶς
τοὺς λόγους. Iph. A. 507. SYN. ὑποβάλλω, προτίθημι, ὑποδείκνυμι, συμ-
βουλεύω, διδάσκω.
- ὑποτμήσω, vid. ὑποτέμνω.
- ὑπότοπῶ, v. [(1) conjicio, (2) suspicor,] to conjecture, to suspect. Μηδὲν
κῶκον δρᾶν ὑπότοπῆται ταῦθ', ὄρας. Thesm. 503. SYN. See ὑπὸνόεω.
- ὑποτρέχω, ὑποτροχᾶω, et ὑποθῶ, v. [(1) subter curro, (2) insinuo me,] to run
under, to insinuate oneself. Κοῦχ ὑποτρέχων σὲ τοῦτ' ὁ θωπεῖα λέγω. Orest.
663. See also Mosch. 8. 5. and Equit. 1158. SYN. Ὑφειμί, ὑφίσταμαι,
ὑφέρπω, ἀπατάω, κολᾷκεύω, ὑπέρχομαι.
- ὑποτρέω, et ὑποτρομέω, v. [intremisco,] to tremble at. Οἱ δ' ἄλλοι εἴξαν-
τες ὑπέτρεσαν. Apoll. 1. 1049. See also Apoll. 4. 1340. SYN. See ὑπο-
δείδω.
- ὑποτριμμά, ἀτὸς, τὸ, subst. [moretum,] a sort of meal made of several pounded
ingredients. Ἡκὴ κέκονιμένος, βλεπων ὑποτριμμά. Eccles. 291. EXP. Δριμὶ
ἀγρίον.
- ὑποτρομέω, vid. ὑποτρέω.
- ὑποτροπία, as, ἡ, subst. [reversio,] a turn or vicissitude. Στῶνθεντὸς ὑπό-
τροπῇ πόλεμοιό. Apoll. 1. 1052. SYN. Ὑποστρόφη, ἀνατροπή.
- ὑποτροπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [redux,] returning back. Νοστήσας ἐς ἱωλκὸν ὑπό-
τροπός. Apoll. 4. 1163. SYN. See Πάλιντροπός.
- ὑποτροχᾶω, vid. ὑποτρέχω.
- ὑποτρώγω, v. [clam comedo,] to eat secretly. Τοιχὸν ὑποτρώγων. Call. Ep.
46. 4.

- ὑποτύπτω, ¹ v. [suffringo,] to beat out. Οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες. Aves 1145. SYN. ὑποπλήσσω, ἀπαράσσω.
- ὑπουλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [pulchritudinis speciem ulceri obductam habens,] secretly rancorous. Κάλλος κᾶκων ὑπουλὸν ἐξεθρέψατε. Ć. R. 1396.
- ὑπουρανίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sub cælo est,] under heaven. Ὁ ξυτάτον δερκεσθαὶ ὑπουρανίων πέτενων. P. 675.
- ὑπουργεῖν, vid. ὑπηρεῖν.
- ὑπουργία, as, ἡ, subst. [ministerium,] service. Ἐτ' ἄλλων οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας. Ć. C. 1413. SYN. See ὑπηρέσια.
- ὑποφαίνω, v. [ostendo subter,] to show beneath. Παρίαι ὑπέφαινε λιθοῖδ. Theocr. 6. 38. SYN. ὑποδείκνυμι.
- ὑποφέρω, v. [suffero,] to bear, to supply. Ἐλπιδ' ὑποίσεις. Soph. Electr. 834. SYN. Φέρω, τολμᾶω, ὑπομένω.
- ὑποφεύγω, v. [evito,] to slip away from, to avoid. Τάσδ' ὑποφεύγων, στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν. Eur. Electr. 1339. SYN. See ὑπεκφεύγω.
- ὑποφήτης, ου, ὑποφήτωρ, ὄρος, ὁ, et ὑποφήτις, ὄς, ἡ, subst. [antistes oraculi,] a priest, or interpreter of an oracle. Νηρηῖος θεῖοιδ πολυφράδμων ὑποφήτης. Apoll. 1. 1311. See also Apoll. 1. 22. and Pyth. 2. 139. SYN. Ἱερεὺς, πρύφτης, χρησμοδόγος.
- ὑποφθάνω, 2 aor. ἐφθην, v. [prævenio,] to anticipate. Δόη ὑποφθᾶμενον, καί τις τὰ ἑκαστὰ νόση. Apoll. 3. 1143. SYN. Φθάνω, προφθάνω, πρὸλαμβάνω.
- ὑποφραδμοσύνη, ης, ἡ, subst. [consilium,] counsel. Σῆς δ' ὑποφραδμοσύνησιν. Hes. Theog. 658. SYN. See Μητις.
- ὑποφράζομαι, v. [suggero,] to suggest. Τὸν δ' ἀρ' ὑποφρασθεῖς. Apoll. 1. 462. SYN. See Μητιάδμαι.
- ὑποφώνεω, v. [succlamo,] to sing in turn. Αἱ δ' ὑπέφώνεον. Mosch. 3. 49. SYN. Ἐπιφθέγγομαι.
- ὑποχάζομαι, ὑποχωρεῖν, et ὑπερωεῖν, v. [recedo,] to give way, to retire. Ζεὺς αὐτὸς Κρόνιδης ὑποχάζεταί. Apoll. 1. 1101. See also Pax 506. and Θ. 314. SYN. Ἀναχάζομαι, ὑπείκω, ὑπεκφεύγω, ἀναχωρεῖν, ὑποστρέφω.
- ὑποχαίνω, et ὑποχάσκω, v. [aliquantum hio,] to gape somewhat. Σὺ δ' Ἀρίστουλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς. Plut. 314. SYN. Χαίνω.
- ὑποχείριος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sub manu est, subjectus,] under the hand or power, subjected. Στρατηλατήσας, χυποχείριον λαβεῖν. Androm. 734. SYN. ὑποδμοῖς, ὑποχός.
- * ὑποχευμά, ἀτός, τὸ, subst. [liquor,] a stream. Πανθεῖσαν ὕμνων ὑποχευμάσιν. Pyth. 5. 134.
- ὑποχέω, 1 aor. ἐχευά, v. [suffundo,] to pour beneath. Ρώπας δ' ὑπέχευε δάσειας. Ć. 49. SYN. ὑποστρέφω, ὑποβάλλω.
- ὑποχθονίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [subterraneus,] under the earth, subterraneous. Ἰὸ' ὑποχθονιοῖ. Androm. 514. SYN. Καταχθονίος.
- ὑποχλῶδς, ου, ὁ et ἡ, adj. [subpallidus,] somewhat pale. Καὶ ὑποχλῶδς εἶχε πᾶρειήν. Call. 4. 8.
- ὑποχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [subjectus,] subject to. Βασίλεις, βασίλειος² ὑποχοι μέγαλον. Pers. 24. SYN. ὑποχείριος.
- ὑποχωρεῖν, vid. ὑποχάζομαι.
- ὑποψάλλω, v. [leviter contrecto,] to pat gently. Ἀπερ ἱερεῖόν τοι μ' ὑποψάλλασσε. Lysistr. 84. SYN. Καταψάω, ἐπαψάω.
- ὑποψία, as, ἡ, subst. [suspicio,] a suspicion. Ἡμῖν δ' ἦν μὲν ἡδ' ὑποψία. Helen. 1549. SYN. ὑπονοῖα.
- ὑποψωνεῖν, v. [in coëmendis opsoniis decipio,] to cheat in buying meat. Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σὲ πημᾶνεται. Acharn. 842.
- ὑπτιάζω, et ὑπτιάδμαι, v. [supinus sum,] to be upturned. Κύρα γὰρ ὑπτιάζεται τὸδε. Philoct. 822. SYN. ὑποκλίνωμαι.

¹ See an excellent note by Dr. Maltby on this word.

² Βασιλέως is here scanned as an anapæst.

Ὑπτίασμα, ἄρως, τὸ, subst. [(1) sublatio; (2) resupinatio,] the lifting or turning up. Ἄξειν γιν ὑπτίασμα. Agam. 1256.

* Ὑπτιόδμαι, vid. Ὑπτιάζω.

Ὑπτίος, α, ὄν, adj. [supinus,] turned upwards, upset. Ἐξ ἐλπίδων πίπτοντάς ὑπτίους ὄρω. Eur. fr. Inus. 16. 5.

Ὑπωλενίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sub axilla est,] under the arm. Ὁ δ' ὑπωλενίον κίθαριζεν. Hom. Merc. 507.

Ὑπωπιάζω, v. [suggillo eam faciei partem quæ sub oculis est,] to buffet under the eyes, to maul. Καὶ ταῦτὰ δαιμόνιως ὑπωπίασμεναι. Pax 540. SYN. Κατὰπλήσσω, μαραίνω.

Ὑπόπιον, ου, τὸ, subst. [(1) pars quæ subjacet oculis, (2) suggillatio sub oculo,] the part below the eye; a black eye. Ἀνλητρίδων, ὑπωπίων. Acharn. 551. SYN. Τύλος.

Ὑπώρειά, as, ἡ, subst. [radix montis,] the root or bottom of a mountain. Ἄλλ' ἐθ' ὑπωρείας. Υ. 218.

Ὑπωροφίος, et ὑπόροφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui sub tecto est, domesticus,] under a roof. Καὶ νῆσαι οἰκουροί, ὑπωροφιοί τε κῆλλοι. Arat. 970. See also Herc. F. 107. SYN. See Ὑπόστειγος.

Ὑρία, as, ἡ, P. N. [Hyrca,] a town in Bœotia. Οἱ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο. B. 496.

Ὑρμίνη, ης, ἡ, P. N. [Hyrmine,] a town in Elis. Ὅσον ἐφ' Ὑρμίνη. B. 616.

Ὑρτάκιδης, patronym. ab (2) Ὑρτάκος, ου, ὁ, P. N. [(1) Hyrtacides, (2) Hyrtacus,] (1) the son of Hyrtacus; (2) Hyrtacus. Ἀσιὸς Ὑρτάκιδη. M. 96. See also I. 771.

Ὑρτίος, ου, ὁ, P. N. [Hyrtius,] Τελαμώνιός Ὑρτίον οὐτά. Ξ. 511.

Ὑρχη, ης, ἡ, subst. [vas fictile cui imponuntur salsamenta,] a pickling vessel.

Ὑρχας, οἶνον, δάπιδας, τυρόν, μέλι. Vesp. 674.

Ὑς, vid. Σὺς.

Ὑσδος, Æol. pro Ὁζὺς, q. v.

* Ὑσίαι, ὦν, αἱ, P. N. [Hysia,] a town in Bœotia. Ὑσίας τ', Ἐρυθράς θ'. Bacch. 740.

Ὑσμίνη, ης, dat. η et ι, (quasi ab Ὑσμίν,) ἡ, subst. [pugna,] a fight. Ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον. Λ. 72. SYN. See Μάχη. EPITH. Κράτερὰ, ἀργαλέα, πύλυδάκρως, σταδία, δεινὴ, πύλυδάκρως.

Ὑσπληγξ, ηγγός, et ὕσπληξ, et ὕσπληγίς, Lacon. ὕσπλαγίς, ἰδός, ἡ, subst. [laqueus, scutica suilla,] a noose, a pig whip. Ὅρνισιν δ' ὕσπλαγξ. Theocr. 8. 58. See also Lysistr. 999. SYN. Δίκτυον, πᾶγίς, βούκεντρον.

Ὑσάκος, et ὕσαξ, ἄκος, ὁ, subst. [pudenda muliebria,] the female pudenda. Ἀπήλαον τὼς ἀνδρῶς ἀπὸ τῶν ὕσακων. Lysistr. 1001. SYN. Χοῖρος.

Ὑστέρω, v. [(1) posterior sum, (2) desum,] to be too late, to be wanting. Παιδὺς ὕστέρησθαι. Iph. A. 1203. SYN. Βράδυνω, ἀνάβállωμαι, ἐλλείπω, ἐλαττῶμαι.

Ὑστέρωποιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sero puniens,] punishing though late. Τῶνδε μετόικων ὕστέρωποιων. Agam. 58.

Ὑστέρωπους, ὁ et ἡ, neutr. πουν, genit. πόδους, adj. [tardo pede,] slow-footed. Μῶν ὕστέρωπους βῆθηθῶ; Lysistr. 326.

Ὑστέρως, superl. (2) ὕστατός, et ὕστατίος, α, ὄν, adj. [(1) posterior, serior, (2) ultimus, postremus,] after, subsequent, last. Γνώμαισιν ὕστέραισιν. Eur. Suppl. 1093. See also Herc. F. 483. and Apoll. 1. 139. SYN. (2) Ἐσχάτος, τελευταῖος.

Ὑστέροφθόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tarde perdens,] late in destroying. Τούτων σὲ λωβητήρῃς ὕστέροφθόροι. Antig. 1074.

Ὑστρίξ, ἰχός, ὁ et ἡ, subst. [hystrix,] a hedge-hog. Καὶ ὕστρίχος ἐνθά κάλιαι. Call. 3. 96. SYN. Ἐχίνος.

Ὑστρίχίς, ἰδός, ἡ, subst. [flagellum ex setis suillis,] a whip made of hogs' bristles. Μῶν ὕστρίχίς εἰσεβάλέν σοι. Pax 746. SYN. Ὑσπληγξ, μάστιξ.

ὑφαίνω, Ion. ὑφαινέσκω, et ὑφᾶω, v. [(1) texo, (2) struo,] to weave, to contrive, to build. Φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρά. v. 108. See also β. 104. and η. 105.

SYN. Ἐξὑφαίνω, πλέκω, κᾶτασκευάζω.

ὑφαιρέω, v. [subtraho, demo, aufero,] to take away. Ὅρᾱς, ἐγὼ δ' ὡς δεξιῶς ὑφειλύμην. Vesp. 1334. SYN. Ἵφαρπάζω, ὑφέλκω, ὑπεκκλέπτω, ἀποσυλάω, ἀποδέρω.

ὑφαντὸδδονητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [a textore contortus,] twisted by a weaver. Ὅς ὑφαντὸδδονητὸν ἔσθως οὐ πέπᾶται. Aves 943.

ὑφαντός, ἡ, ὅν, adj. [textus,] woven. Ἐνῇν ὑφантаὶ γράμμασι τοιαῖδ' ὑφαί. Ion 1146. SYN. Εὐϋφής, πλεκτός.

ὑφάπτω, v. [succendo,] to set fire to. Πῶτερὸν ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ. Med. 379. SYN. See Ἵποπίμπρημι.

ὑφαρπάζω, f. ᾶσω, v. [surripio,] to carry off privately. Ἄλλ' οὐκ ἂν πόθ' ὑφαρπάσαι. Eccles. 921. SYN. Ἵφαιρέω, ὑποκλέπτω, ὑπεξέρῳ.

ὑφασμί, ἄτος, τὸ, subst. [textura, tela,] texture, a web, a robe. Πῶσιν δ' ἀπείρω περὶβάλοῦς ὑφάσματι. Orest. 25. SYN. Ἴστος, ὑφή, ἔσθημα.

ὑφᾶω, vid. ὑφαίνω.

* Ὑφελκτέος, α, ὅν, adj. verbal. [subtrahendus,] must be dragged away. See in Ὑπερζέω.

ὑφέλκω, v. [subtraho,] to drag away. Ὑφελκὲ θάπτῳν αὐτὸν. Vesp. 187. SYN.

ὑφαιρέω, ὑπεξάγω, ὑπεξέρῳ.

ὑφέρπω, v. [subrepo,] to creep on, to recur. Χάρα μ' ὑφέρει. Agam. 261. SYN. Εἰσέρχομαι, ὑπέρχομαι, ἀνέρπω.

ὑφή, ἡς, ἡ, subst. [textura,] weaving, a web. See in Εὐϋφαντός.

ὑφηγεῖσθαι, v. [(1) praeo, (2) incipio, (3) moneo, hortor,] to go before, begin, advise. Πᾶς δ' ὑφηγεῖται τροπός. Eumen. 192. SYN. Προηγέσθαι, ἀρχομαι, παρορμαῶ, παρᾱκᾱλέω, ὑποδείκνυμι, προάγω.

ὑφηγητής, ου, et ὑφηγητήρ, ἡρός, ὁ, subst. [suasor,] one who recommends. Ὡν ὑφηγητῶν ἐγώ. Œ. R. 966. See also Œ. C. 1688. SYN. Ἡγητήρ, ἡγέμων, ἡγός, προάγός.

ὑφηγιῶχος, ου, ὁ, subst. [(1) administer aurigæ, (2) auriga,] an under-charioteer; a charioteer. Ἐσκέν ὑφηγιῶχος. Z. 19. SYN. See Ἡνιῶχος.

ὑφήσσω, ὄνός, adj. [paulo minor,] somewhat less. Ἡ μὲν ὑφήσσω. Hes. Scut. 258.

ὑφιζᾶνω, v. [subsideo,] to settle under. Ἄλλ' ὑφίζανον κύκλοις. Phœn. 1397. SYN. Ὑποκάθηναι.

ὑφιῆμι, v. [(1) submitto, (2) suborno,] to consign, to suborn. Σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγνῶσσι. Med. 24. SYN. Καθίημι, ἀνίημι, ὑποπέμπω, ὑποτίθημι, ὑποβάλλω.

ὑφίστημι, v. [(1) subjicio, (2) subeo,] to undertake, to undergo. Μῶνη δύναιτ' ἂν τόνδ' ὑποστῆναι πόνον. Eur. Suppl. 200. SYN. Ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, ἀντέχω, ὑπέρχομαι, ὑπισχνέσθαι, ὑποδέχομαι, ἀνᾱτλημι, ὑποφέρω.

ὑφορβός, ου, ὁ, subst. [subulcus,] a swineherd. Ληθὲν ἀπὸ σταθμοῖδ κίων Εὐμαιὸς ὑφορβός. π. 156. SYN. See Σὺβώτης.

ὑψᾱγόρης, ὑψᾱγῶρας, et ὑψηγόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [grandiloquus,] pompously speaking. Ὑψᾱγόρην τ' ἐμῆναι. α. 385. See also P. V. 368. SYN. Μεγαλαυχής, μέγαληγορός, μέγαλδδᾱλός.

ὑψερέφης, ὑψηρέφης, ἔος, et ὑψόρροφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) altum tectum habens, (2) celsus,] high-roofed, lofty. Δμῶας τέ, καὶ ὑψερέφης μέγα δῶμα. τ. 526. See also δ. 46. and κ. 474. SYN. Ὑψιμελᾱθρός, ὑψηλός, αἰψός, κατρηρέφης.

ὑψαύχην, ἐνός, ὁ et ἡ, adj. [longum collum habens,] long-necked, lofty. Ὅχθον δ' ἐπεμβάς, ἡ ἄττην ὑψαύχενᾱ. Bacch. 1050. SYN. Ὑψηλαύχην. See Ὑψηλός.

* Ὑψεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [Hypseus.] Ὑψέος εὐρύβια. Pyth. 9. 23.

Ὑψηῖς, ἰδός, ἡ, patronym. [Hypsei filia, sc. Cyrene,] the daughter of Hypseus.

Ὑψηῖς κατέπεφνε. Call. 2. 92.

Ὑψηλόκρημνός, et ὑψικρημνός, ὅν, ὁ et ἡ, adj. [alta præcipitia habens,] high and

- craggy. Ὑψηλόκρημονις τὸν λεωργὸν ὄχμασαι. P. V. 5. See also P. V. 429. SYN. Κρημνώδης, τραχύς.
- Ὑψηλός, compar. ὑψιτέρως, superl. ὑψιστός, η, δν, adj. [altus,] high. Ὑψηλ' ἐκόμπεις, κάπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις. Aj. Fl. 1230. SYN. Ὑψερέφης, ὑψιβάτος, μετέωρος, αἰψός, ὑψαύχην, ὑψιλῶδός.
- Ὑψηλόφρων, et ὑψίφρων, ὄνως, ὁ et ἡ, adj. [qui mente elata est,] lofty-minded. Ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἰρεται πρῶσω. Iph. A. 919. See also Pyth. 2. 94. SYN. Μεγαθυμὸς, μεγάλητωρ, ὑπέρφρων, ὑπερήφάνως, ὑπέρθυμὸς.
- Ὑψηλῶρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Hypsenor.] Ὑψηλῶρ' διὸν. E. 76. EPITH. Ἰππασίδης, ὑπέρθυμὸς, ποιμὴν λαῶν.
- Ὑψηρέφης, vid. Ὑψερέφης.
- Ὑψηχῆς, ἔως, adj. [altisonus,] loud-sounding. Θεῶν ὑψηχεῖς ἵπποι. E. 772. 23. 27. SYN. Ὑψιβρέμετης.
- Ὑψί, ὑποῦ, et ὑψοῦ, adv. [alte, in altum,] on high, aloft. Ὑψί περ ἐν νεφέεσσιν καθήμενῳ. π. 264. See also A. 486. and A. 307. SYN. Ἄνω, ἀνωθί, μετέωρον.
- Ὑψιβάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in alto situs,] towering. Ὑψιβάτοι πόλεις. Nem. 10. 88. SYN. Ὑψιβάμων, ὑψιδρόμος.
- Ὑψιβάας, ου, ὁ, P. N. ranæ. Πρῶτος δ' Ὑψιβάας. Batrach. 202.
- Ὑψιβρέμετης, ου, adj. [altisonans, altitonans,] loud roaring. Ζεὺς ὑψιβρέμετης, οὗ τε κρατὺς ἐστὶ μέγιστον. ε. 4. SYN. Ὑψιβρόμος, ὑψηχῆς.
- Ὑψιγέννητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in alto natus,] high-born. ἔχοντ', ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον. Eumen. 43. SYN. Περήμεκης, ὑψηλόφνης.
- Ὑψίγυιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [altis membris,] high-limbed. Ὑψίγυϊόν ἄλσος. Olymp. 5. 31. SYN. Ὑψιγέννητος, ὑψικάρηνός.
- Ὑψίζυγός, et ὑψιθρόνως, ου, ὁ et ἡ, adj. [in excelsa sede sedens,] enthroned on high. Ὅρκιά μιν Κρονίδης ὑψίζυγός. H. 69. See also Nem. 4. 105. SYN. Ὑψιθωκός.
- Ὑψικάρηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [altum caput habens,] towering. Ἡ ἐλάται, ἡ δὲ δρυὲς ὑψικάρηνοι. Hom. Ven. 265. SYN. Ὑψαύχην, ὑψικόμος, ἐριαύχην, ὑψηλός, ὑψιλῶδός.
- Ὑψικέρας, ἀτὼς, et ὑψικέρως, ω, adj. [celsa gerens cornua,] having high horns. Ὑψικεράτ' ἀπέτραν. Nub. 597. See also Trach. 507.
- Ὑψικόμος, et ὑψιχαίτης, ου, adj. [alte comatus,] high and full of leaves. Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο. τ. 297. See also Pyth. 306. SYN. Ὑψιπέτηλός, ὑψιπέταλός, χαίτης, εὐκόμος.
- Ὑψικόμπως, adv. [arroganter,] arrogantly. Ὁ δ' ὑψικόμπως κάφρονως ἡμεῖς αὐτοῖ. Aj. Fl. 766. SYN. Ὑπερήφάνως.
- Ὑψικρημνός, vid. Ὑψηλόκρημνός.
- Ὑψιλῶδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [celsam crestam habens,] high-crested. Ἔσται δ' ὑψιλῶδων τὲ λόγων. Ran. 834. SYN. See Ὑψικάρηνός.
- Ὑψιμέδων, οντός, adj. [in alto regnans,] reigning on high. Ὑψιμέδοντ' ἀμὲν θεῶν. Nub. 563. SYN. Ὑψίζυγός, ὑψιθρόνως, πάντων βασιλεὺς, ὑψικράτης.
- Ὑψιμέλαθρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [excelsa habens atria,] having lofty courts. Αὐλοῖον ὑψιμέλαθρον. Hom. Merc. 399. SYN. See Ὑψερέφης.
- Ὑψιμέλας, αινᾶ, ἄν, adj. [alte niger, perniger,] quite black. Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμέλαιναῶν. O. 387.
- Ὑψινεφής, ἔως, adj. [qui est in altis nubibus,] in high clouds. Σωτήρ ὑψινεφὲς Ζεῦ. Olymp. 5. 39.
- Ὑψιπέδός, ου, ὁ et ἡ, adj. [alte situs,] situated on high ground. Ὑψιπέδον Θεράπνας οἰκῶν ἐδός. Isthm. 1. 42.
- Ὑψιπέτης, εντός, et ὑψιπέτης, ἔως, adj. [altivolans, excelsus,] high-flying, lofty. Ὑψιπέτες εἰς μέλαθρον. Hec. 1084. See also ω. 537.
- Ὑψιπέτηλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [altus et frondosus,] lofty and leafy. Δένδρεᾶ δ' ὑψιπέτηλά. λ. 587. SYN. See Ὑψικόμος.
- Ὑψιπόλις, ἔως, adj. [princeps civitatis,] high in the state. Ὑψιπόλις ἀπόλις δ'. Antig. 370. SYN. Λαοσβέης.

- Υψίπους, πῶδός, adj. [excelso pede stans,] standing on a lofty basis. Ὑψί-
πῶδες οὐρανίαν δι' αἰθέρα. *Æ. R.* 866.
- Υψίπυλαιά, as, et Ὑψίπυλη, ης, ἡ, P. N. [Hypsipyle,] the daughter of Thoas
king of Lemnos. Ὑψίπυλαιά Θῶαντός. *Apoll.* 1. 621. See also *Apoll.* 1. 836.
- EPITH. Λημνία, Θῶαντίῃς.
- Υψίπυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [celsas portas habens,] lofty-gated. Ἐνθά κεν ὑψί-
πυλον Τροίην. *Π.* 698.
- Υψίπυργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [celsas turres habens,] having high towers. Τήνδ'
ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε. *Eumen.* 691.
- Υψίτερός, ὕψιστός, vid. Ὑψηλός.
- Υψίφρων, vid. Ὑψηλόφρων.
- Υψύροφος, vid. Ὑψερέφης.
- Υψός, ἑός, τό, subst. [altitudo, celsitudo,] height. Οὐδ' ἠὺγενεῖα σ' ἦρ' ἐν εἰς
ἕλος μέγα; *Phœn.* 415.
- Υψώ, v. [in altum tollo,] to raise on high. Βάτραχός, ὑψώσας ὥχρον δέμας.
Batrach. 80. SYN. Ἀνᾶγειρω, ἀνέχω, ἐπαίρω.
- Ύω, v. [pluo,] to rain. Οὐδ' ὕων πάντως ἀνδρεῖ, οὐδ' ἀνέχων. *Theogn.* 26.
SYN. Ἀνομβρέω.

Φ.

- Φάαντατός, η, ὅν, adj. [lucidissimus,] very bright. Εἴτ' ἀστήρ ὑπέρεσχέ φαάν-
τατός. *v.* 93.
- * Φάγδαϊνά, ης, ἡ, subst. [phagedæna,] a consuming disease. Φάγδαϊνά γ' ἡ
μου σάρκα θοινᾷται πῶδός. *Eur. fr. Philoct.* 4.
- Φάγω, v. [edo,] to eat. Τυρῶν αἰνυμένοι φαγόμεν. *ι.* 232. SYN. Ἐσθίω,
ἐδῶμαι, κατὰφαγω, τρώγω.
- Φάεθουσα, ης, ἡ, P. N. [Phaëthusa, filia Helii et Neæræ,] the name of a nymph.
Ὁπλοτέρη Φάεθουσα θυγατρῶν Ἡελίοιο. *Apoll.* 4. 971.
- Φάεθων, ὄντος, adj. (2) P. N. [(1) lucidus, (2) Phaëthon,] (1) bright, (2) Phaë-
ton, the son of Phœbus: also the name of one of the Sun's horses, and of a
bull sacred to the Sun. Φάεθων κύκλος Ἡελίοιο. *Eur. Electr.* 465. SYN. (1)
See Φαεινός. (2) PHR. See *Apoll.* 597—601.
- Φαεινός, φαεινός, forma senior, inpr. lyric, et φάνος, ἡ, ὅν, adj. [lucidus,] shi-
ning, splendid. Οὐδεὶς ἐδίδον κῶθωνα φαεινόν. *Pax* 1094. See also *Bacch.*
624. and *Acharn.* 845. SYN. Λαμπρός, φάεθων, ἀγλᾶός, τηλανγῆς, φαινόλις,
ἡ, εὐφεγγῆς, φωτεινός.
- Φαεινώ, vid. Φάω.
- Φάεσιμβρότός, φάεσφόρος, φωσφόρος, et φανσίβροτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [lucem ho-
minibus adferens,] giving light to mortals. Φάεσιμβρότου Ἡελίοιο. *κ.* 138.
See also *Call.* 3. 204. *Thesm.* 865. and *Olymp.* 7. 71. SYN. Σελασφόρος,
ἔωσφόρος.
- Φάεσφόρια, as, ἡ, subst. [tædæ gestatio,] the bearing of a torch, illumination.
Ἄλλὰ φάεσφόριον τέ. *Call.* 3. 11.
- Φάεσφόρος, vid. Φάεσιμβρότός.
- Φαίαιξ, ακός, Ion. φαίηξ, ηκός, ὁ, P. N. [Phæax,] (1) an orator at Athens, (2) a
Phæacian or inhabitant of Phæacia, afterwards Coreyra. Σφός γ' ὁ Φαίαιξ,
δεξιός τ'. *Equit.* 1374. EPITH. (1) Σύνερκτικός, πέραντικός, γνωμοτυπικός,
σάφης, κρουστικός, (2) plur. ἀγανοί, ἀμύμονες, δολιχῆρέτμοι, ἰδριές, ναυσίκλητοι,
ἀντιθέοι, μέγαθυμοι.
- Φαίδιμος, ου, ὁ et ἡ, et φαίδιμοις, εσσα, ἔν, adj. [illusttris,] illustrious. Καί
μὲν τῶν ὑπελυσέ μενος, καὶ φαίδιμά γυῖα. *Z.* 27. See also 636. SYN. Ἀ-
γανός, ἐπίσημος, λαμπρός, κύνιστος.
- Φαίδρα, as, ἡ, P. N. [Phædra,] the wife of Theseus. Ἰδοῦσα Φαίδρα, καρδίαν
κατείχετό. *Hipp.* 27.

- Φαιδρὸς, ἁ, ὄν, et φαιδρωπὸς, οὗ, ὁ et ἡ, adj. [hilaris,] cheerful, gay. "Ομμά φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων. Med. 1039. See also Orest. 885. SYN. Ἀγανὺς, γέγηθῶς, λαμπρὸς, εὐπρόσωπὸς, ἱλαρὸς.
- Φαιδρῶνους, ον, ὁ et ἡ, adj. [sereno animo,] cheerful-minded. Λέξασθ', κἀκτεῖνασθ' φαιδρῶνους. Agam. 1200.
- Φαιδρύντριᾶ, as, ἡ, subst. [lotrix,] a washerwoman. Παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντριᾶ. Choëph. 747.
- Φαιδρύνω, v. [nitidum facio,] to render cheerful or gay, to clean. Λούτροισι φαιδρύνασθ', Agam. 1078. See also Apoll. 4. 671. SYN. Ἐκκαθαίρω, φαιδρῶ, εὐφραίνω, ἀπὸλαμπρύνω.
- Φαιδρωπὸς, vid. Φαιδρὸς.
- Φαινᾶρετη, ης, ἡ, P. N. [Phænarete,] Φαινᾶρετην τήθην ἐμήν. Acharn. 49.
- Φαινῶλις, ἰδὸς, ἡ, adj. [splendide apparens,] splendidly appearing. "Ὅσα φαινῶλις ἐσκέδασ' ἁῶς. Sapph. 23. SYN. See Φαείνως.
- Φαίνω, f. ἄνω, v. [ostendo,] to show. Κάκως ἐφαίνουν τῷ σκοποῦντι προσβύλας. Eur. Electr. 829. SYN. Ἐμφαίνω, ἀναφαίνω, δείκνυμι, ὑποφαίνω, πρὸ-φῆρω.
- Φαίνωψ, ωπος, (1) ὁ, ἡ, adj. [clare videns,] seeing clearly. (2) ὄψος, ὁ, P. N. [Phænops,] Φαίνῶψ νῆξ. E. 152.
- Φαιστὸς, ον, ὁ, et (2) Φαιστὸς, οὗ, ἡ, P. N. [Phæstus,] (1) a noble Lydian, (2) a city in Crete; (3) φαῖστὸς, ἡ, ὄν, et φαῖστὸς, η, ὄν, [clarus,] Ἰδόμενεὺς δ' ἄρα Φαιστὸν ἐνῆρατῶ, Μῆδ' ὅς τις νῖδον. E. 43. See also B. 648.
- Φαιωχίτων, ωνὸς, ὁ et ἡ, adj. [nigra veste indutus,] sable-robed. Φαιωχίτῶνες, καὶ πέπλεκτάνη μέναι. Choëph. 1036.
- Φᾶκῃ, ης, ἡ, et φᾶκός, οὗ, ὁ, subst. [lens,] lentils, pulse. Καὶ πρὸςέστηκεν φᾶκῃ. Vesp. 811. See also Theocr. 10. 54.
- * Φᾶκῆλος, et φᾶκελλὸς, ον, ὁ, subst. [fasciculus,] a bundle. Καὶ μέγαν φᾶκῆλον ἐβλῶν. Cycl. 242.
- Φάλαγξ, αγγός, ἡ, subst. [(1) phalanx, (2) trabs, (3) tarantula,] a phalanx or army; a plank; a tarantula. Εἰλίσσεται δακτύλοις φάλαγγες. Ran. 1314. SYN. (1) Τάξις, στῆχες, στρατὸς. EPI TH. (1) Κράτερὰ, πύματη, πύκινῃ, στῖβάρᾳ, δόλιχῇ, ἐνὸπλῶς.
- Φάλαγγηδόν, adv. [turmatim,] by troops. Τῇ ῥ' οἶγε πρὸχέοντ' ὃ φάλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων. O. 360.
- Φαλαινᾶ, ης, ἡ, subst. [balæna,] a whale. Δημηγόρεϊν φαλαινᾶ πανδόκευτριᾶ. Vesp. 35. Juv. 10. 14. Nonn. 6. 298. SYN. Φάλῃ.
- Φάλακρος, ἁ, ὄν, adj. [calvus,] bald. Καὶ τοῖς φάλακροῖσι παραινοῦμεν. Pax 767.
- Φάλαρις, ἰδὸς, ὁ, P. N. [Phalaris,] a tyrant of Agrigentum. Ἐχθρὰ Φάλαριν κἀτέχει παντᾶ φᾶρις. Pyth. 1. 186.
- Φάλαρὸν, ον, τὸ, subst. [(1) phaleræ, crista, (2) lorum,] trappings, a crest or top; a thong. Τιά-ρας φάλαρον πίφαισκων. Pers. 668. SYN. Φάληρον, ἡνῖον. EPI TH. Εἰποῖητόν.
- Φάληριᾶω, v. [albesco spuma,] to be white with foam. Κυρτᾶ, φάληριῶντᾶ. N. 799. SYN. Λευκαίνῳμαι, ἀφρίζω.
- Φάληρικὸς, ἡ, ὄν, adj. [Phalericus,] of the Phalerus, one of the harbors at Athens. Ἀφῶς ἄρ' ἄξεις πριᾶμένους Φάληρικάς. Acharn. 901.
- Φάληρις, ἰδὸς, ἡ, subst. [avis marina,] a sea-bird, a coot. "Ορνιθὶ φάληριδι θύειν. Aves 566.
- Φάληρὸς, et φᾶλῖος, α, ὄν, adj. [albus, spumeus,] white, foamy. Ὁ κῶων ὁ φάλαρὸς ὑλακτεῖ. Theocr. 8. 27. See also Call. fr. 176. SYN. Φάληριῶων, λευκὸς, ἀφρωδής.
- Φάλης, ητὸς, et φάλλος, ον, ὁ, subst. [phallus,] the phallus. Ἀπόσχονται δὲ φάλητων. Lysistr. 771. See also Acharn. 259.
- Φαλλικός, ἡ, ὄν, adj. [phallicus,] of the phallus. Ἀισῶμαι τὸ Φαλλικόν. Acharn. 260.

Φᾶλος, *ον, ὁ*, subst. [conus galeæ,] the cone of a helmet. Ψαῦον δ' ἰπποκῆμοι κέρυθες λαμπροῖσι φάλοισι. Π. 216. SYN. Λόφος.

Φάναι, *ων, αἱ*, subst. [illuminations,] illuminations. Ἐστὶ δ' ἐν φανασί πρὸς τῇ. Aves 1694. SYN. Ἑλλάμψεις, ὄργια.

Φανᾶϊς, *α, ὄν*, adj. [splendidus,] splendid. Σὺ μοι Ζεὺς ὁ φανᾶϊς. Rhés. 351.

Φανέρως, *α, ὄν*, adj. [manifestus,] manifest. SYN. Ἐμφάνης, περὶ φάνης, ἀριδής, ἀριδείκετος, δηλός, ἐκδηλός.

Φανέρως, *adj.* [manifeste,] manifestly. Φανέρως τελέως δι' ἀπράσσουσιν. Eumen. 956. SYN. Ἀνάφανδον, λαμπρῶς.

Φανός, *vid.* Φαεινός.

Φανός, *ον, ὁ*, subst. [laterna, fax,] a lantern, a torch, a lamp. Ἐς τὴν χύτραν τὸν φάνον ἐγκάταθέντες. Lysistr. 308. SYN. Δᾶϊς, λαμπάς, πυρσός, φέγγος.

Φανότευς, *εως, ὁ*, P. N. [Phanoteus,] a city of Phocis; also a native of that city. Ἀρπᾶλῳ Φανότη. Theocr. 22. 114.

Φαντάζομαι, *v.* [appareo,] to appear. Φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ. Agam. 1477. SYN. Φαίνομαι.

Φάντασμα, *et* φασμά, *ἄτος, τὸ*, subst. [visum, spectrum,] a vision, a ghost. Φάντασμα δειμαίνουσι ἔμν. Hec. 54. See also Trach. 850. SYN. Εἰδωλόν, τέρās, ὄραμα. EPITH. Μελανόπτερον, ποικιλόμορφον.

Φᾶς, ¹ ἔος, *et* φῶς, *poët.* φῶς, *ωτός, τὸ*, subst. [(1) lux, salus, (2) in plur. oculi, dies,] (1) light, safety, (2) eyes, days. Ἡμεῖς δ' ἐν φάει δουλεύομεν. Hec. 415. See also Hec. 435. and B. 49. SYN. Φεγγός, αὐγή, σελᾶς, ἡμέρα, σωτηρία, ὀφθαλμός. EPITH. Γλυκῆρον, ἀσπαστόν, λαμπρόν, ὀξύτατόν, περὶ καλλῆς, σωτήριόν, λοίσθιόν, ἐχθρόν, ἄγνόν, ἄβᾶτόν, μάκαρίον, σεμνόν, καλλιβλεφᾶρόν, λευκόν, ἐλευθερίον, ἱερόν.

Φάραγξ, *αγγός, ἡ*, subst. [vallis inter montium prærupta,] a ravine. Καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα. Equit. 248. SYN. Κρημνός, ἄγκος, χάσμα, κοιλᾶς, τᾶφρος. EPITH. Πόλυκλυστος, δυσχείμερος, ἥρις.

Φᾶρέτρα, *ας, ἡ, et* dimin. φᾶρέτριον, *ον, τὸ*, subst. [pharetra,] a quiver. Φᾶρέτραν εὐτρέπῃ σκενάζεται. Herc. F. 964. See also Mosch. 1. 20. SYN. Ἰδοκός, ἀμφηρέφης, κοιλῇ, ἰσχεαίρα, ὑπωλενίος.

Φάρη, *ης, ἡ*, P. N. [Phares,] a town in Laconia. Φάρην τε, Σπάρτην τε. B. 582. Φαρμάκευς, *εως, φαρμάκος, et* φαρμάκοπῶλης, *ον, ὁ, et* φαρμάκις, *ἰδός, ἡ*, subst. [confector, confectrix medicinarum,] a dealer in drugs. Καὶ τίς τῷ σούτος φαρμάκευς Τράχινίων; Trach. 1142. See also Equit. 1402. Nub. 764. and Nub. 747.

Φαρμάκευ, *φαρμάσσω, et* φαρμάκω, *v.* [veneno utor,] to drug, to poison. Σὴν παῖδα φαρμακεύμεν. Androm. 355. See also Apoll. 3. 478. and Pyth. 4. 393. SYN. Πόριζω, βάπτω, μολύνω.

Φαρμάκις, *vid.* Φαρμάκευς.

Φάρμακον, ³ *ον, τὸ*, subst. [(1) venenum, (2) remedium,] a drug, poison, a remedy.

Τίνος τὸδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖσι φίλοις; Orest. 1189. SYN. Ἴος, ἄκος, ἄκεσμα. EPITH. Θυμοφθόρον, κάκον, ὀδυνήφατόν, ἄγριόν, ἐσθλόν, ἥπιόν, λυγρόν, μητιδέν, δραστηρίον, θανάσιμόν, κερυμμένον, σῶφον, ἀδελόν, οὐλομένον, γλυκύν, σωτήριον, χριστόν, λευγάλεον, λοιγίον, ἀνδροφόνον, πικρόν, πτόν.

Φαρμάκος, *et* φαρμάκοπῶλης, *vid.* Φαρμάκευς.

Φαρμάκω, *vid.* Φαρμακεύω.

Φαρμάσσω, *vid.* Φαρμακεύω.

* Φαρνάκης, *ον, ὁ*, P. N. [Pharnaces,] Ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου. Aves 1030.

Φᾶρος, *ον, ἡ*, P. N. [Pharus,] a small island off the coast of Egypt. Αἰγύπτου προπάροιθε, Φᾶρον δὲ ἔκ κελήσκουσι. δ. 355.

¹ The first syllable of the plural Φᾶς signifying eyes, (dat. φαῖσι, aut φαέσσι) is long in Homer π. 15. p. 39. and τ. 417., in Moschus 2. 4. and 4. 9., and six times in Callimachus; but it is short in Apoll. 3. 1020. and 4. 1170., and in Hesiod fr. 21. 4.

² The penult. of Φαρμάκος is long in Ionic Greek. See Gaisford's Hephæstion, p. 254.

³ See an excellent note of the learned Dr. Blomfield on the various kinds of φάρμακα. Gloss. P. V. 488.

Φᾶρος, ἔδς, τὸ, subst. [vestis,] a cloak. Στείχει γυναικῶν φάρῃσιν μέλαγχιμοῖς. Choëph. 9. SYN. Ἐσθῆς, ἔσθημά, ἱματίον, χιτῶν, πέπλον, στολμός. ΕΡΙΘΗ. Κρόκεόν, πορφύρεόν, λεπτὸν, λεπτάλεον, χρυσέουσθλον, λεπτομίτον, χρυσέοπνητόν, λευκόν, πόλυποικίλον, πολυπηνόν, ἀλιπόρφρον, κυανέον, ἀργυφέον, μέγα, χαίρειν, μάλακόν, νηγατέον.

Φάρω, v. [aro,] to plough. Ἡ ἄφαρον φάρωσι. Call. fr. 183. SYN. Ἄρο-τριῶν.

Φαρσαλῖδς, α, ὄν, et Φαρσαλῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [Pharsalicus,] of Pharsalia, a city in Thessaly. Πηλέα² δ' ἀνάσσειν γῆς ἐξ Φαρσαλίας. Androm. 22. See also Iph. A. 812.

Φάρυγξ, υγγὺς et ὕγος, ἡ, subst. [gula,] the gullet, the windpipe. Τὰχ' ἐξ ἀναιδοῦς φάρυγος ὠήσῃ κρεῖα. Cycl. 587. SYN. Λάρυγξ, ἀσφάργυς.

Φάσγανδον, ου, τὸ, subst. [gladius,] a sword. Φασγανῶ ἀίετας. E. 81. SYN. Ἄορ, ξίφος, μάχαιρά, χαλκός. ΕΡΙΘΗ. Ἀμφίχρυσον, μελάνδετον, βαρβάρων, κωπήεν, κάλδον, ἀργυρόηλον, ἀμφηκές, χάλκεον, ὄξυ, μέγα, θηκτόν, κελαινόν, ἐχθρόν, ὀξυθηκτόν.

Φασγάνουργος, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [enses fabricans,] sword-forging. Πρὸ χαλκεύει δ' Αἰσά φασγάνουργος. Choëph. 636.

Φάσηλδς, ου, ὁ, subst. [leguminis genus quoddam,] a kind of pulse. Ἄλλ' ἀφανὲ τῶν φασήλων. Pax 1144.

Φασσιανικός, η, ὄν, adj. [more phasiani,] like a pheasant. Ἐπὶ κέχθδως ἐγωγέ φασσιανικός. Aves 68.

Φασσιανός, οὔ, ὁ, subst. [phasianus,] a pheasant. Τοὺς φασσιάνους, οὓς τρέφει Λέωγδρας. Nub. 109.

Φάσις, ἰδὺς, ἡ, P. N. [Phasis,] a river in Colchis. Ὑπὲρ τὴν Φάσιν, κάμῃ πᾶρά κάλειν αἰεῖ. Androm. 649. ΕΡΙΘΗ. Διμήεις, εὐβρείτης, καλλιβρόδς, ἄξερδς.

Φάσκω, vid. Φημί.

Φάσμα, vid. Φάντασμα.

Φάσσά, ης, ἡ, subst. [palumbus,] a wood-pigeon. See in Ἑρῶθροπος.

Φασσὸφδνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [palumbos interficiens,] wood-pigeon killing. Ὤκεῖ, φασσὸφδνῳ. O. 238.

Φάτειδς, et φᾶτός, η, ὄν, adj. [dicendus, dictus,] to be described, described. Φόβος οὔτε φάτειδς. Hes. Scut. 144. See also Hes. Op. 3. SYN. Ὀνόμαστος, ῥήτδς, κλύτδς, πόλυφᾶτδς, ἐνδοξδς.

Φᾶτίζω, vid. Φημί.

Φᾶτις, ἔως, ἡ, subst. [(1) dictum, oraculum, (2) fama,] a saying, an oracle; fame. Οὐδ' ἀμφὶ Πηλέω³ ἦλθεν, ὥς ἤξει, φᾶτις; Androm. 79. SYN. Φήμη, λόγος, ἀγγελία, χρησμός, κληδών, δόξα, μαντεία, μάντευμα. ΕΡΙΘΗ. Πομπύμα, πίκρα, εὐκλείης, ἡδύεπης, ἐσθλή, ἡδεῖα.

Φᾶτνη, ης, ἡ, subst. [præsepe,] a stall. Ὑπὸ τῆς δᾶπνης, καὶ τῆς φᾶτνης; καὶ τῶν κρέων. Nub. 13. ΕΡΙΘΗ. Ἰππεία, ὀρέσσαυλδς, χαρδπη, εὐξεστδς.

Φᾶτδς, vid. Φάτειδς.

Φᾶύλλδς, ου, ὁ, P. N. [Phayllus,] Ἑκδολούθουν Φᾶύλλῳ τρέχων. Acharn. 214.

Φαῦλδς, et φλαῦρδς, α, ὄν, adj. [malus, vilis, levis,] bad, paltry, trifling. Φαύλους μάχεσθαι βουκδλους ἡγούμεθα. Iph. T. 306. See also Œ. C. 395. SYN. Κάκδς, ἀδικδς, μόχθηρδς, εὐτέλης, οὐτιδανδς, βαιδς, πόνηρδς.

Φαυλότης, ητδς, ἡ, subst. [improbitas, vilitas,] badness, meanness. Ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ φαυλότης ἐνεστὶ τίς. Eur. fr. Pol. 5. 2. SYN. Ἀτασθαλία, ἀνοία.

Φαύλως, et φλαύρως, adv. [male, leviter,] badly, meanly. Οὐχ ὧδε φαύλως αὐτ' ἐγὼ μετέρχομαι. Ion 1546. See also Aves 654. SYN. Εὐχέρως, πόνηρως, κάκως.

¹ The first syllable of Φᾶρος is always long in Homer—generally short where its quantity can be actually determined (though sometimes long, as in the instance above quoted,) in the tragedians—short also in Apoll. 3. 862., in four other instances long, and short Hes. Op. 181. See Herman. de Metris, p. 444. Brunck's Lex. Sophocl. Monk. Hipp. 125. and Heyne Œ. 231.

² Πηλέα is here scanned as a spondee.

³ Πηλέως is here scanned as a spondee.

Φανσιᾶδης, ου, ὁ, patronym. [Phausiades,] the son of Phausius. Καὶ βάλῃ Φανσιᾶδην Ἀπισᾶδνᾶ. Λ. 577.

Φανσιβρότης, vid. Φᾶσιμβρότης.

Φᾶω, et φᾶεῖνω, v. [luceo,] to shine. Φᾶε δὲ χρυσόθρονος ἡώς. ξ. 502. See also μ. 385. SYN. Λάμπω, φαίνω.

Φᾶω, inus. fut. πέφῃσθαι, perf. πέφαμαι, v. [occido,] to kill. Ἐν δὲ σὺ τοῖσι πέφῃσεαί, αἰεὶ τἀλάσσης. Ν. 829. SYN. Σφάζω, ἀποκτείνω, ἀναιρέω.

Φεβῶμαι, v. [(1) timeo, (2) fugio,] (1) to fear, (2) to run away. Ἀλλὰ καὶ αὐτοῖ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο. Λ. 121. SYN. Φεύγω, φυβέομαι.

Φέγγος, ἔος, τὸ, subst. [lux, dies,] light, day. Τριταῖον ἦδη φέγγος αἰωρούμενός. Ηec. 32. SYN. Φᾶς, φῶς, φῶς, ἀνγῆ, σέλας. ΕΡΙΤΗ. Ἐλεύθερον, χρυσέοκυνκλιν, λαμπρὸν, ὀλοὸν, μοιριδιὸν, θεσπεσιὸν, ἀσπᾶσιδον, καθάρων.

Φειᾶ, ᾱς, ἡ, P. N. [Phia,] a town near Elis. Φειᾶς παρ τείχεσσιν. Η. 135.

* Φειδίας, ου, ὁ, P. N. [Phidias,] Φειδίας ἡκηκόη. Pax 616.

* Φειδιππίδης, ου, ὁ, P. N. [Phidippides,] Κάθεμεθα Φειδιππίδην. Nub. 657.

Φειδιππός, ου, ὁ, P. N. [Phidippus,] Τῶν δ' αὖ Φειδιππός τε καὶ Ἀντίφος ἡγησάσθην. B. 678.

Φειδῶλας, ου, Acol. αὖ, ὁ, P. N. [Phidolas,] Οὗτος Φειδῶλᾶ ἵππος. Anacr. 187.

Φειδῶμαι, v. [parco,] to spare. Τί δή γὰρ φειδῶμαι ψυχῆς ἐμῆς; Herc. F. 1137. SYN. Ἀπέχω, ἐλέεω.

Φειδῶ, ὄος, φειδωλή, et φειδωλῖα, as, ἡ, subst. [parsimonia,] parsimony. Φειδοὶ πόνηρα μῆδεν' εὖ ποιεῖν βροτῶν. Eur. fr. Antiop. 11. 3. See also X. 244. and Nub. 833. SYN. Σωφροσύνη.

Φειδωλός, ἡ, ὄν, adj. [parcus,] parsimonious. Καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσίβιου. Nub. 421. SYN. Γλίσχρος, εὐτελής, ἀνελεύθερος.

Φελλεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Phelleus,] a mountain in Attica. Ἐκ τοῦ Φελλέως. Acharn. 273.

Φελλός, οὔ, ὁ, subst. [cortex suberis,] a cork. Ἀβάπτιστος εἰμὶ φελλός ὦς. Pyth. 2. 146. SYN. Φλοιός.

Φενακίζω, v. [decipio,] to deceive. Ὅστις φενακίζει φράσαι δ' οὐπω τέτληκας ἡμῖν. Plut. 280. SYN. Ἐξάπατᾶω, γόητεύω, ἐπὶ χλευάζω.

Φενακισμός, οὔ, ὁ, subst. [deceptio,] deceit, imposition. Καὶ τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξάπατουμενῃν. Equit. 630. SYN. Φενακισμῶ, ἀπάτη, ἐξάπατη.

Φεναξ, ακός, ὁ, subst. [deceptor,] a deceiver, a cheat. Ἄγε δὴ, Σκίταλοι, καὶ Φενακῆς, ἦν δ' ἐγώ. Equit. 634. SYN. Ἀπάτηλος, πλάνης, γόης.

* Φενεύς, ου, ἡ, P. N. [Pheneus,] a city in Arcadia. Οἱ Φενεύν τ' ἐνεμοντο. B. 605.

Φεραί, ὦν, αἱ, P. N. [Pheræ,] a city in Thessaly. See in Εὐρύδη. Οἱ δὲ Φεραίς ἐνεμοντο. B. 711.

* Φεραῖος, α, ὄν, adj. [Pheræus,] of Pheræ. Ἀνδρῶν Φεραίων εὐμενὴς παρουσία. Alcest. 622.

Φερασπῖς, ἰδός, adj. [clypeatus,] shield-bearing. Ὁβριμόθυμῃ, φερασπῖ. Hom. 7. 2. SYN. Ἀσπίδηφόρος, ἀσπίδούφερον, ἀσπιστής, ἀσπίδούφορος, ἀσπιδιώτης, λογχηρῖς.

Φέρβω, v. [pasco, nutrio,] to feed, to rear. Βωμοὶ μ' ἐφερβόν. Ion 326. SYN. Βόσκω, τρέφω, σῶζω.

Φερέγγυος, ου, ὁ et ἡ, adj. [idoneus,] trust-worthy, competent. Προστατεῖν φερέγγυος; Sept. Theb. 392. SYN. Ἀσφάλης, βεβαῖος, δυνάτος, ἐχεγγυός.

Φερεμμελής, ου, adj. [hastam fraxineam gestans,] bearing an ashen spear. Φωτᾶ φερεμμελίην. Mimnrm. 4. 4. SYN. Ἐμμελής, εὐμελίας, αἰχμητής, λογχούφορος.

Φερεοικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [domiporta,] carrying its house. Φερεοικός ἀπὸ χθονός ἂν φύτᾳ βαίνει. Hes. Op. 569.

Φερέπονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [laborifer,] toil-enduring. Φερέπονι τὸ τέλειθοντι. Pyth. 2. 56.

Φερέσβις, ου, ὁ et ἡ, adj. [vitam sustinens,] life-supporting. Κινήθη δ' ἀρὰ γαῖα φερέσβιδος. Hom. Apoll. 341.

Φερεσσάκης, ἔως, adj. [scutifer,] shield-bearing. Ἰκέτευσε φερεσσάκεας Καδμείους. Hes. Scut. 13. SYN. Σάκεσφόρος, σάκεσπάλος, ἀσπιστής, ἀσπίδοῦχος.

Φερέτρων, contr. φέρτρων, ου, τὸ, subst. [feretrum,] a bier. Κείμενον ἐν φερέτρῳ. Σ. 236. SYN. Σῶρος, θήκη.

Φέρης, ητος, ὁ, P. N. [Pheres,] the father of Admetus. Καὶ Φερητὸς ἐν δόμοις. Eumen. 726.

Φέριστος, vid. Φέρτερος.

Φέρμα, ατος, τὸ, subst. [proventus,] produce, product. Φέρματι γὰρ πάντῳ. Æsch. Suppl. 698. SYN. Γέννημα.

Φερνή, ης, ἡ, subst. [dos,] a dowry. See in Ζῆλνους.

Φερσέφασα, et Φερσέφω, vid. Περσέφαττα.

Φέρτερος, superl. φέρτατος, et φέριστος, η, ὄν, adj. [validior, præstantior,] stronger, better. Eis τὸ φέρτερον τίθει. Helen. 345. See also Apoll. 4. 1383. and Sept. Theb. 39. SYN. Κρείσσων, κρατιστός, ἀριστός, πᾶναριστός.

Φερτός, et φόρητος, η, ὄν, adj. [ferendus,] to be endured. Τὰς οὐ φερτὰς. ὦ μοι μοι. Hec. 155. See also Hipp. 445. SYN. Τλητός, ἀνάσχετός.

Φέρω, f. αἰσω, 1 aor. ἡνεικᾶ, et ἡνεγκᾶ, v. [(1) fero, (2) aufero, (3) specto, peto,] to bear; to take away; to tend to. Δολιὸν οἰκτὸν ἐς μέσον φέρων. Helen. 1541.

SYN. Φύρω, φύρημι, κόμιζω, τλάω, βαστάζω, ἄγω, ὑποφέρω, ἔχω.¹ Φεύγω, et φυγᾶνω, v. [(1) fugio, (2) exul fio,] to flee; to be banished. Πέννητὰ φεύγει πᾶς τις ἐκπῶδων φίλος. Med. 561. See also P. V. 522. SYN. Ἀποφύγω, ἀλέων, ἀλείνω, δίδράσκω, πῶδᾶ φύγῃ νωμᾶω, ἀπὸτρέχω.

* Φεύζω, v. [exclamo, φεύ, φεύ,] to cry alas. Τὶ τοῦτ' ἐφευξάς; Agam. 1279.

SYN. Οἰμῶζω, αιάζω.

Φευκτός, φευκτός, et φυκτός, η, ὄν, adj. verbal. [fugiendus,] must be avoided. Ἐγγὺς ὡς οὐ φευκτέον νῆν. Aves 392. See also Aj. Fl. 223. and Π. 128.

Φευξίς, et φύξις, ἔως, ἡ, subst. [fuga,] flight. Φευξίν οὐκ ἐπάξεται. Antig. 362. See also K. 311.

Φεψᾶλος, ου, ὁ, et φεψᾶλνξ, ὅγος, ἡ, subst. [scintilla, carbo,] a spark, a live coal. Φεψᾶλος ἀνήλατ' ἐρε-θιζόμενος. Acharn. 668. (Pæon. dim.) See also Lysistr. 107. SYN. Σπινθήρ, ἀνθραξ.

Φεψᾶλῳ, v. [in cineres redigo,] to reduce to ashes. Ἐφεψᾶλώθη κύβεβροντήθη σθένος. P. V. 362. SYN. Κατὰκαίω, αἰθᾶλῳ.

Φηγεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Phegeus,] a noble Trojan. Φηγεύς ἔα προτέρος προΐει δολιχόσκιον ἐγχῶς. E. 15.

Φηγίνος, η, ὄν, adj. [fagineus,] beechen. See in Λεοντόχλαινος.

Φηγός, οὔ, ἡ, subst. [fagus,] a beech-tree. Τῷ γέ συναντήσθην παρὰ φηγῷ. H. 22. EPITH. Ὑφήλη, περικαλλής, ἄγριος, σκιερά, ἱέρα, ἔρανη.

Φήληξ, ηκος, ὁ, subst. [(1) "figus nondum matura, etsi maturitatis speciem præ se ferat." Hederic. (2) fallax,] an unripe fig; a cheat. Τὸν τε φήληχ' ὄρων οἰδᾶνοντά. Pax 1165.

Φηλητής, οὔ, ὁ, subst. [deceptor,] a deceiver. Ὅς γέ φηλητῶν ἀναξ. Rhcs. 217. SYN. Φήληξ, κάκουργος.

Φηλῳ, v. [decipio,] to deceive. Φηλώσης ἐπέεσσιν. Apoll. 3. 982. SYN. Ἀπατάω, ἐξαπατάω, δολῳ, φενακίζω.

Φήμη, ης, et φήμις, ἔως, ἡ, subst. [fama, omen,] fame, a report, an omen. Φήμη τις οἰκῶν ἐν μύχοις ἰδρυμένη. Helen. 819. See also ω. 200. SYN. Φᾶτις, κλέος, βάξις, ἀγγελία, ὁφή, λόγος, κληδών.

EPITH. Ἀδευκής, χάλεπη, εὐάγγελος, ἠδύεπης, τάχειᾶ, τερπνῇ, ἀνέλπιστος, ἐτῦμος, ἀξιοπενθής, ἐσθλή, πόλις, κάκη, δεινῇ, δυσκελεύδης.

Φημί, φάσκω, et φᾶτίζω, v. [dico,] to say. Φήμι· ἀπαλλάσσειν δέ γῆς. Phœn. 612. See also Alcest. 653. and Iph. A. 936. SYN. Λέγω, ἔρεω, αὐδάω, φράζω, φωνέω, φημιζω.

¹ The imperative form ἔχε is used adverbially, as also ἔγε.

Φημίζω, v. [divulgo,] to divulge. Ἡ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. Choëph. 550. SYN.

Δᾶφημίζω, φημί, μαντεύομαι.

Φήνη, ης, ἡ, subst. [ossifraga,] an osprey. Φήνη εἰδόμενη. γ. 372.

Φήρ, gen. φήρως, Æol. pro Θήρ, q. v.

Φηρά, ἄς, ἡ, et Φηραί, ὦν, αἱ, P. N. [Phæræ,] a city in Messenia. Ἐυκτῖμένη ἐν Φηρῇ. E. 543. See also I. 151.

Φηρητιάδης, ου, ὁ, patronym. [Pheretiades,] the son of Pheres. Αἱ Φηρητιάδαὶ πόδωκέες ἐκφέρων ἵπποι. Ψ. 376.

Φθάνω, et φθηνύ, fut. φθίσσμαι et φθᾶσω, v. [prævenio,] to have the start.

Φυτεύων παῖδας οὐκ ἐτ' ἂν φθάνοις.¹ Alcest. 678. SYN. Προφθάνω, προήκω, προλαμβάνω, προέρχομαι.

Φθέγγω, et φθέγγομαι, v. [loquor,] to speak. Οὐ γὰρ τοῦσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους. Med. 1304. SYN. Αὐδάω, ἐξαυδάω, ἡχέω, βδάω, ἀγγέλλω, ἔρεω, φημίζω.

Φθέγμα, ἄτος, τὸ, φθόγγος, ου, ὁ, et φθογγή, ης, ἡ, subst. [(1) vox; (2) sonus,] a voice; a sound. Χθὼν φθέγματος πληρουμένη. Hipp. 1210. See also E. 234.

and B. 791. SYN. Ἡχός, ἡχή, φωνή, βόα, αὐδή, ῥήμα. EPITH. Φίλδον, ὄρθιδον, ἡερῶφοιδον, μάλακον, βάρυν.

Φθεῖρ, ειρδς, ὁ, subst. [pediculus,] a louse. Φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, καὶ κωνώπων. Plut. 537.

Φθειραὶ, ὦν, αἱ, P. N. [Phthiræ,] a mountain in Lycia. Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκρίτδ-φυλλόν. B. 868.

Φθείρω, f. ἐρῶ, v. [ecorrumpo, violo, vasto, interimo,] to corrupt, to ruin, to kill. Εἰ μὴ φθέρει τῇσδ' ὥς τᾶχιστ' ἀπὸ στεγης. Androm. 706. SYN.

Διαφθείρω, φθίνῃθω, σφάλλω, βλάπτω, ἀφανίζω, λυμαίνομαι, ἀπόλλυμι, κτείνω, φθίνω.

Φθερσίγενής, ἔδς, adj. [genus perdens,] family-destroying. Ὡ μὲγαλαυχοὶ, καὶ φθερσίγενεῖς. Sept. Theb. 1056.

Φθεῖω, inus. f. φθεῖσω, et φθίω, f. φθίσω, perf. pass. ἐφθισμαι, v. [perdo,] to destroy. Δαιμονίε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. Z. 407. See also ξ. 117. SYN.

See Φθείρω, and Φθίνω.

Φθῆμι, vid. Φθάνω.

Φθία, ας, Ion. Φθίη, ἡ, P. N. [Phthia,] a city in Thessaly. Ὅτ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπω. I. 253. EPITH. Ἐριβόλαξ, βωτῖανειρά, ἐριβώλδς, εὐπωλός, μήτηρ θηρῶν.

Φθιάς, ἄδδς, ἡ, Φθιώτης, ου, ὁ, et Φθιώτης, ἰδδς, ἡ, adj. [Phthius,] of Phthia.

Μισεῖ γὰρ Φθιάς· εἰ δ' ἥξει παρὸς. Androm. 917. See also Ran. 1265. and Troad. 1115.

Φθιμένος, et φθιτός, ἡ, ὄν, adj. [mortuus, absumptus,] dead, wasted. Ὡς φθιμένῳ τᾷδε σοὶ πέμπω. Iph. T. 171. See also Eumen. 97.

* Φθίνασμα, ἄτος, τὸ, subst. [decrementum,] the waning. Ἄνακτος ἡλίου φθίνασμασίν. Pers. 237. SYN. Λήξις, δυσμή.

* Φθίνās, ἄδδς, adj. [(1) decrescens, (2) tabificus,] wasting. Οὐτε φθινάσι πληγεῖσά νῆσοις. Antig. 819.

Φθινόκαρπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui fructum amisit,] having lost its fruit. Καὶ φθινόκαρπὸς ἐδιοᾶ. Pyth. 4. 468.

Φθινόπωρις, ἰδδς, ἡ, adj. [autumnalis,] autumnal. Μὴ φθινόπωρις ἄ-νέμων. Pyth. 5. 161.

Φθινόπωρον, ου, τὸ, subst. [autumnus,] autumn. Ἡ γλυκέρων φθινόπωρον. Bion 6. 4. SYN. Μετόπωρον, ὁπώρα.

Φθινῃθω, v. [(1) perdo, (2) consumo, (3) tabesco,] to ruin; to consume; to waste away. Τοὶ δὲ φθινῃθουσιν ἐδοντες. α. 250. See also A. 491. SYN.

Φθεῖρω, ἀποφθινῃθω, φθίνω, τήκομαι, ἀπόλλυμι, διαφθεῖρόμαι.

Φθινυλλά, ης, ἡ, adj. [pestifera,] destructive. Νῆ Δι', ὦ φθινυλλὰ σὺ. Eccles. 932.

¹ The first syllable of φθάνω is long in Homer, and short in the Attic writers. The same remark applies to φθίνω: see Clarke B. 43. and 833.

- Φθίνω, f. ἰνῶ, v. [(1) corrumpo; (2) ad finem vergo,] to spoil; to wane, to perish. Ζητῶν· φθίνει γὰρ, καὶ μαραίνεται νόσφ. *Alcest.* 204. SYN. Φθειρῶμαι, τήκωμαι, ἀπόλλυμαι, λήγω, διαφθείρωμαι, ἐκλείπω.
- Φθίοι, ων, οἱ, P. N. [Phthii.] Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγάρθων. N. 699.
- Φθισήνωρ, ὄρος, et φθισίμβροτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [homines destruens,] man-destroying. Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα. B. 833. See also χ. 297. SYN. Ὀλεσήνωρ, βροττολογός.
- Φθιτός, vid. Φθιμένος.
- Φθίω, vid. Φθῆω.
- Φθιώτης, et Φθιώτις. Vid. Φθιάς.
- Φθογγή, et φθόγγος. Vid. Φθέγμα.
- Φθοῖς, ἴος, ὁ, nom. plur. φθοῖς et φθόεις, Att. contr. φθοῖς; et φθῶις, ἰδος, ἡ, subst. [placentæ genus,] a kind of cake. Τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα. *Plut.* 677.
- Φθονέρος, ἂ, ὄν, adj. [invidus,] envious. Βαῦ-Ζει, φθονέρον δ' ὕπ' ἄλγος ἐρ-πει. *Agam.* 437. SYN. Ἐπιφθονός, βάσκανός.
- Φθονέω, v. [(1) invideo, (2) recuso,] to envy, refuse. Παιδων ἐδεισέ μὴ φθονηθεῖν φόνω. *Eur. Electr.* 30. SYN. Φθονὸν ἔχω, βασκαίνω, νεμέσσω, ἀγανακτῶ, ἀπαρνέδμαι.
- Φθονηοῖς, ἔως, ἡ, subst. [invidia,] envy. Φόρας γέ τοι φθονηοῖς οὐ γενήσεται. *Trach.* 1214. SYN. Φθονῆρια, φθονός.
- Φθονός, ου, ὁ, subst. [invidia,] envy, a shame. Νέμοντες τῷ φθόνῳ πλείον μέρους. *Eur. Suppl.* 252. SYN. Δυσμένεια, μέμφις, μῆνις. *EPITH.* Δυσώνυμος, τραχὺς, ἀθεός, ἀχαῖρις, ἀνόμενος, βῆρυς.
- Φθόρα, ἄς, ἡ, et φθόρος, ου, ὁ, subst. [corruptio,] corruption, destruction. Εὐνῆς ἀποιμύζοντα τῆς κάτω φθόραν. *Antig.* 1224. See also Sept. *Theb.* 238. SYN. Διὰφθόρα, λυμή, δήλημα.
- Φῖαλη, ης, ἡ, subst. [poculum, patera,] a cup, a bowl. Ἀλλέγον ἐς χρυσέην¹ φῖαλην. Ψ. 253. SYN. Δεπᾶς, ποτήριον, ἀγγεῖον. *EPITH.* Ἀργυρήλατος, ἀμφιθετός, ἀπύρωτος, οἰνηρά, ἐραννή, ἀργυρεᾶ.
- Φῖαρος, ἂ, ὄν, adj. [(1) splendidus; (2) pinguis; (3) acerbus,] shining; fat; sour. Φῖαρωτέρᾳ ὀμφακὸς ὤμας. *Theocr.* 11. 21. *EXP.* Λαμπρός, πίων.
- Φίκιον, ου, τὸ, P. N. [Phicium,] a mountain in Bœotia. Φίκιον ἀκρότατον πρόσ-ἐβήσατό. *Hes. Scut.* 33.
- Φιλάγλαός, ου, ὁ et ἡ, adj. [elegantiae studiosus,] fond of elegance. Αἰτέω σέ· φιλάγλαε, καλ-λίστα. *Pyth.* 12. 1.
- Φιλᾶδελφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fratris vel sororis amans,] of brotherly or sisterly love. Φιλᾶδελφᾷ κάτω δάκρυ' εἰσθμένη. *Antig.* 527.
- Φιλᾶθήναιος, ου, ὁ, adj. [Atheniensium amans,] attached to the Athenians. Καὶ διττὰ φιλᾶθήναιος ἦν ὑπερφύως. *Acharn.* 142.
- Φιλαίακτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [lamentationis amans, lugubris,] inclined to lament, doleful. Ἐλευθεροῦ-ται Φιλαίακτων κᾶκων. *Æsch. Suppl.* 810. SYN. Φιλῶδυρτος, φιλοθρηνός, φιλοθρηνῆς, φιλοικτός.
- Φιλαίματος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sanguinis amans,] blood-thirsty. Γῆς φιλαίματον ῥοαί. *Phœn.* 177.
- * Φιλαινέτη, ης, ἡ, P. N. [Philænete.] Προσιούσῃν ἡδὴ τήνδε, καὶ Φιλαινέτην. *Eccles.* 42.
- Φιλαίτερός, et superl. φιλαίτατος, vid. Φίλος.
- Φιλαίτιος, ου, ὁ et ἡ, adj. [litigiosus,] litigious. Κᾶρ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λέως. *Æsch. Suppl.* 481. SYN. Φιλῶδικός, φιλέρις.
- Φιλᾶκόλουθος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sodalium studiosus,] sociable. Ἐγὼ δ' αἰεὶ πως φιλᾶκόλουθος εἰμὶ. *Ran.* 417.
- Φιλαμμονίδης, ου, ὁ, patronym. [Philammonides,] the son of Philammon. Πυξινᾷ ἐν φόρμυγι Φιλαμμονίδας Εὐμολπός. *Theocr.* 14. 108.
- Φιλᾶμπέλως, ου, ὁ et ἡ, adj. [vitium amans,] fond of, or productive in, vines. Τῇν θεῶν πασῶν μέγιστην καὶ φιλαμπέλωτάτην. *Pax* 307.

¹ Χρυσέην is here scanned as a spondee.

Φιλανδρία, *as, ἡ*, subst. [amor mariti vel uxoris,] the affection of a husband or wife. Μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ, γυναι. Androm. 228.

Φιλανδρὸς, *ou, et φίλῃνωρ*, Dor. φίλάνωρ, ὄρδς, *adj.* [maritum vel viros amans,] husband or man-loving. Φιλανδρον' μένει κτεῖνά τ' ἐπιγόνους. Sept. Theb. 896. See also Pers. 141.

Φιλανθράκευς, *εὖς*, *adj.* [carbonarius,] one who loves coals. Ἀπὸλεῖς ἄρᾳ τὸν ἡλικᾶ τόνδε φιλανθράκεᾶ. Acharn. 335.

Φιλάνθρωπος, *ou, ὁ et ἡ*, *adj.* [humanus,] humane. Στέργειν, φιλανθρώπου δε παύεσθαι τρόπον. P. V. 11.

Φιλάνωρ, *vid.* Φιλανδρὸς.

Φιλαοιδὸς, *et φίλῳδός, ου, ὁ et ἡ*, *adj.* [cantuum amans,] song-loving. Καὶ οἱ μναστὴν αἶε τῷ φιλαοιδῷ. Theocr. 28. 23. See also Vesp. 270. SYN. See Φιλόμουσος.

Φιλάργυρος, *ou, ὁ et ἡ*, *adj.* [amans argenti,] fond of money. Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος. Antig. 1055. SYN. Φιλοκτεῖνός, κερδᾶλεόφρων, φίλδ-κερδής.

Φιλάρματός, *ou, ὁ et ἡ*, *adj.* [curruum amans,] delighting in chariots. Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἀναξ. Herc. F. 465.

Φιλαυλὸς, *ou, ὁ et ἡ*, *adj.* [tibiariam amans,] fond of the pipe. Ἴν' ὃ φιλαυλὸς ἐπαλλεῖ δελφός. Ran. 1317. SYN. Φιλόμουσος, φιλαοιδός, φίλῳδός, φίλδομολπός, φίλδφόρμιγξ.

Φιλέορτός, *ou, ὁ et ἡ*, *adj.* [festorum amans,] festival-loving. Εἰρήνην φιλέορ-τὸν. Thesm. 1158.

Φιλέριθός, *ou, ὁ et ἡ*, *adj.* [lanificii studiosus,] fond of wool. Ὡ φιλέριθ' ἀλᾶ-κάτα. Theocr. 28. 1.

Φιλευνός, *ou, ὁ et ἡ*, *adj.* [amans tori,] fond of the bed. Κἄλός γε καὶ φιλευνός. Anacr. 174. 7. SYN. See Φιλοίφης.

Φίλεχθής, *εὖς*, *adj.* [inimicitias indulgens,] fond of animosity. Ὡ τάλαν, ἐσοῖ φίλεχθής. Theocr. 5. 137. SYN. Φίλεχθρός, φίλδομις, φιλαίτις.

Φιλέψιός, *ou, ὁ*, P. N. [Philepsius.] Φιλέψιος δ' οὐχ ἐνέκᾳ σου μύθους λέγει; Plut. 177.

Φιλεῶ, *et φίλημι, v.* [(1) amo; (2) osculor; (3) soleo,] to love, to like; to kiss; to be wont. Οὐ φίλῳ τάρρῃθ' ὄρᾳν. Iph. T. 1199. See also a. 264. and χ. 265. SYN. Ἀγαπάω, κύνεω, ξενίζω, φίληδεω.

Φιληδεῶ, *v.* [delector,] to delight in. Οὐ γὰρ φίληδῷ μάχαις. Pax 1130. SYN. Φιλεῶ, ἐφήδμαι, ἐνῆδμαι.

Φιληδία, *as, ἡ*, subst. [amor voluptatis,] love of pleasure, delight. Λαβόντες, ὑπὸ φιληδίας. Plut. 311. SYN. Φιληδόνια, χάρμα, ἡδονή, ἀνοία.

Φιληλίαςτης, *ου, ὁ*, *adj.* [(1) qui iudicio in Heliæa contendere amat; (2) litigiosus,] fond of trials in the courts of Heliæa; litigious. Φιληλίαςτης ἐστίν, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ. Vesp. 88. SYN. Φιλαίτις, φίλεχθής, φιλέρις, φίλοδίκος, φίλδ-νεικός.

Φιλημᾶ, *ἄτος, τὸ*, subst. [osculum,] a kiss. Φίλον φίλημᾶ πᾶρᾳ γένυν τίθέντᾳ σὸν. Eur. Suppl. 1164. PHR. Φίλια προσβόλη προδώπων.

Φιλήνιός, *ou, ὁ et ἡ*, *adj.* [habenarum amans,] bit-loving. Ἴππους ὑφ' ἄρματ' ἡγάγον φίληντίους. P. V. 474.

Φιλήρατις, *ιδὸς, ἡ*, P. N. [Phileratis.] Ἀρτέμι, τιν' τὸδ' ἀγαλμᾶ Φιλήρατις εἰσαῖτο τῇδε. Call. Ep. 34. 1.

Φιλήρετμος, *ou, ὁ et ἡ*, *adj.* [remigandi studiosus,] fond of rowing. Φαιήκεσσι φίληρέτμοισι μίγειν. ε. 386.

* Φιλητέος, *α, ὄν*, *adj.* [diligendus,] must be loved. Κάτω νῦν ἐλθοῦς, εἰ φίλη-τέον, φίλει. Antig. 524.

Φιλήτωρ, ὄρδς, *ὁ et ἡ*, subst. [amator,] a lover. Κεῖται φίλήτωρ τοῦδ'. Agam. 1421. SYN. Ἐραστής.

Φίλια, *vid.* Φιλότης.

Φιλικός, *ἡ, ὄν*, *adj.* [amatorius,] amatory. Καὶ τὶ κόρας φίλικὸν μέλος ἀμβύλεῦ. Theocr. 10. 22. SYN. Φιλότησίος, φίλδός, ἐρωτικός, ἐρατεινός.

Φιλίνος, ου, ό, P. N. [Philinus.] Εἰτ' ἐστ' ἄρ' ὁ Φιλίνος ὁ μαλθακός. Theocr. 7. 105.

Φίλιος,¹ α, υν, et ου, ό et ή, adj. [fœderatus, amicus, carus,] leagued, friendly, dear. Τὸ σὸν λιπουσά φίλιδν. Androm. 601. SYN. Φιλίκος, φίλος, οἰκεῖος, φίλῳφρων.

Φιλιππός, ου, ό et ή, adj. [equorum studiosus,] horse-loving.² Ὁ τῆς φίλιππου παῖς Ἀμαζόνος βύζ. Hipp. 580. SYN. Ἱππικός, εὐιππός.

Φιλιστός, vid. Φίλος.

Φιλλυρίδης, ου, ό, matronym. [Phillyrides,] the son of Phillyra. Φιλλυρίδης· μεγαλον δὲ Διὸς νόος ἐξετέλειτο. Hes. Theog. 1002.

Φιλῳγάμος, ου, ό et ή, adj. [nuptiarum studiosus,] eager for marriage. Φιλῳγάμοι μνηστῆρες. Iph. A. 392.

Φιλῳγηθής, εὖς, adj. [lætitiæ amans,] fond of mirth. Λαιῳφρων οὐ φίλῳγα-θής. Sept. Theb. 912.

Φιλῳδάφνός, ου, ό et ή, adj. [lauri amans,] laurel-loving. Δέσποτᾶ, φίλῳδαφνέ, Βάκχε. Eur. fr. Licymn. 4.

Φιλῳδέσποτός, ου, ό et ή, adj. [domini amans,] attached to a master. Οὐ γὰρ εἴθ' εὐρήσεις δῆμον φίλῳδέσποτόν. Theogn. 847.

Φιλῳδημός, ου, ό et ή, adj. [populi amans,] attached to the people. Γενναῖον καὶ φίλῳδημόν. Equit. 787.

Φιλῳδυρτός, ου, ό et ή, et φίλῳθρηνης, εὖς, adj. [lugubris,] doleful. Τὼς καὶ ἐγὼ φίλῳδύρ-τοις. Æsch. Suppl. 71. See also Mosch. 4. 66. SYN. See Φιλαί-ακτός.

* Φιλῳδώρητός, ου, ό, P. N. [Philodoretus.] Καὶ τὴν Φιλῳδώρητον τὲ καὶ Χαιρη-τᾶδον. Eccles. 51.

* Φιλῳθηρός, ου, ό et ή, adj. [venandi studiosus,] fond of hunting. Φιλῳθηρός εἶη. Bacch. 1242.

Φιλῳθύτης, ου, adj. [sacrificandi studiosus,] sacrifice-loving. Φιλῳθύτων δὲ τοι πόλεός ὀργίων. Sept. Theb. 164.

Φιλοκτίρμων, ὄνός, φιλοίκτιστός, et φιλοικτός, ου, ό et ή, adj. [misericors,] compassionate. Καὶ φιλοικτίρμων αἶψ. Iph. T. 346. See also Aj. Fl. 580. and Agam. 232.

Φιλοίτιός, ου, ό, P. N. [Philætius,] a herdsman belonging to Ulysses. Σιγῇ δ' ἐξ οἰκοῦ Φιλοίτιός. φ. 388. ΕΡΙΤΗ. Δίος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Φιλοίφης, ου, adj. [libidinosus,] lecherous. Εὖγ' ὠνθρωπὲ φιλοῖφᾶ. Theocr. 4. 62. SYN. Φίλευνός, τρυφῆρός, ἄσελγής.

Φιλῳκέρδειᾶ, ας, ή, subst. [amor lucri,] love of gain, avarice. Καὶ φίλῳκερδείῃ βεβλαμμένον. Theocr. 16. 63.

Φιλῳκερδής, εὖς, adj. [lueri amans, lucrifeta,] fond of gain. Εἰ δ' ἀδίκως πᾶρᾶ καιρὸν ἀνὴρ φίλῳκερδεῖ θυμῷ. Theogn. 199. SYN. See Φιλάργυρός.

Φιλῳκέρτομος, ου, ό et ή, adj. [qui maledictis incessere amat,] fond of reproaching. Ὡ Πόλυθερσεῖδῃ φίλῳκέρτομέ. χ. 287. SYN. Φιλῳλοιδύρος, ἀθυρόστομος, φίλό-ψόγος, σκώπτης.

Φιλῳκηδής, εὖς, adj. [adfinium studiosus,] fond of relations. Καὶ ἐς φίλῳκηδέᾱ κῶμόν. Hom. Merc. 478.

Φιλῳκισσῳφόρος, ου, ό et ή, adj. [amans hederæ gestandæ,] fond of wearing ivy. Κάγὼ τὸν φίλῳκισσῳφόρον Βρομίον. Cycl. 613.

Φιλοκράτης, ου, ό, P. N. [Philocrates.] See in Πινᾱκόπῳλῃς.

Φιλοκτεᾶνός, ου, ό et ή, adj. [divitiarum amans,] covetous. Φιλοκτεᾶνώτατᾱ πάντων. A. 122. SYN. See Φιλάργυρός.

Φιλοκτήτης, ου, ό, P. N. [Philoctetes,] a celebrated warrior at the siege of Troy. Τὴν Φιλοκτίτου σὲ δεῖ. Philoct. 54. ΕΡΙΤΗ. Ποιάντιός, κλεινός, τοξό-της, ἐκηβύλος, φίλοπτόλεμός, ἀγλαός, ἴφθιμός.

Φιλῳκύβος, ου, ό et ή, adj. [aleæ studiosus,] fond of dice. Εἶναι φίλῳκύβον αὐτόν· ἄλλ' οὐδὲν λέγει. Vesp. 75.

¹ Φίλιος is a frequent epithet of Jupiter, as the patron god of friendship.

² Φιλιππός is also a P. N.

Φιλόκνδης, ἔως, adj. [gloriæ studiosus,] glory-loving. Φιλόκνδεὺς ἡβης. Hom. Mere. 375.

Φιλολήϊος, ου, ὁ et ἡ, adj. [amans prædæ,] booty-loving. Κερτῶμεων ὡς οἷος ἔγῳ φιλόληϊός εἰμὶ. Hom. Merc. 333.

Φιλολοιδόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [vituperationis amans,] fond of slander. Φιλόλοιδόρου γλώττης. Anacr. 42. 11. SYN. See Φιλοκέρτομος.

Φιλῶμαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [mammæ amans,] breast-loving. Πάντων τ' ἀγρόνυμων φιλόμαστοις. Agam. 139.

Φιλῶμαχος, ου, ὁ et ἡ, adj. [pugnæ amans,] battle-loving. Σὺ τ', ὦ Διὸ γένες φιλόμαχον κρατῶς. Sept. Theb. 121.

Φιλῶμεδουσα, ης, ἡ, P. N. [Philomedusa.] Καὶ Φιλῶμεδουσά βῶωπις. H. 10.

Φιλῶμηνειδης, ου, ὁ, P. N. [Philomelides,] a Lesbian chieftain. Ἐξ ἐρίδος Φιλῶμηνειδῃ. δ. 343.

Φιλομειδης, ἔως, adj. [risus amans,] laughter-loving. Κυπρὺν ἱκανῆ φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ. δ. 362. SYN. Φιλόγῃθης.

Φιλῶμολπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [carminum amans,] fond of song. Ἀστὲρ ἡ φιλόμολπῆ. Call. 4. 197. SYN. Φιλοοιδός, φίλῳδός, φίλαυλός, φίλυνός, φιλόμουσός, εὐμολπος, μολπαστής.

Φιλόμουσος, ου, ὁ et ἡ, adj. [musarum amans,] fond of the Muses. Ὡ θηρατὰ λόγων φιλόμουσων. Nub. 357.

* Φιλοξενίδης, ου, ὁ, patronym. [Philoxenides,] the son of Philoxenus. Φαίδρου παίδι Φιλοξενιδέω. Ep. 59. 4.

Φιλόξενος, ου, ὁ, P. N. [Philoxenus.] Ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ὄμην ἔρῳ εἶναι. Ran. 965.

Φιλόξενος, Ion. φιλόξεινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hospitalis,] hospitable. Ἄγαν φιλόξενος. Alcest. 825. SYN. Εὖξενος, ξενικός.

Φιλοπαίγμων, ὄνος, adj. [jocorum amans,] joke-loving. Φιλοπαίγμωνα τιμάν. Ran. 333. SYN. Φιλοεργός, θιάσωδης.

Φιλόπαις, αἰδός, et φιλοτέκνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [liberatorum amans,] child-loving. Ζεῖνδον ἐτιμήσασθῆ Διοκλεῆ τὸν φιλόπαιδα. Theocr. 12. 29. See also Phœn. 367.

* Φιλόπατρις, ας, ἡ, subst. [amor patriæ,] the love of one's country. Φιλόπατριαν καὶ σῶφίαν. Vesp. 1465.

Φιλόπατωρ, ὄρος, ὁ et ἡ, adj. [patris amans,] father-loving, dutiful. Φιλόπατωρ δ' αἰεὶ πᾶτ' εἶ. Iph. A. 638.

Φιλόπλουτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [divitiarum amans,] wealth-loving. Φιλόπλουτον ἀμύλλαν. Iph. T. 413.

Φιλόποιμνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [gregis amans,] flock-loving. Χάμιν ἐστὶ κῶων φιλόποιμνός. Theocr. 5. 106.

Φιλόπολις, et φιλοπόλις, ἔως, ὁ et ἡ, adj. [civitatis amans,] attached to the city. Ὡ φιλόπολις τίς ἐστ' ὁ δαίμων. Plut. 726. See also Rhes. 158.

Φιλόπωνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [amans laborum,] labor-loving. Φιλόπωνων ἀλιᾶδαν. Aj. Fl. 880. SYN. Τλησιπῶνός, ἐπιπῶνός, σπονδαῖός, φίλεργός, φίλομοχθός, φιλόπράγμων.

Φιλόποτης, ου, adj. [bibendi amans,] fond of drinking. Εἶναι φιλόποτην αὐτόν. Vesp. 69.

Φιλοπτόλῆμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [belli amans,] war-loving, warlike. Ῥούισθῆ φιλοπτόλῆμον ὑπ' Ἀχαιῶν. P. 224. SYN. Φιλόμαχος, πόλεμικός, πόλεμόφρων.

* Φιλορνιθία, ας, ἡ, subst. [avium amor,] a love for birds. Ἦδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη. Aves 1300.

Φιλορνίς, ιθός, adj. [avium amans,] bird-loving. Κοιλὴ φιλορνίς δαιμόνων ἀναστρέφῃ. Eumen. 23.

Φίλος,¹ compar. φιλαίτερος, et φίλτερος, superl. φιλαίτατος, φίλτατος, et φίλιστος,

¹ The first syllable of φίλος is found long Δ. 155. and E. 359. by the effect of the metrical arsis, on which Herman. de Metris p. 38. : "In initio sententiæ vocis intensio cum metri prima arsi conjuncta brevem syllabam recte producere visa est." See also Heyne's note Δ. 155.

- η, *ον*, adj. [amicus, acceptus, carus,] friendly, acceptable, dear; also (2) φίλος, and (3) φίλη, (used substantively,) a friend. *Eis φίλους ἔφυν φίλος*. Orest. 418. SYN. (1) Φιλίος, προσφίλης, εὐνόος, φίλικός, ἡδύς, (2) ἔραστῆς, ἑταῖρος, s. ἑτάρους, ἑθᾶς, ἑνοικῶς. ERITH. (2) Πιστός, γενναῖός, εὐορκός, γνήσιός, σπουδαῖός, σάφῆς, ἀσφάλῆς, πῶθεινός, ἀληθής.
- Φιλοσόφος, *ου*, *ο* et *ή*, adj. et subst. [philosophicus, philosophus,] philosophical, a philosopher. Φιλοσόφον ἐγείρειν φροντίδ', ἐπιστάμεν. Eccles. 572.
- Φιλόσπονδος, *ου*, *ο* et *ή*, adj. [libationi aptus,] fit for libations. Οὐ φιλοσπόνδου λίβος. Choëph. 286.
- Φίλοστέφανός, *ου*, *ο* et *ή*, adj. [coronarum amans,] garland-loving. Φίλοστέφανους τὲ κώμους. Eur. fr. Cresph. 4. 8.
- Φίλοστονως, adv. [cum gemitu,] with groans. Τοιαῦτ' ἐπέυχου μὴ φίλοστονως θεοῖς. Sept. Theb. 265.
- Φιλόστοργός, *ου*, *ο* et *ή*, adj. [propensus ad amorem,] affectionate. Σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ μητρὶ. Theocr. 18. 13. SYN. Φιλόπαις, φιλοτέκνός, φιλόφρων.
- Φιλοτέκνός, vid. Φιλόπαις.
- Φιλότης, *ητός*, et φίλῖα, *as*, *ή*, subst. [amicitia, caritas,] friendship, affection. Καὶ ὕπνου, καὶ φιλότητος. N. 636. See also Orest. 138. SYN. Φιλόφρόσυνη, ἀρθμός. ERITH. Ἐράτεινῇ, πρευμένης, ὁμοφυλός, κρυπτάδια, ἔρανή, ἐφίμερός.
- Φιλότήσιος, *α*, *ον*, adj. [amatorius,] amatory. Ἐτέλεσε θεὸς φιλότήσιᾶ ἔργα. L. 245. SYN. See Φίλικός.
- Φιλότιμῆμαι, *v*. [ambitiosus sum,] to be ambitious. Εἰδὼς μὲ μάχιμόν ὄντᾶ, φιλότιμοῦμένους. Ran. 282. SYN. Μεγαλόφρονέω, φιλονεικῶ, ἐπαίρωμαι.
- Φιλότιμία, *as*, *ή*, subst. [ambitio, æmulatio, fastus,] ambition, rivalry, pride. Φιλότιμίᾳ μὲν ἐνέχεται, δεινῷ κᾶκῳ. Iph. A. 527. ERITH. Ἄδικός, κᾶκίστη δαιμόνων.
- Φιλότιμός, *ου*, *ο* et *ή*, adj. [honoris cupidus,] desirous of honor, ambitious. Τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κᾶκόν. Iph. A. 520.
- Φιλοτᾶριδόν, *ου*, *τὸ*, subst. [amiculus,] sweet friend. Φιλοτᾶριδὸν αὐλητᾶ. Eccles. 886.
- Φιλοφόρμιγξ, *ιγγός*, adj. [lyræ amans,] lyre-loving. Φέρεσ-θω φάμα φιλοφόρμιγξ. Æsch. Suppl. 705. SYN. See Φιλαυλός.
- Φιλόφρονέω, *v*. [benevolus sum,] to be kind, to treat kindly. Ὡς δὲ πατήρ ὄν παῖδᾶ φιλοφρονέων ἀγαπάζει. π. 17. SYN. Κατὰφίλω, ἀποδέχομαι.
- Φιλόφρονως, adv. [benevole,] kindly. *Eis χεῖρᾶ Τεύκρου δεξίαν φιλοφρονως*. Aj. Fl. 751.
- Φιλόφρόσυνη, *ης*, *ή*, subst. [benevolentia,] kindness. Φιλοφρόσυνη γὰρ ἀμείνων. I. 256. SYN. Φίλῖα, φίλοτης, σπουδή, ἀγάπῃ, στοργή.
- Φιλόφρων, *όνος*, *ο* et *ή*, adj. [benevolus,] of a kind heart. Φιλόφρων γὰρ σαινοῦ-σά. Pers. 100. SYN. Πρόφρων, πρόθυμός, εὐνόος, εὐμένης, φίλανθρωπος, πρόσσηνός, εὐκάρδιός.
- Φιλόχρεντης, et φιλόχρῶς, *ου*, *ο* et *ή*, adj. [chorearum amans,] dance-loving. Ἰακχὲ φιλόχρεντᾶ. Ran. 413. See also Thesm. 1147. SYN. See Φιλαυλός.
- Φιλόχωρία, *as*, *ή*, subst. [amor quo quis libenter in aliquo loco commoratur,] attachment to a place. Τί ποτὲ τὸ χρῆμ' ὥς δεινὸν ἢ φιλόχωρίᾶ. Vesp. 830.
- Φίλοψευδής, *εὐός*, adj. [mendaciorum amans,] fond of lies. Καὶ σὺ φίλοψευδῆς ἐτέτυξ. M. 164.
- Φιλόψυγός, *ου*, *ο* et *ή*, adj. [reprehendere amans,] censorious. Δυσᾶρεστος ἡμῶν καὶ φιλόψυγος πόλις. Eur. Electr. 904. SYN. See Φιλόκέρτμος.
- Φίλοψυχῶ, *v*. [vitæ turpiter parco,] basely to spare one's life. Αὐτοὶ φίλοψυχούντες. Heracl. 519. Tyrt. 1. 18.
- Φιλόψυχός, *ου*, *ο* et *ή*, adj. [vitæ s. animæ parcens,] life-loving, pusillanimous. Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κᾶκόν. Phœn. 606. SYN. Φιλόζωός, δειλός.
- Φιλτρὸς, φίλτατός. Vid. Φίλός.
- Φίλτρον, *ου*, *τὸ*, subst. [amoris illecebra,] a love-charm, a charm. Φίλτρον οὐ

σμηκρὸν πύων. Troad. 52. SYN. Στέργημα, στέργηθρῶν, δέλεαρ. EPITH. Μέγα, δεινόν, θελεκτήριον, αἰμάτηρῶν, ἄφυκτον, ἀμβρυσῶν, ἀπᾶλόν, ἐρύττον.

φίλυνος, ον, ὁ et ἡ, adj. [hymnorum amans,] fond of song. Σόφει, γηγενές, φίλυνε. Anacr. 43. 16. SYN. See Φιλαοιδός.

φίλυνος, ον, ὁ et ἡ, adj. [somni amans, somniculosus,] fond of sleep, drowsy. Ἡ ῥά φίλυνος; Theocr. 18. 10.

φίλυρες, ων, οἱ, P. N. [Philyres,] a nation bordering on the Black Sea. Φέρβονται Φίλυρες· Φίλυρων δ' ἐφύπερθεν εἰσι. Apoll. 2. 395.

φίλυρα, as, ἡ, P. N. [Philyra,] the mother of Chiron. "Ενθα μὲν Οὐρανίδης Φίλυρῃ Κρόνος. Apoll. 2. 1236.

φίλυρεῖος, ποῦτ. φίλυρήϊος, ἡ, ἴδον, et φίλυρηῖς, ἴδος, ἡ, adj. [Philyreius,] of Philyra. Φίλυρηϊδα νῆσον ἄμειβον. Apoll. 2. 1235.

φίλυρινός, η, ὄν, adj. [tiliaceus,] of the linden tree, "a name given to Cinesias, because he wore a linden board on his breast, that he might not stoop." Sanxay. Ἀσπαζόμεσθαι φίλυρινον Κινησίαν. Aves 1378.

φίλωδος, vid. Φιλαοιδός.

φίλως, adv. [libenter,] in a friendly manner. Οὐ φίλως ἔμοι λέγεις. Orest. 100. See also II. Δ. 347. SYN. Φιλᾶ, ἡδέως, ἀσμένως, προθύμως, χαρίεντως.

φιμός, οὔ, ὁ subst. [capistrum,] a muzzle, a bridle. Φιμοὶ δὲ συνρίζουσι βάρβαρον τρῶπῶν. Sept. Theb. 459. SYN. Χάλινός.

φιῶν, v. [incapistro,] to muzzle. Εἰτὰ φιμώσητε τούτῳ τῷ ξύλῳ τὸν ἀνχέναν Nub. 592. SYN. Δεσμεύω, ἐπιστομίζω.

* Φινεῖς, ἴδος, ἡ, adj. [Phineis,] of Phineus. Φινεῖδες ἀκταί. Iph. T. 424.

φινεύς, εἰς, ὁ, P. N. [Phineus,] a king of Thessaly. See Villosion. Anecd. Gr. p. 414. Εἰδόν πῶτ' ἦδη Φινεὺς γεγραμμένας. Eumen. 50. EPITH. Ἀγνηορίδης, ἐπικλύτος, αἰνῶγάμος.

φιξ, Boeot. pro Σφιγξ, q. v.

φίτρος, οὔ, ὁ, subst. [stipes,] a stem, a log. Φιτρῶν καὶ λάων. M. 29. SYN. Κορμός, ξύλον.

φίτυ, ὅς, et φίτυμα, αἶος, τὸ, subst. [germen, proles,] a stock, offspring. Στέργω γὰρ ἀνδρὸς φίτυ ποιμῆτος δίκην. Eumen. 914. See also Agam. 1252.

SYN. Γέννημα, βλάστημα, γόνος, βλαστή, τέκος, ρίζα, σπέρμα.

φίτῳ, v. [(1) sero, (2) gigno,] to sow, to plant; to beget. "Οστις δ' ἀνωφέλητα φεῖναι τέκνα. Antig. 645. SYN. See Φυτεύω.

φλάζω, 2 aor. ἐφλάδον, v. [dissilio. Vid. Etymol. Mag. p. 403. 48. indicante Blomf.] to burst asunder. Λακίδες ἐφλάδον ὑπ' ἄλγεσιν. Choëph. 26. SYN.

Παφλάζω, ψόφῳ, διαρρήγνυμαι.

Φλαῦρος, idem quod Φαῦλος, q. v.

Φλαουρυγός, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [male fabricans,] clumsy, unskillful. Αὐτόξυλόν γ' ἐκπωμά, φλαουρυγοῦ τίνος. Philoct. 35.

Φλαύρως, vid. Φαῦλως.

Φλάω, v. [cum strepitu frango,] to grind. Φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σπύδειν. Pax 1306. SYN. Θλάω, συντρίβω, κατὰκόπτω, ρήγνυμι, θρύπτω.

Φλέγεθω, vid. Φλέγω.

Φλέγμα, αἶος, τὸ, subst. [ardor, inflammatio,] inflammation. Φλέγμα κᾶκὸν φῶρεουσά. Φ. 337. SYN. Φλογμός, καῦμα.

Φλεγμαίνω, v. [exæstuo,] to be inflamed. Εἰτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ τὸ σφύρον γέροντος ὄντος; Vesp. 276. SYN. Ἐκπύρδωμαι, φλογίζωμαι.

Φλέγρα, as, ἡ, P. N. [Phlegra,] a city in Thrace. Οἷδ' ἦν Φλέγρα γίγαντες ἔστησαν θεοῖς. Ion 988.

* Φλέγραϊός, α, ὄν, adj. [Phlegraeus,] of Phlegra. Θεοῖ-σι Φλεγραιῶν εἰς πέδιλον ἀσπιστάς. Herc. F. 1186.

Φλέγυας,¹ ον, ὁ, subst. [aquila,] an eagle. Μορφοῖο φλέγυαδὸν κάλυπτομένοι πτέρυγεσσιν. Hes. Scut. 134. SYN. Ἀεὺς.

¹ Φλέγυας is also a P. N. Eur. fr. Ixion, 4.

Φλεγυῆς, ων, οἱ, P. N. [Phlegyes,] a nation in Thessaly. Ἦε μετὰ Φλεγυῆς μεγᾶλήτιρᾱς. N. 302. EPITH. Ὑβρισταί.

Φλεγυρὸς, vid. Φλογεῖς.

Φλέγω, et poët. φλέγεθω, v. [uro, ardeo, comburo,] to burn, to blaze. Ἀσπίδων πύκνον φλέγει. Phœn. 258. See also Phœn. 171. SYN. Φλογίζω, καίω, αἰθαλόω, ζωπύρεω, λάμπω.

Φλέδων, ὄντος, s. φλεδών, ὦντος, ὁ et ἡ, subst. [nugator,] a trifler. Ἡ ψευδομαντῆς εἰμὶ θυρὸς ὅπου φλεδών; Agam. 1166. SYN. See Φλύαρὸς.

Φλείας, ου, ὁ, P. N. [Phlias,] one of the Argonauts. Φλείας δ' αὐτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθῦρηθεν ἱκανέν. Apoll. 1. 115.

Φλέξις, ἔως, ἡ, subst. [avis quædam incerta,] the (incendiary) bird. Καὶ πέλεκυνω, καὶ φλέξιδι. Aves 883.

Φλέψ, φλεβὸς, ἡ, subst. [arteria, vena,] a vein. Πληγὲν μάχαιρα τῇδε φοινίας φλεβᾶς. Them. 694. PHR. Αἱμάτων διαρροαί.

Φλέω, v. [scaturio, abundo,] to pour out, to abound. See in Εὐπρόκτος. SYN. Γέμω, πληθύνω, πλήθω.

Φλέως, ω, Ion. φλύος, ἡ, subst. [papyrus,] the papyrus. Καὶ φλέω, χαίροντες ψόης. Ran. 244.

Φληνάφω, et φληνάφω, v. [nugor,] to trifle. Ἐκπλαγεῖσ' ἐφληνάφα. Equit. 661. See also Nub. 1477. SYN. Φλέω, φλύαρῶ.

Φλιά, et φλοιά, ᾱς, ἡ, subst. [limen,] a door-post. Οὐ μακρῆς φλιῆσι πάραστας. ρ. 221. See also Apoll. 3. 278. SYN. Προπύλῳν, πάραστας.

Φλογεῖς, φλογερός, φλεγυρὸς, ἄ, ὄν, et φλογωπὺς, οὔ, ὁ et ἡ, adj. [flammeus, fulgidus,] fiery, flaming, shining. Ἡ Σειρίως, ἐνθα πῦρὸς φλογεῖας. Hec. 1085. See also Helen. 1125. Acharn. 665. and P. V. 261. SYN. Διαπύρρος, αἰθαλδεῖς, αἶθων, πύρρεις, λαμπρὸς, φωτεινὸς, αἶθων, καυστικός.

Φλογίζω, v. [(1) ardeo, (2) incendo,] to blaze; to burn. Τίκει, κατευνάζει τέ, φλογιζόμενον. Trach. 95. SYN. See Φλέγω.

Φλογιστός, ἡ, ὄν, adj. [ustulatus,] burnt. Φλογιστὺν ἤδη καὶ κατηνθράκωμενον. Soph. Electr. 58.

Φλογμὸς, οὔ, ὁ, subst. [(1) flamma, (2) fulgur,] flame; lightning. Τείχεᾶ δὲ φλογμὸς ὥστ' Διὸς, ἐπέσσυτο φλόξ. Helen. 1161. SYN. Φλόξ, καὶ μᾶ, ἀστέρῳπῃ, ἀστράπη.

Φλογωπὸς, vid. Φλογεῖς.

Φλόινος, η, ὄν, adj. [e cortice factus,] made of the bark of a tree. Φλόινος ἡνίας πλέκει. Eur. fr. Autol. 2. SYN. Λεπίδιωτος.

Φλοιὸς, οὔ, ὁ, subst. [cortex, suber,] bark, cork. Φύλλα τέ καὶ φλοιόν. A. 237. SYN. Λεπὸς.

Φλοίσβος, ου, ὁ, subst. [strepitus undarum, tumultus,] the roar of waves, a turmoil. Νοσφὶν ἀπὸ φλοίσβου. E. 322. SYN. Ψόφος, θύρῳβος, τᾶραχή.

Φλόξ, φλογὸς, ἡ, subst. [flamma,] flame. Στέρνοισιν ἐμβάλων φλογᾶ. Alcest. 4. SYN. Φλογμὸς, φλέγμα, πυρσὺς. EPITH. Παμφάνωσα, δεινὴ, ἀσβεστή, οὐράνια, ἔμπυρρος, ἀπὸρήτης, πικρά, ἀργουσα, φωνίος, πυρσώδης, φαεσφόρος, καθάρσιος, ἐφέστιος, θεόπυρρος, πόλεμις, χρυσεᾶ, θερμὴ, ὑθέσφατος, ὀλοή, πάμφλογος, μάλερα, ἀκοίμητος.

Φλύαρῶ, v. [nugor, blatero,] to talk nonsense. Οὐ μὴ φλύαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία. Ran. 524. SYN. Φληνάφω, φληνάφω, φλέω, ληρέω, στωμύλλομαι.

Φλύαρία, ᾱς, ἡ, subst. [nugæ, garrulitas,] trifles, nonsense, babbling. Φλύαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μέμιμμενᾶ. Lysistr. 159. SYN. Φλύαρὸς, λήρὸς, μάταιος.

Φλύαρὸς, Ion. φλύηρὸς, ου, ὁ, (1) subst. (2) adj. [(1) id. quod φλύαρία, (2) nugatorius,] (2) trifling. Τάλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρὸς. Nub. 365. SYN. (1) See Φλύαρία, (2) σπερμὸλόγος, ἀμετρῶπης, ἀδόλεσχης, φλεδων, ἀλῶς, ἀθύρογλωσσός, ἀθύροστόμος.

* Φλυεύς, ἔως, ὁ, adj. [Phlyeus,] belonging to Phlya, one of the 174 Δήμοι, into which Attica was subdivided. Ἡ Χᾶβης ὁ Φλυεύς; Vesp. 234.

Φλύκταινᾶ, ἡς, ἡ, subst. [pustula, proprie ab igni,] a pustule, a boil. Μήτε φλύκταιναν λαβών. Vesp. 1119.

- φλύω, v. [(1) ferreo, (2) nugor,] (1) to boil up, (2) to trifle. Ἄνδ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρά. Φ. 361. SYN. Ἀναζέω, βράζω, ἀνάβállω, βλύω, βλύζω.
- φῶβερὸς, ἄ, ὄν, adj. [formidolosus, terribilis,] terrible, fearful. Φῶβερὸς εἰσιδεῖν. Phæn. 126. SYN. Φρικώδης, σμερδαλέος, ἀτύζηλος, δειμᾶλέος, ριγηλός, περὶφῶβος, δεινὸς ἰδεῖν, φῶβητός.
- φῶβευσιστράτη, ης, ἡ, adj. [quæ fugam hostibus injicit,] army-routing. Τοῦτ' ἐμᾶχος σοι δῶκεν ἡ φῶβευσιστράτη. Equit. 1174.
- φῶβεω, v. [terreo,] to terrify. Ἐνέπε, τίς φῶβεῖ σέ φάμα, γύναι; Hipp. 572. SYN. Ἐκφύβεω, κατὰπλήσσω, ἀγύζω, διὰ φῶβον ἐρχομαι.
- φῶβη, ης, ἡ, subst. [juba, coma,] the mane, hair, foliage. Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυσσίνης φῶβην. Alcest. 173. SYN. Χαῖτα, θρίξ, θειρά, κόμη, πέταλα. EPITH. Βαθύεὺλος, ἱέρα, ἄκρα, δασεῖα.
- φῶβημά, ἀτός, τό, subst. [terror,] terror. Ἐγγέων φῶβημά δαίων. C. C. 699. SYN. Δεῖμα.
- φῶβητός, ἡ, ὄν, adj. verbal. [metuendus,] to be feared. Οὐκέτι φῶβητός ἡμῖν. Philoct. 1154. SYN. See Φῶβερὸς.
- φῶβος, ου, ὁ, subst. [(1) terror, (2) timor,] terror; fear. Ἐγὼ σέ θήσω τοῦδ' ἐλευθέρον φῶβον. Hec. 857. SYN. Δεῖμα, δέος, δειλία, φύγη, ἀτολμία, ὀρώδεια. EPITH. Νεανικός, ἐννύχος, ἀσθενής, πτόνηρός, κενός, αἰνός, ἀργαλέος, δυσκελεύς, κρύερὸς, ὀλός, θεσπεσίος, κρύβεις, θυμὸβόρος, στῦγνός, λαιμδνός, διατόρος, φιλαίματός, ἀμείλικτός, γλυκὺπτικρός.
- φοιβάω, f. ἡσω, v. [lustro,] to purify. Ἐφοίβασεν δὲ πάγენტά. Call. 5. 11. SYN. Φοιβάζω, καθαίρω, λαμπρύνω, κοσμέω.
- φοίβειος, et Φοιβήϊος, α, ὄν, adj. [Apollineus,] of Apollo. Φοίβειος ἐπὶ πύργους. Helen. 1510. See also Iph. A. 756.
- φοῖβη, ης, ἡ, P. N. [Phœbe,] Diana, the moon. Φοῖβην τε χρυσοστέφανον. Hes. Theog. 136. SYN. See Ἀρτέμις, and Σελήνη.
- φοῖβος, ἡ, ὄν, adj. [clarus,] bright. Στάθευτός δ' ἡλίου φοῖβη φλογί. P. V. 22. SYN. Λαμπρός, καθάρως, φάεινός, φαιννός.
- φοινής, ἡεσσά, ἐν, adj. [cruentatus,] blood-stained. Φοινήεντ' ἀράκοντ' ἀφ' ἑρῶν. M. 220. SYN. See Φοινικῆός.
- φοινικάνθεμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [puniceos flores habens,] with purple flowers. Νῦν, ὥστε φοινικανθέμου ἡρὸς ἀκμῆ. Pyth. 4. 114.
- φοινικῆός, φοινικικός, ἡ, ὄν, φοινικίους, οὖν, φοινικῖδεις, εσσά, ἐν, φοινικίς, ἰδός, ἡ, et φοῖνιξ, κός, adj. [puniceus,] scarlet, dark-hued. Φοινικῆ οἷς ἄωτῶ. Theocr. 2. 2. See also Pax 302. Aves 273. and φ. 118. SYN. Φοινίης, πυρρός, ἐρυθρός, πορφύρεός, αἱματώδης.
- φοινικῆς, vid. Φοῖνιξ.
- φοινίκη, ης, ἡ, P. N. [Phœnicia,] Φοινίκας ἀντήρη χώραν. Troad. 223.
- φοινικίς, vid. Φοινικῆός.
- φοινικῶπατος, ου, ὁ et ἡ, φοινικῶβάφης, ἔς, adj. [puniceo colore tinctus,] dyed red. Φοινικῶβάτοις ἐνδύτοις ἐσθήμασιν. Eumen. 1031.
- φοινικὸγῆνης, ἔος, adj. [e Phœnicia ortus, genere Phœnicus,] Phœnician born. Φοινικὸγενούς παῖ τῆς Τυρίας. Eur. fr. Cret. 2. 1.
- φοινικῶκρόκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [puniceam tramam habens,] having a purple woof. Ἄ δὲ φοινικῶκρόκον. Olymp. 6. 66.
- φοινικὸλῶφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [puniceam cristam habens,] purple-crested. Ὀρνίχων φοινικὸλῶφων. Theocr. 22. 72.
- φοινικὸπάρης, ου, ὁ et ἡ, adj. [puniceas habens genas,] ruddy-cheeked. Τοί γ' ἴσασι νέας φοινικὸπάρηους. ψ. 271.
- φοινικὸπεζᾶ, ης, ἡ, adj. [puniceos pedes habens,] red-footed. Ἀρτιά μηδόμενος, φοινικὸπεζᾶν. Olymp. 6. 159.
- φοινικὸπτέρως, ου, ἡ, subst. [avis puniceas pennas habens,] red-wing. Ἐστὶ φοινικὸπτέρως. Aves 274.
- φοινικοσκελής, ἔος, adj. [crura punicea habens,] purple-legged. Φοινικοσκελεῖς. Ion 1207.

¹ Φοῖβος is also used as a P. N. and denotes Apollo, Phœbus, the Sun. See Ἀπόλλων and Ἥλιος.

Φοινικοστέρδης, οὔ, adj. [rubra fulmina mittens,] hurling red thunderbolts.

Διὰ δὲ φοινικοστέρδαν. Olymp. 9. 10.

Φοινικόστδλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [a Phoenicibus missus,] sent by the Phœnicians.

Πεῖραν μὲν ἀγάνορᾳ Φοινικοστδλον. Nem. 9. 67.

Φοινικόφαῖς, εὖς, adj. [puniceus adspectu,] purple-hued. Φοινικόφαῖ πῶδᾳ κινήσεις. Ion 161.

Φοῖνιξ, ικός, ὁ, (1) subst. (2) adj. (3) P. N. [(1) palma, arbor; (β) color rubeus; (2) ruber; (3) Phœnix,] the palm tree; purple, (3) Phœnix, (γ) Phœnician. Ἐκ δ' ἐτάνυσσά ἱμαντὰ βῶδς, φοῖνικι φαεινόν. Ψ. 201. EPITH. (1) Πρωτόγονος, ἄβροκόμας, ἄκροκόμος, Δηλῖος, (3) γεραιὺς, πάλαιγενής, ἱππηλάτης, τηλεκλειτός, εἰδὼς ἀπατήλια, (γ) ναυσικλύτος, ἀγανός.

Φοῖνιός et φοῖνιός, vid. Φοῖνιός.

Φοίνισσά, ης, ἡ, adj. [(1) Phœnissa, (2) punicea,] (1) Phœnician, (2) purple, red.

Φοίνισσά δὲ Θρηκίων ἀγέλα. Pyth. 4. 365.

Φοινίσσω, f. ζω, v. [rube facio, sanguine inficio,] to make red, to dye in blood. Μά-

στιγι πῶτον νῶτᾳ φοινιχθεὶς θάνει. Aj. Fl. 110. SYN. Αἱματώ, πορφύρω, βάπτω.

Φοιτάλεος, α, ὄν, et ου, ὁ et ἡ, adj. [furibundus,] furious, enraged. Φοιτάλη δὲ πῶδεσσιν ἐφ' ἀλμυρὰ βαῖν' ἐκλευθᾷ. Mosch. 2. 46. SYN. Βίαιος, ἐμμάνης, μανίᾱς.

Φοιτάς, ἄδδς, ὁ, ἡ, τὸ, adj. [vagus,] roving, 'thick-coming.' Φοιτάδᾳ δεινὴν νύσσην, ᾧ τέκνον. Trach. 982. SYN. Φοιτάλεός.

Φοιτάω, Ion. φοιτίζω, v. [(1) frequento, (2) furo,] to frequent, to haunt; to rave.

Φοιτῶντας ὄρνις. Hipp. 1063. See also Hom. Hymn. 25. 8. SYN. Ἐκφοιτάω, ἀναστρέφωμαι, περιστρέφωμαι, μαίνωμαι.

Φόλις, ἰδός, ἡ, subst. [squama,] a scale, (sc. of a fish, &c.) Χρυσείας φόλι-δεσσὶ διανυγᾶς. Apoll. 1. 221. SYN. Λεπίς, (prop. est piscium,) λέπτος.

Φολκῖς, ἡ, ὄν, adj. [strabo, vel valgus pedibus. See Buttmann's Lexil. p. 246.] squinting, or bandy-legged. Φολκός ἐην. B. 217.

Φόλος, ου, ὁ, P. N. [Pholus,] a centaur. Ἄρα γέ πᾶ τοιόνδ' ἐφ' ὧ κατὰ λάϊνον ἄντρον. Theocr. 7. 149.

Φονάω, v. [cædis cupidus sum,] to long for murder. Φονᾶ, φονᾶ νύς ἤδη. Philoct. 1209.

Φονευμά, vid. Φόνος.

Φόνευς, εὖς, Ep. et Ion. ἦός, ὁ, subst. [sicarius,] a murderer. Φόνεα γένεσθαι πατρὸς. Phœn. 1615. SYN. Σφαγέυς.

Φονεύω, v. [occido,] to kill. Λέγ', ὡς φονεύσεις Ἑρμῖδην. Orest. 1192. SYN. Πέφνω, ἀποκτείνω, θανάτω.

Φονή, vid. Φόνος.

Φονίος, φοῖνιός, et φοῖνιός, η, ὄν, adj. [mortifer, cædem committens,] murderous.

Ὅδυνη φόνιον τραυμάτος εἰσω. Rhes. 746. See also σ. 96. and Π. 159. SYN.

Δᾶφοινός, μῖαίφονός, αἱματῶς, φοινής.

Φονδλίβης, et φονδλειβης, εὖς, adj. [cruorem stillans,] blood-stained. Φονδλίβεϊ τύχα φρήν ἐπιμαίεται. Agam. 1401.

Φονδρῶτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [sanguine redundans,] streaming with blood. Ζῶα φονδρῶτω. Sept. Theb. 935.

Φόνος, ου, ὁ, φόνῃ, ἡς, ἡ, et φονευμά, ἄτος, τὸ, subst. [cædes,] murder. Εἰς τήνδ' εὖ παῖδα ψήφον ὥρσαν φόνου. Hec. 259. See also Helen. 154. and Ion 1496. SYN. Ἀνδροκτασία, ὀλέθρος, σφαγή, φθῶρα, ἀναίρεσις, αἱμά, κτῶνος. EPITH. Ἀργαλέος, δυσκλής, δεινός, αἰπὺς, ἀθέος, ἀνὸμος, ἀχαρὺς, βίαιος, μυσᾶρος, ταυρεῖος, κρυφαῖος, ἀσθεντής, δαίος, αἰνός, ὀλῶς, στυγερὸς, σιδηρόφρων, αἱματοστάγης, λευγάλεος.

Φοξός, ἡ, ὄν, adj. [cui caput est acutum,] peak-headed. Φοξός ἐην κεφάλῃν. B. 219. SYN. Ὀξύκεφάλος.

Φῶρα, ἄς, ἡ, subst. [gestatio, impetus, proventus,] a bearing, violence, produce. Ἐν ψηφῷ φῶρα. Eur. Suppl. 494. SYN. Ὀρμή, φόρος, εὐθηνία.

¹ The second syllable of φοιταλέος is supposed to be sometimes long. See Blomf. Gloss. P. V. 620. and Malby's note in v.: but as I have not yet found any satisfactory instance to substantiate the fact, the quantity in the text is marked short only.

φῶραδην, adj. [gestando, celeri motu,] with speed. Καὶ μὴν ὁδ' ἀναξ ἤδη φῶραδην. Androm. 1156. SYN. Σφοδρά.

φορβαῖος, α, ὄν, adj. [pascuus,] pasturing. "Ἡζει φορβαίων Ἰνάχως ἐξ ὕρων. Call. 5. 50.

Φόρβας, αντός, ὁ, P. N. [Phorbas.] Ἰδὼν δὲ Φόρβας. Eur. Suppl. 690.

Φορβᾶς, ἄδος, adj. [alimentum præbens,] yielding pasture. Φορβᾶδος ὥστε γὰς ἐλεῖν. Philoct. 700. SYN. Νόμας.

Φορβειᾶ, ἄς, ἡ, subst. [(1) esca, (2) capistrum,] a bait, a mouth-piece. Ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικάσταῖς. Vesp. 580. SYN. Φορβή, φιμῶς.

Φορβή, ἥς, ἡ, subst. [pabulum, cibus,] food, provisions. Καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν. Aves 348. SYN. Τροφή, βῆρα, νόμι, βρωσίς. EPITH. Ἀπήμων, μελίηδης, νεότερης.

Φορέυς, ἔως, Ion. ἥς, ὁ, subst. [portator, bajulus,] a carrier or bearer. Πρωθήβης, ἰὼν τῷ φορέυς. Apoll. 1. 132.

Φορέω, v. [gesto,] to bear, to wear. Πηγὰς ποταμίους φόρουμένη. Eur. Electr. 309. SYN. Κόμιζω, βασιτάζω, φέρω.

Φόρημα, ἄτος, τό, subst. [gestamen,] any thing borne, a load. Βάρυ τὸ φόρημα οἷσις ἀνθρώπου κακοῦ. Eur. fr. Glauc. 1. SYN. Φόρτιον, ἄχθος, βᾶρος.

Φόρητος, vid. Φερτός.

Φορκίδες, ων, αἱ, P. N. [Phorcides,] the Gorgons, the daughters of Phorcys or Phorcus. Αἱ Φορκίδες ναίουσι, δηναῖαι κόραι. P. V. 819. PHR. See P. V. 819—823.

Φόρκυς, ὅς, et Φόρκος, ου, ὁ, P. N. [Phorcys, vel Phorcus.] Φόρκαῖ ἀμαύρωσεν γένος. Pyth. 12. 24. See also Hes. Th. 270.

Φόρμιγξ, ιγγῶς, ἡ, subst. [cithara,] a harp or lyre. Φόρμιγγα, θεῶν ἱστοῖ χόρους. Aves 219. SYN. Κιθάρα, λύρα. EPITH. Ἐπτάτονος, ἐκἐλαδός, ποικίλογηρος, γλυκεῖα, ἐλεφαντόδετος, εὐφρογγός, δαιδάλεα, κάλη, λίγεια, χροσεα, Φοίβου σύμμολπος, περικαλλής, γλαφυρά.

Φορμιζω, v. [cithara cano,] to play on the harp or lyre. Αὐτὰρ ὁ φορμιζων ἀνέβαλλετο καλὸν αἶδσειν. θ. 266. SYN. See Κιθαρίζω.

Φορμικτής, οὔ, ὁ, subst. [citharædus,] a player on the harp or lyre. Φορμικτῆς, αἰοδᾷν πατήρ. Pyth. 4. 314. SYN. Κιθαριστής, κιθαρωδός.

Φορμίς, ἰδός, ἡ, subst. [sportula,] a basket made of rushes. Ἡμῖν γὰρ οὐκ ἐστ' οὐδὲ κάρυ ἐκ φορμιδός. Vesp. 58. SYN. Σπύρίς, κἀλάθος, φορμῶς.

* Φορμισίος, ου, ὁ, P. N. [Phormisius.] Τούτου μὲν οὖν Φορμισίος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης. Ran. 965.

* Φορμίων, ωνός, ὁ, P. N. [Phormion.] Καὶ στῖβάδας, ἄς ἐλάξῃ Φορμίων. Pax 348.

Φορμός, οὔ, ὁ, subst. [(1) corbis, (2) teges,] a basket; a coverlid. Φορμὸν ἔχειν ἀντὶ ταπητος σάπρον. Plut. 542. SYN. Κιστή, κοφίνος, προκάλυμμα.

Φόρος, ου, ὁ, subst. [tributum,] tribute. Τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων. Vesp. 655. SYN. Δασμῶς, τέλος, εἰσφορά.

Φορτηγός, et φορταγωγός, οὔ, ὁ, adj. [onera vehens,] carrying burdens. Φορτηγὸς δ' ἄρχουσι. Theogn. 679. SYN. See Φορέυς.

Φορτίον, ου, τὸ, et φόρτος, ου, ὁ, subst. [onus, merx,] a burden, a freight, merchandise. Τοῦτ' ὃν πορνὸν φαίνεται τὸ φορτίον. Plut. 352. See also Plut. 796. SYN. Φόρημα, ἄχθος.

Φορτίς, ἰδός, ἡ, subst. [navis oneraria,] a ship of burden. Φορτίδος εὐρείης. ι. 323. SYN. Φορτηγός, ὀλκᾶς.

Φορύσσω, f. ξω, v. [(1) pinso, (2) misceo, (3) fædo,] to knead; to blend; to stain. Φορύξας αἱματὶ πολλῷ. σ. 335. Φυράω, φόρυνω, μάσσω, κέραννυμι, συγχέω, μολύνω, μιταίνω.

Φορύτος, οὔ, ὁ, subst. [(1) quisquilæ, e variis rebus commixtæ; (2) cœnum,] ruff-raff; mud. Σὺς φορύτω ἐπιμαργαίνουσαι. Arat. 1123. SYN. Ἀχρὺς, χαράδρα.

Φῶρωνεύς, ἔως, ὁ, P. N. [Phoroneus,] a river in Peloponnesus; also a king of Argos. Μηνίσαντ' ὃν Φῶρωνήσσειν ἐφείναι. Theocr. 25. 200.

Φῶς, vid. Φᾶς.

Φραγμός, οὔ, ὁ, subst. [septum,] a fence, a stoppage. Πηγῆς δι' ὧτων φραγμός.

CE. R. 1387. SYN. Ἐρκός, περὶβόλως, ἐρῦμα, ὀρκάνη, χάραξ.

Φράδάζω, et φράζω, f. ἄσω, v. [indico, dico; in v. m. considero,] to show, to say; to consider. Καὶ γὰρ φράδασσέ. Nem. 3. 45. See also λ. 22. SYN. Ἀποφαίνω, ἀπαγγέλλω, ἀποδείκνυμι, δηλῶ, λέγω, σημαίνω, ὑποφράζομαι, βουλευῶμαι, ἐπὶ-νῶς, σκέπτομαι, θεᾶμαι, φημί.

* Φράδῃ, ἥς, et φραδμοσύνη, ἥς, ἡ, subst. [consilium,] wisdom, device. Παλλὰδος φράδαῖς. Phœn. 677. See also Hom. Apoll. 99. SYN. Μητίς, βουλή, νύμη, σκέψις, δαημοσύνη.

Φράδῃς, ἔως, et φράδμων, ὄνως, adj. [solers, sapiens,] clever, crafty, wise. Φράδεος νῶς ἐργὰ τέτυκται. Ω. 354. See also Π. 638. SYN. Περίφραδῃς, φρονίμος, συνέτος, νύμων, ἐμπειρός, ἐπιστήμων, ἀγχίνους, φρένηρης.

Φραδμοσύνη, vid. Φράδῃ.

Φράσιδημος, ου, ὁ, P. N. [Phrasidemus.] Τῷ Διοτὶ γὰρ ἔτευχε θάλυσσά ὁ Φράσιδαμος. Call. 7. 3.

Φράσσω, et φράττω, f. ξω, v. [sepio, munio,] to fence round. Γῆν πρὸς ἀνδράς ἀσπίσιν πέφραγμένους; Iph. A. 831. SYN. Περίβάλλω, θριγκῶ, πληρῶ.

Φράστωρ, ὄρος, ὁ, subst. [indicator,] a director. Ὅπαθνας δὲ φράστῶράς τ' ἐγχεωρίων. Æsch. Suppl. 501. SYN. Φραστήρ, φραστής, ἐρμηνεύς, μηνυτής.

Φράτρα, φράτρη, Ion. φρήτρη, ἥς, ἡ, subst. [curia,] a ward. Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη. B. 163.

Φράτωρ, ὄρος, ὁ, subst. [tribulis,] one of the same ward or tribe. Φράτωρας τρίωβολου. Equit. 255. SYN. Ἐμφύλιος, ὁμόφυλος, συγγενής.

Φρεῖαρ, Ion. φρεῖαρ, ἄτος, τὸ, subst. [puteus,] a well. Τὸ φρεαρ δ' ἐλαίου μεστὸν. Plut. 810.

Φρεγίλος, et φρυγίλος, ου, ὁ, subst. [frigilla,] a chaffinch. Φρυγίλος ὄρνις ἐνθαδ' ἔσται. Aves 764. See also Aves 874.

Φρένης, ἔως, adj. [(1) mentis compos, (2) sapiens,] sensible, wise. Οὐ γὰρ φρένηρ γ' ὄντα. Heracl. 151. SYN. Φρονίμος, σοφός, φράδῃς, q. v.

Φρενόδαλις, ἰδὼς, ἡ, subst. [amentia,] folly, madness. See in Παράκομή. SYN. Φρενόβλάβειά, ἀνοιά, μωρία.

Φρενόθεν, [ex animo,] cordially.

Φρενόμανής, φρενόπληγῃς, ἔως, φρενόπληκτός, ου, et φρενώλης, ἔως, adj. [mente captus,] mad, raving. Φρενόμανής τις εἶ, θεόφορτος, ἀμφ-ι. Agam. 1109. See also P. V. 903. and 1090. and Sept. Theb. 754. SYN. Ἐκφρων, παράφρων, μᾶνις.

Φρενόρῳως, adv. [dementer,] madly. Φρενόρῳως ἀκούσῃ. Aj. Fl. 626.

Φρενότεκτων, ὄνως, adj. [qui sua mente aliquid componit,] who composes any thing in his own mind, bombastic. Φρενότεκτόνως ἀνδρὺς. Ran. 838.

Φρενώω, v. [(1) ad mentem sanam reduco, (2) fallo,] to bring a person to his senses; to deceive. Οὐ μὴ φρενώσεις μ'. Bacch. 781. SYN. Νοθετέω.

Φρεωρῶχέω, v. [puteum effodio,] to dig a well. Ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρῶχει. Lysistr. 1033.

Φρήν, ἔνως, ἡ, subst. [(1) mens; in plur. (2) consilium; (3) præcordia,] the mind, the heart; wisdom; the diaphragm. Τὸν εὖ λέγοντ' αὖ δυσμένῃ ποιοῦ φρενί. Hec. 300. SYN. Νῶς, διανοιά, γνώμη. ΕΡΙΘ. Βαθεῖα, αἰσίμη, ἀμφιμέλαινα, ἐμπέδως, ἐσθλὸς, μέγαλη, μέλαινα, πύκνῃ, ἐναίστιμος, στρεπτή, ἡβαιά, ἀγυθί, λευγῶλεα, πευκάλιμη, ὀλδή, ἀλῖαστος, τρῶμερά, βᾶρεῖα, αὐθάδης, μῆλ-φόνως, ἀνώμοτος, βροτεία, ἡβωσά, κάθ' αἶρα, ἀναίσχυντος, δεινὴ, νεα.

Φρίκη, ἥς, ἡ, subst. [(1) horror, (2) metus,] a shuddering, a horror; fear. Τρῶμερὰν φρίκα, τρῶμερὰν φρεν' ἔχω. Phœn. 1299. SYN. Τρῶμος, φρίξ, φῶβος.

* Φρικίας, ου, ὁ, P. N. [Phricias.] Πέτραν κρύττησιν ποδὰ Φρικίαν. Pyth. 10. 25.

Φρικώδης, ἔως, adj. [horribilis,] horrible. Δεινόν τ' ἐκ φρικώδους. Androm. 1137. SYN. Φοβερὸς, φῶβητός, σμερδαλέος.

Φρίκων, ὄνως, ὁ, P. N. [Phricon.] Λαοὶ Φρίκωνος, μάργων ἐπὶ βήτορες ἱππων. Hom. Hymn. 37. 4.

Φριμάσσομαι, v. [fremo,] to make a noise. Φριμάσσει πᾶσα τρύγλσκων. Theocr. 5. 141. SYN. See Φρῆσσομαι.

Φρίξ, φρικῶς, ἡ, subst. [tremor maris, horripilatio,] the curling of the waves, bristling of hair, fear. Ἐχειῶται δὲ πόντων ἐπὶ φρίξ. H. 63. SYN. Φρίκη.

Φρίξος, ου, ὁ, P. N. [Phrixus,] the brother of Helle. Υἱὲ δὲ Φρίξου χάμαδις θόρον. Apoll. 4. 81. EPITH. Ἐυμέλῃς ἁμύμων. PHR. See Apoll. 2. 1142—1159.

Φρίσσω, v. [horreo, horripilo,] to shudder at. Οὐδὲ σκότον φρίσσουσιν τὸν ξυνεργᾶτην. Hipp. 419. SYN. Ὀρῶδew, δειμαίνω, βδελύττωμαι, μισέω.

Φροιμιάζωμαι, v. [præluo, præfor,] to preface. Φροιμιάζονται γὰρ ὡς. Agam. 1325. See also Eum. 20. SYN. Ἀρχομαι.

Φροίμῳ, vid. Προοίμῳ.

Φρόνw, v. [(1) intelligo, (2) delibero, (3) judico,] to understand, think, judge. Ἦκουσά, μεῖζον αὐτῶν, ἢ Θήβας, φρόνειν. Phæn. 715. SYN. Σωφρόνw, βουλεύwμαι, συνιῆμι, φροντίζw.

Φρόνημᾶ, αῖος, τὸ, φρόνησις, εως, et φρόνις, ἴος, ἡ, subst. [(1) cogitatio, (2) elatio animi, (3) superbia,] thought; magnanimity; pride. Ὁξυθύμου μὴ κρατῶν φρόνημάτος. Orest. 1197. See also Eur. Suppl. 227. and δ. 258. SYN. Διάνοιᾶ, φρόντις, φράδι, φραδμοσύνη, συνέσις. EPITH. Ἀμαῖθες, ἀδικόν, θυραῖον, ὑπερφρόν, ὀλβιόν.

Φρόνιμῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [prudens,] sensible. Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει. Aj. Fl. 259. SYN. Φρνήρης, ἐχέφρων, φράδης, φράδμων, συνέτος, σφῶς.

Φρόνιός, ου, ὁ, P. N. [Phronius,] Τοῖς υἱὸς Φρόνιοιὸ Νόημων. δ. 630.

Φρόνις, vid. Φρόνημᾶ.

Φρόνουίντως, v. [sapienter,] wisely. Λεγειν φρόνουίντως, ὧν λεγεις, δόκεις περὶ. Antig. 693. SYN. Σφῶς, συνέτως, πίνυτως.

Φροντίζw, f. ἰw, v. [curo, cogito,] to care, to consider. Οἱ τοὺς φίλους βλέποντες οὐ φροντίζετέ. Hec. 256. SYN. Ἐπιμέλεσθαι, σκέπτομαι, μελετᾶw, κηδῶμαι, μεριμνᾶw, σπουδάζw, φρόνw.

Φροντίς, ἴδος, ἡ, subst. [(1) cogitatio, (2) cura,] thought; care, anxiety. Νεῖα γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Med. 47. SYN. Μεριμνᾶ, μελέτη, κηδός, μελέδημᾶ, ἐπιμελείᾶ, ὥρα. EPITH. Γλυκεῖᾶ, σφῆ, δειντέρα, ἀργαῖα, λυγρᾶ, μελαινᾶ, στυγερᾶ, κεδνή.

Φρόντισμᾶ, αῖος, τὸ, subst. [cura, officium,] care, duty. Φρόντισμᾶ. b. ποῖον; ἀντιβόλw, κατεῖπε μοι. Nub. 155. SYN. Σφισμᾶ, φροντίς, πράξις.

* Φροντιστέος, α, ὄν, adj. verbal. [curandus,] must be a care to. Φροντιστέον μοι. Iph. T. 469.

Φροντιστήριον, ου, τὸ, subst. [(1) locus ubi cogitant, meditantur, etc. (2) schola,] a museum; a school. Ἄνοιγ', ἀνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. Nub. 181. SYN. Διᾶτριβή.

Φροντιστής, ου, ὁ, subst. [(1) qui anxie inquit; qui rem curat; (2) philosophus,] an anxious inquirer; one who takes care of a thing; a philosopher. Τοῖς φροντισταῖς παρᾰθέντων. Nub. 456. SYN. Κηδεμών.

Φροῦδος, η, ὄν, adj. [evanidus,] vanished. Φροῦδος πρεσβύς, φροῦδοι παῖδες. Hec. 159. SYN. Ἀφαντός, ἀφανής.

Φρουρά, ας, ἡ, φρούρημᾶ, αῖος, et φρούριον, ου, τὸ, subst. [præsidium, custodia,] a watch, a garrison. Φρουρὰν ἔταξαν. Androm. 1088. See also Ion 513. and Orest. 751. SYN. Φυλάκη, ἀκμή.

Φρουρέw, f. ἦσω, v. [custodio,] to guard. Φυλάκαιοι φρουρῶ σῶμ' Ὀδυσσεως. τῶδε. Cycl. 684. SYN. Φυλάσσω, ἔρω, τηρέw, ἀσφαλίζwμαι.

Φρουρημᾶ, et Φρούριον. Vid. Φρουρά.

Φρουρός, ου, ὁ, subst. [custos,] a guard. Φρουρὸν παρᾰζεύεσθαι. Ion 22. SYN. Φυλαξ, φυλακτήρ, φυλάκός, φρυκτωρός.

Φρύγμα, αῖος, τὸ, subst. [fremitus, insolentia hominis,] snorting, pride. Καὶ φρύγμαθ' ἱππικᾶ. Soph. Electr. 717.

Φρύσσομαι, v. [fremo,] to snort. Τᾶν ἱππων ἀρτί φρύσσομέναι. Call. 5. 3. SYN. Φριμάσσομαι, χρεμέτιζw.

Φρύγανον, ου, τὸ, subst. [sarmentum,] a twig, fuel. Τὸ φρύγανον τιθεσθαι; Pax 1026.

Φρύγιλός, vid. Φρεγίλος.

Φρυγίος, ¹ α, ὄν, adj. [Phrygius,] Phrygian, of Phrygia. Πόδδς ἀρχέχορου πλαγαῖς Φρυγίαις. Troad. 152.

Φρύγω, et φρύσσω, f. ξω, v. [torreo, asso,] to roast, to parch. Στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τράγῃματά. Eccles. 844. See also Theocr. 6. 16. SYN.

* Ὀπταῖω, ἀπανθράκιζω, ἀθαίνω, et φρυκτῶ, as, ἡ, subst. [(1) tostus, (2) specula per ignem nuntians,] (1) roasted, parched, (2) a beacon. Δαδὶ φρυκτοὺς σκευάσω. Vesp. 1331. See also Aves 1161. SYN. Ξηρὸς.

Φρυκτῶς, ἡ, ὄν, adj. (2) φρυκτὸς, οὗ, ὁ, et φρυκτωρία, as, ἡ, subst. [(1) tostus, (2) specula per ignem nuntians,] (1) roasted, parched, (2) a beacon. Δαδὶ φρυκτοὺς σκευάσω. Vesp. 1331. See also Aves 1161. SYN. Ξηρὸς.

Φρυκτωρὸς, οὗ, ὁ et ἡ, subst. [custos signorum per faces datorum,] a watch at a beacon. Φρυκτωρῶν διὰ. Agam. 573.

* Φρύνῃ, ης, ἡ, P. N. [Phryne,] a famous Athenian courtesan. Φρύνῃν ἔχουσιν λήκῃθον. Eccles. 1101.

Φρύνῃς, ἴος, ἡ, P. N. [Phrynis,] a famous minstrel of Mitylene. Οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρύνῃν. Nub. 969.

Φρυνίχειος, α, ὄν, adj. [Phrynichius,] of Phrynichus. Καὶ τὸ Φρυνίχειον. Vesp. 1524.

Φρυνίχης, ου, ὁ, P. N. [Phrynichus,] See in Θούφραστὸς.

Φρυνώνδας, ου, ὁ, P. N. [Phrynonidas,] ² Ω μῆρξ, καὶ Φρυνῶνδᾶ, καὶ πόνηρξ σὺ. Thesm. 868.

Φρυξ, ὅς, ὁ, P. N. [Phryx,] Phryx, a Phrygian. ² Ω παῖ τῖν' αὐχεῖς, πῶτῆρᾶ Λυδῶν ἢ Φρυγᾶ. Alcest. 691. EPITH. plur. Αἰδολόπωλοι, ἱπποδάμοι, κάκοι, πόλλυχρσοι, ἱπποκῆρυσται, ἀργυρώνητοι.

Φυγάδῃ, adv. [in fugam,] to flight. ² Es δίφρον δ' ἀνάβας φύγᾶδ' ἑτραπέ. II. 657.

Φυγαῖω, vid. Φεύγω.

Φύγᾶ, et φύγην, adv. [fugæ modo,] in the manner of flight. Μὴ λάθῃ φύγᾶ βᾶς. Eumen. 256.

Φυγαίχμης, ου, adj. [bellum fugiens, ignavus,] war-shunning, unwarlike. ² Ταύρων λαὸς οὐ φύγαίχμης; Pers. 1025. SYN. Φυγομάχης, φύγοπτολέμους, δειλαῖος.

Φυγᾶς, ἀδός, adj. [profugus, exsul,] fugitive, banished. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φύγαδᾶς, ὡς λόγος. Phæn. 407. SYN. Δραπέτης, αὐτομόλῳς, ἀποπτόλῳς, ἀπύλῳς.

Φύγῃ, et φύγῃ, ης, ἡ, subst. [fuga, exsilium,] flight, banishment. Ἐνταύσταν ἐκδομὴν αἰνέσας φύγῃν. Hipp. 37. See also I. 2. SYN. Φεύξις, φύξις, τρύπη, ἀλυξίς. EPITH. Θεσπέσια, αἰσχροῖ, δυστῶχεστάτη, παλαιὰ, τλήμων, λευγάλεα, ἀναλκίς, κάκη, οἰζυρία.

Φυγοπτολέμους, ου, ὁ et ἡ, adj. [fugiens bellum,] war-shunning, cowardly. Οὐδὲ φύγοπτολέμος. ξ. 214. SYN. See Φυγαίχμης.

* Φυγόξενος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hospites fugiens,] stranger-avoiding, inhospitable. Μὴ μὲν, δὲ Μοῖσαι, φύγόξενον στρατῶν. Olymp. 11. 17. SYN. ² Ἀξένος.

Φυζᾶ, vid. Φύγῃ.

Φυζᾶκίος, ἡ, ὄν, adj. [fugax,] timid. Φυζᾶκίῳ, ἐλαφοῖσιν εὐκίεσάν. N. 102. SYN. Δειλός, φύξιμος.

Φύῃ, ης, ἡ, subst. [natura, statura,] nature, stature. Οὐ δέμας, οὐδὲ φύῃν. A. 115. SYN. Φύσις, τροπὸς, εἶδος, γένος, φύλον.

Φυκίδεις, εσσᾶ, ἐν, adj. [alga abundans,] abounding in sea-weed. Αὐτῇ ἐπ' αἰὶνος κατέτακτο φυκιδέσσης. Theocr. 11. 14.

Φυκίδον, ου, τὸ, dimin. a φύκος, ἔος, τὸ, subst. [alga, muscus,] sea-weed, moss. ² Ὅς ἐσχάτᾳ φύκῃ κινεῖ. Theocr. 7. 58. EPITH. Αὐαλέων.

* Φυκτὸς, vid. Φευκτὸς.

Φυλάκῃ, ² ης, ἡ, subst. [custodia,] custody, guard. Τῆς ἐκνήρυχθῃ πρώτῃν φυλάκῃν; Rhés. 534. SYN. Φρουρά. EPITH. ² Ἐμπέδδς, ἀργάλεα.

¹ Φρυγία, γῆ being understood, denotes an extensive portion of Asia Minor, in which was Troy.

² Φυλάκη is also a P. N. in Hom. N. 696, a city in Thessaly.

φυλάκιδης, patronym. a (2) φυλάκος, ου, ὁ, P. N. [Phylacides,] the son of Phylacus. Ἰφίκλοις παῖς τοῦ φυλάκιδα. N. 698. See also Z. 35.

φυλακτέος, α, ὄν, adj. verbal. [custodiendus,] must be guarded. Μένελαος εἰς σέ, παῖς θ', ἃ σοι φυλακτέα. Androm. 63.

φυλάκος, ου, φυλακτήηρ, ἥρως, et φυλαξ, ἄκος, ὁ, subst. [custos,] a watchman, a guard. Ἐς στρατῶν οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι. Ω. 566. See also Ω. 444. et Hec. 760. SYN. Φρουρὸς, πρὸφυλαξ, δούρυφρος, φρυκτωρὸς. SYN. Ὠμόφρων, ἀριστὸς, εὐδαίμων.

φυλαρχέω, v. [tribui præsuum,] to be at the head of a tribe. Νῆ Δι' ἐγωγ' οὖν ἀνδρᾶ κῆμήτην φυλαρχοῦν. Lysistr. 561.

φυλαρχὸς, ου, ὁ, subst. [tribunus,] the president of a tribe. Ἠφέθη φυλαρχὸς, εἴθ' ἱπαρχὸς. Aves 795.

φύλας, αντὸς, ὁ, P. N. [Phylas,] Φύλαντος θυγάτηρ. Π. 181.

φύλάσσω, f. ξω, v. [custodio, in voc. med. caveo,] to guard, to beware. Ἄπαν κακίον τοῦ φύλάσσεσθαι καλῶς. Phœn. 743. SYN. Τηρέω, διαφύλάσσω, πᾶρά-τηρέω, ρύσμαι, φρουρέω.

φυλείδης, ου, patronym. a (2) φυλεὺς, ἔως, ὁ, P. N. [(1) Phylides, (2) Phyleus,] (1) the son of Phyleus, (2) Phyleus. φυλείδης, ὃν τίκετ' Διὶ φίλος ἱππῶτα φυλεὺς. B. 628.

φυλέτης, ου, ὁ, subst. [contribulis,] one of the same tribe. Ὅντε ξυγγενεῖ καὶ φυλέτα; Aves 368.

φυλῆ, ἥς, ἡ, subst. [tribus; item P. N. Phyle, pagus Atticus,] a tribe; Phyle, a town in Attica. Ἡμεῖς δὲ φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι. Aves 33.

φύλεια, ας, ἡ, subst. [oleaster,] a kind of wild olive tree. Ὁ μὲν φύλης, ὃ δ' ἐλαίης. ε. 477. SYN. Κότινός.

φυλλάς, ἀδός, ἡ, subst. [(1) cumulus foliorum, (2) frondes,] a heap of leaves; branches. Δεσμόν δ' ἀδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδός. Eur. Suppl. 32. ERITH. Σκίερά, βᾶθειά, εὐκαρπύς.

φυλλεῖον, vid. Φύλλον.

φυλλήϊος, ου, ὁ, P. N. [Phylleius,] a mountain in Thessaly. Ὅρεος Φυλλήϊου ἀγχοῦ ναίων. Apoll. 1. 37.

φύλλινος, η, ὄν, adj. [foliaceus, factus ex foliis,] leafy, made of leaves. Κε-κλιμένοι τοίχω τῷ φύλλινῳ. Theocr. 21. 8. SYN. Φυλλοφόρος.

φυλλοβόλεω, et φυλλορρόεω, v. [frondes amitto vel spargo,] to scatter leaves. Ὅζων λεύκης φυλλοβόλουσής. Nub. 1003. See also Aves 3. 1481. SYN. Φύλλοις βάλλω.

φυλλοκόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [foliis comatus,] leafy. Διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἡχώ. Aves 215.

φύλλον, et φυλλεῖον, ου, τὸ, subst. [folium,] a leaf. Οἷη περ φύλλον γένεή. Z. 146. See also Acharn. 648. SYN. Πέταλον, φυλλάς. ERITH. Πλεκτόν, χαμαιπέτες, ἐλατίνον, ἡρίνον, ἄγριον, χλοῖρον, τέρεν, λάσιον.

φυλλορρόεω, vid. Φυλλοβόλεω.

φυλλοστρώς, ὤτος, et φυλλοστρωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [foliis constratus,] strewed with leaves. Εὐδεις φυλλοστρωτῷ πέδῳ. Theocr. Ep. 3. 1. See also Rhœs. 9.

φυλλοφόρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [frondifer,] foliage-bearing. Πέρικει-ται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων. Pind. Olymp. 8. 100. SYN. Φύλλινός, φυλλοκόμος, φυλλίτης.

φυλλοχόος, ου, ὁ et ἡ, adj. [folia fundens,] leaf-shedding. Φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί. Apoll. 4. 217.

φύλον, ου, τὸ, subst. [genus, natio,] a people, a nation. Ὅρῳ δὲ φύλᾳ τριῶν τριῶν στρατευμάτων. Eur. Suppl. 633. SYN. Φυλῇ, ἔθνος, πᾶτρα, γένος. ERITH. Ἀθέσφατον, κλυτόν, πέρικλυτόν, ἄγριον, δεινόν, βάρβαρον, ἐρικυδές, πολέμοχθον, πολυστόνον, ἀγλάδον.

φύλοπις, ιδὸς, ἡ, subst. [(1) clamor bellicus, (2) prælium,] the war-cry, properly of a tribe; a battle. Φυλοπίδος λήξαι. Pax 1076. SYN. See Μάχη. ERITH. Κρατέρα, κρυέρα, αἰνή, ἀργαλέα, ἄλλοπρῶσαλλος.

- Φυλῶ, ὄς s. οὗς, ἡ, P. N. [Phylo,] an attendant of Helen. Φυλῶ δ' ἀργυρεῶν
τάλαρον φέρει. δ. 125.
- Φυμί, vid. Φῶ.
- Φυζάνωρ, ὄρος, adj. [fugam viris immittens,] husband-banishing. Τὸν φυζάνωρᾶ
γάμῳ Αἰγύπτου. Æsch. Suppl. 9.
- Φύξηλῆς, ἴδς, adj. [(1) profugus, exul, (2) timidus,] running away, banished;
cowardly. Κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἔοντά. P. 143. SYN. Φύγαίχμης,
φύγας, ἀνανδρὺς, δειλὸς.
- Φύξιμος, et φύξιός,¹ ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) qui vitari potest; (2) ad quem confugi-
tur; (3) qui in fugam vertit,] which may be avoided; convenient for escaping
to; putting to flight. Φύξιμος οὐδέις. Antig. 788. See also Apoll. 4. 699.
SYN. See Φευκτέος.
- Φύξις, vid. Φεῦξις.
- Φυράω, et φύρω, v. [misceo, macero,] to mix, to moisten, to soil. Ἡ γῆν θανόν-
τες τῇδε φυράσειν φῶν. Sept. Theb. 48. See also Hec. 944. SYN. Ἀνά-
φύρω, κῦκάω, συμμίγνυμι, κεράννυμι, μίαινω, μάσσω, ἀνάμασσω.
- Φύρδην, adv. [(1) mixtim, (2) confuse,] promiscuously; in confusion. Πέμπει
φύρδην, ραῶν τ' ἐπ' ὄχους. Pers. 54. SYN. See Μίγδᾶ.
- Φῦσᾶ, ης, ἡ, subst. [follis,] bellows. Ἐλισσόμενον περὶ φύσας. Σ. 372. PHR.
See Apoll. 3. 1299.
- Φῦσαδεῖα, as, ἡ, P. N. [Physadia,] one of the daughters of Danaus. Τὰς καλ-
πιδᾶς ἡ' s Φῦσαδεῖαν. Call. 5. 47.
- Φυσαλλίς, ἴδς, ἡ, et φυσητήριον, ου, τὸ, subst. [tibia,] a pipe. Λάβε δὲ σὺ τὰς
φυσαλλίδας, πρὸς τῶν θεῶν. Lysistr. 1245. See also Lysistr. 1243. SYN.
Αῦλός.
- Φυσᾶω, et φυσῶω, v. [(1) sufflo, (2) spiro, (3) efflo,] to breathe, to blow, to puff
out. Εἰπέ μοι, τί δεινὰ φυσᾶς; Iph. A. 381. See also II. 506. SYN. Ἀνά-
φυσᾶω, πνέω, πνευστιᾶω, ἀσθμαίνω.
- Φύσημᾶ, et φυσῖαμᾶ, ἄτς, τὸ, subst. [inflatio, eruptio aquæ vel sanguinis,] a
panting, gale, oozing out. Φύσημ' ἀνεῖς δύσπλητον. Phœn. 1452. See also
Eumen. 53. SYN. Ἄημᾶ, ἐπίπνοιά. EPIITH. Πόντιον, χρυσταλλόπηκτον,
γνώφωδες, πλαστόν.
- * Φυσητέος, α, ὄν, adj. verbal. [inflandus,] must be inflated. Καὶ τὸ πῦρ φυση-
τέον. Lysistr. 292.
- Φυσιγγῶμαι, v. [inturgesco,] to swell. Κᾶθ' οἱ Μεγάρεις ὀδύναις πέφυσιγγωμέ-
νοι. Acharn. 525.
- Φυσιγνάθος, ου, ὁ, [nomen ranæ,] the name of a frog. Εἰμὶ δ' ἐγὼ βάσιλεὺς
Φυσιγνάθος. Batrach. 18.
- Φυσιζῶς, et φυσιζῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [alvus, vitam produciens,] genial, life-
bearing. Κατέχει φυσιζῶς αἶψα. λ. 300. See also Æsch. Suppl. 592.
- Φύσις, ἔως, ἡ, subst. [(1) natura, (2) ingenium, (3) statura,] nature; disposition;
stature. Τίς ἐστὶν οὕτω στερέρος ἀνθρώπων φύσις. Hec. 296. SYN. Φύῃ, εἶδός,
μορφή, γένος. EPIITH. Στυγερὰ, ἄγρια, εὐειδής, σκληρὰ, ἐλευθερά, γενναία,
ἠθανάτους, χαρίεσσα, ἄτρεπτος, γνησιῦ, ἀδύλός.
- Φύσκη, ης, ἡ, subst. [crassum intestinum,] the thick gut, a sausage. Τὸν
πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης. Equit. 364.
- Φύσκος, ου, ὁ, P. N. [Physeus,] a mountain near Crotona. Ἐς τὴν τὰ Φύσκω.
Theocr. 4. 23.
- Φυστός, ἡ, ὄν, adj. [tumidus,] swollen. Φυστήν μάζαν προσένεγκη. Vesp. 608.
- Φυτάλις, ἄς, ἡ, subst. [plantatio, planta,] a plantation, a plant. Καλὸν φυτά-
λις. M. 314.
- Φυτἀλμιός, ου, ὁ et ἡ, et α, ὄν, adj. [(1) fœcundus, (2) naturalis,] productive;

¹ Φύξιός is an epithet of Jupiter, as the supporter of fugitives or exiles. Other reasons are
assigned for the appellation by the Schol. Apoll. 2. 1151, q. v.

- natural. Λέκτροις ἐπλάθην Στῆνύμονος φῦταλμοῖς. Rhes. 917. SYN. Φῦταλμοῦς, φῦτοσπῶρος, φῦτουργός, γυνῖμος.
- Φῦτεύω, v. [planto,] to plant. Οὗτος φῦτεύει Πέλοπα. Orest. 11. SYN. Φιτῶν, γενναῶ, φῦν.
- Φῦτευμα, ἄτος, et φῦτὸν, οὔ, τὸ, subst. [planta,] a plant. Φῦτευμ' ἀχείρωτον, αὐτοποιῶν. CE. C. 698. See also Med. 233. SYN. Φιτῶ, ἔρνος, θάλος. EPIITH. Σκιῆρον, κάρπιμον, ἄθλιον, γλυκερόν, καλλιπέτηλόν, πάγκαρπὸν, χλοῆρόν, ἀμπέλοδεν.
- Φῦτοσκάφος, ei φῦτοσπῶρος, ου, ὁ, subst. [plantator, hortulanus,] a gardener. Οὐροὺς μὴν ἴσασι φῦτοσκάφοι. Theocr. 25. 27. See also Trach. 359. SYN. Γηπῶνος.
- Φῦτοτρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [plantas alens,] plant-nourishing. Κλήρον σημαντήρᾳ φῦτοτρόφον. Apoll. 3. 1402.
- Φῦτουργός, οὔ, ὁ, subst. [hortulanus, vineator, sator, parens,] a sower, a gardener, a parent. Αἰ τοῦ φῦτουργοῦ πατρός. CE. R. 1482.
- Φύω, φῦμι, et πέφυκα, v. [(1) gigno, (2) nascor,] to beget; to spring or grow up. Πτερόρρυεῖ τέ, καθὼς ἑτέρᾳ φύομεν. Aves 106. See also Ran. 1214. and Hes. Op. 148. Th. 152. SYN. Φυτεύω, φιτῶν, γενναῶ, τίκτω, ἐξαπατέλλω, γίνεσθαι, βλαστάνω.
- Φῶϊς, ἰδὸς, ἡ, contr. φῶς, φῶδος, pl. φῶιδες, φῶδες, [pustula,] a pustule, pimple. Πλὴν φῶδων ἐκ βάλανείου; Plut. 535. SYN. Φλύκταιναι.
- Φωκεὺς, ἔως, ὁ, et Φωκίς, ἰδὸς, ἡ, P. N. [Phocensis,] of Phocis. Σρῶφίος ὁ Φωκεὺς τοῦδε κλήζεται πατήρ. Iph. T. 918. See also Iph. A. 261.
- Φώκη, ης, ἡ, subst. [phoca,] a sea-calf. Φώκης δ' ὁσμήν. Vesp. 1033. EPIITH. Ζατρεφής, ἀλιότρεφής, εἰνῶλια, νήπους, μέλαινα.
- * Φῶκος, ου, ὁ, P. N. [Phocus,] the brother of Peleus. Οὐδ' ἂν σὲ Φῶκον ἦθελον κάτακταίνειν. Androm. 685.
- Φωλας, ἄδος, φωλεύουσα, adj. [in specu habitans,] dwelling in a hole or den. Ἄν' ὠρεῖα φωλάδες ἄρκοι. Theocr. 1. 115.
- Φωλεύω, v. [in specu habito,] to dwell in a hole. Κνώδαλα φωλεύοντα. Theocr. 24. 83.
- Φωνέω, v. [(1) vocem emitto; (2) dico; (3) nomino,] to sound; to speak; to call. Εὐφημᾷ φώνει. Iph. T. 688. SYN. Λάλεω, λέγω, ἡχέω, κάλεω, φημί.
- Φωνή, ης, ἡ, subst. [(1) vox, (2) fama,] voice, report. Οὐρανὸν μήκη ῥήξαι τέ κάμοι φωνήν. Nub. 357. SYN. Φθογγός, βόη, ἡχός, αὐδή, φημή, γλωσσά. EPIITH. Ἀρτεῖλη, ἀσπείτος, ἄρρηκτός, ἐράτη, θάλερά, βροῦτα, λεπτάλεια, ἀτειρής, νημερτής, πόλυχης, νηλεής, εὐφθογγός, ἀγανή, ἡδυνυός, μελιτηδής, ἡδεῖα, ἡδυμέλης, μελίχρος, μαντιπῶλος.
- * Φωνήεις, εσσα, ἐν, adj. [vocalis,] vocal, tuneful. Αἰ σάρκα φωνήεσσαν ἡσουσίν ποτὲ. Troad. 442.
- Φώνημα, ἄτος, τὸ, subst. [sonus,] sound, speech. Ὅρῳ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φωνήν' ἰδὼν. CE. R. 324. SYN. Φθόγγος, φθέγμα, ἡχός, φωνή.
- Φῶρ, ὠρος, ὁ, subst. [fur,] a thief. Ἡῦτέ τις φῶρ. Apoll. 3. 1196. SYN. Κλέπτης, ληστής, κῆκουργός.
- Φωρὰ, ἄς, ἡ, subst. [furtum,] a theft. Οὐκ ἐπὶ φωρὰν. Mosch. 7. 6. SYN. Κλοπή, κλέμμα.
- Φωρᾶω, v. [(1) furor, (2) deprehendo,] to steal; to discover. Ἄλλ' οὐχὶ φωρᾶσων ἐγωγ' εἰσέρχομαι. Nub. 499. SYN. Διερυνᾶω, ἐκζητέω, κατὰλαμβάνω, ἐλέγχω.
- Φωριᾶμος, οὔ, ὁ et ἡ, subst. [arcula,] a small coffer. Ἐλένη δὲ παρίστατο φωριᾶμοσίν. o. 104. SYN. Χωριᾶμος, κίβωτος, κίστη.
- Φώριος, α, ὄν, adj. [furtivus,] clandestine. Ἀνίστατο φώριος εὐνά. Theocr. 27. 67. SYN. Λάθραϊος, κρυπταδῖος.
- Φῶς, ὠτός, ὁ subst. [homo,] a man. Φῶτα βάρβαρον κτενεῖς; Hec. 865. SYN. See Ἀνὴρ and Ἀνθρωπος.
- Φῶς, vid. Φᾶς.
- Φωσφόρος, vid. Φαῖσίμβροτος.

X

* Χαῖβης, ητος, ο, P. N. [Chabes.] See in Φλυεύς.

Χάζω, et χαζῶμαι, 2 aor. ἐχάζον, v. [(1) cedo, (2) privo, (3) capio, (4) contineo,] to retire; to deprive; to take; to keep in. Χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλεπτο κῦδος ἀρέσθαι. M. 407. SYN. Ἀναχάζω, ὑποχάζομαι, ὑποχωρῶ, χωρῶ, ἀποχωρῶ.

Χαίνω, v. [(1) hisco, (2) avide cupio,] to gape; to desire eagerly. Τότε μοι χαῖνοι εὐρέϊα χθών. Δ. 182. SYN. Χασκάζω, χάσκω, ὑποχαίνω.

Χαῖος, ον, ο, subst. [pedum,] a crook. Καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα. Call. fr. 125. 2. SYN. Καλαύροψ, χαβὸς s. χαμὸς.

Χαῖος, et χᾱῖος, α, ον, adj. [probus,] virtuous. Οὐπα γυναικ' ὅπωπᾶ χαῖωτέραν. Lysistr. 1157. SYN. Ἀγαθὸς, χρηστὸς, εὐγένης.

Χαιρέφων, ὦντος, ο, P. N. [Chærephon.] Χαιρέφῶντι νυκτέρις. Aves 1296.

Χαιρηδών, vid. Χάρμᾱ.

Χαιρίδης, οί, subst. [Chæridis discipuli,] the disciples or followers of Chæris. Χαιρίδης βομβαύλιοι. Acharn. 866.

Χαῖρις, ἰδὸς, ο, P. N. [Chæris,] a Theban musician. Ὅτε δὴ παρέκνυξ Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον. Acharn. 16.

Χαίρω, f. χαίρῃσιν et χᾱρῶ, 2 aor. pass. ἐχᾶρην, (2) imper. χαῖρε, (3) particip. χαίρων, v. [(1) gaudeo, valeo; (2) salve; (3) impune,] (1) to rejoice, to fare well, (2) hail, (3) with impunity. Μητὲρ, ἀλλὰ μοι σὺ χαῖρε. b. Χαρτὰ γοῦν πάσχω τέκνον; Phæn. 627. SYN. Ἡδῶμαι, τέρπομαι, εὐφραίνομαι, γήθημι, ἐρρώσθαι φημί.

Χαίτη, ης, ἡ, et χαίτωμᾱ, αῦτος, τὸ, subst. [juba, coma,] a mane, the hair. Πολίτας ἐπὶ χαίτας προπύτης ὦν. Alcest. 933. See also Sept. Theb. 381. SYN. Πλοκάμους, θειρά, κῆμη, θρίξ, χαίτωμᾱ, λάχνη. EPITH. Ἀμβρῦσία, κυάνεα, θάλλερα, ξανθή, τόμαῖος, ἄβροπλοντός, ἀπᾶλή, λάσια, κυανόχρους, ἐλικώδης, αὐχμηρὰ, εὐώδης.

Χαιτήεις, ἥεσσα, ἦεν, Dor. χαιτάεις, adj. [jubatus, comatus,] long-maned, hairy. Ἔσσυτο χαιτήεντι φῶν ἐνἀλγικὸς ἵππῳ. Apoll. 2. 1241. SYN. Λαχνήεις, εὐκόμος, βάθυχαιτης.

Χαίτωμᾱ, vid. Χαίτη.

Χάλαζᾱ, ης, ἡ, subst. [grando,] hail. Καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον καὶ χάλαζαν ἄσπετον. Troad. 78. EPITH. Ψυχρὰ, νιφόβλητος, πύκνῃ, κρύερά.

Χάλαζᾱω, v. [tuberculis velut grandine coopertus sum: de sue dicitur,] to be measly. Τὸν πρωκτὸν, εἰ χάλαζᾱ. Equit. 381.

Χάλαζήεις, εσσα, ἦεν, adj. [grandinosus,] falling like hail. Ἀναριθμῶν ἀνδρῶν χᾱλαζάεντι φῶν. Isthm. 5. 64.

Χάλαω, f. ἄσω, Dor. ἄζω, et χᾱλαίνω, v. [laxo,] to relax, to loosen, to give way. Χάλα τὸ κεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις. Hec. 403. See also Hes. Scut. 308. SYN. Ἐκλῶω, ἀνῆμι, ὑπείκω, ἐνδίδωμι.

Χάλαρος, ἂ, ον, adj. [laxus,] loose. Στρεφέται χᾱλὰρὰ κὺτῶληδῶν. Vesp. 1495. SYN. Χαννός, ἀνειμένος, παρειμένος.

Χᾱλέπαίνω, et χᾱλέπαῖνομαι, v. [(1) exacerbo, (2) sævio,] to exasperate; to be indignant. Ἐγὼ δ' ἔρχον χᾱλέπαίνων. B. 378. SYN. Ἀγανάκτεω, νῆμεσῶω, δυσχεραίνω, ὀργίζομαι, χολῶμαι.

Χᾱλέπτος, ἡ, ον, adj. [sævus, durus, acerbus,] savage, hard, harsh, difficult. Χᾱλέπᾱ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μῖσμάτ'. Med. 1265. SYN. Σκληρὸς, δεινός, βᾶρὺς, ἀπηνής, ἀργαλέος, ἀγρίος, ὤμος.

Χᾱλέπτω, v. [damno adficio,] to injure. Ὅς τίς σε χᾱλέπτει. δ. 423. SYN. Βλάπτω, κᾱκῶω, σίνῶμαι, ἀδικῶ.

Χᾱλέπῶς, adv. [molestè, difficulter, acerbè,] hardly, with difficulty, harshly. Χᾱ-

λέπων ὄργας μετὰβάλλουσιν. Med. 121. SYN. Αἰνῶς, δεινῶς, ἄγρίως, σκληρῶς, βαρεῶς.

Χάλικρητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [merus,] unmixed. Πῦνέ χάλικρητὸν λαρὸν μεθῦ. Apoll. 1. 473. SYN. Ἀκρατός.

Χάλινος, οὔ, ὁ, plur. οἱ, et χάλινά, τὰ, subst. [frænum, habena,] a bridle, a rein. Δοῖν χάλινοῖν τρύπανον κοπιλάτει. Cycl. 460. SYN. Ἡνιά, στομίον, ψάλλον, φῆμος. EPIRH. Λινυδέτος, πύργινετης, χρυσάμπυξ, ἀργινόεις, δαμάσφρων, ἀκεστήρ.

Χάλινωτήριον, ου, τὸ, subst. [retinaculum navis,] a cable. Λῦσαι τὲ πρύμνας καὶ χάλινωτήριά. Hec. 537.

Χάλιξ, ἱκός, ὁ et ἡ, subst. [silex, cæmentum, calx,] a pebble, mortar. Χάλικας παράφθορι. Aves 840.

Χάλιφρονέων, οντός, et χάλιφρων, ὄνός, adj. [(1) cui mens laxata est; (2) imbecillus,] feeble-minded, weak in understanding. Καὶ τὲ χάλιφρονέοντά. ψ. 13. See also τ. 530. SYN. Ματαιῶφρων, παρ᾽φρων, ἡλιθίος, ἄφρων, μῶρος.

Χάλιφροσύνη, ης, ἡ, subst. [animi imbecillitas,] weakness of understanding. Οὐ γὰρ τί χάλιφροσύναι γέ μ' ἔχουσιν. π. 310. SYN. Ἀφροσύνη, παρ᾽νοιά, ἄνοιά.

Χαλκάρματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [æreo curru vectus,] riding in a brazen chariot. Οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστί πύσις. Pyth. 4. 155.

Χάλκασπις, ἰδός, adj. [æreum clypeum gestans,] brazen-shielded. Χαλκασπίδων λῶχος, ὅς γὰν. Herc. F. 791.

Χαλκεγχής, ἔος, adj. [ærea hasta utens,] having brazen spears. Ἄλλ' ὦ τῶν χαλκευχέων Τρώων. Troad. 143.

Χάλκειος, Ion. pro χάλκεός, et χαλκήϊος, α, ὄν, adj. [æreus,] brazen. Χάλκειον κἄνεν. A. 629. See also Phœn. 1378. and γ. 433. SYN. Χαλκοβάτης, στέρεός, ἰσχυρός.

Χαλκελάτος, χαλκήλάτος, ου, ὁ et ἡ, et χαλκηρής, ἔος, adj. [ære ducto factus,] plated with brass. Χαλκελάτῳ πέλεκει. Olymp. 7. 66. See also Ran. 959. and Δ. 469.

Χαλκεμβόλας, ἄδός, adj. [æreo rostro armatus,] brazen-beaked. Μή μοι ναῶν χαλκεμβόλαδων. Iph. A. 1320.

Χαλκεντής, ἔος, adj. [æreis armis utens,] having brazen armor. Πόλεμον μναστῆρᾷ οἱ χαλκεντέος. Nem. 1. 24.

Χαλκεῶθωρήξ, et χαλκῶθωρήξ, ηκός, et αξ, ακός, adj. [æreo thorace utens,] having a brass breast-plate. Χαλκεῶθωρήκων ἄταρ ἀσπίδες ὀμφαλῶσσαι. Δ. 448. See also Aj. Fl. 179. and Il. Θ. 62.

Χαλκεῶμίτωρ, ὄρος, et χαλκεῶμίτης, ου, adj. [æream gestans mitram,] having a brazen mitre. Τί δ', ἡ τοῦ χαλκεῶμιτόρος Ἐκτόρος δάμαρ. Troad. 273. See also Nem. 10. 170.

Χαλκεῶπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [æreis armis indutus,] clad in brazen armor. Χαλκεῶπλων Δανάων. Helen. 692. SYN. Χαλκεντής, χαλκοῦστης, χαλκοτευχής, χαλκεῶθωρήξ, χαλκοχίτων, χαλκοκνήμις.

Χάλκεός, vid. Χάλκειός.

Χαλκεῶφωνός, et χαλκοῦσας, ου, adj. [vocem æream habens,] brazen-voiced. Μεγάλητόρι χαλκεῶφώνῳ. E. 785. See also Œ. C. 1046. SYN. Μεγάλοφωνός, εὔφωνός.

Χάλκευμά, ἄτος, et χάλκιδόν, ου, τὸ, subst. [ærea catena; quicquid ex ære confectum est,] a brazen chain; any thing made of brass. Πόδωκει περὶβάλων χαλκεύματι. Choëph. 572. See also Theocr. 2. 26. SYN. Χάλκωμα.

Χάλκευς, ἔως, ὁ, subst. [faber ærarius,] a brazier. Ἄλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἔα. Pax 480.

Χαλκεύω, et χαλκεύμαι, v. [ex ære fabrico,] to form out of brass, to be a brazier. Τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν. Plut. 513.

Χαλκεῶν, ὦνός, ὁ, subst. [fabri ærarii officina,] a brazier's shop. Βῆ ρ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνά. 1 Θ. 273. SYN. Χαλκεῖον.

¹ Χαλκεῶνα is here scanned as an antibacchius.

Χαλκήλατος, et χαλκήρης, vid. Χαλκელᾶτος.

Χαλκιδᾶες, ω, οἱ, P. N. [Chalcidenses,] the people of Chalcis. Οὐκ ἐστὶν ὅπως οὐ Χαλκιδᾶες ἀφιστάδην. Equit. 238.

Χαλκιδικός, η, ὄν, adj. [Chalcidicus,] of Chalcis. Χαλκιδίκης δ' αὐτῆμαρ ἀνηνᾶμένη ἄλως ὕδωρ. Call. 4. 46.

Χαλκιοικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [æream domum habens, Epith. Minervæ apud Spartanos,] having a brazen house or temple. Ῥοδεᾶ πετάλα, χαλκιοικὸν ὡς Ἀθήναν. Helen. 245. SYN. Χαλκίναος, χαλκὺπυλός.

Χάλκιον, vid. Χάλκευμᾶ.

Χαλκίωπη, ης, ἡ, P. N. [Chalciope.] See in Ἡρωϊνή.

Χαλκίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Chalcis,] a city in Eubœa. Καλκιδά τ' ἀγχιᾶλον, Κάλυδωνά τε πετρήεσσάν. B. 640. EPITH. Στενδορορθμός.

Χαλκῶρης, ἔος, adj. [(1) ex ære factus, ære tectus; (2) ære armatus, strenuus,] made of brass, covered with brass; armed with brass, warlike. Ἐμπύρᾳ χαλκῶραν ὀκτῶ θανόντων. Isthm. 4. 108. SYN. Χαλκήρης,

Χαλκῶβάρης, εἰᾶ, ἔς, adj. [ære gravis, æreus,] heavy with brass, made of brass. Ἴος χαλκῶβάρης. φ. 423.

Χαλκῶβάτης, ἔος, et χαλκῶπέδος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui æreis fundamentis insistit,] with a brazen foundation, firm. Ἐπεὶ ἴκευ ἔμὸν ποτὶ χαλκῶβάτες δῶ. ν. 4. See also Isthm. 7. 61.

Χαλκῶβας, vid. Χαλκῶφωνός.

Χαλκῶγένυς, ὕος, adj. [æreas aut ferreas genas habens,] having brazen cheeks. Ἀνὶκ' ἀγκυραν ποτὶ χαλκῶγένυν. Pyth. 4. 42.

Χαλκῶγλῶχιν, ἰνός, adj. [æream habens cuspidem,] brazen-pointed. Ἐπὶ μέλεις χαλκογλῶχινός ἐρεισθείς. X. 225.

Χαλκῶδᾶμας, αντός, ὁ, v. [æs vel ferrum domans vel acuens,] subduing or sharpening steel. Χαλκῶδᾶμαν ἄκοναν. Isth. 6. 108.

Χαλκῶδέτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [æreis vinculis ligatus,] bound with brass. Κονᾶβός ἐν πύλαις χαλκῶδέτων σάκεων. Sept. Theb. 148.

Χαλκῶθώρηξ, vid. Χαλκῶθώρηξ.

Χαλκῶκνήμις, ἰδός, adj. [ocreis æreis armatus,] brazen-greaved. Χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί. H. 41. SYN. See Χαλκῶπλός.

Χαλκῶκῦρυστης, οὔ, adj. [æreis armis ornatus,] clad in brazen mail. Σαρπήδονά χαλκῶκῦρυστήν. Z. 199. SYN. See Χαλκῶπλός.

Χαλκῶκρύτης, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) ære circumstrepens, ære resonans, (2) ex ære cusus,] rattling with brass; cast of brass. Χαλκῶκρύτων ἵππων κτύπος. Equit. 552. SYN. Χαλκόκτυπος, χαλκόπληκτός, χαλκήλατος.

Χαλκῶνωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [æneum dorsum habens,] brazen-backed. Ἐν ᾗ τᾶφήσει, χαλκῶνωτὸν ἰτέαν. Troad. 1183.

Χαλκῶπᾶρής, et χαλκῶπλευρός, ου, ὁ et ἡ, adj. [æreas habens genas,] brazen-cheeked or sided. Κορύθος διὰ χαλκῶπάρῃου. ω. 522. See also Soph. Electr. 54. SYN. Χαλκῶγένυς.

Χαλκῶπέδος, vid. Χαλκῶβάτης.

Χαλκῶπλευρός, vid. Χαλκῶπᾶρής.

Χαλκῶπληθής, ἔος, adj. [ære impletus,] brass nailed. Καὶ χαλκῶπληθῇ Δανᾶϊδων ὀρμᾶν στράτον. Eur. Suppl. 1230.

Χαλκῶπληκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ære cusus,] cast of brass. Οὐδ' ἂ παλαιὰ χαλκῶπληκτός. Soph. Electr. 484. SYN. Χαλκόκτυπος.

Χαλκῶπους, ποδός, adj. [æreos pedes habens,] brazen-footed. Χθόνος καλεῖται τῆσδε χαλκῶπους ὁδός. Œ. C. 57.

Χαλκῶπυλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [portas æreas habens,] brazen-gated. Χαλκῶπυλόν τῆ θεάν. Troad. 1102.

Χαλκός, οὔ, ὁ, subst. [æs,] brass. Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλίσιαι. B. 226. EPITH. Ἐρυθρός, εὐάνωρ, νώροψ, τᾶμείσιχρός, ψυχρός, θεσπέσιός, τάννηκός, σκληρός, ἀπεχθής, αἰθόψ, σμερδαλέος, ὄξύς, ποινήτωρ.

Χαλκόστομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [æreum os habens,] brazen-mouthed. Χαλκοστόμου κώδωνός ὡς Τυρσηνικοῦ. Aj. Fl. 17.

Χαλκοῦενκτῶς, ον, ὁ et ἡ, adj. [ex ære factus,] made of brass. Ἦ χαλκοῦενκτᾶ κληθῆναι λύσαντες μοῦχοις; Iph. T. 99.

Χαλκοῦενυχής, εὖς, adj. [ære armatus,] armed with brass. Χαλκοῦενυχούς τε Κάπανῆως; Eur. Suppl. 1009.

Χαλκοῦτοξός, ον, ὁ et ἡ, adj. [æreum arcum habens,] having a brazen bow. Καὶ τὸτ᾽ χαλκοτόξων. Nem. 3. 64.

Χαλκοῦτόρης, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui æs perforat,] brass-penetrating. Οὐ πρέπει νῶϊν χαλκοτόροις ξιφῶσιν. Pyth. 4. 261.

Χαλκοῦτύπος, ον, ὁ et ἡ, adj. [ære percussus,] smitten by brass. Κάτ᾽ χαλκοτύπους ὤτειλās. T. 25. SYN. Χαλκοῦπληκτός.

Χαλκοῦχάρμης, ον, adj. [ære vel bello gaudens,] delighting in brass or war. Χαλκοῦχάρμαι ξῆνοι. Pyth. 5. 109.

Χαλκοῦχιτών, ὠνός, adj. [æream lorica habens,] brazen-mailed. Λιπέ χαλκοῦχιτώνας Ἄχαιοίς. K. 287. SYN. See Χαλκοῦπλῶς.

Χαλκῶω, v. [ære induo,] to clothe with brazen armor. Εὐθύς ἐνὸπλιᾷ χαλκωθεὶς ἐπαιξεν. Olymp. 13. 123.

* Χαλκωδὸννῶν, ον, τὸ, P. N. [Chalcodonium,] a mountain near Pheræ. Μίμνεν ὑπὸ σκόπῃν ὄρεος Χαλκωδόντιοῦ. Apoll. 1. 50.

Χαλκωδοντιάδης, ον, patronym. a (2) Χαλκῶδων, οντός, ὁ, P. N. [Chalcodontis filius; (2) Chalcodon,] the son of Chalcodon, a king of Eubœa. Χαλκωδοντιάδης, μέγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων. Δ. 464. See also Philoct. 489.

* Χαλκωδοντίδαι, ὦν, οἱ, P. N. [Chalcodontidæ,] the Eubœans. Ἦν ταῖς Ἀθηναῖς τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις. Ion 59.

Χάλκωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [æramentum,] any thing made of brass. Ἐπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων. Vesp. 1209. SYN. Χάλκευμᾶ, χάλκιον, σκεῦός, χάλκεον.

Χάλυβδίκος, et χάλυβικός, ἡ, ὅν, adj. [chalybe factus,] made of steel. Δόξης ἄγωνά τόνδ' ἄτερ χάλυβδίκου. Heracl. 162.

Χάλυβες, ὠν, οἱ, P. N. [Chalybes,] a nation in Scythia, where iron is said to have been first found. Οἰκοῦσ' Χάλυβες, οὗς φύλάσασθαι σέ χρή. P. V. 740. EPIITH. Σιδηροτέκτονες, ἀνήμεροι, οὐ πρόσπλαστοι ξῆνοις.

Χάλυψ, ὅβος, ὁ, subst. [chalybs,] steel. Ἐπίνω-μᾶ χάλυβος Σκυθῶν ἀποι-κός. Sept. Theb. 726.

Χάμαδις, χάμαζε, et χάμαι, v. [humi,] on the ground. Αἰχμὴ χαλκείη χάμαδις βόμβησέ. Π. 118. See also Med. 1167. and Bacch. 623. SYN. Ἐραζε.

Χάμαιγενής, εὖς, adj. [e terra ortus, terrigena,] born of the earth, sprung from the ground. Ἀγχιση. κύδιση χάμαιγενέων ἀνθρώπων. Hom. Hym. 5. 108.

Χάμαιευνάς, ἄδός, χάμαιευνής, et χάμαικοιτής, οὔ, adj. [humi cubans, humilis,] lying on the ground. Οἷα σῆες χάμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν. κ. 243. See also Π. 235. and Trach. 1168. SYN. Χάμαικλινής, χάμαιλέχης.

Χάμαιπετής, εὖς, adj. [humi prociduus,] falling to the ground, low. Ὑψοθεν χάμαιπετής. Bacch. 1100.

Χάμευνη, ης, et χάμευνίς, ἰδός, ἡ, subst. [stibadium humi stratum,] a bed spread on the ground. Οὐδ' ἂν χάμευνῃ, πᾶν γέ κειρίαν ἔχων. Aves 816. See also Theocr. 7. 133. SYN. Δέμνιον.

Χάμηλος, ἡ, ὅν, adj. [humilis, abjectus,] low, ignoble. Ὅ δὲ χάμηλᾷ πνέων, ἄφαντον βρέμει. Pyth. 1. 46. SYN. Χθάμηλός, μικρός, ταπεινός, οὐτιδανός.

Χανδάνω, v. [capio,] to hold, contain. Τὸ οἱ αἰὲν ἐχάνδαν᾽ δεξιτέρᾳ χεῖρ. Theocr. 13. 57. SYN. See Χάζω.

Χανδόν, adv. [ore hiantē,] with open mouth. Βλάπτει, ὅς ἂν μιν χανδόν ἐλη. φ. 294.

Χαόνες, ὠν, οἱ, P. N. [Chaones,] a people of Epirus. Οἷδέν τις ὑμῶν τὰ γβᾶ-τᾶν, ἢ τοὺς Χαονᾶς. Acharn. 613.

Χάος, εὖς, τὸ, subst. [(1) hiatus vastus, (2) aër, (3) chaos, (4) inferna,] a gulf; the air, the atmosphere; chaos; hell. Διὰ τῆς πύλῃς τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους. Aves 192. PHR. See Aves.

Xäpä, vid. Xäpμä.

Xäpαγμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [(1) scriptura impressa, insculpta, (2) argentum eum, (3) morsus,] (1) engraved characters, (2) a coin, (3) a bite. Ἐχίδνης ἀγρίῳ χᾶράγμᾶτι. Philoct. 267. SYN. Δῆγμᾶ, τυπὸς, χᾶρακτήρ.

Xäpᾶδρα, as, ἡ, subst. [terræ fissura, caverna, torrens,] a ravine, a cavern, a torrent. Φωὴν δ' εἶχεν χᾶράδρας ὀλεθρον τετόκυλας. Pax 757. SYN. Διῶρνε, χείμαρρος, χάσμα. EPIITH. Κοιλή.

Xäpᾶδριός, ου, ὁ, subst. [avis flava quæ alveos torrentium habitat,] a yellow bird which frequents ravines, a sea-lark. Οἱ χᾶράδριοι καὶ τὰλλᾶ πότᾶμῷ ὄρνεᾶ. Aves 1141.

Xäpακτήρ, ἦρος, ὁ, subst. [nota impressa, forma, character, stylus,] a mark impressed, the character, a style, a form. Δεινὸς χᾶρακτήρ, ἀπίσημὸς ἐν βρώτοις. Hec. 379. SYN. Xäpαγμᾶ, σημειδόν, τυπὸς, τροπὸς. EPIITH. Φᾶνερὸς, λαμπρὸς, χρυσός.

Xäpαξ, ἄκος, ἡ, (2) ὁ, subst. [(1) adminiculum vitis, (2) sulcus,] (1) the prop of a vine, (2) a furrow. Λάβοιμ' ἂν αὐτ' ἐς χᾶράκας. Pax 1263. SYN. Σταυρὸς, καλᾶμὸς, τᾶφρος.

Xäpᾶσσω, v. [(1) sculpo, (2) formo, (3) incido, (4) exacerbo,] to carve; to form; to cut; to anger. Νῶτον χᾶραχθεῖς. Rhes. 73. SYN. Τυπῶω, ἐγκόπτω, γλύφω, θίγω, ὀξύνω.

* Xäpης, ἠτός, ὁ, P. N. [Chares,] an Athenian general. Ἐτέρους δὲ πᾶρᾶ Xäpητι. Acharn. 604.

Xäpητάδης, ου, ὁ, P. N. [Charetades.] See in Φιλῶδωρητός.

Xäpιδώτης, ου, ὁ, et χᾶριδῶτης, ἰδός, ἡ, subst. [gratiæ dator,] a giver of grace or elegance. Χαῖρ', Ἑρμῇ, χᾶριδωτᾶ. Hom. Hymn. 17. 12.

Xäpίεις, εσσα, ἐν, adj. [venustus, jucundus, doctus,] graceful, pleasant. Xäpίεντᾶ γ' ἥκεις δῶρᾶ τῷ θεῷ φέρων. Plut. 849. SYN. Ἐπίχαρις, εὐτερπής, εὐτραπέλδης, ὠραῖος, ἀστεῖος.

Xäpιδῶμαι, v. [(1) gratificor, (2) indulgeo, (3) dono,] to gratify; to bestow a favor; to oblige. Δράσαντᾶς ἡμᾶς σῇ χᾶριζεσθαι φρενί; Hipp. 1257. SYN. Δωρεῶμαι, διὰδιδωμί, ἐπιτρέπω, συγχωρεῶ.

Xäpίκλῶ, οὐς, ἡ, P. N. [Chariclo,] the mother of Tiresias. Ὅθ' οὐχ ἀγεῖτῷ Xäpικλώ. Call. 5. 67.

Xäpιππός, ου, ὁ, P. N. [Charippus.] Ξάνθιππὸν, ἢ Xäpιππὸν. Nub. 63.

Xäpīs,¹ ἱτός, ἡ, subst. [(1) gratia, Gratia, (2) beneficium, (3) gratus animus, (4) præmium, (5) amicitia, benevolentia,] grace, one of the Graces; benefit; gratitude; reward; friendship, kindness. Διᾶ μακροῦ γὰρ ἡ χᾶρις. Hec. 320. SYN. Ἀγλαῖα, κάλλος, δωρεᾶ, τιμὴ, φιλότης. EPIITH. Μεγίστη, γλυκῦτάτη, πατρώα, ἀχαριστός, ἀχαρίς, ἀπληστὸς, ἀγίρως, μετρία, ὠμὸφάγος, λιγυῖᾶ, ἀμᾶθης, χορδοποιός, φίλη, πύνηρᾶ, ἀδίκος, (plur. Gratiæ²) καλαί, λιπαρόκρηδεμοί, αἰδοῖαι, βάθυζωνοί, εὐπλοκάμοι, καλλιπάρηοι, καλλικόμοι, κλειναί, ἀγᾶναι, ὀλβόδοτεραι, ἡμερόφωνοι, ἡδύνθοι, αἰοῖδοι, θεσπέσιοι.

Xäpιτογλωσσέω,³ v. [lingua gratificor,] to gratify with the tongue. Xäpιτογλωσσέειν ἐνὶ μοι' φερέ γάρ. P. V. 302. SYN. Γλωσσὸχᾶριτέω.

Xäpμᾶ, ἄτος, τὸ, χαρηδών, ὄντος, ὁ, χᾶρᾶ, ἄς, et χαρμὸν, ἡς, ἡ, subst. [gaudium,] joy. Πρὸς τὰς τυχὰς τὸ χᾶρμᾶ, τοὺς γούους τ' ἐχέ. Helen. 320. See also Acharn. 4. Phoen. 173. and Herc. F. 384. SYN. Xäpμῇ, ἡδονή, τέρψις, γηθοσύνη, εὐφροσύνη. EPIITH. Ἡσυχόν, καλλινικόν, θεσπέσιον, λαμπρόν, γλυκῦν, ἄγλαδόν, ἐπίχωρδόν, ἡδύ, γηθοσύνον, ἀπόνον, γλυκέρων.

Xäpμῇ, ἡς, ἡ, subst. [(1) gaudium, (2) certamen,] joy; a contest. Ἐπεὶ προκάλεσάτῳ χᾶρμῃ. H. 218. See also Pind. Ol. 9. 129. SYN. Xäpμᾶ, μάχη. EPIITH. Ἀεικής, οὐλομένη, φθισήνωρ, ἐμφύλιος.

¹ The accusative χᾶρῖν is used as a preposition in the sense of *propter*, on account of.

² The names of the three Graces are contained in the following line of Hesiod, Theog. 909: Ἀγλαῖην τέ, καὶ Εὐφροσύνην, Θάλην τ' ἐράτευήν.

³ See Dr. Blomfield's remarks on this word in his Glossary.

Χαρμυνή, vid. Χάρμᾶ.

Χαρμόφρων, ὄντος, ὁ et ἡ, adj. [mentem exhilarans,] soul-delighting. Ἐρμῆς χαρμόφρων εἰρύσσει τὸ πίνυ ἔργα. Hom. Merc. 127.

Χάρπods,¹ ἡ, ὄν, adj. [(1) lætus, (2) cæsius, (3) trux,] glad; blue-eyed; savage. Ἄνδρες χάρποισι πῖθήκοις. Pax 1065. SYN. Περὶ χάρις, γλαυκός, φύβερός.

Χαρτός, ἡ, ὄν, adj. [dignus de quo lætemur, acceptus, jucundus,] deserving of rejoicing, acceptable. See in Χαίρω.

Χάρυβδης, ἔως, Ion. ἰός, ἡ, P. N. [Charybdis, vortex marinus,] a whirlpool on the coast of Sicily. Εἰπας τὴν ὁλόην μὲν ὑπεκρυψύγοιμι Χάρυβδιν. μ. 113.

EPITH. Διᾶ, δεινῇ, στόνδεσσά, ἀπηνής.

Χάρων, οντός, ὁ, P. N. [Charon,] the ferryman of Hell. Οὐθ' οὐπὶ κώπῃ ψυχόπομπός ἄν Χάρων. Alcest. 371. EPITH. Νεκροστολός, νεκροπομπός, στυγερός, στυγνός καμόντων πορθμεύς.

Χασκάζω, et χάσκω, v. [hio,] to gape. Σὺ δὲ χασκάσεις τὸν Κωλάκρετῆν. Vesp. 692. See also Equit. 1029. SYN. See Χαίνω.

Χάσμα, et χάσμημα, ἄτος, τὸ, subst. [hiatus, vorago,] a gaping, gulf, chasm. Λέουσι χάσμι ὀδόντων. Anacr. 2. 5. See also Aves 61. SYN. Χάρδρα.

EPITH. Δεινόν, λυσσην.

Χασμάμαι, v. [hio,] to yawn, to gasp. Ὅπταν χασμᾶ, καὶ τοὺς καυλοὺς. Equit. 824. SYN. Χαίνω, ἀνᾶχαίνω, χασμέδμαι.

Χάττω, et χᾶτίζω, v. [(1) egeo, (2) percupio,] to want; to long for. Οὐκέτι τοι δύνᾶμαι, χᾶτεόντι περ ἔμψης. O. 399. See also Heracl. 466. SYN. Χρήζω, δέσμαι, ἐπιθυμέω, ἐφίεμαι.

Χαυλιόδων, οντός, adj. [exertos dentes habens,] having prominent teeth. Κάπρος χαυλιόδων. Hes. Scut. 387.

Χαυνόπλιτης, ου, ὁ, subst. [civis superbia elatus,] a puffed-up citizen. Μήτ' εἶναι χαυνόπλιτας. Acharn. 635.

Χαυνόπρωκτος, ου, ὁ, subst. [exoletus,] a pathic. Ὅτι χαυνόπρωκτους τοὺς Ἰάονας καλεῖ. Acharn. 106.

Χαυνός, η, ὄν, adj. [(1) latus, (2) inflatus, (3) levis,] loose; hollow, puffed up; light. Χαυνόν τι πᾶν. Aves 819. SYN. Ἀβρός, ἀπᾶλός, ὑπὲρφάνος, γλίσχρος, ματαιός.

Χαυνώ, v. [inflo, stolidè superbum reddo,] to inflate, to render foolishly proud. Αἶ μοι λέγονσαι τούσδ' ἐχαυνώσαν λόγους. Androm. 923. SYN. Φυσᾶω, ἀνιήμι, ἐπαίρω, ὑψώ.

Χαυνώσις, ἔως, ἡ, subst. [laxatio, demulcens adulatio,] "a fraudulent discourse, that softens the minds of the judges, and engages them to acquit a man lawfully accused." Sanxay. Ἡ χαυνώσιν ἀνάπειστηρίαν. Nub. 873.

Χεζητιάω, et χέσειω, v. [cacaturio,] to go to stool. Ἐγὼ δὲ κατᾶκείμαι πᾶλαι χεζητίων. Eccles. 313. See also Equit. 994.

Χεζικηνικός, ἡ, ὄν, adj. [cacatorius,] Αὐτὴ βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν.² Pax 1176.

Χέζω, v. [caco,] Μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν. Pax 151.

Χεῖα, ἄς, ἡ, subst. [latibulum serpentis,] a serpent's den, a hiding-place. Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερός. X. 93. SYN. Φωλέος, εἰλέος.

Χεῖλος, ἔος, τὸ, subst. [labrum,] a lip. Κεῖς αὐτὸ χεῖλη πώματος κέχρημέναι. Ion 1199. SYN. Χέλυνη. EPITH. Ἀκρόν, καθάρων, ἀπᾶλόν, θράσυν, ῥόδδεν, δολοφρόν, γλυκύν, ἐπῆράτων, ἀνᾶλόν, γέμον πειθοῦς, ἔρκος ὀδόντων.

Χεῖμα, ἄτος, τὸ, et χειμών, ὦνός, ὁ, subst. [hyems, tempestas,] winter, a storm. Ὡ ναυτιλοῖσι χεῖματος λίμην φάvelς. Androm. 883. See also Troad. 690.

SYN. Χειμέρια ὦρα, λαίλαψ. EPITH. Ἀγριόν, μετρίον, αἰνόν, ἀλεγεινόν, ἡνέμωδον, ὁλόον, λευγάλεον, πικρόν, δυσθαλπές.

Χειμάζω, et χειμαίνω, v. [tempestate vexo,] to toss in a storm. Δῶμων σῶν ὁλβός ὡς χειμάζεται. Ion 966. See also Pyth. 9. 57.

¹ Χάρπods is also a P. N. See B. 572.

² See Brunck's note on this passage, and Markland, Eur. Suppl. 1181.

Χείμαρρος, ου, ὁ, subst. [paxillus sub carina fixus,] a peg placed under the keel, in a hole through which the bilge-water was discharged. *Χείμαρρον ἐξεῤῥσας*, Hes. Op. 624.

Χειμάρρδος, *χειμάρρους*, et *χειμάρρδος*, ου, ὁ, subst. [torrens,] a torrent; adj. tempestuously flowing. *Ποταμός χειμάρρδος ὦση*. N. 138. See also Bacch. 1082.

Χειμερίος, α, ὄν, adj. [(1) hibernus, (2) tempestuosus,] wintry; stormy. *Κυμῶ-τόπλῃ χειμερία κλονεῖται*. C. 1241. SYN. "Ομβρίος, νιφώδης, κειμωνό-τύπος.

Χειμών, vid. *Χεῖμα*.

Χειμωνότυπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [hibernus,] wintry, stormy. *Χειμωνότυπον, βροντῇ, στέροπῃ τ'*. Æsch. Suppl. 35. SYN. See *Χειμερίος*.

Χεῖρ, *χειρὸς*, poet. *χερὸς*, ἡ, et dimin. *χερῦδριόν*, ου, τὸ, subst. [manus, copiae,] a hand, force. *Πάρασχες χεῖρά τῇ πρεσβυτιδί*. Hec. 830. SYN. *Πάλαμη*, *δυνάμεις*, *βοήθειά*. ΕΡΙΘΗ. *ἴκεσία*, *ἀπολέμος*, *βροτησία*, *λευσίμος*, *σύμμαχος*, *πῶλῤῥφονός*, *ἄφθονός*, *κωπήρης*, *βίαιος*, *βάρβαρος*, *ἀσθένης*, *δούλη*, *πῶνηρά*, *οἰκεία*, *ἄγνη*, *κάκη*, *κένῃ*, *ἄκρα*, *βαρεῖά*, *φίλη*, *ἁραία*, *μῆση*, *ἄαπτός*, *ἡπάλη*, *ἄτριπτός*, *ἀνδρόφονός*, *δεινῃ*, *κενέα*, *στιβάρῃ*, *ἐλάφρῃ*, *ἀθανάτη*, *κατάπρηνης*, *πᾶχειά*, *νεοῦτά-τός*, *θράσειά*, *ἄνιπτός*, *ἀμβροσία*, *τολμήεσσα*, *ἀλεξικάκος*, *φόνδεσσα*, *δολδεσσα*, *ἁμάχος*, *λαμδοτός*, *φίλοξείνός*, *ἀντιβίος*, *μίαιφονός*.

Χειράγωγεω, v. [manu duco,] to lead by the hand. "Ἔρως χειράγώγει. Anacr. 174. 10.

Χειρίος, α, ὄν, adj. [subjectus,] subject. *Ἐνναϊκά χειρίαν λαβών*. Androm. 626. SYN. *Ἑπὶ χειρίος*, q. v.

Χειρίς, ἰδός, ἡ, subst. [manica, manus involucrium,] a sleeve, a glove. *Χειρί-δός τ' ἐπὶ χερσίν*. ω. 229.

Χειροδαϊκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [manu cæsus,] slain by the hand, slaughtered. *Χειροδαϊκτα σφαγῖ' αἰμοδαφῇ*. Aj. Fl. 219.

Χειροδεικτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [manu ostensus, manifestus,] pointed out by the hand, manifest. *Εἰ μὴ τὰδε χειροδεικτά*. C. R. 901. SYN. *Ἐκδηλός*, *φάνερός*, *κατάδηλός*.

Χειροδίκης, ου, ὁ, subst. [qui jus potentia sua metitur,] one whose right depends on his own power. *Χειροδίκαι*. Hes. Op. 187. SYN. *Πάνουργός*, *βίαιος*.

Χειροδράκων, οντός, adj. [manus serpentibus armatas habens,] dragon-handed. *Χειροδράκοντες, χρῶτά μέλαινα*. Eur. Electr. 1341.

Χειρομακτρὸν, ου, τὸ, subst. [(1) mantile, (2) capitis involucrium muliebre,] a towel; a female head-dress. *Χειρομακτρά δὲ καγγύων πορφύρα*. Sapph. 61.

Χειροπληθής, ἔός, adj. [manum implens,] filling the hand, large. *Χειροπληθῇ τὲ κέρυνν*. Theocr. 25. 63.

Χειροποιέω, et med. *ἔομαι*, v. [manu facio,] to manufacture. *Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τὰδε*. Trach. 893. SYN. *Διάπράσσω*, *χειουργέω*.

Χειροτένων, οντός, adj. [qui manibus est longis,] long-handed or clawed. *Βλαιο-σοί, χειροτένοντες*. Batrach. 288.

Χειροτέχνης, ου, *χειρῶναξ*, ακτός, et *χειρωνάκης*, ου, ὁ, subst. [opifex,] a handicrafts-man, a mechanic, an artist. *Τῶν χειροτέχνων*. Plut. 617. See also Eur. fr. Phil. 63. SYN. *Δημιουργός*, *τέκτων*, *τέχνῃεις*, *χειουργός*.

Χειροτέχνικός, ου, ὁ, subst. [opifex callidus,] a clever artist. *Παῖδᾶς ἐφῤῥενούς ὑπὲρ χειροτέχνικώτατος*. Vesp. 1276.

Χειροτέρως, vid. *Χείρων*.

Χειροτόνῳ, v. [protensa manu eligo,] to elect by stretching out the hand. *Ἐγὼ δὲ τούτους χειροτόνουντας μὲν τᾶχεις*. Eccles. 797. SYN. *Ψηφίζομαι*, *ἐκλέγω*.

Χειροτόνητός, α, ὄν, adj. verbal. [porrecta manu eligendus,] must be voted for. *Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ' ὅμως δὲ χειροτόνητόν*. Eccl. 266.

Χειροτόνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [sublatis manibus,] with uplifted hands. *Χειροτό-νους λίτας*. Sept. Theb. 158.

Χειρῶμαι, v. [(1) manuum viribus supero; (2) tracto,] to subjugate; to handle. Δάμαρτᾱ τὴν ἐμὴν χειρῶσμαι. Troad. 854. SYN. Ἰπτάσσω, κρατέω, δαίω, δαμείω.

Χειρουργία, et χειρωναξία, as, ἡ, subst. [operatio quæ fit manibus,] manual labor, operation. See in Λιπαῖρης, and P. V. 45. SYN. Ἐγχειρημᾶ, τόλμᾶ. Χείρωμᾶ, ἄτος, τὸ, subst. [quicquid manibus fit,] the work of the hands, a deed. Καὶ μήθ' ὀμαρτεῖν τυμβυχῶᾶ χειρώματᾶ. Sept. Theb. 1024. SYN. Φόνος.

Χείρων, χέρεων, χειροῦτερός, poet. χέρειδ'ερός, a, ὄν, adj. [pejor,] worse. Μὴ χείρων παῖρρος. Heracl. 329. See also A. 114. O. 513. and M. 270. SYN. Ἦσων, ἐλάσων, τᾱπεινῶτερός.

Χείρων, ὠός, ὁ, P. N. [Chiron,] one of the Centaurs, the tutor of Achilles. Χείρων ἐξέπῳνασεν. Iph. A. 209. EPI TH. Δίκαιοτᾱτος Κενταύρων, φίλᾱ φρονέων, σώφρων, Φιλλυρίδης, πέλωρίος, θεῖος.

Χειρώναξ, vid. Χειροῦτεχνης.

Χειρωναξία, vid. Χειρουργία.

Χείδμαι, v. [capio,] to contain. Οὐδὸς δ' ἀμφῶτερούς ὕδ'ε χείσεταί. σ. 17. Hym. Ven. 253. SYN. Χωρέω.

Χειρωνίδες, ὠν, αἱ, P. N. [Pelion,] a mountain in Thessaly, so called from Chiron who resided there. Καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι. Call. 4. 104.

Χελιδνῶν, ον, τὸ, subst. [chelidonia,] celandine, or swallow-wort. Κυνᾱνέον τε χελιδνῶν. Theocr. 13. 41.

Χελιδνῶν, ὄντος, ὁ, subst. [hirundo,] a swallow. Χελιδνῶν, μουσεῖᾱ. Eur. fr. Alcm. 2. 2. EPI TH. Φίλη, ἐτησία, μόλουσᾶ, λίγυρᾶ, λάλος, Κέκροπ'ίς, ἡρίνη. PHR. Ἀγνωτᾶ φωνὴν βάρβάρων κεκτημένη.

Χέλυνη, ης, ἡ, subst. [labrum superius,] the upper lip. Ἵπ' ὀργῆς τὴν χέλυνην ἐσθίων. Vesp. 1078. SYN. See Χεῖλος.

Χέλυσ, ὄς, ἡ, subst. [(1) chelys; (2) pectus,] a shell; the breast. Παρᾶ τε χέλυσ ἐπάτονου. Herc. F. 683. SYN. Λύρα, κιθάρα. EPI TH. Ἐρᾱτεινῆ, ἀσπᾱσία, ἐρᾱτῆ, χῶροιτῶπος, ἄρεῖᾱ, δαιτός, ἐταίρη, χρυσέα.

Χελώνη, ης, ἡ, subst. [testudo,] a tortoise. Ἴω χελωνᾱι, μακάριαι τοῦ δέρματός. Vesp. 1283. EPI TH. Λιθόρόντος, κραταίρινος, μαρμαῖρα.

Χεῖρας, ἄδος, ἡ, et χεῖραδος, ἔος, τὸ, subst. [acervus parvorum lapidum,] a heap of pebbles. Βωμόν δ' αὖ χεῖραδος παρ'ἐνὴνέον. Apoll. 1. 1123. See also Pyth. 6. 15. SYN. Λιθᾶς. EPI TH. Παμφόρος.

Χερείωτερός, et Χερίων, vid. Χείρων.

Χερίᾱρης, χερίρης, ον, adj. [qui aliquid manu aptat,] hand-fitting, expert. Ὅπως χερίᾱρᾱν. Pyth. 5. 47.

Χερμαῖδον, ον, τὸ, et χερμᾶς, ἄδος, ἡ, subst. [lapis missilis,] a missile stone. See in Εὐδμητός, and Bacch. 1085. SYN. Λιθός, λιθᾶς. EPI TH. Μεγά, ἀνδραχθές, ὄκρυθεν, σκληρόν, σπὸνθεν, ἀλεγεινόν, θύον.

Χέρνης, ητός, χερνήτης, ον, ὁ, et χερνήτης, ἰδός, ἡ, adj. [manuum labore vivens pauper,] living by manual labor, poor. Ἐν χέρνησ' δόμοις ναίω. Eur. Electr. 207. See also P. V. 922. and M. 433.

Χέρνησός, vid. Χερσῶνησός.

Χερνίβον, vid. Χέρνιψ.

Χερνίπτωμαι, v. [(1) manus lavo, (2) aqua lustrali adspergo,] to wash the hands; to sprinkle lustral water. Χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψωμαι. Iph. T. 623.

Χέρνιψ, ἰβός, ἡ, et χερνίβον, ον, τὸ, subst. [(1) aqua, qua abluuntur manus; (2) aqua lustralis. Vid. Stanl. ad Choëph. 123. and Athen. 9. 409.] water for washing the hands, lustral water. Εὖ γ' οὖν θίγοις ἂν χερνίβων. Orest. 1619. See also Ω. 304. EPI TH. Πηγαῖος.

Χερόπληκτος, ον, ὁ et ἡ, adj. [manu impactus,] struck with the hand. Χερόπληκτοι δ' ἐν στέρνοισ' πέσονται. Aj. Fl. 631.

* Χερσαῖος, a, ὄν, adj. [terrestris, in terra continente,] terrestrial, continental. Βῶᾱ γὰρ κῦμᾱ χερσαῖον στρατοῦ. Sept. Theb. 64. EPI TH. Χθονοσίβης, γαιήτις, χερσῶβις.

* Χερσεύω, v. [in sicco constituo, incultus sum,] to place on land, to be uninhabited. Τὸν παῖδα χερσεύει μῶρος. Eur. fr. Polyid. 1. 3.

Χερσιδάμας, αντὸς, ὁ, P. N. [Chersidamas.] Χερσιδάμαντὰ δ' ἐπειτὰ. A. 423.

Χερσονήσιος, α, ὄν, [Chersonesius,] of the Chersonese. Ὅς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκᾳ. Hec. 8.

Χερσονησὸς, Χερρόνησος, et Χέρνησος, ου, ἡ, P. N. [Chersonesus,] the Chersonese, a peninsula. Κατ'αἰγῶν ἐκ Χερρόνησου. Equit. 262. See also Apoll. 1. 925.

Χέρσος,¹ ου, ὁ et ἡ, adj. [sterilis,] barren. Χέρσους φθάρῃναι κάγαμους ἡμᾶς χρεών. Œ. R. 1502. SYN. Ἐρημός, ἐνδεής, ἄκαρπος, ἀνήρτος.

Χερῦδρῖον, vid. Χείρ.

Χῆσειω, vid. Χεζητῖω.

Χεῦμᾶ, αὐτός, τὸ, subst. [fluentum,] a stream. Κἄλὸν δὲ πόντον χεῦμ' ἰδεῖν εὐηνέμδον. Eur. fr. Dan. 10. 2. SYN. Ρεῦμᾶ, ῥέος, ῥοή, χόη. EPITH. Πόταμιδον, ἀμβροσίον, βάθον, ἀκῆράτον, ἀναιδές.

Χῶ, χεύω, f. χεύσω, 1 aor. ἐχενᾶ et ἐχέᾶ, v. [fundo,] to pour. Δᾶκρῦ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χέων. Cycl. 404. SYN. Ἀπόχῶ, λείβω, ἐκχῶ.

Χηλαργός, Dor. χαλαργός, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui est velocibus vel albis ungulis,] having rapid or white hoofs. Χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις.

Χηλή, ἡς, ἡ, subst. [ungula,] a hoof. Χηλαῖς τένοντας ἐξέφοίνισσον πόδων. Phœn. 42. SYN. Ὀπλή, ὄνυξ. EPITH. Τετραβάμων, φοινικοσκελής, ὀμφήσεσθ.

Χηλινός, η, ὄν, adj. [plexus,] platted. Χηλινὸν δ' ἄγγος ἐχόν. Anacr. 101. SYN. Χηλευτός, πλεκτός, ῥαπτός.

Χηλός, ου, ἡ, subst. [arca,] a chest. Τό ρᾶ τῶτ' ἐκ χηλοῦ λάβων. Π. 228. SYN. Κιβωτός, κίστη, πυξίς. EPITH. Ἐρίπρεπής, περὶκαλλής, πύκνῃ, δαιδαλέα, καλή, δουράτεια, εὐζέστη.

Χήν, χηνός, ὁ et ἡ, subst. [anser,] a goose. See in Εὐτέλειᾳ. EPITH. Ἀργή, πέλωρος, ἡμέρος, δουλιχόδειρος.

Χηνάλωπηξ, ἐκός, ὁ, subst. [vulpanser,] a brent goose. Χηνάλωπηξ Θεᾶγενει. Aves 1295.

Χηνεῖος, α, ὄν, adj. [anserinus,] of a goose. Μόσχων τέρειναι σάρκες, χηνεῖα τε δαίς. Eur. fr. Cress. 9. 4.

Χηράμος, ου, ἡ, subst. [latibulum, lustrum ferarum] a lurking-place, a cavern, a lair. Στεινὴν περὶ χηράμον εἰλίσσονται. Apoll. 4. 1452. SYN. Φωλέος, χάσμημᾶ, χάσμη. EPITH. Κοιλή.

Χηρεύω, v. [viduus sum, solitarius vagor,] to be deprived or destitute, to wander in solitary places. Μέλῃος μελέφ' ποδὶ χηρεύων. Œ. R. 479. SYN. Σπᾶνίζω, ἐνδεής, ὀρφανός, ἐρημός, εἰμύ.

Χῆρὸς, α, ὄν, adj. [viduus,] bereft, widowed. Στυγαὶ δ' ὄψεαι χήρων μελᾶθρον. Alcest. 875. SYN. Ὀρφανός, ἐρημός.

Χηρὸσῦνη, ης, ἡ, subst. [viduitas,] widowhood. Χηρὸσῦνη πόσιος. Apoll. 4. 1064. PHR. See Pers. 133-39, and 537-545. Maltb.

Χηρῶ, v. [viduo, privo,] to make a woman a widow, to render desolate, to deprive. Χηρωσέ δ' ἀγυίας. E. 642. SYN. Ἐρημῶ, κενῶ, ἐκπορθῶ, στέρῶ.

Χηρωστής, ου, ὁ, subst. [hæres orbi,] the heir of one who dies childless. Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο. E. 158. Hes. Th. 607.

Χῆτος, εὖς, τὸ, subst. [indigentia,] want. Χῆτει χάρῳποιὸ σέλῃνης. Arat. 1152. SYN. Χητὸσῦνη, σπᾶνις, ἐνδειᾶ.

Χθᾶμᾶλός, η, ὄν, adj. [humilis,] low. Τὸν δ' ἐτέρον σκόπελον χθᾶμᾶλῶτέρῳ ὄψει. μ. 101. SYN. Πέδινός, τᾶπεινός, χᾶμαιπέτης, οὐδαῖος.

Χθές, et ἐχθές, adv. [heri,] yesterday, lately. Χθές οὖν Κλέων ὁ κηδεμών. Vesp. 242. See also Antig. 456. SYN. Τῇ πρότερά.

Χθεσῖνός, et χθιζός, η, ὄν, adj. [hesternus,] of yesterday. Διὰ τὸν χθεσινόν γ' ἀνθρωπῶν. Vesp. 281. See also Apoll. 4. 1436.

¹ Χέρσος, γῇ being understood, is used as a subst. in the sense of land, a continent, Hipp. 148, Iph. T. 885, &c.

Xθυνιάφορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [in terram dilatus,] borne to the ground. Xθυνιάφορον ἐκ δὲ τοῦ. Eumen. 817.

Xθυνίος, α, ὄν, adj. [(1) terrestris, (2) inferus,] earthly, of the earth, infernal. Xθυνίον μετὰ Περσεφόνας τ'. Ion 1441. SYN. Ἐπιχθυνίος, χθονοσιβής, καταχθυνίος, υποχθυνίος, ἐπιγείος.

Xθονοσιβής, ἔος, adj. [(1) terram calcans, (2) terrestris,] earth-treading, earthly. Οὐρανίᾳ τὲ, καὶ χθονοσιβῇ. Œ. R. 301.

Xθονότρεφής, ἔος, adj. [a terra nutritus,] fed by the earth. Xθονότρεφες, ἐδάνον, ἡ πότιον. Agam. 1379.

Xθών, χθονός, ἡ, subst. [terra,] the earth, the ground. See in Χαίνω. SYN. See Γῆ. EPITH. Διᾷ, πολυβότειρᾷ, βωτιάνειρᾷ, εὐρύουδεᾷ, ἀγχιᾶλός, τρηχεῖᾷ, πόντιᾷ, ὀλβιόδωρος, εὐκαρπός, εὐρύχόρος, βιόδωρος, γλάφυρᾷ, καρποτόκος, βαθύστερνός, δύσηνέμος, ἱερᾷ, ἀνθοκόμος, εὐδιέλός.

Χίδρον, ου, τὸ, subst. [novellum tritici granum,] a young grain of wheat. Τοῖς ἀγροικοῖσι γὰρ ἦσθα κῖδρα. Pax 595.

Χίλιοι, αι, ᾱ, adj. [mille,] thousand. Εἰσὶν γὰρ πόλεις χίλια, αἱ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπαγούσι. Vesp. 707.

Χιλιάς, ἄδος, subst. [numerus millenarius,] a thousand. Ἐξ χιλιάσιν, κοῦπω πλείους. Vesp. 662.

Χιλίαρχος, ου, ὁ, subst. [qui mille viris præest,] commander of a thousand men. Χὼ χιλίαρχος Δαδάκης. Pers. 309.

Χιλιόναυς, ἔως, adj. [ad mille naves pertinens,] of a thousand ships. Εἰλὲ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὥκους Ἄρης. Androm. 106.

* Χιλιοναύτης, ου, adj. [ad mille nautas pertinens,] of a thousand sailors. Χιλιοναῦτα μυριότεύχους. Iph. T. 141.

Χιλιόπαλαι, adv. [jamdudum,] a thousand years ago. Καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, παλαι, παλαι. Equit. 1155.

Χίμαιρᾷ, ας, et Χίμαρος, ου, ἡ, subst. [(1) capra, item, (2) in fabulis, Chimæra, bestia monstrosa,] (1) a she-goat, (2) the Chimæra. Πρόσθε λέων, ὑπὲρθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρᾷ. Z. 181. See also Equit. 658. SYN. Αἰξ. EPITH. (1) Πίων, τερεινᾷ, (2) πύρπνός, δεινῇ, μεγάλῃ, πύδωκῃς, κρατερᾷ, πνεονού, ἄμαιμάκετον πῦρ, τριώματός, ἄμαιμάκετη.

Χιμέτλιν, ου, τὸ, subst. [pernio,] a chilblain. Ὅστις ἐπὶ γῆρα χιμέτλιν οὐδὲν λήψεται. Vesp. 1167.

Χιδνόβλητος, vid. Χιδνόκτυπος.

Χιδνόβοσκός, χιδνότρώφος, ου, et χιδνόθρέμων, ὄνος, adj. [nive nutriens vel nutritus,] nourishing or nourished with snow. Λειμῶνᾷ χιδνόβοσκόν. Æsch. Suppl. 568. See also Phœn. 815. and Helen. 1322.

Χιδνόκτυπός, et χιδνόβλητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [nive obrutus,] snow-pelted. Κυλλανίας χιδνοκτύπου. Aj. Fl. 695. See also Nub. 269. SYN. Νιφόβδλος.

Χιδνόχρως, ωτός, adj. [qui est niveo colore,] snow-white. Χιδνόχρως κύκνου πτέρω. Helen. 216.

Χιδνώδης, ἔος, adj. [nivibus oppletus,] snowy. Τὴν χιδνώδη Θρήκην κατέχει. Hec. 79. SYN. Νιφθεῖς, δυσχειμέρος.

Χίος, α, ὄν, adj. [Chiensis,] of Chios. Ἴων ὁ Χίος, ὅσπερ ἐποίησεν παλαι. Pax 835.

Χίος, ου, ἡ, P. N. [Chios,] an island off the coast of Ionia. Οἷα Λέσβος, ἐλαϊόφυτός τὲ Σάμος, Χίος. Pers. 885. EPITH. Ἀμφιρότη, νήσων λιπαρώτατη, παιπαλῶεσσά.

Χίτων, ὠνός, ὁ et ἡ, dimin. χιτώνιον, ου, τὸ, et χιτωνίσκος, ου, ὁ, subst. [tunica,] an under-garment, a tunic. See in Εὐκλωστός, Ran. 413, and Aves 956. SYN. Φάρος, ἐσθῆς, ἐσθημᾷ, θώραξ. EPITH. Σιγαλδεῖς, ἀικελίδος, αἰματόεις, διπλαῖ, ἔννητος, κάλός, λαῖνός, μάλακός, νηγατέος, πορφύρεός, ραπτός, ῥυπόων, ῥωγάλεός, τερμιθεῖς, ἐπημοιβός, νεκταρέος, εὐκλωστός, στρεπτός, σίλβων ἐλαίω.

Χιτώνη, ης, ἡ, adj. [tunicata, epith. Dianæ,] robed. Ἐπακτῆράς τὲ χιτώνης. Call. 1. 77.

Χιών, ὄνος, ἡ, subst. [nix,] snow. Λευκῆς τάκεισης χιδνός. Hel. 3. SYN.

- Νιφᾶς, νιφετός.** **ΕΡΙΘΗ.** Λευκή, κρύοσσαν, ψυχρά, ἀπᾶλη, ὀξεῖα.
Χλαῖνᾶ, ἡς, χλαῖνις, ἰδός, ἡ, et dimin. χλαῖνιδίον, χλαῖνίσκιον, et χλαῖνισκιδίον, ου,
 τὸ, subst. [læna, palla,] a thick cloak. See in Ἑρέβινθος, Vesp. 675. **Lysistr.**
 491. **Acharn.** 518. and **Pax** 1002. **ΣΥΝ.** Περὶ ἰδὸλῃ, ἐσθῆς. **ΕΡΙΘΗ.** Μελέα,
 ἀλεξάνεμος, κάλῃ, μᾶλᾶ πύκνῃ, μέγαλῃ, μάλᾳκῃ, πορφύρεα, φοινίκεσσά, ἀπλοῖς,
 ἀνέμοσκεπῆς, λευκῇ, τερμύεσσά.
Χλαῖνός, ὕδός, ἡ, subst. [chlamys, paludamentum,] a cloak, a mantle. Τί δὲ
 πρὸβάλλει τὴν χλαῖνυδᾶ. **Lysistr.** 986. **ΣΥΝ.** See **Χλαῖνᾶ.**
Χλαῖνυδῆφρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [chlamyde indutus,] wearing a mantle. Παντο
 χλαῖνυδῆφρὸι ἄνδρες. **Theocr.** 15. 6.
Χλαῖνιδίον, χλαῖνις, χλαῖνίσκιον, χλαῖνιδίον, vid. Χλαῖνᾶ.
Χλευάω, v. [(1) jocos, (2) irrideo,] to mock; to jeer. Σκώπτων, καὶ παίζων,
 καὶ χλευάζων. **Ran.** 378. **ΣΥΝ.** Ἐμπαίζω, ἐξάπατάω, κατὰ γελᾶω.
Χλευή, ἡς, ἡ, subst. [jocus, risus,] jest, laughter, ridicule. Χλευῇ γηθοῦντοι.
Apoll. 4. 1726. **ΣΥΝ.** Γέλως, γέλασμα, ὄνειδος.
Χλιᾶρὸς, Ion. χλιᾶρὸς, ἁ, ὅν, adj. [tepidus,] warm. Χρήσιμά· τὰ δ' αὖ χλιᾶρά
 κατεσθίειν. **Acharn.** 972. **ΣΥΝ.** Θερμός.
Χλιδᾶνός, ἡ, ὅν, adj. [mollis, luxuriosus,] luxurious, wanton. Χλιδᾶνῆς ἔχων
 ἑταίρας. **Cycl.** 497. **ΣΥΝ.** Ἀβρὸς, τρυφῆρὸς, εὐθρυπτός, ἀκόλαστος.
Χλιδᾶνόςφρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [delicatos pedes habens,] elegant-footed. Χλι-
 δᾶνόςφρὸς χόρευει. **Anacr.** 6. 8.
Χλιδᾶω, v. [luxui deditus sum,] to be luxurious. Χλιδᾶ; χλιδᾶντᾶς ὥδε τοὺς
 ἐμούς ἐγώ. **P. V.** 1008. **ΣΥΝ.** Τρυφᾶω, ἀβρύνῃμαι, μάλᾳκίζῃμαι.
Χλιδή, ἡς, ἡ, et χλιδημά, ἁτὸς, τὸ, subst. [deliciæ, luxus,] delicacy, luxury, pride.
 Ἐδῶν σὺν πύλινχρυσῳ χλιδῇ. **Androm.** 2. See also **Iph. A.** 74. **ΣΥΝ.** Τρυ-
 φή, μάλᾳκειᾶ. **ΕΡΙΘΗ.** Καράτῳμος, βάρβαρὸς, παρθενὶς, λουτροφῆρὸς, πύλινχρυ-
 σος, ὑπέρπλουτος.
Χλίω, v. [exulto,] to exult. Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. **Choeph.** 131.
ΣΥΝ. Θρύπτῃμαι.
Χλῶ, ἁ, ἡ, subst. [(1) herba viridis, (2) viriditas,] green grass; verdure. Λα-
 τοὺς βάθειᾶν ἅψα χλῶαν. **Hipp.** 1134. **ΣΥΝ.** Βῶτᾶνῃ, πῶα, χόρτος, φύλλα.
ΕΡΙΘΗ. Γλαυκῇ, ἐλῖξ, στεφάνωδης, βότρυώδης, ἀνθηρὰ, πύριμος.
Χλωῆρὸς, χλωρὸς, χλωήρὸς, ἁ, ὅν, et χλωρῆς, ἰδός, ἡ, χλωώδης, ἑός, adj. [viridis,]
 green, verdant. Χλωῆρά δεργμάτων κόραισι. **Phœn.** 670. See also **Lysistr.**
 255. **Bacch.** 107. and **τ.** 518. **ΣΥΝ.** Θαλῆρὸς, χλωροκόμος, ἀκμάζων, νέος, μᾶ-
 λᾳκός.
Χλωῆροτρόφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [herbas alens,] grass-feeding. Δίρκας, χλωῆροτρο-
 φὸν ἃ πέδῃν. **Phœn.** 840.
Χλωήφρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [virides herbas ferens,] grass-producing. Χλωήφῳ
 ροισὶν ἐρνεσὶν. **Phœn.** 662.
Χλῶδς, ου, ὁ, subst. [(1) viror, (2) pallor,] greenness; paleness. Πόλεσσι δ' ἐπὶ
 χλῶδς εἰλε παρείας. **Apoll.** 2. 1220. **ΣΥΝ.** Ὀχρὸς, ὠχρῶτης.
Χλούνης, ου, adj. [agrestis, asper,] clownish, rough. Ὡρσεν ἐπὶ χλούνην
 σὺν. **I.** 535.
Χλοῦνις, ἰός, ἡ, subst. [testium exsectio,] castration. Παίδων κάκουται χλοῦνις.
Eumen. 188.
Χλωρήις, vid. Χλωῆρὸς.
Χλωράχην, ἐνός, adj. [viride collum habens,] green-necked. Εὗτ' ἀηδὼνες πό-
 λυκόωντοί χλωράχενες. **Simon. fr.** 158. **ΣΥΝ.** Χλωρήις.
Χλωρίς, ἰδός, ἡ, P. N. [Chloris.] Καὶ Χλωρίν εἶδον περὶ καλλῆα. λ. 280.
Χλωροκόμος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui viridi coma est,] green-haired, verdant. Χλω-
 ροκόμῳ στεφάνῳ δᾶφνας. **Iph. A.** 759.
Χλωρός, vid. Χλωῆρὸς.
*** Χναύω, v. [mando,] to chew.** Ἐφθᾶ καὶ ὀπτᾶ καὶ ἀνθράκῃς ἀπὸ χναύειν.
Cycl. 358.

νόος, ου, ὁ, subst. [strepitus, lanugo, spuma,] down, foam. Ἐπὶ χνόος ἥλθε παρείαις. Call. 2. 37. SYN. Ἰουλός, ἄφρός, λάχνη.

νόᾱ, poet. χνοῖᾱ, (melius Κνῳᾱ. Vid. Blomf. Sept. Theb. 141.) as, ἡ, subst. [axis extremitas,] the extremity, the axle. Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν. Sept. Theb. 367.

Κνῳᾶζω, et χνόᾳω, v. [lanugine obsitus sum,] to be covered with down. Μεγας, χνόᾶζων ἀπὲρ λευκανθές κᾶρα. Œ. R. 742. See also Apoll. 2. 43.

Κνῳός, α, ὄν, adj. [lanuginosus,] downy. Χνόϊν ποιεῖ παρείην. Anacr. 29. 19.

Χᾶνεύω, v. [fundo et liquo,] to pour and melt. Καὶ χᾶνέυει. b. καὶ λακάζει. Thesm. 57.

Χᾶννη, ης, ἡ, et χᾶνῶν, ου, τὸ, subst. [fornax,] a furnace or forge. Ἀκῶν δὲ χᾶννης ᾧτᾱ. Thesm. 18. See also Σ. 470. ΕΡΙΤΗ. Εὐτρητός, τρητός.

Χᾶες, ων, οἱ, subst. [pars festi apud Athenienses, quod vocabatur τὰ Διδυνόσιᾱ ἐν Αἰμναίς.] Eis τοὺς Χᾶας αὐτῷ μετᾶδούναι τῶν κίχλων. Acharn. 960.

Χᾶεὺς, εως, ὁ, subst. [mensura liquidorum apud Atticas, capiens cotylas Atticas duodecim,] a measure containing about 7½ gallons. Ἐγὼ μαντῷ πρῶσᾱγαῶ τὸν χᾶᾱ. Equit. 113.

Χᾶή, ης, ἡ, subst. [libatio,] a libation. Ἀλλᾶ μήτε μοι χᾶάς. Heracl. 1040. SYN. Σπονδῇ, θυσία, κτέρᾶ. ΕΡΙΤΗ. Κηλητήριος, νέκρων ἄρωγός.

Χᾶήρης, ἔος, adj. [aptus ad fundendum,] fit for pouring. Χᾶήρες ἄγγος Παλλᾶδος τιμᾶν λέων. Iph. T. 961.

Χοῖνιξ, ἱκός, ἡ, subst. [chœnix, mensura cotylas quatuor continens,] a measure containing four cotylæ : and in plur. fetters, or the stocks. Καρέβινθων χοῖνικᾶ. Eccles. 45.

Χοῖρας, ἄδός, ἡ, subst. [(1) porcula, (2) rupes e mari aliquantum eminens,] a little pig; a rock rising out of the sea. Πάλαιᾱς χοιράδος κοῖλον μύχον. Androm. 1254. SYN. Πέτρα θάλασσιᾱ.

Χοιρεῖς, et χοιρεῖς, α, ὄν, adj. [porcinus,] of a pig. Ὡς ἡδὺ μοι πρῶσῃπνευσέ χοιρείων κρέων. Ran. 341. See also ξ. 81.

Χοιρίδῶν, vid. Χοῖρος.

Χοῖρινη, ης, ἡ, subst. [concha quædam marina,] a shell used in voting. Διὰ τῶν σάνιδων μετὰ χοιρίνης περὶελθεῖν. Vesp. 349. SYN. Κόγχη.

Χοῖρῶν, vid. Χοῖρος.

* Χοιροῦθλιψ, ἱβός, ὁ, subst. [stuprator,] a profligate. See in Στυφῆδᾶνός.

Χοιροῦκῶμεῖον, ου, τὸ, subst. [hara,] a pig-sty. Ὡσπερ χοιροῦκῶμεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες. Lysistr. 1073. SYN. Σῦφῆς.

Χοιροκτόνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [porcos cædens,] boar-slaying. Φοίβου, καθαρμοῖς ἡλᾶθη χοιροκτόνοις. Eumen. 283.

Χοιροπώλης, ου, ὁ, subst. [porcorum venditor,] a pig-seller. Χοιροπώλας Μεγαρίκος. Acharn. 518.

Χοῖρος, ου, ὁ et ἡ, dimin. χοιρίδιον, et χοιρίον, ου, τὸ, subst. [porcus,] a pig. Χοίρους ἐγώνγα μυστικᾶς. Acharn. 764. See also Acharn. 806. 749. SYN. Γρύλλος, ὄς, σὺς.

Χᾶλαργεῖς, ἔων, οἱ, P. N. [qui sunt e Cholargo, Attico pago.] Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ γόρᾳ, Χᾶλαργεῶν ὄνειδος. Acharn. 855.

Χᾶλᾶδες, ων, αἱ, χολλᾶδες, et χᾶλικῆς, subst. [intestina,] the intestines. Χόντῳ χᾶμαι χᾶλᾶδες τὸν δὲ σκότος ὅσσε κᾶλυψεν. Φ. 181. SYN. Τὰ ἐντέρᾱ, χᾶλιξ.

Χᾶλή, ης, ἡ, subst. [(1) bilis, fel, (2) ira,] bile, gall; anger. Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρᾱ γυμνάζει χᾶλῆς; Eur. fr. Scyr. 1. 3. SYN. See Χᾶλός.

Χᾶλιξ, ἱκός, ἡ, subst. [intestinum crassum,] the flitter tripe. Γίγνεται κᾶρκης χᾶλιξ; Vesp. 1144. SYN. See Χᾶλᾶδες.

Χολλίδης, ου, ὁ, [qui est e quodam pago Attico,] who is of a certain Attic village. Δίκαισπῶλις κᾶλεῖ σὲ Χολλίδης, ἐγὼ. Acharn. 405.

* Χᾶλοζυγής, οὔ, ὁ, P. N. [Cholozygēs,] a nick-name of Demonstratus. See Schol. in l. c. Ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μῖστος Χᾶλοζυγής. Lysistr. 397.

Χᾶλός, ου, ὁ, subst. [(1) bilis, (2) ira,] bile; anger. Οὐδὲ παύσεται χᾶλου. Med.

93. SYN. Χόλη, κῶτος, ὀργή, μὲνός, μάνια. EPITH. Μεγὰς, δεινός, στῦγερός, ἄπανυστός, αἰπὺς, θυμαλγής, ἀγρίος, αἰνός, ἀνῆκεστος, ἀργαλέος, ὀριμὺς, κᾶκος, μέθ-
ήμων, χάλεπτος, πίκρος, ὄξυς, πάλιγκότος, ἀλγίνθεις, δασπλῆς, δύσαης, ἐπιζᾶφέ-
λος, μαινόμενός.

Χόλω, et χῶω, v. [ad iram excito,] to enrage. Εἰ γάρ τι λέξεις, ᾧ χόλωσεται
στράτης. Troad. 737. See also A. 80. SYN. Ὀργίζω, θυμῶω, πίκραίνω.

Χόλωτος, ἡ, ὄν, adj. [iracundus,] angry. Νεῖκειον δ' Ὀδυσῆα χόλωτοῖσιν ἐπέε-
σιν. χ. 26. SYN. Πίκρος.

Χόνδρος, ον, ὁ, subst. [grumus concretus, granum, mica, cartilago,] a lump, a
grain, a cartilage. Ἡ χοιριδίῳ ἢ σκῶρδῳ, ἢ χόνδρους ἄλῳ. Acharn. 521.
SYN. Θρόμβος.

Χόρδευμα, vid. Χορδή.

Χορδεύω, v. [implico,] to entangle. Τάραττό, καὶ χόρδεν' ὁμοῦ τὰ πράγματά.
Equit. 214. SYN. Ἐπιπλέκω, κᾶκοποιῶ.

Χορδή, ἡς, ἡ, et χόρδευμα, ἄτος, τὸ, subst. [(1) chorda, (2) farcimen,] a string; a
kind of mince-meat. Ἀ βάρβιτος δὲ χορδαῖς. Anacr. 1. 7. See also Equit.
315. SYN. Νεύρον, κithāra, χόλας. EPITH. Λιπαρά, εὐκελάδος, ὀρθίος, σύμ-
φωνός, λιγυῖα.

Χορεία, as, ἡ, et χορευμα, ἄτος, τὸ, subst. [tripudium, saltatio,] a dance, dan-
cing. Οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασι. Phoen. 1280. See also Herc. F.
886. SYN. Ὀρχηστὺς, χορός, ὀρχηθμός, ὀρχημα, χοροστασία, ὀρχησμός, χοροι-
τύπια. EPITH. Βακχία, φίλη, ἰμέρδεσσα, τερψίνδως, ἐρατεινή, ἀγρῦπνός, παι-
δοκμός, πολυῆλικτός.

* Χόρευτός, α, ὄν, adj. verbal. [saltandus,] must dance. Ἄλλ' ὅμως χόρευτέον.
Bacch. 320.

Χορευτής, et χοροῖτύπος, οὔ, ὁ, et χορευτῖς, ἴδός, ἡ, subst. [saltator,] a dancer.
Τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἡλθίους παρυστάναι. Acharn. 443. See also Call. 4. 306.
and Hom. Merc. 31. SYN. Ὀρχηστήρ, ὀρχηστής, ὀρχηστρία.

Χορεύω, v. [tripudio,] to dance, to celebrate by a dance. Τί δεῖ μὲ χορεύειν;
Cæ. R. 896. SYN. Ἀνάχορεύω, ὀρχεῖμαι, βακχεύω.

Χόρηγέω, v. [chorum præesse, choris sumptum præbeo,] to be choregus, to
supply the expenses of the chorus. Λή-ναια χόρηγῶν, ἄπειλυσ' ἀδειπνόν.
Acharn. 1152.

Χόρηγός, οὔ, ὁ, subst. [choregus,] the master of the chorus, one who sup-
plied the expenses of the chorus. Χ' οὕτω τὸ προβάτον τῷ χόρηγῷ σώζεται.
Pax 1022. SYN. Χόρδοποιός, ἑξαρχός.

Χορικός, ἡ, ὄν, adj. [ad chorum pertinens,] choral. Νίκην, ἡ χορικών ἐστὶν
ἑταιρά. Equit. 586.

Χορίον, ον, τὸ, subst. [membrana quæ fœtum ambit, corium,] the secundine,
a hide. Χάλεπόν χορίων κύνᾳ γεῖναι. Theocr. 10. 11.

Χορῶδιδάσκάλος, ον, ὁ, subst. [qui chorum docet,] the teacher of the chorus.
Καλλιμάχος δ' ὁ χορῶδιδάσκάλος. Eccles. 804.

Χορῶθής, ἔος, adj. [choreis adsuetus,] used to the dance. Φοιτᾷ χορῶθῆσι
Νύμφαις. Hom. Hymn. 18. 3.

Χοροῖτύπια, as, ἡ, subst. [saltatio, tripudium,] a dance. Χοροῖτύπησιν ἄριστοι.
Ω. 261. SYN. See Χορεία.

Χοροῖτύπος, vid. Χορευτής.

Χορῶμάνης, ἔος, adj. [saltationibus vehementer gaudens,] passionately fond of
dancing. Παῶν χορῶμάνει τρῶπι. Thesm. 970.

Χορῶποιός, οὔ, ὁ, subst. [chori magister, chorum ducens,] a former of the
dance. Χορῶποιόν, μάκαρ, ἦβαν. Ran. 353. SYN. Χορῶδιδάσκάλος, ἡγέμων
χοροῦ, χόρηγός.

Χορός, οὔ, ὁ, subst. [chorus,] a chorus, a dance, a company. Λαβούσῃ πεν-
τήκοντᾷ Νηρήδων χορόν. Androm. 1256. SYN. Χορεία, χοροῖτύπια, χο-
ρευμα. EPITH. Ἰμέρεις, ὁσίος, καλλιμορφός, γυναικίος, παννυχίος, κρυφαίος,
κῦκλῖος, παρθενίος, αἰθερίος, ὑμνοπῶλος, εὐκελάδος, ἡδὺς, λιγυφώνος, γαμή-
λῖος.

Χῶροσται, *as, ἡ*, subst. [chorea,] a dance. Οὐδ' ὅροι νυμφᾶν οὐδέ χῶροσται. Call. 5. 66. SYN. See Χῶραι.

Χορτάζω, *v.* [(1) gramine pasco, (2) saturo,] to feed with grass; to fill. Τούτοις τοῖς αὐτοῖς τοῦτον χορτάσω. Pax 139. SYN. Βόσκω, παιάω, κορέννυμι.

Χόρτος, *ου, ὁ*, subst. [(1) fœnum, cibus, (2) septum,] grass, hay, forage, food; an inclosure. See Damm. in *v.* Θηρῶν ὀρεῖων χορτὸν, οὐχ ἵππων, λέγεις. Alcest. 511. SYN. (2) Περὶφραγμᾶ. ERITH. Χλοῆρος, μᾶλᾶκος, εὐδενδρὸς.

Χῶρωφέλητης, *ου, ὁ*, adj. [qui choro debetur,] due to the Chorus. Ποί-η χῶρωφέλεταν. Lysistr. 1319.

Χραίνω, *v.* [(1) superficiem rei tango, (2) adlino, fuceo, (3) polluo,] (1) to touch the surface of a thing, (2) to besmear, (3) to pollute. Ἄστυ κάγορᾶς χραίνων κύκλον. Orest. 910. SYN. Μιαίνω, μῶλύνω, βάπτω, χρίω, χρώννυμι, χριστάζω.

Χραισμεῖω, et χραίσμω, *v.* [auxilior, adjuvo,] to assist. Οὐτις δύνάτο χραισμησαί ὀλεθρὸν. A. 120. See also Apoll. 2. 218. SYN. Βοηθῶ, ἀρήγω, φύλασσω, ἐπικουρῶ, συλλαμβάνω, ῥῶμαι.

Χραῖω, Æol. pro χράω, *v.* [leviter saucio,] to wound slightly. Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον. E. 138. SYN. Ἐπιξῶ, καθάπτωμαι, θίγω.

Χράω, *v.* [(1) oraculum edo, vaticinor; (2) do utendum; (3) cum impetu adgredior; (4) in med. voc. oraculum consulo, (5) mutuo accipio, (6) utor, tracto,] (1) to deliver an oracle, to prophesy, (2) to lend, (3) to assault, (4) to consult an oracle, (5) to lend, (6) to use, to treat. Σοὶ δ' οὐκ ἐχρησέν οὐδέν, ὧν ἔχεις, κῆκῶν; Hec. 1250. SYN. Θεσπίφδεω, μαντεύομαι, θεσπίζω, δανείζω, εἰσβάλλω, ἐφορμᾶω, εἰσπίπτω, δανείζομαι, διάχραῶμαι.

Χρεία, *as, ἡ*, χρεῖω, et χρεῶ, ὅς, et χρεῶν, subst. [(1) utilitas, (2) necessitas, fatum, (3) oraculum,] use; want, necessity, fate; an oracle. Τίς χρεία σ' ἐμοῦ; Hec. 962. See also A. 342. and Bacch. 507. SYN. Ὀνησις, ἐνδειᾶ, ἀνάγκη, χρεῶς, μῶρος, χρησμός.

Χρεῖος, *α, ὄν*, adj. [(1) utilis, (2) indigus,] useful; in want. Ἐλεύθερος δέ, χρεῖος ὢν, οὐδέν σθένει. Eur. fr. Androm. 16. 3. SYN. Ὀφελίμος, πένης, χρήσιμος.

Χρεῖω, et χρεῶ, *v.* [oraculum edo,] to deliver an oracle. Ὡς γάρ οἱ χρεῖων μυθιστᾶτο. θ. 79. SYN. See Χρᾶω.

Χρεμέτιζω, et χρεμίζω, *v.* [hinnio,] to neigh. Μᾶλᾶ δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ. M. 51. See also Hes. Scut. 348. SYN. Φρίμασσω, φρῶσσῶμαι.

Χρεμέτισμός, *ου, ὁ*, subst. [hinnitus,] a neighing. Καὶ χρεμέτισμός ἀνδάνει. Equit. 550. SYN. Φρῶαγμα.

Χρέμπτῶμαι, *v.* [excreo,] to expectorate. Χρέμπτεται γὰρ ἤδη. Thesm. 388. SYN. Ἀποπτῶ.

* Χρεμύλος, *ου, ὁ*, P. N. [Chremylus.] Χρεμύλος πέπλούτηκ' ἐξάπινης; Plut. 336.

Χρεῶς, χοῆς, et χρεῖος, εἶς, et χρεῶς, subst. [debitum, beneficium, fatum, oraculum, desiderium,] a debt, benefit, fate, an oracle, a longing. Σὺν οὐκ ἐλασσόν, ἢ κείνης χρεῶς. Hec. 880. See also Apoll. 3. 1197. and Nub. 30. SYN. Δάνεισμός, τόκος, ὀφείλημα, μοῖρα, ἔργον, πᾶγμα, μάντευμα, χρεῖα.

Χρῶ, *vid.* Χρεῖω.

Χρή, *v.* [oportet,] it is proper or necessary, it behoves. Τὸ χρῆν νῦν ἐξεσῶ-ζεν. Herc. F. 824. SYN. Δεῖ, χρεῶν, πρέπει.

Χρήζω, Ep. et Ion. χρηζῶ, Dor. χρήσδω et χρήδδω, *v.* [(1) egeo, (2) volo, peto, (3) vaticinor,] to want; wish, beg; to prophesy. Αἰσχροὺν γὰρ ἀνδρᾶ τοῦ μάκρου χρήζειν βίου. Aj. Fl. 473. See also p. 558. SYN. Δεῖμαι, πῶθῶ, ἀπὸρῶ, ἐξαιτῶ, βούλομαι, λιπαῖρῶ, χρησμοδῶ, χράω, χρεῶ, μαντεύομαι.

Χρήμα, ἄτς, τὸ, subst. [res, negotium, in plur. pecunia,] a thing, affair, business; money. Τί χρήμα μαστεύουσά; Hec. 742. SYN. Πρᾶγμα, ἔργον,

¹ On the different governments of Δεῖ and Χρή, see R. P. Orest. 660.

οὐσίᾳ, λήμῳ. ΕΡΙΤΗ. Ἄπορον, φιλόψυχον, ἀνειμένον, σφόν, σμίκρον, σκαιόν, ἔχθρον, εὐδαιμόν.

Χρηματίζω, v. [negotium gero,] to manage, to transact. Καὶ χρηματίζειν πρῶτᾳ περὶ Εὐριπίδου. Thesm. 384. SYN. Βουλευόμεναι, διαλέγεσθαι, πραγμάτευω.

Χρηματῷδαίτης, ου, ὁ, [pecuniae divisor,] an awarder of money. Ἄποι-κος, κτεάνων χρηματῷδαί-τας. Sept. Theb. 726.

Χρηματοποιός, ου, ὁ ἐτ ἡ, adj. [qui pecunias comparat,] money-getting. Καὶ χρηματοποιόν. Eccles. 441.

Χρησίμους, α, ὄν, adj. [utilis,] useful. Φεῦ τὸ χρησίμον φρένων. Phoen. 1754. SYN. See Χρηστός.

Χρησμῷδω, vid. Χρησμφδω.

Χρησμῷδως, vid. Χρησμφδως.

Χρησμός, ου, ὁ, subst. [oraculi responsum,] an oracle. Ἐχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινά. Phoen. 420. SYN. Χρησμφδία, χρησμφδύνη, μαντεῖον, χρηστήριον, θεόπρωπτον, μαντευμά, θέσπισμα. ΕΡΙΤΗ. Τελεσφόρος, πάλαιος, σεμνός, ἀρρήτος, εὐεκής, σάφης.

Χρησμφδύνη, ης, ἡ, subst. [(1) oraculum, (2) inopia,] an oracle; want. Χρησμφδύνη τρύχεσκέν. Apoll. 2: 475. SYN. (1) See Χρησμός, (2) ἀπῶρία, ἐνδεΐα, πένια, χρεία.

Χρησμφδω, et χρησμφδωγέω, v. [vaticinor,] to prophesy. Διατειχίζων, καὶ χρησμφδών. Equit. 815. See also Aves 992.

Χρησμφδία, ας, ἡ, subst. [vaticinatio,] prophecy. Εὐξέμβλητος ἡ χρησμφδία. P. V. 800. SYN. See Χρησμός.

Χρησμφδός, et χρησμφδως, ου, ὁ, subst. [vates,] a soothsayer. Τὸν παρθένον χρησμφδόν. Œ. R. 1199. See also Pax 1094. SYN. Θεσπίδως, μάντις, θεόπρωπος.

Χρηστήριος, α, ὄν, adj. [fatidicus,] prophetic, oracular. Τριπῶδᾳ γὰρ χρηστήριον.¹ Ion 1319. SYN. Μαντεῖον, ἱερεῖον, χρησμός.

Χρηστός, ἡ, ὄν, adj. [(1) utilis, (2) bonus, (3) stultus, vilis,] useful; good; foolish, abject. Τὰ χρήσθ' ἐπιστάμεσθᾶ, καὶ γινώσκόμεν. Hipp. 382. SYN. Χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἀγαθός, ἡδύς, εὐήθης, ἐπιεικής.

Χρηστότης, ητος, ὁ, subst. [probitas,] probity, goodness, virtue. Χρηστότητ' ἡσκηκότᾳ. Eur. Suppl. 882. SYN. Ἀρετὴ, φιλόφροσύνη.

Χρηστῶς, adv. [probe,] honestly, well. Οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρηστῶς. Eccl. 638. SYN. Κάλως, ἡδέως.

Χρίμα, ἄτς, τὸ,² subst. [unguentum,] ointment, unction. Χρίματᾶ μικτὰ φίλεϊ. Call. 5. 16. SYN. Ἄλειψις, ἀλοιφή, ἀλειψᾶ, μύρον, μύρωμα.

Χρίμπτω, v. [(1) appropinquare facio, (2) appropinquo,] to bring near; to approach. Χρίμψε δ' ἐπειτὰ κίων. Apoll. 3. 1285. SYN. Ἐγχριμπτω, πέλᾳζω, ἐγγίζω, ἐμπίπτω, προσβάλλω.

Χρίω, Ion. χριέσκω, v. [unguo, pingo,] to anoint, to besmear, to sting. Ἴους χρίεσθαι χαλκήρεᾶς. a. 262. See also Apoll. 4. 871. SYN. Ἐγχρίω, ἀλειψω, ἐπάλειψω, κεντέω, νύσσω, παράκινεω.

Χρῶς, χροιά, et χροίη, ἄς, ἡ, subst. [color, corpus,] color, the body. Σεφᾶνων οὐ μῖτᾳ χροιά. Cycl. 514. See also Orest. 1312. SYN. Βάφη, χρῶμα, χρώς. ΕΡΙΤΗ. Χιόνεα, λευκὴ, εἰσικτός.

Χρῶτζω, et χρώζω, v. [(1) tango, (2) una cubo,] to touch; to sleep with. Ἦβας τ' ἐρατὸν χρῶτίζει. Heracl. 915. SYN. Χραίνω, συγκοιμᾶσθαι.

Χρῶμαδός, ου, ὁ, subst. [stridor,] gnashing. Δεινὸς δὲ χρῶμαδος γένων. Ψ. 688. SYN. Βρυγμός, ψόφος, κρότος, ἤχος.

Χρῶμις, ου, ὁ, P. N. [Chromius.] Ἀλάστωρ τε, Χρῶμιόν τε. Δ. 295. ΕΡΙΤΗ. Θέδεϊδης.

Χρῶμις, ἴς, ὁ, P. N. [Chromis.] Μυσῶν δὲ Χρῶμις ἦρχε. B. 858.

¹ Χρηστήριον is used in the neuter gender to denote (1) the place where an oracle is delivered, (2) an oracle, and (3) a victim.

² See Dr. Blomf. not. Agam. 93.

- Χρονίζω, v. [(1) longo tempore duro, (2) moror,] to last a long time; to delay. Αἰρεῖ, χρονίζων δωματων ἐξῶπιός. Med. 624. SYN. Βραδύνω, διατρίβω.
- Χρονίος, α, ὄν, adj. [(1) diuturnus, (2) longo post tempore, (3) serus,] long; late; slow. Βεβαρβάρωσαι χρονίος ὦν ἐν βαρβάρους. Orest. 479. SYN. Ἐπί-χρονίος, πολυχρονίος, ὀψίμος, γλίσχρος, βραδύς.
- Χρόνος, ου, ὁ, subst. [(1) tempus, (2) mora,] time, a period; delay. Τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθινῶ. Hec. 238. SYN. Καιρός, αἰών. ΕΡΙΤΗ. Πάνημερὺς, μηνύτης, δεκάσπυρος, πέπρωμένος, θάλλερος, ἀκάμας, δηρὸς, ὀλίγος, πόλυσ, παγκράτης, πάλαιος, ἐπικαιρὸς, ἀτέρμων, τὰχῆπους, γέρων.
- Χρῶς, vid. Χρῶς.
- Χρυσάμοιβός, οὔ, ὁ, adj. [aurum alia pecunia mutans,] changing gold with other money. Ὁ χρυσάμοιβός δ' Ἄρης σωματων. Agam. 426. SYN. Ἀργυράμοιβός.
- Χρυσάμπυξ, ἡκός, et χρυσήνιός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureis frænis insignis,] adorned with golden reins. Ἡ μὲν ἐποιχόμενη χρυσάμπυκὰς ἐντὺν ἵππους. Θ. 382. See also Z. 205. SYN. Χρυσόμυτρος.
- Χρυσανταυγής, et χρυσανγής, ἔος, adj. [auro resplendens,] glistening with gold. Ἀνθίζειν χρυσανταυγῇ. Ion 889. See also C. C. 685.
- Χρυσάωρ, ὄρος, et χρυσάορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ensem aureum habens,] having a golden sword. Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορὰ θήσασθαι μήτηρ. Hom. Apoll. 123. See also E. 509.
- Χρυσάωρ, ὄρος, ὁ, P. N. [Chrysaor.] Ἐκθόρε Χρυσάωρ τὲ μέγας, καὶ Πηγᾶσος ἵππος. Hes. Theog. 281.
- Χρυσάσπις, ἰδός, adj. [aureum clypeum gestans,] having a golden shield. Παλλὰδος χρυσάσπιδός. Phœn. 1387.
- Χρυσάρματός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum currum habens,] having a golden chariot. Χρυσαρμάτου Κάστῳρος. Pyth. 5. 10.
- Χρυσανγής, vid. Χρυσαντῆγής.
- Χρῦσειός, poet. pro χρῦσεός, α, ὄν, adj. [aureus,] golden. Χρῦσειας ἐπὶ ἄρονος. Orest. 803. See also Med. 974. SYN. Χρυσήρης, ἀμφίχρυσός, πάγχρυσός, χρυσόδετός, χρυσόκόλλητός, χρυσόστρυφός, χρυσόδμητός, χρυσήλατός.
- Χρυσέοβόστρυχός, vid. Χρυσόκῆμης.
- Χρυσέοδμητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex auro factus,] made of gold, golden. Χρυσέοδμητοῖσιν ὄροισι. Choëph. 607. SYN. See Χρῦσειός.
- Χρυσέοκύκλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum orbem habens,] golden-orbed. Χρυσέοκυκλον φέγγος. Phœn. 180.
- Χρυσέομαλλός, et χρυσόμαλλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [vellus aureum habens,] having a golden fleece. Κεῖρ-εσσαῖν ἔχειν χρυσέομαλλόν. Eur. Electr. 725. See also Orest. 993.
- Χρυσέονωτός, et χρυσόνωτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum dorsum habens,] having a golden back, gilded. Ἐπὶ χρυσέονωτον ἀσπίδα τάν. Eur. fr. Antig. 18. 1. See also Aj. Fl. 847.
- Χρυσέοπήληξ, et χρυσόπήληξ, ἡκός, adj. [auream habens galeam,] having a golden helmet. Βρισάρματ' ἐ, χρυσέοπήληξ. Hom. Hymn. 7. 1. See also Sept. Theb. 102.
- Χρυσέοπήνητός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex aureis staminibus contextus,] interwoven with gold. Χρυσέοπήνητων φάρων. Orest. 831. SYN. Χρυσέοστόδός, χρυσόπέπλος.
- Χρῦσεός, vid. Χρῦσειός.
- Χρυσέοσάνδαλός, et χρυσόπέδιλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aurea sandala habens,] having golden sandals. Τὸ χρυσέοσάνδαλόν ἵχνης. Orest. 1473. See also Hes. Theog. 454.
- Χρυσέοστεφάνός, et χρυσοστεφάνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aurea redimitus corona,] wearing a golden crown. Τάν χρυσέοστεφάνον κῶραν. Ion 1085. See also Hom. Hymn. 5. 1. SYN. Χρυσόμυτρος, εὐστεφάνός:

Χρυσέοστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [auro ornatus,] ornamented with gold. Ἰκάνω χρυσέοστους δόμους. Pers. 164.

Χρυσέοτευκτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex auro factus,] made of gold, golden. Χρυσέοτευκτον στέφανον περὶθέσθαι. Med. 980. See also Phœn. 227.

SYN. Χρυσόδητος, χρύσεός, χρύσειός, χρυσήρης.

Χρυσέοτύπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex auro confectus,] made of beaten gold. Ἐπὶ δὲ χρυσέοτύπῳ κράνει. Eur. Electr. 470. SYN. See Χρύσεός.

Χρύση, ης, ἡ, P. N. [Chrysa,] a city in Phrygia. Ὅς Χρύσην ἀμφὶβέβηκας. A. 37.

Χρυσήϊς, ἰδός, ἡ, P. N. [Chryseis,] Χρυσήϊδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίου. Agam. 1414. EPIITH. Κούρη, καλλιπάρης.

Χρυσηλακάτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureas habens sagittas,] having golden arrows. Ἐν χορῷ Ἀρτεμίδος, χρυσηλακάτου. Π. 183. EXP. Χρυστοζός.

Χρυσήλατός, ου, ὁ et ἡ, adj. [ex auro ductus,] wrought of beaten gold, golden. Χρυσήλατοις πόρπαισί. Phœn. 60.

Χρυσήνιός, vid. Χρυσάμπυξ.

Χρυσήρης, εὖς, adj. [ex auro fabricatus,] made of gold, golden. Ἀρκτος στρέφουσ' οὐραϊὰ χρυσήρει πύλω. Ion 1154. SYN. See Χρύσειός.

Χρύσης, ου, ὁ, P. N. [Chryses,] Τὸν Χρύσην ἡτίμησ' ἀρητήρᾳ. A. 11. EPIITH. Ἰερεὺς Ἀπόλλωνος, γέρον.

* Χρυσῖον, dim. a Χρυσός, q. v.

Χρυσίς, ἰδός, ἡ, subst. [aurea vestis, patera, crepida,] a golden robe, cup, slipper. Ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων. Acharn. 74. SYN. Χρυσέα φιάλη.

Χρυσόβωλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [auri glebas habens,] having golden soil. Ὅτ' ἡλθόμεν γῆς χρυσόβωλῶν εἰς λῆπας. Rhes. 918.

Χρυσόγυν, ης, ἡ, P. N. [Chrysogone,] Οὐρανίαν, ἀγνῆς ἀνθεμῖ Χρυσόγυνας. Theocr. Ep. 13. 2.

Χρυσόδαιδάλός, et χρυσόδαιδαλτός, ου, ὁ et ἡ, adj. [auro artificiose ornatus, auro variegatus,] variegated with gold. Ὡ χρυσόδαιδάλῶν ἕμὸν μέλημα. Eccles. 965. See also Iph. A. 219.

Χρυσόδετός, ου, ὁ et ἡ, adj. [auro ligatus,] bound with gold. Ἰδε χρυσόδετον σώματος ἀλκήν. Rhes. 379. SYN. See Χρύσεός.

Χρυσόζυγός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum jugum habens,] having a yoke of gold. Χρυσόζυγὸν ἄρμα. Hom. Hymn. 30. 15.

Χρυσόθεμις, ἰδός, ἡ, P. N. [Chrysothemis,] one of the daughters of Agamemnon. See in Ἠλέκτρα.

Χρυσόθρονός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum thronum habens,] having a golden throne. See in Θαλαπῖα.

Χρυσόκάρηνός, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum caput habens,] golden-headed. Τάν τε χρυσόκάρανόν. Herc. F. 375.

Χρυσόκέρως, ωτός, adj. [aurea cornua habens,] golden-horned. Χρυσόκέρωτ' ἐλάφον. Helen. 381.

Χρυσόκόλλητός, et χρυσόκολλός, ου, ὁ et ἡ, adj. [auratus,] gilded. Καὶ χρυσόκολλήτοισιν ἐμβέβως δίφροις. Phœn. 2. See also Eur. fr. Palam. 4.

Χρυσόκῆμης, χρυσέοβόστρυχός, χρυσόχαίτης, et χρυσόπλοκάμυς, ου, ὁ et ἡ, adj. [cui aurea est coma,] golden-haired. Χρυσόκῆμης ἔδωκ' ἄλεκτρον ζῶαν; Troad. 258. See also Phœn. 198. Anacr. 6. 2. and Hom. Apoll. 205.

Χρυσόλογχός, ου, ὁ et ἡ, adj. [auream lanceam habens,] having a golden lance. Τῆς χρυσόλόγχου Παλλᾶδος κέκλημεν. Ion 9.

Χρυσόλοφός, ου, ὁ et ἡ, adj. [auream cristam habens,] golden-crested. Ἐφ' οἷσπερ, ὦ χρυσόλοφᾷ. Lysistr. 344.

Χρυσόλυρης, ου, adj. [auream habens lyram,] having a golden lyre. Ζεὺ μεγάλων μὲ, χρυσόλυρα τέ. Thesm. 315.

Χρυσόμαλλός, vid. Χρυσέομάλλος.

Χρυσόμηλόνθιόν, ου, τὸ, subst. [aureus scarabæus,] a golden beetle or chafer. Ἀνάβαινέ δεῦρ, χρυσόμηλόνθιον. Vesp. 1332.

Χρυσομίτρης, ου, adj. [auream habens mitram,] golden-mitred. Διάσσει τὸν χρυσομίτραν. Cē. R. 209. SYN. See Χρυσεοστέφανός.

Χρυσόνυμς, ου, ὁ et ἡ, adj. [dives,] wealthy. Χρυσόνυμον γενεᾶς ἰσοθῆς. Pers. 81.

Χρυσόνωτος, vid. Χρυσῶνωτος.

Χρυσόπαστος, ου, ὁ et ἡ, adj. [deauratus, auro pictus,] gilded. Βίον· τὰ χρυσόπαστὰ δ' ἐ-σθλᾶ. Agam. 749.

Χρυσοπέδιλος, vid. Χρυσῆοσάνδαλος.

Χρυσόπεπλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aurea veste indutus,] clad in golden robe. Τῇ χρυσόπεπλῳ, Μοῦσᾶ. Anacr. 150.

Χρυσόπηληξ, vid. Χρυσῆοπήληξ.

Χρυσόπλοκάμυς, vid. Χρυσόκομης.

Χρυσόπτέρως, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureas alas habens,] golden-winged. Ἴριον δ' ὄτρυνε χρυσόπτέρων. O. 398.

Χρυσόρως, et χρυσόρρυτος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aurifluus,] flowing with gold. Τμῶλον χρυσόρου. Bacch. 154. See also P. V. 830.

Χρυσός, ου, ὁ, et dimin. χρυσόν, ου, τὸ, subst. [aurum,] gold. Πόλυν δὲ ξύν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα. Hec. 10. See also Acharn. 1199. EPIITH. Ἄπυρς, ἔχιστος, ἐρίτιμος, τιμίεις, εὐεργής, ἀφειδής, φαινεύς, ἐρύθρως, ἄγλαός, δόλεις, κίβδηλος, πανδύματρω, πικρὸς. PHR. Δεξιωμα κάλλιστον βροτοῖς.

Χρυσοστέφανός, vid. Χρυσῆοστέφανός.

Χρυσόστρυφος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui auro torquetur,] twisted or bent with gold. Λυκεῖ ἀναξ· τὰ τὲ σὰ χρυσόστρυφων. Cē. R. 203.

Χρυσότευκτος, vid. Χρυσῆοτευκτός.

Χρυσότευχης, ἔως, adj. [aureis armis indutus,] clad in golden armor. Ὁ χρυσότευχης δ' οὐνέκ' ἀγγέλου λῶγων. Rhes. 336.

Χρυσότοξος, ου, ὁ et ἡ, adj. [arcum aureum habens,] having a golden bow. Χρυσότοξον θέμεναι. Olymp. 14. 15.

Χρυσότρίαινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [tridentem aureum habens,] having a golden trident. Δεῦρ' ἔλθ' ἐς χόρον, ὃ χρυσότρίαινε. Equit. 556.

Χρυσόφαεννος, ου, χρυσόφαις, et χρυσόφειγής, ἔως, adj. [auro fulgens,] golden-beaming. Χρυσόφαινων πτέρυγων. Anacr. 83. See also Hipp. 1270. and Eur. fr. 10. 1.

Χρυσόφαλῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureas phaleras habens,] having golden trappings. Βρέμοντά, χρυσόφαλῶρον, ἐνδ-πλόν. Troad. 522.

Χρυσόφορος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aurum gestans,] wearing gold. Ἐκ χρυσόφρου δειρῆς. Hec. 150.

Χρυσόφυλαξ, ἄκος, ὁ, subst. [auri custos,] gold-keeper, Δελοῖ σ' ἐθεντο χρυσόφυλάκᾳ τοῦ θεοῦ. Ion 54.

Χρυσόχαιτης, vid. Χρυσόκομης.

Χρυσόχαλινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [aureum frænum habens,] golden-bitted. Χρυσόχαλινων πατάγον ψάλλων. Pax 154.

Χρυσόχρῳ, v. [aurum fundo,] to fuse or melt gold. Ὁ δὲ χρυσόχρῳ γέ. Plut. 164.

Χρυσόχρως, ου, ὁ, subst. [auri fusor,] one who melts gold, a goldsmith. Ὡ χρυσόχρῳ, τὸν ὄρμον, ὃν ἐπεσκευασάς. Lysistr. 408.

Χρυσῶ, v. [auro obduco,] to gild. Παλλᾶδιων χρυσουμένων. Acharn. 447. SYN. See Κᾶτᾶχρυσῶ.

Χρῶσω, ἄτος, τὸ, subst. [vas aureum,] a gold cup or vase, gold plate. Φράζε μοι χρῶσωμάτᾳ. Ion 1429.

Χρῶσπης, χρῶσπος, ου, ὁ et ἡ, et χρῶσπις, ἰδός, ἡ, adj. [aureum vultum habens,] gold-faced. Μόλε, χρῶσπᾶ, τινάσσων. Bacch. 553. See also Eur. Electr. 740, and Thesm. 328.

Χρῶζω, χρῶίζω, et χρωτίζω, v. [(1) tango, (2) coloro, (3) polluo,] to touch, to color, to pollute. Γόνᾶτᾳ μὴ χρῶζειν ἐμᾶ. Phœn. 1635. See also Nub. 516. SYN. Μόλυνω, ἄπτῶμαι, πρόσάπτω.

- Χρῶμα, ἄτος, τὸ, subst. [color,] color. Εἰ χρῶμα ταῦτος κουρίμης ἔσται τρίχης. Eur. Electr. 521. SYN. Χρῶα, χροιά.
- Χρῶς, ὡς, et χρῶς, χρῶς, ὁ, subst. [(1) cutis, (2) corpus, (3) color,] skin; body; color. Τί γάρ σὺν ὁμῶα χρῶς τέ συντέτηχ' ὁδῆ; Med. 687. See also H. 207. SYN. Διφθέρα, σῶμα. EPIITH. Μάλλθακός, γέρων, φόνιός, λεπτός.
- Χυλός, οὔ, ὁ, subst. [succus,] juice. Φιλίας χυλῶ, καὶ ξυγγνώμη. Pax 997.
- Χυρίζω, v. [sapidum reddo,] to render tasty or agreeable. Οἵπερ ἀρμόδιαν ἐχύμισαν. Thesm. 169.
- Χυσις, ἔως, ἡ, subst. [effusio, effusum,] a pouring forth, a stream. Πάτηρ, τὰδ' ἐκχεύουσα γάπτον χυσίην. Choëph. 91. SYN. Ἐκχυσις, κρουῖς, ἀπορρώξ.
- Χυτλάζω, et χυτλῶ, v. [(1) effundo, (2) perfundo oleo aqua mixto, lavo,] to pour out, to bathe with oil and water, to wash. Ὑγρὸν χυτλάσον σῆαυτον. Vesp. 1208. See also Apoll. 4. 1311. SYN. Διάχῶ, ἀλείφω, νίπτω, ἐκχέω, ἐκχεύω.
- Χυτλόν, οὐ, τὸ, subst. [(1) aqua ad lavandum, (2) oleum aqua mixtum, (3) libatio,] water to wash in, oil and water, a libation. Χυτλὰ τὲ οἱ χεύοντο. Apoll. 2. 928. SYN. Ἐνάγισμα, χόη, ὑδρέλαιον.
- Χυτός, et χωστός, ἡ, ὄν, adj. [fusus, adgestus,] poured, piled up. Ἄλλα μὲ τεθνεῖωτὰ χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυπτοι. Z. 464. See also Rhes. 414.
- Χύτρα, ¹ as, ἡ, χυτρός, οὐ, χυτρώπους, πῶδος, ὁ, dimin. χυτρίδιον, et χυτρίον, οὐ, τὸ, subst. [olla,] a pot, a pitcher. Ἐπὶ τὴν χυτράν ἐλθῶν. Plut. 686. See also Acharn. 1078, 462, 1174, and Hes. Op. 746. SYN. Λόπας, ἀγγεῖον.
- Χυτρείς, α, ὄν, et χυτροῦς, οὔ, adj. [fictilis,] of pots. Καὶ πατάγον χυτρείον. Lysistr. 329. SYN. Κεράμητις.
- Χυτροί, vid. Χύτρα, not.
- Χυτρώπους, vid. χύτρα.
- Χωλεύω, v. [(1) claudus sum, (2) claudum facio,] to be lame; to make lame. Χωλεύων, ὅπῃ δὲ κνῆμαι ῥώνοντο ἀραιαί. Y. 37. SYN. Σκάζω, ὑποσκάζω.
- Χωλοποιός, οὔ, adj. [claudos faciens,] making persons lame. Τὸν χωλοποιόν. Ran. 869.
- Χωλός, ἡ, ὄν, adj. [claudus,] lame. Χωλοί γ' ἀρτίως γέγενήμεθα. Cycl. 630.
- Χῶμα, ἄτος, τὸ, subst. [agger,] a mound. Πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τάφον. Hec. 221. SYN. Πρόσχωμα, χοῦς, τῆφρος, σωρός.
- Χώννυμι, et χωννῶ, f. χώσω, v. [aggerem duco, sepelio,] to heap up, to bury. Ἐπεὶ μοι τυμβὺς οὐ χωσθήσεται. Iph. A. 1442. SYN. Τυμβόχῳ, σωρεύω.
- Χώρα, as, ἡ, subst. [(1) locus, sedes, (2) solum, (3) dignitas,] a place, an abode, a country; space; office. Τὰν Πηνειοῦ σεμνὰν χώραν. Troad. 216. SYN. Χῶρος, γῆ, πῆδον. EPIITH. Ἰέρα, εὐδαίμων, εὐίππος, ἀβᾶτος, νησαία, πόλυολβός.
- Χωρεῶ, v. [(1) eo, (2) cedo, (3) capio,] to go; to retire; to contain. Χωρεῖτε νῦν ἕκαστος. Orest. 1695. SYN. Προσχωρεῶ, ἀναχωρεῶ, πορεύομαι, ὑποχωρεῶ, ἀναχάζομαι, δεχῶμαι.
- Χωρίζω, v. [secerno,] to separate. Χωρίσας τέκνων μόνον. Hec. 757. SYN. Ἀποχωρίζω, διακρίνω, νοσφίζω.
- Χωρίον, vid. Χῶρος.
- Χωρίς, adj. et præp. [(1) seorsim, (2) sine,] apart; without. Ἀδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Hec. 2. SYN. Ἀμφίς, ἀνευ, ἀπάνευθε.
- Χῶρος, οὐ, ὁ, et dimin. χωρίον, οὐ, τὸ, subst. [locus, ager,] a place, ground, a land. Μακρὰ δὲ χῶρος ἐστ' ἐκεῖ κέκλησμένως. Ion 286. See also Pax 282. SYN. Χώρα, τόπος, θῶκος, πῆδον, ἄγρος. EPIITH. Ἐρημός, ἀτερπής, ἐρατός, ἐπιτερπής, ὑλκής, ψάμαθώδης, ἀριστός, κατ'ἀκρημνός, ὀλιγός, λευρός, οἰδύπλός, διὰμέτρητός, προῦλός, εὐώδης, πόλυολβός, ἰμερῶεις, εὐβότος, ὁφναῖος.
- Χωστός, vid. Χυτός.
- Χώω, vid. Χάλλω.

¹ Χύτραι and Χύτροι was the name of a part of the Athenian festival called Διονύσια ἐν Ἀλμυναίς, and celebrated on the same day as the Χόες. See above, at the word Χόες.

Ψ.

* Ψαίρω, f. ἄρῳ, v. [rado, susurro, trepido,] to graze, to sweep. Λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτέρους. P. V. 402. SYN. See Ψᾶω.

Ψαιστὸν, οὖ, τὸ, subst. [libum, placenta hordea oleo et melle confecta,] a cake of barley. Οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἱερεῖόν. Plut. 1115.

Ψᾱḱās,¹ et ψῖās, ψέḱās, ἄδῶς, ἡ, subst. [(1) particula quælibet minima, (2) ros, (3) gutta,] a small part, a little piece; dew; a drop. "Ενδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψᾱḱās ἦν. Pax 121. See also Π. 459. SYN. Δρόσος, σταγὼν, στάλαγμα, ῥάνις.

EPITH. Διᾱ, ἀμβροσία, χειμῆρια.

Ψαλιδόστομος, ου, ὅ et ἡ, adj. [forcipem in ore habens,] having a mouth armed with scissars. Ψαλιδόστομοι, ὀστράκδοερμοι. Batrach. 286.

Ψαλίζω, f. ξω, v. [forcipe reseco,] to clip. Θέλεις λαβὼν ψαλίξω; Anacr. 12. 3. SYN. Τέμνω, κείρω.

Ψαλῖον, ου, τὸ, subst. [frænum,] a bridle. See in Χρυσόχαλινός. SYN. Χάλινός. EPITH. Προχειρόν.

Ψάλλω, v. [tango, carpo, tangendo moveo, fidibus cano,] to strike, to play on a musical instrument, to sing. Καὶ ψάλλ' εἰθεῖραν. Pers. 1063. SYN. Φορμίζω.

Ψαλμός, οὖ, ὁ, subst. [(1) nervi pulsus, (2) carmen,] the twang of a string; a song. Τοξήρει ψαλμῷ, τοξεύσας. Herc. F. 1055. SYN. Μολπή, αοιδή.

EPITH. Ὀξύφωνός, ἡδύς.

* Ψαμάθη, et ψαμάθειᾱ, ἡ, P. N. [Psamathe,] the wife of Proteus. Ψαμάθην, ἐπειδὴ λέκτρ' ἄφην Αἰάκοῦ. Helen. 7. See also Pind. Nem. 5. 23.

Ψαμάθος, et ψάμμός, ου, et ψάμμη, ἡ, subst. [arena,] the sand, the beach.

Ω ψαμάθοι πόλιν ἡδὺς ἀκτᾱς. Hipp. 1124. See also μ. 243. and Lysistr. 1263. SYN. Ἄμαθος, ἄμμος, λάιγξ, θίν. SYN. Κυανέα, λευκοφᾱῆς, λευρά, παρακτῖα, ἀκύναντος, διψᾱς, ἄλῖα, λεπτή.

Ψαμάθωδης, ἑός, adj. [arenosus,] sandy. Διᾱ ψαμάθωδεᾱ χῳρόν. Hom. Merc. 75. SYN. Ἄμαθῶεις.

Ψάμμη, et ψάμμός, vid. Ψαμάθος.

Ψάρ, Ion. ψήρ,² ρός, ὁ, subst. [sturnus,] a starling. Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νεφός ἐρχεταί. P. 755. See also Π. 583. EPITH. Τανυσίπτέρους.

Ψαρός, ἂ, ὄν, adj. [sturni colore, varius,] of the color of the starling, variegated. Τὸν ψαρὸν ἱππόν; b. ἱππὸν; οὐκ ἀκούετῃ. Nub. 1225. SYN. Ποικίλος.

Ψάω, v. [tango,] to touch. "Εψαυσά πηγῆς. Pers. 207. SYN. Ψᾶω, συμβάλλω.

Ψαφᾱρότριχος, ὄν, adj. [squalidos pilos habens,] having squalid locks or wool. Ψαφᾱρότριχᾱ μῆλ' ἐνθμενεῖν. Hom. Hymn. 18. 32.

Ψαφᾱρός, Ion. ψαφῆρός, ἂ, ὄν, adj. [squalidus, siccus,] squalid, dry. Δουλίαν, ψαφᾱρᾱ σποδῶ. Sept. Theb. 312. SYN. Ξηρός, ἀνχυμῆρος, ἀνᾱλέος, ψαμάθωδης.

Ψαφᾱρόχροός, ου, ὅ et ἡ, adj. [qui squalida est cute,] having a parched skin. Ψαφᾱρόχρουν κᾱρα πουλύπινές τ' ἔχων. Rhes. 712.

Ψᾶω, v. [(1) attingo, (2) tergo, (3) in tennes partes comminuo, (4) mulceo,] to touch; to wipe, graze; to break to pieces; to stroke, soothe. Καὶ ψῇ κᾱτ' ἄκρας σπῖλᾱδός. Trach. 680. SYN. Ψάω, ψήχω, ψαίρω, προσψάω, προσεγγίζω, λεπτύνω, θιγγᾶνω, ψηλάφᾶω.

Ψεγῖός, vid. Ψογῆρός.

Ψέγω, v. [reprehendo, vitupero,] to reprove, censure, disparage. Γῆρας ψε-

¹ Ψᾱḱās, ἄδῶς, ὁ, is a P. N. Acharn. 1149.

² On the orthography of ψᾱρ and ψῆρ, see A. Gell. lib. 13. c. 19.

γοντες, καὶ μακρὸν χρόνον βίον. Alcest. 686. SYN. Μωμάδμαι, λοιδορῶ, μέμφομαι, ὑβρίζω, ἀτίζω.

Υεδνός, ἡ, ὄν, adj. [raro8 habens pilos,] thin-haired, nearly bald, bare. Υεδνή δ' ἐπενήνθη λάχιν. B. 219. SYN. Υλδς.

Υεδυρός, et ψεθυρός, ἁ, ὄν, adj. [fallax,] fallacious. Υεδυραὶ τρίβοι τ' ἐρώτων. Aesch. Suppl. 1050.

Υεκάζω, v. [stillo,] to drop, to rain. Ἡ βροντῶμεν, ἡ ψεκάζομεν. Nub. 580. SYN. Στάλάσσω, βρέχω.

Υεκάς, idem quod Υάκάς, q. v.¹

Υελλός, ἡ, ὄν, adj. [(1) balbus, (2) obscurus,] stammering; obscure. Τῶν δ' εἰ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσείρετόν. P. V. 841. SYN. Δύσγνωστός, τραυλός, μῦγιλᾶλός.

Υευδαγγέλης, et ψευδάγγελός, ον, ὁ et ἡ, subst. [nuncius mendax,] a lying messenger. Ἐοικέν οὐ ψευδαγγέλης εἶν' ἄγγελός. Aves 1340. See also O. 159. SYN. See Υεύστης.

Υευδάμαζός, ὄς, adj. [falsa crepans,] falsely crackling. Σέλ-λου, τοῦτον τὸν ψευδάμαζόν. Vesp. 325.

Υευδαρτάβας, ον, ὁ, P. N. [Pseudartabas.] Καὶ νῦν ἄγοντες ἡκόμεν Υευδαρτάβαν. Acharn. 91.

Υευδάτράφαξ, ἴος, ἡ, subst. [vox ab Aristophane confecta,] "false orrache; met. a calumny." Sanxay. Ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδάτράφαξ πλέα. Equit. 630.

Υευδηγῶρῶ, vid. Υεύδω.

Υευδής, et ψυθής, ἔος, adj. [falsus,] false. Ξύθαλπῃ, μύθοις ψευδέσιν· νόσημά γάρ. P. V. 706. See also Agam. 1056.

Υευδοκῆρυξ, υκός, ὁ, subst. [falsus præco,] a false herald. Τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκῆρυκας, κἀκούς. Philoct. 1306. SYN. Υεύστης.

Υευδόλγος, vid. Υεύστης.

Υευδωμαντίς, ἔως, ὁ et ἡ, subst. [falsus vates,] a false prophet. Ὡς ψευδωμαντίς. Cæ. C. 1097. SYN. Υευδοπρόφήτης.

Υευδυνίτρος, ον, ὁ et ἡ, adj. [falso nitro mixtus,] mixed with adulterated nitre. Υευδυνίτρον κύνίας. Ran. 712.

Υευδυνύμφευτός, ον, ὁ et ἡ, adj. [non re ipsa junctus in nuptiis,] not really married. Δώρημά Κυπρίδος ψευδυνυφέντους μάθη. Helen. 883.

Υευδύπατωρ, πατήρ, ὁ, subst. [falsus pater,] a false father. Υευδύπατωρ, ἰδέ τόνδε τέου τρίτον. Call. 6. 99.

Υευδορκῶ, v. [falso juro, perjuro,] to swear falsely. Καὶ μὴ κατὰθεῖς ψευδορκήσεις. Eccles. 601.

Υεύδορκός, ον, ὁ et ἡ, adj. [qui falso jurat,] perjured. Τοῦ ψευδόρκου, καὶ ξεινᾶπα. Med. 1389. SYN. Ἐπιτορκός.

Υεύδός, et ψυθός, ἔος, τὸ, subst. [mendacium,] a lie. Πόλλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἐπη. Helen. 308. See also Agam. 970. SYN. Ἀπατή, πλάνη. EPIITH. Ἀτάσθαλόν, κερδαλέον, πολυδαίδαλόν, ποικίλδον.

Υευδοστομέω, vid. Υεύδω.

Υευδόφημος, ον, ὁ et ἡ, adj. [falsam famam adferens,] false-reporting. Καὶ ψευδόφημά. Cæ. C. 1517. SYN. See Υεύστης.

Υεύδω, ψεύδμαι, ψευστῶ, ψευδηγῶρῶ, et ψευδοστομέω, v. [mentior,] to lie, to deceive. Πόλλ' ἐλπίδες ψεύδουσι κἀλόγοι βροτούς. Eur. fr. Prôtes. 6. See also T. 107. P. V. 1068. Cæ. C. 1127. SYN. Ἀπάτῳ, ἐξάπάτῳ, κατὰψεύδμαι.

* Υευδώνυμος, ον, ὁ et ἡ, adj. [falso nominatus,] wrongly named. Ἡξεῖς δ' ὑβριστὴν ποτᾶμόν οὐ ψευδώνυμόν. P. V. 742.

Υευδωνύμως, adv. [falso nomine,] by a wrong name. Υευδωνύμως σὲ δαίμονες Προμηθεᾶ. P. V. 85. SYN. Υευδός, μάταιως.

* Υευδώς, adv. [falso,] falsely. Ἰσθὶ μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν. Iph. A. 1005. SYN. Υευδωνύμως, μάταιως.

¹ "Υακάς Ἀττικῶς, ψεκάς Ἑλληνικῶς." Mæris Atticist.

Ψεύστης, et ψευδόλογος, ου, ο, subst. [mendax,] a liar. Ψεύσται φανούμεθ' ; Antig. 1195. See also Ran. 1569. SYN. Ψευδόφημος, ψευδόκηρυξ, ψευδάγγελος, ψευδής, φέναξ, ἀλάζων.

Ψεφνός, ή, ον, adj. [obscurus,] obscure, dark. *Ος δὲ διδάκτ' έχει, ψεφνός ἀνήρ. Pind. Nem. 3. 71. SYN. Σκύτεινος, ἀφανής, ἀνωϋμός.

Ψήγμα, αῖτος, τὸ, subst. [ramentum,] a splinter, dust. Πέμ-πει βράχυν ψήγμα δυσδάκρυτον. Agam. 429.

Ψήκτρα, as, ή, subst. [strigil,] a curry-comb. Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας. Hipp. 1169. SYN. Στλεγγίς, κτείς, ξύστρον.

Ψηλάφῶ, v. [(1) contracto, (2) perscrutor,] to feel, handle; explore. Ἐψηλάφωμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα. Pax 689. SYN. Ἀμφάφῶ, ψάω, ψᾶω, ψήχω, ἐξερυνᾶω.

Ψήν, ηνός, ο, subst. [culex in caprificis pascens,] a fig-gnat. See in Κνίψ.

Ψηνίζω, v. [(1) rado, (2) caprifico,] to scrape. See in Λυδίζω.

Ψήρ, vid. Ψάρ.

Ψῆτᾶ, ης, ή, Att. pro ψήσσα, subst. [(1) rhombus, (2) anas,] (1) a turbot, (2) a duck. Κἂν ὥσπερι ψῆτταν δόκῳ. Lysistr. 113.

Ψηφίζω, v. [(1) calculis computo; (2) decerno,] to calculate; to decree. Νομοισὶ τοῖς ἐκείθεν ἐψηφισμένους. Heracl. 142. SYN. Λογίζομαι, ἀνατίθημι, κυρῶ, χειροτόνῶ, ἐπαρίθμῶ, γνωμὴν τίθεμαι, ψήφον φέρω.

Ψηφίς, ἰδός, ή, subst. [(1) lapillus, (2) decretum,] a pebble; a decree. Ἵπὸ ψηφίδος ἅπασαι. Φ. 260. SYN. Ψήφος.

Ψήφισμά, αῖτος, τὸ, subst. [decretum,] a decree. Μῆτροισί, καὶ σταθμοῖσιν, καὶ ψηφισμάσιν. Aves 1041. SYN. Ψηφίς, δόγμα, ψήφος.

Ψηφισμάτοπώλης, ου, ο, subst. [decretorum venditor,] a decree-seller. Ψηφισμάτοπώλης εἰμί. Aves 1037.

Ψηφοποιός, ου, ο, subst. [(1) calculorum confector, (2) hariolus,] a maker of counters; a juggler. Ψηφοποιός εὐρέθης. Aj. Fl. 1135.

Ψήφος, ου, ή, subst. [(1) calculus, (2) suffragium,] a pebble; a vote. Εἰς τήνδὲ παῖδᾶ ψήφον ὥρισαν φόνον. Hec. 259. SYN. Ψηφίς, λίθος, λίθαξ, κροκάλη, κρίσις, ψήφισμά. EPIITH. Δυσμένης, φόνια, ὄσια, εὐσεβεσάτη, ἱέρα.

Ψήχω, v. [(1) rado, (2) delinio,] to scrape; to stroke. Μονάμπυκον δὲ Μενέλεως ψήχων δερην. Helen. 1566. SYN. Καταψήχω, ψᾶω, τρίβω, ξέω, θωπεύω, ψηλάφῶ.

Ψῖθος, Ion. ψιῖθος, ου, ή, subst. [storea, teges,] a mat, a rug. Ποία ψῖθος; μὴ μοίγῃ. Lysistr. 922. SYN. Φορμός.

Ψῖς, vid. Ψᾶς.

Ψιθύριζω, v. [susurro,] to whisper. Ὅπταν πλατᾶνος πτέλεξ ψιθύρίζη. Nub. 1008. SYN. Ψαίρω.

Ψιθύρισμα, αῖτος, τὸ, subst. [susurrus,] a whisper, a murmur. Ἄδῃ τὶ τὸ ψιθύρισμα. Theocr. 1. 1.

Ψιθύρος, α, ον, adj. [susurrans, vituperans,] whispering, calumnious. Τοιουτοῦ δὲ λόγου ψιθύρους πλάσσων. Aj. Fl. 148. SYN. Ψιθύρίζων, ψεδύρος, λοιδύρος.

Ψιλός, ή, ον, adj. [tenuis, merus, nudus, leviter armatus,] slender, pure, naked, bare, light-armed. Ψιλόν δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέᾳ πήρην. v. 437. SYN. Γυμνός, ψεδνός, λεπτός, ἄοπλος.

Ψιμάθιον, ου, τὸ, subst. [cerussa,] white paint. Ἐγὼ δὲ κατὰ πῆλασμένη ψιμάθιον. Eccles. 878.

Ψίτᾶ, vide Ψύτᾶ.

Ψιχάρπαξ, ἄγος, ο, [nomen muris,] the name of a mouse. Παρὸς δυστήνου Ψιχάρπαγος. Batrach. 104.

Ψόγερός, et ψεγίος, α, ον, adj. [ad reprehensionem proclivis,] censorious. Ψόγερὸν Ἀρχιλόχον βαρῦλό-γοις. Pyth. 2. 100. See also Nem. 7. 102.

Ψόγος, ου, ο, subst. [reprehensio,] blame, censure. Κάμοι μὲν ἔλθῃ φαῦλος, ὡς δούλω, ψόγος. Phoen. 92. SYN. Ἐγκλημα, μέψις, ὀνειδός, κατηγορία. EPIITH. Μέγας, πόλως, σκότεινός.

Ψόλλεις, εσσα, εν, adj. [(1) ardens, (2) fumidus,] burning; smoking. Κρονίδης ἄφειε ψόλδεντᾶ κέρανυν. Ω. 538. SYN. Κάπνώδης, αἰθαλδεις.

Ψόλκομπια, as, ἡ, subst. [fumosa seu vana jactatio,] Ἐγέλασα ψόλκομπiais. Equit. 693. SYN. Μεγάληγορία, ἀλαζονεία, ἀλαζδονευμά.

Ψόφω, v. [(1) strepitum edo, (2) pulso (portam),] (1) to make a noise, (2) to knock (at the door.) Ὅταν πύλαι ψόφωσι. Herc. F. 78. SYN. Ἠχέω, δονπέω, κτύπέω.

Ψόφος, ου, ό, subst. [strepitus,] a noise. Ἐν πόλει ψόφον πλέα. Ion 603. SYN. Ἄραγμός, κτύπος, δοῦπος, θορύβος. EPIITH. Κένος.

Ψύθης, vid. Ψευδής.

Ψύθος, vid. Ψευδός.

Ψυκτήριός, α, ον, adj. [refrigeratorius,] refreshing. Ψυκτήριᾶ. Eur. fr. Phaeth. 12. 1.

Ψύλλα, ης, ἡ, ψύλλος, ό, subst. [pulex,] a flea. Καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγῳ σοι. Plut. 537.

Ψύρια, as, ἡ, P. N. [Psyria,] an island in the Aegean sea. Νησοῦ ἐπὶ Ψύρης. γ. 171.

Ψύττᾶ, (rectius ψιττᾶ. Vid. Schol. Theocr. 4. 44. and Hesych. v. ψιττάζων.) interj. [heus,] ho! Ψύττ· οὐ τὰδ' οὖν, οὐ τὰδὲ νέμῃ; Cycl. 49. SYN. Σιττᾶ.

Ψυχᾶγωγέω, v. [(1) animas duco, (2) animam flecto, (3) animam ago,] to conduct souls; to charm; to be in the last agony. Οὐ ψυχᾶγωγεὶ Σωκράτης. Aves 1554. SYN. Πᾶρᾶμυθεῦμαι, τέρπυμαι.

Ψυχᾶγωγός, οὔ, ό et ἡ, adj. [animas defunctos ducens, (Mercurius,) animam eliciens, recreans,] leading the souls of the deceased, bringing forth a ghost, refreshing. Καὶ ψυχᾶγωγοῖς ὀρθιάζοντες γοοῖς. Pers. 693.

Ψυχή, ἡς, ἡ, subst. [spiritus, anima,] breath, the soul, life, a ghost. Εἰχὸς ἐμοὶ δώσει, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτὸς πῶλφ. Λ. 445. SYN. Πνεῦμά, νοῦς, θυμός, φύσις, κῆρ. EPIITH. Ἰφθιμός, φίλη, παρθένος, δικαία, σώφρων, ἀγᾶθη, θεία, φόνια, τλήμων, πτέρυεσσα, ὁσία, δύσμορος, θεοειδής, τάλαια.

Ψυχόπομπός, οὔ, ό, subst. [animarum deductor,] a conductor of the dead. Οὐθ' οὐπὶ κώπῃ ψυχόπομπός ἄν Χάρων. Alcest. 371. SYN. Ψυχᾶγωγός.

Ψυχορράγγω, v. [(1) anima mihi abrumpitur, (2) singulto,] to struggle for life; to sob. Ψυχορράγουντᾶ, καὶ καλοῦντᾶ μητέρᾶ. Herc. F. 324. SYN. Ἀποψύχω, ἀσπαίρω, ἀποθνήσκω.

Ψυχορράγγης, εὖς, adj. [(1) qui animam agit, cui anima abrumpitur, (2) singultans,] struggling for life; sobbing. Γυναικὲς ἐν τῶκοις ψυχορράγγει. Iph. T. 1467.

Ψυχός, εὖς, τὸ, subst. [frigus,] cold. Ψυχέος ἰμείρων κατέλεξάτῳ οἰνὸβαρεῖων. κ. 555. SYN. Κρυμός, κρύος, ῥίγος.

Ψυχρός, ᾶ, ον, adj. [frigidus, vilis, miser,] cold, wretched, ignoble. Ἄνῆρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενός. Plut. 658. SYN. Ἀπύρως, κρύερως, ῥίγιός.

* Ψυχρῶς, adj. [frigide,] coldly. Ὅ δ' αὖ Θεογονίς ψυχρῶς ὦν ψυχρῶς ποιεῖ. Thesm. 170.

Ψύχω, v. [(1) spiro, flo, (2) frige facio, refrigero,] to breathe, blow; chill, refresh. Ἀμ-φήκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἑμάν. P. V. 717. SYN. Ἀναψύχω, παρᾶψύχω, φυσᾶω, πνέω.

* Ψωλή, ἡς, ἡ, subst. [mentula,] the foreskin. Περὶ τὴν ψωλὴν περὶβαίη. Lysistr. 979.

Ψωλός, οὔ, ό, subst. [(1) verpus, (2) titio,] one that is circumcised; a firebrand. Κόκκυ, ψωλοὶ πεδιόνδε. Aves 507.

Ψωμίζω, v. [pasco,] to feed. Ἡ δ' ἔλουσεν, ἡ δ' ἐψώμισεν. Lysistr. 19. SYN. Τρέφω.

Ψωμός, οὔ, ό, subst. [frustum,] a piece, a crumb. Ψωμοὶ τ' ἀνδρῶμεοι. ι. 374.

Ω.

Ωαρίων, vid. 'Ορίων.

Ωαρίωνειός, α, ὄν, adj. [ad Orionem pertinens,] of Orion. Οὐ γὰρ φῶσιν 'Ωαρίων-είαν. Isthm. 4. 83.

Ωγυγία, ας, ἡ, P. N. [Ogygia,] an island in the Mediterranean. Νῆσον ἐς 'Ωγυγίην ὀτρύνμεν. α. 85.

Ωγυγίος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) Ogygius, (2) antiquus,] Ogygian; ancient. 'Ωγυγία δ' εἰς πύλῳμάθ'. Phoen. 1129. SYN. 'Αρχαῖος, πάλαιος, παλαιφάτος.

Ωδεῖ, et ὦδι, adv. [(1) sic, (2) hic,] so, thus; here. Καὶ τὸ πρᾶγμα' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ὦδ'. Equit. 385. See also Plut. 291.

Ωδεῖον, ου, τὸ, subst. [Odeum,] a musical theatre built by Pericles. Οἱ δ' ἐν ᾧδεῖω δικάζουσ'. Vesp. 1104.

Ωδή, ἡς, ἡ, subst. [ode,] an ode, a song. Ἄμουνσῶταισιν σὺν ᾧδαῖς. Phoen. 820. SYN. Ἀοιδή, μουσά, ᾠσμᾶ, ὕμνος, ὕμνωδία. EPIITH. Ἐπικήδειος, καλλινικῶς, πῶλῳχορδῶς, ἀντίφαλῶς, καλλιφθογγῶς, μυστιπῶλῶς, ἡδῦθροῶς, βουκολίκῃ, θεσπέσια, λιγυρά, πένθιμος.

Ωδιν, mel. ὠδῖς, ἴνῶς, ὁ, subst. [dolor parturientis,] the pang of a woman in childbirth, anguish. Τὸν ξμὸν ὠδίνων πῶνῶν. Phoen. 30. SYN. Ἀλγῶς, τῶκος. EPIITH. Λαθραῖος, κρυφίος, ἀπτερός, λῶχία, ὀφίτελεστος, κεραιύνιος, ἰέρα, γῶερά.

Ωδίνος, v. [(1) partus doloribus crucior, (2) parturio,] to be tormented with the pangs of childbirth; to suffer anguish. Ἡ πρὶν ὠδίνουσι' ξμέ. Iph. A. 1234. SYN. Λαχεύω, πάσχω.

Ωδοποιός, et ᾧδῶς, οὔ, ὁ, subst. [qui odas conficit, cantor,] a composer of odes, a bard. Τῶν πρόσθ' εἰ τι περισσὸν ᾧδοποιῶν. Theocr. Ep. 16. See also Heracl. 489. SYN. See Ἀοιδός.

*Ωῶν, vid. 'Ωόν.

Ωῶ, v. [dico O!] to cry oh! to lament. *Ωῶσιν οἱ θεαταί. Vesp. 1527. SYN. Αἰάῶ, οἰμῶῶ, φεύῶ, βῶῶ.

Ωθεῶ, et ὠστίῶ, v. [trudo,] to thrust, to urge. 'Ωθεῖ σίδηρον. Phoen. 1472. See also Plut. 330.

*Ωῶν, vid. 'Ωόν.

Ωκά, superl. ὠκίστα, adv. [celeriter,] quickly. *Οσοῦ δ' ἄρ' ἀγγέλως ὠκῶ κατὰ πτόλιν ᾧχετό πάντη. ω. 412. See also χ. 77. SYN. Τάχᾶ, τᾶχεως, τᾶχιστα.

Ωκάλεα, ας, ἡ, P. N. [Ocalea,] a town in Boeotia. Καὶ 'Ωκάλην πόλιν πυργῶν. Hom. Apoll. 243.

Ωκεάνιη, ἡς, et 'Ωκεάνης, ἰδῶς, ἡ, patronym. [Oceani filia,] a daughter of Oceanus. Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τᾶνσφύροι 'Ωκεάνιναι. Hes. Theog. 364. See also Apoll. 2. 1243.

Ωκεάνος, οὔ, ὁ, subst. [Oceanus,] Oceanus, the ocean. Πάτρως 'Ωκεάνου. δέρχοιτ' ἔ μ', ἰδεσθ'. P. V. 143. SYN. Θαλασσά, πόντος, Ἀμφιτρίτη. EPIITH. Ταυροκρανός, ἀκαλάρειτος, ἀψόρρος, βαθυρρείτης, βαθυρρός, βαθυδίνης, κυανέος, τέλῃεις, μεγάλητης, εὐρύς, κλυτός, ἀψόρρος, εὐρύπυρος.

Ωκυῶλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [velox in mari,] swift-sailing. Τὰς οὐ λάθεν ὠκυῶλος νῆς. μ. 182. SYN. Ποντοπύρος, ὠκυπύρος.

Ωκυβόλος, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter feriens,] swiftly striking. Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων. Philoct. 710.

Ωκυδίνητος, ου, ὁ et ἡ, adj. [velociter se movens,] rapidly moving. 'Ωκυδινάτοις ἐν ἁμίλ-λαιοῖ. Isthm. 5. 6.

Ωκυθῶς, ἡ, ὄν, adj. [cursu celer,] swiftly running. Λαμπάδ', ἵν' ὠκυθῶαι νύμφαι. Eur. Suppl. 1003.

Ωκυμῶρος, ου, ὁ et ἡ, adj. [(1) brevis ævi, (2) subitum exitium adferens,] short-lived; suddenly destroying. 'Ωκυμῶροι καὶ τόξον. O. 441.

- Ἰκύνπτης, et ὠκύνπτερὸς, ου, adj. [celeriter volans,] flying quickly. Ἰκύνπτα, χρυσέην τ' ἐθείρησιν κομῶντες. N. 24. See also N. 62 SYN. Ἰκύνπους, πῶδω-
κης, ὠκύνθους, ἡνέμοις, ὠκὺς, τὰχὺς.
- * Ἰκύνπλάνος, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter vagans,] quickly-wandering. Ταῖς ὠκύν-
πλάνοις πτέρυγων ῥίπαις. Eur. fr. Pirith. 3. 4.
- Ἰκύνποινος, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui cito punit vel ulciscitur,] quickly-punishing.
Παρβάσαν ὠκύνποινον. Sept. Theb. 740.
- Ἰκύνπομος, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter vehens,] rapidly-conveying. Οἱ δ' ὠκύνπό-
πους ἔλξεν εἰς πόντον πλάτας. Iph. T. 1428.
- Ἰκύνπρὸς, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter transiens,] quickly-passing. Ἰκύνπροφοι πέρων-
σιν. ε. 176. SYN. Ἰκύνς.
- Ἰκύνπους, πῶδος, adj. [pedibus celer,] swift-footed. Εὖ δὲ τῖς ἵπποισιν δεῖπνον
δοτῶ ὠκύνπῶδεσσιν. B. 383. SYN. See Ἰκύνπτης.
- Ἰκύνπτερὸς, vid. Ἰκύνπτης.
- * Ἰκύνρῶς, et ὠκύνρῶς, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter fluens,] quick-flowing. Τὸν τ'
ὠκύνρῶαν διαβὰς Ἀχιλλῶν. Bacch. 561. See also E. 598.
- Ἰκύνς, εἴα, ὅ, adj. [celer,] swift. Οὐκ ἐστὶν οὕτως ὠκύνς, ὥστε μ' ἐκφύγειν. Bacch.
444. SYN. Ἰκύνπους, τὰχὺς, ὠκύνπτης, θῶς, δρομῆς.
- * Ἰκύντης, ητος, ὁ, subst. [celeritas,] swiftness, speed. Πελείας ὠκύντης οὐχ
ἥσσονα. Bacch. 1079. SYN. Τὰχύντης, δρομὸς, τὰχός.
- Ἰκύντοκεῖς, α, ὄν, adj. [ad partus celeritatem conferens,] contributing to a
speedy delivery. Ὁ δ' ἀνὴρ περὶ ἥρχεν ὠκύντοκεῖ ὠνούμενος. Thesm. 441.
- Ἰκύντοκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [celeriter pariens,] quickly-producing. Ἰκύντοκος
πέδιων ἐπὶ νίσσεσται. C. C. 689.
- Ἰκύντη, ης, ἡ, subst. [(1) ulna, (2) brachium,] an elbow; an arm. Σοῖς προστί-
θηναι γυνῆσιν ὠκύντην ἐμήν. Androm. 887. SYN. Βράχιων, ἀγκῶλη. EPIITH.
Φίλη, γραία, ἀριστέρα, ἐνὸν ὄνους, δεξία.
- Ἰκύντιος, α, ὄν, adj. [Olenius,] of Olenus, a city in Elis. Πέτρην τ' Ἰκύντην. B. 617.
- Ἰκύντος, ου, ἡ, P. N. [Olenus,] a city in Elis. See in Πλευρών.
- Ἰκύντοκαρπός, ου, ὁ et ἡ, adj. [fructum perdens,] fruit-destroying. Καὶ ἰτέα
ὠλέστικαροι. κ. 510.
- Ἰκύντοικός, ου, ὁ et ἡ, adj. [domum perdens,] family-destroying. Πέφρικα τὴν
ὠλέστοι-κύν. Sept. Theb. 717.
- Ἰκύν, κός, pro ὠλαξ, αὐλαξ, ἄκός, ἡ, subst. [sulcus,] a furrow. Εἰ ὠλαξ δὴν ἔκα
πρὸ τῶ μοῖμιν. σ. 374.
- Ἰκύνστης. ὠμῶφάγος, ὠμῶσιτος, ὠμῶφάγος, ου, ὁ et ἡ, et ὠμῶβρως, ὠτος, adj.
[(1) crudivorus, (2) saevus,] feeding on raw flesh; cruel. Μηθ' ὅπ' ὠμῶστων
κύνων. Antig. 697. See also H. 256. Bacch. 338. Herc. F. 883. and E.
782. SYN. ὠμῶδάκης, ἄπηνης, ἀγρύος, χαλῆπος, ὠμῶθυμὸς, ὠμῶδάκης.
- Ἰκύνγερων, οντος, adj. [cui cruda et viridis est senectus,] vigorous though old.
Ἰκύνγερωντα δὲ μιν φάσ' ἔμμεναί. Ψ. 791.
- Ἰκύνδάκης, εὖς, adj. [(1) crudivorus, (2) acerbus,] raw-devouring, ferocious.
Ἰκύνδάκης σ' ἄγαν Ἰμῆρος ἐξοτρύνει. Sept. Theb. 689. SYN. See Ἰκύνστης.
- Ἰκύνδάμος, ου, ὁ, P. N. [Omodamus, daemonis nomen,] the name of a demon.
Ἰκύνδάμον θ', ὅς τῇδε τέχνη κακὰ πολλὰ πόριζει. Hom. Hymn. 47. 10.
- Ἰκύνδρῶπος, ου, ὁ et ἡ, adj. [crude decerptus,] prematurely plucked. Ἰκύν-
δρῶπων νόμιμων πρὸ πάροι-θεν. Sept. Theb. 324.
- Ἰκύνθετώ, ν. [erudum impono,] to place raw. Ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμῶθετησαν. B. 424.
- Ἰκύνθυμὸς, ου, ὁ et ἡ, et ὠμῶφρων, ὄνους, adj. [animo crudeli,] cruel-minded.
Ἰδρις, τὸν ὠμῶθυμον εἶ. Aj. Fl. 885. See also Aj. Fl. 931. SYN. See Ἰκύνος.
- Ἰκύνκρατης, εὖς, adj. [(1) qui validis humeris est, (2) robustus,] strong-shouldered;
robust. Νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, μέγας, ὠμῶκράτης. Aj. Fl. 205. SYN. Κράτηρὸς,
γενναῖος.
- Ἰκύνπλάτη, ης, ἡ, subst. [armus, scapula,] the broad part of the shoulder, the
shoulder-blade. Ἰνὼ δ' αὐτ' ἔρρηξε σὺν ὠμῶπλάτα μέγαν ὦμον. Theocr. 26.
22. SYN. Ἐπωμῆς.

¹ Χρυσέην is here scanned as an antibacchius.

Ωμός, ἡ, ὄν, adj. [crudus, immaturus, rudis,] raw, unripe, premature, cruel. Οὐκ ὦμος εἰς σὺν παῖδᾱ δυστῆχουντ' ἔσει. Hipp. 1259. SYN. Ἄωρος, σκληρὺς, ἀγρίος, ἀπηνής, ὠμηστής, σῖδηρόφρων, ὠμόφρων, ὠμόθυμος, ὠμόδακῆς.

Ωμός, ου, ὁ, subst. [humerus,] a shoulder. Γυμνὸν ὦμον εἰσίδὼν. Phœn. 1411. SYN. Νῶτος, ἐπωμῖς. EPITH. Εὐρύς, ἴφθιμος, στῖβαρος, φαίδιμος, ἀθανάτος, δεξιτέρως, ἀτειρής, βριάρως, κυρτός, λευκός.

Ωμόσιτος, vid. Ὀμηστής.

Ωμοσπάρaktos, ου, ὁ et ἡ, adj. [qui crudus adhuc discerpitur,] torn to pieces raw. Ὀμοσπάρaktον πᾶρῤῥαβών. Equit. 344.

Ωμότης, ηὺς, ἡ, subst. [(1) cruditas, (2) crudelitas,] rawness; cruelty. Οἴκτω δ' ἀφῆκεν ὠμότητᾱ. Ion 47. SYN. Σκληρότης.

Ωμότηκος, ου, ὁ et ἡ, adj. [immaturus, immature pariens,] premature, mis-carrying. Ὀμότηκος ὠδινᾶς ἀπηρείσαντ' ὀ λείαναι. Call. 4. 120.

Ωμόφαγος, vid. Ὀμηστής.

Ωμόφρωνος, adv. [crudeliter,] cruelly. Ὡς ὠμόφρωνος δαίμων ἐνέβη. Pers. 908. SYN. Ἀγρίως, χᾷλεπῶς, ὠμῶς.

Ωμόφρων, vid. Ὀμόθυμος.

Ὡνεῖσθαι, v. [emo,] to buy. See in Ὤκυτόκειος. SYN. Ἐξωνεῖσθαι, ἀγοράζω.

* Ὡνή, ηὺς, ἡ, subst. [emtio,] a purchase. Γεῦμα τὴν ὦνὴν κᾶλει. Cycl. 150.

Ὡνητός, ἡ, ὄν, adj. [emtus, venalis,] purchased, to be sold. Ἦν δοῦλός, οὐκ ὦνητός, ἀλλ' οἴκοι τράφεις. C. R. 1123.

Ὡνός, α, ον, adj. [venalis,] to be sold, saleable. Πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὦνός; Equit. 480.

Ὡνός, ου, ὁ, subst. [pretium,] value, price. Ὡνὸν ὑπισχόμεναι. o. 462. SYN. Τίμη, ὦνῆ. EPITH. Ἀξίος, ἀσπετός, βιῖτῆσιός.

Ὡν, dim. ὠῖον, et ὠέον, ου, τὸ, subst. [ovum,] an egg. Ἄλλ', ὥσπερ ὠν, νῆ Δ', ἀπολέψαντ' ἄ χρή. Aves 673. See also Sapph. fr. 44. and Arat. 956.

Ὡπή, ηὺς, ἡ, subst. [(1) adspectus, (2) color,] sight, color. Κέκλυμαί εἰς ὠπήν. Apoll. 3. 907. SYN. Ὀπωπή, ὄψις, πρόσοψις.

Ὡρα, as, ἡ, subst. [cura,] care. Ὡραν τὴν ἔξειν, ὥστ' σωθῆναι πῶτ' ; C. C. 386. SYN. See Φροντίς.

Ὡρα, as, ἡ, subst. [(1) hora, (2) tempus; (3) pulchritudo,] an hour; time; the season; beauty. Σύντειν', ὦρα, πῶδος ὄρμαν. Eur. Electr. 112. SYN. Καρὸς, χρῶνός, κάλλος. EPITH. Εὐφρων, πόλυγγηθής, χρυσάμπνξ, εἰᾶρην, χειμέρια, νέανις, τέτραμορφός, χαρίεσσα, μάλακαίπους, εὐκαρὸς, πῶθεινῆ, γλυκὺπάρθενός, πῶτνιά. PHR. Κήρυξ Ἀφροδίτης ἀμβροσίῳ φιλότητων.

Ὡραῖος, ὠρικός, et ὠρίος, α, ὄν, adj. [(1) tempestivus, (2) pulcher,] seasonable; beautiful. Ἐνθαδὲ μείραξ ἔσθ' ὠραία. Eccles. 696. See also Acharn. 271. and Theocr. 7. 62. SYN. Καίριος, εὐειδής, εὐμορφός, καλός.

Ὡρακῖα, v. [linquor animo,] to faint. Ὡρακῖάσας, οὐ γὰρ ἐξηνέσχετ' . Pax 702. SYN. Ἀθυμῶ, λειποψύχῶ, ἐκλύμαι.

Ὡρεῖθνιά, as, ἡ, P. N. [Orithyia,] one of the Nereids. Οὗς πῶτ' Ἐρεχθίδις Βῦρεθ τῆκεν Ὡρεῖθνιά. Apoll. 1. 212.

* Ὡρέος, οὔ, ἡ, P. N. [Oreus,] a city in Eubæa. Αὐτός γ' εἰ ποῦ 'σθ' ὁ χρησμὸς λόγος, οὐχ' Ὡρεῶν; Pax 1047.

* Ὡρικίος, α, ὄν, adj. [Oricius,] of Oricum, a city of Epirus. Ἀμαντίνην ὦκί-σαν Ὡρικίην. Call. fr. 259.

Ὡρικός, vid. Ὡραῖος.

Ὡρεύω, v. [custodio,] to guard, protect. Αἰτ' ἐργ' ὠρεύουσι κατὰθνήτοις βρό-τοισι. Apoll. 1. 903. SYN. See Φυλάσσω.

Ὡρικῶς, adj. [(1) tempestive, (2) pulchre,] seasonably; beautifully. Πυνθάνει γὰρ ὠρικῶς. Plut. 964.

Ὡρίος, vid. Ὡραῖος.

Ὡρίων, et Ὠρίων, ωνός, ὁ, P. N. [Orion,] a constellation, &c. Ὁ τε ξιφρηὺς Ὡρίων' ὑπερθεῖ δέ. Ion 1153. See also e. 121. and Call. 3. 264. EPITH. Πελώριος, θράσους, θηροκτόνους, κερδαλέοφρων, λυτός.

- ᾽Ορϋμέδων, δοντὸς, ὁ, P. N. [Oromedon.] Τέλεισαι δδμον ᾽Ορϋμέδοντὸς. Theocr. 7. 46.
- ᾽Ορϋθμὸς, οὐ, ὁ, subst. [rugitus,] a roaring. Οὐδ' ὠρυθμοῖδ πῦθέσθαι. Theocr. 25. 217.
- ᾽Ορώ, v. [rugio, latro,] to roar, to bark. Ταὶ κύνες ἀμύν ἀνὰ πτόλιν ὠρόνται. Theocr. 2. 35. SYN. ᾽Υλακτέω, βῶω, θρηνέω.
- ᾽Ως, adv. [sicut, sic, cum, tanquam, circiter, ut,] as, so, since, when, as if, about, how. ᾽Ως σὺν ἐχθαίρω κᾶρα. Hipp. 1057. SYN. ᾽Οιτως, καθά, οὕτως, οὔτι, γάρ, ἔως.
- ᾽Ωσαύτως, ὥσπερ, adv. [similiter, veluti,] similarly, as if. Τὸ σὺν νῶτιζει βλεψῶν, ὥσαύτως δ' ἔμδν. Iph. T. 834. See also Plut. 35.
- * ᾽Ωστῆ, conjunct. [adeo, ut, donec,] so as, so that, until. ᾽Ωστῆ τοῦ Διὸς. Plut. 141.
- ᾽Ωσιζέω, vid. ᾽Νθέω.
- ᾽Ωτειλή, ἥς, ἡ, subst. [vulnus, cicatrix,] a wound, a scar. Ἐν δ' ὠτειλάς πλησῶν ἀλείφατὸς ἐννεώροιο.¹ Σ. 351. SYN. Τραῦμα, οὐλή. ΕΡΙΤΗ. Χαλκῶτῦ-πὸς.
- ᾽Ωτὸς, ου, ὁ, P. N. [Otus.] ᾽Ωτος, κρατῆρός τ' Ἐφιάλτης. E. 385. ΕΡΙΤΗ. ᾽Αντιθέος, Κυλλήνιος.
- ᾽Ωτῶεις, εσσα, ἔν, adj. [(1) auritus, (2) ansatus,] having ears or handles. Καὶ τριπλὸν ὠτῶεντά. ψ. 264.
- ᾽Ωφέλειᾶ, ὠφέλια, ας, ἡ, ὠφέλημᾶ, ἄτὸς, τὸ, et ὠφέλησις, ἔως, ἡ, subst. [(1) utilitas, (2) subsidium,] usefulness; benefit, assistance. Τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστὶν ὠφέλειᾶ σοι; Thesm. 183. See also Androm. 537. Œ. C. 259. and Philoct. 1406. SYN. Ἐπωφέλημᾶ, ἀλεξητήριον, ὄνησις, λυσιτέλειᾶ, χρεία.
- ᾽Ωφέλλω, v. [adjuvo, prosum,] to assist, to benefit. Τὸ δ' ἀρσεν αὐτοὺς ὠφέλει προσκείμενον. Hipp. 974. SYN. Ἐπωφέλλω, λυσιτέλλω, συμφέρω, συμμάχῶ.
- ᾽Ωφελήσιμος, et * ὠφελίμος, η, ὄν, adj. [utilis,] useful. Παῦρα δ' ὠφελήσιμᾶ. Aj. Fl. 1022. See also Ion 138. SYN. Ὀνήσιμος, χρήσιμος, χρηστὸς.
- ᾽Ωφέλησις, vid. ᾽Ωφέλειᾶ.
- ᾽Ωχραῶ, et ὠχρίῶω, v. [palleo,] to become pale. Οὐτ' ὠχρήσαντα χρῶς κάλλιμον. λ. 528. See also Ran. 308.
- ᾽Ωχρὸς, ἁ, ὄν, adj. [pallidus,] pale, wan. Χροῖαν ὠχράν, ὤμους μικροὺς. Nuβ. 1016. SYN. Χλωρὸς, πελιδνός.
- ᾽Ωχρὸς, ου, ὁ, subst. [pallor,] paleness. ᾽Ωχρος δὲ μὲν εἶλε παρείας. Γ. 35. SYN. Χλῶδς.
- ᾽Ωψ, ὠπὸς, ὁ, subst. [(1) oculus, (2) vultus,] an eye; the countenance, look. Αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὠπᾶ ἔοικεν. Γ. 158. SYN. Ὀμᾶ, ὄψις, πρῶσωπὸν.

¹ The second and third syllables of ἐννεώροιο are here scanned as one long syllable.

ΤΩ, ΘΕΩ, ΔΟΞΑ.

New Works printed by Mr. Valpy, and may be had of all Booksellers.

GREEK TESTAMENT, with **ENGLISH** Notes; Second Edition. Containing Critical, Philological, and Explanatory Notes in English from the most eminent Critics and Interpreters: with parallel passages from the Classics, and with references to Vigerus for Idioms, and Bos for Ellipses.—The various readings are recorded under the text. Greek and English Indexes are added. By the Rev. E. VALPY, B.D. Three Vols. 8vo. *Pr.* 2l. 5s. bds.—Two Plates are added, one illustrative of the *Travels of the Apostles*, and the other a Map of *Judea*, and a *Plan of the City and Temple of Jerusalem*.

This work is intended for the use of Students in Divinity, as well as the Library.

After a minute examination, the author of the present manual considers this edition of the Greek Testament as the most valuable of any that has yet been published, with critical and philological apparatus, especially for students who wish to purchase only ONE Edition of the Greek Testament.—*Horne's Introduction to the Bible.*

GREEK SEPTUAGINT, with the **APOCRYPHA**; from the Oxford edit. of Bos and Holmes. 1l. 8s. bds. This Edition is hot-pressed, and handsomely printed in one volume, 8vo. **FOR USE IN CHURCHES AND CHAPELS**, as well as the Library.

. The *Septuagint* and *Testament* may be had uniformly bound in four handsome volumes.

This elegantly executed volume is very correctly printed, and (which cannot but recommend it to students in preference to the incorrect Cambridge and Amsterdam reprints of the Vatican text) its price is so reasonable as to place it within the reach of almost every one.—*Horne's Introduction to the Bible.*

GRADUS AD PARNASSUM; a New Edition, omitting the Verses and Phrases; the English of the words is given, with their formation. Many new words are added, and other Improvements. duod. *Third Ed.* 7s. 6d.

The present Edition is printed at the suggestion of several Schoolmasters, who have long objected to the old *Gradus*, as being greatly injurious to the progress of rising genius. It is only necessary to refer to the sentiments of Dr. VICESIMUS KNOX on the old *Gradus* to establish the utility of the present plan.

The FUNDAMENTAL WORDS of the **GREEK LANGUAGE**, adapted to the Memory of the Student by means of derivations and derivatives, passages from the Classical writers, and other associations. By the Rev. F. VALPY, M.A. 8vo. 10s. 6d.

GREEK GRAMMAR. By R. VALPY, D.D. F.A.S. A new Edition. *Pr.* 6s. 6d. bds. 8vo.

GREEK EXERCISES; or, an Introduction to Greek Composition; so arranged as to lead the Student from the elements of Grammar to the highest parts of Syntax. In this work the Greek of the Words is not appended to the Text, but referred to an Index at the end. By the Rev. F. VALPY, M.A. Trin. Coll. Camb., and one of the Under Masters of Reading School. *Pr.* 5s. 6d. 12mo.

A KEY will speedily be published. *Pr.* 2s. 6d.

This work evinces so much talent, learning, and laborious industry, and is, in our opinion, so calculated to facilitate the progress of Students in acquiring a thorough knowledge of the Greek Language, that we think we shall be conferring a general benefit by exciting our utmost endeavors to bring it into public notice. As to the original portion of the work, Mr. Valpy claims attention to his illustration of the 'radical force and meanings' of the Greek prepositions; this is done with considerable ability and ingenuity. The department of the book which treats of syntax merits our unqualified approbation, both for its learning, correctness, and clearness.—*Lit. Chron.* Dec. 1826.

The ETYMOLOGY of the **LATIN LANGUAGE**. By the Same.

ROBINSON'S ANTIQUITIES OF GREECE; being an Account of the Manners and Customs of the Greeks, designed to illustrate the **GREEK CLASSICS**, by explaining Words and Phrases according to the Rites and Customs to which they refer. To which are prefixed, a brief History of the Grecian States, and Biographical Sketches of the principal Greek Writers. Archbishop POTTER, LAKEMACHER, and Bos contain nothing which is not in this Edition, which has also much useful matter not to be found in those works. The *Second Edition*, considerably enlarged and improved, and illustrated with Plates. 8vo. *Pr.* 17s. bds.

. This work has been intirely re-written, and has been so much enlarged by extracts from Potter, Lakemacher, and others who have treated on Grecian antiquities, as to be rendered more valuable to the student than in the state in which it first appeared. Indeed it is apprehended, that the works of Archbishop Potter, Lakemacher, and Lambert Bos, on the subject, contain nothing which will not be found in the present publication; and that the present work contains much useful matter which is not to be found in these writers, nor, as far as the author knows, in any other single publication on Grecian antiquities.

The classical authorities, which, in the former edition, were incorporated with the text, are placed at the foot of each page. This, it is expected, will be found an improvement, inasmuch as it will render the book more uniform, as well as more easy to the student, by obviating the difficulties which a frequent recurrence to the authorities must necessarily occasion, and by preventing his attention from being drawn to them rather than directed to the subject-matter itself. At the same time, he can notice the authorities, with at least as much facility as if they had been placed at the end of the passages to which they refer; and, if requisite, they will still enable him to consult the authors themselves, to whom the references are given.

DICTIONARY OF LATIN PHRASES ; comprehending a methodical digest of phrases from the best authors, which have been collected in all phraseological works hitherto published ; for the more speedy progress of students in *Latin Composition*. By W. ROBERTSON, A.M. of Cambridge. A new Edition, with considerable additions, alterations, and corrections. For the use of the *Middle and Upper Classes* in Schools. *Pr.* 15s. royal duod. bds. consisting of more than 1000 pages.

* * The present Edition has this advantage over its predecessors, that it is enriched with many hundred phrases which have hitherto been unrecorded ; and these have been drawn from the purest fountains, by actual perusal ; from Cicero, Tacitus, Terence, Plautus, &c.

The valuable assistance which it will afford to the Student and School-boy in *Latin Composition* can scarcely fail to obtain for it a distinguished place in the list of School Books.—*Class. Journ.* No. 57.

If the work in its 'first estate' was a favorite treatise at our schools, it can have nothing to fear in its renovated form, where its barbarisms have been expunged, and some thousand phrases, drawn from the purest sources, have been added. We shall merely observe that it is an excellent key to *Latin Composition*.—*Literary Chronicle*.

The utility of the work to Students in *Latin Composition* is too evident to need pointing out ; and we doubt not that it will readily find a due place in the list of School Books.—*Gentleman's Magazine*, May, 1824.

ANALECTA LATINA MAJORA ; containing selections from the best Latin Prose Authors, with English Notes, &c. on the plan of DALZELL's *Analecta Græca*. 1 vol. 8vo. *Pr.* 10s. 6d.

TIRONIS THESAURUS ; or, A New and Improved Classical LATIN and ENGLISH DICTIONARY. By the Rev. J. W. NIBLOCK, D.D., M.R.S.L., and Master of Hitchin School, Herts. *Pr.* 6s.

To this Edition have been added the Roman Calendar ; Table of Weights, Measures, and Coins ; Numerals, Ordinals, &c. ; on Poetical Feet and Metrical Combinations ; Horatian Metres and Odes, &c. &c. The Dictionary has been compiled entirely new, and is enriched by the addition of many words and phrases of the purest Latinity ; (1000 of which, at the least, are not in any other Dictionary ;) whilst unclassical words and phrases have been carefully excluded, and all antiquated phraseology modernised. Considerable alteration has been made in the English renderings of the Latin words, and the meanings have been greatly increased. The quantity of each vowel has been accurately marked ; omissions have been supplied, and vulgarisms avoided. Due notice has been taken of all such words as are deficient, as in preterites and supines of verbs, and the number and cases of nouns ; and all the irregular tenses of verbs, and the cases of heteroclite nouns, are introduced. The deficiencies in denoting by figures the declension of nouns and the conjugation of verbs are supplied. The whole forms a complete and correct Guide to the Latin Tongue.

ELEGANTIÆ LATINÆ ; or Rules and Exercises, illustrative of Elegant Latin Style. Intended for the use of the middle and higher Classes of Grammar Schools. By the Rev. E. VALPY, B.D. Head Master of Norwich School. Ninth Edition. Improved and made easier, *Pr.* 4s. 6d. A general List of Phrases, as used in the original, and an Index, are also added.

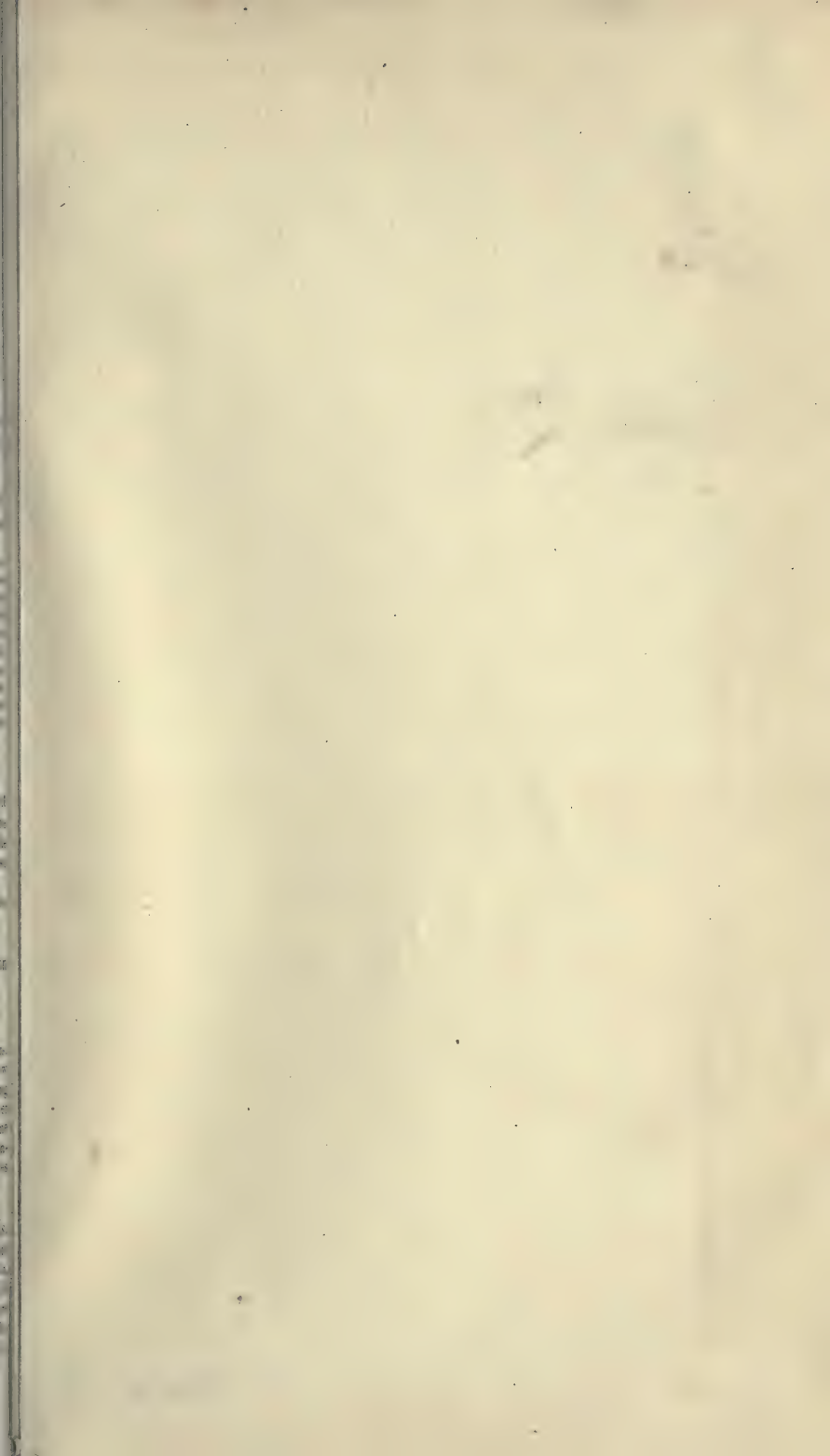
A KEY to the Latin may be had by a private written application to the Author through the Printer. *Pr.* 2s.

SECOND EXERCISES, adapted to every Grammar, and intended as an Introduction to Valpy's *Elegantiae Latinæ*. *Pr.* 2s. 6d.

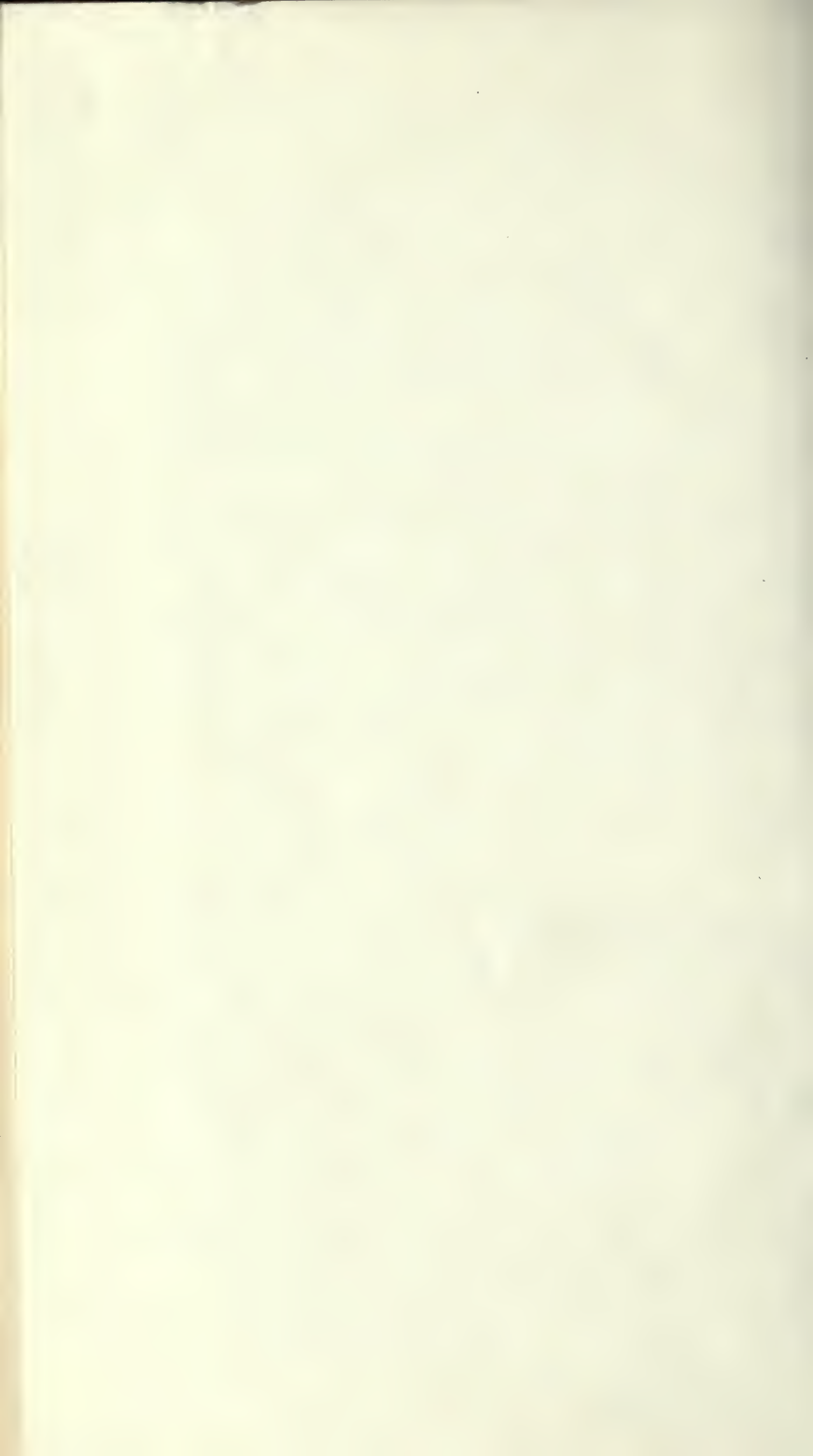
STEPHENS' GREEK THESAURUS :—

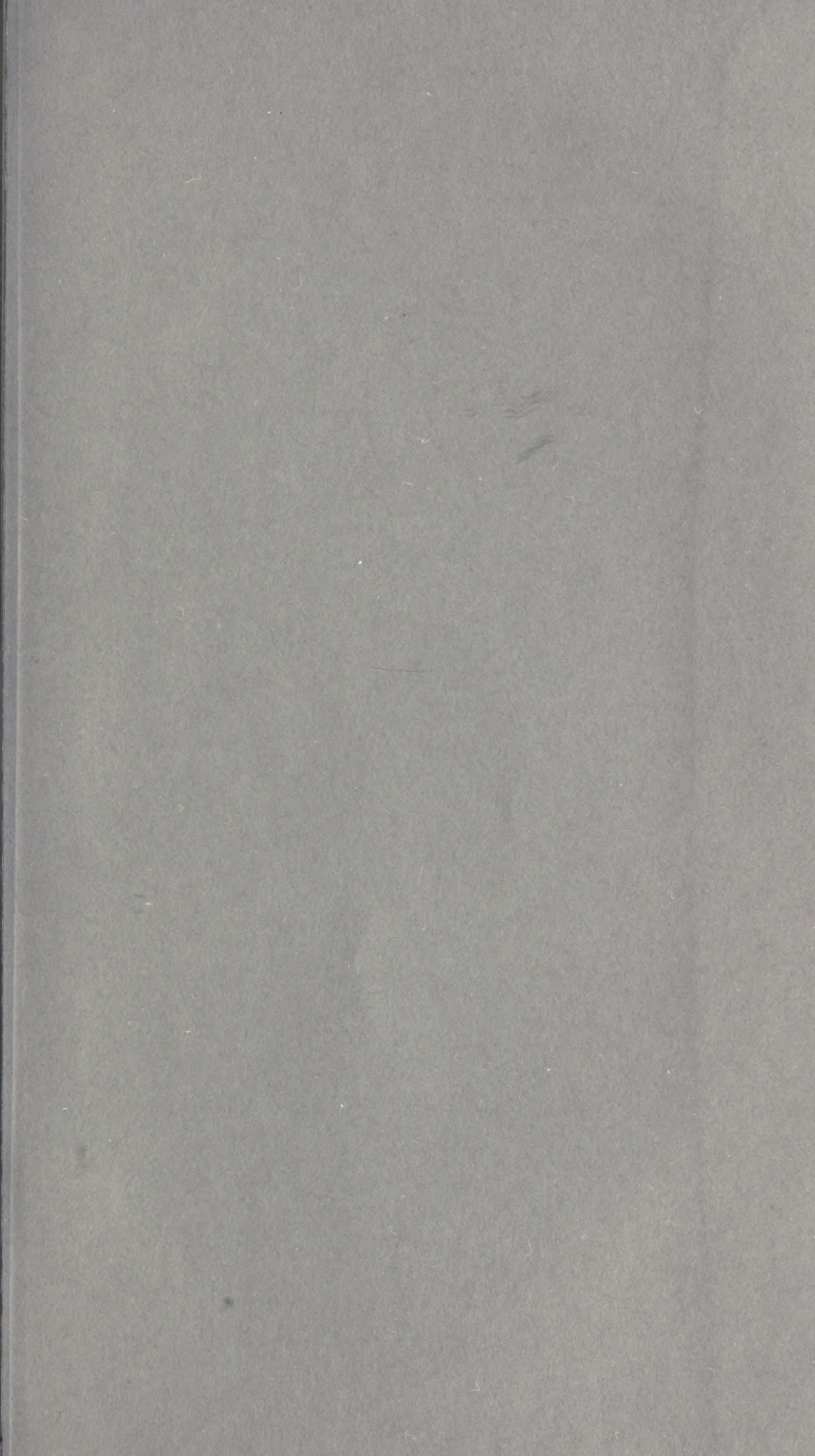
The Editors of the GREEK THESAURUS are happy to announce the termination of their labors. The LEXICON, GLOSSARIES, and H. STEPHENS' COMMENTARY ON THE DIALECTS, &c. are now completed ; and as the INDEX will refer *directly* to every word, it will be evident that the printing of it could not be commenced until the *whole* of the Lexicon should be finished : it is however expected that the No. containing it will be published in January next.—The copies of some deceased Subscribers may be had, 1l. 5s. Small, and 2l. 12s. 6d. Large Paper. The Work contains about 16,000 words omitted by STEPHENS. Total original Subscribers, 1086. The copies printed are limited to that number.

The CLASSICAL JOURNAL, No. LXXI. for September, 1827. *Pr.* 6s. [Continued Quarterly.] Containing a variety of *Classical, Biblical and Oriental Literature*, with several Greek, Latin, English, and French Tracts interspersed. At least 30 pages of each No. of the *Classical Journal* are devoted to the Purposes of Education, and it is hoped that such will be found convenient to the Master as well as useful to the Student. It is also intended in future to make the republication of SCARCE AND VALUABLE TRACTS a prominent feature, by which the Scholar and Student will have a ready and most economical access to what they can now with difficulty procure.

YB 79086

U. C. BERKELEY LIBRARIES

C046287688

